

Thần Mộ (Tru Ma) 2

Contents

Thần Mộ (Tru Ma) 2	10
1. Chương 1: Kể Trong Truyền Thuyết	11
2. Chương 2: Chúa Tế Phương Đông	15
3. Chương 3: Huyền Công Tái Biến	18
4. Chương 4: Tử Vong Ma Đạo	20
5. Chương 5 : Liên Hợp	22
6. Chương 6: Chung Tương Nhất Chiến (trận Chiến Cuối Cùng)	24
7. Chương 7: Tiểu Sát (bắt Đầu Thanh Lý Môn Hộ)	27
8. Chương 8: Bảo Tổ	29
9. Chương 9: Mười Tám Tầng Địa Ngục	32
10. Chương 10: Nguyên Nhân Cái Chết Của Vũ Hình	35
11. Chương 11: Phong Vân Khởi	38
12. Chương 12: Thiêu Sát	40
13. Chương 13: Sát Tính Chánh Nùng	44
14. Chương 14: Âm Hắc Song Tử Thánh Long	46
15. Chương 15: Sát Đáo Cuồng	48
16. Chương 16: Lạc Tinh Chi Nhật	51
17. Chương 17: Vinh Bất Ngôn Bại	55
18. Chương 18: Huyền Công Hạ Quyền	58
19. Chương 19: Nhiếp Phục	60
20. Chương 20: Long Bảo Bảo Phát Uy	63
21. Chương 21: Lưới	66
22. Chương 22: Ở Tiểu Sơn Thôn Xa Xôi...	69
23. Chương 23: Đêm Say Đắm	72
24. Chương 24: Thánh Long Kị Sĩ Mạnh Nhất	75
25. Chương 25: Giết	77
26. Chương 26: Hóa Thân Thiên Địa	80
27. Chương 27: Sa Mạc Tà Dị	82
28. Chương 28: Thiên Sứ Khô Lâu	85
29. Chương 29: Xông Qua Trùng Vây	88
30. Chương 30: Cổ Thần Điện	90
31. Chương 31: Bất Tử Chi Vương	93
32. Chương 32: Tranh Đoạt Thần Cách	96
33. Chương 33: Minh Thần	99
34. Chương 34: Thanh Toán Minh Thần	102
35. Chương 35: Người Chấp Pháp	104
36. Chương 36:	107
37. Chương 37: Truyền Thừa Của Thần Linh	110
38. Chương 38: Rồng Kêu Chín Tầng Trời	113
39. Chương 39: Giết Rồng Lập Uy	116
40. Chương 40:	119

41. Chương 41: Bảy Chiêu Thần Kiếm	122
42. Chương 42: Không Tên	125
43. Chương 43: Ý Nghĩa Chân Chính Của Thất Ma Dao	128
44. Chương 44: Đệ Nhất Đạo Môn	130
45. Chương 45: Nguyên Khí Trối Buộc	132
46. Chương 46: Cuồng Nữ Nhược Lan	136
47. Chương 47: Long Vũ	139
48. Chương 48: Lại Đến Côn Luân	142
49. Chương 49: Huyền Giới	145
50. Chương 50: Thánh Địa Của Yêu Tộc	147
51. Chương 51: Đằng Đằng Vạn Năm	150
52. Chương 52: Côn Luân Song Hại	153
53. Chương 53: Một Đóa Hoa Một Thế Giới	156
54. Chương 54: Nội Thiên Địa	158
55. Chương 55: Truyền Thuyết Về Thi Thần, Chương 56 Đồ Gia Huyền Giới	161
56. Chương 57: Tổ Thi Vương	165
57. Chương 58: Thi Vương Đấu Với Đồ Gia	167
58. Chương 59: Đông Thổ Dây Sóng	169
59. Chương 60: Kẻ Bị Đóng Băng Vạn Năm	171
60. Chương 61: Liệt Thiên Thập Kích	174
61. Chương 62: Con Rồng Du Côn	177
62. Chương 63: Nhân Giả Vô Dịch	180
63. Chương 64: Ta Muốn Biến Thân	183
64. Chương 65: Loạn Chiến	185
65. Chương 66: Diên Cuồng	188
66. Chương 67: Bảy Chiêu Ma Dao	191
67. Chương 68: Không Còn Tự Chủ	194
68. Chương 69: Cảm Nhận Nội Thiên Địa	197
69. Chương 70: Gặp Gỡ	200
70. Chương 71 : Ngũ Đế	202
71. Chương 72 : Long Cốc	205
72. Chương 73 : Thượng Cổ Thánh Vật	208
73. Chương 74 - Phá Hồn Độn, Khai Thiên Địa.	210
74. Chương 75 - Định Địa Thần Thụ (cây Thần Trán Đất)	213
75. Chương 76 - Côi Bảo Bản Thể (nguyên Gốc Của Báu Vật)	216
76. Chương 77 - Phong Đô Lão Thi	218
77. Chương 78 - Hựu Kiến Thiên Sứ (lại Gặp Thiên Sứ)	220
78. Chương 79 - Chiến Thiên Sứ (đánh Nhau Với Thiên Sứ)	222
79. Chương 80 - Hấp Nạp Thần Lực	225
80. Chương 81 - Tiến Quân Lục Giai	228
81. Chương 82 - Khảo Liều Cá Phượng Hoàng Đản (nướng Trứng Phượng Hoàng)	231
82. Chương 83 - Gặp Lại Mộng Khả Nhi	233
83. Chương 84 - Chênh Lệnh Sức Mạnh	235
84. Chương 85 - Ngũ Kiệt Tái Hội	238
85. Chương 86 - Đồ Sát	241
86. Chương 87 - Diên Cuồng	243
87. Chương 88 - Diệt Lục Giai Cường Dịch	246
88. Chương 89 - Thánh Chiến Thiên Sứ	249
89. Chương 90 - Đệ Tử Phiêu Miểu Phong	252
90. Chương 91: Ấp Trứng Trả Nợ	254
91. Chương 92: Truyền Thuyết Về Phong Ma	257
92. Chương 93: Phượng Hoàng Xuất Thế	259
93. Chương 94: Thần Mạch Thức Tỉnh	262
94. Chương 95: Bí Ẩn Về Hồ Vương Tiểu Ngọc	265

95. Chương 96: Không Được Đặt Tên	267
96. Chương 97: Đỗ Gia Huyền Giới	270
97. Chương 98: Hai Hồn Chung Xác	272
98. Chương 99: Cắt Đứt Nguyên Linh	275
99. Chương 100: Thiên Ma	278
100. Chương 101: Gặp Lại Đại Ma	280
101. Chương 102: Người Bảo Vệ Đông Thổ	282
102. Chương 103: Cổ Tinh Linh Bộ Lạc	285
103. Chương 104: Sinh Mệnh Cổ Thụ	287
104. Chương 105: Vũ Hình Còn Sống	290
105. Chương 106: Vĩnh Hằng Sâm Lâm	292
106. Chương 107: Hoàng Tuyền	294
107. Chương 108: Tiếp Dẫn Chi Hoa	297
108. Chương 109: Sóng Máu Ngập Trời	299
109. Chương 110: Kiếp Trước Của Phật Tổ	302
110. Chương 111: Thần Ma Đồ Dọa Phật Tổ	305
111. Chương 112: Không Tên	307
112. Chương 113: Hải Ma	310
113. Chương 114: Đường Đến Tử Vong Quốc	312
114. Chương 115: Âm Hắc Thần Long	315
115. Chương 116: Thần Long Cốc	317
116. Chương 117: Sinh Tử Đan Xen	320
117. Chương 118: Luân Hồi	323
118. Chương 119: Thánh Nữ	325
119. Chương 120: Thần Ma Đại Hiệp Cốc	328
120. Chương 121 - Long Hoàng - Thanh Dao Trong Truyền Thuyết	330
121. Chương 122 - Thần Ma Mộ	333
122. Chương 123 - Thần Ma Bái Tướng	335
123. Chương 124 - Loạn	337
124. Chương 125 - Nửa Con Ếch	339
125. Chương 126 - Kỳ Lân Xuất Thế	342
126. Chương 127 - Giáo Hoàng	344
127. Chương 128 - Tử Vong Tuyệt Địa Tái Hiện	345
128. Chương 129 - Trấn Ma Thạch	349
129. Chương 130 Cẩm Kỵ Thánh Cốt	351
130. Chương 131: Thần Bí Chủ Nhân	353
131. Chương 132: Người Bày Thế Cuộc	355
132. Chương 133: Đá Chó Ba Trăm Cước	357
133. Chương 134: Giúp Người Thành Phật	359
134. Chương 135: Đại Chiến Bồ Cục Giả	362
135. Chương 136: Chân Thân Ẩn Hiện	364
136. Chương 137: Mượn Long Dao Dùng Tạm	367
137. Chương 138: Giương Cung Bắn Thái Cực	369
138. Chương 139: Phong Ấn Ma Đầu	372
139. Chương 140: Ván Cờ Nhiều Người Chơi	374
140. Chương 141: Sinh Mệnh Chi Tuyền	377
141. Chương 142 - Phá Kính Trọng Viên (gương Vỡ Lại Lành)	380
142. Chương 143 - Đại Đức Đại Uy Thiên Long	383
143. Chương 144 - Tiếng Ma Gào Nửa Đêm Tại Đạm Đài Cổ Thánh Địa	386
144. Chương 145 - Di Ngã Ma Huyết Nhiễm Thanh Thiên	388
145. Chương 146 - Thiên Phật Chiến	392
146. Chương 147 - Cường Giả Trong Truyền Thuyết	396
147. Chương 148 - Sát Kiếp	399

148. Chương 149 - Cường Như Thần	402
149. Chương 150 - Chấn Kinh Thiên Hạ	405
150. Chương 151: Lão Bạo Quân Khôn Đức	408
151. Chương 152: Nghịch Chuyển Thiên Phật	411
152. Chương 153: Phong Nhập Địa Ngục	414
153. Chương 154: Hắc Âm Vô Biên	418
154. Chương 155: Cổ Tư	421
155. Chương 156: Hoạt Đồ Đằng	424
156. Chương 157 Đồ Đằng Hiện	427
157. Chương 158: Hậu Nghệ, Huyền Vũ, Thần Thuần Phục Thánh	430
158. Chương 159 Loạn Đáo Thiên Giới	433
159. Chương 160 : Đả Thông Thiên Địa	436
160. Chương 161 : Toái Hư Không - - Thiên Giới	440
161. Chương 162 - Triệu Hoán Thần Trận	444
162. Chương 163: Huyền Công Tái Chuyển	447
163. Chương 164 - Giết Bọn Chúng	450
164. Chương 165: Huyết Ấn Trọng Đại Phát Sinh Từ Triệu Hoán Trận	453
165. Chương 166: Thánh Khiết Nữ Thần	456
166. Chương 167 : Vô Tình , Đạm Đài Tại Thiên Giới	459
167. Chương 168 : Bại Lộ	462
168. Chương 169 : Diên Cuồng Đánh Cướp Sào Huyết Lôi Thần	465
169. Chương 170 : Không Thể Diên Cuồng Hơn Được	468
170. Chương 171 Bà Nhớ Mặt Chúng Mà Rời	471
171. Chương 172 Ẩn Tình	474
172. Chương 173: Đánh Về Phương Đông	478
173. Chương 174 - Máu Nhuộm Thiên Không	481
174. Chương 175: Chiến Hồn Chưa Tan	484
175. Chương 176: Tìm Kiếm Vũ Hình	488
176. Chương 177: Nhất Đại Thiên Kiêu Đạm Đài Hiện Thân	491
177. Chương 178: Tình Cũ Khó Quên	494
178. Chương 179: Vô Tình Tiên Tử	497
179. Chương 180: Thái Thượng Vong Tình	499
180. Chương 181: Vũ Hình	502
181. Chương 182: Đệ Nhất Ma Thư	505
182. Chương 183: Viễn Cổ Trường Thọ Quy	508
183. Chương 184: Thần Vương	511
184. Chương 185 - Tam Giới Đệ Nhất Tốc Độ	515
185. Chương 186: Kỳ Thư Chi Loạn	517
186. Chương 187: Giết	521
187. Chương 188: Cuộc Đối Đầu Giữa Phật Tổ, Đạm Đài Và Hỗn Thiên	524
188. Chương 189: Cuộc Đối Đầu Giữa Phật Tổ, Đạm Đài Và Hỗn Thiên (tiếp)	527
189. Chương 190: Cực Lạc Phật Thổ	530
190. Chương 191: Dưới Chân Phật Tổ Hiện Ma Vương	533
191. Chương 192: Thiên Ma Xuất Thế	536
192. Chương 193: Thần Vương Tụ Phật Thổ	540
193. Chương 194: Đại Loạn	543
194. Chương 195 Người Thứ 10 Trong Truyền Thuyết	546
195. Chương 196 - Bí Ẩn	550
196. Chương 197 - Bí Mật Huyền Công Của Thần Gia	553
197. Chương 198: Bí Mật Lâu Đài	556
198. Chương 199 - Tiên Tử	558
199. Chương 200 - Tình Không Nguyệt Điện	561
200. Chương 201 Thần Vương Và Chủ Thần	564
201. Chương 202 - Khát Vọng Thần Vương Đại Chiến.	568

202. Chương 203:	Dám Cùng Thần Vương Đại Chiến	573
203. Chương 204:	Phục Sinh - Thần Vương Đại Chiến	577
204. Chương 205:	Nhập Thế	580
205. Chương 206 :	Phục Sinh - Chiến Hồn	585
206. Chương 207:	Tiên Phật Ma Cùng Sống Lại	589
207. Chương 208:	Ai Dám Tranh Phong	592
208. Chương 209:	Đế Hoàng	596
209. Chương 210 -	Thị Hoàng	600
210. Chương 211:	Tinh Không Chiến Hồn	603
211. Chương 212:	Đại Đức Đại Uy	608
212. Chương 213:	Toái Vương Hoàng	614
213. Chương 214:	Đại Long Dao	618
214. Chương 215:	Diên Cuồng	621
215. Chương 216:	Trận Tàn Sát Máu Lạnh	625
216. Chương 217:	Thiên Giới Cẩm Địa	628
217. Chương 218:	Ma Chủ Chi Mộ	631
218. Chương 219:	Bức Phải Nhảy Xuống Ma Huyết	634
219. Chương 220:	Nghịch Loạn Thời Không	638
220. Chương 221:	Ma Chủ	643
221. Chương 222:	Cổ Nhân	646
222. Chương 223:	Chiến Đấu Vì Mộng Tưởng	648
223. Chương 224:	Ma Tính Niết Bàn	652
224. Chương 225:	Tiên Nhân Hạ Phàm	656
225. Chương 226:	Ngũ Âm Ma Ngục	659
226. Chương 227:	Tuyệt Đối Khoa Trương	662
227. Chương 228:	Hồn Thiên Thổ Huyết	665
228. Chương 229:	Diệt Phái	667
229. Chương 230:	Mộng Khả Nhi	670
230. Chương 231:	Ác Ma Phong Ấn Trong Đạm Đài Thánh Địa	672
231. Chương 232:	Tiên Tử Tầm Gội	674
232. Chương 233	Có Con Ừ?	677
233. Chương 234	Ác Ma Truyền Thuyết	680
234. Chương 235	Cảm Đả Hải Tử Tha Mục Đích Chủ Ý?!	683
235. Chương 236	Tình Nhân Tiết, Ngã Sát, Ngã Sát, Ngã Sát Sát	689
236. Chương 237:	Cấp Hải Tử Bỏ Phẩm	694
237. Chương 238:	Mạt Thế Tam Nhật (một)	699
238. Chương 239:	Mạt Thế Tam Nhật - Hồi Quy Thần Mộ	703
239. Chương 240:	Thủ Mộ Lão Nhân	707
240. Chương 241:	Biến Thái Hằng Cửu Viên	710
241. Chương 242:	Song Hoàng Phục Hoạt	715
242. Chương 243:	Phong Vân Tế Hội Đạm Đài Thánh Địa	719
243. Chương 244:	Máu Chảy Thành Sông	724
244. Chương 245:	Huyết Sắc Luyện Ngục	728
245. Chương 246:	Tà Tổ Xuất Thế	732
246. Chương 247:	Thiên Bằng Địa Liệt	737
247. Chương 248:	Mượn Người Dùng Một Chút	742
248. Chương 249:	Xương Máu Dung Hợp	746
249. Chương 250:	Đạm Đài Hạ Phàm	750
250. Chương 251:	Tàn Bạo	754
251. Chương 252:	Người Không Ai Ngờ Đến	759
252. Chương 253:	Nỗi Khổ Của Cổ Thần	762
253. Chương 254:	Thần Chiến	766
254. Chương 255:	Chiêu Hồn	769
255. Chương 256:	Mãi Mãi Là Thần Chiến	773

256. Chương 257:	Luyện Thể	776
257. Chương 258:	Tiến Xuống Địa Ngục	780
258. Chương 259:	Tiếng Trống Thần Thánh	784
259. Chương 260:	Ấu Đả Chủ Thần	786
260. Chương 261:	Khuếch Đại Hóa Sự Kiện	791
261. Chương 262:	Loạn Rồi	796
262. Chương 263:	Thiên Đường Địa Ngục	799
263. Chương 264:	Không Gian Nuốt Thần	804
264. Chương 265:	Biến Hóa	808
265. Chương 266:	Tể Đãi Cổ Lão	813
266. Chương 267:	Thiên Long?	815
267. Chương 268:	Tụ Hợp	819
268. Chương 269:	Trận Chiến Thần Vương	822
269. Chương 270:	Giết Thần	825
270. Chương 271:	Giết, Giết, Giết	829
271. Chương 272:	Cửa Địa Ngục Đã Mở	833
272. Chương 273 :	Tầng Địa Ngục Mười Bảy Khiến Người Ta Kinh Ngạc	837
273. Chương 274:	Đồ Đẳng Thú	840
274. Chương 275:	Con Trai Của Thần Nam	843
275. Chương 276:	Chế Tạo Thần Vương	848
276. Chương 277:	Thần Miếu Dưới Đáy Biển	853
277. Chương 278:	Giải Khai Phong Ấn	856
278. Chương 279:	Tụ Lại Chân Thân	859
279. Chương 280:	Chân Thân Sinh	862
280. Chương 281:	Chiến Ma - Thần Chiến	866
281. Chương 282:	Thế Giới Bị Tàn Phá	870
282. Chương 283:	Uy Thế Của Chiến Ma	873
283. Chương 284:	Ngũ Tổ	877
284. Chương 285:	Tử Tịch Quy Hư	880
285. Chương 286:	Vạn Cổ Giai Không	883
286. Chương 287:	Ánh Mất Tổ Tiên	887
287. Chương 288:	Thần Nữ, Đồ Đẳng, Ma Chủ	890
288. Chương 289:	Nghịch Loạn Âm Dương	892
289. Chương 290:	Thái Cổ Song Tà	895
290. Chương 291:	Thế Giới Kịch Biến	900
291. Chương 292:	Vô Thiên Chi Nhật	903
292. Chương 293:	Quang Minh Thần Đồi Thứ Nhất.	906
293. Chương 294:	Thi Chứng	911
294. Chương 295:	Trùng Phùng	915
295. Chương 296:	Mục Tiêu Thái Thượng	919
296. Chương 297:	Thất Tuyệt Nữ	922
297. Chương 298:	Dự Cảm Của Ma Chủ	926
298. Chương 299:	Thông Thiên Thất Trụ	929
299. Chương 300:	Đại Sự Kiện Thay Đổi Lịch Sử Tam Giới	934
300. Chương 301:	Thương Thiên Chết, Hoàng Thiên Được Lập	939
301. Chương 302:	Giết Thiên - Báo Thù	942
302. Chương 303:	Tiên Tử Có Thai	945
303. Chương 304:	Phong Tỏa	950
304. Chương 305:	Bái Đường Thành Thân	954
305. Chương 306:	Đêm Động Phòng Hoa Chúc Mê Đắm	958
306. Chương 307:	Chiến Hồn- Thần Chi	961
307. Chương 308:	Trên Nguyệt Lượng	965
308. Chương 309:	Bát Hồn, Kịch Chiến, Huyết Mạch Mạnh Nhất	969
309. Chương 310:	Thái Không Đại Chiến	977

310. Chương 311:	Long Hồn Tụ Lại	983
311. Chương 312:	Hủy Diệt	986
312. Chương 313:	Lục Đạo Lại Xuất Hiện	990
313. Chương 314:	Cấp Bách	993
314. Chương 315:	Hồn	997
315. Chương 316:	Chữ “thiên” Xuất Hiện	1002
316. Chương 317:	Người Hầu	1006
317. Chương 318:	Thiên Giai Nhục Thân	1010
318. Chương 319:	Ai Sinh Hải Tử?	1014
319. Chương 320:	Hải Tử Xuất Thế	1017
320. Chương 321:	Nhân, Đạo, Long	1021
321. Chương 322 :	Cái Giá “rồng Và Chuột Không Thể Cùng Vào”	1026
322. Chương 323 :	Mưu Kế	1030
323. Chương 324:	Thiên Giai Đại Triệu Hoán Thuật Trong Truyền Thuyết	1033
324. Chương 325:	Người Đệ Ngũ Giới Đến Rồi	1039
325. Chương 326:	Dị Giới Quân Chủ	1042
326. Chương 327:	Giết	1047
327. Chương 328:	Tuyệt Vọng Ma Đạo	1051
328. Chương 329:	Đào Cường Địch Cho Hắc Khởi Quân Vương	1054
329. Chương 330:	Thái Thượng Yêu Tổ Kim Dững	1060
330. Chương 331 :	Thái Cổ Quân Vương Hắc Khởi Vượt Giới Tiến Sang	1063
331. Chương 332:	Không Phải Lúc Nhi Nữ Tình Trường	1067
332. Chương 333:	Đấu Với Hắc Khởi	1072
333. Chương 334:	Trùng Sinh	1076
334. Chương 335:	Bắc Đấu Phục Ma	1080
335. Chương 336:	Tiến Vào Đệ Ngũ Giới	1084
336. Chương 337:	Đuổi Giết Quân Vương Trầm Vạn Dậm	1088
337. Chương 338:	Dê Giết Sói	1092
338. Chương 339:	Hắc Thủ Lại Xuất Hiện, Gió Thu Hiu Hắt	1098
339. Chương 340:	Mười Năm	1102
340. Chương 341:	Dần Thức Tỉnh	1105
341. Chương 342:	Thành Hôn	1108
342. Chương 343:	Ta Về Rồi	1112
343. Chương 344:	Truy Sát	1118
344. Chương 345:	Hoán Ma Sơ Hiện	1122
345. Chương 346:	Hoán Ma Biến Đổi	1127
346. Chương 347:	Triệu Hoán Thái Thượng	1131
347. Chương 348:	Ma Nuốt Thái Thượng	1134
348. Chương 349:	Dòng Suối Không Nguồn	1139
349. Chương 350:	Khúc Nhạc Của Nguyệt Thần	1142
350. Chương 351:	Thiên Long Kị Sĩ	1146
351. Chương 352:	Chiến Hồn, Hãy Cháy Lên!	1149
352. Chương 353:	Yêu Tổ Cốt Long	1154
353. Chương 354:	Thất Tuyệt Thiên Nữ Xuất Hiện	1157
354. Chương 355:	Thất Tuyệt Thiên Nữ	1161
355. Chương 356:	Tổ Thần Của Tinh Dục Đạo	1165
356. Chương 357:	Nữ Hoàng Của Đệ Lục Giới	1170
357. Chương 358:	Thời Không Bảo Tàng	1173
358. Chương 359:	Trống Chiều Chuông Sớm.	1176
359. Chương 360:	Sức Mạnh Bản Nguyên	1180
360. Chương 361 :	Cự Trảo Ngăn Trở	1184
361. Chương 362:	Ma Sư	1187
362. Chương 363 :	Thần Ma Lăng Viên	1192
363. Chương 364 :	Hòa Tan Một Vạn Năm	1194

364. Chương 365 :	Lập Bố Cục Trong Mộ	1197
365. Chương 366 :	Lục Đạo Luân Hồi	1199
366. Chương 367 :	Đấu Với Thiên	1204
367. Chương 368:	Thái Cổ Chư Thần Ở Đâu?	1208
368. Chương 369:	Thái Cổ Bị Ngăn Cách	1212
369. Chương 370:	Bảo Vật Của Trời	1216
370. Chương 371:	Hồn Lực Hùng Hậu Xa Xưa	1219
371. Chương 372:	Đoạt Lại Sức Mạnh	1222
372. Chương 373:	Thiên Giai Xuất Quan	1225
373. Chương 374:	Đá Ngươi	1230
374. Chương 375:	Ma Dao Tái Hiện	1234
375. Chương 376:	Cái Thế Hắc Khởi	1239
376. Chương 377:	Ngươi Là Kẻ Sa Bầy	1242
377. Chương 378:	Trời Già	1245
378. Chương 379:	Cửa Đến Đệ Lục Giới Đã Mở	1249
379. Chương 380:	Diệt Trời Già	1252
380. Chương 381:	Dùng Dăng	1256
381. Chương 382:	U Minh	1259
382. Chương 383:	Tuyệt Chiêu Của Quỷ Chủ	1263
383. Chương 384:	Thiên Nhân	1266
384. Chương 385:	Thời Không Đại Thần Tái Hiện	1270
385. Chương 386:	Đánh “hội Đồng”	1273
386. Chương 387:	Nhập Quan	1275
387. Chương 388:	Người Tốt Là Thế!	1278
388. Chương 389:	Sở Tương Ngọc	1281
389. Chương 390:	Đánh Ván Cờ Thiên Địa	1285
390. Chương 391:	Kẻ Sách Động Tai Họa	1288
391. Chương 392:	Đến Gần Thái Cổ	1291
392. Chương 393:	Đất Trời Chưa Thành, Ta Đã Sinh Ra	1295
393. Chương 394:	Ba Thế Thân	1298
394. Chương 395:	Đào Lên Thái Cổ Thần!	1301
395. Chương 396:	Là Y!	1304
396. Chương 397:	Độc Cô Bại Thiên!	1307
397. Chương 398:	Nghịch Loạn Bát Thức	1310
398. Chương 399:	Ngọc Vỡ Lại Về!	1313
399. Chương 400:	Tiếp Ứng	1316
400. Chương 401:	Kích Hoạt Tổ Mạch	1318
401. Chương 402:	Viễn Tổ Muốn Sống Lại	1321
402. Chương 403:	Chợt Hiểu	1324
403. Chương 404:	Diệt Ma Tính, Giết Thái Thượng	1327
404. Chương 405:	Hết Bụi Lại Phát Sáng	1330
405. Chương 406:	Đệ Tam Giới Trong Truyền Thuyết?	1333
406. Chương 407:	Tái Sinh	1336
407. Chương 408:	Thương Thiên Nhân, Thất Tuyệt Cung	1340
408. Chương 409:	Gặp Lại Thủ Mộ Lão Nhân	1344
409. Chương 410:	Vùng Đất Trước Thừa Khai Thiên	1347
410. Chương 411:	Để Người Rung Chuyển Đệ Tam Giới.	1351
411. Chương 412:	Nuốt Thiên	1354
412. Chương 413:	Máu Tanh Nuốt Thiên	1355
413. Chương 414:	Đệ Tam Giới Luân Hồi Phục Nguyên	1358
414. Chương 415:	Cái Thế Ma Chủ	1365
415. Chương 416:	Huyền Hoàng	1369
416. Chương 417:	Chiến! Chiến! Chiến!	1374
417. Chương 418:	Chín Lần Chết	1379

418. Chương 419:	Tuyên Cổ Thông Thông	1383
419. Chương 420:	Đấu Chiến Thánh Giả	1387
420. Chương 421:	Định Luân Hồi	1390
421. Chương 422:	Luân Hồi Thần Bí	1394
422. Chương 423:	Trần Trụi Nhìn Nhau	1398
423. Chương 424:	Lửa Dục Luyện Thân	1401
424. Chương 425:	Trận Chiến Nam Nữ	1404
425. Chương 426:	Lá Xanh Lại Xuất Hiện!	1407
426. Chương 427:	Cơn Diên Trước Khi Đại Phá Diệt	1410
427. Chương 428:	Bắt Đầu Tan Vỡ	1414
428. Chương 429:	Phản!	1417
429. Chương 430:	Phản Lại Thần Gia	1420
430. Chương 431:	Đến Gần Hủy Diệt	1424
431. Chương 432:	Niết Bàn	1428
432. Chương 433:	Chư Cường Xuất Hiện	1432
433. Chương 434:	Thái Cổ Chư Thần Quay Về!	1437
434. Chương 435:	Lục Đạo Hủy Diệt	1441
435. Chương 436:	Sau Cơn Đại Kiếp	1445
436. Chương 437:	Giá Lâm	1449
437. Chương 438:	Lại Xuất Hiện	1453
438. Chương 439:	Thâu Thiên	1458
439. Chương 440:	Cầm Kì Thần Thông Chấn Nhiếp Dịch	1461
440. Chương 441:	Thiên Giai Thánh Huyết Nhuộm Đỏ Thịnh Không	1464
441. Chương 442:	Siêu Cấp Lão Quái Vật	1468
442. Chương 443:	Lục Dục, Mở Ra Thông Thiên Chi Lộ!	1471
443. Chương 444:	Cổ Thiên Lộ Đổ Nát	1475
444. Chương 445:	Đào Bảo Vật, Đào Được Đại Ma Thiên Vương	1477
445. Chương 446:	Thủy Tinh Khô Lâu Lập Tuyệt Thế Đại Công	1481
446. Chương 447:	Vực Sâu Không Đáy	1484
447. Chương 448:	Bắt Diệt!	1487
448. Chương 449:	Kết Hợp Hoàn Mỹ	1490
449. Chương 450:	Binh Khí Hình Người	1493
450. Chương 451:	Một Trăm, Một Trăm Lần	1497
451. Chương 452:	Bắt Sống	1500
452. Chương 453:	Hài Tử	1504
453. Chương 454:	Thái Thượng?	1507
454. Chương 455:	Xử Lý Sào Huyết Của Thái Thượng	1510
455. Chương 456:	Đại Chiến Thái Thượng	1514
456. Chương 457:	Vũ Hình Và Thái Thượng Kết Thúc	1518
457. Chương 458:	Thần Tổ Chiến Thái Thượng	1522
458. Chương 459:	Mở Bức Màn Bí Mật	1526
459. Chương 460:	Cuồng Loạn!	1529
460. Chương 461:	Hạ Màn Của Thái Thượng	1533
461. Chương 462:	Lại Thấy Quan Tài Máu	1536
462. Chương 463:	Thái Cổ Chư Thần Nhóm Thứ Quay Lại	1538
463. Chương 464:	Tiếp Xúc Lần Đầu	1541
464. Chương 465:	Huyết Quan	1544
465. Chương 466:	Huyết Nhục Dung Hợp	1548
466. Chương 467:	Thần Nam? Vô Diện Nhân?	1550
467. Chương 468:	Thiên Thú	1555
468. Chương 469:	Dự Đoán Của Thủ Mộ Lão Nhân	1558
469. Chương 470:	Ta Là Thiên!	1562
470. Chương 471:	Vùng Đất Chôn Thiên!	1565
471. Chương 472:	Nhân Vương Ngang Hàng Với Thiên!	1568

472. Chương 473:	Nhân Vương Tái Sinh	1572
473. Chương 474:	Diệt Thiên!	1575
474. Chương 475:	Đại Chiến Bắt Đầu	1579
475. Chương 476:	Dẹp Hết Trở Ngại	1582
476. Chương 477:	Đánh Đến Vùng Hỗn Độn	1586
477. Chương 478:	Thiên Nữ	1590
478. Chương 479:	Thiên Đô Luyện Ngục	1594
479. Chương 480:	Huyết Tháp	1597
480. Chương 481:	Thiên Đô Trung Ương	1600
481. Chương 482:	Lục Hỗn Thiên Nữ Vô Địch Hình Thành	1603
482. Chương 483:	Thần Ma Đồ Tái Hiện!	1607
483. Chương 484:	Người Trong Truyền Thuyết	1611
484. Chương 485:	Mượn Năm Ngàn Năm Của Thiên	1615
485. Chương 486:	Biến Hóa Của Thần Nam	1619
486. Chương 487:	Đại Chiến Thần Tổ!	1623
487. Chương 488:	Uy Lực Vô Cùng	1627
488. Chương 489:	Huyết Sát Mười Vạn Dặm	1630
489. Chương 490:	Trời Đất Xoay Chuyển	1634
490. Chương 491:	Hỗn Độn Tử	1637
491. Chương 492:	Thập Phương Tuyệt Vực	1641
492. Chương 493:	Đồ Đằng Đánh Tới	1645
493. Chương 494:	Sát Cục, Tử Vong!	1649
494. Chương 495:	Thần Chiến	1652
495. Chương 496:	Nhân Vương Hành Động	1656
496. Chương 497:	Xung Phá Thái Cổ!	1658
497. Chương 498:	Chư Cường Trở Lại!	1662
498. Chương 499:	Mở Tuyệt Vực	1666
499. Chương 500:	Thập Phương Trợ Lực	1669
500. Chương 501:	Hạt Giống Thế Giới	1672
501. Chương 502:	Đẳng Cấp Nghịch Thiên	1675
502. Chương 503:	Giết Thanh Thiên	1677
503. Chương 504:	Quét Sạch Hỗn Độn	1681
504. Chương 505:	Đi Đạo Giữa Tinh Không	1685
505. Chương 506:	Trước Khi Thông Thiên	1689
506. Chương 507:	Lần Cáo Biệt Cuối Cùng	1693
507. Chương 508:	Liên Tục Phá Năm Tầng Trời	1696
508. Chương 509:	Trận Chiến Với Vương	1699
509. Chương 510:	Hai Thế Giới Của Hai Phụ Tử	1703
510. Chương 511:	Thiên Đạo Là Gì, Thiên Cổ Sát Cục!	1707
511. Chương 512:	Chúng Sinh Hợp Lực	1711
512. Chương 513:	Đại Kết Cục	1716

Thần Mộ (Tru Ma) 2

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com, 4vn. euXuyên suốt vũ trụ hồng hoang, bền vững như thiên địa cao xanh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-mo-tru-ma-2>

1. Chương 1: Kẻ Trong Truyền Thuyết

Lôi đài cho cuộc quyết chiến giữa truyền nhân của đông phương chính tà thánh địa được đặt ở Tây phương. Rất nhiều cao thủ Đông thổ không quản đường xa, vượt ngàn dặm đến Tây phương xem náo nhiệt, lại gặp đúng lúc Thần Nam tiêu diệt các tuyệt thế cao thủ. Do đó, tin tức này bị những người đó dùng các phương pháp nhanh nhất có thể truyền về phương đông.

Lúc này, Thần Nam tuyệt đối là nhân vật trung tâm của tu luyện giới cả phương đông và phương tây. Có thể nói không ai không biết, không ai không hay.

Trong lúc bên ngoài đang sôi nổi bàn tán về mình, hắn đang tu dưỡng trong một tòa nhà ở Tân Lan vương đô. Trong lúc quyết chiến cùng bốn vị tuyệt thế cao thủ, hắn đã bị thụ thương rất nặng, đến bây giờ mới từ từ hồi phục hoàn toàn.

Tòa nhà này vốn là nơi ở của Ma pháp vương tử Khải Lợi. Khải Lợi cũng có danh tiếng trong giới quý tộc ở Phương Tây. Đường như tại đô thành của các nước lớn đều có cơ sở của mình. Quá nửa là do các đại quý tộc biếu tặng.

“Thật không ngờ huynh đệ cùng bốn vị cao thủ giao chiến! Không tin nổi. Không ngờ bốn kẻ đó đều bị giết chết. Thật phi lý. Người thực sự không phải là người”

Thấy Thần Nam xuất quan, Khải Lợi là người đầu tiên đến thăm. Chỉ là ma pháp vương tử vốn dĩ ngôn từ lịch sự cử chỉ ưu nhã lúc này vô cùng kích động, miệng không ngừng tuôn ra những lời chửi thề. Có thể thấy hắn đang thực sự bức xúc.

”Người thật là cái đồ....thực sự làm người ta không thể tin được. Ai ngờ tất cả đều là thật. Hôm đó người sống sót từ trong núi quay về, ta cứ nửa tin nửa ngờ những gì người nói. Trời ạ, ai ngờ đều là thật. Ai ngờ trong vòng một ngày người lại có thể tiêu diệt được bốn vị tuyệt thế cao thủ. Thật là không thể tưởng tượng. Thật không công bằng. Ta...”

Nhìn thấy Khải Lợi không còn giữ được phong thái như mọi người, Thần Nam cười nói: “Bản thân ta cũng không dám tin. Cứ nghĩ là đang nằm mộng. Đúng rồi, bọn Nam Cung huynh muội, Huyền Trang hòa thượng cùng với Vương Huy đâu rồi?”

“Bọn họ đã đi rồi. Nhưng kẻ đó không thể cùng ở một chỗ với nhau được. Hôm đó, chúng ta vô tình gặp người ở bên ngoài núi, nghĩ lại đều là nghe tin liền muốn đến giúp người một tay. Bọn họ gặp nhau không ngay lập tức đánh nhau đã là tốt lắm rồi. Thấy người bình an vô dạng, liền lần lượt bỏ đi.” Cuối cùng Khải Lợi thở dài: “Vào lúc nguy nan, xuất thủ tương trợ...”

Thần Nam im lặng gật đầu

Trường đại phong ba đó đã làm cho thế lực nhiều phương chú ý đến mình, Thần Nam không thể không tử tế suy nghĩ về tình cảnh trước mắt của mình.

Không nghi ngờ gì, quan hệ giữa Quang Minh giáo hội và hắn là vi diệu nhất. Đối phương chỉ là lợi dụng hắn để giấu diếm bí mật về việc làm sống lại Quang Minh thần. Do đó những tán dương cảm kích biểu hiện ra bên ngoài chỉ là giả. Nói không chừng các tuyệt thế cao thủ của Đức Lí thần điện đang giờ nanh múa vuốt, nghĩ cách báo thù.

Trường hợp lạc quan nhất là sau này giáo hội có không muốn động thủ với hắn, cũng không phải là điều gì đó tốt đẹp. Có thể tưởng tượng được nếu như có cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn.

Còn Hắc ám giáo hội, khẳng định sớm đã đưa hắn vào vị trí kẻ địch số 1. Lần này hắn tiêu diệt một mạch 4 tuyệt thế cao thủ, thêm vào Hỗn thiên tiểu ma vương giết chết hắc ám pháp sư cấp 5, khẳng định cũng được tính lên đầu hắn. Năm tuyệt thế cao thủ bị giết, Hắc ám giáo hội chắc chắn sẽ phát điên. Thật là một tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Nói không chừng bây giờ đối phương đã điều động cao thủ đến giết mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Quang Minh giáo hội chắc sẽ thêm dầu vào lửa, để hắn và hắc ám giáo hội triệt để đối đầu. Thật là phiền toái. Giáo hội hắc ám tại tây phương mặc dù trước nay không có cách nào chiến thắng quang minh giáo hội. Nhưng tranh đấu từ xưa đến nay vẫn không bị tiêu diệt, có thể thấy là vẫn có thực lực mà người khác khó tưởng tượng được.

Tất cả kết quả đều là do Mộng Khả Nhi, Hạng Thiên cùng với Quang Minh giáo hội cùng nhau đem đến cho hắn. Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên phải tay sạch sẽ, đem tất cả đổ lên đầu Thần Nam. Chiều này thật là độc.

Thần Nam đi đi lại lại trong phòng nguyên rửa “Hai tên khốn...”

Bây giờ, cảm tình của Tây phương tu luyện giới đối với hắn có lẽ sút mẻ ít nhiều. Dù sao hắn cũng là một Đông phương tu luyện giả, một mình giết chết bốn đại cao thủ, làm cho hầu hết các cao thủ Tây phương đều nảy sinh tâm lý bài xích trong lòng. May là bốn kẻ đó đều là người của hắc ám giáo hội. Không thì hắn đã trở thành công địch của cả Tây phương tu luyện giới.

Còn tại Đông phương tu luyện giới, cũng có rất nhiều người trẻ tuổi sinh lòng sùng bái đối với hắn, nhưng cũng có không ít người nảy sinh địch ý đối với hắn. Người phương đông thích nhất là nội đấu. Bây giờ hắn phong quang vô hạn, không ai có thể sánh được. Chỉ sợ có lẽ đã làm cho nhiều người cảm thấy không thoải mái.

Trong lúc Thần Nam đang suy nghĩ về tình hình trước mắt. Ở một nơi khác, cũng có người đang cùng suy nghĩ về vấn đề đó.

Trong một khách sạn tại Tân Lan vương đô, Mộng Khả Nghi đứng bên song cửa. Thánh nữ tiên tử đang khẽ nhíu mày. Không thể đoạt được xá lợi của Quang Minh thần khiến nàng lo lắng. Đạm Thai cổ thánh địa, đại ác ma trong truyền thuyết bị đệ nhất tổ sư phong ấn sắp xuất thế. Nếu như không thể vận dụng sức mạnh cấp độ thần tiên tăng cường phong ấn. Trong tương lai không xa, ác ma sẽ phá ấn xông ra.

Nhưng trong lần tranh đoạt thần thủ này, cuối cùng có thể tránh tất cả mọi phiền phức khiến Mộng Khả Nhi cảm thấy vui vẻ. Nàng có thể tưởng tượng được sự báo thù của Hắc ám giáo hội đối với Thần Nam sẽ khủng khiếp như thế nào.

Nhưng có một việc nhỏ khác khiến Mộng Khả Nhi vô cùng tức giận. Bây giờ danh tiếng của Thần Nam nổi như cồn, không ai so được. Trong rất nhiều truyền văn về hắn, không ngờ lại có lời đồn về việc Thần Nam và nàng có quan hệ âm muội.

Cái loại tin vịt đó đối với Thần Nam mà nói thì chẳng có ảnh hưởng gì. Nhưng đối với thánh khiết tiên tử xuất thân từ Đạm Đài thánh địa mà nói, thực là một chuyện không thể chấp nhận. Nghĩ đến chuyện này, một người mặc dù thường ngày điềm tĩnh, đối với mọi việc đều bình thản như Mộng Khả Nghi, mà cũng có cảm phát điên lên được.

Trong một cánh rừng ngoài Tân Lan vương đô, Hỗn thiên Tiểu ma vương cay cú: “Hắn thực không phải là người. Không ngờ có thể tiêu diệt bốn kẻ tuyệt thế cao thủ. Nếu như cùng hắn chính diện giao phong thì thật là không có đường sống. Làm sao hắn có thể tiến bộ thần tốc như vậy? Lại còn con tiểu tiện nhân

Mộng Khả Nhi, dường như so với Thần tiểu tử còn lệ hại hơn ba phần. Ta không cam tâm. Ta muốn bế quan, ta muốn đột phá! Nếu không tiến vào ngũ giai linh vực quyết không xuất quan”

Hạng Thiên lặng lẽ tiến vào sâu trong rừng núi ngoại thành Đức Lí. Đứng trước một cửa động, hắn lặng lẽ cười nhạo : “Đợi Vũ ma thân pháp và Hỗn thiên hư không đạo của ta đến lúc đại thành. Ta sẽ cho các người mở mắt. Các người hãy đợi đến lúc rơi vào tay ta”.

Sau một tháng, trường phong ba đó cuối cùng cũng từ từ lắng xuống.

Ngoài ý liệu của Thần Nam, người của Quang Minh giáo hội tuyệt không tìm hắn làm phiền. Tây phương tu luyện giới cũng tuyệt không có nhiều địch ý với hắn. Thậm chí giới quý tộc Tân Lan đô còn thường mời hắn tham gia các yến tiệc quan trọng.

Nhưng hắn biết Quang minh giáo hội chỉ là tốt đẹp bên ngoài. Bọn họ khẳng định đang đợi đến lúc hắn cùng Hắc ám giáo hội đại chiến một trận long trời lở đất. Nói đến lại cảm thấy kì quái, người của hắc ám giáo hội vẫn chưa có hành động gì. Ít nhất đến hôm nay vẫn chưa có ai tìm hắn báo thù.

Trong vòng 1 tháng ngắn ngủi, các đại thế lực ở tây phương lần lượt thăm dò Thần Nam, muốn chiêu mộ hắn làm tăng thế lực của mình. Tất cả bọn họ đều thuộc tầng lớp đại quý tộc.

Sau một thoáng tiếp xúc, Thần Nam lập tức tránh xa những người này. Từ các thông tin mật báo của Khải Lợi mà hắn biết, các tập đoàn thế lực này quá phức tạp. Có người tham vọng khổng chế vương quốc hiện tại, có người muốn thôn tính các tiểu quốc xung quanh. Những kẻ đó đều nhìn trúng vũ dũng của hắn. Nhưng hắn không muốn tiến vào vũng nước đục đó.

Sự thực là những người hắn tiếp xúc cũng không làm phiền hắn nhiều. Dù sao thì những tập đoàn đó không quá coi trọng vũ lực cá nhân. Nếu như không phải vì danh tiếng gần đây của hắn, đối phương cũng sẽ không tìm đến cửa nhà.

Cũng trong khoảng thời gian này, Thần Nam không ngừng luyện công. Dưới tình thế hiện tại, thực lực sẽ quyết định tất cả. Chàng cần nhanh chóng đề thăng tu vi của mình

Sau hai tháng, phong ba bên ngoài từ từ kết thúc. Lúc này tiểu long đã tỉnh lại sau một thời gian dài ngủ vùi. Thần Nam quyết định bắt đầu tiến hành bước tiếp theo, tiến về thánh địa Bái Đán của Quang Minh giáo hội.

Gió nhẹ nhàng thổi, trong sâu thẳm núi rừng truyền đến từng làn hương hoa thơm ngát. Xuyên qua rừng rậm là một vùng canh tác rộng lớn. Rất nhiều nông dân đang vất vả lao động. Từ phía thôn làng xa xa, từng làn khói bếp bốc cao.

Một bức tranh xóm làng đơn giản, hàm chứa hơi thở của cuộc sống.

Trải qua hơn 10 ngày trèo rừng lội suối. Thần Nam đã xuyên qua vùng núi non hùng vĩ phía tây Tân Lan , đến một khu vực có cả trăm quốc gia tồn tại cạnh nhau.

Tây đại lục có bốn quốc gia bá chủ. Tây lan ở phía Đông của Tây đại lục. Mạn la ở phía Nam, Lạp Thoát duy á chiếm phương bắc, còn Ai khắc tư tắc hùng bá ở phía tây.

Tại khu vực giao nhau giữa 4 đế quốc có một khu vực vô cùng rộng lớn. Ở đó có thảo nguyên, có sa mạc, có đầm lầy, còn có vài chục tiểu quốc. Vì là vùng đệm giữa bốn đại quốc, các tiểu quốc này đều là chư hầu của các nước lớn kia.

Có tiểu quốc cũng có vài chục tòa thành thị, có tiểu quốc chỉ có duy nhất một tòa cô thành. Vài trăm năm chiến hỏa liên miên, việc lập quốc và diệt quốc dường như cứ mười ngày nửa tháng lại xảy ra một vụ.

Nhưng khoảng chục năm nay, cùng với ảnh hưởng ngày càng lớn của Quang Minh giáo hội. Vùng đất chiến loạn này dần dần ổn định trở lại. Dưới sự can dự của thần điện, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc.

Thần Nam mang theo tiểu long đã rời khỏi Tân Lan đế quốc, tiến vào vùng đất chiến loạn này. Nhưng khung cảnh xóm làng thanh bình hiện tại khiến người ta khó có thể tưởng tượng được rằng lúc trước ở đây chiến hỏa liên miên.

”Xem ra Quang Minh giáo hội cũng không phải chỉ biết nói suông. Ngăn cản đao binh chiến loạn, thực sự là công đức lớn. xem ra vẫn còn có tư cánh xưng thần.

Thần Nam không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, đem bạch tê ngư gửi lại ở nhà Khải Lợi, còn mình đi bộ mấy hôm nay.

“Ài, vì sao lại như thế, ta thực sự rất tức giận. Xá lợi của đại thần còn vì sao lại biến thành cái sừng mọc trên đầu ta?”. Long Bảo bảo nằm trên vai Thần Nam, lăm bằm bất mãn.

Sau khi tỉnh lại, tinh thần của tiểu long rõ ràng là khá hơn trước rất nhiều. Nó cũng có những thay đổi không nhỏ. Xá lợi của Quang minh thần, lúc đầu chỉ như một viên minh châu ở trên trán nó. Nhưng sau hai tháng ngủ mê, hạt châu không ngờ ảo hóa thành một cái sừng kim quang lấp lánh. Bây giờ tiểu long tự nhiên có ba cái sừng.

Cái sừng thứ ba tất nhiên rất nhỏ, rất ngắn, chỉ như một nhánh của hai cái sừng rồng kia mà thôi.

“Xấu chết đi được, ta ghét cái sừng này”. Trên đường đi tiểu long không ngừng than vãn. Giống như là một đứa trẻ bị bắt nạt.

Thần Nam cười nói: “Không xấu, thực sự rất đẹp”.

“Có thật không”, tiểu long nghi ngờ nhìn hấn

“Thật, vô cùng đáng yêu”

“Đáng ghét, ta thực sự rất ghét việc có thêm một cái sừng”

Tiểu long cứ suốt ngày than thở, khiến Thần Nam không nhịn được cười. Một người một rồng trên đường vì thế cũng không cảm thấy tịch mịch.

Thôn làng phía xa càng ngày càng gần. Thần Nam mang theo tiểu long xuyên qua vài thôn làng, tiến vào một tiểu trấn.

Tiểu trấn này sôi động. Các kiến trúc của phương tây rất to lớn, mang phong cách riêng. Hai bên đường có rất nhiều cửa hàng. Lúc này đã là giữa trưa. Thần Nam mang theo tiểu long tiến vào một tửu lâu, thỏa mãn cơn thèm ăn của tiểu long.

Đột nhiên lúc này, Thần Nam cảm thấy một tia tinh thần ba động vô cùng nhỏ. Nhưng khi hấn chủ động truy tìm, thì lại không cảm ứng được nữa. Thần Nam chợt tỉnh ngộ. Cái gì đến cuối cùng cũng đã đến. Hiển nhiên là có 1 siêu cấp cao thủ đang quan sát mình. Theo phán đoán của hấn, quá nửa là người của hắc ám giáo hội.

Thần Nam nghỉ ngơi đầy đủ tại tiểu trấn rồi mới lên đường. Hấn bí mật quan sát động tĩnh phía sau, nhưng trên đường làng vô cùng an tĩnh. Hấn không hề cảm thấy một chút khí tức nào.

Đến lúc ra khỏi tiểu trấn khá xa, tiến vào một vùng hoang dã, hấn mới từ từ cảm ứng thấy một cỗ khí tức không tầm thường. Một cỗ khí tức cường đại đột nhiên bạo phát ở phía trước, hướng thẳng đến phía hấn.

“Ai, có cướp”. Tiểu long lăm bằm

Thần Nam ngưng trọng thần sắc, tiền phương chắc chắn có một đối thủ cường đại đang đợi hấn. Thần Nam từng bước tiến tới, điều chỉnh trạng thái cơ thể, sẵn sàng nghênh chiến.

Không lâu sau, một thân ảnh cao gầy xuất hiện trước mắt hấn. Một thanh niên nam tử mắt đen tóc đen, khí thế hiên ngang đứng tại giữa đường, chăm chú quan sát Thần Nam

Thần Nam kinh ngạc. Không hiểu sao hấn đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức có cùng nguồn gốc với mình. Chân khí dừng động trên người đối phương không ngờ lại tương đồng với của hấn

Nam tử trước mặt chấp tay sau lưng, mang lại cho người khác cảm giác nắm cả thiên hạ trong tay, thể hiện một sự tự tin rất lớn.

Nhưng, không hiểu vì sao, trong lòng Thần Nam trỗi dậy một cảm giác chán ghét. Bằng trực giác của mình, hấn đã cảm thấy được người thanh niên trẻ tuổi trước mặt là một nhân vật đáng sợ.

Thần Nam dừng lại, lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt. Thanh niên nam tử chấp tay sau lưng, từng bước tiến lại. Đi quanh Thần Nam vài vòng rồi ung dung kiêu ngạo hỏi: “Người là Thần Nam?”

2. Chương 2: Chúa Tể Phương Đông

“Tóm lại người là ai?”. Thần Nam nhìn đối phương, mặt không chút biểu cảm.

Lúc này, thanh niên nam tử từ từ từ dừng lại rồi nói: “Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là người có đúng là con của Thần Chiến không?”. Trong mắt hắn lóe lên ánh hàn quang bức người: “Người là một kẻ chết đi rồi sống lại?”.

Thần Nam trong lòng nổi sóng, hần chấn động đến cực điểm. Cái bí mật này, ngoài hắn ra, thế giới này vốn không ai có thể biết được. Nhưng đối phương không ngờ vừa mở miệng đã nói ra được hết bí mật đó. Chút nữa là hắn đã hết lên.

Bên trong nhất định phải có ẩn tình! Thần Nam lạnh lùng quan sát đối phương. Hắn phát giác mình đang rơi vào thế bị động. Thanh niên trước mặt dường như biết rõ về quá khứ của hắn, còn hắn thì không biết một chút gì về đối phương cả.

Thanh niên nam tử cũng bình tĩnh quan sát phản ứng của Thần Nam, cuối cùng hắn lộ ra thần sắc không thể tin nổi, nói: “Xem phản ứng của người, chắc là chính xác rồi? Làm sao có thể thế được? Sao lại có thể thế được?”.

Bí mật động trời đột nhiên bị người khác khám phá. Thần Nam trong lòng rối bời, mồ hôi túa ra, thấm ướt y phục của hắn.

“Hừm, người ẩn nói linh tinh gì đó, chỉ có quỷ mới hiểu người đang nói gì”. Thần Nam lạnh lùng nói. Đối với thanh niên nam tử không rõ lai lịch này, Thần Nam chưa muốn hoàn toàn bộc lộ bản thân. Mặc dù không có cách nào che giấu được thân phận của mình nữa, nhưng hắn không thể cứ như thế mà thừa nhận.

Về mặt thanh niên nam tử tràn đầy phức tạp. Hắn nhìn Thần Nam một hồi nhưng không nói gì. Một lúc lâu sau, hai mắt đột nhiên phát ra hai đạo hàn quang, hàn ý lạnh lẽo bao phủ Thần Nam, vô hình sát khí từ từ phát tán.

“Rất đơn giản, ta xuất thủ thử một lần là biết ngay. Nhưng người cần phải cẩn thận. Nếu không, không giữ được tính mệnh đâu”. Lúc này, thanh niên nam tử đã không phục thần sức tự phụ, hắn kiêu ngạo nói: “Hãy nhớ, ta là Đỗ Vũ”

“Tiểu Vũ, chúng ta chưa hỏi người, người vội giới thiệu làm gì. Kì thực Thần Nam không muốn biết chút nào, người đâu có phải là mỹ nữ”. Ở phía xa, tiểu long chớp chớp mắt, làm bộ dạng ngây thơ vô tội, không ngừng lầu bầu.

Đỗ Vũ hừ lạnh một tiếng, tựa hồ cũng biết tiểu long chơi khó mình, không thèm đáp lời. Hắn cởi áo choàng, vung tay một phát. Áo choàng phóng đi như một mũi lao, xuyên qua cự ly khoảng 10 trượng. Chỉ nghe một tiếng “phanh”, cắm thẳng vào một khối đá lớn.

Công lực như thế, thật khiến Thần Nam động dung. Tu vi của Đỗ Vũ thật quá mạnh.

Thần Nam cũng cởi áo choàng, sau đó tháo phương thiên họa kích sau lưng cùng thanh trường kiếm đeo ở eo vất ra phía sau.

Đỗ Vũ vô cùng tự phụ, ngạo mạn nói: “Không ngờ dám ném thần kích của Hỗn thiên đạo đi. Không có binh khí, người nghĩ rằng người có thể thắng ta được sao?”.

“Hừ”, Thần Nam hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Hi vọng người có đủ tư cách ngạo mạn”.

“Ha ha...nói thật cho người biết, các loại công pháp mà người biết ta đều đã tu luyện qua. Hơn nữa công lực của ta hiện giờ cao hơn người. Người dựa vào cái gì? Người có năng lực gì để đấu với ta”. Đỗ Vũ vô cùng khoa trương, thần sắc còn ẩn chứa những tia oán độc.

Thần Nam hiển nhiên cũng chú ý đến thần tình của đối phương. Chỉ là hắn không nghĩ ra mình đã đắc tội với cường địch này lúc nào. Từ đầu đến giờ, hắn không ngừng đánh giá thực lực của đối phương. Đầu tiên hắn đánh giá đối thủ là ngũ giai sơ cấp. Nhưng đến bây giờ lại thấy mơ hồ bất định, làm hắn vô cùng kinh nghi. Chỉ có thể dùng khái niệm “thâm sâu khó dò” để hình dung đối phương.

Thật là một thanh niên đáng sợ. Từ khi Thần Nam xuất đạo đến giờ, hắn chưa từng nghe thấy một thanh niên cao thủ nào đạt đến ngũ giai. Có lẽ chỉ có Tiềm Long, kì tài của đông đại lục, ca ca của Long Vũ, là có thể có được tu vi như thế.

Hiện giờ truyền nhân của chính tà thánh địa đã là các thanh niên cao thủ cường đại nhất của đông đại lục. Còn cái kẻ chưa bao giờ nghe danh, không biết lai lịch thế nào này không ngờ so với thánh địa truyền nhân còn đáng sợ hơn. Thật là làm cho người ta kinh sợ.

Trong giai đoạn này, nếu nói về thực lực, có lẽ chỉ có Mộng Khả Nhi là có thể so sánh được với thanh niên trước mặt. Bởi vì trong người nàng có phong ấn một lực lượng cường hoành vô bì, cùng một dạng “thâm sâu khó dò”.

“Ta hỏi lần cuối cùng, ngươi là ai, tại sao lại biết công pháp tu luyện của ta?”

“Đợi đến trước khi ngươi chết, có lẽ ta sẽ nói cho ngươi biết”.

Thần Nam không nói nữa, vung tay xuất ra một chưởng. Cát đá tung bay, mặt đất chấn động, chưởng lực hung dũng lan tỏa, cuộn cuộn như trường gian, ào ạt như đại hà, gầm gào lao thẳng về phía trước.

Cây cỏ, đất đá trong khoảng trống giữa hai người như hoa tuyết trong cơn gió lốc, chớp mắt bị cuốn lên cao, sau đó vỡ tan thành từng mảnh vụn, tung tóe khắp nơi, cát bụi mờ trời.

Thế nhưng chưởng lực cương mãnh đó không làm khó được Đỗ Vũ. Hắn cũng phách ra một chưởng, hoành sắc quang mang nhanh chóng ngăn chặn hắc sắc chân khí của Thần Nam. Sau đó hai cỗ chưởng lực cuồng bá giao tranh, phát ra những tiếng “oanh oanh” chấn động màng nhĩ, rồi từ từ biến mất.

Thần Nam bị bức lùi lại mấy bước. Đỗ Vũ an nhiên bất động.

“Ta đã nói rồi, các công pháp ngươi biết, ta cũng biết. Hơn nữa công lực của ta cao hơn ngươi. Ngươi căn bản không phải là đối thủ của ta”. Đỗ Vũ lạnh lùng cười nói.

“Ngươi chắc chắn có thể giết chết ta ư?”. Thần Nam tịnh không vì không địch được đối thủ mà hiện ra thần sắc thất vọng.

Đỗ Vũ thần sắc ngạo mạn nói: “Từ lúc ngươi xuất thế đến nay, những gì ngươi đã trải qua, chúng ta đều đã điều tra rõ ràng. Hiện tại tu vi của ngươi mới chỉ ở giai đoạn tứ giai đại thành. Còn ta đã đạt cảnh giới ngũ giai sơ cấp, không lâu nữa sẽ tiến vào ngũ giai trung cấp. Vừa rồi nếu như không phải ta hạ thủ lưu tình, ngươi đã còn cơ hội đứng đây mà nói rồi”.

Thần Nam bình tĩnh nói: “Ta nghĩ dường như ngươi quên mất một việc. Hai tháng trước đây, trong một ngày ta tiêu diệt bốn ngũ giai cao thủ. Lúc đó tu vi của ta cũng chỉ ở cảnh giới tứ giai đại thành.

“Thế có đáng gì?”. Đỗ Vũ ngạo mạn đáp “Huyền công mà chúng ta tu luyện không phải tầm thường, sau khi có được tiểu thành thì không thể dùng lý thường để đánh giá. Ngươi tuy mới ở cảnh giới tứ giai, nhưng sau khi huyền công thông thể, hoàn toàn có thể chiến đấu với các ngũ giai cao thủ. Nếu như chiến đấu với bọn họ ở trong đại sơn, hoàn toàn có thể 1 mình đánh bại, điều này chẳng có gì đáng tự hào. Nếu như là ta, chắc sẽ không thắng thảm như ngươi. Ta sẽ giết sạch bốn tên cao thủ đó và ra khỏi đại sơn mà chẳng chút tổn thất nào. Đầu giống như ngươi trọng thương suýt chết. Môn huyền công để ngươi tu luyện, thực sự là một sự lãng phí”.

Thần Nam trong lòng vô cùng phẫn nộ. Thanh niên cuồng ngạo trước mặt khiến hắn vô cùng chán ghét. Rõ ràng đó là huyền công gia truyền của hắn, không hiểu sao đối phương lại có được. Cuối cùng không những muốn giết hắn, lại còn thể hiện thái độ giáo huấn làm nhục hắn.

“Bất kể người có phải là kẻ trong truyền thuyết hay không. Hôm nay ta nhất định biến ngươi thành một kẻ phế nhân. Môn huyền công này chỉ có Đỗ gia chúng ta mới xứng để thi triển”.

Đỗ Vũ dứt lời, chân đạp Thiên ma bát bộ, thân thể lưu tại mặt đất một đạo tàn ảnh, nhanh như thiểm điện hướng đến Thần Nam.

“Ha ha...ha ha...ta không xứng để thi triển ư?”. Thần Nam thực sự tức giận, nhưng hắn không vì thế mà mất đi lí trí. Gã thanh niên trước mặt thật sự đáng sợ. Đúng như đối phương nói, cái gì hắn biết đối phương cũng biết, hắn vô cùng bị động.

“Vù” một tiếng, Thần Nam phi người lên không. Thiên ma bát bộ có thể tùy ý cải biến phương hướng, phi hành trong cự ly tám bước, thân thể hắn như một đạo quang ảnh mơ hồ, tạo ra một đạo lộ tuyến quỷ dị giữa không trung. Sau khi tránh khỏi hàng chục trọng chưởng của Đỗ Vũ, Thần Nam như lưu tinh phá không lao xuống đầu Đỗ Vũ.

“hắc hắc...” Đỗ Vũ cười lạnh. Một quyền đánh thẳng lên trời. Một tiếng “roẹt” cực lớn phát ra. Quyền phong oanh kích mang theo hơn mười tia chớp chói mắt, phóng ngược lên không trung, tấn công song cước của Thần nam.

Thần nam không tránh cũng chẳng lùi, chỉ tăng thêm lực. Song cước bạo phát từng trận điện mang, đồng thời từng đạo chân khí màu đen chói mắt cũng đồng thời bạo phát. Cả không gian kịch liệt chấn động. Dưới chân hắn giống như có một mặt trời lớn màu đen, xoay chuyển, trực tiếp làm không gian xung quanh biến dạng, vỡ vụn. Một cỗ cuồng phong đáng sợ lao xuống mặt đất.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, những luồng gió mạnh đáng sợ làm mặt đất xuất hiện từng rãnh nứt lớn, lan tỏa ra xa. Trong phạm vi 10 mét, từng khối cự thạch bị gió thổi tung lên không như cỏ khô.

Oành

Một tiếng nổ lớn vang lên, quyền cước cuối cùng cũng chạm nhau. Trên không một đạo sấm chớp nổ tung, tạo ra ánh sáng chói lòa cùng nguồn năng lượng khổng lồ điên cuồng lan tỏa ra xung quanh, mặt đất trong phạm vi 30 trượng xung quanh chớp mắt biến thành sa mạc.

Đỗ vũ thoái lui về phía sau hơn chục bước, cuối cùng 2 đầu gối khụy xuống đất, mới dừng lại được. Còn Thần Nam vắng đi hơn 10 trượng trên không mới hạ được xuống đất, chân đã có vẻ đứng không vững.

“Làm sao có thể thế được?” Đỗ Vũ không vì chiếm được thượng phong mà lộ vẻ vui mừng, ngược lại còn có chút kinh ngạc. Hắn tự lẩm bẩm : “Ta tu luyện huyền công sinh ra hoàng kim chân khí chính tông nhất, còn những người khác tu luyện chỉ có được ngân sắc chân khí, hoặc thiên hoàng chân khí, căn bản là không thể so sánh với chân khí của ta. Trước đây tuy ta chưa từng nhìn thấy loại hắc sắc chân khí này, nhưng chắc chắn có thể khẳng định rằng không thể so được với kim hoàng sắc chân khí chính tông. Tại sao hắn chỉ với sức mạnh tứ giai, vận dụng chân khí huyền công bất thuần lại tiếp được một quyền của ta. Ta đã tiến vào ngũ giai cảnh giới. Chân khí mà ta tu luyện được là chân khí thuần khiết nhất - kim hoàng chí tôn khí. Tại sao lại như vậy?”

Thần nam lạnh lùng nhìn Đỗ Vũ. Hiện giờ trong lòng hắn đang rối bời. Từ miệng của Đỗ Vũ, hắn đã biết được một số thông tin liên quan. Sau lưng đối phương rất có khả năng là 1 đại gia tộc bí ẩn. Trong gia tộc này có rất nhiều người luyện huyền công gia truyền của hắn, còn Đỗ Vũ là 1 kẻ xuất sắc trong số đó.

Sự tình thật phức tạp. Tình hình vô cùng nghiêm trọng. Bí mật bất truyền của Thần gia lại bị người ngoài nắm được, điều này khiến Thần Nam thật khó chấp nhận

“Người hình như đến từ một đại gia tộc, lẽ nào còn có rất nhiều người nắm rõ loại huyền công này?” Thần Nam cố giữ bình tĩnh hỏi Đỗ Vũ.

“Đúng vậy. Nói một cách khách sáo, trước mặt Đỗ gia của ta, Đông đại lục thập đại tu luyện thể gia chẳng qua chỉ là trò đùa. Có gia tộc nào có lịch sử lâu đời như gia tộc ta không ? Có gia tộc nào có được vũ lực cường đại hơn Đỗ gia chúng ta? Từ trước đến nay, Đỗ gia chúng ta mới là đệ nhất thể gia chân chính của tu luyện giới. Chúng ta mới là chúa tể của Đông đại lục.” Đỗ vũ dường như rất phấn khích, vô tình tiết lộ ra cho Thần nam rất nhiều tin tức kinh người.

“Đệ nhất thể gia? Thật là nực cười ! Trước giờ chưa từng nghe qua, trong lịch sử tu luyện của đông đại lục, dường như chưa từng ghi chép một gia tộc như thế, dường như đến cao thủ họ Đỗ cũng chưa từng được

nhắc đến.” Thần nam nói với vẻ khinh miệt. Hắn trong lòng đã tin vào lời nói của đối phương, nhưng hắn cần phải biết được nhiều thông tin hơn nữa, nên cố tình kích bác đối phương.

“Hắc, ta biết người cố tình kích bác ta, nhưng mà có một số điều nói với người cũng chẳng sao. Đồ gia từ xưa tới nay, cao thủ vô số. Nếu như không phải chịu một thứ gần như là lời nguyền, thì đã sớm xuất thế rồi. Chúng ta ẩn nhẫn vạn năm, cuối cùng cũng tới lúc phá bỏ lời nguyền này. Người hãy đợi xem, sau này danh tiếng của Đồ gia sẽ truyền khắp thiên hạ. Đông đại lục tuyệt đối chẳng có ai có thể chống lại chúng ta. Đồ gia chúng ta là chúa tể đông thổ, là hoàng giả của giới tu luyện đông thổ, Đồ gia ra lệnh, thiên hạ ai dám không phục !”

Trong mắt Đồ vũ tỏa ra ánh sáng gần như điên cuồng, dường như thời đại Đồ gia hiệu lệnh thiên hạ đã tới.

Thần nam trong lòng trầm xuống, đây không phải là việc không thể xảy ra. Trên thực tế, nếu như gia tộc họ Đồ đều hiểu được huyền công gia truyền, hắn thực không dám tưởng tượng.

Một gia tộc lâu đời có thực lực lớn như thế này sẽ sớm xuất hiện ...

”Ha ha ... ha ha ... Đồ gia chúng ta là Đông thổ hoàng giả, Đồ gia có huyết thống ưu tú nhất, không ngờ đã phải ẩn thân trên vạn năm, thật là độc ác! Nhưng tất cả cuối cùng cũng đã kết thúc. Cái ngày chúng ta thống trị thiên hạ sắp tới rồi !

“Phụ thân, tất cả bọn họ là truyền nhân của người ư ? Có vẻ người đã để lại hậu họa vô cùng rồi”. Nhìn Đồ Vũ lúc này gần như đã trở nên điên cuồng, Thần Nam thở dài trong lòng : ” Muốn thu lại vô công của tất cả các người thật không dễ !”

“Cái gì mà Đông thổ hoàng giả, cái gì mà huyết thống tối ưu, cái mà người gọi là thiên hạ đệ nhất gia tộc, chẳng qua chỉ là nô tài của Thần gia!”. Thần Nam dường như đoán ra khả năng nào đó liên quát lớn: “Công pháp cái thể mà các người có được, chỉ là huyền công vô danh của Thần gia. Ngoài cái đó ra, các người còn có cái gì có thể khoe khoang? Thần gia truyền cho tổ tiên nhà người công pháp, không phải để các người chống cái đuôi chó lên trời, không phải để cái các người ngông cuồng vô tri cản loạn thiên hạ, mà là để giao phó cho các người những trách nhiệm tương ứng. Nếu không Thần gia làm sao có thể mang bí mật bất truyền đó truyền cho người ngoài ? Các người, lũ cậu nô tài nghịch bất đạo, rút cục là muốn làm gì ?”

Những lời cảnh cáo nghiêm khắc như một trùy kích trúng chỗ yếu hại của Đồ Vũ. Khiến hắn nhất thời kích động không nói lên lời. Hắn dùng ánh mắt oán độc nhìn Thần Nam, gằn giọng nói: “Mọi thứ đều đã đến lúc kết thúc. Chỉ cần người chết, tất sẽ kết thúc, người chịu chết đi”.

3. Chương 3: Huyền Công Tái Biến

Thần Nam hừ lạnh một tiếng, cước đạp Thiên ma bát bộ, chạy thoát ngay trước khi hai quang chương này giáp lại với nhau.

Đồ Vũ hắn học nhìn Thần Nam nói: “Thật là một kỳ tích. Lời đồn không ngờ lại là thật. Người thực sự đã sống lại. Chỉ tiếc, hôm nay người lên trời không lối, xuống đất hết đường, người chết chắc rồi. Cứ cho là người là kẻ trong truyền thuyết thì đã làm sao? Ta cũng sẽ giết không tha”.

“Người chắc là người có cái năng lực đó không?”. Vào lúc này, toàn thân Thần Nam dường như ẩn trong một màn mây mù. Toàn thân hắn giống như được bao phủ bởi một màn đen. Mặc dù đang là giữa trưa, nhưng toàn thân hắn trở nên mơ mơ hồ hồ.

Đồ Vũ ngạo mạn đáp :“Có lẽ người nghĩ trong thế hệ thanh niên của Đông đại lục, người là người giỏi nhất. Nhưng so với lứa thanh niên của Đồ gia ta, bất quá chỉ là mức trung bình. Người không thể tưởng tượng được Đồ gia chúng ta cường đại như thế nào đâu. Động thiên phúc địa (thiên đường), linh chi tiên thảo, công pháp độc đáo đều có. Thêm vào tư chất tu luyện xuất sắc của chúng ta, thanh niên cao thủ của thế gian đối với chúng ta chỉ là trò cười. Người mới chỉ đạt đến tứ giai đại thành, cộng thêm việc tu luyện sinh ra hắc sắc tạp khí, làm sao có thể so sánh được với ta, kẻ đã đạt ngũ giai cao thủ, tu luyện huyền công thông thể sản sinh kim hoàng sắc chí tôn khí?”.

“Người thật tự phụ, hơn nữa không đơn thuần chỉ là tự phụ”. Nhưng ta nói cho người biết, huyền công của Thần gia, chỉ có người của Thần gia mới có thể phát huy đến cảnh giới cực hạn. Đừng nghĩ rằng may mắn có được công pháp của là lập tức trở thành thiên hạ vô địch. Đồ gia các người thật không biết xấu hổ. Hôm nay ta muốn ta sẽ cho người biết, bộ huyền công này là thuộc về Thần gia. Các người có học được thì cũng không dễ hiểu được ý nghĩa thực sự bên trong”. Thần Nam lúc này đã thực sự tức giận. Bí mật bất truyền của nhà mình không ngờ bị đối phương nắm được. Hơn nữa lại còn muốn dùng để giết hắn. Hắn bắt đầu điên cuồng đề thăng công lực của mình.

“Soạt”

Một âm thanh bảo đao xuất vô vang lên, vang vọng khắp trời đất. Âm thanh mặc dù không lớn lắm, nhưng lại truyền khắp một cách vô cùng rõ ràng trên toàn vùng nguyên dã mênh mông, khiến muôn thú chim chóc ngoài 10 dặm đều hoảng sợ, liều chết bỏ chạy.

Trong màn hắc vụ mơ hồ dường như có một bóng đen mờ mờ, xuất hiện phía sau Thần Nam. Tay phải của bóng đen cầm một hắc sắc trường đao, lúc ẩn lúc hiện. Thân đao được tạo hình hoàn mỹ, cuối chuôi đao dường như có thể nhìn thấy một đầu rồng mơ hồ.

Tay trái của bóng đen dường như cũng có một kiện binh khí, nhưng cũng giống như bóng đen, hình ảnh của kiện binh khí đó quá mờ nhạt. Căn bản không thể nào nhìn rõ. Chỉ có thanh hắc sắc trường đao là rõ ràng hơn cả, khiến người ta có thể nhìn thấy được hình dáng.

Một cỗ năng lượng cuồng bạo từ Thần Nam bạo phát ra bên ngoài. Vài tiếng sấm “ầm ị ầm ị” nổi lên, trên không đột nhiên xuất phát vài đạo hắc sắc thiểm điện khổng lồ.

“cái gì? Người....không ngờ cũng đã đạt đến ngũ giai cảnh giới. Làm sao có thể thế được”. Đồ Vu kinh ngạc thốt lên. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ được Thần Nam không ngờ có cùng cấp độ tu vi với hắn; không ngờ Thần Nam từ đầu đến giờ áp chế công lực của mình, đến tận bây giờ mới bộc lộ ra.

”Ngại quá. Đã làm người hoảng sợ rồi. Gần đây ta mới có đột phá, vốn tưởng sẽ cho bọn hắc ám giáo hội muốn tìm đến làm phiền ta một sự ngạc nhiên; không nghĩ rằng người đầu tiên đến tìm ta lại là người. Người lại cuồng vọng vô sỉ như vậy, không ngờ lại muốn dùng tuyệt học của Thần gia giết ta. Ta muốn cho người biết công pháp của Thần gia chỉ hợp với người của Thần gia.

“Soạt”

Thần Nam vung tay phải lên, bóng đen theo sát sau lưng hắn cũng cùng một động tác, thanh hắc sắc trường đao được nâng lên cao, phát ra tiếng kim loại rung động.

Đỗ Vũ nhú mày, hắn không rõ vì sau lưng Thần Nam lại xuất hiện một bóng đen cầm trường đao. Nhưng hắn không hề run sợ, cười lạnh nói: “Cứ cho là người đã đột phá ngũ giai cảnh giới thì đã sao? Ta tu luyện sản sinh ra hoàng kim sắc chí tôn khí, người tu luyện sản sinh ra một thứ hắc sắc tạp khí ai nhìn thấy bao giờ, so với ngân sắc chân khí cùng hoàng sắc đậm khí còn kém hơn. Người làm sao đấu lại được ta?”.

“Đồ gia các người xem ra đã thực sự triệt để phản bội Thần gia rồi. Sau khi luyện được cái thể công pháp không ngờ lại quên gốc, thật là đáng chết”. Thần Nam hét lớn: “Kim hoàng sắc chân khí đã là cái gì, công pháp của ta chính là công pháp trước phá sau lập, người vĩnh viễn cùng không thể hiểu. Cầu nò tài chịu chết đi, hôm nay ta muốn thanh lý môn hộ.

Tay phải Thần Nam nhẹ huy, một thanh trường đao mang theo hắc khí mơ hồ, từ trong tay bóng đen phía sau Thần Nam phi ra phía trước mặt hắn, chém tới Đỗ Vũ. Một cỗ tử vong khí tức nùng liệt bao phủ lên cả vùng nguyên dã.

Lúc này, Đỗ Vũ cuối cùng cũng cảm giác được hắc sắc trường đao đáng sợ như thế nào. Mặc dù vô thanh vô tức, không thấy nửa điểm kiêu phong, nhưng hắn cảm giác thấy rõ ràng về sự uy hiếp của tử vong.

Đó dường như không phải là thanh đao của nhân gian, mà giống như một thanh ma đao đến từ cõi u minh, chấn nhiếp hồn phách một cách vô hình. Mặc dù không có năng lượng cuồng bạo lan tỏa, không có quang mang chói mắt, nhưng Đỗ Vũ vẫn cảm thấy vô cùng đáng sợ. Một cỗ áp lực vô hình đáng sợ giống như một

tòa núi khổng lồ của thế giới tử vong đè lên tim của hắn. Đột nhiên hắn không thể cự quây, mồ hôi ướt đầm áo, không tìm được bắt đầu run lên.

” Aaaaa..” Đỗ Vũ kinh hoàng hét lên một tiếng. Chỉ đến khi hắc sắc trường đao chỉ còn cách hắn nửa trượng, hắn mới có thể chuyển động. Ba cú Diệt thiên thủ liên tiếp xuất ra, hướng tới hắc sắc tử vong trường đao. Đồng thời hắn triển khai Thiên ma bát bộ, nhanh chóng lùi về phía sau.

Kim hoàng sắc quang mang lóa mắt bao trùm cả không gian, ba kim sắc quang chưởng khổng lồ bao phủ lấy trường đao. Diệt thiên thủ uy lực vô cùng lớn, lại là dạng đệ nhất kỳ công tuyệt học. Ba chưởng này làm cả trời đất dường như bắt đầu kịch liệt chấn động.

Nhưng hắc sắc trường đao vô thanh vô tức phá tan ba kim sắc quang chưởng khổng lồ. Hình dáng thân đao trở lên mờ hồ hơn, nhưng tử vong khí tức thì vẫn còn, tiếp tục chém tới Đỗ Vũ.

Sắc mặt Đỗ Vũ đại biến, vào lúc này, hắn cảm nhận rõ ràng mùi vị của sự sợ hãi. Thiên ma bát bộ lại được thi triển, đồng thời từng cú từng cú Diệt thiên thủ liên tiếp phách về phía trước

“Làm sao có thể thế được? Đó là cái gì?” Hắn không tin vào mọi thứ trước mắt. Chính cú Diệt thiên thủ uy lực tuyệt luân suýt nữa rút hết sức mạnh trong cơ thể hắn, mới cơ thể miễn cưỡng kích tán thành tử vong trường đao đó.

“Cuối cùng là chuyện gì vậy?” Thần sắc ngạo mạn của Đỗ Vũ đã sớm không còn. Lúc này biểu hiện của hắn có chút hoảng loạn. Khích ý đến bóng đen phía sau Thần Nam, hắn liền ngậy người ra. Trong cánh tay phải mờ mờ ảo ảo, một thanh hắc sắc trường đao đã từ từ ngưng tụ thành hình.

4. Chương 4: Tử Vong Ma Đao

Thần Nam lạnh lùng nói : “Nhà họ Đỗ các người bắt quá là học trộm kĩ công của nhà họ Thần mà thôi, nhà các người có điểm nào xứng đáng tự xưng là chúa tể của Đông đại lục chứ, nếu như thu hồi lại huyền công của nhà họ Thần thì nhà họ Đỗ các người sẽ chẳng là cái gì cả!” Làn sương mờ hắc sắc xung quanh chàng lay động, khiến cho người ngoài không thể nào nhìn rõ được thần sắc của chàng, dù vậy vẫn có thể cảm nhận được sát ý thấu xương.

“Sao lại có thể như vậy, ta vì sao chưa từng thấy trong bảo điển nói tới loại tuyệt học đáng sợ này, lẽ nào công pháp mà nhà ta nắm trong tay bị khiếm khuyết? Đáng ghét! Nếu như để cho ta, người đã tu luyện thành chân khí chí tôn hoàng kim trong tay nắm được loại công pháp này, nhất định mạnh hơn gấp trăm lần so với tên tiểu tử chỉ tu luyện hắc sắc sát khí này”

Đỗ Vũ nghiêng rặng kèn kẹt, đột nhiên trong lúc đang suy nghĩ lúng túng hắn bỗng nhớ đến một sự việc đáng sợ, kinh hãi hét lên : ” Hắc sắc chân khí này, ta... ta đã rõ rồi. Người... người nghịch chuyển huyền công! Người... sao có thể sống được chứ? Việc này... làm sao có thể?!”

“Đúng vậy, ta nghịch chuyển huyền công”. Thần Nam lạnh lùng trả lời.

Lúc này làn sương mờ hắc sắc ở bên ngoài thân thể chàng đột nhiên bạo phát ra những ánh sáng màu đen, lay động xung quanh người chàng giống như một ngọn lửa đang cháy rực rỡ. Còn hắc ảnh ở phía sau người chàng vẫn mờ hồ y như cũ, nhưng mà thanh trường đao hắc sắc mang lại cảm giác tử vong ở trong tay chàng lại hiện ra rõ ràng, đầu rồng ở chuôi đao tựa hồ như có sinh khí.

“Việc này làm sao có thể? Người nghịch chuyển huyền công, sao lại có thể sống sót chứ, việc này.... Việc này không có khả năng”. Đỗ Vũ điên cuồng hét lên : “Trong lịch sử, từ trước đến nay không có một người nào có thể tu luyện huyền công sau khi nghịch chuyển, sau khi luyện nghịch chuyển công pháp không có một ai có thể sống sót, bọn họ dù không bị ma hỏa thiêu đốt thành tro bụi, thì cũng bị ác ma ngưng tụ thành hình thôn phệ mà chết. Người... phía sau lại có một ma ảnh mang theo binh khí, hắn lại không thôn phệ người mà lại còn để người sử dụng, người sao lại có thể sống sót được chứ... việc này là sao đây?”

Nhà họ Đỗ đã nắm rõ tất cả huyền công gia truyền của Thần Nam, từ thời xa xưa cho đến nay, Gia tộc của hắn xuất hiện không ít kì tài không đoái hoài gì đến lời răn đe của những người đi trước, muốn xem thử

sau khi phá được cấm kị sẽ xuất hiện tình huống như thế nào, Tuy nhiên kết quả đúng là một cơn ác mộng, phàm những ai nghịch chuyển huyền công đều thảm tử, không có một ai có thể an nhiên sống sót.

Trước cái chết của các kì tài đó, người trong nhà Họ Đỗ vô cùng sợ hãi, đều tin chắc rằng huyền công đúng là không thể nghịch chuyển, ngàn vạn lần đều không thể nào phá bỏ được cấm kị đó.

“Xoẹt”

Thần Nam tay phải xuất đao, tiếng trường đao xuất bao một lần nữa lại vang lên, vong khắp đất trời, truyền khắp cánh đồng mênh mông, hắc ảnh ở phía sau tùy theo động tác của chàng, giơ cao tử vong trường đao, đao phong hướng lên trời, nhưng sát khí cũng đủ để bức Đỗ Vũ phải lùi lại!

“Ta từng nói rằng, đây là huyền công thuộc về nhà họ Thần, cho dù nhà các ngươi nắm được thì sao chứ, chỉ có người của họ Thần mới có tài năng phát huy nó đến cảnh giới cực hạn”.

Thần Long phía sau, ma thần hộ thể, tại giây phút này, Thần Nam thực sự như là một ma vương.

Đỗ Vũ có cảm giác vô cùng sợ hãi, Diệt Thiên Thủ có uy lực lớn như vậy, cũng khó có thể đối chọi được với một đao tử vong này, trong lòng hắn xuất hiện cảm giác bất lực, hắn biết Thần gia huyền công quá tà dị, người của Thần gia thực lực khó lường, mấy gia tộc lớn từ vạn năm trở lại đây không có một người nào có thể nghịch chuyển huyền công mà không chết, nhưng đối phương không những làm được, lại còn tu luyện ra một ma ảnh và một thanh ma đao.

“Nói, mau đem bí mật gia tộc của ngươi nói ra, nếu không ta sẽ lập tức lấy mạng của ngươi!” Thần Nam ở trong màn sương mờ hắc sắc lạnh lùng đưa mắt nhìn Đỗ Vũ. Hiện tại tình thế giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi, lúc này Đỗ Vũ đã như cá nằm trên thớt.

Đỗ Vũ chậm chậm lui lại phía sau, trong lòng rét run, hắn khi rời khỏi gia tộc rất tự tin, anh hùng trên thiên hạ hắn đều không để vào trong mắt, nhưng mà vào thời khắc này, hắn phát giác ra rằng mình thực sự đã phạm phải sai lầm rất lớn, hiện tại có thể giữ được mạng sống hay không khó mà nói trước được.

Nhân vật trong truyền thuyết quả là đáng sợ, vượt xa khỏi dự liệu của gia tộc, hắn cần phải đem tin tức này quay về hồi báo, để những tiền bối cao thủ trong gia tộc ra mặt, hủy diệt triệt để mầm họa này.

“Ta không nói, ngày nhà họ Đỗ làm chủ thiên hạ sẽ nhanh đến thôi. Thần Nam ngươi là người như thế nào lại dám đối chọi với nhất đại gia tộc chúng ta...”

“Chết đi!” Thần Nam vung tay, trường đao trong tay hắc ảnh phát tán ra tử vong khí tức vô tận nhẹ nhàng vung lên, nhanh chóng chém về phía trước.

Đỗ Vũ kinh hãi, Thiên Ma Bát Bộ, Diệt Thiên Thủ, Thông Thiên Động Địa Công, các loại huyền công kì thuật đều nhất tề đem ra sử dụng đối kháng với tử vong trường đao đáng sợ kia.

Nhưng mà trường đao vẫn lừng lững phóng tới, phá tan từng đạo chướng lực, xuyên qua bức tường ánh sáng, phương hướng không thay đổi, trực tiếp nhắm vào Đỗ Vũ chém tới.

“Chậm đã, ta nói” Đỗ Vũ kinh hoàng hét lên.

“Xoẹt”

Một tiếng khô khốc vang vọng khắp đất trời, tử vong trường đao đến cách Đỗ Vũ nửa trượng chợt biến mất, rồi lại xuất hiện đột ngột trong tay hắc ảnh ở phía sau lưng Thần Nam.

“Nói” Thần Nam tuy chỉ gần giọng thốt lên một từ, nhưng lại giống như một thái sơn đè nặng tâm can của Đỗ Vũ.

“Một vị cái thế cường giả họ Thần đã trao vô thượng huyền công cho tổ tiên của ta, ý nghĩa sự tồn tại gia tộc chúng ta là đời người trong truyền thuyết trở về...”

Đột nhiên, trong tay Đỗ Vũ tung ra một thanh đoản kiếm, hắn chân đạp Thiên Ma Bát Bộ nhanh chóng dậm lên, thanh đoản kiếm lập tức mang theo hắc ảnh bay vút lên bầu trời.

“Phi kiếm, đáng chết!” Thần Nam không nghĩ rằng đối phương lại có tu luyện đạo thuật, chàng phần nộ hét lên : “Chém!”

Tử Vong trường đao ở phía sau lưng chàng phát ra tử vong khí tức mệnh mang vô tận, nghịch không lao lên chém về phía Đỗ Vũ.

“Xoẹt”

Ma đao chém nát y phục của Đỗ Vũ, rồi chém gãy phi kiếm dưới chân hắn ta, nhưng thanh phi kiếm này xét cho cùng không phải là thanh phi kiếm bình thường, tuy bị trường đao chém gãy một nửa nhưng vẫn phát tán ánh sáng rực rỡ như cũ, mang theo Đỗ Vũ phóng lên không trung, nhanh chóng phòng về phương xa.

“Đáng ghét!” Thần Nam có chút phẫn nộ, trường đao sau khi chém xuống liền bay về, “xoẹt” một tiếng đã quay về trong tay hắc ảnh.

Lúc này, Đỗ Vũ ở rất xa trên không trung kêu thảm một tiếng.

Nguyên là Ma đao tuy không chém trúng hắn ta, nhưng cũng vạch trên hông hắn một vết thương nhỏ. Ban đầu, hắn không có chút cảm giác không ổn nào, nhưng một lúc sau vết thương nhỏ đó bắt đầu thối rữa, miệng vết thương càng lúc càng lớn, tựa hồ như đang ăn mòn thân thể hắn vậy.

Đỗ Vũ đau đớn không chịu được, rút chủy thủy ra cắt bỏ chỗ thịt xung quanh vết thương. Thân thể đau đớn, tinh thần nhọc nhã, cảm giác thất bại khiến cho hắn như phát cuồng, hắn hét lên phẫn nộ: “Thần Nam, ngươi nhất định phải chết...”

Lúc này, Long bảo bảo đang đứng quan chiến ở phía xa xa kéo dài cái giọng ngọt ngào: “Tiểu Đỗ, Tiểu... Đỗ, nhanh... nhanh.... trốn đi”.

Đỗ Vũ nghe thấy những lời của tiêu long, tức giận suýt chút nữa thì ngất đi, gần như đã rơi từ trên trời xuống. Bây giờ hắn chính xác là đang chạy trốn, nói cứng thì thật nực cười. Hắn quay người trừng mắt một cách độc ác, rồi ngự kiếm phá không bay đi.

5. Chương 5 : Liên Hợp

Đưa mắt ra xa nhìn thấy từng cồn cát trải đến tận chân trời, cây cỏ ở vùng giáp ranh của đại thảo nguyên dưới ảnh hưởng của sức nóng kinh nhân đều không thể nào tồn tại được, đều bị khô héo úa vàng mà chết đi.

Sau khi đi xuyên qua vùng sa mạc rộng lớn sẽ có thể tiến nhập trung tâm của bách chiến chi địa đó là Bái Đán thánh thành.

Bái Đán Thành ở Tây đại lục đã có lịch sử rất lâu đời, mặc dù đã trải qua mấy lần phá hủy và xây dựng lại nhưng tòa thành này vẫn không có gì thay đổi, nơi này vẫn được coi là thánh địa của Quang minh giáo hội, là thánh thành trong lòng của phần lớn người dân ở Tây đại lục.

Sa mạc trước mắt khí hậu biến hóa khôn lường, lại thường hay có bão cát xuất hiện, bất quá muốn vượt qua sa mạc trước mắt đi tới được Bái Đán thành thì ít nhất cũng phải mất thời gian ít nhất là 7 ngày, còn nếu muốn thông thả mà đi thì cần phải có thời gian ít nhất là khoảng 12 ngày.

Thần Nam sau khi chuẩn bị lương thực, thức uống đầy đủ liền mang theo Tiểu Long tiến vào trong sa mạc. Sa mạc nóng bỏng, nhiệt độ càng lúc càng nóng, không thấy dù chỉ à một chút sinh mệnh nào tại nơi đây, khắp nơi toàn là màu vàng của cồn cát.

Tiểu Long nằm ở trên vai Thần Nam díp mắt ngủ rồi ngáy pho pho, được cái là nhờ có cái mũ rộng vành Thần Nam đội nên nó mới không bị phơi mình dưới cái nắng oi bức của sa mạc.

Mấy ngày này, Thần Nam luôn nghĩ về lời của Đỗ Vũ. Nhà họ Đỗ vạn năm trở lại đây, lại không có một người nào có khả năng nghịch chuyển huyền công, những người nào dám luyện thử đều bị thảm tử, việc này khiến cho chàng trong lòng có chút lo lắng.

Thần Nam thủy chung không quên lời dặn dò của phụ thân, trừ phi lâm vào tình huống vạn bất đắc dĩ thì không nên nghịch chuyển huyền công. Phụ thân chàng cũng biết rõ hậu quả của nghịch chuyển huyền công,

Chỉ là, Thần Nam khi nghịch chuyển thần công, cũng là không phải do chàng muốn vậy, huyền công đến lúc tối hậu không chịu sự khống chế của chàng đã triệt để nghịch chuyển đi ngược lại, kim sắc trên kì biến dị thành chân khí hắc sắc.

Không lâu trước đó, sau khi chàng đại chiến cùng với bốn vị tuyệt thế cao thủ, trải qua một khoảng thời gian điều dưỡng tu vi đột nhiên lại có đột phá, nghiêm nhiên tiến nhập ngũ giai linh vực, đồng thời sau đó phía sau lại xuất hiện ma ảnh mang binh khí.

Lúc đó Thần Nam rất là kinh hãi, bởi vì chàng phát giác được hắc ảnh đó tựa hồ như cũng có sinh mệnh, lúc này chàng mới hiểu rõ lời của phụ thân chàng, huyền công ngàn vạn lần không thể dễ dàng nghịch chuyển!

Chàng không biết là tùy theo sự đề cao công lực của bản thân, đạo hắc ảnh đó cuối cùng phát triển thành hình dạng gì. Bất quá hiện tại Thần Nam đã dần dần hiểu rõ, huyền công quả là tà dị, tựa hồ không không phải là một bộ công pháp đơn giản, trong lòng chàng xuất hiện một loại cảm giác bất an. Năng lực cùng cực của huyền công đó là triệu hoán một sinh mệnh đáng sợ đi đến thế gian này!

“Ngao, Quang minh đại thần côn tại thượng, dải sa mạc này xét cho cùng cũng rộng lớn a. Lẽ nào chúng ta muốn vượt qua nó chắc cũng phải mất thêm mấy ngày nữa? Híc khổ quá đi!” Tiểu Long oán hận bất mãn gào lên.

Mặt trời nóng bỏng, cát vàng khắp nơi, nhiệt độ nóng đến đáng sợ, ở trong hoàn cảnh này nó nghĩ tới ngỗng quay, cánh gà, kẹo hồ lô đường mát dịu đều đã rất xa vời làm cho nó cảm thấy uể oải chán nản vô cùng..

Thần Nam bật cười, nói : “Trời nóng như vậy, lẽ nào người lại nghĩ tới gan ngỗng, hồng tửu sao?”

Tiểu Long trong chốc lát mở to mắt, liếm liếm mép, vỗ bụng nói : “Kì thực chỉ cần có một cốc nước ngọt lạnh lạnh là ta cũng đã mãn nguyện lắm rồi”.

“A a, nếu như có thêm vài cốc nước đá thì sẽ thế nào nhỉ?” Thần Nam bật cười.

“Quang Minh Đại Thần Côn tại thượng, nếu như có mấy cốc nước đá để ăn, ta nguyện ý mỗi ngày ngủ ít đi một chút và ăn thêm một chút gì đó”.

Ta ngã, cái con súc sinh này! Thần Nam đứ mắt nhìn nó, sau đó giống như như làm ảo thuật, đột nhiên trong tay xuất hiện một cái bình pha lê, Tiểu Long nhìn thấy mắt sáng lên.

“Ngao, quang minh thần tại thượng, đúng là có nước đá a!” Tiểu Long hưng phấn mở to mắt, bật cười vẻ cao hứng, nói : “Việc này là sao?”

“Khải Lợi đã tặng cho ta một cái không gian giới chỉ trên quý, trong đó có thể lưu giữ được các loại vật phẩm, khi đưa vào như thế nào thì lúc lấy ra vẫn y nguyên như thế”.

Quả nhiên trên ngón tay thần nam có đeo một cái giới chỉ màu đen. Tiểu Long một mặt nhìn cục nước đá, mặt khác nói : “Để ta tiến vào đó xem thử!”

“Vật thể có sinh mệnh không thể tiến vào đó được” Tiểu Long nghe xong tròng mắt ngây ngốc, Thần Nam trong tay lại xuất hiện một bình rượu Hôgn tửu để lạnh cùng với nửa con gà quay.

“Ngao, trời ơi, cuộc hành trình như thế này đúng là quá tuyệt vời mà, ta đã nói nhất định sẽ giữ lời, nhất định sẽ ngủ ít đi một chút bù vào đó ta sẽ ăn thêm nhiều một chút”. Tiểu Long hai mắt như có lửa, khoa chân múa tay không ngừng cao hứng kêu lên.

Lúc này đối với những người lữ hành khác mà nói, đi qua sa mạc nóng nực, mô hôi tuôn như suối, thống khổ vô cùng. Nhưng một người một rồng này xem ra giống như đang đi du ngoạn ngắm cảnh vậy, hai tên này cứ vừa đi vừa uống rượu, một mặt thưởng thức mỹ tửu, đồ ngon vật lạ, mặt khác lại nhàn nhã tiến về phía trước, nếu như để người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ trở mắt kinh ngạc.

Tại lúc này, Đỗ Vũ đang ở trong một tòa tiểu thành ở cách xa đây hơn trăm dặm, trải qua mấy ngày dưỡng thương vết thương ngoài da cuối cùng cũng đã khép miệng. Mấy ngày nay ngoại trừ việc dưỡng thương, hắn còn truy theo tung tích của Mộng Khả Nhi, hôm nay cuối cùng cũng đã tìm thấy nàng ở tòa tiểu thành này.

Mộng Khả Nhi đối với vị khách không mời trước mắt này cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng thế nào cũng không thể nhìn ra được tu vi của đối phương, hai bên lặng lẽ nhìn nhau không nói lời nào, nhưng đối với

thanh niên cao thủ đã đạt tới ngũ giai lĩnh vực khiến cho nàng có cảm giác có chút gì đó không thể không nghĩ ngợi.

Nàng luôn cho rằng tại giới tu luyện đông phương, ngoại trừ truyền nhân của Cổ Lão gia tộc, ít có thanh niên cao thủ nào có khả năng xếp ngang hàng với truyền nhân của Chính Tà thánh địa.

Ở trong lòng Mộng Khả Nhi, trong đám hậu bối đông phương, những người mà nàng húi kị chỉ có Tiềm Long anh trai của Long Vũ, Thần Nam, cùng với một số ít người nữa, nhưng hôm nay lại bỗng xuất hiện một siêu cấp thanh niên cao thủ, điều đó khiến cho nàng có cảm giác kinh dị vô cùng.

“Người là ai?”

“Đỗ Vũ”.

Thấy Mộng Khả Nhi lộ ra thần sắc khó hiểu, Đỗ Vũ mỉm cười nhã nhặn nói : “Nàng đã từng nghe nói về Đông thổ hoàng tộc chưa? Người của Chiêm Thai Cổ Thánh Địa phải biết gia tộc của chúng ta chứ, chẳng phải giữa môn phái chúng ta có không ít ân oán chưa giải quyết hay sao”.

Lần này, Mộng Khả Nhi đúng là kinh hãi.

Chiêm Thai Cổ Thánh Địa truyền thừa vạn năm trở lại đây, đối với các môn phái khác Cổ Lão gia tộc biết rất rõ. Nhưng đối với Nhà họ Đỗ tự xưng Đông thổ hoàng tộc thì lại biết rất ít. Chỉ biết rằng gia tộc này người đông thể mạnh, cao thủ vô số, cường mạnh đến nỗi người ta khó có thể tưởng tượng nổi, cơ hồ không có một môn phái nào có khả năng đối chọi với bọn họ.

Ở trong những ghi chép của những người tu luyện trên đông thổ, người gia tộc này rất ít khi hiện thế, nhưng mỗi lần xuất thế đều khiến cho cả đông thổ nổi phong ba, thực lực rất cường đại khiến cho những người tu luyện sợ đến vỡ mật. Chỉ là không biết vì có gì, gia tộc dị thường này mấy ngàn năm không thấy có người xuất thế.

Chiêm Thai Cổ Thánh Địa sở dĩ có chút ân oán với gia tộc này bởi vì giữa hai bên đã từng có một lần xung đột nho nhỏ, chuyện là mấy ngàn năm trước một vị tiên tử thiên tư trác tuyệt của Chiêm Thai thánh địa bị một người trẻ tuổi của gia tộc này đánh bại rồi cướp mang đi.

Đưa mắt nhìn dung nhan tuyệt sắc của Mộng Khả Nhi, Đỗ Vũ cảm giác tâm thần có chút hoảng hốt, chỉ là những người trong gia tộc sớm nhìn thấy người con gái trước mắt này, như vậy thì tuyệt đại mỹ nhân này không thể nào thuộc sở hữu của hắn được, điều đó khiến cho hắn có cảm giác hối tiếc vô cùng.

6. Chương 6: Chung Tương Nhất Chiến (trận Chiến Cuối Cùng)

Đỗ Vũ hiểu rằng, hắn căn bản không phải là đối thủ của Thần Nam. Căn cứ vào những tư liệu bí mật có được, hắn biết rằng dường như Mộng Khả Nhi và Thần Nam vô cùng thù địch. Bây giờ hắn bắt đầu chiêu mộ Mộng Khả Nhi, hi vọng có thể giúp hắn một phần sức lực

Theo những gì Đỗ Vũ nói, Thần Nam là một kẻ phản bội của Đỗ gia, đổi tên rồi trốn ở bên ngoài. Nếu như Mộng Khả Nhi có thể giúp hắn bắt Thần Nam, các trưởng lão trong gia tộc nhất định coi nàng là bằng hữu. Trong gia tộc sẽ không ai dám nảy sinh ý định không tốt với nàng.

Mộng Khả Nhi tươi cười gật đầu, chỉ là đánh giá của nàng về Đỗ Vũ trong lòng đã giảm xuống ba cấp. Mặc dù có tu vi siêu phàm, nhưng kẻ tự phụ này lại giống như một kẻ nhà quê.

Vốn là muốn thuyết phục nàng truy kích Thần Nam, nhưng kiếm cơ một cách vụng về, căn bản không có chút khả năng ngoại giao nào, càng không biết nghệ thuật giao tiếp.

Không có chút điểm nào giống như danh gia đệ tử. Giống như một kẻ vô biên thô kệch, vừa mở miệng là đã bị người khác đọc được ý đồ của mình.

Lẽ nào đó là chính là cái được gọi là đông thổ hoàng tộc? Với tâm tư như thế, cứ cho là tu vi cường hãn thì đã sao? Lẽ nào cái gia tộc này lánh đời vạn năm, đầu óc đã bị thoái hóa hết? Nếu như tất cả đều nghĩ

mình có đầu óc, nhưng kỳ thực toàn là người tâm thô chí thiển thì có gì là đáng sợ. Nếu đúng như vậy, cái gọi là Đông thổ hoàng tộc, bất quá chỉ là một địa chủ có thực lực cường đại mà thôi.

Mộng Khả Nhi trong lòng chê bai tàn nhẫn Đỗ gia một hồi, coi như là một cách giải tỏa những phần nộ trong lòng. Vì sau khi nghe Đỗ gia có một kẻ trẻ tuổi đáng sợ có y đồ với nàng, khiến nàng vô cùng tức giận.

Thực ra, nếu như Đỗ Vũ không liên kết cùng Mộng Khả Nhi đối phó Thần Nam, nàng cũng sẽ chủ động truy kích hắn. Đạm Đài cổ thánh địa vô cùng cần tiên thần lực lượng. Bây giờ các quang minh thần điện phòng bị nghiêm mật. Không tiếp tục phá khai phong ấn, đoạt tàn cốt của quang minh thần, nàng không thể nào đoạt được thần cốt có bảo tồn thần lực. Cuối cùng, nàng đành chuyển mục tiêu sang cái sừng trên đầu tiểu long.

Mặc dù thần xá lợi sau khi bị tiểu long hấp thu, không còn thần lực ba động. Nhưng sau đó nàng nghĩ rằng, thần lực khẳng định vẫn còn. Nếu như bắt tiểu long về, các trưởng lão trong thánh địa khẳng định có biện pháp khiến thần lực phát huy tác dụng của mình.

Hiện tại, mệnh danh Đông thổ hoàng tộc Đỗ gia xuất hiện, có nhiều việc vượt quá ý liệu của nàng. Mặc dù nàng đáp ứng Đỗ Vũ cùng hắn liên thủ, nhưng trong lòng nàng có một kế hoạch khác.

Mộng Khả Nhi và Đỗ Vũ đều đã luyện qua đạo thuật, có thể ngự không phi hành. Theo tin tức thu được, hai người hướng về đại sa mạc phía trước phi hành.

Kim hoàng sắc đại sa mạc rộng lớn vô biên. Mộng Khả Nhi cùng Đỗ Vũ tìm kiếm mất ba ngày trong sa mạc mà vẫn chưa tìm được tung tích của Thần Nam. Ánh nắng gay gắt cùng sa mạc nóng bỏng, cho dù hai người có tu vi cao cường, cũng có cảm giác mỏi mệt

Khi lượng nước mang theo không còn, cần phải bổ sung gấp, cuối cùng hai người cũng phát hiện một ốc đảo giữa sa mạc. Khi hai người từ trên không phi xuống bên cạnh rừng dương rậm rạp, lập tức điều chỉnh bản thân vào trạng thái tốt nhất, bởi vì tại đây, bọn họ phát hiện ra Thần Nam, kẻ mà bọn họ đã tìm kiếm bấy lâu nay.

Nhưng lúc này, một người một rồng khiến Mộng Khả Nhi cùng Đỗ Vũ dở khóc dở cười. Bên cạnh khu rừng có một cá hồ nhỏ. Bên bờ hồ có một tán cây dương khổng lồ. Bên dưới tán cây có một cái bàn gỗ, hai cái ghế trúc. Trên bàn có đồ điểm tâm, hoa quả, nai khô, đùi gà, lại còn một bình hồng tử ngâm trong băng. Còn một người một rồng nằm trên ghế không ngờ đang...nhàn nhã câu cá.

“A, quang minh đại thần còn tại thượng, cá cắn câu rồi”. Tiểu long bắt chước Thần Nam nằm dài trên ghế. Lúc này nó dùng đôi kim hoàng sắc tiểu trảo giữ lấy cần câu, giật mạnh một phat, một con cá nặng hoảng hơn hai cân bị kéo lên bờ.

Mộng Khả Nhi và Đỗ Vũ không nói lên lời. Hai tên khốn này thực là nhàn nhã. Đó đơn giản giống như đi nghỉ ngơi. Thật là khiến người ta bó tay. So sánh một chút, hai người bộ dạng mệt mỏi, cát bụi đầy mặt, hai người đang đi tìm nguồn nước, còn đối phương thì ngồi câu tại đây đầy vẻ hưởng thụ.

“A, có cá tươi nướng ăn rồi. Ngày nào cũng ăn những thứ mang theo, ta ngán lắm rồi”. Tiểu long cao hứng lắm bằm.

Thần Nam lúc này đã chú ý đến hai người ở trên không, không bộc lộ một chút sát khí nào, hắn tươi cười chào hỏi: “Mộng tiên tử đến rồi, lâu ngày không gặp, nàng vẫn khỏe chứ? Tiểu Đỗ, vết thương trên hông đã ổn chưa? Ta đợi ngươi ở đây lâu rồi, không ngờ đến giờ ngươi mới đuổi đến”.

Hắn làm giống như gặp lại bạn cũ, cùng hai người chào hỏi. Chỉ là đối với Mộng Khả Nhi chỉ là hỏi han chuyện cũ, nhưng một tiếng “Tiểu Đỗ” sút chút nữa làm Đỗ Vũ rơi xuống đất, thực là khiến hắn điên cuồng giận dữ.

Nhìn bộ dạng chẳng lo sợ gì của Thần Nam, Mộng Khả Nhi nhú mày. Nàng phát hiện ra Thần Nam có điểm khác so với trước. Mặc dù đối phương cố ý che giấu tu vi thực của mình, nhưng linh giác tinh nhạy tổ cáo với nàng, tu vi đối phương đã không còn như trước nữa

Hai người hạ dần từ trên không xuống, Mộng Khả Nhi thần sắc bình tĩnh nói: "Thần Nam, từ trước tới giờ ta không biết lai lịch của ngươi, chỉ là bây giờ có người nói ngươi là kẻ phản bội của Đông thổ hoàng tộc, có đúng như vậy không?"

Thần Nam biết rằng Mộng Khả Nhi lần này đến chẳng tốt đẹp gì, nhưng thấy nàng thăm dò như vậy, liền biết là Đỗ Vũ vẫn chưa đem lai lịch thật của mình tố cáo với nàng. Nữ nhân này tâm kế thật không phải là tay vừa, mặc dù không biết Đỗ Vũ dùng phương pháp gì để chiêu mộ nàng, nhưng có lẽ là nàng sẽ không xuất thủ trước, quá nửa là muốn lợi dụng kẻ tự phụ Đỗ Vũ này.

"Hắc hắc, Đông thổ hoàng tộc" Phản bội? Thần Nam cười lạnh nói: "Gia tộc tiểu Đỗ chẳng qua chỉ là nô tài của Thần gia. Chủ nhân không xuất hiện, nô tài đều xưng hoàng hết, cũng chẳng sao. Nhưng quay lại cần chủ thì không được. Tiểu Đỗ, tên cậu nô tài, ta nói có sai không?"

Thần Nam vừa nói, vừa nằm trên chiếc ghế dựa dưới tán cây dương. Nhưng lúc này hắn đã bỏ cần câu xuống, tay đang đưa ly rượu chân cao, cùng với rượu sóng sánh, hương thơm của hồng tửu (rượu vang/ rượu bồ đào) từ từ lan tỏa trong không khí.

Đỗ Vũ mặt đỏ bừng, khuôn mặt anh tuấn có phần nanh nọc, hắn điên cuồng hét lớn: "Ngươi câm miệng lại. Đông thổ hoàng tộc truyền thừa vạn năm, đâu phải để cho ngươi phỉ báng. Mộng tiên tử, chúng ta cùng lên, giết chết hắn".

Tất cả đều lọt vào mắt của Mộng Khả Nhi, nàng chấn động vô cùng. Với tâm tư của nàng, làm sao không nhìn ra nỗi sợ hãi của Đỗ Vũ. Bằng vào trực giác, nàng nhận thấy những lời của Thần Nam rất có khả năng là thật. Lẽ nào thế gian còn có một gia tộc còn cường đại hơn cả Đỗ gia? Đỗ gia, danh xưng đông thổ hoàng tộc, không ngờ lại là nô tài của Thần gia, thực khiến người ta không dám tưởng tượng.

"Tiểu Vũ, ngươi lại đến đó à, thương thế của ngươi thế nào rồi?". Tiểu long chớp chớp đôi mắt to tròn trong sáng của mình, làm vẻ mặt ngây thơ vô tội quan sát cái mông của Đỗ Vũ.

Lúc này Đỗ Vũ thật muốn tìm một chỗ đất nứt nào đó để chui xuống. Hắn rút trường kiếm ở bên hông ra, chỉ vào Thần Nam nói: "Thần gia sớm đã thành mây khói trong lịch sử. Hiện giờ Thần gia chỉ còn mình ngươi. Còn Đỗ gia chúng ta truyền qua vạn năm, thực lực cường đại, ngươi không thể tưởng tượng được đâu. Kể thối thời là trang tuần kiệt. Nếu như ngươi có thể nhìn thấy được tình tế, lập tức buông tay chịu trói. Ta đưa ngươi về Đỗ gia, đảm bảo ngươi không phải lo về tính mệnh của mình. Nếu không ngươi có thể tưởng tượng, đến lúc các cao thủ tuyệt đỉnh của Đỗ gia xuất hiện, ngươi sẽ gặp phải hậu quả như thế nào?"

"Thật là ngoài ý à, không ngờ ngươi không phí lực biện bác Đỗ gia của ngươi không phải là nô tài của Thần gia, đó không phải cũng là một cách thừa nhận Đỗ gia là nô tài của Thần gia hay sao? Xem ra lời nguyên mà các ngươi phải chịu có liên quan đến chuyện này. Xem ra là cũng có liên quan đến ta."

Bị Thần Nam nói đúng chỗ yếu, Đỗ Vũ toàn thân chấn động, sắc mặt xám ngoét. Trước mặt tuyệt sắc mỹ nữ bị kẻ khác gọi là nô tài, khiến cho hắn bực bực tức tức. Nhưng hắn không dám thách thức lời nguyên cấm kị trong truyền thuyết, không dám phát thệ phản bác.

"Thần Nam, mọi việc của quá khứ đều đã qua. Thần gia đã trở thành cát bụi của lịch sử. Từ giờ trở đi, Đông thổ là thiên hạ của Đỗ gia ta". Đỗ Vũ sắc mặt đáng sợ, hắn oán hận nhìn Thần Nam. Trường kiếm trong tay từ từ nâng cao. Chính là khởi thủ thức của một bộ kiếm pháp có uy lực cực lớn trong tuyệt học gia truyền của Thần Nam.

"Có những điều vĩnh viễn cùng không thể thay đổi. Những gì thuộc về Thần gia mãi mãi là của Thần gia. Ví dụ như kiếm pháp mà ngươi sử dụng là của Thần gia, qua bao nhiêu năm truyền qua các đời của họ nhà ngươi vẫn không có chút cải biến. Còn muốn dùng võ công của Thần gia để giết ta, ngươi còn chưa đủ sức. Lẽ nào ngươi quên mất giáo huấn mấy ngày trước rồi à? Hôm nay nói thế nào thì ngươi cũng không có cách nào chạy thoát khỏi đây được đâu."

Thần Nam vẫn ngồi trên ghế, chỉ từ từ tháo trường kiếm đeo ở hông xuống, Trường kiếm như cầu vòng, nhìn qua đã biết không phải bình thường. Giống như phương thiên họa kích, đều là bảo vật mà Thần Nam đoạt được từ Hồn thiên Tiểu ma vương. Chỉ là từ trước đến nay hắn chưa bao giờ sử dụng.

Thần Nam hướng trường kiếm vào Đỗ Vũ, nhưng ánh mắt sớm đã quan sát Mộng Khả Nhi. Đỗ Vũ đã là

bại tướng dưới tay hắn, không cần quan tâm. Nhưng Mộng Khả Nhi bên cạnh thực sự làm hắn không dám khinh thị. Nữ nhân đó từ trước đến giờ luôn cao thâm khó dò, Thần Nam chưa từng thấy qua cực hạn tu vi của nàng. Chỉ là, có lẽ hôm nay hai người cần tiến hành một trận đại quyết đấu chân chính.

Mộng Khả Nhi tâm tư nhanh nhạy, đã từ những lời nói của hai thanh niên nam tử trước mặt hiểu được một số tin tức kinh người, hiểu được một số sự tình.

Hiện giờ hắn dường như đã hạ quyết tâm, muốn xuất thủ với Thần Nam.

Hiện giờ Đỗ gia thực sự là một đại gia tộc không ai dám động vào...

xoát xoát xoát

Ngọc liên thai dưới chân Mộng Khả Nhi quang mang thiểm động, chín phiến lá sen nhanh chóng bay đến trước mặt nàng. Tiên khí lan tỏa, mây màu bao phủ, làm nàng giống như một tiên nữ từ thiên giới hạ phàm.

Nhìn thấy Mộng Khả Nhi muốn xuất thủ, Thần Nam cuối cùng cũng đứng dậy. Hắn nói với tiểu long :”Cẩn thận ở đây quan chiến“, sau đó quay lại nói với hai người ”Đi, chúng ta vào trong sa mạc quyết đấu”.

Dứt lời, Thần Nam đi ra ngoài cánh rừng. Mộng Khả Nhi cùng Đỗ Vũ từ từ bay theo phía sau hắn.

Mặt trời chói chang trên cao, cát vàng vô tận, trong không khí nóng bức phảng phất có chút tư vị khẩn cấp.

Thần Nam nâng kiếm nhìn Mộng Khả Nhi nói: ”Từ lâu ta vẫn chờ đợi trận chiến này. Hôm nay cuối cùng cũng được thỏa mãn.

Mộng Khả Nhi đã ngự Ngọc liên thai phi lên giữa không trung. Bạch y pháp phối, toàn thân trên dưới tiên khí bao phủ, chín phiến ngọc liên biện (cánh sen) múa lượn xung quanh, từng trận hào quang chiếu rọi, khiến người khác không thể nhìn thẳng vào.

7. Chương 7: Tiểu Sát (bắt Đầu Thanh Lý Môn Hộ)

Thần Nam thật bình tĩnh, nhẹ nhàng nhìn hai người nói: “Ra tay đi”.

“Oanh oanh oanh”

Trong sa mạc, hàng loạt tiếng nổ vang lên, cát bụi mù trời, kiếm khí tung hoành. Thần Nam cùng Đỗ Vũ như hai đạo điện quang, giao chiến cùng nhau, khoái tốc đổi chiêu.

Mộng Khả Nhi dừng giữa không trung, chín phiến hoa sen cùng xuất ra, bay quanh người Thần Nam, không ngừng chém tới, quang hoa thiểm điện lóa mắt.

Kình khí giao tranh bắn ra khiến toàn bộ trời đất rung chuyển. Một vòi rồng khủng khiếp điên cuồng tàn phá xung quanh khu vực ba người giao chiến

Cát vàng cuộn cuộn, khói bụi mù trời

Năng lượng khủng khiếp điên cuồng lan tỏa, như sóng cả vỗ bờ, tựa loạn thạch xuyên không (đá bay xuyên qua bầu trời), muốn cuốn đi mọi thứ trong trời đất.

Oanh

Một tiếng nổ vang, một đụn cát bị luồng khí sinh ra giữa cuộc chiến của Trần Nam và Đỗ Vũ phá tan, một suối cát bị bắn lên cao trăm mét, dưới sự dẫn động của Thần Nam, biến thành một con rồng cát lao thẳng đến tấn công Mộng Khả Nhi

Uỳnh

Lại một tiếng nổ vang lên, Mộng Khả Nhi vận dụng Chưởng tâm lôi của đạo gia thuật pháp, phách xuất từng đạo thiểm điện, phá tan con rồng cát đó. Sau đó dùng vô thượng huyền công dẫn động, từ bốn phương tám hướng, cát vàng che phủ cả bầu trời hướng tới Thần Nam công kích, cả Đỗ Vũ cũng bị cuốn vào bên trong.

Cát vàng như sóng cuốn ngang trời, nuốt chửng hai người. Mộng Khả Nhi không chế chín phiến hoa sen bay vào thẳng bên trong màn cát. Nàng dùng vô thương huyền công không chế chín phiến hoa sen chém ngang chém dọc, làm toàn bộ khu vực đó không ngừng rung chuyển, đất cát sôi lên sùng sục.

Thần Nam và Đỗ Vũ đồng thời từ trong cát lao ra, từ đầu đến giờ hai người chưa hề rời nhau, không ngừng vung kiếm chém nhau. Từng đạo từng đạo kiếm khí nóng bỏng, như muốn tê liệt thiên không, kiếm quang lóa mắt, khiến cả mặt trời sa mạc cũng có phần u ám đi.

Chín phiến hoa sen bay vòng xung quanh hai người, không ngừng chém tới.

Thần Nam nhếch mép cười nhạt, không ngờ Mộng Khả Nhi lại đẩy cả Đỗ Vũ vào trong phạm vi công kích. Hắn không nghĩ là mọi việc lại đưa đến cục diện như thế này...Nữ nhân này có lẽ muốn mượn tay hắn giết chết truyền nhân này của Đỗ gia, hi vọng cứu oán của hắn với Đỗ gia phát triển đến chỗ không thể hóa giải. Chỉ là dù thế nào Mộng Khả Nhi cũng không nghĩ ra quan hệ thật giữa hắn và Đỗ gia, sớm đã không thể vãn hồi, giết chết một tên Đỗ Vũ thì đã sao.

Đỗ Vũ có phần lo lắng, hắn cũng nhìn ra được ý đồ của Mộng Khả Nhi, không ngờ lại muốn chuyển đổi tượng công kích. Một tên Thần Nam hắn đã đối phó không nổi, bây giờ trợ thủ mà hắn mời tới cũng muốn đẩy hắn vào chỗ chết, khác nào hắn đã tự đào mộ chôn mình.

“Mộng tiên tử nàng...” Đỗ Vũ vừa mở miệng định nói, chín phiến hoa sen đột nhiên đổi hướng, triệt để bỏ qua Thần Nam, công kích thẳng vào hắn.

Đỗ Vũ vừa kinh vừa sợ, không dám tiếp tục tham chiến, chuyển thân xuất phi kiếm, nhảy lên để chạy trốn

“Keng”

Một tiếng kim loại rung động vang khắp trời đất, toàn bộ phiến sa mạc lập tức xuất hiện một cổ tử vong khí tức nồng nặc. Sau lưng Thần Nam xuất hiện một bóng đen, một thanh tử vong trường đao nhanh chóng xuất hiện, chém về phía Đỗ Vũ.

Đỗ Vũ đại kinh biến sắc, thanh ma đao khiến hắn cảm thấy khủng bố lại xuất hiện. Hắn cước đạp phi kiếm liều chết hướng lên trời chạy trốn. Chỉ là, lần này Thần Nam đã hạ quyết tâm giữ hắn, làm sao có thể cho hắn chạy thoát.

Tử vong ma đao giống như một đạo hắc sắc thiểm điện. Nghịch không lao lên, chớp mắt truy sát Đỗ Vũ. Một đạo tử vong âm ảnh lan tỏa. Đỗ Vũ sợ run cả người, Diệt thiên thủ liên tiếp phát ra, chưởng lực cùng quang chưởng điên cuồng lan tỏa, vây lấy ma đao.

Thế nhưng, tử vong ma đao không gì có thể ngăn cản, vô thanh vô tức phá tan vài đạo Diệt thiên thủ, một đạo lạnh lùng chém thẳng vào Đỗ Vũ.

“Aaaa...”

Một tiếng la thảm thiết vang lên, Một cánh tay của Đỗ Vũ bị chém rụng, máu me tung tóe. Đỗ Vũ lao đảo trên không, chút nữa thì rơi xuống. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp tục thôi động phi kiếm. Nhưng lúc này, ma đao đã vô thanh vô tức chém gãy cực phẩm phi kiếm dưới chân hắn, hắn lập tức bị rơi từ trên không xuống.

Mộng Khả Nhi lúc này chấn kinh vô cùng. Hai người cùng luyện huyền công giống nhau, các chiêu thức giống nhau. Cuối cùng Đỗ Vũ liên tục tung ra vài cú Diệt thiên thủ uy lực tuyệt luân, không ngờ bị Thần Nam dùng thanh ma đao chưa nhìn thấy bao giờ triệt để phá tan, khiến nàng có cảm giác sợ hãi.

Thật là đáng sợ. Diệt thiên thủ có thể coi là kì công siêu cấp đáng sợ, nhưng không ngờ lại không chịu được một đòn tấn công của tử vong trường đao. Thật là khiến người ta không dám tin.

Trước đó Mộng Khả Nhi còn có lòng tin đánh bại Thần Nam, nhưng sau khi chứng kiến tử vong ma đao, nàng đã mất đi niềm tin đó. Nàng không biết liệu mình có đỡ được một đạo khủng khiếp đó không.

Thời gian này Mộng Khả Nhi không ngừng nghiên cứu mọi việc, nàng tưởng lợi dụng Thần Nam để đối phó với người của Đỗ gia, bố trí một cơ hội xảo diệu cho hắn giết chết kẻ ở Đỗ gia dám mở miệng muốn cưới

nàng. Nếu như kẻ đó bị giết, nàng sẽ không còn phải lo lắng nữa. Đến lúc Đỗ gia cao thủ toàn lực truy sát Thần Nam, nàng cũng sẽ xuất thủ đối phó, đoạt lấy tiểu long.

Chỉ là lúc này trong lòng nàng vô cùng phức tạp. Thần Nam tu vi cao thâm, càng gia tăng khả năng giết chết kẻ ở Đỗ gia kia. Chỉ là hắn càng ngày càng trở lên đáng sợ. Cứ như thế này, cuối cùng sẽ trở thành một mối đại họa. Lúc này nàng có phần do dự, không biết quyết định của mình là đúng hay là sai.

Đỗ Vũ rơi xuống sa mạc một cách thê thảm, tay phải cầm trường kiếm chém đứt thêm một khúc ở tay trái, ngăn vết thương tiếp tục bị rỉa ra.

“Nói cho ta bị mật của gia tộc ngươi, ta sẽ tha chết cho ngươi. Nếu không ta sẽ lập tức giết chết ngươi”. Thần Nam lạnh lùng nói.

“Ha...ha...ha” Đỗ Vũ cất tiếng cười thê lương, ánh mắt tràn đầy oán độc nói: “Có chết ta cũng không nói, ta sẽ không nói cho ngươi biết nguồn gốc của lời nguyền. Thần gia các ngươi sớm đã suy tàn, ngươi hãy đợi người của Đỗ gia đến lấy mạng ngươi đi”.

“Thực sự muốn chết” Thần Nam không thêm nhiều lời, lạnh lùng nhìn hắn.

“Đỗ gia là đông thổ hoàng tộc, còn người chỉ là một đệ tử của thế gia suy tàn, bằng vào cái gì người có thể đấu cùng chúng ta, sớm muộn ngươi cũng sẽ chết thảm”. Đỗ Vũ vẻ mặt đầy những tia oán độc, căm hận nhìn Thần Nam.

“Vậy ngươi chết trước đi! Thực ra ngươi không nói, ta cũng đoán ra được gần hết”. Thần Nam không chút do dự, huy động trường kiếm. “Phụt” một tiếng, chém rụng đầu Đỗ Vũ.

Đỗ Vũ có chút không tin, hắn không nghĩ đối phương quyết liệt như thế. Thực sự vung đao chém người. Cái đầu bị chém xuống, khóe miệng run rẩy, cuối cùng hai mắt trợn trừng rồi mất ý thức.

Thần Nam nhìn thi thể nằm trên mặt đất lạnh lùng nói: “Không giết ngươi, các ngươi cũng đến đối phó với ta. Ta đành động thủ trước, tiêu diệt dần lực lượng của các người. Hừm, từ hôm nay ta bắt đầu thanh lý môn hộ, ngươi chẳng qua chỉ là kẻ đầu tiên chịu chết mà thôi”.

Mông Khả Nhi chẳng nói chẳng rằng, cười ngọc liên thai bay đi...

8. Chương 8: Bảo Tổ

Đoạn đường còn lại rất thuận lợi, không phát sinh thêm chuyện gì ngoài ý muốn. Cuối cùng, Thần Nam và Tiểu long cũng đến được thánh địa của quang minh giáo hội, Bái Đán thành.

Tòa thành trì này vô cùng rộng lớn, tường thành cao và dày, các tiền tháp cao và hiểm, là một tòa siêu cấp thành trì dễ thủ khó công. Trong thành vô cùng phồn hoa, người ra người vào nhộn nhịp. Bỏ qua vàng hào quang tôn giáo của nó, Bái Đán thành cũng được coi là một trong 10 thành thị lớn nhất của Tây đại lục.

Sau khi đến nơi và thăm dò địa điểm của thần điện tối cao của quang minh giáo hội, Thần Nam không có chút manh động nào. Hắn hiểu rằng đây chính là thánh địa của Quang minh giáo hội, tất nhiên cao thủ như mây. Nếu như lỡ mang hành sự không chừng sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức.

Một tháng sau đó, Thần Nam giống như một khách du lịch bình thường. Mỗi ngày ngoại trừ ăn uống và luyện công, còn lại đều đi khắp nơi du ngoạn.

Thế nhưng những ngày bình tĩnh không kéo dài lâu, một thông tin truyền đến tai hắn. Việc hắn giết chết Đỗ Vũ, đã gây sóng gió trong giới tu luyện phương Đông.

Đông thổ hoàng tộc, danh xưng này thực hiệu trương cuồng vọng. Chỉ là lúc trước đây ở đông phương ít người biết. Nhưng chỉ trong vòng 1 tháng gần đây, gia tộc đó như sét đánh ngang trời chấn động cả Đông phương tu luyện giới.

Mộng Khả Nhi đem những cơ sở của Đạm đài thánh địa, khéo léo truyền bá các thông tin đó, làm cả đông thổ tu luyện giới rung chuyển. Rất nhiều môn phái lần đầu tiên biết rằng thì ra là có một gia tộc lâu đời như vậy

Thần Nam giết chết một truyền nhân của cái gọi là chí tôn gia tộc của tu luyện giới. Sự kiện này đương nhiên thành tiêu điểm quan tâm của rất nhiều bên. Rất nhiều người đều chờ đợi xem danh xưng tu luyện giới hoàng tộc Đỗ gia sẽ có những phản ứng như thế nào.

Tóm lại, một đại gia tộc tự xưng xuất hiện, chẳng ai dám tin. Bằng vào cái gì mà gia tộc đó dám xưng là có thể hiệu lệnh thiên hạ

Sau nửa tháng từ khi phong ba nổi lên, gia tộc trung tâm của sự kiện đó cuối cùng cũng có phản ứng. Đỗ Hồng, Đỗ Hoàng, Đỗ Thiên, Đỗ Huyền, bốn vị thanh niên cao thủ hoàng không xuất thế. Bốn người đều chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhưng tu vi không ngờ đều đạt đến ngũ giai cảnh giới. Bọn họ vừa xuất hiện khiến đông phương tu luyện giới rung chuyển.

Ngũ giai tu luyện giả tại đông thổ, mỗi quốc gia chỉ có vài vị. Không ngờ một gia tộc lâu đời lại đồng thời xuất hiện bốn vị. Hơn nữa đều là những người trẻ tuổi, điều đó, thật là đáng sợ.

Tại Đông thổ tu luyện giới, nghe đồn Tiềm Long của Long gia cũng đã đạt đến ngũ giai cảnh giới, chỉ là đã rơi vòng tử vong tuyệt địa. Gần đây nhất Thần Nam trảm sát vài vị ngũ giai cao thủ, cũng bị coi là đã đạt đến ngũ giai cảnh giới. Trừ hai người này ra, một vài truyền nhân của chính tà thánh địa, tu vi cao thâm khó dò. Mặc dù đều đang ẩn tàng thực lực, nhưng không có chút biểu hiện rõ ràng nào cho thấy bọn họ đã đạt đến ngũ giai.

Một gia tộc như Đỗ gia không ngờ lại cùng lúc xuất hiện bốn ngũ giai thanh niên cao thủ. Còn toàn bộ đông thổ chỉ có hai ngũ giai thanh niên cao thủ. Sự tương phản này làm người ta khó lòng tiếp thụ.

Có thể tưởng tượng các thế hệ cao thủ tiền bối của Đỗ gia đáng sợ như thế nào. Rất nhiều tiền bối cao thủ của Đông thổ cảm thán, có lẽ thời đại Huyền chiến đã đến.

Thanh niên hậu bối rất nhiều người không hiểu ý nghĩa của Huyền chiến là gì. Sau khi được các tiền bối cao thủ giải thích mới vỡ lẽ. Đó là cuộc đại chiến giữa những cao thủ đã đạt đến ngũ giai, lục giai và thậm chí còn cao hơn. Ngũ giai cao thủ trong mắt người bình thường là siêu cấp cường giả, nhưng chỉ đóng một vai trò rất tầm thường trong Huyền chiến.

Một sự kiện lớn như thế trăm ngàn năm khó gặp, một khi Huyền chiến bùng nổ, cả những cường giả không ai biết trên thế gian, cũng bị cuốn vào, thậm chí còn kéo cả tiên thần vào.

Huyền chiến gần nhất phát sinh vào nghìn năm trước. Cuộc chiến đó khiến tu luyện giới không dễ quên đi, cũng không biết đã có bao nhiêu cường giả ngã xuống. Thiên sứ, tiên nhân đều đã từng xuất hiện tại nhân gian. Còn có truyền thuyết rằng Đạm đài cổ thánh địa đệ nhất đại tổ sư Đạm Thai Tuyền từng xuất hiện trong lần huyền chiến đó.

Các tiền bối của tu luyện giới chỉ ra rằng. Đỗ gia tự hào là Đông thổ hoàng tộc, dùng thân phận chí tôn gia tộc xuất hiện, rất nhiều khả năng sẽ dẫn đến một trường bão tố phong ba. Rất nhiều cường giả ẩn tu tại thế gian không ai biết, tất sẽ muốn cùng lứa tiền bối của gia tộc đó quá chiêu, kéo theo sự tham gia của các siêu giai cao thủ. Lúc đó việc Huyền chiến bạo phát là điều khó tránh khỏi.

Đông thổ tu luyện giới bình tĩnh bao năm bỗng sôi lên sùng sục, mọi người đều quan sát gia tộc tự xưng là hoàng tộc Đỗ gia này. Xem xem bọn họ có khả năng trở thành ngòi nổ cho huyền chiến lần này hay không.

Tin tức truyền bá vô cùng nhanh, tây phương tu luyện giới nhanh chóng biết tin. Mặc dù người tây phương chưa bao giờ nghe tên Đỗ gia, nhưng đều đã biết câu chuyện về huyền chiến. Bởi vì cuộc chiến thảm khốc ngàn năm trước, cũng có rất nhiều tây phương cao thủ bị cuốn vào.

Đỗ gia lần đầu tiên xuất hiện, liền kéo theo một trận phong ba lớn như thế, nguyên nhân sâu xa chính là thực lực của bọn họ quá cường đại.

Đỗ Hồng, Đỗ Hoàng, Đỗ Thiên, Đỗ Huyền, bốn vị thanh niên cao thủ cùng xuất hiện, tiến về tây đại lục truy nã Thần Nam, lập tức dẫn khởi bát phương phong vũ tề tựu về tây thổ. Rất nhiều cao thủ của đông tây

tu luyện giới truy tìm tung tích của bọn họ và Thần Nam, muốn chính mắt mình xem xem trường phong ba này sẽ đạt đến trình độ nào.

Phong ba từ đông phương di chuyển đến tây phương, Thần Nam cũng đã nghe thấy các lời đồn đại. Hắn chỉ biết tăng cường luyện công. Hắn biết rằng lần này hắn đã bị đẩy ra trước đầu sóng ngọn gió rồi.

Từ lúc Đỗ Vũ xuất hiện, hắn không ngừng suy nghĩ, cũng đã đoán ra được nhiều điều. Cái vị trí “hoàng giả” của Đỗ gia, chính là do cha của hắn tạo thành.

Từ những lời Đỗ Vũ tiết lộ, hắn không khó để đoán ra những tin tức kinh người. Vạn năm trước, sau khi hắn chết đi, Thần Chiến đã chuẩn bị rất nhiều việc, cũng chính thể hiện cha hắn đã biết được là hắn sẽ sống lại. Rất nhiều khả năng Đỗ gia chính là viện thủ mà Thần Chiến đã bố trí. Chỉ là lòng trung thành của Đỗ gia sớm đã không còn. Nếu như không phải còn họ còn sợ lời nguyền nào đó, có lẽ sớm đã làm thiên hạ đại loạn rồi.

Trong quá trình suy đoán, Thần Nam không khỏi kinh sợ trong lòng. Lẽ nào việc hồi sinh của hắn chính là do một tay phụ thân hắn thao túng? Nhưng mà năng lực của phụ thân của hắn liệu có đủ để đem ý đồ đó đặt lên đầu thần ma chăng? Điều này là không thể! Thần Chiến cũng rất mạnh, nhưng cũng không thể đối kháng được với thượng cổ thần ma.

Lão yêu quái đã từng nói, Thần ma lăng viên là một địa điểm thần bí, không kẻ làm dám có ý đồ với nơi này. Có lẽ, ở trong đó có một, hoặc một vài nhân vật thông thiên mà không phải ai cũng biết.

Hắn nghĩ rằng, từ xưa đến giờ, có một số bàn tay khổng lồ vô hình bí mật tạo ra một trường phong ba khủng khiếp. Còn hắn bất hạnh bị cuốn vào từ khi trường phong ba đó mới chỉ bắt đầu. Cuối cùng có khả năng chính hắn sẽ là người dẫn động trường phong ba đó bạo phát.

Hiện tại những gì hắn có thể làm chỉ là nỗ lực nâng cao tu vi của mình, đối mặt với các nguy cơ trước mắt. Thế hệ thanh niên của Đỗ gia sẽ đến rất nhanh. Thần Nam cũng đã đưa ra một quyết định lạnh lùng. Bốn thanh niên cao thủ của Đỗ gia, không kẻ nào có thể sống sót rời khỏi tây thổ.

Hiện giờ, cuộc chiến giữa nhóm thanh niên truyền nhân của chính tà thánh địa đông phương tu luyện giới, đã hoàn toàn bị trường phong ba của Đỗ gia xuất thế áp đảo. Bọn người Huyền Trang, Tề Đằng cũng đã giao chiến vài cuộc, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Giờ đây nhóm người này sau khi nghe tin tứ đại cao thủ của Đỗ gia sớm sẽ đến Bái Đán thành của phương tây để giao chiến với Thần Nam, cũng đã thu xếp lên đường xem chiến.

Công lao của Mộng Khả Nhi trong trường phong ba này không phải là nhỏ. Vài tin tức trọng yếu nhất đều do nàng truyền đi đầu tiên.

Tu luyện giới mây gió nổi lên, cơn bão tố từ đông phương đã tràn quét đến tây phương.

Thần Nam tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến, đồng thời bắt đầu vận dụng đầu óc. Hắn không sợ các cao thủ trẻ tuổi của Đỗ gia, chỉ lo tới lớp tiền bối của Đỗ gia mà thôi. Có thể tưởng tượng rằng trong gia tộc đó chắc sẽ có các cao thủ lục giai. Nếu như các lão quái vật đó ra tay, hắn chỉ còn đường chết.

Bây giờ hắn có thể trông cậy vào ai? Vũ Hình tu vi cái thế, nhưng không ở bên cạnh, năng lực này đã tới Côn Lôn, cách ly với các tin tức từ bên ngoài. Có lẽ sẽ không kịp đến để hỗ trợ.

Giờ đây hắn chỉ có thể đi một bước, tính một bước. Hắn quyết định sau khi tiêu diệt bốn thanh niên cao thủ này, lập tức mai danh ẩn tích, lập tức bí mật khổ tu, một mặt tiếp tục tìm kiếm bí mật của vạn năm trước.

Sự tình đã trải qua hơn một tháng. Theo nhiều người nói thì bốn vị thanh niên cao thủ đã tiến vào tây phương, cự li đến Bái Đán thành chỉ còn có vài ngày nữa.

Các khách sạn của tây thổ Bái Đán thành sớm đã chật kín người. Rất nhiều Đông Tây phương cao thủ đều đã đến nơi này, chuẩn bị chứng kiến một trường siêu cấp đại chiến giữa các tuyệt thế cao thủ dị thường.

Vào lúc một trường đại quyết chiến chuẩn bị diễn ra, có một người đến tìm Thần Nam. Lai Ngang, một vong linh pháp sư, kẻ trong đại điển khai phá của Căn thi phái từng khu động thần hồn kích bại dọa lạc

thiên sứ. Chỉ là, sau đó bị Linh thi vương Vũ Hinh đả bại.

Thần Nam vô cùng ngạc nhiên, không hiểu vì sao Lai Ngang lại đến tìm hắn. Bản lĩnh của đối phương hẳn đã thường thức qua, quả là có chỗ độc đáo, chính là một đối thủ đáng sợ.

“Thần huynh, ta muốn tặng huynh một lễ vật vô cùng quý giá”. Lai Ngang thân hình cao lớn, mái tóc vàng óng, phối hợp với nụ cười trên mặt, nhìn rất sáng sủa, dễ nhìn.

Đời chẳng ai cho không ai cái gì, Thần Nam tất nhiên không tin vong linh pháp sư này tự nhiên đến tìm mình để dâng lễ vật.

“Lai Ngang huynh, tóm lại là tìm ta có việc gì. Chúng ta không phải mới gặp nhau lần đầu, có gì cứ nói thẳng”.

”Trong truyền thuyết lâu đời của Đông phương có một báu vật, tên là Đại long đao. Ta biết chỗ của nó, muốn đem tặng Thần huynh.

Tim Thần Nam nhảy dựng lên, Đại long đao trong truyền thuyết, chính là đệ nhất thần binh trong sáu phẩm truyền thuyết của phương đông, làm sao Lai Ngang lại biết được? Làm sao lại có thể tự dưng tặng không bảo vật đó cho hắn?

Thần Nam chỉ nhìn hắn, không nói năng gì cả.

Lai Ngang bị nhìn chằm chằm, cảm giác có chút không thoải mái. Cuối cùng thấy Thần Nam vô cùng trầm ngâm, không hỏi han thêm gì, đành trực tiếp nói: “Ài, người cũng cứ thẳng thắn, bảo vật đó là thiên hạ đệ nhất thần binh, theo truyền thuyết có thể trăm thần diệt ma. Loại bảo vật như thế, ta thực không có năng lực có được. Chỉ là ta có tung tích của nó. Đương nhiên, người phải giúp ta hoàn thành một việc, ta mới có thể cho người biết chỗ của nó”.

9. Chương 9: Mười Tám Tầng Địa Ngục

Lai Ngang có phần khẩn cấp: “Ta biết người có khả năng không tin những lời ta nói. Nhưng tất cả những gì ta nói đều là sự thật. Ta có thể thực hiện lời thề ác độc nhất đối với người để đảm bảo. Người cũng biết rồi đó, ma pháp sư không dễ tùy tiện thề độc, vì nó thực sự ứng nghiệm”.

Nhìn bộ dạng của hắn, Thần Nam cảm thấy thực sự kỳ quái, không hiểu là hắn có việc gì cần mình giúp đỡ.

Lai Ngang nói: “ta muốn nhờ người giúp ta cứu một người, đó là một vị thánh hiền trong cộng đồng vong linh pháp sư của chúng ta. Trong những ghi chép của người có đề cập đến đại long đao. Vị vong linh ma pháp sư vĩ đại đó, kể cả là giáo hoàng của quang minh giáo hội với thực lực thâm bất khả trắc cũng không có cách nào hoàn toàn tiêu diệt được người, chỉ có thể đem người phong ấn. Ta nghĩ một nhân vật vĩ đại như vậy, những gì người ghi chép tuyệt không phải là những điều nhằm nhí, những ghi chép đó chắc chắn là thực”.

“Thế à?” Thần Nam thực sự động lòng. Nghe nói những người bị phong ấn đều là những kẻ đã vượt qua giới hạn sinh tử. Hắn kinh ngạc hỏi: “Người đó đã siêu thoát sinh tử rồi sao?”.

Người Lai Ngang muốn cứu là một vị tổ sư của vong linh ma pháp sư, bị phong ấn tại quang minh giáo hội hàng ngàn năm trước. Tu vi của người đó vô cùng kinh nhân, nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới siêu thoát sinh tử.

Nhưng vị vong linh ma pháp sư cường đại đó nghĩ ra một cách riêng, đem bản thân chuyển hóa thành vong linh, gián tiếp kéo dài sinh mệnh của mình. Người này trước khi bị phong ấn từng lưu lại một ma pháp thủy tinh cầu. Hậu nhân căn cứ vào ma pháp thủy tinh cầu có thể biết được sự sống chết của người đó.

Lai Ngang là hậu bối của vị vong linh ma pháp sư đó. Gần đây nhìn thấy khí tức chuyển động trong ma pháp thủy tinh cầu càng ngày càng yếu, biết rằng tổ sư của mình đã không còn duy trì được lâu nữa, nên mới nghĩ đến việc tìm người cứu sư tổ của mình ra,

“Tại sao người lại tìm đến ta” Thần Nam hỏi.

Lai Ngang chán nản nói: “Mặc dù lịch sử đã chứng minh rằng việc tiêu diệt vong linh ma pháp sư là một sai lầm, nhưng quang minh giáo hội vẫn chưa phá bỏ phong ấn, thả vong linh ma pháp sư - hiền giả Tang Đức ra. Ta không dám tìm người giúp ở tây phương. Dù sao đây cũng là thiên hạ của Quang minh giáo hội, sẽ không có ai tin tưởng ta. Ta đã đến đông phương, sau đó lại quay lại tây phương, thông qua hàng loạt sự kiện quan trọng, tìm hiểu mọi thứ về người, ta phát hiện người là người thích hợp nhất. Thứ nhất, người là hậu duệ của thái cổ thần tộc, máu trong người người có thể giúp ta giải trừ phong ấn. Thứ hai, theo như ta biết, cách đây không lâu người đã từng đột nhập thần điện của quang minh giáo hội nhằm tìm kiếm sức mạnh của quang minh thần. Người cùng ta đột nhập quang minh giáo hội lần này, không chỉ có thể có được bí mật của Đại long đao, nếu vận khí tốt còn có thể có được sức mạnh của thần mà người muốn”.

Thần Nam hiểu, nói nhiều như vậy, kì thực Lai Ngang thực sự trông vào thân phận hậu duệ của thái cổ thần tộc của hắn, cần máu trong người hắn để phá trừ phong ấn.

“Bằng hai người chúng ta, người nghĩ là có thể đột nhập vào thánh địa của quang minh giáo hội hay sao?”. Thần Nam chẳng gạt cũng chẳng lắc đầu.

“Đương nhiên không thành vấn đề, để cứu được Đại hiền giả Tang Đức, từ hàng trăm năm trước chúng ta đã bắt đầu chuẩn bị. Chỉ là ma pháp sư của vong linh hệ nhân tài không nhiều. Đến hiện tại ngoài ta ra thì không còn ai cả. Hành động vì thế nhiều lần trì hoãn, đến giờ vẫn chưa thành công”.

“Ah, muốn tiến vào sào huyệt của Quang minh đại thần còn sao?”. Tiểu long tỉnh giấc, mơ màng thuận miệng hỏi một câu.

Lai Ngang hiển nhiên sớm đã biết đến tiểu long, vẻ mặt không có chút biểu hiện kinh ngạc nào.

Thực sự Thần Nam cũng có phần động tâm. Nhưng lý do đương nhiên không phải để cứu Tang Đức, cũng chẳng phải vì Đại long đao. Ý đồ của hắn là muốn đột nhập thánh địa của Quang minh giáo hội, tìm kiếm những tài liệu bí mật mà chỉ có giáo hoàng mới được quyền đọc, tìm kiếm bí mật của vạn năm trước.

Sau khi Thần Nam và Lai Ngang thề trước danh nghĩa của tổ thần vong linh ma pháp sư, hai người bắt đầu chuẩn bị hành động.

Thì ra, từ trăm năm nay, để cứu Tang Đức, vong linh ma pháp sư đã đào một địa đạo bên dưới Bái Đán thành, thông thẳng đến trọng địa của Quang minh giáo hội.

Quang Minh giáo hội là lãnh tụ của phương tây, có hàng nghìn vạn tín đồ. Mọi người đều biết Bái Đán thành là thánh địa của Quang minh giáo hội. Nhưng ít có người biết, dưới thần điện tối cao của Bái Đán thành chính là mười tám tầng địa ngục.

Từ xưa đến nay, vì tranh đoạt vị trí lãnh tụ của phương Tây, Quang Minh giáo hội liên tục cùng dị giáo đồ chinh chiến. Trong lịch sử, giáo hội đã từng phong ấn không ít các nhân vật khủng khiếp. Hầu hết trong số đó, đều bị phong ấn dưới chân thần điện tối cao của Quang minh giáo hội. Tổng cộng chia làm 18 tầng, cứ xuống thêm một tầng, nhân vật bị phong ấn càng lợi hại. Theo lời đồn, rất nhiều nhân vật ác ma trong truyền thuyết đều bị phong ấn tại đây.

Thần Nam cùng Lai Ngang men theo địa đạo âm ám, từng bước từng bước tiến về phía trước. Trong bóng tối, vô số cặp mắt đang lóe sáng. Đó chính là những con huyết tiên bức (dơi hút máu) đang treo ngược trên trần địa đạo. Nhưng sau khi tiểu long thấu phát long uy, không một con dơi nào dám tới làm phiền họ. Tiếng bước chân “nhẹ lép”, cộng thêm tiếng những con dơi đập cánh bay loạn xạ làm không khí bên trong địa đạo có phần lạnh lẽo, khủng bố.

Sau một tiếng, hai người đã tiến vào tới trọng địa của Quang minh giáo hội. Một màn ánh sáng mờ ảo, mang theo một cỗ lực lượng quang minh thuần tịnh chắn ngang đường.

Các vong linh ma pháp sư tuy nhiên đã thực hiện một công trình khổng lồ, đào một cái địa đạo hơn chục dặm, nhưng sau khi đến sát thánh địa thì không có thêm chút tiến triển nào. Quang minh lực lượng chính là khắc tinh của bọn họ, hơn nữa lực lượng kết giới tại trọng địa vô cùng mạnh, rất khó để phá giải.

Thần Nam cắn ngón tay trở, nhỏ xuống vài giọt máu. Lai Ngang dùng ma pháp thu lấy những giọt máu đó, thì triển phá giới pháp thuật. Ánh sáng lóe lên từng đợt, lực lượng phong ấn của kết giới, cuộn cuộn tiến vào bên trong huyết dịch, tỏa tan vào nhau. Một lát sau, huyết dịch chuyển sang màu vàng rực rỡ, bên trong sung mãn quang minh lực lượng.

Chỉ là lực lượng của kết giới không yếu đi chút nào. Thần Nam nhíu mày nói: "Uhm, máu của ta và lực lượng của kết giới dường như có cùng tính chất. Có dùng hết máu của ta cũng không thể đồng hóa được bao nhiêu lực lượng phong ấn đâu. Ta nghĩ nên tìm một kẻ có huyết thống của thái cổ ma tộc đến phá phong ấn thì tốt hơn.

Thần Nam nói đúng, các lực lượng có cùng tính chất chỉ có thể dung hòa, huyết dịch của hắn khó có thể phá trừ phong ấn. Lai Ngang lúc này muốn phát điên lên. Hắn đã thử rất nhiều lần nhưng thực sự không tìm ra được cách nào hiệu quả.

"Ài, không biết cái phong ấn này mạnh đến mức nào, để ta thử dùng toàn lực công kích xem". Thần Nam bắt đầu vận chuyển huyền công, lúc bóng đen xuất hiện sau lưng hắn, Lai Ngang tí nữa thì nhảy dựng lên.

"Keng" một tiếng, Tử vong ma đao chém thẳng về phía trước. Trường đao vô thanh vô tức, ăn sâu vào kết giới. Đao thân từ từ tiến vào kết giới, nhưng đao thể từ từ biến mất. Kết giới rõ ràng cũng ảm đạm đi vài phần.

Lai Ngang vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ Thần Nam lại có tu vi như thế. Tiếc là, Thần Nam đột nhiên thở dài nói: "Không được, công lực hiện tại của ta chưa thể phá được kết giới. Người xem, kết giới vừa ảm đạm đi giờ đã khôi phục trở lại. Kết giới này có thể tự động hấp nạp nguyên khí của trời đất, bổ sung lực lượng, tăng cường phòng ngự".

Lúc này, Lai Ngang đột nhiên kinh ngạc hô lớn "Nó ..nó..."

Thần Nam quay đầu lại nhìn, cũng lập tức kinh ngạc hét lên "Long bảo bảo..."

Tiểu Long thấy hai người nghiên cứu kết giới, nó cũng bắt đầu xem xét. Cuối cùng, nó thử chạm đầu vào kết giới. Không ngờ chiếc sừng trước trán đột nhiên phát ra một đoàn quang mang nhu hòa. Dưới sự bao phủ của nguồn sáng đó, nửa thân của nó đột nhiên tiến vào bên trong kết giới.

Thần Nam vội giơ tay kéo nó lại, vội vàng hỏi: "người...làm sao người tiến vào được?".

Tiểu long chớp chớp mắt, tựa hồ có chút không hiểu. Nó giơ một cái móng vuốt của mình, bắn khoanh sờ sờ cái sừng trên đầu, lầm bầm nói: "Lẽ nào là sức mạnh của Quang minh đại thần côn, ta có cảm giác dường như ta có thể tiến vào bên trong phong ấn.

"Lẽ nào là tác dụng của thần xá lợi", Thần Nam có phần kinh ngạc.

Lai Ngang cảm xúc lẫn lộn, lập tức vui mừng trở lại. Hắn vốn đã tuyệt vọng, không ngờ con tiểu long cổ quái này lại có thể phá khai phong ấn.

Tiểu long tròn quay lắc la lắc lư bay lên, ngọng ngịu nói "để ta thử lần nữa xem". Nó cẩn thận dùng cái sừng trên trán chạm vào kết giới. Một quầng ánh sáng mờ mờ lại xuất hiện, từ từ lan tỏa, bao phủ lấy người tiểu long. Nửa thân của nó đã bắt đầu tiến vào kết giới. Nó nhẹ nhàng dùng lực, chỉ nghe "soạt" một tiếng, đã biến mất không dấu vết.

"A..." Lai Ngang kinh ngạc hô to: "Tốt quá, nó đã tiến được vào rồi, Tang Đức hiền giả được cứu rồi"

Thần Nam không ngờ sau khi tiểu long hấp thu thần xá lợi, lại có khả năng tự do tiến vào quang minh kết giới. Nhưng hắn cũng có chút lo lắng cho nó, ai lại chủ quan tiến vào kết giới như thế.

Vào lúc này, quầng sáng phát ra từ kết giới bắt đầu lấp lóe, soạt một tiếng, tiểu long lại từ bên trong bay ra.

"Bên trong mặc dù có ánh sáng, nhưng có phần lạnh lẽo, có phần đáng sợ, chẳng có chút gì thú vị cả" tiểu long bất mãn lầm bầm

"Tên tiểu quỷ nhà người, bên trong có cái gì?" Thần Nam cốc đầu nó, vừa cười vừa hỏi

“Các giá sách xếp thành hàng, rất nhiều sách”

“Tốt quá! Mau đưa chúng ta vào” Lần này đến lượt Thần Nam vô cùng cao hứng.

Từ miệng Lai Ngang, hắn đã biết thêm được nhiều thứ. Nghe đồn, các bí điển (sách mật) của Quang minh giáo hội, bởi vì trong đó chứa những điều không thể để cho người khác biết được, đều bị cất giữ tại tầng thứ nhất của 18 tầng địa ngục. Còn từ tầng 2 trở xuống giam gia những kẻ đáng sợ trong truyền thuyết. Tang Đức chính là bị phong ấn tại tầng 2.

10. Chương 10: Nguyên Nhân Cái Chết Của Vũ Hình

Từng giá sách xếp thành từng hàng, trên đó các loại sách cổ được sắp xếp ngay ngắn. Thần Nam có phần kích động, nhờ Lai Ngang tìm kiếm giúp hắn các quyển sách có ích. Phàm là các quyển sách từ rất lâu đời đều bị hắn thu thập, nhanh chóng tạo thành một tòa núi nhỏ. Lai Ngang thầm nghĩ không hiểu hắn đang muốn làm gì.

Các loại văn tự thông dụng của đông tây đại lục hình thành cách đây khoảng một nghìn năm trước. Trước đó đông tây phương lần lượt có các văn đề khác nhau. Những văn tự trên các quyển sách đó, Thần Nam nhìn giống như bùa bắt quỷ, một chữ nhìn cũng không ra.

Chỉ là hắn sớm đã có chuẩn bị, không gian giới chỉ mà Khải Lợi tặng cho hắn, thường chỉ dùng để chứa thực phẩm. Nó phát huy tác dụng lớn nhất chính là vào hôm nay. Hắn muốn đem những quyển sách mà hắn cảm thấy có giá trị tổng tất cả vào đó, sau này tìm người từ từ dịch lại.

Thần Nam nhanh chóng đem những quyển sách mà hắn quan tâm ở đệ nhất tầng địa ngục, từng quyển từng quyển tổng vào bên trong không gian giới chỉ. Lai Ngang đứng bên cạnh há hốc mồm ra. Đó thực sự là ăn cắp trắng trợn.

Ăn trộm vài quyển sách thôi cũng được. Nhưng nhìn cái kiêu của Thần Nam, dường như muốn lấy cả cái kho sách này. Đến lúc đó Quang Minh giáo hội nhất định bị chọc tức điên lên. Người của thần điện chắc chắn dậm chân dẫm ngực bình bịch, cũng có thể tưởng tượng một tràng đại huyền náo sau đó.

“Thần huynh, huynh tìm kiếm loại sách như thế nào? ta sẽ giúp huynh. Huynh dọn hết đồ tại hang ổ của quang minh thần điện như vậy, bọn người thần điện chắc phát điên mất. Đến lúc đó có lẽ chúng ta có chui xuống đất bọn chúng cũng đào lên cho bằng được”.

“Ta cần tất cả những tài liệu liên quan đến viễn cổ thần ma”

“Vậy huynh bỏ những thư tịch trong giới chỉ ra đi. Trong đó hầu hết đều là tông giáo điển tịch. Ta đối với chữ cổ của Tây phương cũng có chút nghiên cứu, ta sẽ giúp huynh lựa chọn”.

Lai Ngang nhẹ nhàng niệm một tràng chú ngữ. Tòa núi sách trước mặt Thần Nam bay lên, bắt đầu tự động lật mở, tiếng sột soạt vang lên không ngừng.

Trải qua một phen tuyển lựa, một nghìn quyển sách chỉ còn lại khoảng 10 quyển. Sau đó, Lai Ngang tiếp tục xem xét các giá sách ở xa, Thần Nam vô cùng vui vẻ theo sau. Hai người và một rồng bắt đầu điên cuồng dọn sạch kho sách.

Không lâu sau, tiểu long đột nhiên kéo áo Thần Nam, giơ móng vuốt chỉ vào một giá sách ở chính giữa kho sách nói: “Nhìn kia, sách ở kia phát sáng kia”.

Một giá sách màu hoàng kim phát ra từng trận hào quang, trên mặt những cuốn sách ánh sáng bao phủ, như một tầng thánh khiết quang huy. Thần Nam và Lai Ngang vội vàng lao tới, rõ ràng các quyển sách ở đây đều không phải tầm thường.

Lai Ngang nói: “Có hiện tượng này vì các quyển sách ở đây đều có thêm phong ấn. Xem ra là những tài liệu quan trọng nhất của quang minh giáo hội”.

Thần Nam nói với tiểu long: “Long bảo bảo, người giúp ta đem tất cả các tài liệu trong kia ra đây”.

Tiểu long lạch lè bay lên giá sách. Nhưng lần này nó phải tốn rất nhiều sức để tiến vào phong ấn, chặt vật lõi ra vài chục quyển sách. Nó than vãn: “Giống như là vật lộn trong lớp bùn ở trong một cái đầm nào đó. Thật là khó chịu. Xem ra tối nay phải ngâm mình trong rượu để cho đỡ mệt”.

Không nghi ngờ gì, lực lượng phong ấn ở đây mạnh hơn nhiều so với ở ngoài. Thần Nam cười nói: “Được, tối nay sẽ cho người ngâm trong bồn rượu. Bây giờ hãy mau lấy tất cả thư tịch trong đó ra đây.

Tiểu long cao hứng chớp chớp mắt, bắt đầu tập trung vào chuyên môn.

Từng quyển sách cổ dưới ma pháp của Lai Ngang bay lên. Tiếng mở sách sột soạt vang lên không ngớt. Đột nhiên có một tờ giấy từ trong một quyển sách bay xuống đất.

Thần Nam giơ tay đón lấy, cẩn thận xem xét. Đột nhiên hắn sững người lại, chấn động nhìn chằm chằm vào tờ giấy trước mặt. Hắn không dám tin vào mắt mình nữa. Đột nhiên hắn nhìn thấy những con chữ đã từng vô cùng quen thuộc...

Những con chữ cổ nhỏ nhắn, đẹp đẽ của đông phương lấp kín trang giấy, bên trên có rất nhiều các nét chữ viết tay, chỉ là vô cùng hỗn loạn, không thể đọc thành câu được, giống như tiện tay viết lên trên giấy.

“Vong ân phụ nghĩa, Đồ gia, phản bội, bức hôn, nộ sát vũ thần, trọng thương, cầu sinh, hoặc chuyển thể, tây phương, tìm kiếm, sinh mệnh nữ thần, du lịch, đại long đao, bí mật động trời..”

Thần Nam suýt chút nữa thì hét ầm lên. Không ngờ đó chính là nét chữ của Vũ Hinh, đó không ngờ lại là tờ giấy do Vũ Hinh lưu lại! Không ngờ nàng đã từng qua đây.

Những nét chữ trên tờ giấy, mặc dù rất đẹp, nhưng vô cùng hỗn loạn. Thậm chí những chữ đó, người ngoài không thể hiểu được ý nghĩa bên trong. Nhưng đối với một người rất hiểu Vũ Hinh như Thần Nam thì khác. Hắn có thể từ từ tìm hiểu được đại khái.

Từ những con chữ hỗn loạn trên tờ giấy, có thể thấy được lúc đó Vũ Hinh đang vô cùng tức giận. Sau khi sắp xếp những con chữ đó lại, đại ý là: “Đồ gia vong ân phụ nghĩa, phản bội Thần gia. Không ngờ lại còn ép hôn Vũ Hinh. Vũ Hinh trải qua một trận đại chiến sinh tử, chém chết vũ thần của Đồ gia, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, bản khoản không biết có nên chuyển thể hay không. Sau đó nàng quyết định đến Tây phương tìm sinh mệnh nữ thần kéo cứu mệnh.

Còn những từ “du lịch”, “đại long đao”, “bí mật động trời”, Thần Nam không hiểu rõ lắm. Có khả năng là Vũ Hinh phát hiện manh mối liên quan đến Đại long đao, cũng tìm hiểu được một bí mật động trời nào đó.

Rõ ràng, trang sách này là Vũ Hinh vô tình ghi lại sự giận dữ và thù hận của nàng.

Thần Nam lửa giận phừng phừng, chỉ muốn phát điên. Hắn thực sự muốn trở về năm nghìn năm trước, một cước dẫm chết vũ thần nào đó của Đồ gia.

Năm nghìn năm trước, Vũ Hinh một thân một mình chiến đấu, địch nhân cường đại không ngờ lại là đồ gia đáng chết đó, chính là những kẻ nô tài độc ác được hưởng lợi lộc từ Thần gia. Bây giờ hắn đã hiểu, vì sao Vũ Hinh lại biến mất một cách thần bí tại Tây phương, sau đó biến thành linh thi vương cùng hung cực ác.

Cơ thể nàng bị trọng thương đến cực điểm, lại không tìm được phương pháp kéo dài sinh mệnh, cuối cùng chết đi. Nguyên nhân cái chết của nàng không ngờ lại liên quan đến Đồ gia, tất cả mọi thứ không ngờ lại do một tay Đồ gia tạo thành.

Thần Nam trong lòng sôi sục gào thét: “Ta muốn mạnh lên, ta muốn trở thành kẻ mạnh nhất! Ta muốn huyết sát vạn lí, tiêu diệt toàn bộ người của Đồ gia!”.

Lửa giận của Thần Nam như muốn thiêu rụi chín tầng trời. Huyền công trong cơ thể hắn cùng với sự kích động trong lòng hắn, điên cuồng vận chuyển. Một bóng đen xuất hiện phía sau lưng hắn, đôi mắt của bóng đen đó đột nhiên muốn mở ra. Tử vong ma đao rời khỏi tay của bóng đen, chuyển động xung quanh người hắn. Ngoài ra, có vài hình ảnh màu đen cũng xuất hiện, giống như các loại binh khí, trôi nổi xung quanh người Thần Nam, nhưng rất mơ hồ, không nhìn rõ.

Tất cả các giá sách tại tầng địa ngục thứ nhất đều bị bốc lên không. Lai Ngang há hốc mồm, kinh hãi nói: “Thần huynh, huynh làm sao vậy. Kiểm chế, ngàn vạn lần không được phát tác. Nếu không tất cả các thư

tịch cổ ở đây đều sẽ bị sức mạnh của huynh phá nát hết”.

Hai mắt Thần Nam nhắm chặt, hay tay nắm thành nắm đấm, mạch máu phồng lên, hình dạng độc ác kinh người. Qua một quãng thời gian dài, hần mới từ từ buông lỏng nắm đấm, các giá sách cùng cổ thư từ từ rơi xuống đất. Bóng đen phía sau cùng vài loại binh khí cũng từ từ biến mất.

Lai Ngang nhìn thấy hần cuối cùng cũng bình thường trở lại, cẩn thận hỏi: “Thần huynh, huynh không sao chứ?”.

“Không sao”, Thần Nam cẩn thận cất tờ giấy đỏ vào trong ngực.

“A..a..a, mệt quá, mệt quá, mệt quá”, Tiểu long tập trung chú ý vào phong ấn của thư giá, không để ý đến tình hình bên ngoài. Dùng thân thể béo múp của mình, nỗ lực đẩy sách ra ngoài.

Thần Nam mở không gian giới chỉ, không cần Lai Ngang giúp mình lựa chọn nữa, lấy hết thư tịch ở trên đấy. Bởi vì những quyển sách này đều có liên quan đến Vũ Hinh. Cuối cùng hần đem toàn bộ giá sách tổng vào đó.

“Xong”. Tiểu long lắc la lắc lư bay ra, đậu xuống vai hần.

“Thế này...thần huynh, huynh có quá đáng quá không? Dù sao thì cũng nên để lại một nửa chứ”.

“Đi, đi cứu hiền giả của vong linh ma pháp sư các người” Thần Nam đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tiến về phía thông đạo nối với tầng địa ngục thứ hai.

Lai Ngang không tiện nói nhiều, đi theo hần.

Đường xuống đó thành hình xoáy ốc hướng xuống dưới, cũng bị kết giới ngăn cản, phát tán ánh sáng thánh khiết. Chỉ là ẩn ước phát tán thêm một cỗ khí tức tà ác

Đi đến đây, hai người cuối cùng cũng hiểu vì sao kho sách này mặc dù được chiếu sáng đầy đủ, nhưng lại có cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Nguyên nhân là do khí tức tà ác từ các tầng địa ngục bên dưới ảnh hưởng lên. Lực lượng quang minh của kết giới không hóa giải hết được. Có thể tưởng tượng, những sinh vật tà ác bị phong ấn trong hơn chục tầng địa ngục bên dưới đáng sợ đến mức nào.

“, A, phong ấn dày như thế này, lực lượng mạnh như thế này, lẽ nào các người vẫn muốn xuống dưới?”. Long bảo bảo thể hiện vẻ không tình nguyện. Nhưng nó vẫn tiến vào kết giới đầu tiên, có vẻ rất tốn sức, sau một lúc mới biến mất hoàn toàn.

Nhưng lúc tiểu long quay lại thì vô cùng nhanh, chỉ nghe “soạt” một tiếng, nó đã từ kết giới vọt ra.

“Ai chà chà, đáng sợ quá, bên trong đều là các loại yêu ma quỷ quái, giống như là u minh địa ngục vậy”. Tên tiểu quỷ dùng cái móng vuốt ôm lấy ngực, làm ra vẻ rất kinh sợ.

Khi tiểu long đem Thần Nam và Lai Ngang tiến vào tầng địa ngục thứ hai, hai người mới cảm thụ chính xác được tình cảnh mà tiểu long đã hình dung. Ở đây khung cảnh u ám, lạnh lẽo đáng sợ, quỷ khóc ma gào, tà khí ngập trời.

Tầng địa ngục thứ hai thật hẹp, có một hành lang kéo dài, hai bên là hàng chục thành động sâu không thấy đáy. Một cửa động đều có một phong ấn không chứa quang minh lực lượng.

Người, thú, quái vật bị phong ấn trong các cổ động cảm ứng được người ngoài đến, liền điên cuồng gào thét.

“Thả ta ra...”

“Ta muốn nhìn thấy ánh mặt trời...”

“Ta đã bị nhốt ở đây hơn một trăm năm rồi...”

“Ta đã cải đạo...”

Tiếng khóc lóc cùng tiếng gầm thét hòa lẫn vào nhau, khiến người ta dựng tóc gáy, nơi này thật là giống như địa phủ.

11. Chương 11: Phong Vân Khởi

Thần Nam thần kinh hãi, Quang Minh giáo hội quả nhiên có thực lực, lại tồn tại một nơi đáng sợ như thế ở dưới lòng đất.

Lai Ngang lấy một ma pháp thủy tinh cầu trong ngực áo ra, nhìn vào quát vang lên: “Tang Đức đại nhân có ở đó không?”

“Lai Ngang... Lai Ngang... đến rồi sao?” Một thanh âm vô lực từ hắc động phía trước cất lên, đồng thời ma pháp thủy tinh cầu trong tay Lai Ngang lóe lên hào quang, một dải sáng như quỷ hỏa lóe lên trong thủy tinh cầu rồi nhấp nháy, phảng phất như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Tiểu long hiếu kì tiến lên hỏi: “Đây là Tang Đức đại nhân mà người nói đến hả? Sao lại chỉ là một dải lục quang, không lẽ vong linh đều thế?”

Lai Ngang vội thấp giọng đáp: “Đừng nói nhăng, Tang Đức đại nhân bị phong ấn cả ngàn năm, hiện vô cùng hư nhược, chỉ còn lại một chút sinh mệnh chi hỏa.”

Hai người một rùng đến trước động khẩu phong ấn Tang Đức, thanh âm hư nhược từ bên trong truyền ra lúc được lúc mất: “Lai Ngang... ta sắp không xong rồi, mau lên... mau phá khai phong ấn...”

Lão vong linh đã như nổ cứng hết đà, lúc nào cũng có thể sa vào cảnh đèn khô dầu cạn.

Trán tiểu long liền bùng lên một dải thần quang phá khai phong ấn, nhưng nhân vật bị phong ấn trong các động huyệt khác đều gần lên cuồng loạn:

“Không công bằng, thả ta ra.”

“Ta muốn ra ngoài.”

...

Cả tầng địa ngục thứ hai rung động, từng trận khí tức tà ác tràn ra khắp căn hầm chật chội.

Lúc tiểu long triệt để phá khai phong ấn, dải lục quang nhảy nhót trong hắc động nhanh chóng bay ra, khi xuyên qua kết giới, y gầm lên thảm não: “A...”

Ra khỏi động khẩu, dải lục quang tuy vẫn chỉ lớn cỡ nắm tay nhưng đã sáng hơn.

“Rồi... cũng thoát ra, đa tạ thần long tương trợ, đa tạ vị thanh niên cùng xuống dưới lòng đất.” Sợi sinh mệnh chi hỏa của Tang Đức tuy không rực rỡ nhưng khá hơn lúc trước nhiều, trạng thái tinh thần của lão hình như cũng mạnh hơn.

“Cung hỉ hiền giả vĩ đại thoát khổn.” Thần Nam bắt đầu gỡ bài võ mộng ngựa, hẳn tuy cảm nhận thấy dao động sinh mệnh của lão nhân này yếu ớt nhưng có thể trụ nổi cả ngàn năm trong kết giới phong ấn thật sự khiến người ta bội phục.

“Rốt cuộc tổ sư cũng thoát khổn...” Lai Ngang vô cùng hoan hỉ bật khóc: “Con biết ngay cả giáo hoàng có thực lực hùng hậu cũng không hủy diệt được người, sớm muộn gì cũng có ngày người thoát thân.”

Tang Đức cười khổ: “Ta làm gì có thực lực cỡ đó, là bọn họ không muốn giết ta, trong tầng địa ngục thứ hai có một vài sinh vật bất tử, có thi yêu, có vong linh, cả cốt ma. Những kẻ này sống lâu cũng không có gì ghê gớm, còn bọn ta nếu không vì Quang Minh giáo hội muốn đem làm thực nghiệm ma pháp thì hầu hết chắc đã chết lâu rồi. Nhân vật đáng sợ thật sự nằm ở tầng sâu nhất, hơn nữa không thể biết có bao nhiêu nhân vật như vậy.”

Tang Đức nói vậy, Thần Nam dần an tâm, lão vong linh này không nghiêng răng nghiêng lợi, cao giọng đòi báo phục như hắc tướng tượng, qua thật ông ta đúng là một hiền giả trong vong linh hệ thời kì đầu, trên mình không hề có khí tức hung tàn.

Cả tầng địa ngục thứ hai rung chuyển, mọi sinh vật bất tử gầm vang: “Thả ta ra.”

Nhưng Thần Nam không dám làm thế, thả một người ra đã đạt đến cực hạn của hắn, có trời mới biết được đám yêu quái này thế nào.

Nếu thả ra mà nguy hại nhân gian, hấn sẽ thành tội nhân ngàn đời.

Xuyên qua thông đạo xoáy tròn ốc, quần thể đặc thù này lên đến tầng địa ngục thứ nhất.

Cùng lúc, tại thần điện tối cao của Quang Minh giáo hội, một lão nhân ngồi trên bảo tọa cao ngất đột nhiên mở bừng mắt, đôi tròng mắt sâu thăm thẳm.

Đại diện thoáng dăng, một đại thần quan đang bận rộn, thông qua ma pháp thủy tinh cầu đã nhận ra sự tình xảy ra trong địa ngục dưới thần điện. Lão thất thanh: “Giáo hoàng đại nhân, không ổn rồi, có người xông vào tầng địa ngục thứ hai, cứu thoát một vong linh ma pháp sư...”

Lão nhân được gọi là giáo hoàng xua tay: “Ta biết rồi, mãi vừa nãy mới biết chỗ cổ quái của tiểu long.”

“Vậy thần sẽ phải người ngăn chúng lại?” Đại thần quan tỏ ra cung kính, xin ý chỉ.

Giáo hoàng phát tay: “Bất tất, cho chúng đi.”

“Ồ, vậy...” đại thần quan hơi lúng túng, sau cùng thận trọng lên tiếng: “Tuy thần không biết dụng ý của người, chắc người có thâm ý. Nhưng... hồng y đại chủ giáo Mã Luân tất nhiên đã thông quá ma pháp thủy tinh cầu mà biết được tình huống, nếu người không có hành động, chắc chắn lão sẽ có ý kiến. Ngoài mặt lão tỏ ý tôn kính người nhưng luôn phản lại ý chỉ, ngầm ngầm đi lại với với những kẻ phản đối việc làm cho Quang Minh đại thần sống lại.”

“Ừ, ta biết, bất kể Mã Luân có hành động gì, người cũng không cần lo lắng. Người chỉ cần nhớ coi như không nhìn thấy sự việc vừa nãy là được rồi.” Giáo hoàng nói xong bèn nhắm mắt lại.

“Vâng.” Đại thần quan cung kính đáp.

Lúc tiểu long phá khai phong ấn của tầng địa ngục thứ nhất, Thần Nam, Lai Ngang, Tang Đức vượt qua kết giới, không ai chú ý đến không gian giới chỉ trên tay Thần Nam lóe sáng rồi tan biến.

Cùng lúc, giới chỉ xanh đen trong tay giáo hoàng phát sang, lão nói với đại thần quan: “Người xuống tầng địa ngục thứ nhất, quăng hết số sách vở trong không gian giới chỉ này về chỗ cũ.”

“Vâng.”

Đại thần quan vâng lời, quay người lui ra, thần điện thoáng dăng liền khôi phục bình tĩnh.

Bọn Thần Nam, Lai Ngang theo địa đạo đi ra ngoài thành, dải đích sinh mệnh chi hỏa của Tang Đức sáng lên nói với Thần Nam: “Người trẻ tuổi, cảm tạ cậu đến cứu viện ta, Lai Ngang từng hứa rằng sẽ có cậu biết hạ lạc của Đại Long đao, hiện tại ta phải thú nhận rằng thiên hạ đệ nhất thần binh trong truyền thuyết hiện tại cổ tinh linh bộ lạc ở nơi sâu nhất trong nguyên thủy sâm lâm.”

Thần Nam nghe mà chỉ đành cười nhún nhó.

Theo lời đồn, trong quá khứ xa xưa, pháp thần và đấu thần thuộc những thời đại khác nhau từng đi vào khu rừng đó nhưng không thấy trở ra, vì thế nơi sâu nhất của khu rừng trở thành thánh địa của tu luyện giới Tây đại lục.

Nhưng Thần Nam lại đoán rằng đó là một nơi hung ác, thôn tính cả thần, ma! Nếu Đại Long đao thất lạc ở đó, hấn tuyệt không có khả năng tìm ra.

Hai vong linh ma pháp sư dần đi xa, lúc đó hấn mới phát giác không gian giới chỉ đã biến mất.

“Chuyện này... đáng sợ thật.”

Ở phương tây có thời gian ma pháp và giá không gian ma pháp nhưng đã thất truyền nhiều năm, hình như lời đồn đó không thật chính xác. Thần Nam kinh hãi một hồi, không ngờ có người vô thanh vô tức lấy được không gian giới chỉ của hấn, bất kể người đó có dùng không gian ma pháp hay không thì tu vi cũng đến mức đáng kinh hoàng.

Hấn về đến Bái Đán thành, mỗi ngày đều cần tu khổ luyện nhằm đề thăng tu vi. Từ lúc rời khỏi mười tám tầng địa ngục, hấn không dám đến đó thêm một lần nữa. Hôm đó đã có người tu vi cao khủng khiếp phát

giác ra hành động của hắn và Lai Ngang, quả thật đáng sợ quá. Còn may người đó không có ý trừng phạt nên mới mặc cho hắn và Lai Ngang cứu được Tang Đức.

Càng lúc bốn đệ tử Đỗ gia càng tiếp cận Bái Đán thành khiến tòa thánh thành thêm nhiệt náo, tu luyện giả từ các nơi tràn về. Lời đồn đại liên quan đến chí tôn hoàng tộc tru sát nhân vật đệ nhất phong vân trong tu luyện giới quả thật khiến ai nấy sôi sục.

Cường giả ào ào đổ tới, mưa gió tám phương đều tề tụ trên thành Bái Đán.

Trong lúc này, có thêm một tin tức lan ra rằng hắc ám giáo hội cũng sai cao thủ đến tru sát Thần Nam, báo thù cho năm vị ngũ giai cao thủ.

Ân oán giữa hắc ám giáo hội và Thần Nam đã gây thành một trường phong vũ trước đó không lâu, trong một ngày hắn quét sạch bốn đại tuyệt thế cao thủ, tạo thành vô thượng uy danh đệ nhất nhân trong lớp trẻ. Chuyện này cả tu luyện giới đều biết.

Tin tức cho biết hắc ám giáo hội đã hành động không khiến ai kinh ngạc, giữa song phương sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Đỗ gia tứ đại cao thủ đến gây chiến, nếu một đối một, Thần Nam chắc ứng phó nổi nhưng cộng thêm hắc ám giáo hội, coi như hắn xui xẻo.

Trong một tòa thần địa thần điện của Quang Minh giáo hội tại Bái Đán thành, hồng y đại chủ giáo Mã Luân ngồi trầm tư, lão tuy không có tu vi mạnh mẽ gì nhưng lại là một thần chức nhân viên quyền lợi cực cao trong giáo hội.

Mã Luân đã hơn sáu chục, tóc đã ngả bạc, Quang Minh thần mà lão trung thành khác nhiều so với Quang Minh Thần đã chết lâu năm mà lão giáo hoàng muốn hồi sinh.

Lão ngẫm nghĩ hồi lâu, gọi một thần quan vào dặn dò: “Cho người giả trang thành tín đồ hắc ám giáo hội, mấy hôm nữa nhân lúc quyết chiến đi ám sát Thần Nam.”

“Vâng.”

Thần quan chầm chậm quay đi.

Hai ngày sau, một đại thần quan thuộc hạ của giáo hoàng bí mật truyền ra tin tức rằng ngoại trừ chí tôn Đỗ gia, hắc ám giáo hội còn có dị giáo đồ đến giết Thần Nam.

Tin tức xuất ra tức thì cả Bái Đán thành xôn xao, ai cũng cho rằng Thần Nam thế là xong, những kẻ muốn xuất thủ toàn là ngũ giai cao thủ, lại đồng thời muốn truy sát, trừ phi hắn là vô thần chuyển thế, bằng không đừng mơ sống sót.

Thời gian đưa thoi, chớp mắt đêm ười ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, tin tức chấn động đã bùng ra, Đỗ gia tứ huynh đệ đã đuổi đến đại sa mạc để tru sát Thần Nam, bọn họ sai người đến Bái Đán thành đưa thiếp muốn Thần Nam quyết chiến.

Thần Nam còn chưa đồng ý, phân nửa số tu luyện giả trong thành Bái Đán thành đã lên đường đến đại sa mạc, con dòng người trên con đường đến nơi diễn ra quyết chiến tạo thành một con rồng ngoằn ngoèo.

Chiến! Chiến! Chiến!

Thần Nam viết ba đại tự, quẳng ngay cây bút lông trong tay và lá chiến thư đi. Hắn đã quyết định khiến bốn huynh đệ Đỗ gia không ai được sống sót rời khỏi phương Tây.

12. Chương 12: Thiêu Sát

Trên sa mạc mênh mang xuất hiện vô số bóng đen, các cao thủ đã tới, họ chờ đợi trận chiến giữa các cao thủ mạnh nhất lớp trẻ.

Thần Nam để tiểu long quan chiến từ xa, dặn nó đừng đến gần rồi tự tiến vào đại sa mạc, ai nấy đều tránh ra, nhường cho hắn một lối đi.

Những người đến sa mạc quan chiến đều cảm nhận được sát khí nồng nặc từ thân mình Thần Nam toát ra. Hẳn như huyết sát thần đến từ tu la giới khiến họ hoảng sợ.

Quả thật, đại chiến còn chưa bắt đầu mà từ mình Thần Nam đã bốc lên mùi vị của máu tanh, vẻ mặt hẳn biểu hiện rõ rệt thế giới nội tâm: hẳn muốn triển khai một trường huyết sát, lấy máu của Đỗ gia đền bù cho món nợ chúng đã vay Vũ Hinh hồi năm ngàn năm trước.

Suy cho cùng cái chết của nàng bắt nguồn từ Đỗ gia, mỗi khi nghĩ lại, Thần Nam cơ hồ phát cuồng.

Nợ máu phải trả bằng máu, Đỗ gia vong ân phụ nghĩa, bức sát Vũ Hinh, hiện tại còn muốn lấy tính mạng hẳn, mỗi nhục này hẳn chỉ biết dùng máu tươi để tẩy.

“A aaa...” Thần Nam cảm giác được nỗi đau xé nát tim gan, mấy hôm nay hẳn tạm thời xoa dịu bản thân, không muốn nghĩ tới cái chết của Vũ Hinh, hiện tại cũng đến lúc bùng phát, không nén nổi ngứa mắt lên trời hú vang.

Âm ba cuộn cuộn như tiếng sấm ùng ùng đục nổ vang trên tầng không đại sa mạc, cả vùng không gian chấn động, vô vàn hạt cát vàng nhỏ xíu dưới đất liên tục nhảy lên.

“Ầ, ầm, ầm...”

Mấy gò cát gần đó bị tiếng rú bi thương của Thần Nam làm sụp đổ, bụi bốc lên mù mịt.

Từng trận cát vàng bị cuốn lên không trung.

Vớ sổ tu luyện giả bị âm ba hùng hậu chấn động ngã lăn ra đất.

Quanh Thần Nam không còn ai, một trận cuồng phong mãnh liệt xuất hiện, cuốn bay mọi tu luyện giả trong phạm vi hơn hai chục trượng quanh đó.

Mái tóc dài phát phới, bóng người cô đơn, lạnh lẽo đứng đơn độc giữa sa mạc.

“Ha ha...” Một trận cuồng tiểu truyền tới, hai thân ảnh xuất hiện nơi tận đầu sa mạc, dấy lên cuồng phong, cuốn bay cát bụi, lao tới như bay.

“Tiêu tử họ Thần kia quả nhiên đã tới, người chết chắc rồi.”

Hai người trẻ tuổi lao đến nhìn khá giống Đỗ Vũ. Thần thái ai nấy vô cùng cao ngạo, thậm chí còn cuồng ngạo hơn Đỗ Vũ.

“Ầm, ầm, ầm.”

Cát quanh mình Thần Nam bay lên, đoạn tràn về phía xa như sóng biển, từ thân thể hẳn trùng trùng sóng khí cuộn cuộn xô tới tứ phía. Hẳn cầm phương thiên họa kích trên tay phải chỉ chếch lên trời, tay trái cầm một cây trường kiếm chúc xuống đất, mái tóc dài rũ xuống, sát khí lăng lệ khiến những người quan chiến từ xa cũng cơ hồ ngạt thở.

Mọi khán giả đều tỏ vẻ hoảng sợ, lập tức thoái lui ra xa hơn.

“Mau báo danh.” Thần Nam lạnh lùng thốt.

“Đỗ Hồng.”

“Đỗ Hoang.”

Hai người của Đỗ gia, trừ thần sắc cuồng ngạo giống Đỗ Vũ, trên mình mỗi người đều lộ ra dã tính, đặc biệt là đôi mắt, không khác nào ác thú, quang mang lấp lánh, nhìn Thần Nam với vẻ nanh ác.

“Thần gia đã biến mất rồi, người không nên xuất hiện trên đời, thế giới hiện giờ là thiên hạ của đông thổ hoàng tộc Đỗ gia, người cứ an tâm mà chết.” Đỗ Hồng cười tàn nhẫn, mỗi bước lướt đi mười trượng, thân hình mới loáng lên mấy lần đã tới sát Thần Nam.

“Ai phong Đỗ gia các người là đông thổ hoàng tộc? Các người có tư cách gì mà cuồng ngạo? Nếu không có thần công của Thần gia, các người chẳng là rơm chó gì hết, trong mắt ta các người vĩnh viễn là nô tài.” Thần Nam đã động nộ thật sự.

Soạt, soạt, soạt.

Đỗ Hoang ở xa cũng nhoáng lên mấy bận, lúc đến gần, gã chăm chú nhìn Thần Nam như ác thú, hai chữ “nô tài” cơ hồ chạm vào nỗi đau trong lòng khiến gã lạnh lùng nói: “Thời đại đã đổi, thời kỳ huy hoàng của Thần gia đã một đi không trở lại, hiện tại là thời đại của chí tôn gia tộc Đỗ gia, chúng ta ẩn nhẫn vạn năm cuối cũng có thể xuất thế, loại chướng ngại thối thóp người chỉ có một kết cục là chết.”

“Cầu nô tài vong ân phụ nghĩa đã phản lại Thần gia, bức sát Vũ Hinh, các người đáng chết vạn lần.” Thần Nam quát vang: “Hai người bước ra đây, ta sẽ đưa hai người đầu thai sớm, Thần gia chỉ còn lại mình ta cũng thế phải giết hết Đỗ gia.”

Đỗ Hồng và Đỗ Hoang giận dữ cực điểm, trong mắt hai gã vốn không có gì đáng kể, với thân phận người của Đông đột hoàng tộc, nào coi những kẻ trẻ ranh đồng bối ra gì. Thần Nam tuy là nhân vật trong truyền thuyết nhưng chưa bao giờ được hai gã xem trọng, giờ nghe đối phương muốn cả bốn huynh đệ cùng lên khiến hai gã cảm thấy bị sỉ nhục cùng cực.

“Dựa vào người?”

“Không sai, bằng vào ta, giết Đỗ Vũ trước rồi đến bốn người các người.”

“Không cần đặt chúng ta với tên Đỗ Vũ ăn theo ấy!” Đỗ Hồng quát vang cắt lời Thần Nam: “Hai người khác còn chưa tới, nhưng hiện giờ ta tin rằng một mình ta cũng đủ giết người, nếu người giết được ta, có chết ta cũng không oán hận.”

Trong mắt Đỗ Hồng lóe lên hào quang điên cuồng: “Chỉ e ngwei không có bản lĩnh đó khiến Thân gia từ đây tuyệt hậu.”

“Hảo, để ta lấy hai người tế đao, đến khi Đỗ gia cạn sạch máu mới dừng tay.”

“Àm.”

Một tiếng nổ vang lừng.

Vùng cát quanh Thần Nam đột nhiên bốc lên mấy con rồng cát màu vàng rực cao hơn mười trượng, cuộn cuộc công vào huynh đệ Đỗ gia.

“Bùng, bùng.”

Hai người liên tục huy động chưởng lực đánh tan con rồng cát.

Thoáng chốc Thần Nam đã lao đến trước mắt hai gã, tả thủ trường kiếm, hữu thủ phương thiên họa kích, bùng lên ngàn vạo đao hào quang phủ kín cả hai.

Khán giả đứng xa đều thất sắc, thảm than Thần Nam quá điên cuồng, lại dám đồng thời đấu với hai cường địch thực lực đạt đến ngũ giai cảnh giới, hào khí quả kinh nhân. Không then là đệ nhất nhân trong lớp trẻ.

Đỗ Hồng và Đỗ Hoang quả thật có bản lĩnh cuồng ngạo, đã đạt tới cảnh giới ngũ giai trung cấp, cao minh hơn nhiều Đỗ Vũ. Hai gã đến tâm ngoan thủ lạt, xuất thủ quyết đoán.

Đỗ Hồng sử dụng Diệt Thiên thủ uy lực tuyệt luân, cánh tay vàng chói như từ thiên giới lao xuống, dấy lên dao động khủng khiếp khiến khán giả ngoài xa run lên không ngớt.

Cánh tay bổ xuống như tạo thành địa chấn, sa mạc rung rinh như mặt biển cuồng nộ, trùng trùng sóng cát tràn ra khiến khán giả nhao nhao huyền ảo.

Đỗ Hoang thi triển tuyệt học Khốn Thần chỉ, kinh khí vàng rực tung hoành trên không, mỗi đao chỉ lực như kiếm khí hùng hậu, ngàn ấy chỉ lực tạo thành một kiếm vĩ đại đáng sợ đan chặt trên không.

Theo truyền thuyết, Khốn thần chỉ luyện đến cảnh giới tối cao có thể khốn trụ thần tiên, bá đao cùng cực, chỉ lực cỡ này quả có thể xuyên thủng trời xanh.

Tay phải Thần Nam dùng thần kích đối kháng với Diệt Thiên thủ, trường kiếm bên tay trái chống cự Khốn Thần chỉ.

Đỗ gia huynh đệ nhãn lực cao siêu, phát giác thần kích của hắc cũng phát ra Diệt Thiên thủ, trường kiếm bản tay trái cũng bắn ra Khốn Thần chỉ, dùng tuyệt học đồng dạng đại chiến hai gã.

Việc Đỗ gia quật khởi gần đây khiến tình hình xôn xao, mọi người cũng nghe được đôi điều về ân oán giữa hai nhà Đỗ, Thần, bất kể là đúng hay sai, có một sự thật là huyền công hai nhà cũng một mạch.

“Àm, âm, âm.”

Thần Nam và Đỗ Hồng, Đỗ Hoang liên tục va chạm, trên sa mạc rộng lớn không ngừng vang lên những tiếng nổ động trời, khói bụi mịt mù, cát vàng mờ mờ, đất trời lay động.

Động tác của ba người nhanh như chớp, người ngoài từ xa nhìn vào chỉ thấy ba thân hình hóa thành ba đạo hư ảnh, một đạo hắc quang cùng hai đạo hoàng quang giao kích khiến cả sa mạc vô biên rung lên.

Khán giả đồng thanh gào lên vang dội, cát vàng mịt mù cuốn từng tiếng hét lên trời cao.

“A aaaa...”

Đối mới với Đỗ gia vong ân phụ nghĩa, dựa vào tuyệt học gia truyền của mình sinh cường, Thần Nam ngập đầy lửa giận, nhớ đến cảnh chúng bức tử Vũ Hinh, hận ý của hắc dâng lên ngút trời, ngửa mặt lên trời kêu vang, mái tóc dài vũ động cuồng loạn, ma khí lan tỏa ào ạt, quả thật giống như người báo thù từ địa ngục lên.

Hai huynh đệ Đỗ gia lòng dạ độc ác, muốn dòn hắc vào tử địa, tu vi siêu cường của đối thủ vượt hắc dự liệu của hai gã, cả hai liều mạng liên tục xuất ra hung chiêu, hận không thể lập tức đánh nát đối phương.

Đại chiến hơn nửa thời thần, cả đại sa mạc bị trận giao phong kịch liệt khiến cho liên tục biến đổi.

Đỗ Hồng và Đỗ Hoang đưa mắt nhìn nhau, cùng dằng không lao lên, Thiên Ma bát bộ giở ra, bước tám bước trên không, không chỉ tùy ý cải biến phương hướng mà có thể lập tức biến mất, trong phạm vi hẹp hẹp như đang phi hành.

Hai thân ảnh hoàng kim như hai con giao long quẫy lộn trên không, từng đạo chưởng lực và kiếm khí đáng sợ che kín đất trời bổ xuống, úp chụp Thần Nam vào trong.

Năng lượng hùng hậu tràn lan, một dải hào quang hoàng kim che kín phía trên Thần Nam, không gian rung động, mặt đất rừng rừng.

Dải năng lượng hoàng kim che kín đất trời càng lúc càng ép xuống thấp, Thần Nam sắp bị nuốt trọn.

Kết thúc thật sao? Khán giả chăm chú quan sát.

Chỉ là, một luồng dao động năng lượng từ trong làn chân khí hoàng kim dấy lên, quang mang đen nhánh leo lên không như núi lửa phun trào, chấn tan toàn bộ năng lượng hoàng kim.

Thần Nam tả thủ trường kiếm, hữu thủ thần kích, bay lên, quát vang vang: “Đỗ gia, vạn năm nay không có sáng tạo gì sao? Thế thì các người chết đi.”

Lúc đó Đỗ Hồng và Đỗ Hoang chợt phát giác kinh khí của Thần Nam mạnh gấp đôi lúc trước, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Đúng lúc Đỗ Hồng đạp bước cuối cùng của Thiên Ma bát bộ, không thể dừng lại trên không nữa, trong lúc sa xuống liền chạm ngay Thần Nam lao lên. Gã không kịp tránh, đành bổ ra một đạo chưởng lực hoàng kim, toàn lực chống cự.

Bất quá, đang lúc kiệt lực, cộng thêm kinh lực đối phương mạnh gấp đôi, làm sao gã chống nổi, thần kích quả nhiên... xuyên qua ngực gã.

“A...”

Đỗ Hồng rống lên bi thiết, mưa máu rải ra, thần kích xuyên qua ngực gã, lưỡi kích lấp lánh hàn quang ló ra phía sau. Gã bị Thần Nam đóng đinh trên thần kích.

Chưa bị thương đến tâm tạng, Đỗ Hồng tạm thời không đến nỗi mất mạng, nhưng đau đớn thâm nhập cốt tủy khiến gã không chịu nổi, miệng vết thương phun máu, lộ ra xương ngực trắng nhợt.

Dòng máu thuận theo trường kích chảy vào mình Thần Nam rồi rơi xuống sa mạc. Nửa người hắn bị máu tươi nhuộm đỏ, khác nào ma vương từ địa ngục tiến ra.

Hầm đâm Đỗ Hồng xong liền lao lên không trung tấn công Đỗ Hoang.

13. Chương 13: Sát Tính Chánh Nùng

Gã và Đỗ Hồng là anh em ruột, giờ thấy huynh trưởng thê thảm như vậy khiến một nam tử cuồng ngạo như gã cũng tim đập thình thình, điên cuồng tấn công Thần Nam.

“Nợ máu tất phải trả bằng máu!” Thần Nam cười lãnh khốc, máu nhuộm tà áo khiến hắn trông có phần nanh ác.

Lúc này Đỗ Hồng rút cuộc cũng thấy hoảng sợ.

Thần Nam một tay giữ ngũ giai cao thủ. lại cùng một ngũ giai cao thủ quá chiêu trên không. Đỗ Hồng hô lên thê thảm, kinh khí nổ vang, đan xen giao nhau, tạo thành vong hồn khúc nơi địa ngục.

Sa mạc người ken dày đặc, tu luyện giả từ mọi nơi đổ về không dưới vạn người đều hít sâu một hơi khí lạnh, không hiểu chần chừ trước tu vi tuyệt thế của Thần Nam hay bị cảnh tượng trước mắt khiến cho ngơ ngẩn.

“Ầm.”

Thần Nam cũng Đỗ gia huynh đệ lại va chạm một chương, hắn dùng trường kích đâm xuyên Đỗ Hồng bình ổn đáp xuống đất. Đỗ Hoang bị hất bay đi, thổ ra mấy ngụm máu, rít lên độc địa: “Hóa ra lúc bắt đầu người đã ẩn tàng thực lực.”

“Bây giờ địch nhân của ta đầy rẫy, đối phó hai người mà phải dốc toàn lực có khác nào ta tự sát! Bớt nói nhảm đi, người chết chắc rồi, ta sẽ khiến Đỗ gia cạn sạch máu.” Thần Nam cười tàn nhẫn.

“Ta hận! Chúng ta đã quá sơ hở!” Đỗ Hoang tỏ ra hối hận, nếu nghe theo mệnh lệnh trưởng bối, bốn người cùng đi, cùng đối địch chắc không sa vào cục diện này.

Thần Nam tra kiếm vào vỏ, dùng cây trường kích đâm Đỗ Hồng ép tới Đỗ Hoang.

“Chết đi.”

“Chết đi.”

Hai người đồng thời gầm lên, hiện tại đã là cục diện không chết không ngừng tay, không ai có thể thoái lui.

Hai người di động nhanh như hai đại diện quang, chương lực hùng hậu liên tục va nhau, khí mang màu đen và vàng tràn khắp sa mạc như kinh đào hải lãng, nơi nào cuốn qua là từng gò cát sụp xuống, cả vùng sa mạc vô biên rừng rùng chuyển động.

Thần Nam và Đỗ Hoang từ dưới đất lao lên không, hai người đều dùng Thiên Ma bát bộ, có thể dừng lại một chỗ trên không trung nên trong mắt người ngoài như đang ngự không phi hành. Võ nhân đạt đến cảnh giới đó thật sự đáng sợ khiến khán giả lặng như tờ.

Lưng chừng không lấp lánh hào quang, sấm chớp nhập nhòa, hai đạo quang ảnh một đen một vàng giao nhau. Chỉ là Đỗ Hoang không địch nổi, chương lực không đo được với Thần Nam, bị khí mang đánh cho thổ huyết.

“Chết đi.” chương lực bài sơn đảo hải của Thần Nam xuyên qua trùng trùng phòng ngự của Đỗ Hoang, ầm mạnh dứt khoát vào vai gã.

Đỗ Hoang bị bắn đi, thổ máu đầm đề. hai người đang ở lưng chừng không, nhưng Thiên Ma bát bộ của Thần Nam chưa tận lực, một bước lướt được ba trượng nhanh chóng bám theo, thần kích trên tay phải vẫn đâm dính Đỗ Hồng, song cước độc địa đạp vào Đỗ Hoang ở phía dưới.

Đỗ Hoang thất sắc, song chưởng liên tục bổ ra chưởng lực hoàng kim mong cản ngăn lại. Nhưng Thần Nam đã chém giết đến mức sa vào trạng thái cuồng bạo, kinh khí lan khắp toàn thân, song cước đẩy lên cương khí hóa thành thực chất chống lại.

“Bùng bùng,” song cước của hắn trực tiếp va chạm với song chưởng của Đỗ Hoang. “Rắc, rắc”, hai bàn tay Đỗ Hoang bị đập vỡ, huyết nhục nhầy nhụa, cơ hồ nhìn rõ cả lớp xương trắng hếu.

Nhưng gã không chống nổi song cước, ngọn cước chết chóc tiếp tục đập xuống. Mặt Đỗ Hoang xám ngoét, hai tay lại cấp tốc giao nhau nghênh đón.

“Bùng, bùng” hai tiếng vang lên, tiếng xương vỡ “rắc rắc” nghe rõ mồn một. Hai cánh tay Đỗ Hoang cũng bị đập vỡ nát.

Vừa đập xuống, Thần Nam lại tung tiếp một cú đá xoay vòng trúng ngay đầu vai Đỗ Hoang, “rắc”, cánh tay phải của gã gãy đến tận vai, huyết thủy phun ra ào ào.

Nửa người Đỗ Hoang nhuộm đỏ, ngã phịch xuống đất, hồi lâu mới lắc lư bò dậy.

Hơn vạn người wuan chiến trong sa mạc, lúc đó yên lặng đến cực điểm, một lúc sau mới bùng lên tiếng hò hét vang rộn.

Trận chiến trên không vừa rồi thật quá kinh nhân, Thần Nam dùng tay phải xuyên thần kích qua một ngũ giai cao thủ, song cước đá ra liên tục, đánh cho một ngũ giai cao thủ khác trọng thương gần chết, quả thật quá đổi kinh hãi.

“Nói ra di ngôn đi.” Lời lẽ Thần Nam băng lãnh, không hề mang theo chút tình cảm nào.

Sắc mặt Đỗ Hoang hung ác, đáp lại lạnh tanh: “Lần này chúng ta đã khinh địch, bắt quá đông thổ hoàng tộc quật khởi, không ai ngăn nổi, người sẽ phải chịu một cái chết tàn khốc.”

“Người thích mơ mộng nhĩ, xuống địa ngục mà mơ tiếp.” Thần Nam đá xéo ra, tả cước đá ngay vào ngực Đỗ Hoang, “bốp”, y như bảo đao cắt qua bùn lầy, xuyên qua lồng ngực chạm vào mặt đất.

Đoạn hắn dụng lực, từng đạo ô quang từ chân trái bốc lên, “bùng”, thi thể Đỗ Hoang nát bét, văng đi tứ tán.

Thần Nam đứng giữa sa mạc, toàn thân nhuộm máu như quý a tu la, dụng thần kích xuyên Đỗ Hồng đưa lên cao, lạnh lẽo hỏi: “Còn di ngôn của người?”

Đỗ Hồng bị xuyên trên phương thiên họa kích một lúc lâu mà vẫn chưa đoạn khí, đan đốn đến mức ngũ quan méo mó, độc ác đáp lại: “Người sống ... không lâu nữa...Đỗ gia..... mới là chí tôn gia tộc!”

“Xuống địa ngục mà cùng huynh đệ mơ mộng.”

Thần Nam dụng lực quăng Đỗ Hồng gần trên thần kích lên không, đoạn vung kích chém xuống, lưỡi kích sắc lẹm chém từ đỉnh đầu gã xuống chân, róc thành hai nửa.

Thi thể chưa đáp xuống, Thần Nam lại chém ngang, Đỗ Hoang bị chém thành bốn mảnh, tàn thi văng khắp nơi, huyết thủy phun ra nhuộm Thần Nam thành một huyết nhân.

Bức tranh thảm khốc khiến ai nấy đều chấn kinh, cùng có cảm giác ma vương máu lạnh kia từ địa ngục hiện về.

“Grào...”

“Grào...”

Đột nhiên hai tràng long khiếu vang vang, âm ba cuộn cuộn lan khắp sa mạc, mặt cát như sóng biển tràn lên âm ẩm.

“Hắc ám giáo hội Song tử thánh long kị sĩ Thập Lợi Đạt đến báo cừu cho lão hữu.”

“Hắc ám giáo hội Song tử thánh long kị sĩ An Đức Ni đến báo cừu cho lão hữu.”

Thanh âm hai người như sấm vang trên không, không thấp hơn tiếng gầm của hai con thánh long.

Thần Nam cười tàn nhẫn: “Đến đây, Thần mỡ hiện đang giết đến mức nổi hứng, hôm nay đến bao nhiêu giết bấy nhiêu.” Lời lẽ âm u khiến khán giả bất giác run rẩy.

14. Chương 14: Âm Hắc Song Tử Thánh Long

Hai con thánh long đen tuyền nhìn có vẻ hung ác, tuy không to lớn như cự long nhưng long uy hùng hồn toát ra lại tạo cho người ta cảm giác như có Thái Sơn ép xuống.

Hai lão nhân ngồi trên lưng hai con thánh long. Cả hai khá giống nhau, chừng sáu chục tuổi, râu tóc tuy hoa râm nhưng tinh thần quắc thước, lộ rõ khí thế đặc biệt của bậc nhất đại cao thủ.

Song tử thánh long kỵ sĩ của hắc ám giáo hội không thẹn với danh hiệu, hai con thánh long và hai long kỵ sĩ đều là song sinh. Ở tây phương, hai thánh long kỵ sĩ này đại danh鼎鼎, gần như không ai không biết đến đôi huynh đệ đặc dị họ.

Hai người cười thánh long liên tục lượn vòng trên không, từng tròng long khiếu chấn động đất trời, khán giả trong sa mạc đều kinh hãi nhìn lên, không ngờ lời đồn lại là sự thật, hắc ám giáo hội quả nhiên phái người đến giết Thần Nam, lần đại chiến sinh tử này không kém phần long trọng so với lúc trước.

Nhưng Thần Nam thật sự quá bất hạnh, toàn địch thủ mạnh mẽ cùng cực tìm tới, một người tầm thường mà gặp phải ngũ giai cao thủ, chắc đã mềm nhũn chân tay, nhưng hắc thì không.

Nếu trước đây người ta còn hoài nghi hắc giết được tứ đại tuyệt thế cao thủ chỉ trong một ngày thì hôm nay tất cả đã rõ ràng. Lúc hắc giết hai ngũ giai cao thủ của Đồ gia, cả vạn người cùng tận mắt nhìn thấy, không thẹn là nhân vật đệ nhất phong vân của đại lục, danh hiệu vô địch quả đặt đúng chỗ.

Người của hắc ám giáo hội chọn ngày hôm nay động thủ chứng tỏ họ cố kỵ hắc, một thanh niên cao thủ mới hai mươi tuổi đầu mà khiến ngàn ấy cao thủ siêu tuyệt đến tìm giết, dấu hắc bại vong cũng đủ cười vang chín suối.

Không ít khán giả ngẫm mẫm chữ hắc ám giáo hội vô sỉ, không dám quang minh chính đại xuất thủ mà nhúng tay trong tình huống này. Nhưng không ai dám lượn tiếng, ác danh của hắc ám giáo hội vang xa, thủ đoạn trả đũa của họ cả thế gian đều biết, trừ Quang Minh giáo hội đối đầu lâu năm, còn ai dám trêu vào.

“Hai người các ngươi đến dự náo nhiệt, có nắm chắc giết được ta không?” Giọng Thần Nam băng hàn cực độ, từ khi đột phá ngũ giai, thực lực tăng đến mức hắc không tưởng tượng được, nhưng vẫn một mực ảm tàng tu vi chân thật, hôm nay đã phải bộc lộ hết.

“Grào...” một con thánh long ngửa mặt lên trời rống vang, lượn vòng cách đỉnh đầu Thần Nam không đầy mười trượng thì dừng lại, long kỵ sĩ Tháp Đạt Lợi lạnh lùng nói: “Người giết được hai ngũ giai cao thủ cũng chẳng có gì đáng tự ngông cuồng. Hai kẻ đó bất quá chỉ ngũ giai trung cấp nhưng thực lực của người đã nằm giữa khoảng ngũ giai trung cấp và đại thành, cảnh giới chỉ cách nhau một chút nhưng thực lực lại chênh lệch một trời một vực. Nhưng người đấu với chúng ta chắc chắn phải chết, mỗi người bọn ta đều ngang với người về thực lực, cả hai chúng ta đồng thời xuất thủ, người không có khả năng thắng được.”

Tháp Đạt Lợi không thèm che giấu, nói toẹt ra rằng hai lão sẽ cùng động thủ, có thể thấy hắc ám giáo hội đã động sát tâm với Thần Nam.

“Hắc hắc, vậy sao?” Thần Nam cười lãnh khốc toàn thân hắc đã bị huyết thủy nhuộm đỏ, nhìn vô cùng ghê rợn, giọng nói lạnh tanh cất lên: “Ta nói thật với các ngươi, kể cả ta mới đạt đến ngũ giai sơ cấp cảnh giới cũng vẫn giết được hai người, đừng nói hiện tại, hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, để xem bao nhiêu kẻ muốn đến giết ta nhưng ta phải báo trước, những kẻ muốn giết ta hôm nay đều biến thành thầy ma nằm kia hết rồi.”

Lời lẽ lạnh lùng vang khắp sa mạc, truyền vào tai mỗi người khiến ai nấy hít sâu khí lạnh, Thần Nam biết có nhiều ngũ giai cao thủ đến giết mình mà vẫn cuồng bá như vậy, quả thật là một huyết sát thần.

“Để xem ai đủ khả năng giết được ta!”

Thánh long kị sĩ An Đức Ni cười thánh long từ trên không lao xuống, đứng song song với Tháp Đạt Lợi nhìn Thần Nam.

Hai con thánh long cùng kêu vang, thanh thể kinh thiên động địa.

Bất quá, một tràng long khiếu còn lớn hơn từ xa truyền lại, khiến cả sa mạc rung động, âm ba cuộn cuộn khiến vô số người quan chiến xôn xao.

“Grào...”

Tràng long khiếu càng lúc càng vang vọng, thanh âm lên đến chín tầng trời, vô thượng long uy phía xa ào ạt tràn tới khiến hai con thánh long hoảng sợ, thân thể chúng hơi run lên.

Một đạo kim quang lóe lên, một tàn ảnh vàng chóa phá không lao tới.

“Grào...”

Tiếng long khiếu như sấm nổ vang lên ở cự ly gần khiến cả ngàn khán giả quay cuồng, long lực hùng hậu khiến cả vùng không gian, ai nấy rung động, nảy ra xung động muốn quỳ xuống lễ bái.

Trong lúc mọi người hoảng sợ, đạo kim quang dừng lại, một con tiểu long mập ú nổi lập lòe trước mặt Thần Nam, lạnh lùng nhìn hai con thánh long.

Lúc nào Long Bảo Bảo không còn đáng vẻ ranh mãnh như trước, tuy còn nhỏ xíu nhưng long lực tỏa ra cực mạnh khiến ai cũng cảm thấy sợ hãi.

“Long Bảo Bảo thoải mái đi, đừng xung động.” Thần Nam quát khê: “Hiện tại ngươi không được vận động mạnh, bằng không sẽ lại ngủ say, ngươi yên tâm, hôm nay ta là sát lục chi thần! Người mở sát giới là ta, ở đây không ai làm gì được! Mai lui đi, cứ ở xa quan chiến.”

Tiểu long nghe hắn nói vậy mới bay lên, lúc bay qua chỗ hai con rồng, gầm lên vang dội khiến hai con thánh long lắc lư, suýt nữa rơi xuống rồi mới bỏ đi.

Long Bảo Bảo đến đi đều như điện, nhiều người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nó đã đi mất.

Hai thánh long kị sĩ đưa mắt nhìn nhau, vừa nãy họ hoảng sợ, tuy cảm giác sức mạnh của tiêu long chưa ổn định, không ngừng dao động nhưng vẫn khiến họ bất an. Bọn họ là thánh long kị sĩ, nếu động thủ, thánh long đang cười tất chịu phục thần long chi uy của tiểu long, coi như đồ bỏ.

Nhưng khán giả ở xa như mới tỉnh mộng, xôn xao hô lên:

“Là mộ con thần long.”

“Trời ơi, một con thần long rất, rất nhỏ.”

“Ta từng thấy nó ở phủ của công tước Áo Lợi Liệt, không ngờ nó lợi hại như thế.”

“Ta từng thấy nó, nó từng cùng ta và vài nữ tử vui đùa...”

“Muốn giết ta thì đến đi, có xuống địa ngục đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!” Thần Nam rút phương thiên họa kích ra, chậm chậm rút trường kiếm chỉ vào hai thánh long kị sĩ trên không.

An Đức Ni lạnh lùng nói: “Cầu nguyện đi, ta sẽ cho ngươi thấy uy lực của thực cấp thánh long.”

“Grào...”

Thánh long đang cười gầm vang, lao xuống như tia chớp đen, thoáng chốc đã đến trên đỉnh đầu Thần Nam, tốc độ nhanh hơn cự long không biết bao nhiêu lần.

An Đức Ni vung cây kiếm cong kiểu phương tây, chém một cách độc địa vào Thần Nam, đầu khí tím sẫm như ngọn lửa nóng rẫy tỏa xuống.

Thần Nam phát tay trái, bỏ ngược lên một chuông, một phiến ô quang như ma vân phá không bay lên, phá tan đầu khí.

Cùng lúc, con thánh long đen tuyền há miệng phun ra một tia sét, “soẹt” một tiếng vang động khiến các khán giả rung động.

Long ngữ ma pháp đáng sợ như vậy quả thật khiến Thần Nam kinh hãi, vội tung Diệt Thiên thủ ra, chương lực hùng hậu khác nào kinh đào phách ngàn, thanh thế mãnh liệt phát lên va chạm với tia sét.

“Ầm.”

Hai cỗ năng lượng va nhau, phát hào quang chói mắt, năng lượng cuồng bạo tỏa đi tứ tán, mặt cát từ chỗ Thần Nam tràn ra như mặt biển cuộn sóng.

Khói bụi mịt mù, cát bay đầy trời.

Lúc đó, Thần Nam cảm giác áp lực trầm trọng như Thái Sơn ép xuống, trong làn bão cát, thánh long đang không bay lên, cái đuôi quét ngang theo thể hoành tảo thiên quân.

Trường kiếm trên tay phải Thần Nam chém vút tới, kiếm mang chói lòa dài mười trượng, gần như hóa thành thực chất, độc địa bổ xuống cái đuôi của thánh long.

“Choảng, choảng.”

Tiếng kim thuộc vang lên chấn động thiên địa, ong ong vang lên trong tai mỗi người trên sa mạc, tiên thiên kiếm khí hùng hậu không cắt nổi đuôi thánh long, quả thật còn cứng hơn cả kim thuộc không biết bao nhiêu lần.

Thánh long lại bay lên không, liên tục quất đuôi xuống, tuy chưa bị thương nhưng nó cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Grào...”

Nó gầm lên giận dữ trên không, bắt đầu thi triển long ngữ ma pháp, một hỏa cầu to bằng miệng bát phát xạ ánh sáng rực trời. Mỗi hỏa cầu đập vào mặt đất liền vang lên tiếng nổ động trời, tạo thành miệng hố sâu hoắm. năng lượng ma pháp đáng sợ như vậy khiến khán giả kinh hãi.

Thần Nam thi triển Thiên Ma bát bộ, tránh khỏi long ngữ ma pháp công kích,, thi thoảng lại phát ra chương lực kinh hồn gạt những quả hỏa cầu không tránh kịp.

Nhất thời, sa mạc vang lên những trận lôi âm, cát vàng mờ mịt, khói bụi mù trời.

“Grào...”

Một con thánh long khác gầm lên, sau cùng cũng hạ xuống, gia nhập vòng chiến.

15. Chương 15: Sát Đáo Cuồng

Ma pháp công kích đáng sợ như vậy quét bay tầng cát sâu năm trượng làm xuất hiện một vực sâu rộng chừng trăm trượng dưới đất. Thần Nam đứng dưới đáy vực, toàn thân phát ra khí mang đen sì, như thể một chiếc lồng ánh sáng, chặn hết ma pháp lại.

“Ầm, ầm, ầm.”

Chớp giạt sấm vang, long ngữ ma pháp cuồng bạo diễn tiến suốt nửa khắc mới dừng lại, để lại hiện tượng một miệng vực rộng một trăm năm chục trượng, sâu bảy, tám trượng.

Khán giả ở xa thấy lực phá hoại của long ngữ thuần phát ma pháp đáng sợ như vậy liền hô lên kinh hoàng.

Thần Nam tuy bị long ngữ ma pháp áp chế, bất quá hấn phòng ngự vững vàng nên không bị tổn thương, búng mình nhảy lên, đứng trên miệng vực, lạnh lùng nhìn hai long kị sỹ trên không.

“Giết!”

“Giết!”

Song tử thánh long kị sĩ cùng quát vang lao xuống, đồng loạt công kích Thần Nam.

Hắn điên cuồng vận chuyển huyền công, hai người này quả là đối thủ khó chơi, không được phép khinh thị.

Tháp Đạt Lợi thôi động thánh long hạ xuống thấp trước, nắm chặt lưỡi kiếm cong bổ vào Thần Nam, đầu khí dài mười trượng quét qua như chiếc đuôi sáng lòe của sao chổi, đồng thời thánh long lão cười cũng phát ra lưỡi kiếm dài ba trượng, hàn quang lấp lánh, chấn nhiếp tâm hồn người khác.

Thần Nam không đón đỡ thẳng, nhanh chóng lách qua một bên, tránh qua hai đòn công kích uy lực tuyệt luân, bay lên độ cao mười trượng. Đoạn hắn sử dụng Thiên Ma bát bộ, nhanh chóng di động như một đạo quang ảnh, thoáng chốc đã lao đến phía trên lưng thánh long. Trường kiếm trong tay hắn chém vào Tháp Đạt Lợi, kiếm mang dài mười trượng tỏa rạng lạnh lẽo.

Tháp Đạt Lợi vô cùng kinh hãi, không ngờ Thần Nam lại lao đến phía trên lưng thánh long, bất quá lão không thẹn là ngũ giai cao thủ từng trải qua vô số lần sinh tử đại chiến, trong lúc bị động vẫn không hề kinh hoảng, lật tay phản lại một kiếm, ngăn đỡ kiếm khí lăng lệ của Thần Nam.

Đồng thời thánh long kị sĩ An Đức Ni cười phi long lướt qua, đâm vào ngực Thần Nam, Đầu khi vươn dài mười trượng uốn lượn như thật chất, phát ra từng trận âm thanh chong choang.

Tháp Đạt Lợi và An Đức Ni đồng thời phát động kiếm khí lăng lệ khiến Thần Nam phải sa vào thế hạ phong. Hắn không thể tiếp tục đứng trên lưng thánh long mà thi triển Thiên Ma bát bộ nhanh chóng nhảy sang lưng thánh long của An Đức Ni.

Tốc độ xuất kiếm của hai thánh long kị sĩ hiển nhiên chậm một bước, bất quá long ngữ ma pháp công kích của hai con thánh long hiển lộ uy lực đáng sợ, hai đạo sấm sét từ hai hướng bổ vào Thần Nam khiến hắn bất lực.

Long ngữ ma pháp không cần ngâm xướng, thoáng chốc đã phát ra được, uy lực vô cùng, hai đạo sấm sét do thánh long phát ra truy kích Thần Nam khiến hắn không tránh kịp, đành phát Diệt Thiên thủ chặn lại.

Sau lần va chạm, phương hướng phi hành của hắn thay đổi, không thể đứng trên lưng thánh long của An Đức Ni mà phải đáp xuống đất.

Thần Nam lơ lửng ở lưng chừng không, lập tức cảm giác không ổn. hai con thánh long cùng đập đuôi vào hắn, chiếc đuôi dài mấy trượng có thể phá núi đập đá, nếu bị đánh trúng một lần, đầu tu vi cực cao cũng không tránh khỏi thân thụ trọng thương.

Không thể tránh nổi, Thần Nam vung tay trái phát ra Diệt Thiên thủ, trường kiếm trên tay phải bổ ạnh xuống, đồng thời thân thể hắn phát ra ô quang chói lọi, chân khí trào ra hộ vệ toàn thân.

“Ầm, ầm” hai tiếng vang lên.

Hai con thánh long độc địa quét đuôi, va vào Diệt Thiên thủ và kiếm khí hóa thực chất của Thần Nam va chạm, thân thể hắn bị luồng sức mạnh hất văng đi năm chục trượng mới từ trên không đáp xuống.

Hai con thánh long lại gầm lên giận dữ, nhanh nhẹn bay lên cao, đuôi chúng bị thương không nhẹ, liên tục quẫy loạn.

Thần Nam quệt vết máu trên môi, lẩm nhẩm: “Không thẹn là thánh long, mạnh mẽ đến vậy.”

Khán giả trầm chắc lưỡi, thân thể máu thịt của con người mà chống nổi hai cú đập của thánh long, hai đòn khai sơn toái thạch đó chưa đủ khiến hắn trọng thương, quả thật quá kinh hãi.

“Thánh long bất quá như vậy, đến đây!” Thần Nam giữ trường kiếm chỉ xéo vào hai thánh long kị sĩ, lần này trong mắt hắn ánh lên màu máu, sát khí dần tỏa rộng.

Tháp Đạt Lợi thôi động thánh long đáp xuống trước, xuống đến mặt đất lão mới cảm thấy bất an, sát khí lạnh lẽo từ phía dưới tràn ra, lão nghĩ thấy khí tức tử vong.

Thánh long bổ xuống, kinh phong mãnh liệt thổi tung cát bụi hình thành một luồng gió xoáy cuồng bạo.

Đội kiếm khí nóng rực và long ngữ ma pháp tràn qua, Tháp Đạt Lợi lại cười thánh long bay lên, không khiến Thần Nam trọng thương được, lão buộc phải nhanh chóng bay lên cao.

Đúng lúc thánh long lao lên, Thần Nam cũng bay theo, Thiên Ma bát bộ di hình hoán vị, hấn lao đến dưới bụng thánh long, cực tốc thân pháp khiến động tác của hấn nhanh như điện quang.

“A” hấn gầm lên, hai tay nắm chặt cay kiếm toàn lực đâm vào bụng rồng, lớp vảy thánh long được xưng tụng đao thương bất nhập bị hấn xuyên qua.

“Grào...”

Thánh long gầm lên giận dữ, điên cuồng vũ động.

Thần Nam vận chuyển huyền công, trường kiếm trong tay liên tục ngoáy tít rồi dụng lực rút ra, đập xuống đất.

Mưa máu tuôn trào, máu từ bụng rồng ồ ộc chảy ra, thánh long liên tục gầm rít trên không, quấy lộn một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Thần Nam thầm kêu đáng tiếc, thánh long thụ thương không nghiêm trọng, đúng là cực kỳ mạnh mẽ.

“Grào...”

“Grào...”

Long khiêu chấn thiên, hai con thánh long dùng long ngữ ma pháp cuồng loạn oanh tạc, hai thánh long kị sĩ cũng tung ra tuyệt học mạnh nhất, đấu khí nổi nhau như sóng biển tràn bờ khiến cả dải sa mạc lật nhào.

Thần Nam cảm giác được áp lực xưa nay chưa thấy, hai lão già này mạnh hơn Đồ gia huynh đệ không biết bao nhiêu lần. Hấn bị trúng mấy đòn nặng, thổ máu ra, đã mang nội thương không nhẹ nhưng thủy chung vẫn chưa tìm ra biện pháp hữu hiệu giết đối phương.

Một con thánh long dùng đuôi quất hấn văng ngược lại, kích phát sát tính cuồng dại của hấn. Hấn tra kiếm vào vỏ, quyết định mạo hiểm, đôi mắt đỏ ngầu như máu hung nhãn nhìn hai con thánh long, song thủ liên tục huy động Diệt Thiên thủ.

Hai bàn tay khổng lồ đen ngòm che kín đất trời lao ngược lên, chộp đuôi một con thánh long. Trong tiếng hô kinh hãi của cả vạn khán giả, Thần Nam kéo tuột một con rồng dài hơn tám trượng xuống, khiến nó không thể bay lên được.

“A...” Hai mắt Thần Nam đỏ lôm, cuồng tính đại phát, ngửa mặt lên trời kêu vang, mái tóc dài dựng đứng. Thân ảnh hấn không thể so với con thánh long dài tám trượng nhưng không ngờ lại quay tít được con rồng, khiến ngũ giai thánh long cũng không tài nào tránh thoát được.

Sức mạnh của ngũ giai thánh long mạnh hơn cự long, á long không biết bao nhiêu lần, được coi là một trong những sinh vật mạnh nhất đại lục. Nhưng lúc này hắc ám thánh long lại bị Thần Nam đang cuồng tính đại phát chộp lấy, quăng đi, long khu khổng lồ đập xuống đất khiến cả dải sa mạc rung động.

“A...” Thần Nam ngửa mặt lên trời rú vang, từng sợi tóc dài dựng đứng, quang trường khổng lồ ảo hóa thành từ Diệt Thiên thủ chộp cứng đuôi thánh long, giơ lên cao rồi hung hãn đập xuống.

Lực bạt sơn khí cái thế! Trong lúc này, Thần Nam khác nào cái thế bá vương.

Mọi khán giả kinh hãi há hốc mồm, tình cảnh kinh người đang diễn ra khiến họ triệt để ngây ra, cơ hồ không dám tin vào mắt mình, lại có người dùng tay không đùa giỡn được với sinh vật mạnh nhất đại lục.

Ad ở trên không trợn mắt tưởng chừng rách mí, song tử thánh long kị sĩ của hag là huynh đệ song sinh, thấy huynh trưởng và con thánh long bị quăng đồng, quật tây, lão vội cười thánh long xuống ngay.

Trạng thái hiện giờ của Thần Nam chỉ có thể dùng mấy chữ để hình dung: giết đến điên cuồng.

Dòng máu hiếu chiến đã bốc lên, hấn hiện tại cuồng tính đại phát. Thấy An Đức Ni cười thánh long lao xuống, hấn múa tít con hắc ám thánh long trong tay đập vào cao thánh long trên không.

“Ầm.”

“Grào...”

“Grào...”

Cú đập đích đáng khiến cả hai con thánh long rống lên thê thảm, ngũ giai thánh long trên không bị kéo tuột xuống, liên tục lặn lộn.

Giết đến điên cuồng.

Thần Nam liên tục xuất thủ, huy động Diệt thiên chưởng lực, vung quang chưởng khổng lồ Chop cứng lấy đuôi thánh long.

“A...”

Hắn ngừng mặt rú vang, hai tay lật lại, quay tít cả hai con thánh long, liên tục đập xuống đất.

“Àm.”

“Grào...”

“Grào...”

Thánh long rống lên văng trời.

Thần Nam điên cuồng quay tít hai con thánh long, đập vào nhau, Tháp Đạt Lợi ngồi trên lưng thánh long bị hất văng xuống đất, bị nội thương nghiêm trọng mà ngất đi, An Đức Ni cố gắng tránh né, mong thoát khỏi cảnh bị trói chân trói tay.

Hai con thánh long lại va nhau, Tháp Đạt Lợi bị giáp kích ở giữa, nháy mắt liền hóa thành tương thịt, An Đức Ni bị gãy năm chiếc xương sườn, suýt nữa không tránh nổi.

Thần Nam vẫn như cái thế bá vương, quay tít hai con thánh long đang sống dở chết dở đập vào An Đức Ni đang định chạy trốn. Mỗi lần thánh long đập xuống đất đều khiến mặt đất rung động, cả phiến a mạc rung lên.

Mọi việc diễn ra khiến khán giả sôi lên, thanh niên đang phát cuồng kia quả thật không phải nhân loại.

Một con người máu thịt sao có thể cuồng bá đến thế?

16. Chương 16: Lạc Tinh Chi Nhật

Vị thánh long kị sĩ của hắc ám giáo hội hiện vô cùng thê thảm, con thánh long lão cưỡi bị người ta quay cho gần chết, lại bị biến thành vũ khí siêu nặng tấn công bản thân lão.

Không chỉ gãy mất năm xương sườn mà hai chân An Đức Ni cũng lãnh một đòn nên thân, muốn chạy quả thật vô cùng phí sức.

“Àm, âm.”

Ám hắc thánh long dài tám trượng đập xuống đất như địa chấn, An Đức Ni hoảng hồn, gã thanh niên này quả là quái vật, lại sử dụng thân thể không lồ của thánh long làm vũ khí.

Song tử thánh long kị sĩ của hắc ám giáo hội danh dương đại lục, là nhân vật cấp tôn sư đại danh鼎鼎 trong tây phương tu luyện giới, hôm nay sa vào cảnh này khiến não vừa xấu hổ vừa hận.

“Thần Nam tiểu tử, hắc ám giáo hội quyết không bỏ qua cho ngươi.” An Đức Ni gầm lên anh ác.

“Hiện tại ta cũng không bỏ qua cho ngươi” Thần Nam lạnh lùng đáp, long khu khổng lồ lại bổ tới.

Cùng lúc, ba bóng người nhanh chóng lao tới, võ giả dưới đất lướt đi như gió, hai pháp sư trên không phi hành khác nào ánh chớp, thoáng nhìn đã biết là cao thủ cấp tôn sư ngũ đạt đến cảnh giới ngũ giai. Ba người đều bịt mặt, thoáng chốc đã đến nơi.

“Ai đến?” Thần Nam quát vang.

“Người lấy mạng người.” Một pháp sư trên không trầm giọng đáp.

Một pháp sư khác lạnh lùng thốt: “Rất xin lỗi, hôm nay chúng ta phải lấy đầu người.”

Lời lẽ vô giả dưới đất cùng vô cùng bằng giá: “Dầu người phải xuống hoàng tuyền địa phủ cũng đủ tự hào, ba ngũ giai cao thủ bọn ta phải xuất thủ đối phó người, có chết cũng không ân hận.”

Khán giả ngoài xa ồn ào, lời đồn đã thành sự thật, hôm nay có thể lực nhiều phe muốn lấy tính mạng Thần Nam. Không đầy hai thời thần mà xuất hiện bảy vị ngũ giai cao thủ, hôm nay hẳn đúng là đại nạn đã tới.

Bất quá, dù hẳn có sống sót được không thì tên tuổi cũng được ghi vào lịch sử tu luyện giới, hẳn có tư cách để hậu nhân phải nhớ.

Trong một ngày đấu với bảy vị tuyệt thế cao thủ, quả là hoành tráng! Lịch sử tu luyện giới cả ngàn năm nay chưa ai đủ khả năng làm được điều đó, kỉ lục này nhất định được giữ lâu dài.

Nếu bảo ai đó phá được kỉ lục này, chắc chỉ có chính hắn, nếu hắn chiến thắng tam đại cao thủ, có lẽ sẽ có người tiến kha khiêu chiến nữa, thế lực các phương đã quyết giết dồn hắn vào tử địa.

Bởi biểu hiện của hắn quá kinh khủng, tuổi còn trẻ mà tu vi gần như vô địch, hiếm thấy trong lịch sử tu luyện giới. Có thể thấy thêm hai chục năm nữa còn ai trên đời hàng phục nổi hắn.

“Muốn giết ta? Các người còn chưa có thực lực đó.” Lời lẽ Thần Nam vô cùng lạnh lẽo: “Hôm nay tuyệt thế cao thủ đúng là rẻ mặt! Không phải mọi ngũ giai cao thủ trên đời đều đến đây hôm nay sao? Những tuyệt thế cao thủ muốn giết ta ra hết đi, Thần mỗ đang giết đến cao hứng, lên hết đi để mỗ thống thống khoái khoái ra tay.”

Lời hắn vang vọng khắp tầng không sa mạc khiến mọi người đều nghe rõ, bất luận thế nào, hào tình này đủ khiến thiên hạ quần hùng kính phục.

Một thanh niên cường giả mới quật khởi nhanh chóng đơn độc đấu với mấy vị tôn sư cao thủ mà hào khí xung thiên như vậy khiến bầu máu nóng của các thanh niên có mặt sôi lên.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Mấy ngàn người cùng gầm vang.

“Trước khi giao thủ với ba người, để ta giải quyết tên thánh long kị sĩ này đã!” Mái tóc dài của Thần Nam tung bay, hắn ngửa mặt hét vang: “A....”

Hai quay mạnh hai con thánh long, độc địa đập vào nhau, hai tiếng rống thê thiết vang lên, xương cốt toàn thân hai con rỗng nát vụn, chết tại trận.

An Đức Ni thân thụ trọng thương trợn trừng mắt, vẻ mặt bi phẫn cùng cực. Một vầng mây đen ập tới, Thần Nam quay thì thể hai con hắc ám thánh long đập lão thành tương thịt. Song tử thánh long kị sĩ á của hắc ám giáo hội triệt để diệt vong.

Không chỉ khán giả bên ngoài mà ba tuyệt thế cao thủ che mặt đứng trường đều rung mình, hẳn quả là một ma vương.

“Các người cho rằng ta là nỏ cứng hết tầm chứ gì? Hảo, để ta chứng minh cho các người thấy, cả ba không ai sống sót rời khỏi đây.” Toàn thân Thần Nam là vết máu, bất quá toàn máu địch nhân, nụ cười lạnh tanh của hắn có phần tàn khốc.

Ba tuyệt thế cao thủ mất tự chủ, khí lạnh xuất phát từ trong lòng khiến họ buốt sống lưng.

“Ta muốn cho các người biết, những kẻ muốn giết ta chỉ có đường chết.” Thần Nam quát vang, mái tóc lại dựng lên, hai mắt đỏ lựng.

Giết đến điên cuồng.

Liên tục giết chết bốn vị tuyệt thế cao thủ xong, bản tính hiếu chiến của hắn được triệt để kích phát, huyết dịch sôi lên.

Toàn thân hắn bốc lên hắc quang chói lọi như vàng mặt trời đen chiếu rọi sa mạc. Sau lưng hắn, một thân ảnh đen ngòm đứng thẳng, cầm sáu, bảy loại binh khí không rõ ràng, tử vong khí tức vây quanh hắn và hắc ảnh tràn ra khiến cả vùng sa mạc rung rinh.

“Choang!”

Tiếng kim khí va chạm động trời, hắc ảnh sau lưng hắn đưa tay phải, một lưỡi long đầu tử vong ma đao nổi lập lòe, tỏa ra sát khí vô tận.

Mọi người đều ngạc nhiên, không hiểu vì sao phía sau và vây quanh hắn lại xuất hiện hắc ảnh và binh khí. Nhưng ai cũng nhìn rõ, tay phải hắn trống không, nhánh chóng làm động tác xuất đao lên không, tử vong ma đao sau lưng hóa thành một tia chớp đen, đột nhiên bay ngược lên không.

Chưa ai hiểu mô tê gì thì một tiếng rú thảm thiết vang lên trên không, tử vong ma đao xuyên qua lồng ngực một ma pháp sư. Ngũ giai pháp sư gục xuống, bị ma đao đóng đinh trên mặt đất, hoàn toàn bất động.

Khán giả sôi lên, đáng sợ quá! Chỉ một chiêu mà một ngũ giai pháp sư đã bị chém gục.

Có mấy người nhãn lực cao tuyệt nhìn ra vừa nãy phát sinh chuyện gì. Ma đao bay lên không cực nhanh, bất quá ngũ giai pháp sư phản ứng cũng không kém, dựa vào tu vi cực cao mà niệm chú ngữ, phát ngay ra ma pháp, bố trí ba tầng thủy tinh quang thuẫn.

Cây trường đao khác nào đoạt hồn đao từ địa ngục lên, phá tan mọi vật, xé nát ba tầng thủy tinh quang thuẫn, xuyên luôn qua ngực pháp sư rồi hất lão xuống.

Thần Nam toàn thân nhuộm máu, sau lưng có hắc ảnh, quanh mình là binh khí đen ngòm thần bí mơ hồ. Hắn rảo bước tiến tới ngũ giai pháp sư gục dưới đất, như ác quỷ đang tới.

Mọi người trợn mắt, tử vong trường đao từ lồng ngực pháp sư bay lên rồi biến mất, trần tay phải của hắc ảnh sau lưng Thần Nam dần dần ngưng tụ thành một cây ma đao.

Thần Nam phát ra Cầm Long thủ, kéo pháp sư dưới đất lên, lúc này lão đã tuyệt khí, hắn mở lớp mạng che mặt, phát hiện không phải người quen bèn quăng lên không, tống ra một quyền, đầu viên pháp sư liền nổ tung, não rã trắng xóa, huyết thủy đỏ lòm phun ào ào. Hắn lại phát chuồng, thi thể pháp sư nát vụn, văng tung tóe.

Khung cảnh lãnh huyết tàn khốc như thế khiến ai nấy dấy lên hàn ý khủng khiếp.

Thần Nam nhìn lên viên pháp sư trên không cùng võ giả ở xa, quát vang: “Muốn giết người thì mau chuẩn bị đi.”

Hiện tại kẻ ngốc nhất cũng nhận ra Thần Nam đã ẩn tàng thực lực trước khi đại chiến, hiện tại đối diện với uy hiếp tử vong của ba vị tuyệt thế cao thủ, hắn mới thật sự dùng đến sức mạnh đỉnh cao. Thanh niên này đáng sợ vô cùng.

Không đầy hai thời thần, thần đã giết năm vị tuyệt thế cao thủ, hôm nay là ngày các tôn sư của tu luyện giới rơi rụng, thế quân bình giữa các phe phái đã bị phá vỡ, tương lai nhất định sẽ sóng gió ngập ngụa.

Ngũ giai võ giả dưới đất và ngũ giai pháp sư trên không đều hơi hoảng sợ, họ đánh giá sai thực lực của đối thủ, gã trẻ tuổi này quá đáng sợ, ảnh tượng của hắc ảnh và tử vong binh khí thật khiến người ta không sao hiểu nổi, như một đỉnh núi trầm trọng ép xuống lòng họ.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời quát vang:

“Giết!”

“Giết!”

Hiện giờ cục diện đã thành không chết không dừng tay, phải giết được Thần Nam, họ mới mong toàn mạng.

Ngũ giai pháp sư gần như không cần niệm động chú ngữ gì hết đã phát ra ma pháp hùng hồn, trên không trung cháy lên ngọn lửa rừng rực, chiếu sáng một góc trời, liệt hỏa ngợp trời ngợp đất tràn xuống chỗ Thần Nam đứng khiến hắn không thể tránh né.

Đồng thời từng đạo sét lần trong hảo điểm liên tục bổ vào hắn.

Thần Nam toàn lực vận chuyển huyền công, dùng kinh khí hùng hậu chặn ma pháp năng lượng ngợp trời lại, đồng thời chân dùng Thiên Ma bát bộ, nhanh chóng hướng ra vùng năm ngoài phạm vi vây phủ của hỏa điểm.

Trong lúc hắn bối rối, một binh khí quay quanh mình đột nhiên trở nên rõ rệt, hình dáng như một thuẫn bài cổ xưa, ung dung hút sạch gần hết hỏa điểm và sấm sét.

Thần Nam máy động trong lòng, tay trái khẽ phát, thử không chế thuẫn bài chống lại ma pháp công kích đáng sợ kia.

Thuần bài và tử vong ma đao đều dễ khống chế, thuận theo tâm niệm, theo động tác của hắn mà hành động.

Nó bay đến bàn tay trái hắn, nhưng không tiếp xúc mà cách bàn tay hơn mười phân. Hắn cong cả tay, đưa thuẫn bài chặn hỏa điểm và sấm sét từ trên không đổ xuống.

Không ngờ hiệu quả kinh nhân xảy ra, thuẫn bài gần như mơ hồ lại hút sạch tất cả như cá kình hút nước, đoạn hình dáng trở nên rõ ràng hơn.

“Đây...” Thần Nam vừa kinh hãi vừa vui mừng, dẫu không có thuẫn bài thần bí này hắn cũng không sợ ngũ giai pháp sư nhưng thế này hắn nhẹ nhàng hơn nhiều, không phải hao phí sức lực vô tận mới chặn nổi.

Hắn quát vang: “Giờ đến ta, chịu chết đi.” Tử vong ma đao sau lưng hắn vô thanh vô tức hướng lên không trung xẹt tới, tỏa ra trận trận tử vong khí tức.

Ngũ giai pháp sư cả kinh thất sắc, và này lao tận mắt thấy viên pháp sư kia thăm tử, vội vận dụng phong tường thuật nhanh nhẹn di động trên không trung, một mặt thi triển ma pháp bố trí năm đạo thủy tinh quang thuẫn. ba đạo băng lăng quang thuẫn, thêm một đạo thần thánh quang thuẫn.

Nhưng trường đao vô thanh vô tức xé toang từng lớp ma pháp thuẫn, đến lúc xuyên qua lớp thứ chín của thần thánh quang thuẫn mới mờ dần rồi biến mất.

Ngũ giai pháp sư kinh hãi toát mồ hôi lạnh, sợ đến hồn bất phụ thể, vừa này lão suất nữa theo chân đồng bạn xuống địa ngục, định tâm lại lão liền bố trí đến mười lớp ma pháp thuẫn công kích đối phương.

Ma pháp năng lượng cuồng bạo trên không tan đi, ngũ giai võ giả dưới đất lao vào Thần Nam như bóng u linh, nhanh đến cực điểm.

Chưởng lực hùng hậu như sóng biển tràn bờ ào tới, hào quang chói lọi như mặt trời đột nhiên vỡ nát khiến chiến địa sáng bừng lên.

Thần Nam giơ chưởng đón đỡ, ma khí đen ngòm tràn ra va vào chưởng lực trắng xóa, “ầm” một tiếng trời lay đất chuyển, sa mạc rung lên ào ào.

Năng lượng khủng khiếp như mặt biển dấy lên làn sóng, tản ra bốn phương tám hướng, sóng khí ầm ào, cuồng phong trận trận lan tỏa.

“Hóa ra là các người.” Thần Nam có phần kinh dị

Trong lần giao kích vừa rồi, hắn cảm giác được khí tức quen thuộc, lần trước tranh đoạt thần xá lợi trong Quang minh thần điện đã từng giao thủ với người bịt mặt. Người đó là ngũ giai cường giả của Quang Minh giáo hội.

Lần đó Quang Minh giáo hội ném khổ đầu, sau cùng ngoài mặt vẫn phải bấm bụng cảm tạ Thần Nam, lần này họ đến giết hắn cũng không có gì lạ.

Bất quá hắn đã đoán sai, hành động này là mệnh lệnh của hồng y đại giáo chủ Mã Luân, tịnh không biểu hiện cho toàn thể ý chí của Quang Minh giáo hội.

Hắn không buồn hỏi gặng hay bóc trần thân phận hai cường giả này, thế lực sau lưng họ quá mạnh, nếu lộ mặt nhau trước mặt cả vạn người quan chiến thế này khác nào trực tiếp khiêu chiến với Quang Minh giáo hội.

Hiện tại hắn chưa có thực lực đối kháng với cả Quang Minh giáo hội, đối phương sai người che mặt đến giết, hắn cũng giả thành hồ đồ, té nước theo mưa, giết luôn một thể.

Bản tính hiếu chiến của hắn đã triệt để kích phát. Hắn không muốn bỏ qua cho ngũ giai cường giả đã xuất thủ với mình, đối phương đã muốn giết hắn, tuyệt đối hắn không thể mềm lòng, để lại họa hoạn đáng sợ như thế được.

Giết, giết, giết, cường giả liên tục ngã gục, tôn sư cao thủ tiếp liên là đời, hôm nay đã được định sẵn là ngày những vì sao rơi rụng.

17. Chương 17: Vĩnh Bất Ngôn Bại

Thần Nam sát khí nồng nặc, liên tục cười lạnh, hạ quyết tâm lấy luôn tính mệnh hai ngũ giai cường giả của Quang Minh giáo hội.

Mấy món binh khí tử vong quay quanh hắn lập lập lờ lờ, ảnh tượng lúc tỏ lúc mờ, chỉ có thuấn bài màu đen và tử vong trường đao là hắn tùy ý không chế.

“Choeng.”

Tiếng kim thuộc vang lên động trời, tử vong trường đao rời vỏ nổi trên đỉnh đầu Thần Nam, thuấn bài đen ngòm cũng vô thanh vô tức nổi bên tay trái hắn, sẵn sàng phát động công kích mãnh liệt.

Ngũ giai pháp sư trên không vừa ngạnh tiếp tử vong ma đao nên biết lợi hại, vội lên tiếng cảnh tỉnh võ giả bên dưới: “Ngàn vạn lần phải cẩn thận, ma đao này có tà tính!”

Đáng tiếc lão đã đoán sai, người nên cẩn thận là lão. Tay phải Thần Nam làm động tác xuất đao, tử vong trường đao đột nhiên nghịch không chém vào lão.

Ngũ giai pháp sư cả kinh thất sắc, lần này động tác của lão nhanh hơn trước nhiều, triệu tập một hơi mười hai đạo ma pháp thuấn, bốn thủy tinh quang thuấn, bốn băng lăng quang thuấn, và bốn thần thánh quang thuấn. Lão lại vội vàng niệm chú ngữ, vô số sấm sét bổ vào Thần Nam và cây ma đao.

Dưới đất, ngũ giai võ giả cũng nhanh nhẹn hành động, lách qua khe hở của thiểm điện lao đến gần Thần Nam, chưởng lực bài sơn đảo hải bổ ra, bạch quang tỏa chói lòa.

Nhưng Thần Nam lại không hành động như lão nghĩ, hắn không ứng phó với đạo sấm sét từ trên không bổ xuống, thuấn bài mơ hồ không ngờ lại hút hết năng lượng của luồng sét, Diệt Thiên thủ uy lực tuyệt luân đang đợi sẵn lão.

Quang chưởng khổng lồ đen ngòm hóa giải toàn bộ chưởng lực, lại xuyên qua bảo năng lượng ẩn mạnh vào ngực võ giả. Ngũ giai võ giả hít sâu một hơi khí lạnh, thân hình nhanh nhẹn thoái lui, đồng thời toàn lực bổ ra ba chưởng mới chặt vật tránh khỏi một đòn đáng sợ đó. Lão không dám đứng nguyên mà lùi liên mười mấy trượng.

Tử vong ma đao trên không phá tan lớp ma pháp thuấn thứ mười, hình ảnh rốt cuộc mờ dần rồi biến mất trên không, ma pháp sư thở phào.

Đến giờ, đầu Thần Nam huyền công thông thể cũng phải thấy mệt mỏi, liên tục sinh tử đại chiến khiến tâm lực của hắn tiêu tụy, nhất định phải tốc chiến tốc quyết, không thể dằng dặc rồi hao tổn năng lượng. Đồ gia còn hai ngũ giai cao thủ, lúc nào cũng có thể đến đây, lúc đó lại phải ác chiến, đương nhiên hắn cần giữ lại một ít tinh lực.

Hai mắt hần đỏ lờm, lạnh lùng nhìn ngũ giai võ giả, tử vong trường đao chậm chậm rời vỏ nổi lên đỉnh đầu, tử vong khí tức đậm đặc toát ra khắp sa mạc, địa phủ chi môn phẳng phất như đã mở ra, ai nấy đều thấy rừng mình hoảng sợ.

“Giết!” Thần Nam quát vang, tử vong ma đao thuận theo động tác xuất đao bằng tay phải bổ vào tuyệt thế cao thủ ngoài xa.

Ngũ giai pháp sư trên không thấy tình hình không ổn, nhanh chóng niệm chú ngữ, liên tục công kích cuồng bạo bằng ma pháp. Hàng trăm tia sét từ trên trời giáng xuống, tiếng sấm động ầm ầm bất tuyệt, khiến cả vùng sa mạc rung động.

Tay trái Thần Nam vẫn cầm thuẫn bài đen ngòm, giống hệt hai lần trước, vô thanh vô tức ngăn chặn và hấp thụ hết sấm sét, quả là một lá ma thuẫn.

Ngũ giai pháp sư gần như không dám tin vào mắt mình, lại phát động quang mâu, phong nhận, toàn là ma pháp thượng đẳng. Nhưng lá ma thuẫn như viễn cổ ma thú, nuốt chửng tất mọi năng lượng, mọi công kích đều vô hiệu.

Lá thuẫn bài này quả thật đáng sợ cùng cực.

Mọi công kích của ma pháp sư diễn ra như điện hỏa thạch hoa, ngũ giai võ giả trong lúc đó đang chịu uy hiếp tử vong, ma đao phá không lao tới cắt tan mọi chướng lực, liên tục áp sát.

“A...” ngũ giai võ giả hét lên điên cuồng, phun ra một ngụm máu, huyết vụ tụ lại trên không, một làn sương máu chậm chậm sáng lên, ráng quang vạn đạo ánh xạ đánh về có phần thần thánh của tuyệt thế cao thủ, đó là bản mệnh nguyên khí của lão, tuy không phải toàn bộ nhưng cũng không ít.

Song thủ lão liên tục biến hóa, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, huyết quang chói lòa chậm chậm hóa thành thực chất trước mặt lão, sau cùng kết thành huyết thuẫn.

“Ngăn lại.”

Huyết thuẫn ánh lên hồng quang yêu dị, đập vào ma đao. Binh khí này do nguyên khí ảo hóa thành, tuy uy lực hùng hậu nhưng tiêu hao sinh mệnh chỉ năng vô cùng, ít nhất cũng khiến lão đoán thọ mười năm.

“Ầm”

Tiếng nổ vang rền.

Huyết thuẫn và ma đao va nhau, dao động năng lượng hùng hậu nháy mắt bùng phát, lan tỏa bốn phương tám hướng, sa mạc như triều thủy sôi lên, từng tầng sóng cát cuồng bạo dấy lên, vô số khán giả bị hất văng.

Tử vong khí tức của tử vong ma đao nhanh chóng yếu đi, vẻ mặt ngũ giai võ giả hiện lên nụ cười.

Nhưng... nụ cười lập tức cứng lại, huyết thuẫn dần nứt toác, trường đao đen ngòm từ từ xuyên qua lớp hồng vụ, tuy ảm đạm vô quang nhưng vẫn xuyên qua được đòn toàn lực phòng thủ của lão.

Tuyệt thế cao thủ của Quang Minh giáo hội kinh hãi vô ngần, chưa bao giờ lão thấy cái chết gần như lúc này.

Ngũ giai pháp sư hoảng hốt, nếu võ giả chết, chỉ còn mình lão đương nhiên không thể giết được Thần Nam, nên lão dốc toàn bộ ma lực, thoáng chốc phát ra ba đạo thần thánh quang thuẫn chặn trước mặt võ giả, cản trở cây đao.

Nhưng lúc đó, lão lại thấy tử vong khí tức dày đặc từ phía dưới bay lên.

Lão sợ đến bay hết hồn vía, trong lúc lão giúp võ giả thì ma thuẫn trong tay Thần Nam lại bay lên, vô thanh vô tức đến gần rồi chém vào.

“A...”

Ma pháp sư rú lên thê thảm, bị chặt thành hai khúc, hông là điểm phân chia hai nửa thân thể, đồng thời phun lên huyết thủy, mưa máu rải đặc tầng không.

Giết ma pháp sư xong, ma thuấn trở nên nhạt nhòa, quay về chỗ Thần Nam, nó mờ mờ như những binh khí khác, quay quanh mình hắn, không hề có biểu hiện gì nữa.

Sau cùng, tử vong ma đao đã mờ đi không thể phá khai ba đạo thần thánh quang thuấn, chậm chậm biến mất, nhờ vậy võ giả thoát được.

Thần Nam rung động, sức mạnh trong cơ thể gần như bị rút sạch, liên tục sinh tử đại chiến khiến hắn mệt mỏi lắm rồi, cộng thêm khu động ma đao và ma thuấn cực kỳ hao phí tinh thần lực, lúc này hắn tâm lực cạn kiệt, cảm giác như đèn khô dầu cạn.

Chẳng qua dù thế nào hắn cũng thể ngã xuống, hiện tại chỉ có thể chiến! chiến! chiến!

Võ giả ở cách đó không xa nhanh chóng cảm nhận được trạng thái của hắn, biết hắn vô cùng hư nhược, bản thân lão cũng thụ thương cực nặng nhưng tin rằng vẫn khá hơn hắn, lạnh lùng liếc mắt nói: “Rút cục ngươi không tránh khỏi cái chết! Nhưng ngươi có quyền tự hào, sáu vị tuyệt thế cao thủ mới đối được tính mệnh ngươi.”

“Ai cũng vậy, hôm nay nhất định phải lấy mạng ngươi, ta không thể chết.” Ánh mắt Thần Nam băng lãnh, cười tàn nhẫn: “Hiện giờ đến lượt ngươi, ta sẽ lập tức giết luôn ngươi, biến ngươi thành kẻ thứ bảy.”

Cước bộ Thần Nam có phần hư phù, từng bước tiến tới ngũ giai cao thủ.

“Àm, âm, âm.”

Mỗi lần hắn cất bước, cả sa mạc rung động.

Khung cảnh dị thường cổ quái, Thần Nam lắc la lắc lư, yếu ớt cực độ, cơ hồ lúc nào cũng có thể ngã xuống nhưng khí thế toát ra lại vô cùng đáng sợ. cả đất trời hình như cũng rung động theo tiết tấu của hắn.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh gầy gò... nhưng tỏa ra áp lực trầm trọng hơn cả Thái Sơn khiến ai nấy đều ngẹt thở.

Đó là niềm tin tất thắng của Thần Nam xuất phát từ xương cốt, là chiến ý vĩnh bất ngôn bại.

“Choeng.”

Tiếng động chết chóc lại vang lên, ma đao lại rời vỏ, hình ảnh dần mờ mờ nhưng vẫn phát ra tử vong khí tức nồng nặc.

Sắc mặt ngũ giai cao thủ biến hắn, lão cảm giác thấy áp lực đáng sợ, cả khí thế và sức mạnh hùng hậu ép tới khiến lão không thở nổi, cơ hồ xé toạc thân thể, lão nghĩ rằng: “Được, đòn sau cùng này, ngươi không chết thì ta chết.”

Lão há miệng phun ra liên tục ba ngụm máu, huyết quang liên tục lóe sáng, sáu cùng sáng lóa lên.

Ngũ giai võ giả biết rõ tình thế hiện thời, Thần Nam muốn một đòn phân thắng bại. Lão bị bức phải dùng toàn bộ bản mệnh nguyên khí, cây ma đao thái quá tà dị, trừ phi có thể ngự không phi hành, bằng không muốn chạy cũng không thoát, giờ lão đành đâm lao phải theo lao, toàn lực tiến hành đòn cuối cùng.

“Giết!”

“Giết!”

Hai người đồng thời rống vang, màng tai khán giả như nhức buốt.

Cương khí mãnh liệt nổi lên giữa Thần Nam và ngũ giai cao thủ liên tục dấy lên, cát bụi mịt mù, cát vang che kín thân ảnh hai người, đao ảnh đen ngòm và huyết quang chói lọi uốn lượn, đối chọi trong vô tận cát bay.

Ngàn tầng sóng máu, vạn tầng đao ảnh khiến sa mạc sát khí xung thiên, lồng lộn như sóng biển động, rung lên kịch liệt...

18. Chương 18: Huyền Công Hạ Quyền

Một gò cát phía xa bị sóng khí ép xuống, liên tục sụp đổ...

Trên sa mạc như có hữu thiên quân vạn mã đang hành quân.

Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong một tiếng rú thảm thiết rồi trở lại bình tĩnh.

Thần Nam liêu xiêu, ngũ giai cao thủ tuy đứng bất động nhưng trên ngực cảm một cây ma đao đen ngòm, khóe miệng trào máu không ngừng.

Ma đao dần tan đi, ngũ giai cao thủ gục xuống, đưa tay ôm ngực, chặt vật lên tiếng: “Mau...cho ta thống khoái...”

“Được, để ta cho ngươi thống khoái.”

Thần Nam rảo bước tiến lên, đúng lúc đó, từ miệng ngũ giai cao thủ phun ra một lưỡi đoản kiếm dài hơn một xích, “phập”, cắm vào sườn trái Thần Nam.

“Dù là chết... ta cũng phải kéo theo ngươi... không ngờ, Thôn kiếm thuật... lại dùng với ngươi...” Ánh mắt ngũ giai cao thủ lóe lên tia sáng tàn nhẫn.

Sự tình diễn ra đột nhiên, Thần Nam hừ lên đau đớn suýt nữa gục xuống.

“Để ngươi thất vọng rồi, ta không chết được.” Lời lẽ Thần Nam lạnh tanh, từng câu thốt ra âm u: “Xem ra ta còn chưa đủ ác độc, ngươi đã dạy ta một đạo lý, đối đãi với địch nhân nhất định phải lãnh huyết tàn khốc đến cùng.”

Ngũ giai cao thủ biết mình không thể tạo thành vết thương trí mệnh cho địch nhân, thấy nụ cười lạnh ngắt của Thần Nam liền hiểu rằng hành vi của mình đã thúc đẩy gã quái vật này trở thành lãnh huyết ma vương.

“Chết đi!” Thần Nam cười tàn nhẫn, vung kiếm chặt bay nửa đầu của ngũ giai cao thủ, máu và não văng tung tóe.

Kết thúc mọi việc, hắn đưa tay ôm sườn trái, thân kiếm rung động theo. Hắn gập người xuống, thần tình hết sức thống khổ.

Hắc ảnh sau lưng và mấy kiện tử vong binh khí quay quanh người hắn càng lúc càng mờ rồi sau cùng biến mất.

Hơn vạn tu luyện giả quan chiến bên ngoài hiện tại sôi lên, một mình thn đã diệt sạch bảy vị tuyệt thế cao thủ, thật sự không phải việc con người làm nổi.

Với tuổi của hắn mà đạt được chiến tích này đủ để ngạo thị lịch sử ngàn đời của tu luyện giới! Tên hắn nhất định được hậu nhân ghi nhớ, mấy trận sinh tử đại chiến hôm nay sẽ trở thành những trận kinh điển đối quyết cho người đời truyền tụng.

“Ha ha ha...”

Đột nhiên một tràng cuồng tiếu vang lên giữa sa mạc, hai nhân ảnh như cuồng phong lao tới, nơi nào họ đi qua liền dậy lên khói bụi mịt mờ.

Đó là hai thanh niên nam tử cao lớn đỉnh bạt, vẻ ngoài đầy dã tính. Mắt hai người lạnh lẽo hàn quang như dã thú thụ thương, khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác hai gã đều bạo ngược, tàn nhẫn.

Những người quan chiến ở xa dần yên tĩnh, chăm chú quan sát biến hóa trong trường.

“Các ngươi là ai?” Thần Nam khó nhọc ngẩng đầu lên, mở miệng hỏi.

“Đỗ Huyền.”

“Đỗ Thiên.”

“Hóa ra là tên nô tài khác của Đỗ gia.”

Mắt Đỗ Huyền lóe lên hàn quang lãnh liệt, cười bảo: “Người khá lắm, không ngờ giết được ngàn ấy ngũ giai cao thủ, thật vượt khỏi ý liệu của bọn ta. Nhưng suy cho cùng người vẫn không tránh khỏi cái chết.”

“Chưa chắc, có khi người chết lại là các người.” Thần Nam lạnh lùng đáp.

Gối phải hất quỳ xuống, tay trái ôm sườn, tay phải đặt lên trường kiếm bên hông chăm xuống đất chống đỡ cho thân thể.

“Đáng tiếc, đáng tiếc thật! Chúng ta vẫn cho rằng người tu luyện huyền công đích hạ quyền tâm pháp, không ngờ người chưa tập qua nửa chiêu một thức nào, ngược lại nghịch chuyển huyền công thành công. Thật không biết người là thiên tài hay thành ngu nữa, lại đi chọn con đường không lối về đó mà bỏ đi vô thượng tuyệt học trong hạ quyền.” Đỗ Huyền lạnh lùng nhìn Thần Nam: “Bất quá người Thần gia các người đều là thiên tài võ học, lại nghịch chuyển huyền công thành công. Nhưng thiên tài của Đỗ gia chúng ta đã mất mạng vì cố thử làm theo, ở dưới cửu tuyền mà biết được chắc sẽ hổ thẹn đập đầu mà chết.”

“Huyền công còn có hạ quyền?” Thần Nam vô cùng kinh hãi, hấn căn bản không biết chuyện này.

Đỗ Huyền lạnh lùng nhìn hấn: “Đừng làm bộ hồ đồ, kẻ đó từng nói với tổ tiên ta rằng người đã nhớ hạ quyền huyền công trong đầu. Xem dáng vẻ của người hiện giờ có không cần phải thừa nhận cũng không quan hệ gì, chỉ cần lấy được huyết dịch của người quay về, chúng ta sẽ mở được phong ấn hạ quyền huyền công, bắt tất tra hỏi người.”

Thần Nam kinh nghi bất định, người mà Đỗ Huyền nhắc tới đa phần là Thần Chiến cha hấn, nhưng đến giờ hấn chưa từng biết được rằng huyền công còn có hạ quyền. Hấn tỏ ra mê hoặc, nhớ lại những chuyện cũ.

Những gì liên quan đến tu luyện hấn đều nhớ kỹ trong đầu. Đột nhiên hấn nhớ lại một lần Thần Chiến và hấn trao đổi những điều quan trọng, cả đời này hấn không thể quên được.

Có lần Thần Chiến trịnh trọng dặn hấn: “Khi con luyện huyền công gia truyền đến cảnh giới chí cao, phải quên hết những gì đã học đi.”

“Vì sao phải quên hết tuyệt học?” hấn tỏ ra không hiểu.

“Để chữ ‘ngộ’ tiến thêm một bước.”

“Chữ ‘ngộ’ tiến thêm một bước? Lẽ nào phải triệt để siêu thoát phạm trù của huyền công?” Hấn có phần hiểu những gì cha dạy.

Thần Chiến gật đầu: “Nếu muốn siêu thoát thiên chi cực cảnh, tất nhiên là đạt đến tiên tôn pháp, chắc chắn sau đó sẽ có phá pháp.”

“Lẽ nào tu luyện đến giai đoạn nhất định, mọi pháp quyết đều bị tiêu diệt hết? Tu luyện đến sau cùng còn lại cái gì?” Thần Nam hỏi.

Thần Chiến lắc đầu rồi lại gật đầu: “Pháp mà ta nói tới có hàm nghĩa cực rộng, vô luận là người hay Thần, khi trong một quá trình đều không ngừng ‘tôn pháp’ và ‘phá pháp’.”

“Cảnh giới cao nhất của pháp đó là gì?”

“Là siêu thoát mọi ‘pháp’ trên thế gian.” Thần Chiến hình như có phần cổ kị, cố gắng lái câu chuyện đi.

Nhưng Thần Nam lại muốn hỏi cho ra lẽ: “Thế nào là siêu thoát?”

Thần Chiến hồi lâu không đáp, sau cùng liếc nhìn hấn thật sâu: “Mở ra thiên địa, sáng tạo một thế giới.”

Thoáng nhớ lại, tức thì Thần Nam hiểu, không có cái gọi là “hạ quyền huyền công”, người Đỗ gia đã sai lầm, bất quá lời Đỗ Huyền khiến hấn nhớ lại lần nói chuyện quan trọng đó, tạo cho hấn tiến thêm một bước trên con đường tu luyện.

“Hắc hắc, đa tạ người đề tỉnh, sau cùng ta cũng nhớ ra nội dung của huyền công hạ quyền.” Thần Nam lạnh lùng nhìn hai người của Đỗ gia: “Ta lại có dự cảm, tương lai không xa Đỗ gia các người sẽ gặp xui xẻo.”

Hai gã họ Đỗ cùng biến sắc, Đỗ Huyền lạnh lùng: “Hừ, người đã xuất thế, lời trớ chú coi như mất một nửa hiệu lực, chúng ta tự mình cũng có cách triệt để giải quyết hậu hoạn. Người bắt chúng ta đợi cả vạn năm, đúng là đáng chết vạn lần.”

Thần Nam cười lạnh băng: “Chính vì ta xuất hiện, lời trớ chú đó mới bắt đầu ứng nghiệm.”

Từ lúc biết chuyện huyền công hạ quyển, Thần Nam đã hiểu người mà Đỗ gia nhắc tới sớm có tính toán, e rằng Đỗ gia đã bước lên con đường được vạch sẵn.

Đỗ Thiên từ đầu đến giờ chưa mở miệng, đột nhiên lên tiếng lạnh lùng: Hiện tại người chết nửa mạng rồi, chuyện của Đỗ gia không phiền người lao tâm, người cứ chết đi, ta sẽ cẩn thận lấy máu của người.”

“Hắc, hảo uy phong! Giờ ta đang mệt mỏi, lại thêm trọng thương, các người mới dám lộ diện, lúc trước chui rúc ở đâu hả? Nhìn đồng tông huynh đệ nằm đó mà không dám tiến lên một bước, giờ lại ra vẻ kiêu ngạo trước mặt ta sao?” Thần Nam nói huych toẹt ra.

Đỗ Thiên nhìn hắn với ánh mắt dã thú, trong mắt lóe lên nét hung tàn, âm u đáp: “Chỉ cần giết được địch nhân, tạm thời ẩn nhẫn có là gì. Tên ngu xuẩn người lúc trước có dũng mãnh, giờ thì sao? Cũng là trúng kế người ta, sa vào cảnh sống dở chết dở.”

Lúc này Thần Nam quỳ một chân xuống, một tay giữ vết thương, một tay chống trường kiếm giữ cho thân thể đứng lên. Thấy Đỗ Thiên tiến tới, hắn lạnh lùng nói: “Người tin rằng giết được ta?”

“Chết đi, tên ngu xuẩn.” Thần Nam đột nhiên đứng lên, không còn vẻ gì kiệt lực. Một đạo hắc ảnh xuất hiện phía sau lưng hắn, mấy cây tử vong binh khí vây quanh mình trôi nổi lập lờ.

“Choeng.”

Tiến kim thuộc va nhau vang vọng, tử vong ma đao bay ra nhanh như chớp.

“A...”

Đỗ Thiên rút lên thê thảm, ma đao xuyên qua ngực gã, cự ly quá gần, gã lại không phòng bị, không thể tránh khỏi một đòn lạng lẹ của ma đao.

“Người... giờ trò?” Đỗ Thiên vừa giận vừa kinh hãi, chăm chú nhìn vào sườn địch nhân.

Làm gì có vết thương nào, nửa vết máu cũng không có, đoản kiếm bắt quá bị Thần Nam khống chế cơ nhục kẹp lấy.

“Chỉ cần giết được địch nhân, tạm thời ẩn nhẫn có là gì. Tên ngu xuẩn người nhớ chưa?” Thần Nam giở bài gậy ông đập lưng ông.

Đỗ Thiên bị chọc giận, liên tục thổ ra ba ngụm máu lớn, cộng thêm vết thương khủng khiếp trên ngực, ánh mắt gã dần tán loạn, sau cùng độc địa liếc Thần Nam một lần đoạn gục xuống. Gã chết không nhắm mắt.

19. Chương 19: Nhiếp Phục

Thần Nam cười tàn nhẫn: “Để người thất vọng nhỉ? Các người mau đoàn tụ với nhau đi.”

Trong mắt Đỗ Huyền lóe lên ánh thù hận, run giọng nói: “Đỗ Vũ, Đỗ Hồng, Đỗ Hoang, Đỗ Thiên. Người dám giết bốn thanh niên cao thủ vị kiệt của dòng tộc hoàng tộc, người Đỗ gia quyết không bỏ qua.”

“Không cần giọng đông thổ hoàng tộc trước mặt ta, các người chỉ là nô tài của Thần gia, không chỉ cần lại chủ còn dám vẫy đuôi lên trời, đại ngôn xưng chí tôn gia tộc mà không hổ thẹn, thật khiến người ta cười chết được.”

Ánh mắt Đỗ Huyền hiện rõ nét oán độc, hung hãn nhìn Thần Nam: “Người liên tục đại chiến, đã là nỗ hết tầm, ta không tin không giết nổi người.”

“Cho người biết một bí mật, người Thần gia mà tẩm máu cừu nhân sẽ cuồng tính đại phát, càng đánh càng dũng mãnh. Hôm nay máu Đỗ gia đã nhuộm khắp người ta, người cũng chết đi.” Cước bộ Thần Nam tuy hư phù nhưng vẫn từng bước tiến tới.

Đỗ Huyền tỏ vẻ kiên định: “Được, hôm nay ta và người không chết không dừng, ta phải giết người báo cừu tuyệt hận cho con em Đỗ gia.”

Thấy gã quyết liều mạng, Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng, giờ hấn khó lòng chống nổi, lập tức dừng lại, chuẩn bị phát động một đòn sau cùng.

Nhưng đúng lúc này, quái sự xảy ra, Đỗ Huyền xoay mình, thi triển Thiên Ma bát bộ lao như bay về phía xa chạy trốn.

“Đây...” Thần Nam tắt tiếng.

Hơn vạn tu luyện giả quan chiến đều ngây người, Đỗ gia cường giả tu vi đạt đến ngũ giai cảnh giới mà chưa đánh đã chạy. Đối diện với một thanh niên liên tục đại chiến, một mối cơ hồ không chịu nổi mà thanh niên cường giả Đỗ gia lại không có cả dũng khí đấu một phen.

Khán giả không nén được bật cười: “Không ngờ gan nhỏ như vậy, ta chưa từng thấy ngũ giai cường giả bỏ chạy.”

“Đồng tông huynh đệ bị giết mà hấn lại cứ thế bỏ chạy.”

“Trời ạ, lại có dạng ngũ giai cường giả như vậy à.”

Bất kể bị người ta cười nhạo thế nào, Đỗ Huyền cũng không muốn dừng lại, nhanh chóng lao ra phía ngoài.

Hai mắt Thần Nam xạ ra hai đạo hàn quang, hấn nhìn bốn phía, không ai dám đến giết hấn nữa, biểu hiện gần như vô địch trong mấy trận đại chiến vừa rồi có tác dụng uy hiếp cực lớn.

“Chạy đi đâu, đừng vọng tưởng chạy về đông thổ, tính mệnh của người, ta nhất định lấy.” Thần Nam cầm lấy trường kiếm, chân đạp Thiên Ma bát bộ, đuổi theo.

Nhưng đúng lúc đó, từ hai bên có bốn nhân ảnh vượt khỏi đám đông, bốn thanh niên nhanh chóng nhanh chóng tiến đến chỗ Thần Nam. Hấn nhìn mình, nếu bị bốn vị tuyệt thế cao thủ vây công, hấn thật sự khó thoát mạng.

Nhưng lúc nhìn rõ, hấn thở phào một hơi dài, đó là Huyền Trang, Vương Huy, Nam Cung Ngâm và Nam Cung Tiên Nhi.

“A di đà phật! Thần thí chủ trong một ngày giết liền mấy vị tuyệt thế cao thủ, đủ để ngạo thị đương đại. Bất quá hôm nay máu tanh đã chảy quá nhiều, thí chủ nên phóng hạ đồ đao, tạm thời nghỉ đã.” Huyền Trang vẫn với tư thái siêu thoát, tuổi còn trẻ nhưng nhìn mặt nào cũng giống bậc đức đạo cao nhân.

Nhưng tiếp xúc mấy lần, Thần Nam biết hòa thượng này mà động thủ ắt độc ác không kém ai, không khác nào huyết hòa thượng. Lần trước tiêu diệt Càn Thi phái, mỗi lần gã tụng một câu Phật hiệu là một người ngã xuống, còn đáng sợ hơn cả đồ đao.

“Các vị định ngăn tại hạ?” Thần Nam tỏ vẻ không hiểu.

Tuyệt thế yêu nữ Nam Cung Tiên Nhi lên tiếng: “Hiện tại chàng cước bộ hư phù, chạy còn lắc lư, đuổi kịp họ Đỗ cũng khác nào tìm chết. Tiếc là gã quá nhất gan, nếu cẩn thận một chút ắt giết chàng dễ như trở bàn tay.”

Vẻ đẹp của Nam Cung Tiên Nhi quả kinh tâm động phách, tư dung nổi danh thiên hạ, mỗi cử động ngẩng đầu, cất tay cũng đầy mê hoặc, khiến người ta khó lòng kháng cự. Dù người tâm chí kiên định như Thần Nam mỗi lần gặp nàng ta cũng cảm thấy xinh đẹp phi thường.

Lúc này tình trạng thân thể hấn cực tệ, tử vong ma đao không đủ khả năng hiện lên, nói gì đến dùng nó để công kích?

“Đa tạ các vị quan tâm.”

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm phong độ ngồi ngồi, vỗ vỗ vai hân. lời lẽ vô cùng quan tâm: “Nam nhân mà, đều sinh làm anh hùng, ai cũng biết huynh dũng mãnh, một mình đánh bại tám tuyệt thế cao thủ, sử sách tu luyện giới nhất định lưu danh, bất quá, thân thể là quan trọng, thoải mái chút đi, không cần phải cố gắng ăn xôi.”

“Ta khinh!” Thần Nam mắng một câu rất mất phong độ: “Người thật không thẹn với danh hiệu dâm tặc, nói ra những lời dâm đẳng vô sỉ đó.”

Truyền nhân Tử Tiêu cung Vương Huy nói: “Vừa nay Thần huynh đại chiến mấy lần ngộ hiểm mà chúng tôi vô năng lên giúp. Trên đường đến đây, tiểu đệ và Huyền Trang sư huynh đã cùng đấu với Đỗ Huyền, Đỗ Thiên một phen, thụ thương không nhẹ, hiện tại hai người bọn đệ không đủ năng lực chiến đấu.”

Thần Nam hơi kinh hãi: “”Hai vị cùng hai gã kia đại chiến? Thương thế có nặng không?”

Wang Huy đáp: “Không biết chúng moi ở đâu tin tức mà biết bọn đệ là thánh địa truyền nhân, muốn thử tu vi thế nào, Huyền Trang sư huynh đã bước vào ngũ giai lĩnh vực nhưng trong lúc bất ngờ đã bị hấn đả thương.”

Thần Nam sớm đã biết Huyền Trang hòa thương không đơn giản, hoài nghi y ẩn tàng thực lực, giờ nghe nói y đã đạt đến ngũ giai cũng không lấy gì làm kinh ngạc lắm.

Tuy là đối đầu nhưng nghe Vương Huy nói vậy, dâm tặc phong lưu thành tính Nam Cung Ngâm cũng không nén được chen vào: “Hai ngày trước, tiểu đệ và muội muội cũng đấu với hai tên đó một trận, nói ra thật xấu hổ, công lực bọn chúng rất cao, huynh muội chúng tôi cũng bị nội thương không nhẹ.”

“Các vị cũng đại chiến với chúng?” Vương Huy không giấu nổi kinh ngạc.

Nam Cung Ngâm đáp: “Hai tên khốn đó lại định bốn cột muội muội, chỉ là hai bao cát mà tự xưng cái gì con cháu hoàng gia anh tuấn tiêu sái? Vừa nãy Thần huynh giết mấy tên Đỗ gia đó thật khiến người ta sáng khoái. Cục tức của tiểu đệ cũng vui đi.”

“Vậy a các vị đã giúp tại hạ một việc lớn, vì các vị mà Đỗ Huyền, Đỗ Thiên không thể kịp thời phối hợp với Đỗ Hoang, Đỗ Hồng khiến tại hạ phá tan được chúng. Được rồi, tại hạ xin mượn các vị một chút công lực. Tại hạ nhất định phải giết Đỗ Huyền để báo thù cho các vị, để vĩnh viễn trừ đi họa hoạn.” Thần Nam bật cười: “Chỉ cần một chút công lực là được, tại hạ không bị trọng thương, chỉ thấy hơi mệt mỏi, mượn công lực các vị để nguyên khí mau khôi phục.”

“Biến thái!”

“Quái vật!”

“Súc sinh.”

“Không phải người mà.”

Bốn người kinh hãi liền quay ra bình luận về Thần Nam, một kẻ giết cả tám tuyệt thế cao thủ, không ngờ lại không có phong độ, lợi dụng người khác một cách gian manh như vậy.

Bốn cao thủ tổng cho Thần Nam một chút công lực, tức thì hân khôi phục một phần nguyên khí. Cùng lúc, từ phía xa truyền lại tiếng rỗng rú vang. Thần Nam ngoái nhìn, phát giác Đỗ Huyền không hiểu nơi đâu ra một con phi long, đang biến mất vào cuối chân trời.

“Hồngбет, tên vương bát đản này lại cười rỗng chạy trốn, phiền hà đến nơi rồi.” Hân quả bất lực, dấu cho tu vi siêu phàm, nhưng vẫn còn một khoảng cách nữa mới có thể ngự không phi hành.

Nhưng không lâu sau, từ xa xăm lại vang lên tiếng rỗng gầm, một con phi long toàn thân đầy máu từ nơi sâu thẳm của sa mạc nhanh chóng quay lại.

Ai nấy trên sa mạc đều kinh hãi vô cùng, không hiểu chuyện gì xảy ra mà khiến Đỗ Huyền lật đật quay trở lại.

Hiện giờ tu vi của Thần Nam đã khác xa lúc trước, hân vận đủ mực lực nhìn về phía đông, tận cuối chân trời có một nữ tử che mặt cước đạp phi kiếm hiện lên đoạn nhanh chóng biến mất.

“Quả nhiên là nàng ta.”

Tuy nữ tử đó đeo lớp sa che mặt nhưng hấn nhìn ra là Mộng Khả Nhi. Đạm Đài thánh địa đạo võ song tu, nàng ta có thể ngự kiếm phi hành cũng không khiến hấn kinh hãi.

“Xem ra nàng ta thật sự không ưa Đỗ gia.”

Toàn thân phi long đầy vết máu, bị Mộng Khả Nhi đả thương mà phát cuồng, không chịu khống chế, bay loạn trên không. Lúc nó công Đỗ Huyền đến gần, Thần Nam vội chạy vào đám đông, cướp thiết cung của một tu luyện giả đeo sau lưng, đoạt lấy một mũi tên rồi kéo căng dây cung.

Có ai trong sa mạc mà không biết Thần Nam? Không đến nửa ngày mà hấn giết liền tám vị tuyệt thế cao thủ, tu vi vô địch, tư thái cuồng bá, thủ đoạn lãnh huyết, đã tạo thành đại danh tuyệt thế sát tinh. Thấy hấn lao đến, mọi người đứng quanh đều kinh hãi tránh ra, hiện trường chỉ còn mình hấn.

Hấn kéo cung lắp tên, nhắm chuẩn vào con phi long lác lư trên không, đoạn ngửa mặt lên trời rú vang, âm ba cuộn cuộn như tiếng sấm khiến cả dải sa mạc rung động, hai mắt đỏ ngầu, mái tóc dài dựng đứng, tập trung toàn thân công lực vào mũi tên bắn lên không.

“Giết!”

Mũi tên được hấn truyền sức mạnh khủng khiếp vào liền tỏa ra hào quang sáng chói, như cầu vồng vắt ngang trời, kéo thành một dải đuôi dài, “phập”, xuyên qua đầu phi long.

“Ầm.”

Một tiếng động như sét ọc, chiếc đầu phi long bị sức mạnh kinh khủng ẩn trong mũi tên phá nát, long thi lăn lộn mấy vòng, Đỗ Huyền liền rớt xuống.

Tình cảnh khiến tất cả đều kinh hãi, đó là tu vi kiêu gì. Một mũi tên thông thường lại hạ được cả phi long, thật khó khiến người ta tin được.

Ai nấy như thấy yêu quái, chằm chằm nhìn Thần Nam mà không dám lại gần nửa bước.

Phi long từ độ cao ba mươi trượng hạ xuống, cự ly không cao lắm, sa mạch lại mềm mại nên lúc hạ xuống, Đỗ Huyền thi triển tuyệt đỉnh kinh công nên thân thể không bị thương.

Đỗ Huyền rùng mình, đáp xuống đất liền không dám quay đầu, lập tức hướng về phía đông bỏ chạy vào phía sâu sa mạc.

Thân thể Thần Nam lại lác lư, gục xuống, mũi tên uy lực kinh hồn vừa nãy đã rút sạch sức mạnh trong mình hấn, thân thể vốn đã hư nhược cực độ, hiện tại gần như tan ra.

Lúc Huyền Trang, Vương Huy, Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên Nhi tiến lên, hấn đã hoàn toàn hư thoát...

20. Chương 20: Long Bảo Bảo Phát Uy

Mất trọn ba ngày, Thần Nam mới hồi phục được.

Ở thế giới bên ngoài, tất cả đều yên ổn.

Kết quả trận chiến trên sa mạc nhanh chóng truyền khắp khiến tu luyện giới cả đại lục sôi lên. Trong một ngày Thần Nam giết sạch tám vị tuyệt thế cao thủ, thật khiến người ta không dám tưởng tượng. Nhưng tất cả xảy ra vô cùng chân thực, danh hiệu tuyệt thế sát tinh lan rộng khiến cả tu luyện giới phát điên.

Tu luyện giới lại một phen náo động, Thần Nam bắt đầu công cuộc thiên lí đại truy sát.

Trong mấy ngày hấn tu dưỡng đều có người đem tin tức của Đỗ Huyền đến. Hấn biết nhất định Mộng Khả Nhi sai người cung cấp tin, nàng ta cũng muốn triệt phá Đỗ gia nhưng không muốn chính diện xung đột.

Hắn mang Long Bảo Bảo xuyên qua sa mạc, tiến về phía đông, không lâu sau tin tức hắn truy sát Đỗ Huyền vang khắp tu luyện giới, tức thì gây lên chấn động, hiện tại hắn là nhân vật đệ nhất phong vân của tu luyện giới, tất được người người để ý.

Lần sang phương tây này với Đỗ Huyền khác nào cơn ác mộng, biểu hiện điên cuồng của gã quái vật trong sa mạc khiến gã lạnh run, để lại ám ảnh trong lòng.

Nhưng ác mộng chưa kết thúc, suốt dọc đường chạy về phía đông, gã liên tục bị một toán thần bí nhân cản đường, sát tinh lại bám riết phía sau.

Gã cứ lo lắng bất an suốt như vậy, vỡ kịch thiên lí đại truy sát kéo dài từ sa mạc đại chiến đến Tân Lan đế quốc mới đi dần đến hồi kết.

Mỗi ngày tu luyện giới lại truyền đi tin tức mới nhất về trường thiên lí đại truy sát này.

“Tin mới nhất, tuyệt thế sát tinh Thần Nam truy sát thanh niên cao thủ Đỗ Huyền của đông thổ hoàng tộc đã vào đến Tân Lan đế quốc.”

“Tin mới về, sát tinh truy sát Đỗ Huyền đến đế đô Đức Lý của Tân Lan đế quốc.”

“Tin mới, tuyệt thế sát tinh đuổi đến Phí Sa thành, Đỗ Huyền cúp đuôi chạy.”

....

Hơn mười ngày liền, Thần Nam thiên lí truy sát Đỗ Huyền, trở thành một những sự kiện tiêu điểm được cả tây phương tu luyện giới chú ý. Nhưng đến ngày thứ mười chín thì bức tranh hoàn thành nét vẽ sau cùng, ở phía đông Tân Lan đế quốc, hắn đã giết nốt Đỗ Huyền dưới lưỡi ma đao mà không hề vãn vương gì. Những tu luyện giả thích xem náo nhiệt tỏ ra thất vọng.

Trong trường sóng gió này, Thần Nam đã chế độ đầu chín vị tuyệt thế cao thủ, toàn bộ bốn cao thủ do đông thổ hoàng tộc phái đi đều vong mạng.

Uy danh Thần Nam đương nhiên lên đến mức không thể tưởng tượng nổi, ngay cả đông thổ hoàng tộc mới quật khởi cũng liên tục ném mũ, bị hắn tặng cho mấy bạt tai đích đáng.

Trong lúc sự kiện này đi đến hồi kết, ở phương đông xa xôi, thanh niên cao thủ mạnh nhất của đông thổ hoàng tộc sau cùng cũng xuất thế. Chỉ là đúng lúc đó Thần Nam đột nhiên biến mất.

Phía đông Tân Lan đế quốc là núi non liên miên bất tuyệt, vách đá điệp trùng, đỉnh núi nhọn hoắt, u cốc dày đặc quanh co uốn khúc, thác nước âm ào, đầm xanh trong leo lẻo.

Hiện tại bên ngoài nháo nhào lên, ở đâu cũng nghe thấy truyền thuyết về Thần Nam, nhưng hắn không muốn bị người khác chỉ trích nên tìm một nơi thanh thủy tú, bắt đầu tu luyện, tạm thời tránh khỏi mũi dùi.

Trên một ngọn núi nghi ngút nhiệt khí, đỉnh núi có ôn tuyền, Long Bảo Bảo đang thoải mái ngâm mình trong suối, thư thái ăn một khối thịt nai khô.

Thần Nam ở cạnh đá tọa điều tức, gần đây công lực hắn tăng nhanh nhưng vẫn phải cố gắng liên tục cần cù khổ luyện.

Trên núi có nhiều kì hoa dị thảo, trân cầm dị thú, từng làn hương hoa đưa vào mũi thơm ngát, loáng thoáng có tiếng chim, khiến khung cảnh thêm hài hòa.

Nhưng bức tranh ấm áp bị phá vỡ, Mộng Khả Nhi bạch y phiêu phiêu cười ngọc liên đài như lãng ba tiên tử đột nhiên xuất hiện trên đỉnh núi.

“Là cô!” Thần Nam đã biết có người đến nhưng không ngờ là nàng ta. Giữa hai người có chuyện không hay, đơn độc gặp nhau rất dễ bùng nổ đại chiến.

Tiểu long ở trong ôn tuyền, chớp chớp đôi mắt tròn sáng rực nhìn Mộng Khả Nhi, cất lên giọng nói bập bẹ: “Mộng tiên tử đến tắm ôn tuyền ư? Đến chỗ ta này, nước nóng dễ chịu lắm.”

Mộng Khả Nhi lạnh nhạt đáp: “Các ngươi biết hưởng thụ thật, lại tìm ra một nơi động thiên phúc địa thế này.”

Thần Nam không hiểu sao lại thấy bất an, theo lí thuyết tu vi của hán đại tiên, Mộng Khả Nhi còn lâu mới là đối thủ, vì sao nàng ta lại tìm đến?

Mộng Khả Nhi hình như đoán được hán nghĩ gì, sắc mặt bình tĩnh, mục quang kiên định nói: “Hôm nay ta đến giết ngươi, đồng thời đưa con rồng kia đến Đạm Đài thánh địa làm thần vật phong ấn ác ma.”

“Ha..ha ha... tiên tử đang nói đùa chắc? Hiện tại nàng có thực lực ấy sao?” Thần Nam cười vang.

“Ngươi quá tự phụ, kể cả chân chính sinh tử đối quyết, còn chưa biết ai thắng ai bại đâu! Nhưng hiện tại ta không muốn mạo hiểm. Mộng Khả Nhi bình tĩnh nói: “Ngươi còn nhớ lão độc quái? Còn nhớ Lăng Tử Hư? Nhớ cách phối độc ngươi tự thân dạy ta?”

Nghe thế, Thần Nam lạnh ngắt trong lòng, sống lưng buốt giá.

“Liệt huyết tổ độc, vô sắc vô vị, khi phát độc liền hóa thành tinh huyết.” Mộng Khả Nhi thủng thẳng, “những thứ này ngươi đều nhớ kĩ, cách đây không lâu ngươi và tiểu long ăn cơm, đã ăn vào lượng độc gấp hai mươi lần Lăng Tử Hư, hiện tại đến lúc độc phát rồi...”

“Tiện nhân... a...” Thần Nam vừa vận chuyển huyền công, lập tức cảm giác huyết dịch toàn thân sôi trào, từ các góc ngách trong thân thể đổ o về não khiến thần trí mơ hồ.

“A.... ta nhất định phải giết chết tiện nhân ngươi.” Thần Nam kiệt lực, hắc ảnh và tử vong binh khí sau lưng đều hiện lên, nhưng chỉ trong một sát na liền biến mất. Muốn sử dụng số binh khí đó cần tinh thần lực cực mạnh nhưng đầu óc hán hiện tại đã mơ hồ.

“Vô dụng thôi, lúc trước Lăng Tử Hư chỉ trúng một phần đã phát cuồng, hiện tại ngươi trúng gấp cả chục lần, không lập tức nổ tan xác đã là kỳ tích rồi.” mkn đạp lên ngọc liên đài, lập lơ trên không trung, vẻ mặt nàng phủ một lớp mù khí mệnh mang, không nhìn ra được biểu tình.

“A...” Thần Nam liên tục rú lên, mái tóc dài dựng ngược, hai mắt đỏ ngầu, chẳng quan hiện giờ hán không đứng vững nổi nên không thể khống chế thân thể. Đầu óc hán vo thành một cục, cảm giác thân thể sắp nổ tung.

“Grào...” tiểu long rống lên, tràng long khiêu khiến cả dãy núi rung rinh, nó liên tục lăn lộn dưới ôn tuyền.

Mộng Khả Nhi u oán thở dài: “Thần Nam, xin lỗi không cho ngươi cơ hội quyết đấu công bình bởi không nắm chắc thắng được ngươi nên mới phải dùng đến Liệt Huyết tổ độc. Ta rất cần viên thần xá lợi mà tiểu long đã nuốt để trấn áp ác ma sắp phá phong ấn, bằng không khi ác ma xông ra tất sẽ máu chảy thành sông, xương chất như núi. Xưa nay ta luôn muốn giết ngươi nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ dùng cách này, thật là đáng tiếc. Ta đành nói câu xin lỗi với ngươi. Hiện tại ta sẽ để ngươi thống khoái, giải thoát được nhanh chóng.”

Thần trí Thần Nam đã hơi thác loạn nhưng trong tiềm thức vẫn biết Mộng Khả Nhi sắp hạ sát thủ, hán đột nhiên phát cuồng nhảy xuống khe núi, tiếng gió rít lên rồi thân hình rơi xuống thật nhanh.

Mộng Khả Nhi nhíu mày nhìn tiểu long lăn lộn trong ôn tuyền, biết rằng con rồng này có điểm cổ quái, thực lực không ổn định, có lúc sánh với lục giai, có lúc lại ngũ giai cũng không nổi nên tin rằng tổ độc có thể chế phục nó nhưng không thể hủy diệt nổi một thần thú như vậy.

“Grào...” Long Bảo Bảo liên tục lăn lộn, từng tràng gầm rống vang lên động trời.

Nửa khắc sau, tiểu long vừa gầm vừa rống: “Grào..... xú nữ nhân ngươi dám... hại chết Thần Nam, grào...ta phải giết ngươi!” Nó loạn choạng bay khỏi ôn tuyền, giữa tiếng gầm rống vang động chín tầng trời, thân thể non nớt của Long Bảo Bảo vụt lớn.

Từ một thước thành một trượng rồi đạt đến năm trượng, sau cùng dài đến mười lăm trượng, nó có thân hình của một đông phương thần long, cánh của tây phương thần long, trông hết sức thần võ. Quả nhiên nó biến cách biến hóa.

“Grào...”

Tiểu long biến thân xong liền đạt đến lục giai, tựa hồ tạm thời áp chế được độc tính của tổ độc, đang lúc cuồng nộ bèn lao vào Mộng Khả Nhi.

“Xú nữ nhân, chết đi.”

Mộng Khả Nhi sững sốt, nàng ta không sao tưởng tượng nổi một con rồng nhỏ xíu lại biến thành to lớn như vậy được.

Soạt, soạt, soạt.

Nàng đứng lên ngọc liên đài, liên tục biến đổi phương vị, tránh né tiểu long đang cuồng nộ.

Nhưng lúc đó Long Bảo Bảo còn nhanh hơn chớp, uy lực của lực giai thần long vượt ngoài khả năng chống đỡ của cao thủ ngũ giai như Mộng Khả Nhi.

“Grào...”

Một tiếng rống vang vọng, Long Bảo Bảo bay đến trên đầu Mộng Khả Nhi, há miệng phun ra một tia sét khổng lồ, lao vút xuống.

Mộng Khả Nhi lạnh người, kiệt lực tránh né mới thoát được đòn trí mệnh đó, tia sét giáng xuống, “ầm”, cả đỉnh núi tan nát, vô số tảng đá bắn văng tứ tán.

Hiện tại Long Bảo Bảo đại đến lực giai, lại đang cuồng nộ cực điểm, vô luận tốc độ hay sức mạnh đều vượt xa Mộng Khả Nhi. Nó quất mạnh đuôi vào người đối phương khiến Mộng Khả Nhi phun máu, lặn xuống dưới một đám đá vỡ lổn nhổn.

“Grào...”

Hào quang trên mình Long Bảo Bảo dần ảm đạm, từ khi bị Vô Danh thần ma gây trọng thương, nó chưa triệt để phục nguyên, vốn không thể giao thủ quá kịch liệt với người ta, hiện tại phát cuồng nên huy động sức mạnh quá mức, ẩn họa liền xuất hiện.

Nhưng trong giây phút cuối, nó không dừng lại mà điên cuồng huy động long lực, long vĩ hung hãn đập xuống đỉnh núi bên dưới khiến cả Mộng Khả Nhi và vô số khối đá rớt xuống vực theo. Đoạn lại phun tiếp mấy đạo sét đánh theo xuống vực...

21. Chương 21: Lưới

Nếu như thay bằng người khác, lúc này đừng nói đến còn có ý thức, có lẽ đã máu thịt rơi rời. Sức mạnh công kích bằng cơ thể của lực giai thần long, đâu phải là thứ người thường có thể chịu được. Một chiêu thần long bá vĩ uy lực cường đại, nặng như Thái Sơn áp đỉnh, lực phá hủy kinh người, người thường khó có thể tưởng tượng được.

Vào lúc Mộng Khả Nhi nghĩ rằng mình chắc chết rồi, lực lượng phong ấn trong cơ thể nàng đột nhiên cuộn cuộn như trường giang, ào ạt như đại hà tiến vào bên trong cơ thể nàng. Lực tượng thần bí khó dò này từ trong cơ thể nàng phát ra vạn đạo hào quang, khiến toàn thân nàng như chìm trong một điệu múa kỳ ảo, ngăn cản phần lớn lực công kích của Long Bảo Bảo, đồng thời nhanh chóng trị liệu những vết thương của nàng.

“Grào”

Long Bảo Bảo hướng lên trời gào rống, tiếng gầm vang vọng khắp trời đất, làm dã thú trong khuôn viên trầm dậm run rẩy, rạp xuống đất hướng về phía ngọn núi không ngừng bá lạy.

Lúc này Long Bảo Bảo dài tới mười lăm trượng đang trong trạng thái cuồng bạo, liên tục huy động long lực, nửa ngọn núi bị nó san phẳng, từng đạo sấm sét khổng lồ liên tục xẹt xuống sơn nhai, oanh kích Mộng Khả Nhi đang lặn trong đám loạn thạch.

Long Bảo Bảo phấn nộ cùng cực, phát hiện những tia sấm sét đều bị hào quang do Mộng Khả Nhi phát ra cản lại, nó liên tục gầm rú khiến cả dãy núi chấn động.

“Xú nữ nhân người quả có lai lịch! Bất kể thế nào, ta cũng phải giết ngươi!” Tuy long thân của nó tới hơn mười trượng nhưng lời lẽ vẫn bập bẹ như hải đồng, dù vậy vẫn biểu đạt được niềm phẫn nộ.

“Grào...”

Long Bảo Bảo gầm lên, thân long vĩ quét tới như thiên đao cứng đanh, cắt đứt bốn năm khối đá nặng chừng mấy vạn cân, nối nhau rơi theo Mộng Khả Nhi.

Long ngữ ma pháp và công kích sấm sét vô hiệu, nó quyết định dùng man lực phá trừ cổ sức mạnh thần bí nan trắc kia để giết đối phương. Mấy khối đá nặng cả vạn cân thi nhau rớt xuống, hào quang quanh mình Mộng Khả Nhi chập chờn thành ảm đạm, cơ hồ tan đi.

“Grào...”

Tiếng long khiếu chấn động màng nhĩ, vang đến mây xanh, Long Bảo Bảo đã động nộ thực sự, mặc cho thân thể mỗi lúc một mờ đi, liên tục huy động long lực.

Năm khối đá lớn gấp ba lần căn phòng bị nó đánh vỡ, độc địa quăng vào Mộng Khả Nhi.

Bình, bình, bình, bình.

Hào quang quanh mình Mộng Khả Nhi rốt cuộc trở nên bạc nhược đến cực điểm, sau đó một khối đánh trúng vàng sáng trên đầu khiến nàng ta rít lên chói lói, triệt để mất đi ý thức, rơi xuống vực cùng đám loạn thạch.

Long Bảo Bảo lúc đó cũng biến thành một thân long ảnh tượng hư nhược, không thể giữ thể trạng mà nhanh chóng co lại, từ mười lăm trượng còn năm trượng, sau cùng hóa thành một con tiểu long dài vùn vùn một xích.

Thân thể nó gần như trong suốt, kêu lên bập bẹ: “Hổng rồi, lẽ nào ta vũ hóa thành tiên, lập địa thành phật? Ô ô, ta không muốn chết.”

Cùng lúc, chiếc sừng trên trán nó sáng rực lên, tỏa ra kim quang chói lòa, bao lấy nó rồi bay xuống vực.

Chiếc sừng thứ ba này là xá lợi tử của Quang Minh thần hóa thành, năng lượng ánh sáng thuần tịnh tràn vào thân thể khô kiệt của tiểu long khiến nó khôi phục sinh cơ. Bất quá chỉ cung cấp gần đủ sức mạnh cơ bản nó đã mất rồi ngừng đưa năng lượng mang thuộc tính ánh sáng vào nữa.

“A, Quang Minh đại thần cứu ta, Đại đức đại uy Thiên Long Bảo Bảo nợ ngươi một món ân tình.” Tiểu long mơ mơ hồ hồ nói, xong câu cuối liền mất luôn ý thức.

Tiếng long khiếu chấn động đất trời tan đi, kéo theo vô số đá tảng rơi xuống, nửa ngọn núi đã bị quét bằng sau biến cố. Hồi lâu, tất cả mới trở lại bình tĩnh như trước.

oOo

Dưới chân núi là một dòng sông chảy xiết dài hơn ba ngàn dặm tên Ba Lạp Khắc, là con sông dài nhất Tân Lan đế quốc, chảy từ hướng Bắc về hướng Đông nam phải qua dãy núi này.

Thần Nam bị Liệt huyết tổ độc trong thân thể giày vò khiến ý thức mất đi, huyết dịch sôi trào, chân khí tràn ra, cơ thể đứng trên bờ vực thẳm bị nổ tung.

“Ừm”, lao vào dòng nước xong, thân thể hắn hòa hoãn hơn một chút nhưng Liệt huyết tổ độc vẫn vô cùng cuồng mãnh, thấm vào mỗi tế bào. Cứ thế này trước sau gì hắn cũng không thoát khỏi cảnh bị nổ banh xác như ngũ giai cao thủ Lăng Tử Hư của Lăng gia.

Hắn đang sa vào cảnh điên cuồng, ý thức đã mơ hồ, thân thể liên tục vụn vụn trong làn nước lại nóng bùng lên, chân khí cuồng bá ào ào tràn ra khiến nước sông chung quanh bị đun nóng, sôi lên lục đục đoạn vỡ tung.

Trong lúc ý thức của hắn mất đi không chế, thân thể sắp nổ toác, Hậu Nghệ cung cơ hồ sống dậy, hình dáng thần cung càng lúc càng rõ, quang hoa tỏa ra đẩy nước sông vệt hắn, hình thành một vùng không gian ngập đầy quang vụ.

Hào quang liên tục lấp lóe, sau cùng dần hóa hình, biến thành một gốc cổ thụ. Kỳ thật đó là bản thể của cây cung, nó vốn một linh căn (rễ cây linh thiêng) trong trời đất hóa bị người ta tế luyện thành thần binh.

Gốc cây chẳng chịt rễ, từng chiếc vươn ra như cầu long uốn lượn, vòm lá xanh biếc cơ hồ rụng xuống.

Mở rễ cây nhằng nhịt phảng phất tiến vào ngũ tạng lục phủ của Thần Nam, từng dòng màu đỏ nhỏ xíu thuận theo rễ cây cổ kính mà tiến vào thân cây - đó là độc tố của Liệt huyết tổ độc, bao nhiêu độc tố phân bố tại thân thể hần lại bị rễ cây hút hết vào thân nó.

Vô số sợi chỉ đỏ lờm tan về các rễ rồi được đưa lên vòm lá, không lâu sau, lớp lá xanh biến thành màu đỏ, rồi cả thân cây đỏ lên, vụ khí thông qua tán lá dày đặc thoát ra, đẩy khỏi thân thể Thần Nam hòa vào nước sông.

Thân thể hần hạ nhiệt dần, huyết dịch không sôi trào nữa, chân khí chạy loạn dần bình hòa lại, bất quá hần vẫn hôn mê bất tỉnh, trôi nổi theo dòng nước về phía hạ du.

Không lâu sau, một hạt xá lợi lấp lánh dẫn theo một con tiểu long gần như trong suốt đuổi kịp hần, hào quang lóe sáng, cả xá lợi và tiểu long quán quanh tay phải hần, tạo thành nét vẽ đẹp đẽ.

Lần này Mộng Khả Nhi bị thương cực nặng, cũng hôn mê mà ngã xuống dòng sông, bập bênh trôi nổi về phía hạ du như Thần Nam.

Dòng Ba Lạp Khắc xuyên qua dãy núi rồi đổ về phía đông nam Tân Lan đế quốc, chảy vòng qua một vùng đất phì nhiêu, vì thế nhân dân hai bên bờ luôn giữ tình cảm đặc biệt với con sông.

Đã qua ba ngày Thần Nam và Mộng Khả Nhi rơi xuống sông, trôi đến một châu quận thuộc Tân Lan đế quốc. Hai người tu vi tinh thâm, đến cảnh giới của họ có thể dựa vào làn da hấp thu tiên thiên tinh khí trong nước bổ sung cho nhu cầu cơ thể, tuyệt không có chuyện chìm xuống rồi chết đuối.

Nhưng trong thời gian này, hai người không hề tỉnh lại, thủy chung vẫn hôn mê.

Dòng Ba Lạp Khắc chảy về phía đông nam, lòng sông càng lúc càng rộng, nước sông cũng chậm lại theo, trên mặt sông thoáng đạt không chỉ có thuyền chở hàng đi lại, còn có cả thuyền đánh cá.

Hai cha con lão Đan Ni Đông và Cát Lệ Ti sống ở trong một tiểu thôn dưới hạ du Ba Lạp Khắc, thương ngày vẫn ra sông đánh cá mưu sinh. Hôm đó hai cha con vừa thả lưới, liền cảm thấy sức kéo cực mạnh, bằng trực giác cả hai cho rằng đó là một con cá rất lớn.

Lưới nhanh chóng được kéo lên, hai cha con trợn mắt há miệng, là một nam tử khỏa thân, trên tay phải có khắc hình một con tiểu long màu hoàng kim, sau lưng đeo một cây cung xanh đen, hiển nhiên hần vẫn còn sống bởi bụng vẫn hơi phập phồng thở.

Đương nhiên là Thần Nam, hần theo dòng nước trôi đến đây, vừa hay được lưới cá kéo lên. Cát Lệ Ti rú lên, vội trốn vào trong khoang, Lão Đan Ni Đông hơi ổn định tâm thần liền gỡ Thần Nam ra.

Một người chết đuối nhất định sẽ uống đầy một bụng nước, lão phát hiện Thần Nam hình như không có tí nước nào trong người bèn lấy một tấm áo vải thô mặc cho hần rồi đưa vào trong khoang, bảo Cát Lệ Ti cho uống một bát canh gừng.

Những người sống bên sông đã quen chuyện thấy người bị chết đuối, hai cha con lão Đan Ni Đông tịnh không lấy gì làm kì lạ với việc đánh cá được người, mãi đến khi thấy hần là người phương Đông mới hơi kinh ngạc.

Hai cha con thấy Thần Nam không nguy hiểm tính mạng, thân thể bình thường mới quyết định tiếp tục đánh cá xong mới đưa người chết đuối này lên bờ.

Hai thời thần sau, Thần Nam ngủ ngon trong khoang, hai cha con lão Đan Ni Đông thu hoạch cũng không tệ, cá nặng khoang. Đúng lúc đó, lưới lại chìm xuống, hai cha con đưa mắt nhìn nhau, tin rằng lần này là một con cá lớn, không ngờ vận khí sao lại tốt đến thế.

“A.”

“A.”

Lúc kéo lưới lên, cả hai cha con đồng thời hô lên kinh hãi, hóa ra... lại là một người!

Đó là một nữ tử xinh đẹp như thiên sứ, mái tóc dài đen nhánh bị nước ánh lên sáng lấp lánh, làn da như ngọc, thân thể mảnh mai hoàn mỹ vô cùng, xứng danh kiệt tác đặc ý nhất của thượng thiên.

22. Chương 22: Ở Tiểu Sơn Thôn Xa Xôi...

Mộng Khả Nhi quả thật nguyệt thẹn hoa nhường, khuynh thành khuynh quốc: làn tóc mai buông xuống, sống mũi vươn cao, cặp môi đỏ tươi, trên mặt vương mấy giọt nước tạo cho nàng vẻ thanh tân tú lệ như xuất thủy phù dung.

Lần này đến lượt lão Đan Ni Đông ngại, tạm thời vào trong khoang để Cát Lệ Ti gỡ Mộng Khả Nhi khỏi lưới rồi mặc y phục sạch sẽ cho nàng.

Mộng Khả Nhi không hề hấn gì, nằm trong khoang như mĩ nhân đang ngủ, ngay cả nữ tử như Cát Lệ Ti cũng ngấm nhìn si dại.

Lão Đan Ni Đông đã sáu chục tuổi, kinh nghiệm già đời, thấy liên tục đánh cá được hai người liền hiểu có chuyện không tầm thường, vội giọng thuyên vào bờ, rồi cũng con gái chia nhau công hai người về nhà.

Lúc này Liệt huyết tổ độc trong thân thể Thần Nam cơ bản bị bài trừ, Hậu Nghệ cung hóa thành cổ thụ đã cứu hần, bằng không giờ này đã nổ tan xác rồi.

Kịch độc như thế không gây thương tổn cho hần nhưng để lại di chứng nghiêm trọng, khiến hần quên sạch mọi sự tình trong quá khứ, thậm chí không biết mình là ai.

“Ta là ai?” Hần vật vờ suy tư, thống khổ phi thường, hoàn toàn quên hết, mỗi khi trong lòng có ấn tượng gì đó nổi lên lại có một lớp mây khói nhanh chóng che đi. Hần đứng trong sân giữa mặt lên trời hét: “Ta là ai?”

Hai cha con lão Đan Ni Đông chỉ biết đồng tình, cứu người thanh niên về nhà đã nửa ngày là hần tỉnh lại nhưng lúc nào cũng mê mang, hỏi han tình hình thì hần mù tịt. Hần đã mất trí.

Lão Đan Ni Đông là một lão nhân thiện lương, thấy hần đau khổ như vậy bèn lên tiếng an ủi: “Người trẻ tuổi không cần nóng ruột, có nhiều người mất trí một thời gian sau lại nhớ lại được, lão thấy cậu có thể như vậy.”

Cát Lệ Ti cũng khuyên giải: “Đúng, huynh nên tĩnh tâm, sớm muộn gì cũng nhớ lại việc trước kia, ồ, đúng rồi, nữ tử đẹp như thiên sứ kia cũng từ thương du trôi xuống giống huynh, có phải đồng bạn của huynh chăng?”

Lão Đan Ni Đông nói: “Ừ, lão cũng nghĩ hai vị là đồng bạn, chàng trai trẻ thử đến thăm xem, biết đâu lại nhớ ra chuyện gì.”

Thần Nam vội tiến vào trong nhà, thấy trên giường có một nữ tử đẹp như thiên tiên, cảm giác trong óc rung động, buột miệng nói ra ba chữ: “Mộng Khả Nhi...”

“Xem ra hai người đúng là đồng bạn.” Cát Lệ Ti cười nói: “Huynh coi, vừa nhìn thấy liền gọi được tên nàng ta, quan hệ không tầm thường đâu, a, mà tên mình huynh còn quên, lại nhớ tên nàng ta. Ồ, có khi hai người yêu nhau, có lẽ nàng ta không cẩn thận sa chân xuống sông, huynh nhảy xuống cứu nên mới bị nước sông cuốn đi.”

Cát Lệ Ti tuy không xinh đẹp như thiên tiên giống Mộng Khả Nhi nhưng cũng là mĩ nhân trong vòng trăm dặm quanh đây. Thiếu nữ trẻ tuổi thích ảo tưởng, chỉ mỗi chuyện Thần Nam gọi tên Mộng Khả Nhi mà nghĩ ra ngàn ấy chuyện.

Thần Nam trước lúc mất trí đặc biệt muốn giết Mộng Khả Nhi nên nhớ được tên nàng, Cát Lệ Ti mà biết sự tình chắc sẽ kinh hãi tròn tròn mắt.

Lão Đan Ni Đông trải nghiệm đã nhiều, cắt ngang ảo tưởng của con gái: “Nói vậy, hai người quen nhau, chàng trai trẻ cứ an tâm, nàng ta chắc biết quá khứ của cậu, đợi khi nàng tỉnh lại sẽ giúp cậu khôi phục ký ức.”

Thần Nam chăm chú quan sát dung nhan như ngọc của Mộng Khả Nhi, cố gắng suy nghĩ nhưng sau cùng đành buông xuôi, chỉ biết mỗi nàng ta là Mộng Khả Nhi, ngoài ra không biết gì nữa.

Đó là một thôn trang ở hạ du sông Ba Lạp Khắc, không đầy trăm hộ dân sinh sống. Thôn kề với sông ở phía tây, phía đông là núi non liên miên bất tuyệt, đa phần thôn dân đánh cá hoặc đi săn kiếm sống.

Chỉ hai ngày sau, cả thôn đều biết lão Đan Ni Đông cứu được hai thanh niên, những người dân chất phác đều đến thăm.

Từ lúc bị Long Bảo Bảo đả thương đã năm ngày, Mộng Khả Nhi vẫn hôn mê, chưa có dấu hiệu tỉnh lại, vết thương quả thật cực kỳ nghiêm trọng. Nếu không vì có sức mạnh phong ấn thần bí trong người, e rằng nàng đã bị đòn công kích khủng khiếp của tiểu long biến thành tương thịt.

Sức mạnh phong ấn dần trị liệu thân thể, điểm điểm quang hoa từ thể nội nàng phát ra tạo thành nét thánh khiết vô ngần. Cát Lệ Ti tin rằng kiếp trước của nàng là thiên sứ, bằng không một người sao có thể thánh khiết và mỹ lệ đến thế?

Kỳ thật, Thần Nam cũng có những biểu hiện dị thường, tuy quên quá khứ, nhưng huyền công vẫn vận chuyển không ngừng, ban ngày không thấy gì song ban đêm toàn thân phủ một lớp hào quang nhàn nhạt.

Do mất đi trí nhớ, hắn không biết che giấu thực lực, nếu tình huống này mà bị cao thủ tu luyện giới phát hiện nhất định sẽ chấn kinh trước tu vi của hắn, chân khí hộ thể lại hóa thành thật chất. May mà trong tiểu thôn không có ai thuộc tu luyện giới, nhân quang người thường khó lòng phát hiện nét dị thường của hắn.

Thêm một ngày nữa, Mộng Khả Nhi cuối cùng cũng tỉnh lại, con ngươi trong vắt như thu thủy vô cùng thuần tịnh, ngây thơ như trẻ sơ sinh ra nhìn ba khuôn mặt. Ánh mắt từ lão Đan Ni Đông chuyển sang Cát Lệ Ti rồi dừng lại trên mình Thần Nam.

Dung nhan thanh lệ vô song không giữ nổi bình tĩnh, lóe lên ánh sáng khác lạ, hô vang kinh hãi: “Thần Nam...”

“Tốt quá rồi, các vị có biết nhau, vậy nàng ta có hi vọng khôi phục ký ức.” Cát Lệ Ti không chỉ là một cô gái ưa ảo tưởng mà luôn lạc quan, đặc biệt hướng ngoại, thấy hai người nhận ra nhau bèn cao hứng cười vang: “Sau cơn mưa là đến cầu vồng xuất hiện.”

“Nàng gọi ta là Thần Nam, vậy tên ta là Thần Nam?” Thần Nam tỏ vẻ nóng ruột hỏi.

Ánh mắt Mộng Khả Nhi nhìn hắn không chớp: “Huynh là Thần Nam... nhưng... ta là ai?”

Giọng nói có phần mê mang như từ trời cao vọng xuống, lúc này tiên tử từ Đạm Đài thánh địa tỏ ra bơ vơ như tiểu nữ hài sa vào mê lộ, vẻ đáng thương lộ hẳn ra ngoài. So với truyền nhân thánh địa tâm cơ thâm trầm trước kia, như thể là hai người.

“A, tỷ... cũng quên mất mình là ai?” Nói đoạn Cát Lệ Ti đưa tay bịt miệng, tỏ vẻ không tin nổi.

Hai người đều mất trí nhớ, chuyện này thật sự ly kỳ, lão Đan Ni Đông tỏ ra nghi ngại, bất quá cón ghi nát óc cũng không hiểu là chuyện gì.

Hai cha con lương thiện bèn giữ hai kẻ mất trí nhớ lại nhà, hai miệng ăn liền trở thành bốn.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi đều có cảm giác quen nhau nhưng không tài nào nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Cứ vậy, hai người sống yên lành trong tiểu thôn được một tháng.

Đã quen với đời sống ở đây, Thần Nam thường đi theo lão Đan Ni Đông đánh cá, Cát Lệ Ti không cần phải lên thuyền mỗi ngày nữa mà số tiền kiếm được lại hơn hẳn.

Thôn dân đều cho rằng Thần Nam là một thanh niên chăm chỉ, trừ những lúc giúp lão Đan Ni Đông đánh cá, hắn thường vào núi săn thú.

Một người trong một ngày giết sạch tám vị ngũ giai cao thủ mà đi sẵn quả thực... đại tài tiểu dụng! Dầu mắt kí ức nhưng huyền công vẫn không ngừng vận chuyển, hần quên chiêu thức song tốc độ kinh người và sức mạnh vẫn vượt xa tưởng tượng của thường nhân.

Ngày đầu tiên đi săn, hần mang về một con dã trư cực lớn, lão Đan Ni Đông cười không ngậm miệng nổi, trước đây trong nhà không có nam tử cường tráng nên lão và Cát Lệ Ti mới đánh cá kiếm sống, cứu được Thần Nam quả là quá hay, lần nào đánh cá cũng đầy khoang, hiện tại bản lĩnh đi săn của hần cũng xuất sắc như vậy.

Lão rất muốn gả con gái cho thanh niên này, nếu có con rể xuất sắc như thế, nửa đời sau lão chỉ việc hưởng phúc.

Chỉ là lão không chỉ cứu một thanh niên mà cả một nữ tử nữa, đương nhiên nhìn ra quan hệ giữa hai người không bình thường. Bọn họ dầu quên mình là ai vẫn không quên được đối phương, chính là một đôi tình nhân.

Nếu lão mà biết hai người trẻ tuổi kia trước lúc mất trí vì muốn diệt nhau mà nhớ được tên đối phương chắc sẽ há hốc mồm.

Mấy ngày này, Mộng Khả Nhi cũng hòa mình vào đời sống ở tiểu sơn thôn, từ khi học được chút ít kỹ thuật dệt may của Cát Lệ Ti, thiên tư võ học liền biểu hiện ra.

Nàng cũng như Thần Nam, huyền công vận chuyển không ngừng trong mình, ngân châm trong tay được mấy ngón tay mảnh mai như ngọc đưa đi đưa lại, trở thành vật có sinh mệnh, xuyên liên tục trên manh vải bố.

Cát Lệ Ti há mồm quan sát, phát hiện ngón tay Mộng Khả Nhi không hề chạm vào cây châm, mà cách không điều khiển, quả thật quá đổi thần kỳ, làm sao tin nổi.

Ngoài ra, vẻ đẹp của Mộng Khả Nhi khiến cả sơn thôn rung động, dung mạo khuynh quốc khuynh thành hợp cùng ánh mắt thuần khiết khiến nàng như thiên sứ từ trên trời xuống.

Tuyệt đại giai nhân xuất hiện tại tiểu thôn trang lập tức gây ra xôn xao, thanh niên trong thôn cả ngày quanh quẩn gần nhà lão Đan Ni Đông để ngắm dung nhan.

Hôm đó, Thần Nam và các thợ săn vào núi, một con mãnh hổ đột nhiên xuất hiện, hần nhanh nhẹn nhảy bổ tới, nhẹ nhàng vịn gãy cổ.

Những thợ săn còn lại há hốc mồm, hần quả nhiên là quái vật! Lại...dùng tay không giết được mãnh hổ một cách nhẹ nhàng, hình như việc đó không đáng gì với hần, đó... thật không tin nổi.

Hiện tại họ đã hiểu vì sao lần nào hần đi săn cũng mang rất nhiều về, thân thủ tuyệt diệu như vậy đủ để tung hoành vô địch, vào núi khác nào cá về nước.

Đi săn tiếp, Thần Nam lại khiến các đồng bạn triệt để kinh hãi, một cước đã chết con lợn lòi nặng cả ngàn cân, một quyền đâm chết một con gấu, nhưng khủng khiếp nhất là hần tay không hạ gục một con voi.

Đó là người ư? Không thể nào. Nhưng thợ săn đi cùng há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình, gã thanh niên được lão Đan Ni Đông cứu về quá đáng sợ, lại đánh gục được cả một con voi lớn ngang trái núi nhỏ! Hần mới chân chính là dã thú.

Lúc toán thợ săn mang hổ, gấu, lợn lòi, voi về thôn liền tạo thành xôn xao, săn được mấy con mãnh thú ăn thịt đã đủ kinh người rồi, mà gã thanh niên lão Đan Ni Đông cứu về lại... một mình vác cả con voi vào thôn.

Thôn dân đều dụi mắt, không tin vào tình cảnh đang xảy ra, gã thanh niên quăng con voi bị trói gô xuống chân như thể vừa vớt một con chó nhỏ săn được trong núi mang về.

“Ôi, mẹ ơi, đây là thật sao?”

“Ta nhìn thấy gì vậy?”

“Quang Minh thần trên cao! Ta không hoa mắt chứ?”

...

Đối với người bình thường, tình cảnh này vượt quá tưởng tượng, đương nhiên họ mà biết gã thanh niên đó từng hạ cả thánh long ắt sẽ không kinh ngạc nữa.

Hắn chia một nửa số vật sẵn được cho đồng bạn rồi một tay xách xách hổ, gấu và voi về nhà lão Đan Ni Đông.

Trên đường về, ai cũng tỏ ý kính sợ, đối với thôn dân, hắn thực sự là dã thú của dã thú.

Lúc gần đến nhà lão Đan Ni Đông, hắn chợt nghe thấy tiếng cãi cọ, vội bước nhanh hơn, liền thấy một tên vô lại trong thôn dẫn theo hai tên khác đang tranh cãi cùng lão Đan Ni Đông.

Mấy hôm nay, Mạn Lợi Áo lang thang gần đây.

Từ lúc gã vô ý nhìn thấy Mộng Khả Nhi, cả ngày không muốn ăn uống gì nữa, hôm nay không nhịn nổi mới tìm hai tên bạn bè du đãng đến trên cột, không ngờ bị lão Đan Ni Đông ngăn lại, thẹn quá hóa giận nên mồn động thủ.

Vừa hay lúc Thần Nam về, Mạn Lợi Áo thấy hắn xách cá voi, hổ, gấu đi tới thì suýt nữa lăn ra đất, không dám nói thêm nữa câu, vội dẫn hai tên đồng bạn chạy ngay.

Lão Đan Ni Đông cũng vô cùng kinh hãi, kéo Thần Nam vào trong nhà rồi nói: “Thần Nam, cậu và Tiểu Mộng đều được lão cứu về, hiện tại lão và Cát Lệ Ti đều thấy hai người là một đôi tình nhân nên muốn giúp hai người thành hôn.”

“Đừng kinh hãi, cậu cũng thấy rồi, tên vô lại đó từ sáng đến tối đều quanh quẩn gần đây, lão sợ để lâu sẽ có chuyện. Gia tộc của hắn và bọn khốn trên thị trấn quen nhau, vạn nhất chạm vào chúng sẽ gặp phiền hà. Vậy nên mau thành hôn cho cậu và Tiểu Mộng sẽ dập tắt ý niệm của tên vô lại đó.”

23. Chương 23: Đêm Say Đắm

Hiện tại nàng như dóa sen trắng thuần khiết, thật khó khiến người ta liên tưởng tới nữ nhân tâm cơ thâm trầm trước kia.

“Ô la la, cung hỉ Khả Nhi tỷ tỷ, đừng thẹn nữa, đây là việc vui mừng mà.” Cát Lệ Ti trêu.

“Cát Lệ Ti đừng nói nhăng, hiện tại tỷ còn chưa muốn gả cho người ta.” Mộng Khả Nhi tức giận đáp.

“Nhưng tên vô lại Mạn Lợi Áo đã nhìn trúng tỷ, nếu không lấy chồng, cả ngày hắn sẽ tới gây phiền. Hơn nữa tỷ và Thần đại ca đã từng hứa sống chết có nhau rồi.”

Nhắc đến Mạn Lợi Áo, Cát Lệ Ti tỏ ra chán ghét, dung mạo của nàng ta tuy không thể so với Mộng Khả Nhi nhưng nhìn chung cũng được coi là tú lệ, chắc trước đây Mạn Lợi Áo từng bị quấy nhiễu.

Nhớ lại những việc đáng hận, Cát Lệ Ti mắng: “Tên vô lại này vô cùng đáng ghét, đã không giúp đỡ người cùng thôn lại đi lấy lòng bọn nha tráo của gã nam tước vạn ác phải nâng thuê má, hắn thường cùng bọn du côn trên thị trấn bức hiếp thôn dân, đúng là đáng hận cùng cực.”

Lão Đan Ni Đông thao thao bất tuyệt, hai cha con ông ta đều hi vọng Thần Nam và Mộng Khả Nhi sớm thành thân. Hai cha con đều cho rằng Thần, Mộng vốn là một cặp tình nhân, thành thân là tránh được phiền hà.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi đã mất trí nhớ, cả ngày nghe Cát Lệ Ti nói họ là một đôi yêu nhau, dần dần ra tin tưởng.

Tiểu thôn không lớn, tổng cộng không đầy trăm hộ, đi khắp cũng không mất mấy thời gian, hầu như ai cũng biết đôi thanh niên nam nữ lão Đan Ni Đông cứu về sẽ thành thân.

Thôn dân đều cho rằng một nam tử thiên sinh thần lực, hàng phục được cả hổ, gấu, sư tử và một thiên sứ thanh lệ vô song quả là đôi tân nhân tương xứng.

Chỉ có một người phần nộ là gã lưu manh Mạn Lợi Áo, từ khi gặp Mộng Khả Nhi gã như mất hồn phách, thề rằng phải cưới được nàng.

Nhưng lúc thấy cảnh tượng khủng khiếp Thần Nam đi săn về thì không dám khinh cử vọng động, chọc đến quái vật đó. Đấu với Thần Nam khác nào kiến đấu với voi.

Nhưng gã không cam lòng, lợi dụng lúc Thần Nam và lão Đan Ni Đông đi đánh cá bên tụ tập mấy tên vô lại dùng thuyền lớn va vào thuyền nhỏ để trừ địch thủ.

Nhưng một việc khủng khiếp xảy ra, Thần Nam lao lên thuyền bọn chúng như thần diệu, túm cổ từng tên quăng xuống sông như ném bao cát, tên nào cũng bị văng đi hàng mấy trượng mới rớt xuống nước.

Chiếc thuyền của chúng bị Thần Nam dùng một cước đá tan, cơ hồ hấn đang đùa giỡn với một thứ đồ chơi nào đó.

Mấy tên vô lại bị đánh bán sống bán chết, uống no nước sông, trôi đi mười mấy dặm mới dám lên bờ.

Từ đó, Mạn Lợi Áo vừa hận vừa sợ Thần Nam, nhưng không dám động đến.

Hôn lễ của Thần Nam và Mộng Khả Nhi cử hành dưới ánh mắt hâm mộ của các thanh niên trong tiểu thôn.

Hôn lễ của tây phương rất trang trọng, lãng mạn, do một thần chức nhân viên của Quang Minh thần điện chủ trì nhưng sơn thôn này hẻo lánh, không tìm đâu ta thần điện ở quanh đó, nên một trưởng bối đức cao vọng trọng trong thôn đóng vai trò thay thế.

“Mộng Khả Nhi, con có đồng ý gả cho nam tử này, cùng y kết thành hôn ước? Bất kể bệnh tật hay mạnh khỏe, hoặc bất kì lí do gì cũng yêu thương, quan tâm, tôn trọng y. Chấp nhận y, vĩnh viễn trung thành với y cho đến khi nhắm mắt xuôi tay?”

“Con đồng ý.”

“Thần Nam, con có đồng ý lấy nữ nhân này, cùng nàng kết thành hôn ước? Bất kể bệnh tật hay mạnh khỏe, hoặc bất kì lí do gì cũng yêu thương, quan tâm, tôn trọng nàng. Chấp nhận nàng, vĩnh viễn trung thành với nàng cho đến khi nhắm mắt xuôi tay?”

“Con đồng ý.”

“Giờ ta nhân danh Quang Minh thần tuyên bố hai con chính thức kết thành phu thê...”

Hôn lễ cứ thế diễn ra, Thần Nam và Mộng Khả Nhi vốn là hai kẻ địch mà bây giờ lại kết thành vợ chồng trong tiếng chúc phúc của thôn dân thuần phác.

Nếu các truyền nhân của chính tà thánh địa mà biết ở phương tây đang có hôn lễ lãng mạn này, chỉ e tất cả sẽ sững sốt mãi không thôi.

Đó là một việc không thể tưởng tượng nổi, thánh khiết tiên tử của Đạm Đài thánh địa lại cam tâm tình nguyện gả cho kẻ đối địch, quả thật quá hoang đường!

Hôn lễ kết thúc, cánh tay phải của Thần Nam lóe lên kim quang, một giọng nói bập bẹ chưa sôi phát ra: “Cái gì thế này! Quang Minh đại thần còn trên cao! Ta nhìn thấy gì thế? Không phải ảo giác chứ? Thần dạy, thế giới này điên cuồng quá rồi, ta... ta ngất mất.”

Thật ra Long Bảo Bảo vừa tỉnh lại liền thật sự ngất xỉu.

Với thôn dân, hôn lễ đó vô cùng bình thường nhưng với người tu luyện giới - đó là một sự kiện không hề tầm thường. Nếu đôi thanh niên nam nữ từng đối địch này khôi phục kí ức, hậu quả sẽ là...

Ở tu chân giới bên ngoài lúc đó quả đang trong cảnh gió cuốn mây vần, trận chiến trên sa mạc ngày đó tạo cho Thần Nam tuyệt thế uy danh, một thanh niên mới hai chục tuổi trong một ngày giết được tám vị tuyệt thế cao thủ, xứng danh đại sự kiện của tu luyện giới suốt ngàn năm nay.

Đó cũng là chiến tích vô cùng đáng sợ khiến cả tu luyện giới nháo nhào, vị trí đệ nhất lớp trẻ đương nhiên có chủ.

Trong trường sóng gió này, uy danh Thần Nam lên cao vô tận, đông thổ hoàng tộc mới quật khởi cũng nếm trái đắng, bị hấn tặng cho mấy bạt tai nên thân.

Hắn thiên lí truy sát Đỗ Huyền rồi thất tung, vô số người trong tu luyện giới đợi hắn tái xuất.

Hắc ám thần điện bắt đầu hành động, người trong Quang Minh giáo hội ngầm hoạch định kế sách, đông thổ hoàng tộc Đỗ gia càng muốn báo phục, đồn rằng đã cho cường giả số một lớp trẻ trong gia tộc xuất sơn. Đủ thấy tu luyện giới đang nổi cơn sóng gió vô biên.

Nhưng nhân vật trung tâm Thần Nam lại không thấy đâu, bất kể thế nào nhân sĩ tu luyện giới cũng không tưởng tượng được cảnh ngộ hiện thời của hắn: kết thành vợ chồng với tiên tử của Đạm Đài thánh địa.

Ánh trăng như nước rải xuống núi rừng, xuống sơn thôn dần trở nên trong vắt, cả sơn thôn như được phủ lên một lớp sa mỏng.

Trong nhà lão Đan Ni Đông, đèn đuốc rực rỡ, sơn thôn rất nhỏ, cả trăm hộ đều đưa lễ vật tới khiến trong nhà ngoài sân đầy những hũ rượu mừng.

Mộng Khả Nhi mặc áo cưới may bằng vải sa trắng toát, đường may cực đẹp phối hợp với chất liệu thượng hạng tạo cho nàng phong vận tuyệt đại giai nhân, tôn thêm vẻ lung linh cho thân thể.

Mái tóc dài đen nhánh tết lại rồi vấn lên, dùng cặp thủy tinh cài trên đỉnh đầu, tỏa sáng lấp lánh. Dải tóc sau lưng rũ xuống như suối chảy, tự nhiên xòa lên vai, càng đẹp đến mê người. Cằm cổ trắng như tuyết đeo một chiếc vòng ngọc thạch, hòa cùng làn da trắng ngần, càng rạng rỡ hơn.

Tuyệt đại dung nhan không cần son phấn vẫn đẹp tự nhiên, thanh tân tú lệ, vẻ mặt như mộng như ảo, dù cho thiên sứ hạ phàm cũng không sánh nổi.

Dưới ánh đèn thủy tinh, ánh mắt nàng trong như nước hồ thu, lớp áo sa trắng như tuyết hòa cùng làn da và mái tóc đen như mực tỏa ra ánh sáng vô hạn, khiến ai nấy nghẹt thở.

Đêm đó trăng rất sáng nhưng so với tuyệt thế phong tư của Mộng Khả Nhi, ánh trăng cũng thành mờ nhạt.

Người trong tiểu sơn thôn chưa từng thấy tuyệt thế giai nhân như vậy, đều ngơ ngẩn, hồn nhiên không biết rằng đĩa bạc và chén rượu trong tay rơi xuống. Đương nhiên những ánh mắt đó không tỏ ra tham lam mà là những rung động xuất phát từ linh hồn, không ai ôm lòng tà quái mà đơn thuần là hâm ngưỡng cái đẹp.

Vẻ đẹp của Mộng Khả Nhi hoàn toàn thu hút mọi nam thanh nữ tú, già trẻ gái trai đến dự hôn lễ.

Ánh trăng như nước, mãi đến khi tiếng nhạc vui tai vang lên, ai nấy mới tỉnh mộng.

Tuyệt đại giai nhân đi mời rượu, ai cũng say sưa, rượu chẳng say mà người tự say...

Trăng lên đỉnh trời, mọi người đã ra về, đêm nay thuộc về đôi tân nhân.

Mộng Khả Nhi băng cơ ngọc cốt, dịu dàng như cửu thiên tiên tử giá lâm nhân gian, trong đêm tân hôn, dung nhan khuynh thành ửng lên hai đóa mây hồng, cộng thêm lớp áo cưới trắng ngần, càng lay động lòng người.

Hai người nắm tay nhau tiến vào tân phòng.

Mộng Khả Nhi không chống nổi hơi rượu, vào nhà liền mềm nhũn ngã xuống giường, ngọc thể lộ ra, tư thế cực kỳ lung linh quyến rũ. Cánh tay như ngọc và cặp chân dài trắng muốt lộ khỏi lớp áo sa khiến thánh khiết mỹ nữ quyến rũ vô ngần, sức lôi cuốn vô cùng vô tận.

Hiện tại, thuộc về thế giới của hai người.

Da thịt trắng ngần mềm mại, cặp chân ngọc tròn lẳn được ánh đèn chiếu vào cơ hồ trở thành trong suốt, toàn thân nàng phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt, tóc mây tán loạn, gò má dần ửng lên...

Đó là một đêm say đắm...

24. Chương 24: Thánh Long Kị Sĩ Mạnh Nhất

Trong mắt người của tiểu thôn, hai con người yêu thương nhau ấy kết thành cây liền cành quả là chuyện đáng mừng, nhưng chuyện này mà lan ra tu luyện giới, tất nhiên sẽ đẩy lên sóng gió.

Mộng Khả Nhi, đệ tử kiệt xuất nhất của Đạm Đài thánh địa, là hình tượng mỹ lệ và thánh khiết, tiên tử của tu luyện giới, hiện tại đã trở thành phu thê đúng nghĩa với kẻ đối đầu, làm sao có thể tưởng tượng được.

Sẽ có ngày, nàng tỉnh mộng, lúc đó đôi thanh niên nam nữ này sẽ đối xử với nhau thế nào?

Từ sau đêm tân hôn, Thần Nam và Mộng Khả Nhi vô cùng ân ái, ngọt ngọt ngào ngào, khó lòng tưởng tượng được cả hai từng là tử đối đầu của nhau.

Mộng Khả Nhi yêu kiều như nước, nét tinh minh ngày xưa hoàn toàn mất dấu, sau khi kết hôn trở thành một thê tử hiền hậu hết mực, khuôn mặt lúc nào cũng rạng rỡ nụ cười hạnh phúc.

Vạn năm trước, Tiên ảo đại lục và Ma ảo đại lục sáp nhập, nơi giao nhau hình thành những dãy núi liên miên bất tuyệt, chia cắt Đông đại lục và Tây đại lục.

Tiểu thôn lão Đan Ni Đông sinh sống nằm ở phía đông nam Tân Lan đế quốc, thuộc về vùng biên giới, dãy núi ở phía đông tiểu thôn kéo dài mấy trăm dặm, vừa hay nối liền với vùng không có người sinh sống của Thiên Nguyên Đại Lục.

Trong núi sâu thi thoảng lại hiện bóng trâu cầm, man thú hoành hành, nếu dám vào sâu rất có thể sẽ chạm trán ma thú, loại quái thú biết ma pháp này chính là khắc tinh của thợ săn, người trong tiểu thôn chưa ai dám vào nơi sâu nhất của dãy núi săn bắn.

Thần Nam biểu hiện bản lĩnh siêu nhiên, lập tức trở thành đầu lĩnh của các thợ săn trong thôn, mình hấn kiếm đủ cho mọi thanh niên nam tử khác. Lần đầu tiên vào mấy chục dặm trong núi, kết quả rất dễ đoán, những ai theo hấn đều tay xách nách mang trở về.

Lão Đan Ni Đông không cần đánh cá nữa, mỗi lần theo đám thợ săn vào núi đều giúp họ mang thú vật săn được về, rồi chở từ hàng tiểu thôn ra hơn chục tiểu trấn cách đó mười mấy dặm.

Ngày nào thợ săn trong thôn cũng săn được khiến ai nấy vui vẻ vô cùng, thôn dân đều thật thà, chỉ cần đủ ăn đủ mặc là thỏa mãn.

Sau hôn lễ, lại bảy ngày trôi qua êm đềm.

Nhưng sau bảy ngày, thân thể nàng phát sinh dị biến, liên tục tỏa ra khí tức hùng hậu chấn nhiếp tâm phách khiến những người tầm thường không dám nhìn thẳng.

Thần Nam vẫn như thường nhưng bản thân hấn đã là cường giả, không ảnh hưởng mấy may. Nhưng lão Đan Ni Đông và Cát Lệ Ti lại không chịu nổi, mỗi lần chạm phải uy thế của Mộng Khả Nhi đều tỏ ra sợ hãi, trong lòng không an. Bọn họ đoán rằng ma quỷ ám trên người nàng.

Dần dần cả thôn đều biết chuyện, một vị trưởng lão mách cho Thần Nam rằng muốn hóa giải khí “tà sát” trên mình thê tử phải vào sâu trong núi săn Thất Sắc ma hồ trong truyền thuyết, lấy ma tinh hạch bảy màu đeo lên mình Mộng Khả Nhi là trừ được.

Trong tiểu thôn vẫn lưu lại một truyền thuyết rằng, có một thần điện đồ nát cung phụng một vị thần bí mật, Thất Sắc ma hồ là sinh vật vô danh thần linh điểm hóa rồi lưu lại phạm gian nên vô cùng thông linh. Đôi ma hồ sống ở phụ cận cổ thần điện, bảo vệ cho vị thần.

Thần Nam hiện mất đi ký ức, quên cả mình là ai, hấn hòa mình vào đời sống của thôn dân nên khi nghe lão nhân kể liền đem tư duy thuần phác cân nhắc, cho rằng nên bắt cho thê tử một con ma hồ.

Trước lúc hấn vào núi, rất nhiều thanh niên trong thôn muốn đồng hành nhưng bị các vị cao niên cản ngăn. Trong núi thường có mãnh thú xuất hiện, man thú hoành hành, theo họ thì thể phách biến thái của Thần Nam còn có thể ung dung thoát được còn người khác theo vào ắt không còn đường sống quay về.

Lúc chia tay, Mộng Khả Nhi muốn trào nước mắt, tỏa ra vẻ đẹp bàng hoàng, nhan sắc như ngọc, từng đạo hào quang từ thể nội phát ra, như thiên sứ xuống trần, đẹp đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng. Sau cùng, nàng bịn rịn chia tay Thần Nam, ai nấy đều cho rằng họ là một đôi phu thê ân ái vô cùng.

Trong núi cây cối rậm rạp, vượn hót hổ gầm, vô số trân cầm dị thú, nhưng Thần Nam vẫn ung dung tiến vào.

Cổ thần điện trong truyền thuyết ở nơi sâu nhất vủa vùng núi, ngay các vị lão nhân già nhất của tiểu thôn cũng không biết nó thật sự ở đâu, đành chỉ cho hắc phương hướng đại khái.

Vùng núi liên miên bất tuyệt rộng mênh mang, Thần Nam đi liền hai ngày vẫn không phát hiện bóng dáng cổ thần điện, hắc giết không ít mãnh thú to lớn hơn mình nhiều lần đến tấn công, thậm chí còn giết cả một số ma thú. Trong núi quả nhiên hung hiểm, nếu là người bình thường chắc không đi nổi mười dặm đã bị hung thú xé tan xác.

Đi liền năm ngày trong núi, hắc chợt nghe thấy phía trước vang lên tiếng gầm liên tục khiến lá bay ngập núi, dã thú trong rừng cong đuôi bỏ chạy.

Thần Nam kinh hãi vô cùng, dựa vào kinh nghiệm đi săn trong mấy ngày nay, hắc khẳng định có dã thú cực lớn, thậm chí là thú vương đang phát cuồng.

Tuy quên mất quá khứ, nhiều chiêu thức tinh diệu đã biến mất khỏi đầu óc nhưng nội lực vẫn vận chuyển, thân thủ vẫn mẫn tiệp vô cùng, hắc hiểu rõ thực lực bản thân.

Hắc nhanh nhẹn tiến lên, chỉ thấy một vùng rừng núi quay cuồng, một cực long màu lục dài hai chục trượng đang lặn lộn đề lên vô số cây cối, dã thú cuồng cuồng bỏ chạy.

Trên không trung có một lão nhân và một thanh niên nam tử đứng trên lưng một con rồng màu bạc, liên tục vung quyền đánh xuống, từng dải khí mang sáng chói không ngừng đập vào mình cự long khiến nó chật vật tránh né.

Nếu Thần Nam còn nhớ được nhất định sẽ động dung, ngân long mà lão nhân và nam tử đang đứng lên là một con thánh long.

Cự long dưới đất bị thánh long uy hiếp, không dám đào tẩu, chỉ bị động tránh né, hiển nhiên hai người trên cao không có ý lấy tính mệnh nó, mà muốn hàng phục.

“Ồ, quả nhiên là hắc,” thanh niên nam tử đứng trên lưng ngân long phát hiện Thần Nam đang lao tới liền kêu lên. Trong mắt y lấp lánh hàn quang, nghiêng rằng: “Sao hắc lại đến đây?”

“Con biết người trẻ tuổi này?” Lão nhân cười thánh long dừng ánh mắt, ngoái lại nhìn thanh niên nam nhân đứng bên.

“Sư phụ, hắc là tuyệt thế sát tinh Thần Nam gần đây cực kỳ nổi danh, trong một ngày giết tám tuyệt thế cao thủ! Cũng là hắc đã cướp mất hôn thê của con.” Trong mắt thanh niên nam tử ánh lên tia nhìn cừ hận, vẻ mặt tỏ rõ nét hung ác.

“Ồ, là y à!” Mắt lão nhân xạ ra hai đạo thần quang, quan sát cẩn thận Thần Nam đang tới gần dần.

“Đồ đệ vô năng, biết mình ngu xuẩn, khổ tu lâu như vậy cũng chỉ đạt đến tứ giai trung cấp, nhưng tên khốn kia lại bước vào ngũ giai rồi, đồ nhi thật sự khó lòng dựa vào sức mình mà báo thù! Sư phụ nhất định phải trút giùm đồ nhi cực tức này.”

“Con thật sự muốn giết y?”

“Vâng. Nỗi nhục ngày đó đến nay con vẫn không quên, hận không thể lập tức giết hắc. Chỉ là đồ nhi vô năng... sư phụ, người là một trong những cao thủ đứng đầu phương Tây, hiệu xưng cường giả mạnh nhất trong các long kỵ sỹ, nhất định phải làm chủ cho con.”

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, trên đời này có nhiều cao thủ con không thể tưởng tượng được. Sư phụ cũng coi là có chút danh tiếng trong mắt thế tục nhưng với những tuyệt thế cao thủ thì đó chỉ là trò đùa. So với họ, chúng ta là một thế giới khác, sẽ có một ngày con được tận mắt thấy những cao thủ như thế.”

“Nhưng. Họ không phải là người trong thế tục, người đòi cho rằng ngũ giai cao thủ đã là tuyệt thế cao thủ, sư phụ là ngũ giai thánh long kị sĩ mạnh nhất, đương nhiên được coi là một trong những người đứng đầu trên đời.” Thanh niên nhìn thánh long kị sĩ với ánh mắt nóng bỏng.

Lão nhân lắc đầu: “Sợ rằng không lâu nữa sẽ có những người xuất thế, huyền chiến ngàn vạn năm một lần sắp xảy ra.”

“Huyền chiến thời đại?” thanh niên tỏ vẻ không hiểu.

“Đến lúc đó con sẽ biết.”

Lúc này Thần Nam đã đến cách đó không xa, chăm chú nhìn con cự long dưới đất, rồi ngẩng đầu nhìn lên không. Ánh mắt hắt lướt qua thánh long uy thế lừng lẫy mà hướng sang lão nhân trên lưng, cường giả khí tức hùng hậu tiếp nhận cảm ứng liền hùng hậu tràn ra, âm, cây đại thụ cạnh hắc bạch gốc, bị sức mạnh vô hình chấn nát.

Tu vi của lãnh nhân quả là kinh thế hãi tục, còn đứng nguyên, lại cách xa mà chân khí tỏa ra cũng tạo thành lực phá hoại đáng sợ như vậy.

Thần Nam lại hướng ánh mắt sang thanh niên đứng cạnh, cảm nhận được địch ý của y, đôi mắt ấy rừng rực lửa giận, cơ hồ muốn đốt hắc thành tro tàn.

Đó là ai? Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn, cảm giác khuôn mặt của thanh niên nam nhân khá quen nhưng không nhớ nổi.

“Thần Nam, không ngờ lại gặp người ở đây, hắc hắc...” thanh niên nam tử cười lạnh.

Thần Nam lập tức hiểu rằng nam tử đó biết hắc, chỉ là hắc mắt trí nhớ nên không còn ấn tượng gì về những việc trong quá khứ. Bất quá tâm trí hắc vẫn như thường, không hề tỏ ra kinh ngạc, lẳng lặng quan sát, không muốn người khác biết được tâm trạng của hắc, im lặng đợi chờ biến hóa, xem có thu được tin tức gì hữu dụng không.

“Tư Mã Lăng Không ta vĩnh viễn không quên, hôm đó người đại náo hôn lễ của ta tại Sở quốc khiến ta bị nhục nhã, ta từng thề rằng sớm muộn cũng có ngày khiến người tan xương nát thịt.”

Y chính là con trai Tư Mã Lăng Không của Sở quốc Tư Mã đại tướng quân Sở quốc, y học nghệ ở phương tây, hôn lễ lần đó xảy ra kinh biến bèn quay lại phương Tây tu luyện lại để báo thù bị nhục.

Rất ít người biết rằng sư phụ y là Tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ La Mạn Đức Lạp. Quay về rồi, y chuyên tâm học nghệ, tu vi vì thế tiến bộ thần tốc, từ nhị giai phi long kị sĩ trở thành tứ giai cự long kị sĩ. (Sau này sẽ nói rõ sư phụ y mạnh cỡ nào, vì sao lúc đầu y yếu kém như vậy.)

Nhưng khi nghe những tin tức về Thần Nam, y vô cùng thất vọng, mình tiến bộ nhanh thì cường địch còn tiến bộ với tốc độ đáng sợ hơn, từ tam giai sơ cấp sang ngũ giai lĩnh vực, thực lực song phương cách xa nhau, dấu hắc có cười ngựa cũng không theo nổi.

Hom nay hắc mời sư phụ La Mạn Đức Lạp trợ lực, vào trong núi bắt một con cự long để tăng cấp cho vật cưỡi nhưng không ngờ lại gặp đại cừu nhân.

Thần Nam vô cùng bình tĩnh, trấn định nói: “Người muốn gì?”

Quên mất quá khứ không có nghĩa tâm trí hắc yếu đi mà hiểu rất rõ tình thế trước mắt.

Muốn đánh là đánh! Đó là tâm thái của hắc hiện tại.

Tuy mất trí nhớ nhưng tâm thái cường giả ngày xưa không bị mài mòn.

25. Chương 25: Giết

“Ta quyết định đấu với y, gặp được đối thủ thế này không dễ đâu! Một kinh địch trẻ như vậy thật sự khiến người ta hưng phấn.” Ánh mắt La Mạn Đức Lạp lóe lên vẻ dị dạng.

Tư Mã Lăng Không thở hắt một hơi, y chỉ lo sư phụ không chịu ra tay, nhưng thoáng sau y lại khấn nguyện, việc trong một ngày Thần Nam thịt gọn tám vị tuyệt thế cao thủ đã truyền lan khắp tu luyện giới, sư phụ y tuy được xưng là tây phương thế tục giới đệ nhất long kỵ sĩ, đạt đến cảnh giới cao nhất của ngũ giai nhưng so với loại quái vật biến thái như Thần Nam, rốt cuộc ai mạnh hơn?

Trong lòng Tư Mã Lăng Không không dám chắc, nhớ lại những chuyện về Thần Nam đều không thể theo lẽ thường lý giải, nếu La Mạn Đức Lạp thảm bại, y không dám tưởng tượng...

“Trẻ tuổi mà không tệ chút nào, đạt được mức tu vi ấy quả là kì tài võ học mấy trăm năm nay không thấy, bất quá người hơi cuồng ngạo!” Lời lẽ La Mạn Đức Lạp trở nên lạnh tanh: “Dám đại khai sát giới tại tây phương tu luyện giới của ta, một ngày giết bát đại tuyệt thế cao thủ, khoa trương quá đáng như vậy đúng là không coi người phương tây chúng ta ra gì! Nghe nói người ta gọi người là tuyệt thế sát tinh? Chuyên môn giết những tuyệt thế cao thủ đạt đến ngũ giai linh vực? Hắc hắc, cuồng vọng lắm! Hôm nay gặp gỡ, ta muốn lãnh giáo bản lĩnh của tuyệt thế sát tinh. Nói luôn, giao thủ với ta không chết cũng bị thương, người phải cẩn thận.”

Thần Nam ngẫm suy tính lời lão nhân nói, đoán được ông ta có thể là một nhân vật tiếng tăm. Được khí thế hùng hồn của lão nhân tác động, huyền công trong thân thể hắn điên cuồng vận chuyển, sức mạnh hồn hậu tỏa ra khiến rất nhiều cây cỏ thụ bật gốc, chống ngược lên trời, lúc đến gần thánh long đều nát vụn.

Chân khí hộ thể của Thần Nam vươn ra ngoài thân thể một xích, cương khí đen nhánh gần như hóa thành thực chất. Tu vi cỡ này quả thực khó thấy dưới trần thế. Hắn mất kí ức nên không biết ẩn tàng thực lực, tu vi chân thật lộ ra khiến La Mạn Đức Lạp biến sắc.

“Chả trách lại giết được tám vị tuyệt thế cao thủ trong một ngày, không phải dựa vào may mắn. Tu vi này đủ để tung hoành thiên hạ!”

Tư Mã Lăng Không lạnh người, hiểu rằng cả đời này không thể vượt qua Thần Nam, mới hai chục tuổi đã thuộc nhóm cao thủ hàng đầu dưới trần thế, thêm năm, mười năm nữa thì trong thiên hạ có ai áp chế nổi hắn?

“Sư phụ.”

“Con không phải nói gì thêm, ta biết làm gì, hôm nay hắn dừng hồng rìi khỏi đây.”

Tư Mã Lăng Không vui mừng, không ai hiểu La Mạn Đức Lạp hơn y, tu vi của lão nhân xứng danh tuyệt thế, rất ít địch thủ trên đời mới được coi là tây phương đệ nhất thánh long kỵ sĩ! Chỉ là tu vi tuy cao nhưng quan niệm lại thủ cựu, không nảy sinh địch ý với người của đông phương tu luyện giới mà một lòng theo đuổi “chủ nghĩa đền nhà ai nhà nấy rặng.”

Đó là nguyên nhân vì sao lão là đệ nhất thánh long kỵ sĩ của phương Tây mà khi Tư Mã Lăng Không thành nghệ chỉ là phi long kỵ sĩ. La Mạn Đức Lạp không muốn dạy công phu chân chính cho đồ đệ đến từ phương Đông, những gì tinh túy đều dạy cho mấy đệ tử người phương Tây.

Mãi đến khi Tư Mã Lăng Không đại bại thụ nhục, quay về phương Tây thì lão mới đem võ học cao thâm nhất ra dạy, dù sao y cũng là đệ tử của lão, y thảm bại lão cũng chẳng đẹp mặt với ai.

La Mạn Đức Lạp quả không hổ là một kẻ bảo thủ của “chủ nghĩa đền nhà ai nhà nấy rặng.”

Hiện tại Thần Nam chấn thiên hạ, tu vi đứng đầu lớp trẻ, thậm chí vượt hơn nhiều cường giả lớp trước, các thanh niên phương Tây không ai là đối thủ của hắn.

Con người theo chủ nghĩa anh hùng nhất khoảnh như La Mạn Đức Lạp đã động sát cơ, lão không muốn danh hiệu đệ nhất nhân lớp trẻ rơi vào tay một thanh niên phương Đông, không muốn thấy cảnh mấy chục năm tới tây phương tu luyện giới không ai chống nổi Thần Nam nên quyết định trừ khử đại địch cho cả tu luyện giới của Tây đại lục trước khi hắn bước vào giai đoạn hoàng kim.

Tư Mã Lăng Không nhìn ra sát ý trong mắt sư phụ, biết lão đã quyết tâm hạ thủ.

“Ồ, muốn đánh với ta sao? Kì thật ta hạ thủ là không lưu tình. Ở trong núi có không biết bao nhiêu con voi ngu xuẩn, gấu đen, lợn lòi đã chết trong tay ta, chưa có con nào thoát được.”

Tuy Thần Nam nói thật nhưng trong tình huống này lại trở thành quái dị cực độ, La Mạn Đức Lạp nghe mà thấy rất tai, cho rằng gã thanh niên kia đang trào phúng lão, bèn vung tay, một dải thanh quang phủ lấy Tư Mã Lăng Không đưa y bình ổn đáp xuống đất.

“Thần Nam, ngươi theo ta, chúng ta đến đằng kia quyết chiến!” La Mạn Đức Lạp đập lên thánh long bay về đỉnh núi phía xa.

Cự long dưới đất thấy thánh long bay xa liền gầm lên động trời rồi nhanh chóng bay lên không và biến mất. Tư Mã Lăng Không thầm oán hận, cự long không phải cứ muốn gặp là được, bắt một con không hề dễ dàng, ai ngờ lại bị Thần Nam làm gián đoạn.

La Mạn Đức Lạp không giống các thánh long kỳ sĩ khác phải dùng dây cương sắt để cố định thân mình với thánh long mà lão xuôi tay đứng luôn lên lưng, lạnh lùng nhìn kinh địch trẻ tuổi, giận dữ cực độ.

Thần Nam ngẩng đầu lên nhìn con ngân long dài cả chục trượng, thầm tính nếu lấy được ma tinh hạch đưa cho Lão Đan Ni Đông chắc lão nhân thiện lương đó sẽ hạnh phúc lắm.

Tuy chưa giao thủ nhưng một dòng năng lượng đáng sợ từ khoảng không giữa hai người tràn ra.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang lên, mọi cây đại thụ trong phạm vi mười trượng quanh Thần Nam đều nát vụn, tung bay khắp trời.

Tia nhìn độc ác lóe lên trong mắt La Mạn Đức Lạp, chưởng phải bỏ xuống, luồng khí mang dài mười trượng như thiên đao tỏa ra hào quang chói lọi xẹt xuống.

Thần Nam tuy quen chiêu thức cố định nhưng bất kể nhãn lực hay nội lực thuộc về bản chất của siêu cấp cường giả vẫn còn. Hắn gầm vang, vùng hữu quyền đâm lên.

Một quyền này thể hiện uy nghiêm cái thế bá vương, quyền kinh cương mãnh táo khắp nơi, chỗ nào quyền phong đi qua là vô số đại thụ gãy gục, một vật rừng rạp xuống. Quyền kinh đáng sợ bay ngược lên, khí mang đen ngòm như ma long va vào đao quang từ trên không đổ xuống.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang lên, không trung tỏa hào quang chói lòa như mặt trời chiếu rạng. Vùng rừng núi rung động kịch liệt, dòng năng lượng hùng hậu thoáng chốc phá hủy một khoảng rừng lớn, quét sạch sẽ mọi thứ.

Thần Nam ngập xuống đến đùi, chân xuyên qua lớp đất, từng vết nứt từ đó lan ra xung quanh. La Mạn Đức Lạp trên không lắc lư liên tục, thánh long lão cười rống lên khiến lá rừng tung bay mù mịt.

“A...” Thần Nam gầm lên, hai mắt chuyển dần sang màu máu, mái tóc đen nhánh dựng đứng, hắn bật lên như giao long phá không, đồng thời tung ra một quyền uy thế bá tuyệt, một góc đất trời rung lên bần bật.

Không đợi La Mạn Đức Lạp hành động, thánh long trên không há miệng phun ra một tia sét khổng lồ, va chạm với cương khí của Thần Nam, hóa giải phần lớn sức mạnh, ngân long lại quất đuôi, đập vào mình hắn.

“Bốp.”

Long vĩ va vào cương khí cách mình Thần Nam một thước, cương khí cơ hồ hóa thành thực chất, đẩy phần lớn sức mạnh dạt đi, hai tay hắn giữ chặt đuôi ngân long.

La Mạn Đức Lạp nhú mảy, thanh niên phía dưới xuất chiêu không theo lẽ thường, lại dám dùng tay không đấu với thể phách của thánh long, thật sự... khiến người ta ngạc nhiên.

Đúng lúc, thánh long đột nhiên rống lên, đuôi lắc qua lắc lại nhưng bỗng phát giác, hai tay Thần Nam thuận theo kẽ hở của vẩy mà đâm vào, ngấp thẳng vào đuôi nó.

La Mạn Đức Lạp đại nộ, địch thủ đang làm gì vậy? Hắn dám giở trò với đuôi ngân long khiến lão có cảm giác trận đấu này quá ư quái dị, không có vẻ gì là hai bên đang quyết chiến.

Lão bỏ một chưởng xuống đuôi ngân long, cuồng phong dấy lên, khí mang hung hãn tràn ra.

Đúng lúc đó Thần Nam chợt gầm lên, hai tay tỏa hào quang, sau cùng giật đứt đuôi thánh long, một khối huyết nhục chừng nửa thước theo hấn đáp xuống đất.

La Mạn Đức Lạp vừa giận vừa lo lắng, trận quyết chiến này quá ư quái dị, thể sát tinh trong truyền thuyết lại hành động không khác nào man thú, công kích không theo thể thống gì.

Thần Nam đối với đại địch này, hoàn toàn dựa vào tâm thái đi sẵn động vật, hấn đã quên quá khứ, quên chiêu thức võ học, đương nhiên là dựa vào man lực.

“Đã vậy, ta không khách khí nữa.”

26. Chương 26: Hóa Thân Thiên Địa

Thần Nam đã quên mất chiêu thức võ học cực kỳ chặt vật ứng phó, bị đánh đến tối tăm mặt mũi, mấy lần trúng đòn khá nặng, khoe miệng đã rỉ máu. Nhưng dầu vậy, La Mạn Đức Lạp cũng không thể đánh hấn trọng thương, trận chiến vô cũng kịch liệt khiến cát bụi mù mịt, loạn thạch văng tứ tán lên không.

Tư Mã Lăng Không đứng xa quan chiến mà lạnh người, cương khí dấy lên quả thật có uy thế thiên băng địa liệt, vạn lần y cũng không thể so bì, hiểu rằng tu vi của mình mà bất cẩn xông vào ắt lập tức tan xương nát thịt.

Đại chiến chừng nửa thời thần, Thần Nam từ chỗ bị động đã dần văn hồi cục thế.

La Mạn Đức Lạp càng đánh càng kinh hoàng, gã thanh niên này quá mức tà dị, nội lực cao thâm không tưởng nổi nhưng chiêu thức lại quá tệ. Hấn tiến bộ cực nhanh, kĩ xảo vận dụng sức mạnh càng lúc càng thuần thực, từ chỗ bị động chịu đòn đã công thủ song song khiến lão kinh hãi vô cùng. Biểu hiện đó khác hẳn lời đồn, La Mạn Đức Lạp nghĩ nát óc cũng không thông.

Tư Mã Lăng Không dần thấy hoảng sợ, lời đồn rằng gã Thần Nam này biến thái gần đây quá nhiều, cứ theo tình hình hấn dần xoay chuyển cục diện là thấy, vạn nhất sự phụ y thất bại, hậu quả có thể tưởng tượng được, chắc không thể thoát mạng.

Cùng lúc, La Mạn Đức Lạp đột nhiên quát to: “Tiểu bối ngươi đi chết đi, ta không muốn luyện chiêu với ngươi nữa.” Lão phát hiện Thần Nam dần mạnh lên trong lúc chiến đấu nên quyết định sử dụng sức mạnh đáng sợ nhất, không cần thăm dò hay nghi ngại nữa, mặc kệ thanh niên dưới đất kia có cố ý ẩn tàng thực lực không.

La Mạn Đức Lạp đứng trên lưng thánh long, tay phải giơ cao lên trời, một dải kiếm mang hóa thành thực chất từ bàn tay bắn ra, thiên địa nguyên khí quanh đó đột nhiên tràn về như triều thủy, tụ lên quang kiếm.

Lưỡi quang kiếm sáng chói như thiên giới thần quang chiếu soi mặt đất, khiến vùng rừng núi sáng như ban ngày, hào quang còn rực rỡ hơn cả vầng dương trên trời.

Thiên địa nguyên khí tụ tập lại khiến quang kiếm mỗi lúc một lớn, từ một thước biến thành năm trượng. Đó không phải kiếm mang thông thường mà là năng lượng quang kiếm đã hoàn toàn thực chất hóa, tụ tập vô tận thiên địa nguyên khí.

Dao động năng lượng cực mạnh từ La Mạn Đức Lạp tràn ra, luồng đại lực khiến cả dãy núi chấn động.

Không có gì phải nghi ngờ, sức mạnh của quang kiếm hóa thành thực chất kia vô cùng mãnh liệt, dù tu vi như Thần Nam mà bị chém trúng chắc cũng mất mạng lập tức.

Trong lúc này Thần Nam đang cảm nhận chân thật mối uy hiếp tử vong, huyền công trong thân thể bắt giác điên cuồng vận chuyển, hộ thể cương khí gần như hóa thành thực chất chuyển từ một thốn thành một thước.

Một bóng dáng mơ mơ hồ hồ xuất hiện sau lưng, cương khí cách thân mình cả thước liền hóa thành thực thể.

Biến chuyển điên cuồng và huyền diệu đó tạo ra hình ảnh đen nhánh không khác gì những lần trước: tay phải cầm tử vong trường đao, tay trái cầm một loại binh khí không nhìn rõ.

Những kiện binh khí thần bí khác không xuất hiện, hiển nhiên sau khi Thần Nam mất trí nhớ nên quên luôn pháp quyết, trạng thái hiện nay quả thật quá ư khác thường.

La Mạn Đức Lạp nhận ra sự tình không ổn, không dám tiếp tục tụ tập thiên địa nguyên khí. Quang kiếm đáng sợ bên tay trái chém ra, như thần phạt từ thiên giới xuống, dấy lên dao động năng lượng hùng hậu khiến mặt đất bên dưới rung lên ầm ầm.

“A...” đồ diện với nguy cơ sinh tử, Thần Nam rống lên cuồng loạn, tung một quyền lên cao, hắc ảnh sau lưng lại thể hiện động tác khác hẳn, cả hai tay cầm chắc ma đao đâm lên không theo động tác xuất quyền, nghênh đón quang kiếm khổng lồ bổ xuống.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa như tiếng sấm ừng ục lan khắp tầng không, mấy ngọn núi phụ cận đều rung lên, dường như có tới mười vạn mặt trời chiếu rọi khiến ánh sáng chói lòa, không ai mở mắt ra được, cơn bão năng lượng khủng khiếp điên cuồng tỏa đi.

Trong cơn bão năng lượng, thánh long giống như một lá thuyền lắc lư theo từng cơn sóng giữa biển lớn. Thân thể thánh long vô cùng mạnh mẽ, đứng đầu trong các ma thú nhưng lúc này từng mảnh vỡ của nó rớt xuống, khắp người toàn là vết máu.

Từng tràng long khiếu thê thảm chấn động đất trời vang lên giữa vùng núi non khiến các loại quái thú đều run rẩy, hoảng sợ cùng cực.

“Ầm, ầm, ầm.”

“Bình, bình, bình.”

...

Những vạt rừng phía xa thi nhau nổ tung vô số đá tảng văng tứ tán.

Lúc cơn bão năng lượng lắng đi, Thần Nam bị đánh văng năm chục trượng, nơi nào lướt qua, núi rừng đều bị quét sạch. Toàn bộ y sam La Mạn Đức Lạp rách tan, hở hết nhục nhân, thánh long lão cười càn thê thảm, từng mảnh vỡ rớt xuống, liên tục lặn lộn gầm gào trên không.

Thần Nam đứng dậy, lau sạch vết máu trên miệng rồi cười tàn nhẫn, rảo bước tiến đến chỗ con thánh long đang lắc lư.

La Mạn Đức Lạp cả kinh thất sắc, lúc này lão bị nội thương không nhẹ, thương thế của thánh long còn nặng hơn mà đối phương lộ ra chiến ý cao ngất đang từng bước tiến tới, tạo cho lão một cỗ vô hình áp lực. Lão có ảo tưởng rằng gã thanh niên kia chính là một con dã thú.

Ngõ hẹp đụng đầu, kẻ mạnh chiến thắng!

Thương thế của Thần Nam tuyệt không nhẹ hơn La Mạn Đức Lạp nhưng một khi tiến hành sinh tử đại chiến, ngọn lửa hiếu chiến của hắn lại được thắp lên, khí thế mạnh hơn hẳn đối thủ, kết quả sau cùng đương nhiên có thể đoán ra.

La Mạn Đức Lạp tung hoành tây phương tu luyện giới hơn nửa đời, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đương nhiên minh bạch tình thế trước mắt, chỉ là nghĩ đến đối phương còn trẻ như vậy đã đánh ngang với cao thủ tiền bối như mình đâm ra vô cùng thăm nảo, càng nghĩ càng không thể dấy lên chiến ý.

Cùng lúc, thánh long dưới chân lão đột nhiên lắc lư kịch liệt, rớt thẳng xuống! Giờ thì cõi lòng La Mạn Đức Lạp triệt để lạnh ngắt, không còn lòng tin chiến thắng đối phương, lão đã bại hoàn toàn về tinh thần.

“Soạt, soạt, soạt.”

Thần Nam tuy quên chiêu thức nhưng trước uy hiếp tử vong hắn lại nhập vào võ cảnh kì diệu. Mỗi bước chân hắn chậm rãi, hữu lực tiến lên đều giẫm vào cành lá gãy tan khác nhau nhưng không phát ra âm thanh nào.

La Mạn Đức Lạp trên không cả kinh thất sắc, cước bộ này ẩn chứa thiên địa huyền cơ, trong lúc này Thần Nam như dung nhập vào đất trời, tiếng “thịch” dưới chân tỏa ra sức mạnh khiến người ta không đoán được, cũng không chống nổi.

“Soạt, soạt, soạt.”

Bảy tiếng động vang lên liên tiếp, thánh long gầm lên kinh thiên động địa, phun ra trái tim đã bị đánh tan nát, long thi khổng lồ va “rầm” xuống, mặt đất rung động, La Mạn Đức Lạp liên tục phun máu ra rồi rơi xuống.

Dùng “thế” để giết người.

Lúc đó Thần Nam phảng phất đã hóa thân thành thiên địa, trong bảy bước đã dồn thánh long vào tử địa, khiến La Mạn Đức Lạp trọng thương.

Hắn, La Mạn Đức Lạp và thánh long tổ thành một tiểu thế giới, còn Thần Nam tiến lên một cảnh giới huyền diệu. Trong mảnh thiên địa đó, hắn là trời! Hắn là đất! Là chúa tể.

Tiếng bước bình tĩnh, có tiết tấu, ẩn chứa thiên địa huyền cơ, tỏa ra sức mạnh của khoảng thiên địa đó, dồn thánh long đã trọng thương vào tử địa, khiến La Mạn Đức Lạp liên tục thổ huyết.

Ở đó, bất kể ai tránh né thế nào cũng vô dụng, tất cả phải tuân theo phép tắc của thiên địa. Thần Nam hiện là Trời trong đó, La Mạn Đức Lạp có tránh né thế nào cũng không thể thoát được.

Nếu muốn phá vỡ thế quân bình của tiểu thế giới, phương pháp đơn giản nhất là can thiệp từ phía ngoài.

Từ Mã Lăng Không thấy sự phụ lục bại, hoảng sợ bay hết hồn vía, nếu La Mạn Đức Lạp chết, y mất người chống lưng, đương nhiên cũng không sống nổi.

“Sự phụ...” Y gào lên, đồng thời quăng cây trường thương vào Thần Nam.

Ầm ba cuộn cuộn dấy lên, tràn về phía tiểu thế giới Thần Nam, thánh long và La Mạn Đức Lạp cấu thành, cây trường thương bay theo sau. “Thế” mà Thần Nam sáng tạo ra tan biến, trong thoáng chốc đó, La Mạn Đức Lạp từ cửa tử về lại cửa sinh, nhưng bóng ma ám ảnh đã nổi lên trong lòng lão.

Trường thương mang theo toàn bộ công lực của Từ Mã Lăng Không, phát ra kim quang và lãnh quang xạ vào lưng Thần Nam. Nhưng lúc tiếp xúc với cương khí hóa thực chất cách Thần Nam chừng một thước, hào quang trên cây thương ảm đạm dần, vỡ nát từ mũi, mỗi khi trường thương tiếp cận một phân lại vỡ nát thêm một phân, lúc cán thương đến nơi thì toàn bộ cây thương hóa thành từng đoạn gãy nát.

27. Chương 27: Sa Mạc Tà Di

Thực lực hai người bây giờ cách nhau một trời một vực, cảm giác thất bại thảm hại khiến cho y đau đớn muốn lập tức tự tuyệt.

Y lại gầm lên, đâm thêm một thương lăng lệ, quả thật khiến Thần Nam không duy trì được võ cảnh kì diệu đó. La Mạn Đức Lạp cuối cùng được giải thoát nhưng thấy Thánh long đã theo mình suốt mười mấy năm chết thảm trước mắt, lão bi thương đến độ muốn tự sát, nét mặt đau đớn cực độ.

La Mạn Đức Lạp hiệu xưng tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ, ngũ giai ngân long là chiến hữu nên lúc này, hai mắt lão lóe lên ánh sáng thù hận, lửa giận bùng lên trong lồng ngực, chỉ muốn ngửa cổ lên trời gầm vang.

Chỉ là, lão đang vừa mở miệng lập tức một ngụm máu lớn phun ra, toàn thân run rẩy, nội thương nghiêm trọng khiến lão lão đảo.

Không ai hiểu được hơn lão những gì Thần Nam thể hiện ban nãy đáng sợ thế nào, hắn không chế tiểu thiên địa ở xung quanh, ở đó, hắn chính là trời, là chúa tể. Đó cũng là dấu hiệu tăng tiến lên Chân võ cảnh giới

Lục giai cảnh giới của đông phương võ giả chính là Chân võ, đạt tới lĩnh vực đó đủ khả năng trong một khoảng không gian hữu hạn hòa mình vào tiểu thiên địa, khống chế một “tiểu thể giới” ở xung quanh.

Một thanh niên cao thủ lại tiến đến lục giai cảnh giới gần hơn lão khiến La Mạn Đức Lạp vô cùng đau khổ. Phần hận, ngưng ngưng, thịnh nộ... đan xen nhau, lão biết rằng mười năm nữa là cùng, Thần Nam nhất định đạt tới lục giai Chân võ cảnh giới, hơn ba mươi tuổi có thể có được thành tích như vậy, đúng là có thể ngạo thị đương đại.

Thần Nam cũng tự cảm thấy giây phút vừa rồi thật huyền diệu, hắc phảng phất có thể tùy ý huy động sức mạnh thiên địa, cảm giác thiên hạ thương sinh đều đang nằm trong lòng tay.

Chỉ là, trạng thái kì diệu đó như sao băng vụt qua, chớp mắt đã ... biến mất. Hắn cảm thấy mất mát, không biết lúc nào mới nắm bắt được tia linh quang để một lần nữa tiến sang lĩnh vực mới.

Hắn quên đi quá khứ, không biết cơ hội vừa nảy đối với võ nhân có ý nghĩa gì, bằng không ắt sẽ nổi giận, lập tức giết chết Tư Mã Lăng Không. Nếu không bị họ Tư Mã quấy nhiễu, biết đâu chừng hắn có thể đắm mình trong cảnh giới lâu hơn một chút, hiểu được nhiều điều hơn.

Con đường tu luyện gian nan vô cùng, có người khổ luyện nửa đời cũng công cốc, bỏ phí cả tuổi thanh xuân, tuy nhiên trong lúc đi trên con đường đó, những người vất vả theo đuổi, đôi lúc vì cơ duyên, đột nhiên nắm bắt được một sợi linh quang, từ đó dẫn ngộ, khiến chỉ trong một đêm đã đột phá tu luyện sang cảnh giới mới.

Thần Nam quên mất quá khứ, nhưng võ ý thủy chung vẫn lưu trong lòng, khoảnh khắc huyền diệu lúc này khiến cho hắn thiếu chút nữa ngộ ra đôi điều, chỉ tiếc là...

Khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, hắn lơ mơ hiểu được những đạo lí tu võ mà cha hắn từng nói qua.

“Khi con luyện huyền công gia truyền tới cảnh giới cao nhất, hãy thử quên đi tất cả tuyệt học”

“Để ‘ngộ’ thêm một bước nữa”

“Nếu như muốn siêu thoát thiên chi cực cảnh, trước tiên phải ”tôn pháp“, sau đó mới là ”phá pháp”

...

“Siêu thoát mọi ”pháp” trên thế gian.”

“Mở ra thiên địa, sáng tạo thế giới khác.”

La Mạn Đức Lạp từ từ bình tĩnh lại, nhắm mắt suy nghĩ một lát, lạnh lùng nhìn Thần Nam, nói: “Người quả thật rất lợi hại, trẻ tuổi như vậy mà tu vi đã ngạo thị lớp trẻ, tuy nhiên suy đi nghĩ lại, đây có thể là giây phút huy hoàng sau cùng của một đốm lửa rực rỡ, cực thịnh chính là bại vong! Tu vi của người tiến triển quá nhanh, sớm muộn gì cũng có ngày đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, nổ tung xác mà chết.”

“Bớt lên mặt đi, đừng có vọng tưởng kéo dài thời gian, trước tiên hãy lo cho bản thân người đi, người từng nói, những người động thủ với người nếu không chết cũng bị trọng thương. Còn ta cũng nói rồi, đã thú chạm vào ta không con nào đào tẩu, đương nhiên người cũng không ngoại lệ.” Thần Nam từng bước tiến lại gần La Mạn Đức Lạp.

Tư Mã Lăng Không ở phía xa vô cùng sợ hãi, y biết rằng sự phụ mình không đâu nổi Thần Nam, y vốn bản tính bạc bẽo, vừa nảy phóng ra một thương đã là “báo đáp” lớn nhất dành cho La Mạn Đức Lạp, tình hình bây giờ đã rõ, y lẳng lặng chạy ra phía ngoài khu rừng...

La Mạn Đức Lạp muốn giết chết Thần Nam nhưng bây giờ lão không có năng lực đó, thân là đệ nhất thánh long kị sĩ của Tây thổ, trong lòng lão vô cùng cao ngạo, muốn được chết trong chiến đấu.

Nhưng khi lão nghĩ tới việc trạng thái huyền diệu ban nãy của Thần Nam, người tu luyện nào chả muốn hướng về cảnh giới cao thâm, thế giới nội tâm cao ngạo của lão thay đổi: muốn sống để rời đi, sau đó lập tức bế quan nghiền ngẫm cảnh giới Chân võ.

Lão sớm luyện tới ngũ giai đại thành, từ nhiều năm trước không tiến bộ thêm được nữa, trận chiến ngày hôm nay với Thần Nam, lão may mắn đích thân cảm nhận được huyền cảnh tiến bộ, ánh sáng đột phá lại lóe lên.

Lão không chần chừ gì, tung mình lên không trung, một bước nhảy mười mấy trượng, nhanh chóng lao về phía xa, lão không muốn chết ở nơi đây mà muốn đạt được đột phá.

“Muốn đi ư? Không dễ đâu!” Thần Nam nhanh chóng đuổi theo, mặc dù hắn đã quên Thiên Ma bát bộ, nhưng sức mạnh và tốc độ tuyệt đối vẫn còn khiến hắn lao đi như chớp.

La Mạn Đức Lạp là thánh long kị sĩ, sở trường đấu chiến trên không trung, luận về tốc độ chạy trên mặt đất, nhất định không bằng những cao thủ võ học đông phương cùng cấp, chỉ trong một thời gian ngắn đã bị Thần Nam đuổi tới nơi

Trong lúc cấp bách, lão đã cắn lưỡi phun máu ra, dùng đau đớn để kích thích tiềm năng thân thể, gia tăng tốc độ chạy. Long kị sĩ cao ngạo nhìn thấy hi vọng tăng tiến cấp bậc, nên hoàn toàn bỏ đi sĩ diện, chỉ cần sống sót, thoát khỏi quái vật đuổi sau lưng.

Tu vi của cả hai người đều kinh thế hãi tục, chạy trên những ngọn cây mà nhìn từ phía xa, giống như hai con chim lớn đang bay trên đỉnh núi rừng. Khoảng cách song phương lúc gần lúc xa, cuối cùng giữ vững cự ly trên dưới ba mươi trượng, một trước một sau lướt trên ngọn cây lao đi.

Tư Mã Lăng Không vốn cho rằng đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng đột nhiên phát hiện ra hai bóng người ở phía xa, đạp trên lá cây, một bước mười mấy trượng lao tới gần khiến y hồn bay phách lạc.

La Mạn Đức Lạp còn lòng dạ nào lo lắng được cho đồ đệ, không thèm nhìn tới y mà tiếp tục lướt đi.

Thần Nam như dã thú thấy mồi, từ trên ngọn cây nhảy bổ xuống, hung hãn lao về phía Tư Mã Lăng Không, chân khí cuồng bạo tuôn ra, vô số thân cây cao lớn gãy nát.

Tư Mã Lăng Không giống như một con thuyền nhỏ bị những cơn sóng biển thịnh nộ quăng quật, liền đó bị Thần Nam nhanh chóng lao tới tung một quyền xuyên ngực, thi thể nổ tung.

Thần Nam dường như không buồn bận tâm, không hề liếc nhìn, tiếp tục đuổi theo La Mạn Đức Lạp. Ở trong núi vượn hốt hổ gầm, hai đại cao thủ giống như bay trên ngọn cây.

Đường đường là tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ, tung hoành khắp giới tu luyện suốt mấy chục năm, có bao giờ La Mạn Đức Lạp thảm hại thế này? Sĩ nhục cỡ này còn khiến lão đau đớn hơn bị giết chết, chỉ là lão đã hạ quyết tâm, nhất định phải sống sót, phải mượn cơ hội hiếm có này để đột phá.

Nhắm mắt nhắm mũi liều chết chạy suốt hai canh giờ, lão dần không cầm cự được nữa, vốn đã trọng thương, lại không ngừng thôi động nguyên khí bản mệnh để tăng tốc độ, khiến thương thể nặng nề.

Hai đại cao thủ truy đuổi nhau, lao lên một đỉnh núi cao, cảnh tượng kỳ dị đột nhiên xuất hiện trước mắt: bên dưới là một sa mạc rộng chừng một trăm dặm, thành linh mọc lên giữa chốn núi rừng, những hạt cát vàng đặc biệt bắt mắt.

Núi non xanh biếc như ngọc, đâu đâu cũng là cây cối, cỏ non, trong dãy núi liên miên đột nhiên xuất hiện một sa mạc khá lớn, quả là kì quái.

Dãy núi nhấp nhô, cây cối xanh rì, sa mạc vàng chóa được vây vào giữa, đương nhiên vô cùng tà dị! Rõ ràng là một vùng xanh mướt tràn đầy sức sống, sao lại xuất hiện một sa mạc rộng hàng trăm dặm được?

La Mạn Đức Lạp mặc dù cảm thấy sa mạc thần bí này hơi cổ quái, nhưng vẫn không do dự lao vào, lão không được lựa chọn, nếu như tiếp tục chạy trốn như trong núi, không bị Thần Nam giết thì cũng đứt hơi mà chết, chạy vào trong sa mạc thần bí này, may ra có cơ hội sống sót.

Mặt trời chói lọi trên đầu, cát vàng trải dài, hơi nóng liên tiếp thổi tới.

La Mạn Đức Lạp và Thần Nam lao vào trong chùng năm trăm thước, sa mạc cát vàng đột nhiên rung chuyển, mặt cát nóng hừng hực đột nhiên cuộn lên như sóng biển, sóng cát vàng tươi từ từ dao động.

Hai đại cao thủ đồng thời dừng bước, dựa vào trực giác nhạy bén, họ đều thấy được nguy hiểm đang tới gần.

Sa mạc tà dị, bất luận là nhìn nhận như thế nào đều không hề phù hợp với khu thanh sơn bích cốc ở phía xa, cho dù phát sinh nhữn chuyện dị thường cũng không khiến có gì ngạc nhiên.

“Phụt.”

“Ầm.”

Đột nhiên, vùng sa mạc vàng nhô lên một cốt trảo trắng nhõn, hung hãn túm lấy chân Thần Nam, tuy nhiên trong tích tắc tới gần liền bị cương khí hộ thể của hắn hất văng.

Sa mạc cuộn lên, một bộ khô lâu từ trong lớp cát vàng giãy giụa đứng lên, khung xương trắng toát tương đối hoàn chỉnh, chỉ không thể ngờ là nó đang cử động, giống như có sinh mệnh, gương bạch cốt trảo ra túm lấy Thần Nam.

28. Chương 28: Thiên Sứ Khô Lâu

“U u u u ...”

Một tràng âm thanh như tiếng quỷ khiêu vang lên trong sa mạc sâu thẳm khiến người nghe dựng tóc gáy, sa mạc bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Một bộ, hai bộ, ba bộ... rất nhanh, trong sa mạc trỗi lên vô số bạch cốt, từng bộ xương trắng xuất hiện dưới ánh mặt trời chói lọi, xếp thành từng hàng trên nền cát vàng, có đến hàng ngàn bộ vây chặt Thần Nam và La Mạn Đức Lạp.

Mặt chời chói lọi treo trên đầu, phía xa là núi non xanh biếc, gần là những bộ bạch cốt trên sa mạc hợp thành một bức tranh tà dị.

Tất cả khô lâu đều đang nhe răng múa vuốt, nhanh chóng vồ về phía hai người, những cốt trảo trắng hếu, tiếng xương cọ sát răng rắc đan xen vào nhau, khiến người ta có cảm giác lạnh mình.

Chân khí hộ thể của Thần Nam và Mạn Đức Lạp bùng ra chừng nửa thước, cương khí dường như hóa thành thực thể, những khô lâu xông lên đều bị nát vụn, nhưng dòng xương trắng vẫn nối nhau lao tới.

Hai tuyệt đại cao thủ không ngừng huy động chuồng lực, nơi nào chân khí hùng hậu đi qua là xương bắn tung tóe, mảnh vụn văng tứ tán, không lâu sau, hơn nghìn bộ xương bị đánh nát, mặt đất phủ một lớp bạch cốt nát tan.

“U u u u ...”

Tiếng quỷ khiêu khiến người nghe dựng tóc gáy lại vang lên, lần này sa mạc rung chuyển càng kịch liệt, khô lâu chất đống trên mặt cát bò dậy, từ xa nhìn lại, thật giống như đại môn địa ngục đang mở rộng, vô số quỷ quân tràn sang thế giới này.

Đám khô lâu lần này nhiều không đếm xuể, đâu có cát là có khô lâu bò lên, bạch cốt đại quân lên tới hàng nghìn hàng vạn, múa may quỷ trảo lạnh ngắt, từ bốn phương tám hướng lao tới...

“Soạt, soạt, soạt ...”

“Rắc, rắc, rắc...”

Từng bộ xương trắng xóa đang tranh nhau lao và phía Thần Nam và La Mạn Đức Lạp, tiếng các khớp xương va đập vào nhau vang lên chói tai

Thần Nam đã quên đi quá khứ, mà bây giờ kẻ to gan lớn mật như hắn cũng cảm thấy lạnh thấu xương, khắp sa mạc đều là khô lâu, rõ ràng là không thể chiến thắng! Nếu còn chân chừ, không bị bạch cốt đại quân xé nát thì cũng kiệt sức mà chết ở nơi này.

Hắn không để ý tới việc đi truy sát La Mạn Đức Lạp nữa, nhanh chóng men theo con đường trở về lao ra khỏi sa mạc, chỉ là đường rút cũng đã bị khô lâu chặn lại.

Vô số khô lâu đang cử động, hàng nghìn hàng vạn cốt trảo đang múa may...

“Ầm ...”

Cơ thể hắn phát ra một luồng ánh sáng đen nhánh, chính là chân cương liệt hỏa, cương khí bên ngoài vươn ra nửa thước rồi hóa thành liệt điểm đen kịt cháy rừng rực. Huyền công của hắn đã vận chuyển tới cảnh giới cao nhất.

Đám khô lâu lao tới đều bị ngọn lửa đốt rụi, chớp mắt hóa thành tro tàn, Thần Nam vùng mạnh song quyền, mở một lối đi giữa rừng bạch cốt, khô lâu vô tận vỡ vụn hoặc cháy tan tành cốt trước mắt hắn.

“Ầm.”

Một khô lâu cao lớn đột nhiên lao về phía Thần Nam, bạch cốt trảo xuyên qua ngọn lửa đen kịt đang cháy bùng bùng, ngạnh tiếp một chương của hắn, cương khí không hề làm nó tổn hại gì nhưng chương lực hất nó văng xa bảy tám trượng, rơi vào trong bạch cốt đại quân.

Tuy nhiên khô lâu vẫn nguyên vẹn, lại nhảy lên từ trong đám bạch cốt đại quân, lao về phía Thần Nam, múa quỹ trảo hung hãn hãn.

Hai mắt Thần Nam phát ra hai đạo lãnh quang, hắn chú ý tới khô lâu cốt trắng như ngọc, giống hệt như thứ ánh sáng mờ mờ mà thần cốt khi xưa phát ra. Kể này khi còn sống tu vi tất cao thâm khó đoán, mặc dù chưa tiến vào cảnh giới thần tiên, nhưng cũng cận kề.

Hắn nhìn khô lâu đặc biệt này, nhanh như chớp túm lấy một quỹ trảo, sau đó dùng lực giật tung khớp tay, dùng mười phần công lực, đập mạnh vào sống lưng, “rắc rắc rắc”, khung xương đổ sập xuống đất.

Cứ thế, Thần Nam nhanh chóng lao đi được trăm thước, dọc đường liên tục xuất hiện ba khô lâu đặc biệt, toàn thân trắng như ngọc, cứng như tinh cương, may mà khô lâu như vậy không nhiều, nếu khắp sa mạc đều là hài cốt kiểu đó, hắn muốn xông ra khỏi bạch cốt đại quân này quả khó hơn lên trời.

Khi hắn còn cách mép sa mạc chưa đầy năm mươi thước, tiếng quỷ khiếu từ nơi sâu thẳm của sa mạc lại tiếp tục “u u u...” vang lên, bạch cốt đại quân trước mặt trở lên điên cuồng, chen lấn nhau như thủy triều đang dâng lên, chớp mắt đã dồn thành một hòn núi xương trắng chặn đường.

Bạch cốt đại quân sau lưng nhanh chóng chừa ra một lối đi, một quang ảnh màu vàng lao tới như một chớp, mười mấy chiếc bóng màu bạc theo sau.

Thần Nam cảm thấy tình hình không ổn, vùng sa mạc này quá tà dị, dường như đang ẩn giấu hung hiểm cực lớn.

Kim quang nhanh chóng tới gần, đó là một bộ khô lâu cao lớn, khung xương thô kệch phát ra kim quang nhàn nhạt, trên xương sống lưng và xương ngực sau mọc ra một đôi xương cánh màu vàng.

Thần Nam thầm kinh ngạc, đây rốt cuộc là xương của loài động vật nào? Trên hình thể của người lại mọc ra đôi xương cánh của chim, chẳng lẽ đó là xương của thiên sứ giống như lời mấy lão nhân trong thôn nói sao?

Hắn đã đoán chính xác, đây chính là một bộ thiên sứ khô lâu, thiên sứ là thần linh thuộc quyền các chủ thần phương tây, cấu tạo cơ thể của bọn họ không những không giống với loài người, cũng không giống với các thần linh khác, những thần tiên bình thường, hài cốt đều trắng như ngọc, phát ra ánh sáng thánh khiết, còn hài cốt của thiên sứ thuần màu hoàng kim, phát ra kim quang nhàn nhạt.

Thần Nam từng diệt Thượng cổ kì thi Đọa lạc thiên sứ của Càn Thi phái, lúc đầu hắn không biết dùng máu tươi trong người để phá tà sát, chiến đấu vô cùng khó khăn, suýt nữa mất mạng.

Nay lại gặp phải tử vật đáng sợ thế này, hắn đã quên công hiệu của “thần huyết”, may mà tu vi lại hơn hắn nếu không khó mà thoát khỏi cái chết.

Đằng sau khô lâu của thiên sứ có mười mấy bộ “bạch ngọc khô lâu” thực lực tương đương với những khô lâu đặc biệt mà hắn tiêu diệt lúc trước.

Vùng sa mạc thần bí này rốt cuộc là nơi thế nào?

Trong lúc Thần Nam bị khô lâu thiên sứ và bạch ngọc khô lâu bao vây, tình hình của La Mạn Đức Lạp còn tệ hơn, lão không gặp phải đám bạch ngọc lâu, nhưng lại bị ba bộ thiên sứ khô lâu bao vây.

Lão thành danh lâu năm, kiến thức phong phú, cũng biết vùng sa mạc này là lãnh địa của sinh vật bất tử, nhất định có một đế vương bất tử hùng mạnh khó lòng tưởng tượng được.

Các loại sinh vật bất tử của phương tây có rất nhiều, bao gồm khô lâu, cương thi, vong linh, hắc võ sĩ, thi vu, vu yêu...

Khô lâu là sinh vật bất tử đẳng cấp thấp nhất, thông thường không có trí tuệ, là những tử vật phục vụ cho những sinh vật bất tử khác hoặc những linh pháp sư, chỉ có một bộ phận nhỏ khô lâu trải qua hàng ngàn năm tích lũy tinh hoa nhật nguyệt, mới có khả năng biến thành cốt ma có linh trí, những khô lâu này cùng đẳng cấp với sinh vật bất tử kia.

Cương thi, vong linh, hắc võ sĩ, thi vu, vu yêu, ít nhiều đều có linh trí nên số bất tử sinh vật nhóm này nhiều hơn hẳn khô lâu.

Thật ra, bất kỳ sinh vật bất tử hệ nào đều chia thành đẳng cấp cao và thấp, chỉ có điều những khô lâu cấp cao tương đối ít.

La Mạn Đức Lạp hơi sợ hãi, trong vùng sa mạc thần bí này có Bất Tử Chi Vương tồn tại, rốt cuộc chúng có thực lực thế nào? Lão căn bản không đoán được, nhưng điều khiến nỗi ba bộ thiên sứ khô lâu có linh trí thế này đủ nói chỗ đáng sợ của Bất Tử Chi Vương.

Ba bộ thiên sứ khô lâu trong hốc mắt đều lấp lóe lục quang, La Mạn Đức Lạp biết rằng đó là linh hồn chi hỏa của chúng, cũng là dấu hiệu ba bộ thiên sứ khô lâu đã xuất hiện linh trí.

Cho dù linh trí của bọn chúng không cao, nhưng kết hợp với xương cốt thần linh hùng mạnh là đủ tư cách bước vào hàng ngũ sinh vật bất tử cấp cao, thậm chí còn mạnh hơn.

La Mạn Đức Lạp gần như tuyệt vọng, lão vốn mang trọng thương, cộng thêm nguyên khí tiêu hao quá nhiều, bây giờ như nổ súng hết đà, lại phải đối phó với ba sinh vật bất tử hiếm thấy, hoàn cảnh của lão quả không mấy sáng sủa.

“Xong rồi, hôm nay ta chết chắc rồi, tuy nhiên chết như thế này, ta tuyệt đối không để lại thi cốt, tặng cho gã Bất Tử Chi Vương kia.”

” U..u..”

Từ trong sâu thẳm của sa mạc vọng lên tiếng quỷ khiếu, ba bộ thiên sứ khô lâu biến thành ba đạo kim quang, phân ra ba phương hướng lao về phía La Mạn Đức Lạp, cốt trảo vàng rực móc vào song nhãn, yết hầu, tâm tạng, sườn non.

La Mạn Đức Lạp thi triển thân pháp, nhanh chóng tránh được đòn tấn công của hai bộ thiên sứ khô lâu, dồn hết sức tấn công bộ thiên sứ khô lâu thứ ba một đòn, đánh cho nó bay ra phía xa bảy tám bước, vậy mà cốt trảo vẫn còn nguyên không hề bị hư tổn. La Mạn Đức Lạp biến sắc, thầm than: “Xong rồi, nội lực còn lại chẳng bao nhiêu, cũng không thể làm tổn hại gì tới một bộ thiên sứ khô lâu.”

Thật ra, không hoàn toàn do công lực của lão hao phí quá nhiều, thiên sứ khô lâu là những bộ hài cốt của thần linh, mặc dù vừa mới có linh trí, nhưng so với các sinh vật bất tử cao cấp còn đáng sợ hơn.

Thiên sứ khô lâu xét về tổng thể không thể bằng những đọa lạc thiên sứ do Càn Thi phái tế luyện thành nhưng nói về cơ thể thì đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

29. Chương 29: Xông Qua Trùng Vây

“Ầm, ầm, ầm.”

La Mạn Đức Lạp và ba bộ thiên sứ khô lâu không ngừng giao thủ, cương phong cuộn cuộn, kinh khí tuôn trào, từng lớp khô lâu ở xung quanh đều bị đánh tan tành, tuy nhiên ba bộ khô lâu vàng rực cao lớn không hề hấn gì, động tác vẫn nhanh như chớp, không ngừng xuyên qua cương phong kinh khí, thi thổ sát thủ với La Mạn Đức Lạp.

Lúc này Thần Nam đang đánh nhau với một bộ thiên sứ khô lâu và mười hai bộ bạch ngọc khô lâu. Hắn cảm nhận được bộ thiên sứ khô lâu này và bảy bộ bạch cốt khô lâu trong mắt lục quang lấp lánh, dấu hiệu của những sinh vật trí tuệ.

Trong trận đại chiến với La Mạn Đức Lạp, hắn cũng đã bị thương, bây giờ lại đại chiến với đám sinh vật bất tử này nữa, dần kiệt sức. Nhưng cuối cùng hắn diệt sạch mười hai bộ bạch ngọc khô lâu, chỉ còn lại đám thiên sứ khô lâu kim quang sáng lóa.

Hắn cũng phải trả giá không hề rẻ, bị thiên sứ khô lâu phá được cương khí hộ thể đánh một đòn mạnh vào vai, khiến khí huyết trong người hắn sôi trào kịch liệt, thiếu chút nữa tổn thương tới tạng phủ.

Mắt hắn dần xuất hiện huyết quang, điên cuồng như dã thú bị thương, tiếp đó hắn hóa thành man thú, lao vào ngực thiên sứ khô lâu, đánh xáp lá cà với sinh vật bất tử, thi triển những đòn tấn công dã man nguyên thủy nhất.

Thiên sứ khô lâu với khung xương toàn thân vàng rực, cứng hơn kim cương trăm lần, liên tiếp chịu mấy quyền hung hãn của Thần Nam, vẫn không hề hấn gì, ngược lại phản đòn cực mạnh, cốt chưởng cứng đánh vào ngực khiến hắn đau đớn vô cùng, thiếu điều thổ huyết.

“A...” Thần Nam hét lên, nội lực vốn vì bị thương mà yếu đi, đột nhiên điên cuồng dâng lên, cương khí hộ thể gần như hóa hành thực chất phát ra, dày cả thước.

Hắn vận cổ thiên sứ khô lâu, hàng loạt những tiếng răng rắc vang lên, cần cổ gãy vụn, xương đầu rơi xuống lộp bộp.

Xương đầu vàng chóc, lục quang trong hốc mắt lúc rõ lúc mờ, một luồng ý thức vang lên trong đầu Thần Nam: “Đã man...đã man...”

“Ta khinh, đồ quỷ chết tiết ngươi lại dám mắng ta!” Thần Nam không nhẫn nhịn được bật lên tiếng chửi, bộ kim khô lâu này đúng là có linh trí, lại biết được chửi hắn. Tuy nhiên thiên sứ khô lâu trí tuệ có hạn, chỉ nói ra được cảm nhận chân thực, ban nãy Thần Nam quả như một hung thú dã man, dám đấu trực tiếp với hài cốt thần linh đạo thương bất nhập.

“Chết đi!”

Hắn dùng toàn lực, một cước đạp và bộ xương mất đầu, lại “rắc rắc rắc...” cuối cùng đá tan khung xương của thiên sứ khô lâu, xương cột sống để chống đỡ cơ thể đã bị hắn đạp vụn.

Thần Nam có tu vi tuyệt thế nên mới thực hiện nổi, nếu đổi lại là một tu luyện giả bình thường, sớm đã bị thiên sứ khô lâu xé các, suy cho cùng đó cũng là hài cốt thần linh, hơn nữa còn có một chút linh trí, cũng có thể được gọi là sinh vật bất tử. Thực lực của chúng không bằng Dọa lạc thiên sứ của Càn Thi phái, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, đủ chống với những tu luyện giả vừa đạt đến ngũ giai.

Hắn ném tung chiếc đầu lâu màu vàng lên cao, đoạn búng mình theo, xoay người giơ chân, tung ra cú đá xoay vòng hất chiếc đầu vào nơi sâu thẳm của sa mạc

“Grừ...” một tiếng rú lạnh lạnh vang lên ở nơi sâu thẳm của sa mạc khiến người nghe dựng tóc gáy, rõ ràng Bất Tử Chi Vương của tử vong lãnh địa này đã động nộ, tuy nhiên không biết vì nguyên nhân gì, nó vẫn không chịu xuất hiện.

Thần Nam không để mất thời gian, quyền kinh cuồng bạo liên tiếp vung ra, chớp mắt đã đánh đổ bạch cốt sơn do khô lâu đại quân chất thành, mở ra lối xông ra ngoài sa mạc.

Lúc này La Mạn Đức Lạp cũng đang vô cùng mê mẩn, ba bộ thiên sứ khô lâu đều có chút trí tuệ, bọn chúng thấy chiêu thức mạnh mẽ vô dụng, liền bắt đầu không ngừng tập kích, khiến trên mình lão xuất hiện nhiều vết trảo thương, vết máu ròng ròng, toàn thân lão đều là máu.

Ba bộ thiên sứ khô lâu tương đương với ba cao thủ vừa bước vào cảnh giới ngũ giai vậy công, nếu là ngày thường đối với lão chẳng thành vấn đề, nhưng lão đang bị trọng thương, phải dốc toàn lực chống trả.

Trong mắt La Mạn Đức Lạp hàn quang lấp lóe, lão quyết định liều mạng, nhìn bộ thiên sứ khô lâu đang lao tới trước mặt, lão há miệng phun ra một ngụm máu tươi ngưng đọng thành một thanh huyết kiếm trên không trung, trong đó chứa đựng bản mệnh nguyên khí của lão, sau đó chém mạnh xuống eo của thiên sứ khô lâu.

“Soạt.”

Bộ khung xương cao lớn trong chớp mắt bị chém làm hai đoạn rơi xuống sa mạc, sắc mặt La Mạn Đức Lạp vô cùng nhợt nhạt, lão đảo chực ngã.

“Phụp..”

Quỷ trảo của một bộ thiên sứ khô lâu ở bên cạnh, bất ngờ đâm vào mạng sườn của lão, máu tươi tuôn ra xối xả.

“A...” La Mạn Đức Lạp rống lên giận dữ, thanh huyết kiếm trên không trung vẫn chưa biến mất quay ngược trở lại chém xuống đầu của thiên sứ khô lâu đã đánh lên lão, “rắc, rắc”, đầu lâu vàng rực lăn lông lốc dưới đất, bộ xương cao lớn bị La Mạn Đức Lạp tung cước đá bay.

Máu tươi từ mạng sườn tuôn ra xối xả, sắc mặt La Mạn Đức Lạp nhợt nhạt vô cùng, bản mệnh nguyên khí tiêu hao cực độ, lại thêm mất máu quá nhiều, bây giờ đến sức lực để đứng lão cũng không có.

Ánh mắt bộ thiên sứ khô lâu cuối cùng lóe lên lục quang, nhe nanh múa vuốt, hung hãn lao tới.

La Mạn Đức Lạp tung hoành giới tu luyện nửa đời người, được xưng tụng tây phương đệ nhất thánh long kỵ sĩ, từ trước tới giờ chưa bao giờ thảm hại như ngày hôm nay, tuy nhiên cho dù lão kiệt sức, lại trọng thương, nhưng vẫn tiến lên ôm chặt thiên sứ khô lâu, lăn lộn trên mặt đất.

Cường giả tuyệt thế của loài người và sinh vật bất tử cấp cao cùng lăn vào trong đại quân khô lâu, vô số khô lâu bị đè nát, một vùng xương vụn xuất hiện trên sa mạc, quả là một trận đấu thảm khốc.

Bất Tử Chi Vương trong sa mạc liên tiếp hú lạnh khiến cho những ngọn núi ở phía xa cũng rung chuyển...

Khi La Mạn Đức Lạp từ trong đại quân hàng ngàn bộ bạch cốt thoát ra ngoài, toàn thân lão ướt đầm máu, bên sườn trái là hốc máu đáng sợ, vai bên phải găm một quỷ trảo vàng rực, vừa lao ra ngoài sa mạc, “bịch”, lão liền ngã xuống.

Nói cũng kỳ lạ, nhìn bạch cốt đại quân sau khi đuổi tới rìa sa mạc, liền dừng lại, dường như đây là giới hạn sinh tử, khô lâu không dám vượt qua nửa bước.

Ở nơi sâu thẳm của sa mạc, trong tiếng gầm của Bất Tử Chi Vương, bạch cốt đại quân rút đi như thủy triều. Sau cùng, tất cả khô lâu đều ẩn thân vào cát vàng, sa mạc khủng khiếp trở lại yên tĩnh, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Thần Nam nhìn La Mạn Đức Lạp đang mê man ở rìa sa mạc, hần bước nhanh về phía trước, bây giờ muốn giết lão dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên hần không làm vậy, xé mảnh áo rách trên người băng sườn trái cho lão, bó chặt lấy vết thương sâu hoắm song máu vẫn không ngừng chảy ra.

Trải qua trận chiến với sinh vật bất tử, địch ý của Thần Nam với La Mạn Đức Lạp dần biến mất, so với đám tử vật kia thì lão cũng không có gì đáng ghét.

Một lát sau, La Mạn Đức Lạp mở hai mắt ra, thấy Thần Nam ngồi cách đó không xa, bèn đưa tay phải lên che ngực.

“Lão đầu đừng lo, nếu ta muốn, ông đã chết hàng trăm lần rồi!”

La Mạn Đức Lạp không nói gì hạ tay xuống, nhanh chóng dùng tay điểm vài huyệt đạo, bế trụ huyết mạch ở sườn cầm máu lại, tuy nhiên cuối cùng lão cũng lắc đầu thở dài: “Không ngờ La Mạn Đức Lạp ta lại phải chết ở nơi này...”

Lão biết mình đã không sống bao lâu nữa, trận đại chiến với Thần Nam khiến lão nội thương nghiêm trọng, trong phút giây ngắn ngủi Thần Nam bước vào cảnh giới Chân vô, đi bảy bước đã làm phủ tạng của lão chấn động kịch liệt.

Mặc dù không chết ngay lập tức như thánh long, nhưng lúc đó lão cũng kiệt sức, nếu lập tức điều trị vết thương, may ra có thể phục nguyên, song lão sa vào tử vong sa mạc, bị ba thiên sứ khô lâu mới bước vào ngũ giai cảnh giới cùng đối phó.

Trong trận đại chiến với những sinh vật bất tử, vết thương của lão nặng thêm, cộng với việc bị buộc phải sử dụng bản mệnh nguyên khí để phát huyết kiếm, phủ tạng hoàn toàn vỡ nát, giờ lão đã hết cách cứu được.

Tuy nhiên lão cũng có thể kiêu ngạo, không hổ danh tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ, sống sót khỏi “tiểu thế giới” của Chân vô cảnh giới cũng đã là một kì tích. Sau cùng lại có thể đánh chết ba bộ thiên sứ khô lâu ở ngũ giai cảnh giới, tương đương với tình huống trọng thương nguy hiểm tới tính mạng vẫn có thể giết chết ba tuyệt thế cao thủ.

Huyền công trong người Thần Nam sinh sinh bất tức, không ngừng vận chuyển, trải qua một thời gian ngắn nghỉ ngơi, nguyên khí của hắn đã phục hồi được quá nửa

La Mạn Đức Lạp nhìn Thần Nam, thần sắc có vẻ phức tạp: “Ta đường đường là đệ nhất thánh long kị sĩ, lại bại trong tay của một thanh niên hai mươi tuổi nhà người, khiến người ta không còn gì để nói... trước lúc sắp chết, ta muốn nói với người mấy câu, tu vi của người tiến triển quá nhanh, đối với một thanh niên hơn hai mươi tuổi mà nói, điều này thật khó mà tin được, trừ phi người là thần tiên chuyển thế, có thần cách bảo vệ, nếu không thật quá tà dị, sớm muộn gì cũng tẩu hỏa nhập ma mà chết!”

30. Chương 30: Cổ Thần Điện

La Mạn Đức Lạp sững sờ, thuận theo lời nói của Thần Nam nói: “Đúng thế, người tại sao lại không thể mạnh hơn thần tiên?”

Câu nói trong lúc vô tình của Thần Nam, đã khiến cho La Mạn Đức Lạp nghĩ tới một điểm khác, lão nghĩ tới những truyền thuyết liên quan tới những pháp thần và đầu thần, lão trầm tư rất lâu sau đó mới nói: “Trong nhân gian có một số người tu luyện đến cực đạo, sớm ngộ thông cảnh giới sinh tử, đã không muốn phi thăng thiên giới, thực tế tu vi của họ sánh ngang thần linh...”

Thần Nam không để ý tới lão nữa, nhắm hai mắt lại, mặc huyền công tự ý lưu chuyển, chân khí cuộn cuộn vừa phục hồi lại tạng phủ bị tổn thương của hắn, vừa hồi phục lại nguyên khí cho hắn. Hai canh giờ cứ thế trôi qua, sắc trời dần tối, hắn đã hồi phục lại được bảy tám thành.

La Mạn Đức Lạp càng ủ rũ, nhìn những tia nắng rớt lại, than thở: “Tịch dương vô hạn thật là đẹp, chỉ có điều đã sắp hoàng hôn...”

“Lão đầu, ông không chịu đựng được nữa sao?” E chỉ có Thần Nam mới dám xưng hô như vậy với tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ.

“Còn trụ được khoảng ba ngày nữa.”

“Còn may là thời gian khá dài.”

La Mạn Đức Lạp: “...”

“Nghĩ thoáng một chút đi, người thường khó tránh được cái chết, hãy nhìn xem gần đây có nơi nào cảnh sắc không tồi, sớm chọn lấy một ‘ngôi nhà mới’ đi.”

La Mạn Đức Lạp im lặng gượng cười, lão quả thật nên tìm một nơi táng thân.

“Đợi chút, lão đầu ông quả thật cần tìm một mộ phần, thời gian vẫn còn dài, có thể nói cho ta biết những chuyện liên quan tới ta được không, bởi ta đã mất trí nhớ rồi!” Lúc này, La Mạn Đức Lạp không còn uy hiếp được hắn, nên Thần Nam mới thản nhiên đem chuyện mình mất trí nói ra.

“Người...mất trí rồi? Chả trách!” La Mạn Đức Lạp đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó tỉnh ngộ, cuối cùng lão cũng biết được tại sao lúc Thần Nam xuất chiêu lại không dựa theo phép tắc, cùng lời nói và hành động của hắn lại có phần kì quái.

“Những chuyện mà ta biết không nhiều, chỉ biết người là đệ nhất thanh niên cao thủ của đông thổ, cũng là của cả đại lục, cùng đồ đệ của ta là Tư Mã Lăng Không có thù oán, người đã từng giết chết tám vị tuyệt thế cao thủ chỉ trong một ngày”

“Nhiều thế sao.”

“Đúng vậy, ta thường vẫn bề quan, không biết nhiều chuyện của thế giới bên ngoài.”

Trời cuối tối hắn, bất quá Thần Nam không muốn rời nơi này, hắn cảm thấy vùng sa mạc bí ẩn dường như đang có những thứ không tầm thường đang hấp dẫn hắn, hắn muốn đợi tới ngày mai sau khi trời sáng sẽ đi tìm hiểu cẩn thận một lần.

La Mạn Đức Lạp đã tìm được cho mình một mộ huyết tốt, nhưng lão không muốn chết một cách ưỡn phỉ như vậy, nếu không gặp Bất Tử Chi Vương ở trong sa mạc này thì lão chết không cam tâm

Trong sa mạc sao lại có hàng nghìn hàng vạn bộ bạch cốt? Có thể điều khiển sinh vật bất tử như thiên sứ khô lâu, Bất Tử Chi Vương này rốt cuộc đạt tới trình độ nào? Thật ra có tất cả bao nhiêu thiên sứ khô lâu? Tại sao Bất Tử Chi Vương không đích thân tới giết bọn họ? Lão muốn tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Phía đông hừng sáng, mặt trời từ từ nhô lên.

Thần Nam vệ sinh mặt mũi ở một khe núi, bắt một con thỏ hoang rồi nướng cho bữa sáng. La Mạn Đức Lạp lặng lẽ quay người lại, bây giờ tảng phủ của lão đã vỡ nát, không cần ăn uống, đến uống nước cũng không cần.

“Thần Nam, ta đi vào trước, người cần phải giữ một cự ly nhất định với ta, sa mạc này quá tà dị, ta đã là người sắp chết, dù có bất trắc cũng không sao, người vẫn còn trẻ, không nhất thiết phải đem thân vào nơi mạo hiểm, chỉ cần đứng xa quan sát là được.”

La Mạn Đức Lạp nói xong, bước nhanh vào trong sa mạc, đêm qua lão đã hạ quyết tâm, nhất định phải vào nơi tận cùng sa mạc, tận mắt nhìn thấy Bất Tử Chi Vương, chúa tể bất tử lãnh địa này rốt cuộc là nhân vật thế nào.

Thần Nam cầm lấy con thỏ nướng, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói: “Chà, lão đầu, đợi chút đã, chúng ta cùng vào!” Đêm qua, hắn moi được từ La Mạn Đức Lạp rằng đây là lãnh địa của Bất Tử Chi Vương, trong đó có một Bất Tử Chi Vương hùng mạnh khó tưởng tượng được, điều đó càng khiến cho hắn hiếu kì, cảm thấy bên trong có thứ gì đó hấp dẫn mình.

Dưới làn nắng sớm, sa mạc vàng rực vô cùng tĩnh lặng, La Mạn Đức Lạp nhanh chóng vào sâu năm trăm thước, bước tới nơi diễn ra trận đại chiến ngày hôm qua.

Hôm qua lão bị trọng thương, mỗi một cực độ, tình cảnh khốn đốn, ử rũ. Bây giờ lão sắp chết, nhưng bề ngoài vẫn trông giống cờ mả.

Bởi lão biết chắc sẽ chết, không thêm để ý tới hậu quả mà thiêu đốt năng lượng sinh mệnh, đưa sức mạnh hồi phục tới trạng thái đỉnh cao, bất quá hậu quả là tính mạng vốn từ ba ngày rút xuống nửa ngày.

La Mạn Đức Lạp là đệ nhất thánh long kỵ sĩ của tu luyện giới phương tây, tôn nghiêm của cường giả không cho phép bị khinh nhờn, lão muốn dùng tính mệnh hữu hạn để rửa sạch sỉ nhục ngày hôm qua trong sa mạc.

Thần Nam vừa xé thịt thỏ, vừa nhanh chóng lao theo.

“Grừ..” Một tiếng hú dài lạnh lạnh từ nơi sâu nhất trong sa mạc vọng tới, dãy núi phụ cận cũng trung chuyển theo, sa mạc cuộn lên như biển cả, cảnh tượng ngày hôm qua một lần nữa lại tái hiện, hàng ngàn vạn khô lâu từ trong cát vùng lên, bạch cốt đại quân đứng kín sa mạc.

Sức mạnh của La Mạn Đức Lạp đang ở trạng thái đỉnh cao, không còn thảm hại như ngày hôm qua, một chưởng vung ra, một đạo quang mang mười trượng chém xuống, mọi bạch cốt ngăn cản đường tan ra như hoa tuyết gặp phải ánh nắng mùa hạ, chớp mắt đã tan chảy, hóa thành bột trắng rơi xuống sa mạc.

Đại quân bạch cốt dù vẫn lũ lượt xông lên, nhưng khó có thể ngăn cản được một ngũ giai cao thủ đang trong trạng thái sung mãn nhất, La Mạn Đức Lạp mở lối tiến về phía sâu nhất của sa mạc.

Trải qua một đêm tu luyện, cơ thể của Thần Nam cũng gần như hoàn toàn phục hồi, phát huy được sức mạnh như lúc sung mãn nhất, khoảng cách giữa hắn và La Mạn Đức Lạp khoảng trăm thước, từng đám khô lâu bị đánh bật đi, hắn cũng mở ra được một lối xông tới.

Lần này, không hề xuất hiện thiên sứ khô lâu, chỉ xuất hiện vài bộ bạch cốt khô lâu, bất quá hai cao thủ đang ở vào trong trạng thái sung mãn nhất, toàn lực xuất đòn cho dù bạch cốt khô lâu cứng như tinh cương, cũng khó chống nổi.

“Grừ...” Bất Tử Chi Vương trong nơi sâu nhất của sa mạc, gầm lên phẫn nộ, chỉ có điều mọi việc vẫn như ngày hôm qua, không đích thân xuất hiện để giết hai người.

Một ngàn rồi hai ngàn thước...

Khi bước vào được bốn ngàn thước, một thần điện cổ kính hiện lên trong tầm mắt hai người, khoảng cách dù xa nhưng một luồng khí tức cổ xưa từ đó phát ra.

Sa mạc đáng sợ, cổ điện thần bí, kết hợp lại thật quái dị vô cùng...

Khoảng cách ngày càng rút ngắn, thần điện cổ kính hiện ra rõ ràng hơn, khoảnh đất thần điện chiếm dụng không quá rộng, chỉ là một tòa đại điện chứ không phải một quần thể kiến trúc liên kết lại, một lớp ánh sáng nhàn nhạt bao phủ phía trên thần điện, càng tăng thêm vẻ thần bí.

Thần Nam nghi hoặc, chẳng lẽ đây chính là thần điện mà lão nhân trong thôn nói tới hay sao? Chỉ có điều...Thất Sắc ma hồ ở đâu? Hơn nữa... theo lời lão nhân nói, căn bản không thể có sa mạc? Trong núi sao lại có đến mấy tòa thần điện được, chẳng lẽ Bất Tử Chi Vương đã chiếm cứ thần điện thành bất tử lãnh địa của lão.

Khoảng cách ngày càng gần, đại quân khô lâu trong sa mạc sôi lên, điên cuồng lao về phía hai đại cao thủ, muốn liều mạng ngăn cản họ tiếp cận với Thần điện.

Nhìn đám bạch cốt đại quân xông tới như thủy triều, như tuyết đổ, hai đại cao thủ không ngừng vung ra cương khí, xuất thủ không dung tình, xương vỡ bắn tung tóe, hai người xích lại gần nhau, từng bước vững chắc tiến lại gần thần điện.

Bất Tử Chi Vương tựa hồ vô cùng phẫn nộ, không ngừng gầm rú trong cổ điện, nhưng vẫn không chịu ra mặt. Hai người dần hiểu ra, Bất Tử Chi Vương hùng mạnh có lẽ bị giam trong thần điện.

Cổ điện dài chừng gần bảy chục thước, rộng chừng bốn mươi thước, cao ba mươi thước, dù chỉ là một gian đại điện, nhưng khí thế vô cùng tráng quan. Vật liệu xây dựng là đá kim cương cứng nhất trên đại lục, bất quá trên thớ đá in dấu tuế nguyệt, thoáng nhìn là ngôi điện có từ xa xưa, cũng không biết từ lúc nào đã tồn tại ở nơi này.

Lớp ánh sáng mờ nhạt bao quanh tạo cho cổ điện, vẻ trang nghiêm thần thánh vô cùng, phảng phất có thần linh sinh sống trong đó, chỉ có điều tiếng gầm gào của Bất Tử Chi Vương, và cả bạch cốt đại quân, đã phá đi cảm giác đó, nói cho cùng, cổ điện có vẻ quỷ dị.

Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đánh lùi đám khô lâu đại quân xông lên ào ào, xung quanh bọn họ đâu cũng là những xương vỡ, sa mạc vàng rực sắp phủ ngập màu trắng toát.

Hai người cuối cùng tới được phía trước đại điện, bất quá đúng trong lúc này, đại quân khô lâu đột nhiên lùi ra xa, vùng cát trước mặt thần điện rung chuyển kịch liệt, hai con vật khổng lồ bò lên.

Mỗi bộ khung xương bạch ngọc đều dài tới mười trượng trắng như tuyết phát ra ánh sáng thánh khiết mờ mờ.

“Cốt long.”

“Hài cốt của thần long!”

Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đều kêu lên kinh ngạc

Tử vong sa mạc này đúng là vô cùng thần bí, đã mai táng nhiều cường giả như vậy.

Hai cốt long từ từ bay lên, khung xương như bạch ngọc phát ra ánh sáng thánh khiết, cái đầu dữ dằn, đôi cánh khổng lồ, long trảo hàn quang lấp lóe, cái đuôi cực dài khiến hai cốt long nhìn vô cùng đáng sợ.

Thực lực của hai con thần long này lúc còn sống nhất định từ thất giai trở lên, nếu không hài cốt không thể nào phát ra ánh sáng thánh khiết đến thế. Hốc mắt của chúng đều lập lòe lục quang rất quái dị, rõ ràng chúng đã xuất hiện linh trí, đạt cấp cao trong hệ bất tử.

“Nhân loại ngu xuẩn, dám mạo phạm tới quyền uy của Mạc Hàn Luân Tát bệ hạ, rõ ràng không thể tha thứ được.” Ý thức của một cốt long vang lên trong lòng Thần Nam và La Mạn Đức Lạp.

“Tử long mà khẩu khí vẫn ngông cuồng, nhanh gọi tên tử quỷ Mạc Hàn Luân Tát ra đây, để ta xem hần thật ra là quỷ quái phương nào?”

Lời lẽ của Thần Nam triệt để kích nộ hai cốt long. Trong thần điện cũng vọng ra một tiếng gầm dài phẫn nộ đáng sợ vô cùng.

“Nhân loại ngu xuẩn, người sẽ phải trả giá đắt cho những lời nói và hành động vô tri của mình, Mạc Hàn Luân Tát được thần truyền thừa, khi ngài có được thần cách, cả thế giới này sẽ rung chuyển dưới chân ngài.”

31. Chương 31: Bất Tử Chi Vương

La Mạn Đức Lạp lớn tiếng thét: “Không xong rồi, có thể thần điện không rõ tên này là nơi an nghỉ của một vị chủ thần, Bất Tử Chi Vương đang ăn trộm thần cách! Chúng ta nhất định phải ngăn cản hần lại, vạn vạn lần không thể để mất thần cách, nếu không tên Bất Tử Chi Vương điên cuồng đó sẽ trở thành chủ thần, kiếp nạn khủng khiếp sẽ xảy ra.”

La Mạn Đức Lạp tỏ ra vô cùng lo lắng, xông vào trong thần điện trước. Bạch quang lóe lên, một long cốt chắn đường lão.

“Nhân loại ngu xuẩn, đừng phí sức nữa, không ai có thể ngăn cản được Mạc Hàn Luân Tát bệ hạ.”

Thần Nam mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng hần cũng biết điều này có ý nghĩa gì, lớn tiếng nói với La Mạn Đức Lạp: “Chẳng lẽ ai đoạt được thần cách là trở thành chủ thần mới?”

“Cũng không hẳn vậy, cần phải xem là của vị chủ thần nào, tuy nhiên, bất luận thần cách của vị nào để lại đi nữa, có thể đoạt được đều có một thành hi vọng trở thành chủ thần mới” La Mạn Đức Lạp vội vàng giải thích, thật ra trong lòng lão cũng đang nghi hoặc.

Thiên sứ cũng được gọi là thần linh, nhưng không có năng lực để lại thần cách, trong thiên giới của Tây phương, chỉ có một vài chủ thần có khả năng này.

Một vị chủ thần vô danh, không biết vì nguyên nhân gì lại bỏ mình ở nhân gian giới, quả là một đại sự kiện! La Mạn Đức Lạp thật không tượng tượng nổi, rốt cuộc vị chủ thần nào đã mất mạng ở nơi đây, tại sao Quang Minh giáo hội trước giờ không cảm nhận được nơi này?

Thần Nam trước đó cũng từng nghe La Mạn Đức Lạp nói, nếu hần không phải là thần tiên chuyển thế, không có thần cách bảo vệ, thì với tốc độ tu luyện vượt xa tượng tượng hiện nay, ắt tương lai sẽ tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Bây giờ lại nghe tới việc thần cách được lưu lại, cho dù hần không tin mình có thể bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng nếu đoạt được mà trở thành một chủ thần cũng là cảm dỗ khó cưỡng lại.

“Được, bộ thần cách này ta nhất định lấy, nếu Bất Tử Chi Vương tà ác có thể trở thành chủ thần, tại sao ta không thể?” Giọng nói của hần vô cùng kiên định.

Hắn nhanh chóng xông lên, tuy nhiên bị long cốt còn lại chặn ngay lối đi.

Hai cốt long đều vồ xuống, khung xương đồ sộ phát ra tiếng kẽo kẹt, nhe nanh múa vuốt bổ vào Thần Nam và La Mạn Đức Lạp.

Thần long khi còn sống thực lực đạt tới thất giai cảnh giới, loại hài cốt thần linh này còn mạnh hơn thiên sứ khô lâu, huống hồ hai cốt long lại lớn như thế, ngay trong hàng ngũ những sinh vật bất tử cũng tuyệt đối là siêu cấp cường giả, thực lực nhất định mạnh hơn thiên sứ khô lâu một chút.

Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đều không muốn phá hoại thần điện, nhanh chóng lùi lại, hai cốt long cũng lao theo sát sạt, trận chiến kịch liệt diễn ra trên sa mạc bao la!

Đây là một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, đại quân hàng ngàn hàng vạn bộ bạch cốt đang nhe nanh múa vuốt dưới đất, trên không trung là hai cốt long lượn lờ, không ngừng lao xuống tấn công, Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đột phá vòng vây từ trong rừng bạch cốt dày đặc.

“Giết.”

La Mạn Đức Lạp thiêu đốt năng lượng sinh mệnh của mình duy trì trạng thái sung mãn của ngũ giai cảnh giới, cương khí lấp lánh không ngừng phóng ra, như muốn xé nát hư không

Thất giai thần long khi còn sống hùng mạnh vô cùng, nhưng dù sao cũng chết rồi, thực lực của cốt long bây giờ chỉ ở trong khoảng ngũ giai trung cấp, dưới đòn tấn công mãnh liệt của La Mạn Đức Lạp, khung xương đồ sộ bị hủy hoại nhiều chỗ, thậm chí những mảnh xương nhỏ nhiều chỗ nát vụn, rơi xuống mặt đất

La Mạn Đức Lạp thiêu đốt năng lượng sinh mệnh để khôi phục lại được trạng thái sung mãn nhất, quyết trút đi cục tức và rửa sạch nỗi nhục ngày hôm qua.

Thần Nam đã hoàn toàn phục hồi nên càng cuồng bạo hơn, tuy hắn quên chiêu thức của quá khứ, hành động không khác nào một kẻ dã man, kéo lấy xương đuôi của thần long quay tít, quăng đồng quật tây khiến bạch cốt đại quân nát vụn vô số, trên mặt đất chỗ nào cũng thấy xương vụn.

Nửa khắc sau, hai cốt long bị hai đại ca thủ đánh tan nát, những đoạn xương gãy rơi vãi khắp nơi, còn xương đầu khổng lồ cũng bị đập bể, linh hồn chi hỏa trên mặt đất triệt để bị đánh tan.

Những khô lâu bình thường khó có thể ngăn cản Thần Nam và La Mạn Đức Lạp, hai người hất văng từng đám bạch cốt, từng bước từng bước tiến vào thần điện.

Khi cả hai bước vào cửa thần điện, đại quân bạch cốt lập tức dừng lại không tiến tiếp nữa, đám khô lâu này dường như vô cùng sợ ánh sáng bao phủ thần điện

Thịch, thịch, thịch...

Trong thần điện vọng ra tiếng bước chân của Thần Nam và La Mạn Đức Lạp, hiển nhiên bên trong vô cùng rộng rãi, từ khi cốt long bị tiêu diệt, Bất Tử Chi Vương cũng không còn gằm gào, thần điện yên lặng tới đáng sợ.

“Các người cuối cùng cũng vào?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đại điện.

Cảnh tượng ở trước mặt khiến Thần Nam và La Mạn Đức Lạp kinh ngạc vô cùng.

Trong đại điện có một tế đài cao vút, bên trên kim quang vạn đạo, màu sắc đua chen, phát ra vô số những đạo hào quang, trong đó có một quang trụ khổng lồ chụp thẳng xuống, bao bọc một quái vật cao lớn ở trong, quái vật dường như đang nỗ lực chống chọi lại.

Bộ dạng của quái vật vô cùng đáng sợ, toàn thân bao phủ vẩy lân màu xanh, không giống người cũng không giống thú, cao chừng ba thước, thân người nhưng lại mọc ra một cái đuôi cá sấu, chân tay giống như dã thú, móng vuốt mọc dài sắc nhọn, trên đầu có ba chiếc sừng hàn quang ẩn hiện, nhọn hoắt như chủy thủ.

Tóc quái vật màu xanh lục âm u, bộ mặt giống người, tuy nhiên vô cùng nanh ác, cũng được lân giáp bao phủ, hai mắt đỏ lòm, đang hung hãn nhìn Thần Nam và La Mạn Đức Lạp

“Bất Tử Chi Vương!” La Mạn Đức Lạp kinh ngạc nói: “Hắn dường như là khô lâu đế vương trong truyền thuyết, do khô lâu xuất hiện linh trí sau đó từ từ tăng cấp bậc mà thành, bây giờ đã có đủ máu thịt và lân giáp, e rằng khó mà đoán biết được thực lực của hắn.”

“Kim quang trên tế đài và người hắn là thể nào vậy? hắn đã có được thần cách chưa?” Thần Nam hỏi.

“Vẫn chưa, sức mạnh phong ấn thần cách mặc dù đã suy nhược, nhưng dầu sao cũng vẫn do chủ thần đặt ra, hình như hắn bị sức mạnh của phong ấn bao vây, nhất thời chưa thể thoát thân” La Mạn Đức Lạp vẻ mặt nghiêm trọng, nói: “Khô lâu vương này thật sự quá mạnh, chúng ta khó mà hủy diệt được!”

Thực lực hùng mạnh của Bất Tử Chi Vương trước mặt không có gì phải nghi ngờ, nếu không tuyệt đối không thể nào hiệu lệnh được cho đại quân bạch cốt hàng ngàn hàng vạn tên, càng không thể có được những thiên sứ khô lâu cổ xưa đi theo.

Thiên sứ khô lâu và hai cốt long, khi còn sống đều vô cùng mạnh mẽ, mệnh danh là thần linh, mặc dù hóa thành khô cốt nhưng hiện nay đã xuất hiện linh trí, trở thành sinh vật thượng vị bất tử, dựa theo đẳng cấp thực lực của loài người để phân chia, cả hai đều đã đạt tới ngũ giai cảnh giới, thực lực của Bất Tử Chi Vương không vượt xa bọn chúng thì đám bất tử sinh vật đó còn lâu mới cam tâm phục tùng.

“Tên quỷ xấu xí nhà ngươi chính là tên cầm đầu đám tử quỷ nơi này?” Câu nói của Thần Nam thiếu chút nữa làm cho Bất Tử Chi Vương học máu, đường đường là bất tử đế vương, thống lĩnh hàng nghìn hàng vạn sinh vật bất tử, làm gì có kẻ nào dám bất kính với gã như vậy.

“Ngươi đúng là muốn chết.” Bất Tử Chi Vương hai mắt đỏ lòm lạnh lùng nhìn chằm chằm Thần Nam.

“Vậy thì ngươi tới giết ta đi” Thần Nam đi vòng quanh Bất Tử Chi Vương nửa vòng.

La Mạn Đức Lạp dở khóc dở cười, cảm thấy Thần Nam sau khi mất trí ... hơi vô lại, không có nửa điểm phong phạm cao thủ.

”Lão đầu, lão coi chúng ta rốt cuộc có thể giết được hắn ta không? Thần Nam quay lại hỏi La Mạn Đức Lạp.

“Rất khó, sức mạnh phong ấn chủ thần để lại cũng không thể luyện hóa được hắn, ta thấy dù chúng ta liên thủ cũng không thể nào giết được.”

“Ta không tin tà môn như thế, để ta thử xem, nói gì cũng không thể để cho hắn lấy được thần cách của chủ thần.”

Thần Nam bước nhanh về phía Bất Tử Chi Vương, tay phải giơ cao lên, một đạo kiếm mang khổng lồ phóng thẳng ra, thiếu chút nữa đụng vào nóc thần điện.

“Soạt, soạt”, kiếm mang chói mắt thò thụt liên hồi, cuối cùng từ từ thu nhỏ lại, từ mười trượng, dần dần biến thành chín trượng, tám trượng, bảy trượng... cho tới khi chỉ còn lại một trượng, hoàn toàn hóa thành thực chất, hào quang lấp lánh, lạnh khí âm u.

“Tên tử quỷ kia, để ta xem ngươi có tiếp được một kiếm của ta không?”

La Mạn Đức Lạp thấy thần Nam mất đi trí nhớ, mà vẫn có thể dựa vào bản năng, làm cho kiếm mang thu nhỏ thành quang kiếm hóa thành thực chất, liền vô cùng kinh ngạc, với tu vi của lão, tất nhiên cảm nhận được năng lượng trong thanh quang kiếm, kiếm cương đáng sợ đó cho dù lão chuẩn bị cẩn thận mà tiếp chiêu cũng khó lòng bình yên vô sự, bây giờ Bất Tử Chi Vương đang bị sức mạnh để lại của chủ thần thần bí giam cầm, nếu lãnh thêm đòn này, đúng là ăn đủ.

“Chết đi, tử khô lâu.”

Kiểm cương đã hóa thành thực chất lấp lánh chói mắt, giống như thần phạt tới từ thiên giới, thuận theo hướng quang mang phóng xuống tế đài, độc địa chém lên người Bất Tử Chi Vương.

“Ầm.”

Một tiếng nổ lớn vang lên, dao động năng lượng đáng sợ trong chớp mắt bùng ra, cả tòa thần điện sáng lòa, khiến người ta không thể nào mở mắt, năng lượng vô tận trào dâng cuộn cuộn.

Theo lẽ thường, sức mạnh như vậy chớp mắt có thể hủy diệt toàn bộ tòa thần điện này, tuy nhiên thần điện không hề bị sập đổ, vùng sa mạc nó tọa lạc rung chuyển kịch liệt.

“Grừ...”

Bất Tử Chi Vương gầm lên một tràng chói lói, vang vọng khắp đất trời, khiến núi non phía xa ngoài sa mạc cũng rung chuyển theo, quang kiếm từ vai trái hắn ta chém xuống tận sườn phải, một vết thương khủng khiếp hiện lên trước ngực, lớp vảy màu xanh rơi xuống đất, máu thịt màu lục cuộn lại, lộ ra bộ hài cốt trắng nhợt.

“Nhân loại ngu xuẩn, người đã làm ta bị thương, đợi sau khi ta thoát khỏi giam cầm, nhất định sẽ biến người thành khô lâu nô tài hạ đẳng nhất!” Bất Tử Chi Vương gầm gừ liên hồi, hai mắt hung hãn lóe lên quang mang thù hận.

“Hừ, bộ thần cách đó ta nhất định phải lấy là cái chắc!” Thần Nam lạnh lùng đáp.

Ở sa mạc bên ngoài, sóng cát khổng lồ hết lớp này tới lớp khác từ bốn phía dội về phía thần điện trung tâm, bạch cốt vô tận bị chôn vùi.

Thần điện cổ kính dù đang rung chuyển, nhưng căn bản không hề có dấu hiệu sụp đổ, ánh sáng thánh khiết mờ mờ bao phủ trên nóc hút lấy dòng năng lượng cuộn cuộn từ thanh kiếm của Thần Nam phát ra, sau đó tập trung lại tại nơi cao nhất trên tế đài bên trong thần điện...

32. Chương 32: Tranh Đoạt Thần Cách

Bất Tử Chi Vương cao ba thước, toàn thân phủ vảy màu xanh, đau đớn kêu lên: “Grừ...ta là chủ thần, thần cách thuộc về ta, hai tên chết tiệt các ngươi lại dám phá hoại kế hoạch, khiến ta hao tổn trăm năm tu luyện...sau khi thoát khốn nhất định sẽ băm vằm các ngươi thành vạn mảnh!”

“A....” Bất Tử Chi Vương ngửa cổ lên trời gầm rú khiến thần điện rung chuyển không ngừng, cả vùng sa mạc đều rung động., Mái tóc màu lục đáng sợ dựng đứng lên, hai mắt đỏ ngầu hung dữ, hắn gầm lên: “Thần cách mau ra đây...”

Toàn thân Bất Tử Chi Vương phát ra hàng loạt đạo quang mang màu lục, kim quang bao phủ hắn nhát dần, tế đài cao lớn rung chuyển kịch liệt, cuối cùng từ từ nứt vỡ.

“Ầm.”

Một tiếng nổ lớn vang lên, tế đài đổ sập hoàn toàn, một luồng ánh sáng đen lách to chừng một nắm tay từ từ bay lên, đánh tan mọi sức mạnh phong ấn vàng rực gần tế đài, luồng tử vong khí tức dày đặc tỏa ra.

“Minh Thần.. đó là thần cách của Minh Thần!” Bất Tử Chi Vương kinh ngạc kêu lên, tiếp theo đó, y ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: “Ha ha ha, nhất định là thần cách của Minh Thần Gia Long đời trước, chủ thần của tộc bất tử chúng ta, ha ha... ta sẽ trở thành Minh Thần, ha ha ha...!”

La Mạn Đức Lạp thét lớn: “Dưới sức mạnh phong ấn màu vàng thần thánh lại là thần cách mang thuộc tính hắc ám do Minh Thần Gia Long đời trước để lại như trong truyền thuyết, kẻ nào đã phong ấn thần cách ở đây?”

Bất Tử Chi Vương bộ dạng vô cùng hung ác, há to miệng, lộ ra hàm răng trắng nhợt, dụng lực phun mạnh một ngụm bản mệnh nguyên khí màu lục, bao phủ lấy thần cách trên không. Thần cách của Minh Thần Gia Long nhanh chóng bị lực quang kéo xuống, lao vào miệng Bất Tử Chi Vương.

Về mặt hắn lộ ra nụ cười dữ tợn, hai quỷ trảo màu xanh thẫm ngấm chuẩn Thần Nam và La Mạn Đức Lạp, tuy nhiên đúng lúc này, trong tế đài đổ nát bay vụt lên một mũi kim tiền sáng chói, phát ra dao động năng lượng vô tận.giống như một tia chớp vàng rực đâm thẳng vào ngực Bất Tử Chi Vương.

“Á...không...”

Bất Tử Chi Vương thét lên thảm thiết, kim tiễn khiến huyết nhục trước ngực hấn tan nát, xương ngực dường như đều đã bị đánh gãy, hàng loạt tia sáng vàng giống như sóng nước từ mũi kim tiễn trước ngực hấn phát ra, khuếch tán khắp người.

Những nơi kim quang đi qua, ánh sáng màu lục của bản mệnh nguyên khí của hấn đều tối dần lại, Bất Tử Chi Vương lập tức lặn ra đất, cố gắng rút mũi kim tiễn, nhưng kim tiễn dường như đã mọc rễ cắm vào trong xương, không mấy may nhúc nhích.

“Đây...dường như là Xạ Nhật thần tiễn, thánh vật của Tây thổ,, trong quá khứ xa xưa từng tru sát không ít đại ác ma, thì ra đã bị phong ấn ở đây, trấn áp thần cách của Minh Thần Gia Long.” La Mạn Đức Lạp vô cùng kinh ngạc, không ngờ ở trong tòa thần điện này lại có nhiều bí mật như thế.

Bất Tử Chi Vương nhất thời không tài nào để rút Xạ Nhật tiễn ra, tuy nhiên đã chế ngự được kim quang không lan ra nữa, giữ luồng sức mạnh thánh khiết lại trong ngực.

“Á...” hấn gầm lên một tiếng, há hốc miệng phun ra bản mệnh nguyên khí, muốn nhanh chóng hấp thu lấy thần cách, tuy nhiên lúc này hấn vô cùng yếu nhược, bản mệnh nguyên khí ảm đạm vô quang.

“Đừng si tâm vọng tưởng!” Thần Nam vung tay chém ra một đạo kiếm cương, chém mạnh lên bản mệnh nguyên khí của Bất Tử Chi Vương.

Cùng lúc, La Mạn Đức Lạp cũng tấn công cuồng bạo, khí mang lấp lánh không ngừng đánh về phía Bất Tử Chi Vương đang ngã dưới đất.

Bất Tử Chi Vương bị Xạ Nhật tiễn gây trọng thương, vì chế ngự thần tiễn nên sức mạnh hấn có thể sử dụng thực chất cũng có hạn, mặc cho luồng khí mang cuồng bạo đó tấn công. Từng đòn tấn công mạnh mẽ đánh lên người hấn, lớp vảy xanh bị quất bay tứ tung, máu thịt lẫn lộn, nhiều nơi đã lộ ra xương trắng.

Về mặt y nanh ác, trong mắt lóe lên quang mang dữ dội, nghiêng răng chịu đựng vết thương, đẩy những sức mạnh có thể tập kết được vào trong bản mệnh nguyên khí, tiếp tục giành giật thần cách.

“Quái vật này quả thật quá mạnh, không tài nào tiêu diệt được hấn.” La Mạn Đức Lạp thiêu đốt năng lượng sinh mệnh của bản thân, chỉ trong thoáng chốc tung ra mấy chục chuồng, huyết nhục trên người Bất Tử Chi Vương đều bị đánh nát, lộ ra một bộ khung xương dài ba thước.

Nhưng Bất Tử Chi Vương do khô lâu vương tăng cấp bậc mà thành, đánh tan huyết nhục cũng không tổn hại gì tới hấn, trừ phi đánh nát hài cốt của y, chấn tan linh hồn chi hỏa, ngược lại vạn lần không thể hủy diệt được hấn.

Thần Nam đã tung ra mấy chục đạo kiếm cương, không ngừng tấn công bản mệnh nguyên khí của Bất Tử Chi Vương, ngăn cản hấn chiếm lấy thần cách của Minh Thần Gia Long, nhưng thực lực của Bất Tử Chi Vương quá mạnh, dù chỉ thôi động được sức mạnh hữu hạn nhưng vẫn ngăn chặn mọi đợt tấn công cuồng mãnh của Thần Nam.

“Vớ vẩn, ta không tin loại tà môn này!” Thần Nam tiếp tục tấn công mấy chục đòn nữa mà vẫn công cốc, hấn phần nộ nói: “Người có thể hấp thụ thần cách, chẳng nhẽ ta lại không thể sao, thần cách này ta quyết lấy bằng được!”

Hấn cũng giống như Bất Tử Chi Vương, há miệng theo bản năng phún ra một ngụm bản mệnh nguyên khí, bao phủ lấy thần cách của Minh Thần Gia Long

“Grừ...” Bất Tử Chi Vương vừa ngạc nhiên vừa tức giận, gầm rống liên tiếp.

Thần cách di đi chuyển lại giữa Thần Nam và Bất Tử Chi Vương, trận chiến giằng co bắt đầu!

“Nhân loại ngu xuẩn, người tưởng có thể lấy được thần cách của Minh Thần Gia Long sao? Đây là chủ thần của tộc bất tử chúng ta, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Grừ...” Bất Tử Chi Vương phần nộ gầm lên.

“Như vậy ta sẽ đoạt lấy, trở thành chủ thần cho người xem” Đoạn Thần Nam lớn tiếng nói với La Mạn Đức Lạp: “Lão đầu giúp một tay nào, nhanh đánh nát chỗ xương kia.”

“Vết thương của ta đang tái phát, ta chắc không xong...” La Mạn Đức Lạp dường như đang bị thiêu đốt, khí mang ngoài cơ thể lão không khác gì ngọn lửa cháy bùng, đang không ngừng nhảy nhót.

Các cơ năng trên người lão sớm đã tổn thương, nhưng lão lại không ngừng huy động sức mạnh, cuối cùng năng lượng sinh mệnh hoàn toàn bị thiêu đốt, muốn dập tắt cũng không tài nào. Luồng sức mạnh này tan đi cũng là lúc lão ô hô ai tai.

“Lão đầu phải kiên trì, đợi ta cướp được thần cách, trở thành Minh Thần mới, nhất định sẽ có cách cứu sống lão.” Cùng đối phó với Bất Tử Chi Vương, địch ý trước đây của Thần Nam đã biến mất, hẳn thật tâm muốn giúp La Mạn Đức Lạp sống lại.

“Không thể nào, không còn thời gian... cho dù ngươi quả thật lấy được thần cách, thì trong một khoảng thời gian ngắn cũng không thể dung hòa, trở thành một Minh Thần mới...” Thân thể của La Mạn Đức Lạp càng ngày càng sáng, sinh mệnh chỉ hỏa rừng rực bao phủ, lão không ngừng phóng ra năng lượng cuồng bạo khiến Bất Tử Chi Vương gầm rú liên miên, cả sa mạc đều rung chuyển.

“Thần cách rốt cuộc là cái gì?” Thần Nam vừa dốc toàn bộ sức mạnh đoạt lấy thần cách vừa lên tiếng hỏi.

“Thần cốt là linh vực, là pháp tắc...” La Mạn Đức Lạp giới thiệu sơ qua.

Ở tây phương, thần cách là một loại quy tắc, trật tự, là thiên địa pháp tắc mà chủ thần tinh thông, cũng là những thần thông được truyền thừa. Chủ thần dựa theo những pháp tắc mà mình có, ban cho các thiên sứ thủ hạ những thần thông tương ứng.

Đương nhiên còn có những thiên sứ hùng mạnh, thậm chí một số thiên sứ sánh được với chủ thần, bọn họ cũng lĩnh ngộ được điểm cốt yếu của thiên địa pháp tắc.

“Thì ra là như vậy” Thần Nam cuối cùng cũng hiểu ra, hẳn thét lớn: “Từ quý kia, ngươi đừng hòng trở thành Minh Thần, thần cách này ta sẽ lấy.”

Thân mình hần phát ra luồng dao động năng lượng cuồng bạo, khí cương đen ngòm dường như bốc cháy hùng hực, không hề thua kém gì sinh mệnh chỉ hỏa La Mạn Đức Lạp đang thiêu đốt, hẳn dốc toàn lực đoạt thần cách.

“Muốn tranh giành với ta, ngươi vẫn chưa đủ tư cách...” Lời lẽ oán độc của Bất Tử Chi Vương đột nhiên ngắt quãng.

Hắn kinh ngạc nhìn phía sau lưng Thần Nam, một hắc ảnh từ từ hóa hình, mấy kiện binh khí màu đen lúc ẩn lúc hiện, dựa vào trực giác bản năng, hắn cảm thấy tình hình không ổn.

Thần Nam điên cuồng vận chuyển huyền công, ma ảnh thần bí lại xuất hiện, tay phải của hắc ảnh cầm chắc tử vong ma đao, mắt mở to, lạnh lùng nhìn Bất Tử Chi Vương.

“Thần Nam, mau phối hợp cùng ta tấn công hắn, ta sắp xong rồi...” La Mạn Đức Lạp đột nhiên hét lớn, tung người lao về phía Bất Tử Chi Vương, ôm cứng bộ xương trắng toát.

“Á...” Bất Tử Chi Vương kêu lên thảm thiết, sinh mệnh chỉ hỏa được La Mạn Đức Lạp thiêu đốt nung đỏ khung xương sánh với thần linh này, đặc biệt là phần ngực bị Xạ Nhật tiễn bắn, ngọn lửa sáng rực dường như thiêu đốt tới tận cốt tủy, khiến hắn đau đớn cùng cực, cộng thêm bị thần tiễn áp chế, hắn dần lão đảo, luồng sức mạnh vàng rực không ngừng dao động, sắp sửa đánh tan sức mạnh hắn dùng để phong bế vết thương.

“Chết đi.”

Thần Nam thét lên một tiếng, ma ảnh sau lưng hắn nhắc tử vong ma đao, lập tức lao lên, chém mạnh vào Bất Tử Chi Vương.

“Không! Á...” Bất Tử Chi Vương kêu lên thảm thiết, không ngừng lăn lộn trong thần điện.

Năng lượng sinh mệnh của La Mạn Đức Lạp, thần lực mạnh mẽ trong Xạ Nhật tiễn, trường đao tử vong trong tay ma ảnh thần bí, ba nguồn sức mạnh đáng sợ tập hợp lại tấn công Bất Tử Chi Vương, khiến nguyên khí vốn đại bại thương của hắn càng khó chống chịu thêm.

“Rắc, rắc...”

Âm thanh khung xương gãy khô khốc vang khắp thần điện, xương cốt nhiều nơi trên người Bất Tử Chi Vương gãy nát, đặc biệt là tại các khớp xương, cả những đốt bạch cốt dính liền bắt đầu rơi ra.

33. Chương 33: Minh Thần

“Thần Nam...nhất định phải tiêu diệt...tên Bất Tử Chi Vương này...tuyệt đối không để y...chạy tới khu vực loài người sinh sống, nếu không hắn sẽ điên cuồng báo thù...những nơi hắn đi qua...nhất định xương sẽ chất thành núi.”

Bóng của La Mạn Đức Lạp càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng quang mang lóe lên, sinh mệnh chi hỏa của lão hoàn toàn tắt ngúm, nơi lão đứng đến một chút xương tàn cũng không còn.

“Á.” Thần Nam ngửa cổ lên trời hét vang, mái tóc dài dựng đứng, thần cách của Minh Thần nhanh chóng bay vào miệng gã, ma khí vô tận từ trên người hắn phóng ra, cuộn cuộn lao ra khắp bên ngoài thần điện

Cổ thần điện vẫn tồn tại một số loại sức mạnh thần bí bảo vệ, đã trải qua hàng nghìn năm rồi, bây giờ cuối cùng đã đổ sập, ‘rầm’ một tiếng, cát bụi bay đầy trời.

Trong khu núi phía xa, vong linh ma pháp sư Lai Ngang và một người thần bí mặc áo bào màu đen thùng thình, đều cảm nhận được một luồng khí tức tử vong đáng sợ.

“Tang Đức hiền giả, người cảm nhận thấy không? Chẳng nhẽ tên Bất Tử Chi Vương đã đoạt được thần cách rồi, thành công phong thần rồi sao?” Lai Ngang hơi sợ hãi

“Ta không biết, ma pháp thủy tinh cầu căn bản không hiện rõ cảnh tượng trong sa mạc, tuy nhiên...thần cách của Minh Thần Gia Long dường như quả thật đã phá được phong ấn rồi thoát ra ngoài rồi...”

“Đại hiền giả, tình hình của chúng ta vô cùng tệ, nhân viên chấp pháp của Quang Minh giáo hội sắp tới rồi, còn chúng ta rất khó đoạt được thần cách trong lãnh địa của Bất Tử Chi Vương, bây giờ càng trở nên vô vọng.”

Trong vùng thâm sơn xa xôi, nhân viên chấp pháp của Quang Minh giáo hội cùng kinh ngạc kêu lên: “Chẳng lẽ...truyền thuyết là đúng hay sao, Minh Thần Gia Long được an nghỉ ở đây?”

“Trời ơi, hai tên vong linh pháp sư không thể đoạt được thần cách của Minh Thần Gia Long sao?”

“Như vậy làm sao đây, chẳng lẽ quả thật có người đang muốn nhân gian phong thần sao?”

Người đứng bên cạnh Lai Ngang là Tang Đức, xuyên qua chiếc áo chàm màu đen dài rộng có thể nhìn thấy bên trong là một bộ khung xương trắng nhợt, thịt của lão đã sớm bị phân hủy hết, để có thể sống lại, lão đã chuyển hóa thành vong linh cấp cao.

Tuy nhiên, trải qua hàng ngàn năm phong ấn, lão đã tiêu hao hết năng lượng vong linh, cuối của chỉ còn lại một sợi linh hồn chi hỏa, sau khi thoát khỏi giam hãm, để tiện cho việc đi lại, lão chọn một bộ khô lâu cốt thượng đẳng, để linh hồn chi hỏa của mình nhập vào trong, chuẩn bị tu luyện một số thuật pháp thất truyền của vong linh hệ, để chuyển hóa thành một khô lâu vương.

Tang Đức là đại hiền giả của vong linh hệ, hơn nữa là một nhân vật của hàng nghìn năm trước, lão biết rất nhiều bí mật mà người khác không biết, trước sau gì đều giấu trong lòng mình, chưa từng nhắc tới với ai.

Lão biết được thần cách của Minh Thần Gia Long đời trước dường như bị phong ấn ở trong một dãy núi ở phía đông nam của Tân Lan đế quốc, nếu như có thể phá được phong ấn, có được truyền thừa, thì có thể tạo ra một vị Minh Thần mới, tuy nhiên quá trình phá phong ấn, vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn trọng, rất có thể hóa thành tro bụi

Vài ngày trước, Tang Đức và Lai Ngang bắt đầu đi sâu vào trong dãy núi phía đông nam của Tân Lan Đế quốc, thực hiện kế hoạch tìm kiếm, đúng trong lúc đó, hồng y đại giáo chủ Mã Luân của Quang Minh giáo hội đột nhiên phái người truy sát.

Đến tận lúc này, Tang Đức mới biết, người của Quang Minh giáo hội nhật đình đã giở trò ở trên người bọn họ, để lúc lão nói những bí mật với Lai Ngang, sẽ bị những pháp sư hùng mạnh của Quang Minh giáo hội thông qua ma pháp thủy tinh cầu biết được.

Một số nhân viên quan trọng trong Quang Minh giáo hội, mặc dù biết Tang Đức được cứu ra, nhưng vẫn không có hành động gì, cho tới khi biết được bí mật kinh người, hồng y đại giáo chủ Mã Luân mới bắt đầu hạ lệnh truy sát.

Tang Đức lập tức bảo Lai Ngang phá giải ma pháp ẩn tích mà Quang Minh giáo hội sử dụng trên người họ, hai người mấy ngày hôm nay không ngừng phải chạy trốn nhân viên chấp pháp của Quang Minh giáo hội trong núi, chưa từng thật sự đối diện chiến đấu.

Bọn họ đã mấy lần tới bên ngoài mép sa mạc, pháp sư vong linh hệ có trực giác vô cùng mẫn cảm với những sinh vật bất tử, biết được bên trong có một Bất Tử Chi Vương hùng mạnh khó dò.

Hai người không dám bước vào nửa bước. cuối cùng quyết định trong lúc Bất Tử Chi Vương phá được phong ấn của thần cách sẽ lại tới nơi này, xem có thể tìm kiếm cơ hội đoạt lấy hay không?

Không suy nghĩ, bọn họ dường như đã tới chậm một bước, cả vùng sa mạc đã bị bao phủ bởi một lớp ma khí đen kịt, ma khí vô biên bắt đầu lan tràn ra ngoài núi, lúc này mà xông vào chắc rằng không những không thu hoạch gì, ngược lại mất mạng vô ích.

Lai Ngang hỏi: “Đại hiền giả, chúng ta phải làm thế nào đây?”

Tang Đức khoác áo bào, nhìn chằm chằm về phía sa mạc, hơi nghi ngại rồi nói: “Xem ra, thần cách của Minh Thần Gia Long và chúng ta không có duyên phận, bây giờ chắc đã có người chiếm được rồi, ta cảm thấy không giống với Bất Tử Chi Vương. Chúng ta hãy ở đây đợi xem nào.” Cũng trong lúc này bảy vị chấp pháp của Quang Minh giáo hội ở phía xa cũng không dám tiến thêm, bọn họ cảm thấy khí tức hắc ám đáng sợ, tất cả đều kinh hãi, nếu đúng là có người đang nhân gian phong thần, bọn họ quả không dám tưởng tượng...

Theo truyền thuyết, Minh Thần và Quang Minh thần không hề thân thiết gì, mặc dù không đến nỗi như Hắc Ám đại ma thần thù hận không đội trời chung với Quang Minh Thần, nhưng tuyệt đối cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ gì.

Những người này truy sát tín đồ vong linh ma pháp sư của lão, hơn nữa đã đuổi tới nơi... tình hình vô cùng nghiêm trọng, vài vị chấp pháp thậm chí cầu nguyện, nếu như có người phong thần thành công, hi vọng người đó có thể giữ lại được linh thức của bản thân, đừng đồng hóa với kí ức còn lại của Minh Thần Gia Long đời trước.

Ma khí vô tận vẫn tiếp tục tuôn ra cuộn cuộn, lan tràn theo dãy núi dài vô tận, cảnh tượng của ngày tàn hiện ra, bọn Tang Đức, và vài nhân viên chấp pháp của Quang Minh giáo hội, bây giờ đều đã ở trong ma khí.

Nếu như cứ tiếp tục như thế này, nói không chừng ma khí hắc ám sẽ lan tỏa tới thị trấn ở bên ngoài đại sơn, suy cho cùng thì đây cũng là thần cách của chủ thần tiền hành truyền thừa.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, Thần Nam ở trong sa mạc thét lên một tiếng ‘Á...’ âm ba cuộn cuộn khắp không gian, truyền khắp dãy núi liên miên, hắc cảm thấy trong người dường như có một linh hồn tàn khuyết đang dây dưa, muốn cướp lấy cơ thể.

“Á...là kẻ nào? Mau ra đây cho ta!”

Thần Nam vô cùng phẫn nộ, hắc cảm thấy hơi bị lừa, cái gọi là truyền thừa không giống với trong tưởng tượng, không phải là đoạt được thần cách một cách đơn thuần, đã có một linh hồn tàn khuyết muốn đoạt lấy quyền chỉ đạo cơ thể hắc, thậm chí hắc nhận được một luồng ý thức, linh hồn đó muốn dung hợp với gã.

“Tuyệt đối không được! Ta chính là ta, tuyệt đối không thể chấp nhận ý thức của kẻ khác, dù là thần cũng không được, Gia Long người mau ra đây, rút ra khỏi người ta!”

Từ trước tới giờ, người dám mắng chủ thần quả không nhiều, bây giờ Thần Nam không những lớn tiếng quát mắng, nếu như có thể động thủ, e rằng hắn còn muốn đánh cho vị Minh Thần trong truyền thuyết này một trận, hắn không tin vị Minh Thần tuyệt đối không thể dung hợp vào với gã, rất có thể sẽ xóa sạch đi ý thức của gã.

Trên thực tế thì, linh hồn tàn khuyết đó còn phần nộ hơn, đã từng là chủ thần lại không tài nào chinh phục được cơ thể của một người bình thường ở trước mắt, đây đúng là quá tà dị.

“Thế chất thật kì quái! Một ý chí thật mạnh mẽ! Cơ thể này ta lấy chắc!” Linh hồn tàn khuyết của Minh Thần Gia Long dùng dòng ý thức lớn tiếng kêu lên trong đầu Thần Nam.

“Á..á..” Thần Nam đột nhiên cảm thấy đầu đau đớn vô cùng, giống như bị kim đâm, dao chém, cơ hồ vỡ tung.

“Đừng có phản kháng, chấp nhận ta, chúng ta hòa làm một, chỉ trong chớp mắt ngươi sẽ có được những thần thông của ta, có được thần cách của ta, ngươi sẽ là người mạnh nhất trong khắp thiên hạ này, không, cho dù là tới tiên giới, cũng không kẻ nào có thể làm gì được ngươi! Chẳng lẽ ngươi không muốn trở thành thần hay sao? Ta chính là chủ thần trên thiên giới, chỉ cần ngươi đồng ý hòa nhập lại, sau này chúng ta sẽ tại cùng với thiên địa, tỏa sáng cùng nhật nguyệt..” Minh Thần Gia Long vừa giành lấy quyền điều khiển cơ thể Thần Nam, vừa không ngừng mê hoặc.

“Ngươi là một tên thần ngu ngốc, rút ra khỏi người ta, ta chính là ta, tuyệt đối không nhập vào với ngươi!” Thần Nam ôm đầu, lặn qua lặn lại trên mặt đất, đau đớn khiến hắn suýt nữa ngất đi, nhưng hắn biết rằng tuyệt đối không được phép nhắm mắt lại

“Kì quái, kì quái, kia là một con người sao?” Minh Thần Gia Long vô cùng phần nộ, mặc dù linh hồn tàn khuyết, thần lực còn lại chẳng là bao, nhưng dù sao lão cũng từng là một chủ thần, lại không cách nào không chế được ý thức và cơ thể của Thần Nam.

Trong khi bị từng đợt sóng tinh thần của Gia Long tấn công, Thần Nam đột nhiên thét lớn lên một tiếng, “á..” trong đầu đau đớn vô cùng, chợt hắn cảm thấy trong lòng lóe sáng, một cánh cửa đóng kín dường như đột nhiên mở ra.

Một cảnh tượng xuất hiện trong đầu gã.

Trên vách đá cheo leo, Mộng Khả Nhi cầm kiếm đi về phía gã, Liệt huyết tổ độc trong người ngấm vào xương cốt, không có sức lực chống đỡ, thần trí dần dần mơ hồ, hai mắt hắn đỏ ngầu, tóc rối bời, chạy tới nơi vách vỡ nát, không chút do dự nhảy xuống dưới.

Dòng sông cuộn cuộn cuốn hắn về hạ lưu, lưu lạc tại một sơn thôn mộc mạc, và đã sống cùng với kẻ đại thù là Mộng Khả Nhi.

Gã đi theo lão Đan Ni Đông ngày ngày đi bắt cá, sau đó đã trở thành một thợ săn xuất sắc nhất của thôn.

Gã đánh bại tên vô lại Mạn Lợi Áo, cùng với Mộng Khả Nhi kết thành phu thê, sau khi kết hôn hai người tương kính như tân.

Trong não chấn động một tiếng, hắn đã hoàn toàn phục hồi lại trí nhớ, nhớ lại những chuyện trong quá khứ, thật không dám tin hắn đã cùng với Mộng Khả Nhi kết thành vợ chồng, điều này...hắn từng sờ, thật là hoang đường,, đúng như một giấc mơ,,

“Đáng ghét, tại sao lại như vậy, một người bình thường, tại sao lại khó chinh phục tới như vậy?”

Lời nói của Minh Thần Gia Long kéo Thần Nam về với thực tại, lúc này hắn cảm thấy đầu không còn đau đớn nữa.

34. Chương 34: Thanh Toán Minh Thần

Đột nhiên trong lúc này, đan điền Thần Nam phát ra hàng loạt những tia sáng chói lóa, hai quang cầu một đen một vàng phát ra những luồng sáng rực rỡ, không ngừng xoay tròn nhanh chóng đó, Thái cực đồ lâu ngày không thấy lại một lần nữa xuất hiện.

Một luồng sức mạnh đáng sợ trong Thái cực đồ tuôn ra, lao về phía linh hồn tàn khuyết đang chiếm cứ thân thể Thần Nam.

“Ha ha ha...Ta nhìn thấy gì thế này!” Linh hồn tàn khuyết của Minh Thần Gia Long điên cuồng hét lên: “A, nhất định không phải là thật! Nhất định là ảo ảnh....bí mật kinh thiên! Âm mưu! Âm mưu đáng sợ!!!” Minh Thần Gia Long dường như nhìn thấy một sự việc vô cùng đáng sợ trong đan mạch của Thần Nam, lão điên cuồng kêu lên: “Khải Tát, Na Ti, Chiến Vô Cực, Ngạo Thương Thiên...ha ha ha ha... âm mưu đáng sợ! Là kẻ nào đã đạo diễn ra tất cả? Kẻ nào đã làm ra việc này!! Ha ha ha...” “Đồ khốn đang nói cái gì, mau nói rõ ràng xem nào” Thần Nam lập tức hiểu ra, Gia Long ở trong người hắn đã biết được bí mật kinh thiên, có lẽ Gia Long thông qua hắn đã biết được bí mật hàng vạn năm của Thần ma lăng viên.

“Ha ha ha...quá tàn khốc. để ta thoát khỏi nơi này, ta không muốn chết, ta phải thoát khỏi nơi này...kết cục đáng sợ, ta không phải là Minh Thần đời đầu tiên, không cần tiểu thần hầu bói của ta như thế này, ta không muốn biến thành tro bụi...” “Gia Long người mau nói rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì?” Thần Nam cảm thấy bí mật cách hắn rất gần, hắn hét lên: “Gia Long khốn kiếp, người mau mau nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì!” Chỉ là tất cả đã muộn, sức mạnh mà Thái Cực thần ma đồ phóng ra hình thành nên một cơn lốc xoáy, cuốn lấy linh hồn tàn khuyết vào trong.

“Thần Ma lăng Viên, chúng thần tề tụ, đều là vật dẫn...” Lời nói của Minh Thần Gia Long ngắt quãng, linh hồn tàn khuyết bị hút vào trong Thái Cực ma đồ.

Thái cực ma đồ điên cuồng xoay chuyển, hai quang cầu vàng, đen trong như nước không ngừng chảy vào trong cơ thể Thần Nam. Cho tới phút cuối cùng mới từ từ yên tĩnh lại, hai quang cầu từ từ dừng lại ở đan điền Thần Nam, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ma khí vô tận trong không gian vẫn còn, nhưng khí tức tử vong đáng sợ thì đã biến mất theo Minh Thần.

“Tại sao, rốt cuộc là tại sao? Trên người ta rốt cuộc có che giấu bí mật thể nào? Ta thật sự là một đỉnh lô hay sao? Thật sự là một quân cờ trong đại cục kinh thiên?”

Thần Nam ngửa cổ lên trời hét lớn, lúc này trong lòng hắn vô cùng tức giận, không cam tâm bị người khác lợi dụng, cho dù pháp lực của người đó thông thiên, hắn cũng phải phản kháng.

“Á...” hắn gầm lên phẫn nộ, huyền công trong người không chịu sự khống chế, điên cuồng vận chuyển, một ma ảnh màu đen nhanh chóng xuất hiện ở sau lưng, sáu bảy bộ binh khí mờ nhạt xuất hiện quanh người, không ngừng chuyển động.

“Keng” thanh tử vong ma đao trong tay bóng đen phát ra một âm thanh kim loại, vang vọng khắp thiên địa dần dần nổ lên, treo lơ lửng trên vai phải Thần Nam, điên cuồng hút lấy ma khí ở xung quanh.

Một tiếng va chạm của kim thuộc vang vọng khắp sa mạc, truyền khắp trong dãy núi, một bóng mảnh thuẫn mờ ảo từ trên thanh binh khí bay ra, lơ lửng trên vai trái của Thần Nam, ma khí vô tận cuộn cuộn tuôn trào

“Choang, choang.”

Tiếng kim loại vang khắp không gian, truyền khắp dãy núi, sáu bảy thanh binh khí màu đen mờ nhạt, đều ngừng chuyển động, lơ lửng ở xung quanh Thần Nam, bắt đầu điên cuồng hút lấy ma khí trong thiên địa.

Bóng đen ở sau lưng Thần Nam cũng đã để binh khí thần bí trong tay trái, đưa hai tay ra, ma khí vô tận lao về phía hắn và thanh binh khí

Trong ngọn núi cách đó không xa, Lai Ngang và Tang Đức đều vô cùng kinh ngạc, họ vừa nghe thấy tiếng hét của Thần Nam, bây giờ lại phát giác thấy ma khí trong núi đang dần thu lại, từ từ thu lại về phía trong sa mạc.

“Ý, chẳng lẽ là Thần Nam đạt được Thần cách của Minh Thần Gia Long” Lai Ngang nghi hoặc nói: “Hắn biến mất đã lâu, sau lại chạy tới nơi này nhỉ?”

Tang Đức nhìn về phía sa mạc, cau mày nói: “Khí tức của Minh Thần vừa nãy đột nhiên biến mất, dường như...thần cách đã không tồn tại nữa, chẳng nhẽ bị phong ấn lại sao?”

Trong dãy núi phía xa, ma khí đã biến mất, vài nhân viên chấp pháp của Quang Minh giáo hội thở phào.

“Minh Thần truyền thừa hình như đã thất bại rồi.”

“Rõ ràng không giống như thành công, luồng không khí chết chóc đó hoàn toàn biến mất rồi.”

”Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đợi một lúc nữa chúng ta đi xem xem..’

Nửa canh giờ sau, ma khí vô tận trong thiên địa hoàn toàn biến mất, ma ảnh ở phía sau Thần Nam đã rõ ràng hơn một chút, hơi chân thực hơn.

Ngoài Tử vong ma đao và cổ thuẫn ra, nhưng binh khí thần bí khác vẫn rất mơ hồ.

Tử vong ma đao biến hóa lớn nhất, gần như đã thực chất hóa, có thân đao với độ cong hoàn mĩ vô cùng đáng sợ, lưỡi đao màu đen tỏa ra từng luồng khí chết chóc, cán đao có khắc một cái đầu rồng giống như có sinh mệnh, hai mắt liên tục phát ra hai đạo quang mang.

Cổ thuẫn không còn hư ảo mờ nhạt như trước kia nữa, hoa văn ở bên trên rõ ràng có thể nhìn thấy được, đã có cảm giác hóa thành thực chất, giống như thượng cổ thần vật lại nhìn thấy mặt trời, phát ra những luồng khí tang thương.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, không thể ngờ được rằng những thứ binh khí thần bí này có thể hút hết toàn bộ những ma khí che lấp đất trời đó, ma khí mà Minh Thần để lại đối với chúng giống như những món ăn bổ dưỡng.

Ma đao và cổ thuẫn đã thực chất hóa, uy lực nhất định mạnh hơn nhiều trước, cùng với những suy nghĩ của Thần Nam, ma ảnh và những binh khí thần bí đều từ từ biến mất, lúc này niềm kích động của hắn dần bình tĩnh lại.

Thần Nam đứng sững sờ trong sa mạc, Minh Thần Gia Long rốt cuộc đã phát hiện ra bí mật gì? Hắn không thể tưởng tượng nổi đã cùng Mộng Khả Nhi kết thành phu thê, hắn sẽ sống với nàng ta như thế nào đây, hắn không biết được.

Hắn đứng lặng một lúc, sau đó bắt đầu tìm kiếm tung tích của Bất Tử Chi Vương, cổ thần điện đã hoàn toàn đổ nát, trong sa mạc chỉ còn lại một vùng phế tích.

Hắn vung quyền hất bay những đám tường đổ nát, nhưng không hề phát hiện ra tung tích của Bất Tử Chi Vương, thậm chí đến đám hài cốt mà hắn đánh nát cũng không tìm thấy một mảnh nào, tất cả đã biến mất cùng với thánh vật Xạ Nhật tiễn.

Thần Nam cau mày, La Mạn Đức Lạp trước lúc chết đã từ dặn dò hắn nhất định phải tiêu diệt được Bất Tử Chi Vương, bây giờ lại để cho quái vật này chạy mất, hắn cảm thấy vô cùng nuối tiếc.

Thực lực của Bất Tử Chi Vương này quả thật vô cùng đáng sợ, ít nhất cũng đạt tới lục giai, nếu không vì có sức mạnh phong ấn thần cách và Xạ Nhật tiễn, e rằng hắn và La Mạn Đức Lạp vừa bước vào Thần điện đã bị Bất Tử Chi Vương giết rồi.

Hiện Thần Nam có thể đối phó với sinh vật bất tử này, may mà đối thủ xui xẻo, cuối cùng đã thịt nát xương tan, tổn hao mấy trăm năm tu luyện, giờ đang là cơ hội tiêu diệt, tuy nhiên hắn ta lại biến mất tiêu khiến Thần Nam tiếc mãi.

“Hắn đã chạy thoát mất, đáng hận nhất là còn mang cả Xạ Nhật tiễn đi, sau này nhất định sẽ là một mối họa lớn” Thần Nam rất quan tâm tới mũi thần tiễn đó, hắn cứ nghĩ mãi, nếu dùng Hậu Nghệ cung bắn mũi tên đó, sẽ có uy lực như thế nào? Không chừng chỉ chớp mắt có thể tiêu diệt được cả thần linh...

Ma khí vô biên biến mất, sa mạc trở về với trạng thái yên tĩnh, bạch cốt đại quân cũng biến mất, trong lòng Thần Nam suy nghĩ, đám xương đó nhất định đang ẩn mình dưới sa mạc, vậy thì tám chín phần là Bất Tử Chi Vương cũng đang trốn trong cát, gã quyết chưa thể trốn được.

Thần Nam quyết định ở lại chờ Bất Tử Chi Vương, một là để hoàn thành tâm nguyện của La Mạn Đức Lạp, hai là hấn quả rất lo lắng tới đại họa này, nếu không nhân lúc đối thủ đang suy yếu mà tiêu diệt, ắt hậu quả khó lường

Lai Ngang và Tang Đức đợi trong đại sơn hai canh giờ, thấy trong sa mạc đã yên ắng, bọn họ bắt đầu cẩn thận đi vào trong, sau khi tới mép của sa mạc liền tỏ ra kinh ngạc, bọn họ đã phát hiện ra khí tức của Bất Tử Chi Vương.

“Điều này là thế nào? Chẳng lẽ Bất Tử Chi Vương bị người ta đánh bại?” Lai Ngang vẻ mặt nghi hoặc, vong linh pháp sư tu vi cao thâm vô cùng miễn cảm với khí tức của những sinh vật hệ bất tử, bây giờ hiện tượng này nói lên rằng, Bất Tử Chi Vương không biến mất khỏi thế giới này mà chỉ cẩn thận che dấu khí tức mà thôi.

Tang Đức nói: “Lai Ngang, chúng ta đi vào xem sao. Thông qua vong linh sư tác pháp thuật và đám xương trong sa mạc, ta cảm thấy Thần Nam dường như đã tới đây, hơn nữa dường như vẫn chưa đi.”

Hai người từ từ tiến sâu vào trong sa mạc, rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra vết tích đồ nát của Thần điện và Thần Nam.

Lai Ngang đứng ở rất xa nói lớn: “Thần Nam, sao ngươi lại ở đây?”

Thần Nam phát hiện ra hai người, hấn hơi ngạc nhiên, hai vị vong linh ma pháp sư sao lại xuất hiện ở nơi này ?

Hai bên hàn huyên một lúc, đều hiểu được nguyên nhân tại sao đôi bên có mặt ở đây, đương nhiên Thần Nam không nói mình đã hút lấy thần cách của Minh Thần Gia Long, suy cho cùng đó cũng là thần linh của hệ bất tử và hệ vong linh, hấn không muốn ở trước phạm sai lầm ngớ ngẩn.

“Thật không ngờ thần cách của Minh Thần lại bị nổ tung, chẳng lẽ thần cách của chủ thần đã trở về với thiên giới rồi, ta không tin thần cách bị hủy diệt” Lai Ngang nói về Gia Long với vẻ mặt tôn thờ và cung kính.

Thần Nam nói: “Đúng rồi, vừa nãy mọi người cũng biết, Bất Tử Chi Vương sau khi bị Xạ Nhật tiễn bắn bị thương, lại bị ta và La Mạn Đức Lạp liên thủ tấn công, nhưng linh hồn chi hỏa của hấn vẫn chưa bị dập tắt, mang theo đám xương vụn đó trốn vào trong sa mạc, các người là vong linh ma pháp sư, có cách nào ép hấn xuất hiện không?”

Tang Đức nói: “Nếu như sau khi bị thương, thực lực của hấn yếu hơn ta và Lai Ngang, chúng ta có cách thông qua tử linh triệu hoán thuật, kêu gọi khiến hấn xuất hiện.”

“Vậy thì còn đợi gì nữa, nhất định phải nhanh chóng tìm ra mối đại họa này, nếu không hậu quả thật khó mà tưởng tượng được.” Thần Nam giục.

35. Chương 35: Người Chấp Pháp

“Ầm.” Một bạch cốt trảo khổng lồ đột nhiên bật lên khỏi đám đồ nát, nhanh chóng lao về phía Lai Ngang và Tang Đức.

Thần Nam đã chuẩn bị trước, Diệt Thiên thủ lập tức vung ra, kéo bạch cốt trảo khổng lồ của Bất Tử Chi Vương xuống đất.

“Không có gì, dù các ngươi niệm chú ngữ ta vẫn bảo đảm các người không bị làm phiền. bây giờ tên này đã bị thịt nát xương tan, căn bản không làm nên được trò trống gì”.

Tử linh triệu hoán thuật lại được tiếp tục, đám xương tàn của Bất Tử Chi Vương, bay khỏi đồng đồ nát.

Cuối cùng lời chú ngữ đã kết thúc, một tiếng gầm đáng sợ vang vọng khắp trời đất, một cái đầu khô lâu khổng lồ ba sừng từ trong lòng đất nhô lên

Trong đầu khô lâu lập lòe quỷ hỏa lúc mờ lúc tỏ, đó là linh hồn chi hỏa yếu ớt sau khi Bất Tử Chi Vương bị thương, nó độc ác gầm lên: “Ba tên nhân loại ti bỉ các ngươi, thật đáng chết hàng ngàn hàng vạn lần...”

“Câm mồm lại cho ta, ngươi đúng là đồ quỷ đáng chết, hôm nay ngươi chết chắc rồi” Thần Nam vung ra một đòn Diệt Thiên thủ, đập mạnh xuống, chiếc đầu khô lâu khổng lồ “ầm” một tiếng, bị đánh ghì xuống mặt đất

“Đáng chết, ừ...” Bất Tử Chi Vương chưa từng thăm hại như thế bao giờ, tức giận gầm rú liên miên

“Ngươi gầm rú cũng không có tác dụng, ta đánh đánh đánh...” hai tay Thần Nam liên tiếp ra đòn, từng quang chưởng khổng lồ liên tiếp đập xuống đầu của khô lâu.

Lai Ngang và Tang Đức đưa mắt nhìn nhau, đây là Bất Tử Chi Vương hùng mạnh tới cực điểm đó sao? Vậy mà bị người thanh niên ở trước mắt đối xử như vậy, đây...đúng là khiến người ta không dám nghĩ tới.

Tuy nhiên Bất Tử Chi Vương vốn rất hùng mạnh, quả nhiên không phải tầm thường, Diệt Thiên thủ của Thần Nam cũng không thể đập vỡ được đầu nó, đừng nói tới đập tắt được linh hồn chi hỏa ở bên trong.

“Ừ.. nhân loại ngu xuẩn, không có thánh vật như Xạ nhật tiễn, ngươi có làm thế nào đi nữa cũng không thể hủy diệt được ta, đợi tới khi nguyên khí của ta hồi phục, sẽ tế luyện lại cơ thể, nhất định sẽ băm vằm ngươi” Bất Tử Chi Vương độc ác gầm lên.

“Ngươi sẽ không có tương lai đó đâu, bây giờ ngươi chết chắc” phía sau Thần Nam xuất hiện ma ảnh, tử vong ma đao hung hãn chém xuống Bất Tử Chi Vương

“Á...” Bất Tử Chi Vương gào lên một tiếng, hấn cảm thấy tình hình không ổn, lúc này đã suy yếu như vậy không thể nào chống cự được thanh ma đao vô cùng thần bí kia, bèn liều mạng trầm xuống dưới cát, cuối cùng nhanh chóng biến mất.

“Lai Ngang nhanh đọc chú ngữ, gọi nó ra đây cho ta” cứ thế mỗi khi Lai Ngang và Tang Đức đọc chú ngữ thì Thần Nam lại vung tử vong ma đao lên, Bất Tử Chi Vương cứ mỗi lần xuất hiện lại bị Thần Nam đánh mạnh cho một đòn, không tới nửa giờ sau, chiếc đầu khô lâu khổng lồ đã bị tử vong ma đao chém mười mấy nhát, vô số vết nứt xuất hiện trên xương đầu.

“Ừ...tiểu tử mau ngừng tay, có gì từ từ thương lượng”.

“Ai thèm thương lượng với ngươi chứ, ngươi không phải đã nói không có thánh vật như Xạ nhật tiễn, ta không thể nào giết chết được ngươi hay sao? Bây giờ ta dùng hành động thực tế cho ngươi xem”.

Bất Tử Chi Vương đáng thương, lại bị Thần Nam liên tiếp chém cho mười mấy đao, cuối cùng không thể nào chịu đựng được nữa, chiếc đầu lâu to tướng “ầm” một tiếng nổ tung, linh hồn chi hỏa lúc mờ lúc tỏ vụt lao ra ngoài.

“Chết đi!” Thần Nam chém xuống một đao, linh hồn chi hỏa trong chớp mắt bị hủy quá nửa.

“Đợi một chút, đừng hủy diệt đi linh hồn chi hỏa đó, hãy giao nó cho ta.” Tang Đức lớn giọng nói lớn.

Ông ta bây giờ không có da thịt, chỉ có thể tu luyện lửa linh hồn, linh hồn chi hỏa này đối với ông ta còn bổ hơn cả tiên đơn diệu dược.

Thần Nam đưa mắt nhìn Tang Đức từ từ luyện hóa linh hồn chi hỏa, sau khi nó bị hấp thụ hoàn toàn mới thu tử vong ma đao về. Bất Tử Chi Vương quả thật quá mạnh mẽ, ở trạng thái yếu nhất vẫn có thể chống chịu hai mấy đòn của tử vong ma đao, điều này quả là đáng sợ.

“Tang Đức đại hiền giả, vẫn cần xin ông giúp đỡ một chuyện”

“Người thanh niên có chuyện gì cứ nào, đừng khách sáo”

“Là thế này, trong thần điện có một thánh vật là Xạ nhật tiễn, đã bị Bất Tử Chi Vương giấu trong sa mạc, xin hỏi ông có cách nào tìm ra nó không?”

Tang Đức cười, nói: “Dễ thôi” Nói rồi bắt đầu nhanh chóng đọc chú ngữ, sa mạc rung chuyển kịch liệt, hàng vạn bộ khô lâu bò lên, sau đó theo mệnh lệnh của Tang Đức, tiếp tục chui vào trong sa mạc tìm kiếm.

Nửa giờ sau, sa mạc lại trở lại bình tĩnh, một thanh kim tiễn dài nửa thước xuất hiện trong tay Thần Nam, toàn thân phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, bên trên có chạm trổ hoa văn cổ xưa và luồng sức mạnh thần bí mặc trắc.

“Đây là cái gì? Đây...hình như là thánh vật Xạ nhật tiễn của Quang Minh giáo hội chúng ta!”

“Trời ơi, quả đúng là thần tiễn trong truyền thuyết, chẳng nhẽ quang Minh Thần đã chỉ dẫn, muốn chúng ta tới đây thu hồi thánh vật?”

Mấy chấp pháp của Quang Minh giáo hội cuối cùng đã đuổi tới sa mạc.

Bảy người từ trong khoảng từ hai mươi đến hơn bảy mươi tuổi, trong đó có một nam một nữ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, ba người trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi xem ra rất uy thế, hai ông già râu tóc bạc phơ, khoảng chừng ngoài bảy mươi tuổi.

Những người chấp pháp của Quang Minh giáo hội là lực lượng chủ chốt trong thần điện, trực tiếp phụng mệnh giáo hoàng và các vị hồng y đại giáo chủ, những người này sau khi được thần điện lựa chọn sẽ trải qua huấn luyện cực nhọc, nói thẳng ra, họ chính là mấy con chó săn trung thành của giáo hội, chức trách chủ yếu là phân xử những dị giáo đồ.

Họ nhìn Xạ nhật tiễn trong tay Thần Nam đều lộ ra vẻ vui mừng, nữ tử trẻ tuổi nói với Thần Nam: “Vị bằng hữu này, Xạ nhật tiễn trong tay huynh chính là thánh vật của Quang Minh giáo hội chúng ta, xin hãy trả lại.”

“Hừ, ai có thể chứng minh đây là thánh vật của giáo hội các người? Nó bị phong ấn trong tòa thần điện này đã không dưới nghìn năm rồi, làm sao lại không thấy các người tới lấy, ta vừa lấy được các người tới đòi là sao? Chẳng lẽ nhìn thấy ta có một mình nên định cạy đông ức hiếp sao?” Thần Nam lạnh lùng trả lời.

Người thanh niên đứng cạnh nữ tử, lạnh lùng lên tiếng: “Thần tiễn đã lưu truyền hàng nghìn năm trong Quang Minh giáo hội chúng ta rồi, hơn nghìn năm nay đã biến mất một cách kì bí, trên đại lục đại đa số mọi người đều biết. người chẳng nhẽ muốn độc chiếm hay sao? Hừ, ta sớm đã biết, người và hai tên vong linh ma pháp sư đi cùng nhau, xem ra hôm nay phải giải quyết thêm một dị giáo đồ nữa!”

“Hừ, người nói rằng thần tiễn đã ở trong tay Quang Minh giáo hội hàng nghìn năm rồi, vậy ta hỏi người, trong thời đại xa xôi hơn nữa, thánh vật này có nằm trong tay của Quang Minh giáo hội không? Thần điện cũng chỉ là có được nó trong một khoảng thời gian nào đó mà thôi, các người nghìn năm trước làm mất nó, Xạ nhật tiễn đã trở thành vật vô chủ rồi, bây giờ ta giành được, đương nhiên thuộc về ta!” Nói tới đây, Thần Nam cười nhạt: “Còn về nửa câu sau của các người, ta cảm thấy buồn cười, hắc hắc, đã coi ta là một dị giáo đồ, người còn văn vẻ nổi gì, muốn tới cướp cứ nói thẳng ra, việc gì phải làm ra vẻ đường hoàng thế?”

Thanh niên vẻ mặt biến sắc: “Người... quả nhiên là một dị giáo đồ tà ác, dám tranh giành thánh vật của thần điện, xem ra hôm nay chúng ta phải thay Quang Minh thần chấp pháp!”

“À... ta sớm đã nói rồi, muốn tới cướp thì cứ tới, phí lời làm gì, đúng là phiền phức” Thần Nam tỏ vẻ không thêm quan tâm.

Tang Đức cau mày, nói nhỏ với Thần Nam: “Đôi thanh niên nam nữ này rất mạnh dạn, ta nghi ngờ bọn chúng từng được ‘Thánh hàng’”.

Thần Nam sớm đã nhận thấy đôi thanh niên nam nữ này không tầm thường, thực lực của bọn họ dường như không thể xác định được đang ở mức nào, trên người họ dường như không tỏa ra dao động của ma pháp nguyên tố hay của đấu khí, giống như thần linh khí tức thánh khiết.

“Thánh hàng là thế nào?”

Tang Đức nói: “Thiên sứ hoặc những thần linh khác của thiên giới, không thể tùy ý tới nhân gian, nếu không sẽ vi phạm vào thiên địa pháp tắc và sẽ bị trừng phạt. Những thần linh này để tránh sự trừng phạt, đã tìm tới cơ thể người có tư chất siêu phàm, trong thời gian ở lại nhân gian nhất định phải dốc sức cải tạo cơ thể của người đó, để có thể chịu đựng được thần lực. Sau khi thần linh trở về thiên giới sẽ trả lại quyền

điều khiển cơ thể cho người chủ ban đầu, đó là những người được ‘thánh hàng’, thực lực đáng sợ vô cùng, căn bản không thể lấy tuổi tác để đo lường thực lực, suy cho cùng thì cơ thể của họ cũng từng được thần linh cải tạo.”

Thần Nam đã hiểu được là chuyện gì, điều này cũng giống với việc đoạt xá của đông phương, tuy nhiên một đằng có mượn có trả, một đằng hoàn toàn chiếm làm của mình.

“Ông nói rằng hai người trước mắt đã từng được thần linh sử dụng cơ thể”.

Tang Đức gật đầu nói: “Đúng thế, chính bởi đôi thanh niên nam nữ này, ta và Lai Ngang mới không dám chính diện đối kháng với bọn họ, thực lực của hai người đó thật khó đoán, có thể cũng bình thường, nhưng cũng có thể vô cùng đáng sợ”.

Lúc này, người thanh niên đã rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra, bước nhanh tới, lớn tiếng thét: “Bây giờ ta phải thay quang Minh Thần thanh lý dị giáo đồ!”

“Đầu óc của ngươi có vấn đề không, thời đại nào rồi mà vẫn còn nói những lời hủ lậu như thế” Thần Nam tỏ vẻ không thêm quan tâm, nói tiếp: “Ta tới dạy cho ngươi biết, ngươi nên nói như thế này, vùng sa mạc này là địa bàn cai quản của Quang Minh lão đại, các ngươi dám tới chỗ của chúng ta gây sự, bây giờ ta dẫn các huynh đệ tới đánh các ngươi!”

Nhìn thấy Thần Nam không hề sợ sệt, hai ông già trong đám chấp pháp đưa mắt nhìn nhau cau mày, một trong hai người nói: “Vẫn chưa hỏi đại danh của các hạ, xin hỏi các hạ là...”

“Thần Nam”

Người nam thanh niên vừa rút kiếm đang bước tới, nhưng khi nghe thấy Thần Nam báo danh đã ngay lập tức dừng lại, vẻ mặt vô cùng khó coi, mồ hôi vã ra như tắm.

Mấy vị chấp pháp giả cũng kêu lên kinh ngạc, bây giờ trong tu luyện giới có ai không nghe tới cái tên Thần Nam, được gọi là tuyệt thể sát tinh, mới hơn hai mươi tuổi mà trong vòng một ngày đã giết hết tám vị tuyệt thể cao thủ, giống như một trận động đất, làm rung chuyển cả tu luyện giới.

Bây giờ vị tuyệt thể sát tinh đang đứng trước mặt bọn họ, làm sao không khiến bọn họ kinh ngạc cho được, người thanh niên dờ dẫm, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

36. Chương 36:

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, họ thật sự không muốn đối đầu với vị sát tinh này, hấn mà nổi giận, chắc rằng trong phạm nhân giới này không có ai chống nổi, có thể khiến cho cả tu luyện giới kinh hãi.

“Điều này...”

Bảy người đều do dự, mượn như vậy rõ ràng là mượn không có trả!

Thần Nam nói: “Các người lần này tới nơi đây mục đích chủ yếu không phải vì tìm thần cách của Minh Thần Gia Long hay sao? Ta có thể nói cho các ngươi tin tức quan trọng này, thần cách của Minh Thần đã bị Bất Tử Chi Vương đoạt mất, đương nhiên hấn cũng bị Xạ nhật tiễn làm bị thương rồi, các người bây giờ hãy nhanh chóng tìm hấn, một khi hấn dung hòa được thần cách của Minh Thần Gia Long, Tây thổ e rằng sẽ có biến cố lớn xảy ra”

“Cái gì?”

“Điều này...”

Mấy người vẻ mặt kinh hãi, những ngày này bọn họ vẫn ở trong quần sơn gần đây đuổi theo Tang Đức và Lai Ngang, đã từng vài lần cảm nhận được khí tức tà ác mạnh mẽ, bây giờ nghe Thần Nam nói lập tức tin vài phần.

“Việc này nhất định phải bẩm cáo lên đại giáo chủ của thần điện cấp cao nhất!”.

“Chúng ta cần phải nhanh chóng truyền tin đi.”

“Hi vọng vẫn còn kịp” các vị chấp pháp giả trong lòng như có lửa đốt, nhanh chóng rút lui, Quang Minh giáo hội không nhất định phải giết bọn Tang Đức và Lai Ngang, mục đích chủ yếu phải huy động những người chấp pháp vì thần cách của Minh Thần.

Sa mạc một lần nữa hồi phục lại vẻ tĩnh lặng, lúc Thần Nam và Tang Đức chia tay, hỏi về việc liên quan tới Thất Sắc ma hồ, được biết đó là loại ma thú có linh tính, chỉ dài một thước, toàn thân trắng như tuyết, lúc vui mừng và phẫn nộ, ma tinh hạch trong người phát ra ánh sáng nhiều màu.

Nghĩ tới việc của mộng Khả Nhi, Thần Nam thấy trong lòng có chút rối bời, hắn không biết nên giải quyết sự việc sau này như thế nào. Lang thang trong dãy núi gần sa mạc suốt bốn năm ngày mà hắn vẫn tìm tới Thất Sắc ma hồ, hắn không biết mình suy nghĩ như thế nào, chỉ cảm thấy phải bắt linh hồ trở về.

Ma hồ toàn thân trắng như ngọc, hai mắt đen nhánh đầy linh khí, sau khi bị Thần Nam bắt đã không ngừng giãy dụa muốn bỏ trốn, nhưng sau mười mấy lần thất bại cuối cùng đã dần bình tĩnh lại. Loại tiểu ma thú này rất có linh tính, biết rằng chạy không thoát, nên cũng không phí công sức nữa.

Thần Nam đưa tay nhắc tiểu ma hồ, trong lòng hơi rối loạn, đứng trên đỉnh núi nhìn về phía tiểu sơn thôn, cuối cùng cũng quyết định nhanh chóng bước xuống dưới núi.

Trong thôn tĩnh lặng vô cùng, cửa mỗi nhà đều đóng chặt, khắp nơi dường như tràn ngập mùi máu tanh, Thần Nam trầm ngâm cảm nhận tình hình có gì đó không ổn, liền nhanh chóng chạy về nhà của lão Đan Ni Đông.

Mùi máu tanh càng lúc càng nồng nặc, trên mặt đất nhiều nơi đều biến thành màu đỏ, vừa nhìn đã biết rằng đó là những vết máu khô chưa lâu, hắn vội vàng đẩy cánh cửa lớn của nhà lão Đan Ni Đông, trong vườn là vết máu đỏ loang lổ, vô cùng đáng sợ.

“Cát Lệ Ti”

“Đan Ni Đông đại thúc”

“Khả Nhi...Mộng Khả Nhi”

Thần Nam nhanh chóng chạy vào trong phòng, tuy nhiên trong nhà không có lấy một bóng người, hắn không ngừng lớn tiếng gọi vang.

Đúng trong lúc này, một người thợ săn già trong thôn nhìn trước ngõ sau bước vào nhà lão Đan Ni Đông, nói: “Thần Nam người mau chạy đi, nếu không đại họa sẽ tới xuống đầu...”

“Rốt cuộc là thế nào, đã xảy ra chuyện gì?” Thần Nam vội vã hỏi.

Thì ra sau khi Thần Nam đi, tên vô lại Mạn Lợi Áo trong thôn vẫn không chịu từ bỏ lòng háo sắc, chạy tới nhà lão Đan Ni Đông muốn chọc ghẹo Mộng Khả Nhi, những người dân chất phác trong thôn cho dù sợ hãi tên vô lại này, nhưng vì biết ơn Thần Nam giúp đỡ trong lúc đi săn nên khi biết chuyện đã kéo tới đông nghịt, tất cả đều nặng tay, đánh cho Mạn Lợi Áo đỡ sống đỡ chết.

Tên lưu manh này biết rằng không thể hoành hành trong thôn được nữa, ngoài ra còn sợ hãi sau khi Thần Nam trở về sẽ giết mình, hắn vẫn ôm hận trong lòng đối với những chuyện xảy ra gần đây vì vậy chạy lên thị trấn bẩm báo lên tên nam tước ác ôn rằng trong thôn có một tuyệt thế nữ tử đẹp hơn cả thiên sứ, đồng thời dùng kế li gián, nói người trong thôn từng chửi rủa nam tước.

Hàng ngày tên nam tước này chuyện ức hiếp người dân, lại có tiếng là ác bá ở trong vùng, sau khi nghe bẩm báo lập tức phái người đi tìm hiểu, quả nhiên phát hiện ra một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, bèn dẫn theo mấy chục người rầm rộ kéo tới đây, muốn cướp Mộng Khả Nhi đi.

Lão Đan Ni Đông và Cát Lệ Ti cực lực ngăn cản, kết quả lão Đan Ni Đông bị đánh trọng thương, Cát Lệ Ti do dung mạo xinh đẹp nên nên bị tên nam tước ác ôn bắt đi cùng với Mộng Khả Nhi.

Khi tên nam tước ác bá tìm thấy Mộng Khả Nhi thì điều đáng sợ đã xảy ra, nàng ta phẫn nộ ném đĩa, bát, đũa thì những dụng cụ vốn bình thường này đột nhiên trở lên sắc nhọn giống như đao kiếm, đâm qua tên nam tước, đồng thời năm sáu tên thủ hạ cũng bị đâm chết.

Ở tây phương người dân bình thường giết quý tộc được gọi là đại tội bất xá, nhất định sẽ bị treo cổ. Nha tra của nam tước đều rút đao kiếm đòi báo thù cho lão ta.

Kết quả là tất cả đều đi theo tên Nam tước đó, Mộng Khả Nhi vì quá kinh hãi nhìn thấy gì trong vườn là quảng thứ đó, ai xông tới đều bị những vật dụng đó đâm chết.

Lúc đó, Mộng Khả Nhi giống như một người con gái cô khổ, quên mất mình từng là thanh niên cao thủ lợi hại nhất trong tu luyện giới.

Lúc giết hết tất cả mọi người, tinh thần Mộng Khả Nhi bị kích động, không ngừng kêu thét, đồng thời một đạo ánh sáng chói mắt tỏa ra từ người nàng ta.

Lúc người dân chạy tới nơi, chỉ thấy trong vườn và trên lối đi xác chết chất đầy, đâu đâu cũng là vết máu, hai cha con lão Đan Ni Đông ôm nhau ngồi khóc, mọi người muốn an ủi Mộng Khả Nhi tinh thần đang thất thường, nhưng tất cả những người tới gần nàng ta đều bị một luồng sức mạnh vô hình đánh bật ra.

Nửa giờ sau, Mộng Khả Nhi đột nhiên bình tĩnh lại, người nàng ta phát ra hàng ngàn đạo hào quang, xinh đẹp giống như cửu thiên tiên nữ.

Những sự việc sau này, trong mắt những người trong thôn đều thấy như những kì tích thần thánh, một đạo ánh sáng lóe lên, một đài sen bằng ngọc đột nhiên xuất hiện dưới chân Mộng Khả Nhi, sau đó nàng ta bạch y tung bay phát ra ánh sáng bảy màu, từ từ bay lên trên không trung.

Lúc đó, nàng trông thánh khiết và xinh đẹp, đến cả thiên sứ giáng trần cũng không thể nào so sánh được với nàng.

Chỉ là, bức tranh đẹp đẽ đó không diễn ra lâu, Mộng Khả Nhi kêu thét lên đau đớn: “A...làm sao lại như vậy? Làm sao lại như vậy chứ?”

Sau đó, nàng phóng vút lên trời, biến mất trong không trung.

Ở tây phương, giết quý tộc là một tội không thể tha thứ được, lão Đan Ni Đông và con gái đã chạy trốn vào trong núi, rất nhiều người sợ bị trút giận, cũng trốn theo, vì thế trong thôn mười nhà thì có tới chín nhà bỏ trống.

Những ngày này, hàng ngày đều có đám hung binh mặc áo giáp tới thôn, bây giờ đã bắt đi rất nhiều người rồi.

Thần Nam trầm mặc rất lâu, hẳn không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy, theo như lời người thợ săn già nói, thì Mộng Khả Nhi dường như đã.. khôi phục được trí nhớ.

Chỉ với mười ngày ngắn ngủi làm vợ chồng, có lẽ bức tranh đã tới hồi kết, Mộng Khả Nhi bây giờ đã đi đâu? Lần sau gặp lại, hai người sẽ đối diện với nhau như thế nào?

Thần Nam rời khỏi thôn, bởi hẳn và Mộng Khả Nhi mà sơn thôn mới bị kiếp nạn này, hẳn cần phải nhanh chóng tới thành lớn thứ hai của Tân Lan đế quốc Phí Sa thành, tìm Áo Liệt Lợi công tước nhờ giúp đỡ.

Bây giờ, trong phạm nhân giới, hẳn dường như không có đối thủ, nhưng hẳn không muốn dựa vào vũ lực mà giết sạch đám quân đội, bởi cần cứu người, không thể chống đối với quân đội quốc gia.

Một mình hẳn không đáng lo, cho dù giết vào tận hoàng cung Tân Lan cũng có thể an toàn rút lui, nhưng bây giờ hẳn phải cứu cả đám người tay không tác sát.

Hiện thực còn đen tối hơn cả trong tưởng tượng, bất luận vạn năm trước, hay là thời đại này, pháp tắc vẫn nằm trong tay một số ít kẻ nắm quyền ở trên cao.

Hắn tới phủ của Áo Lợi Liệt công tước nói rõ mục đích, hi vọng ông ta có thể giúp đỡ cứu giúp những người dân kia.

Áo Lợi Liệt công tước thân là đại quý tộc của tây phương, tin tức vô cùng thông linh, cho dù không phải là nhân sĩ trong tu luyện giới, nhưng cũng đã nghe nói về những lời đồn chấn động về Thần Nam gần đây.

Thanh niên cao thủ mới hơn hai mươi tuổi mà dường như không có địch thủ, tiền đồ rộng mở, nếu có thể duy trì được tình hữu hảo với một người như thế, những năm về sau, không chừng cả gia tộc của ông ta có thể sẽ có thêm một võ thần để dựa vào.

Áo Lợi Liệt vô cùng vui mừng nhận lời yêu cầu của Thần Nam, pháp luật quốc gia trong mắt những kẻ nắm quyền như ông ta, có khác gì món đồ trang sức, lúc cần thì tận tình giẫm đạp.

Mệnh lệnh của nhất đẳng công tước rất nhanh truyền tới vùng thôn trấn, nam tước ác ôn ức hiếp dân thường, coi thường pháp tắc quốc gia, bây giờ tước bỏ tất cả phong hiệu của gia tộc này, tịch thu toàn bộ tài sản.

Lão Đan Ni Đông cứu được đôi thanh niên nam nữ, vốn là những người bạn quan trọng tới thăm Tân Lan Đế quốc, để biểu dương công lao nên phong lão làm nam tước, tiếp quản đất phong của tên nam tước ác ôn kia.

Hiện thực là như vậy, tàn khốc cũng được, trào phúng cũng được, một đạo chỉ lệnh của lão công tước, khiến cho sự việc lập tức quay ngoắt, lời nói của kẻ nắm quyền đủ để thay đổi tất cả.

Áo Lợi Liệt vì để lời kéo vị vũ thần trong tương lai, đã bỏ ra không ít nhân tình.

Cha con lão Đan Ni Đông trong sơn thôn đã biết tin, hiểu cục diện đảo ngược như vậy bởi vì Thần Nam đã mời lão công tước ra mặt, hai cha con lương thiện, chỉ thăm cầu phúc, hi vọng mọi chuyện sau này của hẳn đều hanh thông.

Cát Lệ Ti vuốt ve con Thất Sắc ma hồ trong lòng: “Con vật nhỏ bé này là do Thần Nam đại ca bắt cho Khả Nhi tử tử, không biết tử tử lúc nào mới trở về xem.”

Nàng ta không biết rằng, trong lúc đó, Mộng Khả Nhi đang đứng ở bên ngoài cửa sổ... nghe được câu nói này trong lòng dấy lên niềm cảm động.

37. Chương 37: Truyền Thừa Của Thần Linh

“Cái gì? Hai người đã từng sống chung trong một ngôi nhà sao? Điều này thật quá...” Khải Lợi nghe nói Mộng Khả Nhi và Thần Nam đều mất trí, cùng sống dưới một mái nhà trong một khoảng thời gian, kinh ngạc há hốc mồm.

Đương nhiên có một số chuyện Thần Nam không thể nói ra, nếu như Khải Lợi biết được rằng Thần Nam và Mộng Khả Nhi từng kết thành phu thê, hẳn ta nhất định sẽ kinh ngạc nhảy dựng lên.

Buổi tối, Áo Lợi Liệt công tước tổ chức một bữa tiệc linh đình trong phủ.

Đại sảnh im ắng trở lên huy hoàng, hàng trăm người tới dự tiệc, những chiếc đèn chùm pha lê chiếu sáng khiến cho cả đại sảnh càng trở lên lung linh, đám đông quý tộc giơ cao li rượu, ba năm người tụ tập lại thành một nhóm, cùng nhau nâng li, nói chuyện xôn xao.

Thần Nam là người đông phương, vốn không thích những bữa tiệc rượu như thế này.

Khải Lợi nói: “Thần Nam huynh biết không, trong những ngày huynh mất tích, Đông thổ hoàng thất Đồ gia đã phái ra Đồ Hạo, cao thủ mạnh nhất trong gia tộc của họ, người này võ học cao thâm khó lường, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi đã đánh bại vô số cao thủ nổi danh của Đông thổ, hẳn ta đã nói rằng, chỉ cần đơn thương độc mã đánh bại mười đại phái tu luyện, sau đó sẽ xây dựng ‘đế hoàng lôi đài’ ở Đông thổ, mời tất cả những tu luyện giả toàn đại lục tới xem hẳn ta quyết đấu một trận với huynh trên lôi đài.”

Thần Nam lạnh lùng nói: “Cầu nô tài đáng chết, dám hoành hành bá đạo.”

“Đông thổ quả nhiên có một gia tộc hùng mạnh như thế, đúng là khiến người ta không thể nào tin được. Thần huynh và gia tộc này có ân oán như thế nào?”

“Công pháp mà gia tộc bọn chúng tu luyện tất cả đều là của Thần gia, tuy nhiên bây giờ đã phản bội Thần gia, muốn loại truyền nhân cuối cùng của Thần gia là ta, gia tộc bọn chúng độc ác vong ân bội nghĩa, bỏ

đi, ta không muốn nói nhiều nữa, ta thề rằng nhất định sẽ tận tay tiêu diệt gia tộc này.” Thần Nam cứ mỗi lần nghĩ tới Đồ gia Đông thổ gia tộc là không tài nào khống chế được nộ hỏa.

Đột nhiên, Thần Nam phát hiện ra bóng một người quen trong đám đông.

Đây là một người con gái tóc vàng, dáng người yêu kiều thướt tha, ngực căng tròn, eo thon nhỏ nhắn, cặp mông tròn trịa... thật khiến người ta nhìn mà say mê.

Dung nhan của nàng ta có lẽ không bằng với Mộng Khả Nhi, Long Vũ, nhưng lại gợi cảm, đáng yêu, kiều diễm hơn. Đây là một vật khiến cho đàn ông nảy sinh dục vọng.

“Lộ Ti.”

Thần Nam khẽ gọi, cái tên này không hề lạ lẫm gì với hắn, lúc trước khi còn ở Thần Phong học viện, người con gái tây phương gợi cảm yêu kiều này đã từng không chỉ một lần mời hắn ta tham gia vào một tập đoàn thực lực nào đó.

Và giữa hai người cũng từng có một lần quan hệ hoang đường, Thần Nam mỗi lần nghĩ lại vẫn cảm thấy bối rối, đó đúng là một chuyện thê thảm và mất mặt vô cùng, bởi nếu nói ra thì cả hai đều là những người bị hại.

“Ý, huynh quen nàng ta, đó là một bông hoa giao tiếp rất xuất sắc và rất hoàn mĩ, không phải là... giữa hai người đã xảy ra điều gì chứ” Khải Lợi đột nhiên cười nửa miệng hỏi Thần Nam.

“Đừng có nói bừa”.

“Ừ, ta hiểu rồi, nàng ta mới trở về từ Thần Phong học viện không lâu, còn huynh trước đây cũng từng sống tại Thần Phong học viện, nếu như nàng ta chưa tìm tới huynh, đánh chết ta cũng không tin, chức trách của nàng chính là tìm ra tất cả những nhân tài có thể sử dụng được cho thế lực đứng sau lưng.” Khải Lợi không nói ra thế lực lớn mạnh đứng sau lưng Lộ Ti, nhưng có thể suy ra ắt rất có máu mặt ở Tây phương.

Thần Nam hơi bối rối: “Huynh có thể rời đi một lát được không?” Bởi hắn đã phát hiện ra Lộ Ti đang đi về phía này.

“Hắc hắc...tình cũ khó dứt, ta là người tốt, đương nhiên sẽ tạo cơ hội cho hai người rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện, ta đi cho hai người tự nhiên”.

Khải Lợi cười tươi, tuy nhiên trong mắt Thần Nam, cảm thấy hơi khó chịu, Cầm long thủ lập tức vung ra, đánh nhẹ một đòn vào mông Khải Lợi, khiến gã lập tức bay khỏi nơi này.

Lộ Ti cười thật yêu kiều, dáng người uốn éo, bước đi nhẹ nhàng, khi bước tới gần, nàng ta ngồi xuống bên cạnh Thần Nam, tay phải nhẹ nhàng lắc li hồng tửu trên tay, nói: “Lâu lắm không gặp”.

“Đúng thế, lâu lắm rồi không gặp, cô vẫn khỏe chứ”.

“Huynh nói xem.” Lộ Ti cười nói.

Thần Nam hơi bối rối.

“Ha ha, đừng có như vậy, chúng ta không ai nợ ai cả” Lộ Ti cười vô cùng xinh xắn, làn môi đỏ lại thêm hồng tửu càng trở nên tươi tắn, “Huynh chắc cũng hiểu thân phận của ta, có một số việc ta không thể tự chủ được, nói ra cũng chỉ có hại và đem lại phiền phức cho huynh. Được rồi, huynh không phải ngại gì cả, nếu như có thể, sau này chúng ta là bạn”.

“Huynh chắc cũng hiểu thân phận của ta, có một số sự việc ta không thể tự chủ được” Thần Nam cảm nhận được niềm đau trong câu nói này, đúng thế, một người con gái xinh đẹp như hoa như ngọc, nếu như có thể, ai lại muốn bán đi vẻ đẹp của mình?

“Ta muốn giúp đỡ cô, thật lòng muốn giúp đỡ, xin đừng cự tuyệt.” Thần Nam chân thành nói.

“Huynh...” Lộ Ti tỏ vẻ ngạc nhiên, nàng ta không ngờ Thần Nam lại có thể nói ra câu nói như vậy.

“Ta nghĩ...cô sớm đã chán ngán cuộc sống như thế này rồi, ta muốn giúp đỡ cô thoát khỏi khổ ải của hiện tại, xây dựng lại một cuộc sống hoàn toàn mới”.

Lộ Ti là một người con gái thông minh, từng trải mọi chuyện, nàng ta đã nhìn thấy được rằng Thần Nam thật sự muốn giúp đỡ mình, Nàng mặc dù rất xúc động, nhưng giọng vẫn rất bình tĩnh: “Đúng thế, ta đã sớm chán ghét cuộc sống hiện tại lắm, thế lực ở sau lưng ta đã hứa rằng, nếu như ta tiếp tục làm việc cho họ thêm năm năm nữa, ta có thể được tự do, nhưng một người con gái trẻ tuổi đào đâu mấy lần năm năm? Thần Nam, huynh là một người tốt, nếu huynh có thể giúp được ta, cả đời này ta sẽ không quên”.

“Ta có thể khiến cho Áo Lợi Liệt công tước và Khả Lợi vương tử ra mặt, thế lực đứng sau lưng cô sẽ phải khuất phục” Thần Nam cảm thấy có thể làm gì đó giúp cho Lộ Ti, cảm giác day dứt trong lòng đã giảm đi rất nhiều, hắn ta hỏi: “Sau này cô định làm gì?”

“Nói ra cũng thật may mắn, ta yêu một người và người đó cũng yêu ta, hơn nữa nhiều năm qua người đó vẫn đợi ta, nếu như ta được tự do, ta nghĩ ta sẽ lập tức cưới người đó” Lộ Ti bình tĩnh đáp.

Lộ Ti đã đi được rất lâu rồi, Thần Nam vẫn sững sờ nhìn li rượu, Khả Lợi vỗ vai hắn ta: “Nhìn bộ dạng hồn xiêu phách lạc của huynh kìa... đừng chờ mãi như thế”.

“Ừ, Khả Lợi, ta muốn huynh tận lực giúp ta một việc...”

Khả Lợi lập tức gật đầu đồng ý việc của Lộ Ti, đảm bảo sẽ không có vấn đề gì, Thần Nam cười nói: “Hãy đem toàn bộ đám ma tinh hạch ta để lại ở phủ của huynh, và vài con thú vương nữa, tất cả giao cho Lộ Ti, hi vọng sau này nàng ta có cuộc sống nhân hậu”.

Khi tiệc rượu sắp kết thúc, bên vai phải của Thần Nam đột nhiên vang lên giọng nói sắc mùi rượu: “Ôi. Thật thơm quá, mũi tửu thơm như thế này, thật khiến người ta không ngủ được”.

“Trời, người đứng là tửu quỷ!” Thần Nam cảm thấy vai phải hơn ngứa, hắn biết tiểu long đã tỉnh dậy.

“Ồ, ta rất muốn ra, uống một cốc lớn, ta thêm chết đi được” Tiểu Long bắt đầu lêu lêu.

Thần Nam nhìn trái nhìn phải, may mà không có ai, hắn không chịu được nữa mới cười nói: “Tiểu tử người đứng là hết nói nổi, mau mau hồi phục đi!”.

“Thần Nam ta cảm thấy trên người người có một thứ thần khí, đó là thứ gì thế?”.

“Là Xạ nhật tiễn”.

“Quang Minh đại thần côn trên cao, đó là thứ gì vậy? Thật kì quái, sao ta nghe lại quen thế nhỉ? Mau để nó vào trong tay áo trái của ngươi đi, ta cảm thấy nó dường như có tác dụng đối với ta”.

“Đại thần côn trên cao, ta...cảm thấy có thể hấp thụ nó, Thần Nam mau rời khỏi nơi này, ta nghĩ có thể sắp xảy ra một số chuyện đặc biệt”.

Thần Nam đứng dậy, vội vàng tạ lỗi với Áo Lợi Liệt công tước, sau đó nhanh chóng rời đi.

Vừa đi tới đường lớn, cánh tay trái của hắn lóe lên ánh sáng chói lóa, thánh vật Xạ nhật tiễn của Quang Minh giáo hội đã nhập vào trong tay trái của. Thật ra là nhập vào trong cơ thể của tiểu long.

Thần Nam không dám chậm trễ, sử dụng Thiên Ma bát bộ, chạy như bay về phía Phí Sa thành, người đi trên đường kinh ngạc vô cùng, bọn họ chỉ nhìn thấy những tia kim quang lóe qua, vẫn còn cho rằng là sao băng rơi xuống nhân gian.

Tới nơi hoang vu, áo Thần Nam đã bị kim quang rừng rực trên cánh tay phải đốt cháy thành tro, Xạ nhật tiễn nhập vào trong da hắn, tiến vào trong mình của tiểu long.

Hắn không hiểu tại sao lại như thế, hỏi tiểu long: “Tiểu tử, rốt cuộc là chuyện gì thế, người đừng có nóng nảy”.

“Thật kì lạ, ta cũng không biết làm sao hết, tuy nhiên ta cảm thấy sức mạnh đang nhanh chóng được phục hồi, ta... hình như lập tức có thể đi ra rồi” Tiểu long vừa nói xong câu này, cánh tay phải của Thần Nam trở nên chói lóa.

“Grào...” một tiếng rống gầm vang động khắp thiên địa, tiểu long từ cánh tay phải nhanh chóng lao ra ngoài.

“Tốt quá rồi, không ngờ Xạ nhật tiễn lại có tác dụng đối với người, quả thật đã ra rồi” Thần Nam vô cùng vui mừng.

“Đại thần côn trên cao, ta cuối cùng cũng có thể uống mỹ tửu.” Tiểu long vui mừng gầm gào, vui sướng bay qua bay lại trong không trung.

“Ồ, Long Bảo Bảo, Xạ nhật tiễn ở đâu rồi?”

“Ý, đúng đó, nó ở đâu” Long Bảo Bảo chớp chớp đôi mắt, lộ ra vẻ mặt ngại ngùng, nói dùng đôi tiểu trảo màu vàng xoa qua xoa lại vào người.

“Ồ, đại thần côn trên cao! Nó..ở đây, nó...biến thành một mảnh vảy vàng, trời ơi, lại còn ngược hướng nữa chứ, thật đáng ghét, trên người ta sao lại mọc ra những thứ kì quái này chứ, đầu tiên là một chiếc sừng, bây giờ lại là một cái vảy mọc ngược”.

Tiểu long bắt mắt oán trách, dưới cổ nó là một mảnh long lân mọc ngược, kim quang lấp lánh.

Thần Nam suy nghĩ rồi nói: “Xạ nhật tiễn là thánh vật của Quang Minh giáo hội, chắc do Quang Minh thần để lại. Trước đây tiểu tử ngươi hấp thụ luôn xá lị của Quang Minh thần, bây giờ lại hấp thụ thần tiễn của ông ta, nói như thế... người và ông ấy đúng là có duyên” Hắn đột nhiên nghĩ ra một khả năng nào đó: “Không thể nào, nếu vào một ngày nào đó trong tương lai, người hấp thụ toàn bộ những thứ Quang Minh thần để lại, vậy người... tên tiểu tử ngươi không phải sẽ trở thành Quang Minh thần mới sao? Trời ơi!!”.

“Đại thần côn trên cao, ta không muốn hấp thụ những thứ lộn xộn này của người đâu, ta không muốn trở thành một tiểu quái vật!” Tiểu long bắt mắt làu nhàu.

“Rồng vốn dĩ có vảy mọc ngược, không có gì là quái vật cả. Ta đang đoán, Xạ nhật tiễn có phải là...vốn có quan hệ gì đó với người hay không? Nếu không sao lại như thế này?”.

Thần Nam nhìn mắt tiểu long hơi cổ quái, có lẽ đây là truyền thừa thật sự của thần.

38. Chương 38: Rồng Kêu Chín Tầng Trời

Gã từng nói rằng, cần phải liên tục đánh bại mười phái, cuối cùng xây dựng đế hoàng lôi đài, chờ đợi Thần Nam từ tây phương trở về, ở trước mặt tất cả những người tu luyện trong thiên hạ, quyết chiến một trận sinh tử.

Phái nào sẽ trở thành phái thứ mười đây? Các môn phái lâu đời đều cảm thấy bất an, chỉ sợ môn phái mình bất hạnh, trở thành viên gạch lót đường thứ mười.

Trong mấy ngày này, Đỗ Hạo đã ở Đông thổ nói rằng, trận chiến thứ mười sẽ khiêu chiến với Long gia, một trong thập đại thế gia của Đông thổ, lời vừa nói xong lập tức dấy lên một trận phong ba.

Thập đại thế gia ở Đông thổ, truyền qua lịch sử lâu đời, mỗi gia tộc đều có một quá khứ huy hoàng, đời nào mỗi gia tộc này đều có ít nhất hai ngũ giai cao thủ, là những môn phái tu luyện mạnh nhất ở Đông thổ.

Đỗ gia được truyền qua vạn năm, là chúa tể Đông thổ, khi gia tộc này xuất thế, mọi người đã đoán được rằng sớm muộn gì cũng gây ra cuộc chiến kịch liệt với thập đại gia tộc, dù sao họ cũng cần chứng minh, rốt cuộc ai mới là đệ nhất hoàng kim gia tộc thật sự của Đông thổ.

Ngày này cuối cùng cũng đã đến, nhưng không ngờ Đỗ gia chỉ phái đi một hậu bối cao thủ, lại muốn khiêu chiến với Long gia một trong mười đại thế gia, đúng là khoa trương đến cực điểm, mặc dù người thanh niên này gần một tháng đã tung hoành như rồng cuốn gió, chấn động cả tu luyện giới nhưng một mình gã khiêu chiến với Long gia, vẫn khiến người ta có cảm giác quá coi thường thập đại thế gia.

Gia chủ hiện tại của Long gia là Long Tự Phong vẫn rất bình tĩnh, trận chiến với Đỗ gia không thể tránh khỏi, mọi người trên dưới của Long gia đều bình tĩnh chờ đợi giây phút đó, đây là trận chiến liên quan tới sự vinh nhục của gia tộc.

Long Tự Phong có bốn con trai và một con gái, người con trai thứ tư Tiềm Long từng được các vị tiền bối phong là đệ nhất nhân trong lớp trẻ, nhưng có điều trời ghét người tài, Tiềm Long gặp nạn và chết tại Tử vong tuyệt địa, ba người con trai lớn của Long Tự Phong võ công đều không tồi nhưng kém xa so với Tiềm Long, nếu như Tiềm Long vẫn còn sống, anh ta có thể thay thế cha chiến đấu một trận oanh liệt.

Mỗi khi nghĩ tới chuyện này, Long Tự Phong lại không kìm được cảm giác chua xót, gần mười năm nay Long gia đã suy yếu, bây giờ ngoài bản thân ông ta ra, chỉ có võ công của Long lão thái gia là trên mức ngũ giai, những người còn lại không có ai có thể đánh lại Đỗ Hạo, có lẽ Đỗ gia nhìn thấy Long gia nhân tài thừa thớt nhất trong thập đại gia tộc, nên mới khai đao mở màn với bọn họ.

Long Tự Phong có cảm giác anh hùng末路, ông ta biết rằng Đỗ gia quyết khởi ất khó người nào ngăn cản được, thập đại thế gia của Đông thổ sẽ lần lượt bị tiêu diệt, khi Đỗ gia không có địch thủ nữa, thì những tiền bối của Đỗ gia sẽ xuất hiện.

Ông ta không cầm lòng nhớ tới người nhà mình, người mà ông thương nhất yêu nhất chính là con gái Long Vũ, chỉ có điều đứa con này... khi Tiềm Long mất đã gây nên một cú sốc rất lớn đối với nó.

Sau khi trở về từ Thần Phong học viện, Long Vũ chỉ chuyên tâm với thư họa, cả ngày ở trong nhà viết sách vẽ tranh, lại còn thường ra ngoài viết những điều thực tế, bề ngoài Long Vũ dường như lại trở lại là một người con gái vui tươi, lạc quan, lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ, nhưng Long Tự Phong vẫn cảm thấy con gái vẫn chưa thể thoát khỏi được những vướng mắc trong lòng, nàng ta càng như vậy, ông càng cảm thấy lo lắng.

Ông cảm thấy cần phải đi thăm con gái của mình, có lẽ là để cho con ông ra đi. Bây giờ gia tộc này đang gặp tai họa, nữ tử như nàng không thích hợp ở lại.

Trong vườn của Long Vũ tràn đầy kì hoa dị thảo, vừa bước vào là ngửi thấy mùi hương ngào ngạt.

“Phụ thân, người đã tới rồi” Long Vũ đang ở trong vườn vẽ tranh, mái tóc ngắn đen nhánh chỉ che qua tai, đôi mắt long lanh, trong veo như nước mùa thu, sống mũi cao, đôi môi thắm, tạo thành một vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Long Tự Phong cảm thấy kì lạ, cho rằng Long Vũ mọi lần đều vẽ tranh sơn thủy, lần này nàng ta lại vẽ một thanh kiếm, một thanh kiếm sát khí giết người, hàn khí chiếu ra xung quanh.

Cho dù người ngoài nghề cũng có thể nhìn thấy được công sức Long Vũ bỏ ra, bức vẽ này vẽ rất chuyên tâm, biểu hiện được toàn bộ sát khí đáng sợ của thanh kiếm, đặt vào trong mắt những người luyện võ như Long Tự Phong thì bức tranh này không phải là bình thường, thể hiện được võ cảnh sắc sảo, khiến cho ông không thể không đánh giá lại người con gái này của mình, nàng ta từ lúc nào đã có được đẳng cấp võ công này.

“Vũ Nhi thế này là...”

Long Vũ bật cười, thần thái bay bổng, phong thái tự tin, vẻ mặt tươi tắn. Long Tự Phong có cảm giác con gái của mình dường như đã xóa đi bóng đen trong lòng, một lần nữa lại hồi phục lại được thần thái vui vẻ khoáng đạt

“Nữ nhi đã quên đi nhiều chuyện, tập trung vào thư họa, bây giờ đột nhiên có chút thành công nhỏ, tâm cảnh có được đột phá, võ học cũng dần dần có những bước tiến dài, bây giờ con đã bước tới lĩnh vực ngũ giai rồi”.

“Điều này...” Long Tự Phong kinh ngạc vô cùng, ông ta biết rằng người con gái này thiên tư cao vời, dù nói thế nào cũng không chịu chăm chỉ luyện võ, vì thế mà mãi chỉ dừng lại ở tam giai cảnh giới, không ngờ sau khi chuyên tâm vào thư họa lại đột phá như vậy.

“Đáng tiếc... nếu trong một bức tranh sơn thủy, con có thể phát ra được sát khí mạnh mẽ hơn cả của thanh kiếm kia, như vậy thì con có được lòng tin chiến đấu với tên Đỗ Hạo kia rồi, bây giờ con vẫn không phải là đối thủ của hắn ta”.

Long Vũ từng ăn một nửa trái tim của thiên sứ, bây giờ toàn thân tràn ngập linh khí, giống như một tiên tử trên trời.

Nhìn thấy Long Vũ dường như đã thoát khỏi những chuyện trong quá khứ, Long Tự Phong giọng run run nói: “Vũ Nhi con chỉ cần có lòng là được, không cần nghĩ ngợi nhiều làm gì, gia tộc còn có phụ thân, còn có gia gia, không cần để con phải tới chiến trường”.

“Không, phụ thân, trong thời khắc nguy vong của gia tộc, con làm sao có thể lùi bước được, như thế còn xứng là con gái của Long gia hay không?” Long Vũ mỉm cười, giống như hoa lan trong gió vắng, khiến cho người ta có cảm giác tinh thần đều sáng tỏ, nàng ta nói: “Phụ thân không cần lo lắng, con nghĩ có người sẽ tới kịp thời, giúp đỡ chúng ta giải cứu được nguy nan sắp tới...”.

“Ai?”.

“Một tên... đốn mạt”.

Long Tự Phong ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn con gái: “Vũ Nhi, con nói gì thế, thật sự có người sẽ tới hay sao?”.

Long Vũ từ từ quay người đi, mặt nhìn về phía Tây, bình tĩnh nói: “Con nghĩ hẳn ta sẽ tới”.

Long Tự Phong vẫn không hiểu.

“Nếu như hẳn không tới thì coi như con đã nhìn nhầm người” Long Vũ nói xong lại cúi người xuống nhanh chóng vẽ tiếp bức tranh, một nam thanh niên cười thần long, ẩn hiện trong làn mây, có vài phần giống Tiềm Long, nhưng rõ ràng không phải...

Thế lực hùng mạnh của Đông thổ hoàng tộc Đỗ gia quật khởi gây chấn động toàn tu luyện giới, vấn đề nóng bỏng nhất lúc này là việc Đỗ Hạo sắp khiêu chiến với Long gia, lập tức truyền tới tây phương, tất cả mọi người đều đang bàn tán.

Thần Nam sau khi nghe được tin này, vẻ mặt biến sắc, trong tim hẳn ta xuất một bóng dáng yêu kiều- Long Vũ.

Nhớ tới cảnh tượng khi xưa Long Vũ đã xả thân cứu hẳn ta, Long Vũ tuyệt mỹ, giống như một đóa hoa héo tàn xơ xác, vẻ mặt nàng ta nhợt nhạt không còn giọt máu, máu từ miệng không ngừng rỏ ra, quần áo trắng đều nhuộm đầy vết máu, nhưng trông nàng vẫn rất xinh đẹp thánh khiết...

Hắn nhớ tới câu nói mà mình nói với Long Vũ giống như nói đùa lúc sắp chia tay: “Ắt xì, ta chỉ sợ muối thương cảm lúc li biệt, hơn nữa những gì ta nói đều là thật. Long Vũ, sau khi về muối nên nghỉ ngơi một thời gian, quên hết những gì không vui đi. Không được lấy người khác, nếu có lấy ai nhất định phải thông tri cho ta, ta thiếu muối một mạng, cả đời này đành lấy thân đền đáp. Nếu có một ngày muối mở lòng mình ra, chỉ cần nói một tiếng trong tu luyện giới, ta có ở xa vạn dặm cũng lập tức cười rống đến Long gia ở Tấn quốc. Những gì ta nói đều là thật...”

“Ôi, cánh gà thật là ngon! Grào! Hồng tửu thật là thơm” giọng nói của tiểu long kéo hẳn trở về với hiện tại.

“A, tiểu tử ngươi vẫn còn đang ăn sao?” Thần Nam phát hiện ra rằng ở trước mặt tiểu long có mấy chục chiếc bình rượu không, trên bàn dưới bàn đều vứt đầy xương.

“Ta không phải là đang ở vào giai đoạn phát triển quan trọng của cơ thể sao?” Tiểu long tủi thân kêu lên, tuy nhiên vẫn ăn liên mồm, không ngừng kêu khen âm ỹ.

Một người một rồng này đang ở trong một tửu lầu hào hoa của Phí Sa thành, tiểu long đã ăn hơn một giờ rồi, vẫn chưa ngừng.

Những người phục vụ mang rượu thịt lên đều trở mắt, con vật màu hoàng kim này thật đáng sợ, người bé tí mà lại giống như một cái giếng không đáy, ăn bao nhiêu đồ như vậy mà vẫn chưa thôi.

“Trời ơi!” Khải Lợi tức trợn mắt, nói: “Sau một thời gian, Đông thổ sẽ xây dựng một đế hoàng lôi đài, tới lúc đó những người trong tu luyện giới trong thiên hạ đều đi xem, ta nhất định không thể bỏ lỡ được”.

Khải Lợi nói thế, lúc Thần Nam trở về Đông thổ tỏ ra vô cùng cao hứng, dường như tất cả mọi người đều biết Thần Nam sẽ tới cứu viện cho Long gia.

“Grào”.

Một tiếng rỗng gầm vang vọng khắp đất trời, khiến cho cả Phí Sa thành đều rung chuyển theo, lúc này tất cả mọi người trong toàn thành đều nhìn thấy một cảnh tượng khó quên.

Một Thần Long dài mười bảy mươi tám trượng, từ mặt đất bay lượn lên không trung, phát ra hà quang kim sắc khắp bầu trời, thân của thần long đông phương, cánh của thần long tây phương, Thần Long trong truyền thuyết, chỉ có trong thần thoại, hôm nay lại xuất hiện trước mắt những người bình thường, lập tức tạo thành một trận náo động cực lớn.

“Grào” .

Rỗng gầm vang vọng khắp chín tầng trời.

Thần Long đưa theo Thần Nam, bay qua tây thổ, hướng về hướng đông, dọc đường đi đã khiến cho vô số người hành lễ quỳ bái.

39. Chương 39: Giết Rỗng Lập Uy

Tuy nhiên hần vẫn cảm thấy trong lòng khó hiểu, vạn nhất những gì dự liệu là sai, quả thật gặp phải những lão quái vật, hần chết chắc, cho dù tiểu long đã đạt tới lục giai, nhưng trạng thái của nó vẫn chưa thật sự ổn định, không thể thật sự giúp đỡ được hần .

Thần Long vượt qua mây, vượt qua trùng trùng núi cao, lúc tới Thần Phong học viện, Thần Nam để Long Bảo Bảo hạ xuống, hần có một số chuyện cần đi tìm phó viện trưởng của Thần Phong học viện.

“Grào”.

Thần Long bay trên bầu trời gần Tội Ác chi thành, khiến cho hàng vạn người kinh ngạc kêu lên, vô số người quỳ bái hành lễ, khi nó hạ xuống long trường của Thần Phong học viện, tất cả cự long, á long đều sợ hãi nằm phục xuống đất, toàn thân run rẩy không ngừng, ngoài ra, trong đại sơn ở ngoài thành, các loại muông thú đều sợ hãi vô cùng, hướng về phía Tội Ác chi thành không ngừng quỳ lạy.

Thần Long xuất thế, thế nhân quỳ bái, vạn thú khiếp sợ!

Vô số học sinh của học viện lập tức chạy tới, trong đó tuyệt đại đa số mọi người đều quen biết Thần Nam, nhìn thấy truyền kì cao thủ của giới tu luyện uy chấn đông tây này, rất nhiều người đều muốn tới chào hỏi, chỉ có điều tiếng gầm của thần Long làm tất cả mọi người đều dừng bước.

Thần Nam đã từng ở đây một thời gian rất dài, còn gây ra rất nhiều chuyện tại đây, đại chiến Đông Phương Phượng Hoàng, giết chết Thần Uy tiểu hầu gia, anh dũng đi vào tử vong tuyệt địa, huyết chiến Tội Ác chi thành, bao vây giết tuyệt thế cao thủ Lăng Tử Hư, cách nhìn của mọi người đối với hần cũng thay đổi liên tục.

Cho tới gần đây, hần đại chiến ở Tây thổ, tiêu diệt hết tuyệt thế cao thủ này tới tuyệt thế cao thủ khác, trong mắt đám đông học viên của Thần Phong học viện, hần sớm đã trở thành một đỉnh cao võ đạo mơ ước, một tuyệt đại cường giả khó có thể vượt qua.

Phó viện trưởng lập tức tới long trường, tiếng gầm chấn động thiên địa của Thần long sớm đã kinh động tới ông ta.

Vì thời gian cấp bách, Thần Nam vẫy tay về phía những người quen, sau đó nhanh chóng theo phó viện trưởng vượt qua đám đông. Đương nhiên trong lúc rời đi, Thần Nam cũng không quên đưa mắt nhìn tiểu long, Long Bảo Bảo hiểu ý, không thêm để ý tới sự kinh ngạc của đám đông học sinh, nhanh chóng biến nhỏ lại, sau đó lao về phía kho thuốc của Thần Phong học viện

Thần Nam và Phó viện trưởng nói chuyện rất lâu, hiểu rõ tình hình của Đông thổ, sau đó hần mới nói những điều mình lo lắng.

“Đỗ gia cao thủ mạnh thế nào, ta cũng không sợ, chỉ cần là những người cùng trang lứa, tới một người giết một người, tới mười người ta giết mười người! Không có đệ tử Đỗ gia nào có thể sống sót trở về Đỗ gia, ta chỉ kiêng sợ những lão cao thủ của Đỗ gia mà thôi”.

Phó viện trưởng cười nói: “Vài ngày trước ngươi đã nhận được thư của ta rồi chứ? Ta bảo ngươi tới đây một chuyến, điều muốn nói chính là vấn đề này. Ngươi chỉ cần ra tay, chỉ cần ngươi có bản lĩnh, cứ đại khai sát giới, giết hết đám thanh niên cao thủ của Đỗ gia, không cần phải để ý tới đám lão quái vật của Đỗ gia, có người sẽ thay ngươi tiếp đãi chúng”.

Thần Nam nghi hoặc nhìn lão hồ li, không thể ngờ rằng ông ta lại có thể nói những lời như thế.

Phó viện trưởng bắt mắt nói: “Ngươi nhìn gì thế, cho rằng ta nói đùa sao? Tội Ác chi thành vốn là một tòa thánh thành, vô số cao thủ đều đang ẩn cư tu luyện tại đây, đêm đó khi ngươi và Mộng Khả Nhi đánh nhau, một vị lục giai cao thủ đã xuất hiện ngăn cản các ngươi, ngươi còn nhớ chuyện đó không? Còn nữa, ta từng đòi ‘thần huyết’ của ngươi, ngươi có biết ai đang tiến hành nghiên cứu thần nhân không? Là chính là viện trưởng, người đã đạt tới lục giai cảnh giới của học viện”.

Thần Nam kinh ngạc, sau đó là hoảng hốt.

“Hừ, Đỗ gia thật sự quá ngông cuồng, một số tiền bối cao thủ đã chuẩn bị tốt cho trận đại chiến rồi, nếu như những nhân vật tiền bối của Đỗ gia xuất hiện, đảm bảo có người sẽ thay ngươi tiếp đãi chúng”.

“Tốt, có câu nói này của tiền bối, ta nhất định sẽ giết sạch đám thanh niên của Đỗ gia” Thần Nam và Đỗ gia sớm ở vào thế không đội trời chung, không có lời hứa này hẳn cũng nhất định làm như thế.

”Tiểu tử, ngươi cũng đừng có quá bất cẩn, thanh niên cao thủ của Đỗ gia không phải là đơn độc, nghe nói chúng còn mang theo một môn phái tu đạo cổ xưa trên chiến xa của mình. »

“Cái gì?” hai mắt Thần Nam phát ra hai đạo hàn quang.

“Môn đạo này khi xưa đã được gọi là đông thổ đệ nhất, không biết vì nguyên nhân gì, đã hàng nghìn năm không xuất thế, lần này ngươi sẽ gặp được những đối thủ mạnh không thể tưởng tượng được cùng trang lứa vì vậy hãy cẩn thận không lại mất mạng”.

Thần Nam bây giờ cuối cùng đã hiểu được tình hình không ổn, rất nhiều chuyện không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Đúng trong lúc này có người vội vàng gõ cửa, phó viện trưởng nhanh chóng bước ra, không lâu sau thì quay lại, nói: “Đỗ gia quyết định sớm động thủ với Long gia”.

“Cái gì? Hôm nào?”.

“Chính là hôm nay”.

“Ta giết chết con mẹ Đỗ gia” Thần Nam không chịu được nữa cất tiếng chửi, đứng phắt dậy, nhanh chóng lao ra ngoài.

“Đỗ gia muốn lập uy, nhưng hi vọng ngươi vẫn tới kịp” Tới khi Thần Nam biến mất rồi, phó viện trưởng mới than thở: “Thời đại Huyền chiến lại xuất hiện rồi”.

“Grào”.

Một tiếng rống gầm vang vọng khắp quần sơn, chấn động khiến cho cả Tội Ác chi thành đều như rung chuyển, Thần Long lao mình lên không, phát ra hào quang vàng chói chiếu rọi khắp đất trời, nhanh chóng bay về hướng Đông thổ.

Không lâu sau, Thần Phong học viện vọng ra tiếng kêu thảm thiết phẫn nộ của phó viện trưởng: “Trời ơi, con rồng du côn đi rồi, giờ lại tới một Thần Long cường đạo, bao nhiêu thuốc quý cất trong kho thuốc của Thần Phong học viện! Thần tiểu tử trời đánh, ta#@%#%#%.....”

Trên cánh cửa sắt chống trộm của kho thuốc của học viện có một lỗ hổng hình một tiểu long nhỏ bé, tiên chỉ linh thảo trong mật thất, phòng bí mật đều bị ăn sạch.

Trên đường bay tới đông đại lục, tiểu long cười ngây ngất.

“Ôi, hay thật...Thần Phong học viện đúng là một nơi tốt”.

Thần long dài mười bảy, mười tám trượng, vượt qua thiên địa đông thổ, thần thú trong truyền thuyết thần thoại đã xuất hiện trước mắt người đời, đã khiến cho vô số người hành lễ mô bái, cả Đông đại lục sôi sục.

Thần Long xuyên mây, bay qua vạn dặm, cuối cùng cũng tới được Tấn quốc, theo như lộ trình mà phó viện trưởng nói, Thần Nam chỉ cho Long Bảo Bảo nhanh chóng bay về phía Long gia.

Lúc này Long gia đã bị đám người của Đỗ Hạo bao vây, mười phi long kị sĩ bao vây trên không trung, ngoài ra còn có hơn trăm cao thủ bao vây bên ngoài Long phủ.

Long Tự Phong vẻ mặt phẫn nộ nhìn Đỗ Hạo nói: “Đây là người nói một mình khiêu chiến sao?”.

“Đúng, người cứ yên tâm, chỉ cần người của Long gia không trốn chạy, những người này tuyệt đối không động thủ, chỉ một mình ta là đủ rồi” Đỗ Hạo bình tĩnh, tự tin, ngông cuồng cực độ.

Long Tự Phong đã hiểu, Đỗ gia quả muốn đại khai sát giới, chín môn phái trước, không nghe nói bị giết hết, những Long gia thì khác, bọn họ là một trong thập đại thế gia của Đông thổ, Đỗ gia muốn lấy họ khai đao lập uy.

“Đỗ gia các người đã chuẩn bị kĩ lưỡng rồi chứ, hàng vạn năm không phải là đã ẩn cư không chịu xuất hiện, sao tới phi long của tây phương cũng có” Long Tự Phong chế nhạo.

Đỗ Hạo cười lớn: “Ha ha, đây là hậu thế của chiến lợi phẩm mà năm nghìn năm trước chúng ta có được, trận chiến đó đương nhiên rất hay, được rồi, thời gian đã đến, hôm nay Long gia nhất định sẽ xóa tên khỏi Đông đại lục”.

“Grào”.

Đúng trong lúc này, một tiếng rỗng gầm vang đột nhiên từ phía xa vọng tới, khiến cho mười con phi long run rẩy bất giác, suýt nữa rơi xuống, một Thần long từ phía xa nhanh chóng lao tới.

“Grào”.

Tiếng rỗng gầm vang, từ cửa thiên vọng xuống dưới cửa u, vang vọng khắp đất trời.

“Cầu nô tài Đỗ gia, không kể nào sống sót rời khỏi đây!” Thanh âm cuộn cuộn như sấm dậy, từ xa hàng trăm dặm sang sảng trong không trung.

“Người là ai?” Đỗ Hạo giận dữ, nhìn về phía xa.

“Thần Nam tới xử lí môn hộ, tất cả đám người của Đỗ gia đều phải chết” Thanh âm cuộn tới, Thần Long đã đem theo Thần Nam tới trên bầu trời Long phủ.

Thần Nam chân đứng trên lưng rồng, giương cung lấp tên, hét lớn: “Giết.”

Một mũi tên bình thường, được Thần Nam truyền vào cương khí mạnh mẽ vô cùng, giống như thần phạt của thiên giới, hóa thành một tia chớp, xé nát hư không, chỉ trong chớp mắt cắm vào đầu của một con phi long.

“Choang”.

Một tiếng nổ lớn, cái đầu khổng lồ của phi long chỉ trong chớp mắt nổ tung, tàn cốt, thịt nát bay tung tóe trong không trung, xác rồng khổng lồ rơi xuống.

“Giết”.

Cùng với tiếng hét, mũi tên thứ hai của Thần Nam bay đi, phi tiễn sáng chói lóa giống như sao băng bay trên bầu trời, kéo theo một cái đuôi ánh sáng chói mắt cắm vào đầu con phi long thứ hai.

“Ầm”.

Một tiếng nổ lớn, đầu rồng vỡ tung, xác rồng khổng lồ rơi xuống.

Trên mặt đất vô số người của Long gia và Đỗ gia đều trở mắt, vẫn còn là người sao? Một mũi tên bình thường trong tay hắn ta, đã bắn hạ phi long dài mười bảy mươi tám trượng, giống như bắn chim, đây thật là khó tưởng tượng.

Thần Nam ngẩng đầu lên trời thét, thanh âm cuộn cuộn giống như tiếng sấm rền, lan tỏa khắp thiên không, hai mắt hắn đỏ ngầu, mái tóc dài dựng ngược, công lực toàn thân tập trung vào mũi tên, hết mũi tên này tới mũi tên khác bay ra.

“Giết giết giết.....”.

Mũi tên được truyền sức mạnh khủng khiếp, phát ra ánh sáng chói lóa, giống như một chiếc cầu vồng dài bắc ngang trời, mang theo một cái đuôi ánh sáng rất dài lần lượt cắm vào đầu các con phi long.

“Ầm ầm ầm...”

Hàng loạt những tiếng nổ lớn, mười cái đầu khổng lồ của mười phi long đã bị những mũi tên mang theo sức mạnh vô cùng đáng sợ bắn nát, xác rồng lần lượt rơi xuống.

Cảnh tượng đáng sợ này khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi, đây là đẳng cấp võ công gì? Mười mũi tên bình thường chỉ trong chớp mắt đã giết chết mười phi long, đúng là giống như võ thần chuyển thế.

40. Chương 40:

Thần Nam đứng trên lưng rồng, mái tóc dài dựng đứng, ngọn lửa ma bên ngoài cơ thể cháy bùng bùng, hân giương cung, liên tiếp bắn hạ mười con phi long, lúc này trông giống như cái thế ma vương.

Mũi tên nhỏ bé, lại có thể bắn nát những cái đầu khổng lồ của phi long, sinh vật dài mười bảy mươi tám trượng dưới mũi tên của Thần Nam đã trở nên yếu đuối, xác rồng đồ sộ rơi xuống mặt đất, mười con phi long đều liên tục rớt lộp độp, khiến thiên địa chao đảo, mặt đất kịch liệt rung chuyển.

Mọi người đều kinh hãi nhìn lên không trung, trong mắt họ, Thần Nam đúng là giống như một cái thế ma thần, mười mũi tên bắn hạ mười phi long to lớn, đều này vượt qua mọi sự tưởng tượng của mọi người, khiến ai nấy đều kinh ngạc há hốc mồm.

Thần Long uốn lượn trên không trung, hào quang vàng rực chói lòa khiến cho mọi người không thể mở mắt ra.

“Trời ơi, Thần Long trong truyền thuyết”.

“Người đó...hắn cười thần long tới viện trợ cho chúng ta”.

Trong Long phủ truyền ra những tiếng kêu kinh ngạc.

Cũng trong lúc này, đám đông người nhà Đỗ gia đều rất nản lòng, nhân vật trong truyền thuyết đã xuất hiện, vũ lực biểu hiện ra lại mạnh mẽ như vậy, mười mũi tên cái thế khiến cho người ta khiếp sợ, có một số người đã bắt đầu run rẩy.

“Đây... ác ma quả thật đã sống lại rồi”.

“Hắn.. đúng là không phải con người”.

Con người trong truyền thuyết này không thể chiến thắng được.

Các vị trưởng lão trong gia tộc không xuất hiện thì ai có thể chống lại.

Đám đông người nhà Đỗ gia đều cảm thấy áp lực thật khủng khiếp, đồng thời nghĩ tới việc sau khi phản bội lại Thần gia sẽ có những lời nguyên đáng sợ, trong lòng họ vô cùng sợ hãi.

Tuy nhiên trong lúc này, Đỗ Hạo vô cùng bình tĩnh, khóe miệng cười nhạt, ngửa cổ nhìn Thần Nam, ánh mắt lập tức lóe lên vẻ hung bạo, bộ mặt vốn anh tuấn hiện lên vẻ dữ dằn, dáng người cao lớn khiến cho người ta có cảm giác ghê rợn.

“Ha ha ha...ha ha”.

Đỗ Hạo không sợ hãi vì thực lực mạnh mẽ mà Thần Nam biểu hiện ra, ngược lại còn cười lớn.

Một số đệ tử Đỗ gia nghe thấy tiếng cười, dường như đã bình tĩnh lại rất nhiều, không còn sợ hãi như vừa nãy nữa, ánh mắt đám đông nhìn Đỗ Hạo đầy vẻ kính sợ, gã dường như đã đem tới niềm tin cho đám người Đỗ gia.

Đỗ Hạo cũng chỉ mới hai mấy tuổi, nhưng võ công đã khiến nhiều cao thủ tiền bối của Đỗ gia cũng phải xấu hổ, được coi là một trong những kì tài Đỗ gia từ trước tới nay.

Tới nay tuổi gã không quá hai mươi, nhưng võ công sắp bước qua lĩnh vực ngũ giai, đặt một chân vào Chân võ cảnh giới, cảnh giới thứ 6 của đông phương võ giả.

Hắn ta đã bước vào được Chân võ cảnh giới vài lần, nhưng thời gian của mỗi lần đều rất ngắn, vậy cũng đủ để kiêu ngạo so với những thành tựu mà nhiều tiền bối của Đỗ gia đạt được ở tuổi này.

Điểm bất phàm của Đỗ Hạo được biểu hiện ở nhiều mặt, gã không giống với những người cùng trang lứa trong gia tộc ăn linh dược, hoặc được trưởng lão tặng cho công lực, mọi thần thông đều do gã tự lực mà có, vất vả luyện tập, từ trước tới giờ đều không dựa vào ngoại vật.

Anh ta đồng ý với cách nói của tiền nhân, cho rằng sức mạnh có được từ thế giới bên ngoài đều không thuần túy, tới thời kì cuối của tu luyện có thể ngăn cản võ công thăng tiến.

Đỗ Hạo khi hai mươi tuổi đã bắt đầu tìm ra được công pháp tu luyện thích hợp với mình từ trong huyền công của Thần gia, điều hiếm có là gã không tu luyện một cách máy móc mà kế thừa có sáng tạo, cải tạo trên cơ sở những cơ sở pháp quyết vốn có, phát triển ra nhiều kì công huyền diệu uy lực đáng sợ.

Với người Đỗ gia, Đỗ Hạo nhất định sẽ trở thành vũ thần trong tương lai của gia tộc, vượt qua tất cả các tiền nhân.

“Thần Nam, không ngờ động tác của ngươi lại nhanh chóng như vậy, có thể từ vạn dặm xa xôi tới được nơi này, ngươi muốn ngăn cản ta? Ngươi cho rằng mình có năng lực đó?” Đỗ Hạo ngược nhìn lên không trung, giọng nói tỏ ra vô cùng tự tin.

“Ngươi cho rằng ta không thể nào ngăn cản được ngươi sao?” Lời nói của Thần Nam cũng thật bình tĩnh, hơi tỏ ra coi thường, tuy nhiên vẫn tràn đầy ý chí chiến đấu.

Hắn đứng trên lưng Thần long, đưa mắt nhìn xuống tất cả đệ tử Đỗ gia: “Chắc các ngươi đều biết được lai lịch của ta, các ngươi đã tới cùng với Đỗ gia, nhất định sớm quên đi lời thề năm xưa, hừ. Các ngươi đã muốn giết ta, vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác, hôm nay Thần mỗ phải đại khai sát giới! Đỗ Hạo, ngươi nghe rõ cho ta, hôm nay ta không những sẽ ngăn cản ngươi, mà còn giết sạch đệ tử Đỗ gia mà ngươi dẫn theo”.

“Grào...” Thần Long gầm lên một tiếng, vang vọng khắp tầng mây, chấn động đến nỗi cả thiên địa như đang rung chuyển, khiến cho lời nói vừa nãy của Thần Nam càng trở nên có uy thế hơn.

Người Đỗ gia đều kinh hãi, Đỗ Hạo nhắm mắt lại, lúc mở ra, phát ra hai đạo quang mang lạnh lẽo, gã không hề sợ hãi phải đánh nhau với Thần Nam, điều gã kiêng dè chính là Thần Long ở trên không trung.

Tuy nhiên hắn ta đã nhận được mật báo, trạng thái của thần long dường như không ổn định, đối với một võ giả sắp bước vào lục giai cảnh giới mà nói, điều này khó tạo thành uy hiếp.

“Hắc hắc...” Đỗ Hạo cười nhạt: “Ta xem ngươi sẽ ngăn cản ta như thế nào?”.

“Giết.” Thần Nam thét lên một tiếng trong không trung, sau đó cười Thần Long lao xuống, Thần Long dài mười bảy mươi tám trượng thân phát ra kim quang ngợp trời, uốn lượn lao xuống, mình rồng đồ sộ giống như một tia chớp khổng lồ, lao vào đám đệ tử của Đỗ gia..

“Choang” “Choang” “Choang”.

Cả không gian đều chấn động, tám thân mười mấy trượng của Thần Long không ngừng uốn lượn, long thân khổng lồ giống như gang thép tôi thành, từ trên không trung đập xuống, chỉ trong chớp mắt đã có hơn hai mươi đệ tử Đồ gia tan xương nát thịt.

“Grào...”

Một tiếng gầm lớn vang lên, vọng khắp tầng mây, chấn động thiên địa, muông thú trong vòng trăm dặm đều nháo nhác, sợ hãi run rẩy, tất cả đều nằm rạp xuống đất, Thần Long quát mạnh đuôi trên không trung, mình rồng dài trượt giống như quét qua ngàn quân, mấy chục đệ tử Đồ gia đều nát bét.

Trên mặt đất, tiếng kêu gào thảm thiết không ngừng vang lên diếc tai.

“Grào...”

Thần thú trong truyền thuyết, Thần Long hàng nghìn năm mới xuất hiện ở nhân gian, long uy mạnh khủng khiếp, chấn động tuyệt đối, không kẻ nào chống lại được nó.

“Grào...”

Từng hồi rồng gầm, truyền khắp từng tấc đất trong vọng hàng trăm dặm, tất cả đám đệ tử của Đồ gia đều cảm thấy nản lòng, sợ hãi nhìn lên thần thú trên không trung, nhanh chóng lùi về sau lưng Đồ Hạo.

Vòng vây bên ngoài Long Phủ lập tức tan tác, tất cả người Đồ gia đều tập trung lại xung quanh Đồ Hạo, thanh niên cao thủ mạnh mẽ vô cùng này đã trở thành kẻ bảo vệ của đám đông.

Nhìn thấy kết quả của trận đánh ngắn ngủi vừa nãy, trong Long phủ truyền ra những tiếng hoan hô.

Đồ Hạo phần nộ, giật mình, Thần Long ở trước mắt quả nhiên mạnh tới độ khiến người ta sợ hãi, nếu như không phải biết rằng Thần Long không thể nào tùy ý huy động long lực, e bây giờ gã đã sắp sửa rút lui.

Thần Nam cười thần linh long bay trên không trung, hiệu quả lập uy đã được tạo ra, hẳn tin rằng đệ tử Đồ gia lúc này đều đang ở trong trạng thái khiếp sợ, nhất định không dám ngông cuồng tấn công vào Long gia.

Long Bảo Bảo biến thân xong trông thần vũ vô cùng, bây giờ vẫn chưa tỏ ra mệt mỏi, sau khi hấp thụ Xạ nhật tiền, trạng thái của nó đã ổn định rất nhiều, có thể tiến hành một vài trận chiến đấu lẻ tẻ.

“Thần Nam,,,” Lời lẽ Đồ Hạo vô cùng lạnh lùng, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Lời nói ban đầu của ta vẫn không thay đổi, hôm nay ta muốn tiêu diệt hết Long gia! Thần long với trạng thái không ổn định không có tác dụng với ta, người mau mau xuống đây đánh với ta một trận, xem người sẽ ngăn cản ta thế nào đây?”

“Hừ, hôm nay ta vì giết người mà tới đây” Thần Nam lạnh lùng trả lời.

“Grào...”

Thần linh long gầm lên một tiếng, lượn vòng lao xuống, khiến cho đám đệ tử Đồ gia ở sau lưng Đồ Hạo sợ hãi, một số kẻ thậm chí run lấy bầy.

Đợi tới khi xuống thấp, Thần Nam mới từ trên lưng rồng nhảy xuống, đứng ở phía trước cách Đồ Hạo khoảng mười trượng, vùng đất mà hắn ta đặt chân xuống xuất hiện hàng loạt những vết nứt lớn, lan ra phía trước, đồng thời, một luồng sức mạnh khủng khiếp tỏa ra cuộn cuộn, dòng năng lượng này giống như một cơn lốc, cuồng bạo lao về phía trước.

Đồ Hạo không có biểu hiện gì, nhưng đám đệ tử Đồ gia ở sau lưng hắn ta có tới hàng chục tên đã bị luồng sóng dao động năng lượng đó đánh cho thổ huyết bay ngược về phía sau.

“Grào...”

Thần Long gầm lên một tiếng, lại mấy chục tên nữa ngã lăn ra đất.

“Giết”

Vô số đệ tử Long gia từ trong Long phủ xông ra, tấn công vào vòng vây trùng trùng của đám đệ tử Đồ gia, Long lão thái gia mái tóc bạc phơ cùng với Long Tự Phong đã bước ra khỏi Long Phủ, Long Vũ phong thái tuyệt thế cũng đi bên cạnh.

Đỗ Hạo chỉ quay đầu liếc qua, sau đó chỉ chăm chăm nhìn vào Thần Nam, hắn ta lạnh lùng nói: “Ta đã làm để vương lôi dài cho ngươi, vẫn chưa dùng tới, hi vọng hôm nay ngươi không chết”.

Thần Nam có mặt đã làm đảo lộn kế hoạch của Đỗ Hạo, gã nhìn thấy được võ công của Thần Nam cũng đã đạt tới trạng thái ngũ giai đại thành, cộng thêm ba ngũ giai cao thủ của Long gia nữa, gã không thể chắc chắn mười phần sẽ lấy được tính mạng địch thủ.

“Hi vọng ngươi sẽ không để ta thất vọng” Đỗ Hạo cười tàn nhẫn, tay phải hắn ta chỉ về phía Thần Nam: “Keng” âm thanh kim loại vang vọng khắp thiên địa, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của Long gia đã bị âm thanh này làm cho thổ huyết không ngừng, đám đông nhanh chóng lùi lại sau, mười mấy người mềm nhũn ngã vật ra đất.

“Cái gì?” hai mắt Thần Nam phát ra hai đạo thần quang.

Tay phải của Đỗ gia kim quang chói lóa, một thanh trường kiếm quang mang lấp lánh đang từ từ ngưng hình, dần hóa thành thực thể.

41. Chương 41: Bảy Chiêu Thần Kiếm

Thần Nam tỏ vẻ lo lắng, hắn quả kinh ngạc vô cùng! Đỗ Hạo này đúng là không tầm thường, ngón tay của gã đã ngưng tụ nên một thanh quang kiếm vàng rực khiến Thần Nam cảm nhận được nét đáng sợ của đối thủ. Nhận ra luồng khí tức quen thuộc từ thanh quang kiếm, năm chữ Nghịch Thiên thất ma đao lóe lên trong đầu hắn.

“Ha ha ha... ngạc nhiên lắm phải không?” Đỗ Hạo ngửa cổ cười vang, mái tóc dài không gió mà tung bay, thân hình cao lớn phát ra khí thế hùng hồn khiến những người xung quanh nghẹt thở, lúc này gã như một ngọn núi vờn cao sừng sững.

“Đoán ra chưa?” Quang mang trong mắt của Đỗ Hạo ánh lên lạnh lẽo, cất giọng lạnh tanh: “Nghịch Thiên thất ma đao là cái ma công, nhưng lại có nhược điểm khi sử dụng phải lấy tính mệnh ra đánh cược, không ai có thể tùy ý sử dụng, môn tà công này người bình thường đừng mong sử dụng được. Đỗ gia bọn ta dường như không có ai tu luyện, tuy nhiên, ta đây lại rất có hứng thú với nó, từ khi bước vào võ đạo, ta đã nghiên cứu kỹ lưỡng cuối cùng cũng giải được bí mật, người vừa thấy Thuận Thiên thất thần kiếm, những nhược điểm trước kia của ma đao đều được ta cải sửa, ai nghịch thiên nhất định sẽ chết! Nghịch Thiên thất ma đao đã biến thành Thuận Thiên thất ma kiếm, ta có thể tùy ý sử dụng, không cần phải lo lắng mất đi tính mạng, hừ, ngươi có tử vong ma đao, ta có thần kiếm, hôm nay xem ngươi làm gì được ta, Thuận Thiên thất thần kiếm sẽ đánh bại tử vong ma đao, ta nhất định cắt cái đầu ngươi xuống!”

Thần Nam im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Ngươi là một nhân tài, nhưng không phải thiên tài, còn lâu mới là kì tài!”

“Keng keng.”

Khí tức cuộn cuộn bốc ra, một bóng đen xuất hiện sau lưng Thần Nam, tử vong ma đao từ tay bóng đen vụt bay lên lơ lửng trên đỉnh đầu hắn.

Đúng lúc này, sáu, bảy thanh binh khí màu đen mờ nhạt xuất hiện quanh hắn, không ngừng xoay tròn, đập dềnh.

Quanh Thần Nam như hé được cánh cửa thời gian và không gian, địa ngục chi môn cũng đang mở rộng.

Khí tức tử vong cuộn cuộn bốc lên mây cao.

Quanh mình Thần Nam mờ ảo, giống như có linh hồn bao phủ, luồng khí tức tà dị lạnh lẽo loáng thoáng kèm theo âm thanh dần dần che khắp không gian.

“Ha ha..” Đỗ Hạo cười nhạt.

“Ầm” một tiếng, người gã dường như bùng cháy, hoàng kim chân khí chớp mắt đã tràn ra, quang mang lấp lánh chói mắt khiến người ta dám nhìn thẳng, khí mang chói lòa tỏa ra như thánh hỏa của thiên giới, bao quanh cơ thể khiến gã có vẻ thần thánh vô cùng.

Quang kiếm vàng rực trong tay gã phát ra ánh sáng chói mắt, từ chiều dài một thước thành hơn một trượng, ánh sáng càng lúc càng rực rỡ.

Trông Đỗ lúc này Hạo thần vũ khác nào một chiến thần kim giáp từ thiên giới giáng trần.

Bề ngoài Thần Nam hoàn toàn tương phản, khí mang màu đen phát ra ma khí cuộn cuộn bao quanh thân thể như u minh ma hỏa đang cháy rừng rực, cộng thêm mấy món binh khí ma quái dày đặc khí tức tử vong, trông hết như tu la ma vương mới từ địa ngục bước lên, xuất hiện với tư thái hung hãn.

“Cuối cùng đã được thấy tử vong ma đao, gần đây ta cứ nghĩ nó có những điểm bất phạm gì cơ, giờ được thấy, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi” Đỗ Hạo được chân khí vàng rực bao phủ, giống hết như một võ thần, lời lẽ tự tin vô cùng, nhìn Thần Nam không chớp.

“Hà, hình dạng tử vong ma đao không có gì đẹp đẽ, tuy nhiên lại lấy được mạng người, Thuận Thiên thất thần kiếm của người trông thì đẹp đẽ nhưng khác nào một món đồ chơi, không biết tiếp được mấy đòn của ta, hi vọng nó tương xứng với tính tự phụ của người, đừng để ta thất vọng”. Thần Nam chiến ý hừng hực, lạnh lùng nhìn tử đối đầu.

Người của Long gia đã lùi ra xa, đệ tử của Đỗ gia cũng nhanh chóng rời đi nhường chỗ cho hai người đối chiến.

Hai người đã không còn lời nào để nói, chỉ có thực lực mới quyết định được tất cả, đại chiến khó lòng tránh khỏi.

“Giết.”

“Giết.”

Hai tiếng thét vang dội, hai bóng người như hai tia chớp một đen một vàng lao về phía đối phương.

Tay phải Đỗ Hạo cầm chắc thanh quang kiếm vàng rực dài gần một trượng, toàn thân kim quang lấp lánh.

Tay phải Thần Nam làm động tác cầm đao, tử vong ma đao đặt ngay lên bàn tay, ma đao dài hơn nửa trượng tử khí dày đặc, mặc dù không tỏa ánh sáng chói mắt lấp lánh, nhưng phát ra ánh sáng màu đen đặc trưng khiến người ta sợ hãi, càng nhìn càng cảm thấy đáng sợ, dường như có thể nuốt chửng tinh thần người khác.

“Chết này.”

“Chết này.”

Hai người đồng thanh thét vang, thần kiếm kim quang lấp lánh, ma đao tử khí dày đặc, xé nát hư không chém mạnh vào nhau.

“Keng”

Tiếng kim thuộc va nhau vang lên, người trong vòng mấy chục dặm đều nghe rõ, đệ tử của Đỗ gia và Long gia ở gần đó, không ít người bị chấn động đến nổi thổ huyết, ngã lăn ra đất.

Lần đầu tiên giao đấu, hai đại tuyệt đỉnh thanh niên cường giả, không hề dựa vào kỹ xảo, hoàn toàn dùng man lực áp đảo đối phương, khiến cho địch thủ bất an.

Tiếng “răng rắc” vang lên, thần kiếm vàng rực vỡ vụn, hóa thành những hạt kim quang bay tản ra xung quanh.

“Choang”, tử vong ma đao gãy vụn, quang mang đen nhánh bay tung tóe.

Quang mang hai màu hóa thành cơn bão năng lượng cuộn cuộn.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thiên không chấn động, mặt đất rung chuyển, không gian gấp khúc....

Hai dòng năng lượng cuộn cuộn phóng đi khiến đất trời chao đảo, thiên địa rung chuyển kịch liệt.

Thần Nam và Đỗ Hạo đứng trung tâm dòng năng lượng, lúc địa tầng rung chuyển, cả hai đồng thời rơi xuống, quanh chỗ họ đứng mấy chục trượng đều nổ tung, những tảng đá cực lớn văng lên cao tới mấy chục trượng.

Khoảng đất gần chỗ hai người không ngừng chấn động rồi sụt xuống.

“Ầm, ầm, ầm.”

Những khối đá khổng lồ văng tứ tán, vô số loạn thạch bay ngược lên không trung, cảnh tượng như trong ngày tàn.

Thần Nam và Đỗ Hạo rơi xuống cách đó mười lăm trượng, miệng hố rộng cả trượng xuất hiện trước mắt những người quan chiến, hai đại cao thủ thì đứng đấy hốt.

Uy lực của đòn này kinh thiên động địa, rất nhiều đệ tử của Đỗ gia và Long gia đều bị những tảng đá lớn đè thành đồng tương thịt, nhân mã của hai thế gia một lần nữa lùi xa quan chiến.

Ngoài xa hơn nữa là đám đông nhân sĩ tu luyện giới. Việc Đỗ gia khiêu chiến Long gia đã sớm truyền khắp tu luyện giới, vô số cao thủ Đông thổ đổ tới Tần quốc xem trận đại chiến thế gia vô cùng trọng đại này.

Chỉ có điều, Đỗ gia đã từng lớn tiếng tuyên bố vài ngày nữa mới đại chiến với Long gia, nhưng hôm nay đột nhiên lại khai chiến sớm, khiến cho nhiều tu luyện giả ở Đông thổ chưa tới kịp, thành ra lúc này mới tụ tập được vài nghìn người mà thôi.

Nhiều người cảm thấy may mắn vì mình tới muộn, không đứng quá gần, bằng không những tảng đá ngập trời kia không biết sẽ làm bị thương biết bao nhiêu người trong tu luyện giới.

Đỗ Hạo lạnh lùng nhìn Thần Nam nói: “Ma đao bình thường vẫn rất lợi hại, hôm nay e rằng không có tác dụng, ngày chết của ngươi đã tới.”

Lúc đệ tử Đỗ gia thảm bại trở về, Đỗ Hạo vô cùng kiêu dè tử vong ma đao của Thần Nam, bây giờ thấy có thể chống lại được nên hắn ta vô cùng tự tin.

“Hừ, đủ để giết ngươi là được rồi!” Thần Nam lạnh lùng đáp.

Hiển nhiên, hai người thực lực tương đương, bây giờ đều muốn sử dụng tâm lý chiến nhằm đả kích đối phương.

“Giết.” Đỗ Hạo thét lên, trên mỗi tay xuất hiện một thanh thần kiếm quang mang lấp lánh, gã sử dụng Thiên Ma bát bộ búng mình lên không trung, hào quang vàng rực tràn ngập từng thốn không gian, khiến người ta không thể mở mắt.

Tay phải Thần Nam xuất ra tử vong ma đao, tay trái lấy ra tấm cổ thuẫn.

Đao kiếm thuẫn, chém mạnh vào nhau, trong vòng mấy chục trượng những hố sâu mười lăm dặm hiện ra, loạn thạch bay tung lên trời, những tảng đá to và đất trộn lẫn vào nhau, giống như núi lửa đang phun trào, phụt lên cao mấy chục trượng.

Kim quang lấp lánh và ma khí tử vong dày đặc lao vào nhau, Đỗ Hạo và Thần Nam cũng lao vào đối kháng kịch liệt, hai người đều cầm thần kiếm và ma đao, không ngừng chém vào đối phương, từ trong hố sâu lao lên mặt đất, lại tới trên không trung, Thiên Ma bát bộ được thi triển tới cảnh giới cao nhất, khiến cho cả hai giống như đang bay, những đợt sóng khí mạnh vô cùng, ánh sáng cuộn cuộn tuôn ra.

Thiên địa lay động kịch liệt, mặt đất rung lên như sóng biển từ trung tâm trận chiến lan ra, Long phủ nằm trong phạm vi ảnh hưởng, từng khu nhà lần lượt đổ sập thành một đồng trống nát.

Những người đứng quan chiến cách xa hàng dặm há mồm trợn mắt, thực lực của hai thanh niên cường giả này quá đáng sợ, dường như vượt xa cảnh giới những tu luyện giả bình thường.

Từ xa nhìn lại, trong hào quang vàng rực cùng ma khí ngập trời, hai đại cao thủ như đang bay, Thiên Ma bát bộ phát huy tới cảnh giới cao nhất khiến cho cả hai gần như giao chiến kịch liệt trên không.

Ánh mắt lạnh lùng như nhau, phần nộ như nhau, hai tuyệt đỉnh thanh niên cường giả như thần ma cầm binh khí thần bí điên cuồng đại chiến trên không.

“Đời này kiếp này, người sẽ đơn độc chiến đấu, con cháu Đỗ gia chúng ta hàng trăm hàng nghìn, người chống lại thế nào?” Mái tóc Đỗ Hạo lẳng lơ, khoe miệng rỉ máu, gã vừa vung thần kiếm vừa dả kích Thần Nam.

Thần Nam lau vết máu trên miệng, ma đao hướng lên trời, cười đáp: “Thần gia dù chỉ còn lại một mình ta đã sao? Tất cả đệ tử Đỗ gia các người cùng tới, Thần Nam mở tiếp đón tất.”

Long Vũ ở ngoài xa nhìn đến xuất thần, cảnh tượng lúc này khiến nàng ta liên tưởng tới việc Thần Nam cứu Tiểu Thần Hi khi xưa, một mình đánh hàng nghìn quân binh ở đô thành Tấn quốc, chỉ lưỡi đao vào siêu cấp cường giả Đào Nhiên thực lực mạnh hơn hẳn nhiều..

42. Chương 42: Không Tên

“Giết.”

Hai thanh niên cường giả mạnh nhất Đông thổ quên đi sống chết, chém giết kịch liệt trên đồng đồ nát của Long gia, thần kiếm lấp lánh và ma đao tử khí dày đặc không ngừng va chạm, phát ra những cơn bão năng lượng khủng khiếp cuốn cuộn lan ra xung quanh, mặt đất dấy lên những đợt sóng bùn cát, khiến cho khán giả cách đó hàng dặm vẫn lắc lư.

“Thần Nam, người biết rằng đấu không lại Đỗ gia, hà tất vẫn còn liều mạng? Mau bó tay chịu trói, ta sẽ tha chết cho!” Đỗ Hạo hiểu Thần Nam không đời nào khuất phục, nhưng vẫn cố tình ám thị tâm lý ngỗ hầu khiến hắn có cảm giác đơn độc.

“Hừ, đừng có phí công nữa, chiến thuật nào mà ta chẳng rõ, người đã biết ta là a, cũng nên hiểu điều đó, định ám thị tâm lý sao? Mấy trò vật này đừng có giở ra với ta, vô dụng thôi, chỉ càng khiến ta thêm coi thường người, nếu là nam nhân, hãy dùng thần kiếm của người quang minh chính đại chém lấy đầu ta, còn cảm thấy không phải là đối thủ thì mau chóng rút đi, ta sẽ tha mạng cho cậu nỏ tài người” Thần Nam không mấy may ảnh hưởng, ngược lại còn buông lời sỉ nhục.

Động tác của hai người nhanh tới cực điểm, vụt vụt vụt, cùng là Thiên Ma bát bộ, khiến cho tốc độ của hai người đều nhanh cùng cực, hai người đã đánh với nhau hơn trăm hiệp trên không, bây giờ không chỉ thần kiếm ma đao mà những tuyệt học khác cũng giở ra hết.

Vô số đạo Khốn thần chỉ lực đan xen ngang dọc, giống như một tấm lưới ánh sáng len lỏi vào từng tấc không gian, Diệt Thiên chưởng lực càng mạnh mẽ, quang chưởng khổng lồ che lấp mặt trời, nơi nào bị trúng đòn đều rung chuyển, không gian như gấp khúc....

“Hắc hắc..” Đỗ Hạo cười nhạt: “Có một số người thật sự là ngu xuẩn, rõ ràng hiểu là vô ích vẫn cứ lao vào, bây giờ ai cũng biết đại kì của Đông thổ hoàng tộc cấm khắp đông phương tu luyện giới, người là truyền nhân của một gia tộc đã lụi tàn, có thể tạo lên sóng gió gì? Có nhìn thấy hàng trăm cao thủ Đỗ gia sau lưng người không, tùy từng của một mình ta đó, nhân mã ta dẫn theo chỉ là một góc nhỏ so với thực lực của Đỗ gia. Sự hùng mạnh của Đỗ gia hơn người tưởng tượng nhiều!”

“Hừ, đa tạ đã nhắc nhở, cho dù người đã nhắc tới sức mạnh không bằng một góc nhỏ của băng sơn, ta cũng phải thử xem, để ta cho người thấy người cuối cùng của Thần gia sẽ thanh lý môn hộ như thế nào?” Thần Nam lớn tiếng nói với Thần linh long trên không trung: “Long Bảo Bảo, diệt sạch đám đệ tử Đỗ gia, không bỏ sót kẻ nào.”

Thần linh long vẫn đang lượn vòng trên không trung, nếu như không phải Thần Nam không muốn lộ quân bài tẩy nên dặn nó chỉ được đứng xem, nó đã sớm lượn xuống rồi.

“Grào..”

Một tràng long khiếu vang vọng thiên địa, thần linh long hóa thành một tia chớp lao thẳng xuống phía dưới như một trường thương bằng tinh cương, hung mãnh quất đuôi, “ầm” một tiếng, đập bay mấy chục đệ tử Đồ gia, ai bị đuôi rồng quật trúng đều lập tức thịt nát xương tan, hóa thành tương thịt.

“Grào..”

Lại một tiếng rồng gầm nữa, thần linh long há mồm phụt ra một tia chớp khổng lồ, lập tức khiến cho hơn hai chục người hóa thành tro bụi, đoạn lại há mồm ra phun ra một luồng chân hỏa cháy rừng rực, thiêu đốt đám đệ tử Đồ gia còn sót lại.

Đám đông người nhà Long gia, và những người trong tu luyện giới đứng xem trận đấu từ phía xa đều há mồm tròn mắt, đây chính là uy lực của Thần long hay sao? Rõ ràng là bất khả chiến thắng, thực lực thật quá đáng sợ.

“Grào...”

Tiếng gầm chấn thiên, rất nhiều tu luyện giả thực lực hơi yếu ngã lăn ra đất, thần linh long không ngừng bay lượn ở phía thấp, sau khi thi thố những thần thông đáng sợ như chớp, lửa công kích xong, lại quất đuôi vài lần, chỉ trong nửa khắc đệ tử Đồ gia đều chết hết. Dọn dẹp xong, nó lại lao lên không trung gầm vang từng hồi, chao lên chao xuống.

Những người đứng xem đều có tâm thái kính sợ, ngược nhìn thần linh long trên không. Thần thú chỉ xuất hiện trong truyền thuyết khiến họ kính phục sâu sắc.

“Tùy tùng của ngươi bị tiêu diệt rồi, lúc nào ngươi cho ta được thưởng thức một góc của băng sơn gia tộc? Hừ, ta đã nói cần phải thanh lý môn hộ, cái chết của Vũ Hinh, cần phải lấy máu của toàn gia tộc ngươi đền bù!” Thần Nam nói xong, tinh thần hơi kích động, cơ hồ phát cuồng.

Đồ Hạo cũng vô cùng sợ hãi, thần linh long ở ngay trước mắt gã, thoáng chốc đã tiêu diệt toàn bộ đệ tử Đồ gia, cộng thêm thấy thái độ kích động của Thần Nam, thần kiếm trong tay hắn ta lập tức trở nên điên cuồng.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thần kiếm và ma đao va nhau, đao kiếm vỡ vụn lại lập tức ngưng tụ, hai người đều dùng toàn lực, đánh tới thiên hôn địa ám, lúc này hai thanh niên cao thủ đều tóc tai rối bù, khóe miệng rớm máu, dồn toàn lực kháng địch, nhất thời không ai làm gì được đối phương.

Tuy nhiên, đúng trong lúc này, hai mắt của Thần Nam vằn lên những tia máu, nghĩ tới cái chết của Vũ Hinh, trong lòng hắn lại vô cùng đau đớn, phần nộ vô tận và sát khí hùng hực đan xen lẫn nhau tỏa ra chiến ý ngút ngàn, trong lúc này hắn chỉ muốn điên cuồng chém giết.

Kĩ xảo đã hoàn toàn thừa, võ học của hai người đều cùng một mạch, chiêu thức của cả hai đối không có gì bí mật với đối phương cả. Bây giờ hai người đều rất muốn giết chết đối phương, ai cũng dốc toàn lực.

Hai người hoàn toàn dùng sức mạnh kịch liệt lao vào nhau, không có những hư chiêu phiến toái, kẻ nào yếu thế hơn lập tức bị đối phương giết chết.

“Thần Nam ngươi có thể chết được rồi! Thuận Thiên thất thần kiếm, giết!”

Đồ Hạo đầu tóc rối bời, khóe miệng rỉ máu, bộ dạng vô cùng dữ tợn, giờ cao trường kiếm chém mạnh về phía Thần Nam.

“Choang”

Kiếm thứ nhất, ma thuẫn của Thần Nam và quang kiếm của Đồ Hạo đều vỡ vụn.

Tuy nhiên, Thuận Thiên thất thần kiếm của Đồ Hạo giống như Nghịch Thiên thất ma đao, cần phải liên tiếp chém ra bảy nhát, đòn sau mạnh hơn đòn trước.

Gã cất bước thứ hai, cả thiên địa đều rung chuyển theo.

“Giết.”

“Choang.”

Quang kiếm vàng rực lấp lánh chói mắt chém thẳng xuống thanh ma đao trong tay Thần Nam, kiếm và đao đồng thời vỡ vụn, phát ra quang mang chói lòa, cơn bão năng lượng khủng khiếp lan tràn ra bốn phương tám hướng, mặt đất dấy lên biết từng trận sóng bùn đất.

Thần Nam thổ ra một ngụm máu lớn, toàn thân chao đảo.

Đỗ Hạo cũng không dễ chịu hơn, vẻ mặt nhợt nhạt, tuy nhiên gã kiên định bước thêm bước thứ ba, “choang” một tiếng, bàn chân đặt xuống đất rung chuyển kịch liệt, khiến cho những tu luyện giả quan chiến ngoài xa lắc lư.

“Giết.”

Thuận Thiên thất thần kiếm chém xuống nhát thứ ba, thần quang chói lòa chiếu khắp mặt đất, khiến cho khán giả không dám nhìn trực diện, “ầm” một tiếng, tử vong ma đao vỡ vụn, thanh quang kiếm đã hóa thành thực chất trong tay Đỗ Hạo chỉ còn lại chuôi. Thần Nam thổ ra một ngụm máu lớn, bị hất bay ra xa.

Khán giả đều nhìn ra kiếm của Đỗ Hạo càng ngày càng mạnh, cứ như thế này, Thần Nam chết chắc.

“Thần Nam ngươi đã phục hay chưa?” Đỗ Hạo cất bước thứ tư tiến tới, mặt đất cũng theo tiết tấu của gã mà rung chuyển, giống như cơn địa chấn.

Đỗ Hạo nhắc quang kiếm lên, kiếm thứ tư chuẩn bị chém xuống, gã mỉm cười tàn khốc: “Ta phải dùng thực lực nói với ngươi rằng, ai mới là thiên hạ đệ nhất! Ta nhất định phải vượt qua ngươi! Ngươi phục hay không?”

Từ phía xa, đám đông tu luyện giả đứng xem nín thở, biết rằng trận chiến đáng sợ sắp kết thúc, người nhà họ Long tim đập như trống trận, Long Vũ nóng lòng, mày nhíu lại, lo lắng nhìn bóng người đơn độc đang thổ huyết trong trận đánh.

“Ha..ha ha...” Thần Nam miệng không ngừng chảy máu, nhưng hắn vẫn cười lớn, tiếng cười phẫn nộ đau đớn, bá khí, phát ra chiến ý bất khuất.

“Đỗ Hạo... ngươi giết không nổi ta! Ta đã nói...phải báo thù cho Vũ Hinh, không tiêu diệt toàn bộ gia tộc ngươi...ta không thể nào chết được!” Thần Nam lau vết máu trên miệng, giơ ma đao ngang trước ngực.

“Thần Nam đây là ngươi tự tìm tới cái chết!” Đỗ Hạo chém ra nhát kiếm thứ tư.

Kim quang lấp lánh chói lòa trở thành luồng sáng duy nhất trong thiên địa, hoàn toàn hủy diệt khí tức tử vong của ma đao, ma khí cuộn cuộn bị đánh tan, Thần Nam văng xa ba mươi trượng, áo hắn đầm máu, tóc rối bời, lảo đảo chực ngã.

“Choang.”

Đỗ Hạo bước tới bước thứ năm, thiên địa rung chuyển theo bước chân gã, Thuận Thiên thất thần kiếm chém xuống nhát thứ năm.

“Grào..”

Thần linh long gầm lên một tiếng lao xuống dưới, chồm về phía Đỗ Hạo.

“Long Bảo Bảo, đừng nhúng tay vào!” Thần Nam hét lớn: “Đây là cuộc chiến giữa ta và hắn, nếu hắn mà ta cũng không thể thắng nổi, thì làm sao có thể chiến đấu được với cả Đỗ gia, không bằng bây giờ hãy chết trong tay hắn.”

Long Bảo Bảo do dự một hồi, nhưng cuối cùng lại lao lên trên không trung.

Đỗ Hạo cười nhạt coi thường: “Thần Nam ngươi dựa vào đâu mà đòi đấu với ta? Luận về gia tộc, Đỗ gia của ta là Đông thổ hoàng tộc, Thần gia các ngươi lụi tàn, luận về thực lực, vừa nãy ngươi cũng đã thấy, ngươi không phải là đối thủ của ta, ta nhất định vượt qua ngươi, ta muốn ngươi biết rằng, ngươi đệ nhất trong thiên hạ họ Đỗ, không phải họ Thần.”

43. Chương 43: Ý Nghĩa Chân Chính Của Thất Ma Dao

Ánh mắt của Thần Nam dần dần trở nên lạnh lẽ, phát ra hai đạo quang mang đã thực chất hóa, cầm ma đao từng bước tiến về phía Đỗ Hạo, lạnh lùng nói: “Gia tộc độc ác của ngươi quả thật đáng chết! Ngươi thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch sao? Thuận Thiên thất thần kiếm chẳng qua cũng chỉ là như vậy thôi, không đáng nửa xu.”

Khóe miệng hắn mặc dù chảy máu, nhưng lại tỏa ra chiến ý đáng sợ, một luồng khí thể mạnh mẽ tỏa ra.

Mắt Đỗ Hạo hiện ra vẻ khiếp, đoạn giận dữ thét lên: “Ngươi nói rằng Thuận Thiên thất thần kiếm mà ta sáng tạo ra là thứ vô văn sao? Vậy tại sao ngươi lại không đỡ nổi, ta phải xem xem ngươi làm thế nào để chống lại nhất kiếm thứ năm này!”

“Vô văn! Ngươi và cả gia tộc ngươi đều là loại vô sỉ! Đây rõ ràng là huyền công của Thần gia, từ lúc nào đã trở thành của Đỗ gia các ngươi? Bất quá thay đổi một chút Nghịch Thiên thất ma đao, đã tự cho là do mình sáng tạo ra? Đúng là vô sỉ hết chỗ nói.”

Đỗ Hạo lộ vẻ dữ tợn: “Nghịch Thiên thất ma đao có những khuyết điểm trí mệnh, đây sự thật không cần phải chứng minh, bây giờ đã được ta thay đổi trở thành thần công tuyệt học có thể tùy ý sử dụng, cho dù nói là sáng tạo ra cũng không quá, ta muốn xem ngươi sẽ tiếp kiếm thứ năm như thế nào?”

“Ếch ngồi đáy giếng! Đỗ Hạo, ngươi mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, xem ta làm thế nào để phá được kiếm thứ năm của ngươi.”

Thần Nam từ từ nhấc cánh tay phải lên, ma đao hướng lên trời

“Cái gì? Ngươi...muốn dùng Nghịch Thiên thất ma đao?” Đỗ Hạo kinh ngạc.

Gã dường như không dám tin, không ai hiểu điểm đáng sợ của Nghịch Thiên thất ma đao chân chính hơn gã: chính là thiếu đốt năng lượng sinh mệnh, chém ra bảy nhát với sức mạnh đáng sợ. Thần Nam đang ở mức ngũ giai cảnh giới, nếu như hắn bất chấp sống chết, chém ra Nghịch Thiên thất ma đao, vậy thì...chẳng phải sẽ thi triển ra sức mạnh của lục giai sao.

“Ngươi đang cố dốc hơi tàn vùng vẫy chẳng? Chẳng lẽ muốn dựa vào phương pháp nguy hiểm đến tính mạng này để cược một phen sao? Ngươi đang tìm cơ để nhận thua với ta?”

“Ngu xuẩn, tính mệnh của ta còn đáng giá hơn tính mệnh của ngươi, ta làm sao có thể lấy ra cá cược với ngươi được?” Thần Nam lạnh lùng trả lời: “Ngươi chỉ biết tới những khiếm khuyết của Nghịch Thiên thất ma đao mà thôi, bề ngoài ngươi có vẻ hiểu được bộ ma công tuyệt thế này, nhưng căn bản ngươi không hiểu hết ý nghĩa của nó.”

“Ngươi nói láo, ta từ khi bước chân vào con đường võ học đã nghiên cứu kỹ lưỡng bộ cái thể ma công này, làm sao lại không hiểu được ý nghĩa của nó?” Đỗ Hạo thét lớn, môn kì học đặc ý nhất lại bị người khác coi thường, khiến cho gã uất ức.

Thần Nam cất giọng lạnh lùng, châm chích: “Người sáng tạo ra bộ ma công này ắt phải là một vị tiên bối siêu việt, ông ta làm sao không biết được những ”khiếm khuyết” mà ngươi nói tới? Ông ta có thể sáng tạo ra công pháp này, nhất định đã hiểu tất cả về nó, nếu như tiến thêm một bước hoàn mỹ, còn phải đợi tới lượt ngươi thay đổi sao? Điểm đáng sợ chân chính nhất của Nghịch Thiên thất ma đao chính ở chỗ khí thể luôn hướng về phía trước, đến sinh mệnh cũng sẵn sàng từ bỏ, còn cái gì có thể ngăn cản được uy lực của thất ma đao nữa? Ý nghĩa thật sự của ma công là thế, hạ quyền tâm pháp là bất chấp tất cả làm đến cùng, cắt đứt đường rút lui, luôn luôn hướng về phía trước sẽ không gì ngăn cản nổi! Còn ngươi đã vứt bỏ tinh hoa, chấp nhận những thứ ngược đường của nó, ngươi căn bản không lĩnh hội được ý nghĩa thật sự của Nghịch Thiên thất ma đao.”

Đỗ Hạo vẻ mặt tái nhợt, từ sau khi được biết bộ ma công uy lực vô cùng này, gã không ngừng nghiên cứu kĩ càng, quả thực đã phân tích các vấn đề của Nghịch Thiên thất ma đao, nhưng lại quá coi trọng vẻ bề ngoài, mà quên mất rằng khiếm khuyết trí mệnh đó chính là vô cảnh mà ma công muốn biểu đạt.

Tinh hoa thật sự của Nghịch Thiên thất ma đao nằm ở khí thế luôn luôn hướng về phía trước, không có gì có thể ngăn cản được, đặt mình vào chỗ chết để sống! Đến sinh mệnh cũng có thể từ bỏ, thì còn gì ngăn cản được uy lực của Nghịch Thiên thất ma đao?”

Đỗ Hạo từ trước tới giờ đều biết uy lực của Thuận Thiên thất thần kiếm và Nghịch Thiên thất ma đao thật sự cách biệt, gã luôn trần trố những điều quan trọng nhất của vấn đề lại nằm ở điểm ban đầu, gã lơ là vũ cảnh mà bộ công pháp này muốn biểu đạt.

“Người nói rằng ta không thật sự lĩnh hội được bộ ma công này, nhưng Thuận Thiên thất thần kiếm mà ta thay đổi lại có thể tùy ý sử dụng, người... làm sao thi triển Nghịch Thiên thất ma đao? Người dám trong mỗi lần giao chiến đều dùng tới nó không?” Đỗ Hạo vô cùng phẫn nộ, gã ném mùi thất bại nghiêm trọng, từ bé tới lớn đều được người trong gia tộc gọi là thiên tài, thành quả nghiên cứu đáng để kiêu ngạo của mình từ trước tới giờ lại bị địch thủ chỉ dùng mấy câu nói đã phá hoại hết, quả khó mà chấp nhận được. “Ta thật sự phải cảm ơn người!” Thần Nam tỏ vẻ cảm kích: “Là người trong phút cuối cùng đã khiến ta nghĩ thông được huyền hư trong đó, Nghịch Thiên thất ma đao đáng được gọi là tuyệt đỉnh kì học, nó chính là sự chuẩn bị cho người nghịch chuyển huyền công, chắc rằng phụ thân người cũng không nghĩ ra kết quả này đúng không?”

Thần Nam thét lớn: “Dùng tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đao, điều khiển tử vong ma đao, thử hỏi trong đại chiến với những người cùng cấp, ai có thể chống lại?”

Đỗ Hạo biến sắc, chớp mắt trở nên nhột nhạt, lắp bắp: “Tử vong ma đao thần bí khó đoán, thay thế cho năng lượng sinh mệnh mạnh mẽ... nhưng tử vong ma đao rốt cuộc là vật như thế nào? Nó hình thành như thế nào?”

Hắn ta nói lớn: “Chẳng lẽ tuyệt học cấm kị của huyền công Thần gia, đều là kĩ thuật võ học chế tác dành cho những người sau khi đã nghịch chuyển huyền công sao? Điều này...làm sao có thể?”

Đỗ Hạo cảm thấy trong lòng ớn lạnh.

“Nếu như huyền công quả thật hạ quyền, vậy thì huyền công nghịch chuyển chính là bản đó, tất cả đều quy về một chữ Biến! Huyền công tái biến!” Thần Nam tung ra đòn này khiến Đỗ Hạo loạng choạng.

“Phụt!”

Đỗ Hạo há miệng phun ra một ngụm máu lớn, suy đoán này khiến cho gã không tài nào chấp nhận được, vạn năm nay, Đỗ gia không ai thành công nghịch chuyển huyền công, chẳng nhẽ người Đỗ gia quả thật không có duyên với bộ công pháp thần diệu khó đoán này sao? Sự thật tàn khốc đã kích nghiêm trọng tới niềm tin vững chắc của Đỗ Hạo.

“Ta không tin!” Gã nghiêng răng, vẻ mặt nanh ác như dã thú bị thương, nhìn Thần Nam: “Người chứng minh cho ta xem, người sử dụng Nghịch Thiên thất ma đao giết ta đi!”

Thần Nam cười nhạt: “Không cần người phải nhắc nhở, ta cũng không bỏ qua cho người đâu, ta để cho người coi uy lực thật sự của Nghịch Thiên thất ma đao!”

“Tới đi, ta xem người làm thế nào giết ta?” Đỗ Hạo điên cuồng thét lên.

“Nghịch - Thiên - thất - ma - đao” Thần Nam giọng nói hạ thấp, ngắt từng chữ một, chữ ‘đao’ vừa nói xong, hắn dùng tâm pháp thất ma đao để vận dụng cho tử vong ma đao.

“Soẹt, soẹt.”

Không trung phát ra hàng loạt tia chớp màu đen khổng lồ, ma khí hắc ám vô tận bốc ra từ tử vong ma đao đang trước tay Thần Nam.

Sấm rung chớp giạt, tử vong ma đao đen nhánh điên cuồng hấp thụ ma khí, nhanh chóng biến hình càng trở nên giống thực chất, cuối cùng, biến thành dài hơn một trượng, đầu rồng ở cán đao hai mắt không ngừng hấp háy, bất ngờ phát ra một tràng long khiếu.

Những tia chớp màu đen xung quanh ma đao biến mất, tiếng kim thuộc rung lên ‘leng keng’ vang vọng khắp thiên địa, tử vong ma đao bay vào trong tay Thần Nam, lần đầu tiên hắn thật sự nắm được nó trong tay.

Trong lúc này, Thần Nam cảm thấy vô cùng tự tin, cầm đao trong tay, thử hỏi anh hùng trong thiên hạ, ai có thể chống lại được?

44. Chương 44: Đệ Nhất Đạo Môn

“Phụt!”

Máu từ mồm Đỗ Hạo không ngừng phun ra, nhuộm đỏ áo của gã, Thần Nam vẫn chưa ra tay, nhưng ngũ tạng Đỗ Hạo đều đã bị thương, gã không vượt qua được cửa ải chính bản thân mình, nộ hỏa công tâm khiến tạng phủ bị thương tổn.

“Bịch.”

Đỗ Hạo cứ thế ngã xuống đất.

Đối mặt với người Đỗ gia, Thần Nam không may tỏ ra nhân từ, tử vong ma đao chỉ thẳng vào Đỗ Hạo, dùng lực chém mạnh xuống.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, một luồng dao động năng lượng kì lạ đột nhiên xuất hiện ở dưới ma đao, ánh sáng màu máu lóe lên rồi biến mất, Đỗ Hạo trên mặt đất biến mất vô ảnh vô tung.

Tử vong ma đao uy lực mạnh mẽ vô cùng, có thể hủy diệt vạn vật, chém mạnh xuống mặt đất, một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất bị chém thành một rãnh nứt khổng lồ đen ngòm sâu không thấy đáy, quả thật vô cùng đáng sợ.

Thần Nam vô cùng tức giận, hẳn biết mình chém hụt, có người đã cứu được Đỗ Hạo, đồng thời, hẳn vô cùng kinh ngạc, người vừa tới là ai mà có thể cứu được người dưới Nghịch Thiên thất ma đao.

“Xoạt.”

Hồng quang lóe qua, trên không trung xuất hiện một nam tử áo trắng, cước đạp phi kiếm, nách kẹp Đỗ Hạo.

“Grào...”

Thần Linh Long gầm lên một tiếng, từ trên không trung lao xuống, tuy nhiên lập tức bị Thần Nam ngăn lại.

“Long Bảo Bảo, đừng hành động lỗ mãng, người cứ đứng ở một bên, không nên nhúng tay vào.”

Thần Nam lạnh lùng nhìn chằm chặp vào người vừa tới, nam tử này chừng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn, bạch y tung bay, gần như thoát tục, rất có phong phạm thần tiên.

“Đáng tiếc, thế là lãng phí mất một không gian ma pháp quyền trục quý giá!” Thanh niên áo trắng trên không lắc đầu, tỏ ra tiếc nuối.

Thần Nam ngạc nhiên, tu đạo giả này lại có thể sử dụng không gian ma pháp quyền trục vô cùng hiếm thấy, chẳng trách có thể cứu được Đỗ Hạo thoát khỏi tử vong ma đao.

Lúc này, hẳn hơi giật mình, e rằng lại xuất hiện một lão quái vật thực lực khó lường.

Lúc này, hẳn nghĩ lại lời của vị phó viện trưởng nói: “Tiểu tử, người cũng đừng có quá bất cẩn, thanh niên cao thủ của Đỗ gia không phải là đơn độc, nghe nói chúng còn mang theo một môn phái tu đạo cổ xưa trên chiến xa của mình. Đạo môn khi xưa được gọi là Đông thổ đệ nhất, không biết vì nguyên nhân gì đã hàng nghìn năm không xuất thế, lần này người sẽ gặp được những đối thủ mạnh không thể tưởng tượng được cùng trang lứa vì vậy hãy cẩn thận không lại mất mạng.”

“Năm xưa được gọi là Đệ nhất đạo môn tại Đông thổ?” Thần Nam xách tử vong ma đao, nhìn thanh niên nam tử áo trắng trên không trung.

Thanh niên nam tử anh tuấn có vẻ kinh ngạc.

“Không ngờ hàng nghìn năm rồi vẫn có người biết tới môn phái của ta, đúng là khiến người ta hơi cảm khái.”

“Nói như vậy, các người quả thật đã liên thủ với Đỗ gia?” Thần Nam lạnh lùng hỏi: “Một lần nữa xuất hiện, muốn giống như Đỗ gia, làm cho tu luyện giới đại loạn hay chỉ muốn khơi lại những ngày tháng huy hoàng khi xưa?”

“Xem ra người biết khá nhiều chuyện?” Thanh niên nam tử áo trắng thoảng hiện nụ cười nhạt, vô cùng điềm nhiên và ung dung, tư thái xứng danh với hai chữ: xuất trần.

“Có nhân tất có quả, Đệ nhất đạo môn tái xuất, không ai có thể ngăn cản, đệ nhất của quá khứ cũng là đệ nhất của hiện tại.” Nói đến đây, ánh mắt thanh niên nam tử áo trắng dần trở nên sắc lẹm.

Thần Nam nhận ra dịch ý trong lời nói của thanh niên nam tử áo trắng, liền không khách khí gì nữa: “Trò hề, tu đạo giả lại xem trọng danh lợi như vậy, đúng là không biết các người tu hành thế nào?”

Nam tử áo trắng đứng lên phi kiếm, nhìn xuống phía Thần Nam, hỏi ngược lại: “Không nhập thế làm sao xuất thế?”

“Nhập thế thì cần phải tham gia vào trận chiến danh lợi hay sao, đừng phí lời nữa, người thật ra có thái độ như thế nào, chẳng lẽ cũng muốn giết ta như Đỗ gia sao?”

“Ta đứng ở xa xem các người thi đấu, người quả là cường địch, ta rất hi vọng được đánh một trận với người.”

“Ha...ha ...ha...Đông thổ hoàng tộc...Đông thổ Đệ nhất đạo môn, đúng là cùng một giuộc!” Thần Nam cười lớn: “Người còn đợi gì nữa? Tới đây, để ta xem rốt cuộc Đệ nhất đạo môn có những thần thông nào?”

“Ta có mấy vị huynh đệ, đã tới Tây đại lục đấu với thánh địa truyền nhân, xem ra bọn họ đã tìm được những đối thủ không tồi, chỉ có điều không ngờ là hòn đá mài tốt nhất lại đang ở Đông thổ, ta quả thật cảm thấy vô cùng hứng thú, không ngờ đã tìm ra người nhanh như vậy, ta mong chờ trận chiến này lâu rồi!” Trong mắt thanh niên nam tử áo trắng lóe lên tia sáng cuồng nhiệt.

Trời ơi, đây là kiểu tu đạo gì chứ, dựa vào những gì y nói thì người trong gia tộc này dường như đều rất hiếu chiến, trái ngược hoàn toàn với khí chất xuất trần mà họ biểu hiện ra ngoài.

Thanh niên áo trắng trên thấy Thần Nam có vẻ nghi hoặc, bật cười: “Xem ra điều người hiểu về gia tộc ta còn rất ít, biết tên của Đệ nhất đạo môn chúng ta không? Loạn Chiến.”

“Loạn Chiến, hì hì,, đúng là một đạo môn một kì quái, không cần nghĩ nhiều ta cũng biết nguyên nhân khi xưa các người quy ẩn.” Thần Nam cười nhạt.

“Ta tên Lí Trường Phong, đệ tam cao thủ trong thế hệ thanh niên của gia tộc, bây giờ ta chính thức khiêu chiến với người!”

Chính trong lúc này, từ phía xa trên không trung có một bóng người nhanh chóng tiến lại gần, một thiếu niên áo trắng cước đạp phi kiếm bay tới, nhìn qua cũng bộ dạng thoát tục như Lí Trường Phong, tuy nhiên ánh mắt y vừa thấy Thần Nam, lập tức trở nên cuồng nhiệt, phá vỡ khí chất thoát trần.

“Trường Minh, đệ mang Đỗ Hạo đi, ta tới giao đấu với hắn.”

“Đại ca, thế không được, đệ dù rất muốn giao chiến một trận với hắn, nhưng mà không phải đám thanh niên Đỗ gia đã nói Thần Nam là của họ, do bọn họ giải quyết ư?”

Lí Trường Phong cười nhạt: “Đệ nhất thanh niên cao thủ của Đỗ gia đã thất bại, bọn họ sau này ngoài quần công hoặc dùng thủ đoạn mờ ám ra, thì dựa vào đâu mà đòi giao chiến với Thần Nam, bây giờ ta ra tay đối phó với họ Thần chắc họ cũng không có ý kiến gì.”

“Lớn lối thật, các người coi ta là gì đây?” Thần Nam phẫn nộ: “Đông thổ hoàng thất chẳng qua cũng chỉ là đám nô tài khi xưa của Thần gia, còn Đệ nhất đạo môn của các người, đối với ta chẳng qua chỉ là một trò cười, lại dám coi thường ta đến vậy sao. Hừ, số thanh niên cao thủ đã chết của Đỗ gia chưa đủ nhiều sao, chẳng lẽ vẫn cần các Đệ nhất đạo môn của các người đứng ra làm gương nữa?”

Đúng trong lúc này Đỗ Hạo vừa ngắt đi dần tỉnh lại, gã há mồm phun ra một ngụm máu lớn, yếu ớt nói: “Thần Nam người đừng đắc ý, hôm nay nếu ta thoát khỏi tử quan, lần sau gặp lại người chết chắc! Đại môn của võ đạo chí cao đã mở rộng trước mắt ta...”

Thần Nam không nói gì, thâm huy đông tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đạo, đột nhiên tế khởi tử vong ma đạo, chém về phía Đỗ Hạo trên không trung, gã đúng là một đối thủ đáng sợ, còn để lại sớm muộn gì cũng là một tai họa, hẳn muốn một đao tiêu diệt hòa toàn mối hậu hoạn, tuy nhiên Lí Trường Phong đã có chuẩn bị, nhắc theo Đỗ Hạo, cười phi kiếm, lao lên trời, tránh được một đao chí mạng.

“Hắc hắc...” Đỗ Hạo trên không trung cười nham hiểm: “Sợ rồi chứ, đợi khi ta lĩnh hội hết những gì thu hoạch được trong tử cảnh, người chết chắc, Thần Nam, ta dám nói với người rằng, một tháng sau, người tuyệt đối không phải là đối thủ của ta, tử kỳ của người đã không còn xa nữa.”

“Chỉ dựa vào người sao? Cứ luyện thêm nghìn năm nữa đi! Cả đời này người cũng không thể là đối thủ của ta! Ta đợi người tới nộp mạng!” Thần Nam giữ ma đạo trong tay, lạnh lùng nhìn mấy người trên không trung.

Lí Trường Phong thúc giục: “Trường Minh, mau đưa Đỗ Hạo đi, ta phải giao chiến một trận, ta đã chờ đợi trận chiến này rất lâu rồi!”

Lí Trường Minh đưa Đỗ Hạo đi, tuy nhiên giọng nói của Đỗ Hạo vẫn vọng lại: “Thần gia đã suy tàn, sớm muộn gì cũng tiêu vong, Đỗ gia quật khởi, không kẻ nào có thể chống được. Thần Nam, người là huyết mạch cuối cùng của Thần gia, là vật tế lễ tốt nhất hiến cho huyết kì của Đỗ gia... Việc của năm nghìn năm trước có là gì, đời này kiếp này, người con gái mà người yêu cũng đã bị con cháu Đỗ gia cướp mất rồi, ha ha...ha ha..Ta muốn người mở to mắt ra mà nhìn nhưng không thể ngăn cản được.”

Giọng nói của Đỗ Hạo lạnh lùng, vang vọng trên không.

Thần Nam không hề cười Thần linh long truy kích, bởi hắn phát hiện phía xa có một bóng người đang đứng, dường như là một người con gái tư thái xuất trần...

Long Bảo Bảo gầm lên động trời, uốn lượn trên không, nhưng Thần Nam đã ra lệnh cho nó, tuyệt đối không được đuổi theo hai người kia, hắn không muốn Long Bảo Bảo xảy ra điều gì bất trắc, trước mắt nhất định có rất nhiều địch thủ hùng mạnh đang đợi, hắn hi vọng Long Bảo Bảo có thể nhanh chóng phục hồi lại, trợ thủ hắn.

Khán giả đang bàn tán xôn xao, thực lực của Đỗ Hạo không có gì phải bàn cãi, nhưng cuối cùng thất bại một cách khó hiểu, bây giờ lại xuất hiện thêm một đệ tử Lí gia hiệu xưng Đông thổ Đệ nhất đạo môn, tình hình càng ngày càng trở nên phức tạp.

“Được rồi, bây giờ người Đỗ gia đã đi, cuối cùng cũng tới lượt ta ra tay, hi vọng người sẽ không làm ta thất vọng.” Ánh mắt Lí Trường Phong lóe lên tia lửa cuồng nhiệt, đúng là gia tộc điên cuồng, tâm pháp tu đạo của họ khác xa những tâm pháp thông thường, khí chất bên ngoài mặc dù càng ngày càng xuất trần nhưng trong nội tâm thì ngược lại, ngày càng hiếu chiến, thật khiến người ta không thể nào tưởng tượng được.

“Được, người tới đây đi!” Ma đạo trong tay Thần Nam hướng lên trời, ma ảnh sau lưng không động đậy, mười thanh binh khí mờ ảo ẩn hiện, không ngừng chuyển động quanh người hắn.

Trong lúc này, tử vong ma đạo dài gần một trượng trong tay hắn ta nổi bật hơn cả, thân đao hoàn mỹ đã hóa thành thực chất lãnh lẽo đáng sợ, khó lòng tưởng tượng rằng đây không phải là một thanh đao thật sự.

Cầm tử vong ma đạo trong tay, cảm giác huyết nhục tương liên dấy lên, khiến hắn cảm thấy đây không phải là một thanh đao năng lượng, trên thế gian này quả thật có một thanh đao như thế, bây giờ hắn đã nắm bắt được linh hồn của nó.

45. Chương 45: Nguyên Khí Trối Buộc

Lí Trường Phong hét lên một tiếng, từ trong tay áo y vụt ra một chiếc phi luân bay về phía Thần Nam.

Chiếc phi luân lúc đầu to bằng chiếc gương đồng, càng nhưng chuyển động càng lớn dần, đường kính đạt tới một trượng, trên phi luân tràn ngập những lưỡi đao răng cưa sắc nhọn, phát ra quang mang nhiếp hồn, nhanh chóng xoay vòng chém xuống.

Đây là thủ pháp thường thấy nhất trong đạo thuật, pháp bảo đã được tế luyện qua có thể biến hóa lớn nhỏ, những người pháp lực thông thiên trong truyền thuyết có thể cất giấu sông núi trong tay áo.

Phi luân càng biến càng lớn, đường kính cuối cùng đạt tới ba trượng, chấn động khiến cho cả không gian rung chuyển theo.

Tu đạo giả được liệt trong vài thể hệ tu luyện là thần bí nhất, bình thường mọi người có thể gặp võ giả, pháp sư và một số ít long kỵ sĩ, nhưng tu đạo giả chân chính vô cùng hiếm gặp, càng không nói tới chuyện nhìn thấy họ xuất thủ.

Khán giả ở ngoài xa đều thất sắc, nhiều người đều lần đầu tiên nhìn thấy một tu đạo giả cấp cao ra tay, binh khí khổng lồ như vậy, che kín đất trời lao xuống, cho dù không có ẩn chứa đạo pháp gì, chỉ bị nó đập trúng thôi, chắc rằng cũng trở thành tương thịt, ai nấy kêu lên kinh hãi.

Đối tiện với phi luân khổng lồ dài tới ba trượng hàn quang lóe sáng, Thần Nam sử dụng Thiên Ma bát bộ, nhanh chóng lách sang một bên.

“Choang”

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển kịch liệt, phi luân lao vút tới, lưu lại trên mặt đất một rãnh sâu hoắm.

Thần Nam nhanh chóng tránh đi, vị trí cũ chỉ còn lại một tàn ảnh.

“Ầm.”

Cát bụi bay mù mịt, loạn thạch tứ tán trên không trung, phi luân khổng lồ từ dưới đất lao lên, để lại một hố sâu đáng sợ ở chỗ Thần Nam vừa đứng.

Lí Trường Phong không chế phi luân biến hóa khôn lường, điên cuồng xoay tít, không ngừng lao về phía Thần Nam.

“Ha ha... ta đoán chắc ngươi lần đầu tiên đối diện với tu đạo giả thuần túy đúng không, đừng để ta phải thất vọng.” Lí Trường Phong cười lớn.

Thần Nam tránh né liên tục, phát hiện ra không cách nào có thể thoát khỏi phi luân, hắn nhanh chóng ngừng lại, vận chuyển tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đao, giơ cao tử vong ma đao.

“Soạt, soạt”

Những tia chớp khổng lồ màu đen xuất hiện xung quanh ma đao, thân đao màu đen lóe lên ánh sáng kì dị, vô cùng đáng sợ.

“Lên.”

Thần Nam thét vang, ma đao chém mạnh xuống phi luân đang xoay tròn bay tới, đao ảnh màu đen kéo theo mấy tia chớp, phát ra tiếng sấm rền trên không.

“Keng”

Một loạt những tiếng kim thuộc va nhau đinh tai, chấn động khiến cho tất cả khán giả đều khiếp sợ, nhiều người vô công thấp kém ngã lăn ra đất.

Phi luân răng cưa bằng tinh cương khổng lồ bị ma đao chém đôi, hai mảnh phi luân bắn tung ra lảo đảo trên không, sau đó tiếp tục vỡ nát, hóa thành bụi bay khắp trời.

Trong không trung, vẻ mặt của Lí Trường Phong lập tức tái nhợt, pháp bảo của tu đạo giả và tinh thần của chủ nhân tồn tại một mối liên hệ kì diệu, thiết luân bị phá hủy, y cũng bị ảnh hưởng.

Thần Nam vui mừng, hắn không ngờ dùng tâm pháp của Nghịch Thiên thất ma đao điều khiển tử vong ma đao lại đáng sợ như vậy, hắn biết phi luân khổng lồ kia là một pháp bảo, hơn nữa còn ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp ắt rất khó phá hủy, nào ngờ thất ma đao xuất ra lập tức chém nát.

“Lí Trường Phong đây chính là pháp bảo mà những kẻ tu luyện các người dựa vào sao, theo ta thấy đúng là bất thành khí, nếu người chỉ có vậy thì trận chiến này còn gì thú vị!”

“Người quá coi thường tu đạo giả rồi! Đó chỉ là món đồ chơi ném đá dò đường mà thôi, đừng quên rằng tên của phái chúng ta là Loạn Chiến, là những tu đạo giả hiểu chiến nhất luôn chiến đấu trong lúc tu đạo.”

Lí Trường Phong giẫm trên phi kiếm, bạch y tung bay, trong mắt lại lóe lên tia sáng điên cuồng, khiến người ta có cảm giác mâu thuẫn, khí chất xuất trần nhưng lại biểu hiện ra tư thái hiểu chiến.

“A...” y hét lên một tiếng, bàn tay bấm kiếm quyết không ngừng biến hóa, cuối cùng một tia chớp khổng lồ phóng xuống, thiên địa nguyên khí kịch liệt chuyển động.

Những người đứng quan sát trận đấu ở phía xa thầm kinh hãi, rất nhiều người đã nhìn thấy Lí Trường Phong đang khổng chế sức mạnh thiên địa, chớp, thiên địa nguyên khí đều được y sử dụng, cho dù phạm vi tác dụng có hạn nhưng cũng khiến người ta kinh ngạc.

Thần Nam hơi kinh ngạc, tuy nhiên miệng vẫn kích bác: “Cẩn thận đó, đừng để sấm chớp đánh trúng người!”

Lí Trường Phong tức tới độ suýt nữa rơi mất phi kiếm, kiếm quyết trong tay cơ hồ bấm nhầm, một tia chớp khổng lồ thiếu điều đánh trúng y.

“Cẩn thận đó, đừng để mình thành tro bụi.”

“Đừng mồm năm miệng mười, chịu chết đi.”

“Xoẹt”, một tia chớp khổng lồ phóng về phía Thần Nam, đánh xuống trước mặt hắn, một hố sâu chừng ba trượng xuất hiện. Uy lực của tia chớp đúng là đáng sợ.

Thần Nam nhanh chóng di chuyển, lách tránh tia chớp cuồng bạo đó, hắn phát hiện ra những tu đạo giả đông phương khi khổng chế sức mạnh thiên địa quả có điểm độc đáo, những tia chớp này phóng ra dày đặc và mạnh mẽ hơn rất nhiều ma pháp của những ma pháp sư cùng cấp.

“Xoẹt”, “xoẹt”

Trên không trung ngàn xà loạn vũ, hàng loạt tia chớp xé nát hư không, liên tục phóng xuống, sấm chớp điên cuồng khiến cho khán giả ở phía xa đều kinh hãi, tu đạo giả đúng là đáng sợ, thuật pháp uy lực mạnh mẽ như vậy những cao thủ bình thường làm sao có thể kháng cự được.

Thần Nam trong lòng suy nghĩ, hắn thử khổng chế tám cổ thuẩn đang chuyển động xung quanh người mình, ma thuẩn nhanh chóng bay về trước cánh tay trái, mọi đợt công kích của sấm chớp đều bị hút sạch.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tia chớp khổng lồ không ngừng phóng xuống, tám cổ thuẩn điên cuồng hấp thụ giống như một chiếc động không đáy, năng lượng vô tận của tia chớp căn bản khó lấp đầy được.

Không có tám thuẩn, Thần Nam cũng có thể ứng phó với các đợt tấn công của những tia chớp này, dù sao hắn cũng đã từng trải qua nhiều trận tử chiến, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, tuy nhiên có tám thuẩn thần kì trong tay, khiến hắn tiết kiệm được không ít sức lực.

Tám cổ thuẩn sau khi điên cuồng hút nạp năng lượng của những tia chớp mạnh mẽ, dường như càng trở nên rõ ràng hơn, lập tức có thể nhìn thấy những hoa văn cổ xưa khắc trên bề mặt.

Trong lúc này, Thần Nam hơi cảm giác kì lạ, cổ thuẩn dường như đang sống lại, giống hệt như tử vong ma đao, tám thuẩn này dường như có linh hồn.

Lí Trường Phong vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, y không thể ngờ được rằng Thần Nam chỉ dùng một tám thuẩn cổ quái liền dễ dàng hóa giải mọi đòn công kích sấm chớp của y.

Hai tay y không ngừng biến hóa pháp ấn, thiên địa nguyên khí giống như sóng biển cuộn cuộn tuôn trào, tràn về phía Thần Nam, áp lực vô hình khiến hần như rơi vào trong bùn lầy, không thể nào nhúc nhích.

Không chế điều khiển thiên địa nguyên khí kiểu này là phương pháp chiến đấu giữ chặt lấy đối phương, quả thật vô cùng đáng sợ, sau khi trời buộc được địch thủ sẽ hạ sát thủ.

Lí Trường Phong không chế thiên địa nguyên khí bao vây Thần Nam, thi triển thuật pháp gọi hàng loạt những tia chớp khổng lồ, y muốn dựng một nhà giam trên mặt đất, trực tiếp giết Thần Nam trong phạm vi không gian mà y khống chế.

Những tu luyện giả đứng xem ở phía xa không ai là không biến sắc, bọn họ tuy không nhìn thấy thiên địa nguyên khí vô hình, nhưng có thể cảm nhận được những dao động đáng sợ, cộng thêm bộ dạng cật lực của Thần Nam, lập tức bọn họ hiểu được những gì đang xảy ra.

Dường như tất cả những người đứng xem đều có cảm giác sợ hãi, tu đạo giả thuần túy thật quá quái dị, phương pháp chiến đấu của họ không thể lấy lý lẽ thường để giải thích được.

“Xoẹt”

Một tia chớp đánh trúng vai Thần Nam, quần áo trên người hần lập tức cháy rụi thành tro, nặng lượng bị hộ thể cương phong gần như hóa thành thực chất của hần ngăn lại, từ từ biến mất trong không gian.

“Soạt soạt...”

Chớp liên tục phóng xuống, Thần Nam cố gắng nhấc cánh tay trái lên, cuối cùng trước khi tia chớp đánh nát quần áo của hần ta, nhấc cổ thuần ngang đầu.

Tới lúc này, tia chớp mới bỏ xuống.

“Hừ, đừng cho rằng có ma thuần là có thể ngăn cản được đòn tấn công của ta, người không thể nào thoát khỏi bị nguyên khí trời buộc, mất đi năng lực hành động nhạy bén, ta xem người sẽ chống lại phi kiếm của ta như thế nào, giết!”

Khấp người Lí Trường Phong phát ra hàng vạn tia hào quang màu sắc rực rỡ, y đứng trên một thứ pháp bảo giống như phi bệ, dùng pháp quyết khống chế phi kiếm chém về phía Thần Nam.

Phi kiếm dài một thước lớn dần, cuối cùng nghênh phong biến hóa thành một thanh kiếm dài ba trượng, quang mang lấp lánh chói mắt, với thể Lực Phách Hoa Sơn chém xuống, quang kiếm chói mắt chấn nhiếp hồn người.

Lí Trường Phong hét lớn: “Thần Nam người làm ta thất vọng quá, chết đi.”

“Muốn giết ta, không dễ thế đâu” Thần Nam lớn tiếng hét lên: “A... Mở ra”

Hộ thể cương khí bên ngoài cơ thể hần sôi sục, giống như một ngọn lửa màu đen đang rừng rực thiêu đốt, hần không ngừng giãy giụa, thiên địa nguyên khí bao quanh cũng chuyển động kịch liệt theo.

Thần Nam, và thiên địa nguyên khí đã liên kết thành một chỉnh thể, hần vật lộn, cả thiên địa cũng theo đó mà rung chuyển.

“A...”

Hần ngửa mặt lên trời hét lớn, kinh khí ở bên ngoài cơ thể tuôn ra, ngọn lửa màu đen u tối bay ngược lên không, dường như muốn đốt cháy chín tầng trời.

“Mở ra cho ta.”

“Choang.”

Trời long đất lở, sóng biển cuộn trào, cả thiên địa kịch liệt rung chuyển vọng ra những tiếng nổ.

“Ầm.”

Thiên địa rung chuyển, một rãnh nứt lớn xuất hiện dưới chân Thần Nam, lan dần ra xa, thiên địa nứt vỡ, hư không rách toạc.

“Ầm, ầm, ầm”

Cuối cùng, đất đai trong vòng hàng trăm dặm hoàn toàn nổ tan, mặt đất lún xuống, một hố sâu xuất hiện ở chỗ ban đầu.

46. Chương 46: Cuồng Nữ Nhược Lan

Thần Nam lao lên khỏi hố, nới lỏng ma đao trong tay, tay phải làm động tác xuất đao, chém mạnh về phía phi kiếm đang bay văng ra trên không trung.

“Choang.”

Ma đao chém trúng phi kiếm, tia lửa bắn tung, trên thanh kiếm xuất hiện một vết mẻ.

“Choang.”

Ma đao được Thần Nam khống chế, chém nhát thứ hai, nhát thứ ba, nhát thứ tư...

Pháp môn điều khiển ma đao lúc này dù không phải là tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đao nhưng phi kiếm cũng bị chém gãy vì phải liên tục chịu mười đòn do ma lực không gì chống lại được phát ra.

Lí Trường Phong đứng trên không trung mặt tái nhợt, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, thanh phi kiếm này là một trong những pháp bảo quan trọng liên kết mật thiết với chủ nhân, vì thế y nội thương không nhẹ.

“Người....cái này....thanh đao đó....” Lí Trường Phong tức giận không nói lên lời, phi kiếm của y vốn là do tinh kim luyện thành, là một trong những pháp bảo quan trọng của gia tộc, vật quan trọng của Đệ nhất đạo môn gia tộc há lại là vật tầm thường? Thanh phi kiếm đó có thể được coi là thần binh bảo kiếm, thành ra y không dám tin vào việc xảy ra trước mắt.

“Grào..”

Một tràng long khiếu khê phát ra từ ma đao trên không, Lí Trường Phong kinh hãi, lắp bắp nói: “Hồn...thần binh có linh hồn...”

“Vụt.”

Thần đao nhanh chóng quay về trong tay Thần Nam, hần lạt thanh đao ngấm ngấm, nhìn thế nào đi nữa vẫn cảm thấy đây là một thanh trường đao thật sự, không phải do năng lượng cấu thành.

“Thần Nam ngươi khiến ta động chân nộ...”

“Hừ” Thần Nam ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Thực lực của ngươi không bằng Đỗ Hạo, căn bản không đấu được với ta, phi kiếm của ngươi đã bị ta hủy rồi, bây giờ ngươi dựa vào cái gì mà đấu với ta?”

“Không thể tha được, ngươi quá coi thường ta” Lí Trường Phong thét lên: “Ta phải cho ngươi thấy, người của Loạn Chiến đạo môn không thể nào chạm tới được, ngươi chết đi.”

“Vụt.”

Ầm thanh xẹt qua không khí, một mũi kim chùy từ trên không trung đập xuống, lúc đầu chỉ cỡ một nắm đấm, những sau đó kim chùy nhanh chóng biến hình, cuối cùng to bằng ba gian phòng, tương đương một hòn núi nhỏ.

“Choang.”

Thần Nam nhanh chóng tránh đòn thứ nhất, kim chùy đập xuống mặt đất, giống như vừa xảy ra đại chấn, cho dù các tu luyện giả đứng cách ba dặm cũng cảm nhận rõ ràng chỗ đáng sợ của kim chùy khổng lồ, không ít người bị mặt đất rung chuyển hất ngã.

“Choang.”

Chiếc kim chùy khổng lồ không ngừng đập xuống, khiến người ta khó lòng chống lại được, Thần Nam buộc phải nhanh chóng lách đi, tuy nhiên, những đòn tấn công điên cuồng của Lí Trường Phong không chỉ có thế, y vung tay ném ra một tấm lưới kim ty, gặp gió lập tức vươn ra, trùm lấy Thần Nam.

Sau cùng, y lại ném ra ba mươi sáu thanh tiểu phi kiếm sắc nhọn, tạo thành một lưới kiếm đan xen ở tầng không gian thấp, xẹt về phía Thần Nam.

Kim chùy khổng lồ, tấm kim võng che lấp bầu trời, chùm tiểu phi kiếm phát ra ánh sáng chói lòa, không ngừng lao đi trong không gian, hoàn toàn vây kín lấy Thần Nam vào trong.

“Tốt, đây chính là thực lực thật sự của người đứng không?” Thần Nam tay nắm chắc ma đao, dồn công lực tới mức cao nhất, hét lớn lên một tiếng: “Nghịch Thiên thất ma đao.”

“Soạt.”

Một đạo ô quang lao thẳng lên trời, đao mang mười trượng bao phủ khắp tám phương khiến người ta cảm thấy run sợ chém xuống tấm lưới, đập bay kim chùy khổng lồ, chém gãy không ít tiểu phi kiếm.

“Phụt!”

Lí Trường Phong phun ra một ngụm máu lớn, vẻ mặt vô cùng nhợt nhạt, pháp bảo bị hủy hoại, y cũng bị ảnh hưởng, tuy nhiên y nghiêng rằng cổ chịu đựng vết thương, hai tay không ngừng biến hóa pháp ấn, tấm kim võng cùng kim chùy khổng lồ, mớ phi kiếm còn lại, một lần nữa lại chụp xuống Thần Nam.

“Hừ, đúng là chuột chạy cùng sào.”

Thần Nam cười nhạt, hần thu tử vong ma đao lại, lúc mũi chùy khổng lồ đập xuống mặt đất, hần đã bay lên không trung, một tay nắm lấy cán chùy. Hần như đại lực thần của thiên giới, cầm lấy mũi kim chùy lớn bằng ba gian phòng múa tít, đầu tiên đập nát tấm kim võng, sau đó đánh vụn số phi kiếm còn lại, cuối cùng lấy luôn kim chùy đập Lí Trường Phong trên không trung.

Khán giả quan chiến ở phía xa đều trợn mắt, biểu hiện của Thần Nam còn giống man thú hơn là man thú chính cống, quả như trong lời đồn đại, hần đơn giản là quái vật.

Kim chùy nặng bằng cả một hòn núi nhỏ, nhưng lại nhanh chóng lao lên không trung, đập mạnh về phía Lí Trường Phong, họ Lí bị trọng thương nên nhìn thấy mà không tránh kịp.

Nhưng, đúng trong lúc này, một bóng người nhanh như chớp lao tới phía trước Lí Trường Phong, chỉ với một ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng ấn về phía trước, chỉ trong chớp mắt đã giữ kim chùy khổng lồ lại.

Chiếc kim chùy khổng lồ lập tức treo lơ lửng trên không trung, không hề nhúc nhích, ngón tay ngọc ngà nhỏ bé đó đã chặn đứng hướng đi của mũi kim chùy, nhẹ nhàng nhắc nó lên.

Đó là một người con gái xinh đẹp, dung mạo không thua kém gì Long Vũ, hàng lông mày cong, hai mắt tràn đầy linh khí, sống mũi cao, đôi môi đỏ thắm, nàng ta khoảng hai mươi tuổi, nhưng biểu hiện thật kinh nhân.

Dáng người mảnh mai ngược hẳn với mũi kim chùy nhưng nàng ta lại nhẹ nhàng túm lấy cán chùy, cố định nó trên không.

“Trường Phong, huynh đúng là không biết nông sâu, lại liều chết kháng cự với tên biến thái kia, thật đã làm nhục tới danh hiệu đệ tam cao thủ thế hệ thanh niên của gia tộc rồi.” Giọng nói của nữ tử khá êm tai, mặc dù đang trách móc nhưng vô cùng dễ nghe.

“Là muội...Nhược Lan, không phải muội đã tới Tây đại lục rồi sao?”

“Không đi, bởi muội nghe được một tin mật, tại nơi cực hàn của phía bắc Đông đại lục có một thanh niên cao thủ vô cùng đáng sợ đã xuất thế, nghe nói, người này đã nằm ngủ trong băng quan hàng ngàn năm, cách đây không lâu mới tỉnh lại. Muội rất có hứng thú với hần ta và gã kia, muốn cùng hần giao đấu một lần” Nhược Lan nhẹ nhàng trả lời.

Thần Nam ở phía dưới nghe rất rõ ràng, hần không chỉ kinh ngạc vì võ công tuyệt đỉnh của người con gái trước mắt, càng kinh ngạc hơn với lời nói của nàng ta.

Vùng đất lạnh nhất của phía bắc Đông đại lục, vạn năm trước là tổng đàn Phá Diệt đạo, cái thế đại ma vương Đông Phương Khiếu Thiên, tử địch khiến hắn phải chết vạn năm trước đến từ đó...

Thần Nam nhìn tuyệt thế nữ tử tử dáng vẻ xuất trần giống như tiên tử trên không trung hỏi: “Cô là người của Loạn Chiến đạo môn?”

“Không sai, đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Loạn Chiến đạo Lí Nhược Lan.” Tuyệt sắc nữ tử trên không trung đôi môi hồng đào mấp máy, giọng nói dễ giống như tiếng chuông ngọc leng keng.

Quay cuồng.

Đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Loạn Chiến đạo môn lại là một người con gái, Thần Nam hơi kinh ngạc, không còn nghi ngờ gì nữa, Lí Nhược Lan cũng giống như những người khác trong gia tộc này, bề ngoài thoát tục như tiên, nhưng nội tâm vô cùng hiếu chiến.

Lời nói tiếp theo của Lí Nhược Lan đã chứng thực cho những suy đoán của Thần Nam, trong mắt của nàng ta dần dần xuất hiện ánh sáng nóng bừng, nhìn hắn giống như con báo nhìn thấy mồi săn: “Quả nhiên là một đối thủ khó gặp, hi vọng người có thể giúp ta một tay bước vào cảnh giới lục giai, ta mong có thể cùng người cuồng chiến một phen!” “Nữ bạo đồ!” Thần Nam lẩm bẩm, một tuyệt thế mỹ nữ giống như tiên tử, lại có hứng thú với việc chiến đấu kịch liệt, việc này rõ ràng vô cùng quái dị.

“Tuy nhiên, hiện tại vẫn không phải lúc, lúc này ta chắc chắn giết chết được người, nhưng ta cũng khó tránh khỏi bị trọng thương, như vậy sẽ không thể đại chiến một trận với địch thủ hùng mạnh tới từ vùng đất cực hàn miền bắc của Đông đại lục, hắc hắc, một tháng sau ta có thể luyện Loạn Chiến tâm pháp tới cảnh giới hoàn mỹ, tới lúc đó người và kẻ kia có muốn chạy cũng không thoát.”

Lí Nhược Lan giống như tiên tử, nói năng rất tự tin, mặc dù là một người con gái, nhưng lộ ra tư thái tuyệt thế cường giả bao trùm thiên hạ.

“Vùng đất cực hàn miền bắc của Đông đại lục? Người mà cô nói là ai?” Thần Nam tỏ vẻ nghiêm trọng, chăm chăm nhìn Lí Nhược Lan trên không trung.

Lí Nhược Lan tay kết pháp ấn, biến kim chuỗi nhỏ lại, sau đó ném cho Lí Trường Phong, quay người đối diện với Thần Nam nói nhỏ: “Đó chính là điều cơ mật nhất của Phá Diệt đạo mà ta vô tình biết được, nghe nói hắn đã ngủ say hàng vạn năm, vài tháng trước mới từ trong băng quan tỉnh lại, nếu tin tức này truyền ra thiên hạ, đúng là kinh thế hãi tục! Hắn tìm hiểu những trường sóng gió trên đại lục, vài ngày trước đã đi về phía Nam, cho người biết, hình như vì người nên mới đi xuống phía Nam, ta không hi vọng người bị hắn giết chết, bởi người là hòn đá mài của ta.”

“Hắc hắc...” Thần Nam cười lớn: “Lí Nhược Lan, người trong gia tộc của cô, đúng là những người vừa điên cuồng vừa tự phụ, cảm ơn cô đã có lòng tốt nhắc nhở, tuy nhiên cô nói ta là đá mài của cô sao? Hừ, đã như vậy, hôm nay ta mài dao cho cô nhé!” Nói xong, hắn giơ ma đao hướng lên không trung.

“Ta nói hôm nay không đại chiến là sẽ giữ lời, một tháng sau ta nhất định sẽ tới tìm người, hi vọng người có thể sống được qua một tháng, bởi người muốn giết người quá nhiều!”

“Ta phải xem xem kẻ nào dám tới giết ta?”

“Lớp trẻ Đồ gia không kẻ nào không muốn giết người, lại còn huynh đệ tử muội của ta đều muốn lấy người làm đá mài, cộng thêm kẻ địch hùng mạnh tới từ phương bắc...hừ. Mong là người sống sót, bởi ta hi vọng cuối cùng người sẽ chết trong tay ta.”

Lí Nhược Lan bạch y tung bay, nói những lời này với phong thái vô cùng ung dung, căn bản không nhìn ra chút sát ý nào, tuy nhiên Thần Nam biết người con gái này còn đáng sợ và điên cuồng hơn Lí Trường Phong, nếu không nàng ta làm sao trở thành đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Loạn Chiến đạo môn.

Tiên tử xuất trần như thế này lại có khía cạnh điên cuồng, đúng là khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Lí Nhược Lan và Lí Trường Phong dần đi xa...

47. Chương 47: Long Vũ

Long Bảo Bảo nhanh chóng biến nhỏ, hạ xuống vai Thần Nam, bắt mẫn cầu nhàu: “Đáng về ta biến thân không phải rất thần vũ à? Tại sao ả đó vẫn nói ta đáng yêu, ta chỉ sợ nói sẽ lộ ra giọng trẻ con nên mới lớn tiếng gầm, kết quả vẫn bị người ta cười nhạo, Bảo Bảo rất tức giận, ả đó thật đáng ghét!”

Nghe giọng nói bập bẹ của nó, Thần Nam không nhịn được bật cười, tâm trạng vốn căng thẳng thoải mái hẳn.

“Đáng ghét, đợi sau khi cơ thể ta hoàn toàn phục hồi, nhất định sẽ bắt lấy kẻ hôm nay đã dám coi thường ta, nhốt chúng trong một căn phòng nhỏ tối om, hàng ngày để chúng dâng rượu, cánh gà nướng cho ta...”

oOo

Đỗ Hạo gần đây tỏa sáng như mặt trời, lần này tới tấn công Long gia, cuối cùng vì sự có mặt của Thần Nam mà ý đồ đã bị thất bại. Thần Nam lại tô thêm một nét son vào bản chiến tích của bản thân, tuy nhiên con đường phía trước không hề sáng sủa, những người còn đợi hắn đều là những đối thủ hùng mạnh, thời đại huyền chiến sắp tới.

Đại chiến trôi qua ba ngày, mọi tin tức đã truyền khắp tu luyện giới, Thần Nam bây giờ chai lỳ với những tin tức, những lời đồn đại kiểu đó, nên không mấy quan tâm.

Lúc này, hắn đang ở trong một trang viên của Long gia.

Ba ngày trước Long phủ hoàn toàn bị phá hủy trọng trận đại chiến giữa hắn và Đỗ Hạo, tiềm lực kinh tế của Long gia thật sự hùng hậu khó tưởng tượng được, một tòa nhà đối với bọn họ mà nói chẳng là gì cả, quy mô của trang viên này không hề kém cạnh Long phủ cũ.

Long Tự Phong và Long lão thái gia cảm tạ Thần Nam hết lời, đồng thời không biết vô tình hay cố ý, để cho Long Vũ và Thần Nam có nhiều thời gian ở một mình bên nhau.

Con suối nhỏ phía xa róc rách chảy, trên bờ thảo mộc thơm ngát, Thần Nam nằm trên bãi cỏ mềm mại, sắp sửa chìm vào giấc mộng, cách đó không xa, Long Bảo Bảo được mấy người nhà Long gia phục vụ tận tình, đang ăn uống thỏa thích.

Cảnh sắc xung quang trang viên vô cùng tươi đẹp, núi biếc sông xanh, đồng cỏ rập rờn... Liên miên bên ba ở các trấn thành, nay trở về một nơi gần gũi với tự nhiên thế này, Thần Nam có cảm giác vô cùng thoải mái, mấy tháng nay hắn liên tiếp đại chiến, thật sự đã quá mệt mỏi, khó lòng có được khoảng thời gian thoải mái thế này.

“Thần Nam, cảm ơn huynh đã tới cứu viện cho Long gia.”

Một thanh niên nam tử dáng người uyển chuyển, tao nhã, duyên dáng bước tới, người này có thể coi là đẹp tới cực điểm, xứng danh tuyệt thế nam tử mỹ nhân, nhưng nhìn kỹ nhất định sẽ khiến người ta kinh ngạc vô cùng, người này là một nữ giả nam trang.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Long Vũ.

Long Vũ dáng người duyên dáng, mái tóc ngắn đen nhánh để xỏa qua tai, đôi mắt long lanh trong veo như nước mùa thu, sống mũi cao, đôi môi đỏ thắm, tạo nên nét đẹp rạng rỡ.

Nàng không mặc váy dài, mà lại mặc nam trang, nhìn rất đơn giản, thoải mái, bộc lộ ra vẻ đẹp mê hoặc khác lạ, khiến ai nhìn thấy đều có cảm giác khó lòng cưỡng lại.

Thần Nam đã lâu không gặp Long Vũ, phát giác nàng càng ngày càng trở nên xinh đẹp xuất trần, nửa trái tim của thiên sứ khiến nàng có thêm luồng khí tức tiên linh, vài tháng gần đây nàng lột xác một lần nữa, dần dần thoát khỏi tâm trạng đau thương, người con gái vui tươi tự tin rực rỡ như ánh sáng mặt trời dần trở lại, trở về là Long Vũ tươi trẻ, phong thái tự tin khi xưa.

“Đồ ngốc, đừng có nhìn ca ca mà dờ dẫm ra thế, này, ăn đi.” Long Vũ mỉm cười, đưa một mâm hoa quả nhiều màu ra.

Thần Nam vừa nãy quả nhìn ngắm đến ngây người, trên đời có vô số mỹ nữ nhưng Long Vũ tuyệt đối là đặc biệt nhất, khí chất vốn có khiến nàng có đứng giữa một rừng tuyệt sắc mỹ nữ cũng vẫn trở thành tiêu điểm được chú ý nhất.

“Long đệ đệ đúng là phong thái tuyệt thế, ta là một người phàm tục, quả thật đã nhìn tới say mê!”

“Ồ, tính xấu khó thay.”

....

Hai người dường như lại trở về với trước kia, như khi ở Thần phong học viện, vẫn cãi nhau, nhưng việc đó không hề phá vỡ không khí, ngược lại khiến họ càng thân thiết hơn, những chuyện cũ như đang hiện ra trước mắt.

“Ôi, cánh gà thật ngon, rượu hoa quả thật thơm.” Long Bảo Bảo ăn tới mức mồm dính đầy mỡ, gia nhân của Long gia trở mắt nhìn, không ngừng đưa rượu đưa thịt tới bãi cỏ một cách máy móc, ai nấy đều sưng sốt, tiểu yêu quái này đúng là một cái động không đáy, tới tận bây giờ đã ăn hết hai con bò, năm con dê, ba mươi con gà, và vô số cánh gà nướng.

Tiểu long hiếu kì liếc nhìn Long Vũ và Thần Nam ở phía xa, sau đó lại vội đầu vào ăn uống.

Từ khi trở về, Long Vũ không khi nào rời bút mực giấy vẽ, bây giờ nàng ngồi trên bãi cỏ, nam tử trong bức tranh, chính là Thần Nam đang đại chiến với Đỗ Hạo.

Công phu vẽ tranh của nàng hiện tại ít người bì kịp, sau khi hạ bút một bức dực huyết đồ nhanh chóng hoàn thành, Thần Nam trong bức tranh, mái tóc dài dựng thẳng, áo nhuộm máu, ma đao trong tay hướng lên trời, cảnh tượng khốc liệt trong trận chiến được thể hiện vô cùng sinh động.

“Vẽ khá lắm, không ngờ ta lại dừng mảnh tới vậy, hắc hắc, đáng để cất giữ”. Thần Nam cười.

“Xin lỗi đi, đây là do tài vẽ tranh của ca ca giỏi, cố ý mỹ hóa người, nếu không với bộ dạng này của người, làm gì có dáng dấp của một cao thủ.” Long Vũ trợn mắt nhìn hắn, ra vẻ châm chọc.

“Hi, nàng đúng là chỉ biết làm khổ ta, sao ta lại không có dáng dấp của cao thủ nhỉ? Mặc dù không dám sánh ngang với những cao thủ cái thế trong thiên hạ, nhưng đáng được gọi là một cao thủ hiếm có chứ ?” Thần Nam cãi.

“Được, ta lại vẽ một bức nữa cho người coi, vẽ luôn bản mặt của người.” Long Vũ cười vô cùng rạng rỡ, cây bút trong tay gạch gạch chấm chấm, không lâu sau đã hoàn thành một bức tranh mới.

“Ta ngắt đây, lại làm cho ta xấu tới thế này, dẫu thế nào người này cũng không giống ta, đưa bút đây ta vẽ cho muội một bức.”

.....

Hồi lâu, câu chuyện giữa hai người dường như nhãng đi, Long Vũ do dự một lát mới nói: “Thần Nam, hay là huynh quy ẩn đi, một mình huynh đâu không lại bọn chúng đâu. Đỗ gia là Đông thổ hoàng tộc, thực lực của chúng không phải mình huynh có thể chống nổi, Loạn Chiến đạo môn cũng từng là Đông thổ đệ nhất, cao thâm khó đoán, nếu những nhân vật tiền bối của hai gia tộc đó xuất hiện, dù huynh có ba đầu sáu tay cũng không chống cự được.”

Thần Nam gượng cười: “Những điều này ta cũng biết, nhưng thiên hạ dù lớn cũng không có đất cho ta trốn tránh, người của Loạn Chiến đạo môn mặc dù đều điên cuồng, nhưng không có thù hận sâu sắc gì với ta, Đỗ gia lại khác, bọn chúng và ta thủy hỏa bất dung, đã ở vào thế bất lưỡng lập, sớm muộn gì cũng phải có một bên tiêu vong, bất luận ta có trốn ở đâu, bọn chúng cũng có cách tìm ra.”

“Vậy thì huynh làm thế nào” Long Vũ quan tâm hỏi.

“Yên tâm đi, cường giả trong thiên hạ không chỉ giới hạn trong số người của hai nhà này, có người đã hứa với ta, chỉ cần ta có thể đánh bại được cao thủ thanh niên Đỗ gia và Lí gia, sẽ có cao thủ xuất hiện đối phó với những nhân vật tiền bối.”

“Lời hứa đó căn bản không có gì đảm bảo, một mình huynh làm sao chống lại được đám đông cao thủ như Đỗ Hạo, Lí Nhược Lan?”

“Không cần lo lắng, ta đã có sắp xếp, chúng không giết được ta đâu.” Thần Nam tràn đầy tự tin: “Tới nay ta đã đặt một chân vào cảnh giới lục giai, trong thiên hạ không mấy người giết được ta, hừ, bọn chúng đừng để ta có cơ hội, chỉ cần để ta hoàn toàn bước vào cảnh giới lục giai, nhất định sẽ đánh một trận long trời lở đất với hai gia tộc đó.”

Long Vũ không nói gì, tiếp tục vẽ tranh.

Thần Nam trong bức tranh chân đứng trên Thần linh long, giương cung bắn tên, mười mũi tên bay qua không trung, kéo theo dải đuôi ánh sáng như sao băng, bắn nổ tung đầu của mười con phi long, cơ thể khổng lồ của chúng rơi xuống mặt đất.

Nét vẽ phi phàm, tái hiện lại một cách chân thực nhất cảnh tượng lúc đó.

Long Vũ cẩn thận cuộn bức vẽ lại, sau đó đưa bút vẽ cho Thần Nam nói: “Huynh cũng vẽ tặng muội một bức đi.”

Thần Nam nhăn nhó nói: “Ta không có được bản lãnh như muội, e rằng không thể vẽ được dung nhan tuyệt thế của muội lên giấy.”

Long Vũ cười rạng rỡ, toát lên mê lực vô tận.

“Vẽ tranh cần phải dùng tâm, chỉ cần huynh có tâm ý, nhân vật trong tranh nhất định sẽ được truyền thần.”

Thần Nam ngạc nhiên, lặng lẽ trải giấy ra, cầm lấy cây bút vẽ, bắt đầu chăm chú đặt bút, họa kỹ của hắn không thể sánh với Long Vũ, cố vẽ cho thật hoàn mỹ nên hắn mất hẳn nửa thời thần.

Người con gái trong tranh xinh đẹp vô song, nụ cười vô cùng rạng rỡ, ánh mắt thuần khiết...

Chỉ có điều, Long Vũ chỉ nhìn thoáng qua, đã nói: “Hình giống nhưng thần thái không giống, người trong tranh là muội sao?”

Thần Nam ngạc nhiên, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trong tim hắn, càng ngày càng rõ ràng, nụ cười của nàng ta ấm áp hơn ánh mặt trời, dịu dàng hơn sóng biển, thuần khiết hơn băng tuyết, thơm hơn hoa tươi...

“Hừ, vẽ tranh cho ca ca mà lại thất thần, nghĩ đến một người khác, thật đáng ghét.” Long Vũ cười, đâm cho Thần Nam một cú trời giáng, cho dù hắn đã đặt một chân vào cảnh giới lục giai cũng vẫn thấy rất đau.

Nhìn thấy bộ dạng bối rối của Thần Nam, Long Vũ hất mái tóc ngắn tươi cười: “Không ngờ huynh lại biết đỏ mặt, này, huynh không phải đã yêu muội rồi đấy chứ? Muội cảnh cáo huynh không được nghĩ lung tung!”

Thần Nam bây giờ cảm thấy nói gì cũng không thích hợp, lời nói của Long Vũ rất mơ hồ, dường như đang... chỉ là hắn có thể không? Nghĩ tới một người mà trong lòng vẫn nhớ một người khác... dù thế nào hắn cũng không thể nói ra chuyện đó!

“Ha ha, đã bị ca ca nói đúng tim đen lại đỏ mặt rồi, huynh có lúc quả thật rất đáng yêu!”

Long Bảo Bảo cuối cùng đã ăn no rồi, lão đảo bước tới, giọng bập bẹ: “Long Vũ cũng rất đáng yêu, hơn nữa cũng rất xinh đẹp, ta chúc cho nỗi lòng của muội thành sự thật”

Long Vũ cười rạng rỡ, nàng rất thích Long Bảo Bảo, ôm lấy nó vào lòng, thân mật vuốt sừng: “Tiểu tử này đúng là một tên giảo hoạt.”

“Ôi, Quang Minh đại thần còn trên cao, ta say rồi...”

...

Ngày thứ tư, khi Thần Nam rời Long gia, Long Vũ nói với hắn: “Thời đại Huyền chiến sắp tới rồi, trong trận đại chiến sắp tới huynh nhất định phải bảo trọng, nếu huynh không chết, lúc quy ẩn hãy nói với ta một tiếng...”

“Yên tâm, không ai có thể giết được ta, muội cũng bảo trọng...”

Thần Linh Long đưa Thần Nam lao lên trời, không ngừng lượn vòng trên tầng không Long gia, kim quang lấp lánh chiếu rọi bầu trời thành màu hoàng kim, đoạn đưa Thần Nam bay về hướng núi Côn Luân.

48. Chương 48: Lại Đến Côn Luân

Từ đỉnh núi ba nghìn thước trải xuống các u cốc, cây cối um tùm, cảnh sắc tươi đẹp, trên núi cây cối biêng biếc, trong cốc trăm hoa đua nở, bốn mùa đều là mùa xuân, còn những đỉnh núi cao năm, sáu nghìn thước trở nên quanh năm tuyết phủ trắng xóa, chớp búi nhấp nhô liên miên, vách tuyết dựng đứng, tại những nơi quanh năm tuyết không tan có tuyết liên hoa quý hiếm sinh trưởng, người đời đều coi đó là bảo vật của Tuyết Sơn.

Núi Côn Luân bao la, khí thế mạnh mẽ, màu trắng và sắc xanh đua chen, từ xa nhìn lại, chỉ thấy từ lưng trở xuống ngập một màu xanh biếc, tiết mùa xuân phơi phới, phía trên đỉnh núi tuyết phủ trắng toát.

Cảnh tượng thần kì đẹp đẽ như thế thu hút nhiều tu luyện giả tới ẩn cư, có vài môn phái cổ xưa của Đông đại lục lập phái tại đây.

Mặc dù trong núi rừng nhìn thấy bóng người nhưng Thần Nam không muốn quấy nhiễu tới các môn phái này, lặng lẽ cười Thần Linh Long bay qua.

Nghe nói trong quá khứ xa xưa, Côn Luân là mảnh đất của thần tiên, rất nhiều tiên nhân coi ngọn núi này là cõi mộng ẩn cư, tuy nhiên sau khi thiên địa thay đổi, dưới sự bó buộc của thiên địa pháp tắc, nhân gian không thể níu giữ được thần tiên, Côn Luân trở thành thánh địa của quần yêu trong thiên hạ.

Tới Côn Luân, Thần Nam hạ lệnh cho Thần Linh Long giảm tốc độ, bay men theo núi, đâu đâu cũng thấy các loại kì hoa dị thảo đua hương ngào ngạt, cầm thú quý hiếm kì lạ tung tăng, không hổ là chốn động thiên phúc địa.

Một người một rồng không phải lần đầu tiên tới nơi này, khi xưa Thần Nam vì tìm bí mật cái chết của Vũ Hinh đã tới đây một lần, Tiểu Thần Hi xuất sơn từ lần đó.

Vượt qua hàng loạt những đỉnh núi cao, vô số sơn cốc, một đỉnh núi cao trên bảy nghìn thước hiện ra trước mắt Thần Nam, đây là mốc trọng yếu để tìm kiếm cổ tiên di địa Bách Hoa cốc, đỉnh núi này có tên Sáp Thiên, là đỉnh núi cao nhất Côn Luân.

Sáp Thiên phong giống như một lưỡi kiếm nhọn hoắt đâm thẳng lên mây, trên đỉnh núi tuyết, mây bay rạp rờn, dày đặc như tiên khí, khung cảnh như trong cực lạc tiên cảnh.

Thần Linh Long vẫy cánh lao đón một dòng khí lạnh buốt xương bay lên đỉnh núi cao, trên núi tuyết trắng mênh mông, lạnh nhập cốt.

Tiểu long tử trên đỉnh núi cao lao xuống, dưới đỉnh núi là một khe núi thấp hơn, khi một người một rồng hạ xuống mặt đất lập tức cảm thấy linh khí thiên địa dày đặc, nơi này cây lá xanh mướt, hoa thơm ngào ngạt, bức tranh tiên cảnh hiện lên.

Mấy đỉnh núi xanh biếc phía trước mặt đập vào mắt Thần Nam, đó chính là đích đến lần này của hắn, cổ tiên di địa Bách Hoa cốc ở đó. Hắn lại tới núi Côn Luân để tìm Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi, đương nhiên phải tới nơi đã từng khiến hắn tan nát cõi lòng.

Đã rất lâu không có tin tức gì của hai người, Thần Nam không yên tâm, lần này tới cứu viện Long gia, hắn không ngại vạn dặm xa xôi từ tây phương trở về đông phương, đi qua Côn Luân đương nhiên phải tới tìm kiếm.

Côn Luân có nhiều linh sơn, thiên địa linh khí dày đặc, trong núi cảnh sắc tú lệ, hương thơm ngào ngạt, nơi đâu cũng nghe thấy tiếng chim hót véo von.

Đi qua vài đỉnh núi, Thần Nam vô cùng kinh ngạc phát hiện ra Bách Hoa Cốc đã biến mất, hai dãy núi thấp bao quanh sơn cốc cũng không còn, quả là vô cùng kì quái.

Thần Nam cho rằng mình tìm nhầm nơi, mặc Tiểu long công hấn lượn vòng khắp dãy núi, nhưng cuối cùng hấn phải chấp nhận sự thật là có biến cố xảy ra khiến cổ tiên di địa biến mất.

Tim hấn đập thình thịch như trống trận, nếu Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi gặp bất trắc, hấn sẽ hối hận cả đời...

Thần Linh Long hạ xuống một vùng thanh sơn thúy cốc, hấn tuyệt vọng tìm kiếm mảnh đất là Bách Hoa cốc khi xưa, hi vọng tìm ra manh mối gì đó, nhưng tất cả nỗ lực đều công cốc.

Nơi đó chỉ còn một vùng đất trống, không có hoa cỏ hay chim thú, Bách Hoa cốc dường như chưa từng xuất hiện ở nơi này.

“Vũ Hinh...”

“Thần Hi”

Thần Nam tìm kiếm nhiều thời thần nhưng vẫn không phát hiện điều gì, tiểu long bắt tiếng gầm gào, giọng nói ngầy thơ không ngừng vang vọng khắp dãy núi, khiến muông thú hưởng ứng.

“Thần Hi muội ở đâu?” Thần Nam không ngừng kêu gọi, giọng nói được truyền vô thượng huyền công phát ra âm ba cuộn cuộn khắp Côn Luân, khiến những dãy núi xa xa cũng chuyển, muông thú sợ hãi gầm rống.

Chỉ là, ngoài những tiếng dã thú gầm gào ra, không ai trả lời hấn.

Cuối cùng, Tiểu long hóa thành Thần Linh Long mười bảy, mười tám trượng lượn vòng trên không trung, lao rồi lại lượn xuống, một tràng long khiếu vang trời cất lên khiến cả Côn Luân lại hồi phục về bình lặng, chim thú sợ hãi phủ phục xuống đất, không dám ho he gì.

“Vũ Hinh, Thần Hi các người ở đâu rồi? Ta và Thần Nam tới thăm hai người đây...”

Núi Côn Luân rộng lớn, ngoài tiếng của Tiểu long ra, không còn bất cứ âm thanh nào, cảnh vật vô cùng tĩnh lặng.

Thần Nam cảm thấy có gì đó không ổn, quả thật tình hình quá cổ quái, Bách Hoa cốc tại sao lại biến mất, chẳng lẽ Vũ Hinh và Thần Hi thật sự đã xảy ra bất trắc? Xảy ra việc lớn như thế này, tại sao mấy con yêu quái gặp lần trước không xuất hiện?

Năm ngày tiếp theo, Thần Nam và Tiểu long tìm kiếm khắp dãy Côn Luân, ngoài phát hiện ra mấy Đạo môn tu luyện ẩn cư tu luyện tại đây ra, căn bản không phát hiện thêm gì.

Đến ngày thứ bảy, lúc Thần Nam và Tiểu long quanh quẩn ở vùng đất vốn là Bách Hoa cốc, sự việc mới có chiều hướng xoay chuyển.

Thần Nam cảm thấy một luồng sóng dao động tinh thần kì lạ, trong bóng tối dường như có người đang nhìn lên, hấn đứng vụt dậy, quay về phía Bắc hét lên: “Người nào, mau ra đây!”

Tiểu long cũng phát hiện ra điều dị thường, nó từ trên vai của Thần Nam bay lên không trung, vui vẻ kêu lên: “Trư đầu, thì ra là ngươi, nhanh ra đây, nếu không ta sẽ cho sét đánh ngươi thành con heo quay.”

“Ụt ịt, ụt ịt..”

Khu rừng phía xa rung chuyển, một con dã trư nhanh chóng lao tới.

“Dã Trư tinh,”

Thần Nam lập tức nhận ra nó, lần trước khi hấn tới nơi này đã từng gặp bốn con yêu quái: Dã Trư tinh, Lộc tinh, Bạch Thổ tinh, và Bát Ca công chúa.

Con tiểu dã trư ở trước mắt chính là Dã Trư tinh lần trước.

“Tiểu dã trư mau nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì, Bách Hoa cốc tại sao lại biến mất, ngươi có nhìn thấy Thần Hi không?”

“Ụt ịt ụt ịt..” Con dã trư lông đen dài một thước, mắt lóe lên ánh sáng, nghe thấy Thần Nam hỏi, nó bình tĩnh “trả lời”.

“...” Thần Nam tắt tiếng, Dã Trư tình này mặc dù có thể nghe hiểu được hần ta nói gì, nhưng hần không tài nào hiểu được nó “nói” gì.

May mà tiểu long là thần thú, có thể dùng phương pháp đặc biệt để hiểu được ý của con yêu quái này, tạm thời phiên dịch: “Trư đầu nói Bách Hoa cốc được mấy đại yêu quái dùng vô thượng thần thông giấu đi rồi, nó đã gặp Vũ Hình và Thần Hi, biết họ ở đâu!”

Thần Nam cảm thấy yên tâm hơn, Yêu tộc Côn Luân rất yêu quý Tiểu Thần Hi, chắc hai người sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đúng trong lúc này, một giọng nói của một cô bé vang lên trong núi rừng: “Là người à, làm sao tới được đây?”

Từ phía xa, Bát Ca công chúa mái tóc đen nhánh nhanh chóng chạy lại, nàng ta vẫn không quên việc Thần Nam gọi nó là Ô Nha, tới bây giờ vẫn canh cánh trong lòng.

“Tiểu điều...”

“Tiểu Ô Nha...”

Tiểu long và Thần Nam cùng lên tiếng gọi.

“Ồ khôn, ta là Bát Ca công chúa” Tiểu Bát Ca tức giận kêu lên với Thần Nam. Sau đó nó lại hơi nghi hoặc nhìn Tiểu long, nhìn một lúc rồi đột nhiên kêu lên: “Người... người chính là con thạch sùng đó sao?”

Tiểu long bay thẳng lên không trung, cơ thể nhanh chóng biến hình, cái đầu khổng lồ chúc về phía Bát Ca công chúa: “Này, tiểu điều, cô muốn bị ta nướng chín rồi ăn sao, phải gọi ta là Đại đức đại uy Bảo Bảo Thiên Long.”

Bát Ca công chúa sợ hãi rơi xuống đất, đập vào người tiểu trư.

Sau nửa thời thần, Thần Nam cuối cùng hiểu được nơi đây xảy ra điều gì, sau khi Vũ Hình và Tiểu Thần Hi tới đây, dưới sự giúp đỡ của vài lão yêu quái, nghịch chuyển cổ tiên di trận, một lần nữa tiến vào Bách Hoa cốc.

Tuy nhiên, lần này trong Bách Hoa Cốc đã xảy ra dị biến, sau khi hai người vào, trong sơn cốc đột nhiên phát ra hàng ngàn tia sáng, chiếu thẳng lên mây, ánh sáng chiếu rọi suốt một thời thần mới biến mất.

Sau đó một tòa quỳnh lâu ngọc vũ xuất hiện trong Bách Hoa cốc, phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi mấy ngọn núi gần đó đều tràn đầy tiên khí, Vũ Hình và Tiểu Thần Hi bước vào trong tòa điện đó, liền không thấy trở ra nữa.

Tuy nhiên căn cứ theo những suy đoán của các lão yêu quái, bọn họ không hề xảy ra điều gì bất trắc, mà gặp kì ngộ lớn trong đó.

Tòa quỳnh lâu ngọc vũ xuất hiện vô cùng đột ngột, cho dù là những lão yêu quái sống trong cốc hàng nghìn năm mà cũng không hề biết tới tòa điện này.

Chính bởi tòa cổ tiên điện vũ đó phát ra quang sáng khiến những ngọn núi xung quanh đều bao phủ tiên khí dày đặc, mấy lão yêu quái sợ sẽ thu hút những kẻ có dã tâm ở bên ngoài nhòm ngó, cuối cùng đã đồng tâm hiệp lực, thi triển thần thông, dùng vô thượng thuật pháp di sơn đảo hải đem giấu cả vùng đất có Bách Hoa cốc.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, không chỉ vì kì ngộ của Vũ Hình và Tiểu Thần Hi mà còn bởi pháp lực thần thông mà mấy lão yêu quái thể, chắc mấy lão Yêu tổ trong Côn Luân điệp trùng này có năng lực phá toái hư không, chỉ có điều bọn họ cũng như những pháp thần và đấu thần của Tây phương, tình nguyện ở lại nhân gian.

Thần Nam lẩm bẩm một mình: “Thật là không biết những lão yêu quái này đã đạt tới cảnh giới nào?”

49. Chương 49: Huyền Giới

“Thế mà cũng không biết, đúng là ếch ngồi đáy giếng, các vị Yêu tổ là vô địch, không ai trong phạm giới là đối thủ của họ.” Lời lẽ của Bát Ca công chúa tỏ ra vô cùng kiêu hãnh.

“Không phải chứ?” Thần Nam có ý kích nó, để moi được nhiều thông tin hơn.

“Hừ” Bát Ca công chúa bực dọc: “Trong ba đại thế lực của Đông thổ, Yêu tổ bọn ta đứng đầu, các vị Yêu tổ đương nhiên là những người lợi hại nhất trong thiên hạ.”

“Cái gì mà ba đại thế lực. sao ta nghe không hiểu thế?”

“Sớm đã nói người ấu trĩ, lại còn cứ thích nghe hóng, đến những kiến thức thông thường thế này mà người cũng không biết!”

Thông qua Bát Ca công chúa, Thần Nam biết được ba đại thế lực là gì.

Đại thế lực thứ nhất chính là các môn phái nổi tiếng ở Đông thổ, bao gồm cả Thập đại tu luyện thế gia và những chính tà thánh địa: Đạm Đài thánh địa, Thiếu Lâm Tự, Phá Diệt đạo, Hỗn Thiên đạo.

Đại thế lực thứ hai chính là những môn phái thần bí truyền lại từ xa xưa, thực lực vô cùng hùng mạnh nhưng rất ít khi xuất hiện, những người này thường ẩn cư tu luyện ở những danh sơn thủy tú, hoặc ở các hải đảo, như Càn Thi phái, Loạn Chiến đạo môn ẩn cư hàng nghìn năm, hầu như không tham gia vào các cuộc phân tranh của thế giới bên ngoài.

Đại thế lực thứ ba do những tu luyện giả dị loại tổ hợp thành, trong đó Yêu tộc là nhiều nhất, Côn Luân vốn là thánh địa của Yêu tộc, có thể trực tiếp dùng tên Yêu tộc Côn Luân thay thế cho đại thế lực thứ ba.

“Tuy nhiên, sự phân chia thành ba đại thế lực thứ không phải chính xác tuyệt đối, bởi có nhiều môn phái nằm giữa ba đại thế lực. Phương pháp phân chia này do cổ nhân đề ra từ rất xa xưa, kỳ thật thì dù biến động thế nào, các môn phái có thực lực đều có thể dùng ba cách: nhập thế, ẩn thế và xuất thế để khái quát.” Bát Ca công chúa chậm rãi giải thích.

“Những kẻ nhập thế đều là những môn phái ở phạm giới, đệ tử những môn phái này đặt mình trong cõi hồng trần, những kẻ ẩn thế không muốn đặt mình khỏi trần tục nhưng họ có nỗi khổ bất đắc dĩ, buộc phải làm vậy. Những kẻ xuất thế đa số là những tu luyện giả tu vi cao thâm chân chính, không muốn bị người trần tục quấy nhiễu nên xuất thế khổ luyện, theo đuổi cực đạo cảnh giới.”

“Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ, các vị Yêu tổ chính là những người xuất thế lợi hại nhất trong thiên hạ.”

“Đừng có ba hoa, trong khối thế lực thứ nhất và thứ hai cũng có không ít người xuất thế như vậy, chẳng lẽ họ không bằng những Yêu tổ của các ngươi sao?”

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Thần Nam không còn quấy rầy Bát Ca công chúa nữa, quay đầu hỏi Dã Trư tình: “Tiểu Trư, các vị Yêu tổ rốt cuộc đã dời Bách Hoa cốc đi đâu rồi? Côn Luân không phải có một nơi đặc biệt à, tại sao ta tìm kiếm nhiều ngày mà không phát hiện gì?”

“Ụt ịt ụt ịt...” Dã Trư tình thật thà “trả lời”.

Thông qua lời phiên dịch của tiểu long, Thần Nam biết được một bí mật vô cùng kinh ngạc, trên đời lại bao gồm rất nhiều Huyền giới.

Những tu luyện giả tu vi đạt tới cảnh giới đỉnh cao, siêu thoát khỏi những gò bó của tâm pháp chiêu thức, rất nhiều tuyệt thế kì tài thử tìm kiếm những sức mạnh nguyên bản nhất trong nhân gian và không ít người đã tìm kiếm được không gian riêng cho mình.

Không ít người pháp lực thông thiên tìm ra những không gian trứ danh, có người trước khi bước vào giới thần tiên đã để lại nhân gian vùng không gian đó, truyền nhân hậu bối của họ dựa vào cơ sở này tiếp tục tu luyện dặng mở rộng nó, trải qua nỗ lực của vô số đời, không gian được cải tạo thành vùng đất lành để sống.

Thế giới phạm tục tồn tại không ít những không gian như thế, những người tu luyện cực đạo đó là Huyền giới, ban đầu Huyền giới kiểu này không lớn lắm, nhưng được vô số người pháp lực hùng mạnh bồi đắp, nhiều Huyền giới trở thành những vùng đất mênh mông bất tận.

Đường như mỗi Huyền giới đều liên quan tới thế giới thực tại, bởi đây là những không gian được mở ra sau, cần được bổ xung thường xuyên nguyên khí thiên địa của thế giới hiện thực bù vào.

Chỉ có hai nhân vật chí tôn trong truyền thuyết thái cổ thần thoại mới thực sự mở ra không gian cách biệt mà không cần dùng vào nguyên khí của thế giới bên ngoài, những không gian như vậy có thể được gọi là tân thế giới.

Huyền giới có một lối vào nối liền với thế giới thực tại, được gọi là tọa tiêu của Huyền giới tại ngoại giới, nếu muốn hủy diệt Huyền giới, phương pháp đơn giản nhất là hoàn toàn đóng lại tọa tiêu.

Ngoài ra, có một số người thuộc những Huyền giới khác biệt có liên hệ mật thiết với nhau nên Huyền giới được nối liền, khoảng cách giữ các Huyền giới như thế gần hơn giữa các tọa tiêu không biết bao nhiêu lần.

Giống như Huyền giới của Yêu tộc Côn Luân, và một tiểu Huyền giới của Yêu tộc trong Thập vạn đại sơn miền trung Thiên Nguyên đại lục, khoảng cách tọa tiêu giữa song phương hàng vạn dặm, nhưng nếu đi bằng đường nối liền của Huyền giới, quãng đường chỉ còn nửa ngày.

Tất cả những điều này đối với Thần Nam vừa quen vừa lạ, phụ thân hắn vạn năm trước đã từng ẩn hý và nhắc nhở hắn, chỉ là khi đó hắn không chú ý, bây giờ nghĩ lại những bí mật trong đó, hắn lại giật mình bình tĩnh.

Cuối cùng hắn cũng biết rất nhiều cực đạo cường giả ở Đông thổ ẩn cư tu luyện ở đâu, nhất định là trong các Huyền giới, đương nhiên có người ở lại thế giới hiện thực.

Đương nhiên, những gia tộc hoặc môn phái sở hữu Huyền giới đều là các tập đoàn thế lực được lưu truyền từ cổ xưa, thực lực hùng mạnh khó tưởng tượng nổi. Những gia tộc như vậy nhất định có lực giai cao thủ tọa trấn.

Đối với thế giới bên ngoài, Huyền giới là một thế giới khác, trong đó những ngũ giai cao thủ của trần tục không được coi là tuyệt thế cường giả.

Thần Nam có phần cảm khái: “Lại có những không gian như vậy tồn tại trên đời.... Bách Hoa cốc được các Yêu tổ dịch chuyển vào trong Huyền giới rồi?”

“Ụt ịt ụt ịt...” Dã Trư tình “đáp”.

Thần Nam giục: “Đi nào, nhanh đưa ta tới Huyền giới của các người xem thế nào?”

Bát Ca công chúa vội vàng vỗ cánh, ngăn cản Dã Trư tình định dẫn đường: “Không được, chúng ta không thể đưa các người đi.”

“Tại sao? Ta là ca ca của Thần Hi, người cũng biết ta không có ác ý gì với Huyền giới Côn Luân, hơn nữa, có Yêu tổ của các người tọa trấn còn sợ gì ta làm loạn?”

Tiểu long mở to mắt, lộ ra bộ dạng vô hại, ngây thơ nói với Bát Ca công chúa: “Đúng thế, tiểu điều, tại sao cô không để cho chúng ta đi?”

Bát Ca công chúa không khỏi run lên, nó quả sợ hãi Long Bảo Bảo, càng nhìn thấy bộ dạng này của Bảo Bảo, nó càng cảm thấy nguy hiểm.

“Các vị Yêu tổ đã đóng tất cả các đường nối liền với những Huyền giới khác rồi, hạ lệnh cho Yêu tộc Côn Luân không được bước vào hồng trần, tu luyện giới sắp sửa xảy ra chiến loạn lớn, chúng ta không muốn bị cuốn vào vũng nước đục, còn người chính là nguyên nhân gây ra chiến loạn, đưa người vào trong Côn Luân Huyền giới có thể dẫn đến những biến cố không ngờ.”

Thần Nam hơi kinh ngạc, các lão yêu quái không hề xuất sơn, nhưng hiểu tường tận được tình hình của ngoại giới, bây giờ đóng cửa Côn Luân Huyền giới. Như thế làm sao được? Hắn vẫn chưa gặp Vũ Hình và Thần Hi.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, ở trong nơi sâu thẳm của núi rừng, vọng tới giọng nói già nua, khiến núi non rung chuyển.

“Tiểu Bát Ca, dẫn y vào đi!”

Tiểu long dường như cảm nhận được một luồng áp lực rất mạnh, nhanh chóng biến thân thành mười tám trương, không ngừng bay lượn trên không trung, tìm kiếm người nói trong bóng tối.

Long Bảo Bảo dù sao vẫn là thần thú, vô cùng mẫn cảm với khí tức của Yêu tộc, cảm nhận tu vi của loài thú khác cao hơn nó nên hành động theo bản năng, thật ra là nó bị kích thích phải phòng vệ.

Giọng nói già nua lại vang lên, tuy nhiên lần này vô cùng dịu nhẹ, núi non không hề rung chuyển.

“Tiểu thần long, đừng giận dữ, người mạnh lắm, ta không có địch ý với người.”

Thần Nam vội vàng đỡ dành: “Long Bảo Bảo, đừng sốt ruột, nhanh xuống đây.”

Long Bảo Bảo liền lượn vòng bay xuống dưới: “Còn Luân này ẩn tàng một số lão yêu quái tu vi cao thâm khó đoán, mạnh hơn ta nhiều, đáng ghét.”

Dã Trư tình nghe thấy chỉ thị của giọng nói già nua đó, cơ thể đột nhiên như được bơm khí, điên cuồng lớn lên, cuối cùng to hơn cả một con voi, cao lớn như một ngọn núi nhỏ.

Thần Nam và tiểu long nhảy lên trên người nó, Dã Trư tình đi một bước được mười mấy trương, nhanh chóng đi trong núi, Bát Ca công chúa theo sát.

Chạy liên mấy chục dặm, Dã Trư tình đưa Thần Nam leo lên một đỉnh núi cao chừng sáu nghìn thước, sườn núi một màu xanh um, hoa thơm chim hót, nhưng tới trên đỉnh núi, một màu trắng xóa bao phủ, đâu đâu cũng là tuyết trắng lạnh thấu xương.

“Tọa tiêu của Côn Luân Huyền giới lại nằm trên đỉnh tuyết sơn, người của ngoại giới đúng là khó mà tìm tới được, tuy nhiên cửa vào ở đâu nhỉ?” Thần Nam nhìn cảnh vật ở trên đỉnh núi, nhưng không hề phát hiện ra có chỗ nào đặc biệt cả, càng không nói tới cửa của không gian trong tưởng tượng.

“Ụt ịt ụt ịt...” Dã Trư tình khổng lồ sau khi nhắc nhở Thần Nam, liền làm một động tác khiến hắn giật mình, nó nhảy lên, từ trên đỉnh núi cao nhảy xuống vách đá vạn trương.

“Ôi, Quang Minh đại thần còn trên cao, Trư đầu điên rồi.” Tiểu long kinh hãi kêu lên.

Tuy nhiên, tốc độ rơi xuống không hề nhanh chóng như tưởng tượng.

Dã Trư tình đương nhiên không hề điên cuồng khi nhảy xuống vách đá vạn trương, nó đưa theo Thần Nam và Tiểu long xuống vách núi, bên ngoài vách đá cheo leo đột nhiên tỏa ra những dao động năng lượng kì lạ, một luồng ánh sáng mờ ảo xuất hiện ở phía trước.

“Soạt” một tiếng, cơ thể đồ sộ của Dã Trư tình lao vào trong.

“Soạt.”

Ánh sáng lùi lại, đất trời thay đổi, cảnh tượng hiện ra trước mắt khác một trời một vực với vách đá dựng đứng của đỉnh tuyết sơn ban nãy.

Ngoài xa, núi non trùng điệp xanh mướt một màu, lại gần thấy mặt hồ phẳng lặng như gương, điểm xuyết dưới bầu trời xanh, giống như hạt minh châu màu lấp lánh vô cùng đẹp đẽ, gần hơn nữa, cây cối um tùm, hoa tươi thơm ngát, chim hót véo von, vô cùng êm tai.

50. Chương 50: Thánh Địa Của Yêu Tộc

Xa xa là núi non xanh biếc, gần là hồ nước trong veo.

Trăm hoa đua nở khoe sắc, tỏa ra mùi thơm dịu dịu, say đắm lòng người.

Trong đám hoa cỏ um tùm điểm xuyết rất nhiều những loài cây quả vô danh.

Các loài cây quả không hề giống nhau, tuy nhiên cành lá đều xanh mướt, giống như được điêu khắc bằng lục ngọc, bảo quang mờ ảo lấp lánh, trên cành mọc ra các loại quả nhiều màu sắc, mùi thơm ngon, khiến ai nấy chảy nước miếng.

Long Bảo Bảo hít mạnh một hơi, nhắm mắt lại, lộ ra vẻ ngây ngất, vui mừng nói: “Xem ra vô cùng ngon đây!”

Nói rồi, nó bay vụt một tiếng, thân hóa thành một đạo kim quang, bay lượn giữa đám quả kì lạ.

“Này này này, tiểu long kia, sao ngươi lại như vậy? Không thể tùy tiện hái những trái cây đó!” Bát Ca công chúa bất mãn kêu lên.

Tuy nhiên ngay lập tức nó lại kêu thất thanh lên, bởi Long Bảo Bảo như một cơn lốc quét qua một lượt tất cả những cây ăn quả điểm xuyết trong đám hoa cỏ, những nơi nó đi qua, vương lại lại đầy hạt trên mặt đất, toàn bộ quả trên cây đều bị ăn sạch.

Tốc độ của Long Bảo Bảo thật sự quá nhanh, giống như ánh chớp, lượn quanh vườn cây quả, thoáng chốc đã hoàn thành “đại sự”.

Tiểu long xoa cái bụng căng tròn, thỏa mãn kêu lên: “Ôi, hoa quả nơi đây ngon quá đi mất.”

Nó đập đôi cánh màu hoàng kim, liêu xiêu bay tới, đôi tiểu trảo cầm hai trái cây màu đỏ vừa to vừa tròn, đưa cho Thần Nam nói: “Ôi, thật là ngon quá, Thần Nam ngươi cũng ném đi”

Bát Ca công chúa kêu gào nhảy dựng lên, nhưng cũng bó tay.

Thần Nam càng lúc càng cảm thấy Côn Luân Huyền giới này quá thần kì, nơi đây giống như một thế giới mới, núi non, sông ngòi, bình nguyên, gò đồi, cơ hồ đủ cả, vùng thiên địa mệnh mang này không biết rộng nhường nào.

Nơi nào cũng thấy hoa thơm cỏ lạ, cảnh sắc tươi đẹp giống như trong cõi mộng, đúng là một vùng đất lành.

Động vật trong vùng thiên địa này gặp người mà không sợ hãi, đến mãnh hổ cũng tỏ ra hiền hòa hơn, thế giới này hòa bình quá đổi.

Dã Trư tinh nhanh chóng chạy về phía trước khoảng được hai mươi mấy dặm, một quần thể đỉnh đài lầu các xuất hiện giữa núi non sông nước như trong cõi mộng.

“Nơi này đúng là một nơi tốt, tiểu diểu các người biết hưởng thụ quá, lại ẩn mình ở trong này, chẳng trách mấy ngày hôm nay chúng ta tìm khắp dãy núi mà không thấy các người, ôi, ta không muốn đi nữa rồi, ta muốn sống ở nơi này lâu dài.” Long Bảo Bảo mãn ý.

Non xanh nước biếc, điện đài lầu các, cầu bắc qua sông. Thần Nam vô cùng kinh ngạc, chắc rằng tiên cảnh thật sự chắc cũng chỉ thế này là cùng.

Đúng trong lúc này, ở trong ngọn núi phía xa, vọng tới một âm thanh: “Grào... Dấu bể xảy ra trong một tiếng cười. Đôi bờ nước chảy miết, sớm nay nhìn sông đập dềnh mà thương nhớ. Cười trời xanh, việc đời dập dờn, ai thắng ai bại chỉ trời mới biết. Cười giang sơn, mây khói tan đi, quét sạch mọi hồng trần tục lụy. Cười gió mát, lại thấy tịch liêu, hào tình chiếu rọi lên vạt áo. Cười thế nhân, đừng tịch liêu nữa, hào tình vẫn còn nụ cười ngây dại. Grào...”

Thần Nam lập tức nghe ra, đó là tiếng hát của con rồng vô lại

“Ôi, Quang Minh đại thần còn trên cao, con lươn này sao thế?” Tiểu long kinh ngạc hỏi.

Bát Ca công chúa tức giận bay qua bay lại, kêu lên: “Trời ơi, cái con rồng này, lại gây loạn nữa rồi, đây là ca khúc ý nghĩa cao xa, vốn là do thiên tài Hoàng Triêm của Yêu tộc chúng ta vì ca tụng Thái thượng Yêu tổ Kim Dung tiểu ngạo giang hồ mà sáng tác ra, hần làm sao lại như thế chứ, trời ơi, tên rồng du côn đáng chết.”

“Bài hát hay thật!” Thần Nam khen, tuy nhiên bị con rồng du côn đó hát lên ý nghĩa không còn như ban đầu nữa.

“Hàng ngày bị con rồng đó hát, đúng là chẳng ra sao” Bát Ca công chúa dường như vô cùng bất mãn, tức giận nói: “Từ khi gã du côn đó tới nơi này, ngày nào cũng quấy nhiễu người trong Yêu tộc, nếu không phải hần và Nê Nhân của Yêu tộc có quan hệ, mọi người chắc đã ra tay với hần vì phần nộ.”

“Cái gì? Tử Kim thần long và một cao thủ Yêu tộc của các người có giao tình?” Thần Nam hơi kinh ngạc.

“Đúng thế, ai mà biết được rằng vì sao hần lại có được quan hệ ấy, mặc dù hần là thần long nhưng tu vi vô cùng kém cỏi, nếu không phải là Nê Nhân đã củng cố lại cơ thể, bồi dưỡng nguyên khí cho hần một lượt, chắc rằng tất cả Yêu tộc ở nơi đây đều có thể đánh bại hần ta.”

Xem ra con rồng du côn cũng gây ra không ít tai họa ở đây, quá nhiều đám người Yêu tộc, nếu không Bát Ca công chúa cũng không bắt mãi đến thế.

“Ta ngất mắt, con lươn đó lại có quan hệ như thế, đúng là không ngờ được!” Thần Nam lẩm bẩm, tuy nhiên sau đó hần lại giật mình, con rồng du côn ấy bị cổ thần phong ấn hàng nghìn năm, bạn bè khi xưa nếu vẫn còn trên đời này, nhất định đã trở thành bá chủ một phương.

“Đúng rồi, vẫn chưa hỏi các người, các vị Yêu tổ của các người rốt cuộc là thần thánh phương nào?” Thần Nam hỏi.

“Từ sau khi Thái Thượng Yêu tổ Kim dung, Cốt Long, Hoàng Nghi bước vào giới thần tiên, La Sâm, Nê Nhân, Đoan Mộc, Ma Oa liền trở thành người bảo vệ cho Yêu tộc chúng tôi.”

“Ồ, thì ra có bốn lão yêu quái thực lực cao thâm.” Thần Nam lẩm bẩm, sau đó hần đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngạc nhiên nói: “Đoan Mộc? Lần trước trong lúc thần bảo xuất thổ ở hoàng cung Sở quốc, một cao thủ Yêu tộc Côn Luân tự xưng là Đoan Mộc, chẳng nhẽ người đó chính là một trong những Yêu tổ của các người?”

“Nói đúng một nửa, người đó là Đoan Mộc Yêu tổ thi triển thần thông thân ngoại hóa thân, chia ra một nửa tinh khí tạm thời hóa hình mà thành.”

Thần Nam cảm khái nói: “Mạnh thật!”

“Grào... Dâu bể xảy ra trong một tiếng cười. Đồi bờ nước chảy miết, sớm nay nhìn sóng dập dềnh mà thương nhớ. Cười trời xanh, việc đời dập dờn, ai thắng ai bại chỉ trời mới biết. Grào...” Con con rồng du côn lại vừa gào rống lên.

“Trời ơi, tên vô lại này, ta thật muốn @#%#.....” Bát Ca công chúa tức giận bay qua bay lại trên không trung, đến Dã Trư tinh vốn hiền lành cũng bắt đầu kêu lên những tiếng ụt ịt ụt ịt.

“Grào...” Long Bảo Bảo lao lên không trung gầm vang.

Tiếng gầm gào lập tức im bật, Côn Luân Huyền giới lập tức trở lại yên tĩnh, tuy nhiên không quá ba giây, một tiếng gầm lớn vang vọng khắp thiên địa vang lên.

“Ồi, tiểu đầu đinh, lại còn cả tên Thần tiểu tử trời đánh nữa, các người tới rồi sao? Grào...” Tử Kim thần long gầm rống liên miên.

Một lát sau, trên không trung xuất hiện bóng màu đỏ tía, giống như một tia điện quang tím sẫm nhanh chóng tới.

“Ồi, Quang Minh đại thần côn trên cao, con lươn này ăn vụng được thứ gì ở đây mà lại to lớn thế kia?” Tiểu long lẩm bẩm.

Thần Nam cũng hơi kinh ngạc, nhiều tháng không gặp, Tử Kim thần long đã dài mười một, mười hai trượng, cơ thể bay lượn giống như một đám mây tím, thanh thể kinh nhân.

Con con rồng du côn ở Côn Luân Huyền giới được lão yêu quái Nê Nhân giúp đỡ, bây giờ đã đạt tới trạng thái ngũ giai đại thành, chờ ngày bước vào lục giai cảnh giới. Tuy nhiên nó ở đây cả ngày đắm ra nhàm chán, bây giờ nhìn thấy người quen, vui mừng gầm gào liên miên.

“Grào... tiểu đầu đinh, tên tiểu tử khốn nạn trời đánh, gặp lại các người thật là tốt quá, ngày ngày ở cùng đám yêu quái này thật chán chết, đám người này không có tế bào nghệ thuật, hàng ngày ta hát cho chúng nghe, nhưng lại không có ai hiểu ta, thật đau đớn, may mà các người đã tới rồi. Grào...”

Nghe thấy những lời này, Bát Ca công chúa tức giận bay qua bay lại, đến Dã Trư tinh cũng nhảy lên tung tăng thể hiện sự kháng nghị.

“Ha ha...” Thần Nam cười lớn: “Bản tính khó dời, người đúng là vô cùng vô lại, lại còn ra vẻ đau đầu, rên rỉ cái gì mà ‘bể dâu trong một tiếng cười’, hàng ngày quấy rầy những người Yêu tộc ở đây, đúng là...”

“Ta chỉ muốn bộc lộ chân tình! Nghĩ tới năm xưa, đại soái long vô địch ta đây tung hoành khắp tu luyện giới hàng nghìn năm, trong lúc cười đùa, cường địch biến thành tro bụi, khiến cho vô số mỹ nữ phải cúi người, tới cuối cùng lại rơi vào kết cục thế nào? Tên cổ thần khốn kiếp ấy đã phong ấn ta nghìn năm, sau khi bước ra lại bị con ả khốn nạn đó...”

Nói tới vài chữ ‘con ả khốn nạn’, con rồng du côn so vai rụt cổ, mắt nhìn vào ngực Thần Nam, thấy không có phản ứng gì mới nói nhỏ: “Người đó, đã làm cho long nguyên của ta mất hết, trực tiếp đánh ta xuống cấp thấp nhất, sau khi tới Côn Luân Huyền giới, ta gặp lại một người bạn cũ, thì ra bây giờ người ta đã trở thành tổ tiên của một phương, nghe hẳn ta nói thì vài người bạn đang sống, không phải bị thượng thiên giở trò ắt trở thành ác bá của một phương ở nhân gian. Grào, ta không muốn bị thượng thiên giở trò, rồi trở thành ác bá một phương, thật đau lòng...”

Bát Ca công chúa tức giận nói: “Cái gì là thượng thiên giở trò, người ta là phá vỡ hư không trở thành đại thần, cái gì mà trở thành ác bá một phương, những lão tổ nhà ta là những người đại đức, ta thấy người mới là ác ma thuần túy, từ sau khi người tới đây.. tất cả người Yêu tộc đều bị hại...”

Long Bảo Bảo hiểu kì nhìn Tử Kim thần long, mũi hít mạnh, chớp đôi mắt to, giọng nói bập bẹ kinh ngạc cất lên: “Ôi, Quang Minh đại thần còn trên cao! Con lươn kia, ta dám khẳng định, người ở nơi đây đã ăn được rất nhiều tiên chi linh quả, ta người thấy mùi vị quen thuộc, thần dạy, của ngon phải chung hưởng, người không được một mình chiếm hữu...”

Nghe thấy những lời này, Tử Kim thần long chớp mắt liên tục với tiểu long, Long Bảo Bảo dường như hiểu ý, lập tức im re.

Bát Ca công chúa và Dã Trư tinh ở bên cạnh vẻ mặt đều xanh lè, cuối cùng đều kêu lên thảm thiết.

“Ụt ịt ụt ịt...”

“Con rồng xấu xa trời đánh, người...lại tới tiên quả viên ăn vụng rồi? Hu hu...ác bá, khốn nạn.”

Bát Ca công chúa thét lên, kinh động tới rất nhiều người Yêu tộc, trong các lầu đài điện vũ, rất nhiều cánh cửa đều mở ra, có người Yêu tộc bộ dạng nửa người nửa yêu, có người Yêu tộc bề ngoài giống hệt với con người.

Tử Kim thần long nói với Thần Nam: “Tên điên kia, ta đi trước.”

“Soạt”, nó lao về phía núi xa, Long Bảo Bảo vô cùng vui vẻ, “soạt” một tiếng, hóa thành một đạo kim quang bay theo, tiếp theo đó rất nhiều cao thủ Yêu tộc cũng đuổi theo.

Thần Nam đau đầu, hai quái vật này chẳng lẽ đều nhất trí đối ngoại, nếu sống ở đây vài ngày, tiên quả viên nhất định không giữ nổi.

“Thanh niên nam tử, người tới rồi đấy à?” Một giọng nói già nua vang lên phía sau lưng Thần Nam.

51. Chương 51: Đẳng Đẳng Vạn Năm

Nếu trước đây, Thần Nam nhìn thấy những cao thủ từ lục giai trở nên có thể ngự không phi hành nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, nhưng bây giờ trong Côn Luân Huyền giới này, nhìn thấy cao thủ cỡ vậy hẳn không ngạc nhiên chút nào, dù sao thì đây cũng là thánh địa của quần yêu Đông thổ.

Trong làn ánh sáng xanh biếc mờ ảo, xuất hiện một người đàn ông trung niên mắt sáng mày rậm, dáng vẻ rắn rỏi.

Mặc dù trước khi bước vào Côn Luân Huyền giới, Thần Nam đã nghe qua giọng nói của ông ta, nhưng tận khi gặp mặt mới thật sự xác nhận được người chính là Đao Mộc.

Ngày đó trong trận đại chiến ở Sở đô, Doan Mộc từng phân chia một nửa tinh khí tại Côn Luân, thi triển thần thông thân ngoại phi thân, xuất hiện trên tầng không Hoàng cung Sở quốc, bộ dạng cũng giống hệt bây giờ, đặc điểm nổi bật nhất là mái tóc màu lục.

“Doan Mộc tiền bối.”

“Không sai, là ta.”

Thoáng trông, Doan Mộc chỉ khoảng ba bốn mươi tuổi, rõ ràng là một người trung niên, nhưng giọng nói của vô cùng già nua, tạo cho người ta có cảm giác kì lạ.

Tuy nhiên, điều đó cũng không có gì lạ, theo như Thần Nam suy đoán lão yêu quái này ít nhất cũng phải hai nghìn tuổi, là một trong những đại ma nhất lợi hại nhất dưới gầm trời.

“Dằng dặc vạn năm, bãi bể nương dâu, sớm chiều trôi qua.....” Doan Mộc thở dài.

Thần Nam sững sờ, lão đại yêu ma này nhiều nhất cũng chỉ vài nghìn tuổi, không thể là nhân vật của vạn năm trước, nhưng tại sao lão lại có bộ dạng như thế, vậy...

“Doan Mộc tiền bối, người biết được thân phận của ta?” Hắc không tin lắm, nhìn lão đại yêu ma này với vẻ nghi ngờ.

“Ta từng hơi nghi ngờ, bây giờ thì tin chắc...người là con trai của Thần Chiến.”

“Bộp, bộp, bộp.”

Thần Nam liên tiếp lùi lại ba bước, không dám nhìn lão, tim đập liên hồi, hắc gấp gấp hỏi: “Phụ thân Thần Chiến của ta ở nơi nào? Người có biết chuyện của ông ấy không?”

“Không biết” Doan Mộc lắc đầu: “Ta chỉ biết Thần Chiến vốn là nhất đại thiên kiêu, tu vi chấn động cổ kim, uy danh vang lừng một thuở.”

Thần Nam nôn nóng hỏi dồn: “Người làm sao lại biết được? Đã biết được sự tích của ông ấy, nhất định cũng biết vạn năm trước thật ra đã xảy ra chuyện gì, hãy mau nói cho ta biết.”

Doan Mộc lắc đầu: “Ta không biết vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì. Còn về những chuyện của Thần Chiến, ta cũng chỉ nghe đồn, đó là chuyện của quá khứ xa xôi, quả thật có một người như thế hay không, ta cũng không dám chắc.”

Thần Nam tỏ vẻ không tin: “Người chỉ nghe nói, vậy nghe ai nói? Có thể nói rõ cho ta không, ta thật sự muốn gặp người đó một lần.”

“Ta hiểu tâm tình của người, nhưng người không thể nào gặp người đó được.” Doan Mộc giải thích: “Người đó là Thái Thượng Yêu tổ Hoàng Nghi của Côn Luân, tám nghìn năm trước người đã phá toái hư không, bước vào giới thần tiên, thông tin vừa này đều là được người truyền lại.”

Thần Nam nghi hoặc: “Vị Thái thượng Yêu tổ đó sao lại vô duyên vô cớ truyền lại những thông tin như thế?”

“Không cần sốt ruột, nghe ta từ từ nói lại...”

Được Doan Mộc giải thích, Thần Nam biết được một việc đáng kinh ngạc.

Trong quá khứ xa xôi, Thái Thượng Yêu tổ Hoàng Nghi của Côn Luân, trước khi phá toái hư không bước vào giới thần tiên, từng truyền lại một đoạn mật pháp huyền công còn thiếu, cho hậu bối biết, nếu một gia tộc nào đó xuất thế, dựa vào loại huyền công danh động thiên hạ này, nhất định cần phải đặc biệt chú ý, lúc cần thiết phải sử dụng một số biện pháp phi thường.

Đồng thời, Hoàng Nghi có truyền lại một cuộn tranh, nói với chúng yêu của Côn Luân rằng, khi nào trong nhân gian xuất hiện loại huyền công này, nhất định phải đặc biệt chú ý, lúc cần thiết phải ra tay tương trợ người đó.

Hoàng Nghi không nói tại sao, chỉ nói người đó là con trai của nhất đại thiên kiêu Thần Chiến, thành ra khiến chúng yêu ôm nỗi nghi vấn đến giờ.

Sau này, người trong Yêu tộc Côn Luân nhanh chóng quên việc này, nhưng năm nghìn năm trước, tại Đông thổ đột nhiên xuất hiện vài võ giả hùng mạnh, tu vi cao thâm tới cảnh giới không thể nào tưởng tượng được, người của Côn Luân Yêu tộc vô tình phát hiện thấy, công pháp mà những người này sử dụng rất giống với mật pháp còn không đầy đủ mà Hoàng Nghi để lại, cho tới lúc đó bọn họ mới nhớ tới việc Thái thượng Yêu tổ từng giao phó.

Ba nghìn năm trước, Côn Luân Yêu tộc hùng mạnh tới cực điểm, xuất hiện không ít thiên tài, Côn Luân Huyền giới lại được tiếp tục tế luyện và mở rộng ra, bắt đầu mở đường thông với các Huyền giới hữu hảo, trong quá trình này, chúng yêu Côn Luân vô tình phát hiện ra một không gian vừa thần bí vừa rộng rãi.

Các Yêu tổ đích thân tới hiện trường, sau khi quan sát cẩn thận, phát hiện ra người sống trong Huyền giới đó xưng là Đông thổ hoàng tộc, chính là hậu nhân của những võ giả hùng mạnh năm nghìn năm trước.

Điều tra tỷ mỉ mọi nhẽ, những Yêu tổ của Côn Luân Huyền giới dần moara được những bất cam và dã tâm của Đỗ gia, hiểu được quan hệ đơn giản giữa người trong họa quyển của Hoàng Nghi giao cho và gia tộc này. Nắm được tình hình đại khái, các Yêu tổ lập tức đóng lại đường liên thông, coi đó là điều cơ mật nhất.

Các Yêu tổ vốn cho rằng, người mà Đỗ gia chờ đợi - Thần Nam, căn bản không thể nào xuất hiện trên đời, suy cho cùng cũng là người đã chết hàng nghìn năm, hàng vạn năm, làm sao có thể sống lại một cách li kì được?

Tuy nhiên họ vẫn chú ý tới Đỗ gia, chỉ tới gần đây Đông thổ hoàng tộc lại xuất thế, gây ra vô số phong ba trên đại lục, các đại yêu quái trong Côn Luân Huyền giới mới ý thức được rằng, người trong truyền thuyết có thể đã sống lại thật sự.

Thần Nam hơi nghi hoặc và hơi cảm khái, những lời Hoàng Nghi dặn dò người Yêu tộc dường như có quan hệ rất lớn tới hắn, chẳng lẽ Thần Chiến muốn ông ta làm như vậy?

Nếu đúng thế, cha hắn dường như đã an bài rất nhiều chuyện, sắp sẵn lời nguyện, lại ủy thác Thái Thượng Yêu tổ Hoàng Nghi... để đề phòng Đỗ gia phản bội. Có lẽ vẫn còn nhiều điều lợi hại hơn, nhưng tại sao ông chỉ yêu cầu người của Côn Luân Huyền giới trong lúc cần thiết, chỉ giúp đỡ qua qua? Hắn không tài nào hiểu nổi.

Hắn suy nghĩ mãi, nhưng cuối cùng vẫn mù tịt, tuy nhiên có thể khẳng định Thần Chiến dù bố trí mọi nhẽ nhưng vẫn không tìm ra kế sách hoàn mỹ.

Có lẽ Thần Chiến biết được rằng hắn ta sẽ sống lại, nhưng không thể nghĩ tới sau vạn năm, thời gian cách biệt quá lâu có thể khiến nhiều việc thay đổi, ít nhất ông cũng không dự liệu được cái chết của Vũ Hinh.

Thần Nam ở lại Côn Luân Huyền giới, hắn muốn gặp Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi nhưng đành thất vọng, cả Bách Hoa cốc được Tứ Đại Yêu Tổ dời tới một mạch núi của Côn Luân Huyền giới, Bách Hoa cốc bây giờ không giống với trước kia, bên ngoài có đại trận khóa kín, bên trong tiên vụ mù mịt, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ một số lầu đài điện vũ.

Dù cả Tứ Đại Yêu Tổ hợp lực cũng không phá vỡ được cấm chế của Bách Hoa cốc, không ai có thể tự do ra vào, tòa đại trận bên ngoài cổ điển đại thay đổi, sức mạnh cấm chế trở nên vô cùng mạnh mẽ. Tứ Đại Yêu Tổ đoán rằng, hai người có cơ duyên nên không nguy hiểm, Thần Nam đứng bên ngoài Bách Hoa cốc rất lâu mới chịu cất bước.

Sau đó, hắn tìm tới một nơi sơn thanh thủy tú bề quan ngộ võ, kẻ thù của hắn quả thật quá mạnh, phải gấp rút tăng công lực nhằm ứng phó với những nguy hiểm trước mắt. Mỗi ngày hắn đều suy tư các vấn đề võ học.

Từ ‘tôn pháp’ tới ‘phá pháp’ đều không dễ dàng, bây giờ hắn vẫn chưa đạt tới cảnh giới đó, vẫn cần những pháp quyết hữu hình, chứ chưa thể quên đi võ học xưa kia.

Tuy nhiên, con đường tu luyện có nghìn vạn lối, không lối nào giống nhau nhưng vẫn quy về cảnh giới cực hạn như nhau, có lẽ hắn không nhất định phải tu luyện theo những cách mà cha hắn đề ra.

“Tại sao nhất định cần phải quên đi những điều đã học khi xưa? Cảnh giới vô hình và hữu hình chỉ tồn tại cách nhau một đường tơ, không thể phân biệt rõ ràng.” Thần Nam trầm ngâm: “Từ ‘tôn pháp’ tới ‘phá pháp’,

cũng không hẳn phải quên đi hoàn toàn, còn quá khứ trước kia nữa, điều quan trọng nhất là chữ ‘biến’. Ta hiểu rồi, huyền công tái biến, chính là đang ‘phá pháp’, ta cần phải bước trên con đường tu luyện riêng.”

Thần Nam vô cùng tự tin, nghịch chuyển huyền công vốn là ‘nhất biến’, gọi ra được các ma binh như Tử vong ma đao, chính là ‘kì biến’ dùng Nghịch Thiên thất ma đao tâm pháp điều khiển tử vong ma đao cũng chính là thuộc phạm trù của ‘biến’.

Thất ma đao vốn là cái thể ma công, nếu có thể tùy ý thi triển, uy lực lại không yếu đi như Thuận Thiên thất thần kiếm, hẳn tuyệt đối có thể dựa vào cảnh giới ngũ giai đại thành chống lại cường giả lục giai sơ cấp, thậm chí trung cấp. Bởi Nghịch Thiên thất ma đao chính là nghịch thiên công pháp, khí thể luôn luôn hướng về phía trước, quyết tâm đặt mình vào chỗ chết tìm lẽ sống để sức mạnh đạt tới cảnh giới cao nhất, chính là lấy nhu thắng cương, pháp môn độc nhất vô nhị của đại chiến vượt cấp.

Nghiên cứu tường tận thất ma đao, Thần Nam dần hiểu ra, sau khi hắn nghịch chuyển huyền công gọi được các loại ma binh như tử vong ma đao, có lẽ đó là hồn của một loại thần binh nào đó.

Tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đao cần chính năng lượng sinh mệnh của người thi triển để điều khiển, tới nay hắn có thể lấy tử vong ma đao thay thế cho năng lượng sinh mệnh, bản thân đã thấu triệt một số vấn đề nan giải...

Chỉ là, sau khi nghịch chuyển huyền công, tại sao lại gọi ra được ‘binh hồn’? Chẳng nhẽ bộ công pháp này, giống như một số nghi thức tế lễ cổ xưa, quả gọi được đại lực từ một góc của một đời nào đó? Hắn vẫn bó tay!

52. Chương 52: Côn Luân Song Hại

Thần Nam bây giờ chỉ chém ra được bốn đao, khi chém ra đao thứ tư, tử vong ma đao sẽ hoàn toàn bị vỡ vụn, rất lâu sau cũng khó lòng ngưng tụ lại, nếu tiếp tục thi triển, cần phải dùng chính năng lượng sinh mệnh bản thân.

Hắn biết rằng nếu muốn thuận lợi thi triển loại nghịch thiên công pháp này, chắc chắn “hồn” của tử vong ma đao phải đủ mạnh để chịu đựng được phản lực của bảy lần chém liên tiếp.

Mười mấy ngày vất vả linh ngộ, Thần Nam mặc dù chưa bước vào cảnh giới lục giai, nhưng cảm thấy “đòn tủy” của mình đã mạnh lên nhiều, nếu hắn dám liều mạng, dùng năng lượng sinh mệnh hóa thành đao thứ năm, thứ sáu và thứ bảy, sẽ đủ tư cách quyết chiến sinh tử cùng các cường giả lục giai.

Trong Côn Luân Huyền giới, tiên khí dày đặc, kì hoa đua nở, cỏ mọc khắp nơi, tiên hạc bay lượn, bạch viên nhảy nhót, khác nào vùng đất cực lạc.

Thần Nam đứng trong một tòa đình đài trên lưng chừng núi, nhìn về vùng núi non phía xa, cảm thấy cần phải hành động.

Nếu như hắn trốn trong Côn Luân Huyền giới, đương nhiên có thể an toàn cả đời, nhưng hắn bẩm sinh là một người không an phận, ưa thích mạo hiểm, cần có một trận đại chiến ở trình độ cao để gia tăng tu vi, chỉ có trong lúc chiến đấu sinh tử, hắn mới đột phá. Hắn muốn trà trộn vào Huyền giới của Đổ gia để xem xét, Thiên Ma tả thủ vẫn còn dùng được một lần nữa nên hắn muốn thử chiến đấu trong Huyền giới của Đổ gia.

Ý nghĩ điên cuồng này khiến hắn vô cùng hưng phấn, nếu may mắn, đòn Thiên Ma tả thủ cuối cùng này sẽ tiêu diệt toàn bộ các lão yêu quái của Đổ gia, được thế là hay nhất.

Đoan Mộc lặng lẽ xuất hiện ở một tảng đá cách Thần Nam không xa, gật đầu: “Hắn còn trẻ như vậy mà đã có được tu vi như vậy, quả đáng tự hào.”

Yêu tộc vốn hạn chế về thể chất, chỉ riêng việc hóa thành hình người đã mất vô số năm tháng nên tu luyện không nhanh như con người, mãi tới khi đạt được một cảnh giới nhất định, cải thiện hoàn toàn thể chất, tốc độ tu luyện mới tiến bộ ngang ngửa với những tu luyện giả cùng cấp bậc.

“Tiền bối ta đang có chuyện muốn tìm người, có chuyện thỉnh giáo người!”

“Người nói đi.”

“Theo như những gì người nói, Đông thổ chắc có một số lượng Huyền giới nhất định, ta muốn thỉnh giáo làm thế nào để mở ra một không gian cho riêng mình? Rốt cuộc phải làm như thế nào?”

Đoan Mộc cười: “Người đúng là nóng vội, người vẫn chưa đột phá vào cảnh giới lục giai, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, chẳng lẽ người bây giờ đã đang nỗ lực theo phương hướng đó?”

“Chuẩn bị sớm còn hơn muộn.”

Đoan Mộc gật đầu: “Tu vi đạt tới cảnh giới lục giai, sau khi tinh khí thần hợp nhất, có thể bước vào một trạng thái huyền diệu, đặt mình hòa nhập vào trong một tiểu thiên địa. Khi không chế được tiểu thiên địa xung quanh, người không chế sẽ hóa thân thành thiên địa đó, trở thành chúa tể tuyệt đối.”

Thần Nam gật đầu, trong trận giao chiến với đệ nhất thánh long kị sĩ của tây phương, hắn từng có cảm giác kì diệu đó, bảy bước chân giết chết thánh long, làm bị thương La Mạn Đức Lạp.

Đoan Mộc tiếp tục nói: “Vừa nãy đã nói làm thế nào để không chế được ‘ngoại thiên địa’, cơ thể người là kì diệu nhất, có kho báu vô tận chờ đợi người tới khám phá, cơ thể mỗi người đều có một ‘nội thiên địa’, đối ứng với ngoại thiên địa, nếu người tìm thấy nó, dùng nguyên khí của bản thân tế luyện, sau đó dùng thiên địa nguyên khí mở rộng, như vậy nội thiên địa nhỏ bé sẽ càng ngày càng lớn, dần biến hóa thành một không gian, còn người thì biến thành tọa tiêu trong đời thực của không gian đó.”

Thần Nam dần dần hiểu ra, việc mở không gian nói thì dễ nhưng làm vô cùng khó. Giải thích của Đoan Mộc sau đó đã chứng thực những gì hắn dự đoán không sai.

“Có thể mở được một không gian hay không phải cần tới cơ duyên, ngay các vị thần cũng không nhất định có được không gian riêng, tu luyện giả muốn mở ra nội thiên địa riêng lại càng khó, lúc tiểu không gian được mở ra rồi mà muốn phát triển thành Huyền giới quả thực vạn nan. Ngoại trừ có cơ duyên rất lớn, không thì cần nỗ lực của vô số đời. Huyền giới trên đời này, không nhiều như người tưởng tượng.”

Thần Nam vốn đã biết, mở một không gian và Huyền giới vô cùng khó, bây giờ càng thấy khó hơn, thậm chí người bình thường căn bản không thể thành công.

Đoan Mộc nói: “Nếu như tu luyện ra một vùng thiên địa, bất luận chiến đấu hay những góc độ khác đều có lợi ích rất lớn, không tưởng tượng được.”

Thần Nam thỉnh giáo rất lâu, những gì thu được vô cùng hữu ích.

Vốn dĩ hắn muốn thỉnh cầu Đoan Mộc đưa tới Huyền giới của Đỗ gia, nhưng bây giờ tạm thời từ bỏ ý định đó, hắn tiếp tục bề quan một thời gian, lĩnh hội một số vấn đề về mở không gian.

Đoan Mộc giống như nhớ ra điều gì đó, nói: “Suýt chút nữa thì quên mất một chuyện, trong Côn Luân Huyền giới có họa quyền của người, Thái Thượng Yêu tổ Hoàng Nghi trước khi phi thăng đã từng dặn dò, nếu người trong bức tranh xuất hiện, nhất định phải giao họa quyền cho người đó, lát nữa ta sẽ sai người giao cho người.”

Thần Nam hơi kinh ngạc, cảm thấy bức tranh đó tiềm ẩn huyền cơ, không biết do Thái Thượng Yêu tổ Hoàng Nghi hay Trần Chiến để lại?

“Đúng rồi, Đoan Mộc tiền bối, hai con rồng của ta đâu?”

Những ngày này Thần Nam bề quan ngộ võ ở nơi cách xa nơi Yêu tộc sinh sống, tuy nhiên, cho dù cách biệt với đời, hắn vẫn đoán ra được tình hình của hai con rồng, bởi hắn quá hiểu tính cách của chúng, thành ra trong lúc hỏi Đoan Mộc, hắn hơi lo lắng.

Quả nhiên...

Đoan Mộc do một rễ cây thiêng hóa thân thành, không chỉ tóc màu lục, da đầu cũng phát ra ánh sáng xanh nhạt, vừa nghe thấy Thần Nam nhắc tới hai con rồng, vẻ mặt của lão yêu quái đậm hẳn.

Trước khi Long Bảo Bảo tới, con rồng du côn đã là một tai họa, không chỉ thường xuyên ra vào tiên quả viên ăn trộm linh quả, lại còn cả ngày hát hò, quấy nhiễu những người Yêu tộc.

Sau khi Tiểu long tới, cả hai tụ tập lại càng trở lên lợi hại hơn, tiên quả viên lãnh hậu quả thâm, Long Bảo Bảo cả ngày lăm nhăm “Thần dạy”, tụ tập được một nhóm tiểu yêu quái do hai con rồng dẫn đầu, trước đây chúng chỉ hoạt động riêng lẻ, giờ trở thành có tổ chức, kỉ luật hẳn hoi.

Trong những ngày này, con rồng du côn và Long Bảo Bảo trở thành tai họa của Côn Luân Huyền giới, được tất cả người Yêu tộc gọi là Côn Luân đại hại và tiểu hại.

Khi Thần Nam tìm tới hai con rồng, hai họa tinh ngoài bị đám tiểu đệ vây ở ngoài, xung quanh có vô số người Yêu tộc phần nộ, vây chặt cả hai vào giữa.

Tuy nhiên biểu hiện của cả hai vẫn... rất “hoành tráng.”

Con rồng vô lại nghênh ngang, dùng giọng hát như lệnh võ của mình ngâm nga: “Bể dâu trong một tiếng cười, đôi bờ mãi miết chảy xuôi, theo sóng dập dềnh mà thương nhớ...”

Long Bảo Bảo nháy nháy đôi mắt mở lớn, vô tội nhìn đám đông người Yêu tộc, cất giọng hết sức ngây thơ: “Thật là buồn quá, đây không phải là kết cục...kết cục mà ta muốn, không được làm hại ta, tự do tự tại thật là vui vẻ, không được làm hại ta, ta có thể dọa lạc chính mình, a...a...a.... không phải là ta khúm núm, không phải là ta cố ý tránh né, là các người quá hung ác, lại còn tới trách cứ chúng ta, chúng ta không sai, không được làm hại ta... không được làm hại ta.”

Quay cuồng, Thần Nam chóng váng, hai quái vật này đúng là biết gây chuyện.

“Thật là quá đáng, hai tên này đúng là cường đạo.”

“Các người vốn là linh thú, sao lại thành ra thế này? Đó là ca khúc bài tế Yêu tổ, nhưng các người ngày ngày gầm rống quấy nhiễu chúng ta, lại còn tên nhãi ngươi tới đầu cũng thu nhận đệ tử, mê hoặc nhân tâm, thật là quá đáng!”

“Ta đã vất vả chăm sóc vườn tiên quả hàng nghìn năm nay, bản thân cũng rất ít khi hái, nhưng các người hàng ngày đi dạo, không, đi ăn... ăn trộm các loại tiên quả thay cơm ăn, không thể nào tha thứ được.”

“Đệ đệ của ta đã bị các người làm cho hư hỏng rồi, Trư Vô Năng qua đây, không cho phép người chạy lung tung với bọn chúng.”

“Ngươi Ma Vương cũng ra đây mau!”

Quần yêu phần nộ vây hai con rồng bị vào giữa, ngày càng có thêm nhiều người Yêu tộc đổ tới, “Song họa hại” sắp nếm mùi bị đánh hội đồng.

“Thật là buồn quá, đây không phải là kết cục mà ta muốn... không được làm hại ta, tự do tự tại thật là vui vẻ, không được làm hại ta...”

“Con tiểu long này ngươi vẫn còn hát? Ngươi còn đáng ghét hơn là Tử Kim thần long kia, chúng ta phát hiện ra rất nhiều sự việc đều là do ngươi đưa ra chủ ý xấu xa.”

“Tên nhãi ranh, thật đáng ghét.”

Long Bảo Bảo vỗ đôi cánh màu hoàng kim, chớp đôi mắt to đen long lanh, tỏ vẻ vừa vô hại, vừa tủ thân nói: “Ta rất lương thiện, đúng là sự việc không liên quan gì tới ta.”

“Cái gì, ngươi còn ăn nhiều hơn cả con lươn kia.”

“Đúng, ngươi còn đáng ghét hơn, chỗ rượu của ta mấy ngày hôm nay đều đã bị ngươi uống trộm hết, trước đây con lươn kia thường để mất tới, nhưng vẫn còn để lại cho ta một nửa!”

Những yêu quái này bẩm sinh vốn sợ thần long, nhưng hai con rồng lưu manh này thật sự đã khiến chúng phần nộ, tâm lí sợ hãi bay biến sạch, lập tức muốn xông lên động thủ.

Thần Nam cố gắng xông vào, Cầm Long thủ vung ra, một tay túm lấy tiểu long ôm vào trong lòng, sau đó nhảy lên lưng của Tử Kim thần long dài mười một mươi hai trượng, nói với đám yêu quái ở phía dưới: “Các

vị, thật sự xin lỗi. Nê Nhân và Đoan Mộc Yêu tổ muốn gặp hai tên này, lần sau sẽ để bọn chúng tới xin lỗi mọi người.”

Vốn dĩ con rồng vô lại và Long Bảo Bảo cũng đã chuẩn bị bỏ chạy, hôm nay bọn chúng chơi đủ trò quá đáng rồi, bây giờ Thần Nam tới, càng tạo cho chúng một lí do để bỏ chạy.

“Grào...” Một tràng long khiếu vang lên, những dãy núi phía xa cũng chấn động, Tử Kim thần long quất đuôi, bay thẳng lên trời, nhanh chóng lao về dãy núi mà Thần Nam đang bế quan, tuy nhiên lúc nó sắp đi, không quên hát lên hai câu: “Bể dâu trong một tiếng cười, đời bở mả miết chảy xuôi, theo sóng dập dềnh mà thương nhớ...”

“Câm mồm, con lươn đáng chết bay nhanh lên cho ta!”

53. Chương 53: Một Đóa Hoa Một Thế Giới

Con con rồng du côn vẫn giở bài cũ, ra vẻ không vui, Long Bảo Bảo đập đôi cánh màu hoàng kim, liêu xiêu bay trên không trung, liên tục chớp mắt, vô tội nói: “Ta rất lương thiện, sự việc không liên quan gì tới ta cả.”

“Đi nào, tiểu thần côn người, đúng là không chấp nhận được.” Đoan Thần Nam lại nói: “Chúng ta sống ở đây, có nhiều điểm cần dựa vào bọn họ, các người biết điều ngoan ngoãn một chút cho ta.”

Cứ nói mãi, điệu bộ tức giận cũng thay đổi.

“Hừ, lần sau lúc các người tới đó, chân tay phải nhanh nhẹn một chút, đương nhiên điều quan trọng nhất là không được quên... phần của ta! Hai tên các người ăn những thức đặc biệt, lại quên mất ta, đúng là không thể tha thứ được.”

“Ồi.”

“Ồi.”

Hai con rồng đồng thanh kêu lên.

Từ đó về sau, tình hình không có gì thay đổi, hai con rồng vẫn là hai mối họa của Côn Luân Huyền giới, tuy nhiên Long Bảo Bảo lần này đã học được cách lấy phần, mỗi lần đều mang về một đồng đồ, chia chác sòng phẳng...

Thần Nam đỡ lấy một họa quyển đã ố vàng, trong lòng hơi xót xa, hai mắt dần mờ đi, bức tranh này chính là bút tích của mẹ hắn...

Vạn năm sau một mình tỉnh lại, người thân, bạn bè... tất cả đều không còn nữa, hắn từng bàng hoàng, từng cô đơn, từng đau lòng, cảm giác đau đớn luôn bám riết lấy hắn.

“Mẫu thân...” Bây giờ thấy bức tranh của người thân nhất vẽ, lòng hắn như có dao cắt, cơ hồ bật khóc.

Trong lúc loạn thế này, hắn phải một đơn độc chiến đấu với Đồ gia, chống lại Lí gia, vô số cường giả lúc nào cũng uy hiếp đến tính mệnh hắn, bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

“Soạt.”

Đúng trong lúc này, đột nhiên xảy ra kì biến, họa quyển cổ xưa đột nhiên phát ra hai đạo kim quang bao phủ lấy hắn, không gian gấp khúc lại, hắn có cảm giác như bước vào một thế giới khác.

Trong hàng nghìn hàng vạn đạo hào quang có một bóng người đứng lặng yên, dù không phát ra khí tức mạnh mẽ nhưng lại tạo cho người khác cảm giác kịch liệt rằng người đó chính là trời, là đất, là chúa tể vạn vật.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, đó chính là phụ thân hắn, ánh mắt Thần Chiến vừa trí tuệ vừa thâm thúy, dường như nhìn thấu mọi hư ảo của thế gian, ông ta lặng lẽ nhìn hắn nói: “Không cần nói gì, ta chỉ là một

đoạn tinh thần lạc ấn hư ảo mà thôi, chỉ duy nhất có dao động tinh thần của con mới có thể làm phát ra đoạn ấn kí trong họa quyển này, con tới là mình chứng rằng con đã thành công sống lại, bây giờ ta giao cho con những thứ thuộc về con.”

Một hạt giống màu vàng nhanh chóng bắn về phía Thần Nam, dừng lại cách cơ thể hắn một tấc

“Đây là một hạt giống của thế giới, con tự chọn lấy một bộ phận nào đó của cơ thể để dung nạp nó.”

Thần Nam giật mình, đưa cánh tay phải lên chỉ ngón tay giữa ra, hắn chọn ngón thực chỉ vì hắn từng khổ luyện trên ngón tay đó, từng thử quán thông tất cả những vi mạch nhỏ bé của nó. Hạt giống màu vàng lóe sáng rồi tắt, nhập vào ngón tay giữa của hắn, nhưng không hề tạo thành bất cứ cảm giác nào.

“Đây chính là nội thiên địa của con, là một hạt giống thế giới hoàn mỹ nhất, khi xưa con mất tích bốn năm, ta không muốn nó héo khô trong người con, nên đã lấy ra, phong ấn trong họa quyển này, có được nó, thành tựu trong tương lai của con sẽ vượt qua ta, con cần phải cố gắng tế luyện.”

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, đó chính là nội thiên địa cất giấu trong người hắn, là một hạt giống thế giới, mà Thần Chiến lại lấy được nó ra ngoài, đúng là quá kì dị. “Khi xưa, có một người pháp lực thông thiên, lấy thân thể con làm chiến trường, từng đấu với ta trong bốn năm liền. Chỉ cần con có thể sống lại, mọi chuyện năm đó sớm muộn gì cũng sáng tỏ, tới lúc đó con tự nhiên sẽ biết được mọi chuyện.”

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, thông tin này vượt xa những gì hắn tưởng tượng, chẳng nhẽ bốn năm đen tối khi xưa xuất hiện vì nguyên cớ này ư?

Người pháp lực thông thiên đó là ai? Chẳng lẽ lại là...Đạm Đài Tuyền? Không thể nào, khi đó ả tuyệt đối không đủ tư cách là đối thủ của phụ thân hắn, tuy nhiên hắn có cảm giác, chuyện này và Đạm Đài Tuyền nhất định có liên quan, không thể nào xem thường vai trò của ả.

“Trắc trở không phải là thất bại, lưỡi của thanh bảo kiếm do mài mà có, càng gặp khó khăn càng phải can đảm... con là con trai ta, tin rằng con có thể phá vỡ được mọi khó khăn.”

Kim quang mờ dần, bóng Thần Chiến cũng biến mất, tia sáng cuối cùng lóe lên rồi vụt tắt, Thần Nam đứng nguyên chỗ đó, họa quyển trong tay hắn nát vụn, hóa thành những mảnh vụn nhỏ lẻ tả tơi xuống đất.

Hắn đứng ngây ngẩn, tin chắc rằng những chuyện xảy ra ban nãy là sự thật!

Thần Chiến giao lại cho hắn nội thiên địa của hắn, nếu ngón tay thực chỉ trên tay phải của hắn có một hạt giống thế giới hoàn mỹ nhất, mở ra một không gian thuộc về mình, liệu sẽ dùng được được bao lâu!

Chỉ có điều, chuyện lần này xảy ra nhanh chóng và kì diệu, những câu hỏi trong lòng hắn chất chồng thêm, Thần Chiến vẫn chưa nhắc tới sự việc xưa kia, cũng không nói cho hắn biết sắp xếp Đồ gia, Hoàng Nghi thế nào... quá khứ xa xưa đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ông lại không chỉ cho hắn hướng đi rõ ràng?

Những ngày sau đó, Thần Nam lại bế quan, tinh khí thần hợp nhất, cảm nhận ngoại thiên địa và hạt giống thế giới đó.

Trong suốt một tháng Thần Nam ở lại Côn Luân Huyền giới, tu luyện giới Đông thổ đang sôi sục, Đông thổ hoàng tộc Đồ gia và Đệ nhất đạo môn Loạn Chiến môn khi xưa, liên tục sai các thanh niên đệ tử trong gia tộc tới khắp nơi ở Đông đại lục khiêu chiến với các cao thủ, gây lên vô số những trận chiến nảy lửa, Đông phương tu luyện giới khó lòng yên ổn được nữa.

Cũng trong thời gian đó, từ vùng đất cực hàn ở phía Bắc đại lục, một thanh niên cường giả hùng mạnh đi thẳng xuống phía nam, rất nhiều cao thủ thất bại trong tay hắn, không ai chịu nổi mười chiêu.

Người này mặc dù đơn thương độc mã, nhưng những phong ba mà hắn tạo ra, còn mạnh hơn cả đám thanh niên đệ tử của Đông thổ hoàng tộc và Loạn Chiến môn, cục diện hình thành thế chân vạc, giống như ba cơn cuồng phong tràn vào Đông thổ.

Lại qua tiếp nửa tháng nữa, Thần Nam cả ngày nghiên cứu võ học, nhưng hắn nỗ lực thế nào cũng không cảm ứng được nội thiên địa, dù biết rằng hạt giống thế giới đó nằm trong ngón giữa tay phải, nhưng hắn nhất thời không thể nào ngộ ra điểm mấu chốt.

“Mỗi người đều có nội thiên địa, thông thường chưa khi đạt tới lục giai cảnh giới, người có thiên phú sẽ có cảm ứng, tuy nhiên cũng không phải là tuyệt đối, bây giờ ta đã đặt một chân vào cảnh giới lục giai rồi, phải có đôi chút cảm ứng mới đúng chứ, chẳng lẽ ta không có thiên phú sao?”

Thần Nam tu luyện Nghịch Thiên thất ma đạo nên tới một vùng cao nguyên, nhưng không thể nào chém ra được nhất thứ năm, bèn chuyên tâm nghiên cứu nội thiên địa, nhưng bây giờ cũng không mấy may tiến triển khiến hắn lo lắng.

Đoan Mộc lại tới, mang lại cho hắn một tia hi vọng, lão yêu quái này đã sống hàng nghìn năm, biết hết điển tịch các nhà, nên giải thích cho Thần Nam: “Từ rất xa xưa, có kẻ kì tài khổ luyện cả đời mà không thể mở ra một không gian cho riêng mình, cuối cùng do ưu sầu mà tóc rụng hết, biến thành một tên trọc, tuy nhiên tên trọc này bất chợt ngộ ra lí luận Huyền giới nổi tiếng: ‘Một đóa hoa là một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường, một chiếc lá là một vùng sáng, một hạt cát là một cõi cực lạc, một nơi cũng là một mảnh đất lành, một tiếng cười ẩn chứa cả trần duyên, một lần tụng niệm lòng thêm một lần thanh tịnh.’”

“Phụt.”

Thần Nam hít trà vào miệng lập tức phun ra hết.

“Ta...sao ta có cảm giác đây là do một hòa thượng nói?”

54. Chương 54: Nội Thiên Địa

Thật là không biết lão yêu quái này cố ý giả dạng hồ đồ hay có thành kiến với hòa thượng, Thần Nam không nói gì nữa.

“Hừ, người xem quả bộ phật điển này tốt nhất, tuy nhiên đây là một loại tâm cảnh, trong lòng nếu trống không chính là ‘một đóa hoa là một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường’, ngộ ra những điều này ắt cảm ứng được nội thiên địa của người.”

Thần Nam suy nghĩ rồi lẩm bẩm: “Một đóa hoa một ngọn cỏ chính là cả thế giới, vậy thế giới cũng giống như hoa cỏ, nội thiên địa...”

Đoan Mộc nói: “Nói tóm lại, duy vật là tương đối, duy tâm cũng không sai trái, nội thiên địa của người là một thiên địa chân thực nhưng chỉ cần duy tâm để suy nghĩ mới cảm ứng được nó tồn tại, trong tâm có thiên địa mới có thể hóa hình mà sinh ra.”

Thần Nam hỏi: “Duy tâm? Chẳng nhẽ là cần giả tưởng có một tiểu thiên địa trước rồi trùng hợp với nội thiên địa thật?”

Đoan Mộc lão yêu quái gật đầu: “Năm xưa từng có một kẻ âm dương quái khí sống giữa thiên địa, tên đại ma đầu này từng dùng vài câu nói khái quát loại tâm cảnh tu luyện quan trọng này: ‘Lúc người chưa nhìn thấy loại hoa này, loại hoa này cũng cô đơn như người, lúc người tới ngắm nhìn loại hoa này, màu sắc của loại hoa này cũng lập tức sáng lên.’”

Thần Nam lại bắt đầu phun trà ra, lão yêu quái này đúng là biết châm chọc người khác.

Đoan Mộc đi rồi, Thần Nam bắt đầu giác ngộ, ngồi liên mười ngày không hề nhúc nhích, linh thức hoàn toàn chìm đắm trong tâm hải, cảm ứng nội thiên địa của bản thân.

Ngày thứ mười ba, Thần Nam cuối cùng cũng cảm ứng được nội thiên địa. Thế giới giả tưởng trong lòng hắn và hạt giống thế giới kia hợp lại với nhau, lóe lên kim quang, đoạn hắn từ từ bay lên phía trước, kim quang ngày càng lớn, dần dần bao phủ hắn, “vù”, hắn bay vào trong thế giới vàng rực.

“Cuối cùng ta đã cảm ứng được người rồi...” Hắn thét lớn lên trong nội thiên địa.

Nội thiên địa quả thật hơi nhỏ, rộng không quá mười trượng, bốn phía hư vô, chỉ có cát vàng dưới chân là vật khiến người ta hơi cảm giác chân thực.

Thần Nam biết, nội thiên địa cần không ngừng tế luyện mới dần rộng ra, bây giờ nơi này vô cùng hỗn độn, còn hắc chính là người khai thiên khai địa.

Dầu gì, bây giờ hắc cảm nhận được nội thiên địa coi như đã đặt bước chân quan trọng nhất trong đời một tu luyện giả.

Sáng sớm ngày thứ mười lăm, ánh lê minh chiếu vào mặt khiến hắc nhảy dựng lên.

Nhìn vàng dương tỏa vạn tia sáng, lòng hắc yên tĩnh, dãy núi nhấp nhô phía xa lờn vờn mây phủ, ở gần hơn ngào ngạt hương thơm kì hoa dị thảo làm ngây ngất lòng người, những loài chim vô danh líu ríu, gặp người không sợ, vù khí mờ ảo len lỏi trong rừng cây, trong thế giới hoa thơm chim hót này, đâu cũng hài hòa tự nhiên.

Thần Nam lặng yên đứng ở đó, thân tĩnh, tâm tĩnh, huyền công trong người tự nhiên lưu chuyển, chân khí hiền hòa như những dòng nước nhỏ, như những cơn gió thoảng qua.

Thế giới lúc này đâu đâu cũng tràn đầy sinh khí, và vô cùng hài hòa, hắc có thể cảm nhận được niềm vui trong tiếng hót của những con chim trên cây, cách đó không xa, cá lội tung tăng trong một đầm nước, những loài động vật nhỏ bé yên bình trong rừng sâu ...

Thần Nam có cảm giác như đã đây từ lâu lắm, hòa nhập làm một với đời này, hắc chính là trời, là đất, là mây đang bay, gió đang thổi, thiên địa vạn vật, sơn thanh thủy tú, từng gốc cây ngọn cỏ đều ngự trị trong lòng hắc....

Cuối cùng hắc cũng cảm nhận được nội thiên địa, mặc dù chỉ có linh thức mới tiến sâu vào trong, chưa thật sự mở ra một không gian nhưng cũng đủ khiến hắc vui mừng, bởi bước khó khăn nhất và quan trọng nhất đã qua. Sau này, tu vi tăng tiến nhất định sẽ mở ra một nội thiên địa thật sự.

Bây giờ, ngoài có Nghịch Thiên thất ma đạo, trong có tiểu thiên địa, hắc cảm thấy bản lĩnh lại vững chắc thêm, hắc đã có niềm tin tới thám thính Đồ gia Huyền giới.

Khi Đoan Mộc biết Thần Nam thật sự cảm nhận được nội thiên địa, lão yêu quái này kinh ngạc há mồm trợn mắt.

“Ta cũng chỉ là nói bừa mà thôi, người... người quả thật đã dựa theo cách đó để cảm ứng nội thiên địa sao?”

“Khốn kiếp.”

Thần Nam không nhịn được buông ra một câu chửi, hóa ra lão giả trò, vậy mà hắc lại cho đó là những triết lí nghiêm túc rồi cất công lĩnh ngộ, nỗ lực đi tu luyện, đúng là lãng xẹt.

“Hắc, nói đùa thôi, mặc dù ta tùy tiện nói ra như thế, nhưng đó đều là những kinh nghiệm mà Thái Thượng Yêu tổ Cốt Long đúc kết thành, không thể coi là lừa đảo, người xem, nghiêm túc lĩnh hội, không phải người đã có thành quả sao? Cần phải biết rằng trong số những tu luyện giả rất ít người cảm ứng được nội thiên địa để mở ra một không gian riêng, tiền đồ của người sẽ rộng mở, người cần phải cảm ơn ta mới đúng.”

Thần Nam không tài nào hiểu nổi tính cách của lão yêu quái này, không biết câu nói nào là thật, là giả, đúng là khiến người ta điên đầu.

“Miêu tả cho ta một chút, nội thiên địa mà người cảm ứng thấy như thế nào?”

Thần Nam kể lại những gì mình thấy.

Đoan Mộc lại kinh ngạc than: “Thật hiếm có, hiếm có, không ngờ người lại có một nội thiên địa như vậy! Đúng là thứ chỉ nằm mộng mới có.”

Nghe vậy, Thần Nam dần hiểu ra.

Những tu luyện giả lần đầu tiên cảm ứng thấy nội thiên địa, có thể phát hiện ra bên trong giống như mỗi cõi hỗn độn, căn bản không có vật nào cả. Đôi khi thấy có cát, có đá, thế đã là hoàn mỹ rồi, tương lai có thể nhanh chóng mở rộng thành Huyền giới.

Đoan Mộc không thể nào hiểu nổi, “nội thiên địa phủ cát” mà Thần Nam nói là chỉ một bãi cát, hay là một vài hạt cát, vài tảng đá. Thần Nam cũng không chú ý tới “có cát có đá” mà Đoan Mộc nói là đại biểu cho mức độ nào.

Hắn và Đoan Mộc nói chuyện rất lâu, vỡ ra rất nhiều thứ.

Nếu mở ra được một không gian riêng, hàng ngày nó sẽ thay bản thân tụ tập thiên địa tinh khí vô tận, đối với những tu luyện giả, điều đó quan trọng hơn tất cả.

Tự mình mở ra một không gian cũng có nghĩa bản thân ngang hàng với những kẻ chế định pháp tắc, nếu có thể đưa kẻ địch vào chiến đấu ở trong đó, kết quả của trận chiến đương nhiên không cần tính toán cũng biết.

Quan trọng nhất là nội thiên địa có thể hóa thành không gian, rồi thành Huyền giới... mới không ngừng việc tế luyện....

Khi Thần Nam đưa ra yêu cầu với Đoan Mộc, đưa hắn ta vào trong Huyền giới của Đồ gia, Đoan Mộc không hề phân vân như hắn tưởng tượng, chỉ suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Thái thượng Yêu tổ Hoàng Nghi từng nói rằng nên giúp người một chút, muốn đưa người vào trong Huyền giới của Đồ gia cũng chẳng có khó khăn gì.”

Thần Nam: “...”

“Tuy nhiên người phải nhớ rằng, xảy ra chuyện gì, cũng không được đẩy cho Côn Luân Huyền giới! Lần này chúng ta đóng tất cả các con đường thông không gian của Côn Luân Huyền giới, chính là không muốn bị cuốn vào trong Huyền chiến trong tương lai.”

Thần Nam hiểu loáng thoáng về Huyền chiến, nên cẩn thận thỉnh giáo Đoan Mộc.

Huyền chiến chính là trận đại chiến xảy ra giữa những người trong Huyền giới, một khi nổ ra sẽ có rất nhiều Huyền giới bị kéo vào, có những lúc dù cố tránh né, vẫn không thể thoát khỏi tai họa.

Huyền giới đại chiến của nghìn năm trước đã lan rộng chưa từng có, các giới ở Đông thổ hỗn chiến, cao thủ của Tây thổ cũng gia nhập, cuối cùng cả thần tiên, thiên sứ của thần tiên giới cũng bị kéo vào, vô số người được thể nhân sùng bái đều xuống nhân gian.

Nhắc tới trận đại chiến nghìn năm trước, Đoan Mộc hơi trầm tư, khi đó Yêu tộc Côn Luân tử vong vô số, cuối cùng bị nhốt tại Côn Luân, không được xuất thế.

Đương nhiên, trận chiến đó không có kẻ chiến thắng, không chỉ các Huyền giới tử vong vô số, thiên sứ, thần tiên cũng chết ở nhân gian không ít.

Đoan Mộc không nhắc tới nguyên nhân của trận đại chiến đó, chỉ nói Huyền chiến nổ ra là không thể tránh khỏi.

Cuối cùng ông ta than thở: “Thiên địa có pháp tắc, các giới đều có sức mạnh cực hạn của mình, những nhân vật quá mạnh không được ở lại nhân gian, nhất định phải phá toái hư không bước vào giới thần tiên, nếu không sẽ dẫn đến thiên phạt, bị ngũ lôi đánh chết. Nhưng tất cả pháp tắc của thế gian đều có những kẽ hở, một số thiên tài đặc biệt mặc dù hùng mạnh tới cực điểm, nhưng lại có thể tiến hành tự phong ấn, tiềm nhiên sống ở nhân gian, đồng thời, thần tiên, thiên sứ trên thiên giới, cũng có thể thông qua những mật pháp, nghịch chuyển hư không, thông qua lôi trì mà xuống giới nhân gian, sống một thời gian ngắn...”

Thần Nam không hiểu ông ta muốn biểu đạt gì, chẳng lẽ nói nguyên nhân Huyền chiến nổ ra liên quan tới điều này.

Khi Thần Nam kể mọi chuyện với hai con rồng, cả hai tên họa hại đều muốn tới Huyền giới của Đồ gia đại náo một phen.

Tử Kim thần long là một tên lưu manh, bây giờ tu vi đã đạt tới ngũ giai đại thành, bản thân lại có Huyền Vũ giáp hộ thể, cho dù gặp phải cao thủ cũng không lo ngại gì về tính mệnh, nên rất muốn tới Huyền giới của Đồ gia một chuyến, nó đã chán ngấy Côn Luân Huyền.

Còn Long Bảo Bảo thật khiến Thần Nam không thể nhìn thấu, có lúc nó ngây thơ như một đứa trẻ, có lúc vừa gian xảo vừa quỷ quyệt và lưu manh, tuy nhiên nó đối xử với hắn khá hữu hảo, lần nào đi trộm về đều không quên chia chác “chiến lợi phẩm”.

“Grào...ta đã ở Côn Luân Huyền giới vài tháng rồi, quả thật vô cùng nhàm chán, không có lấy một con yêu quái nào có một tế bào nghệ thuật, lãng phí hẳn một tài hoa tuyệt thế như ta, Long đại gia quyết định cùng với tên tiểu tử người đi tìm cái gọi là Đông thổ hoàng tộc để gây chuyện, khôn kiếp, Long đại gia còn không dám ngông cuồng như thế, đám người họ Đỗ bé tí bé tẹo mà dám gọi là Hoàng đế trong tu luyện giới, đúng là phản rồi, phản rồi. Grào...”

55. Chương 55: Truyền Thuyết Về Thi Thần, Chương 56 Đỗ Gia Huyền Giới

Từ xưa tới nay, Tử Kim thần long vẫn du côn như thế, Thần Nam sớm đã quen với những lời nói của nó.

“Ta cũng muốn đi...” Long Bảo Bảo không nói nhiều, hai mắt to long lanh, chớp chớp nhìn Thần Nam, đổi lại là người bình thường, dứt khoát không có cách nào cự tuyệt.

Thần Nam do dự mãi, nếu đem theo hai con rồng này đi, không phải nghi ngờ gì sẽ có thêm hai trợ thủ đắc lực, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn cảm thấy không thể đem theo Long Bảo Bảo đi, nó cần phải hoàn toàn phục hồi lại trạng thái lục giai, nếu xảy ra bất trắc thật không biết cần bao lâu mới có thể phục hồi được.

Con rồng du côn này thì không vấn đề, nó bẩm sinh cứng đầu, có Huyền Vũ giáp hộ thể, muốn giết nó không dễ, hơn nữa lão lưu manh này gian xảo hơn bất cứ ai, cần bản không phải lo lắng nó xảy ra điều gì bất trắc.

“Grào...ha ha ha...vô địch đại soái long này cuối cùng đã có thể rời khỏi nơi tắm tới này rồi, mấy tên tiểu tử họ Đỗ kia, ta tới rồi, các người cứ đợi mà xem...hắc hắc hắc...” Con con rồng du côn cười đắc ý, nó muốn rời khỏi đây từ lâu, tuy nhiên lão hữu Nê Nhân sợ nó xảy ra điều gì bất trắc, nên không đồng ý.

“Tại sao? Ta cũng muốn đi...” Long Bảo Bảo giờ ra một tiểu trảo màu hoàng kim, kéo mép áo Thần Nam, đôi mắt to chớp chớp, thân hình tròn quây lắc lắc.

Đòn này quả nhiên tuyệt diệu, nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của nó, Thần Nam suýt nữa dao động.

“Nơi này linh quả nhiều, người tranh thủ ăn cho hết, sớm hồi phục lại, sau này ta vẫn còn phải dựa vào tiểu tử người giúp đỡ.”

“Tiểu đầu đình ngoan ngoãn ở lại đi, long đại gia lúc tới nơi sẽ đem về cho người chút chiến lợi phẩm.”

“Thần dạy, người thiếu vận động.”

“Bốp.”

Long Bảo Bảo tung một quyền đánh bay con rồng du côn.

“Grào... tiểu đầu đình cứ đợi mà xem...”

Thông đạo không gian liên kết Côn Luân Huyền giới với các Huyền giới khác nằm cách nơi Thần Nam bề quan không xa, hơn nữa, nơi đó cũng chính là hành cung của Doan Mộc, ông ta vẫn ngồi tọa trấn ở đó, bảo vệ những thông đạo này.

Con con rồng du côn đi theo Thần Nam tiến vào một đại điện rộng rãi, Doan Mộc dẫn cả hai tới vùng đất bên dưới cung điện, tiếng bước chân vang vọng trong không gian đại điện mênh mông, tối tăm, tô điểm thêm nét rừng rợn.

Hành cung của Doan Mộc vô cùng hùng vĩ, đến đại điện ở dưới đất cũng rất rộng, đi hồi lâu mới gần tới đích đến.

Phía trước tối om, từng dãy huyệt động lập lòe thanh quang mờ ảo, phát ra khí tức mơ hồ, đó là một cõi hỗn độn, gây cho người ta cảm giác đặc biệt.

“Hừ, đây chính là thông đạo không gian liên kết với các Huyền giới, tuy nhiên đã bị ta đóng lại.”

Thần Nam tới gần những không gian thông đạo đó, phát hiện thấy trên vách mỗi con đường đều có khắc tên gọi.

Thập Vạn đại sơn, Bắc Cực yêu quật, Đông Hải minh đảo... Đông thổ hoàng tộc...

Đột nhiên, Thần Nam giật mình, bên cạnh Đông thổ hoàng tộc, đột ngột xuất hiện một cái tên Huyền giới khiến hắn bất an, đó chính là ba chữ Càn Thi phái.

Phái này không phải đã bị hủy diệt rồi sao? Bọn chúng làm sao có được Huyền giới? Chẳng lẽ vẫn còn những nhân vật lợi hại hơn đứng sau chưa xuất thế? Thần Nam ớn lạnh sống lưng, Càn Thi phái bị hủy diệt dường như do một tay hắn tạo nên, nếu vẫn còn những nhân vật lợi hại hơn chưa chết, nhất định sẽ tìm tới hắn báo thù.

“Tiền bối, thế này là như thế nào? Là thật sao? Càn Thi phái cũng có Huyền giới?”

“Ừ, là thật, tuy nhiên người biết việc này không nhiều, dường như chỉ có Côn Luân Huyền giới chúng ta biết!”

“Trời, sao lại như vậy?”

“Hừ, chuyện này nói ra rất dài. Càn Thi phái là do người điều khiển kì thi làm chủ, chủ yếu là dựa vào Thượng cổ kì thi tác chiến. Thực lực của người khổng chế xác chết mặc dù rất mạnh, nhưng không có điểm độc đáo, rất ít người đủ tư cách dựa vào tu vi để giành lấy vị trí tuyệt đỉnh cao thủ, bọn chúng tể luyện ra những vô địch thi vương danh chấn thiên cổ, nhưng đó vẫn là những tử vật không có ý thức, chỉ có công lực mạnh mẽ, không có đầu óc linh hoạt, những kì thi như vậy có đáng sợ hơn nữa cũng không thể nào mở ra được không gian, đừng nói tới việc tể luyện ra Huyền giới. Càn Thi phái truyền thừa bảy tám nghìn năm rồi, đáng được gọi là một trong những môn phái cổ xưa nhất, nhưng bọn họ vẫn không có Huyền giới của riêng mình.”

“Grào...vậy thông đạo ở đây là thế nào?” Tử Kim thần long không nhịn được nói chen vào, nó đã từng gặp qua với vô địch thi vương của Càn Thi phái, lần trước suýt nữa bị giết chết, tới bây giờ vẫn thấy lạnh sống lưng.

Đoan Mộc tiếp tục: “Càn Thi phái truyền thừa bảy tám nghìn năm, tể luyện ra vài vô địch thi vương, thật sự vô cùng đáng sợ. Đặc biệt là sau khi khai phái không lâu, nghe nói tổ sư của Càn Thi phái nhờ cơ duyên xảo hợp đào được một bộ Viễn Cổ thần thi, tể luyện thành vô địch thi vương đầu tiên, đáng sợ hơn là sau đó thi vương này xuất hiện linh trí, có linh hồn cùng tư tưởng, cuối cùng đã thoát khỏi sự gò bó của thể xác, bay lên thần tiên giới.”

Thần Nam càng cảm thấy hơi bất an, hắn nghe nói Càn Thi phái có thi vương biến thành Thi Thần, nhưng không ngờ lại là sự thật, hắn hỏi: “Vị Thi Thần đó không lẽ lại tụ tập với Càn Thi phái, quan hệ giữa họ rất phức tạp, không biết Càn Thi phái lợi dụng hắn, hay là sáng tạo hắn?”

“Hừ, người nghĩ như vậy là sai, Thi Thần đó cảm ơn tổ sư của Càn Thi phái, trước khi phi thăng đã truyền vào người tổ sư đời thứ nhất chân khí vô thượng của Thi Thần, hình thành nên một tuần hoàn thể hệ kì diệu, vì thế, lần thứ ba hắn hạ phạm, định biến thi thể của tổ sư đời thứ nhất trở thành một Thi Thần mới nên trong lần hạ phạm hai nghìn năm trước, hắn đã để lại một tiểu Huyền giới, đặt thi thể của tổ sư đời thứ nhất tại đó, tọa tiêu của tiểu Huyền giới đó nằm ở một nơi bí mật nào đó trên Phong Đô sơn.”

Thần Nam hít một hơi thở lạnh, thần linh cũng có những nhân vật đặc biệt chết rồi lại sống, sau đó thành thần, nghe nói hùng mạnh hơn nhiều thần linh thông thường, bây giờ nghe thấy những tin này, hắn vô cùng lo lắng, nghi hoặc hỏi: “Vị tổ sư đời thứ nhất đó chẳng lẽ có khả năng biến thành Thi Thần sao?”

“Không phải là có khả năng, mà nhất định thành công. Ông ta đã tĩnh lại từ hàng nghìn năm trước rồi, hơn nữa được Thi Thần đó giúp đỡ nên giữ lại được một chút kí ức của tiền kiếp, mặc dù não ông ta có vẻ cứng nhắc, không linh hoạt, nhưng việc trở thành Thi Thần chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Khốn kiếp!” Con rồng du côn chửi rủa: “Môn phái này lại tà dị thái quá, tổ sư đời thứ nhất trở thành Thi Thần, chỉ nghĩ thôi cũng thật đáng sợ, một kẻ địch như thế làm sao đấu được, có còn để cho Long đại gia

ta sống nữa hay không?”

Thần Nam hỏi: “Việc bí mật như vậy, làm sao người biết được? Hơn nữa lại còn có thông đạo liên kết với Huyền giới đó nữa, điều này...”

“Vị Thi Thần hết lần này tới lần khác hạ phạm không có gì là bí mật cả, rất nhiều người đều biết, còn vì sao biết được bí mật này... ha ha, thiên hạ hàng trăm hàng vạn cầm thú đều lại con cháu của Yêu tộc, chúng ta nếu muốn biết bí mật gì đó, trực tiếp đi tới hỏi đám chim thú sâu bọ ở đó...”

“Hay tuyệt.” Thần Nam kinh ngạc.

“Khốn kiếp.” Tử Kim thần long kêu lên: “Nhỏ tới đám kiến, chuột, chim chóc, to như gấu, voi đều là tai mắt của lão, hừ, Long đại gia cũng có bản lĩnh hiệu lệnh trăm thú, tuy nhiên... bây giờ cơ thể hơi có vấn đề...”

Thần Nam cảm thấy phiền phức đang tới, một Đông thổ hoàng tộc hùng mạnh đã đủ khiến hắn nhức óc, bây giờ lại nghe nói tới việc tổ sư đời thứ nhất của Càn Thi phái có thể trở thành Thi Thần, nếu bị lão quái vật đó biết được hắn diệt phái của lão, lão không chém hắn thành trăm ngàn khúc mới là lạ.

“Có rồi” Thần Nam đột nhiên nắm chặt tay thành quyền, giận dữ nói: “Ta nhất quyết dẫn tên tổ sư đời thứ nhất sắp thành Thi Thần của Càn Thi phái tới Đồ gia gây chuyện, thực hiện kế di họa Giang Đông.” “Grào... thật dã man! Tuy nhiên... đúng là một ý kiến hay, ha ha ha...”

Thần Nam vừa nói ra liền có ngay Tử Kim thần long hưởng ứng, tuy nhiên cần phải viện tới trợ giúp đỡ của Đoan Mộc, thật bất ngờ là ông ta cũng không phản đối hắn mạo hiểm, lão yêu quái này hình như từ đầu tới giờ chưa từng cự tuyệt bất cứ thỉnh cầu nào của hắn, thật khiến người ta không mò ra những suy nghĩ của lão.

“Vậy ta sẽ giúp tới cùng” Đoan Mộc nói: “Sau khi ta mở ra thông đạo không gian của Đông thổ hoàng tộc và Càn Thi phái, mở ra đường thông giữa hai bên, sau đó hoàn toàn đóng lại lối thông từ cả 2 Huyền giới đó vào Côn Luân Huyền giới.”

Theo lời lão yêu ma nói, sau khi hai thông đạo gần như song song được khai thông, sẽ biến thành hình chữ “H”, đoạn ông ta sẽ đóng cửa hai đường thông đạo về Côn Luân Huyền giới biến thành hình “N”.

“Người cầm lấy cái này” Đoan Mộc đưa cho Thần Nam chiếc thú trảo dài nửa tấc, ánh sáng lấp lánh, vô cùng sắc nhọn.

“Đây là thứ gì?”

“Đây là một trong những bảo vật quan trọng của Côn Luân Huyền giới, một vị Xuyên Sơn giáp tiền bối tu luyện tới cảnh giới cao nhất, trước khi phi thăng lên thần tiên giới đã thoát khỏi cơ thể, để lại một thú trảo sắc nhọn nhất, sau đó được các tiền bối tế luyện cẩn thận, trở thành một vô thượng bảo vật đào núi khoét đất, người cầm lấy nó, sau khi người đi ta sẽ đóng lại tất cả các đường không gian thông đạo, nếu tình hình cấp bách, người có thể dùng nó phá phong ấn, trở về Côn Luân Huyền giới.”

Thần Nam hơi cảm động, lão yêu quái này đối xử với hắn cũng không tệ, xoen xoét nói là chỉ giúp hắn chút việc nhỏ, thật khiến người ta không thể nào đoán nổi.

Cánh cửa hỗn độn mở toang, thông đạo phát ra ánh sáng mờ ảo, Đoan Mộc bước vào đi tới Đồ gia Huyền giới trước, Thần Nam và Tử Kim thần long theo sau.

Chương 56: Đồ gia huyền giới

Trong thế giới hiện thực, hai tọa tiêu của hai huyền giới cho dù khoảng cách là vạn dặm, đi thông qua không gian thông đạo, cũng chỉ mất nửa ngày. Hai người và một rồng đi nửa ngày là đến được cửa vào của Đồ gia huyền giới

Đoan Mộc cẩn thận phá một đoạn phong ấn, một vùng ánh sáng mờ mịt soi vào, ông ta quay đầu nói với Thần nam: “Đồ gia huyền giới chính là ở trước mắt, ta phải đi rồi, sau khi trở về, ta sẽ mở ra đường liên kết giữa Càn thi phái và nơi này, sau đó xóa đi vết tích của Côn lôn huyền giới, các người phải cẩn thận đó”

Lão yêu quái quay người bước đi, Thần nam nhìn theo bóng dáng của ông ấy, chỉ nói một tiếng: “Cám ơn”
Cửa vào phát ra ánh sáng mờ ảo, là một cổ động tối tăm, ánh sáng sau khi chiếu vào lập tức sáng lên, đó là một sơn cốc, gần đó là quần sơn điệp trùng

Thần Nam leo lên một đỉnh núi để quan sát, phát giác ra Đồ gia huyền giới đúng là rất rộng lớn, nhìn không thấy bờ bến, núi non sông nước vô cùng tú lệ, so với Côn lôn huyền giới nó cũng chẳng hề kém cạnh gì, đúng là tinh thổ bên ngoài thế giới

“vào... long đại gia tới rồi” Tử Kim thần long gầm lên, lập tức làm cho vạn thú trong quần sơn run rẩy, chim muông bay xáo xác

Lần đầu tiên đặt chân lên vùng đất của đại cừu gia, Thần Nam cũng có chút kích động, chàng đứng trên lưng tử kim thần long, nói: “Nơi này là một nơi không có người, đi, chúng ta đi lên phía trước xem thế nào”

Bay khoảng hai mươi mấy dặm về phía trước, một vùng bình nguyên xuất hiện, vẫn là cảnh sắc tươi đẹp trăm hoa đua nở, cỏ thơm trải khắp mặt đất

Lúc này, dần dần có bóng người xuất hiện trong tầm mắt, Thần nam ở không gian phía xa nhìn đi, chỉ nhìn thấy một vùng nhà cửa xuất hiện ở phía xa, nhìn quy mô.. là một thành phố khoảng năm sáu vạn dân

Trời ơi, một vạn năm phát triển, số lượng nhân khẩu nhà Đồ gia đã nhiều tới như vậy, Thần nam dây lên cảm giác mệt mỏi, nếu như gia tộc này người nào cũng luyện huyền công, bây giờ chàng thật sự muốn quay đầu chạy!

Tuy nhiên, chàng nhìn thấy tiểu phu đi chặt củi, ngư dân bắt cá, và người nông dân làm ruộng, chàng cẩn thận thăm dò một chút, phát hiện thấy những người này căn bản không biết tu luyện, điều này khiến chàng có chút yên tâm

Tử kim thần long bây giờ tu vi đã đạt tới trạng thái ngũ giai đỉnh phong, những thần thông trước kia đã khôi phục được không ít, bây giờ nó cũng có thể tùy ý biến dạng lớn nhỏ rồi, anh chàng này bây giờ nhỏ giống như một con sâu dóm, leo lên trên đỉnh đầu của Thần nam, hay con mắt gian xảo quan sát xung quanh

Cảnh sắc bên trong Đồ gia huyền giới vô cùng đẹp đẽ, cho dù là bên ngoài thành phố của năm sáu vạn dân thì vẫn là trăm hoa đua nở, cỏ xanh ngập tràn mặt đất, vườn trắng nhảy nhót, tiên hay bay lượn, đúng là một nơi tinh thổ cực lạc

Thần nam đóng giả là người trong đồ gia huyền giới, trà trộn vào trong thành phố, người trong thành phố này sinh hoạt rất có chất lượng, nhà nhà hộ hộ đều là điện vũ lâu đài, giống như bước vào thế giới thần tiên, tuy nhiên có nhiều không khí sinh hoạt dày đặc

Trong thành phố, mọi người đi lại, tiếng buôn bán không ngớt, ngời những kiến trúc và cảnh vật hoa thắm ra, nơi đây không có gì khác biệt với thế giới bên ngoài, một thành phố với cuộc sống bình dị

Thần Long đi một vòng quanh thành phố, vẫn chưa phát hiện ra người biết tu luyện, cuối cùng để nhanh chóng hiểu được tình hình nơi đây, không thể không đưa ra hạ sách, tại một góc khuất chàng ta dùng thuật thôi miên, thuật khống hồn trên người một người, và từ người này hiểu được tình hình đại khái ở nơi đây

Nơi đây quả thật là đồ gia huyền giới, tuy nhiên, tuyệt đại đa số người không biết cách tu luyện, có thể bước chân vào lĩnh vực tu luyện hay không, là từ những đứa bé mới ra đời đã được quyết định, những đứa trẻ ở đây khi mới ra đời, đã bị kiểm tra xem có thiên phận với tu luyện không. Chỉ có những kẻ có thiên chất ưu việt mới được đăng kí, sau này mới có thể bước vào thánh địa của đồ gia để tu luyện

Thánh địa của đồ gia cách nơi đây hơn ba mươi dặm, nghe nói nơi đó không chỉ có vô số cao thủ, hơn nữa còn có những nhân vật giống như thần tiên, khu vực đó đối với những người trong thành phố này mà nói có đây về thần bí

Thần nam và con rồng bí ỏ thận trọng đi vào trong vùng thánh địa, từng dãy núi xanh biếc xuất hiện trong đám tiên vụ mù mịt, từng toàn quyển lâu ngọc vũ xuất hiện trong vùng sông núi, giống như cảnh tượng trong cõi mộng, thật khiến người ta nghi ngờ có phải là vô tình bước vào tiên phủ hay không?

Nơi cách thánh địa khoảng mười dặm, thần nam không đi tiếp về phía trước nữa, chàng không hiểu tình hình ở nơi đây, không biết những lão yêu quái ở nơi đây hùng mạnh tới mức độ nào, tuy nhiên quá mạo hiểm

Dù sao thì chàng biết được chuyện này từ một người dân trong thành, nơi đây có những nhân vật giống như thần tiên, có thể đoán rằng, đó là những nhân vật vô cùng đáng sợ đang ẩn cư tu luyện tại đây

” Có nên trực tiếp đánh ra một đòn thiên ma tả thủ không?” Thần nam thật sự không muốn suy nghĩ nhiều, đánh ngay ra một đòn, sau một đòn, có lẽ tất cả những đám cao thủ của Đồ gia đều hoàn toàn bị tiêu diệt, vĩnh viễn tiêu diệt đi đại họa này

Chỉ có điều, khi chàng giơ tay lên lại thấy do dự, chàng nghe Vũ Hình nói, năm nghìn năm trước Đồ gia từng có Vũ thần, mặc dù vũ hình đã tiêu diệt rồi, nhưng trời mà biết được năm nghìn năm nay, gia tộc này có xuất hiện một nhân vật nào như thế hay không?

Đó là sức mạnh cấp tiên thần, nếu như quả thật có những nhân vật như vậy, e rằng một đòn thiên ma tả thủ khó mà tiêu diệt được, vậy thì đợi khi chàng vất đi quân bài cuối cùng, nếu như vũ thần ra tay chàng chết là cái chắc

Thần nam quanh quẩn ở bên ngoài thánh địa của Đồ gia rất lâu, cuối cùng nghiêng rằng nói: “thực hiện kế hoạch thứ hai”

Mục đích cơ bản của chuyến đi tới đây là hiểu tình hình cơ bản ở đây, nếu như điều kiện cho phép. Chàng có thể thực hiện kế hoạch thứ nhất, trực tiếp đánh ra một đòn thiên ma tả thủ, nhưng dựa vào trực giác bản năng, chàng cảm thấy có chút bất an, nơi này dường như ẩn chứa những nguy hiểm khó đoán”

Bây giờ chỉ còn cách rút lui, dẫn tổ sư đời thứ nhất của căn thi phái tới đây, để cho kẻ vô địch thi vương sắp sửa trở thành thi thần đại chiến với Đồ gia

Tử kim thần long vốn là thần thú, bẩm sinh có trực giác nhạy bén, nó cũng phát hiện ra tiên sơn ở phía trước có nguy hiểm rất lớn, nhất định không thể tiến lại gần, nó cũng ngoan ngoan cùng Thần Nam rút về nơi không gian thông đạo

Một người một rồng rút lui, ánh sáng của không gian thông đạo ẩn hiện, mỗi đoạn đường đều có đánh kí hiệu khác nhau, Thần Nam nhanh chóng phát hiện ra đường thông đạo này và con đường trước kia không giống nhau, Lão yêu ma quả thật đã nối đường thông đạo của căn thi phái huyền giới và đồ gia huyền giới với nhau

Chàng và con rồng lưu manh cũng không mù quáng lao vào huyền giới của căn thi phái, mà cẩn thận tìm kiếm, xác định nơi của đường không thông đạo bị đóng lại của Côn lân huyền giới

Thần nam lấy vật báu quan trọng của Côn lân ra, đào mạnh, ánh sáng lóe lên, toại tiêu của cửa động được chàng ta tìm thấy, chàng dễ dàng phá được cánh cửa hỗn độn môn, khi chàng xuất hiện trong hành cung của Đoan Mộc, lão yêu ma đang ngồi trước những hỗn độn môn

Đoan Mộc nói: “Sao về nhanh thế, xem ra ngươi vẫn còn rất quý tính mệnh của mình”

“Tiền bối, ta chuẩn bị thực hiện kế hoạch thứ hai, đợi một lát nữa ta sẽ dụ tổ sư đời thứ nhất của căn thi phái ra khỏi huyền giới mà lão đang sống, phiền người đợi ở đây, đợi sau khi ta trở về đây, lập tức đóng chặt hỗn độn môn, xóa đi tất cả vết tích”

56. Chương 57: Tổ Thi Vương

“Đúng vậy.”

Đoan Mộc do dự một lát, dù sao hậu họa lần này thật khó mà đoán được, nếu nói không cẩn trọng sẽ kéo cả Côn Luân Huyền giới vào, tuy nhiên cuối cùng ông ta vẫn gật đầu: “Được rồi, làm việc phải nhanh nhẹn một chút, không được để lại dấu vết.”

Thần Nam nhảy lên lưng Tử Kim thần long, giục nó nhanh chóng men theo không gian thông đạo đi vào Huyền giới của Càn Thi phái.

“Con lươn kia, thực lực của người bây giờ đã đạt tới ngũ giai đại thành, nhất định các loại thần thông cũng không phục lại không ít chứ nhỉ? Chốc nữa không cần người phải làm gì nhiều ngoài việc nhanh chóng đưa ta chạy trốn, người ta nói thần long bay vạn dặm trong chớp mắt, bay chắc là thể mạnh của người, nhất định không được để cho lão quỷ đó đuổi kịp, nếu không chúng ta chết không có chỗ chôn chôn.”

Đúng trong lúc này, một vùng hỗn độn trước mắt cản đường, Thần Nam biết đã tới nơi, hấn dùng bảo vật Xuyên sơn giáp lợi trảo của Côn Luân Huyền giới, vung mạnh về phía hỗn độn môn đang đóng kín, ánh sáng trong đường thông đạo sáng lóa, rất nhanh sau đó cánh cửa mở ra.

“U u u...”

Một luồng khí lạnh thổi tới, giống như vừa mở địa ngục chi môn, không khí lạnh lẽo đáng tràn vào không gian thông đạo, Thần Nam và con rồng du côn run rẩy, đưa mắt nhìn nhau, cẩn thận đi vào.

Huyền giới của Càn Thi phái so với của Đồ gia hay của Côn Luân khác nhau như thiên đường và địa ngục.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt Thần Nam vô cùng đáng sợ: bầu trời xám xịt, ánh sáng u ám, khắp nơi toàn là bạch cốt, xếp thành những gò đồng gối ngang, hắc vân chao lượn, âm phong gào rú, vô số bạch cốt rung lên, phát ra những âm thanh “răng rắc” khiến người ta dựng tóc gáy.

“Răng rắc, răng rắc..”

Những bộ hài cốt này không biết này đã chất đống ở đây bao nhiêu năm tháng, bất cẩn giẫm lên liền vang lên âm thanh vỡ vụn chói tai.

Thần Nam đứng trên lưng Tử Kim thần long mặc cho nó không ngừng bay lượn khắp vùng đất tử vong này, tìm kiếm tung tích tổ sư đời thứ nhất của Càn Thi phái, theo Đoan Mộc nói, lão thi này đang ngủ say, nơi lão cư ngụ nhất định rất đặc biệt.

Từ không trung nhìn xuống, Huyền giới của Càn Thi phái tăm tối lạnh lẽo, khắp nơi đều là hài cốt, vô cùng rùng rợn.

“Đường như là nơi kia...” Sau khi tới nơi, Tử Kim thần long không dám tùy ý gầm rống mà thì thầm chỉ cho Thần Nam.

Cách đó không xa, một bạch cốt điện sừng sững đứng giữa mấy ngọn bạch cốt sơn cao hàng trăm trượng, ma khí bao quanh tạo cho cung điện nét lạnh lẽo đáng sợ.

“Không hổ là tổ sư đời thứ nhất của Càn Thi phái, dù vẫn đang ngủ say nhưng vẫn phát ra một luồng khí tức tà ác vô cùng mạnh mẽ, thật quá đáng sợ! Xem ra Thi Thần đã không tổn công vô ích rồi!”

Dựa vào trực giác, Thần Nam cảm thấy lão tổ sư đời thứ nhất này mạnh hơn rất nhiều so với hai Thi Vương bị hấn giết chết ở Phong Đô sơn, có lẽ sắp đạt tới cảnh giới Thi Thần.

“Đây đúng là đối thủ tốt của Đồ gia, lão quỷ người nhất định không được làm ta thất vọng!” Thần Nam cười tàn khốc, dường như nhìn thấy cảnh tượng ma khí ngút trời trong Đồ gia Huyền giới.

Huyền giới này không quá lớn, rộng không quá trăm dặm, vậy mà một người một rồng phí rất nhiều thời gian mới tìm thấy một mỏm đá trong rừng bạch cốt.

“Hi vọng tên Thi Vương này giống như những gì Đoan Mộc nói, đầu óc hãy còn cứng nhắc.”

Tử Kim thần long bước vào trong hỗn độn môn trước, Thần Nam nâng một tảng đá nghìn cân, tập trung công lực toàn thân vào trong tảng đá đó, khiến nó phát ra hào quang đoạn hét lớn: “Mở ra” rồi ném mạnh vào bạch cốt điện cách xa nghìn dặm.

“Choang.”

Một tiếng nổ lớn vang lên, tảng đá lớn chứa đựng công lực toàn thân của Thần Nam, đập mạnh vào nóc điện, chớp mắt khiến tòa điện rung chuyển, mấy ngọn bạch cốt sơn gần đó đổ xuống rầm rầm.

“Grào...”

Một tràng quỷ khiếu vang lên trong bạch cốt điện đổ nát khiến cả Huyền giới rung chuyển kịch liệt, các ngọn bạch cốt sơn thi nhau đổ xuống, một luồng ma khí cuộn cuộn bay lên khiến cả không gian đều tối sầm, vô số bộ bạch cốt đều bay lên trên không trung, khí tức tử vong lan tràn khắp không gian.

Thần Nam sồn da gà, đây đúng là ác quỷ vương! Hắn không còn quan tâm tới việc chiêm ngưỡng “tôn dung” của Thi Vương mà chạy thẳng vào không gian thông đạo.

“Grào...” con rồng du côn lạnh sống lưng, theo bản năng, nó cảm thấy nguy hiểm ập tới, Thi Vương thật sự đáng sợ, nó không dám chậm trễ nửa giây.

Lúc này, tốc độ của con rồng du côn đạt tới cảnh giới cao nhất, giống như một tia chớp màu tím lao vào trong không gian thông đạo.

Trong Huyền giới của Càn Thi phái, Thế giới tử vong ở bên ngoài đường thông đạo, màu đen tối bao trùm lên khắp không gian, ma khí vô tận lan tỏa khắp từng tấc trong không gian, vô số bộ bạch cốt đều bay lên không trung

“Grừ...”

Một ác quỷ đầu tóc rối bù bay lên không, bóng người cao lớn phát ra mùi hôi thối, hốc mắt trống rỗng khiến người ta khiếp sợ, khắp người được những phiến vảy xương trắng nhờn phát ra khí tức lạnh lẽo bao phủ, những bộ phận còn lại rỉ ra dòng nước vàng khè tanh tưởi.

Thi vương quan sát một lượt thế giới tử vong nhỏ bé của mình, nhanh chóng phát hiện ra một không gian thông đạo cách đó không xa, lão lắc mình, lưu lại tàn ảnh ở nơi vừa đứng, chớp mắt đã xuất hiện trong đường thông đạo.

“Grừ...”

Một tràng quỷ khiếu vang lên rùng rợn, Thi Vương phát ra từng luồng khí tức thối rửa, hóa thành một đạo bạch quang lao vào trong.

Khi Thần Nam tới gần đồn đồn môn của Côn Luân Huyền giới, nghe những tiếng quỷ gầm đó mà dựng tóc gáy, Tử Kim thần long sợ hãi kêu lên, nhanh chóng tăng tốc độ lên cảnh giới cao nhất, để lại một dải tàn ảnh trong không gian thông đạo.

“Soạt.”

Con rồng du côn lao vào hành cung của Đao Mộc, lão yêu ma vẫn đang quan tâm chú ý tới từng động tĩnh của hỗn độn môn, một người một rồng vừa xuất hiện, hai tay ông ta lập tức vung lên, ánh sáng mờ ảo phát ra, hỗn độn môn nhanh chóng biến mất, mọi vết tích được xóa sạch sẽ.

“Grào...làm long đại gia sợ chết đi mất, lão quỷ này đúng là đáng bị sét đánh chết, căn bản không nên xuất hiện trên đời!”

57. Chương 58: Thi Vương Đấu Với Đồ Gia

Đao Mộc thở dài: “Thật là không ngờ tên Thi Vương đó công lực lại cao thâm như vậy, Đồ gia lần này phiền hà không nhỏ rồi.”

“Vậy càng tốt, nếu không ta há chẳng phải đã công cốc sao, đánh đi, hi vọng tên Thi Vương này không để ta thất vọng, cuối cùng cả Đồ gia và lão quái vật đều bị thương, ta làm ngư ông đắc lợi!”

“Grào... ta chỉ hi vọng tên ác quỷ đó sớm chết đi, hắn khiến long đại gia sợ chết mất, cả đời này cũng không muốn gặp lại!”

Đoan Mộc cười, lấy một chiếc gương đồng ra đặt ở phía trước nói: “Các người cùng tới xem.”

Trong chiếc gương đồng là một màn thanh quang mờ ảo, tuy nhiên lúc lão yêu quái tụng niệm những âm thanh cổ quái thì gương đồng đột nhiên lóe sáng, sau đó dần dần xuất hiện một quỷ ảnh đáng sợ.

“A... không phải chính là lão quỷ đó chứ!”

“Không sai, tốc độ của Thi Vương đúng là đáng sợ, bây giờ lão ta đã sắp tới Đồ gia Huyền giới.”

Thi Vương trong gương đồng tóc tai rối bời, mặt mày nanh ác, toàn thân bao phủ một lớp vảy xương, những bộ phận khác đều là nước vàng rỉ ra xác chết.

“Khốn kiếp! Quái vật này hung ác quá! May mà không đụng phải lão, nếu không chúng ta chết chắc!” Từ Kim thần long thâm kinh sợ.

Thần Nam vừa nhìn Thi Vương trong gương đồng, vừa hỏi Đoan Mộc: “Đây là pháp bảo gì mà soi được hình ảnh của Thi Vương?”

“Đây là thiên nhân của tiền bối Thần ưng trước khi phi thăng để lại trong không gian thông đạo với Đồ gia Huyền giới, dựa vào không gian tọa tiêu mà pháp bảo này cảm ứng được cảnh vật xung quanh.”

Một lát sau, chiếc gương đồng lóe sáng, Thi Vương lao vào trong Đồ gia Huyền giới, ma khí ngút trời trong chớp mắt bao phủ khắp không gian, Huyền giới vốn giống như tiên cảnh, biến thành lạnh lẽo đáng sợ.

Thi Vương đứng trên không trung, gầm rú liên hồi, gương đồng chỉ nhìn thấy hình ảnh, không nghe thấy âm thanh, nhưng Thần Nam có thể cảm nhận được Đồ gia Huyền giới đang rung chuyển.

Xung quanh lão tổ sư đời thứ nhất của Càn Thi phái này tỏa ra ma khí ngút trời, lão ta dường như phát ở đó không có người nên nhanh chóng bay về hướng trấn thành.

Đúng trong lúc này, gương đồng tĩnh lặng giống như mặt hồ bị ném một hòn đá lớn, dao động kịch liệt, hình ảnh nhạt nhòa.

Đoan Mộc thở dài: “Đồ gia quả nhiên có một số nhân vật đáng sợ, chắc rằng sẽ có một trận đại chiến kịch liệt xảy ra!”

Trong Đồ gia Huyền giới, Thi Vương nhảy lên mây, nhanh chóng bay tới tầng không trấn thành, tiếng gầm rú đáng sợ vang lên, ma khí vô biên bao phủ bên dưới, chớp mắt kín cả trấn thành, giống như mặt nhật đã tới.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, từ phía xa một bóng người lao tới, tung một quyền đánh vào vùng ma khí, kim quang chói lòa chiếu sáng không gian, nhanh chóng đánh tan tử khí hôi tanh.

Người dân ở bên dưới đã sợ hãi cứng người, Đồ gia Huyền giới giống như tiên cảnh, chưa từng xuất hiện cảnh tượng ma khí ngút trời và Thi Vương giống như ác quỷ này, tiếng kêu khóc vang lên không ngừng.

“Kẻ nào dám xâm phạm tới Đông thổ hoàng tộc?”

Thi Vương trả lời bằng những tiếng rú rừng rợn, đoạn tổng ra một chưởng, xú khí tràn khắp không gian, tử khí tuôn trào, giống như trường giang cuộn cuộn sóng, đổ về phía người mới tới.

“Hừ, muốn chết?” Người đó đứng trong hào quang vàng rực, không tránh né mà đâm ra một quyền, quang mang lấp lánh chiếu sáng cả không gian và vào đám ma khí, mặt đất rung chuyển, núi non chao đảo, thiên không vạn vật, cả Đồ gia Huyền giới dường như vỡ vụn.

Thông qua gương đồng, Đoan Mộc, Thần Nam, con rồng du côn đều nhìn thấy được chỗ đáng sợ của Thi Vương và cao thủ Đồ gia.

Lúc này, một thi và một người giao chiến kịch liệt, di chuyển đến tầng không một vùng núi non, những đỉnh núi phía dưới đều bị dư lực của trận đại chiến trên không chấn vỡ, ma khí vô tận cuộn cuộn trong không gian, dần dần che lấp kim quang.

Đồ gia cao thủ cơ hồ không chống nổi, nhưng đúng lúc đó, một bóng người vàng rực từ thánh địa của Đồ gia nhanh chóng bay tới, toàn thân phát ra vạn đạo hào quang.

Thi Vương không hề sợ hãi, quỷ thủ vung ra, ma khí cuộn cuộn che lấp thiên địa, vô số đỉnh núi đổ xuống, cảnh tượng như mặt nhật đang tới.

Con rồng du côn vừa quan sát vừa kêu lên: “Grào... tên ác quỷ này thật lợi hại, khiến long đại gia sợ quá!”

Tuy nhiên đúng lúc này, gương đồng lóe sáng, mọi thứ biến mất.

“Sao vậy?” Thần Nam kinh ngạc hỏi.

Đoan Mộc thở dài: “Trận đại chiến này quả thật quá kịch liệt, rất nhiều đỉnh núi đều bị đánh bay, những không gian tọa tiêu mà ta đặt ra đều bị hủy, Ứng Chuẩn thần kính không thể cảm nhận được cảnh vật nữa.”

Thần Nam có muốn xem kết quả của trận đại chiến thế nào đi nữa, cũng không đời nào vào Huyền giới của Đồ gia trong lúc này.

Đương nhiên lúc này đại chiến diễn ra kịch liệt nhất, hắc tướng tượng được cảnh tượng Thi Vương ma khí ngút trời đấu với cao thủ Đồ gia kim quang chói rục.

Mười ngày sau khi tổ sư đời thứ nhất Càn Thi phái xông vào Đồ gia Huyền giới, Thần Nam mấy lần định xông vào thám thính nhưng đều bị Đoan Mộc ngăn lại, cuối cùng lão yêu quái lại thu lại bảo vật có thể mở phong ấn các hỗn độn môn.

Đoan Mộc cho rằng bất luận kết quả thế nào, không gian thông đạo đó cũng không thể mở ra được nữa, lối vào đã bị phá hủy.

Thần Nam hiểu được những lo lắng của ông ta, không miễn cưỡng nữa, suy cho cùng nếu sự tình bại lộ, Đông thổ hoàng tộc sẽ lập tức khai chiến với Côn Luân Huyền giới.

Thật ra, hắc cũng đoán ra được kết quả của trận đại chiến, tổ sư đời thứ nhất Càn Thi phái là một đại ác nhân, nhất định sẽ khiến Đồ gia Huyền giới trời long đất lở, cứ nghĩ tới là hắc lại muốn bật cười, còn lão Thi Vương có bị người của Đồ gia tiêu diệt hay không, hắc không đoán được.

Cuối cùng, hắc được Đoan Mộc cho biết vị trí tọa tiêu ngoại giới của Đồ gia Huyền giới, bèn ghi nhớ thật kỹ, trước mắt chưa thể tiêu diệt được người trong Đồ gia thánh địa, không có nghĩa rằng sau này không thể.

Ở lại Côn Luân thánh địa thêm ba tháng nữa, hắc cảm thấy đã tới lúc rời đi...

58. Chương 59: Đông Thổ Dậy Sóng

Thanh niên cao thủ của Đông thổ hoàng tộc, Loạn Chiến môn, cộng thêm thanh niên cường giả hùng mạnh tới từ vùng cực hàn phía bắc giống như vòi rồng của ba trận cuồng phong quét qua Đông thổ, vô số cao thủ bị ba người này đánh bại.

Các truyền nhân kiệt xuất của chính tà thánh địa lãnh đủ trong cơn sóng gió lần này.

Truyền nhân của Tứ đạo trong tà đạo lục đại thánh địa: Tình Dục đạo, Tuyệt Tình đạo, Hỗn Thiên đạo, Hiên Viên đạo đều bước chân vào tu luyện giới khá lâu.

Đông thổ xáo động, truyền nhân Tình Dục đạo, hai huynh muội Nam Cung Tiên Nhi và Nam Cung Ngâm, đại chiến với cao thủ Loạn Chiến môn, mặc dù giết được hai đối thủ, nhưng cả hai đều trọng thương.

Truyền nhân của Hiên viên đạo Hiên Viên Phong và truyền nhân của Tuyệt Tình đạo Tề Đằng, lần lượt thảm bại trong tay đệ nhị cao thủ của Loạn Chiến môn, Hiên Viên Phong vong mạng đương trường, Tề Đằng trọng thương bỏ trốn, đến giờ vẫn chưa rõ sống chết.

Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương Hạng Thiên từ Tây thổ trở về Đông thổ, gặp ngay đệ nhất thanh niên cao thủ Đồ Hạo, bị đánh trọng thương, phải nhảy xuống vách núi, sống chết cũng chưa rõ.

Đồ Hạo ba tháng trước trong trận chiến với Thần Nam, bị chọc tức tới thổ huyết trọng thương, thiếu chút nữa mất mạng, nhưng thu hoạch của hắc trong trận chiến đó không hề nhỏ, sau khi trở về Huyền giới của Đồ gia, bế quan hai tháng mới hồi phục.

Hắn ta tìm kiếm bản cảm kị võ học trong võ khố của Đỗ gia, Huyết Ma thái phủ hòa nhập cùng với Thuận Thiên thất thần kiếm, tu vi tiến bộ hơn hai tháng trước rất nhiều, gần như bước sang cảnh giới lục giai cao thủ.

Đỗ Hạo hiểu được ý nghĩa của Huyết Ma thái pháp, loại ma công này cần máu để đột phá, nên sau khi xuất quan liền học theo cách của Loạn Chiến môn, tới đâu cũng điên cuồng khiêu chiến.

Truyền nhân của bốn nơi trong chính đạo ngũ thánh địa, Đạm Đài thánh địa, Thiếu Lâm tự, Tử Tiêu cung, Vô Ưu cung bước vào tu luyện giới.

Truyền nhân Vương Huy của Tử Tiêu cung gặp phải đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Loạn Chiến môn Lí Nhược Lan, thảm bại mà chết, truyền nhân của Vô Ưu Cung là Nhạc Kinh gặp phải đệ nhất thanh niên cao thủ Đỗ gia Đỗ Hạo, bị kiếm thứ ba trong Thuận Thiên thất thần kiếm chém rơi đầu.

Trong số các truyền nhân của chính tà thánh địa, biểu hiện nổi bật nhất thuộc về Huyền Trang và Mộng Khả Nhi.

Huyền Trang hòa thượng bình thường không lộ mặt, nhưng lần này đã lộ ra thực lực, được biết hảo hữu Vương Huy thảm bại trong tay đệ nhất cao thủ của Loạn Chiến môn Lí Nhược Lan, đáng vẻ cao tăng đắc đạo thường ngày bay biến sạch, y hoàn toàn điên cuồng, trở thành một huyết hòa thượng thật sự.

Lúc gặp được đệ tam cao thủ thế hệ thanh niên của Loạn Chiến môn Lí Trường Phong, Huyền Trang liền tiếp chém đối phương thành một trăm linh tám khúc. Lí Trường Phong tới chết cũng hơi không tin được, vị hòa thượng siêu trần thoát tục, sau khi đánh bại hắn, đã dùng thủ đoạn đáng sợ đến thế, hơn nữa trong lúc động thủ luôn mỉm cười.

Lí Trường Phong từng đại chiến với Thần Nam, vốn cho rằng ngoài Thần Nam ra, không ai đánh bại hắn, không ngờ vừa xuất hiện liền bị Huyền Trang hòa thượng tiễn về Tây phương cực lạc.

Sau đó, Huyền Trang hòa thượng khẽ nhìn thấy người của Loạn Chiến môn là điên cuồng chém giết, đệ bát, đệ cửu, đệ thập thanh niên cao thủ của môn phái này đều bị y chém thành một trăm linh tám đoạn, khiến các cao thủ Đông thổ vô tay ca ngợ.

Biểu hiện của Mộng Khả Nhi càng kinh ngạc, trận chiến đầu tiên gặp phải đệ tam cao thủ Đỗ Phi của Đỗ gia, chưa cần dùng tới Đạo gia chí bảo ngọc liên đài, chỉ dùng kiếm cũng chém Đỗ Phi thành tám đoạn.

Mộng Khả Nhi vốn dĩ không đến mức đẳng đẳng sát khí như vậy, nhưng lời nói của Đỗ Phi đã khiến nàng ta giận điên người, hắn dám cuồng ngôn hót tay trên sê Đỗ Hạo, cướp nàng ta về làm vợ trước.

Điều này động chạm tới tâm bệnh của nàng, từ khi kết thành phu thê cùng Thần Nam một cách hoang đường trong mấy ngày ở Tây đại lục, lửa giận luôn bốc lên ngùn ngụt mà không có chỗ trút ra, cái gì tâm pháp thanh tịnh vô vi đều không cần để ý tới, bây giờ nàng chỉ muốn giết người, lời nói của Đỗ Phi, đã chú định hắn phải thảm tử.

Tiếp đó, nàng chạm trán đệ nhất cao thủ của Loạn Chiến môn Lí Nhược Lan.

Nếu là trước kia, Mộng Khả Nhi nhất định không phải là đối thủ của Lí Nhược Lan, nhưng cuộc hôn nhân hoang đường với Thần Nam khiến nàng cơ hồ phát điên, kích phát sức mạnh phong ấn trong người nàng nên tu vi không kém bất cứ thanh niên cao thủ nào ở Đông thổ.

Lí Nhược Lan và Mộng Khả Nhi không tiến hành sinh tử đại chiến, họ đều biết rằng, nếu nhất định phải phân tranh cao thấp, cả hai người e rằng đồng quy ư tận, trước lúc nắm chắc thắng được đối phương, không ai muốn mạo hiểm.

Tiếp đó, Mộng Khả Nhi gặp đệ nhất cao thủ thế hệ trẻ Đỗ Hạo của Đỗ gia, nếu không nhờ sức mạnh phong ấn gần đây được kích phát, e rằng nàng sẽ đi theo vết xe đổ của vị tổ sư khi xưa: bị Đỗ gia cướp về làm vợ.

Đại chiến nổ ra, hai người đều bị nội thương không nhẹ, lúc nhận ra thanh niên cường giả từ vùng cực hàn phía bắc đang đến gần tới nên hai người đều rút lui.

Mộng Khả Nhi cảm nhận rất rõ điểm đáng sợ của đối phương, Đỗ Hạo cũng vô cùng giận dữ, gã từ lâu đã thể rằng, sẽ lấy bằng được thánh nữ của Đạm Đài thánh địa về làm vợ, không ngờ cả khi tu vi đột phá mà

đánh trơ mắt nhìn thê tử trong lòng bỏ đi, khiến hấn vô cùng phẫn nộ.

Thần Nam cuối cùng cũng ra khỏi Côn Luân Huyền giới, ở đó, tu vi của hấn khó lòng tiến triển, bây giờ hấn cần những trận đại chiến kịch liệt để tìm đột phá từ những giờ phút sinh tử. Long Bảo Bảo bị để lại trong Côn Luân Huyền giới, thay Thần Kim tử long trở thành mối họa của Côn Luân.

Ba tháng tu luyện cuối cùng đã kết thúc.

Núi Côn Luân điệp trùng, mạch núi liên miên bất tuyệt, cảnh tượng hùng vĩ, sơn thanh thủy tú, cây cối tốt tươi.

Chỉ có điều, hôm nay trên bầu trời một giọng hát như lệnh vỡ vang lên phá vỡ đi không khí yên tĩnh của dãy núi.

Tử Kim thần long cong Thần Nam vừa cực tốc phi hành vừa rống lên: “Sông lớn chảy về đông, sao trên trời vây quanh Bắc đẩu tinh. Nói đi là ta đi, chúng ta đều có con đường riêng, trên đường gặp chuyện bất bình gầm một tiếng, lúc cần ra tay thì ra tay, phong phong hỏa hỏa tràn vào cửu châu, ha ha ha, chà chà, ha ha ha.. Trên đường gặp chuyện bất bình gầm một tiếng, lúc cần ra tay thì ra tay, phong phong hỏa hỏa tràn vào cửu châu...”

Những gì đang đợi Thần Nam chính là chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu.

59. Chương 60: Kẻ Bị Đóng Băng Vạn Năm

Sau khi tiến vào Tấn quốc, hấn không yên tâm, chỉ sợ Long gia xảy ra biến cố gì nên ra lệnh cho Tử Kim thần long tới đó.

Chỉ có điều, khi hấn tới nơi mọi thứ đều trống trơn, người nhà Long gia không còn ai, nghe những người ở quanh đó nói lại thì ba tháng trước Long gia đã chuyển đi rồi.

Hấn hơi yên tâm, Long gia dù sao thì cũng là thế gia truyền thừa hàng nghìn năm, nhất định có nhiều con đường để rút lui. Bây giờ Đông thổ không yên, bọn họ tạm thời rút khỏi tu luyện giới.

Đúng lúc Thần Nam định quay lưng bước đi thì một bé gái đáng yêu đột nhiên chạy tới, vui mừng gọi: “Đại ca ca, muội gặp huynh rồi, Long Vũ tỉ tỉ gửi cho huynh một bức thư!”

Thần Nam nhận lấy bức thư, mở ra liền ngửi thấy nước hoa thơm thoang thoảng, bên trên có viết bảy chữ: “Không thể quên được chốn giang hồ.”

Trong lòng hấn vô rung động, “Không thể quên được chốn giang hồ...”...từ đáy lòng hấn dấy lên tư vị khó tả.

Long Vũ thần thái rạng rỡ, phong thái tự tin.

Người con gái tuyệt sắc này đúng là khác thường, nhẹ nhàng phát tay áo, quay người bước đi, trong tim dường như không hề lưu luyến.

“Không thể quên được chốn giang hồ.”

Câu nói này khắc trong lòng hấn.

Hấn xúc động ôm lấy cô bé: “Nói cho đại ca ca biết, Long Vũ tỉ tỉ đi đâu rồi? có phải là đi quy ẩn cùng với gia đình không?”

“Long Vũ tỉ tỉ nói tỉ ấy phải đi vào giang hồ...” Giọng nói ngây thơ vang lên bên tai Thần Nam.

“Con lươn kia, chúng ta đi.”

Tử Kim thần long từ phía xa bay tới, hỏi: “Đi đâu?”

“Vào giang hồ.”

“Người thần kinh sao, con sông nào, cái hồ nào! Nói cụ thể đi.”

“Muốn đi? Không dễ như vậy đâu!” Mộng Khả Nhi áo trắng tung bay, đứng trên ngọc liên đài ngũ sắc, từ phía xa nhanh chóng bay tới, nét mặt nàng dù vô cùng bình tĩnh, nhưng Thần Nam nhìn ngược nàng phập phồng là biết được trong lòng nàng đang dao động kịch liệt.

“Grào...thì ra là tiểu nương bì ngươi! Bây giờ Long đại gia tu vi đại thành, không còn sợ ngươi nữa. Grào...một trăm...” Con rồng du côn kêu gào ầm ĩ, quang chương khổng lồ liền bật chặt mồm nó lại.

“Con lươn kia chết tiệt, mau câm mồm cho ta, bây giờ không được nói gì hết, không được làm loạn lên.” Thấy Tử Kim thần long lộ vẻ nghi hoặc, Thần Nam vội vàng nói: “Ngươi không cần đa sự...”

Nhưng Mộng Khả Nhi nghe thấy lời Tử Kim thần long, lập tức biến sắc, thét vang, hình tượng thánh nữ hoàn toàn bay sạch.

“Con rồng vô lại, ta phải giết ngươi! Thần Nam, ta phải giết ngươi!” Mộng Khả Nhi điều khiển ngọc liên đài nhanh chóng lao tới, nàng ta phụng mệnh sư phụ, chuẩn bị vào Côn Luân sơn, liên hợp Yêu tộc, không ngờ lại gặp Thần Nam ở đây.

Thấy Mộng Khả Nhi tức giận tới cực điểm, Thần Nam lúc đó không hề nói gì, nhảy lên lưng Tử Kim thần long, thét lớn: “Con lươn kia, nhanh chạy trốn, coi như ta cầu xin ngươi!”

Tử Kim Thần long hơi bực mình, khó khăn lắm tu vi mới tiến triển, lại thêm có Huyền Vũ giáp hộ thể, đang chuẩn bị đương uy diệu võ một phen, nhưng bây giờ lại phải bỏ chạy...

“Grào...tiểu nương bì, tạm biệt!” Con con rồng du côn vốn gian xảo, nó dường như cảm nhận được điều gì, không muốn đổ dầu vào lửa kiểu “một trăm lần” nữa.

“Con rồng vô lại, ngươi dừng lại cho ta, Thần Nam ta phải giết ngươi!”

Mộng Khả Nhi đứng trên ngọc liên đài đuổi theo sát gót, nhưng Tử Kim thần long đã khác trước, tốc độ của Thần Long vốn vượt qua vạn dặm trong nháy mắt, Mộng Khả Nhi sao có thể bắt kịp?

“Thần Nam, ta phải giết ngươi!” Từ phía xa vọng lại tiếng thét khản đặc của Mộng Khả Nhi.

Cuối cùng Tử Kim thần long và Thần Nam cũng cắt đuôi được Mộng Khả Nhi, một người một rồng bay về phía bắc Tấn quốc.

Thần Nam biết thanh niên cường giả tới từ vùng cực hàn phía bắc đang ở quanh đó, cũng lơ mơ đoán ra đó là ai, trận chiến vạn năm trước lại tiếp tục kéo dài tới tận bây giờ.

Bản thân Đông Phương Trường Minh cũng không thể ngờ y có thể sống lại sau vạn năm, khi đó y vốn thuộc Phá Diệt đạo, là nhân vật số một số hai trong thế hệ trẻ khi đó, chỉ thất bại một lần vào năm mười sáu tuổi, tuy Thần Nam từng đánh bại y nhưng cuối cùng vẫn chết trong tay y.

Mặc dù khiêu chiến với người tu vi bị phế một nửa không hay ho gì nhưng vì báo thù cho lão tổ, y căn bản không để ý tới điều này.

Vạn năm trước, gia tộc của Đông Phương Trường Minh và Thần gia đã kết một mối thù oán khó giải.

Đại ma đầu Đông Phương Vân Phi, gia gia của y từng đã gây ra họa loạn cho tu luyện giới, bị nhất đại thiên kiêu Thần Chiến giết chết.

Để báo thù cho Đông Phương Vân Phi, người của Phá Diệt đạo đã mời cái thể đại ma vương Đông Phương Khiếu Thiên, người tung hoành thiên hạ một đời chưa từng gặp đối thủ, lúc về già tu vi đã đạt tới cảnh giới Tiên Võ, nhưng không muốn phá toái hư không phi thăng mà tự phong ấn bế quan trong băng huyết.

Để báo thù cho tông tôn Đông Phương Vân Phi, Đông Phương Khiếu Thiên rời khỏi huyết băng, tìm tới Thần gia, và thất bại trong tay Thần Chiến, sau đó, Thần Chiến vì Vũ Hình mà nghịch thiên đoạt mệnh, dùng lão làm đỉnh lò, khiến lão hồn phi phách tán.

Đây là mối thù khắc cốt ghi tâm đối với Đông Phương Trường Minh, ngô hầu báo thù cho hai vị lão tổ, y dùng xảo kế khiến Thần Nam đang lúc tinh thần bạc nhược chấp nhận lời ước chiến.

Một người tu vi đã phế một nửa, muốn mượn tay hắn để từ già cuộc sống, một đấng trong lòng ôm thù hận, định báo thù cho lão tổ, kết quả đương nhiên không cần đoán.

Đông Phương Trường Minh một chưởng đánh đứt tâm mạch của Thần Nam, sợ vô địch cường giả Thần Chiến báo cừu nên trốn vào nơi Đông Phương Khiếu thiên bế quan lúc cuối đời, ở đó bảy năm khổ luyện huyền công mới dám xuất quan.

Nhưng khi y vừa bước ra khỏi băng huyết, gặp phải thiên địa đại biến, không gian phá toái, thần tiên rơi rụng... đương nhiên y cũng chỉ nhìn thấy vậy, đã bị vùi lấp trong băng cốc đồ sập, y chặt vật bỏ vào trong huyền ngọc băng quan, từ đó mất đi tri giác...

Không ngờ khi tỉnh lại đã trải qua vạn năm, y nhanh chóng học ngôn ngữ của người đại lục bây giờ, hiểu được tình hình hiện tại, trong lúc vô tình nghe thấy cái tên Thần Nam, tìm hiểu được đặc điểm của huyền công gia truyền mà Thần Nam sử dụng, y có dự cảm rằng người này và người của vạn năm trước dường như... y không đợi được nữa, vội vàng xuôi Nam.

Y cảm khái vô hạn, chỉ có cảm giác, kẻ địch sắp tới trận chiến vạn năm trước sẽ tiếp tục tới bây giờ.

Lúc này Thần Nam đang đại khai sát giới ở cách đó mười dặm.

Mười mấy ngày truy sát, Thần Nam cuối cùng cũng phát hiện được tung tích địch nhân, cười Tử Kim thần long bay về nơi của Đông Phương Trường Minh, thì nhìn thấy Huyền Trang hòa thượng toàn thân đầy máu bị đệ tử Đồ gia và Loạn Chiến môn bao vây, tình mệnh nguy kịch.

Không cần hấn phải ra lệnh, Tử Kim thần long lao xuống quất mạnh đuôi, quét bay đi mười mấy người giải nguy cho Huyền Trang.

Mấy đệ tử này không ai đạt tới ngũ giai cảnh giới, nhưng Huyền Trang hòa thượng đã bị trọng thương từ lúc gặp Lí Nhược Lan, chạy tới nơi này thì bị đám đệ tử của hai nhà vây ráp nên mới gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Thần Nam tay xách ma đao, lao vào trong vòng vây, những tu luyện giả chưa đạt tới ngũ giai cảnh giới, không mấy may uy hiếp tới hấn, lập tức hấn như một ma thần khát máu, vung đao là máu đổ.

“Phập.”

Trường đao chẻ đôi đầu một đệ tử Đồ gia, máu, óc rải khắp nơi.

“Choang, choang.”

Ma đao chém gãy bảy kiện binh khí, bảy chiếc đầu cũng rụng theo, bảy xác chết không đầu phun máu ào ào.

“Phập, phập, phập.”

Máu bắn tứ tung, ma đao xuyên từ ngực qua tim năm người thành một xâu, máu tươi phun tứ tung.

Thần Nam hóa thân thành tu la ma vương, ma đao trong tay thành đồ đao, chém ngang chém dọc, đầu người lăn lóc, tay chân bay tung tóe, toái thì vạn đoạn, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, máu nhuộm đỏ mặt đất, không quá một khắc, mấy chục cao thủ đều trở thành những mảnh xác vụn.

Huyền Trang hòa thượng hơi sững sờ, đây mới là nghệ thuật giết người, huyết hòa thượng cũng sinh lòng cảm khái.

“Thần Nam quả nhiên là người, ha ha ha... không ngờ vạn năm sau sống lại, ta lại gặp được người, đúng là ý trời, ý trời! Ân oán giữa hai nhà chúng ta, và cả ân oán vạn năm giữa hai chúng ta, thôi thì bây giờ hãy tiến hành trận chiến cuối cùng.” Đông Phương Trường Minh lướt tới đây, dùng ngôn ngữ từ vạn năm trước thét lên.

“Hay quá, các người đều đã ở đây, tiết kiệm thời gian cho ta khỏi phải đi tìm” Chiến đấu cuồng nhân, tuyệt sắc mỹ nữ Lí Nhược Lan, ứng trên phi kiếm nhanh chóng lao từ trên không xuống.

“Hắc hắc hắc...” Đồ Hạo cười nham hiểm, gã cùng với Lí Nhược Lan đuổi theo Huyền Trang hòa thượng tới đây, không ngờ lại gặp được tử địch Thần Nam nên cất tiếng: “Thần Nam, ta tu thành ma công, chỉ hận không thể nào tìm được người, cuối cùng cũng phát hiện được người, ngày chết của người đến rồi.”

Đúng trong lúc này, trên không trung ở phía xa xuất hiện một đạo ánh sáng ngũ sắc, bóng dáng tuyệt mỹ hiện ra giống như cửu thiên huyền nữ giáng trần, Mộng Khả Nhi đứng trên ngọc liên đài, chớp mắt đã tới gần.

Năm thanh niên cường giả cuối cùng cũng tụ tập lại.

60. Chương 61: Liệt Thiên Thập Kích

Tuyệt sắc mỹ nữ Lý Nhược Lan phong thái xuất trần, dung nhan tuyệt mỹ đầy vẻ điên cuồng, hết nhìn Đông Phương Trường Minh lại nhìn Thần Nam, cuồng nữ hiếu chiến này đang dấy lên dục vọng chiến đấu vô hạn.

Đỗ Hạo nở nụ cười tàn khốc, giống như mãnh thú sắp thấy mồi, hai mắt phát ra hung quang, gương mặt vốn anh tuấn hiện rõ vẻ nanh ác.

Mộng Khả Nhi cước đạp ngọc liên đài, dung nhan tuyệt mỹ lạnh tanh, lúc này nàng lặng lẽ như mặt hồ ngàn năm, không ai đoán lần ra chút dao động nào trong lòng nàng mà chỉ thấy nàng lặng lẽ đứng trên không trung.

Thần Nam cảm thấy áp lực rất lớn, ngoài Lý Nhược Lan phân chia tinh lực lên cả hắn và Đông Phương Trường Minh ra, những người khác đều tập trung tinh lực lên hắn.

Kể địch vạn năm trước đã sống lại khiến hắn cảm khái vô hạn, trận chiến sinh tử vạn năm trước kéo dài tới tận bây giờ, những thù oán giữa hai người không thể nào hóa giải được, sẽ phải có một người ngã xuống, đây là kết cục tất yếu.

Đông Phương Trường Minh đem đến cho hắn một cảm giác rất đáng sợ, thần thái và khí chất đó... giống Đại ma vương Đông Phương Khiếu Thiên vạn năm trước như tạc, nhìn y mà Thần Nam cảm thấy như được chứng kiến lại phong thái của cái thể ma vương năm đó.

Thần Nam hiểu rằng, công pháp mà Đông Phương Trường Minh và Đại ma vương cùng một mạch, tu luyện tới cảnh giới cao nhất, trong nhân gian khó gặp đối thủ, bây giờ tu vi của Đông Phương Trường Minh nhất định đã đạt tới cảnh giới vô cùng đáng sợ, nếu không làm sao phát ra được khí thể giống hệt cái thể ma vương.

Trong mắt cuồng nữ Lý Nhược Lan rực cháy quang mang hiếu chiến, khiến Thần Nam cảm thấy vô cùng bức bối, đây chính là một đối thủ cực kỳ khó nhằn, trên đời không gì đáng sợ hơn những kẻ điên cuồng chiến đấu.

Ánh mắt Đỗ Hạo phát ra quang mang hung dữ như dã thú, khiến Thần Nam rung mình, ở đây kẻ muốn giết hắn nhất, đương nhiên là Đỗ Hạo, còn với hắn, Đỗ gia còn đáng hận hơn cả kẻ địch vạn năm trước là Đông Phương Trường Minh.

Ba người kia đều phát ra chiến ý cao vọt, áp lực tinh thần khủng khiếp ép tới Thần Nam, chỉ riêng Mộng Khả Nhi trên không dường như không phát ra chút dao động nào, cơ hồ vô cùng bình tĩnh như một người bàng quan.

Tuy nhiên đó chỉ là bề ngoài, mỗi khi nhớ tới những chuyện xảy ra ở Tây đại lục, vị tiên tử thánh khiết của Đạm Đài cổ thánh địa này lại như muốn phát cuồng.

Áp lực tinh thần cứ phải nén trong lòng càng đáng sợ hơn, giống như một thần kiếm sắc nhọn nhằm thẳng vào tim của Thần Nam, ba người kia không cảm ứng được nhưng hắn có cảm giác sau lưng bị một mũi kiếm nhọn đâm vào.

Tử Kim thần long cũng cảm giác thấy áp lực tinh thần đáng sợ phát ra từ những thanh niên cường giả kia, tuy nhiên gần đây thực lực của nó tiến bộ, lại có thêm Huyền Vũ giáp hộ thể, nó dù tỏ vẻ nhơn nhơn nhưng thật ra đã sẵn sàng ứng phó bất cứ lúc nào.

Huyền Trang toàn thân đầy máu, nhìn chăm chăm Lý Nhược Lan đứng trên phi kiếm, giới đao trong tay y không ngừng rung lên, cái chết của hảo hữu Vương Huy khiến vị đệ tử kiệt xuất của nhất của Thiếu Lâm

Tự muốn phát điên, gần đây y đã giết được vô số đệ tử Lý gia, nhưng bây giờ gặp Lý Nhược Lan, y lại có cảm giác bất lực, biết rõ rằng mình không phải là đối thủ của ả cuồng nữ kia.

Mái tóc Đông Phương Trường Minh tung bay rối bời, lạnh lùng nhìn Thần Nam, dùng ngôn ngữ vạn năm trước nói: “Khi đó tu vi của ngươi đã bị phế một nửa, giết ngươi trong tình trạng đó là điều sỉ nhục với ta, bây giờ thì tốt rồi, ta có thể lại dùng máu của ngươi để rửa sạch đôi tay ta, tu vi của ngươi đã đột phá tới cao độ không ngờ, vậy mới đủ tư cách là đối thủ của ta.”

Thần Nam dù được Lý Nhược Lan cho biết Đông Phương Trường Minh sống lại từ trong băng quan, hiểu được nguyên nhân mà hấn vạn năm không chết, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy vẫn khiến hấn bất ngờ.

Hấn cũng dùng ngôn ngữ của vạn năm trước đáp: “Không ngờ, ngươi cũng xuất hiện trên đời này, ân oán giữa ta và ngươi kéo dài tới vạn năm sau, cũng nên giải quyết, Đông Phương Trường Minh, ngươi có thể cho ta biết chuyện xảy ra vạn năm trước không? Ta muốn biết tình hình của phụ thân, mẫu thân ta?”

Dù đó là sinh tử đại địch của hấn, nhưng hấn vẫn nhẫn nhịn yêu cầu, một mình sống lại sau vạn năm, những đau khổ trong lòng không cần nghĩ cũng biết. Thật khó có được cơ hội hỏi thăm tin tức phụ mẫu như hôm nay, tuy biết không thể thay đổi được gì, nhưng hấn vẫn rất muốn biết.

“Ta không biết” Đông Phương Trường Minh giận dữ: “Bớt nói nhăng đi, hôm nay không phải ngươi chết thì ta chết, chúng ta nhất đao giải quyết triệt để ân oán vạn năm trước.”

Thần Nam bình tĩnh lặp lại câu nói lúc này: “Ta muốn biết tình hình của phụ mẫu ta.”

“Ngươi chết tới nơi rồi, còn quản nhiều thế làm gì?” Đông Phương Trường Minh càng tỏ ra nóng nảy, mái tóc không gió mà dựng lên, vẻ mặt hiện rõ nét nanh ác.

Thần Nam vẫn vô cùng bình tĩnh: “Xem ra ngươi rất yếu đuối, bộ dạng bây giờ của ngươi bộc lộ hết những lo lắng trong, hóa ra ngươi không rửa sạch được những việc vạn năm trước, nên không muốn ai chạm tới nỗi đau trong lòng, có lẽ ngươi hoàn toàn không thích ứng được với cuộc sống hiện tại.”

“Nói nhăng, chết là chết, sống là sống, có cái gì to tát đâu, trong quá khứ ta xưng hùng, đến giờ vẫn xưng tôn.” Đông Phương Trường Minh điên tiết.

“Vậy ngươi hãy nói cho ta biết sự việc vạn năm trước, tình hình sau này của phụ mẫu ta.”

“Ta không biết... ta không biết. ... đừng hỏi ta những chuyện vạn năm trước! Ngươi vẫn còn may mắn hơn ta...” Đông Phương Trường Minh ngửa mặt lên trời thét lớn: “Ta ở trong băng huyết bế quan bảy năm, thân nhân, bằng hữu, cả sư muội thanh mai trúc mã chờ đợi ta... cuối cùng ta đã đợi được tới ngày phá quan, nhưng lại gặp ngay phải lúc thiên địa đại biến rồi vĩnh viễn mất đi họ... mất đi thân nhân, bằng hữu, sư muội thanh mai trúc mã...a a a... ta hận.”

Thần Nam không ngờ Đông Phương Trường Minh còn một khuôn mặt khác, không hề tàn khốc máu lạnh như trong tưởng tượng, hấn im lặng hồi lâu, đợi đối phương bình tĩnh lại mới nói: “Gặp lúc thiên địa đại biến, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta nhìn thấy thiên không phá toái, mặt đất lún xuống, sóng từ Bắc Hải vươn tới trời cao... thấy thần tiên rơi rụng... như mặt nhật của thế gian đang tới, ta không biết gì, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì thì đã bị chôn vùi trong băng cốc.”

Lời kể của Đông Phương Trường Minh có vẻ trầm lắng, cuối cùng y ngẩng đầu lên, nhìn Thần Nam chăm chăm: “Ngươi đã biết chuyện của ta, bây giờ hãy mau nói cho ta nghe những bí mật của việc ngươi sống lại.”

“Chẳng lẽ xảy ra thần tiên đại chiến? Hay là... thật sự xảy ra thiên địa đại biến?” Thần Nam lẩm bẩm, cho tới khi cảm thấy sát khí đáng sợ của Đông Phương Trường Minh dồn tới, hấn mới nói: “Ta sống lại ở Thần Ma lăng viên, ta không biết sao ta lại xuất hiện ở nơi đó, thật sự không biết tại sao mình sống lại.”

Rõ ràng cả hai đều rất quan tâm tới chuyện vạn năm trước, đều hi vọng giải được câu đố này.

“Được rồi, bây giờ ngươi có thể yên tâm mà chết, nếu ta tra ra chân tướng, ta sẽ đốt tiền giấy cho ngươi biết” Đông Phương Trường Minh tỏ vẻ hung hãn: “Ta và ngươi thế bất lưỡng lập.”

Đúng lúc y chuẩn bị ra tay với Thần Nam, thì trực giác nhạy cảm cảm nhận thấy người bên cạnh đang cười nhạo, liền lập tức dừng tay quay người lại.

Đỗ Hạo biết Đông Phương Trường Minh và Thần Nam dùng ngôn ngữ của cổ đại lục, nhưng gã không hiểu gì, y được Lý Nhược Lan cho biết Đông Phương Trường Minh là cao thủ sống lại từ trong băng quan, vì thế cũng không cảm thấy có gì kì lạ.

Nhìn thấy Đông Phương Trường Minh đột ngột quay lại nhìn mình, Đỗ Hạo giật nảy người, vừa nảy thấy thanh niên cao thủ này chuẩn bị động thủ với Thần Nam, bất giác nở nụ cười, y muốn nhân cơ hội này xem trong ba tháng qua tu vi của Thần Nam tiến bộ đến đâu, không ngờ lại bị Đông Phương Trường Minh phát hiện ra vẻ đắc ý, ánh mắt đầy vẻ thù hận nhìn y.

Y vốn vô cùng cuồng ngạo, nhìn thấy Đông Phương Trường Minh nhìn mình bất thiện liền quát: “Người nhìn ta làm gì??”

Đông Phương Trường Minh lạnh lùng nhìn hắn, dùng ngôn ngữ đương thời đáp: “Người cho rằng mình rất mạnh sao? Lại dám dùng cái giọng đó nói chuyện với ta, với ta, người chẳng qua chỉ đến thế là cùng!”

Đỗ Hạo tự phụ khó ai bì kịp, bị một thanh niên cổ quái coi thường như vậy làm sao chịu nổi, đáp lạnh tanh: “Có mạnh hay không, người thử là biết!”

Sau khi tu luyện Huyết Ma thái pháp, y trở nên vô cùng khát máu, có lúc hiếu chiến hơn cả cuồng nữ Lý Nhược Lan, dù biết thanh niên nam tử sống lại từ trong băng quan này có phần cổ quái, nhưng y không hề sợ hãi, chỉ muốn chém đối phương nát xác dưới kiếm của mình, hoàn thành Huyết Ma thái pháp ma công.

“Hừ.”

Đông Phương Trường Minh hừ lạnh, nhấc tay phất ra một chưởng, cương khí màu tím hữu hình hữu chất cuộn cuộn tràn ra như ngọn sóng trào dâng, khí thế kinh nhân, nơi cương khí quét qua, vô số tàn thi, binh đao gãy vụn đều bị lật tung lên rồi hóa thành bụi.

Đỗ Hạo cười nhạt, chém ra một chưởng, cương khí vàng rực phóng đi cuộn cuộn, lao vào luồng khí màu tím.

“Ầm.”

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất xung quanh nứt ra những rãnh lớn, vết nứt lan rộng, đệ tử Lý gia và Đỗ gia ở phía xa kêu lên thảm thiết liên hồi, bốn mươi mấy người đều bị đánh bay lên rồi nổ tung trên không trung.

Đây là âm lực va chạm giữa Đông Phương Trường Minh và Đỗ Hạo, sức mạnh đáng sợ của hai đại cao thủ không hề làm vỡ mặt đất, mà truyền xuống lòng đất, gặp phải cảm ứng khí cơ gần nhất sẽ lập tức đổ vào, khiến đệ tử Đỗ gia và Lý gia trong người có nội lực đều bị nổ tung.

Trong lúc đó, Mộng Khả Nhi và Lý Nhược Lan nhanh chóng lao lên không trung cách ra xa một quãng, Thần Nam kéo Huyền Trang hòa thượng nhảy lên lưng Tử Kim thần long lao đi.

Đệ tử Đỗ gia và Lý gia đứng xa hơn, mặt mày xám ngoét, nhanh chóng lùi lại, không ai dám đứng gần quan sát nữa.

Đỗ Hạo nhẹ nhàng đánh lùi chưởng lực của Đông Phương Trường Minh, cười nhạt nói: “Người có tư cách gì nói ta ‘chẳng qua chỉ đến vậy’, ta thấy chính người mới thế.”

Về mặt của Đông Phương Trường Minh lóe lên nụ cười lạnh lùng vừa tàn khốc vừa tà dị: “Ếch ngồi đáy giếng”

“Muốn chết sao?” Đỗ Hạo giận dữ thét lên, chưởng lực màu vàng rực lại lao tới cơn sóng thần khiến cả không gian rung chuyển.

“Ha ha ha...” Đông Phương Trường Minh cười điên cuồng, tử khí mạnh hơn lần công kích đầu tiên rất nhiều lại được y đẩy ra, điên cuồng tràn tới.

“Ầm.”

Một tiếng nổ vang trời, chân khí vàng rực của Đỗ Hạo bị đánh tan, cương khí tím ngắt của Đông Phương Trường Minh như một con sóng cuộn cuộn dâng lên, đột nhiên đổ về phía Đỗ Hạo, lần này lại mãnh liệt hơn hai lần trước.

Những người quan chiến đều cảm thấy sức mạnh khủng khiếp đang tuôn trào, mặt đất rung chuyển, đủ thấy một chiêu của Đông Phương Trường Minh đáng sợ đến thế nào.

Đỗ Hạo cuối cùng cảm thấy không ổn, cương khí của đối phương không có lần nào bị đánh tan, mỗi lần lùi lại đều nhanh chóng tập trung lại mãnh liệt hơn.

Y không do dự thét lên một tiếng, Diệt Thiên thủ trực tiếp đánh ra, một bàn tay khổng lồ vàng rực lấp lánh bổ mạnh vào chiêu lực của Đông Phương Trường Minh tràn tới như cơn sóng.

“Ầm.”

Bàn tay vàng rực từ từ biến mất, cương khí màu tím cũng bị đánh tan, mặt đất rung chuyển kịch liệt, đệ tử hai nhà đứng xem ở phía xa đều bị luồng đại lực hất tung lên không trung, lần này do khoảng cách xa, mặc dù không bị đánh nát vụn, nhưng vẫn có không ít người liên tục thổ huyết.

Chỉ có điều, Đỗ Hạo chưa kịp nở nụ cười thì cương khí tím ngắt đã từ từ tập trung lại như sóng biển trào dâng.

“Ầm, ầm, ầm.”

Cảnh tượng như núi lở đất sụp, thiên địa chao đảo, kinh khí đáng sợ tràn qua, phát ra tiếng nổ đinh tai, lan tỏa ra khắp nơi.

“Liệt Thiên Thập Kích” Thần Nam kinh ngạc, trong mắt hần lóe lên hai đạo hàn mang, đây vốn là tuyệt học của cái thể ma vương Đông Phương Khiếu Thiên, hần không thể nào quên được cảnh Vũ Hinh chết thay cho hần, lão ma vương đã sử dụng vô thượng ma công này đánh đứt toàn bộ kinh mạch, xương cốt của nàng.

Liệt Thiên Thập Kích, đòn sau mạnh hơn đòn trước, mười lần chiêu lực hợp lại với nhau, giống như sấm vang biển gầm, rất khó ngăn cản. Năm xưa, Đông Phương Khiếu Thiên dựa vào cái thể ma công này tung hoành thiên hạ, cơ hồ vô địch, không biết bao nhiêu người đã bước vào lĩnh vực tiên đạo cũng bị lão giết, môn kì công này từ xưa tới giờ đều được coi là vô địch, không ai chống nổi.

61. Chương 62: Con Rồng Du Côn

Lúc này, hần không dám chần chừ, ngẩng đầu lên trời thét lớn, lập tức trong tay xuất hiện một thanh thần kiếm lấp lánh, Thuận Thiên thất thần kiếm, kiếm thứ nhất chém mạnh về phía trước.

“Ầm.”

Kim kiếm vỡ nát, cương khí tím ngắt tan ra.

“Không sai, đúng là nó.” Đông Phương Trường Minh kiêu ngạo nói, đồng thời y cũng kinh ngạc, bởi thấy được công pháp quen thuộc, lấy làm kì quái nhìn Thần Nam trên không trung: “Không ngờ tuyệt học của Thần gia đã truyền ra ngoài.”

Thần Nam cố kìm chế những tình cảm trong lòng, dùng ngôn ngữ của cổ đại lực nói với Đông Phương Trường Minh: “Gia tộc của chúng vốn là nhất mạch đơn truyền, tuy nhiên thời gian vạn năm có thể thay đổi tất cả, gia tộc này đã biến thành kẻ địch lớn nhất của Thần gia... Đông Phương Trường Minh, người muốn biết chuyện xảy ra vạn năm trước không? Nếu như một ngày nào đó ngươi đạt tới cảnh giới Tiên Võ, vậy hãy tới giết Đỗ gia, những lão quái vật trong gia tộc này biết được một số bí mật!”

“Ha ha...” Đông Phương Trường Minh cười lớn: “Người đang kích ta sao? Muốn ta ra tay đối phó với bọn chúng, hắc hắc... ta muốn biết chuyện của vạn năm trước, cũng muốn giết người, vậy ta sẽ giết tất!”

“Ầm.”

Đòn thứ năm của Liệt Thiên Thập Kích cuộn cuộn phóng đi, đồng thời cũng trong lúc đó, trong tay của Đỗ Hạo xuất hiện một thanh thần kiếm, Thuần Thiên thất thần kiếm chém mạnh ra nhất thứ hai.

Đúng trong lúc này, trên không lóe lên một tia sáng, cuồng nữ Lý Nhược Lan bay tới gần Tử Kim thần long, hai mắt ả phát ra quang mang điên cuồng, nhìn Thần Nam chăm chăm: “Tối nay ta đã luyện Loạn Chiến tâm pháp tới cảnh giới hoàn mỹ, mặc dù vừa nhìn thấy một linh vực tu luyện mới, nhưng ta thật sự đợi không nổi nữa, rất muốn đại chiến một trận với ngươi, hi vọng ngươi không để ta thất vọng!”

“Hừ, ngươi coi ta là đá mài sao?” Thần Nam lạnh lùng nói: “Tối cuối cùng ta sợ sẽ mài đứt hết cả kim thoa hoa của ngươi.”

“Vậy ngươi hãy thử xem?” Lý Nhược Lan không hề giận dữ, vẻ điên cuồng trong mắt càng tăng thêm.

Huyền Trang hòa thượng trên lưng Tử Kim thần long vô cùng muốn lao tới đấu với ả, nhưng y biết được khoảng cách giữa hai người nên nói: “Lý Nhược Lan ngươi giết hảo hữu Vương Huy của ta, đời này họ Lý các người sẽ không xong với hòa thượng ta đâu, ngoài ngươi ra, đừng để ta nhìn thấy bất cứ thanh niên nào trong gia tộc của ngươi, thấy bao nhiêu ta giết bấy nhiêu.”

Huyền Trang hòa thượng đã chém đệ tam, đệ bát, đệ cửu, đệ thập cao thủ thế hệ thanh niên của Lý gia thành một trăm linh tám mảnh, điều này thật sự vô cùng độc ác, sớm đã bị Lý gia liệt vào danh sách kẻ thù số một nhất định phải giết, lần này Lý Nhược Lan tới chính vì y mà tìm tới đây.

“Hòa thượng đáng chết kia, đợi lát nữa nhất định sẽ đem ngươi ra lăng trì.” Mặc dù những người chết đều không phải là huynh đệ tỉ muội của Lý Nhược Lan, nhưng dù sao vẫn là những người thân cùng gia tộc, nàng ta đương nhiên nổi giận.

“Keng.”

Tử vong trường đao xuất hiện trong tay Thần Nam, ba tháng ngộ võ, tu vi của hắn cũng có những tiến bộ lớn, hắn muốn kiểm nghiệm thực lực của bản thân.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, Tử Kim thần long gầm lên ầm ỹ.

“Grào...tiểu nữu kia, nghe nói ngươi rất thích đánh nhau? Hãy để Long đại gia đùa với ngươi một phen!” Thực lực của Tử Kim thần long đã mạnh hơn nhiều, khổ công một thời gian dài, bây giờ cũng muốn thử sức.

Lời nói của con rồng du côn khiến Lý Nhược Lan giận đỏ lưng mặt mày, ả cuồng nữ hiếu chiến này thật sự giận dữ, từ bé tới giờ chưa ai dám dùng giọng điệu vô lại như thế nói chuyện với ả.

“Con rồng chết tiệt, ngươi nghe cho rõ đây, Lý Nhược Lan ta thứ nhất không kính thần, thứ hai không tôn thiên, ta chỉ tin tưởng ta, vì vậy, không cần biết ngươi có phải là thần thú trong truyền thuyết hay không, ta đều sẽ đánh nát ngươi, trong mắt ta, ngươi chẳng qua chỉ là một có rắn bốn chân biết bay mà thôi!”

“A a a....ngươi dám gọi Long đại gia là rắn bốn chân, tức chết đi được, ngươi đợi sau khi Long đại gia bắt được ngươi rồi, nhất định sẽ đem ngươi gả cho tên Huyền Trang trọc đầu kia! Tức chết đi được!”

Nghe thấy những lời này, Thần Nam không nhịn được bật cười, Huyền Trang hòa thượng mặt mày xanh ngắt còn Lý Nhược Lan tái xanh tái xám, không nói nữa câu, tay khẽ nhấc lên, từ trong ống tay áo bay ra một thanh phi kiếm ánh sáng lấp lánh, chém về phía đầu Tử Kim thần long.

“Khốn kiếp, tiểu nương bì này dám đánh lén Long đại gia, ta cóc sợ.” Tử Kim thần long lắc đầu, dùng hai chiếc sừng rồng để đỡ, “bốp” một tiếng, thanh phi kiếm văng ra.

Lý Nhược Lan giận dữ, phi kiếm không phải là vật tầm thường, nhưng tuyệt đối không thể gây tổn hại cho sừng của Ngũ Trảo thần long, nàng ta niệm chân ngôn, thanh phi kiếm to cỡ bàn tay đột nhiên biến vờn dài ba trượng, chém về phía Tử Kim thần long.

“Grào... Khoan!” Tử Kim thần long kêu lên: “Tiểu nữu kia, ngừng lại, đợi Long đại gia để hai người này xuống đất đã, rồi lại tiếp tục đấu với người ba trăm hiệp!”

Tử Kim thần long sau khi tránh phi kiếm, lao xuống dưới, để Huyền Trang và Thần Nam xuống rơi xuống đất, sau đó lại lao lên trên trời.

“Grào... mặt trời mọc từ phía đông, chỉ có mình ta bắt bại, Tử Kim thiên thần, pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, uy chấn thiên hạ! Grào...” Tử Kim thần long bay quanh Lý Nhược Lan, gầm rống liên miên.

“A..con rồng chết tiệt! Đồ rắn bốn chân! Đừng có tự khen ngợi mình nữa! Đợi lát nữa sau khi ta bắt được ngươi, nhất định sẽ rút gân, lột da, bẻ gãy xương, đánh nát ngươi ra!”

“A a a... Tiểu nữ kia, ngươi cũng thật là độc ác. Long đại gia ta tức chết mất!” Tử Kim thần long lập tức vươn thẳng dậy, đuôi chấm đất, như tư thế đứng của con người, thét lớn: “Tiểu nữ kia, tới đây, để Long đại gia xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì?”

Lý Nhược Lan giận càn hông, liên tiếp phóng ra mười ba thanh phi kiếm, tất cả đều dài hơi ba trượng, vây kín chém xuống Tử Kim thần long, trên không trung hàn quang chói lòa, lãnh khí bao phủ, khắp nơi đều là kiếm ảnh

“Choang, choang, choang.”

Trong không trung phát ra những âm thanh tiếng kim thuộc va vào nhau, toàn bộ mười ba thanh phi kiếm đều chém trúng Tử Kim thần long.

Tuy nhiên con rồng du côn đúng là giỏi làm người ta tức giận, nó kêu lên âm ỹ: “Grào...thật thoải mái! A...ô...ô...a...thật thoải mái, tiểu nữ kia, mạnh thêm chút nữa đi!” Nó có Huyền Vũ giáp hộ thể, phi kiếm căn bản không thể nào làm tổn thương được, chỉ làm bắn ra bắn ra vô số tia lửa.

Lý Nhược Lan vừa thẹn vừa giận, quả đã hận con rồng du côn thấu xương, đồng thời cũng chú ý tới trên người Tử Kim thần long có một lớp giáp trụ, bèn lăm rằm niệm chân ngôn, mười ba thanh phi kiếm hợp nhất, tạo thành một thanh thiết kiếm khổng lồ chém thẳng về phía con rồng du côn.

Đòn này Tử Kim thần long không dám liều mạng chống lại, lợi kiếm dù không thể chém bị thương nó, nhưng thần kiếm khổng lồ có chứa đựng sức mạnh khủng khiếp khiến nó chần chừ, nếu bị chém trúng chắc lãnh đủ.

Nó lách sang phải, đồng thời phản kích lại bằng vô số tia chớp, thỉnh thoảng lại quất cái đuôi rồng khổng lồ theo thế hoành tảo thiên quân.

Bây giờ con rồng du côn có vốn để kiêu ngạo, không chỉ đủ khả năng tung hoành trong thiên hạ, mà tu vi cũng sắp sửa đột phá và cảnh giới lục giai, trong số các ngũ giai cường giả, chỉ một vài người đủ tư cách đánh với nó một trận.

Lý Nhược Lan không ngừng tung ra sát chiêu, hận một nỗi không lập tức chém chết ngay con rồng du côn này, nhưng phát hiện ra cho dù phi kiếm có chém trúng thì nó vẫn trơ ra.

Cuối cùng, Lý Nhược Lan đành dừng đến chí bảo của gia tộc, đó là một đóa bạch ngọc liên hoa, cuống hoa dài nửa tấc lấp lánh trong suốt, trên cuống hoa là ba phiến lá phát ra ánh sáng nhiều màu, đóa hoa lấp lánh lớn cỡ bằng cái bát, hào quang chiếu rọi, thực khí ngập ngụa.

Mộng Khả Nhi đứng xem ở phía xa, trong mắt xuất hiện một tia sáng kì lạ, nàng ta nhìn vào ngọc liên đài ở dưới chân, lại nhìn ngọc liên hoa trong tay Lý Nhược Lan, lập tức hiểu ra đó là vật gì.

Ngọc liên đài và ngọc liên hoa đều xuất phát từ một miếng thần ngọc, được một vị đạo gia kì nhân pháp lực thông thiên tế luyện thành chí bảo, liên đài thiên về phòng ngự, liên hoa công kích, hợp lại sẽ có công dụng vô cùng kì diệu. Nếu tìm được mấy món đạo gia chí bảo còn lại trong truyền thuyết, tập hợp lại với nhau, ắt đủ khả năng tranh cao thấp với viên cổ côi bảo như Hậu Nghệ cung, Huyền Vũ giáp.

“Grào... tiểu nữ kia không ngươi đến để bán hoa à?” Tử Kim thần long tỏ vẻ lưu manh, bộ dạng trời không sợ đất không sợ.

Lý Nhược Lan hơi gơ cổ tay lên vung mạnh, ngọc liên hoa trùng trùng điệp điệp, bay ra hàng trăm hàng nghìn cánh, giống như một màn quang vũ úp chụp về phía Tử Kim thần long.

“Người đang chơi ảo thuật sao? Thiên nữ tán hoa, thật là hay, ồ không, nói sai rồi, nên nói là tiểu nữ tán hoa, mới đúng vị.” Tử Kim thần long vẫn giữ bộ dạng lưu manh, nói lớn tiếng nói với Huyền Trang hòa thượng ở bên dưới: “Tên trọc đầu, hãy coi vợ của người này, khá lắm.”

Huyền Trang hòa thượng sắc mặt tím ngắt, y bất lực với con rồng du côn.

Bất cứ người con gái nào gặp phải con rồng du côn đều bị những lời nói bậy bạ của nó làm cho tức tới phát cuồng, trước kia có Mộng Khả Nhi, bây giờ có thêm Lý Nhược Lan.

“Biến” Lý Nhược Lan thét lên lạnh lạnh, hơn một trăm cánh hoa đột nhiên biến lớn hơn vô số lần, che lấp bầu trời. Đoạn ả hô khẽ “chém”, cánh ngọc liên từ bốn phương tám hướng đổ về phía con rồng du côn, giống như mưa dao, lưới kiếm, nhốt nó vào trong.

“Choeng, choeng...”

“Grào...ôi...đau chết đi được!”

Cánh hoa lấp lánh giống như những lưới dao lớn, không ngừng chém lên người con rồng du côn, mặc dù khó có thể tấn công qua được tấm Huyền Vũ giáp hộ thể, nhưng lực tấn công giống như vô số những quả đại chùy đập vào khiến nó giống một chiếc thuyền nhỏ giữa lúc biển động, bị đẩy văng tứ tung.

Tử Kim thần long đau đớn kêu lên liên hồi, cuối cùng nó thét lớn: “Long đại gia không thể hiện uy phong, người lại tưởng ta là một con rắn bệnh sao?” Đoạn nó thét lên nói với Huyền Trang ở bên dưới: “Trọc đầu, ta bây giờ phải đánh vợ người, người đừng có trách ta đấy!”

62. Chương 63: Nhân Giả Vô Định

Trên người Tử Kim thần long phát ra tử quang lấp lánh, thân mình khổng lồ uốn lượn, nhanh chóng lao ra khỏi vòng vây của cánh hoa sen ngọc, không ngừng gầm rống, bay lượn trong biển lửa, lộ rõ đáng về uy vũ.

“Tiểu nữ, mùi vị thế nào? Cho người kiến thức chân long chi hỏa của Long đại gia, nhất định sẽ thiêu sạch đám hoa cỏ của người!” Tử Kim thần long bay trong biển lửa, đắc ý thét lên, nó liên tục phun lửa, ngọn lửa màu tử kim càng thêm mạnh mẽ, muốn nuốt hết những cánh hoa sen ngọc, muốn luyện hóa chúng, đoạn tấn ra bao vây Lý Nhược Lan.

Lý Nhược Lan không hề hoảng loạn, ba tấm ngọc điệp trên bông hoa bay đi, nhanh chóng trải rộng một ngọn thần phiến, quạt bay ngọn lửa bên cạnh nàng ta ra xa.

Đồng thời, nàng ta lại tiếp tục niệm chân ngôn, những cánh hoa sen ngọc nằm trong ngọn lửa rừng rực, nhanh chóng lao ra, một lần nữa lại chém xuống Tử Kim thần long.

“Ai da, tiểu nữu giở trò, không có cách nào luyện hóa được pháp bảo của người, Long đại gia không tin những thứ tà môn này! Tới đây!”

Cứ như thế, Tử Kim thần long phóng ra Tử Kim đại hỏa, đốt cháy rực cả vùng trời, tiếp tục giao chiến với Lý Nhược Lan.

Mộng Khả Nhi đứng ở phía xa thềm cau mày, nàng ta vô cùng hận con rồng du côn, không ngờ nó lại mạnh tới mức này, nàng nhận ra ngọn Tử Kim chân hỏa đó không phải là lửa thường, nếu người bình thường mà bị chạm vào chắc rằng đã trở thành tro bụi.

“Grào...” Tử Kim thần long vừa đánh nhau vừa hát, khiến mọi người đều được thưởng thức “giọng ca tuyệt thế”.

“Ta là một con rồng tới từ đông phương, bước qua rừng đao mưa kiếm, vượt qua kiếm khí sắc bén, nhảy qua pháp bảo ngập trời, ta chỉ khẽ nghiêng răng, gầm lên hai tiếng, grào...grào... chẳng vì cái gì khác, chỉ vì một cô nương xinh đẹp trong truyền thuyết....gã cho tên trọc đầu! Grào...!”

Thần Nam cười lớn, Huyền Trang hòa thượng vẻ mặt xanh xám, Lý Nhược Lan cũng tái mặt, thét lên đình tai: “Aaaa... Con con rồng du côn vô lại, ta phải giết chết người!”

Hàng trăm cánh hoa lại tập hợp lại tạo thành một lưới đao kiếm, bao vây con rồng du côn ở trong, bay lượn giữa biển lửa, hàn quang chói mắt, đồng thời, ba tấm ngọc điệp đón gió lớn lên, hóa thành ba tấm lưới khổng lồ che phủ bầu trời, chụp xuống con rồng du côn, muốn úp nó ở bên trong.

Bông hoa trong tay Lý Nhược Lan cũng thay đổi, cuống hoa long lanh trong suốt nhanh chóng biến thành một chiếc roi ngọc dài mười trượng, hóa thành ra bóng roi trùng trùng trên không, trung theo động tác của Lý Nhược Lan, phát ra tiếng vun vút, quật về phía Tử Kim thần long.

“Grào...tiểu nữ vô dụng, cánh hoa không chém được, lưới không bắt được, roi ngọc càng vô dụng, để người biết thế nào là cái quất đuôi của Long đại gia, dám chống lại long đại gia tất phải hối hận.”

“Ầm.”

“Grào...đau quá, đau quá, đau chết đi được!”

Tử Kim thần long bị quất mấy roi, đau đớn lăn lộn trên không trung, chiếc roi dài uy lực vô cùng, có ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, lực đánh mạnh giống như một ngọn núi lớn quất xuống khiến Tử Kim thần long quấy loạn.

Chiếc roi ngọc dài mười trượng biến hóa thành vô số đạo tàn ảnh trên không, quật cho Tử Kim thần long kêu gào liên miên, con rồng du côn kêu gào giận dữ, long thân gãy gập, liều mạng chống lại mười mấy đòn bèn vừa tiếp tục kêu gào vừa lùi lại.

Con rồng du côn mặc dù thực lực mạnh mẽ, lại có Huyền Vũ giáp hộ thể, nhưng nó dần không chịu được nữa, liên hoa chí bảo trong tay của Lý Nhược Lan dù sao cũng vẫn là một trong những pháp bảo mạnh nhất của đạo gia, đã trải qua cao thủ vô số đời tế luyện, chứa đựng đạo lực vô tận, người dùng thuật chỉ cần tâm thần tương ứng là có thể kích phát ra sức mạnh tiềm ẩn hùng hậu, đây là pháp khí vô thượng để đánh bại địch nhân.

Bấy giờ Lý Nhược Lan dần bình tĩnh lại, phát huy hết uy lực của món đạo gia pháp bảo này, trên không trung không ngừng tàn ảnh roi ngọc, những cánh hoa chém xuống cũng dần dần bay theo quy luật.

Mỗi cánh hoa sen như một thanh thần kiếm sắc bén hàn quang lóe lên, tập trung lại thành một kiếm trận kì dị trên không trung nhốt chặt Tử Kim thần long, tấm lưới khổng lồ do ba tấm ngọc điệp hóa thành càng ngày càng lớn, giống như có thể che kín thiên địa, bao vây bên ngoài kiếm trận. Cho dù Tử Kim thần long thoát khỏi kiếm trận cũng rơi vào tấm lưới khổng lồ.

Trong không trung chỉ nhìn thấy thanh roi ngọc không ngừng vun vút, tự do ra vào kiếm trận, quất cho Tử Kim thần long không ngừng kêu gào, con rồng du côn lần này đúng là bị đánh thê thảm.

“Khốn kiếp, phản rồi, phản rồi, Long đại gia giận rồi. Grào... đau chết đi được...” Tử Kim thần long vừa kêu gào vừa hét lên: “Tiểu nữ kia, cho người được nếm mùi pháp bảo của ta!”

Nó quất đuôi đập bay roi ngọc và vô số cánh hoa, sau đó quay mạnh đầu, hét lớn: “Ra đây, thần côn của ta!”

Thần Nam ở trên mặt đất cảm thấy xấu hổ cho Tử Kim thần long, pháp bảo mà nó lại gọi là...thần côn!

Không trung tràn ngập khói tím, hai chiếc sừng trên đỉnh đầu Tử Kim thần long phát ra hàng nghìn hàng vạn tia sáng, chói sáng hơn cả mặt trời, hào quang tím ngắt che kín thỉnh không.

Hai chiếc sừng của con rồng du côn bay ra khỏi đầu, không ngừng biến hóa, cuối cùng đã hóa thành hai khúc côn dài gần mười trượng xuất hiện trong tay nó.

Hai chiếc Tử Kim côn bỗng, thỉnh thoảng vẫn nhìn ra hình dạng của sừng rồng, tuy nhiên lúc này lại rực lên ánh sáng kim thuộc, phát ra thần quang chói lòa, ở giữa có sợi dây xích màu Tử Kim nối lại, hai chiếc côn khổng lồ này vừa nhìn cũng biết là vô thượng linh bảo.

Lý Nhược Lan đang giận dữ và Mộng Khả Nhi đang rất bình tĩnh, trong mắt đều lóe lên ánh sáng dị thường, cả hai đều biết đạo pháp nên hiểu rõ chỗ quý giá của pháp bảo do sừng của thần long tế luyện thành, bảo vật hiếm có trên đời như thế dẫu trả vạn kim không mua được.

“Grào...hừ hừ...! Tiểu nữ kia! Trố mắt ra rồi hả? Sợ rồi hả? hời đây chính là Thần long song tiết côn của ta, gọi tắt là thần côn!” Con rồng du côn giống như người, đứng thẳng người, một tay cầm Tử Kim song tiết côn lớn, cao ngạo nói: “Đệ nhất linh bảo trên trời dưới đất, đại tiên tiểu thần hai giới tiên phạm đều phải cúng bái, xưng tôn trong khắp vũ trụ, thế gian vô song...chỉ có thần côn này!”

“Ta sợ cái đầu người, con rồng chết tiệt! Đồ rắn bốn chân,! Đừng có tự trát vàng, nói khoác nó vừa thôi! Ta tuyên bố, song tiết côn của người sẽ thuộc về ta!” Á cuồng nữ kiêu chề cơn giận dữ, lập tức chú ý tới song tiết côn do sừng rồng biến hóa thành.

“A a a...tiểu nữ này nằm mơ à? Côn còn rồng còn, côn gãy rồng chết! Ta xem người sẽ lấy nó thế nào?” Tử Kim thần long đứng thẳng người, toàn thân tử điện chói lòa nhìn vô cùng thần vũ, tuy nhiên khí chất lưu manh vô lại vẫn nổi bật hơn cả.

“Vậy thì hất tới giết ta đi!” Lý Nhược Lan vung chiếc roi ngọc trong tay, quật về phía Tử Kim thần long, đồng thời kiểm trận do hàng trăm cánh hoa trên không trung tập trung thành thu hẹp lại, hình thành một kiểm vòng dày đặc, chém về phía con rồng du côn.

“Hừ hừ hừ... tiểu nữ kia, để cho người biết sự lợi hại của ta, bây giờ cho người biết sức mạnh vô thượng của đại thần côn vô địch! Ta đánh đánh đánh đánh...”

Tử Kim thần long đứng thẳng người, múa song tiết côn, đập ngang quật dọc, không ngừng đánh với chiếc roi ngọc, những tiếng leng keng vang lên, đánh bay mọi cánh hoa chém tới.

Tử Kim thần côn bay lên bay xuống, phát ra từng trận tử quang, trong đó ẩn chứa long lực vô cùng uy lực, lập tức hóa giải nguy hiểm của con rồng du côn, hơn nữa còn khiến nó chuyển từ thế phòng bị sang tấn công.

“Grào... Ta đánh đánh đánh...” Tử Kim thần long vừa múa Tử Kim song tiết côn, vừa đặc ý hát: “Đao thương hay côn bổng, ta đều biến thành hình dạng đó được, loại binh khí nào thích nhất? Song tiết côn trong nhu có cương, hừ ha, hừ ha, người tập võ đều nhớ, nhân giả vô địch. Hừ ha, hừ ha, thần long ta luôn bất khuất, một thân chính khí, hừ ha, ta dùng long trảo phòng ngự, hừ ha, thần long bá vĩ đẹp đẽ, hừ ha...nhân giả vô địch”

Lý Nhược Lan bây giờ sắp bị Tử Kim thần long làm cho phát điên, con rồng du côn này vừa đánh nhau, vừa hát hò âm ỹ, có lúc lại đưa lời trêu ghẹo khiến ả cơ hồ phát cuồng.

Tử Kim thần long múa Tử Kim thần côn trong tay bay lên hạ xuống.

“Huyền Trang trọc đầu, bây giờ ta giết đi sừng rồng, tạm thời có thể coi như là sư huynh của người, ta đi tìm vợ cho người, ta cũng được coi là đã tận tâm tận lực đó! Hừ ha...nhân giả vô địch!”

Huyền Trang: “#%@&*.....”

Thần Nam dở khóc dở cười, Tử Kim thần long đúng là biết cách gây chuyện... Đồng thời hắn cũng thâm kinh ngạc, con rồng du côn tiến bộ thật thần tốc, những ngũ giai cao thủ bây giờ tuyệt đối không có ai lấy được tính mạng của nó, chắc cũng chỉ có mấy thanh niên cường giả ở đây có năng lực đánh với nó một trận.

Lý Nhược Lan giận dữ tới cực điểm, chiếc roi ngọc trong tay vung ra như gió.

“Ầm.”

Chiếc roi ngọc phát ra cương phong, đập xuống đất, chém thành một rãnh sâu, thanh thể kinh nhân.

Ánh mắt của mọi người đều chú ý lên không trung, dù sao đó cũng là một trận đấu giữa một cường giả đứng đầu trong lớp trẻ và thần long trong truyền thuyết, quả thật vô cùng hấp dẫn.

63. Chương 64: Ta Muốn Biến Thân

Bọn họ đều đoán được cân lạng của đối phương, tình thế bây giờ phức tạp, cả hai đều không muốn liều chết, kẻ địch mà họ đều muốn giết chính là Thần Nam, hai người đồng khí tương cầu, giải quyết Thần Nam xong sẽ lại tranh ngôi vị thanh niên chí tôn.

Ánh mắt họ đều tập trung vào Tử Kim song tiết côn của con rồng du côn, đây chính là linh bảo mà Tử Kim thần long tế luyện hàng nghìn năm, trong đó có chứa đựng linh lực hùng hậu không thể nào tưởng tượng được.

“Àm.”

Con rồng du côn bay lượn, dùng Tử Kim song tiết côn đập vào cánh sen ngọc, bắt cần đập thẳng xuống đất tạo thành vết nứt lớn khiến mặt đất rung chuyển kịch liệt.

Long thân to lớn uốn lượn trên không, hai chiếc thần côn bay qua bay lại, Tử Kim thần long giống như một đại yêu ma, xung quanh là khói tím dày đặc, tạo cho nó hình ảnh vô cùng dữ dội mãnh.

Lý Nhược Lan vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, không thể ngờ được rằng thực lực của Tử Kim thần long lại mạnh đến vậy, nhất thời ả không thể làm gì Tử Kim thần long, cứ vậy ắt càng ngày ả càng bị động.

“A...” ả ngửa mặt lên trời thét lớn, tiếng thét của tuyệt thế mỹ nữ vang vọng, khiến đệ tử Đỗ gia và Lý gia đứng quan chiến thổ huyết không ngừng.

Đệ tử Lý gia hiểu rõ công pháp của đại tiểu thư, biết được ả sắp kích phát “chiến ý” trong “Loạn Chiến quyết”, biến thành một người cuồng chiến, tất cả nhanh chóng lùi xa, không ai muốn vạ lây bởi trạng thái đó của ả đại tiểu thư.

“A...” tiếng thét của Lý Nhược Lan xuyên qua mây, quanh người cương khí hộ thể dày tới một thước cuộn cuộn, mái tóc dài đen nhánh dựng đứng, đôi mắt xinh đẹp đầy sát khí, đáng vẻ như một nữ tu la, “chiến ý” trong “Loạn Chiến quyết” đã được nàng ta hoàn toàn kích phát, thể hiện tu vi đáng sợ so với những người cùng trang lứa.

Thần Nam hít một hơi khí lạnh, vừa nãy hắn còn đang tính toán phải dùng một trăm chiêu, hay hai trăm chiêu mới đánh bại được nữ tử này, nhưng bây giờ tất cả hoàn toàn sụp đổ, hắn không tính toán thế nào.

Đệ nhất thanh niên cao thủ của Đệ nhất đạo môn này đem tới cho người ta cảm giác bất khả tư nghị, đặc biệt là chiến ý bùng bùng, đáng sợ tới cực điểm, là tự tin vô địch, tất cả tổ hợp thành một nữ tử cuồng chiến.

“Đứng bên bờ biển trời dốc dừng, Leo lên đỉnh núi ai hơn ta!” Giọng nói lạnh lùng phát ra từ miệng của Lý Nhược Lan, dù là một nữ tử, nhưng trong lúc đứng trên không trung, y sam tung bay, lại toát ra tư thế tuyệt thế cường giả bao trùm thiên hạ.

“Ả này e rằng còn mạnh hơn cả Đỗ Hạo!” Thần Nam buộc phải đánh giá lại Lý Nhược Lan.

Con rồng du côn không còn ăn nói linh tinh nữa, nó phát hiện ra đối thủ biến thành vô cùng đáng sợ, cầm Tử Kim song tiết côn thận trọng nhìn Lý Nhược Lan.

“Vút.”

Tiếng roi kêu như sấm dậy, vẽ thành một đường cong quái dị, quét mạnh về phía Tử Kim thần long, con rồng du côn vội múa song tiết côn, nghênh chiến

“Chát”

Trong không trung phát ra từ hồi âm thanh kim thuộc đập vào nhau, thanh ba cuộn cuộn vang vọng khắp mười mấy dặm

“Vút vút...”

“Àm, âm...”

Chiếc roi dài và song tiết còn đều dài mười trượng, không ngừng đập xuống đất như dao sắc cắt vào đậu phụ, khi từ mặt đất bay lên lại kéo theo vô số những tảng đất đá lớn nhẹ có nghìn cân, nặng thì trên cả vạn cân bay lên cùng, cách mặt đất mười mấy thước, tất cả nổ tan tanh, khiến cát bụi khắp bầu trời, thiên địa phá toái.

“Grào...” Tử Kim thần long gầm lên liên hồi, nó không dám khinh xuất, nó uốn lượn long thân to lớn, giống như một đám mây bao phủ khắp không trung, giao đấu kịch liệt với Lý Nhược Lan.

Kinh khí vô biên cuộn cuộn lan tỏa, mặt đất bên dưới sớm đã bị một người một rồng làm cho biến dạng.

Không chỉ Thần Nam mà cả Mộng Khả Nhi Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo đều biến sắc.

Thực lực của Tử Kim thần long, thần thú chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, thì như thế là bình thường, còn biểu hiện của Lý Nhược Lan quả đáng ngạc nhiên, môn phái từng là Đông thổ đệ nhất đạo môn thật sự có chỗ độc đáo. Loạn Chiến quyết không hổ là tuyệt học cấp cao nhất trong Thiên Công bảo điển, lúc này đệ nhất truyền nhân của đệ nhất đạo như sắp phát cuồng, mái tóc bay tứ tung, sát khí đằng đằng, kiểu nữ tuyệt thế trong thiên hạ có khác nào phong thái của một ma nữ.

“A...” Lý Nhược Lan liên tục thét lên, tuyệt sắc mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, lộ rõ tư thái cường giả chấn nhiếp thiên hạ, duy ngã độc tôn.

“Biến.”

Cây roi dài mười trượng đột nhiên thu nhỏ nhanh chóng, phát ra vạn đạo hào quang, ánh sáng chói lòa khiến người ta không dám nhìn thẳng, ngọn roi ngọc không ngừng biến hóa, cuối cùng biến thành một thần kiếm dài hơn ba thước, ánh sáng lấp lánh, thanh thế nhiếp nhân.

Đây không giống phi kiếm bình thường của tu đạo giả, là vô thượng lợi khí của kẻ võ giả, Lý Nhược Lan hai tay nắm chắc kiếm, lạnh lùng nhìn Tử Kim thần long, mắt xạ ra hai đạo ngân quang, sau đó đột nhiên lao lên không trung, như một tia chớp lướt tới trên đầu con rồng du côn, bổ xuống theo thế Lực Phách Hoa Sơn.

Thần Nam, Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo đều kinh ngạc, đây là một nữ tử tu đạo, sao lại giống một võ nhân cận chiến như vậy?

Mộng Khả Nhi trong mắt lóe lên dị quang, nàng thông qua mật điển của Đạm Đài phái được biết rằng, Loạn Chiến môn và sư môn của nàng ta có cội nguồn khá gần, hôm nay thấy Lý Nhược Lan dùng thần thông của võ giả, cũng không lấy gì làm ngạc nhiên.

“Giết.”

Thần kiếm trong tay Lý Nhược Lan phát ra hàn quang, kiếm khí chói lòa vờn dài mười trượng, khí lạnh ghê người.

“Grào...” Tử Kim thần long gầm lên, “keng.”

Tiếng kim thuộc va vào nhau đinh đông khiến đám đông chói tai, kiếm khí hóa thành thực chất do thần kiếm phát ra chém mạnh vào Tử Kim song tiết côn.

So với long thể to lớn của Tử Kim thần long thì thân hình Lý Nhược Lan rõ ràng nhỏ bé hơn nhiều, tuy nhiên trong lúc này nàng ta lại toát ra chiến ý vô cùng đáng sợ, khiến người khác có cảm giác anh hùng trong thiên hạ đều ở dưới chân ta. Mái tóc nàng ta dựng ngược, càng ngày sát khí phát ra càng dày đặc, hai tay nắm chắc thần kiếm, thân kiếm tỏa kiếm mang dài mười trượng, ép Tử Kim song tiết côn đoạn ghìm cơ thể to lớn của Tử Kim thần long xuống dưới mặt đất.

“A...” Cùng với tiếng thét vang vọng của Lý Nhược Lan, thần kiếm trong tay quang mang càng chói lòa, khiến Tử Kim thần long hoàn toàn bị đánh rơi xuống đất.

“Ầm.”

Long thân to lớn bị đập mạnh xuống đất, đá văng tứ tán lên không trung, cát bụi ngập trời, Tử Kim thần long giãy dụa gầm gào liên hồi, thân hình co lại, bay lên như một mũi tên.

Tuy nhiên, động tác của Lý Nhược Lan càng nhanh hơn, hai tay ả nắm chắc Thần kiếm, bay thẳng về phía Tử Kim thần long, nhân kiếm hợp nhất, thể hiện tuyệt học cấp cao nhất của võ giả, không có nét nào giống với một tu đạo giả.

Đỗ Hạo than: “Loạn Chiến môn quả nhiên có tư cách để ngông cuồng! Danh là đạo môn, nhưng pháp quyết tu luyện lại có cả những tinh hoa của võ học, Loạn Chiến! Loạn Chiến! Chữ ”chiến” thì ra chính ở điểm này.”

Mộng Khả Nhi nhìn Lý Nhược Lan nhân kiếm hợp nhất chậm chậm, đem thể nghiệm vào tuyệt học của bản phái, dung hòa với ý nghĩa của võ đạo kết hợp.

Đông Phương Trường Minh ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, dùng ngôn ngữ cổ của đại lục nói: “Kì lạ, công pháp thật quen quá, sao lại giống với pháp quyết được sáng tạo bởi một tên điên trong truyền thuyết của tu luyện giới vạn năm trước? Nếu đúng là người cùng mạch với tên điên cuồng đại tài đó, quả có nhiều chuyện hay đáng để chờ đợi.”

“Keng.”

“Ầm.”

Lý Nhược Lan nhân kiếm hợp nhất, như một chiếc cầu vồng dài đáng sợ, bắc ngang không trung, thân kiếm kết hợp hoàn mỹ, phát ra ánh sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng, kiếm khí ngút trời tỏa khắp không gian, khiến Tử Kim thần long hoàn toàn bị ghì xuống đất.

Loạn Chiến môn không hổ là môn phái đệ nhất ngông cuồng trên đại lục, công pháp của bọn họ lấy chữ “cuồng” làm tên, bình thường ai nấy đều phát ra khí chất xuất trần, tuy nhiên một khi động thủ, tất cả đều biến thành điên dại.

Đệ nhất thanh niên cao thủ Loạn Chiến môn Lý Nhược Lan lúc này đang trở thành một cuồng nữ hiếu chiến, đạo gia chí bảo ngọc liên hoa biến thành thần kiếm, khiến ả như hổ thêm cánh.

Những cánh hoa sen bay trên không trung, lá sen lượn vòng xung quanh, từ từ dính lên thân thể, hóa thành ngọc giáp che phủ khắp các bộ vị, lúc này ả như bạch anh hùng bao trùm thiên hạ, khiến ai nấy không khỏi sinh lòng kính nể.

“A...”

Lý Nhược Lan nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo hồng quang chói lòa, để lại một dải sáng dài, ép Tử Kim thần long xuống dưới mặt đất, thần kiếm không ngừng vung lên, ghì chặt, khiến nó không thể nào cất mình bay lên được.

“Grào...”

Con rồng du côn kêu gào liên hồi, Lý Nhược Lan phát cuồng khiến nó phải nếm mùi, nếu không có Huyền Vũ giáp hộ thể, chắc nó đã bị thương rồi, dù vậy nó cũng bị cuồng nữ tóc tai dựng ngược, hai mắt sát khí đằng đằng đánh cho suýt nữa hộc máu.

Lý Nhược Lan đang trong trạng thái cuồng bạo, khiến nó càng ngày càng cảm thấy khó đối phó, ả này quá điên cuồng, khiến nó phần nộ vô cùng.

“Grào...Long đại gia cũng phải biến thân” Tử Kim thần long thét lên một tiếng, sau đó cơ thể nhanh chóng biến nhỏ lại, đuôi và trảo bắt đầu thu lại, đầu bắt đầu trở lên mờ ảo, người nó phát ra tử quang, đẩy lùi Lý Nhược Lan ra xa.

64. Chương 65: Loạn Chiến

“Grào...”

Tử Kim thần long gầm một tiếng vang vọng đất trời, truyền xa trăm dặm, lúc này người nó nhanh chóng biến nhỏ thành chiều cao của một người, long chảo biến thành tứ chi, thân rồng biến thành dáng người, toàn thân áo tím, tuy nhiên phần đầu vẫn là khối trắng mịn, không thể hiện ra chân dung.

“Grào...”

Ngoài phần đầu ra, Tử Kim thần long đã hoàn toàn hóa hình, thân hình cao lớn sừng sững, vô cùng bất phàm.

“Grào...” Nó vung hai thanh Tử Kim song tiết côn cũng đang biến nhỏ lại, không ngừng gầm gào, chỉ có phần khối tím ở phần đầu không tan đi, vẫn khó lẹ ra chân dung

“Khốn kiếp..! Grào...@#%#@.... không thể hoàn toàn hóa hình, Long đại gia ta tức chết mất... không biết bao giờ mới hồi phục lại được thần thái khi xưa, để ánh sáng của ta lại chiếu rọi khắp đại địa...” Khối tím trên đầu Tử Kim thần long tan đi, nhưng đáng tiếc đó không phải đầu người, mà vẫn là đầu rồng, nó vẫn chưa thể hoàn toàn hóa hình.

Nhưng như vậy cũng đủ để mọi người ngạc nhiên rồi, thân thể người, đầu rồng càng tỏ ra bất phàm.

“Con rồng chết tiệt! Ta không cần biết người biến thành cái gì, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!” Lý Nhược Lan tóc dựng ngược, ánh mắt giận dữ phát ra sát khí, tay nắm chắc thần kiếm, lao từ trên không trung xuống.

“Tiểu nữ kia, Long đại gia đã hàng nghìn năm nay không được vui vẻ thế này!” Tử Kim thần long đứng trên tử vân bay thẳng lên không trung, song tiết thần côn trong tay tỏa sáng rực rỡ.

Tuy nhiên đúng trong lúc này, Mộng khả Nhi vẫn đứng lặng yên trên không trung, đột nhiên đứng trên ngọc liên đài nhanh chóng lao tới, chín cánh sen ngọc phát ra vạn đạo hào quang, lớn gấp trăm lần, mỗi phiến đều to bằng một gian nhà, chém về phía Tử Kim thần long.

“Grào... Mộng tiểu nương bì, ngươi cũng tới rồi, tốt quá, hôm nay Long đại gia phải đánh một trận thoải mái” Tử Kim thần long thu nhỏ thân hình, lưu lại tàn ảnh trên không trung, nhanh chóng lách tránh những cánh hoa đang bay tới, đồng thời song tiết côn trong tay cũng nhanh chóng đánh vài đòn về phía Lý Nhược Lan.

“Mộng sư muội định muốn làm gì?” Huyền Trang hòa thượng ở dưới mặt đất nhìn thấy Mộng Khả Nhi ra tay đối phó với Tử Kim thần long, tỏ vẻ khó hiểu.

Mộng Khả Nhi không hề trả lời, đứng trên ngọc liên đài lao vào trận chiến, không ngừng điều khiển cánh sen ngọc bay tới tấn công Tử Kim thần long.

Trong mắt Lý Nhược Lan hàn quang lóe lên, nhưng không nói gì, thân và kiếm đã hóa thành một thể thống nhất, vút ngang qua không trung như dải cầu vồng đuổi theo con rồng du côn.

Hai nữ tử đều là những thanh niên cao thủ lợi hại nhất hiện nay, cùng hợp lực khiến con rồng du côn dù đã hóa hình vẫn không chống lại được, mấy lần bị đánh rơi từ trên không xuống đất.

“Grào...Long đại gia tức chết đi được, hai tiểu nương bì các ngươi hãy nhớ đấy, đợi đến khi Long đại gia hoàn toàn khôi phục thực lực, nhất định sẽ phân ra vài hóa thân, đập vào mông các ngươi.”

“Ầm.”

“Grào.”

Tử Kim thần long lại bị đánh lún xuống đất.

Lý Nhược Lan lạnh lùng nhìn Mộng khả Nhi nói: “Ngươi muốn giành long giác với ta sao? Hừ, ta không thể để ngươi đạt được, ta nhất định sẽ lấy được đôi long giác này!”

Mộng Khả Nhi bình tĩnh trả lời: “Tối nay trong số đạo gia chí bảo, chỉ thiếu pháp khí dùng một đôi long giác luyện hóa thành, ngươi giành được hay ta giành được đều giống nhau, tuy nhiên cuối cùng thì các pháp bảo ngọc liên đài, long giác đều tập trung trong tay một người, tập trung thành một bộ thần giáp trong truyền thuyết.”

“Hừ” Lý Nhược Lan gằn giọng, nói: “Liên hoa, liên đài sớm muộn gì cũng hợp nhất, nhưng nhất định do ta thực hiện.”

“Grào...” Tử Kim thần long gầm lên một tiếng, từ dưới đất bay lên.

Tuy nhiên ngheh tiếp nó không phải là Lý Nhược Lan và Mộng Khả Nhi, Đông Phương Trường Minh và Đỗ Hạo từ xa nhanh như chớp lao tới, chưởng lực di sơn đảo hải bổ theo.

“Ầm.”

Kinh khí mạnh mẽ, hất Tử Kim thần long bay ra xa hàng chục dặm.

Thần Nam mắt lóe lên hai đạo lãnh điện, tay hất tung trường bào trên người, chiếc áo hóa thành mảnh vụn trên không trung, “keng” một tiếng, tử vong ma đao xuất hiện trong tay phải hắn, “Huyền Trang, mau rời khỏi đây, huynh bị trọng thương, ở lại đây cũng không giúp được gì!”

Thần Nam tay cầm tử vong mao đao nhanh chóng bước lên phía trước, hắc ảnh sau lưng hắn cùng bảy tám cây binh khí mờ ảo múa lượn, trong đó một tấm cổ thuẫn hiện lên rất rõ ràng, đã gần như hóa thành thực chất. Huyền Trang hòa thượng há hốc mồm, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng không nói thành lời, y biết rằng tiếp theo sau đây nơi này chắc chắn sẽ có một trận sinh tử đại chiến, với tu vi của y cho dù không bị thương, cũng chẳng giúp được gì, lời Thần Nam cũng chỉ cố giữ chút thể diện cho y mà thôi.

“Lý Nhược Lan, ngươi hãy đợi đây, Huyền Trang ta tu không tu thành đại phật thì tu thành đại ma, nhất định sẽ thay Vương Huy rửa mối huyết hận này.” Huyền Trang quát vang đoạn nhanh chóng lướt đi, y không muốn trở thành gánh nặng cho Thần Nam.

Lý Nhược Lan rất muốn giết Huyền Trang, huyết hòa thượng này đã giết rất nhiều người của Lý gia, bị gia tộc này coi là kẻ thù số một phải tiêu diệt, nhưng bây giờ ả không thể phân thân, Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo, Mộng Khả Nhi đều muốn lấy long giác, mà ả lại bảo vật phải thuộc về mình, quyết không để rơi vào tay kẻ khác, toàn bộ thần thức đều tập trung lên mình con rồng du côn.

Thần Long không có số lượng đông đảo như các loại thần thú khác, hàng nghìn năm khó xuất hiện một lần, bất luận là trên trời hay dưới đất, đều vô cùng khó tìm kiếm được tung tích của nó.

Hai sừng của Tử Kim thần long có hàng nghìn năm tuổi, là nguyên liệu lí tưởng nhất để tạo ra các loại binh khí thượng phẩm, bất luận là võ giả hay tu đạo giả đều ham muốn bảo vật này.

“Grào...hai con thỏ để các người mà cũng muốn tham gia sao?” Tử Kim thần long thật sự tức giận, đưa mắt nhìn Đông Phương Trường Minh và Đỗ Hạo.

Đỗ Hạo cười nhạt nói: “Lão tổ tông của ta sắp ba trăm năm tuổi, nếu ta tặng người một đôi sừng thần long trong truyền thuyết, người nhất định sẽ rất vui mừng!”

“A a a..., hừ, đồ thỏ đẻ, dám khốn kiếp các người, e rằng đã bị một lão quỷ nào đó giết sạch rồi, người vẫn còn muốn chúc thọ lão ta, nằm mơ!” Nói tới đây, Tử Kim thần long nhanh chóng dừng lại.

Đỗ Hạo biến sắc. Gã biết chuyện có một Thi Vương vô địch đã từng xông vào Đỗ gia Huyền giới, nhưng không hiểu tại sao Tử Kim thần long lại biết được chuyện này, cho dù có nghĩ nát óc cũng ra, bởi Thi Vương đó chính do con rồng du côn và Thần Nam dẫn vào Đỗ gia Huyền giới.

Đông Phương Trường Minh trên mặt nở nụ cười tàn khốc, giống như một dã thú nhìn vào Tử Kim thần long, dùng ngôn ngữ của đại lục nói một cách trôi chảy: “Phàm là những người có liên quan tới Thần Nam đều phải chết, cho dù người là thần long cũng không ngoại lệ, huống hồ, tu vi của ta đã tăng lên một lĩnh vực mới, có lẽ trong hai tháng là có thể tu luyện thân ngoại hóa thân rồi, một đôi sừng thần long đúng là vũ khí để hóa thân!”

Mọi thanh niên cao thủ đương trường đều biến sắc, chỉ có những cao thủ đạt tới lục giai cảnh giới, mới có thể tu luyện thân ngoại hóa thân, nhưng cho dù bước vào lục giai cũng không nhất định tu luyện thành công, mà phải hoàn toàn dựa vào thiên phú của từng người, như thế đủ thấy chỗ đáng sợ của Đông Phương Trường Minh, ở đây y có lẽ là người đến gần nhất lục giai cảnh giới, lúc nào cũng có thể trực tiếp bước vào.

“Soạt, soạt...”

Trên không trung xuất hiện hai đạo quang mang, Lý Nhược Lan và Mộng Khả Nhi lao xuống thấp, cùng với Đông Phương Trường Minh và Đỗ Hạo từ bốn phía bao vây Tử Kim thần long.

“Grào....” Tử Kim thần long giận dữ gầm lên: “Thì ra là bốn tên khốn kiếp đều có ý cướp long giác của Long đại gia! Đừng có nằm mơ, bốn thần long đã nói, rồng còn còn còn, rồng chết còn gãy!” Nó vung mạnh Tử Kim song tiết côn lên, phát ra ánh sáng màu tím chói lòa.

“Ầm...”

Thiên địa rung chuyển, Thần Nam từng bước tiến lại, tiếng bước chân có âm luật, tử vong ma đạo phát ra quang mang lạnh lẽo, một luồng khí tức tử vong dày đặc bốc ra.

Những vết nứt lớn dưới chân hấn lan ra xa.

“A.”

“A.”

...

Nãy giờ hấn vẫn bàng quan, đứng cách không xa đệ tử Đỗ gia và Lý gia, vết nứt lao tới dưới chân chúng, mấy chục người đồng thời bị hất lên không trung, nổ tan tành, những mảnh xác vụn bắn tứ tán, mưa máu ngập trời, mùi máu tanh nồng nặc.

Những kẻ may mắn đều thất sắc, nhanh chóng lùi xa, những thanh niên cường giả quả thực vô cùng đáng sợ, mỗi lần giơ tay nhắc chân cũng đủ dồn người khác vào chỗ chết, thực lực song phương cách biệt quá lớn.

“Grào... Thần Nam người không được lại đây, hôm nay Long đại gia phải dạy bảo tứ đại thanh niên cao thủ này, ta không tin không chế ngự được chúng” Tử Kim thần long cầm song tiết côn, gầm gào liên hồi.

“Nhớ lại năm xưa, Long đại gia đánh khắp thiên hạ không có địch thủ, hiệu xưng đệ nhất trong vũ trụ, độc cô cầu bại. Cuối cùng, tới tận tây phương, không chỉ gặp được tiểu bạch long, mà còn có được danh hiệu bất bại ở tây phương.” Tử Kim thần long nói đến mức nước bọt bay tứ tung: “Năm đó để báo thù cho tiểu bạch long, một mình Long đại gia ta cầm song tiết côn, đại chiến với các cao thủ ở tây phương, trong một khe núi tầm tới đã một mình giết chết bảy thiên sứ cấp cao, nếu không phải bị một tên chủ thần ti bỉ vô sỉ đánh lén, ta đã đánh tới cả thần giới Tây phươn.”

Thần Nam dừng lại, còn Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo, Mộng Khả Nhi và Lý Nhược Lan không tin lời của con rồng du côn, bốn người chi thành bốn hướng xông về phía nó.

65. Chương 66: Diên Cuồng

Chỉ có điều, không chỉ có Mộng Khả Nhi và Lý Nhược Lan có thể bay đuổi theo nó mà ngay cả Đỗ Hạo và Đông Phương Trường Minh cũng tấn công rất hiệu quả.

Thuận Thiên thất thần kiếm được Đỗ Hạo dùng Huyết Ma thái cực đồ điều khiển đã không còn là màu hoàng kim thuần túy nữa mà nhuộm thêm màu máu, dù không phải là thiết kiếm thật sự, nhưng thanh quang kiếm gần như đã hóa thành thực chất này càng đáng sợ hơn, bay thẳng lên theo sự điều khiển của Đỗ Hạo, nhanh chóng đuổi lên không trung.

Tử Kim thần long bị Mộng Khả Nhi và Lý Nhược Lan truy sát, kim kiếm nhuộm màu máu lao tới, mặc dù bị Tử Kim song tiết côn đánh tan, nhưng cũng khiến nó trúng một đòn nặng như trùy giáng, cả người rung động.

Vô thượng ma công Liệt Thiên Thập Kích của Đông Phương Trường Minh đánh tới, cương khí tím ngắt hóa thành một đám mây màu tím lao tới bao phủ nó.

Tử Kim thần long gầm lên một tiếng, phun ra một ngọn chân long chi hỏa, đánh tan đám vân vụ màu tím, nhưng nó cũng bị đòn tấn công đó hất bay đi mười mấy trượng.

Lý Nhược Lan tóc dựng thẳng đứng, hai mắt phát ra hai đạo ngân quang, nhân kiếm hợp nhất, chém về phía Tử Kim thần long vừa đứng vững lại.

Đồng thời, Mộng khả Nhi đứng trên ngọc liên đài cũng nhanh chóng lao tới, bốn cánh sen ngọc hộ thân, năm cánh còn lại to bằng gian nhà chém mạnh về phía con rồng du côn.

“Keng, keng, leng..”

“Ầm..”

“Grào...Đau quá... Mộng tiểu nương bì kia, lại vẫn chiêu cũ rích này!”

Cho dù Tử Kim thần long tung Tử Kim song tiết côn phóng ra những đợt tử quang, nhưng cuối cùng cũng không chống lại được các cao thủ đồng loạt vây công, bị đánh lún sâu xuống đất.

“Grào... Thần Nam, tên tiểu tử khốn kiếp, sao lại ngu xuẩn thế hả? Ta...” Nói tới đây giọng của con rồng du côn nhỏ hẳn đi, rõ ràng hơi ngượng, nói: “Ta... chẳng qua là khách sáo với người mà thôi, người...sao không nhanh tới giúp một tay.” Tử Kim thần long nhanh chóng lao lên.

“Chết vì khoác lác, đáng kiếp!” Thần Nam cầm tử vong ma đao bước nhanh tới, khí tức tử vong vô tận lan tràn khắp không gian, hắn nhìn mấy thanh niên cao thủ: “Các người đều cho mình là thiên hạ đệ nhất thanh niên cao thủ, bao vây tấn công Tử Kim thần long như vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao?”

Mộng Khả Nhi nhìn thấy Thần Nam tới gần Tử Kim thần long, cho dù vẻ mặt nàng có vẻ bình tĩnh, nhưng Thần Nam vẫn phát giác ra ngọc liên đài dưới chân nàng khẽ rung lên, hình như đang cố gắng kìm nén những dao động tình cảm kịch liệt trong lòng.

Lý Nhược Lan tóc tai dựng đứng, đôi mắt tràn đầy sát khí, phát ra chiến ý với vợ, thần kiếm trong tay chỉ vào Thần Nam, cao ngạo nói: “Ta nhất định lấy được đôi long giác này, từ trước tới giờ ta không hề liên thủ với bất cứ ai đối phó với con rắn bốn chân này, không cần biết ai tranh long giác với ta, tất cả đều là kẻ thù của ta!”

Đỗ Hạo cũng cười nhạt: “Ta cũng muốn có long giác, Thần Nam người có phải muốn ngăn cản ta? Ta không ngại sẽ đánh với người một trận, yêu tâm sẽ không có ai nhúng tay vào trận đấu giữa ta và người đâu. Ta phải khiến cả Đông thổ tu luyện giới biết rằng, rốt cuộc ai mới là chí tôn trong giới thanh niên!”

Đông Phương Trường Minh đưa mắt nhìn Lý Nhược Lan, Mộng Khả Nhi, Đỗ Hạo, rồi lại nhìn Thần Nam, dùng ngôn ngữ của đại lục vạn năm trước cười lớn nói: “Ha ha ha... thật là thú vị, không ngờ lại có nhiều đối thủ hùng mạnh tới vậy, vạn năm trước muốn tìm một đối thủ tầm cỡ trong số những người đồng trang lứa đúng là một chuyện vô cùng khó khăn, vạn năm sau lại chỉ trong chớp mắt có thể gặp được vài kinh địch, thật khiến người ta vui mừng! Tuy nhiên, bọn chúng dường như đều có địch ý rất lớn với người!”

Thần Nam cũng dùng ngôn ngữ của đại lục vạn năm trước đáp: “Hừ, người muốn so sánh với vạn năm trước, thật sự khác biệt rất lớn! Vừa nãy chẳng qua chỉ là đánh vài chiêu với Đỗ Hạo để thăm dò mà thôi, chẳng lẽ người lại sợ thua trong tay hắn! Nếu như thế, người không có tư cách để khiêu chiến với ta, bởi Đỗ Hạo từng là bại tướng trong tay ta, nhờ may mắn mới thoát chết khỏi tay ta mà thôi. Nếu thật sự muốn giao chiến với ta, thì trước tiên người đánh bại hắn đi đã!”

“Ha ha...người đang kích ta sao? Muốn ta giúp người loại trừ một kẻ địch? Hừ... tuy nhiên thế cũng có sao đâu, đối với ta, giết chết Đỗ Hạo chẳng qua cắt tay là xong.” Đông Phương Trường Minh cười tàn nhẫn như dã thú, quay đầu lại nói với Đỗ Hạo: “Người đã từng bại trong tay Thần Nam?”

Đỗ Hạo từ xấu hổ chuyển sang giận dữ, hắn từng thề rằng phải lấy Mộng Khả Nhi làm vợ, hôm nay ở trước mặt người vợ mà hắn ngầm tuyển lựa, lại có người nhắc tới nỗi sỉ nhục đó.

“Hừ, cây cỏ cũng có lúc khô héo, có khô thì mới có sinh trưởng, không trải qua thất bại, không phải là một tu luyện giả chân chính, chỉ có trắc trở không ngừng, cuối cùng mới giẫm chân lên tất cả cường địch, đây mới gọi là người thắng lợi thực sự. Thần Nam giết không nổi ta, nhưng lần này ta sẽ giẫm hắn dưới chân, tính mệnh và máu của hắn, sẽ trở thành hong đá mài đưa ta tiến quân vào vô thượng vô đạo! Kẻ thắng lợi cuối cùng sẽ là ta!”

“Ha ha ha... nói cho cùng thì vẫn từng thất bại, lần này người chẳng qua là muốn rửa nhục mà tới, tuy nhiên, người không có cơ hội nữa rồi, trận để chiến cuối cùng đó, người không đủ tư cách dự! Người... sẽ là hòn đá cho ta giẫm chân, giết người xong, ta sẽ giao chiến với Thần Nam!” Đông Phương Trường Minh tỏ vẻ cuồng ngạo, khí thế bao trùm thiên hạ lộ rõ.

Thần Nam tưởng như thấy ảo giác, cái thể ma vương Đông Phương Khiếu Thiên vạn năm trước dường như phục sinh!

Đỗ Hạo tức giận tới cực điểm, tóc tai dựng ngược, Thuận Thiên thất thần kiếm xuất hiện trong tay của hắn, chỉ thẳng vào tim Đông Phương Trường Minh, hét lớn: “Như vậy cũng được, giết người trước, rồi giết Thần Nam, ta phải cho trong thiên hạ biết rằng rốt cuộc ai mới là chí tôn của thời đại mới.”

Đông Phương Trường Minh quay đầu lại nhìn Thần Nam, cười nhạt nói: “Theo như nguyện vọng của người, bây giờ ta tạm thời giúp người giải quyết một địch thủ, người đừng để ta thất vọng, giữ lại tính mệnh của người, giữ được đôi sừng thần long, ta muốn quyết đấu với người trong lúc người mạnh nhất, có vậy mới không ân hận gì!”

Có thể thấy rõ tính cách điên cuồng của Đông Phương Trường Minh, vì muốn cùng Thần Nam quyết đấu công bằng, để kết thúc những ân oán vạn năm trước, y ko ngần ngại giúp Thần Nam chống lại một địch thủ đáng sợ, đặt mình vào trong vòng xoáy.

“Hừ...” Tóc Đông Phương Trường Minh tung bay, chân khí tím sẫm cuồng bạo phát ra, quanh y dường như dấy lên một cơn sóng lớn màu tím.

“Đỗ Hạo, chịu chết đi!” Y tung ra một quyền, cơn sóng màu tím cuộn cuộn phát ra tiếng gầm rú đinh tai, giống như bao phủ toàn thiên địa lao tới.

Đỗ Hạo toàn thân kim quang chói lòa, chân khí vàng rực mạnh mẽ phóng ra, khiến gã trông như một chiến thần kim giáp, đối diện với cơn sóng chân cương khí tím ngất đang sục sôi lao tới, vùng mạnh Thuận Thiên thất thần kiếm trong tay chặn lại!

“A...”

“A...”

Hai người như hai con sư tử điên cuồng lao vào nhau, cả không gian kịch liệt rung chuyển.

“Ầm...”

Đông Phương Trường Minh không dùng binh khí, hoàn toàn dựa vào hai thiết quyền, chống lại với thần kiếm của Đỗ Hạo, nhưng lại đã làm cho thanh thần kiếm vàng rực mãnh mẽ đó hết lần này tới lần khác vỡ vụn.

Đỗ Hạo giận dữ, cứ mỗi lần thần kiếm vỡ vụn đều có nghĩa rằng y tăng công lực thêm một bậc, kiếm thứ hai...rồi kiếm thứ năm....

Tuy nhiên Đông Phương Trường Minh có khoáng thể ma công Liệt Thiên Thập Kích tấn công một cách điên cuồng, đợt sóng sau cao hơn đợt sóng trước, khác nào ma vương vô địch, khí thế không gì chống nổi.

Thần Nam nhìn Đông Phương Trường Minh, sau đó hắn quay người, ngẩng đầu, ma đao hướng lên trời: “Lý Nhược Lan, Lý gia các người và Đỗ gia không phải tới tìm ta sao? Trận chiến giữa ta và người không thể tránh khỏi! Vậy tiến hành luôn đi, để ta xem đệ nhất thanh niên cao thủ của Đông thổ đệ nhất đạo môn rốt cuộc có cân lượng thể nào?”

Hắn không nhìn Mộng Khả Nhi, đối với thánh nữ của Đạm Đài cổ thánh địa, quả thật hắn không biết nên xử trí thế nào.

“Grào...” Con rồng du côn vốn tinh ý, dường như phát hiện ra điều gì, bèn bay lên không trung ngăn cản Mộng Khả Nhi.

“Hừ, cản ta tất chết!” giọng nói của Lý Nhược Lan vô cùng lạnh lùng, lúc này ả cuồng nữ hiếu chiến phát ra chiến ý cao vọt như nữ chiến thần chuyển thế, hai tay cầm kiếm, hóa thành một đạo cầu vồng vắt ngang trời, từ trên không trung lao về phía Thần Nam.

Mộng Khả Nhi đối diện với Thần Nam mặc dù tim cảm dao động kịch liệt, nhưng được kiềm chế lại, tuy nhiên nàng ta cũng bắt đầu hành động, mục tiêu chính là Tử Kim song tiết côn trong tay Tử Kim thần long.

“Ầm, ầm, ầm.”

Đại chiến kinh thiên nổ ra, năm vị thanh niên cao thủ Đông thổ, cộng thêm thần long chỉ xuất hiện trong truyền thuyết chia cặp đại chiến.

“A...” Đông Phương Trường Minh hét lớn chấn động thiên địa, da thịt y dần biến thành đỏ tía, bên ngoài cơ thể phát ra những con sóng khí màu tím cuộn cuộn, một quyền đánh ra giống như thiên lôi giáng lâm, phá toái cả thiên địa. Sóng khí cuồng bạo, cuồng lực cuồng liệt, khiến y giống như một ma vương phát ra cái thể ma công Liệt Thiên Thập Kích kinh thiên động địa.

“Ầm.”

Đông Phương Trường Minh một quyền đánh lên Thuận Thiên thất thần kiếm của Đỗ Hạo, không chỉ đánh vụn cây kiếm mà hất Đỗ Hạo văng xa mười mấy trượng.

“Thượng cổ ma công Liệt Thiên Thập Kích quả nhiên danh bất hư truyền.” Đỗ Hạo vẻ mặt vô cùng âm đạm, từ từ bỏ từ dây lau vết máu trên mép, khẽ thở dài nói: “Đừng có nghĩ rằng ngươi đã thắng, Thuận Thiên thất thần kiếm của ta vẫn còn một kiếm chưa xuất ra!”

Đông Phương Trường Minh tỏ vẻ vô cùng lạnh lùng, hai mắt hung hãn như dã thú, lạnh nhạt đáp: “Vạn năm trước ta xưng hùng lớp trẻ, vạn năm sau, ta vẫn xưng tôn, tất cả đều trở thành bậc lót đường để ta bước vào đỉnh cao ma đạo!”

“Ha ha ha...” Đỗ Hạo cười điên cuồng đứng dậy, hộ thể cương khí dần dần mạnh lên, chân khí vàng rực giống như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt bên ngoài cơ thể.

“Đông Phương Trường Minh, lớn lối quá nhỉ, ta thề rằng sẽ khiến ngươi phải hối hận vì những lời vừa nãy! Thuận Thiên thất thần kiếm! A...!” Gã ngửa mặt lên trời hét lớn, ánh sáng của thanh thần kiếm trong tay càng lúc càng chói lòa, giống như một mặt trời rực rỡ, kim mang lấp lánh tỏa ra khắp bầu trời.

66. Chương 67: Bảy Chiêu Ma Đạo

“Tới đây, Liệt Thiên Thập Kích! Kinh Thiên Động Địa!” Đông Phương Trường Minh không hề sợ hãi, trong mắt ngược lại lại hiện lên vẻ điên cuồng, vẫn dựa vào hai nắm thiết quyền nghênh đón.

“Ầm.”

Sóng khí màu tím và cương khí vàng rực cuộn cuộn lao vào nhau phát ra tiếng nổ như tiếng sấm rền.

“Ầm.”

Hai cao thủ xuyên qua màn khí cương, quyền và kiếm chạm nhau, thiết quyền đập vào thanh thần kiếm, phát ra tiếng kim thuộc va nhau choang choảng.

Đông Phương Trường Minh hết quyền này tới quyền khác đánh vào thanh thần kiếm thứ bảy, tuy nhiên dưới kinh đạo phá hoại của cái thể ma công Liệt Thiên Thập Kích, kim kiếm vẫn trơ trơ.

Đỗ Hạo cười nhạt, hét lớn: “Chết đi!”

Gã vung kiếm chém xuống, kim mang lấp lánh xuyên qua hư không, chiếu sáng khắp thiên địa, chém thẳng xuống.

“Kẻ phải chết là ngươi!” Đông Phương Trường Minh tóc dựng ngược, toàn thân tử khí cuộn cuộn, hai cánh tay màu đỏ tía hóa quyền thành chưởng, kẹp chặt lấy kim kiếm.

“Người chẳng qua biến một thanh kiếm cỏ vô dụng thành thiết kiếm, tưởng thế giết chết được ta sao?” Đông Phương Trường Minh thét lớn, mười luồng sức mạnh thể di sơn đảo hải từ hai bàn tay cuộn ra, lao về phía thanh kim kiếm.

Đỗ Hạo vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, sáu kiếm trước đối với đối phương mà nói, cũng vô dụng như thanh kiếm cỏ, quả thực khiến y vô cùng nhục nhã, bây giờ đối phương lại tung kinh lực Liệt Thiên Thập Kích, không chế kim kiếm, khiến gã không tài nào không chế được nhất kiếm thứ bảy.

“A...” Đông Phương Trường Minh thét vang.

“Ầm.”

Kim quang bắn tung khắp đất trời, tuy nhiên cuối cùng vẫn bị tử khí áp đảo, Đông Phương Trường Minh đã đánh tan kiếm thứ bảy của Thuận Thiên thất thần kiếm, Đỗ Hạo bị lực đạo cuồng bạo hất văng năm mươi trượng, cả thiên địa chấn đảo kịch liệt, dưới chân Đông Phương Trường Minh, xuất hiện nhiều vết nứt rộng nửa thước, lan ra xa hàng dặm.

Đỗ Hạo há mồm phụt ra ba ngụm máu lớn, gã có cảm giác thất bại khủng toàn diện, từ trước tới giờ gã vẫn là thiên tài, được coi là ngôi sao hi vọng của Đỗ gia, nhưng từ sau khi bước chân ra khỏi Đỗ gia Huyền giới, đầu tiên bại trong tay của Thần Nam, bây giờ lại bại trong tay Đông Phương Trường Minh, quả thật tạo thành đả kích rất lớn, gã không thể chấp nhận nổi hai lần chiến bại này.

Hai kẻ chiến thắng gã, đều là người của vạn năm trước, tu vi cao siêu và bí ẩn như nhau, lòng tự tôn, cao ngạo giãy vò gã muốn phát điên.

“A... phá rồi sau đó lập, ta phải tự phế huyền công, huyền công của Thần gia không cần cũng được, ta phải luyện thành Huyết Ma công, để cho huyền công tiên tổ sáng tạo ra một lần nữa xuất hiện trên thiên hạ.” Gã thật sự phát điên.

“A...” Kim quang dần nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn thu vào trong người gã, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất, ngũ quan méo mó, gã đang phải chịu đựng đau đớn cùng cực.

Đông Phương Trường Minh không thêm để ý, quay mặt đi nhìn hai trận chiến còn lại.

Tử Kim thần long vốn dĩ lưu manh, bất cứ lúc nào cũng hiện ra với bộ dạng lừa đảo, múa Tử Kim song tiết côn như gió trên không, tiếng “choang, choang” do va chạm với cánh sen ngọc của Mộng Khả Nhi không ngừng vang lên. Đồng thời, nó cũng luôn mồm gầm gào: “Đao thương hay côn bổng, ta đều biến thành hình dạng đó được, loại binh khí nào thích nhất? Song tiết côn trong nhu có cương, hư ha, hư ha, người tập võ đều nhớ, nhân giả vô địch.”

Tuy nhiên Mộng Khả Nhi không hề phẫn nộ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, bạch y tung bay, toát lên vẻ đẹp tuyệt thế cùng khí chất xuất thần như Dao Trì tiên tử.

“Grào... Thế là thế nào?” Con rồng du côn kinh ngạc thét lên

Mộng Khả Nhi đứng trên một cánh hoa sen khổng lồ, ngọc liên đài dưới chân nàng ta nhanh chóng biến hóa, hợp lại cùng với tám cánh hoa còn lại, bao vây con rồng du côn.

Liên đài và cánh hoa hóa thành một tấm lưới giam chặt con rồng du côn vào trong, rồi thu lại lại bằng năm nắm đấm, xuất hiện trong tay Mộng Khả Nhi.

Ngọc liên đài này xưa nay vẫn do nàng sử dụng nhưng mãi gần đây, tu vi tăng tiến, mới dần dần thể hiện uy lực thật sự của món đạo gia chí bảo này.

Đại chiến giữa Thần Nam và Lý Nhược Lan càng kịch liệt hơn, cuồng nữ hiếu chiến không có mảy may điểm nào giống nữ tử, điên cuồng hơn cả nam nhân, mảy dựng ngược, nhân kiếm hợp nhất, giống như một đạo thần quang, tung hoành khắp trên trời dưới đất, không ngừng lao về phía Thần Nam.

Phạm vi chiến đấu của hai người lan rộng đến hai dặm, vậy mà có lúc Thần Nam vẫn bị Lý Nhược Lan lao xuống đánh lùi ra xa hàng mấy chục trượng, có lúc dùng tử vong ma đạo đẩy cuồng nữ hiếu chiến lùi lại cả mấy trăm trượng, nơi nào trận chiến lướt qua, loạn thạch tung tóe lên không, mặt đất vốn bằng phẳng rạn nứt, biến thành vô số hố lớn hố nhỏ.

“A...” Lý Nhược Lan thét lớn, lại lao xuống dưới, thần kiếm trong tay chém vào tử vong ma đao, dính chặt lại với ma đao, người nàng ta ở trên không trung, dựa vào thể Thái Sơn Áp Đỉnh, dùng thần kiếm áp đảo ma đao, không ngừng đẩy công lực, muốn đánh nát Thần Nam.

“Muốn giết ta, không dễ vậy đâu!” Thần Nam hai tay cầm chắc ma đao, chống lại kinh lực mạnh mẽ của Lý Nhược Lan, hấn thét lên một tiếng: “Nghịch Thiên thất ma đao! Giết!”

“Ầm.”

Lý Nhược Lan bị Thần Nam chém bay lên không trung, tuy nhiên đây cuồng nữ hiểu chiến không giận dữ mà ngược lại còn vui mừng, lộ ra thần sắc cuồng nhiệt vô cùng, một lần nữa lại lao xuống, thét lên: “Quân Lâm Thiên Hạ, chiến ý đệ nhất! Giết!”

Một kiếm của cuồng nữ chém xuống như phiên giang đảo hải, sức mạnh khủng khiếp từ trên không dội xuống, kiếm khí đáng sợ chém mặt đất thành một rãnh sâu dài hơn hai mươi trượng.

Thần Nam hướng ma đao lên trời, huyền công được vận chuyển tới cảnh giới cao nhất, ngạnh tiếp địch nhân mạnh nhất từ trước tới giờ. Kinh khí mạnh mẽ lao từ trên xuống bị cương khí hộ thể của hấn đánh tản ra hai bên, khiến mặt đất nứt ra thành những rãnh lớn nổ vang ầm ầm, cương khí cuộn cuộn nổ vang, như chiếc trùy vạn cân đập nát mặt đất rộng hàng trăm trượng thành sa mạc.

Lý Nhược Lan lại cầm thần kiếm lao xuống chém mạnh, Thần Nam có cảm giác như bị cả một ngọn núi lớn đè xuống, áp lực mạnh cơ hồ ép hấn nát vụn, xương cốt toàn thân phát ra âm thanh răng rắc trong lực trường vô hình đó.

Cuồng nữ quả nhiên đáng sợ, so với lúc đấu với thần long của hấn, khí thế ít nhất cũng mạnh hơn bốn phần, càng đấu càng dũng mãnh, nội thể dường như ẩn chứa tiềm lực vô tận.

“A...” Thần Nam không chịu được nữa ngẩng đầu lên trời thét lớn, đao thứ hai trong Nghịch Thiên thất ma đao chém ngược lên không trung, va vào thần kiếm của Lý Nhược Lan.

“Choang.”

Quang mang chói lòa như mặt trời tỏa sáng, đâu đâu cũng thấy dòng năng lượng điên cuồng tràn ra.

Lý Nhược Lan bị đánh bay lên không trung, Thần Nam cũng bị hất văng đi mấy chục trượng, tuy nhiên hấn chưa kịp thở, cuồng nữ hiểu chiến đã nhân kiếm hợp nhất lao xuống, thanh thế của đòn này càng mạnh hơn, người còn chưa tới, mặt đất đã bị kinh khí cuộn cuộn làm cho rung chuyển kịch liệt.

Quả là đáng sợ tới cực điểm, chỉ dựa vào kinh khí cuộn cuộn này có thể giết chết bất cứ cao thủ nào chưa đạt tới ngũ giai cảnh giới, bị luồng cương khí đáng sợ này quét qua nhất định tan xương nát thịt.

“A...” Lý Nhược Lan giống như cuồng ma nhập thể rống lên.

Thần Nam cảm thấy phải chịu áp lực xưa nay chưa từng có, dùng tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đao phổ vào tử vong ma đao, hấn coi như vô địch trong số những cao thủ ngũ giai cùng trang lứa, nhưng hôm nay thực tế khác xa tưởng tượng.

Lý Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh, Mộng Khả Nhi bất luận là công pháp hay tu vi đều không kém hấn, làm sao hấn được gọi là vô địch lớp trẻ.

“Lý Nhược Lan, xem ra chúng ta không phân rõ sinh tử không được, tốt nhất hay dốc toàn bộ thực lực của ngươi ra, nếu không ngươi sẽ phải hối hận suốt đời!” Thần Nam ngẩng đầu lên trời thét lớn, ma đao trong tay hướng về phía Lý Nhược Lan.

“Quân Lâm Thiên Hạ, Duy Ngã Độc Tôn!” Lý Nhược Lan chỉ lạnh lùng nói ra tám chữ, rồi lại lao xuống như tia chớp.

“A...” Thần Nam thét lớn, Nghịch Thiên thất ma đao - đao thứ ba xuất ra.

Đao mang dài mười trượng màu đen kịt đáng sợ chém ngược lên không trung, va vào kiếm khí chói lòa của Lý Nhược Lan.

“Ầm.”

Trên không trung vang lên vô số tiếng sấm rền nổ ì ùng mãi không thôi.

Cương khí Lý Nhược Lan phát ra giống như thiên ngoại phi tiên chém xuống một kiếm hàn quang chói lòa, chém mạnh vào ma đao trong tay Thần Nam.

“Keng.”

“Choang.”

Tiếng kim thuộc va vào nhau vang lên chói tai, ma đao trong tay Thần Nam nát vụn, Lý Nhược Lan văng ngược lên không trung, tuy nhiên lần này Thần Nam chủ động, đao thứ tư nhanh chóng hình thành trong tay hắn, đồng thời tám cổ thuấn không ngừng chuyển động bên cạnh cũng nhanh chóng lao xuống dưới chân, đưa hắn lao thẳng lên không trung, đuổi theo Lý Nhược Lan.

Mộng Khả Nhi và Đông Phương Trường Minh đều biến sắc, bọn họ không thể ngờ rằng Thần Nam có thể dựa vào sức mạnh của mình bay lên không.

67. Chương 68: Không Còn Tự Chủ

“Chém” Thần Nam thét lên một tiếng, đao thứ tư chém mạnh lên.

Lý Nhược Lan bay ngược lên không trung, nhìn rõ ràng mọi hành động của Thần Nam, ả hết sức bình tĩnh chém ra một kiếm.

“Ầm.”

Hai cao thủ đều đánh mạnh ra một đòn, thần kiếm trong tay Lý Nhược Lan phát ra kim quang mang chói lòa, bị đánh trở lại nguyên hình, hóa thành ngọc liên hoa, ả văng đi mấy chục trượng mới đứng vững được.

Ma đao trong tay Thần Nam vỡ vụn, hắn bị đánh bật ra, nhanh chóng rơi xuống mặt đất, tuy nhiên tám cổ thuấn ở dưới chân hắn nhanh chóng ổn định lại, đưa hắn một lần nữa lao lên không trung.

Chỉ có điều lúc này đây, trong tay hắn không có ma đao, mỗi khi dùng tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đao chém ra tử vong ma đao, chỉ có thể chém liên tiếp bốn đòn, sau đó tử vong ma đao khó lòng ngưng tụ lại trong nhất thời.

Tuy nhiên, hắn vẫn bay đuổi theo Lý Nhược Lan, một đạo u quang nhạt từ ngón tay của hắn phát ra, dần dần ngưng tụ thành một thanh trường đao.

Đây chính là bản mệnh nguyên khí của hắn hóa thành, khi xưa lần đầu tiên sử dụng Nghịch Thiên thất ma đao, hắn đã liên tiếp chém ra bảy đao, chém chết tuyệt thế cao thủ Đào Nhiên thực lực mạnh hơn hắn rất nhiều.

Bây giờ, Lý Nhược Lan và hắn thực lực ngang nhau, hắn tin rằng nếu cẩn thận không chế bản mệnh nguyên khí, chắc có thể trong vòng hai đao có thể chấm dứt trận chiến! Tuy nhiên phải làm thế nào để không bị ma đao phản lại mới trọng yếu.

“Chém.”

Lao tới gần Lý Nhược Lan, hắn vung đao chém xuống, Lý Nhược Lan giơ ngọc liên hoa lên chống cự.

“Ầm.”

Lý Nhược Lan bị chém mạnh bay ra hàng trăm trượng, “phụt” một tiếng ả há mồm thổ huyết, mái tóc dựng ngược dần hạ xuống, tản ra trên vai, sát khí trong mắt càng dần biến mất.

“Rất tốt... rất tốt...” Lý Nhược Lan nói khẽ một mình: “Chiến Tự quyết đã hoàn toàn thông suốt, cuối cùng ta cũng bước vào lĩnh vực Loạn Tự quyết. Loạn Chiến! Loạn Chiến! Quân Lâm Thiên Hạ, Duy Ngã Độc Tôn!”

Lý Nhược Lan tay cầm ngọc liên hoa, từ từ nhắm mắt lại, ả đứng thẳng trên không trung, trong lúc này, ả cuồng nữ hiếu chiến hoàn toàn tĩnh lặng, phong thái xuất trần giống như một tiên tử, so với ban nãy cơ hồ là hai người khác nhau.

Vô số hào quang từ người ả phát ra, tiên khí dày đặc bao phủ xung quanh, khiến ả càng thêm siêu trần thoát tục.

Thần Nam vốn nghĩ lao lên chém một đao, nhưng bây giờ hắn nhìn thấy bộ dạng cổ quái của ả, cảm thấy có điều không thỏa đáng, đầu ngón tay phát ra ô quang, ngưng tụ thành hình một thanh trường đao, tuy nhiên hắn không hề lao về phía Lý Nhược Lan, chân đạp lên cổ thuấn, nhanh như chớp lao về phía Mộng Khả Nhi, đao mang dài mười mấy trượng chém mạnh xuống.

Mắt Mộng Khả Nhi quang mang lóe lên, phát ra sát khí đáng sợ, nàng đứng trên một cánh hoa sen, múa hoa lôi trong tay nghênh chiến, cho dù mạnh như Đông Phương Trường Minh đứng ở dưới đất cũng cảm thấy sát khí đáng sợ của nàng.

“Ầm.”

Một tiếng nổ lớn vang lên, ma đao chém vào hoa lôi trong suốt lấp lánh, trường đao trong tay Thần Nam vỡ vụn, hoa lôi trong tay Mộng Khả Nhi bị chấn động suýt chút nữa vượt khỏi tay.

“Grào... là Thần Nam sao? Đánh mạnh hơn nữa cho ta, Long đại gia sắp thoát ra rồi!” Tử Kim thần long bị nhốt trong hoa lôi cảm thấy được tình hình ở bên ngoài, bắt đầu gầm gào.

Nghịch Thiên thất ma đao vô cùng bá đạo, người nắm vững công pháp này, không phải lúc tính mạng nguy cấp tuyệt đối không sử dụng, Thần Nam lại khác, dùng thất ma đao tâm pháp phổ vào khiến tử vong ma đao dường như có linh hồn, cũng dễ tránh như nguy hiểm đến tính mệnh.

Tuy nhiên, vừa nãy hắn không thể không dùng sinh mệnh nguyên khí của bản thân, bây giờ cảm thấy không thể dừng tay lại được nữa, Nghịch Thiên thất ma đao tà dị dường như vượt khỏi tầm điều khiển của hắn.

Hắn cố áp chế nguyên khí đang cuộn cuộn trong người, bình tĩnh nói với Mộng Khả Nhi: “Thả Tử Kim thần long ra!”

Hắn đối với Mộng Khả Nhi vừa day dứt... vừa có địch ý, cảm xúc phức tạp đan xen. Sau khi trở về từ Tây đại lục, hắn không muốn xung đột trực tiếp với nàng, nhưng bây giờ Tử Kim thần long đã bị nàng bắt, mà hắn chỉ có thể không chế được Nghịch Thiên thất ma đao tà dị trong một thời gian ngắn ngủi, vì thế chỉ thẳng đao về phía nàng.

Cảm xúc của Mộng Khả Nhi dao động kịch liệt, dùng hoa lôi lấp lánh trong suốt chỉ về phía Thần Nam nói: “Nằm mơ, ta phải giết ngươi!”

“Vậy thì...đắc tội!”

Thần Nam nhanh chóng lao lên trước, nguyên khí ma đao hóa hình trong tay chém mạnh về phía trước, đao mang mười trượng xé nát hư không, quanh trường đao màu đen xuất hiện những tia chớp khổng lồ, thanh thế vô cùng đáng sợ.

“Keng.”

“Ầm.”

“Grào.. Long đại gia bách chiến bất tử lại được nhìn thấy mặt trời, Grào...”

Nói cách khác, đó có thể coi là đao thứ bảy của Nghịch Thiên thất ma đao, mặc dù Thần Nam không thể hoàn toàn khống chế, không dám dùng toàn lực, nhưng uy lực của đao này có thể khai sơn liệt địa, chém rớt hoa lôi do đạo gia chí bảo biến hóa thành.

Tám cánh hoa và liên đài phân chia ra, Tử Kim thần long nhanh chóng bay lên trời, lần này nó lại biến thành hình thần long, long thân mười mấy trượng uốn lượn trên không trung, gầm gào liên hồi.

“Grào.”

Mộng Khả Nhi toàn thân run lên, thân thể phát ra hàng loạt những tia sáng chói lòa, sức mạnh phong ấn sau khi bị chấn động đã tự động mở ra, giúp nàng chống lại xung lực từ bên ngoài.

Thần Nam thổ huyết, bây giờ hắn cảm thấy cơ thể có phần yếu đi, hơn nữa không thể khống chế được mình, sinh mệnh nguyên khí không ngừng thoát ra từ đầu ngón tay, tâm pháp Nghịch Thiên thất ma đao tự động lấy năng lượng sinh mệnh của hắn, chuẩn bị cho đòn tiếp theo.

Quả là một bộ ma công vô cùng tà dị, đã vượt ra ngoài sự khống chế của chủ nhân, theo lý thuyết, hắn dùng tâm pháp thất ma đao điều khiển “linh hồn” của tử vong ma đao, liên tiếp chém ra bốn đao, sau đó dùng năng lượng sinh mệnh của bản thân chém ra ba đao, bảy đao đã đủ, nên kết thúc rồi mới đứng, nhưng tình hình bây giờ căn bản không phải như vậy, năng lượng sinh mệnh mà đao thứ tám cần đã được tập trung hoàn tất, chỉ đợi hắn chém ra!

Thần Nam cảm thấy hơi kinh ngạc, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ điều khiển tử vong ma đao, và điều khiển năng lượng sinh mệnh của bản thân mình căn bản là hai chuyện khác nhau, chẳng lẽ ta vẫn phải chém ra bốn đao, tiêu hao hết toàn bộ năng lượng sinh mệnh của mình mới có thể dừng lại sao?”

Hắn vốn nghĩ như thế là có thể dừng tay, nhưng hắn không thể làm gì, cảm thấy đao thứ tám đã ngưng tụ thành hình, nếu không nhanh chóng chém ra, sẽ phản lại mình.

“Sao lại thế này?” Thần Nam vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Tử Kim thần long phát hiện ra sự dị thường của hắn, nghi hoặc nói: “Tiểu tử ngươi sao thế, đừng lo lắng!”

Lúc này, sức mạnh phong ấn trong người Mộng Khả Nhi đã được trấn áp, nàng ổn định lại, tuy nhiên vị tiên tử của Đạm Đài thánh địa đối diện với Thần Nam, căn bản không thể duy trì được vẻ bình tĩnh thường ngày, nhanh chóng điều khiển ngọc liên đài lao về phía hắn.

Thần Nam nhìn thấy nàng, giơ cao trường đao màu đen trong tay phải lên, tuy nhiên cuối cùng lại không nhằm vào nàng mà hắn điều khiển cổ thuấn, nhanh chóng lao về phía Lý Nhược Lan đang đứng trên không trung.

“Lý Nhược Lan xem đao!” Hắn hét lớn một tiếng, nhanh chóng lao tới gần giơ đao chém xuống.

Lý Nhược Lan đang trong lĩnh vực tu luyện kì diệu, tuy ả nhắm mắt, nhưng thần thức vẫn cảm nhận tình hình bên ngoài, không tránh né, tay trái cầm ngọc liên hoa, tay phải không ngừng biến hóa pháp ấn, liên hoa cùng pháp ấn đều đưa lên đón đánh. Đồng thời khê hô: “Loạn Tự quyết - Loạn Thần ấn!”

“Ầm.”

Một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, Lý Nhược Lan bị đánh bay ra xa trăm trượng, miệng rỉ máu, nhỏ xuống tấm áo trắng, màu đỏ vô cùng nổi bật.

Tuy nhiên ả vẫn nhắm mắt, trên mặt lại nở nụ cười nhạt, cài ngọc liên hoa lên tóc, hai bàn tay bắt đầu động đậy, biến hóa thành những pháp ấn phức tạp.

Tương truyền, những người công lực tuyệt thế, thông qua kết ấn, có thể thi triển ra một số cấm pháp uy lực tuyệt luân, một số huyền công lúc vận chuyển, nếu người dùng hoàn toàn kết hợp được những ý nghĩa của huyền công cũng có thể kết ra các loại pháp ấn, đó được gọi là “ngoại tướng” của huyền công.

Rõ ràng Lý Nhược Lan hiện nay đang vận chuyển đạo gia huyền công, đạt đến cảnh giới không linh, thâm tâm và công pháp hoàn toàn kết hợp lại, lúc này tướng do pháp sinh, ấn do thân thành, đây là phản ứng tự nhiên sau khi bước vào diệu cảnh.

Thần Nam hít một hơi khí lạnh, thầm than ả cuồng nữ hiếu chiến quả nhiên là kì tài, trong tình hình nguy hiểm này, thông qua những trận chiến hiểm ác để chứng thực công pháp tu luyện, lại tạo ra được đột phá.

Hắn bây giờ rất muốn giết Lý Nhược Lan, loại bớt kẻ đại địch này, nhưng hắn tin rằng ả nhất định có thuật pháp để giữ tính mạng bỏ chạy, giờ chưa đi bởi muốn hoàn toàn ngộ thấu huyền công trong trạng thái này.

Hắn không muốn có kẻ địch đáng sợ này, tuy nhiên ma đao thứ chín đã hóa hình mà thành, hắn cần tìm một người để phát tiết, ngoài nhìn Mộng Khả Nhi giống như tiên tử, nhưng cuối cùng không lao về nơi đó mà điều khiển cổ thuấn nhanh chóng lao về phía Đông Phương Trường Minh phía đất.

Đông Phương Trường Minh đã phát hiện ra Thần Nam có phần dị thường, vạn năm trước y chưa từng nhìn thấy Thần Nam sử dụng Nghịch Thiên thất ma đao, nhưng từng nghe qua, biết được đặc điểm và chỗ đáng sợ của bộ công pháp này, đây là đao thứ chín, nhất định mạnh hơn rất nhiều so với đao thứ tám.

Công lực toàn thân y đang điên cuồng vận chuyển, tung một quyền đánh lên trời, cái thể ma công Liệt Thiên Thập Kích được phát huy tới cảnh giới cao nhất.

“Ầm.”

Ngọn lửa màu tím chống lại ma khí màu đen, trời long đất lở, Đông Phương Trường Minh bị ma đao thứ chín chém bay xa bảy, tám mươi trượng, mồm mũi đều rỉ máu, ngực dập dờn.

68. Chương 69: Cảm Nhận Nội Thiên Địa

Lý Nhược Lan vẫn nhắm mắt nhanh chóng lao đi, ả vì chứng thực huyền công, đã chủ động tiếp nhát ma đao thứ mười của Thần Nam, cũng lúc này Mộng Khả Nhi điều khiển ngọc liên đài lao xuống, dồn Thần Nam lại cùng với Đông Phương Trường Minh và Lý Nhược Lan.

“Tiểu tử, thật ra ngươi làm sao thế? Nếu như không ổn, chúng ta chuồn thôi, trời đất rộng lớn, chúng ta muốn đi, tuyệt đối không có kẻ nào có thể ngăn cản được!” Tử Kim thần long phát hiện Thần Nam càng ngày càng bất ổn, mới khuyên hấn rời đi.

Thần Nam lắc đầu, biết rằng đao thứ mười đã ngưng hình tạo thành, căn bản không thể thu lại được, nhất định phải chém ra mới được, nhìn thấy ba đại cao thủ đều đứng trên một đường, trong lòng hấn dấy lên chiến ý vô hạn, một người chống lại với ba vị thanh niên cường giả mạnh nhất trong thiên hạ, dòng máu hiếu chiến của hấn lại cuộn trào.

“Sinh tử do số mệnh, Nghịch Thiên thất ma đao, đao thứ mười!”

Sau tiếng thét lớn, Thần Nam với thể Hoàn Hảo Vạn Quân, chém ra đao thứ mười, đao mang dài mười mấy trượng giống như một tia chớp khổng lồ màu đen quét ngang qua ba cao thủ.

Nghịch Thiên thất ma đao thật sự đao sau mạnh hơn đao trước, bây giờ trạng thái của Thần Nam có phần không ổn, dù không thể phát huy được uy lực vốn có nhưng sức mạnh của đao thứ mười này không thấp hơn lục giai cảnh giới.

“Ầm.”

Sóng chân khí vô biên tỏa ra như sóng biển cuộn trào, chớp mắt đã vùi lấp ba đại cao thủ, Đông Phương Trường Minh, Lý Nhược Lan, Mộng Khả Nhi bị đánh bay ra xa hàng trăm trượng, cả ba cường giả đều thổ huyết.

Ở phía xa, đệ tử của Đỗ gia và Lý gia đứng quan chiến đều kinh ngạc há mồm trợn mắt, một mình Thần Nam hôm nay đã đánh bị thương ba vị thanh niên cao thủ thực lực mạnh nhất thiên hạ, thật vô cùng đáng sợ.

Tuy nhiên, Thần Nam cũng thổ huyết, hấn càng ngày càng cảm thấy ma đao thoát khỏi khống chế, lúc này hấn vô cùng yếu ớt, năng lượng sinh mệnh tiêu hao gần hết, nếu tiếp tục chém ra đao thứ mười một, chắc chắn năng lượng sinh mệnh sẽ bị hút hết ra ngoài cơ thể, tới lúc đó hấn có bảo toàn được tính mạng như lần trước hay không, không ai biết được.

Tay phải của hấn lại xuất hiện ô quang, tâm trạng lo lắng của Thần Nam dần dần bình tĩnh lại, hấn từ từ biết rằng ma đao khó có thể điều khiển được. Điểm đáng sợ của Nghịch Thiên thất ma đao ở khí thể luôn luôn tiến về phía trước! Ý nghĩa chân chính của ma công chính là đánh chìm thuyền, cắt đứt đường lùi, đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống.

Hôm nay hần lo nghĩ quá nhiều, rời xa ý nghĩa của Nghịch Thiên thất ma đao, mới khiến bây giờ không thể thu tay lại được, hần nghĩ được điều cốt yếu trong đó, nhưng quá muộn rồi, ma đao thứ mười một đã hình thành.

Thần Nam gượng cười: “Lần trước ta dùng ý nghĩa của Nghịch Thiên thất ma đao để giáo huấn cho Đỗ Hạo, không ngờ lần này ta lại đi vào vết xe đổ, chẳng nhẽ ta sẽ tự chết trong tay mình sao?”

Ba đại cao thủ ở phía xa, cảm nhận rõ ràng điểm đáng sợ của Thần Nam, bọn họ đều biết rằng trạng thái bây giờ của hần tuyệt đối không bình thường, nhất định một người không thể nào đối phó được, cả ba người đều vận công lực lên mức cao nhất, chuẩn bị đón đòn ma đao tiếp theo.

Tuy nhiên đúng trong lúc này Thần Nam cảm thấy ngón tay phải của mình phát nóng, tim hần đập mạnh, đó.. không phải là nội thiên địa của hần sao? Hạt giống không gian của hần chính ở đó.

Thần Nam tập trung toàn bộ tinh lực, nỗ lực hướng thần thức vào nội thiên địa, cảnh tượng đột nhiên thay đổi, linh thức của hần thuận lợi tiến vào, nơi này ngoài một bãi cát mịn ra, những thứ còn lại chỉ là một vùng hỗn độn.

Tuy nhiên, lúc này trong vùng thiên địa này xuất hiện những đợt dao động rất dị thường, cả không gian giống như sóng biển cuộn cuộn. Hần dùng tâm cảm ứng, phát hiện ra một luồng sức mạnh kì dị đang chảy vào bên trong thế giới này.

Điều này.. hơi khó tin, hần không hiểu căn nguyên của dao động, nhưng phát hiện ra khí tức quen thuộc, sức mạnh dao động đó chính là năng lượng sinh mệnh của hần.

Là năng lượng sinh mệnh mà hần đã chém ra? Hay là năng lượng mà đao thứ mười một của Nghịch Thiên thất ma đao ẩn chứa đang bị nội thiên địa của hần hút lấy? Không cần biết là từ đâu, nhưng có thể khẳng định, nội thiên địa của hần dường như muốn thông với ngoại giới, không muốn bị khóa trong nơi nhỏ bé này.

Hần vô cùng kích động, nội thiên địa đã có đột phá, đây là tài sản lớn nhất của hần.

Cảnh tượng vụt lóe lên, thần thức của hần biến mất, hần dùng tâm để cảm ứng, phát hiện ra năng lượng sinh mệnh mà nội thiên địa hút nạp không chỉ bao gồm bộ phận bị hút ra ngoài cơ thể mà còn bao gồm cả bộ phận ẩn chứa trong ma đao thứ mười một đang ngưng tụ.

Thần Nam do dự, nội thiên địa và ngoại giới khi nối liền với nhau cần hấp nạp thiên địa nguyên khí vô tận, đương nhiên nếu tu luyện giả cung cấp nguyên khí của mình, tốc độ trưởng thành của nó càng nhanh hơn.

Năng lượng sinh mệnh của hần bây giờ chảy vào trong nội thiên địa, hần không cần lo lắng rằng sẽ kiệt sức mà chết, bởi có thể thu lại năng lượng sinh mệnh đó từ trong nội thiên địa.

Nội thiên địa của Thần Nam sau khi liên thông với ngoại giới, đao thứ mười một của Nghịch Thiên thất ma đao vốn đang uy hiếp tính mệnh hần từ từ ảm đạm, tất cả năng lượng sinh mệnh đều bị nội thiên địa hấp thụ vào trong, đồng thời truyền vào một phần cho cơ thể hần.

Bây giờ hần vô cùng hư nhược, suy cho cùng thì đại bộ phận năng lượng sinh mệnh đều chảy vào trong nội thiên địa, cơ thể của hần còn lại không đáng bao nhiêu.

Hần vẫn chưa thật sự khống chế được tiểu thế giới kia, nhất thời khó có thể thu lại năng lượng sinh mệnh về nội thể, nên cần một nơi yên tĩnh để nghiên cứu về trạng thái cơ thể và tiểu thế giới.

Hần chặt vật vấy tay về phía Tử Kim thần long, con rồng du côn lập tức hiểu ý, nhanh chóng lao xuống, hần nhảy lên, một người một rồng lao lên trời.

“Người chạy đâu??” Lý Nhược Lan mở bừng hai mắt, nhìn thấy một người và một rồng rời đi, ả nhảy lên phi kiếm đuổi theo như một tia chớp. Mộng Khả Nhi đứng trên ngọc liên đài giống như lăng ba tiên tử, không nói một lời, cũng đuổi theo. Tuy nhiên, tốc độ của hai nữ tử có nhanh thế nào đi nữa, cũng không thể sánh kịp với tốc độ của thần long.

“Grào...hai tiểu nương bì, không cần tiễn đâu, tiễn long đại gia ngàn dặm rồi cũng vẫn phải chia tay!”

Thần Nam đứng trên lưng rồng, vẫn nghe thấy tiếng của Lý Nhược Lan dùng vô thượng âm công truyền tới: “Trận chiến thanh niên nhất đại đế vương của Đông thổ tu luyện giới một tháng sau sẽ tổ chức tại đô thành Tấn quốc, Thần Nam ngươi có dám tới không?”

Tử Kim thần long dần dần biến mất, Thần Nam không trả lời, bây giờ nội thể hắn là một vùng hư không, một mối chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Đông Phương Trường Minh nhìn về phía xa, sau một hồi trầm ngâm, y cũng quay người nhanh chóng rời đi.

Trong một hồ sâu tại bãi chiến trường, Đỗ Hạo từ từ bò dậy, gằn giọng: “Ta nguyện hóa thân thành Huyết Ma, trên lôi đài đế vương sẽ rửa sạch sỉ nhục phải chịu đựng hôm nay.”

oOo

Tử Kim thần long xuyên qua mây, nhanh chóng bay trên không.

Nửa khắc sau, một con khổng tước to lớn nhanh chóng từ phía trước bay tới, một thiếu nữ tuyệt sắc toàn thân áo tím đứng trên lưng, cường khí không ngừng tỏa ra, thiếu nữ nhìn thấy Tử Kim thần long, lập tức biến sắc, cao giọng nói: “Người đối diện có phải là Thần Nam?”

Lúc này, Thần Nam hơi mệt mỏi, hắn lại không quen thiếu nữ áo tím, nhưng vẫn thành thực trả lời: “Không sai, chính là ta, cô là ai?”

“Quả nhiên là ngươi!” Thiếu nữ biến sắc, trong mắt đầy vẻ thù hận, lạnh lùng nói: “Ta là muội muội của Đỗ Hạo, Đỗ Linh! Ca ca của ta đang ở đâu?”

Thần Nam không ngờ nữ tử ở trước mắt lại là em gái của Đỗ Hạo, hắn còn chưa nói gì thì Tử Kim thần long đã lên tiếng.

“Đỗ Hạo bị chúng ta giết rồi, xé thành mười sáu đoạn, giết hắn thật thoải mái, grào...”

“Cái gì? Ta không tin! Không kẻ nào có thể giết được ca ca của ta, hãy để đệ nhị thanh niên cao thủ của Đỗ gia ta tới thử bản lĩnh của các ngươi!”

Thế hệ thanh niên của Đỗ gia có bát kiệt. Vị trí đệ tứ, đệ ngũ, đệ lục, đệ thất, đệ bát là Đỗ Huyền, Đỗ Thiên, Đỗ Hồng, Đỗ Hoang, Đỗ Vũ đều bị Thần Nam giết sạch khi còn ở Tây phương.

Đứng ở vị trí thứ ba là Đỗ Phi không lâu trước bởi có ý đồ với Mộng Khả Nhi, nhưng đã bị nàng tiến về cực lực, tới nay bát kiệt Đỗ gia chỉ còn lại hai huynh muội Đỗ Hạo và Đỗ Linh.

Các bậc tiền bối của Đỗ gia vô cùng phẫn nộ, tuy nhiên cũng không hề lo lắng, dù sao thì gia tộc cổ xưa này thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù cả một thế hệ nào đó hoàn toàn bị tiêu diệt, cũng không thể làm lung lay tới gốc rễ.

Tử Kim thần long nói: “Muốn đấu với ta, ngươi vẫn chưa đủ khả năng, tên ca ca tử quỷ của ngươi còn không phải là đối thủ của chúng ta, hướng hồ là ngươi!”

Đỗ Linh càng giận dữ, không ngừng thúc khổng tước tiến lên phía trước, nhưng nó bẩm sinh vốn sợ hãi thần thú, run run rẩy rẩy, không dám xông lên.

Tử Kim thần long đắc ý cười lớn: “Ha ha...bản long thần là bậc vạn linh, ngươi bảo nó mạo phạm tới ta, đây không phải là trò cười sao?” Con rồng lưu manh sợ Thần Nam xảy ra bất trắc, không đòi co nhiều, vừa ngâm nga vừa nhanh chóng rời đi.

“Grào... Long đại gia quay đầu lại lần thứ nhất, một con trâu bên đường sợ chết. Grào... Long đại gia quay đầu lại lần thứ hai cát bay đá chạy khiến quỷ sợ hãi. Grào... Long đại gia quay đầu lần thứ ba, trời long sập nước chảy ngược. Grào... Long đại gia quay đầu lần thứ tư, vạn ma chi vương muốn nhảy lầu. Grào... đây chính là ta, vô địch đại soái long... Tử Kim long hoàng đại nhân!”

69. Chương 70: Gặp Gỡ

Từ khi Đỗ gia xác nhận nhân vật trong truyền thuyết sống lại, liền bắt tay vào chuẩn bị phá bỏ lời nguyền gia tộc, mấy lão bất tử của gia tộc tính toán kĩ lưỡng, đều không thể ngờ được rằng Thần Nam chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, có thể đạt tới ngũ giai đại thành cảnh giới, thậm chí cả ngũ kiệt trong thế hệ thanh niên cũng chết thảm trong tay hắn ở Tây phương.

Sau này, Đỗ Hạo lại thảm bại trong tay Thần Nam, càng khiến cả gia tộc chấn động, thanh niên cao thủ thiên tài, ngôi sao hi vọng của Đỗ gia, không ngờ vẫn không phải là đối thủ của truyền nhân Thần gia.

Đúng lúc những lão bất tử của Đỗ gia chuẩn bị sử dụng thủ đoạn đặc biệt, thì thiên tài cao thủ Đỗ Linh lên rời khỏi Đỗ gia Huyền giới, nàng ta không yên tâm cho người anh ruột, đồng thời thiếu nữ với thiên chất nổi bật vốn tâm cao khí ngạo, muốn tranh cao thấp với thiên tài cao thủ Lý Nhược Lan của Lý gia và đại chiến một trận với Thần Nam - tử địch của gia tộc.

Khi Đỗ Linh tới nơi thì trận chiến đã kết thúc, chiến địa tàn khốc thể hiện rõ đại chiến kịch liệt thế nào, mặt đất nứt toác còn đáng sợ hơn cả khi các bậc cao thủ tiền bối của Đỗ gia quá chiêu gây ra.

“Ca ca... sao lại đến nông nổi này?” Đỗ linh kêu lên kinh hãi.

Nàng không tin vào sự thực trước mắt, bộ dạng huynh trưởng của nàng lúc này thật đáng sợ, da thịt toàn thân đầm máu, hai mắt đỏ ngầu, như dã thú muốn ăn thịt người, đến cả mái tóc dài đen nhánh cũng biến thành màu đỏ thẫm.

Những đệ tử Đỗ gia đứng cạnh Đỗ Linh run lấy bầy, không kẻ nào dám bước lên, bởi dưới chân Đỗ Hạo máu tươi ướt đầm, khắp mặt đất là xác vụn.

Vừa nãy khi Đỗ Hạo phát điên, đã xé nát năm đệ tử Đỗ gia, điên cuồng uống máu của bọn họ, tạo thành thảm cảnh trước mắt.

“Muội muội, muội tới rồi...” Đỗ Hạo cười thảm khốc nói: “Nhìn thấy bộ dạng của ca ca rất ngạc nhiên, rất thất vọng phải không? Ca ca thật vô dụng, không còn là thiên tài vô địch nữa rồi, lần trước bị Thần Nam đánh bại, lần này lại bị Đông Phương Trường Minh dễ dàng đánh bại, ta là phế vật!”

“Không, ca ca trong lòng muội vẫn là mạnh nhất” Đỗ Linh vội vàng nói, rồi nhanh chóng lao tới bên cạnh Đỗ Hạo, đỡ hắn dậy từ đồng mảnh vụn thi thể máu me be bét.

“Ha ha...” Đỗ Hạo cười thê thảm, rất lâu sau mới nói: “Muội muội, ta đã thua bọn chúng, bây giờ ta thật sự không thể đấu được với chúng! Thiên tài cái gì? Xuẩn đồ bẩm sinh thì có!”

“Ca ca đừng tự trách mình. Hai người đó dù sao cũng đều là quái vật, bọn chúng là những nhân vật tinh anh của vạn năm trước, không được gọi là người của thời đại này, thua trong tay hai người toàn thân kì công như bọn chúng cũng không có gì đáng xấu hổ, ca ca huynh nhất định phải phấn chấn lên!” Đỗ Linh nhìn bộ dạng của Đỗ Hạo, tỏ ra lo lắng.

“Yên tâm đi muội muội, ta không chết được đâu, cũng không vì chuyện này mà không vui, ta cần phải làm lại từ đầu” Nói tới đây, hai mắt Đỗ Hạo phóng ra hai đạo huyết quang, thần sắc vô cùng dữ dằn.

Đỗ linh giật mình sợ, giọng nàng run run nói: “Ca ca...huynh... tu luyện Huyết Ma chân kinh?”

“Không sai, ta cần tự phế Thần gia huyền công, tu luyện ma công của Đỗ gia chúng ta!”

“Không, ca ca huynh nhất định không được tu luyện theo Huyết Ma chân kinh, không được giẫm lên con đường không có lối về đó!”

Đỗ Hạo lắc đầu: “Hết cách rồi, tu luyện huyền công của Thần gia, huynh không có cách nào nghịch chuyển được, không thể nào tu luyện quyền hạ, tạo thành chướng ngại không dứt trong tâm lí, cảm giác thất bại đó cứ ám ảnh, đối diện với những địch thủ tu vi tương đương, huynh thường không có tự tin chiến thắng, tu vi rõ ràng không kém đối thủ, nhưng lại không thể chiến thắng đối phương, pháp quyết huyền công của Thần gia đã trở thành ma chướng, huynh...chỉ có thể tu luyện ma công cấm kị của chính chúng ta mà thôi.”

Đỗ Linh đã hiểu, huynh trưởng của nàng từ nhỏ được phong hiệu thiên tài, là người theo đuổi sự hoàn mỹ, bây giờ phát giác ra mình không có cách nào nghịch chuyển huyền công để tiếp tục tu luyện pháp quyết quyền hạ của Thần gia, trong lòng sinh ra ma chướng, suy cho cùng cũng không phải vì tu vi gã kém đối phương, mà gã chưa chiến đã bại.

Đương nhiên căn nguyên của ma chướng đó chính là Thần Nam, bởi hắn thành công nghịch chuyển huyền công, hơn nữa còn luyện được các loại thần thông, chứng minh rằng huyền công có quyền hạ.

Đỗ Linh tỏ vẻ lo lắng: “Ca ca đừng hành động ngốc nghếch, Huyết Ma chân kinh mặc dù uy lực cực lớn, vô cùng huyền diệu, nhưng quá hung hiểm, luyện tới cuối cùng có thể hóa thân thành ma, mất đi bản tính, lão tổ khi xưa sáng tạo ra bộ công pháp này, luyện tới lúc cuối cùng đã biến thành một vũng máu mà chết, huynh đừng dại dột!”

Đỗ Hạo cười: “Không kịp nữa rồi, ta đã đem chỉ bảo hoàng kim chân khí của Thần gia chuyển hóa thành Huyết Ma chân khí. Muội cũng biết một khi bước vào cảnh giới Huyết Ma, cả đời khó thoát khỏi huyết hải.”

“A... sao lại như thế này, muội sớm biết ngay là huynh không ổn, thời gian trước lúc huynh xem Huyết Ma thái pháp, muội đã thấy khác thường, huynh nói chỉ là tham khảo, nhưng tới giờ huynh lại thật sự tu luyện thêm một tầng sâu nữa là Huyết Ma chân kinh, đều trách muội đã không sớm ngăn cản huynh” Đỗ Linh lo lắng bật khóc.

“Không thể trách muội. Làm sao có thể trách muội được, ta thật sự không còn cách nào, để trở thành người mạnh nhất trong thiên hạ, ta buộc phải làm thế, muội yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không hóa thành một vũng máu như vị lão tổ năm xưa. Huyết Ma chân kinh vốn là vô thượng ma công, chỉ có tầng tâm pháp cuối cùng có vấn đề, tu vi không gần tới thất giai cảnh giới, ta sẽ không giẫm chân và vùng nước đục ấy được, tuy nhiên tin rằng cuối cùng ta có thể hoàn thiện nó. Ta và vị lão tổ đó đều theo đuổi sự hoàn mỹ, muốn sáng tạo ra công pháp thật sự thuộc về Đỗ gia chúng ta, việc mà ông ấy chưa hoàn thành, ta tiếp nối, hơn nữa nhất định sẽ thành công!”

Đỗ Linh và Đỗ Hạo tình cảm vô cùng sâu đậm, nàng biết rằng không cứu vãn được nữa, bởi những xác chết trên mặt đất chứng minh rằng Đỗ Hạo đã bắt đầu hút huyết tinh của những võ giả, một khi bước vào cảnh giới Huyết Ma, cả đời khó thoát khỏi huyết hải, nàng lặng lẽ rơi lệ.

Đỗ Hạo ngửa mặt lên trời, hét lớn: “Nhất định có một ngày ta sẽ khiến cả Đông thổ tu luyện giới phải rung chuyển dưới chân ta” Gã dần dần bình tĩnh lại, vỗ vai Đỗ Linh nói: “Ca ca tặng cho muội một món quà quý giá.”

“Cái gì?” Đỗ Linh lau nước mắt

“Trong người ca ca vẫn còn một phần ba chỉ tôn hoàng kim chân khí, ta sẽ truyền tất cho muội. Bây giờ muội đã không kém bao nhiêu so với ta vào thời kì mạnh nhất, nếu lại có thêm phần công lực đó nữa, tin rằng, trong những kẻ đồng trang lứa cho dù không thật sự vô địch nhưng cũng không thua ai.”

“Không, đó là do ca ca vất vả lắm mới tu luyện được, muội không cần công lực của ca ca.” Đỗ Linh kiên quyết cự tuyệt.

“Nha đầu ngốc nghếch, một phần ba công lực này, ca ca thật sự không có cách nào chuyển hóa nó thành Huyết Ma chân khí, để lại trong người ca ca cũng chỉ gây họa, bây giờ đem truyền cho muội là hay nhất, muội cũng không cần lo lắng, chúng ta là huynh muội ruột thịt, thể chất giống nhau, công pháp tu luyện lại hoàn toàn giống nhau, sau khi muội có được phần công lực này, không lo bị bài trừ, không ảnh hưởng tới cảnh giới thăng tiến của muội sau này.”

“Ca ca.. tu vi hiện nay của huynh...” Mắt Đỗ Linh ngấn lệ.

“Không cần lo lắng, Huyết Ma chân kinh là công pháp có tiến trình tu luyện nhanh nhất trên đời, chỉ cần có huyết tinh của võ giả cung cấp cho ta hút, không bao lâu ta có thể vượt qua thời kì toàn thịnh, đừng khóc nữa, đưa ta về gia tộc, truyền công cho muội xong, ta sẽ bế quan!”

Đỗ Hạo độc ác dã man, nhưng ở trước mặt em gái ruột, gã lại vô cùng thương yêu.

oOo

Năng lượng sinh mệnh của Thần Nam hao phí quá lớn, cơ thể trống rỗng, hần dần không chống chọi nổi nữa, từ từ nằm xuống lưng Tử Kim thần long.

Lúc hần tỉnh lại, ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ, nghe thấy tiếng chim hót líu lo, từ từ mở mắt ra, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường trúc.

Đây là một gian phòng nhỏ sạch sẽ gọn gàng, ghế mây sạch tinh, trên giá bày từng hàng sách, có thể thấy chủ nhân là một người thích đọc sách, có thể đây là thư phòng.

Mùi thuốc bay vào mũi, hần quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh sắc hiện ra trước mắt vô cùng đẹp đẽ, phía xa có rừng trúc, suối nhỏ, gần có hoa cỏ thơm ngát.

Đột nhiên hần sững sờ bởi nhìn thấy một người quen.

Gương mặt thanh tú vẫn mang theo khí chất xuất trần, vẻ điềm nhiên ung dung không tranh đua với đời không thay đổi chút nào, nàng đang ở bên cạnh chiếc bếp trong vườn cẩn thận sắc thuốc cho hần, mùi thuốc bay tới từ nơi đó.

Đó chính là... Nạp Lan Nhược Thủy, người nhiều năm bất vô âm tín.

Chuyện xưa lại hiện về trong đầu hần, tại Diễn Võ trường trong hoàng cung Sở quốc đại chiến long kỵ sĩ, giương cung bắn cự long, đại náo hôn lễ trong Tư Mã phủ, lưỡi đao chỉ thẳng hoàng cung Sở quốc.. những chuyện này đều có liên quan tới nữ tử đang ở trong vườn.

Trong quỹ đạo của đời người, giữa một số người mặc dù có những lần gặp gỡ đặc biệt, nhưng sau đó lại như hai sợi dây chéo qua nhau, càng đi càng xa, không một lần gặp lại.

Thần Nam vốn cho rằng, đời này khó lòng gặp lại Nạp Lan Nhược Thủy, hai người được chú định trở thành khách thoáng qua trong đời đối phương, theo năm tháng, cả hai sẽ mờ dần đi trong trái tim nhau mà không để lại dấu tích gì.

Hần nào ngờ được gặp lại nàng, chỉ là... nhớ lại mọi chuyện trong quá khứ, hần cảm thấy khó nói, có những việc không biết nên nói thế nào.

Thần Nam lặng lẽ nhìn bóng người đang bận rộn trong vườn, cuối cùng hần đẩy cửa phòng bước ra.

70. Chương 71 : Ngũ Đế

Trúc xá của Nạp Lan Nhược Thủy nằm giữa một phong cảnh đẹp đẽ như vậy. Bên trong tiểu viện được bao quanh bởi hàng rào trúc là vô số các loại dược thảo đủ màu sắc, cũng có số loài hoa lạ hiếm thấy rất đẹp. Hương cỏ hoa hoà quyện đem lại một cảm giác vô cùng dễ chịu cho con người.

Nạp Lan Nhược Thủy đang xao thuốc, nhìn thấy Thần Nam từ trong phòng đi ra, nhẹ nhàng cười và hỏi một cách vô cùng bình tĩnh: ” Chàng tỉnh rồi à? Chàng cảm thấy trong người thế nào.”

“Ừm, tỉnh rồi.” Thần Nam đáp.

Gặp lại nhau nhưng hai người đều rất bình tĩnh, thậm chí xem ra còn có chút xa cách. Nhưng Thần Nam vẫn có thể cảm nhận được sự lo lắng của Nạp Lan Nhược Thủy đối với hần, còn nàng thì có thể cảm nhận được sự vui mừng của Thần Nam sau khi gặp lại nàng.

Trong quá khứ đã xảy ra quá nhiều chuyện, hai người cũng đều trải qua rất vui buồn, sự mừng rỡ của lần gặp lại này dường như không thể diễn tả bằng lời, tất cả đều không cần phải nói nhiều.

Nạp Lan Nhược Thủy vẫn điềm đạm như trước kia, không đấu tranh với đời, khuôn mặt thanh tú lúc nào cũng bình tĩnh như thế, cả người mang theo khí chất xuất thần mơ hồ. Đây là tính cách bẩm sinh đã có, không giống như Mộng Khả Nhi tu luyện đạo thuật mà thành, cũng không mang nét giống như tiên nữ của Lý Nhược Lan lúc bình thường (chưa hiểu chiến). Loại khí chất xuất thần mơ hồ của Nạp Lan Nhược Thủy mang lại cảm giác bình yên, làm cho người khác muốn lại gần.

“Nhược Thủy, ta thật không ngờ có thể gặp lại nàng ở đây!” Thần Nam trong lòng đầy cảm khái.

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ rằng chàng cưới một con rồng quái dị tới nơi này.”

Ngày hôm đó, sau sự kiện hôn lễ, Nạp Lan Nhược Tử rời khỏi Sở quốc hoàng thành, nàng đi thăm các danh lam thắng cảnh ở Đông đại lục, hái thuốc luyện đan, trải qua một khoảng thời gian bình lặng. Chỉ đến cách đây không lâu, nàng đặt chân tới vùng linh sơn này của Tấn quốc, phát hiện tiểu cốc mỹ lệ này, mới dần dần có ý niệm ẩn cư. Sau đó thực sự dừng chân tại nơi đây.

Hai bên trao đổi vấn đề về tình hình của nhau sau khi chia tay. Những gì Thần nam trải qua chứa đầy nguy hiểm, Nạp Lan Nhược Thủy lặng lẽ nghe xong nói : “Ta và chàng thật giống như hai người của hai thế giới.”

Thần nam trầm mặc một hồi, không biết phải nói gì.

Nạp Lan Nhược Thủy nói: “Tình hình cơ thể của chàng vô cùng xấu, ta đã xao cho chàng một ít thuốc, chàng mau uống đi.”

Thần nam ở lại trong tiểu cốc đó, lúc này hắn càng trở nên hư nhược bởi vì bổn mệnh nguyên khí bị nội thiên địa hấp nạp mất quá nửa. Bây giờ hắn cần phải điều trị từ tế một thời gian.

Ở lại trong tiểu cốc xinh đẹp này, Thần Nam cảm thấy vô cùng yên tĩnh, an bình. Một thời gian dài hắn liên tục bốn ba tứ phương, trải qua vô số những trận chiến sinh tử, ngẫu nhiên có được một đoạn thời gian yên bình, đối với hắn mà nói, là một sự hưởng thụ rất lớn. Hắn cảm thấy thực sự rất mệt mỏi, nếu có thể sống cả đời tại tiểu cốc này cũng là một lựa chọn không tồi.

Con rồng du côn đưa chàng đến đây rồi biến mất, mấy ngày liền không thấy tung tích gì cả.

Những ngày này, ban ngày Thần Nam cùng Nạp Lan Nhược Thủy đi hái thuốc, buổi tối thì từ từ nghiên cứu nội thiên địa của hắn. Mặc dù trong chốc lát vẫn chưa tìm ra biện pháp gì để thu lại bổn mệnh nguyên khí từ tiểu thế giới đó nhưng hắn không chút nóng vội. Hắn rất muốn hưởng thụ cuộc sống bình đạm này, nhân nhả ngắm hoa nở hoa rơi, nhìn trên trời khói toả mây trôi.

Nạp Lan Nhược Thủy mỗi ngày đều cần đi hái thuốc, Thần Nam luôn đi cùng nàng. Đối với nàng cuộc sống thế này là tự nhiên và bình an. Nàng không hỏi hắn khi nào rời đi. Nàng lúc này dường như xem mọi chuyện đều rất bình thường. Hàng ngày đều nghiên cứu dược lý, đem những quyển ghi chép dày cộp của một vị y thánh nghiên cứu đi nghiên cứu lại, không ngừng điều phối, kiểm nghiệm, cải cách phương thuốc.

Sau khi gặp lại, thật sự không có bất kì sóng gió nào, cuộc sống của hai người tại tiểu cốc này vô cùng yên tĩnh và hài hoà. Dường như là đang có tất cả...không thể nói bằng lời.

Trong lúc Thần Nam ẩn cư, Đông thổ tu luyện giới lại một phen dậy sóng.

Tin tức về trận đại chiến giữa 5 đại cao thủ Thần nam, Đông Phương Trường Minh, Lý Nhược Lan, Mộng Khả Nhi, Đỗ Hạo đã truyền khắp giới tu luyện. Lại trải qua sự tường thuật của những người có may mắn được xem cuộc chiến, giới tu luyện được 1 phen chấn kinh. Tu vi của ngũ đại cao thủ thanh niên thật thâm sâu khó dò.

Trước đây một thời gian, Đỗ Hạo đã từng tung tin, muốn lập đế vương lồi tại Đông thổ, nhưng cuối cùng lại không làm được. Lần này Lý Nhược Lan trình trọng tuyên bố với tu luyện giới, thanh niên nhất đại đế vương chi chiến sẽ được tổ chức tại bên ngoài đô thành nước Tấn sau đó 1 tháng, hoan nghênh tất cả các tu luyện giả trong thiên hạ tới xem chiến, hoan nghênh tất cả các cường giả thanh niên tới tham chiến.

Lời tuyên bố này đã gây ra 1 làn sóng lớn trong giới tu luyện, không chỉ chấn động Đông phương mà còn trực tiếp tác động đến Tây phương. Vô số cao thủ tây phương lũ lượt lên đường, chuẩn bị đến xem cuộc tỉ thí lồi đài được gọi là “Đế vương chi chiến” của Đông phương.

Ảnh hưởng của trận chiến Đế vương ngày càng lớn, trong vài ngày đã truyền đi khắp thiên hạ, không chỉ những người trong giới tu luyện biết, mà các vương công quyền quý của các nước, thậm chí đến lão bách tính cũng nghe thấy tin này. Vương công quý tộc của các nước ở cả Đông Tây phương đã lên đường chuẩn bị tới xem trận chiến đế vương trăm năm khó gặp này, muốn xem xem rút cục ai sẽ là nhất đại đế vương của thanh niên đông thổ, ai mới thực sự là người mạnh nhất.

Cùng với sức ảnh hưởng ngày càng lớn của cuộc chiến, Lý Nhược Lan sau khi thương lượng với gia tộc đã lùi lại thời gian của cuộc chiến. Một là bởi vì Tây phương tu luyện giới cách nước Tấn rất xa, có nhiều người không kịp đến vào ngày khai chiến. Hai là Đỗ gia và Lý gia bí mật trao đổi, Đỗ Hạo vẫn còn đang bế quan, phải đợi thêm 1 thời gian nữa.

Đỗ Hạo trước bại dưới tay Thần Nam, sau lại bại dưới tay Đông Phương Trường Minh, không chỉ làm cho hắn ta cảm thấy vô cùng nhục nhã, mà còn làm cho gia tộc xưng là đông thổ hoàng tộc Đỗ gia cảm thấy không còn mặt mũi. Khi mà thế hệ tiền bối của Đỗ gia không thể rời khỏi huyền giới, bọn họ chỉ có thể trông cậy vào lứa thanh niên thể hiện thực lực cường đại của họ với bên ngoài, chứng minh Đỗ gia không hổ với danh hiệu “Đông thổ hoàng tộc”.

Cuối cùng thời gian được lùi lại 1 tháng, quyết định là Đế vương đại chiến sẽ được tổ chức bên ngoài đô thành nước Tấn sau 2 tháng nữa. Cả giới tu luyện sôi lên sùng sục, tất cả đều bàn luận về Đế vương đại chiến sắp được diễn ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giới tu luyện đông thổ bây giờ vô cùng hùng mạnh, liên tục xuất hiện 5 vị thanh niên cao thủ sắp đột phá lục giai linh vực. Thật là có chút làm cho người ta khó mà tin được. Hiện giờ thế cục biến động bất an, rất nhiều người dự cảm rằng huyền chiến trong truyền thuyết dường như sắp bạo phát.

Trong những cuộc bàn luận sôi nổi của tu luyện giới, trong lúc đế vương chi chiến vẫn chưa bắt đầu nhưng bọn họ đã bình chọn ra ngũ đế.

Cuồng nữ hiếu chiến Lý Nhược Lan 2 tháng gần đây, tại Đông phương tu luyện giới điên cuồng khiêu chiến với các cao thủ, có thể giành chức vô địch, cuồng nữ này đã được mọi người bình chọn là Chiến đế.

Mộng Khả Nhi tiên tử xuất thân từ Đạm Đài cổ thánh địa, tại Đông thổ có thanh uy cực cao, tu vị tuyệt cao của nàng cũng với khí chất bất phàm của nàng đã mang lại cho nàng danh hiệu Tiên đế.

Cao thủ ma đạo thần bí Đông Phương Trường Minh, một tuyệt thế thanh niên cường giả mang đầy bí ẩn, sở hữu ma công cái thể đã thất truyền từ lâu Liệt Thiên Thập Kích, như sao băng ngang trời chiếu sáng đông thổ đại địa. Trong vòng 2 tháng y nhanh chóng quật khởi, từ nơi cực hàn chi địa của Đông thổ bắc bộ đánh liên một mạch xuống phương Nam khó gặp đối thủ. Thắng lợi trong trận chiến với thiên tài cao thủ của Đỗ gia là Đỗ Hạo, càng làm cho thanh uy của hắn ta lên tới cực điểm, được gọi là Ma đế.

Đỗ Hạo xuất thân từ Đông thổ hoàng tộc, gia tộc cường đại này thần bí đáng sợ, làm cho các môn phái ở Đông thổ đều cảm thấy vô cùng bất an trong lòng. Từ trong lịch sử tu luyện có thể thấy, đây là một gia tộc hùng mạnh có thể làm chao đảo cả Đông thổ. Cao thủ thiên tài của gia tộc như thế, có thể tưởng tượng được sẽ cường đại thế nào.

Đỗ Hạo trước sau đã từng giao chiến với 3 tuyệt đỉnh thanh niên cường giả là Thần Nam, Đông Phương Trường Minh, Mộng Khả Nhi. Mặc dù 1 hòa, 2 bại, nhưng sức mạnh của hắn ta là không thể nghi ngờ. Khi có tin đồn thiên tài cường giả tâm cao khí ngạo này, tự phế đi công pháp hiện có của mình, chuyển sang tu luyện Huyết Ma chân kinh đáng sợ, hắn được người ta tôn là Huyết đế.

Thần Nam, tuyệt đại thanh niên cường giả cùng một thân phận thần bí, không ai biết sư môn thế nào. Từ khi xuất đạo đến nay đã gây ra rất nhiều sóng gió, trảm sát rất nhiều ngũ giai cường giả, danh xưng tuyệt thế sát tinh. Gần đây, cùng đông thổ hoàng tộc Đỗ gia cường đại phát sinh xung đột kịch liệt, dùng uy danh tuyệt thế giết từng cao thủ Đỗ gia, trở thành đệ nhất phong vân nhân vật của đại lục.

Đối với danh xưng của hắn, giới tu luyện có sự phân chia. Có người kiến nghị nên đem danh xưng Ma đế của Đông Phương Trường Minh cho Thần Nam, bởi vì bất luận là bản thân hắn hay huyền công mà hắn thi triển, càng mang nặng ma tính.

Có người lại kiến nghị, nên gọi hắn là Huyết đế. Tại Tấn quốc đô thành, hắn một mình đối phó với quân đội ngàn người, phanh thây hơn trăm người. Trong Thập vạn đại sơn của Tội ác chi thành, hắn dùng cự nhân diệt hơn trăm cao thủ. Số tu luyện giả mà hắn tiêu diệt nhiều hơn so với tứ đế kia, hợp với danh xưng huyết đế hơn Đỗ Hạo.

Có người lại cảm thấy rằng danh xưng của hắn nên là Chiến đế. Nhiều người cảm thấy Thần Nam sau khi

phát cuồng còn đáng sợ hơn cả Lý Nhược Lan. Hắn từng tại Tây thổ tu luyện giới đại phát cuồng uy, trong 1 ngày đã giết chết 8 vị tuyệt thế cao thủ, làm chấn động toàn giới tu luyện.

Cuối cùng, theo ý kiến của số đông, tôn hấn làm Đông thổ Nhất đế. Trong con mắt của người Tây phương, Thần Nam đến từ Đông thổ, từng đại phát cuồng uy tại Tây phương, gọi hấn là nhất đại đế vương của đông thổ thanh niên cũng không quá, tức là Đông đế.

Nhưng theo con mắt người người Đông phương, bất kể thực lực của Thần nam có xếp thứ nhất hay không, nhưng những sóng gió mà hấn gây ra tuyệt đối vượt xa 4 người kia, tạm thời tôn hấn là Nhất đại đế vương của thanh niên đông thổ cũng không có gì quá đáng, tức là nhất đế.

Cho nên, cuối cùng, Thần nam được gọi là Đông thổ Nhất đế.

Tu luyện giới sóng gió nổi lên, một trường đế chiến có phạm vi ảnh hưởng cực lớn sắp diễn ra. Vị trí thiên hạ đệ nhất thanh niên cao thủ chỉ có được bằng thực lực của mình.

Lúc này, điều Thần Nam cần làm nhất là nhanh chóng hồi phục công lực, nếu có thể thì trực tiếp quán thông nội ngoại thiên địa của hấn.

71. Chương 72 : Long Cốc

Mấy ngày không gặp, con rồng du côn trông thật thảm hại, tử kim long giáp vốn lấp lánh, giờ chỉ còn 1 màu đen, giống như là bị sét đánh, cặp mắt rồng cũng là 1 màu đen, giống như là mắt gấu trúc.

“Grào... đau chết mất, tức chết mất”.

“Sao thế?”. Thần Nam kinh ngạc hỏi: ” Không ngờ lại bị người ta đánh tới mức này? Rút cục thì người đã gặp phải nhân vật lợi hại cỡ nào vậy?”.

“Grào... long đại gia ta đau chết đi được”. Tử kim thần long mau chóng biến nhỏ lại, chỉ còn dài hơn 1 trượng, sau đó bay về Nạp Lan Nhược Thủy vốn nghe thấy ồn ào vừa bước ra khỏi phòng nói: “Nạp Lan tiểu thư, mau bơi cho ta 1 ít cao, ta chính là vì nàng mà đi mạo hiểm, biết nàng thích trồng được thảo, chuẩn bị tặng nàng 1 vườn được, kết quả là thành ra như vậy”.

Mấy ngày trước tử kim thần long mang theo Thần Nam đang hôn mê bất tỉnh bay tới vùng xung quanh linh sơn, đột nhiên cảm thấy nơi đây vô cùng quen thuộc, nghĩ kĩ lại, nó chợt nhớ ra, nơi này chính là sào huyệt cũ của nó, nó đã từng sống ở đây 1 thời gian dài.

Lúc đó, nó lập tức phóng xuống .

Khi bay lượn qua vùng núi này, nó vô tình nhìn thấy tiểu cốc của Nạp Lan Nhược Thủy, phát hiện ra có bóng người, nó liền bay tới. Nó chỉ là 1 con rồng, việc săn sóc cho Thần Nam làm nó đau đầu. Con rồng du côn này định bắt lấy người trong tiểu sơn cốc để chăm sóc Thần Nam.

Khi tử kim thần long xông vào sơn cốc, thật sự đã làm cho Nạp Lan Nhược Thủy 1 phen hoảng hốt, sau khi nàng ta nhìn thấy Thần nam trên lưng nó, không nhịn được kinh ngạc hỏi: “Thần Nam, con rồng quái quỷ kia, mau thả chàng ra!”

Lúc này con rồng du côn đã biết, người con gái trước mắt có quen biết có Thần nam, đối với nó mà nói thì điều này thực sự quá tốt, khỏi phải tìm phiền phức ép buộc người khác. Lập tức nó kể sơ qua về mối quan hệ với Thần Nam và giao Thần Nam cho Nạp Lan Nhược Thủy.

Tử Kim thần long lưu lại một lúc, phát hiện ra Nạp Lan Nhược Thủy rất hiểu biết về dược lý, cũng biết được nàng ta ẩn cư nơi đây là để nghiên cứu y dược. Sau đó qua lời nàng, nó biết được Thần nam nguyên khí đại thương, nếu có linh dược làm thuốc dẫn, thì nàng có thể giúp Thần nam sớm hồi phục.

Lúc đó, con rồng du côn không nói gì, quấy đuôi một cái lập tức bay lên. Nó nghĩ tới sào huyệt của nó. Nơi đó có thể coi là 1 bảo khố. Năm xưa cả nhà nó đều ở đây, hơn nữa lão du côn năm đó có trồng một vườn

linh chi tiên thảo. Hiện đã qua hàng nghìn năm, nếu như tiên thảo vẫn còn ở đó ... nghĩ tới điều đó, con rồng du côn liền chảy nước miếng.

Nhưng mà, làm nó đau đầu bội phần chính là, đó là năm đó khi nó rời khỏi đây đã dùng vô thượng pháp lực lập mê ảo lôi điện đại trận. Hiện tại, thần thông của nó vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nó không chắc có thể phá trừ được trận pháp này.

Nhưng sức mê hoặc của tiên chi linh được vô cùng lớn, tử kim thần long hạ quyết tâm sẽ xông vào trong sào huyệt, ngàn năm trôi qua, do vận động địa chất nên dãy núi này đã có nhiều thay đổi, nhưng con rồng bí ỏi rất nhanh chóng tìm thấy sơn cốc bị phong bế kia.

Năm xưa trong Đông thổ yêu tộc, con rồng du côn cũng là 1 nhân vật có tiếng tăm, thực lực cao thâm khó dò. Có thể tưởng tượng trận pháp mà nó lập năm đó, người bình thường rất khó phát hiện ra địa điểm bí mật này. Nếu có vô ý đi tới đây thì cũng rất khó có thể phá vỡ trận pháp để vào trong sơn cốc.

Sau khi tử kim thần long tới bên ngoài của sào huyệt cũ, trước tiên nó cẩn thận nghiên cứu, phát giác ra trận pháp có thể hút thiên địa tinh khí để vận chuyển chưa hề mất đi hiệu lực. Nó vừa tự đắc vừa thấy đau đầu. Mặc dù nó đã quá quen thuộc với trận pháp này, nhưng để phá vỡ thì lại phải cần tới 1 công lực rất mạnh để phá được 1 số trận môn.

Nó vừa xông vào trận môn đầu tiên, bị lực lôi điện do trận pháp tập trung đánh cho toàn thân đen ngòm. Nhưng con rồng du côn này căn bản không nghĩ tới việc bỏ cuộc, hiện tại nó đã trở thành kẻ có phòng ngự mạnh nhất. Có huyền vũ giáp hộ thể, chỉ cần không phải là đòn chí mạng, thì nó đều có thể vượt qua.

Cứ như thế, tử kim thần long bắt đầu mạo hiểm phá trận pháp. Một mặt gào thét ầm ĩ, một mặt chịu đựng lôi điện công kích, mất 3 ngày nó mới xông qua được 15 trận môn, nhưng sau khi xông vào đây, nó có chút sợ hãi. Nó bị lực lôi điện trong trận pháp thiêu đốt sắp chín mất.

Khi nó đang do dự, thậm chí muốn thoái lui, thì liền đau khổ khi nghĩ tới 1 chuyện, đại trận này hấp thu thiên địa tinh khí, có thể tự điều chỉnh bảo vệ, những trận môn bị phá sẽ nhanh chóng khôi phục lại như cũ, con rồng du côn tức giận muốn đập đầu xuống đất.

Nó một mặt nguyên rủa vì sao mình lại bày ra trận pháp biến thái như vậy, một mặt to mồm mắng cổ thần đã phong ấn nó và nữ tử trong ngọc như ý đã hút long nguyên của nó.

7 - 8 ngày này, đối với tử kim thần long mà nói, thật sự giống như là dày thân vào địa ngục, mỗi ngày ít nhất bị lôi điện đánh trên trăm lần, cũng là do cái mạng của nó còn dai hơn con gián nên mới có thể sống sót (con gián chặt đầu vẫn có thể sống tiếp, sau đó nó chỉ bị chết vì...đói).

Cuối cùng, tử kim thần long cũng xông vào phá vỡ trung tâm trận môn của đại trận, nó phá hòng chữ bối, phát tiết tất cả những buồn bực trong lòng. Chỉ là nó cũng không còn sức mà chữ nữa. Nói gì thì nói trận pháp này cũng là do nó bố trí ra, có mắng thì cũng là mắng bản thân nó. Nhìn bộ dạng thảm hại của tử kim thần long, Thần Nam không nhịn được phá lên cười ha ha, điều này càng làm con rồng du côn phiền muộn vô cùng.

Sau khi Thần nam và Nạp Lan Nhược Thủy được tử kim thần long chở tới long cốc, hai người đều cảm thấy kinh ngạc. Tiểu cốc này còn đẹp hơn cả của Nạp Lan Nhược Thủy, cả toà sơn động tỏa ra một cổ linh khí. Hoa cỏ nơi đây đều là linh chi, tiên thảo đã sinh trưởng rất nhiều năm.

Nạp Lan Nhược Thủy kích động vô cùng, số được thảo này đối với nàng thật vô cùng quý giá. Nhưng mà con rồng du côn cứ không ngừng than thở, bởi vì linh chi, tiên thảo tuy nhiều, nhưng mỗi kỳ sinh trưởng đều hơn 100 năm, không một cây nào có thể lọt vào mắt xanh của nó.

“Grào...tức chết đi được. Thật là sai lầm! Một sai lầm lớn! Trận pháp đáng chết. Sao năm xưa ta lại bày ra cái trận pháp đáng chết này chứ, tức chết đi mất!”

Thông qua sự giải thích của con rồng du côn, Thần Nam và Nạp Lan Nhược Thủy mới hiểu được nguyên nhân đau khổ của nó. Đại trận mà năm xưa tử kim thần long bày ra hoàn toàn là tự hấp thụ tinh khí thiên địa để vận chuyển, hơn nữa lại là 1 trận pháp vô cùng bá đạo, không cần nghĩ tới môi trường xung quanh. Trận pháp tà dị này cường hành cướp lấy hết tinh khí thiên địa xung quanh.

Tiên chi linh thảo sinh trưởng trong đại trận, đều là những linh vật hấp thụ thiên địa tinh khí, niên hạn sinh trưởng càng dài, thì càng cần nhiều thiên tinh khí địa. Kết quả là xảy ra 1 loại tình huống đặc thù.

Đại trận và tiên thảo trong tiểu cốc cùng nhau tranh đoạt hấp thụ thiên địa tinh khí, kết quả có thể tưởng tượng được, những tiên thảo làm sao tranh đoạt được với đại trận?

Khi tinh khí thiên địa không thể đáp ứng cho linh thảo đã trên trăm năm, chúng từ từ chết đi. Còn những tiên thảo mà thời gian sinh trưởng chưa lâu, mật độ linh khí cần hấp thụ không lớn, thì không bị ảnh hưởng nhiều, có thể tiếp tục phát triển. Đến khi nào linh khí thiên địa không thể đáp ứng đủ nhu cầu của chúng nữa, thì lại từ từ khô kiệt.

Ngày qua ngày, năm qua năm, mặc dù đã qua hàng ngàn năm, nhưng trong tiểu cốc này, không hề xuất hiện 1 gốc linh thảo nào trên 100 năm, chứ đừng nói tới tiên thảo cực phẩm hàng ngàn năm.

“Grào... long đại gia ta thật muốn đập đầu vào tường”. Tử kim thần long thực sự hối hận.

“Được rồi, nếu như không có đại trận bảo vệ, thì e rằng những người hái thuốc đã dọn sạch chỗ này rồi. Hơn nữa cứ cho là có cực phẩm tiên thảo thì đã sao? Khu linh sơn này có rất nhiều trân cầm dị thú, 1 số linh thú nhất định là sẽ tìm tới nơi này, lúc đó tiên thảo đâu còn đợi người tới hái sao?”.

“Cũng có thể”. Tử kim thần long có phần nhẹ bót lòng.

Nạp Lan Nhược Thủy vô cùng vui mừng, trên mặt tràn đầy nét cười, không ngừng tìm kiếm trong sơn cốc, nàng không ngờ tử kim thần long lại tặng cho nàng 1 món quà lớn như vậy, đối với nàng mà nói, thực là một toà bảo tàng cực lớn.

Nhìn thấy dáng vẻ kích động như vậy của Nạp Lan Nhược Thủy, Thần Nam cũng vì nàng mà vui lây, tán tụng tử kim thần long đã làm được 1 việc thiện hiếm có.

Nhìn thấy Nạp Lan nhược Thủy đi khuất, Thần Nam nói với Tử kim thần long: “Ài, con lươn kia, đây là sào huyệt của ngươi sao? Không lẽ chỉ có hoa cỏ thế này? Lẽ nào ngươi không có chút gia tài sao nào?”

“Grào...tiểu tử, ngươi mở miệng ta liền biết ngươi có chủ ý gì? Long đại gia ta không phải là 1 kẻ keo kiệt bủn xỉn. Đi ! Ta cho ngươi xem bảo tàng bí mật”.

Tử kim thần long lượn phía trước dẫn đường, xuyên qua những vườn thuốc ngát hương, qua dòng suối nhỏ xanh như một dải lụa, lại xuyên qua 1 rừng hoa quả thơm phức, nó dẫn Thần Nam tới trước 1 tiểu động.

Rồng du côn quất đuôi mạnh một cái. “Ừnh” 1 tiếng, viên đá lớn vạn cân bịt trước cửa động bị hất văng đi, 1 luồng sáng đập vào mắt Thần nam, hần lập tức trợn mắt lên.

”Tiểu tử hoa mắt chưa? Ha ha, chảy nước miếng chưa? Tử kim thần long sung sướng đắc ý.

“Chảy cái đầu ngươi”. Thần Nam dùng lực gõ thân nó 1 cái, nói : “Đây là bảo tàng của ngươi hả? Ngươi cũng dung tục quá đấy, sao lại toàn là tiền, vàng vậy? Nói thế nào thì ngươi cũng là một con thần long, ta cứ nghĩ còn có chút thần binh bảo khí chứ? Theo truyền thuyết, rồng tây phương có sở thích sưu tầm châu báu, ngươi không phải cũng giống như chúng thích những thứ lấp lánh chứ. Ngươi không phải là ngay cả thủy tinh pha lê ngươi cũng thu thập lại đấy chứ?”.

Con rồng du côn biểu hiện thái độ xấu hổ hiếm thấy, nhưng mà mặt nó thay vì hồng lên lại đen đi, ngưng nghịu nói : “À, nói thật, ta vẫn chưa tự mình kiểm tra kỹ đồ đồng đồ này. Khi ta sống ở Tây phương, nghe nói mỗi con thần long ở tây phương đều có 1 bảo tàng. Kết quả là ta lén lút chiếu cố 2 nhà, lại dọn sạch 1 nhà nữa, túi lớn, túi nhỏ đều bị ta mang tới đây. Cho nên...ngghiêm túc mà nói, đây không phải là đồ vật tự ta thu thập”.

Thần Nam thật sự không có gì để nói, con rồng du côn thật là một đại nhân vật, lấy trộm bảo tàng của 2 thần long, vét sạch thêm của 1 con nữa, thực là botay.com.4vn.eu.

“Ngươi thật là có tài ...” Thần Nam chỉ có thể thốt lên như thế.

72. Chương 73 : Thượng Cổ Thánh Vật

“Nói xem nào.”

” Thần long bảo tàng đầu tiên mà ta viếng thăm thuộc về một con Ngũ sắc thần long của Tây phương, con rồng này màu sắc trên người luôn luôn lấp lánh. Mặc dù hình dạng có chút kì quái, nhưng cũng là một trong thập đại cao thủ của long tộc Tây Phương, có uy danh cực lớn ở long tộc. Thần long bảo tàng thứ hai mà ta ghé thăm là hang ổ của một con hoàng kim thần long ba đầu, có thể đồng thời phóng ra được ba loại long ngữ cấm chú ma pháp, hiệu xưng là bất bại thiên tài của long tộc Tây phương. Còn con Ngân sắc thần long bị ta cướp còn có thân phận cực lớn, chính là con gái của đệ nhất cao thủ long tộc tây phương - thượng cổ thần long Khôn Đức”.

Xỉu. Thần Nam trợn trừng mắt lên. Tên khốn này thật là to gan lớn mật. Toàn động chạm đến những kẻ có thân phận cực lớn, thật là một kẻ chuyên gây tai họa.

Thần Nam toát hết cả mồ hôi, trong lòng tự nhủ : “May mà lần trước ta không đem người đến phương Tây, nếu để các con rồng biến thái kia biết được tin tức thì ta chết đến vạn lần cũng còn chưa đủ”.

Nghe thấy thế, Tời đây, Tử Kim Thần Long giống hệt như quả bóng bị xì hơi, chán nản nói. “Grào, ngày đó tài cao rồng dũng cảm, hơn nữa tốc độ phi hành của ta là thiên hạ đệ nhất, do đó không cần lo lắng gì. Hiện tại...Grào...động vào tên nào trong ba tên đó, ta đều sẽ bị lột da mất. Mong là bọn chúng giờ đã thắng nhập thiên giới, nếu không sớm muộn cũng sẽ có ngày động phải. Thật là làm cho rồng đau cả đầu.”

Đối với một thời huy hoàng của tử kim thần long, Thần Nam cảm thấy dở khóc dở cười, có thể tưởng tượng được năm đó lão du côn này phóng túng đến thế nào.

Hắn tiến vào trong cổ động, khắp nơi kim quang lóa mắt, gia tài này thật là lớn, hang động thật là sâu. Khó có thể tính được hết giá trị của của đồng tài bảo này, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối sẽ không ít hơn so với quốc khố của quốc gia nào trên đại lục.

Tử Kim Thần Long sau khi biến nhỏ lại, bay vào, kéo trong đồng tiền vàng ra một thanh kiếm bằng vàng, nói : “Ồ đây có cả vũ khí mà?”

Thần Nam cầm lấy, dung ngón tay búng nhẹ, thanh kiếm liền gãy đôi, hắn lắc đầu cười nói: “Chỉ là đồ trang sức.”

Thực ra, tu vi đạt tới mức này, hắn căn bản không cần những vũ khí. Thần Nam tìm kiếm chủ yếu là muốn thử tìm xem liệu có thể tìm được như món tiên bảo nào giống như Xạ Nhật Tiễn hay không. Dù sao đi nữa nơi đây cũng là thần long bảo tàng.

“Hoài niệm...năm đó tiêu diêu tự tại đến mức nào, trời cao đất rộng mặc sức ngao du, mẹ kiếp...trốn thoát không dễ dàng gì, không ngờ tu vi đại tổn”. Tử kim thần long thở dài đầy bất mãn, nó chỉ cho Thần nam một đồng tài sản trước mặt Thần Nam nói: ” Đồng bảo vật này là cướp từ con ngân long có thân phận cực lớn đó, con ngân long đó khi ảo hóa thành hình dạng người, thật sự vô cùng đẹp đẽ, làm trắng sao trên trời đều ảm nhiên thất sắc. Đáng tiếc, đáng người lại hơi xấu, grào, là cái bệnh của bọn rồng phương Tây, cơ thể quá béo, nhìn giống như một con thần lùn”.

“Nói người khác béo, không chừng người ta lại nói người gầy như cái côn, đây là còn chưa cho rằng người là con rắn 4 chân.”

“Ặc, tại sao người biết như vậy?”

Thần Nam mỉm cười, sau đó hoài nghi hỏi : “Lẽ nào giữa nhà người và con ngân long kia thực sự đã xảy ra chuyện gì ?”

“Sao có thể!” Tử Kim Thần Long lộ ra vẻ ngại ngùng hiếm thấy “Phụ thân của cô ta là thượng cổ thần long Khôn Đức, ở Tây phương, cho dù là pháp thần hay đấu thần cũng không dám trêu vào, đó là một kẻ vô cùng bảo thủ, không để cho con gái mình cưới ngoại tộc. Hơn nữa ta là 1 con rồng chung tình như vậy, làm sao có thể nảy sinh điều gì với con ngân long Tây phương đó chứ, ta chỉ thích tiểu bạch long năm xưa mà thôi”.

“Thật kì lạ, người nói chẳng có chút lí nào cả, thôi bỏ đi, ta không ép nhà ngươi”. Thần Nam vận chuyển huyền công, tìm kiếm trong bảo tàng to lớn đó. Vô số tiền vàng, đồ vật đều tự động bay lên, trong động ánh sáng lấp lánh.

Bất ngờ, Thần Nam cảm nhận được một tia ba động kì dị, hần phát động Cầm Long thủ, xuyên quá tầng tầng kim vật, cự đại kim sắc thủ chưởng thu về vô số binh khí, có trường đao sắc bén, có bảo kiếm hàn quang lấp lánh, chỉ cần nhìn qua cũng biết là thần binh lợi khí, nhưng hần biết chắc rằng tia ba động kia không phải là do những thứ vũ khí này phát ra, hần biết chắc ở đây thực sự có thể có bảo vật mà hần cần.

Con rồng du côn bay tới, cao giọng nói “Còn bảo không có bảo vật nữa đi, những thần binh lợi khí này, so với phương thiên hạ kích mà ngươi dùng trước kia không hề thua kém bao nhiêu, đao kiếm này tuyệt đối là bảo bối của nhân gian”.

Những vũ khí thần binh này đều là kiệt tác của các đại sư đúc luyện, nhưng Thần Nam căn bản không cần dùng, khi hần bị trúng độc của Mộng Khả Nhi ở Tây phương, rồi rơi xuống núi, phương thiên hạ kích bị rơi xuống sông. Sau khi hần hồi phục trí cũng không đi tìm.

Hiện tại, những thần binh lợi khí cùng đẳng cấp với hạ kích trước mắt, không còn mấy sức hấp dẫn đối với hần.

Thần Nam huy động Cầm Long thủ, hất những tài bảo đó sang hai bên rồi đi sâu vào trong động. Cầm long thủ hóa thành một quang chưởng kim sắc cực lớn, không ngừng xuyên qua đồng tài bãi này.

“Rầm rầm”

Trong sâu thẳm của cổ động, cự đại quang chưởng hất bay tất cả tài bảo, cuối cùng chỉ còn lại một vật hình quạt to bằng bàn tay nằm giữa quang chưởng. Vật này có màu xanh sẫm, giống gỗ mà không phải gỗ, tựa vàng mà chẳng như vàng. Vật bị tàn phá nặng nề, trên bề mặt chẳng chít các vết nứt, dường như lúc nào cũng có thể vỡ nát. Nó phát ra một cỗ khí tức cổ lão, thâm lương, chỉ nhìn qua cũng có thể biết đây là vật siêu cổ.

Thần Nam đặt nó vào lòng bàn tay, cẩn thận quan sát. Hần cảm thấy vô cùng kì quái. Cách xa như thế mà hần cũng có thể cảm thấy cái vật hình quạt này rung động, bây giờ cầm trong tay lại không cảm thấy gì cả.

Vật này không phải kim loại cũng chẳng phải gỗ, không biết là chế tạo từ cái gì. Bên bề mặt vốn điêu khắc một số hoa văn cổ, nhưng không biết sau này đã gặp phải tổn thất gì, xuất hiện rất nhiều vết rạn, gần như là xóa hết đồng hoa văn đó đi, không còn nhìn ra được cái gì cả.

”Grào...lâm rông buồn cười chết đi được, tiểu tử ngươi lại thích cái thứ vất đi đó à. Ta phát hiện ra nó trong bảo tàng của ngân long, không ngờ con gái của thượng cổ thần long Khôn Đức lại tiết kiệm đến như vậy, đến một mảnh ván vỡ đó còn giữ lại, sau khi ta thấy liền vất vào góc sơn động.

“Ngươi chắc đây là một mảnh ván vỡ” Thần Nam hỏi

Tử kim thần long cầm lấy, ngấm ngấm một hồi rồi nói: “Hình như không phải, à, không phải, đã trải qua cả nghìn năm, nếu như là ván vỡ, sớm đã mục hết rồi. Ai chà, thực là cổ quái, cuối cùng là nó là cái gì cơ chứ?”.

Thần Nam nhận lại vật đó, ngấm đi ngấm lại, càng nhìn càng thấy quen thuộc, hần hỏi lão du côn: ”Ngươi nói con ngân long đó là con gái của thượng cổ thần long Khôn Đức.

“Đúng mà, làm sao?”.

Thần Nam nói:“Ta cảm thấy vật này có lịch sử rất lâu đời, ta nghĩ có phải đó là một bảo vật đặc biệt mà Khôn Đức tặng cho con gái của mình hay không?”.

“Grào...ha ha...lâm rông cười vỡ bụng mất, cái phế vật này mà là bảo vật à? Long đại gia ta ho một phát cũng có thể làm nó vỡ nát. Ngươi xem bề mặt chẳng chít thế, ít cũng phải trăm vết nứt, lúc nào cũng có thể nát ra”. Tử kim thần long lẩn lộn cười nói.

“Chắc không, ngươi ho phát thử xem”. Thần Nam dùng hai ngón tay giữ một góc của vật đó rồi nói:“ngươi có thể dụng thần long trảo ngươi tự nhận là không có gì không thể phá được thử xem?”.

“Người làm trò cười đó à?”. Tử kim thần long mặc dù nói thế, nhưng không khách sao giờ vuốt ra, dùng lực gõ xuống vật đó. “Đình” một tiếng, vật đó phát ra một tiếng trong trẻo, dưới lực trùng kích cường đại của lão rồng du côn chỉ hơi rung động, không vỡ nát ra như nó dự định.

“Ái chà, thật là tà môn. Ta thử lại một lần nữa xem”.

Tử kim thần long cầm lấy vật đó, dùng lực bóp. Chỉ là nó liên tục dụng lực bóp ba lần, cũng không bóp nát được vật đó.

“Thật là cổ quái” Tử kim thần long cảm thấy vô cùng mất mặt, bắt đầu tập trung toàn bộ long lực, từng đạo khí màu tím dồn xuống long trảo, nhanh chóng nhắm về phía vật đó.

Bên trong cổ động tử kim quang đại thịnh, chỉ là cái vật nhìn nứt chằng nứt chịt đó, không hề có chút thay đổi. Lão rồng du côn tối sầm mặt, ngại ngùng nói: “Vật này thực là vô cùng cổ quái, bằng thần long chỉ lực của ta không ngờ không thể phá được nó, thật là vô cùng quỷ quái”.

Thần Nam nói: “Khi vừa cầm lấy ta cũng đã thử qua, vật này nhìn trông như vất đi, nhưng còn kiên cố hơn thần binh lợi khí gấp nhiều lần, căn bản không thể làm cho nó thối thất tí nào”.

“Thảo nào con ngân long đó đem vật này cất vào bảo tàng, thực là không phải đồ tầm thường. A, ta nhớ ra rồi, cái vật này hình như đeo ở trước ngực con rồng đó, à, không, ở bên sườn. Nó là vật bất li thân của con ngân long đó, ta thực là vô tâm, lại coi nó như phế vật vất vào trong động”.

Thần Nam nói: “Căn cứ theo hoa văn cổ trên bề mặt của nó, có lẽ là vật từ thời thượng cổ, thậm chí còn có thể lâu hơn. Do đó vừa rồi ta mới nghĩ xem đây có phải là một lễ vật đặc biệt là thượng cổ thần long Khôn Đức tặng cho con gái của lão không.

“rất có khả năng”. Tử kim thần long khẳng định “Lão thần lần đó rất yêu con gái, có vật gì hay đều sẽ cho nó”.

“Thực lực của Khôn Đức như thế nào? Có bảo vật gì đặc biệt không?”.

“Người hỏi đúng rồi đó, người thường sớm đã đem con thần lần này thành nhân vật trong thần thoại truyền thuyết rồi. Trừ ta, một tồn tại siêu nhiên ra, chắc chắn không có ai biết được những bí mật của lão ấy”.

Tử kim thần long giới thiệu: “Lão rồng đó đáng nhẽ sớm đã phi thăng thiên giới, nhưng không biết vì lý do gì mà ở lại không đi. Ở Tây phương không có thế lực nào dám động vào lão ấy. Nghe đồn, năm đó đã từng có 1 đấu thần đại chiến với lão ấy. Lão rồng đó đem đấu thần nghiền thành thịt băm. À, nghe đồn lão ấy còn có một bảo vật, là một thuẫn bài mà đến thiên giới chủ thần cũng không thể nào phá vỡ được. Vào lúc đại chiến với đấu thần, lão thắng dễ dàng thế chính bởi vì tác dụng to lớn của cổ thuẫn thần bí”.

73. Chương 74 - Phá Hồn Động, Khai Thiên Địa.

“Ặc, người điên rồi, cái vật này đâu có chỗ nào giống thuẫn bài đâu”.

Thần Nam khẳng định: “Đây chắc là một mảnh vỡ của cái cổ thuẫn đó. Cái thuẫn bài của Khôn Đức tự xưng đến chủ thần cũng không thể phá vỡ chỉ là một...mảnh vỡ”.

“Có...có quá đáng quá không?”. Một mảnh vỡ của cổ thuẫn mà có thể chặn được đòn tấn công của chủ thần ư?”. Tử kim thần long trên mặt tràn đầy sự thiếu tin tưởng.

Thần Nam không để ý đến nó, hắn bắt đầu diên cuồng vận chuyển huyền công, vô tận ma khí từ cơ thể hắn phát ra, một bóng đen từ từ ngưng tụ thành hình sau lưng hắn, trong tay hắc ảnh là tử vong ma đao được thật chất hoá. Ngoài ra xung quanh bóng đen còn bảy tám thanh binh khí trôi nổi, ngoại trừ một cái thuẫn bài, còn lại đều mơ mơ hồ hồ, không nhìn rõ được.

Thần Nam vẫy tay trái, cái thuẫn bài gần như thật chất hoá đó bay đến trước mặt hắn, trên mặt hắc sắc thuẫn bài khắc đầy những hoa văn cổ.

“Trời ơi” tử kim thần long kinh ngạc hô lớn: “Hoa văn trên thuẫn bài đó giống y như hoa văn trên cái vật này”.

Thần Nam đem vật màu xanh thẫm đó đặt cạnh thuẫn bài, kích động nói: “trừ màu sắc khác nhau ra, vật này hoàn toàn đồng dạng với cái hắc thuẫn này”.

Tử kim thần long há hốc mồm ra: “Đây...thực sự là một mảnh vỡ của cổ thuẫn à? Lẽ nào đây chính là thần bí cổ thuẫn của Khôn Đức, được xưng tụng đến chủ thần cũng không thể phá vỡ? Trời ơi, thật là không thể tin nổi”.

Thần Nam vô cùng chấn kinh, một mảnh vỡ của cổ thuẫn...thế giới này không ngờ lại có một thuẫn bài giống như hắc sắc ma thuẫn của hắn. Hắn có một cảm giác rất mạnh mẽ, khi những mảnh vỡ của chiếc cổ thuẫn màu xanh đậm này ghép lại với nhau, thì hắc sắc ma thuẫn của hắn cũng sẽ hiện hình.

Lúc này, trong lòng Thần Nam dâng lên những trận sóng dữ dội. Không ngờ ma thuẫn lại tìm được vật đối ứng trong thế giới thực. Lẽ nào những thanh ma binh xung quanh hắn, đều có nguyên hình ở thế giới hiện thực.

“Grào...làm rỗng xấu hổ quá! Không ngờ long đại gia lại đem một kiện bảo vật thành một phế vật, chút nữa đã vứt đi. Thật là làm cho rỗng xấu hổ quá”.

Thần Nam thu khí tức của hắn lại, bóng đen cùng ma binh liền biến mất. Mặt hắn vô cùng nghiêm trọng, quan sát mảnh vỡ đầy vết nứt của cổ thuẫn. Chủ thần cũng không thể phá vỡ mảnh vỡ này, vậy những vết nứt chằng chịt trên mặt này là do ai để lại. Còn cái cổ thuẫn hoàn hảo ban đầu, làm sao lại vỡ vụn ra được, cần phải có đại thần thông gì để có thể phá vỡ được nó”.

Thần không phải là tồn tại cường đại nhất trên thế gian hay sao? Lẽ nào còn có thứ còn siêu việt hơn cả thần hay sao?”.

Thần bí cổ thuẫn đưa Thần Nam vào một lĩnh vực không thể tưởng tượng được. Hắn suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến rất nhiều việc. Cuối cùng, do những kiện ma binh đó, hắn liên tưởng đến lúc vận chuyển huyền công, một bóng đen xuất hiện phía sau lưng hắn, lẽ nào trong thế giới hiện thực, cũng thực sự có 1 người như thế sao? Lẽ nào người đó cũng giống như thần bí cổ thuẫn, lưu lại một phần thân thể trên thế gian.

Hắn có thể tìm được ý nghĩa thực sự của việc những thanh binh khí đó tụ tập xung quanh bóng đen đó không?

Mơ hồ, tất cả đều là mơ hồ

Từ khi hắn hồi sinh từ viễn cổ thần mộ đến nay, trải qua mỗi việc, đều bị một màn sương dày bao phủ. Dường như có một bàn tay vô hình đang dẫn dắt hắn đi theo một hướng đã được định sẵn. Hắn không biết cuối cùng xuất hiện trước mắt hắn là cái gì? Không biết khi chân tướng hiện ra, hắn có chịu đựng nổi hay không.

Từ xưa đến nay, từ đông phương đến tây phương, trên đến tiên thần giới, dưới tại u minh địa phủ, tất cả...tất cả...đều đang chơi hắn. Hắn vô cùng tức giận, hắn có một cảm giác, có người đang thao túng tất cả. Hắn đang sống trong một bàn cờ hoàn mỹ do người khác xếp đặt.

Điều duy nhất hắn có thể làm được là trở lên mạnh hơn, mạnh hơn, tiếp tục mạnh hơn. Đến một ngày đủ mạnh để phá vỡ bàn cờ thoát ra

Nạp Lan Nhược Thủy vô cùng thích long cốt của tử kim thần long. Dưới sự giúp đỡ của tử kim thần long và Thần Nam, nàng nhanh chóng chuyển nhà đến nơi này. Khoảng trời đất này với nàng mà nói thực là một thiên đường, một thánh địa ẩn chứa vô tận bảo tàng.

Mảnh vỡ của thần bí cổ thuẫn đó giáng một đòn mạnh vào tâm lý Thần Nam. Hắn bắt đầu tập trung hết sức nghiên cứu nội thiên địa của mình, hi vọng sớm khôi phục toàn bộ nguyên khí. Bây giờ hắn cần một nguồn sức mạnh vô cùng lớn để cải biến...cải biến vận mệnh của chính hắn.

Đây là một thiên đường để tu luyện. Sau khi phá trừ Mê ảo lôi điện đại trận, tiên khí tràn đầy, linh khí của linh thảo tiên chi lan toả khắp long cốc. Ở một nơi như thế này, đến một người không có chút tu vi nào cũng tâm thần thư thái, thân thể khoẻ mạnh, chứ đừng nói gì đến những người luyện võ như Thần Nam

Thần Nam khoan chân ngồi trên đất, xung quanh hắn là một khoảng long thảo, xuất phát từ trần linh khí, thông qua da ngấm vào cơ thể hắn. Nhưng đây không phải do hắn hấp thu, mà là do nội thiên địa của hắn đang vận chuyển, hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài.

Thần Nam lúc này giống như một kẻ ngoài cuộc, đem thần thức ẩn vào trong tiểu thể giới, tìm kiếm cửa ngõ giao nhau giữa nội lực và ngoại lực.

Đây là một quá trình vô cùng buồn tẻ, bên ngoài trải qua một phút, bên trong nội thiên địa thời gian dài như một ngày. Thần Nam cảm giác hắn ở trong tiểu thể giới trở thành một hoá thạch không thể di động được.

Cứ như thế, thời gian từ từ trôi qua, Thần Nam đã ngồi bất động trong Long cốc ba ngày liên tục

Lại một buổi sáng ánh mặt trời soi tỏ, trong long cốc linh khí lưu động, muôn chim ca hát, một cảnh tượng yên bình đến mê người.

Nạp Lan Nhược Thủy mở cửa phòng trúc, phát hiện Thần Nam tư thế không đổi, vẫn ngồi tại đó. Nàng có chút lo lắng, nhưng nàng cũng là một tu luyện giả, hiểu rằng trong tình huống đó nàng không nên quấy nhiễu hắn, chỉ có thể từ từ chờ đợi hắn tự thu công.

Con rồng du côn say lướt lướt bay về, nhìn thấy Thần Nam còn chưa tỉnh, liền phi vào trong bảo động của nó ngủ một giấc. Mấy ngày nay tên khốn đó cũng không nhớ mình đã nuốt sạch bao nhiêu quán rượu ở bên ngoài rồi.

Mặt trời từ từ lên cao, Nạp Lan Nhược Thủy lặng lẽ ngồi trên một chiếc ghế trúc trước nhà, quan sát Thần Nam. Lần này gặp lại, đã một năm trôi qua, chàng không thay đổi nhiều, nhưng khí chất thì có sự biến hoá rất lớn, có thêm nhiều sát khí lẫm lẫm mà bớt đi nhiều nét thuần phác ngày trước.

Nàng nhớ lại những việc trong quá khứ. Nàng nghĩ đến thất thần, nhớ lại hình dáng Thần Nam đao trong tay chỉ hướng Sở Hoàng, cứu nàng thoát khỏi hôn lễ, nàng cảm thấy tim mình bỗng đập mạnh lên.

Chỉ là, một năm thời gian, xảy ra quá nhiều chuyện. Trong lòng nàng cũng có lúc xao động, nhưng do hầu hết thời gian nàng đều tập trung nghiên cứu được lý, nàng cảm thấy cuộc sống một mình như thế cũng có thể coi là một loại hạnh phúc.

Nhưng nàng không ngờ nàng lại gặp lại Thần Nam. Trước mặt hắn, nàng rất bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút mơ hồ, có chút bàng hoàng. Bởi vì nàng biết Thần Nam sẽ nhanh chóng rời đi, hắn có rất nhiều việc phải làm, hai người bọn họ giống như là hai người thuộc về hai thế giới khác nhau...

Vào lúc giữa trưa, linh khí dày đặc trong long cốc đột nhiên điên cuồng chuyển động, từ bốn phương tám hướng tụ tập về phía Thần Nam. Linh khí dày đặc hình thành một cơn lốc nhỏ, không ngừng chuyển động xung quanh Thần Nam, xuyên qua da, nhanh chóng tiến vào trong cơ thể hắn.

Nạp Lan Nhược Thủy có chút sợ hãi, nhưng nàng không kêu lên, nàng tin tưởng Thần Nam chắc sẽ bình yên vô dạng. Không biết từ bao giờ, nàng dần dần tin tưởng, Thần Nam làm gì thì đều sẽ thành công.

Lúc này thần thức của Thần Nam vẫn đang trầm ngâm trong tiểu thể giới của hắn. Nhưng lúc này mảnh nội thiên địa đang phát sinh những biến hoá kinh người. Linh khí vô tận không ngừng bị hút vào, làm cả phiến không gian hỗn độn không ngừng nổ tung, toàn bộ phiến không gian từ từ mở rộng ra.

Cát vàng vô tận từ từ biến thành đất đai. Mặc dù vẫn còn vô cùng hỗn độn, chưa có trời xanh, nhưng “đại địa” của tiểu thiên địa đã hình thành. Cuối cùng, một khoảng không gian khoảng 10 trượng từ từ ổn định, đại địa cũng đã cố định chắc chắn.

Đối với một người tu luyện nội thiên địa mà nói, đây là sự kiện có ý nghĩa vô cùng trọng đại. “Khai thiên tích địa” đã tiến hành thuận lợi được một nửa, căn cơ đã hình thành, chỉ còn xem tu luyện giả sau này phát triển như thế nào.

Thần thức của Thần Nam ảo hoá thành thân ảnh, xuất hiện giữa nội thiên địa. Hắn kích động vô cùng, nhìn thấy tiểu thể giới hình thành như thế, giống như nhìn thấy con cái của mình từ từ trưởng thành, niềm vui đó khó có thể diễn tả thành lời.

Cuối cùng hắn cũng phát hiện được thông đạo giữa nội thiên địa và bên ngoài. Ban đầu vốn hỗn độn, gầy vơ, bây giờ đã hình thành một cái cửa ra.

Thần Nam thử dùng thần thức tiếp xúc với cửa thông đạo đó. “uỳnh oàng” một tiếng nổ lớn nhanh chóng lấp kín thông đạo. Hắn kinh sợ, tốn rất nhiều khí lực mới có thể ổn định được thông đạo. Thông qua đó, hắn có thể nhìn thấy cảnh vật, hoa cỏ ở bên ngoài.

Từ phía xa, Nạp Lan Nhược Thủy đại kinh thất sắc, nàng nhìn thấy xung quanh Thần Nam, không gian từ từ nứt vỡ, một cái động không gian xuất hiện bên cạnh Thần Nam, bao trùm lên người hắn.

“A..không!” Nạp Lan Nhược Thủy hét lên thất thanh, nhanh chóng lao đến.

Lão rồng du côn đang ngủ trong động cũng bị đánh thức, nhanh chóng bay ra.

Khi một người một rồng tiến đến gần cửa động không gian, động không gian khổng lồ đó đột nhiên đóng lại. Thần Nam cũng đột nhiên mất tích theo.

Nạp Lan Nhược Thủy suýt chút nữa thì ngất đi, Tử kim thần long không ngừng bay lượn khắp Long cốc, an ủi nói: “Nạp Lan tiểu thư không nên vội, ta cảm thấy khoảng không gian của rồng có chút cổ quái. Thần Nam không có vấn đề gì đâu, hắn đã thành công tiến vào nội thiên địa của hắn. Một lúc nữa hắn sẽ phá khai cửa không gian để thoát ra”.

Lúc này, Thần Nam đã tiến vào nội thiên địa của chính mình, thần thức của hắn cũng đã trở về với cơ thể. Trong không gian 10 trượng của mình, Thần Nam hai tay dang rộng, hướng về phía vô tận hỗn độn trên đầu hét lớn: “Ta nhất định sẽ làm cho phiến thiên địa này rộng lớn vô biên”.

74. Chương 75 - Định Địa Thần Thụ (cây Thần Trán Đất)

Thần Nam hiểu rằng hắn đã đặt một chân vào lục giai, đột phá chỉ trong ngày một ngày hai nửa thôi. Tu vi lúc này của hắn đã ở vào giữa ngũ giai đỉnh phong và lục giai sơ cấp. Đó là một giai đoạn mơ hồ trong tu luyện, do ngũ giai cao thủ chân chính từ từ chuyển hóa sang.

“Ta muốn mạnh hơn, mạnh hơn, mạnh hơn nữa”. Thần Nam đứng giữa nội thiên địa, nhìn không gian mười trượng, hắn có một cảm giác toàn bộ trời đất đều nằm trong bàn tay mình.

Thần thức của hắn trầm mặc trong tiểu thiên địa rất lâu, quen thuộc với từng góc ngách của nơi này. Bây giờ hắn đã quen với việc mở hoặc đóng cái tiểu thế giới này.

Hắn quyết định để ngỏ tiểu thiên địa, để cho tinh khí không ngừng chảy vào, tế luyện cái tiểu thế giới này, làm cho nó không ngừng mở rộng

Vào lúc thông đạo giữa tiểu thế giới và bên ngoài mở lại, dưới sự khống chế bằng ý thức của hắn, tiểu thiên địa bắt đầu điên cuồng hấp nạp thiên địa tinh khí từ bên ngoài. Vô tận linh khí từ bên ngoài cuộn cuộn chảy vào.

Lập Nam Nhược Thủy và lão rồng du côn ở trong Long cốc lúc này bị dọa đến phát khiếp. từ trên cao, một động không gian mở rộng, vô tận thiên địa linh khí nhanh chóng ngưng tụ vào đó, hình thành một cơn lốc linh khí.

Tử kim thần long bay vù lên không hét lớn: “tiểu tử hỗn láo kia, ngươi muốn biến long cốc này thành hoang mạc à”.

Thần Nam mơ hồ nghe thấy tiếng của tử kim thần long, lập tức hiểu ngay vấn đề. Hiện giờ tiểu thiên địa dưới sự khống chế của hắn, so với lúc tự động hấp nạp linh khí thì tốc độ tăng thêm rất nhiều lần, không chỉ tinh khí của trời đất bị hấp nạp và cả thảo mộc tinh hoa cũng bị cướp đoạt trắng trợn

Hắn khống chế nội thiên địa của mình, từ từ tiến về tận cùng của sơn mạch ở đó, cách xa long cốc. Mặc dù như vậy, tử kim thần long phải nhanh chóng bố trí vài tiểu trận xung quanh long cốc, để phòng linh khí của long cốc lọt ra ngoài.

Thần Nam vạn lần cảm khái, nội thiên địa thật vô cùng kì diệu, với tu vi hiện tại của hắn, vẫn còn chưa thể ngự không phi hành. Như sau khi tu luyện tiểu thế giới, thì mọi việc đã khác. Bây giờ dùng nội thiên địa di động, cũng chẳng khác phi hành là bao nhiêu

Có thể bay trên không, đối với tu luyện giả có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Hiện giờ lòng tin của hắn tăng gấp trăm lần, cảm giác không sợ bất kỳ một kẻ đồng cấp nào nữa.

Lúc này, Thần Nam đã cách long cốc khoảng 100 km, hắn bắt đầu yên tâm toàn lực khống chế nội thiên địa hấp thu tinh khí của trời đất.

Cả vùng núi đó đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng kì dị, vô tận thiên địa tinh khí, thảo mộc tinh hoa, tập trung thành một cỗ cuồng phong, điên cuồng hướng lên cao. Các loại cây cối nhanh chóng ngả sang màu vàng, các loại hoa yếu ớt còn bắt đầu khô héo.

Thần Nam đứng giữa nội thiên địa, tâm thần siêu thoát, lúc này tâm thần dường như đã dung hòa với nội thiên địa thành một thể, không còn chút cảm giác về thời gian. Thời gian dường như ngừng lại vĩnh viễn, hắn cảm giác mình đã hóa thân thành trời đất.

Thời gian dần dần trôi qua, tinh khí chảy vào nội thiên địa càng ngày càng nhiều, vô tận hỗn độn bắt đầu tiếp tục vỡ vụn, không gian từ từ mở rộng ra.

Tâm thần của Thần Nam hoàn chìm trong nội thiên địa, đột nhiên hắn cảm thấy từ phía sau truyền lại một cơn đau, hắn liền tỉnh lại.

Hắn vô cùng ngạc nhiên, nơi cảm thấy bị đau chính là nơi phong ấn Hậu Nghệ cung, toàn bộ cơ thể phát ra từng trận thanh quang.

Đột nhiên một tiếng “uỳnh oàng” vang lên, nội thiên địa dường như muốn nổ tung, Một đoàn thần quang xanh biếc từ sau lưng Thần Nam bay vụt lên trời, sau đó nhanh chóng lan rộng ra. Một cây thần thụ cao bằng thân người trông như được chạm khắc bằng ngọc xuất hiện giữa tiểu thế giới, phóng xuất thần quang lóa mắt.

Thần thụ mặc dù không cao, nhưng phát ra một cỗ cổ ý vô cùng tang thương, cành lá khẳng khiu, xoắn xuýt. Những chiếc lá xanh như ngọc lấp lánh thần quang, một màu xanh tươi trẻ (quảng cáo Pepsi tí).

“Uỳnh”

Thần thụ từ trên cao hạ xuống, rễ cây nhanh chóng chui sâu xuống đất. Toàn bộ nội thiên địa rung lên kịch liệt. Quang mang lóa mắt, những cành lá màu xanh của thần thụ, thấu phát vô tận linh khí, làm toàn bộ tiểu thế giới của Thần Nam tràn đầy sinh cơ. Đại địa hoang vu đột nhiên xuất hiện những mảng màu xanh.

Thần Nam tràn đầy nét kinh ngạc, hắn lẩm nhẩm nói: “Theo truyền thuyết, bản thể của Hậu Nghệ cung chính là một thần thụ được sinh ra từ thừa khai thiên lập địa, bây giờ nó....không ngờ lại cắm rễ trong nội thiên địa của mình. Lẽ nào nó muốn thành định địa thần thụ của tiểu thế giới này.

Những chiếc lá lấp lánh thần quang nhẹ nhàng xào xạc, phát ra từng trận lục quang. Những ánh sáng này chiếu đến đâu, vô số cây cỏ từ từ phá đất chui lên. Trong chốc lát, toàn bộ vùng đất khô cằn đã biến thành một thảm cỏ xanh mướt, hương cỏ, hương đất hòa quyện, lan tỏa khắp nơi, chứng nhận rằng vùng cỏ xanh mướt đó thực sự tồn tại.

“Nó..” Thần Nam vô cùng mừng rỡ, chỉ trong chốc lát, cả tiểu thế giới hoang vu bắt đầu tràn đầy sức sống.

“Uỳnh, oàng”

Thần thụ lại rung động một lần nữa, nhưng lần này không phải là phóng thần quang ra ngoài, mà là điên cuồng hấp nạp thiên địa linh khí. Linh khí từ ngoại giới tiến vào tất cả đều tập trung về phía nó

Thần thụ mặc dù không phải là cao lớn, nhưng nó giống như một cái động không đáy, tất cả thiên địa tinh khí từ bên ngoài tiến vào, đều bị nó không ngừng hấp thu hết.

Không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua, thần thụ và tiểu thế giới dường như đạt đến bão hòa. Thiên địa tinh khí từ bên ngoài tiến vào không còn bị thần thụ hấp nạp mà bắt đầu phân bố khắp tiểu thiên địa

Thần Nam cẩn thận đến thông đạo nối với bên ngoài, vừa nhìn ra ngoài hắt liền há hốc mồm ra. Cả vùng núi non xanh biếc, lúc này một màu vàng óng, dường như mùa thu đã đến nơi này. Cả một vùng núi non trùng điệp không có đến nửa điểm màu xanh.

“Thật...thật là tội lỗi”. Đương nhiên là Thần Nam hiểu nguyên nhân vì sao. Không ngờ nội thiên địa lại đem toàn bộ thảo mộc tinh hoa hấp thu hết. Điều này làm hấn vô cùng bất an, vội vàng quay về Long cốc.

May mắn là phi hành khoảng hơn chục dặm, màu xanh dần dần trở lại. Long cốc không gặp phải thảm họa gì

Khi Thần Nam từ nội thiên địa bước ra, xuất hiện tại Long cốc, Nhược Thủy chạy vội đến bên cạnh. Thần y xinh đẹp ngày thường vốn bình tĩnh, sắc mặt lúc này có chút tiêu tụy. Nhìn thấy Thần Nam an toàn quay lại, nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng hỏi: “Thần Nam, nửa tháng nay chàng vẫn ổn chứ”.

“Nàng làm phải lo lắng rồi, ta không sao”.

Nhược Thủy dường như cảm thấy mình hơi vội, liền lập tức điều chỉnh bản thân, nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

“Nàng nói đã nửa tháng trôi qua” Thần Nam thắc mắc.

“Đúng, chàng đã mất tích hơn nửa tháng, nói đúng hơn là hai mươi ngày nay chàng đã không ăn không uống rồi”. Nhược Thủy lo lắng nói.

Thần Nam cảm giác ở trong nội thiên địa, thời gian chỉ khoảng nửa ngày. Sau khi nghe Nhược Thủy nói hấn vô cùng kinh ngạc. Lẽ nào sau khi cùng nội thiên địa hợp nhất, hấn không cảm thấy thời gian trôi qua? Đây...không trách vô số cây cối trong núi đều khô héo hết. Không ngờ nội thiên địa đã hút tinh khí của cả vùng hơn nửa tháng nay.

Dưới yêu cầu của Nhược Thủy, Thần Nam đưa nàng vào thăm nội thiên địa. Nàng vô cùng kinh ngạc, không ngờ bên trong mỗi cơ thể lại có một nội thiên địa, chỉ cần khai mở, tế luyện, chỉ có vài tu luyện giả đặc biệt mới có thể làm được. Nàng có cảm giác không thể tin được

“Thần Nam, có thể trồng được thảo trong nội thiên địa này được không”.

Thần Nam cảm giác ngụ ý của Nạp Lan Nhược Thủy, cũng giống như lúc Long Vũ yêu cầu hấn vẽ tranh, khác nhau về hoàn cảnh nhưng chung một ý. Các thiếu nữ có những lúc rất thông minh, bọn họ có thể dùng một câu nói khéo léo biểu hiện một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

”Nhược Thủy, hiện tại vẫn chưa thể trồng được thảo ở đây. Ta cần dùng nó để chiến đấu, tất cả mọi thứ ở đây, bao gồm cả ta, đều có khả năng không thể tồn tại. Nhưng nàng yên tâm, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ đem khoảng nội thiên địa tế luyện rộng lớn vô cùng. Trong cái thế giới này, ta sẽ vì nàng mà tạo ra một khoảng thiên đường.

Tử kim thần long lão đảo bay từ bên ngoài vào, tên du côn nheo mắt, hấn hào hỏi: “Hai người làm cái trò mờ ám gì ở đây?”.

Hai người không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn tử kim thần long.

“Con lươn chết bầm nhà người cuối cùng là thần long, hay là một con rùa”.

“Tên khốn khiếp nhà người, người dám chửi ta à”. Hai mắt Tử kim thần long vẫn mơ hồ say sưa.

“Người nhìn xem trên người người là cái gì, có phải là một cái vỏ rùa khổng lồ không?”. Thần Nam nghi ngờ nhìn bộ dạng quái dị của tử kim thần long. Trừ đầu đuôi và bốn cái trảo ở bên ngoài, toàn bộ thân rỗng ở giữa nằm gọn giữa một cái mai rùa khổng lồ.

Nhìn thấy Nạp Lan Nhược Thủy cũng nhìn mình một cách cổ quái, Tử kim thần long nghi ngờ nhìn xuống. Lập tức một tiếng la thảm thiết vang lên: “Quý...quý ám”.

Nó nỗ lực gồng người ra, đẩy cái mai rùa ra, muốn thoát thân ra ngoài. Kết quả là dưới long lực cường đại như thế, nhưng không làm tổn thương chút nào đến cái vỏ rùa. Nó lại thi triển thần thông, thu nhỏ người lại. Kết quả là cái mai rùa cũng thu nhỏ, theo nó như hình với bóng.

“Grào...quỷ giữa ban ngày! Mẹ rờng ơi, đừng có dọa ta...” Tử kim thần long kinh hoàng la hét.

75. Chương 76 - Côi Bảo Bản Thể (nguyên Gốc Của Báu Vật)

Thần Nam chau mày suy nghĩ, Lạp Nam Nhược Thủy thì rất bình tĩnh, nàng đã quen với con rồng điên rồ này rồi

“Grào, tiểu tử hỗn xược, làm long đại gia tức chết đi được, ngươi dám trêu trọc bốn long hử”. Tử kim thần long tức xì khói, lúc lắc cái đầu to lớn nói: “Ở bên ngoài thì không có chuyện gì, nhất định là ngươi giả trò”. Con rồng du côn bay lại gần nói: “Long đại gia biết là ngươi trêu đùa, ta không sợ”.

Thần Nam cùng Lạp Nam Nhược Thủy nhìn nó một cách cổ quái, im lặng nhìn người nó/

”Grào..làm cho rờng sợ chết mất, vì sao mai rùa lại ở trên người chứ, lúc này ta quan sát tên tiểu tử khốn khiếp kia có thấy hắn làm động tác gì đâu, mẹ (rờng) ơi, đừng có dọa ta thế chứ?!”

Chiếc mai rùa to lớn khoác trên người Tử kim thần long khiến nó trông vô cùng buồn cười.

Nhìn thấy Tử kim thần long muốn bay ra, Thần Nam cười lớn nói: “con lươn kia, ngươi bây giờ còn chưa hiểu à, vậy ta nói cho ngươi biết nhé”.

“Quả nhiên là ngươi, chuyện là thế nào” Tử kim thần long trợn mắt nhe răng hỏi.

“Chắc chắn ngươi biết côi bảo Hậu Nghệ cung lưu truyền từ xa xưa lại, nhưng ngươi có biết Hậu Nghệ cung chính là một chiếc rở thần do thiên địa tế luyện mà thành không?”.

“Hình như có nghe qua”

“Ngươi xem đây là cái gì” Thần Nam chỉ tay vào thần thụ giữa nội thiên địa

“Ngươi không phải muốn nói, đó là bản thể của Hậu Nghệ cung hử? Không phải nó bị phong ấn ở trên vai ngươi sao?”, Tử kim thần long đầy hoài nghi hỏi.

Thần Nam thở dài nói: “Ta cũng không rõ, có thể nội thiên địa của ta không tuân theo pháp tắc của bên ngoài, cũng có thể lực phong ấn không có tác dụng trong tiểu thế giới này”. Hắn cười cười nói tiếp: “Bây giờ ngươi hiểu cái mai rùa là cuối cùng là cái gì chưa?”.

“Ngất mắt! Huyền Vũ giáp trong truyền thuyết, không ngờ lại do mai rùa luyện thành. những côi bao lưu truyền trong tu luyện giới từ trước đến nay, cuối cùng đều là những vật linh tinh như thế này à?”. Tử kim thần long cảm giác vô cùng mất mặt. Huyền Vũ giáp uy danh đỉnh đỉnh trên người không ngờ lại là một cái mai rùa. Nó tức giận gầm rống âm ỉ.

“Nhưng chiếc mai rùa này không đơn giản, ta cảm thấy một sinh mệnh đang ở trên người ngươi” Thần Nam cẩn thận quan sát chiếc mai rùa khổng lồ đó rồi nói: “Chỉ ở những địa phương đặc biệt, phong ấn của Huyền Vũ giáp mới lộ ra bản thể của mình. Nhưng bây giờ đó vẫn chưa phải là chân thân của nó”.

“Ngất mắt, tiểu tử ngươi đừng có dọa ra”. Tử kim thần long hoảng sợ, điên cuồng đập vào mai rùa, muốn thoát ra ngoài/

“Để ta xem nào” Thần Nam khẽ hất tay một cái, thần thụ ở phía xa đột nhiên bay lên, toàn bộ thiên địa chấn động theo. Thần thụ nhanh chóng hoá thành thần cung đen bóng. Ngón tay Thần Nam phát ra một đạo năng lượng, chuẩn bị đem làm tên để bắn.

“Tiểu tử ngươi điên rồi, mau dừng tay, đừng có đem cái đồ nguy hiểm đó nhắm vào ta”. Tử kim thần long hoảng sợ hét lớn, nó vốn biết rõ sự lợi hại của Hậu Nghệ cung

“Yên tâm, ta chỉ chuẩn bị bắn Huyền Vũ giáp mà thôi”.

Thần Nam còn chưa căng dây cung, chỉ nghe một tiếng roạt vang lên. Chiếc mai rùa khổng lồ trên mình Tử kim thần long bạo phát một quang sáng xanh biếc, thoát khỏi cơ thể của con rồng du côn rồi rơi uỳnh xuống khoảng hỗn độn phía xa”.

Tử kim thần long mất chữ O mồm chữ I, sau đó gào thảm thiết: “Grào, ta từ trước tới giờ đeo một cái mai rùa, làm rỗng tức chết mất”.

Lập Nam Nhược Thuỷ cũng trợn mắt há mồm, nhìn vào khoảng hỗn độn mà không tin vào mắt mình nữa.

Ở phía xa, một con rùa to như một toà núi nhỏ yên tĩnh nằm đó, to đến mức làm người ta phát khiếp.

“Ta nói đúng mà”. Thần Nam cười ranh mãnh.

”Grào...đó chính là bốn thể của Huyền Vũ giáp? Grào...làm rỗng tức chết đi được, Long đại gia ta công một con rùa lớn trên lưng, vậy mà cứ dương dương tự đắc cả ngàn năm nay, ta #%&%*...”

”Đừng có nói như thế, rùa thì đã làm sao? té luyện thành Huyền Vũ giáp, lực phòng ngự mạnh nhất thế gian. Nếu như người không muốn thì tặng cho ta, ở đây ta đã có định địa thần thụ, ta sẽ đem nó làm định hải thần quy (rùa thần trấn biển).

Con rùa Huyền Vũ to như một toà núi nhỏ, dường như hiểu những gì Thần Nam nói, từ từ bò đi về phía khoảng không gian hỗn độn.

“Rầm rầm”

Trời rung đất chuyển, toàn bộ tiểu thế giới rung động kịch liệt, vùng hỗn độn không ngừng nổ tung, Huyền Vũ quy đã khai mở thêm một khoảng không gian.

“Ngất mất. Con rùa đó thật biết nghe lời! Lẽ nào còn muốn tạo ra một bãi biển?”. Tử kim thần long nghĩ một hồi: ” Đợi đến khi sức mạnh của ta hoàn toàn hồi phục, ta sẽ đem tặng con rùa này cho người. Bây giờ thì chưa được, nhờ gặp phải mấy con rồng biến thái của Tây phương, ta sẽ chết mất”.

”rầm rầm, leng keng (quên mất, làm gì đã có máy móc đâu nhỉ).

Huyền Vũ quy dùng sức khai khẩn một hồi, liền nằm im trên đất. Sau khi được mở rộng thêm vài chục trượng nữa, nội thiên địa của Thần Nam đã gần đạt đến trăm trượng.

Thần Nam ném Hậu Nghệ cung lên cao, thần quang loá mắt không ngừng chớp động, Hậu Nghệ cung lại biến thành thần thụ, sau đó lại cắm xuống đất như cũ.

Thần thụ nhẹ nhàng rung động, những chiếc lá xanh bóng phát ra từng đạo lục quang. Trong phiên không gian mà Huyền Vũ quy vừa khai khẩn, cát vàng nhanh chóng biến thành đất đai, sau đó biến thành một trảng hoa cỏ mênh mông

“Đúng là định địa thần thụ” Tử kim thần long kinh ngạc nói

Lập Nam Nhược Thuỷ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc

Thần Nam đột nhiên nghĩ đến một chuyện nói:” Ê lươn, người đem mảnh vỡ của cổ thuần vào đây”.

Tử kim thần long kinh dị hỏi: “Ý người là mảnh vỡ cổ thuần thần bí cũng là...grào...thật là làm cho rỗng cao hứng, ta cũng muốn xem nó là cái vật gì?”.

Con rồng du côn nhanh chóng bay ra, rồi nhanh chóng bay vào, chỉ là vừa tiến vào trong nội thiên địa, lập tức rơi xuống đất

“Grào, ta đang công một ngọn núi chẳng”. Vừa rơi xuống đất, Tử kim thần long phát hiện mảnh cổ thuần trong tay mình đang nhanh chóng biến to, hoá nặng

“Uỳnh oàng”

Một nửa ngọn núi xuất hiện giữa nội thiên địa, do ngọn núi quá to lớn, chớp mắt đã tiến vào trong khoảng không hỗn độn, chỉ lộ một mặt ra ngoài. Trên bề mặt của toà núi đó chẳng chịt những vết nứt, dường như lúc nào cũng có thể vỡ vụn ra. Mặc dù chỉ là một nửa ngọn núi nứt vỡ, nhưng phát ra một cỗ thần quang bao trùm trời đất.

Lập Nam Nhược Thuỷ kêu lớn một tiếng, những gì nhìn thấy hôm nay làm nàng chấn động. Những điều này đối với nàng giống như là lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Thần Nam cùng con rồng du côn cũng kinh ngạc vô cùng, bọn họ không ngờ rằng một mảnh vỡ của cổ thuẩn, một cô bảo có thể sánh cùng Hậu Nghệ cung và Huyền Vũ giáp, lại chính là một ngọn thần sơn (núi thần). Hiện ra trước mắt bọn họ chỉ là một bộ phận của nó mà thôi.

76. Chương 77 - Phong Đô Lão Thi

Con rồng du côn cùng Thần Nam đều cảm thấy có chút bất an trong lòng, một sự thật đáng sợ hiển hiện trước mắt bọn họ. Những kiện cô bảo lưu truyền từ trước đến giờ, bất kể là chưa từng bị ai bắt gặp, nhưng chỉ cần có truyền thuyết tức là đủ chứng minh chúng có tồn tại.

Nhưng, chiếc cổ thuẩn bị vỡ nát đó chưa từng xuất hiện trong truyền thuyết, nhưng xem ra nó cùng đẳng cấp với Hậu Nghệ cung và Huyền Vũ giáp. Chỉ là nó đã bị phá vỡ từ lâu rồi. Chắc hẳn ngày xưa, nó cũng là một thánh vật được nhiều người biết đến.

Vào một thời điểm nào đó, không biết đã có một việc gì khủng khiếp xảy ra, một mảnh vỡ của cổ thuẩn mà đến chủ thần cũng không thể nào đánh vỡ được. Khi có chưa bị vỡ thì còn khủng khiếp đến mức nào. Có thể phá vỡ được nó thì cần phải dùng đến một lực lượng như thế nào

Thần Nam tu luyện tại Long cốc đã gần một tháng. Bây giờ nội thiên địa đã được khai mở, hần tiến vào một lĩnh vực tu luyện mới. Huyền Vũ quy giúp hần mở rộng nội thiên địa ra gần một trăm trượng, còn Hậu Nghệ cung thì giúp hần đem lại một nguồn sức mỏng manh mẽ cho vùng đất đó.

Lợi dụng hai kiện thánh vật khai phá nội thiên địa, kết quả vô cùng khả quan. Nếu như những người khác cũng tu luyện nội thiên địa mà biết chuyện này chắc chắn sẽ bị chấn kinh cực độ. Có thể nói, nếu như không có hai kiện thánh vật đó, Thần Nam không thể trong một thời gian ngắn như vậy, đem tiểu thể giới của mình tế luyện đến trình độ như vậy

Nạp Lan Nhược Thủy biết rằng Thần Nam sớm muộn cũng rời đi, nhưng nàng không ngờ ngày đó lại đến nhanh như vậy. Một tháng ngắn ngủi, nàng cảm thấy trong lòng có nhiều thay đổi. Vào lúc chia tay, trong lòng nàng có một nỗi buồn không nói thành lời.

Nhưng thần y xinh đẹp vẫn cố bảo trì vẻ bình tĩnh thường ngày. Nàng im lặng vẫy tay từ biệt một người, một rồng đang bay lên không.

”Nhược Thủy, nếu như ta còn sống, nhất định sẽ quay về gặp nàng. Ta sẽ vì nàng mà tạo ra một thiên đường trong nội thiên địa.

“Grào...” Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp núi rừng, Tử kim thần long mang theo Thần Nam khuất dần nơi phía chân trời.

Nạp Lan Nhược Thủy lặng lẽ nhìn lên cao, rất lâu sau nàng mới khẽ thở dài: “Ta có nên học thuật trường sinh không đây...”

Thần Nam có chút phiền muộn. Hần hiểu được tâm ý của nàng, nhưng hần không thể quên được người con gái Vũ Hinh của ngàn năm trước. Cho nên hần không thể cho nàng một lời hứa hẹn gì để nàng có thể hi vọng.

Cùng với sự xuất hiện lần lượt của tiểu Thần Hi và thi thể sản sinh linh trí của Vũ Hinh, hần cảm giác nàng chưa biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này. Hần tin rằng sẽ có một ngày hần sẽ làm cho nữ tử mà hần yêu thương lo lắng lại xuất hiện trước mặt hần.

Nạp Lan Nhược Thủy một mình nơi Long cốc, Long Vũ lãng quên giang hồ...Thần Nam nghĩ đến đây, cảm thấy vô cùng phiền lòng.

“Nếu như...Vũ Hinh chắc chắn sẽ không tha thứ cho ta..”Thần Nam ngẩng mặt lên trời hét lớn: “Vũ Hinh, nàng hãy mau quay lại”.

“Ặc, tên tiểu tử hỗn xược kia, ta biết ngươi đang nghĩ gì, điều đó đơn giản thôi mà. Hoa hồng đen, hoa hồng trắng, hoa hồng...hồng, đều là hoa hồng. Do đó, tất cả...đều không được lãng phí, tất cả trồng vào chung

một bồn. Hãy làm cái bồn to một chút, sau này còn có thể tiếp tục trồng thêm...oa, ha ha, ý tưởng hay quá phải không? Grào...”

Đáp lại lời của nó là một phát Cầm Long thủ, kim sắc quang chương giáng thẳng xuống đầu nó.

“tiểu tử hỗn xược, Long đại gia ta nói đều là kim vàng thước ngọc. Không được làm cho bất kì đóa hồng ảm đạm buồn thương, tàn hoa rụng lá”. Con rồng du côn làm ra vẻ hiền triết, lên giọng giáo huấn: “Hiền triết đã từng dạy: Người quân tử phải cố gắng liên tục, y như vũ trụ hoạt động không ngừng nghỉ, quân tử hào sảng mà không dâm dục. Nam nhi phải bác ái, có lòng nhân mà không huênh hoang, có tình thương mà phải kín đáo, chịu trách nhiệm với những vinh nhục của những người đẹp, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi”

Nghe những lời hàm hồ đó, mặt Thần Nam còn tím bầm hơn cả mặt của con rồng du côn. Tử kim thần long cười ha hả nói: “ha ha...long đại gia là một thiên tài, người ghen tị với ta cũng chẳng có tác dụng gì đâu! Grào...”

Thần Nam lúc này trong lòng khó chịu, chỉ muốn giết người, nhưng giờ còn cách Đế vương chi chiến một tháng, tạm thời hấn không tìm được đối thủ.

Hắn nghĩ tới lão Tổ thi vương của Cẩn Thi phái, không biết lão đã ra khỏi Đồ gia huyền giới chưa, không biết là lão còn sống không. Hắn rất muốn tìm hiểu kết quả của cuộc chiến tại Đồ gia huyền giới.

”Lươn già, đi, chúng ta đến Phong Đô sơn

Tử kim thần long rung mình, nó hiểu ngay ý đồ của Thần Nam, lúc lắc cái đầu rồng to lớn nói: “Không đi, cái lão trời đánh đó không dễ chết thế đâu, ta không muốn đổi mặt với lão ấy”.

“Nhất định phải đi, ta muốn biết tình huống cụ thể, xem lão còn sống hay không, nếu như còn sống, lão bị thương như thế nào, có nghiêm trọng không, từ đó có thể đoán được thực lực của mấy lão quái vật trong Đồ gia huyền giới”.

Thấy Thần Nam khẳng khái như thế, Tử kim thần long dùng long trảo vuốt nhẹ lên Huyền Vũ giáp (lúc này có màu sắc giống như màu vảy của nó) nói: “Lão quý người phải bảo vệ ta đó”.

Phong Đô sơn nằm ở phía Tây Nam Sở quốc, cách Tấn quốc hàng ngàn dặm. Nhưng với tốc độ biến thái của Tử kim thần long, khoảng cách đó cũng chẳng vấn đề gì..

Phong Đô sơn làm một khu vực núi non liên miên bất tuyệt, có thể nói là địa phương có âm khí dày nhất trên toàn đại lục, có đại danh đỉnh đỉnh là Quỷ sơn. Cho dù là ban ngày, toàn bộ dải núi mây mù ảm đạm, tiếng quỷ khóc không ngừng. Ban đêm, ở đây càng giống như u minh địa ngục, khắp nơi đều là quỷ hỏa pháp phù, vong hồn bay lượn.

Năm đó khi Tiên ảo đại lục cùng Ma ảo đại lục còn liên kết, đã có vô số các cuộc đại chiến giữa đông và tây phương. Chính chiến ngàn năm có dư, có hơn nghìn vạn quân binh chết trận bị mai táng tại Phong Đô sơn, khiến nơi này thành nơi quỷ địa có âm khí nặng nhất trên đại lục.

Chọn bất kì một nơi nào trong núi, đào xuống nửa mét, đều thấy xương người. vào ngày mưa gió, vô số xương người trắng hếu bị cuốn ra ngoài núi.

Những cư dân sống bên ngoài Phong Đô sơn, đối với việc thấy quỷ giữa ban ngày sớm đã coi như không thấy gì, chẳng chút kì quái.

Đối mặt với quỷ sơn quỷ khí trùng trùng, âm u bên dưới, Tử kim thần long cảm giác toàn thân phát run, miễn cưỡng hạ xuống bên dưới.

“Đoan Mộc từng nói với ta, Huyền giới của Cẩn Thi phái được đánh dấu bởi ngọn núi cao thứ 7 trong Phong Đô sơn, người mau tìm kiếm xem”.

Cho dù là Tử kim thần long bình thường tự cao tự đại, lúc này nó cũng vô cùng cẩn thận, toàn bộ cơ thể thu lại còn khoảng 3 trượng, chở Thần Nam bay quanh Phong Đô sơn, tìm ngọn núi cao thứ 7.

Toàn bộ khu vực được bao phủ bởi mây đen và quỷ khí âm u này vô cùng rộng lớn. Tử kim thần long mặc dù bay nhanh nhưng cũng phải mất nửa giờ mới bay hết một vòng

“Có lẽ là ngọn núi đó” Thần Nam chỉ một ngọn núi bao phủ bởi mây mù nói.

“Ngọn núi quỷ thứ bảy trong truyền thuyết...grào..nhìn thật khủng bố lạnh lẽo, thật là làm cho rùng kinh sợ trong lòng”. Tử kim thần long cực kì không tình nguyện chờ theo Thần Nam tiến về phía trước.

Thần Nam an nủ: “Yên tâm, nếu như gặp phải lão quỷ đó, ta sẽ mở nội thiên địa, ta và người trốn vào rồi đóng chặt lại, không để lão phát hiện ra nửa điểm tung tích nào.

”hừm, quá tự cao đó. Tu vi của người có hạn, những tu luyện giả có công lực cao hơn người, có thể phát hiện ra được vị trí của nội thiên địa của người, hơn nữa tên khốn đáng sợ đó còn có năng lực phá toái hư không.

”Không sao, người cũng thấy đó, lão quỷ đó phản ứng chậm chạp, hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hết, linh thức cũng chưa nhanh nhạy lắm. Mà nếu như lão phát hiện ra sự tồn tại của nội thiên địa thì đã sao? Ở đây có hai kiện rưỡi thánh vật. Ta không tin là lão có thể phá được phòng sự của thánh vật tiến vào.

Trên ngọn núi thứ bảy, khắp nơi đều là hài cốt, giữa trung tâm làm một tòa cung điện được dựng bằng xương trắng, cửa vào tối om, bên trong truyền ra từng trận quỷ gào”.

”Đó chắc chắn là mốc đánh dấu nội thiên địa của Cẩn Thi phái, xuyên qua cái cửa động tối om kia, có lẽ là hang ở của Tổ thi vương.

“Grào...mẹ nó chứ, lão trời đánh thánh vật đó, đến nơi ở cũng làm cho rùng rét run à”.

Một người một rùng tiến vào bạch cốt điện, sau khi đi qua một thông đạo u ám, ánh sáng hỗn độn xuất hiện, ở nơi đó đúng là đường vào huyền giới.

Sau khi Thần Nam và Tử kim thần long cẩn thận tiến vào huyền giới của Cẩn Thi phái, lập tức phát kinh, bên trong một khoảng tối tăm, giờ tay trước mặt không nhìn thấy ngón, mùi thối rửa khiến người ta không chịu nổi.

Bọn họ dừng lại ở cửa huyền giới, không dám manh động, nín thở, thu liễm toàn bộ khí tức phát ra bên ngoài, lặng lẽ tìm kiếm tung tích của Tổ thi vương

Đột nhiên, mây mù đen kịt như sóng thủy triều rút đi, huyền giới từ từ sáng lên. Nhưng Thần Nam cùng Tử kim thần long đều hít mạnh một hơi. Phía xa có một ngọn núi xương người, như một cái phễu lớn, đang hút hết luồng hắc khí vô tận đó.

Cái mà làm người và rùng kinh hãi còn ở phía sau. Đợi đến khi toàn bộ mây mù biến mất, trên núi xương người xuất hiện một ma ảnh cao lớn.

Một ác quỷ đầu tóc rối bù im lặng đứng tại đó, mùi thối rửa khiến người ta không thể chịu được đang phát ra từ phía đó. Hai hốc mắt trống trơn làm người khác ghê sợ. Trên người lão phủ đầy xương người, xuất phát từng trận âm hàn khí tức lạnh lẽo, những nơi không có xương người bao phủ, nước vàng chảy ra, vô cùng ghê sợ.

“Hô”

Tổ Thi vương há to miệng, mây mù đen kịt vô tận bay ra, toàn bộ huyền giới lại bị bóng tối bao phủ.

77. Chương 78 - Hựu Kiến Thiên Sứ (lại Gặp Thiên Sứ)

Khi thi khí bị Tổ Thi vương hút vào tiếp, người và rùng nhìn thấy, toàn bộ ngực của lão bị xuyên thủng nhiều chỗ, nhìn rõ cả xương trắng, nội tạng thối rửa, vô cùng khủng khiếp.

Rõ ràng đó là những vết thương từ Đổ gia huyền giới, đủ để chứng minh sự đáng sợ của các cao thủ Đổ gia. Đồng thời thấy được sự cường hoành của lão thi vương, lại có thể phá Đổ gia huyền giới trở về, rồi phong bế huyền giới thông đạo lần trước.

Khi thì khí lại một lần nữa bao phủ huyền giới, Thần Nam cùng Tử kim thần long từ từ bước ra ngoài. Khi bắt đầu rời khỏi bạch cốt điện, một người một rồng điên cuồng nôn ọe.

“grào..thối chết long đại gia mất, không ngờ lại bị thì khí ám một thời gian dài như vậy, ngất mất”.

“Không được, chạy mau” Thần Nam đột nhiên biến sắc.

Một trận ba động làm người khác kinh sợ xuất phát từ bạch cốt điện truyền ra ngoài.

Tử kim thần long cũng cảm thấy khí tức của Tổ thi vương, nó đem theo Thần Nam bay thẳng lên trời. Thần Nam cũng nhanh chóng khai mở nội thiên địa, một người một rồng biến mất giữa không trung.

Đồng thời, Tổ Thi vương toàn thân phát tán mùi nồng nặc, nhanh như thiểm điện phóng ra ngoài, ma ảnh cao đại, tóc tai bù xù, nhìn đầy vẻ khủng bố

“AAAAAA”

Tổ Thi vương ngẩng đầu lên trời gầm rống, các ngọn núi xung quanh đều bị rung chuyển, chấn động.

Oàng

Tổ thi vương vung trảo, phách về phía một ngọn núi gần đó. Dưới những tiếng nổ vang trời, toàn bộ ngọn núi sập xuống, cát bụi mù trời, đất đá tung tóe.

Sau đó, lão bay lên không, hai hốc mắt trống trơn bắt ra hai đạo huyết hồng chi quang, không ngừng quan sát bốn phía. Đúng như Thần Nam dự liệu, Tổ Thi vương công lực cái thế, bất kể ở phạm giới hoặc ở các huyền giới đều khó gặp đối thủ. Nhưng lúc này phản ứng của lão còn rất chậm chạp, linh thức chưa hoàn toàn hồi tỉnh, rất khó có thể cảm ứng được nội thiên địa của Thần Nam.

Lần vừa rồi trọng thương đào thoát từ Đồ gia huyền giới, Tổ thi vương một mực áp chế lửa giận trong lòng. Vừa rồi lão vừa cảm ứng được có kẻ ẩn nấp quanh đây, nhưng bây giờ lại không cách nào truy ra được. Lão tức giận gầm thét không ngừng, bắt đầu điên cuồng huy động chưởng lực.

Thì khí vô tận điên cuồng bành trướng, toàn bộ phiên Phong Đô sơn rung chuyển, trong chớp mắt hơn chục tòa núi bị đánh tan, cát bụi mù mịt, tiếng ầm ầm vang lên không ngừng.

Tổ Thi vương tức giận, chỉ lật ngược cả vùng Phong Đô sơn. Bên trong quần sơn, lão điên cuồng tàn phá hơn mười ngọn núi mới dừng tay, phát ra một tiếng quỷ gào bắt cam, rồi quay lại huyền giới.

Thần Nam cùng Tử kim thần long ẩn trong nội thiên địa, hơn hai giờ sau mới cẩn thận khai mở tiểu thế giới. Khi bọn họ nhìn xuống những trái núi đã mất ngọn bên dưới, đều hít sâu một hơi. Lão quỷ đó tu vi thật là đáng sợ.

Tử kim thần long mang theo Thần Nam bay hơn trăm dặm, mới dám rống to: “Đáng chết, cuối cùng cũng thoát được, ta thấy ở nhân gian chẳng có ai có thể khắc chế được lão quỷ này, Grào...thối chết đi được, chúng ta còn không nhanh chóng tìm một con sông để rửa sạch mùi xác chết này”.

Thập vạn đại sơn nằm ở phía tây Sở quốc kề với Thiên Nguyên đại lục, năm xưa Tử kim thần long có một khoảng thời gian thường xuyên qua lại đây, cũng chính bị cổ thần bắt giữ ở đây, phong ấn bên dưới.

Trong thập vạn đại sơn có một con sông chảy qua, Tử kim thần long chở theo Thần Nam bay đến đây. Con rồng du côn bay một vòng trên không, Thần Nam đột nhiên phát giác ở phía xa có gì đó không bình thường, hần đề tỉnh: “Ở phía Tây hình như có người bay đến, không ngờ lại là mấy người cùng nhau phi hành, thật là không thể tin được! Đột nhiên lại xuất hiện 04 người có cùng tu vi như vậy. Ế lươn, mau hạ xuống.

Tử kim thần long cũng đã phát hiện ra, ngày trước nó ở Tây phương gây nhiều tai họa, sợ gặp phải những kẻ thù ngày xưa, quấy đuôi một cái, nhanh chóng lao xuống.

Chỉ là, bốn đạo nhân ảnh ở phía xa đã nhìn thấy bọn họ. Bốn người như bốn đạo điện quang cùng nhau lao tới.

Đối mặt với những cao thủ như thế, Thần Nam vốn tưởng trực tiếp khai mở nội thiên địa, tạm thời trốn đi. Nhưng đột nhiên hần thay đổi chủ ý, bình tĩnh chờ đợi.

Bốn người đều là người tây phương tóc vàng mắt xanh, hai nam hai nữ, đều chỉ khoảng hơn 20 tuổi. nam tử cao to đẹp trai, nữ tử xinh đẹp dễ thương.

Mặc dù còn trẻ, nhưng từ ánh mắt của bọn họ, Thần Nam cảm thấy những nét tang thương, biểu hiện của những người đã từng trải qua vô số năm tháng.

Trong lòng hắn trầm xuống, bởi vì hắn nhớ lại ngày trước, trong cuộc đại chiến tại hoàng cung, xuất hiện bị vị thiên sứ mượn thân. Đường như hắn có chút cảm giác quen thuộc.

Cảm giác của Tử kim thần long so với hắn còn tốt hơn, toàn thân nó cong lên, đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến đấu cũng như chạy trốn.

“Không ngờ lại là một con Đông phương thần long, là thần thú trăm năm khó gặp”. Một nam tử cảm thán nói.

“A, nghe nói toàn thân đông phương thần long đều là bảo vật, có thể luyện thành cực phẩm thần dược”, một nữ tử nhẹ nhàng cười nói.

“Còn đợi gì nữa, ta cảm thấy một người một rồng ngày có một cỗ khí tức tà ác”.

“Đúng, bắt con đông phương thần long này có rất nhiều tác dụng”. Hai người còn lại cũng đã mở miệng.

Nam tử cất tiếng cuối cùng có chút do dự: “Chúng ta bí mật đến Đông phương, chỉ vì điều tra vài cái huyền giới, gây thêm chuyện có lẽ không tốt”.

”Có gì mà không tốt, bọn họ đã phát hiện ra tung tích của chúng ta, nếu như bị lộ, bị các tu luyện giả cường đại của Đông thổ biết được, chúng ta có về được Tây thổ hay không rất khó nói.

”có gì mà phải do dự, hơn nữa trên người bọn chúng có tử vong khí tức, chỉ cần nhìn qua cũng biết là vẫn thường giao du với các tu luyện giả tà ác. Như vậy, chúng ta tiêu diệt họ cũng không có gì là áy náy này.

Thần Nam thấy bốn người đem bọn họ thành thịt nằm trên thớt, lập tức vừa kinh vừa giận. bốn kẻ cổ quái, không ngờ lại dám muốn đem Tử kim thần long luyện thuốc, lại còn cố ngụy biện cho mình một lý do đường hoàng.

Hắn cất giọng hỏi: “Bốn người các ngươi là ai?”.

Một nữ tử trong nhóm khinh miệt nói: “Nhân loại dê tiện, ngươi dám nói chuyện với thần linh như vậy à, thật là vô lễ”.

“Ha ha...”Thần Nam cười lớn nói: “Các ngươi thực sự chỉ là những người chim không hiểu nhân tình. Các ngươi có giá trị gì khiến ta phải tôn kính? Trước đây ta còn tí nữa bắn chết một tên người chim nữa đó”. Nói đến đây, Thần Nam đem cường đại khí tức ẩn tàng toàn bộ thể hiện ra ngoài

Nữ tử đó kinh ngạc nói: “Ngươi còn trẻ như vậy, không ngờ đã sắp bước vào lục giai....càng không thể bỏ qua cho ngươi được”.

78. Chương 79 - Chiến Thiên Sứ (đánh Nhau Với Thiên Sứ)

Những lời này vô cùng hiệu quả, bốn thiên sứ giáng trần đều biến sắc, bọn họ đồng thời hét lớn: “Ngươi biết cũng không ít, như vậy càng không thể tha cho các ngươi được”.

Lúc này, Tử kim thần long vốn vẫn im lặng lắng nghe bỗng gầm lớn, nó vốn nén đầy một bụng tức giận, bốn kẻ bị thiên sứ nhập vào lại dám có ý đồ với nó, khiến nó tức giận vô cùng.

”Grào...bốn tên người chim các ngươi chẳng qua mới đạt đến lục giai cảnh giới, mới ở giữa trung và hạ cấp thiên sứ, mà đã dám ngông cuồng như thế. Chẳng qua mới chỉ là tiểu thần mà thôi. Khi Long đại gia ta tung hoành tại Tây phương, có lẽ các ngươi còn đang bú sữa trong lòng vợ chủ thần các ngươi.

Thần Nam cười lẫn lộn.

Bốn kẻ thiên giới hạ trần tức giận vô cùng. Trong mắt người thường, bọn họ là thần linh. Vậy mà bây giờ bị con rồng du côn lãng nhục, tính cách cao ngạo khiến bọn họ không thể chịu nhục.

“Người dám sỉ nhục thần linh, sỉ nhục chủ thần đại nhân của chúng ta, thật là đáng chết”.

“Phi...nhục mạ các người đã sao? Cho các người biết đại cừu nhân của ta, chính là chủ thần tại Tây phương thiên giới của các người. Cái loại tôm tép các người, Long đại gia cần bản không thèm để mắt, đồ nhóc con dám trêu chọc ta, ta khinh, ta khinh”.

Bốn thiên sứ bị chửi đến phát gốc, tên khốn trước mặt hình như thực sự có lai lịch, nếu không làm sao dám ngang cuồng như vậy? Hai nữ tử quay sang nhìn nhau nói: “Muội...không cần phải nói với hắn”.

“Ta khinh, năm đó Long đại gia xưng Tây phương bất bại, đến thượng cổ thần long Khôn Đức có thể đấu ngang với chủ thần ta cũng không ngại, cái loại giun dế các người có cùng lên một lượt thì đã làm sao”.

Đối với thượng cổ thần long Không Đức, tu vi thâm sâu khó dò nhưng vẫn không thêm phi thăng thiên giới, bốn vị thiên sứ đều có nghe qua. Thấy Tử kim thần long nói cũng hợp lý, bọn họ có chút sợ hãi thì thầm với nhau.

Nhưng sau khi bí mật quan sát, bốn vị thiên sứ xác định con rồng du côn trông không giống như đang ẩn tàng thực lực. Một người tức giận hét lớn: “Con giun dế tiện kia, người còn chưa đạt đến lục giai cảnh giới, dám lừa dối thần linh, chúng ta nhất định không tha cho người”.

Dứt lời, bốn thiên sứ nhanh chóng bao vây cả người và rồng vào giữa.

Thần Nam nhanh chóng khai mở nội thiên địa, chớp mắt biến mất cùng Tử kim thần long.

Bốn vị thiên sứ vừa tức giận vừa kinh ngạc. Bọn họ không thể tưởng tượng, nội thiên địa, đến nhiều thần nhân cũng không thể tu luyện được, lại bị một ngũ giai tu luyện giả tế luyện thành công.

Sau một hồi tức giận, bốn người nhanh chóng bình tĩnh trở lại, bắt đầu dùng tâm cảm ứng tiểu thế giới đang ẩn tàng giữa không trung.

Ở bên trong nội thiên địa, Thần Nam đang cùng con rồng du côn bàn bạc, hắn rất muốn dụ một thiên sứ vào đây, thử xem uy lực của tiểu thế giới như thế nào.

Tử kim thần long có chút không đồng ý nói: “Cách làm của người thật nguy hiểm. Nếu như dụ một tu luyện giả đồng cấp vào đây, người chắc sẽ thắng. Bởi vì người là người không chế tiểu thế giới này. Nhưng nếu nhốt một tu luyện giả mạnh hơn người, người có thể chết không có đất chôn. Cấp biệt khác nhau rất lớn. Người đó có thể trực tiếp phá tan nội thiên địa của người. Nhớ năm xưa Long đại gia ta bị một tên khốn nhốt trong tiểu thế giới của hắn. Hắn tự cho hắn là chúa tể của tiểu thế giới đó. Kết quả là bị bốn long phá nát nội thiên địa, làm hắn chết tan xác”.

“Không sao, ở đây còn có định địa thần thụ, Huyền Vũ giáp, còn có nửa ngọn thần sơn, bao nhiêu thánh vật trấn thủ, một thiên sứ trung cấp không thể phá được tiểu thế giới này”.

“À, thế cũng tốt, nếu như dụ một tên thiên sứ vào đây, nó sẽ không có năng lực phá được nội thiên địa. Người có thể dùng Hậu Nghệ cung bắt chết tên người chim đó”. Tử kim thần long có chút hưng phấn: “thực hi vọng sẽ có được một khoả thiên sứ chi tâm nữa. Grào...ha ha”.

Khi bốn vị thiên sứ đang dùng linh thức không ngừng tìm kiếm tại không gian xung quanh, khoảng không phía trên đột nhiên phá toái, cửa vào tiểu thế giới của Thần Nam mở rộng, một người một rồng không ngừng vẩy tay chào bên dưới.

Bốn thiên sứ đại nộ, nhanh chóng lao lên. Trong đó một vị nữ tử tóc dài ở gần nhất, lao lên nhanh nhất, không gặp trở ngại gì, trực tiếp tiến vào nội thiên địa của Thần Nam.

Thần Nam nhanh chóng đóng cửa lại, tiểu thế giới lại biến mất giữa không trung. Ba vị thiên sứ đến sau tức giận đến cực điểm. Bọn họ có chút lo lắng cho đồng bọn. Bởi vì theo lý thuyết, những tu luyện giả có thực lực kém hơn bọn họ, cho dù có thể tu luyện nội thiên địa, cũng không thể qua được mắt của bọn họ. Nhưng đối với Thần Nam bọn họ có một cảm giác vô cùng kì quái, không ngờ lại không có thể phát hiện được tung tích của đối phương.

“Uỳnh oàng”

Cùng với hỗn độn thông đạo đóng vào, thiên sứ Lị Ti Nhã sau khi tiến vào nội thiên địa của Thần Nam, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn. Nàng cảm thấy cái tiểu thể giới có một áp lực không thể diễn tả.

“Hừ, nhân loại ngu xuẩn, người tưởng một cái tiểu thiên địa của ngũ giai tu luyện giả có thể làm khó thần linh ư” Lị Ti Nhã cảm thấy tình huống có chút không ổn, nhưng bản tính cao ngạo vẫn khiến nàng lộ ra một thái độ cực kì khinh miệt”.

“Grào...con chim ngu ngốc kia, người thử phá cái tiểu thể giới này xem, ha ha....ta đang đợi thưởng thức thiên sứ chi tâm đây”. Tử kim thần long gào rống.

Lị Ti Nhã không vội phá tiểu thể giới, nàng muốn lập tức giết chết người và rồng trước mắt. Nàng vung tay phải lên, một đạo thánh quang loá mắt dài vài trượng xuất hiện trong tay, lạnh lùng lao về phía Thần Nam.

Ngoài ý liệu của nàng, Thần Nam không có ý định tránh, mà lại giơ cao tay, một vật tàn phá, chẳng chịt vết nứt bay về phía thánh quang vô kiến bất tòng (không gì là không thể phá vỡ) của nàng.

“Thực là đồ ngu xuẩn”. Lị Ti Nhã lộ ra thần sắc thương hại. Nhưng, biểu tình đó nhanh chóng biến mất, thánh quang loá mắt không ngờ lại bị cái vật nhìn giống như lúc nào cũng có thể vỡ vụn đó chặn lại”.

“Sao lại có thể?” trên mặt nàng đầy vẻ không tin, nàng lập tức bay người lên cao, hét lớn: “Quang minh chiếu rọi mặt đất, hắc ám từ nay chẳng còn, mặt trời soi tỏ nhân gian..” Lị Ti Nhã phát hiện tình huống không ổn, vội vàng bắt đầu niệm chú, một cấm chú ma pháp uy lực cường đại chuẩn bị phát ra, ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả tiểu thiên địa.

Nhưng, những gì nàng nhìn thấy thật ...không tin nổi. Cái mai rùa khổng lồ trên người Tử kim thần long đánh bật tất cả thánh quang chiếu đến. Còn Thần Nam đứng dưới một gốc cây xanh thánh quang rực rỡ, thánh quang chiếu đến đó toàn bộ bị cái cây kì lạ đó hấp thu hết. Hai thánh vật trong tiểu thiên địa của Thần Nam, đều không còn chịu phong ấn, biểu hiện thần năng thực sự của chúng.

Vào lúc Lị Ti Nhã hoàn thành cấm chú ma pháp, Thần Nam đem vật hình quạt trong tay phi lên cao. “uỳnh oàng” một tiếng vang lên, một toà thần sơn càng ngày càng lớn, phát ra quang mang vạn trượng đối đầu phía cấm chú ma pháp, không chỉ phá tan ma pháp năng lượng, mà còn lao về phía Lị Ti Nhã.

Lị Ti Nhã đại kinh thất sắc, nhanh chóng bay lên, lé sang một bên. Thần sơn khổng lồ tạo ra những tiếng động như tai, chìm vào trong vùng không gian hỗn độn. Toàn bộ nội thiên địa rung chuyển lên vài lần.

“Được rồi, có thần sơn trấn thủ, bây giờ có thể giải phóng Hậu Nghệ cung. Con lươn kia, người hãy xem ta loan cung bắn chim đây”. Thần Nam vẫy tay, định địa thần thụ bay thẳng lên trời, sau đó bạo phát từng trận ánh sáng rực rỡ, cuối cùng hoá thành một cây thần cung đen nhánh, xuất hiện trong tay Thần Nam.

Đồng tử của Lị Ti Nhã thu nhỏ lại, nàng cảm giác mọi chuyện đã hỏng. Một người một rồng trước mắt hiển nhiên tu vi không bằng nàng, nhưng lại biểu hiện vô cùng ung dung. Hơn nữa bọn chúng có vài pháp bảo khiến nàng không thể nhìn thấu được. Hiện giờ Hậu Nghệ cung nhắm vào nàng, trong lòng Lị Ti Nhã vô cùng hoảng loạn, không hiểu sao trong tim dâng lên một cảm giác vô cùng sợ hãi

“A..” nàng hét lớn, mái tóc vàng tung bay, toàn bộ cơ thể không ngừng run rẩy.

“Grào...bắn nhanh, ả muốn thoát khỏi cơ thể bị thánh nhập, lộ xuất thiên sứ bản thể” Tử kim thần long kêu la âm ỉ.

Thần Nam sớm đã có chuẩn bị, xé một mảnh áo, nhập chân khí vào làm nó thăng ra rồi đặt lên dây cung, dùng làm tên để bắn.

Dây cung từ từ bị kéo căng, bên trong tiểu thể giới trỗi dậy một trận ba động khủng khiếp, khu vực hỗn độn xung quanh rìa đại địa phát ra từng đạo thần quang loá mắt, như nước cuộn cuộn đổ về phía Thần Nam và Hậu Nghệ cung/

“Mũi tên vải áo” sau khi bị thần quang thấm vào, kim quang rực rỡ, xuất phát một cỗ khí tức thần thánh vô bì. Một cỗ cường hoành vô bì khí tức phát ra từ Thần Nam và Hậu Nghệ cung, tiểu thể giới vì thế mà bắt đầu rung chuyển

“Giết”.

Thần Nam nhẹ nhàng buông cung, thần tiễn phá nát hư không, như một chiếc cầu vồng bay thẳng lên trời, hướng tới thiên sứ đang muốn thoát ra khỏi sự trói buộc của cơ thể mà mình nhập vào.

“Không”

Lị Ti Nhã kinh ngạc hét lên, nàng một bên nỗ lực thoát ra khỏi cơ thể bị thánh nhập, một bên nhanh chóng di động trong tiểu thể giới. Chỉ thấy ở trên không, một đạo kim sắc thiểm điện, không ngừng truy kích Lị Ti Nhã lúc này đã hoá thành quang ảnh.

“Aaa.....”.

Một tiếng kêu thảm vang lên, thần tiễn từ trước ngực Lị Ti Nhã xuyên qua người. Máu của thiên sứ khác máu của con người, phát ra hồng sắc quang mang nóng bỏng. Máu tươi tung toé rơi xuống đất, toàn bộ khoảng không bên dưới dường như bị nhiễm hồng, Lị Ti Nhã lăn lộn trên không, không ngừng kêu rên.

“A...”

Lị Ti Nhã hét lớn một tiếng, cuối cùng cũng thoát được sự trói buộc của cơ thể, thân thể bị thánh nhập rơi từ trên cao xuống. Giữa không trung xuất hiện một thiên sứ 4 cánh, những chiếc cánh trắng muốt lấp lánh ánh sáng thánh khiết, dung mạo đẹp đẽ tuyệt trần có thể gọi là bệ nguyệt tu hoa (trắng cũng phải mờ, hoa cũng phải xấu hổ), nghiêng thùng đổ nước, à quên, khuyên thành khuyên quốc, tóm lại là những nét đặc trưng của thiên sứ.

Nhưng, một lỗ hồng máu me bày nhầy ngay trước ngực nàng, trong rất chướng mắt (cụ này chẳng biết thương hương tiếc ngọc là gì).

79. Chương 80 - Hấp Nạp Thần Lực

Bại cục đã định, Lị Ti Nhã không thể cứu vãn được điều gì. Mặc dù nàng đã thoát khỏi sự trói buộc của cơ thể kia, nhưng đối mặt với Hậu Nghệ cung đáng sợ, với lại nàng chỉ còn nửa mạng, căn bản không thể phản công.

Nàng tập trung sức mạnh toàn thân vào tay phải, một đạo thánh quang mười trượng phát ra, nàng dùng thể lập phách Hoa Sơn (Đứng trên núi Hoa Sơn chém xuống) phát đạo thánh quang đó về phía hỗn độn, muốn phá nội thiên địa thoát ra.

Nhưng chỉ thấy ánh sáng loé lên, mảnh vỡ của thần bí cổ thuần hoá thành nửa ngọn thần sơn, dưới sự khống chế của Thần Nam bay lên ngăn cản thánh quang của nàng, làm nỗ lực cuối cùng của nàng trở lên vô ích.

Lúc này Thần Nam trong lòng vô cùng lạnh lùng, căn bản không có ý muốn dừng tay. Mũi tên thứ hai được đặt lên dây cung, Hậu Nghệ cung với hần dường như huyết nhục tương liên, hoá thành một thể, xuất phát vạn trượng quang mang. Mũi tên màu vàng phát tán ánh sáng thần thánh, năng lượng khổng lồ ba động như sóng cả vỗ bờ, lan toả bốn phía, hỗn độn không gian gần đó liên tục vỡ nát, thanh thể vô cùng kinh người.

Lúc này Thần Nam như một mặt trời rực rỡ, toàn thân trên dưới kim quang bao phủ, giống như có một ngọn lửa hùng dũng thiêu đốt xung quanh.

“Giết”.

Thần tiễn như cầu vồng, một đạo kim sắc quang mang lạnh lùng bay vụt đi, bạo phát một trần cuồng phong sấm sét. Đối với Lị Ti Nhã, nó giống như tiếng cười của tử thần.

“Phốc”

“Aaa...”

Một tiếng la hét chói vang lên, kim sắc thần tiên chớp mắt xuyên qua đầu Lị Ti Nhã, một tiếng kêu thảm thiết làm rung chuyển toàn bộ nội thiên địa.

“Grào..chết chắc rồi!” Tử kim thần long la lớn.

Vào lúc này , Hậu Nghê cũng đột nhiên thoát ra khỏi tay Thần Nam, tự động bay lên, trong quá trình đó, nó nhanh chóng ảo hoá thành một cây thần.

Định địa thần thụ, cành lá xum xuê tươi tốt, lấp lánh từng trận hào quang, nhanh chóng phi lên trên đầu Tị Li Nhã. Những rễ cây như những con rồng uốn khúc nhanh chóng bao phủ lấy nàng. Từng đạo thánh quang từ Lị Ti Nha nhanh chóng chảy về định địa thần thụ.

“Đây là...” Thần Nam há hốc mồm

Tử kim thần long cũng gầm gào âm ỉ: “Ta ngất mất, thật là quái dị”.

Thánh khiết quang huy trên người thiên sứ nhanh chóng cạn kiệt, toàn bộ bị rễ của định địa thần thụ hấp nạp.

“oành”

Lị Ti Nhã sau khi bị định địa thần thụ nhả ra, rơi thẳng xuống đất, chồng lên thi thể của nữ tử bị thánh nhập bên dưới.

Định địa thần thụ từ trên cao lao xuống, “Uỳnh” một tiếng cắm vào trong đất. Cành cây cổ lão, lá cây xanh biếc càng lấp lánh ánh sáng chói mắt. Hơn nữa cả cây đã cao hơn trước, lúc này cao khoảng 4 - 5 mét.

“Grào...trời ơi, đó là cái gì vậy? Thiên sứ chi tâm à? A, ta thích nhất, ta đến đây!”. Tử kim thần long nhanh chóng bay đến

Trên một cành của định địa thần thụ, một lấp lánh ánh sáng, một vật hình tròn trong suốt, phát ra ánh sáng rực rỡ nằm trên cành, giống như một quả chín trổ ra. Vật trong suốt đó to bằng trứng chim bồ câu đó, bên trong có một thiên sứ bốn cánh, trong cực giống Lị Ti Nhã, xinh đẹp vô cùng. Một nguồn năng lượng nhẹ nhàng rung động từ đó phát ra.

Tử kim thần long giờ trào muốn hai, kết quả bị thần thụ mãnh liệt rung động, phát ra một đạo lực quang hắt bay nó đi.

“Grào...làm Long đại gia tức chết mất!”. Con rồng du côn nhanh chóng quay lại. Chỉ là khi nó lại gần một lần nữa, lại gặp phải giáo huấn giống như thế

“Ta không tin! Cái cây này thành tinh rồi, grào...thứ mà ta thích nhất, đáng ghét!”. Tử kim thần long tức giận gầm rống âm ỉ, nhưng cũng không có cách nào.

Thần Nam lúc này đang trầm ngâm suy tư, định địa thần thụ quả không bình thường.

Khi Thần Nam và con rồng du côn xuất hiện lần thứ hai, ba thiên sứ còn lại đang bay lượn khắp không gian. Bọn họ có một cảm giác không hay. Đồng bạn có khả năng đã gặp bất trắc, nếu không vì sao lâu thế mà chưa lộ diện.

“Grào...ba con chim ngu ngốc, Long đại gia ta ở đây này”. Tử kim thần long tại cửa của nội thiên địa thò cái đầu rồng to tướng của mình ra.

“Con giun to xác đê tiện kia, người làm gì Lị Ti Nhã rồi, mau thả cô ta ra”, Một nam thiên sứ hét lớn

“Đáng ghét, Long đại gia ta ghét nhất người khác gọi ta là con giun. Ba con chim ngu ngốc kia nghe cho rõ đây. Năm xưa bất kể là lũ thần tiên của Đông phương hoặc là bọn người chim không hiểu nhân tình thế thái của Tây phương đều đối với ta ba phần lễ độ. Đặc biệt tại Tây phương, trước giờ chưa một ai đối với Tây phương bất bại ta vô lễ. Ta thề sẽ làm cho các người tan xác”.

Lúc này, bên trong tiểu thế giới quang mang lấp lánh, thi thể nữ tử bị thánh nhập cùng thiên sứ bốn cánh Lị Ti Nhã bị đồng thời ném ra phía ba thiên sứ kia. Ba thiên sứ đại kinh thất sắc, lần lượt hô lớn.

“Không, không thể nào”.

“Lì Ti Nhã...không ngờ bị các người giết chết!”

“Quá độc ác, nhân loại dê tiện, con giun to xác dê tiện”.

Vị nữ thiên sứ nhanh chóng hạ xuống, đỡ lấy thi thể đang rơi xuống của Lì Thi Nhã, nhưng lại để mặc thi thể của nữ tử kia tiếp tục rơi xuống.

Từ trong nội thiên địa, Thần Nam lạnh lùng cười nói: “Đó chính là phong cách của thần linh nhân từ ở trên cao đó sao? Người bị thánh nhập kia lúc sống khẳng định là một tín đồ cuồng nhiệt của các người. Thế mà giờ thi thể của người ta bị các người bỏ mặc như vậy, có lẽ giờ đã thành một thi thể nát vụn. Bọn người chim các người tự nhận là cao nhân nhất đẳng, quả là cao thượng”.

“Nhân loại dê tiện, ta phải giết người”.

Vị nữ thiên sứ đó muốn lao về phía Thần Nam, nhưng bị hai nam thiên sứ ngăn cản

“Lôi Lệ bình tĩnh, không được để hấn chọc tức. Hấn muốn chọc giận muội, dụ muội tiến vào nội thiên địa của hấn, dùng cách đã hại Lì Ti Nhã để giết muội”.

“Độc ác! Nhân loại dê tiện, thật là vô sỉ”

”Ha ha...ba tên người chim bọn người, thật là nhát như cáy. Đối mặt với một ngũ giai tu luyện giả như ta không ngờ lại có bộ dạng sợ hãi như thế.

“Grào...ba con chim ngu ngốc, Long đại gia ở đây, các người đến mà giết” Tử kim thần long làm bộ sợ hãi, cực độ vô sỉ khóc lóc.

Nhìn thấy một người một rồng cuồng ngạo như vậy, kiểu gây sự đó làm cho ba trung cấp thiên sứ đều điên lên. Dưới con mắt của bọn họ, phạm nhân của nhân gian giới đều phải cung phụng bọn họ. Vậy mà bây giờ lại bị sỉ nhục như vậy, thực là không thể tưởng tượng, làm cho bọn họ phát điên lên.

Ba thiên sứ đưa mắt nhìn nhau, sau đó nắm tay nhau cùng lao về phía tiểu thế giới.

Thần Nam vội vàng lắt người, lưu lại trong không gian vào đạo tàn ảnh của cửa không gian tránh né. Sau đó đóng nội thiên địa lại. Hấn tin tưởng rằng hấn có thể tiêu diệt thiên sứ bốn cánh trong tiểu thế giới. Nhưng nếu như 3 người cùng tiến vào, hấn sợ nội thiên địa sẽ bị phá vỡ.

Nửa tiếng sau, Thần Nam lại khai mở thông đạo với bên ngoài. Ba thiên sứ lập tức tay nắm tay, từ phía xa lao tới. Bất đắc dĩ, Thần Nam lại bế quan lần nữa.

“Grào...cứ thế này không phải là cách, ba người chắc chắn cùng tiến cùng lùi, hơn như giống như lũ chó nhà theo đuôi chúng ta mãi”.

“À, thực là có chút phiền phức. Đại cừu đã kết, bọn chúng nhất định không chịu bỏ qua cho chúng ta. Chỉ có tiêu diệt hết bọn chúng, mới có thể đảm bảo sự an toàn sau này của chúng ta”.

“Làm thế nào bây giờ, dù sao ba tên khốn đó cũng có danh là thần linh, ba con chim ngốc đó hợp sức với nhau, chúng ta thật không có cách nào”.

“À, cũng không phải không có cách, chúng ta không đánh được, có thể tìm người đánh miễn phí mà”.

“Ai?”.

“Còn có thể là ai, đương nhiên là lão quỷ đã giúp chúng ta đại náo Đồ gia huyền giới. Ba tên thiên sứ cũng đã từng nói trên người chúng ta có khí tức tà ác, bọn họ chẳng phải là muốn tiêu diệt các tu luyện giả tàn ác hay sao? vậy ta sẽ tặng cho bọn chúng một phần đại lễ”.

“Grào...ý kiến hay! Ha ha...”.

Tử kim thần long mang theo Thần Nam đột nhiên xuất hiện giữa không trung, ba thiên sứ sau khi phát hiện liền lập tức phi tới nhanh như chớp. Ngoài dự liệu của bọn họ, lần này một người một rồng không trốn vào nội thiên địa. Con rồng du côn giống như một tia chớp, bay về phía Đông Nam.

Ba thiên sứ vui mừng, lập tức đuổi theo phía sau. Bọn họ đương nhiên không biết, hướng đó chính là hướng Phong Đô sơn. Con rồng du côn giờ đã gần đạt lục giai, tốc độ phi hành nhanh như chớp. Hiện giờ trên thế gian, thực không có ai có thể sánh được với tốc độ của nó.

Phong Đô sơn lạnh lẽo vô cùng, mây buồn bao phủ. Ở đây sung mãn một cỗ âm khí bốc lên tận trời. Ba thiên sứ đuổi đến đây lập tức cảm giác bất an. Bọn họ vô cùng miễn cảm và căm ghét loại khí tức tà ác như thế này.

“Tên nhân loại dê tiện đó không ngờ đúng là tà ác tu luyện giả, thật là đáng chết” Nữ thiên sứ tức giận nói.

“Grào...ba tên người chim bọn người thật là một lũ theo đuôi, vì sao cứ muốn ở phía sau đít ta hít khói vậy?”. Con rồng du côn cố ý chọc tức ba thiên sứ cao ngạo.

Quả nhiên, ba người tức giận, tốc độ tăng lên, lao về phía trước.

Rất nhanh đã đến ngọn quỷ phóng thứ 7, Tử kim thần long mặc dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn cầm đầu chờ theo Thần Nam, tiến vào bạch cốt điện, đột nhập huyền giới của Cẩn Thi phái. Ba thiên sứ cảm giác có chút không ổn, nhưng vẫn đuổi theo.

“Grào, lão quỷ già đáng chết, Long đại gia ta về rồi...” vừa tiến vào, Tử kim thần long lập tức gào rống ầm ỹ

Nghe thấy tiếng gầm của con rồng du côn, Tổ Thi vương trong huyền giới chút nữa thì tức chết đi được. Con rồng lưu manh bên ngoài còn định coi nơi này thành nhà của nó, lại còn dám quay lại gây chuyện, thật là làm cho lão không thể chịu đựng được nữa.

80. Chương 81 - Tiến Quân Lục Giai

Trong huyền giới của Cẩn Thi phái nồng nặc mùi xác chết, thối điếc mũi. Khi Thần Nam cùng Tử kim thần long vừa kịp trốn vào trong nội thiên địa, Tổ Thi vương đã nhìn thấy ba thiên sứ bay vào. Lão phát ra một tiếng hống inh tai, nhanh như chớp lao tới.

Ba thiên sứ mặc dù cảm thấy một cỗ khí tức tà ác cường đại, nhưng vẫn chưa rõ địch nhân mạnh đến thế nào nên chưa hề có ý tưởng chạy trốn. Ba người liên kết với nhau, thi triển ma pháp có uy lực cường đại, hoặc phát ra từng đạo thánh quang kiếm về phía Tổ Thi vương.

Tổ Thi vương phát ra một chưởng mạnh mẽ, thao thiên thi khí nhanh chóng phá ta lực lượng thánh khiết của các thiên sứ, sao đó, lão cười một cách lạnh lẽo: “Khặc khặc...không một....kẻ nào....có thể...thoát được”. Lão nhanh chóng phi đến lối ra, ngăn cản không cho các thiên sứ chạy thoát.

Cho đến lúc này, ba vị thiên sứ mới cảm giác được sự nghiêm trọng của vấn đề. Lúc này bọn họ có chút run sợ trong lòng, quỷ vương trước mắt đầu tóc bù xù, toàn thân xương trắng, nước thối nhều xuống, phát ra mùi kinh sợ thật là khủng bố. Bọn họ không thể nhìn ra được thực lực của lão.

Bọn họ nhanh chóng thoát li thần thể bị thánh nhập, xuất hiện bốn thể. Ba thiên sứ thánh khiết xuất hiện tại nơi âm u quỷ dị này, thật là vô cùng chướng mắt.

“Grào...” Tổ Thi vương gầm vang, huy động quỷ trảo, chớp về phía thiên sứ gần nhất.

Đó thực sự là một trường đồ sát một phía đầy máu tanh. Tổ Thi vương, triển vọng bước vào lĩnh vực Thi thần, tại nhân gian giới gần như vô địch. Giao chiến chưa đầy ba phút, lão quỷ vương lạnh lùng nắm được cánh của một nam thiên sứ, sao đó dùng lực giật mạnh. Một tiếng “xoạc” vang lên, máu tươi tung tóe, đôi cánh của nam thiên sứ bị giật đứt ra.

“Aaaa...”

Nam thiên sứ đau đớn suýt ngất đi, điên cuồng la hét, sau lưng hắn là hai cái lỗ tuôn đầy máu tươi, vài chiếc xương sườn gãy vụn, chọc cả ra ngoài, máu thịt bầy nhầy.

“grào...”

Tổ Thi vương hét lớn một tiếng, quỷ thảo âm u “phập” một tiếng, cắm thẳng vào ngực hắn, sau đó ngoáy ngoáy vài phát, hành hạ thiên sứ đang điên cuồng gào thét: “A...a”.

Hai thiên sứ còn lại dùng toàn lực tấn công lão thi vương nhằm giải cứu đồng bạn. Nhưng Thi vương của Căn Thi phải mạnh nhất là kháng cự công kích. Thân thể của bọn họ gần như kim cương bất hoại, rất ít người có thể làm thương hại đến họ. Hai thiên sứ mặc dù tấn công mãnh liệt, nhưng cuối cùng không thể làm tổn thương đến Thi vương vô địch, đành trơ mắt nhìn ánh mắt dần thất thần của đồng bạn.

Tổ Thi vương rút tay ra khỏi ngực thiên sứ đó, sau đó vắt thi thể ra xa, rồi bắt đầu tấn công hai người kia.

Ở phía xa hư không phá toái, cửa vào tg của Thần Nam mở rộng, nhanh chóng hút cái xác thiên sứ kia vào. Khi cái thi thể đó vừa bị hút vào, định địa thần thụ lại nhỏ rế bay lên. Những chiếc rế như những con rồng nhanh chóng quần lấy thiên sứ đó. Từng đạo thánh khiết quang huy từ cơ thể của thiên sứ ào ạt chảy sang những chiếc rế đó.

Cứ như thế, chỉ sau vài phút, toàn bộ khí tức thánh khiết trên người thiên sứ hoàn toàn biến mất, định địa thần thụ buông hắn ra, sau đó đáp xuống đất, rế lại cắm vào trong đất.

Tử kim thần long hưng phấn gầm rú liên hồi, bởi vì nó phát hiện trên cành của định địa thần thụ lại có thêm một thiên sứ chi tâm trong suốt lấp lánh. Mặc dù nó vô cùng hưng phấn, nhưng không dám tiến tới để hái.

Khi Thần Nam khai mở nội thiên địa lần nữa, cuộc chiến đấu bên ngoài đã đến hồi kết. Tổ Thi vương một cước đá nát ngực nam thiên sứ sau đó hai tay chụp lấy hai chân hắn, dùng lực xé ra. Vết nứt khủng khiếp giữa hai chân kéo thẳng lên ngực, máu ve văng vãi, ruột gan lòng thông rơi ra ngoài.

Khi Tổ Thi vương ném các xác nát bét đó đi, Thần Nam nhanh chóng thu nó vào trong nội thiên địa. Lần này hắn không dừng lại mà cười trên lưng Tử kim thần long, nhanh chóng thoát ra khỏi huyền giới của Căn Thi phái.

Tổ Thi vương gầm lên một tiếng long trời chuyển đất, bỏ qua nữ thiên sứ đang thoi thóp trên nền xương trắng, đuổi theo Thần Nam. Nhưng khi lão vừa đuổi theo, Thần Nam đã sớm trốn vào trong nội thiên địa. Hiện tại linh thức của Tổ Thi vương còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, căn bản không phát hiện được, chỉ tức giận gào thét liên miên.

Nữ thiên sứ nằm trên đất nỗ lực đứng dậy, liều mạng phi ra ngoài. Nhưng vận khí của nàng thật không tốt, đúng lúc đó lão quỷ vương đang tức giận quay về.

Tổ thi vương vung tay chụp lấy cô ta, sau đó há to cái miệng như chậu máu, cắn phập xuống.

“Aa...” nữ thiên sứ giãy dụa gào thét.

Đó thực là một cảnh tượng máu me kinh hồn. Thánh khiết thiên sứ bị tổ thi vương nhai sống, chỉ còn lại một cái đầu lâu màu vàng trên mặt đất.

“Grào...”

Lão quỷ vương quan sát toàn bộ vùng núi, cuối cùng ngẩng mặt lên trời hú lên một tiếng bắt cam, quay người trở về huyền giới của Căn Thi phái.

Thần Nam cùng Tử kim thần long trốn trong nội thiên địa ba giờ liền mới dám khai mở tiểu thế giới. Sau khi ném hai xác thiên sứ đi, hai tên khốn nhanh chóng đào tẩu.

Tổ thi vương thật đáng sợ, đơn giản là một ma vương trên mặt đất.

Thần Nam cùng Tử kim thần long sau khi đã bay xa khỏi Phong Đô sơn, tìm một dãy núi phía tây nam Sở quốc ẩn náu. Thần Nam cần tiếp tục tế luyện tiểu thế giới. Định địa thần thụ hấp thu sức mạnh thánh khiết của ba thiên sứ. Cả thân cây vốn cao bằng đầu người nay đã cao đến hơn ba trượng, những chiếc lá xanh mướt lấp lánh từng trận thần quang. Những cành cây khẳng khiu càng thêm cổ lão, mang trên mình ba khóa thiên sứ chi tâm trong suốt lấp lánh, phát tán từng trận hào quang.

Tiểu thiên địa lơ lửng phía trên dãy núi đó, không ngừng hấp nạp thiên địa tinh khí, thảo mộc tinh hoa ở vùng xung quanh. Lần này định địa thần thụ thành công hấp thu sức mạnh của ba thiên sứ, làm không gian của nội thiên địa trực tiếp mở rộng lên chu vi ba trăm trượng.

Mặt đất trong tiểu thế giới một màu xanh mát mắt, trên thảm cỏ màu xanh đỏ điểm những bông hoa đại. Khắp không gian thấm đẫm mùi hương làm con người ta vô cùng thư thái.

Thần Nam ngồi khoanh chân bên dưới định địa thần thụ, lúc này hắn đã bước vào cảnh giới vô ngã. Trước đây đều là hắn không ngừng cung cấp tinh khí cho nội thiên địa, bây giờ ngược lại, nội thiên địa thông qua định địa thần thụ cung cấp linh khí cho hắn.

Vào lúc này, từng đạo linh khí không ngừng chảy vào thân thể Thần Nam. Toàn cơ thể hắn phát ra vạn đạo hào quang. Nguyên khí tinh hoa như nước tràn vào các kinh mạch của hắn, không bỏ sót bất kỳ một mạch nào dù là nhỏ nhất.

Cơ thể con người là kì diệu nhất, kì kinh bát mạch, mười hai chính kinh, muốn toàn toàn mở rộng cho dù là siêu cấp cao thủ cũng gặp rất nhiều khó khăn. Mặc dù không có giới hạn tu luyện, nhưng sau khi vượt qua ngũ giai cảnh giới, tu luyện giả muốn tiếp tục tiến bộ, có lẽ bản thân họ cũng không biết phải khai thác những kinh mạch thần bí trong cơ thể. Rất nhiều người rất vất vả để phát giác ra từng phần biến hóa rất nhỏ của cơ thể.

Thần Nam cùng nội thiên địa vốn cùng một thể, hai bên cùng hỗ trợ cho nhau. Trước đây hắn mạnh hơn, do đó nội thiên địa cần hắn bồi bổ. Giờ đây nội thiên địa phát sinh những biến hóa kinh người, cuối cùng cũng có khả năng tẩm bổ ngược lại cho hắn.

Định địa thần thụ hào quang lấp lánh, những chiếc lá xanh xào xạc, từng đạo lục mang nhu hòa từ từ tiến vào cơ thể của Thần Nam.

Tử kim thần long ở gần đó, nhìn Thần Nam đang ngồi dưới gốc cây, dáng vẻ nghiêm trang, lẩm bẩm: “Lại còn làm ra vẻ cao nhân đắc đạo, ài, tiểu tử này không phải lại giống như tên ngốc trong truyền thuyết, ngồi dưới gốc cây chờ đợi lập địa thành đầu trọc đầu chứ?”.

Linh khí được định địa thần thụ chuyển hóa, chính là tinh hoa trong tinh hoa nguyên khí của nhân loại, đó là linh khí tinh hoa thuần khiết nhất, giống như nước mát vô về từng khoảng không gian nhỏ nhất của nội thiên địa, bao phủ lấy Thần Nam. Linh khí tinh thuần nhất không ngừng tẩy rửa kinh mạch của hắn, phát triển từng vòng tuần hoàn chân khí thần bí.

Bản chất của tu luyện chính là tự bản thân thăng hoa, tự bản thân tiến hóa. Vào lúc này, thân thể Thần Nam phát sinh biến hóa thần bí. Những bức tường cản trở sự tiến bộ của hắn, đang từ từ bị phá vỡ, việc bước vào một cảnh giới mới chỉ còn là vấn đề ngày một ngày hai.

Con rồng du côn chờ đợi trong tiểu thế giới của Thần Nam khoảng mười ngày thì không chịu đựng hơn được nữa. Cuối cùng quấy đuôi bay đến các quán rượu ở các thành thị phụ cận gây họa.

Lần này, nội thiên địa không điên cuồng hấp nạp thảo mộc tinh hoa của khu vực xung quanh, mà nhẹ nhàng tụ tập thiên địa tinh khí, không tạo thành cảnh tượng toàn bộ cây cỏ xung quanh bị khô héo.

Nói ngắn gọn, tiểu thiên địa của Thần Nam đã đạt đến một quy mô nhất định, linh khí bên trong đã trở nên sung túc. Nếu như không cưỡng bức mở rộng không gian, thì không cần lượng linh khí khổng lồ cung cấp nữa.

Thần Nam ngồi một mạch một tháng, con rồng du côn cứ hai ba ngày lại quay về một lần. Đến ngày thứ 30, Thần Nam mới tỉnh lại. Vào lúc gần đứng dậy, con rồng du côn không tự chủ bay ngược về phía sau. Lúc này trông Thần Nam thật là trầm tĩnh, không phát ra chút khí tức cường đại nào. Nhưng Tử kim thần long có một cảm giác, lúc này, Thần Nam dường như là trời, dường như là đất, chính là chúa tể của mọi vật. Bây giờ, hắn mặc dù tĩnh lặng, nhưng so với lúc hất phát cuồng trong quá khứ, còn đáng sợ hơn, làm Tử kim thần long không dám dừng được phải phát run lên.

81. Chương 82 - Khảo Liều Cá Phượng Hoàng Đản (nướng Trứng Phượng Hoàng)

“Đúng, thật là không ngờ”. Thần Nam có chút cảm khái, hắc vốn tưởng ít nhất cũng phải trải qua một trường sinh tử đại chiến, mới có thể đột phá. Không ngờ lần đến Phong Đô sơn này, hắc lại có thu hoạch lớn đến như vậy. Bây giờ hắc đã hiệu nội thiên địa có ý nghĩa như thế nào đối với một tu luyện giả, đó chính là căn nguyên, động lực để tiến đến vô thượng thiên đạo.

“Ê lươn, ta tính tọa bao lâu rồi”

“Ba mươi ngày rồi”.

“A, vậy là Đông thổ đế vương chi chiến đã bắt đầu được ba ngày rồi? Vậy...chẳng phải bây giờ đã kết thúc rồi sao?”.

“Grào...không cần vội, dường như vẫn chưa kết thúc. Những ngày này, ta đi đến đâu cũng nghe thấy những tin đó. Lần này không chỉ các tu luyện giả tụ tập, mà có rất nhiều vương công quý tộc của Đông Tây đại lục cũng đến xem hội. Cuộc chiến đế vương lần này, quy mô rất lớn, vô tiền khoáng hậu, không thể kết thúc nhanh như thế được. Nói đến mới nhớ, rằng ta cũng muốn tham chiến, biết đâu lại có thể có được danh xưng long hoàng, hoặc là long đế, grào...”

Tử kim thần long mang theo Thần Nam, hóa thành một đạo tử điện, vẽ một đường trên không trung, nhắm hướng Tấn quốc bay đi.

Khi một người một rồng bay đến bên ngoài Tấn quốc đô thành, phát hiện chiến trường quyết đấu người đông như ...tiết canh, không nhìn thấy đầu cuối. Tử kim thần long nhanh chóng thu nhỏ lại như một con giun, mắc ở trên đầu Thần Nam.

Nhìn biển người xem náo nhiệt, Thần Nam thực sự vô cùng kinh ngạc, đúng như Tử kim thần long nói, lần đế vương chi chiến của thanh niên đông thổ này, quy mô thật vô tiền khoáng hậu.

Thần Nam không chen vào trong đám người đó, mà một mình đứng ở phía sau. Đột nhiên, một tiếng ồ kinh ngạc vang lên ở phía xa, một hòa thượng đầu trọc lóc nhanh chóng phi đến.

“Thần Nam cuối cùng ngươi cũng đến...”

“Huyền Trang...”

Huyền Trang hòa thượng nhìn vẫn đặc biệt như thế, mặc dù lúc đánh nhau thủ đoạn đầy máu tanh, nhưng bình thường trông giống như một vị cao tăng đắc đạo, thể hiện một phong thái siêu trần thoát tục.

“Huyền Trang, tình hình đánh nhau thế nào rồi? Lí Nhược Lan, Mộng Khả Nhi, Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo, bốn người đó ai thắng ai bại?”. Thần Nam hỏi.

Đỗ Hạo đoạt được danh hiệu thiện hạ đệ nhất đế, gọi là huyết đế.

“Cái gì, tên khốn đó trở lên lợi hại thế cơ à, Đông Phương Trường Minh, Lí Nhược Lan cũng thua cơ à” Thần Nam có chút kinh ngạc.

“Bọn họ không thua, bởi vì ba ngày nay, bọn họ vẫn chưa xuất thủ. Nghe nói nếu như ngươi không tham chiến, Lí Nhược Lan cùng Đông Phương Trường Minh sẽ không lên võ đài”.

Thì ra là như thế, bọn họ thật coi trọng ta. Ta đã nói mà, Đỗ Hạo không thể chiến thắng được cuồng nữ hiếu chiến đó, chứ chưa nói gì đến tên Đông Phương Trường Minh thâm sâu khó dò đó”.

Huyền Trang hòa thượng than thở: “Ngươi có lẽ còn chưa rõ tình huống, bây giờ Đỗ Hạo không còn là Đỗ Hạo của hai tháng trước. Hiện giờ hắc trở lên đáng sợ vô cùng. Cho dù là bọn họ đánh nhau, cuối cùng ai thắng ai bại, còn rất khó nói”.

“Cái gì, có chuyện gì vậy” Thần Nam có chút không hiểu.

Huyền Trang hòa thượng giải thích: “Tên khốn đó tự phế bỏ võ công đang có, tu luyện một bộ ma công mới có tên là Huyết ma chân kinh. Bây giờ tu vi của hắc thật thâm sâu khó dò. Nhìn thì hắc dừng lại ở ngũ giai đại thành, nhưng lại có thể thi triển thần thông thân ngoại hóa thân. Không ngờ hắc lại có thể

tu luyện ra một huyết ma chân thân, thật là có chút phong độ vô địch. Hòa thượng ta lần này bẻ quan tu luyện đại phật thân thông, vốn cũng muốn tham chiến, nhưng sau khi nhìn thấy hắc, ta biết không phải là địch thủ của hắc”.

“Người của Đỗ gia quả nhiên cũng có cân lượng, không hổ danh là thanh niên cao thủ thiên tài của Đỗ gia” Thần Nam cảm thán nói : “Bây giờ hắc còn thủ tại lôi đài chăng? Ta muốn xem xem hắc có khả năng giết được ta không?”.

“A, ta quên không nói với ngươi, Đỗ Hạo đã thua rồi, nói gì thì nói, Đỗ Hạo thực sự là một nhân vật bi kịch. Thanh niên cao thủ thiên tài, vậy mà mỗi lần tu vi đề thăng, đều gặp phải một kẻ địch còn mạnh hơn, liên tục thảm bại. Nghĩ lại, chắc hắc bị Thần Nam đánh nhiều nhất”

“Đáng ghét, hòa thượng ngươi nói chuyện không phải là quá mâu thuẫn?”. Tử kim thần long cuộn trên đầu Thần Nam bất mãn nói: “Ngươi không phải vừa nói Lí Nhược Lan tiểu thư không lên đài, Đỗ Hạo đã có được danh hiệu thiên hạ đệ nhất Huyết đế hay sao?”.

”Hai ngày trước Đỗ Hạo giết chết rất nhiều cao thủ lên đài khiêu chiến, bọn người Lí Nhược Lan lại không khiêu chiến với hắc. Những vị tiền bối đức cao vọng trọng chủ trì đại hội lần này liền tuyên bố Đỗ Hạo là đệ nhất đế vương. Chỉ là, vừa tuyên bố xong, hắc liền bị một con...e hèm...rồng đánh bại. Bây giờ con rồng đó đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất Long đế. Rất nhiều người đang ngưỡng mộ phong thái của nó.

“A..” Tử kim thần long kinh ngạc, lượn đi lượn lại trên đầu Thần Nam: “Ngươi nói là một con rồng? Ta không tin, ta không nhớ ta có ai thân thích, không tin, loạn rồi...”

Tim Thần Nam nhảy lên vài hồi, sau đó nghi ngờ hỏi: “Ngươi không phải là muốn nói với ta, con rồng đó chính là Long bảo bảo của ta phải không?”.

Huyền Trang cười nói: “Chính là tên khốn đó. Tên tiểu quỷ đó thật lợi hại. Vừa đến nơi liền chẳng nói chẳng rằng, bay lên huy tiểu quyền đầu đánh tan thân ngoại hóa thân của Đỗ Hạo, sao đó một quyền đánh Đỗ Hạo học máu, bắn vọt ra ngoài. Nếu như không phải những người bên cạnh ngăn cản, có khả năng nó sẽ dùng hai tiểu quyền đầu màu hoàng kim đánh chết Đỗ Hạo”.

“Ngất! Thần Nam không còn gì để nói, tên tiểu quỷ đó thật cái gì không làm, lại trốn khỏi Côn Lôn, đến đây tranh đoạt danh hiệu thiên hạ đệ nhất, danh xưng Long đế”.

“Grào...thật là đau lòng, đó thực sự là sự sỉ nhục của Long tộc chúng ta, tên tiểu đầu đinh đó lẽ nào chưa từng học qua võ học của Long tộc ta, nói gì thì nói cũng đừng chỉ biết vung nắm đấm như thế chứ”. Tử kim thần long làm ra vẻ trưởng bối giáo huấn văn bối: “Tên tiểu đầu đinh đó thật là vô lý...”

Thần Nam nghi ngờ hỏi: “Tên khốn đó không phải là sau khi thành chủ lôi đài, một mực thủ tại đó.”

Huyền Trang hòa thượng lại cười lớn nói:“Tiểu thần long đó thật là vui, bây giờ nó đang ăn nhậu say sưa ở trong đó? Nhưng ngươi đó không phải là đang xem đánh nhau, mà chính là đang xem thần long ăn uống.”

Ngất.

Thần Nam cảm giác tên tiểu quỷ đó thực là có cá tính, hắc nhanh chóng xuyên qua đám khán giả, đi vào bên trong tìm kiếm.

Khi Thần Nam, Huyền Trang hòa thượng cùng rẽ đám đông tiến vào, khán giả bên ngoài lập tức hoan hô vang dội, bởi vì cuối cùng cũng có người dám khiêu chiến với con thần long đáng yêu đó.

Nhưng, tên tiểu quỷ đang ăn uống say sưa ở giữa tràng lại không có phản ứng gì. Cả thân rồng dài một thước béo ịch, toàn thân lấp lánh kim sắc quang huy, trước mặt nó đặt ba con bò hấp, năm con dê nướng, còn hai đồng cánh gà nướng mà nó thích nhất.

Tên tiểu quỷ đó mồm mép bóng nhẫy mỡ, thỉnh thoảng còn cầm bầu rượu bên cạnh nhấp vài ngụm.

“Long bảo bảo” sau khi đi đến trước mặt, Thần Nam gọi.

Tiểu long ngẩng đầu lên, cặp mắt sáng lộ ra nét mừng rỡ, ngọng nghịu nói: “A, Quang minh đại thần còn tại thượng, cuối cùng cũng gặp được Thần Nam. Lại còn có con lươn kia nữa, ta rất nhớ ngươi, rất muốn tìm ngươi thư giãn gân cốt”.

“Tiểu đầu đình, người thật là làm xấu mặt Long tộc, giao chiến với người khác lại chỉ biết vung nắm đấm. Long tộc chúng ta không có cái loại võ công lưu manh đó”.

Tiểu long đẩy đồng thức ăn sang một bên, lau sạch miệng cùng đôi hoàng kim trảo, rồi mới lắc lư bay lên trên vai Thần Nam.

Thần Nam nghi ngờ hỏi: “Long bảo bảo, vì sao người lại trốn khỏi Côn Lôn. Ta không phải đã nói, đợi người hoàn toàn phục nguyên rồi mới đi tìm ta hay sao?”.

Tiểu long chớp chớp đôi mắt trong sáng ngây thơ vô tội nhìn Thần Nam nói: “Thân thể của ta gần như hoàn toàn hồi phục, người không biết hay sao. Ta đã làm cho tên tiểu tử họ Đỗ học máu, còn nữa...ta rất nhớ các người, do đó liền trốn đi.

Thần Nam đầy hoài nghi, nhưng nhìn thấy tên tiểu quỷ chớp chớp cặp mắt ngây thơ trong sáng, hần đột nhiên bình tĩnh. Tên tiểu quỷ này nhất định đã gây ra tai họa gì, chỉ dưới tình huống như thế, hần mới làm ra cái vẻ đáng yêu như thế này.

“Nói, tóm lại là người đã gây ra đại họa gì ở Côn Lôn”.

Tiểu long lắc đầu vô tội nói: “Ta không có, ta thực sự nhớ người và con lừa kia”.

Thần Nam cười nói: “Nói nhanh đi, ta sẽ không trách người”

Tử kim thần long cũng nhìn nó đầy chờ đợi, thực sự muốn biết “chiến tích huy hoàng” của nó ở đó.

“Ta...ta một quả trứng chim của bọn họ, kết quả là Côn Lôn đại loạn, ta liền trốn đi” Tiểu Long làm ra vẻ đứa trẻ làm sai, hai con mắt trong veo chớp chớp, lại chớp.

“Ta ngất” Thần Nam cảm thấy có gì không ổn, hỏi dồn: “Trứng chim gì, lại có thể làm cho Côn Lôn huyền giới đại loạn”.

“Ban đầu ta không biết, sau đó nghe bọn họ nói đó là trứng phượng hoàng” Tiểu long thầm thì nói.

Ngất

Trứng của thần diệu phượng hoàng, không ngờ lại bị tên tham ăn này nướng mất. thật là làm cho người ta không còn gì để nói. Ở phương Đông, thần diệu Phượng hoàng cũng giống như Thần long, chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, cùng Thần long được coi là hai đại thánh linh của Đông phương.

“A, chó chết! Cái thế giới này điên thật rồi” Tử kim thần long gào lớn: “Đó cũng là thánh linh cao nhất của các chủng tộc giống như Long tộc chúng ta. Phượng hoàng đã biến mất khỏi cái thế giới này trăm nghìn năm rồi. Ta biết Côn Lôn có một quả trứng thần diệu. Nghe đồn nếu như nở ra, sẽ lập tức được phong làm chúa tể của Côn Lôn Yêu tộc, người...lại dám nướng ăn, trời ạ!”.

82. Chương 83 - Gặp Lại Mộng Khả Nhi

Thần Nam thật không biết nói gì, tên tiểu quỷ này đúng là làm cho người ta không còn gì để nói, thật đúng là sao quả tạ mà. Một cơn thèm ăn, làm cho cả huyền giới của Côn Lôn yêu tộc đại loạn.

“Người ăn chưa?” Tử kim thần long hỏi: “Mùi vị như thế nào”

“Biến” Thần Nam một đám văng con rồng du côn bắt lương sang một bên.

Tiểu long liếm mép, có chút tiếc nuối nói: “Thật là tiếc, vừa nướng xong thì có người đến”.

Thần Nam tức giận cốc mạnh lên đầu nó nói: “Tên tiểu quỷ nhà người, thật là đến chết cũng không hối cải, bây giờ lại còn ngồi đó mà tiếc..” tiếp đó hần lại thở dài: “Sau này thật không biết đối mặt với Côn Lôn yêu tộc như thế nào, yêu chủ tương lai không ngờ lại bị người đem nướng...thật không còn gì để nói”.

“A...người vẫn chưa ăn à, thật là đáng tiếc” Tử kim thần long thấy Thần Nam muốn đắm mình, vội nói: “sự tình không đến nỗi nghiêm trọng như người tưởng tượng đâu. Thần diệu phượng hoàng được gọi là bất tử

thần diệu, là tinh hoa của lửa, có thể hồi sinh từ trong biển lửa. Ta đoán tiểu đậu đình căn bản không thể đem quả trứng đó nướng chín được.

“Chính là như vậy”, Tiểu Long oan uổng nói, nhưng từ miệng nó lại phát ra tiếng nuốt nước bọt. Thần Nam triệt để á khẩu.

Lúc này, bên ngoài xôn xao hẳn lên, vô số tu luyện giả đã nhận ra Thần Nam, rất nhiều người đang gào thét. Mọi người đều biết quan hệ giữa tiểu long và hắn, cũng biết nguyên nhân mà Lí Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh vẫn chưa chịu lên đài.

Bây giờ thấy Thần Nam đã đến, những người biết hắn lập tức hét vang, bọn họ ý thức được tiểu long đáng yêu sẽ hạ đài, tiếp theo sẽ là Thần Nam đại chiến sinh tử cùng bọn người Lí Nhược Lan.

Bên ngoài võ đài hàng trăm ngàn người đang gào thét điên cuồng, những âm thanh hò hét inh tai nhức óc vang khắp trời đất, vọng khắp bầu trời.

Huyền Trang hòa thượng nói: “Thần huynh chuẩn bị cho tốt, Lí Nhược Lan hoặc Đông Phương Trường Minh, chắc sẽ nhanh chóng tìm huynh quyết chiến”.

Thần Nam nói: “Long bảo bảo đã đoạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất đế. Ta không muốn lên võ đài nữa, ta muốn tới huyền giới của Côn Lôn yêu tộc xem thế nào”.

Hắn rất không yên tâm về quả trứng thần diệu đó, nghe tiểu long nói yêu tộc huyền giới một phen đại loạn. Nếu như hắn không dám đến đó, thì chuyện này chẳng thể giải quyết được.

Nhưng vào lúc này, từ trên không một đạo thân ảnh nhanh chóng bay tới, Mộng Khả Nhi chân đạp Ngọc liên đài, toàn thân hào quang bảy màu bao phủ, giống như tiên nữ hạ phàm, nhanh chóng hạ xuống giữa trường đấu.

“Thần Nam, ta muốn cùng ngươi quyết chiến” Mộng Khả Nhi mỉm cười vô song, khuynh thành khuynh quốc, lúc này vô cùng bình tĩnh, chỉ thốt lên vài từ đơn giản.

“Mộng sư muội, như vậy không được, chúng ta nên cùng Thần Nam liên thủ đối phó bọn Lí Nhược Lan mới đúng”.

Huyền Trang hòa thượng vội vàng khuyên giải như vậy.

“Huyền Trang, ngươi rời khỏi đây đi, ta cùng nàng cần có một kết thúc”. Thần Nam cũng nói thật nhẹ nhàng.

Huyền Trang hòa thượng đánh lắc đầu nhìn hai người, cuối cùng lặng lẽ lui lại phía sau.

Nhìn thấy Mộng Khả Nhi xinh đẹp tuyệt trần, phiêu dật như tiên ở trên không, trong lòng Thần Nam trỗi dậy những tình cảm phức tạp. Từ đầu đến giờ hai người đều là dùng đao binh nói chuyện, lẽ nào giữa hai người nhất định phải có một kẻ phơi thây dưới chân của người kia, thực sự là tàn khốc!

Hắn nhìn tư thái của Mộng Khả Nhi lúc này, không dừng được nhớ lại những kỉ niệm khi hai người vừa thành hôn.

Đêm tân hôn, ánh trăng mờ màng chiếu rọi làm say đắm cả núi rừng, rọi xuống tiểu sơn thôn. Dưới ánh trăng bàng bạc, cả sơn thôn như được đắp một tấm chăn mỏng bằng ánh sáng.

Mộng Khả Nhi mặc áo tân hôn, nhan sắc tuyệt trần không cần chút son phấn, một vẻ đẹp tự nhiên, trong trắng thánh khiết, đẹp không bút nào tả xiết. Cho dù là thiên sứ hạ phàm, cũng không thể so sánh được với vẻ đẹp của nàng.

Đôi mắt trong vắt long lanh như nước hồ thu, chiếc quần trắng như tuyết, làn da trắng như tuyết làm nổi bật mái tóc đen nhánh. Xuất trần, linh động, thông minh vô hạn, nét đẹp làm người ta nín thở

Đêm đó, cho dù là ánh trăng trên cao, dưới tuyết thế tư phong của nàng, cũng kém phần tráng lệ. Đêm đó, là một thế giới riêng dành cho hai người, là một đêm mê loạn, đắm say...

“A, lâu rồi không gặp, Mộng Khả Nhi nàng vẫn khỏe chứ”. Tiếng của tiểu long kéo Thần Nam về với hiện thực. Tiểu long không vì chuyện tổ độc ngày trước (Mộng Khả Nhi hạ độc) mà bất mãn, ngược lại, còn chủ động chào hỏi.

Sắc mặt Mộng Khả Nhi thật bình tĩnh, âm thanh thật dễ nghe, thật từ tốn nói: “Rất tốt”.

Thần Nam còn chưa kịp nói gì, tiểu long đứng trên vai hắn thì thầm: “Người thật sự muốn cùng ả sinh tử đại chiến sao? Thần nói, sau khi nam nhân cùng nữ nhân kết hôn, sẽ sinh ra kết tinh của ái tình, giả sử như nàng đã có một Tiểu Thần Thần thì làm sao”.

Thần Nam suýt chút nữa thì ngất đi, thực sự muốn đánh cho nó một trận. Tên tiểu quỷ thực thực biết làm loạn, lại mở miệng ra nói một câu như vậy, thật là...”

“A...kết hôn? Kết tinh?” Từ kim thần long gào rống âm ỉ: “Cái thế giới này phát điên rồi à”. Con rồng du côn vốn đã đoán là có gì đó không bình thường. Chỉ là nó không ngờ chuyển đi tây phương mà rất ít khi Thần Nam mở miệng nhắc đến, lại có một tao ngộ làm người ta khó tin đến vậy.

Thần Nam thực sự hận không thể nện cho hai con rồng một trận, bây giờ con rồng du côn lại còn nhắc lại, thật là đổ thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên, dung nhan tuyệt mỹ của Mộng Khả Nhi, trong chớp mắt đỏ rực lên. Đôi môi xinh đẹp lúc này nhìn như sắp phun ra lửa.

Nét trấn định, ung dung lúc trước đã hoàn toàn biến mất, chiếc quần trắng như tuyết nhẹ nhàng run lên, nàng tức giận run cả người. Roẹt một tiếng, trường kiếm đỏ rực nắm trong tay, mũi kiếm chỉ thẳng vào Thần Nam.

Khí tức bất phàm của thánh khiết tiên tử đã không còn, gương mặt phủ mờ sát khí. Vị thánh nữ xuất thân từ Đạm Đài thánh địa bị động chạm đến tâm bệnh từ trong sâu thẳm, không còn kiềm chế được sát khí trong lòng. Sát khí lạnh lẽo chớp mắt bạo phát. Toàn trường như rơi vào một trường âm u lạnh lẽo như mùa đông. Bão tố sắp nổ ra.

83. Chương 84 - Chênh Lệnh Sức Mạnh

Bên ngoài thành Khai Nguyên, non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình.

Cuộc chiến đế vương, thu hút rất nhiều người đến xem, không chỉ có nhân sĩ tu luyện giới, còn có nhiều vương công quý tộc, phổ thông bách tính đến xem. Một biển người bao vây lồi đài khiến một giọt nước cũng không lọt

Mười vạn người cùng đồng thanh hò hét, khí thế kinh thiên động địa.

Mộng Khả Nhi cước đạp Ngọc Liên đài, trang phục một màu trắng như tiên nữ giữa không trung.

Nhưng lúc này, cùng với những lời “hồ ngôn loạn ngữ” của hai con rồng bên dưới, nàng không còn giữ được thần sắc ung dung. Nàng chân đạp Ngọc Liên đài, hai tay cầm kiếm, nhanh như thiểm điện tấn công Thần Nam.

Khán giả xung quanh đồng thanh kinh hô, Mộng Khả Nhi đẹp như tiên trên trời, cho dù đã lộ sát cơ, kiếm mang mù trời, nhưng lúc này nàng vẫn mang dáng vẻ bất phàm.

Nhân kiếm hợp nhất, như cầu vồng ngang trời, kiếm mang đỏ như máu, thành một đạo thần quang duy nhất chiếu rọi thiên địa.

Lúc này, không còn một ai dám hoài nghi tu vi của Mộng Khả Nhi, vị thánh nữ xuất thân từ Đạm Đài cổ thánh địa này bộc lộ sức mạnh siêu phàm thoát tục. Một chiêu kiếm kinh nhân này dường như không thuộc về cõi trần.

Vô số người hét lớn:

“Đó...có phải chính là thực lực chân chính của tuyệt thế cao thủ chăng?”.

“Tuyệt thế cường giả đã đạt đến đỉnh cao của ngũ giai”.

“Có lẽ...nàng ta đã bước vào lục giai rồi”

Đối mặt với một kiếm kinh thể hải tặc đó, Thần Nam tĩnh tĩnh đứng tại chỗ, hần dường như quên cả né tránh. Chúng nhân bên ngoài không ai là không biến sắc. Bọn họ phát hiện Thần Nam dường như đã sai lầm. Một kiếm đỉnh cao đó ai có thể ngạnh tiếp? đối mặt với một đòn công kích lăng lệ của đối phương, nên tránh đi mới là sự lựa chọn đúng.

Mộng Khả Nhi, như tiên nữ phi thiên, cuối cùng cũng đã tới trước mặt Thần Nam, thần kiếm loá mắt nhắm thẳng vào ngực hần, thế như thiên nộ thần phạt lao tới.

Khi cự li kiếm mang chỉ còn cách ngực Thần Nam khoảng nửa mét, dưới tiếng la thảm của vô số quan chiến giả, Thần Nam cuối cùng cũng xuất thủ. Hai chân hần vẫn đứng nguyên trên đất, chỉ nhẹ nhàng giơ tay phải lên, một phiến quang mang lấp lánh xuất hiện, kiếm khí lăng lệ vừa chạm phải màn quang mang này liền biến mất không dấu vết. Còn thần kiếm bị chặn lại cách bàn tay của hần ba phân, không thể tiến thêm được tí nào.

Đôi mắt đẹp của Mộng Khả Nhi tràn đầy vẻ không tín. Nàng dường như không dám tin vào mắt của mình nữa. Làm sao có thể như thế? Nàng toàn lực thôi động thần kiếm, tấn công vào tay Thần Nam. Nhưng một cỗ sức mạnh vô hình, hoàn toàn cấm cố thần kiếm trong tay của nàng. Nàng không thể tiến thêm chút nào.

“Keng”

Thần Nam nhẹ nhàng búng một chỉ lên thân kiếm, một tiếng kim loại va chạm vang khắp toàn trường. Mộng Khả Nhi thân hình chấn động, trong lòng kinh hãi vô cùng. Nàng hiểu rằng mình...dường như không còn cùng cảnh giới với Thần Nam. Một nguồn sức mạnh nhẹ nhàng đẩy thẳng về phía nàng, Mộng Khả Nhi bị bắn ngược lên không.

“Ồ...”

Chúng nhân bên ngoài sôi lên. Biểu hiện sức mạnh của Thần Nam thật kinh người. Không ngờ chỉ đứng yên tại chỗ, một chiêu hoá giải kiếm khí như hồng thủy, một chỉ hất văng Mộng Khả Nhi lên không. Thật là quá khủng bố.

Kì thực, Thần Nam không cảm thấy nhẹ nhàng như người ngoài nhìn vào. Hần vì muốn trấn nhiếp đối phương, thực sự đã dùng đến sức mạnh thực sự sau khi đột phá. chỉ là người ngoài không thể phát hiện ra.

Tuy hần đã bước vào lục giai, nhưng Mộng Khả Nhi dù sao cũng là ngũ giai diên phong. Thậm chí đã đặt một chân vào lục giai. Nếu như muốn tiêu diệt một đối thủ như vậy, nếu không phí một chút tâm lực thì cũng không thể làm được.

Đương nhiên, hần không hề có chút sát tâm. Bởi vì lúc này Thần Nam trong lòng đầy mâu thuẫn. Dù sao hần cùng Mộng Khả Nhi cũng có một đoạn kỉ niệm khó quên tại Tây phương.

“A, quang minh đại thần côn tại thượng, ta dám nói đó là sức mạnh của lục giai,,” Long bảo bảo vẫn thoải mái nằm trên vai Thần Nam, thậm chí nói/

Con rồng du côn sớm đã bay lên không, đôi mắt lưu manh không ngừng quang sát hết Mộng Khả Nhi đến Thần Nam.

“Không thể”, đôi mắt đẹp của nàng phát ra hai đạo thần quang, nàng thu lại thần kiếm, Ngọc Liên đài dưới chân chín cánh hoa như hoa xuân phơi phới bay lên, lấp lánh quang mang loá mắt. Cuối cùng chín cánh hoa cùng đồng loạt chém về phía Thần Nam, tạo ra chín đạo huyền ảnh tuyệt đẹp giữa không trung.

Trước đây, Thần Nam đối diện với chín nhát chém tuyệt sát đó, đã phải chịu không ít khổ. Nhưng hiện tại tu vi của hần đã không như trước, cũng không phải khổ sở như trước nữa.

Hắn lạnh lùng phát ra một chưởng, không gian vốn bình tĩnh lúc này kịch liệt chấn động, chưởng lực hùng hồn cuộn cuộn như trường giang, ào ạt như đại hà nghịch không bay lên, làm cả không gian dường như muốn toái liệt.

Chín cánh hoa vốn căn cứ theo phương thức kiếm trận tấn công, nhưng chớp mắt bị chưởng lực của Thần Nam đánh tan, sau đó kinh khí vô tận như đại dương thôn tính toàn bộ chín cánh hoa đó.

Trong lòng Mộng Khả Nhi chấn động, cánh hoa cùng nàng có sự kết nối, nhưng lúc này nàng không thể nào cảm ứng được chúng. Điều này làm nàng đại kinh thất sắc. Lúc này nàng hiểu rằng Thần Nam trước mặt không còn là Thần Nam của ngày trước, so với nàng đã thành người của hai thế giới khác nhau.

Chúng nhân bên ngoài càng cảm thấy kinh dị vô cùng, bởi vì mọi người nhìn thấy chín cánh hoa của Mộng Khả Nhi, không ngờ đang bay lượn xung quanh Thần Nam, chín thần vật đó giống như là hộ pháp thánh khí của hắn vậy.

“Ta không tin” sắc mặt Mộng Khả Nhi đỏ rực lên, nàng đã dốc toàn lực, nhưng không thể thu hồi pháp khí của mình. Thật là không thể tưởng tượng được, Ngọc liên biện cùng nàng có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ, nhưng bây giờ đã bị cắt đứt, không thể cảm ứng được.

“Còn muốn đánh không?”. Thần Nam ngẩng đầu nhìn Mộng Khả Nhi trên không. Lúc này hắn có đủ khả năng giết chết đối phương. Nếu như không phải tại Tây phương phát sinh một đoạn tình cảm, lúc này hắn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Mộng Khả Nhi dùng thần kiếm trong tay trả lời Thần Nam, nhân kiếm hợp nhất lao xuống.

“A, Quang minh đại thần côn tại thượng, tức giận chính là ma quỷ”. Tiểu long làm bộ làm tịch lắc đầu thở dài trên vai Thần Nam. Nhưng âm thanh non nớt đó làm mọi người vô cùng buồn cười.

“Hừm”

Thần Nam hừ lạnh một tiếng, hai tay giao trước ngực, toàn thân xuất phát một quang lửa màu đen nóng bỏng, giống như là ma hỏa từ địa ngục hùng hực bốc cao. Đồng thời, một luồng sức mạnh bài sơn đảo hải hung dũng bành trướng ra ngoài, đánh bật Mộng Khả Nhi đang từ trên cao lao xuống.

“phốc”

Mộng Khả Nhi phun ra một ngụm máu. Máu nhiễm đỏ cả bộ y phục trắng tinh của nàng, nhìn càng bắt mắt. Nhưng Mộng Khả Nhi không dễ dàng bỏ cuộc, bởi vì lửa giận đã làm mờ đi lí trí của nàng, nàng lại tiếp tục lao xuống.

Thần Nam biết, Mộng Khả Nhi vốn tâm tư thâm trầm, hôm nay lại bất chấp hậu quả như vậy, bất trí như vậy, chính vì “nguyên nhân vợ chồng” đầy tính hoang đường. Nghĩ đến điều này, kinh khí công kích cương mãnh liền biến thành một sức mạnh nhu hoà, bao vây lấy Mộng Khả Nhi đang tiếp tục công kích.

Mộng Khả Nhi vô cùng sợ hãi, đó là một cảm giác khủng khiếp nhất mà nàng từng trải qua từ khi xuất đạo đến nay. Nàng phát hiện ra mình không thể cử động được, không ngờ lại bị người cầm cố giữa không trung, khoảng cách với Thần Nam bên dưới vẫn còn ba bốn mét nữa.

“Làm sao có thể như vậy”.

Cho đến lúc này, Mộng Khả Nhi mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nàng thầm trách mình đã quá lỗ mãng, không ngờ lại bị tình cảm của mình lấn át cả lí trí, không ngờ lại ngu xuẩn công kích một kẻ địch mà không thể phán đoán được sức mạnh của đối phương.

“Mộng Khả Nhi, ta không muốn giết nàng, những ân oán giữa ta và nàng, bây giờ rất khó nói rõ. Nhưng sau khi ta thả nàng đi, hi vọng nàng tạm thời không gây sự với ta”.

Mộng Khả Nhi thực sự vừa xấu hổ vừa tức giận. Mỗi lần nghĩ tới những chuyện phát sinh giữa hai người, nàng đều có một cảm giác muốn phát điên. Bây giờ lại bị kẻ đáng ghét đó dễ dàng khống chế như vậy. Thế giới này thực không còn chuyện gì có thể khiến nàng xấu hổ như vậy

Nhưng, dù sao nàng cũng không phải là một người con gái tầm thường, cho dù như vậy, nàng vẫn nhanh chóng bình tĩnh. Bây giờ người như đao thốt, nàng như thịt cá, nếu như chọc giận Thần Nam, nàng không

nghe ngờ hẳn sẽ giết nàng. Nàng là một cô gái thông minh, mặc dù muốn phát điên, nhưng vẫn giữ được lý trí. Nàng im lặng nhắm mắt lại.

Đúng như Mộng Khả Nhi phán đoán. Thần Nam không chút thể hiện tư thế của kẻ thắng. Khi nhìn thấy nàng mím môi đẹp lại, hẳn liền hoá giải sức mạnh khủng khiếp trả lại tự do cho nàng. Đồng thời chín cánh hoa cũng bay về xung quanh nàng. Mộng Khả Nhi xấu hổ buồn bực nhìn Thần Nam, rồi bay lên trời, lặng lẽ nhìn xuống.

“Ồ...” chúng nhân bên ngoài sôi lên. Mọi người mặc dù không thực sự cảm thấy thực lực khủng bố của Thần Nam, nhưng mọi người đều nhìn rõ hẳn dễ dàng đánh bại thánh nữ của Đạm Đài cổ thánh địa. Thật là đáng kinh ngạc.

Mộng Khả Nhi, Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo, Nhược Lan, Thần Nam, năm người được coi là năm thanh niên mạnh nhất của Đông phương, danh xưng ngũ đế. Từ trước đến giờ, mọi người đều nghĩ thật lực của bọn họ không chênh nhau là mấy, nhưng trước mắt

Âm thanh của trăm ngàn người vô cùng hỗn loạn, mọi người đều đang sôi nổi tranh luận, lại bắt đầu nghiên cứu lại bài danh của năm người.

Còn cặp mắt của Thần Nam lúc này đang phát ra quang mang lạnh lẽo, không ngừng tìm kiếm trong cái biển người đó, tìm kiếm Đông Phương Trường Minh, Lí Nhược Lan cùng với kẻ đã bị Long bảo bảo đánh bại, Đỗ Hạo. Hẳn muốn tiến hành một phen đại chiến, tiêu diệt vài kẻ thù.

84. Chương 85 - Ngũ Kiệt Tái Hội

Không nghe gì, tuyệt sắc mỹ nữ đẹp như tinh linh đó chính là sở quốc tiểu ác ma công chúa Sở Ngọc, lúc trước bị lão yêu quái cưỡng bách lưu lại trong cung, mỗi ngày đều bắt nàng phải học đủ các loại võ lý, hơn nữa còn từ trong sách vở trong cổ thư khổ, chỉnh lý một bộ khoáng thể thần công dung hoà thiên địa đại pháp cấp cho nàng.

Tiểu công chúa bình thường tinh linh cổ quái, nhưng lại có thiên phú cực cao. Trước giờ nàng không muốn thực sự học võ. Lần này dưới sự cưỡng bách tu luyện, cũng làm cho tu vi của nàng tiến một bước dài.

Tin tức của cuộc đại chiến này đương nhiên cũng truyền tới kinh đô Sở quốc. Tiểu ác ma công chúa vốn yêu thích nhiệt náo, chỉ sợ thiên hạ không loạn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được. Đêm trước cuộc chiến, nàng trốn khỏi Sở quốc hoàng cung để đến đây.

Tiểu Ngọc, chúng ta lên xem một chút, lâu rồi không gặp tên Thần bại hoại không gì là không dám làm đó, qua trêu chọc hắn tí.

“Hô” một tiếng, Tiểu Ngọc nhanh chóng biến lớn, hai bên mở ra hai đôi cánh hổ, mang theo tiểu công chúa bay lên, nhanh chóng phi về phía võ đài.

Bây giờ Hổ vương Tiểu Ngọc đã dài trên dưới ba trượng, dưới sự bồi bổ của linh chi tiên thảo trong kho thuốc của Sở quốc hoàng cung, cơ bản nó đã khôi phục trạng thái tam giai trước đây.

Hổ vương thân trắng toát như bạch ngọc, mang trên mình tiểu công chúa xinh đẹp, càng thu hút ánh nhìn của mọi người

Không nghe gì, tiểu công chúa có rất nhiều tính cách của ác ma. Nhưng về bề ngoài thì vô cùng lương thiện. Về bề ngoài như tinh linh, như tiên nữ có sức sát thương khó lường, làm rất nhiều quan chiến giả nhỏ cả nước dãi.

“Uy, xú bại hoại, lâu rồi không gặp” Tiểu công chúa vẫy tay chào hỏi Thần Nam. Ở trên cao, trang phục màu tím của tiểu công chúa phấp phới, nhìn như một tiên nữ giáng trần.

Thần Nam nhìn thấy tiểu công chúa thì có chút bất ngờ, nhưng ngay lập tức hiểu ra, tên tiểu ác ma chỉ sợ thiên hạ không loạn này làm sao có thể bỏ qua dịp từng bừng như thế này được

“Ha ha,...” Thần Nam cười lớn nói: “Đúng là lâu rồi không gặp, lẽ nào người đã nghĩ thông, muốn làm thị nữ của ta?”.

Tiểu công chúa vừa nghe thấy tiếng cười của Thần Nam, liền lập tức ra lệnh cho tiểu ngọc bay cao lên, sau đó tức giận nói: “Tử bại hoại, xú bại hoại, người đang nằm mơ à! Ta đến đây để thương lượng với người...” nói đến đây, tiểu công chúa có chút xấu hổ hiếm thấy: “có thể...nhượng lại con rồng đó cho ta không? Ta có thể trả bất kì giá nào.

“A, quang minh đại thần còn tại thượng, con tiểu hổ kia có chút cổ quái. Khả năng...khả năng rất ngon miệng...khả năng...đại bổ a”. Long bảo bảo không chút chú ý đến lời của tiểu công chúa, đôi mắt to tròn cứ nhìn chăm chăm vào tiểu ngọc trên trời. Hổ vương lạnh cả người, sau khi đến đây nó cảm nhận được khí tức của thần long, nó đã sớm run rẩy bất an rồi.

Thần Nam cười nói: “Chỉ cần tên tiểu quỷ này tự nguyện đi theo người, ta sẽ không có ý kiến gì”

“Có thật không?”. Tiểu công chúa lộ vẻ khó tin, sau đó rút ra một túi ti

“Vèo” không đợi nàng nói xong, Long bảo bảo hóa thành một đạo điện quang lao đến. Cùng lúc, Tử kim thần long ở gần đó cũng nuốt ực một ngụm nước bọt, hóa thành một đạo tử điện lao đến.

Tiểu ngọc run lên từng trận, nhưng dưới mệnh lệnh của tiểu công chúa, cuối cùng cũng bay về phía Mộng Khả Nhi.

Thần Nam cười thầm, hẳn biết tiểu ác ma định làm gì, muốn dụ Long bảo bảo ra xa hẳn rồi mới tính. Nhưng Thần Nam biết lần này tiểu công chúa tốn công vô ích? Long bảo bảo là ai chứ? Tên tiểu quỷ này thực sự rất thông minh, chứ không phải dễ đối phó như tiểu công chúa nghĩ.

Lúc này, vào tiền bối tu luyện giả tiến vào võ đài, cùng nhau vận dụng nội công hét lớn: “Trận này, Thần Nam thắng!”.

Thần Nam sững người, sau đó liền hiểu ra, thì ra lần để vương chi chiến này, còn mời một số vị tiền bối đức cao vọng trọng đến làm trọng tài.

Đúng vào lúc này, một tiếng gầm lớn từ phía tây bắc truyền lại, âm thanh nồng hậu, âm trầm, thậm chí có chút lạnh lẽo. Thần Nam hai mắt lóe sáng, hẳn đã biết kẻ vừa phát ra âm thanh đó là ai...đó là Đỗ Hạo.

Tên khốn này khôn gphải đã bị Long bảo bảo đánh cho trọng thương rồi sao? Nhưng nghe tiếng thì không giống như là bị thương chút nào.

Rất nhanh, phía Tây Bắc một phen náo loạn, rất nhiều quan chiến giả tách ra hai bên, nhường một lối đi ở giữa. Một thân ảnh được bao phủ bởi một màn máu, nhanh chóng tiến vào võ đài.

Thân ảnh màu máu như một đạo thiểm điện, chớp mắt đã đến trước mặt Thần Nam.

“Đỗ Hạo, đúng là người”.

Đỗ Hạo trước mặt nhìn rất kinh, toàn thân phát ra một quang sáng đỏ như máu, một cổ sát khí lạnh lẽo từ từ lan tỏa khắp không gian, một mùi máu tanh ẩn ước khắp nơi.

“hắc hắc...” Đỗ Hạo cười lạnh lẽo, trên da hắn xuất hiện một màu đỏ quỷ dị, sắc mặt vô cùng đáng sợ

“hắc, người đã bại dưới tay Long bảo bảo, bây giờ lại còn dám xuất hiện, lẽ nào người thực sự muốn chết”.

Nghe xong, Đỗ Hạo đột nhiên biến sắc, lạnh lùng nói: “Hừ, ta thừa nhận đã thua con rồng đó, nhưng một ngũ giai tu luyện giả thua một lục giai thần long, cũng là chuyện thường. Hừ, nhưng vết thương của ta chỉ cần một ngày là hoàn toàn hồi phục. Người nên biết, ta bây giờ không phải là ta ngày trước. Huyền công của Thần gia các người, ta đã triệt để phế bỏ. Bây giờ ta tu luyện huyết ma chân kinh, huyền công chân chính thuộc về Đỗ gia. Mỗi lần bại, tu vi lại tăng thêm một bậc, mỗi lần bị thương, liền trong thời gian ngắn nhất đột phá một tầng tu luyện. Điều đó có ý nghĩa là, ta...là bất tử, càng đánh càng mạnh”.

Càng nói, Đỗ Hạo càng trở lên điên cuồng

Thần Nam lạnh lùng nhìn hắn rồi nói: “Hừ, chẳng qua chị là một loại tâm pháp tự hại mình. Trong thời gian ngắn có thể có công hiệu kinh người. Nhưng sau này người chắc chắn sẽ vì thế mà phải trả một giá rất đắt”.

“ha ha...vậy sao?” Chỉ là trước lúc đó, ta sẽ bắt người phải trả cái giá đó trước”.

Đỗ Hạo cười lạnh lẽo

Thần Nam đột nhiên từ từ bình tĩnh lại, trong lòng không chút cảm thấy giận dữ. Hắn biết rằng đây chính là sự khinh thị của một cường giả đối với một đối thủ yếu hơn. Hắn sớm đã không coi Đỗ Hạo là đối thủ, tiêu diệt y không phải là một việc làm tốn sức. Sau này, đại địch của hắn chính là những lão quái vật trong Đỗ gia huyền giới. Có lẽ sau võ đài này, hắn muốn khiêu chiến những địch thủ chân chính trong Đỗ gia huyền giới.

”Đỗ Hạo, người có bản lĩnh gì đặc ý nhất thì cứ xuất ra đi, nếu không người sẽ không có lấy một chút cơ hội nào. Hôm nay người chắc chắn phải chết, ta sẽ không để cho người sống trên cõi đời này nữa.

Nhìn thấy thần thái chắc chắn của Thần Nam, dường như còn mang chút khinh miệt, sắc mặt Đỗ Hạo đại biến, vô cùng khó coi, y hét lớn: “Đừng cho là người có thể thắng ta một lần là đã thành vô địch, lần này người phải chết”.

“Bùng”.

Màn máu tanh lan tỏa, xung quanh thân thể Đỗ Hạo hồng quang vô tận, một đạo huyết ảnh từ từ ngưng tụ trước mặt y. Thân ảnh nhìn giống Đỗ Hạo như đúc

“Nhìn đi, đây là thân ngoại hóa thân, huyết ma chân kinh quỷ dị khó lường, giúp ta sắp bước vào lục giai, đã có thể tu luyện được thần thông mà tu luyện giả mơ ước, người làm sao thắng được ta?” Đỗ Hạo hét lớn “Giết”.

Thân ngoại hóa thân đỏ rực, như ảo ảnh, vụt một tiếng đã biến mất, rồi lại đột ngột xuất hiện trước mặt Thần Nam. Một đôi huyết trảo lạnh lùng nhắm vào ngực hắn.

Chỉ là, lần này Đỗ Hạo cũng lại phải thất vọng. Thân ngoại hóa thân là một thần thông huyền diệu, kì lạ, mặc dù có năng lực quỷ thần mạc trắc, nhưng y vẫn chưa bước vào lục giai. Có lẽ hắn là vô định trong ngũ giai, nhưng đối thủ hôm nay của y là Thần Nam. Y đã được chú định là một nhân vật bị kịch, tiếp tục thảm bại.

Đối mặt với Đỗ Hạo, Thần Nam đương nhiên không hạ thủ lưu tình, một chưởng phát ra, chưởng lực mạnh mẽ như một hắc sắc nộ long, điên cuồng lao về phía trước.

Kình khí cuồng bạo tàn nhẫn kích thẳng lên người thân ngoại hóa thân đó, thân ảnh đỏ rực lập tức bị bắn ngược ra xa. Đỗ Hạo ở phía xa ọe lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Thân ngoại hóa thân là một môn huyền bí thần thông của Đông phương võ giả, uy lực cường đại vô bỉ, nhưng lại có một nhược điểm trí mệnh. Dưới sự liên hệ vô cùng chặt chẽ giữa hóa thân và bản thể, hóa thân bị thương, bản thể cũng sẽ bị.

Đỗ Hạo khựng lại một lúc, rồi liền tiếp phun ra ba ngụm máu, sau đó như một con thú hoang bị thương, gào lên một tiếng thê lương: “Làm sao lại có thể như vậy?”.

“Đến bây giờ người còn chưa hiểu à”. Thần Nam lạnh lùng nói.

“Người thực sự...bước vào lục giai trước ta một bước?”. Đỗ Hạo chấn kinh, mang theo thần sắc không tin nổi, lắp bắp: “Vì sao? Vì sao...ta đều là kẻ thua trận”.

Lúc này, từ trên không, một nữ tử tóc gió tung bay, chân đạp phi kiếm, như nữ chiến thần nhanh chóng bay đến. Đồng thời, một thanh niên võ giả cao lớn, như sấm sét, như thiểm điện tiến vào tràng, chớp mắt đã tới gần.

“ha ha...Lí Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh, các người cuối cùng cũng xuất hiện. Ta còn nghĩ các người không dám đến”. Thần Nam cười lớn. Vì muốn dụ hai tên này lộ mặt, hắn chưa dám ra tay quá mạnh, sợ bọn họ chạy mất. Bây giờ, cuối cùng hắn đã có thể thoải mái biểu hiện sức mạnh chân chính của lục giai vũ giả. Hắn một trong cuộc chiến này hắn sẽ tiêu diệt vài cường địch một lúc.

Dưới tiếng la hét ầm ĩ đầy kinh hoàng của quan chiến giả, Thần Nam như thần như ma từ từ bay lên trên không.

85. Chương 86 - Đồ Sát

“Đến đây, mặc dù là để vương chi chiến, nhưng không có quy định nào nói chỉ có thể một đấu một. Bây giờ ba người các người cùng lên một lúc đi”. Lúc này, mái tóc dài của Thần Nam không gió mà tung bay, lộ xuất tư thái bề ngỗ thiên hạ của tuyệt thế cường giả.

Từ phía xa, một lão già chân đạp phi kiếm đứng trên không, thâm kêu một tiếng bất hảo, nhanh như thiểm điện lao vào.

Lúc này, mười vạn quan chiến giả sớm đã sôi lên, tiếng gào thét điên cuồng vang đến tận mây xanh

Đỗ Hạo, Đông Phương Trường Minh, Lí Nhược Lan ba người sau khi nhìn thấy Thần Nam bay lên cao, biểu lộ thực lực của lục giai cảnh giới, biểu tình không giống nhau, phản ứng cũng khác.

Đỗ Hạo toàn thân ẩn hiện huyết quang, chẳng nói chẳng rằng triệu hồi thân ngoại hóa thân, sau đó quay đầu muốn chạy ra ngoài. Đông Phương Trường Minh mặt đầy nghiêm trọng, nhưng chỉ đứng giữa lối dài, không có ý đào tẩu. Cuồng nữ hiệu chiến Lí Nhược Lan là lớn mật nhất, nàng không có một chút kinh ngạc nào, là ngược lại còn thể hiện thần tình hưng phấn, hai tay cầm thần kiếm, muốn lập tức nhắm Thần Nam điên cuồng triển khai công kích.

Thần Nam quan sát thấy tất cả, nhếch mép cười lạnh. Hắn từ trên cao lao xuống, chặn đường của Đỗ Hạo, lạnh lùng nói: “người không phải là đã từng muốn chứng minh cho ta thấy, người là kẻ mạnh nhất sao? Hiện giờ vì sao lại muốn đào tẩu”. Sắc mặt Đỗ Hạo đại biến, y biết hôm nay có lẽ khó có thể sống sót được. Kì thực y sớm đã nghĩ rằng tu vi của Thần Nam đã bước vào lục giai, nếu không đối phương không thể nào dễ dàng chiến thắng Mộng Khả Nhi như thế được. Hắn ngậm trách mình đã quá lỗ mãng.

Màn huyết hồng lại phát ra, thân ngoại hóa thân của Đỗ Hạo lại xuất hiện trước cơ thể hắn. Hắn hiểu rằng trong giờ phút sinh tử khẩn cấp này, chỉ có thể liều mạng giữ mệnh mà thôi.

Nói đi nói lại, Đông phương võ giả tu vi phải đạt tới lục giai mới có thể tu luyện thân ngoại hóa thân. Đỗ Hạo với tu vi ngũ giai mà có thể tu luyện ra phân thân, cũng là hiếm thấy.

“vụt”

Huyết sắc hóa thân nhanh như chớp lao thẳng đến Thần Nam. Cùng lúc, Lí Nhược Lan trên không cũng phát động tấn công mãnh liệt, thân kiếm hợp nhất lao xuống, kiếm khí như hồng thủy, người chưa đến, kiếm khí đã cắt phá mặt đất, toàn bộ võ đài đều rung lên.

Thần Nam không chút sợ hãi, tay trái vung lên, một chưởng đánh thẳng lên không. Chưởng lực hùng hồn va chạm với kiếm khí vô tận của Lí Nhược Lan, chớp mắt phá tan kiếm mang, sau đó chưởng lực khổng lồ tiếp tục hướng không, lao về Lí Nhược Lan.

Đồng thời, tay phải của Thần Nam chặn trước mặt, diệt thiên thủ phát ra, chụp lấy huyết sắc phân thân giữa hư không. Thủ chưởng màu đen khổng lồ bao trùm trời đất, chớp mắt đã tóm lấy huyết sắc hóa thân.

“A.” Lí Nhược Lan trên không hét lớn, lão đảo bay lên. Nàng tiếp được một chưởng cương mãnh của Thần Nam, nhưng không thể chịu đựng được kinh lực điên cuồng bên trong, miệng phun ra vài ngụm máu, sắc mặt trắng bệch.

“A...” Đỗ Hạo hét lớn, huyết sắc hóa thân bị tóm, hắn cũng cảm giác xương cốt toàn thân như muốn vỡ ra, mặt mũi nhăn nhó, toàn thân run rẩy, xương cốt phát ra những tiếng kêu răng rắc.

Lí Nhược Lan lão đảo bay khoảng vài chục trượng mới ổn định lại được. Nàng nhẹ nhàng điều tức một lúc, đôi mắt lóe lên những thần sắc kì lạ, tự nhủ: “Đối với tục thể cao thủ mà nói, lục giai cảnh giới thực sự là vô địch. Ta cũng đã đặt một chân vào lục giai, vì sao lại không thể phát huy được thực lực chân chính của

lục giai. Nếu như ta có thể đạt được cảnh giới này, những cao thủ cùng lứa trong thiên hạ còn ai có thể là đối thủ của ta nữa”.

Ánh mắt của nữ tử điên cuồng này càng ngày càng cuồng nhiệt, cuối cùng nàng lại giơ cao kiếm, chuẩn bị phát động công kích với Thần Nam lần nữa. Nàng tin tưởng rằng chỉ cần vượt qua cửa ải này, nàng thực sự có thể chính thức tiến vào lục giai.

“A...” Đỗ Hạo hét lên thê thảm, sau đó máu tươi phun ra thành vòi, hắn đang phải chịu đựng một nỗi thống khổ vô cùng, cắn răng cắt đứt liên hệ với hóa thân, hóa thành một đạo huyết ảnh, nhanh chóng phi ra ngoài.

“Muốn chạy, đâu có dễ dàng thế. Hôm nay cần phải kết thúc”. Thần Nam hét lớn, diệt thiên thủ thêm lực, hắc sắc thủ chương cự đại tàn nhẫn bóp nát hóa thân, huyết sắc thân ảnh từ từ biến dạng, cuối cùng nổ tung, phát ra một đạo huyết hồng chi quang lóa mắt, mùi máu tanh nồng lan tỏa khắp không gian.

Đỗ Hạo đang đào tẩu cảm giác linh hồn như bị vỡ nát, thân thể chấn động kịch liệt, suýt nữa lăn ra đất. Hắn nỗ lực nuốt ngụm máu đang trôi lên cổ họng, tiếp tục chạy về phía trước.

Nhưng lúc này Thần Nam đã giải quyết xong thân ngoại hóa thân của hắn, bắt đầu bay lên đuổi theo

“Không được thương hại đến thiếu chủ nhà ta”. Phía bên ngoài đại loạn, một đám Đỗ gia đệ tử điên cuồng chạy vào, muốn giải quy cho Đỗ Hạo.

Lí Nhược Lan cũng như lên đồng, cầm song kiếm lao về phía Thần Nam. Thần Nam cười lạnh, lúc này trong mắt hắn, những đại địch ngày trước, giờ khó tạo thành được uy hiếp đối với hắn. Hắn tin rằng Đỗ Hạo khó có thể thoát khỏi tay hắn, hắn quay người đối phó với Lí Nhược Lan.

“Lí Nhược Lan, hôm nay ngươi khó tránh khỏi kiếp nạn, hôm nay cần có một kết thúc triệt để”.

“Thần Nam nâng cao tay phải, một đạo kiếm khí lóa mắt phát ra”

“Không được, Nhược Lan không được ngánh tiếp”.

Lão nhân đứng trên không quan chiến từ lúc đầu, phát hiện tình thế không ổn, cuối cùng cũng ngự kiếm bay xuống. Nhưng lão vẫn bị chậm một bước, đành trở mắt nhìn Thần Nam đối đầu với Lí Nhược Lan.

“Tổ gia không cần lo lắng, con biết phải làm thế nào”. Quang mang trong mắt Lí Nhược Lan càng ngày càng cuồng nhiệt, vừa nói vừa lao xuống: “người của Lí gia chiến ý vi tiên, nếu như né tránh, tu vi của con sẽ thụt lùi ba lần. Con đã nhìn thấy cánh cửa của lục giai đang đợi, con cần phải vượt qua cửa ải này.”

Thần Nam nhíu mày, Lí gia...không ngờ lại có một lão bất tử xuất hiện! Hắn cảm nhận được một áp lực cường đại, đó mới thực là kinh địch. Nhưng hắn không hề sợ hãi, hét lớn: “Nữ nhân điên cuồng kia, chết đi”, kiếm khí lấp lánh được thật chất hóa, dài hàng chục trượng bạo phát, lạnh lùng hướng về phía Lí Nhược Lan.

“Keng...keng”

Kiếm mang được thật chất hóa phá tan kiếm khí của Lí Nhược Lan, thô bạo phách thẳng vào thân kiếm trên tay nàng. Thần kiếm thoát khỏi tay cuồng nữ, bạo phát quang mang rực rỡ, như sao băng ngang trời rồi biến mất. Còn Lí Nhược Lan bị hất văng ra. Như một đoá hoa rụng xuống đất.

“a...Nhược Lan” Lão nhân cước đạp phi kiếm, tiên phong đạo cốt, áo xanh phấp phới, nhưng vì quá kích động, khí chất vốn bất phàm giờ không còn. Cuối cùng lão cũng lao xuống lôi đài, nhanh chóng đón lấy Lí Nhược Lan rơi từ trên cao xuống, miệng đầy máu tươi.

Thần Nam không tiếp tục truy kích, hắn biết lão nhân trước mặt không dễ đối phó. Hắn chuyển người bay về phía Đỗ Hạo. Tuy nhiên, thần thức của hắn vẫn khóa chặt Lí Nhược Lan phía sau cùng Đông Phương Trường Minh bên dưới. Tu vi đạt đến mức này, linh thức của hắn đạt đến độ mẫn tuệ khó tưởng tượng, hắn không lo hai người này có thể chạy thoát.

Lúc này Đỗ gia đệ tử đã chạy tới nơi. Có hơn trăm người bao quanh Hậu Nghệ cung, bảo hộ hắn trọng thương đào tẩu.

Thần Nam ngự không phi hành, như một chiến thần, từ trên cao từ từ hạ xuống, chặn đường bọn người Đỗ Hạo.

“Đỗ Hạo, nếu còn là thằng đàn ông thì lăn ra đây, nếu không chỉ liên lụy đến gia nô của ngươi mà thôi” Thần Nam hét lớn

“Giết chết hắn”

“Chúng ta cùng lên, bảo hộ thiếu chủ thoát thân”.

Những đệ tử của Đỗ gia đều là tử sĩ được lựa chọn kĩ càng, đối với Đỗ Hạo vô cùng trung thành, trong lúc sinh tử quan đầu bảo hộ trước mặt hắn

“Vây phải xin lỗi rồi, ta đành đại khai sát giới vậy”. Dứt lời, Thần Nam bước những bước dài về phía trước, không coi hơn 100 kẻ đó là cái gì.

“Lên, chúng ta quyết không để hắn thương hại đến thiếu chủ”.

“Mọi người cùng lên!”

Bất kể bọn người này trung thành đáng khen, bất kể bọn người này không hề sợ chết, nhưng cũng chỉ là muỗi đốt inox mà thôi. Xung quanh người Thần Nam bao phủ một quầng ma điểm (lửa ma), hai tay phát ra hai thanh thần kiếm thật chất hóa, giống như nhà cái thu tiền, nông dân cắt lúa, nơi hắn đi qua, đầu người rơi lộp độp, máu phun thành vòi, tử thi liên tiếp gục xuống đất.

Những người này thực lực quá chênh lệch, không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn. Cho dù có vô số đạo kiếm khí phách tới, nhưng gặp phải hộ thân cương khí của hắn, tất cả đều hóa thành những làn khói biến mất.

Kiểm quang chém thẳng xuống vai trái của một đệ tử Đỗ gia, rồi rạch thẳng một đường xuống bụng phai, nửa người bị chém rời ra, ruột gan lòng thòng, máu me be bét.

“Phụp”

Đầu lâu bị chém rụng, tiếng xương đầu cứng nhất bị chẻ đôi vang lên, càng bất mắt là não trắng hòa máu đỏ phọt ra.

“Xoẹt xoẹt...”

Kiểm khí một phát xuyên qua cả chục người, những lỗ thủng lớn đầy máu xuất hiện trước ngực những kẻ đó, nhìn rõ phía sau, trông rất...hấp dẫn (biến thái quá).

Đó thật là một trường đồ sát đơn phương, bức họa đầy máu hiện lên làm mười vạn quan chiến giả mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mọi người đều hít một hơi lạnh, im lìm quan sát.

Lúc này, trong tim Thần Nam rất lạnh. Hắn cũng có lúc lung lay, cũng định tha cho những kẻ Đỗ gia đệ tử bản lĩnh yếu kém này, chỉ đoạt lấy tính mệnh của Đỗ Hạo. Nhưng cuối cùng hắn kìm lại, cho dù những người này khó tạo thành uy hiếp đối với hắn, nhưng rốt cục vẫn là địch nhân của hắn. Bây giờ cái hắn cần chính là cái loại kinh nghiệm chiến đấu đầy máu tanh này, bởi vì những cuộc đại chiến sắp tới khẳng định sẽ vô cùng tàn khốc, hắn cần luyện cho tâm của mình thật tàn nhẫn, lạnh lùng.

86. Chương 87 - Điên Cuồng

“Nội tổ...con không sao...lần này con đã thực sự nhìn thấy...cánh cửa lực giai đang mở ra với con, cuối cùng con có thể bước vào đẳng cấp mộng ảo đó rồi”.

“Tiểu nha đầu này đúng là mê võ thành cuồng, làm sao con lại có thể điên cuồng như vậy. Nếu như tính mệnh không còn, cho dù con có nhìn thấy cánh cửa đó cũng đâu có ý nghĩa gì”.

Lí Nhược Lan lộ ra nụ cười mãn nguyện, vào lúc này, nữ nhân điên cuồng đó thực sự giống như một cô gái nhỏ, nũng nịu trong lòng lão nhân: “Lần sau con sẽ chú ý mà”.

“Không được có lần sau”.

“Nội tổ, người đã ra mặt, sao còn không cứu luôn cả Đỗ Hạo. Nếu không mấy lão già ở Đỗ gia sẽ gây phiền phức đó”.

“Hừm...bọn họ, ta vì cứu con, không cách nào phân thân. Nếu như Đỗ Hạo có mệnh hệ gì, mấy lão quý kia sẽ phát điên mà bất chấp tất cả đi tìm ta thì đã sao?”.

Từ phía xa, một thiếu nữ trong trang phục màu xanh, vô cùng xinh đẹp, cười một con khỉ tước khỉ, nhanh chóng bay tới, nàng đã nhìn thấy tất cả những gì diễn ra trong trường.

“Không được làm thương ca ca của ta”.

Bất kể là Đỗ Linh không đủ thực lực để ngăn cản Thần Nam, nhưng nàng vẫn đến chậm một bước. Trên một trăm đệ tử Đỗ gia, không đủ sắc ngăn cản kẻ đã bước vào lục giai như Thần Nam. Hẳn như một tên đồ tể giết người không chớp mắt, phút chốc đã tiêu diệt sạch bọn chúng.

Đỗ Hạo vừa mất đi thân ngoại hoá thân, nguyên khí đại thương. Vừa rồi hắn vừa dừng lại, bây giờ hắn không nghĩ tới việc chạy trốn nữa, hoặc có lẽ là không thể chạy trốn được nữa. Đối mặt với một địch thủ muốn giết chết mình, một địch thủ mạnh nhất từ trước tới giờ, trong lòng Đỗ Hạo ngập tràn khổ đau.

Từ nhỏ đã là thiên tài kiệt xuất của gia tộc, mới hai mươi tuổi đã chuẩn bị bước vào lục giai, vậy mà sau khi rời khỏi huyền giới của gia tộc liền tiếp thảm bại, trong lòng hắn tràn đầy một nỗi bi thương.

“Phập”

Thần Nam một kiếm chém rụng tay trái Đỗ Hạo, máu tươi phun thành vòi.

“Phập”

Tay phải rơi xuống

“A...không được làm thương ca ca của ta” Đỗ Linh hét lên một tiếng xé ruột xé gan: “Ta thề rằng nếu như người dám động đến tính mạng của ca ca ta, sau này ta sẽ phân thân người thành vạn mảnh”.

“Ha ha...kiếp này nếu như không phát sinh kì tích gì, ta không thể thắng được người. Nhưng kiếp sau ta nhất định phải tiêu diệt ngươi”. Đỗ Hạo đã cụt cả hai tay, gương mặt đau đớn đến mức biến dạng, nhưng hắn vẫn lạnh lùng cười nói: “Ta thừa nhận ta không đánh lại ngươi, nhưng dù sao ngươi cũng là người cuối cùng của Thần gia, rốt cục rồi cũng sẽ chết trong tay Đỗ gia. Bất kể tư chất của người có tốt đến đâu, nhưng ngươi cũng sẽ chết tại Phong Ma ấn trong Đỗ gia huyền giới. Đó chính là vận mệnh đáng thương của ngươi. Người sống chỉ để trở thành một vật tế ma mà thôi”.

“Phập”

Thần Nam huy động quang kiếm trong tay, chặt cụt hai chân của Đỗ Hạo.

“A...” Cuối cùng Đỗ Hạo cũng không chịu đựng được, hét lên thê thảm. “Muốn giết thì cứ giết đi, hai mươi năm sau huyết ma chân thân của ta sẽ lại xuất hiện, ta nhất định phải tiêu diệt ngươi”. Đỗ Hạo đau đớn đến mức phát cuồng.

Thần Nam chẳng nói chẳng rằng, huy động quang kiếm, “Phập” một tiếng chém rụng đầu Đỗ Hạo. Chiếc đầu lâu găm ghềnh đầy máu bay lên.

“Không, a..” Đỗ Linh hét lên thảm thiết, con khỉ tước to lớn vừa đưa nàng hạ xuống, nhưng mà thứ nàng đón được chỉ là đầu lâu của Đỗ Hạo mà thôi.

“Tiểu muội, ca ca là bất tử, không cần sợ...” đầu lâu của Đỗ Hạo phát ra một đạo tinh thần dao động yếu ớt, cuối cùng mới từ từ nhắm đôi mắt đỏ ngầu lại.

“Ca ca đã thua con rồng đó, ca ca đã đáp ứng muội quay về nhà, vì sao lại trốn muội quay lại đây? Ca ca...” Đỗ Linh ôm lấy cái đầu của Đỗ Hạo, nàng đứng dậy, hai mắt phát ra hai luồng sáng khiếp người, lạnh lùng nhìn Thần Nam, oán độc nói: “Ta sớm muộn sẽ băm ngươi ra làm vạn mảnh, báo thù cho ca ca của ta”.

“Người nhận thấy người vẫn còn cơ hội sao? Người nghĩ là ta sẽ tha cho người sao?”. Thần Nam bình tĩnh trả lời.

“Roẹt”

Một đạo kiêu?m khí loá mắt từ trên không phách xuống, giữa Thần Nam và Đỗ Linh xuất hiện một rãnh kiếm khổng khiếp sâu không thấy đáy. Vị tiền bối danh tiếng của Lí gia, Lí Uyên lạnh lùng uy nghiêm nói: “Thần Nam, người đừng có quá cuồng ngạo như vậy”.

Thần Nam trào phúng nói: “Cho dù ca có cuồng vọng thế nào cũng không so được với Lí gia các người, tự xưng Đông thổ đệ nhất Đạo môn, lần này xuất hiện liền liên thủ với Đông thổ hoàng tộc, chuẩn bị đưa quân vào Đông thổ, ta vạn lần cũng không so được với các người. Ha ha”.

“Thần Nam, cho dù người đã bước vào lục giai, nhưng vẫn chưa có tư cách cuồng vọng như thế đâu”. Lí Uyên lạnh lùng nói, hai mắt loé lên hai đạo hàn quang, phát ra vô tận sát ý.

“Hừ, người đe dọa ta à? Hôm nay ta muốn giết cả hai tên này, người cản được ta không?” Thần Nam dùng tay lần lượt chỉ Lí Nhược Lan và Đỗ Linh.

Lí Uyên cười lạnh: “Không ngờ người thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người, mới thanh niên mà đã tiến vào lục giai. Lần này ta xuất sơn cũng vì người, xem ra cẩn thận lần này là đúng. Chỉ tiếc là...người chưa kịp giết hai ả này, người đã phải chết rồi”.

“Phi”. Thần Nam phì cười: “Lão già người đừng có to mồm, muốn đánh thì đánh đi, không cần phải ra oai hò hét ở đây. Ta không sợ đâu”.

Lúc này, Lí Uyên không còn gì để nói, một kiếm chém thẳng về phía Thần Nam. Kiếm mang dài ngoằng phá không lao xuống, lạnh lẽo âm u, làm người ta phát run.

Đám trọng tài của lần đấu võ đài quay sang nhìn nhau. Sự tình đã tới nước này, bọn họ cũng không làm gì được nữa. Còn quan chiến giả thì vô cùng hưng phấn. Lục giai đại chiến còn hấp dẫn hơn cả đế vương chi chiến của đám người trẻ tuổi. Cần biết những vũ giả có thể ngự không phi hành, từ trước đến giờ đều là nhân vật trong truyền thuyết. Các cường giả trong huyền giới thường không xuất hiện trước mặt thế nhân, làm sao lại không làm cho bọn họ hiếu kì cho được.

Đối mặt với địch thủ đồng cấp, Thần Nam không dám khinh địch, tử vong ma đao xuất hiện trong tay hắn, một đạo chém thẳng lên trời. Hắc ám ma khí cùng đao mang nóng bỏng mạnh mẽ lan tỏa, bay thẳng lên trời, va chạm với kiếm mang lạnh lẽo, phát ra một màn quang mang loá mắt.

Rất nhanh, Thần Nam bay lên giữa trời, đối mặt với Lí Uyên. Giữa hai người có một cỗ sức mạnh vô hình giao chiến. Người ngoài tuy nhiên không nhìn thấy gì, nhưng đều cảm thấy một cỗ áp lực không nói thành lời.

Lí Nhược Lan đã bay lên lưng con khổng tước của Đỗ Linh, hai nữ tử đã rời xa chiến trường. Còn Đông Phương Trường Minh không tranh thủ cơ hội đào tẩu, chỉ từ từ bước sang bên cạnh võ đài, cùng những người xung quanh quan sát hai đại cường giả giao chiến trên không.

Mười vạn người há hốc mồm im lặng, khẩn trương quan sát trên cao, chờ đợi một cuộc chiến vô tiền khoáng hậu trăm năm khó gặp.

Hai đại cao thủ giao chiến trên không, lưu lại tại chỗ hai đạo tàn ảnh, hai người như hai đạo thiểm điện, không ngừng thiểm hiện giữa không trung, chớp mắt đã thay đổi hơn mười vị trí.

Cuối cùng, Thần Nam đột ngột xuất hiện trước mặt Lí Uyên, ma đao độc ác chém xuống. Thân thể phía trước ma đao vỡ tung. Nhưng Thần Nam không mừng là lo. Hắn biết đó không phải là chân thân của đối phương, chẳng qua chỉ là một đạo tàn ảnh. Hắn vội vàng chuyển ma đao, chém ngược về sau, hắc sắc đao mang nóng bỏng rít lên giữa không trung.

“Keng”

Ma đao lạnh lùng chém xuống thân phi kiếm của Lí Uyên, thân kiếm phát tán quang mang lạnh lẽo bị hất văng ra, bay về bên cạnh Lí Uyên.

Thần Nam có phần kinh sợ, đối phương là cao thủ đã sớm bước vào lục giai, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, suýt nữa đã làm cho kẻ mới biết tiến hành không chiến như hắn phải chịu quả đắng.

“Giết”

Thần Nam lại lao về phía trước, ma đao phát ra ngàn vạn đạo quang mang, sát khí trùm trời.

Hai ống tay áo của Lí Uyên tung bay, dưới sự khống chế của lão, phi kiếm như giao long, giữa không trung lúc khai lúc hợp, không ngừng giao chiến cùng tử vong ma đao của Thần Nam. Lão đã bước vào lục giai bao năm nay, rõ ràng mạnh hơn kẻ vừa bước vào lục giai như Thần Nam. Nhưng lão vô cùng e ngại tử vong ma đao trong tay Thần Nam. Hắc sắc quái đao đó dường như không có gì không thể phá. Mặc dù lão đã truyền công lực cả đời vào thanh phi kiếm đang tung hoành múa lượn kia, nhưng vẫn cảm thấy khó có thể thực sự khống chế được thanh ma đao đó.

Hai người trên cao không ngừng thay đổi phương vị, kiếm khí và đao mang không ngừng giao tranh, bao trùm cả phiến không gian. Mọi nơi đều là năng lượng đáng sợ dao động. May mà hai người đánh nhau trên không, nếu như ở dưới đất, không chỉ võ đài bị huỷ, mà rất nhiều quan chiến giả cũng sẽ bị vạ lây.

Đại chiến đã qua được một lúc, Thần Nam đã minh bạch, tu vi của Lí Uyên mạnh hơn hắn một bậc. Hắn muốn sử dụng Nghịch Thiên Thất Ma đao, nhưng lại cảm thấy không ổn. Môn công pháp đó thật quái dị, rất khó khống chế”.

Đúng lúc Thần Nam chuẩn bị khai mở nội thiên địa, chuẩn bị thu Lí Uyên vào trong, từ phía xa một đạo kim sắc ánh tử, như thiểm điện phá không lao tới, chớp mắt đã tới bên cạnh Lí Uyên,

Thần Nam trong lòng mừng rỡ, kim ảnh chính là Long bảo bảo. Tên tiểu quỷ này không ngờ lại là người đầu tiên qua trợ chiến.

Đôi cánh của tiểu long sớm làm Lí Uyên đại kinh thất sắc, đó là tốc độ nhanh nhất mà lão được chứng kiến. Nhưng cái làm cho lão kinh ngạc nhất, là tiểu long bay đến với bộ dạng vô hại, không có đôi trảo sắc nhọn, không có những chiếc nanh sắc hàn quang lấp lánh, thân hình tròn vô trong còn có chút đáng yêu. Nhưng vào lúc lão hơi lơ lửng, tên tiểu quỷ từ từ giờ nắm đầm lên, sau đó đầm thẳng vào ngực lão.

Thần Nam ở gần đó mỉm cười, hắn dường như đã nhìn thấy trên cành cây của định địa thần thụ, tăng thêm một quả quả nguyên anh.

87. Chương 88 - Diệt Lục Giai Cường Địch

“Bụp Bụp”

Tiểu quyền đầu kim hoàng sắc của tiểu long trước sau mạnh mẽ đánh thẳng vào song chưởng của Lí Uyên. Lí Uyên bị một cỗ sức mạnh cường mãnh hất văng ra. Lão cảm thấy song chưởng của mình như muốn nát vụn ra, vạn lần không ngờ tên tiểu quỷ kia lại đáng sợ như vậy.

Vào lúc này, Thần Nam từ phía sau áp sát, tử vong ma đao chém xuống, hắc ám ma khí bao trùm trời đất, lan toả bốn phía, dường như muốn chém nát cả phiến không gian đó.

May mà phi kiếm lơ lửng ở phía xa vẫn liên tục nhắm vào Thần Nam. Dưới sự điều khiển bằng ý niệm của Lí Uyên nhanh chóng lao về phía ma đao.

“Oanh”

Sí nhiệt cương khí từ trên cao bắn ra tứ phía, đao kiếm giao nhau bạo phát những âm thanh như sấm sét. Lí Uyên bị một người một rống ngâm thoả thuận phối hợp công kích bắn ngược ra, một dòng máu rỉ ra trên mép lão,

“Được, được lắm, không ngờ tên tiểu quỷ này lại là lục giai thần long...” Lí Uyên đã nắm chặt phi kiếm trong tay, đối mặt với bọn Thần Nam.

“Long bảo bảo, làm tốt lắm”. Thần Nam mở miệng tán dương”. Tên tiểu quỷ này xem ra đã gần khôi phục hoàn toàn, hiện tại đã có thể giúp hắn rất nhiều.

Tiểu long chớp chớp mắt nhìn Thần Nam, rồi giơ nắm đấm về phía Lí Uyên, làm ra vẻ ngoan đạo tụng niệm: “Thần nói, quang minh vĩnh viễn tồn tại trên thế gian, tà ác không thể trốn thoát. Ta, đại đức đại uy bảo bảo thiên long, sẽ đại biểu cho thần trừng phạt kẻ tội nhân nhà ngươi”.

Tiểu quỷ làm ra vẻ ngoan đạo, nhưng do cái giọng ngọng ngịu non nớt, làm cho người ta bật cười. Rất nhiều nữ quan chiến giả bên dưới đều có một cảm giác muốn ôm tiểu long vào lòng vuốt ve. Còn tiểu công chúa ở phía xa, cặp mắt đẹp sáng rực, nhìn chằm chằm vào Long bảo bảo.

Dứt lời, tiểu long nhanh chóng bay về phía trước. Một đôi kim sắc tiểu quyền đầu lưu lại không gian một đạo tàn ảnh, không ngừng tấn công Lí Uyên. Lí Uyên bị đánh đến rối loạn chân tay, lão hiểu rõ sự đáng sợ của tên tiểu quỷ này. Mặc dù nó trông rất buồn cười, thậm chí đáng yêu, nhưng tốc độ khủng khiếp và sức mạnh tuyệt đối tuyệt không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Lí Uyên đánh với tiểu long vài quyền, liền có cảm giác chịu không nổi. Lão dần dần tin tưởng truyền thuyết thật là đúng. Theo truyền thuyết, cơ thể của thần long vô cùng cường hãn, đánh nhau với tu luyện giả đồng cấp, nếu như không có bản lĩnh gì đặc biệt, thì rất khó có thể làm thần long bị thương.

Chỉ là, tên tiểu quỷ trước mặt quá nhỏ, nhưng lại phát ra một sức mạnh như sơn như hải. Thật là làm cho Lí Uyên phiền lòng. Lão thực sự không muốn đánh tay đôi với tên tiểu quỷ như kim cương tạo thành này, bắt đầu sử dụng phi kiếm chém về phía tiểu long.

Lúc này, Tử kim thần long cũng đã bay đến bên cạnh Thần Nam, lẩm bẩm: “Long tộc bọn ta truyền đến ta coi như là đơn truyền. Tên tiểu quỷ này rốt cục là hậu duệ của tên khốn nào? Làm sao mà nửa điểm tuyệt kỹ của Long tộc cũng không biết, lại chỉ có cánh đánh lưu manh này”.

“Xem chiêu, đánh”. Tiểu long một bên huy động tiểu quyền đầu, di chuyển nhanh như chớp, một bên xuất phát những tiếng hét non choẹt, dường như tự mình đánh vào không khí.

Sắc mặt Lí Uyên có vẻ không chịu nổi. Nếu như cùng một con thần long thân dài vài chục trượng chiến đấu thì không sao. Nhưng trước mặt giao chiến cùng con tiểu thần long thân dài một thước lại không cách nào giải quyết sớm được, làm cho lão đỏ hết cả mặt.

“Ê lươn, ngươi xuống giữ chân Đông Phương Trường Minh cho ta, ta thu thập lão khốn này xong sẽ xuống tiếp tay cho”. Thần Nam nói với Tử kim thần long.

“Được ta thật muốn giáo huấn tên khốn ngông cuồng đó. Lần trước lại dám có ý cướp thần côn của ta...grào...”. Tử kim thần long gầm vang một tiếng, như lão yêu ngàn năm xuất thế, khiến quan chiến giả hoảng hốt sợ hãi. Nó nhanh chóng lao thẳng xuống Đông Phương Trường Minh đang đứng bên cạnh võ đài bên dưới.

Thần Nam ngự không phi hành, phát ra từng trận ma văn, vùng ma đao chém tới Lí Uyên. Đao mang nóng bỏng dài gần hai mươi trượng

Đồng thời, âm thanh ngọng ngịu của tiểu long vang lên giữa trời: “Đại đức đại uy - bảo bảo thiên long quyền”. Tên tiểu quỷ hợp hai nắm đấm lại, mạnh mẽ phang về phía trước. Kim sắc quang mang rực rỡ, phản chiếu làm tên tiểu quỷ nhìn vô cùng thần thánh.

Hai lực giai cao thủ đồng thời tấn công Lí Uyên, đưa lão vào hiểm cảnh. Phi kiếm bên người lão bay lên bay xuống, phát ra từng đạo kiếm khí lạnh lẽo, ngăn chặn đòn công kích của hai đại cao thủ.

Thần Nam bay đến bên cạnh tiểu long nói: “Đánh thêm một đòn thiên long quyền nữa, tốt nhất là phát ra quang mang rực rỡ, ngăn không cho bên dưới nhìn thấy gì cả”.

Long bảo bảo hoài nghi, chớp chớp cặp mắt ngây thơ trong sáng thì thầm: “Được”. Theo chỉ đạo của Thần Nam, nó nhanh chóng đánh thêm một đòn thiên long quyền, lần này kim quang càng thịnh, quang mang loá mắt bao trùm cả không gian, như một vầng mặt trời giữa không trung.

Thần Nam lợi dụng cơ hội hiếm có đó, nhanh chóng khai mở nội thiên địa, hô một tiếng thu cả tiểu long và Lí Uyên vào trong. Khi tất cả quang mang biến mất, hai người một rỗng hoàn toàn mất tích, đám người bên dưới âm ỉ cả lên.

“Trời ơi, phá toái hư không”

“Có phải bọn họ phi tiên rồi không?”

...

“Bên dưới huyền não âm ỉ, một phen đại loạn”.

Khi Lí Uyên tiến vào nội thiên địa của Thần Nam, lão liền biết là đã hỏng rồi. Lão là lục giai tu luyện giả, không xa lạ gì với không gian đặc thù của nội thiên địa, hơn nữa còn hiểu rất rõ. Lão vô cùng kinh ngạc, những tu luyện giả có thể tu luyện được nội thiên địa vô cùng khó gặp, không ngờ địch thủ của lão lại may mắn tu luyện được, hơn nữa lại còn nhốt được lão vào bên trong.

“A...”, Lí Uyên hét lớn một tiếng, không chế phi kiếm, dùng toàn lực tấn công khu vực hỗn độn của nội thiên địa, hi vọng có thể phá vỡ khoảng không gian đó để thoát ra. Nếu không thì trong cái thế giới mà đối phương là chúa tể này, lão sẽ thành cá trên thớt mất”.

“Không cần phải uống phí sức lực, ta và lão tu vi chênh không nhiều, trong thế giới là ta chưởng khống, muốn phá toái nó đâu có đơn giản thế”. Thần Nam bình tĩnh đứng dưới định địa thần thụ, thần thụ màu xanh ngọc nhẹ nhàng xào xạc, phát ra từng trận lực sắc thần quang.

Tiểu long như một đứa trẻ, hiếu kì quan cái không gian kì lạ này, cuối cùng ánh mắt tập trung vào thiên sứ chỉ tâm trên định địa thần thụ, kinh ngạc kêu lên: “Trời ơi, quả thủy tinh, nhất định rất ngon...” nó thêm rõ cả dải ra.

Nó không ngừng bay quanh định địa thần thụ, nhưng mỗi lần muốn bay lên hái quả, đều bị một nguồn sức mạnh kì lạ đẩy ra.

Lúc này Thần Nam lợi dụng mảnh vỡ của cổ thuẫn thần bí triển khai công kích, bốn thể của mảnh vỡ đó ở không gian này là một nửa ngọn núi, từ trong hỗn độn bay ra, tàn nhẫn phang về phía Lí Uyên

Lí Uyên lạnh cả người, Thần Nam dường như có thể huy động mọi thứ ở đây, dùng một ngọn núi màu đen tàn khốc tấn công lão, thật làm trong lòng lão dấy lên một nỗi sợ không tên. Đây là lần đầu tiên lão giao chiến trong nội thiên địa của người khác, cho nên chưa bao giờ lão nghĩ đến cảnh này.

Do nội thiên địa của Thần Nam không phải là lớn lắm, mảnh vỡ của thần bí cổ thuẫn hoá thành thạch sơn vẫn chưa thể hoá thành kích thước thật của nó, mà chỉ cao khoảng vài chục trượng. Nhưng cho dù như thế, nếu phang vào thân thể Lí Uyên, cũng khiến lão khó mà chịu được. Bởi vì dù sao đây cũng là thần thuẫn sở hoá, cũng là nội thiên địa của Thần Nam.

“Ầm”

Lí Uyên tránh đông né tây, trong một khoảng không gian nhỏ hẹp liên tục lên xuống, phi kiếm mang theo lão vẽ lên một bức tranh trong không gian

“Nga, thật không thể tin nổi, đây chính là nội thiên địa? Thật là kinh ngạc”. Tiểu long biểu hiện thật vui vẻ, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ, vừa bay lượn trên không vừa ngâm nga.

Mặc dù thân hình Lí Uyên nhanh như thiểm điện, nhưng không gian ở đây chật hẹp, một chút không cẩn thận liền bị hắc sơn đánh trúng, làm lão ói máu, suýt rơi từ trên cao rơi xuống

Nửa ngọn thần sơn dưới sự khống chế của Thần Nam, bắt đầu tiếp tục truy kích lão. Tu vi Thần Nam giờ đã khác trước. Lúc trước hắn mới đạt đến ngũ giai, dùng Hậu Nghệ cung và toà thần sơn này là có thể giết được lục giai thiên sứ. Bây giờ tu vi của hắn lên đến lục giai, trong nội thiên địa của mình, đối mặt với đối thủ có tu vi tương đương, thực sự là vô địch.

“Bụp bụp”

Lần này thần sơn giáng thẳng vào người Lí Uyên, làm cơ thể tiên phong đạo cốt của lão gãy mất mấy cái xương, làm lão không ngừng ói máu, nhìn đã biết là không chịu đựng được lâu nữa.

Đối mặt với địch nhân, Thần Nam không chút thương xót, dưới tình huống này còn có cái nhân của đàn bà, thì chẳng khác gì tự đào hố chôn mình.

Thần sơn đánh bay Lí Uyên xuống đất, sau đó cành lá xanh biếc của định địa thần thụ xao động, phát ra lục sắc quang hoa thần bí, sau đó bật rễ bay lên. Những chiếc rễ gân guốc như những con rồng bao bọc lấy Lí Uyên, một cỗ năng lượng sinh mệnh nhanh chóng bị hút vào thân cây.

“A, quang minh đại thần côn tị thượng” tiểu long kinh ngạc hô lớn.

Một lúc sau, định địa thần thụ thả Lí Uyên ra, lúc này nhất đại cao thủ đã hoá thành một cái xác khô, không có chút sinh mệnh nào

Định địa thần thụ lại bay về trung tâm của nội thiên địa, những chiếc rễ lại cắm vào trong đất, toàn thân cây càng thêm xanh bóng, thần quang lấp lánh.

“A, mau xem, nó lại kết một quả nhân sâm” Tiểu long kinh ngạc thốt lên.

Thần Nam giương mắt nhìn, chỉ thấy cành lá nhẹ nhàng rung động, một quả hình người trong suốt, quang mang lấp lánh đang đung đưa theo gió

“Đó là...” Đúng như dự đoán ban đầu, định địa thần thụ không ngờ đã thu hết nguyên anh của Lí Uyên, đó thật là một kiện bảo vật thần bí khó dò, sau này ắt phải có tác dụng không ngờ.

88. Chương 89 - Thánh Chiến Thiên Sư

Nguyên anh là do bốn mệnh nguyên khí của tu đạo giả hoá thành, là thể giao hoà của sinh mệnh và năng lượng được thật chất hoá, cảm giác của tu đạo giả có thể ngụp lặn trong đó, giống như một cơ thể khác của bọn họ, có thể mang theo tâm thần của tu đạo giả thoát ra khỏi bản thể, ngao du thiên hạ,

Nhưng, chỉ có những tu luyện giả tu vi cường đại mới dám để nguyên anh rời khỏi cơ thể. Những người khác không dám mạo hiểm. Bởi vì chỉ nguyên anh của những tu luyện giả tiếp cận phi tiên cảnh giới mới có thể có lực công kích cường đại, có thể tự bảo vệ mình.

Chỉ có các tu đạo giả đạt đến ngũ giai cảnh giới mới có thể luyện thành nguyên anh. Nguyên anh của tu đạo giả đạt đến lục giai cảnh giới đã rất cường đại. Hôm nay Lí Uyên gặp phải một đối thủ đáng sợ, lão biết không thể thoát khỏi nơi này, trước lúc chết muốn tự hủy nguyên anh nhưng không được như ý, bị định địa thần thụ luyện hoá mất.

Tiểu long nhìn Thần Nam đầy chờ đợi, lí nhí nói: “Ta...thật muốn thưởng thức một quả thủy tinh kia”. Nó đã thử mấy lần, nhưng không thể lại gần định địa thần thụ, chỉ có thể cầu viện Thần Nam.

Thần Nam cười lớn, vuốt vuốt cái sừng rồng đáng yêu của nó nói: “Đợi đến khi lần chiến đấu này hoàn toàn kết thúc, ta sẽ đáp ứng cái nguyện vọng tham ăn của ngươi”.

“A, thật là tốt”, Long bảo bảo cao hứng hò hét, nhưng sau đó nó bất mãn lắm lắm: “là thần long”.

Khi thi thể của Lí Uyên đột ngột rơi từ trên cao xuống, hàng vạn người dưới đất ồ lên. Mọi người không cách nào tưởng tượng ra, chỉ sau có một lúc, lục giai cường giả gần như vô địch, không ngờ đã biến thành một thi thể lạnh lẽo.

Mọi người đều vội vàng ngẩng đầu nhìn lên cao, chỉ thấy Thần Nam cùng tiểu long chẳng chút thương tổn đứng giữa không trung. Thắng bại đã rõ, ít nhất mọi người đều biết kết quả cuối cùng của cuộc chiến. Chỉ là mọi người không hiểu, vì sao vừa rồi bọn họ lại biến mất? Sau đó lại đột ngột xuất hiện, rốt cục đó là việc gì?.

Ở phía xa, Lí Nhược Lan vốn trọng thương rơi vào trạng thái điên cuồng. Cuồng nữ hiếu chiến đó nhìn thấy thi thể của nội tổ thân thiết của mình nằm trên đất, gần như điên cuồng bay lên từ lưng con khổng tước, tay cầm thần kiếm lao về phía Thần Nam.

Nhưng vào lúc này, một đạo hôi ảnh (màu xám) hoá thành một đạo điện quang, nhanh chóng lao đến trước mặt cản đường nàng. Người áo xám bạo phát một đoàn quang huy màu trắng vô tận, bao trùm lên Lí Nhược Lan.

Thần Nam hai mắt dường như thu nhỏ lại. Bởi vì...hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Người áo xám cấp Long Vũ dưới nách, giờ lại bắt sống Lí Nhược Lan.

Đây là...Thần Nam cảm giác có chút rối loạn, chỉ là hắn không nghĩ nhiều, lập tức lao về phía người áo xám. Long Vũ lâu ngày không gặp, giờ chìm vào trạng thái hôn mê. Nàng bị người bắt đi, làm sao Thần Nam lại không lo lắng cho được.

Lí Nhược Lan vốn bị trọng thương, so đó dễ dàng bị người áo xám có thể ngự không phi hành bắt được, hiện giờ cường nữ đó chỉ có thể trợn trừng mắt lên.

Thần Nam nhanh chóng bay đến trước mặt người áo xám, hắn lập tức cảm thấy một cỗ khí tức cường đại quen thuộc, cùng với thiên sứ chi tâm trên đỉnh đầu thần thụ, cùng phát ra khí tức thánh khiết hoàn toàn tương đồng. Lại thấy người áo xám là một nữ tử Tây phương khoảng 30 tuổi, hắn lập tức nhận ra

”Thiên sứ dám tự tiện xuống trần?”.

Do Long Vũ đang nằm trong tay đối phương, Thần Nam không dám lập tức phát ngôn bừa bãi

Người áo xám kinh ngạc, ả không hề đáp câu hỏi của Thần Nam, mà lại nói: “Người này là kẻ thù của người, ta bắt ả không liên quan gì đến người”.

Thần Nam không dám để người áo xám biết được mình quen Long Vũ, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Người thân là thần linh Tây phương, vì sao lại lên vào Đông phương, hơn nữa còn bắt cóc nữ tử của Đông thổ”.

“Đó.” thiên sứ áo xám cứng họng, không nói được câu gì

Đúng vào lúc này, từ phía xa hào quang ngũ sắc lấp lánh, một đám mây mang theo một dáng vẻ mê người nhanh chóng bay đến, người đó hét lớn: “Xem lần này người chạy đi đâu?”.

Thiên sứ áo xám sắc mặt đại biến, muốn lập tức đào tẩu. Nhưng Thần Nam làm sao để ả được như ý, nhanh chóng chặn đường ả. Đồng thời tiểu long cũng đem thần long khí tức cường đại khoá chặt ả.

Dáng vẻ áo trắng mỹ miều chân đạp mây ngũ sắc chớp mắt đã tới gần, hét lớn: “Vì sao người bắt cóc đồ nhi Long Vũ của ta? Hơn nữa, người vốn là trung giai thiên sứ của Tây phương, vì sao dám tự tiện vào Đông thổ, lẽ nào các người đã quên mất định ước của năm đó.

Lúc này một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi, dung nhan hoa lệ, đẹp không gì so sánh được xuất hiện. Thần Nam có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao long vĩ trở thành đồ đệ của vị phụ nhân cao thâm khó dò trước mặt.

Vào lúc Thần Nam đang quan sát phụ nhân cao quý đó, đối phương cũng đang quan sát hắn, Thần Nam còn chưa kịp mở miệng, phụ nhân xinh đẹp đã cất tiếng.

“Người là Thần Nam”.

“Vâng, tiền bối là...”

“Ta là sư phụ của Tiềm Long, bây giờ là sư phụ của Vũ nhi”.

“a...” Thần Nam thực sự kinh ngạc, ngày trước Tiềm Long tuổi trẻ, đã có triển vọng trở thành Đông thổ đệ nhất nhân, người này không ngờ lại là sư phụ của hắn...hơn nữa, bây giờ lại thành sư phụ của Long Vũ, thật...”

“Long nhi đáng thương, nó không có được vận may như người, không ngờ lại mất tích trong tử vong tuyệt địa” Phụ nhân phong tư tuyệt thế lúc đề cập đến Tiềm Long quả thật rất thương tâm

“thiên sứ kia vì sao lại bắt cóc Long Vũ” trước mắt, Thần Nam quan tâm nhất là Long Vũ, không nhịn được cất tiếng hỏi.

“Ta vốn muốn đem Vũ nhi về Tiên sơn, dạy nó pháp môn tu luyện. Nhưng nghe nó nói người sẽ tiến hành để vương chi chiến tại đây, không yên tâm được, liền cầu xin ta đến đây gặp người một lần rồi đi. Ai ngờ ta sơ suất một chút, tên thiên sứ thánh nhập kia liền bắt mất nó. Rất cực vì sao, đến bây giờ ta vẫn chưa rõ”.

Thần Nam trong lòng cảm động. Long Vũ cầu xin sự phụ của nàng tới đây, có lẽ là sợ mình xảy ra chuyện không hay, muốn xin vị kì nhân có thực lực cao tuyệt này vào lúc khẩn cấp ra tay cứu hần.

Nhìn thiên sứ áo xám trước mặt, Thần Nam đại nộ, không hiểu sao ả lại bắt cóc Long Vũ, bây giờ lại muốn bắt Lí Nhược Lan, có chút gì đó không bình thường.

Tiểu Long cũng rất có thiện cảm với Long Vũ, không nhịn được ngọng ngội nói: “Đám khi phụ Long Vũ muội muội, thật là tội ác không thể tha thứ”.

Hai đại cao thủ cộng thêm một con thần long, vây lấy thiên sứ áo xám ở giữa, cường đại khí tức làm ả lạnh cả người, cuối cùng bức bách ả đành phải cúi đầu nói: “Có chỗ nào mạo phạm xin các vị bỏ quá cho. Ta đối với người mà các ngươi gọi là Long Vũ tuyệt không có ác ý. Các vị đã nhìn ra thân phận của ta, ta cũng không giấu diếm nữa. Ta đúng là một trung giai thiên sứ của Tây phương thiên giới. Còn vì sao ta bắt hai nữ tử này, vì bọn họ có khả năng là tây phương thánh chiến thiên sứ chuyển thế.”

Nhìn dáng vẻ của ả không giống như đang nói đùa, Thần Nam có chút kinh ngạc hỏi: “Thánh chiến thiên sứ là cái gì? Các ngươi bằng vào cái gì mà đoán được thân phận của hai người này?”>

Sự phụ của Long Vũ cũng nhíu mày nói: “Thánh chiến thiên sứ là tồn tại còn cao hơn cả sĩ thiên sứ trong truyền thuyết, ta cường giả cao cấp nhất trong các loại thiên sứ, thậm chí có thể sánh ngang với chủ thần, đương nhiên số lượng cực ít”.

Thần Nam trong lòng chấn động, đồng thời có cảm giác kì quái, Long Vũ không phải là một thánh chiến thiên sứ chứ? Hần lảo lảo trong lòng, nhưng lập tức bình tĩnh, làm sao có thể chứ? Lí Nhược Lan, nữ nhân điên cuồng đó còn giống thánh chiến thiên sứ chuyển thế hơn”.

“Các ngươi làm sao có thể xác nhận bọn họ là thánh chiến thiên sứ chuyển thế chứ” Thần Nam hỏi.

Thiên sứ áo xám nói: “Thiên chiến hơn một ngàn năm trước, đã từng cuốn theo bao nhiêu cường giả. Trong đó có một vị thánh chiến thiên sứ ngã xuống tại Đông thổ. Trí tuệ nữ thần dự báo, vị thánh chiến thiên sứ đó tại Đông thổ không ngừng luân hồi, nhưng đến kiếp này sẽ tỉnh lại. Thông qua tinh thần dự đoán của Trí tuệ nữ thần, vị thánh chiến thiên sứ đó khoảng 20 tuổi, có thiên phú siêu tuyệt, dần dần hồi tỉnh, khẳng định sẽ trở thành nữ tử trẻ tuổi có thực lực và tiềm lực tốt nhất. Do đó...”

“Do đó các ngươi lập tức có ngay mục tiêu”. Sắc mặt sự phụ của Long Vũ lạnh lẽo, mặc dù đối phương là một thần linh, nhưng tu vi đạt đến mức của bà, sớm đã không còn kính thần lễ tiên. Bà là loại người chỉ tin vào thực lực của mình. Bà nói: “các ngươi xác định bao nhiêu mục tiêu?”.

“Thông qua những thông tin chi tiết từ trước đến nay, cuối cùng xác định có chín mục tiêu”.

Thần Nam hỏi: “Là những ai”

“mộng khả nhi, lí nhược lan, long vũ, đông phương phương hoàng, đồ linh.....”

Thần Nam kinh ngạc, những người mà thiên sứ áo xám đề cập, quá nửa đều những người mà hần biết, hần lạnh lùng nói: “Những nữ tử đó đều là nhân vật phong vân của Đông thổ, nếu như các người bắt hết họ đi, không sợ dẫn đến cuộc chiến giữa Đông Tây phương hay sao?..

“Ta không nghĩ là nghiêm trọng đến thế”. Thiên sứ áo xám giải thích: “Chỉ cần 1 ngày, chúng ta có thể phân biệt được số bọn họ ai thực sự là thánh chiến thiên sứ chuyển thế, chúng ta sẽ ngay lập tức thả những người còn lại ra.

Sự phụ của Long Vũ lạnh lùng nói: “Các ngươi vi phạm hiệp nghị của ngàn năm trước, bất kể là thiên sứ gì đều không được tùy ý tiến vào Đông thổ. Đó chính là sự gây hấn với tôn nghiêm của Đông thổ cường giả. Nên biết, đông thổ có những tồn tại, đến chư thần của thiên giới cũng không nguyện ý động vào, thiên sứ bọn ngươi...hắc hắc...”

Thiên sứ áo xám vội giải thích: “Đây cũng là chuyện cực chẳng đã. Tây phương thiên giới phát sinh biến cố. Huyết thiên sứ Tập Lí Tư, đầu sỏ cường đại nhất của ma thần môn, sống lại từ ma thần tể đài. Thực lực cân bằng giữa chính nghĩa và tà ác không còn. Do đó, chính nghĩa chủ thần rất cần chiến sỹ cường đại nhất quay về. Nhưng các vị thánh chiến thiên sứ đã ngã xuống từ lâu. Bây giờ chỉ còn có thánh chiến thiên sứ luân hồi tại đông thổ sắp tỉnh giấc. Do đó chúng tôi mới đành phải vượt biên tìm kiếm.

89. Chương 90 - Đệ Tử Phiêu Miểu Phong

Nhưng vào lúc này, Đỗ Linh đang cười trên con khổng tước khổng lồ đột nhiên hét lên thất thanh, một bóng áo xanh cặp lấy nàng bay lên trời, chớp mắt đã biến mất.

Đồng thời, thiên sứ áo xám bị bao vây cũng lợi dụng phút thất thần của Thần Nam và mỹ phụ, nhanh chóng bay lên. Nhưng ả vừa bay được vài chục trượng thì bị Long bảo bảo nhanh như chớp cản đường.

Thần Nam và mỹ phụ phản ứng nhanh tức giận, nhanh chóng bay lên. Thiên sứ áo xám thầm kêu hồng bét, ả cảm nhận được sát ý cường liệt của hai người, liền ném Long Vũ và Lí Nhược Lan về hai phía, muốn phân tán sự chú ý của hai người và một rống ào ào.

Tuy nhiên ả đã tính sai, bây giờ Long Vũ không còn trong tay ả, Thần Nam không còn sợ gì nữa.

Nội thiên địa của hắn đã sơ thành, chu vi khoảng ba trăm trượng. Nếu như thông một đường với thế giới hiện thực, có thể rộng đến chu vi ba trăm trượng. Sau khi đón lấy Long Vũ (sao sư phụ lại không đón đệ tử nhỉ) cánh cửa nội thiên địa của hắn lập tức khai mở. Thiên sứ áo xám còn đang nghĩ mình may mắn đào thoát, ai ngờ chớp mắt đã đâm đầu vào tiểu thế giới của Thần Nam. Long bảo bảo cũng lập tức tiến vào.

Phía sau, mỹ phụ phản ứng hít một hơi dài than : “Hậu bối đáng sợ”.

Cánh cửa không gian đóng lại. Thần Nam, Long Vũ, thiên sứ áo xám, Long bảo bảo, đều bị phong bế vào trong.

Lí Nhược Lan bị thiên sứ áo xám ném ra xa, không rơi vào phạm vi bao phủ của nội thiên địa. Cuồng nữ sau khi khôi phục tự do liền tỉnh lại, quay đầu chăm chú nhìn xuống, rồi bay đi.

Những người quan chiến bên dưới sôi lên. Trong một giờ ngắn ngủi, bọn họ đã được nhìn thấy vài tu luyện giả biết bay. Đối với bọn họ mà nói thì thật là chấn động rất lớn. Cuối cùng không ngờ lại nhìn thấy không gian phá toái, ba người một rống tiến vào đó. Dù sao, có một số tu luyện giả tiên bối đã phần nào hiểu được một chút, từ từ nghĩ ra nguyên nhân cái chết của Lí Uyên.

Tại thần giới Tây phương, thiên sứ cấp thần là công cụ chiến đấu do chủ thần tạo ra, số lượng vô cùng nhiều, thân thể là do ánh sáng tạo thành, là loại năng lượng thuần túy, tu vi không cao, so với ngũ giai tuyệt thế cao thủ của nhân loại không phân cao thấp, là công cụ chiến tranh thuần túy. Nếu như muốn tiến vào cấp độ trung giai thiên sứ có cơ thể huyết nhục, cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Trung giai thiên sứ thực lực có một khoảng cách rất lớn đối với thiên sứ cấp thấp. Tu vi của bọn họ nếu như tính theo đẳng cấp tu luyện của nhân gian giới mà phân loại, tất cả đều từ lục giai trở lên. Không ít kẻ còn tiếp cận cảnh giới lục giai đại thành. Trong đó có rất nhiều cường giả tuy chưa đạt đến cảnh giới tiên cấp cao thủ, nhưng khoảng cách không phải là quá xa.

Quan trọng nhất là trung giai thiên sứ có cơ thể huyết nhục, có thể coi là sinh mệnh hoàn chỉnh. Từ đó tốc độ tu luyện so với thiên sứ cấp thấp cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Không nghĩ ngờ gì, ba thiên sứ mà Thần Nam tiêu diệt trước đây, tu vi đều gần đạt tới lục giai sơ cấp, đều là những kẻ yếu nhất trong trung giai thiên sứ. Thiên sứ áo xám mà hắn bắt được ngày hôm nay cũng trong số đó. Các vị thiên sứ cao cấp phái bọn họ đi, sợ phát sinh những tình huống như thế, sẽ làm tổn thất lực lượng của thiên giới, do đó mới phải đi một vài trung giai thiên sứ yếu nhược, bởi vì thực lực của bọn họ cũng đủ để đối phó với những nhân vật mục tiêu.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, số phận của trung giai thiên sứ có thể đoán trước được. Thần Nam nhanh chóng dùng ngọn thần sơn do mảnh vỡ của cổ thuần hoá thành, đem ả trấn áp, sau đó bắt đầu tra khảo các vấn đề của thiên giới, cùng với những điều mơ hồ mà hắn rất muốn điều tra. Nhưng hắn bị thất vọng. Trung giai thiên sứ biết quá ít, căn bản không hiểu trong quá khứ xa xưa rốt cục là đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, trên đỉnh địa thần thụ lại có thêm một quả thiên sứ chi tâm.

Sau khi giết chết thiên sứ, Thần Nam cảm giác bản thân có chút tàn nhẫn. Nhưng ngay lập tức hấn gạt ý nghĩ đó đi. Trong thời loạn thế mạnh được yếu thua này, không giết người sẽ bị người giết. Nếu như hấn thả ả thiên sứ đi, cái đời hấn có thể là một phen báo thù điên cuồng. Chỉ bằng mình sớm tàn nhẫn tiêu diệt cái nhân tố nguy hiểm đó đi.

Đem thi thể nữ tử bị thánh nhập vất đi, Thần Nam liền cứu tỉnh Long Vũ.

Long Vũ vĩnh viễn phong lưu tiêu sái như vậy, khuôn mặt rạng ngời như ngọc không hề có chút sợ hãi, biểu hiện vô cùng ung dung. Nàng ôm lấy tiểu long âu yếm, đến lúc tên tiểu quỷ dấy dựa không thở được mới chịu bỏ ra, nở một nụ cười tươi như hoa nở: “Xem ra là các người cứu ta, tiểu long đáng yêu, đa tạ người, còn Thần Nam nữa, cảm ơn huynh. Thật không ngờ dưới tình huống thê thảm như vậy lại gặp lại huynh”.

Sự phụ của Tiềm Long một trăm năm trước từng nợ Long gia một món nợ ân tình. Do đó bà rất quan tâm đến Long gia. Nghe tin Tiềm Long ngộ nạn, bà thật sự đau lòng, cuối cùng vô ý gặp Long Vũ trên giang hồ, kinh ngạc trước thiên tư của nàng, sau đó biết nàng là hậu nhân của Long gia, liền lập tức thu nàng làm đồ đệ.

Long Vũ đương nhiên không bỏ qua cơ hội như thế, nàng sớm đã biết sự phụ của Tiềm Long ca ca là một vị kì nhân.

Thông qua câu chuyện của Long Vũ, Thần Nam kinh ngạc, sự phụ hiện giờ của nàng, không ngờ lại là người của Phiêu Miểu phong.

Cần biết Phiêu Miểu phong hơn vạn năm trước đã là một nơi vô cùng thần bí, truyền thuyết đó là một tiên địa do tiên thần giới thiết lập tại nhân gian, là một bí địa nối giữa tiên thần giới và nhân gian giới, bình thường không có quan hệ gì với phàm tục giới. Chỉ có những cường giả cực đại mới vô tình gặp qua người của Phiêu Miểu phong.

Nhưng Thần Nam lại tin rằng Phiêu Miểu phong thực sự tồn tại trên thế gian. Bởi vị cha của hấn, Thần Chiến, sau khi đánh khắp thiên hạ không địch thủ, đã từng tiến vào Phiêu Miểu phong, sau đó ung dung thoát ra. Không ngờ một vạn năm sau bọn họ vẫn còn truyền đến giờ, làm sao hấn không chấn kinh cho được.

Long Vũ thần thái rực rỡ, cười trên lưng thần linh long dài gần hai mươi trượng, bay ra khỏi nội thiên địa của Thần Nam. Thân ảnh phiêu dật, khí chất bất phàm, như một tiên nữ.

Từ xa, tiểu công chúa vô cùng ghen tị nói: “Khả Nhi tỷ tỷ, tỷ nói xem vì sao con thần linh long kia lại đi với tên xú bại hoại đó? Vì sao nó không chọn muội làm chủ nhân, thực là tức chết đi được”. Tiểu công chúa bất mãn than thở.

Mộng Khả Nhi không nói gì, nàng im lặng nhìn Thần Nam ở phía xa, thần sắc phức tạp, nhưng rất nhanh trở lại vẻ bình tĩnh ban đầu.

Long Vũ như tiên nữ cười rong bay cao, vô số thiếu nữ bên dưới ghen tị, vô số thanh niên nam tử mắt chớp chớp miệng dấp dấp. Lúc này, hình ảnh của Long Vũ đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng những người trẻ tuổi. Hàng chục năm sau, những người đó nhớ lại đoạn hồi ức đó, vẫn còn cảm khái: “Giá như năm đó có thể cùng trò chuyện với tiên nữ đó, một câu thôi cũng được”.

Thần Nam khai mở nội thiên địa, hái một quả thiên sứ chi tâm tặng Long Vũ. Dùng dằng chia tay, cuối cùng Long Vũ cũng theo sự phụ rời đi, nhưng bên tai Thần Nam vẫn còn vang vọng câu nói cuối cùng của nàng: “Phiêu Miểu phong ở trên Đông hải...”

Tây phương thần giới rốt cục phái bao nhiêu thiên sứ tới phương đông tìm kiếm thánh chiến thiên sứ? Thần Nam không biết, nhưng nhìn thấy Mộng Khả Nhi ở phía xa vẫn bình yên vô dạng, có thể khẳng định số thiên sứ đó không nhiều. Hơn nữa hấn có cảm giác mấy thiên sứ thực lực không cao mà hấn tiêu diệt lần trước, cùng với hai thiên sứ xuất hiện hôm nay không phải là cùng một nhóm.

Thần Nam bỏ qua những ý nghĩ đó, ngự không phi hành bay xuống phía dưới. Hiện giờ nhân vật chính của đề vương chi chiến chỉ còn hấn và Đông Phương Trường Minh. Đây là lúc cần kết thúc, bởi vì chờ đợi hấn là những địch nhân còn cường đại hơn - những kẻ địch ở Đổ gia huyền giới.

Bất kể vừa rồi ở trên không có lực giai cao thủ đại chiến, nhưng công pháp kì dị của Đông Phương Trường Minh vẫn hấp dẫn không ít sự quan tâm của các quan chiến giả.

Lúc này Tử kim thần long có phần thê thảm, nó vạn lần không ngờ đối thủ lại lợi hại như vậy. Cho dù là Thần Nam từ trên không lao xuống cũng bị công pháp của Đông Phương Trường Minh hấp dẫn.

Hôm nay Đông Phương Trường Minh không chỉ thể hiện uy lực vô thượng của tuyệt học Liệt thiên thập kích, mà còn thi triển một loại công pháp kì dị. Chu vi mười trượng xung quanh hắn hoa tuyết bay phấp phới, đất trời một màu trắng xoá, giống như là mùa đông đã đến. Trên mặt đất cũng đã tích tụ một lớp tuyết dày.

”Gao...lại là chiêu đó, ta &#^*^Q

tiếng chửi rủa của Tử kim thần long đột nhiên ngừng lại, mười trượng chuồng của Đông Phương Trường Minh như sóng biển vỗ bờ, băng tuyết vô tận cuộn tròn trong kinh khí, bao bọc lấy Tử kim thần long. Khi mười đạo sóng khí biến mất, giữa tròng lưu lại một khối băng khổng lồ. Còn con rồng du côn thì bị đóng băng ở trong đó.

Đông Phương Trường Minh mái tóc dài trắng như tuyết, ngoại trừ đôi mi màu đen, còn lại các bộ phận khác của y đều trắng như bạch ngọc (đáng nhẽ phải bạch tạng), giống như một khối điêu khắc bằng băng, lấp lánh quang mang lạnh lẽo.

Không ngờ Đông Phương Trường Minh lại có tuyệt học như thế, khiến Thần Nam cảm thấy kinh dị

“Bùm”

Khối băng khổng lồ vỡ tung, Tử kim thần long từ trong bay ra, hét lớn: “Đóng băng làm Long đại gia ta chết mất, ta*&^*#&^...tiểu tử hỗn xược kia, ngươi có thể đổi loại công pháp khác được không, cứ thế này không giết được Long đại gia đâu, chỉ là cứ đông lại thế này làm rồng không chịu được, làm rồng tức chết mất, công pháp đáng chết”.

Lực sát thương của công pháp này của Đông Phương Trường Minh lớn tới mức khó tưởng tượng. May mà Tử kim thần long có thân thể siêu phàm thoát tục, đối lại là tu luyện giả của nhân loại thì có lẽ đã bị đông cứng rồi vỡ thành từng mảnh.

Chu vi trong phạm vi trăm trượng đã bị băng bao phủ, có thể tưởng tượng Tử kim thần long bị đóng băng mấy lần, nếu không con rồng du côn cũng không mất mặt chửi bới như vậy.

Thần Nam từ trên cao đáp xuống đất, nói với Đông Phương Trường Minh: ”cuộc chiến từ vạn năm trước kéo đến bây giờ đã đến lúc kết thúc.

90. Chương 91: Ấp Trừng Trả Nợ

Thần Nam trầm mặc, nhớ lại đại chiến lần trước, Đông Phương Trường Minh đã cầm chân Đỗ Hạo giúp hắn giảm bớt một phần áp lực để có cơ hội đấu một trận công bình với hắn.

Tuy y là sinh tử đại địch trong quá khứ nhưng hắn phát hiện được đối phương cũng có khí chất đặc biệt như mình, hơn nữa cả hai đều là người từ vạn năm trước, vì nguyên nhân đặc biệt nào đó mà sống lại, có thể coi là “cùng một hạng người.”

Bất quá hiện thời y đang chán nản cực độ, chỉ khi chiến đấu y mới quên hết quá khứ, đó cũng là động lực sống duy nhất của y. Nhưng thấy Thần Nam vượt lên quá xa, y biết mình không còn hi vọng tranh đấu với địch thủ nữa.

“Đông Phương Trường Minh, ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi tiếp được ta một chiêu, ta sẽ chờ ngươi đạt đến lực giai, thất giai linh vực.” Thần Nam bay lên cao, hữu chiêu chậm chậm ép xuống: “Nếu ngươi không chết, hi vọng ngươi tra ra được chân tướng ‘thiên biến’ vạn năm trước.”

“Àm.”

Thần Nam ẩn chưởng xuống, không quay lại mà lao vút lên trời, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo theo sát hai bên, nhanh chóng khuất bóng.

Hơn mười vạn khán giả kinh ngạc vô cùng, một địa quật tối om rộng chừng ba trượng xuất hiện trước mặt họ, nhìn kỹ liền nhận ra hình dạng giống hệt một bàn tay khổng lồ.

Không hiểu Đông Phương Trường Minh bị hấn đánh tan thành tro bụi hai vùi sâu dưới địa quật mà mất tích khỏi tầm mắt khán giả. Hơn chục vạn người lặng ngắt, đó là sức mạnh vô địch của lực giai cao thủ! Mộng Khả Nhi thấy Thần Nam lướt qua trên không, sắc mặt phức tạp vô cùng, cuối cùng không nhẫn nại được mà xuất thủ.

Nàng đứng trên một cây phi kiếm, liên đài và chín cánh sen dưới chân bay lên, chụp lấy Thần Nam. Đài sen và cách sen phình to gấp trăm lần che kín một người, hai rồng rồi chậm chậm co lại, hóa thành hoa lôi tương đương nắm tay, triệt để giam giữ Thần Nam ở trong.

Sở dĩ nàng dám mạo hiểm xuất thủ bởi trước khi nàng đến dự trận chiến đế vương, mấy vị trưởng lão tu vi cao thâm mặc trắc của Đạm Đài thánh địa liên thủ thi pháp, truyền sức mạnh siêu tuyệt của họ lên đạo gia chí bảo ngọc liên đài.

Hiện tại thấy ngọc liên đài thật sự phong ấn được Thần Nam trong lúc hấn bất cẩn, vẻ mặt nàng thoáng hiện nét cười.

Tiểu công chúa đứng bên cả kinh: “A...Khả Nhi tỷ tỷ đúng là lợi hại, lại...bắt sống được Thần Nam, tốt quá rồi! Chúng ta phải dùng Thần thiết tỏa liên trời hấn lại, dùng roi da quất một trăm cái, bôi hạt tiêu, sấp ong, mật ong lên người hấn, để Tiểu Ngọc từ từ xử lý hấn.” Tiểu công chúa tà ác mỉm cười khoan khoái, không khác nào tiểu ác ma có cánh sau lưng, trên đầu mọc hai sừng.

“Bình.”

Tiếng nổ vang vọng, hoa lôi nhanh chóng phình ra, sau cùng bung nổ, cánh hoa văng đi bốn phương tám hướng. Thần Nam đã đánh bật cấm chế của đạo gia chí bảo mà thoát thân.

“A...” Tiểu công chúa kêu lên kinh hãi, đoạn nhanh chóng đưa tay bịt miệng.

Mộng Khả Nhi càng kinh hãi, không ngờ Thần Nam lại phá được cường tuyệt trận pháp do mấy vị trưởng lão liên thủ lập ra.

Thần Nam không nói tiếng nào, nhanh chóng mở nội thiên địa nhốt cả hai vào, đương nhiên Hổ vương Tiểu Ngọc cũng chung số phận.

“Ha ha ha...” Tử Kim thần long cười vang y hệt một lão yêu quái, nói với hai nữ tử vừa bị nhốt vào nội thiên địa: “Vừa nãy các người nói gì chúng ta đều nghe thấy, liên tưởng tà ác của ta là...grào...hay không thể tả được.”

Thần Nam nhanh chóng phong bế nội thiên địa, nhảy lên lưng Tử Kim thần long nói: “Chúng ta đến Côn Luân Yêu tộc thánh địa.”

Long Bảo Bảo nghe thế liền nuốt nước bọt ừng ực, bập bẹ cất tiếng: “Tuy mới rời khỏi mấy ngày nhưng đúng là nhớ nơi đó quá.”

Khán giả ở ngoài xa chỉ có vài ba tu luyện giả tu vi cao thâm nhìn ra tình huống, đa số mãi nhìn bàn tay dấu ấn của khổng lồ đến ngây ngẩn, hồi lâu mới bật lên tiếng hô động trời.

Đế vương chi chiến đã hạ màn, Thần Nam đương nhiên trở thành Đông thổ thanh niên đệ nhất cao thủ, giành được vương miện đế chiến.

Hấn và hai con rồng nhanh chóng bay về núi Côn Luân.

Côn Luânừng sừng, khí thế hùng vĩ, màu trắng bạc trộn với màu xanh biếc. Từ xa nhìn lại, núi Côn Luân ánh lên màu biếc, xuân ý nồng nàn, từ lưng núi trở lên đỉnh lại mênh mang tuyết trắng.

Trong núi kì hoa dị thảo đưa hương thơm ngát, các loài trân cầm dị thú tung tăng, không thẹn là nơi động thiên phúc địa.

Hắn và hai con rồng không phải mới đến lần đầu, nhanh chóng tìm được tọa tiêu của Yêu tộc thánh địa, lướt lên đỉnh núi tuyết, giữa tiếng gió lạnh gào rú, Tử Kim thần long đưa Thần Nam bay xuống vách đá.

“Vù”, thiên địa biến ảo, cảnh vật hoàn toàn bất đồng với băng tuyết thế giới bên ngoài, khắp nơi non xanh nước biếc, chim hót hương đưa mỹ lệ như tiên cảnh thế ngoại đào viên.

Tiểu long xem chừng không thoải mái lắm, ngoan ngoãn leo lên vai Thần Nam, hắn biết tiểu quái vật này vì gây họa mà phải trốn đi, thành ra mới ra vẻ ngây thơ như bây giờ.

Tử Kim thần long kêu vang: “Long đại gia về rồi...”

Nhưng đáp lại là hàng tràng mắng chửi:

“A... con rồng khôn kiếp lại quay về, giấu hết mọi thứ đi.”

“Xui thật, con rồng vô lại đáng chết quay lại làm gì.”

“Con rồng đáng ghét xấu xa lại đến gây họa cho chúng ta!”

.....

Tử Kim thần long vừa ngượng vừa phiền muộn, không ngờ nó lại trở thành kẻ không được hoan nghênh đến thế, bất quá nên trách nó quá ảo tưởng, lẽ ra phải sớm nghĩ ra tình hình.

Thấy Tử Kim thần long trở thành cái bia châm chích, Long Bảo Bảo chớp mắt mỉm cười, cảm giác mình không đến nỗi sa vào cảnh khó xử như con rồng du côn, bập bẹ lên tiếng: “Đại đức đại uy Thiên Long Bảo Bảo đã về...”

“Cái gì? Ở đâu? Nhất định phải bắt tên tiểu quái khôn kiếp ấy lại.”

“Mau đến đây, bắt con rồng xấu xa trộm thánh vật lại.”

.....

Tiểu long rút cổ lại. Tử Kim thần long cười vang: “Vẫn là bản thần long tử tế hơn người.”

Hắn và hai con rồng chậm chậm đi vào sâu trong Côn Luân Huyền giới, vùng thiên địa này bất kể địa hình nào cũng thấy kì hoa dị thảo, cảnh sắc mỹ lệ như mộng như ảo, quả là mảnh đất lành chốn thế ngoại.

Đi được chừng hai chục dặm, một dãy đình đài lầu các xuất hiện giữa vùng non nước, đó là nơi yêu tộc sinh sống.

“Soạt”, một đám đông yêu quái vây quanh, đồng thanh kể tội hai con rồng đến nỗi nước bọt văng tung tóe, thiếu điều xông lên liều mạng. May mà toán yêu quái này trời sinh đã nể sợ thần long bằng không đã có cảnh đổ máu. Đương nhiên cũng nhờ Đoan Mộc phái người đến truyền lệnh muốn gặp Thần Nam, mới giải cứu hai con rồng khỏi khó xử.

Sơn cốc xanh rờn, lầu đài điện vũ, nước chảy liu riu dưới cầu.

Trong một tòa đình đài có một thân ảnh xanh mờ mờ đứng yên, chính thị đại yêu ma Đoan Mộc lâu ngày không gặp. Thân ảnh chậm chậm bay lên, lao xuống tựa một gò núi.

“Chàng trai trẻ đúng là khiến người ta kinh ngạc, chỉ mấy tháng không gặp, cậu đã đột phá đến lục giai cảnh giới, quả là khó tin.”

Thần Nam liên tục chối rằng mình may mắn, khách khí một hồi mới xin lỗi Đoan Mộc rằng hắn quản giáo không nghiêm, suýt nữa khiến tiểu long hủy mất yêu chủ tương lai của Côn Luân, mong lão bỏ qua.

Đoan Mộc bật cười: “Ha ha...cậu đến đây ta đã đoán ra, tất nhiên trứng của thần diệu Phượng Hoàng vẫn an nhiên vô dạng, ta không truy cứu nữa. Bất quá lần này các vị không đến, ta cũng sai người ra ngoài tìm các vị bởi có một việc cần các vị giúp.”

Long Bảo Bảo suýt nữa phạm đại sai lầm, ít nhiều cũng thấy áy náy bèn hỏi: “Có việc gì cần bọn ta giúp?”

Đoan Mộc cười ha hả: “Quả thật cần tiểu thần long người giúp đỡ.”

Long Bảo Bảo quỷ quái có thừa, cảm giác có chuyện không ổn, nhìn Đoan Mộc với vẻ cảnh giác, cặp mắt to tròn lại chớp chớp, ấp ứng: “Ta có bản lĩnh gì đâu, cứ tìm con lươn kia kìa, lão vẫn thường bảo ta vô năng.”

“Chuyện là thế này, à, cần thần long ấp nở trứng của thần đế Phượng Hoàng.”

“Vù, vù.”

Hai con thần long nháy mắt đã mất tích, chạy không dám ngoái lại.

“Lão tặc đáng ghét.” Giọng nói bập bẹ của Long Bảo Bảo cất lên.

“Lão yêu ma đáng chết”. Giọng con rồng du côn vang lên cầu nhàu.

Hai con rồng tuy ở ngoài xa ôm đầy lòng oán hận nhưng tiếng than vẫn lại bị Thần Nam và Đoan Mộc loáng thoáng nghe được.

Thần Nam chỉ thấy lão yêu ma quả khiến người ta tắt tiếng, lại cần thần long ấp nở trứng của thần đế Phượng Hoàng, chuyện này...không phải trò đùa sao! Phượng Hoàng là thần đế, rồng là thần thú, hai đảng không có mấy may quan hệ! Hơn nữa yêu cầu Long Bảo Bảo hoặc con rồng du côn yên tâm ấp trứng, có khác nào đang đùa cợt.

Bất quá, hẳn biết lão yêu ma xưa nay cẩn trọng, nhất định có thâm ý.

91. Chương 92: Truyền Thuyết Về Phong Ma

Đoan Mộc bật cười: “Đều tại ta không nói rõ mới khiến chúng sợ chạy mất. Là thế này, từ thời viễn cổ, thần đế Phượng Hoàng đã là yêu chủ của Côn Luân thánh địa, sinh ra một quả trứng rồi tiêu tan, chưa kịp ấp nở ra Tiểu Phượng Hoàng. Bao nhiêu đời Yêu tộc đều tìm mọi cách nhưng không thể ấp nở được Tiểu Phượng Hoàng xuất thế. Cách đây ít lâu tiểu thần long tinh ranh dùng hoàng kim chân hỏa nướng trứng thần đế, tuy khiến cả yêu tộc thánh địa hoảng sợ nhưng sau đó, mấy lão yêu quái chúng ta phát giác trứng thần đế truyền ra những tia dao động sinh mệnh, rõ là điềm báo Tiểu Phượng Hoàng muốn xuất thế.”

Thần Nam há hốc mồm, không ngờ con rồng tham ăn lại khiến trứng thần đế có dao động sinh mệnh, đúng là... khiến người ta tắt tiếng. Hắn đã đoán ra là việc gì, bèn nói: “Đó là việc đáng mừng.”

“Đúng, là việc đáng mừng! Sau cùng chúng ta cũng hiểu cách nào mới khiến Tiểu Phượng Hoàng xuất thế. Phượng Hoàng thuộc hỏa phải có hỏa mới trùng sinh được, đời sau của thần đế phải có thần hỏa mới ấp được. Dưới gầm trời, chỉ có hoàng giả Long tộc và vương giả Kì lân mới có thần hỏa trời sinh, thần đế Phượng Hoàng không còn, chỉ có hai loài này mới khiến Tiểu Phượng Hoàng xuất thế được.”

“Ha ha...” Thần Nam nghĩ đến cảnh Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long phải bận bịu, không nén được bật lên tiếng cười.

Đoan Mộc nói tiếp: “Hai con rồng đó, một là ngũ trảo hoàng kim thần long, một là ngũ trảo tử kim thần long, đều thuộc nhóm hoàng giả trong long tộc. Dùng thần hỏa của chúng ấp trứng thần đế không gì thích hợp hơn.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ đi tìm hai tên gây họa đó về.” Thần Nam nén cười thay mặt hai con rồng nhận lời.

Hai con rồng lén vào tiên quả viên, còn đang hưởng thụ mỹ vị, nào ngờ đã bị Thần Nam bán đứng cho lão yêu ma.

Đoan Mộc rất quan tâm đến tiến cảnh tu vi của Thần Nam cùng những tao ngộ ở ngoại giới của hắn, Thần Nam cũng có nhiều điều muốn thỉnh giáo. Hai người đàm luận rất lâu.

Lúc kể lại chuyện thiên sứ đến đông thổ, Đoan Mộc nhíu mày: “Tây phương thiên giới xảy ra loạn, khẳng định sẽ di họa đến nhân gian giới, các thánh chiến thiên sứ đều rất hùng mạnh, ngàn năm trước ta từng tận mắt chứng kiến...”

Lão yêu ma không kể kĩ lưỡng, Thần Nam cũng không tiện hỏi gặng.

Lúc nghe Thần Nam kể hắn đã giết chết Lý Uyên của Loạn Chiến môn, Đoan Mộc liền động dung, tỏ ra ưu tư: “Nên nhớ bất kể tu vi của cậu đạt đến cảnh giới nào, cũng ngàn vạn lần không nên tự tiện xông vào Loạn Chiến môn. Giờ đã kết thành huyết cừu với chúng, ta e tương lai sẽ xảy ra chuyện không hay.”

Thần Nam nghi hoặc: “Loạn Chiến môn có gì mà đáng sợ, hiện tại họ đã đạt đến lục giai cảnh giới, quyết không sợ chúng.”

Lão yêu ma tỏ ra nghiêm túc, lắc đầu: “Hiện tại cậu đã tiến vào cảnh giới lúc giai, biết được thể gian còn có những không gian sở tại đặc thù như Huyền giới. Nhớ lại những cao thủ tục thể trong quá khứ, chắc chắn mấy ai đáng cho cậu để mắt, từ này về sau cậu sẽ tiếp xúc với người trong Huyền giới, tu vi của họ chắc cậu cũng biết. Nhưng Đông thổ mệnh mông, có mấy ai thật sự vô địch khắp các Huyền giới, thậm chí khiến các thiên giới thần tiên phải kiêng dè? Ta cho cậu biết một người, là Phong Ma của Lý gia.”

“Cái gì?” Thần Nam vô cùng kinh ngạc, Lý gia quả nhiên có một vô địch Phong Ma, đúng là vượt khỏi ý liệu của hắn.

Đoan Mộc lại nói: “Công pháp của Loạn Chiến môn vô cùng đặc biệt, người toàn phái cơ hồ diên sạch, đến đâu cũng không ngừng khiêu chiến, thành ra rất dễ đắc tội với người trong tu luyện giới, tạo thành công phần mà bị diệt phái. Nhưng họ lại là môn phái cổ xưa bậc nhất tu luyện giới, từ viễn cổ lưu truyền đến nay mà chưa bao giờ thật sự bị diệt, cậu có biết vì nguyên nhân gì không?”

Thần Nam lắc đầu.

Lão yêu ma giải thích: “Chính vì Phong Ma đang ngủ say trong Lý gia Huyền giới, nghe nói đó là một người pháp lực thông thiên, sớm đã phá toái hư không mà gia nhập tiên thần giới, nhưng lại ngủ say tại nhân gian, được coi là nhân vật từ viễn cổ.”

Thần Nam rung động, bởi hắn nhớ lại một nhân vật trong truyền thuyết, từ vạn năm trước từng có một gã diên hoành hành tu luyện giới, gần như không có đối thủ! Sau khi gã diên đó quy ẩn ba trăm năm, nhất đại thiên kiêu Thần Chiến mới xuất thế, vì thế phụ thân hắn không có duyên đấu một trận với gã diên nọ.

Nhưng hậu nhân của gã diên đó đều là những nhân vật không dễ trêu vào, trong thời đại của Thần Chiến, truyền nhân của gã là một nhân vật đạt đến mức phá không phi tiên, ngay cả khai phái tổ sư Đạm Đài Tuyền của Đạm Đài thánh địa lúc bỏ võ tu đạo đã bái làm môn hạ nhân vật đó.

Đông Phương Trường Minh cũng nói công pháp của Lý Nhược Lan rất giống gã diên vạn năm trước, lại nhớ đến đoạn đối thoại kỳ quái giữa Mộng Khả Nhi và Lý Nhược Lan cùng công pháp giữa hai người có những nét tương đồng, rồi?t cuộc Thần Nam cũng hiểu, Loạn Chiến môn quả thật do gã diên vạn năm trước truyền lại.

Chỉ là hắn không ngờ gã diên này còn sống, vẫn ngủ say tại Lý gia Huyền giới! Đó... là một vô địch cường giả từ thời viễn cổ sống đến giờ! Chả trách Đoan Mộc lại nói gã mới là kẻ vô địch chân chính dưới gầm trời, nhân vật cỡ đó có đánh lên thiên giới cũng không mấy ai trêu vào được.

Đoan Mộc nói: “Thử nghĩ xem vì sao Đông thổ hoàng tộc cuồng vọng thể lại chịu kết minh với Loạn Chiến môn? Bởi chúng xem trong Phong Ma đang ngủ kia.”

Cái tên Phong Ma đã in sâu vào óc Thần Nam, bởi đó là nhân vật có thể chân chính xưng vô địch, hắn hỏi: “Phong Ma đã bao lâu không xuất thế, ta thật sự muốn thỉnh giáo gã những việc từ vạn năm trước.”

“Vô dụng thôi.” Đoan Mộc nói: “Người Lý gia cũng không biết Phong Ma ngủ say tại nơi nào trong Huyền giới của chúng. Tám ngàn năm trước chúng tu luyện giả đánh vào tận Lý gia Huyền giới khiến chúng lâm vào cảnh diệt phái, ngay lúc đó Phong Ma xuất thế, tung ra kinh thiên nhất kích đánh bại gần hết tu luyện giả xâm nhập, từ đó mọi người mới biết nhân vật trong truyền thuyết vẫn còn ở nhân gian. Năm ngàn năm trước, rất đông tu luyện giả lại tiến vào Lý gia Huyền giới, trong lúc Lý gia sinh tử tồn vong, Phong Ma một lần nữa xuất thế, tiêu diệt phần lớn các Huyền giới cường giả. Lần này mọi người cuối cùng cũng biết Phong Ma thủy chung vẫn ngủ say trong Huyền giới Lý gia, từ đó họ có đấu với Lý gia cũng chỉ ở bên ngoài, không dám tiến vào Huyền giới nửa bước! Thành ra dấu cao thủ gia tộc này ở ngoài có chết sạch thì Huyền giới truyền lại vẫn không bị tuyệt hậu, qua hơn trăm năm, ngàn năm tu luyện sẽ lại hiện thế.”

Thần Nam thăm chặc lưỡi.

Vì nguyên nhân này hấn quyết định ở lại Côn Luân Huyền giới tu luyện, Đoan Mộc đã cho hấn biết, phối hợp tu vi hiện tại của hấn với nội thiên địa, đối diện với cao thủ mà muốn “giữ mình” không thành vấn đề nhưng thật sự muốn tung hoành thiên hạ, tốt nhất phải đạt đến lục giai trung cấp, hoặc lục giai đại thành cảnh giới.

Sức mạnh tối đa ở nhân gian là lục giai, nên nếu hấn muốn đạt đến lục giai đại thành cảnh giới, phải có nội thiên địa thần dị trợ lực, lúc đánh không lại có thể tùy ý tự phong ấn và hóa giải phong ấn như nhân vật cấp thần tiên, lúc đó mới chân chính vô địch tại nhân gian giới.

Bách Hoa cốc được dời đến yêu tộc thánh, bị cổ trận vây chặt, chỉ thấy tiên khí dày đặc nhưng không có nửa điểm tin tức của Vũ Hinh và Thần Hi. Thần Nam quanh quẩn ở đó rất lâu nhưng cuối cùng cũng đành cất bước.

Lúc hấn tìm được hai con rồng, cho chúng biết chuyện “ấp trứng”, con rồng du côn suýt nữa tạo phản, Long Bảo Bảo chạy vắt chân lên cổ. Hấn vội nói lại tình hình thật sự, Tử Kim thần long mới thôi nhe nanh múa vuốt ra oai, Long Bảo Bảo cũng lẳng lặng quay về.

“Ta ỉ¼,ỉ¼,ỉ¼,... Bực quá, long đại gia thật sự phải ấp trứng Phượng Hoàng sao. Nếu thế, ta thà đập đầu vào tường.”

Long Bảo Bảo vẫy vẫy đôi cánh hoàng kim: “Thần dạy phải bác ái, chúng ta nhất định phải nướng chín Phượng Hoàng thần dân... à, không. Giúp Tiểu Phượng Hoàng sớm xuất thế.” Con rồng tham ăn thậm chí nuốt nước bọt, hiển nhiên bệnh phàm ăn tái diễn.

Thần Nam không thực lòng yên tâm về hai con rồng, có trời mới biết chúng có “không cẩn thận” ăn mất trứng thần không.

Phượng Hoàng thần dân bắt quá chỉ lớn cỡ đầu người, hoa văn sắc sỡ, phát ra hào quang bảy sắc và khí tức thần thánh.

Sợ hai con rồng ăn mất chủ nhân tương lai của Côn Luân yêu tộc, Thần Nam đem trứng thần đến nơi hấn tu luyện để tiện bề giám thị trong lúc chúng phun thần long chân hỏa ấp trứng.

“Hóa ra Phượng Hoàng thần dân là thế này.” Hai mắt Tử Kim thần long phát quang, “phụt”, phun ra một đạo tử kim hỏa diễm.

“Ta rất hoài nghi không biết có nướng chín nó không.” Long Bảo Bảo phun ra một đạo hoàng kim thần hỏa.

Hấn và hai con rồng yên ổn ở trong yêu tộc thánh địa, mỗi ngày Thần Nam đều ngộ võ, hai con rồng trừ lúc ấp Tiểu Phượng Hoàng, lại đi khắp nơi gây họa.

Đến ngày thứ mười, Thần Nam mới nhớ ra một việc, vội vàng mở nội thiên địa, trong đó hấn đang giam giữ hai nhân vật trọng yếu.

92. Chương 93: Phượng Hoàng Xuất Thế

Hổ vương Tiểu Ngọc vừa thấy Thần Nam, lập tức gầm lên lao bổ vào hấn, mười ngày liền không ăn không uống khiến nó quá đói, không còn tinh thần nữa, giờ thấy kẻ gây họa vào, làm gì có chuyện ngoan ngoãn ngồi yên?

Thần Nam xuất ra Cầm Long thủ, trực tiếp ép Hổ vương thành thành con mèo mướp đoạn thu nó lại: “Lâu rồi không gặp, sắc hổ ngươi định chào hỏi ta kiểu đó hả? Ta biết ngươi còn ẩn tàng rất nhiều bí mật, lần này nhất định buộc ngươi phải tiết lộ.”

Tiểu công chúa và Mộng Khả Nhi đều bị đánh thức.

“A... xú bại loại, ta hận ngươi chết được! Mau thả chúng ta ra, chúng ta đói sắp chết rồi!” Tiểu công chúa xinh đẹp như thiên tiên, gương nanh múa vuốt xông tới.

Mộng Khả Nhi bạch y như tuyết trực tiếp hành động, chín cánh sen lướt tới chém vào “tặc tử đáng chết.”

Bất quá với tu vi hiện thời của Thần Nam, cả hai không làm gì được hắn, tiểu công chúa bị cầm cổ cách hắn ba trượng, giãy giụa như bị giam trong bùn lầy, cánh sen của Mộng Khả Nhi bị hắn trực tiếp giữ lại trên không.

“Ồ, ta thấy tinh lực hai người vẫn sung mãn lắm, ta không quá nhiều nữa, các vị tiếp tục tu luyện.” Nói rồi hắn thu Hổ vương Tiểu Ngọc lùi lại.

“Không được, bại loại quay lại cho ta, ta... đói lắm rồi, mau thả ta ra, ta nhận thua, ta cầu xin người, thật đấy, sau này sẽ không dám tìm người gây chuyện nữa.” Tiểu công chúa bị bỏ đói đến độ hoảng hồn, thấy Thần Nam định đi, tiểu ác ma bất đắc dĩ phải mềm mỏng.

Thần Nam vốn định giúp tiểu công chúa xác lập “nhân sinh quan”, bất quá vừa chạm vào ánh mắt Mộng Khả Nhi, hắn lập tức dẹp ngay ý định. Bất hai người chẳng qua là tức giận nhất thời, hiện tại hắn cảm thấy hơi lúng túng.

Hắn rời khỏi nội thiên địa, lúc vào mang theo rất nhiều đồ ăn, sau cùng lôi Hổ vương Tiểu Ngọc ra khỏi.

“Sắc hổ, hiện tại tạm thời khôi phục tự do, đi kiếm ăn ngay, có thời gian ta sẽ thăm vấn người mới được.” Thần Nam thả Hổ vương ra, biết nó không tài nào thoát khỏi Côn Luân Huyền giới được.

Hổ vương nhỏ xíu như con mèo múa may thị uy một hồi với Thần Nam, đoạn “vù” một tiếng, chạy ngay.

Ngày thanh tu luyện vô cùng bình đạm, thậm chí có phần khổ ải, Thần Nam ngồi thiền mười bữa nửa tháng là chuyện thường, mỗi lần tỉnh lại đều mang rất nhiều đồ ăn vào nội thiên địa.

Bị giam một tháng liền, tiểu công chúa thật sự hoảng sợ, lo rằng hắn sẽ nhốt mình ở đó cả đời. Tiểu ác ma triệt để chịu nhún, riêng Mộng Khả Nhi vẫn thế, không thêm để ý đến hắn, coi lần bị cầm tù này là lần cọ xát, cầmมั่น tu luyện trong nội thiên địa của hắn.

Thời gian ba tháng không dài cũng không ngắn, bất quá những tháng ngày nay mang lại cho Côn Luân yêu tộc vô vàn hi vọng. Dao động sinh mệnh từ Phượng Hoàng thần đàn truyền ra càng lúc càng mạnh mẽ, mọi thành viên yêu tộc đều biết Tiểu Phượng Hoàng sắp xuất thế.

Con rồng du côn và Long Bảo Bảo vì thế được coi là đại ân nhân của Côn Luân, hiện tại cả hai thường xuyên ngênh ngang vào tiên quả viên hưởng thụ, chúng yêu tuy ngấm ngấm nghiêng nhưng đành làm lơ, coi như không thấy gì.

Lúc hoàng kim thần hỏa và tử kim thần hỏa “nung đỏ” trứng thần được gần trăm ngày, quả trứng phát ra thất sắc thần quang vang lên những tiếng “răng rắc”, phảng phất như có tiểu sinh mệnh đang dùng lực đập vỏ trứng.

Côn Luân sơn tứ đại yêu ma Đoan Mộc, Nê Nhân, Ma Oa, La Sâm đều xuất hiện tại nơi Thần Nam tu luyện, tự trông nom trứng thần, sợ lúc Tiểu Phượng Hoàng xuất thế sẽ phát sinh bất trắc.

Lần đầu tiên Thần Nam được thấy ba lão yêu ma khác của Côn Luân sơn. Nê Nhân tuy danh chấn tu luyện giới cả ngàn năm nhưng trông bề ngoài thanh tú như một thiếu niên thuần phác vui tính, khó ai liên tưởng được nam tử trẻ tuổi thân thể gầy gò này lại là một trong những yêu ma lợi hại nhất thiên hạ.

Thần Nam không dám “trông mặt mà bắt hình dong”, cần nhớ “thiếu niên” thanh tú này từng huyết sát tám trăm dặm tại tu luyện giới, diệt gọn năm Huyền giới, được nhân sĩ Huyền giới coi là sát lục cuồng nhân.

Đại yêu ma La Sâm hóa thân cả ngàn vạn, đương nhiên đó chỉ là một truyền thuyết được khoa trương, bản thân lão hiếm khi rời Côn Luân Huyền giới, nhưng cũng có khá nhiều hóa thân, những nhân vật hàng đầu của nhiều thời đại đều do lão hóa thân thành, mà lần nào cũng đều chấn kinh tu luyện giới.

Lão yêu ma Ma Oa có thể dùng mấy chữ “thực lực sâu không dò nổi” để hình dung, ngàn năm trước từng đến tây phương gây loạn, suýt nữa bị phong ấn tại mười tám tầng địa ngục của Quang Minh giáo hội, nhưng đã thoát ra, giết chết vô số cao thủ, thủ đoạn dị thường tàn nhẫn, được công nhận là tà ác ma vương.

Đối diện với bốn lão yêu ma mạnh nhất thiên hạ, con rồng du côn vẫn nhơn nhơn, nói năng điên đảo theo đúng bản tính, nên biết nếu nó không vô tình bị mất long nguyên, thực lực tuyệt không thấp hơn bất cứ lão yêu ma nào, bằng không sao có thể là bạn hữu với Nê Nhân.

Long Bảo Bảo lại tỏ ra rất hiếu kì với bốn lão yêu ma, cặp mắt đảo đi đảo lại trên mình mấy lão bất tử, khiến đại yêu ma La Sâm khó chịu, nó vẫn thản nhiên nói toẹt ra suy nghĩ: “Ma Oa khẳng định là cấp mô tinh, Nê Nhân không cần nghĩ cũng biết, Đoan Mộc là lão thụ tinh, còn La Sâm là loại tinh quái gì nhỉ?”

Dám vô lễ trước mặt mấy lão yêu quái như thế chỉ e có mỗi con rồng tham ăn, bất quá giọng nói của nó vô cùng ngây thơ, hết một hải đồng, tứ đại yêu ma không tiện phát tác.

Thần hỏa đốt trứng thần diệu chẳng một trăm ngày, quả trứng lấp hào quang sau cùng xung phát ra tiếng “rang rắc”, vỏ trứng nứt ra một đường, hào quang bảy sắc bay vút lên mây cao, khói màu dày đặc lan khắp không gian, thân hình tứ đại yêu ma đồng thời chấn động, cả Côn Luân Huyền giới vang lên tiếng hoa hô rầm trời.

“Rắc, rắc, rắc.”

Vỏ trứng tiếp tục nứt, thất sắc thần quang càng cường thịnh, khí tức thần thánh lan khắp Côn Luân Huyền giới.

Con rồng du côn bĩu môi: “Thanh thể tạm coi là kinh nhân, bất quá so với ta năm xưa còn kém một chút.”

Long Bảo Bảo có vẻ lơ đãng, thấp giọng: “Sao ta không có ấn tượng gì về lúc xuất sinh nhỉ? Ấn tượng sao lại mơ hồ thế, kì quái thật.”

“Rắc, rắc, rắc.”

Trứng thần diệu bảy màu nứt toác, đột nhiên bùng lên khí tức vô cùng hùng hậu, một quang trụ bảy màu quán thông thiên địa, trong Côn Luân Huyền giới cơ hồ vươn lên một cây cột chống trời.

Luồng đại lực tràn ra, hất văng cả tứ đại yêu ma, hai con rồng cùng Thần Nam ra xa.

Hào quang chói lọi dần thu liễm, vỏ trứng vỡ nát vẫn lấp lánh hào quang, một con vật lớn cỡ nắm tay, toàn thân phủ lớp lông mềm như nhung màu hoàng kim đang thò đầu ngo nghiêng tứ phía.

“Đây là thần diệu Phượng Hoàng, cười chết mất, sao giống một con gà nhép thế nhỉ?” Con rồng du côn cười hắc hắc.

Con vật bé xíu vừa xuất sinh mơ hồ nhìn mấy kẻ kì quái, sau cùng đôi phượng nhãn mi lệ chăm chú nhìn Long Bảo Bảo toàn thân lấp lánh kim quang, trong mắt hiện rõ hào quang, bập bẹ gọi: “Mẹ, mẹ...” Đoạn lắc lắc lư lư vẩy lớp lông tơ vàng rực chạy đến chỗ Long Bảo Bảo.

Tất thấy tròn mắt, không ngờ nó vừa xuất sinh đã nói được tiếng người, nhưng quái dị hơn là lại gọi Long Bảo Bảo bằng mẹ.

Con rồng du côn cười văng óc, Long Bảo Bảo tỏ ra lúng túng, cặp mắt tròn hấp háy, tỏ vẻ bất mãn: “Dáng vẻ ta giống một con chim lắm sao?”

Tiểu Phượng Hoàng chạy đến gần con rồng tham ăn, đưa đôi cánh mềm mượt, thân ái ôm tiểu long, đồng thời liên tục cọ cọ mỏ.

“Mẹ, mẹ...”

“Ôi, Quang Minh đại thần côn trên cao, ta... ta thật không biết làm sao nữa.” Tiểu long ấp úng kêu lên, nó vốn con nít, giờ lại mọc thêm ra một con vật còn con nít hơn mò đến gọi nó bằng mẹ...

Tứ đại yêu ma tất tiếng, Thần Nam muốn cười mà không nổi, đành cố nén, chỉ duy con rồng du côn cười vang trời.

“Thần dạy, ta thật sự không phải mẹ người.”

“Đúng mà, con cũng...màu vàng, cũng...có cánh.”

Tiểu long vốn quỷ tinh linh mà giờ cũng bó tay, càng giải thích Tiểu Phượng Hoàng càng quẩn lầy nó.

Đoan Mộc bước tới nói với tiểu long: “Đừng lo, không lâu nữa Tiểu Phượng Hoàng sẽ biến thành Thất sắc Phượng Hoàng, dần dần sẽ phân biệt rõ ràng.”

“Ồ, tốt quá rồi!” Tiểu long cao hứng nhảy tung lên, vội vàng vận dụng long lực ôm lấy Tiểu Phượng Hoàng đưa cho Đoan Mộc.

Đoan Mộc định đón lấy, Tiểu Phượng Hoàng đột nhiên bật khóc, liên mồm gọi: “Mẹ...”

Nê Nhân thở dài: “Quả là tiểu tử khiến người ta đau đầu.”

Bốn lão yêu ma nhìn nhau, sau cùng nhất trí quyết định, tạm thời Tiểu Phượng Hoàng sẽ do Long Bảo Bảo chiếu cố, đợi khi nó lớn hơn mới tiếp tục an bài.

Thần Nam giật mình, tiểu quái vật Long Bảo Bảo này còn phải trông nhờ vào người khác coi sóc, tuy nó lanh lợi nhưng cũng lắm trò, làm thế nào mà chiếu cố tử tế cho Tiểu Phượng Hoàng được.

“Tiền bối, các vị nên cân nhắc...” Thần Nam đành phải ra mặt, nhờ may tiểu long “bất cần” thương tổn Tiểu Phượng Hoàng thì sao.

Đoan Mộc đoán được hần lo lắng gì: “Không sao, thần diệu Phượng Hoàng có bất tử chi thân, không xảy ra chuyện gì đâu.”

93. Chương 94: Thân Mạch Thức Tỉnh

Tiểu long không muốn về chỗ Thần Nam tu luyện khiến hần hết mực khổ sở, tinh lực của Tiểu Phượng Hoàng chỉ biết dùng từ quá thịnh để hình dung, thường đến nơi hần tu luyện quấy loạn, suýt nữa hần phải đem nó nhốt vào nội thiên địa.

Tứ đại yêu ma hết sức yêu chiều Tiểu Phượng Hoàng, mỗi ngày đều sai người mang tới cho nó một giọt địa nhũ. Nên biết “địa nhũ” này đâu có vạn kim cũng không mua nổi một giọt! Đó là tiên dịch do đại địa linh căn sản sinh, có công hiệu đắp thịt cho xương khô, dầu là đại yêu ma pháp lực thông thiên cũng khó lòng phát hiện được nơi nào có đại địa linh căn, có phát hiện cũng chỉ thu được hơn mười giọt.

Để Long Bảo Bảo tận tâm tận lực chiếu cố cho Tiểu Phượng Hoàng, tứ đại yêu ma nghiêng rằng quyết định cứ nửa tháng lại cho nó một giọt địa nhũ, việc này khiến Tử Kim thần long ganh tỵ cơ hồ phát cuồng, gào văng lên: “Ta cũng muốn làm mẹ.”

Dụ hoặc của địa nhũ quả nhiên không cưỡng được, Long Bảo Bảo tham ăn không tránh né nữa, mỗi ngày ra ngoài gây họa lại dẫn theo Tiểu Phượng Hoàng chỉ lớn cỡ lòng bàn tay. Con rồng mập ú này chỉ dài chừng một thước, trên lưng công thêm Tiểu Phượng Hoàng, tổ hợp họa hại này đương nhiên khiến người ta chú ý.

Con dân yêu tộc thì nhau ca thán, cứ thế này kiểu gì Tiểu Phượng Hoàng cũng bị tiểu long làm hỏng, yêu chủ tương lai rất có thể sẽ thành Côn Luân đệ tam hại!

Cuối cùng Thần Nam không bị quấy nhiễu, an an tĩnh tĩnh tu luyện.

Trong lúc Tiểu Phượng Hoàng xuất thế ở Côn Luân Huyền giới, thất sắc quang trụ chiếu lên quán thông thiên địa, ở Thần Phong học viện tại Tội Ác chi thành cũng phát sinh quái sự, cũng có một thất sắc quang trụ y hệt chiếu rọi, khiến rất nhiều cường giả ẩn cư trong thành tìm đến học viện, nhưng quang trụ nhanh chóng biến mất khiến mọi người công cốc quay về.

Nhân vật chủ chốt trong việc này là Đông Phương Phượng Hoàng, thân thể nàng ta đột nhiên nóng bừng rồi bốc lên thân hỏa, thiêu hủy cả gian phòng, đỉnh đầu nàng phát sáng thất sắc quang hoa, chiếu rọi một góc trời.

Gia gia Đông Phương Phượng Hoàng là người đầu tiên đến hiện trường, đợi hào quang trên mình nàng tan đi liền ôm cô cháu gái đang hôn mê tiến vào nơi bí mật của học viện. Liền đó phó viện trưởng và mấy nhân vật cao cấp cũng tới.

“Không ngờ thần điều Phượng Hoàng lại xuất hiện trên đời.”

“Đúng, ta cũng thấy kinh hãi, huyết mạch Phượng Hoàng trên mình hài tử này đã bị kích hoạt.”

Đông Phương gia tộc có huyết mạch của Phượng Hoàng, đời đời tương truyền nhưng rất ít người biết bí mật này, nhưng trừ khi thần điều Phượng Hoàng xuất thế thì huyết mạch này mới thức tỉnh.

Đông Phương Phượng Hoàng chính thị truyền nhân hiện tại của Phượng Hoàng huyết mạch, khi Tiểu Phượng Hoàng xuất thế trong Côn Luân Huyền giới thì thần mạch của nàng cũng thức tỉnh.

Đối với Thần Phong học viện, đó là một tin cực tốt, chắc chắn sẽ có một siêu cấp cao thủ thực lực khó lòng tưởng tượng được xuất thế, tiềm lực của những người có dòng máu bất tử thần điều đều siêu việt.

Thần Nam vào Côn Luân Huyền giới đã được 4 tháng, tu vi tiến một bước dài, tuy chưa bước vào lục giai trung cấp linh vực, nhưng hẳn tin rằng còn cách không xa.

Hắn gọi Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đến nơi tu luyện, muốn tăng thực lực cho hai con rồng.

Tiểu Phượng Hoàng lác lác lư lư bay theo, hiện tại lớp lông nhung của nó dày cả thốn, lộ rõ những sợi lông bảy màu rực rỡ, tuy chỉ lớn cỡ lòng tay nhưng cộng với lớp lông vào cũng dài tương đương một xích.

Linh trí phát triển, Tiểu Phượng Hoàng nhận ra nó và tiểu long không có quan hệ máu mủ gì nhưng nó thích theo đuôi nên vẫn bám sát gót Long Bảo Bảo.

Thần Nam mở nội thiên địa ra rồi cùng hai con rồng tiến vào, Tiểu Phượng Hoàng bay theo.

Mộng Khả Nhi đang dă tạo dưới gốc định địa thần thụ, thật sự nàng đã coi đây là thánh địa tu luyện, dần quên mất rằng mình bị bắt vào đây. Tiểu công chúa tuy không vui nhưng mỗi ngày cũng dành tu luyện để giết thời gian.

Thần Nam tiến vào, Mộng Khả Nhi không phản ứng gì nhưng tiểu công chúa lại hết sức dữ dội, nghiến răng nghiến lợi, nhe nanh múa vuốt.

“Thần Nam, mau thả ta ra không ta sẽ liều mạng với ngươi. Ta không chịu nổi nữa, sắp phát điên rồi.”

Hiển nhiên hành động dạo dăm này vô dụng, hiện tại đang ở trong Côn Luân Huyền giới, Thần Nam không đời nào thả cô nàng ra.

“Ồ, đây là... Phượng Hoàng! Trời ạ, xú bại loại người sao tài thế, không chỉ tìm được hai con rồng mà cả một con Phượng Hoàng nữa, ta đổ kị quá.” Tiểu công chúa phát hiện Tiểu Phượng Hoàng rồi thì kinh hãi há hốc mồm, nhanh chóng chạy tới, ôm Tiểu Phượng Hoàng đang mơ mơ hồ hồ vào lòng.

Thần Nam bước đến gốc định địa thần thụ, tung mình lên cao mười mấy thước hái một trái thiên sứ chi tâm trên cành.

“Đúng là kích động mà!” Tử Kim thần long hưng phấn kêu gào: “Cuối cùng cũng được ăn trọn một quả thiên sứ chi tâm, nhưng tiểu tử ngươi thật đáng ghét, mãi giờ mới nhớ đến bản thân long. Nhưng long đại gia cao hứng quá, ha ha ha... sắp khôi phục được lục giai rồi, gràoo.”

Tử Kim thần long đương nhiên kích động, không ai hiểu rõ hơn nó giá trị của thiên sứ chi tâm, lần trước đại chiến ở Sở quốc hoàng cung đại, thiên sứ bị Đại ma giết đã văng ra quả tim, tuy chỉ còn hai, ba thành sức mạnh, lại chia ra cho nó và Long Vũ nhưng nhờ đó mà nó gia tăng được thực lực cực lớn.

Định địa thần thụ có công năng thần kỳ nên hấp nạp được thiên sứ chi tâm, tụ tập toàn bộ sức mạnh của thiên sứ, bằng không sao có thể khiến lão du côn hưng phấn kêu ầm lên được?

“Nhất định rất ngon.” Long Bảo Bảo vẫy đôi cánh màu hoàng kim, quyền đầu nắm chặt, trong mắt ánh lên niềm khao khát.

Tiểu Phượng Hoàng mơ hồ háy mắt, ngăn ngại trong lòng tiểu công chúa nhìn Thần Nam hái thiên sứ chi tâm ở trên cao.

Tiểu công chúa cực kỳ tức khí, ở trong tiểu thế giới này mấy tháng rồi, dùng đủ cách vẫn không thể đến gần thần thụ, mắt thấy tiên quả mà đành bó tay. Sau này cô nàng được Mộng Khả Nhi cho biết, vùng thiên địa này rất có thể do Thần Nam sáng tạo khiến tiểu ác ma kinh hãi trốn tránh, không dám tin tưởng.

Thần Nam hái hai trái thiên sứ chi tâm và một nguyên anh quả, tiểu công chúa nhũn đôi mày xinh đẹp, mắng thăm: “Đồ đáng ghét.”

“Vù, vù.”

Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo lao tới như điện quang, ngay cả Tiểu Phượng Hoàng cũng giật khỏi lồng tiểu công chúa, lắc lư bay tới chỗ Thần Nam.

Thần Nam vẫy tay: “Con lươn kia, Bảo Bảo nữa, nghe cho rõ đây, ăn thiên sứ chi tâm xong, ta giao cho hai người một nhiệm vụ...”

Nhiệm vụ đó không có gì phức tạp, chỉ là đem nguyên anh quả đến giao cho Nạp Lan Nhược Thủy. Càng ngày hắc cảnh tiếp cận cảnh giới Tiên Võ, bắt buộc phải cân nhắc một vấn đề, tuế nguyệt vô tình, khi hắc bước chân vào cảnh giới vĩnh sinh bất diệt, chưa biết chừng Nạp Lan Nhược Thủy không chống nổi thời gian xâm thực, có khi đã...

Nguyên anh quả ngưng tụ sinh mệnh chi năng và sức mạnh cả đời của một lục giai cao thủ, Nạp Lan Nhược Thủy lại là y thuật thánh thủ, khẳng định biết cách sử dụng tinh hoa sao cho hợp lý, nếu nàng hoàn toàn hấp thụ được, dù không tiến vào cảnh giới lục giai, sống thêm vài chục năm chắc không thành vấn đề.

Hiện tại hắc không dám hứa hẹn gì với nàng, cũng không dám ra mặt, đành giao nhiệm vụ cho hai con rồng. Nghe hắc nói xong, cả hai con rồng chăm chăm nhìn thiên sứ chi tâm, liên mồm nói đơn giản.

Tiểu công chúa giận dữ giậm chân, bất mãn lầm bầm: “Quả nhiên xú bại loại dốt Nhược Thủy tỷ tỷ đi.”

Sắc mặt vốn bình tĩnh của Mộng Khả Nhi thoáng hiện dao động tình cảm, nhưng tan biến rất nhanh, lại trở về với dáng vẻ tiên tử trên trời như trước.

Tử Kim thần long nuốt tươi trái thiên sứ chi tâm, đoạn rồng lên khiến cả vùng thiên địa rung động kịch liệt, nhanh chóng lướt vào vùng hỗn độn.

Tu vi của nó vốn vượt xa lục giai, bởi vô tình mất long nguyên mới trở nên yếu ớt như vậy, nhưng cảnh giới thủy chung không đổi, cái thiếu chỉ là nguyên khí, hiện tại hấp thu sinh mệnh chi năng và sức mạnh cả đời của một thiên sứ, nó nhanh chóng trở lại trạng thái lục giai, đương nhiên phải chịu đau đớn nên mới lao vào vùng hỗn độn.

Long Bảo Bảo tịnh không nuốt ngay mà từ từ thưởng thức, cặp mắt nhắm tít lại, ra chiều khoan khoái.

Cùng lúc, Tiểu Phượng Hoàng tử thân kêu lên: “Ta cũng muốn...”

Long Bảo Bảo hơi do dự, sau cùng đưa bàn tay nhỏ xíu cầm nửa trái thiên sứ chi tâm cho nó.

“Không...” Ai ngờ Tiểu Phượng Hoàng lắc đầu cự tuyệt hảo ý của tiểu long, mắt sáng rực nhìn Thần Nam.

Thần Nam cũng tương đối thích nhóc con Tiểu Bất Điểm này, nhưng mấy lão yêu ma thương cho nó uống địa nhũ, hắc cho rằng vậy là đủ rồi, không cần thiết ăn thêm linh quả nữa.

“Tiểu Bất Điểm ngoan, lần tới sẽ cho người một trái thiên sứ chi tâm thật to.”

“Ta cũng muốn...” Tiểu Phượng Hoàng lặp lại yêu cầu, lắc lư bay đến trước mắt Thần Nam, tỏ vẻ đáng thương, đôi mắt ầng ầng nước, thật sự khiến hắc mềm lòng.

“Chuyện này...” Thần Nam còn đang cân nhắc xem nên khuyên Tiểu Bất Điểm này thế nào, “vù”, Tiểu Phượng Hoàng đang lừ đừ đột nhiên nhanh như chớp dấy lên một làn gió cạnh hắc rồi lao vút lên không.

“A... tên nhóc hư hỏng kia, quay lại cho ta.” Thần Nam vội vàng lao lên không đuổi theo.

Tiểu Bất Điểm tỏ vẻ đáng thương nhân lúc hắc lơ đãng mà cướp luôn nguyên anh quả, đang lừ đừ, nó đột nhiên lao lên không như ánh chớp.

“Trời ạ!” Thần Nam thật sự bất lực với tên nhóc lừa đảo!

94. Chương 95: Bí Ẩn Về Hồ Vương Tiểu Ngọc

Nhưng mặc Thần Nam uy hiếp kiểu gì, Tiểu Phượng Hoàng không hề có ý giảm tốc độ, vẫn lượn như điện quang trên không, bay đông dạt tây, nhanh chóng hấp thụ nguyên anh quả.

“Trời ạ!” Thần Nam thật sự tức tị, vạn vạn lần không ngờ bị Tiểu Bất Điểm lừa gạt, còn cho rằng nó đáng thương, đâu ngờ giáo hoạt thế.

Tiểu Phượng Hoàng hấp thụ hết nguyên anh quả, sau cùng cũng lắc lư đáp xuống, bắt quá nó hình như biết mình sai, trực tiếp nấp sau lưng Long Bảo Bảo.

Thần Nam vô cùng giận dữ, không ngờ lại bị Tiểu Bất Điểm lừa, bèn đưa mắt nhìn tiểu long: “Có phải tiểu thần côn ngươi dạy nó, thủ pháp giống lắm, vẫn kiểu giả hồ đồ ăn người đó.”

Đó đúng là thủ pháp của tiểu long, bình thường con rồng tham ăn vẫn thi triển thủ đoạn kiểu này, bắt quá nó cảm thấy vô cùng uất ức, lắc đầu: “Thần dạy, nói dối dễ làm người ta quên mất bản ngã, ta căn bản không dạy Tiểu Bất Điểm.”

Xem ra không phải tiểu thần côn dạy, bắt quá câu tiếp theo của Long Bảo Bảo khiến Thần Nam hiểu rõ ngọn ngành.

“Có khả năng là... chịu một chút ảnh hưởng của ta.” Nói đến đây, Long Bảo Bảo tỏ vẻ ngượng ngập, bởi hành vi của Tiểu Phượng Hoàng hoàn toàn học theo nó, bình thường nó đến gây họa khắp nơi trong Côn Luân yêu tộc, Tiểu Phượng Hoàng bám theo, đương nhiên học theo.

Thần Nam phát điên, sức mạnh ảnh hưởng được lắm! Tiểu Phượng Hoàng mới xuất sinh chưa lâu đã bị tiểu long dẫn dắt thành thế này, sau này chắc chắn thành một “bảo bảo có vấn đề.”

“Sao nó bay nhanh như chớp nhỉ? Tiểu Bất Điểm không phải mới học phi hành sao?” Thần Nam nghi hoặc.

“Nó? Biết bay lâu rồi! Cộng thêm ngày nào cũng uống địa nhũ, không nhanh không được.” Tiểu long có phần ghen tị, lắm bầm.

Tiểu Phượng Hoàng lấp ló sau lưng tiểu long nhìn Thần Nam, giọng nói nhỏ lại có phần khiếp đảm: “Xin lỗi, bình thường ta thấy mẹ vẫn làm vậy, vừa này hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, không nén được mà thôi.”

Thần Nam triệt để tức hống, không biết Tiểu Bất Điểm mơ hồ hay giáo hoạt nữa, đó mà là Tiểu Phượng Hoàng mới xuất sinh sao!

“Ầm, ầm, ầm.”

Vùng hỗn độn vang lên những tiếng nổ động trời, Tử Kim thần long phá cấp bậc, bắt đầu vận vẹo.

Long Bảo Bảo cũng kêu lớn, đột nhiên ảo hóa thành long thân gần hai chục trượng, lao sang một hướng khác trong vùng hỗn độn, thiên sứ chi tâm cũng bắt đầu có tác dụng tại thể nội nó.

Thần Nam chưa kịp rời ánh mắt, toàn thân Tiểu Phượng Hoàng đột nhiên bốc lên hỏa quang ngàn ngút, gáy lên từng tràng trong veo, lao sang một vùng hỗn độn khác.

Thần Nam lắc đầu nhăn nhó, nguyên anh quả lại trở thành tiện nghi cho Tiểu Bất Điểm, nó vừa xuất sinh đã ngày ngày uống địa nhũ, ăn linh quả, giờ lại phục dụng nguyên anh của lục giai tu luyện giả, có trời mới biết thành tựu sẽ đến mức nào.

“Phần của Nhược Thủy tính sau vậy, dù sao cũng còn cơ hội.”

Hiện tại nội thiên địa sạch bách, ba họa hại đều có thu hoạch, đang luyện hóa linh lực.

Thần Nam nhanh chóng rời khỏi nội thiên địa trước khi tiểu công chúa đuổi theo, đoạn nhanh chóng đóng lại.

Mấy ngày sau đó hắn tham ngộ huyền học, thử các kiểu vong pháp, ngộ pháp, sáng pháp. Mãi đến khi lão yêu ma Đoan Mộc mang Hồ vương Tiểu Ngọc tới tìm, hắn mới tỉnh lại.

“Cuối cùng sắc hổ người cũng quay lại.”

Đến Côn Luân Huyền giới không lâu, hắn đã thả Tiểu Ngọc khỏi nội thiên địa, sau đó muốn tìm nó khó như mò kim đáy bể, tựa hồ nó đã mất tăm mất tích.

Nó còn cho rằng Tiểu Ngọc đã bị yêu quái nào đó bắt chén rồi, giờ nhìn thấy Hồ vương ngênh ngang theo sau Đoan Mộc đến đây, không khỏi hơi kinh ngạc.

Bất quá việc khiến hắn kinh ngạc còn nhiều, Hồ vương chỉ lớn cở con mèo ướp lại dám khinh thường hắn, nói ra tiếng người: “Tên xấu xa đáng ghét, hiện tại vẫn còn muốn khi phụ ta, người không có cửa đâu! Đoan Mộc gia gia mau giúp cháu giáo huấn hắn.”

Thần Nam thiếu điều ngã ngựa, con sắc hổ này lại nói được tiếng người, đúng là bất khả tư nghị! Dù đây là Côn Luân Huyền giới nhưng Tiểu Ngọc mới tới có mấy ngày, làm sao nhanh chóng tu luyện thành yêu quái thế được?

“Sắc hổ...người...” Thần Nam triệt để tắt tiếng.

Đoan Mộc bật cười: “Ta thấy chắc hai bên có hiểu lầm, thôi bây giờ nể mặt ta, việc trước kia cho qua hết.”

“Đây...thật ra là chuyện gì? Con tiểu miêu này sao lại biết nói tiếng người?” Thần Nam nghi hoặc, không nhìn được lên tiếng hỏi.

Tiểu Ngọc từng bị Thần Nam áp bức nhiều lần, hiện giờ có ngọn núi lớn để dựa vào, gan mật cũng lớn hơn, nghe Thần Nam gọi mình bằng mấy danh từ nó ghét nhất “sắc hổ”, “tiểu miêu” thì liên tục hàm hừ, sau cùng không nhìn được, nhảy lên mình địch nhân, định “cho một bài học”...

Bất quá Thần Nam nắm nó chặt cứng, nó giãy giụa như con nít bị bắt nạt, đôi tiểu hổ trảo mềm mại như nhung cào cào vào tay Thần Nam, liên tục mắng: “Ta cào, cào, cào...”

“Ta khinh, sắc hổ người còn chưa có tư cách đó.”

Dù Tiểu Ngọc không khiến hắn thương tổn nhưng quả thật cũng không đẹp mắt gì, bất luận thế nào Hồ vương cũng có quan hệ với Đoan Mộc, hắn không tiện gây thương tích cho nó.

Đoan Mộc khẽ gơ tay, dùng vô thượng yêu lực thu Tiểu Ngọc về.

“Tiểu hổ kì thật đã tu luyện đến ngũ giai yêu cảnh...”

....

....

Tại Thập vạn đại sơn ở miền trung Thiên Nguyên đại lục có nhiều sơn tinh dị quái, Tiểu Ngọc là một thông linh hổ vương, tu vi đạt tới ngũ giai cảnh giới, hơn nữa còn là hậu nhân một vị lão hữu của Đoan Mộc, cũng là danh yêu, tu luyện không quá ngàn năm nữa sẽ đủ năng lực hóa thành nhân hình.

Nhưng bất hạnh phi thường ở chỗ trong lúc dạo chơi tại Thập vạn đại sơn, nó vô ý xông vào tòa thần điện trấn áp Tử Kim thần long, bị cao thủ như xác khô trong đó hút hết chân nguyên, kết quả từ ngũ giai trực tiếp rút xuống nhất giai cảnh giới.

Nó tuy căm tức đến phát cuồng nhưng cũng bó tay, định tìm lão hổ vương gia nhờ báo thù nhưng lão hổ nhiều năm du lịch bên ngoài, mấy chục năm rồi chưa về Thập vạn đại sơn.

Nó đành ôm hận khổ tu trong núi đợi ngày khôi phục chân nguyên khí. Mấy chục năm vất vả mới khôi phục được tam giai, lại đụng phải Thần Nam, suýt nữa xong đời, bị thảm hơn là tu vi một lần nữa rút xuống nhất giai, khiến nó buồn phiền gần chết.

Sau đó xảy ra một loạt sự kiện, Thần Nam ép nó phải quay về cổ thần điện làm nó phát cuồng, gặp lại đại cừu nhân xác khô kia, tuy ngấm oán hận mà không làm gì được.

Chỉ có tiểu công chúa là đối tốt với nó, lúc về Sở quốc hoàng cung, đã tìm các loại linh đan diệu dược giúp nó khôi phục nguyên khí, nhờ thế nó lại trở lại tam giai cảnh giới.

Lần này nó bị Thần Nam thả vào Côn Luân Huyền giới, không lâu thì gặp Đao Mộc, nó vẫn nhớ rõ người lão hữu của gia gia, hành động như thể hài tử mồ côi thấy người thân, “ngao” một tiếng nhào vào lòng.

Đao Mộc được nó kể lại những tào ngộ bi thảm, không chỉ cho nó mấy giọt địa nhũ mà không tiếc hao phí công lực giúp nó khôi phục nguyên khí, đẩy tu vi tiến vào tứ giai cảnh giới. Tuy chưa trở lại thời kỳ đỉnh cao nhưng nó là danh yêu, từ tứ giai có thể nói tiếng người.

Thần Nam tỉnh ngộ, hiểu ra rất nhiều chuyện, chẳng trách Hồ vương lại ẩn chứa nhiều bí mật như thế, từ cảnh giới nhất giai đã tùy ý biến ảo thân thể lớn hay nhỏ, cả xác khô trong cổ thần điện cũng nhận ra nó, giờ thì mọi sự đều hợp lý.

Hiển nhiên Đao Mộc cũng đoán ra, lão nhân như xác khô kia chính là cổ thần.

Tuy hiểu được một vài tình huống nhưng trong chuyện này, vẫn còn những chỗ Thần Nam thấy mơ hồ.

Lão bất tử trong cổ thần điện là một nhân vật dị thường nguy hiểm, nhưng muốn giết lão, chắc chắn rất tốn khí lực.

Vì sao cổ thần lại đối đãi với Tiểu Ngọc như vậy, hút sạch nguyên khí của nó? Vì sao lại cho hắn biết tin tức về man thú bị phong ấn và Huyền Vũ giáp? Những chuyện này khiến hắn không hiểu, chắc phải gặp lại mới mong lí giải mọi nhẽ.

“Chàng trai trẻ nên thả hai nữ hài ra, một người là bằng hữu của tiểu hổ, sư môn một người lại có lai vãng với Côn Luân yêu tộc.” Về mặt Đao Mộc đượm nét cười dị dạng.

Thần Nam đỏ bừng mặt, bị lão yêu ma nói thế, hắn phảng phất trở thành kẻ thập phần gian tà, đành phải mở nội thiên địa, thả hai nữ tử ra.

“Soạt”, trong sát na hai nữ tử lao ra, lão yêu ma cũng tiến vào, Thần Nam tránh dây dưa với hai nàng, vội nàng vào theo.

Lão yêu ma vừa vào, lập tức bị gốc định địa thần thụ cao gần hai chục thước hấp dẫn.

95. Chương 96: Không Được Đặt Tên

Cùng lúc từ trong vùng hỗn độn vang lên tiếng rống gầm phượng gáy, hiển nhiên ba đạo tặc vừa hưởng lợi đã thức tỉnh, sắp xuất quan.

“Grào...” Long Bảo Bảo xông ra đầu tiên, thân hình hoàng kim thần long dài ba mươi trượng lấp lánh kim quang, đôi cánh khổng lồ dấy lên cuồng phong mãnh liệt.

“Grào...” tiếp đó Tử Kim thần long bay ra, vẫy rống lấp lánh hào quang tím sẫm, long thân cũng dài ba mươi trượng, uốn lượn như mây trên không trung.

“Ha ha ha...cuối cùng long đại gia cũng bước sang lục giai, gràooo...” Tử Kim thần long cuồng tiếu gầm lên như lệnh vỡ.

Tiểu Phượng Hoàng xuất hiện sau cùng, nó lắc lư bay ra, thân thể không lớn hơn nhưng ai cũng nhìn ra rằng Tiểu Bất Điểm đã khác trước, đôi phượng mục mỡ lệ sung mãn linh khí, không còn mơ mơ hồ hồ như trước, lớp lông bầy sắc sáng rực rỡ, trần trần lưu quang liên tục phát sáng.

Nghe thấy Tiểu Phượng Hoàng từng nuốt nguyên anh quả, Đao Mộc cười ha hả: “Hóa ra là thế, chẳng trách tiểu yêu chủ tiến bộ thần tốc như vậy, đúng là phúc duyên to lớn.”

Thần Nam trợn trừng mắt, phúc duyên cái gì hả trời? Không phải Tiểu Bất Điểm tiêm nhiễm thói xấu của Long Bảo Bảo ư.

Cuối cùng cũng đến ngày rời khỏi Côn Luân Huyền giới, tu vi cả hai con rồng đã đạt trên lục giai, Thần Nam vô cùng tin tưởng, đến lúc tung hoành rồi.

Tiểu công chúa đúng là tỷ muội của ác ma, hết hức hoải—a hợp với chữ yêu trong Côn Luân Huyền giới, không muốn rời đi luôn, Mộng Khả Nhi không biết làm sao, đành đi trước, về thông báo cho Sở Nguyệt một tiếng.

Tiểu Phượng Hoàng quả nhiên có cảm tình thật sự với Thần Nam và Long Bảo Bảo, lúc li biệt khóc lóc mãi không thôi, dù thế nào cũng không chịu, sau cùng tứ đại yêu ma đưa ra quyết định khiến Thần Nam trợn trừng mắt: cho phép Tiểu Phượng Hoàng ra ngoài một phen.

Bọn họ yên tâm như vậy bởi rất đơn giản rằng Tiểu Phượng Hoàng là bất tử thần diệu, sinh lực còn mạnh hơn cả thần long.

Tiểu Bất Điểm được chiều chuộng, không khóc lóc nữa. Thần Nam cũng đồng ý, có chủ nhân tương lai của Côn Luân Tiểu Phượng Hoàng đi cùng sẽ xích lại khoảng cách với chúng yêu, coi như thiết lập được liên hệ mật thiết với Côn Luân, tạo thành hậu thuẫn hùng hậu.

“Ta chỉ là một con chim nhỏ, muốn bay nhưng không thể bay cao, đành tìm người ôm ta vào ngực cho ấm. Yêu cầu này cũng không phải cao siêu gì?” Vừa rời khỏi Côn Luân Huyền giới, Tiểu Bất Điểm vừa tha thiết đề nghị, vừa nhìn Thần Nam và hai con rồng với vẻ đáng thương.

Con rồng du côn không đời nào chịu công Tiểu Bất Điểm, Long Bảo Bảo cũng không thể mang theo nó phi hành, bởi tốc độ của Tiểu Bất Điểm đủ theo sát chúng. Sau cùng, Thần Nam mềm lòng, không chịu được khi thấy mắt Tiểu Bất Điểm ầng ầng nước bèn đặt nó lên vai.

“Thần Nam ba ba tốt, tiểu long ca ca xấu.”

Nghe lời lẽ thân mật của Tiểu Bất Điểm, thiếu điều Thần Nam từ trên không rớt xuống, Tiểu Phượng Hoàng này hơi thái quá thân mật, sao chỉ nháy mắt hắn đã thành ba ba của nó? Bất quá nghĩ tới khả năng trong tương lai, hắn có thể phá vỡ nghe nói? goi đi thôi? mà— chỉ mỗi chuyện chiếu cố cho Tiểu Bất Điểm này cũng đủ khiến hắn nhức óc.

Bản tính lưu manh của con rồng du côn không đổi, cao giọng nói với Mộng Khả Nhi vừa củ—ng cả nhóm rời khỏi Côn Luân Huyền giới: “Ồ, mỹ nữ, để ta đưa nàng một đoạn.”

Mộng Khả Nhi chưa kịp phát tác, Tiểu Phượng Hoàng liền học ngay, gào lên: “Ồ, mỹ nữ, để ta đưa nàng một đoạn.”

“Đi ngay, người lớn nói chuyện, trẻ con không được chõ miệng.” Con rồng du côn tức giận.

“Không được, ta phải học!Ồ, mỹ nữ, để ta đưa nàng một đoạn.”

Thần Nam lác mắt, tứ đại yêu ma để Tiểu Bất Điểm đi theo bọn hắn đúng là sai lầm cực lớn, cứ xem nó vừa học gì, có “tắm gương tày liếp” trước mắt là đủ biết lúc lớn lên Tiểu Phượng Hoàng sẽ ra sao.

Mộng Khả Nhi vốn định cho con rồng du côn một kiếm nhưng thấy bộ dạng của Tiểu Phượng Hoàng như vậy, bất giác bật cười.

Lúc chia tay, Đoan Mộc Ngâm ra dấu cho Thần Nam không gây bất lợi với Mộng Khả Nhi, hiện tại hắn cũng không muốn chạm vào nàng.

Nhưng Mộng Khả Nhi vốn không nói câu nào với hắn lúc rời Côn Luân Huyền giới lại lên tiếng: “Được, ta để các người đưa một đoạn đường.”

“A.” Thần Nam có phần kinh hãi, Tử Kim thần long há hốc mồm, Long Bảo Bảo lại lảm bảm: “Lòng nữ nhân là khó đoán nhất.”

“Lòng nữ nhân là khó đoán nhất....Lòng nữ nhân là khó đoán nhất.” Tiểu Phượng Hoàng học ngay thói miệng lưỡi.

“Sao, không đồng ý? Sợ hả?” Mộng Khả Nhi vốn bình tĩnh, hơi lộ vẻ gây sự khiến thánh nữ xinh đẹp như tiên mang một phong vận khác hắn.

“Sợ? Ta sợ gì?” Thần Nam ngự không phi hành, đến gần đưa tay nắm lấy tay nàng.

Mộng Khả Nhi cười ngọc liên đài nhanh nhẹn lách qua bên, dấy lên hào quang chớp chói, bay lên trên mình Tử Kim thần long: “Đi nào.”

Thần Nam cười vang, cũng bay lên lưng con rồng du côn, nó trợn trừng mắt rồi nhanh nhẹn lao đi.

“A, Quang Minh đại thần côn trên cao! Thần dạy, một nữ nhân hận nam nhân quá lâu sẽ ngã sang phía hắc.” Long Bảo Bảo ranh mãnh nháy mắt với Tiểu Phượng Hoàng.

Quả nhiên, Tiểu Bất Điểm học ngay: “Thần dạy, một nữ nhân hận nam nhân quá lâu sẽ ngã sang phía hắc.”

Mộng Khả Nhi suýt nữa tuốt kiếm, nhưng cuối cùng thở dài một hơi: “Thần Nam, hiện tại ta muốn mượn người một vật.”

“Hắc, không phải tính mệnh ta chứ?”

“Không, là định địa thần thụ trong nội thiên địa của ngươi, ta muốn mượn nó để trấn áp ác ma ở Đạm Đài thánh địa.”

“Chuyện này... tạm thời e là không thể, ta còn muốn dùng nó để chiến đấu.” Thần Nam đành phải từ chối, hắc sắc đánh đến Đỗ gia Huyền giới, quyết không thể không có thánh vật này.

“Hừ, ta chỉ mượn tạm, trấn áp sát khí của ác ma trước rồi tìm thần vật khác, lúc tìm được đương nhiên sẽ trả lại.” Mộng Khả Nhi điên tiết, xưa nay những thanh nhiên trong tu luyện giới đều kính trọng nàng như người trời, nếu có yêu cầu gì đều được đáp ứng ngay. Dù định địa thần thụ là bảo vật hãn thế, nhưng hai người từng xảy ra một số chuyện, vậy mà tên vô lương tâm này lại không thêm mượn cơ hội nàng tạo cho để lấy lòng, cự tuyệt ngay tức thì, đúng là không thể tha thứ.

Đương nhiên những tình cảm ấy của nàng chỉ thoáng qua, bình tĩnh lại ngay, ngấm ngấm trách mình sao lại nổi giận, suýt nữa lộ ra tâm thái nữ.

“Rốt cuộc Đạm Đài thánh địa phong ấn dạng ác ma nào?” Thần Nam thủy chung vẫn thấy nghi hoặc, hiện tại mượn cơ hội hỏi luôn.

“Không biết, không ghi chép lại cẩn thận.”

“Phong ấn vào lúc nào? Vì sao không triệt để tiêu diệt?”

“Đại khái từ vạn năm trước. Muốn tiêu diệt hắc triệt đế? Hừ, chỉ e không ai trong thiên hạ có nổi thần thông cỡ đó, phải biết vạn năm trước, Đạm Đài sư tổ liên hợp với biết bao nhiêu tiên thần cao thủ cũng chỉ phong ấn được hắc, chứ không thể tiêu diệt.”

Thần Nam hít một hơi khí lạnh, nhân vật cỡ nào nhỉ? Hiện tại Đạm Đài Tuyền trên thiên giới chắc cũng là tiên chủ một phương, nếu ngay cả bà ta cũng không thể áp chế ác ma, vậy thần thông của hắc đến mức nào? Đó tuyệt đối là một vô địch nhân vật trong truyền thuyết, đồng đẳng cấp với Phong Ma.

“Được, đợi ta hoàn thành một số sự tình sẽ đến bái phỏng Đạm Đài thánh địa, lúc đó...” Thần Nam không nói tiếp, bởi hắc cũng không thể khẳng định bị phong ấn dưới thánh địa này là Phong Ma hay ác ma nào, không hiểu sao hắc có cảm giác người bị phong ấn đó có ít nhiều liên quan tới hắc.

Có lẽ, đó là hướng đột phá tuyệt hảo để tìm hiểu bí mật theo đuổi cả vạn năm, nhưng cần hậu thuẫn cực mạnh, bằng không sẽ chết trong tay ác ma.

Mộng Khả Nhi dẫn bình tĩnh, chăm rãi nói: “Nếu ngươi chịu cho Đạm Đài thánh địa mượn thần thụ, bản phái cảm kích bất tận, được rồi, nếu ngươi muốn vậy, lúc nào cũng có thể tới hoàng thành Sở quốc tìm sư muội Sở Nguyệt của ta.”

Nói đoạn nàng cười ngọc liên đài bay khỏi lưng Tử Kim thần long.

“Được, ta biết rồi.” Thần Nam phát tay.

Tiểu Phượng Hoàng hình như cũng biết phân biệt nặng nhẹ, lúc nói chuyện nghiêm chỉnh không hề quấy nhiễu, mà học theo dáng điệu của Thần Nam, phát tay: “Được, ta biết rồi.”

Mấy tháng trước, Thần Nam nhất chiến công thành, trở thành đệ nhất đế vương của lớp trẻ Đông thổ, danh tiếng lan sang cả phương Tây, ai cũng phải nhớ tên hắn.

Hiện tại, ánh mắt hắn không còn hướng xuống phạm giới mà nhìn vào người của Đỗ gia Huyền giới.

Theo tin tức biết được trong Côn Luân Huyền giới, Thần Nam chỉ điểm cho Tử Kim thần long xuyên vân phá vụ, bay về hướng Đông bắc của Bái Nguyệt quốc.

96. Chương 97: Đỗ Gia Huyền Giới

Núi Thái Hành kéo dài bất tận, từng đỉnh núi hiểm trở vươn lên, ngoằn ngoèo như một con rồng hung hãn phục xuống đất.

Tuy biết tọa tiêu của Đỗ gia Huyền giới nằm trên đỉnh núi thứ hai mươi bảy của Thái Hành sơn nhưng tìm được nó trong cả dãy núi mênh mông này nào có dễ dàng. Có những dãy núi kéo dài cả ngàn dặm có dư, núi cao núi thấp nhấp nhô đan xen, rất khó phân biệt. Hiện tại Thần Nam có thể phi hành, còn thêm Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo tương trợ. Hắn và hai con rồng tìm mục tiêu trong Thái Hành sơn.

Hoạt động kiểu này cực kỳ nhàm chán, suốt ngàn dặm dài từng ngọn núi nối nhau, tìm một vòng mà phải năm ngày sau, hắn và hai con rồng mới gặp nhau tại một điểm, xác định được nơi cần đến.

Những đỉnh núi rải rác khắp nơi, nhấp nhô nhỏ, bọn họ đành dùng cách loại trừ, lúc bay qua đỉnh núi thứ mười một, Thần Nam chợt có cảm giác không tầm thường, bốn phương tám hướng đều dồi dào thiên địa linh khí về đó.

“Không cần tìm nữa, ngọn núi này chính là nơi chúng ta cần tìm, tọa tiêu của Đỗ gia Huyền giới.” Hắn khẳng định.

“Sao ngươi biết?” Tử Kim thần long hỏi.

“Dùng tâm cảm ứng là thấy dao động linh khí khác thường. Mỗi Huyền giới đều tương thông với thế giới hiện thực, cần lượng linh khí cực lớn để bổ sung. Gia tộc lớn như Đỗ gia nhất định phải bày trận pháp để tăng tốc độ lưu thông linh khí. Vì thế ta phán đoán Đỗ gia Huyền giới chính ở đây.”

Ngọn núi thứ hai mươi bảy này cao vút chạm mây, như một siêu cấp viễn cổ cự thú vươn mình, khí thế hùng vĩ.

Thần Nam lao lên đỉnh đầu tiên, hai con rồng theo sát, vừa lên đến đỉnh, toàn bộ đá núi, cây cối mất sạch, ảo tượng xuất hiện khiến người ta có cảm giác hôn hôn trầm trầm, muốn ngủ luôn, không buồn tỉnh dậy nữa.

“Cổ quái thật. Hình như là mê hồn trận.” Thần Nam khẽ cảnh tỉnh.

Tử Kim thần long toan bật cười, Thần Nam đã ngăn lại, nhưng lão du côn đặc ý phi phạm, hạ giọng khoa trương: “Ta tuy không dám xưng là ‘Trận thông’ nhưng loại trận pháp kiểu này với ta đúng là mùa riu qua mắt thợ, nên biết năm xưa ta từng bỏ cả chục năm nghiên cứu đạo lý về trận pháp.”

Nói đoạn nó nhanh chóng hành động, nhổ bật một gốc cổ thụ, ném mấy tảng đá đi, phá tan mê hồn trận. Nhưng nó tuyệt không dừng lại, hơi trầm tư như suy nghĩ gì đó rồi tiếp tục thực hiện công việc.

Nửa thời thần sau nó với ngừng lại: “Đỗ gia quả nhiên cẩn thận, trừ mê hồn trận, còn có ba tuyệt sát trận, may mà ta tinh thâm trận pháp bằng không hôm nay có khi chúng ta lãnh đủ.”

Một không gian chỉ môn chừng mười trượng xuất hiện trên đỉnh núi, quang mang điểm điểm, hiện rõ nét kì dị.

“Đó là nhà Tiểu Đỗ sao?” Long Bảo Bảo nhìn không gian chỉ môn với vẻ hiếu kì: “Xem ra bên trong nhất định rất rộng, có khi có những nơi hay ho như tiên quả viên ở Côn Luân Huyền giới.” Tiểu long tỏ vẻ ao ước: “Chúng ta nhất định phải khoáng sạch, nếu có chỗ như thế, cứ yên tâm giao cho ta, ta sẽ tha triệt để hủy diệt.”

“Im ngay, chỉ biết ăn thôi, người sắp béo tròn như quả bóng rồi.” Thần Nam khê cốc nó.

“Im ngay, chỉ biết ăn thôi, người sắp béo tròn như quả bóng rồi.” Tiểu Phượng Hoàng cũng phụ họa, nhưng lại thấp giọng: “Kì thật, ta cũng muốn ăn...”

Thần Nam thấy hai con rồng chỉ chực xông vào, bèn can: “Chúng ta đến đây lần này không phải quyết sinh tử với Đỗ gia, ta biết với tu vi của mình mà xông vào, nếu bị phát giác chỉ còn nước chết, cộng thêm hai người cũng không ổn.”

Tử Kim thần long đã khôi phục lục giai cảnh giới, lòng tin tăng lên cao ngất, bĩu môi: “Thế đánh kiểu gì?”

“Có những bằng chứng cho thấy các cao thủ tiền bối của Đỗ gia hình như không thể rời khỏi Huyền giới, chúng ta cứ giữ ngoài không gian chi môn. Tên tiểu bối nào của Đỗ gia xuất hiện là diệt ngay, xem mấy lão bất tử có dám đột phá xông ra không.”

“Chủ ý này không tệ, ta thích nhất đánh nhau kiểu đó trước cửa nhà người ta, hắc hắc...” Con rồng du côn tà ác nhớ lại những việc đã làm, cười phở lớ.

Long Bảo Bảo tròn mắt nhìn không gian chi môn, lúc đó đột nhiên lên tiếng: “Sao ta lại cảm thấy một cao thủ không thể tưởng tượng được nhỉ, chẳng lẽ trong đó có một siêu cấp viễn cổ cự ma?”

Tiểu Phượng Hoàng cũng mơ hồ gật đầu: “Ta cũng cảm thấy có một đại hung ma ở trong đó.”

Kỳ thật Thần Nam cũng cảm thấy thế, nhưng không có cách nào xác nhận, hiện tại nghe tiểu long nói, hần nhú mày lại, nếu là người Đỗ gia, tình huống quả không lấy gì làm tốt đẹp.

“Không sao, bất kể hần mạnh tới đâu đều không ra ngoài được. Huống hồ, chúng ta còn một phương pháp, đòn phản kích chân chính giờ mới bắt đầu.”

Thần Nam không xông vào Đỗ gia Huyền giới, hần không muốn mạo hiểm, nhắc một tảng đá ngàn cân lên, dụng lực ném vào rồi bảo con rồng du côn và Long Bảo Bảo rống lên.

Long khiêu chấn thiên, khiến cả núi Thái Hành rung động, tiếng vang vọng vào trong Đỗ gia Huyền giới, những người trong đó không thể không nghe thấy gì.

Quả nhiên một lúc sau đã thấy một đội nhân mã từ trong Huyền giới xông ra, tất cả khoảng ba chục người, ai cũng trẻ trung, hiển nhiên là thế hệ mới của Đỗ gia.

Lãnh đội trừng mắt nhìn Thần Nam: “Người là ai mà dám đến đây gây rối?i, có biết đây là đâu không?”

“Đây không phải là Đỗ gia Huyền giới, lẽ nào lại là nơi đặc thù nào sao?” Thần Nam giả giọng côn đồ, dáng vẻ hết sức ngênh ngang.

“Hừ, đã biết đây là Đông thổ hoàng tộc thánh địa mà vẫn dám đến gây loạn, người chán sôi?ng rồi hả?” Lãnh đội vô cùng phẫn nộ, xưa nay chưa bao giờ xảy ra tình huống này, lại có kẻ đến tận cửa gây sự.

“Im ngay, hoàng tộc cái gì, hoàng cẩu còn chưa đáng.” Tử Kim thần long dài một trượng vươn mình nhanh chóng, thò đầu nhìn về phía trước.

“A, rồng... thần long!” Lãnh đội cả kinh thất sắc, đồng thời cũng minh bạch một chuyện, thất thanh: “Người là Thần Nam sao?”

“Đúng rồi.” Thần Nam nhận ra ba chục người này tu vi hữu hạn, thậm chí có người chưa đạt đến nhất giai, đều là những kẻ tầm thường, nên không muốn gây khó mà lớn tiếng quát: “Mau vào trong thông báo cho tổ tông của người đến đây, bảo mấy lão bất tử rửa cổ cho rạch, chuẩn bị đội ra đến chặt đầu.”

Ba mươi cao thủ Đỗ gia run như cây sậy, hiện tại trong Đỗ gia Huyền giới không ai không biết đại danh Thần Nam, hần đã chém chết mấy vị cao thủ của gia tộc, bát kiệt của thế hệ thanh niên có tới sáu người mất mạng trong tay hần, kể cả đệ nhất cao thủ Đỗ Hạo cũng bị hần chặt đầu.

Ai nấy nhanh chóng lùi lại, nháy mắt đã khuất bóng sau không gian chi môn.

Đỗ gia Huyền giới vô cùng rộng rãi, những người này vào báo tin, cũng phải một lúc sau mới xong. Một thời thần sau, trận trận dao động từ trong không gian chỉ môn truyền ra, mấy cao thủ Đỗ gia sát khí đằng đằng nhanh chóng xông ra.

Tuyệt đại đa số là nam tử trẻ tuổi, thân thể mạnh mẽ vô cùng, trong tay ai cũng cầm binh khí lấp lánh hàn quang, phát ra khí tức cường giả, hiển nhiên đây là đồ đệ tử sĩ, đã trải qua tẩy lễ bằng máu và tử vong khảo nghiệm, không còn vương vấn sinh tử.

Thần Nam lắc đầu: “Mấy lão rùa đen lại để các người đi tìm chết sao? Nói khó nghe thì các người có khác gì mấy con kiến đối với ta.”

Ai cũng động nộ, định xông lên.

“Lùi lại!” Một giọng nói trong vắt vang lên, một nữ tử thân thể yêu kiều từ trong bước ra, khuôn mặt nàng như vẽ, xứng đáng với hai chữ tuyệt sắc nhưng lại phát ra hàn ý lạnh người, sát khí dày đặc lan khắp đường trường.

“Ồ...” Thần Nam hơi kinh ngạc, nữ tử này chính là Đỗ Linh đã bị thiên sứ bắt đi, không ngờ lại an nhiên quay về.

“Thần Nam, người cuồng vọng thật, dám đến tận cửa nhà ta, chúng ta không tìm người gây phiền lẽ ra người phải trốn đi, đằng này tự đến tìm chết, đáng ghét thật, người chết đi.” Đỗ Linh lạnh lùng thốt.

Thần Nam chợt thấy không hay, Đỗ Linh này mang lại cho hắn cảm giác kì quái, cụ thể không nói rõ ràng được nên hắn chú tâm quan sát.

Lần trước, Đỗ Hạo bị giết, Đỗ Linh từng nghiến răng căm hận mà giờ lại bình tĩnh như thế, đúng là hơi cổ quái, đồ đệ—ng thời hắn chú ý thấy khí tức của nàng ta rất lạ, phảng phất rất hỗn loạn nhưng rất mạnh, đang dao động kịch liệt khiến người ngoài không nắm bắt được.

“Người không phải là Thánh Chiến thiên sứ?”

“Hừ, xem ra người biết không ít chuyện.” Đỗ Linh hừ lạnh: “Ta không phải là chuyển thế của Thánh Chiến thiên sứ nhưng còn mạnh hơn.”

“Xem ra người phải là Thánh Chiến thiên sứ nên mới được thả. Nếu vậy, ta không hiểu người dựa vào đâu đòi giết ta?”

“Hừ, người sẽ biết ngay thôi.” Đỗ Linh lại hừ lạnh, dung nhan tuyệt mỹ lóe lên ánh sáng dị dạng.

97. Chương 98: Hai Hồn Chung Xác

Thần Nam định xông lên, Tử Kim thần long đã tranh quyền nhưng Đỗ Linh lùi lại: “Thần Nam, người không dám đấu một trận với ta sao? Ta chỉ muốn đấu cùng người.”

“Được. Để ta tự thân ra tay.” Thần Nam để Tiểu Phượng Hoàng bay lên không trung, rảo bước tiến tới, hẳn thật sự không nghĩ ra Đỗ Linh có bản lĩnh gì mà đòi đấu với lực giai cao thủ.

Đỗ Linh tung mình lên không, động tác ưu mỹ cực điểm, lả lướt như chim phượng đang bay, bất quá hạ thủ lại đặc biệt độc ác, mười đạo Khốn Thần chỉ lực như mười đạo thần quang vàng chói xuyên tới Thần Nam, “soạt, soạt”, tiếng xé gió vang lên vi vút.

Tu vi của Đỗ Linh đã đạt đến đỉnh cao ngũ giai, cơ hồ vượt cả Đỗ Hạo lúc phong quang nhất, nhưng chỉ dựa vào thực lực cơ này, Thần Nam không tài nào hiểu nổi, nàng ta dùng phương pháp gì giết được hắn.

Thần Nam thông thả đẩy ra một chưởng, nhưng đó là chưởng lực của lực giai cao thủ, vượt hẳn uy lực mà ngũ giai cao thủ chống đỡ nổi. Dù Khốn thần chỉ lực thần quỷ mị mạc trắc, nhưng Đỗ Linh vẫn là ngũ giai, căn bản đấu không lại Thần Nam.

Toàn bộ mười đạo chỉ lực vàng rực tan biến trong làn chưởng lực hùng hậu của hắn, nhưng Đỗ Linh không hề tránh né kinh khí khủng khiếp đó, mà tiếp tục thi triển Thiên Ma bát bộ lao tới, đồng thời tung tiếp một đòn Diệt Thiên thủ, đẩy dạt chưởng lực ép xuống.

Đương nhiên, cao thủ ngũ giai như Đỗ Linh mà bị đạo chưởng lực đó đánh trúng, không chết cũng trọng thương, nhưng quái sự đã xảy ra. Thân thể nàng ta đột nhiên sáng rực huyết quang, Diệt Thiên thủ phát ra cũng chuyển thành màu máu, nàng nhẹ nhàng xuyên qua chưởng lực cuồng mãnh của Thần Nam, hữu thủ hình thành nên một cây huyết kiếm được thực chất hóa, độc địa chém vào đối thủ.

Muốn phá được kinh khí của lục giai cao thủ, đương nhiên trình độ cũng phải tương đương trở lên. Biến cố xảy ra quá nhanh, Thần Nam không tài nào nghĩ ra được Đỗ Linh lại trở thành lục giai cao thủ, không hiểu có phải đối phương ẩn tàng thực lực chăng. Lúc trước hắn đã kiểm tra khá cẩn thận khí tức của nàng ta, quyết không thể là lục giai cao thủ!

Nhưng tình hình không cho hắn cả nghĩ, không kịp triệu hoán xuất tử vong ma đạo, bèn đẩy tới một chưởng. Chưởng lực phát ra trong lúc vội vã va chạm với huyết kiếm, liền bị đánh tan, Thần Nam thoái lui liền mấy bước, dù không thụ thương nhưng sắc mặt cũng nhợt nhạt đi.

“Đỗ Hạo?” Hắn nhìn Đỗ Linh chằm chằm, vừa nãy hắn cảm giác được khí tức của kinh địch, bất quá có phần hơi tán loạn, thoát có thoát không, đúng là tà dị cực điểm, rõ ràng đối phương đã bị hắn chặt đầu rồi.

Đỗ Linh chậm rãi từ trên không đáp xuống, thân thể bùng lên một dải hào quang pha trộn hai màu vàng và máu. Dao động hùng hồn tràn ra, hiển nhiên là sức mạnh thuộc đẳng cấp lục giai.

“Người gọi ta là Đỗ Hạo cũng được, Đỗ Linh cũng được.”

Thần Nam không hề kinh hãi, bật cười vang: “Nhân yêu? Ha ha...”

Sắc mặt Đỗ Linh xanh lét, nhìn hắn đầy phẫn hận khiến dung nhan tuyệt mỹ ánh lên nét yêu dị. Trong mắt nàng ta ánh lên màu hoàng kim, trông trắng chuyển sang màu máu, bắn ra hai đạo hào quang khiến ai nấy lạnh mình.

“Thần Nam, hiện tại ta cũng đạt đến lục giai cảnh giới, tu vi không kém hơn ngươi, nhất định hôm nay sẽ báo cừu tuyết hận!” Đỗ Linh vốn là nữ tử, nhưng giọng nói lại là của nam tử, giống hệt giọng Đỗ Hạo đã mất mạng.

“Quả nhiên ngươi đã chiếm cứ thân thể muội muội, đúng là ác độc thật!” Thần Nam lạnh lùng thốt.

“Nói nhăng. Ca ca đời nào làm vậy, là ta nguyện ý cùng ca ca sử dụng chung thân thể này, như thế huynh muội chúng ta mới là đồng sinh cộng tử chân chính.” Thân thể nhân yêu lại phát ra giọng nói trong vắt của Đỗ Linh.

“Hai người cùng chung một thân thể, chuyện này...” Thần Nam hơi kinh ngạc, làm sao không kinh ngạc trước chuyện quỷ dị này.

Giọng Đỗ Hạo lại vang lên: “Huyết Ma đại pháp của Đỗ gia là ma công đệ nhất thiên hạ, quyết không kém hơn Thần gia huyền công. Tiếc là ta không luyện đến lục giai cảnh giới đã vội tham gia để vương lôi đài chết tiệt đó, bằng không làm gì có chuyện bị hủy thân thể? Ta dù tái sinh nhưng hiện tại chỉ có thể dùng chung thân thể với muội muội ruột thịt, ta hận!” Gã ngửa mặt gầm vang.

Ai gặp phải tình huống này cũng phát cuồng lên, vốn là nam tử thân cao bảy thước, được coi là thiên tài, tiền đồ thênh thang, nhưng giờ lại thành nữ tử, quả là không tưởng tượng nổi. Đau khổ lớn nhất của nam nhân e rằng chỉ đến thế, so với chết còn khó chấp nhận hơn.

“Ca ca, là muội nguyện ý, huynh không cần tự trách, như vậy hàng ngày chúng ta đều được bên nhau.”

Nghe Đỗ Linh nói vậy, Thần Nam run cầm cập, là yêu huynh trưởng, hay...

“Ta vốn thấy không ổn, ai ngờ hoang đường như vậy.” Hắn lạnh lùng thốt, con người tuyệt sắc trước mắt khiến hắn không được tự nhiên, thậm chí cảm giác còn tệ hơn đối diện với một âm dương nhân chân chính.

“Ta nhất định phải giết ngươi.” Giọng Đỗ Hạo lạnh lùng rít lên.

“Đội ta hồi chút đã, vừa này ta đã xem xét kỹ, người chỉ đạt ngũ giai cảnh giới, vì sao đột nhiên tăng lên lục giai?”

“Hừ,” Đỗ Linh hừ lạnh, “không chỉ linh tức ca ca tiến vào thân thể ta mà toàn bộ tu vi cũng thế, sức mạnh của chúng ta tự do phân hợp, hợp lại là phá nhập lục giai lĩnh vực, sức mạnh cỡ này vừa đủ giết người.”

“Một cộng một hơn hẳn hai cá thể, không ngờ còn phương pháp gia tăng sức mạnh kiểu này, chẳng qua cái giai? lớn quá.” Thần Nam khê thở dài.

“Giết!” Đỗ Hạo không nhịn nổi nữa, vung huyết kiếm lao tới.

Thần Nam lao lên không nhanh như chớp, tránh khỏi huyết kiếm của Đỗ Hạo, lạnh lùng đứng trên cao nhìn xuống: “Người tuy đã bước vào lục giai cảnh giới, nhưng còn xa mới là đối thủ của ta.”

“Bớt nói vớ vẩn đi, hôm nay ta nhất định giết người, mau chịu chết đi.” Đỗ Hạo xông tới, truy kích Thần Nam.

“Ta đã nói rồi, người hiện tại còn chưa đủ tư cách khiêu chiến với ta.”

Thần Nam tan biến trước mắt Đỗ Hạo như mây khói, huyết kiếm chỉ đánh tan một dải tàn ảnh, lúc phát hiện ra thì đối phương đang đứng trước lối vào Đỗ gia Huyền giới, hoàn toàn cắt đứt đường rút lui của gã.

“Đỗ Hạo, lần trước người may mắn thoát chết, hôm nay ta xem người sống sót cách nào.” Giọng Thần Nam lạnh lùng cực độ, quay sang nói Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo: “Hai người đang thiếu kinh nghiệm chiến đấu, kẻ này giao cho hai người.”

“Được đây!” Long Bảo Bảo vung vẩy quyền đầu nhỏ xíu màu vàng, định xông lên.

Nhưng Tử Kim thần long đã bĩu môi: “Hắn không có tư cách đấu với người, có tư cách đấu với ta chắc? Nói về kinh nghiệm chiến đấu, trong thiên hạ mấy ai so được với ta, nhớ năm xưa long đại gia là nhân vật phong vân bậc nhất đại lục.”

Thần Nam không muốn nói nhiều với nó, nói toẹt ra: “Ai thịt Đỗ Hạo trước, lần tới có thiên sứ chi tâm sẽ cho kẻ đó...”

“Vù, vù.”

Hắn chưa nói xong, hai con rồng đã xông lên. Long Bảo Bảo chỉ thi triển hóa thân hơn một xích, động tác lại nhanh như chớp, chỉ thấy quanh mình Đỗ Linh có một đạo hoàng quang liên tục xoay chuyển, trong nháy mắt, tiểu long đã xuất ra hơn một trăm quyền, huyết kiếm của Đỗ Hạo bị nó đánh vỡ mấy lần liền.

Tử Kim thần long không chịu kém, vì thiên sứ chi tâm đương nhiên con rồng du côn chịu ra sức, hóa thành thân người đầu rồng, cầm một đôi tử kim song tiết côn, hận không thể lập tức đập Đỗ Hạo thành tương thịt.

Được thiên sứ chi tâm kích thích, hai con rồng mạnh mẽ cực điểm, đáng thương cho Đỗ gia huynh muội, vừa mới nếm mùi tư vị lục giai đã phải lãnh một trận cuồng phong bạo vũ.

Tránh cho núi non không sụp đổ, hai con rồng liên tục tấn công trên không, dao động năng lượng khiến mấy đỉnh núi quanh đó rung lên, thanh thế kinh nhân.

“Thiên biến vạn hóa, thân ngoại hóa thân!” Đỗ Hạo quát vang, bất quá hiện tại gã mang dáng hình một tuyệt sắc mỹ nữ, không thể thi triển được khí thế cương mãnh.

“Soạt, soạt, soạt.”

Tầng không thoáng đặng chợt âm u hẳn, màu máu vô tận nhuộm đỏ bầu trời, trong làn huyết quang, mấy đạo huyết ảnh thoáng ẩn thoáng hiện, chuẩn bị tập kích Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long.

Nhưng chưa kịp hành động, Long Bảo Bảo đã phun ra một đạo hoàng kim thánh hỏa, nhanh chóng xua tan huyết vụ làm lộ ra bốn đạo huyết ảnh, là thân ngoại hóa thân, hình ảnh rõ hơn lần trước bị Thần Nam đánh tan nhiều, dáng vẻ rất giống Đỗ Linh.

Hai con rồng đưa mắt nhìn nhau: “Một người hai hóa thân.”

Nói đoạn, cả hai tách ra lao vào hóa thân màu máu, lúc đó Đỗ Hạo mới kịp lấy hơi, gã suýt bị hai con rồng giết chết. Cuối cùng gã cũng hiểu, cùng là lục giai sơ cấp, nhưng khoảng cách giữa những tu luyện giả khác nhau còn cách rất xa.

“Đỗ Hạo, muốn chạy sao? Ta xem ngươi chạy về Đỗ gia Huyền giới kiểu gì.” Thần Nam chặn trước lối vào Huyền giới, lạnh lùng nhìn đối thủ, cắt đứt đường về.

98. Chương 99: Cắt Đứt Nguyên Linh

“Choang!”

Song tiết côn của Tử Kim Thần Long nện vào ngực huyết sắc hóa thân một đòn thật mạnh, đánh văng lên cao, máu bắn ra tứ phía, tanh hôi vô cùng.

Tiểu long thấy Tử Long giết chết được một hóa thân thì tức giận nói: “Này này, không được chạy, phải ở lại chơi với ta!”

“Choang!” “Choang!”

Long Bảo Bảo vung hai bàn tay vàng rực ra, xuất quyền đánh nổ tung hóa thân, trong không trung máu bắn tung tóe, rồi sau đó tấn công Đỗ Linh.

Đỗ Hạo liên tục thổ huyết, thân thể tổn thương nặng, nhưng Huyết Ma chân kinh quả thật là một loại ma công đặc biệt, cho nên huyết nhục hóa thân và bản thể cũng không có mối liên hệ quá chặt chẽ, càng không mang ý nghĩa là hóa thân của chân thân, nên đối với sinh mạng gã cũng không ảnh hưởng nhiều.

Cho dù là thế, Đỗ Hạo cũng kinh hãi thất sắc, vì gã đã nhìn ra tu vi của Tiểu Long, cũng phải gần đạt đến cảnh giới trung cấp lục giai, lúc này nó chưa ra tay, giờ mới tỏ uy lực thật sự.

Một tiếng ồm ồm từ trong Đỗ gia huyền giới vọng ra: “Linh nhi, hai người còn không mau trở về, muốn sinh cường sao?”

Thần Nam trong lòng chấn động, tu vi của lão già này từ lục giai trở nên, chắc hẳn là cao thủ đệ nhất của Đỗ gia rồi! Hắn đứng ở cửa vào Huyền giới, hướng vào bên trong nói: “Ha ha, các người nghĩ rằng Đỗ Linh có thể trở về sao? Muốn ả giữ được mạng sống trừ phi các người mạo hiểm ra đây cứu người!”

Lúc này bốn huyết ảnh hóa thân đều đã bị hai con thần long giết chết, chúng đang truy đuổi Đỗ Linh. Bỗng nhiên, từ thân thể nàng ta phát ra từng đạo ánh sáng đỏ như máu, rồi sau đó bay thẳng lên trời cao, rồi quay đầu lộn xuống đánh Thần Nam.

“Muốn qua ải của ta hả? Không thể nào đâu!” Thần Nam hét lớn một tiếng, tay cầm ma đao, hướng lên phía trên mà chém.

Nhìn bên ngoài thì thấy Đỗ Linh dường như đang bỏ tới, nhưng đến phút cuối thì lại đánh hựt rồi va đầu xuống đất.

Trên không trung, hai con rồng cười lẫn lộn, Thần Nam cũng ngạc nhiên đến nỗi đứng yên một chỗ, chuyện này không phải...đáng cười lắm sao? Một tuyệt sắc mỹ nữ tự nhiên lao xuống, chui vào bùn đất.

Thoáng chốc, Thần Nam giật mình tỉnh ngộ, lật thanh ma đao, hung hăng lao xuống chém. Thanh đao nhoáng lên một cái, ầm một tiếng, trên mặt đất thủng một lỗ lớn, máu bắn tung tóe.

“Đáng ghét” Thần Nam khua khua cây đao hướng về phía lối vào Đỗ gia Huyền giới rồi chém một nhát, phát tiết bất mãn dâng trào trong lòng, hắn biết vậy là Đỗ Hạo đã chạy thoát trở về.

“Thần Nam, lần này đã làm cho người thất vọng rồi! Ta quên nói cho người biết, một khi luyện đến cảnh giới cao siêu của Huyết Ma chân kinh ắt có thể Huyết Độn Thiên Lý, ha ha, lại khiến người uống công ngàn cân ta.” Giọng Đỗ Hạo từ trong Huyền giới vọng ra.

“Ha ha, cái gì mà Huyết động với chả thiên lý, chẳng qua chỉ là trò hạ đẳng đào đất chui nhủi mà thôi!” Tử Kim thần long trên không trung la lên, âm thanh rõ ràng cho thấy nó đang bực bội, mắt nhìn thấy “thiên sứ chi tâm” đào tẩu, làm sao không mất hứng cho được.

Hiện tại Đỗ Linh đã chạy vào nhưng hơn mười tử sĩ theo nàng ta vẫn đứng ở cửa Đỗ gia Huyền giới. Những người này không sợ chết, tuy biết thực lực song phương cách nhau quá xa nhưng mắt ai cũng xạ ra hung quang, hung hãn nhìn Thần Nam.

Không giết chết được Đỗ Hạo khiến cho Thần Nam tức giận mãi không thôi, giờ lại nhìn thấy nhóm tử sĩ này tự nhiên xuất hiện, hắn liền hét to ra lệnh cho hai con rồng rằng: “Giết sạch đám người này cho ta!”

“Gràoooo.”

“Gràoooo.”

Hai con thần long đồng thanh gầm lớn, chúng không thuận mắt mấy tử sĩ nhưng cũng không muốn động thủ.

Tử Kim Thần Long cười ha hả: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, nên giao cho Tiểu Bất Điểm người”

Lúc này Tiểu Phượng Hoàng đang bay ở gần đó, nên nghe thấy hết, liền quay đầu lại nhìn.

Con rồng du côn lại bắt đầu làm công tác tư tưởng, nên nói: “Tiểu Bất Điểm, nếu đi theo bọn ta, sẽ phải chém giết rất nhiều, nên giờ phải rèn luyện cho người”.

“Ta phải rèn luyện thế nào đây?” Tiểu Phượng Hoàng nhút nhát hỏi.

Lão du côn cười cười gian xảo: “Giết người phải tập từ lúc còn nhỏ, giờ người thử xem.”

Tiểu Phượng Hoàng lắc lắc đầu, nói khẽ: “Nhưng ... ta không làm được!”

“Không sao, cứ từ từ người sẽ làm được thôi” Con rồng du côn nói xong thì vận long lực mà bao quanh Tiểu Phượng Hoàng, rồi sau đó đẩy nó xuống vòng vây của bọn tử sĩ.

Đệ tử Đỗ gia thấy thần diệu Phượng Hoàng sà xuống, tuy nó còn nhỏ, nhưng đâu dám khinh thường, kiếm khí, chưởng lực đồng loạt đánh loạn cả lên.

Tiểu Phượng Hoàng sợ đến run cầm cập, la hoảng: “Cứu mạng, cứu mạng ...” vừa la vừa đập cánh loạn xạ. Có lẽ do trong lúc hoảng loạn quá, lại phát sinh ra điều kỳ diệu, quanh thân Phượng Hoàng từ từ xuất ra một vòng ánh sáng, rồi từ từ tỏa ra bốn phương tám hướng, phủ lấy đệ tử Đỗ gia vào bên trong.

“Aaaaaaa”

“Cứu mạng.”

....

Tiếng kêu thảm vang lên không dứt, chỉ trong chốc lát tại cửa vào Đỗ gia Huyền giới đã không còn một ai sống sót, tất cả đã bị đốt cháy thành than, ngay cả một chút vết tích cũng không còn, chỉ lưu lại một ít tàn tro trên mặt đất.

Hai con rồng và Thần Nam nhìn đến sững cả người, không ngờ lửa từ tiểu Phượng Hoàng này lại mạnh đến thế, ngay cả đá cũng bị thiêu rụi, cũng may giờ nó mới nở ra, chứ đến khi nó trưởng thành thì lúc ấy còn lợi hại đến thế nào nữa ...

“Ừa, người đâu hết rồi? Mọi người chạy đi đâu hết rồi?” Tiểu Phượng Hoàng vừa rồi sợ hãi đến độ nhắm tịt hai mắt, giờ hé nhìn chẳng thấy ma nào cả, liền tò mò nhìn quanh quất rồi cất tiếng hỏi.

Mọi người im lặng.

Lúc này trong Đỗ gia Huyền giới lại nghe có tiếng thở dài, dường như đó là tiếng một người lớn tuổi, xuyên thấu không gian truyền đến: “Thần Nam, nếu người đã tìm được chỗ này rồi, sao không đến nói chuyện, chẳng lẽ người không muốn biết chuyện gì đã xảy ra với cha mẹ người vạn năm trước sao?”

“Ta đương nhiên muốn biết, nhưng ngươi biết sao? Ta vẫn mong ước bấy lâu, nhưng muốn dùng nó để dụ ta vào trong đó thì e rằng sẽ làm ngươi thất vọng. Các ngươi trốn chui trốn nhủi ở trong đó lâu quá chắc lú lẫn hết rồi.” Thần Nam không khách khí đáp lại.

“Ha ha ha” Lão già nghe thế cũng không nổi giận, chỉ cười đáp: “Ngươi sao không vào đây? Chỉ đứng ngoài khua môi múa mép mà cũng gọi là báo thù sao? Nên biết Đỗ gia chúng ta sắp tìm ra cách thoát khỏi nơi đây! Chỉ cần ta ra được, thì ngươi chết chắc!”

Lão nhân cười nhạt, nhưng Thần Nam nhận ra sát ý ẩn trong đó!

“Không nên mơ mộng nữa, theo truyền thuyết, chìa khóa phá giải vây khốn cho Đỗ gia không phải chính ta hay sao? Nếu ta không đi vào, các ngươi có thể thoát ra được sao? Tính ra thì các ngươi chỉ là hậu bối, lại nói những lời vô lễ trước mặt ta, chỉ khiến ta nghĩ các ngươi giống như hạng tôm tép. Có giỏi thì ra đây! Ra một người ta giết một người! Còn trông vào việc liên thủ, tình dây đi, đừng mơ, muốn dụ ta vào để hóa giải nguy khốn của các ngươi hả? Tốt nhất nên tắt ngay ý nghĩ ngu ngốc ấy đi, có ai muốn cho gia tộc hùng mạnh lại có dã tâm như các ngươi xuất thế? Vọng tưởng!”

Bên trong im phăng phắc, Thần Nam biết rõ mình đã đánh trúng tim đen đối phương. Trước kia khi hắn chém giết Đỗ Vũ, trong lúc vô tình chẳng phải chính máu của hắn đã giải trừ trở chú của Đỗ gia hay sao? Xem ra giờ cũng như vậy thôi, Đỗ gia muốn thoát ra, thật sự cần “hắn”!

Thấy phía không còn ai trong Đỗ gia huyền giới lên tiếng nữa, Thần Nam cười to: “Đừng tưởng rằng ta không đi vào, không thể đối phó ngươi được. Ta giờ cắt đứt linh khí chi nguyên của các ngươi. Đến khi Huyền giới của các ngươi không có linh khí bổ trợ nữa, liệu chống đỡ được mấy hơi, ta xem các ngươi trốn dưới đó được bao lâu.”

Dứt lời, hắn nhanh chóng mở nội thiên địa, ngồi ngay dưới định địa thần thụ.

Tử Kim thần long đã từng thấy qua chuyện này rồi, Thần Nam lợi dụng nội thiên địa mà hấp thu tinh khí bốn phương. Giờ lại có định địa thần thụ là thánh vật, thì tốc độ thu nạp linh khí khó mà tưởng tượng được.

“Đáng ghét! Tiểu tử này thật sự quá đáng quá, lại ở chỗ này tu luyện, cũng như lấy mạng của Đỗ gia huyền giới mất rồi!”

Thần Nam ở trong nội thiên địa kêu lên: “Con lươn ngươi đến đây, thả Huyền Vũ quy ra để nó khai thác tối đa vùng hỗn độn, hiếm khi có được cơ hội như vậy, ta làm sao bỏ qua thiên địa linh khí vô tận trong đây được? Phải tận dụng để tu luyện!”

“Chết tiệt! Tiểu tử ngươi thật sự quá ác độc mà, thật là gian trá ... đây chẳng phải là phong cách của ta sao? Ha ha ... ta thích lắm!” Tử Kim Thần Long lao vào trong nội thiên địa, chặt vật lõi thân thể của Huyền Vũ chui vào. Sau khi vào, con rùa già được Thần Nam điều động, bắt đầu nghiền nát đất đá xung quanh.

Tiểu Phượng Hoàng bay đến đậu lên vai Thần Nam, tò mò nhìn con rùa già. Long Bảo Bảo lắc lắc lư lư, bay quanh Thần Nam, lúc này linh khí dày đặc, lợi dụng lúc này mà tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều. Tử Kim Thần Long ở trong bay một vòng trong nội thiên địa rồi thấy quá nhàm chán nên bay vào trong núi Thái Hành.

“Soạt, soạt”, định địa thần thụ bắt đầu biến hóa, từ thân cây phát ra ánh sáng màu xanh, chính là thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng mà tụ tập lại, hướng về phía thần thụ, hay chính xác hơn là Thần Nam đang ở trong ấy.

Đây đích thị cướp đoạt! Hay nói đúng hơn là rút sạch máu huyết của Đỗ gia Huyền giới, cũng chính là rút cạn nguồn “sinh lực” của Huyền giới bổ sung cho nội thiên địa của Thần Nam, đối với người trong Đỗ gia thì hành động như vậy thật quá vô sỉ, không, phải nói là quá độc ác!

Trưởng lão của Đỗ gia hồi này nói chuyện với Thần Nam giận dữ hét lớn điên cuồng, khiến cho Thái Hành sơn lung lay, nhưng cũng bó tay, dù lão có thần thông bằng trời cũng đành để mặc Thần Nam chiếm tiện nghi.

99. Chương 100: Thiên Ma

Trong ba ngày ngắn ngủi, mấy ngọn núi cạnh đó đều tàn tạ nhưng Thần Nam không hề có ý dừng tay, tiếp tục thi triển nội thiên địa, liên tục dồn linh khí và khuếch đại vùng không gian đó.

“Thần dạy, đúng là không thể tin được.” Long Bảo Bảo lần đầu tiên trông thấy tình cảnh này, liên tục hô lên kinh hãi.

Tiểu Phượng Hoàng hiểu kì chớp mắt, chú thị toàn bộ quá trình.

Nửa tháng qua đi, tiểu thiên địa chậm chậm phát triển, mỗi thời mỗi khắc đều thoáng biến hóa, hoa cỏ dần dày mượt, rồi có cả cảnh ong bay bướm lượn...

Sinh mệnh của tiểu thiên địa càng lúc càng hiển hiện, Thần Nam vô cùng hân hoan, sau cùng không nén được chạy ra ngoài bắt mấy con thỏ hoang vào. Long Bảo Bảo nghịch ngợm cũng nháy mắt, “vù” một tiếng lao ra, bắt mấy con linh hồ vào để ngồi xem cảnh “hồ thỏ đuổi nhau”. Không gian quá nhỏ, Thần Nam không muốn thỏ hoang bị thịt hết nên đành tống khứ mấy con linh hồ.

Tiểu Phượng Hoàng cũng chịu ra sức, gáy vang gọi tới một đàn chim, nhưng đáng tiếc chúng đều bị bộ dạng “nước miếng chảy ròng ròng” của Long Bảo Bảo dọa chạy sạch.

Đến ngày thứ hai mươi, núi non trong phạm vi hai chục dặm hoàn toàn khô kiệt mà Thần Nam vẫn không chịu dừng tay, người Đỗ gia không thể chịu đựng nổi nữa. Linh khí không đủ cung cấp cho bên trong Huyền giới, tạo thành ảnh hưởng nhất định, núi non trong đó bắt đầu có hiện tượng khô đi.

Trong phiên thiên đường đó, các cao thủ Đỗ gia đều ngậm một mối căm hờn, các cửa Thần Nam quá đáng ghét, ép họ gần như phát cuồng, các cao thủ tiền bối dù có nhất thân ngạo thế tu vi cũng vô dụng.

“Thần Nam, có thể bàn bạc chút chăng?” Trưởng lão Đỗ gia lại xuất hiện ở cửa Huyền giới. lớn tiếng gọi.

“Không có gì phải bàn, ta phải tranh thủ thời gian tế luyện nội thiên địa, mấy khi tìm được nói linh khí dày đặc thế này.” Thần Nam trực tiếp cự tuyệt, “các người nên nhớ. chúng ta đã ở vào thế quyết tử, nói gì cũng vô dụng, không cần phí lời.”

Đỗ gia trưởng lão nín lặng, đó là sự thật không thể chối bỏ, bọn họ đã phản lại Thần gia, song phương triệt để đối lập, hơn nữa họ nhiều lần sách động, quyết dồn Thần Nam vào tử địa, ngộ hèn đem thi thể hắn về Đỗ gia Huyền giới. Hiện giờ có muốn nói gì cũng vô dụng, nói đến chuyện thương lượng càng nực cười.

Trầm mặc hồi lâu, Đỗ gia trưởng lão dường như nhớ ra một việc, quát lớn: “Thần Nam, người cứ ở đó mà đùa với lửa! Ta biết chắc người cũng cảm ứng thấy trong Huyền giới của chúng ta có một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ, nếu người phá tan thế cân bằng của Huyền giới, e rằng sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh.”

Thần Nam kinh hãi, từ lúc đến đây, không chỉ hấn mà cả Long Bảo Bảo, con rồng du côn, Tiểu Phượng Hoàng đều cảm ứng được một sinh vật đáng sợ đến mức khó tưởng tượng, nếu không dụng tâm sẽ khó phát giác nhưng cảm ứng thấy lại khiến lòng phát run, cảm giác đè nén như ngọn núi lớn trong tim khiến ai nấy không chịu nổi.

“Hừ, không ngờ Đỗ gia các người lại mọc ra được nhân vật như thế, tu vi đáng sợ thật, hiện tại chắc hẳn vẫn ngủ say? Các người cứ việc đánh thức hắn dậy, để hắn ra giết ta. Tu vi cỡ đó, dù bị trở chú hay cấm chế, ta chắc cũng không làm gì được hắn.”

Thần Nam hơi bất an, thực lòng e ngại đối phương hành động như thế, nhưng hắn cũng có cảm giác, người đang ngủ say kia không thuộc Đỗ gia, khí tức khác hẳn.

“Hừ.”

Đỗ gia trưởng lão hừ lên nặng nề, nghe rõ oán khí, oán hận, lão phẫn hận rít lên: “Người chắc cảm ứng được và cũng đoán được, cường giả đang ngủ đó không phải là người Đỗ gia chúng ta. Đã vậy ta cũng nói toạc ra, gã phụ thân Thần Chiến đáng hận của người đã an bài đầu đấy, bố trí cường giả ở đó tạo thành cửa ải quan trọng chế ước chúng ta không được ra khỏi Huyền giới.”

“Hắn là cửa ải phụ thân ta để lại nhằm chế ước các người? Hắn là nhân vật thể nào nhỉ?”

Các cao thủ tiền bối của Đồ gia không thể ra ngoài, lúc bí ẩn này sắp được khai mở, Thần Nam không khỏi khản trương. hóa ra tất cả đều do phụ thân hắn bố trí.

“Người này đương nhiên vô cùng hữu danh, dù ở nhân gian giới hay tiên thần giới, cũng là cao thủ vô địch.” Từ ngữ khí của Đồ gia trưởng lão cũng nghe ra được niềm kính sợ, lão đành thổ lộ: “Nên biết Đồ gia chúng ta truyền thừa vạn năm, thời gian dài như vậy cũng xuất hiện những cao thủ kinh tài tuyệt diệu, không chỉ vài ba người tu vi đạt đến tiên thần cảnh giới nhưng không ai so được với hắn.”

Thần Nam kinh hãi, phụ thân hắn lại có thể buộc nhân vật phong quang khắp chín tầng trời đến trấn áp Đồ gia, đúng là quá kinh người, nhưng hắn vẫn hoài nghi, phụ thân hắn có năng lực cỡ đó sao?

“Thật ra là ai?” Hắn không nén được, lên tiếng hỏi.

“Thiên Ma.”

Đồ gia trưởng lão chỉ thốt ra hai từ nhưng khiến tai hắn ong ong. Quả thật không thể tin nổi.

Đó quả nhiên là Thiên Ma trong truyền thuyết, nhưng đó là nhân vật vô địch từ thời kì viễn cổ, chấn động tam giới lục đạo, hiệu xưng thiên hạ đệ nhất ma!

“Điên rồi, không thể nào.” Thần Nam trực tiếp phủ định, bản lĩnh của phụ thân hắn dù mạnh nhưng chưa đến mức vô địch được Thiên Ma. Hơn nữa nhân vật như Thiên Ma, làm gì có chuyện chịu để người ta vô địch? Không địch nổi cũng sẽ chiến tử, không bao giờ nhẫn nhục sống trộm.

Nhưng hắn nghĩ ngay tới một khả năng: “Hiện tại Thiên Ma đã thành một tên hiệu, Thiên Ma đời thứ nhất đã biến mất, sau này xuất hiện mấy đời Thiên Ma, trong Huyền giới của các người là Thiên Ma đời thứ mấy?”

“Thứ nhất, chân chính là thế gian đệ nhất ma!”

Đồ gia trưởng lão chỉ nói một câu đủ khiến Thần Nam trợn tròn mắt.

“Đó... sao có thể? Phụ thân ta sao có thể sai khiến được Thiên Ma, các người... nói láo quá đáng.”

“Người không thể tưởng tượng được phụ thân người đáng sợ cỡ nào, bởi người rời khỏi thời đại đó quá sớm, không thật sự được thấy đại thần thông thần quỷ mỵ mạc trắc, uy nhiếp thiên hạ đó. Thiên Ma trong Huyền giới của chúng ta cũng không phải hoàn chỉnh, đó... chỉ là đầu Thiên Ma bị phong ấn một nửa. Phụ thân người cũng không sai khiến Thiên Ma mà đạt thành hiệp nghị với nó.”

“Cái gì? Chuyện này... là vậy à... đầu Thiên Ma quả nhiên ở đây.” Thần Nam thật sự kinh hoàng.

Theo truyền thuyết, trong quá khứ xa xưa, Thiên Ma từng cùng Quang Minh thần của phương Tây liên thủ đại chiến một cao thủ hùng mạnh không tưởng tượng nổi, Quang Minh thần tan xương nát cốt, còn Thiên Ma mất tích. Sau đó có có lời đồn rằng thân thể Thiên Ma bị chia năm xẻ bảy, phong ấn khắp tam giới.

Thần Nam không hoài nghi truyền thuyết này, bởi hắn lấy được Thiên Ma tả thủ bị phong ấn, vạn vạn lần không ngờ đầu Thiên Ma lại ở đây, chỉ một cái đầu mà chấn nhiếp toàn bộ cao thủ của Đồ gia Huyền giới.

Viễn cổ vô địch ma vương này quả đáng sợ! Đã bị phân thân, tàn thi cả vạn năm không bị rửa nát, linh thức trải qua vạn lần hung hiểm vẫn không tịch diệt, phải chia ra phong ấn tại nhiều nơi mới trấn áp được, không then là thế gian đệ nhất ma.

Hắn nhớ lại nữ tử thần bí trong ngọc như ý từng nói, lúc đầu Thiên Ma đột phá phong ấn sẽ phi thăng lên tiên thần giới, từ từ hợp Thiên Ma thân lại, lúc đó Thiên Ma sẽ tái sinh.

Hiện giờ Thiên Ma còn chưa hợp thân được, vẫn ở lại nhân gian giới chắc rằng có mưu đồ riêng, không biết lão và phụ thân hắn đạt thành hiệp nghị gì.

Đồ gia trưởng lão nói: “Giờ chắc người đã hiểu, trong Huyền giới không chỉ có người của chúng ta, nếu người tiếp tục cướp đoạt thiên địa tinh khí, khiến Huyền giới của chúng ta không chịu nổi, có thể sẽ kinh động Thiên Ma, lúc hắn tỉnh lại sau giấc ngủ, phát hiện người quá nhiều giấc ngủ, tất sẽ trả đũa. Nên nhớ đó chỉ là một chiếc đầu nhưng tìm khắp nhân gian cũng không có địch thủ.”

Thần Nam nói: “Để Thiên Ma xuất hiện càng hay, ta muốn hỏi hấn sự tình vạn năm trước, trước sau gì Đỗ gia các người cũng chỉ cung cấp cho ta toàn tin tức vô dụng.”

“Hừ, người ngây thơ thật, đầu Thiên Ma hiệp nghị với phụ thân người, chẳng qua là lợi dụng nhau, dù người là con trai Thần Chiến cũng không được ưu đãi gì, chạm vào hấn chỉ có một kết cục - chết.”

“Được, vậy để ta thử xem.”

“Người...” Đỗ gia trưởng lão tức giận: “Hay lắm, để ta cho người biết một tin tức nữa, người là bỏ phẩm tốt nhất cho Thiên Ma, nếu bị hấn phát giác, người đương nhiên sẽ chết tại dốc Phong Ma trong Huyền giới. Ta chỉ nói đến thế, nếu người còn muốn tiếp tục, ta không cản trở, người chết rồi, chúng ta không cần phải vạn kiếp không ra khỏi Huyền giới này nữa.”

Thần Nam sững người, trong lòng hấn có cảm giác không lành, thủy chung vẫn không xua đi nỗi lo yí? nghiê trong Đỗ gia Huyền giới có một cao thủ đáng sợ, tạo thành uy hiếp khủng khiếp với hấn.

100. Chương 101: Gặp Lại Đại Ma

Ít nhiều hấn cũng trút được cục tức, mặc cho Đỗ gia mạnh thế nào, phát triển thế nào trong vạn năm qua, mấy ngày này bị hấn mò đến tận sào huyệt, thống khoái cướp đoạt linh khí của Huyền giới khiến tất cả phát cuồng mà đành bó tay.

Đúng là phong thủy luân chuyển, mấy hôm trước, người Đỗ gia liên tục sai người vây bắt hấn, hiện tại cả gia tộc khổng lồ bị một mình hấn ép ở trong sào huyệt và không cách nào hoàn thủ, dù có cái thể cao thủ cũng vô dụng.

Cứ vậy, Thần Nam ở ngoài Đỗ gia Huyền giới suốt ba tháng, chia thành từng khoảng thời gian, “duỡng” rồi “sát”, khiến cả Đỗ gia phát điên nhưng đành bất lực.

Hiện tại Đỗ gia Huyền giới không còn là tiên cảnh như hồi mấy tháng trước, hầu hết cây cỏ khô héo như khi mùa thu ngã bóng.

Đó là một chuyện quái dị trong tu luyện giới, một thanh niên tu vi chưa thể coi là vô địch lại chèn ép cả một Huyền giới, không kì quái thì còn chuyện gì kì quái hơn nữa.

Đương nhiên, Thần Nam có được thành tựu này chủ yếu nhờ hấn có thánh vật định địa thần thụ, giúp hấn điên cuồng cướp đoạt linh khí của Đỗ gia mà các cao thủ chân chính của gia tộc này không làm gì được.

Lần này hấn thu hoạch cực lớn, nôđi thiên đđđđđ mở rđđđđng thđđđđnh sáu chục trượng, bên trong không chỉ có hoa cỏ, có cả những sinh vật nhỏ như ong bướm, càng lúc càng giống thế giới?i chân thật. Tu vi của hấn cũng tiến triển theo, chỉ cách chút xíu là bước vào lục giai trung cấp.

Nhưng hấn cũng đành rút lui, trong Đỗ gia Huyền giới có Thiên Ma đang ngủ, tuy chỉ là một chiếc đầu nhưng sức mạnh vô địch, nếu chạm vào khiến thiên hạ đệ nhất ma tỉnh lại, e rằng hấn sẽ vạn kiếp bất phục.

Người Đỗ gia tiền hấn như tổng khứ được ôn thần, lần này họ vô cùng xấu hổ, tức giận, các cao thủ0 tiền bối tuy đông nhưng không làm gì được đối phương.

Sách lược mới lại được đưa ra, hiện tại họ chỉ muốn bắt Thần Nam đem về giải tỏa bó buộc cho các cao thủ tiền bối.

Trạng thái của Đỗ gia cũng khiến các cao thủ tiền bối lo lắng, lúc hai huynh muội chia sức mạnh ra thành ngũ giai trạng thái, đủ để an toàn ra vào Huyền giới, nhưng khi ở bên ngoài, cả hai liền hợp lực lại thành lục giai cao thủ.

Đây là con bài tẩy của Đỗ gia, nếu không vì “cái gia quá đắt”, các cao thủ tiền bối Đỗ gia chắc đã tạo ra nhiều cao thủ kiểu đó hoặc tự mình ra trận.

Cứ thế mà đi khỏi Đồ gia Huyền giới khiến Thần Nam đôi chút tiếc nuối nhưng có ở lại hẳn cũng không giết được các cao thủ tiền bối của gia tộc này bởi đầu Thiên Ma chính là mối họa hoạn cực lớn. Hắn thầm quyết định, khi chưa đủ năng lực sẽ không đặt chân vào.

Lại đi thêm một tháng, hắn mang theo hai con rồng đi qua các danh sơn, ở những nơi thưa vắng chân người như thế, linh khí sung túc, thích hợp tu luyện hơn cả.

Hắn lại mò sang Tây đại lục, định thăm dò dấu vết của Vũ Hinh còn lưu lại từ năm ngàn năm trước và thành Đại Long đao thất lạc ở đó. Theo truyền thuyết, Đại Long đao là bảo vật của bảo vật, chỉ có loại thần binh như thế mới mang lại cho hắn sức mạnh hùng hậu đủ dùng, nên quyết phải tìm được.

Hắn vừa tu luyện vừa từ từ đi về phía tây, bất tri bất giác đã đến Thập vạn đại sơn ở miền trung Thiên Nguyên đại lục, nơi này cách Tội Ác chi thành không xa, hắn quyết định đến Thần Phong học viện một chuyến.

Vừa vào Tội Ác chi thành, hắn đã thấy mấy bóng người đang kịch chiến trên tầng không Thần Phong học viện.

“Grào... hừng phần thật, mấy hôm nay buồn quá, sau cùng cũng được đánh nhau.” Con rồng du côn lao tới đầu tiên, Thần Nam, tiểu long và Tiểu Phượng Hoàng theo sau.

Phi hành đến tầng không Thần Phong học viện, Thần Nam cả kinh, hắn nhìn thấy một người quen, là Đại Ma mất tích nhiều ngày, bậc bá giả gần như vô địch trong trận đại chiến ở Sở quốc hoàng cung.

Lần đó Thiên Ma thể hiện thần thông cao siêu, có thể tự phong ấn và giải phong ấn, mượn thiên phạt công kích cường địch, phong tư vô địch đó đến hôm nay còn khiến hắn kinh hãi.

Sau đó ngọc như ý, Thái Cực Thần Ma đồ công ki?ch vào trận hỗn chiến giữa mấy người, từ đó Đại Ma biến mất. Kể cả Đoan Mộc có tham gia trận chiến cũng không biết kết quả sau cùng, lão chỉ thi triển hóa thân, không trụ được đến cùng.

Hiện tại đột nhiên thấy Đại Ma, bảo sao hắn không kinh hãi.

Con rồng du côn nhìn thấy Đại Ma lập tức dừng lại, không sợ trời không sợ đất như nó cũng không dám tiến thêm nửa bước.

Đại chiến trên không trung vô cùng kịch liệt, Đại Ma một đấu hai vẫn không hề hạ phong, đã lâu không gặp mà phong thái của y vẫn như xưa, hiển hiện phong phạm vô địch, bất động như thái sơn, động lại như sấm nổ, cơ hồ cả thiên địa đều nằm trong tay y không chế.

Hai đối thủ của Đại Ma lần này không tầm thường, một người trung niên tóc đen râu dài, ung dung như thần tiên, toàn thân phát ra khí chất xuất trần.

Đối thủ còn lại của đại ma đáng sợ hơn, chính là một thiên sứ sáu cánh, ba đôi cánh trắng muốt biểu hiện y là một thiên sứ cấp cao, là thần linh phương tây đã đạt đến thất giai cảnh giới.

“Thật ra là chuyện gì, thiên sứ cấp cao sao lại xuất hiện ở nhân gian, đúng là không tin nổi.” Thần Nam thở dài.

Hắn chú ý đến người phương đông tóc đen râu dài kia, thực lực lại không kém hơn thiên sứ sáu cánh, hiển nhiên cũng thuộc cấp bậc thần tiên, là đồng phương thần linh hạ giới sao?

Thiên sứ sáu cánh nhanh như chớp liên tục di chuyển tức thời trên không, lưu lại đạo đạo tàn ảnh, y liên tục sử dụng thuần pháp ma pháp, không cần ngâm xướng chú ngữ, tả thủ không ngừng phát ra đạo đạo thánh quang, đáng sợ cùng cực. Khắp tầng không toàn là bóng y điên cuồng công kích Đại Ma.

Ho!Oa diễm rụi—ng rực đốt cháy tầng không, là hỏa hệ cấm chú ma pháp, nhưng Đại Ma trơ ra như liệt hỏa kim cương, không mấy may sợ hãi, tung ra một chưởng đánh tan hỏa diễm ngàn ngọn lửa bên mình.

Người trung niên râu dài tóc đen cũng công kích vô cùng lăng lệ, chưởng lực như sấm động liên tục oanh kích, cây phi kiếm trong tay chém xuống, chiêu thức độc địa, đẩy lên làn sóng thiên địa nguyên khí khiến cả vòm không xáo động.

“À, Quang Minh đại thần còn trên cao, ba tên này mạnh quá!” Long Bảo Bảo cả kinh than.

“Đi, chúng ta vào trong học viện nghe ngóng xem là chuyện gì.” Thần Nam lao xuống trước.

Vô số người trong Thần Phong học viện ngẩng đầu quan sát trận đại chiến giữa thần linh với nhau. Lúc Thần Nam mang theo hai con rồng và Tiểu Phượng Hoàng hạ xuống, ai nấy kêu lên kinh hãi, nhiều người nhận ra hắn là người từng ở học viện một thời gian.

Thần Nam trực tiếp đáp xuống ban công của phó viện trưởng, phát hiện lão đầu tử gian trá đứng trong sân quan chiến, thấy hắn đáp xuống, lão có vẻ hơi kinh hãi.

“Xú tiểu tử quả nhiên biết bay, hơn nửa năm không gặp, ngươi lại tiến lên được lục giai cảnh giới, đúng là không tin được.”

“Hắc hắc, nhờ vận khí!”

“Chuyện của ngươi ta biết hết, các cao thủ trẻ tuổi của Đỗ gia và Lý gia đều bị ngươi diệt sạch uy phong. Địch thủ của ngươi trở thành cao thủ đời trước, ngươi đã chân chính bước vào lĩnh vực cao thủ Huyền giới, đáng mừng, đáng mừng.” Phó viện trưởng cảm thán: “Nhưng áp lực ngày sau của ngươi càng lớn, địch thủ cũng mạnh hơn.”

“Ồ, ta biết.” Thần Nam hỏi: “Đại chiến trên không là sao, xảy ra chuyện gì?”

“Ồ, Thần Phong học viện xảy ra một loạt việc trọng đại, hấp dẫn vài siêu cấp đại nhân vật...” Phó viện trưởng từ từ giải thích.

Thần Phong học viện vẫn tiến hành thực nghiệm bí mật, là “kế hoạch chế tạo thần”, vì thế phó viện trưởng từng xin Thần Nam một ít huyết dịch.

Nghiên cứu bí mật mà trọng đại này cách đây ít lâu có đột phá, kết quả bất hạnh là “vật thực nghiệm” thay nhau dẫn đến thiên phạt, dị tượng phát sinh, phản phát như có mấy tu luyện giả sắp đồng thời phi thăng.

Tội tệ hơn là mấy ngày sau đó đều có “vật thực nghiệm” dẫn đến thiên phạt tạo thành sóng gió cực lớn, nhiều người cho rằng mấy hôm nay Tội Ác chi thành liên tục có người phi tiên.

Nên biết thiên giới và nhân gian giới có liên hệ ràng rịt, sự kiện này không hề tầm thường, khiến tây phương thiên giới chú ý, kết quả bí mật phải tiên thần xuống điều tra.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, không nén được bật lên tiếng hỏi: “Các ngươi thật là... lại muốn tạo ra thật nhiều thần tiên, không phải muốn xảy ra tiên phạm đại chiến chứ?”

Phó viện trưởng đáp: “Ồ, chúng ta chỉ muốn nghiên cứu.”

Thần Nam không tin lão, hiện tại Thần Phong học viện còn không ít bí mật.

Phó viện trưởng nói tiếp: “Nếu thiên giới ép nhau quá, không chừng chúng ta thật sự tạo ra tạo ra thật nhiều thần tiên, lúc đó phải xin người một ít huyết dịch.”

Thần Nam kinh hãi trước lời của lão đầu tử gian trá, thực nghiệm của Thần Phong học viện quá điên cuồng! Hiện tại đã thu hút thiên sứ cấp cao và tiên nhân đồng hiện nhân gian, không chừng sẽ có sóng gió cực lớn xảy ra, thật sự bước vào thời đại huyền chiến.

101. Chương 102: Người Bảo Vệ Đông Thổ

Thần Nam không muốn cho Thần Phong học viện máu tươi nữa.

Lần này, trừ việc “tạo thần” còn có trường sóng gió vì Thánh Chiến thiên sứ.

Thiên sứ tây phương ngằm tiến vào Trung Thổ cướp mất mấy nữa tử, sau cùng xác nhận những người đó không phải là Thánh Chiến thiên sứ. Nhưng tây phương thiên giới không ngã lòng, tiếp tục quan sát những

kiệt xuất nữ tử của đông phương. Trong những đối tượng trọng điểm có Đông Phương Phượng Hoàng, vốn chưa từng bị bắt đi.

Hai thiên sứ trung cấp từng mấy lần đến Thần Phong học viện nhưng vừa đến gần liền bị thần bí cao thủ xuất kích buộc họ tay trắng quay về.

Cách đây không lâu Phượng Hoàng huyết mạch trong thân thể Đông Phương Phượng Hoàng thức tỉnh, thiên sứ biết được thiên địa dị tượng, càng tin rằng nàng là Thánh Chiến thiên sứ chuyển thế.

Thiên sứ sáu cánh này là nhân tuyển cao cấp mà tây phương thiên giới bí mật sai xuống, ngoài trừ thám thính việc tạo thần, còn có nhiệm vụ dẫn Thánh Chiến thiên sứ quay về.

Người trung niên tóc dài râu đen là tiên nhân do đông phương thiên giới bí mật sai xuống điều tra những việc dị thường xảy ra gần đây ở Tội Ác chi thành.

Kết quả người trên thiên giới đánh giá quá thấp sức mạnh của Tội Ác chi thành, họ không biết trên thánh địa của đại lục này có nhiều cao thủ quy ẩn, nhân gian giới cao thủ vị tất đã kém tiên thần, từ hôm nay câu nói này vang xa.

Người thiên giới phái xuống bị thần bí nhân ngăn cản, khuấy động Tội Ác chi thành nổi sóng gió.

Hơn nữa, đúng hôm nay, Đại Ma thần bí đột nhiên hiện thân tại Tội Ác chi thành, nhanh chóng tìm ra tiên nhân và thiên sứ đang ẩn thân.

Lời lẽ của Đại Ma tịnh không nể nang gì: “Tiên phạm xưa nay không can dự, đó là quy tắc định ra, ai phạm giết ngay.” Vì thế y và thiên giới nhân vật đại chiến tung hoành.

Phó viện trưởng nói: “Khẳng định có thần bí nhân vật dẫn Đại Ma đến đây, thật ra là ai thì chúng ta không biết, nhưng chắc là cao nhân hiểu ngọn ngành về Đại Ma.”

“Ngọn ngành về Đại Ma? Y có chi tiết gì hay ho sao?” Thần Nam tỏ vẻ không hiểu.

Trong mắt phó viện trưởng phóng ra hai đạo kì quang: “Ngàn vạn lần đừng coi thường người nhân gian giới chúng ta, thế giới này ẩn tàng không ít cao thủ, không kém hơn các thần tiên thiên giới. Theo truyền thuyết, mỗi thời đại ở nhân gian giới đều có một người tu vi cái thế bảo vệ, ngoài ra còn có một vô địch chấp pháp giả, đời đời truyền lại. Ta hoài nghi Đại Ma trở thành người bảo vệ của nhân gian, hoặc là chấp pháp giả của thời đại này.”

“Ừ, mấy ngàn năm trước, long đại gia có nghe như vậy, có một người bảo vệ và một chấp pháp giả.”

Lần đầu Thần Nam được nghe về chuyện này, cảm giác nhân gian giới quả phức tạp. Ngoài phạm tục giới còn có Huyền giới, rất nhiều nhân vật tu vi cao cường không muốn thăng nhập thiên giới, thủy chung lưu lại nhân gian...

Hắn cảm giác phó viện trưởng đang cường điệu mấy chữ “của chúng ta” trong câu “nhân gian giới của chúng ta”, lẽ nào nhân gian giới và thiên giới còn xảy ra xung đột? Rốt cuộc ai chọn ra người bảo vệ và chấp pháp giả? Truyền thừa kiểu đó theo cách nào?

Thần Nam chợt liên tưởng đến Phong Ma ở Lý gia Huyền giới, đó là một cao thủ thiên giới cũng ít có địch thủ, nhưng y không muốn phá toái hư không tiến vào tiên thần giới. Lẽ nào người bảo vệ và chấp pháp giả đều là những nhân vật lão làng như thế?

Nếu vậy, nhân gian giới như một bãi cát tảo loạn, nhưng lại có cường giả thực lực vô cùng đáng sợ chống lưng.

Lúc đó, trận không chiến đi vào hồi kết, Đại Ma quả thật công lực cái thế, triệu hoán một cây huyết kiếm khổng lồ, chém tiên nhân thành hai khúc, đồng thời giải khai phong ấn kéo thiên phạt xuống, khiến sấm sét liên tục đánh theo thiên sứ sáu cánh, bản thân y thoát khỏi vòng vây, tiến hành tự phong ấn.

Thần Nam đăng không bay lên, quét qua thiên không như cơn cuồng phong, nhanh chóng mở nội thiên địa, đem thi thể tiên nhân vào rồi đóng chặt không gian chi môn, hạ luôn xuống.

Con rồng du công vô cùng hưng phấn, ánh mắt Long Bảo Bảo sáng lấp lánh, cả hai con rồng đều hiểu điều đó có ý nghĩa gì, chỉ có Tiểu Phượng Hoàng mơ mơ hồ hồ nhìn Thần Nam.

“Tiểu tử, hạ thủ nhanh lắm.” Phó viện trưởng nói: “Ai cũng biết tiên nhân có nhiều món đồ rất hay nhưng không ai mặt dày như ngươi, dám cướp về, da mặt ngươi dày thế chắc không bay nổi đâu.”

“Vớ vẩn, lão đầu đáng chết, ta không có hứng thú với phi kiếm, pháp bảo, cho luôn ngươi là rảnh nợ.”

Phó viện trưởng nói: “Bất tất, chỉ cần cho ta thi thể y để ta phụng hiến cho sự nghiệp nghiên cứu vĩ đại là được rồi.”

“A...”

Trên không vang lên tiếng rú thảm thiết, thiên sứ sáu cánh bị thiên phạt thần lôi đánh trúng, đồng thời huyết kiếm của Đại Ma dấy lên trận trận cương khí như sóng máu chém trúng, mưa máu rải tứ tung.

Thi thể thiên sứ sáu cánh rơi xuống, Thần Nam lại hành động, mở nội thiên địa tiếp thu rồi đóng lại, tất cả hành động xảy ra liền lạc.

Hai thần linh thiên giới bị giết, những người quan chiến dưới đất tức thì sôi lên, tiếng huyên náo vang vọng lên mây.

Đại Ma vô địch từ trên không hạ xuống chậm chậm, thân mình phát ra sát ý vô tận, ai nhìn vào cũng sợ hãi.

“Grào... hình như hắc đang gọi chúng ta tới” Tử Kim thần long hơi kinh hoảng.

Thần Nam cảm giác được sát khí lăm lăm liệt Đại Ma dùng thần thức trói chặt hắc khiến lòng hắc cuồng loạn, nhưng hắc vẫn lù lù lại được, huyền công trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, “soạt”, tử vong ma đao bay vào tay phải hắc, vang lên tiếng long ngâm rõ ràng, đồng thời cổ thuẩn đen ngòm hóa thành thực chất đáp xuống tay trái, tạo thành tiếng rỗng gầm lay non.

Bảy cây binh khí màu đen quay quanh mình hắc, nổi lập lòe, bất quá đều lơ mờ, một hắc ảnh vô thanh vô tức đứng thẳng sau lưng hắc, binh khí trên tay trái hắc ảnh lần này lộ ra bóng dáng, là một nhân tượng bị trói, dài chừng một thước nhưng hình ảnh rất mơ hồ, không thể nhìn rõ ràng mặt mũi nhưng nhưng nơi bị trói khác lại rất rõ, mối trói rất chặt, binh khí kiểu này quả thật kì quái.

Đại Ma hạ xuống cách Thần Nam không xa, từng bước tiến tới, tạo cho hắc áp lực cực nặng, tức thì vung đao chém tới. Hai con rồng cũng sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng lúc đó, sát khí của Đại Ma lại đột nhiên biến mất, y chậm rãi đi tới, gật đầu nói: “Tốt lắm, tuổi trẻ thể mà có tu vi bậc này đủ để kiêu ngạo. Không cần khẩn trương, ta không có ác ý, chỉ muốn đến gần xem rõ người lúc xưa đánh thức ta tu vi cỡ nào.” Thần Nam đoán ra Đại Ma nói đến lần đánh thức đó là gì, lần đầu tiên hắc cùng lão yêu quái xuống cổ mộ trong hoàng cung, lão yêu quái từng yêu cầu hắc đẩy sức mạnh vào cổ thi thăm dò hư thực... Không ngờ, từ đó, Đại Ma dần tỉnh lại.

Ngoài mặt hắc vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng khẩn trương, hắc từng thấy thủ đoạn của Đại Ma, nếu y muốn giết người, không mấy người trên đời thoát được.

“Ồ, lưỡi đao này của ngươi... quen quá, hình như ta từng thấy nó.” Đại Ma đặt tay lên đầu, thần sắc lộ vẻ thống khổ.

Thần Nam cả kinh: “Tiền bối... sao vậy?”

Một lúc sau, Đại Ma mới khôi phục vẻ bình thường: “Không sao, ngươi cũng nên biết đôi điều, hồn phách yêu đạo dung hợp vào thể nội ta, linh thức của hắc suýt nữa hợp nhất được với ta, mất rất nhiều thời gian áp chế ta mới luyện hóa được, nhưng kí ức bị tổn thương, mỗi lần cố nhớ lại đều rất đau đầu.”

Thần Nam càng lúc càng bồi phục Đại Ma, lại luyện hóa được hồn phách gần như dung hợp được với mình, làm thể cần ý chí cực mạnh, lúc đó yêu đạo mới là người là chủ thân thể y.

“Ta nghĩ ra rồi, ta đã thấy thanh đao này, tên là: Đại Long.”

“Cái gì?” Thần Nam kêu lên: “Đây... đây là Đại Long đao? Nó...thật sự là Đại Long đao?” Tuy trong lòng hần lờ mờ đoán ra nhưng lúc được chứng thật vẫn vô cùng kinh hãi.

Đại Long đao được coi là bảo bối trong các thần binh, thánh khí mật truyền thì thời kì viễn cổ, là vũ khí thần mật nhất, xưa này chưa từng nghe nói có ai lấy được.

“Tiền bối... đã thấy Đại Long đao?” Hần kinh hãi hỏi, thanh đao này không phải Đại Long đao chân chính mà là đao hèn.

“Kí ức hơi mơ hồ, hình như ở tây phương, giống như ở... Vĩnh hằng sâm lâm, ta đã thấy Đại Long đao gãy, à...” Thần sắc Đại Ma tỏ ra thống khổ, lắc đầu: “Không nghĩ ra, chỉ nhớ được thanh đao bị gãy nhưng vẫn rất khó lấy được, bởi có người hay thú gì đó bảo vệ, địa phương đó cũng rất đặc biệt.”

Đại Long đao quả nhiên bị gãy, chuyện đó... Thần Nam có phần không dám tin, ai có thần thông đến thế, có thể đánh gãy đệ nhất thánh khí?

102. Chương 103: Cổ Tinh Linh Bộ Lạc

“Hình như thế, quái thú nhiều lắm... ta thật sự nghĩ không ra.” Đại Ma có cảm giác đau đầu.

Trong lúc Thần Nam và Đại Ma đối thoại, con rồng du côn, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đều giữ yên lặng, tựa hồ cả ba cảm ứng được khí tức đáng sợ của Đại Ma, không dám làm ồn. Phó viện trưởng ít khi giữ trầm mặc nhưng lúc này cũng không dám xen vào.

Đại Ma dùng lực lắc đầu, đột nhiên đằng không bay lên, quát lớn với Thần Nam: “Có cơ hội sẽ gặp lại.” Thoáng chốc, y đã biến mất.

Thần Nam nghỉ ngơi tại Thần Phong học viện một thời gian, hần định hỏi phó viện trưởng về “nghiên cứu vĩ đại” nhưng không được toại nguyện, kế hoạch tạo thần vô cùng bí mật, căn bản không thể moi gì từ miệng lão.

Lần này, định địa thần thụ trong nội thiên địa hắc?p nập ra một nguyên anh vàng chói treo trên cành cây. Bất quá tiên nhân đã bị Đại Ma đánh nát nguyên anh nên lãng phí rất nhiều linh lực, quả tạo ra khá nhỏ, không bằng 1/3 bình thường nhưng phẩm chất khẳng định lại hơn hẳn.

Thiên sứ chi tâm đã bị thiên sứ sáu cánh tự nổ, định địa thần thụ chỉ hấp nập được hơn nửa phần sức mạnh nhưng phải?m chấ?t củ?ng tốt hơn, trái thiên sứ chi tâm càng sáng hơn, phát ra ngàn vạn đạo hào quang.

Thần Nam cáo biệt Thần Phong học viện, bắt đầu hành trình mới, mục đích - là Vĩnh hằng sâm lâm. Với tu vi của hần, giữ mình không thành vấn đề.

Hần rất muốn đến Vĩnh hằng sâm lâm, trực giác cho hần biết ở đó có rất nhiều bí mật. Năm ngàn năm trước Vũ Hinh sang tây phương, có để lại mấy lời về Đại Long đao, rất có thể nàng từng ghé qua Vĩnh hằng sâm lâm, hần kì vọng có thể tìm được tin tức quan trọng dính dáng đến nàng.

Thập vạn đại sơn rừng trải dài dài vô tận, nhưng Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo toàn lực phi hành, mọi thứ đều trôi xa về sau lưng, Thần Nam đứng trên lưng con rồng du côn một lần nữa đến tây phương.

Đến Tây thổ, con rồng du côn có vẻ hơi ngượng, năm xưa nó từng ở đây một khoảng thời gian, theo những lời nó lắm nhảm thì nó từng khoáng sạch của hai con thần long, còn dám ngang nhiên móc luôn bảo tàng thuộc quyền tiểu nữ nhi của thượng cổ thần long Khôn Đức. Tội lỗi nhiều—u như lai? ru?—ng, mà đòi? cũng chỉ là một phải—n theo lối sống hoang đường của nó, đủ thấy lão du côn này năm xưa khốn kiếp thế nào, kết thù với không biết bao người.

Tây đại lục khá giống phương đông, chủ yếu chia thành mấy nước lớn, ngoài ra có gần trăm tiểu quốc tọa lạc giữa các vùng giáp ranh. Bốn nước lớn là: Tân Lan, Mạn La, Lạp Thoát Duy Á, Ai Khắc Tư.

Nằm giữa vùng phía nam Mạn La đế quốc và phía tây Ai Khắc Tư đế quốc là núi non vô tận, tất cả đều co?—n nguyên thủy. Vùng nguyên thủy sâm lâm lớn nhất Tây đại lục chính ở đây, diện tích gần bằng một nửa lãnh thổ Mạn La đế quốc.

Cổ tinh linh bộ lạc cư trú trong khu nguyên thủy sâm lâm đó, nghe nói từng xảy ra rất nhiều việc kì dị tại đây, ngoài ra còn có nhiều tuyệt đỉnh cường giả thần bí ẩn cư.

Thần Nam cười thần long xuyên qua Tân Lan đế quốc, không hề dừng lại mà hướng về vùng rừng núi đó. Nơi đặt chân xuống là cổ tinh linh bộ lạc, hẳn hi vọng thu lượm được một số tin tức rồi tiến vào Vĩnh hằng sâm lâm - nơi sâu nhất, không một bóng người tại nguyên thủy sâm lâm.

Độc đường khá thuận lợi, hắc và hai con rồng, Tiểu Phượng Hoàng đến được nguyên thủy sâm lâm mà không gặp trở ngại. Núi non bất tận, cổ thụ cao vút, gần như không có dấu chân người, giữ được phong vị nguyên thủy nhất.

“Ồ, Quang Minh đại thần còn trên cao, ở đây núi non liền nhau, trải ra vô tận, lớn thế này thì tìm đến bao giờ mới tìm thấy một tinh linh bộ lạc bé xít.” Long Bảo Bảo thất vọng lầu bầu.

“Không sao, chúng ta có thời gian, cứ từ từ tìm kiếm.” Thần Nam dẫn đầu tiến vào nguyên thủy sâm lâm, trong rừng hồ gấm vườn hót, thỉnh thoảng lại xuất hiện man thú hung hãn, nếu không phải nhóm của hắc toàn cao thủ biến thái, e rằng không đi được mấy bước trong rừng đã bỏ mạng.

Cây cối đùn cao vút nên nếu phi hành trên không rất khó phát hiện dấu vết con người dưới mặt đất nên mấy ngày liền, cả nhóm băng rừng vượt suốt mà đi.

Đi liền tám, chín ngày, sau cùng cũng phát hiện dấu vết, nói cho đúng là dấu vết hoạt động của tinh linh. Cả nhóm tiếp tục lên đường, đến ngày thứ mười ba, Thần Nam bị tiếng dây cung bật lên kinh động, một mũi bạch vũ tiễn xuyên qua lá cây dày đặc cắm xuống cản đường cả nhóm.

Một nữ tinh linh xinh đẹp tiến ra, hơi vênh mặt, thần tình lộ rõ vẻ cao ngạo: “Các người là ai?”

Nhưng khi mũi dùi quang từ Thần Nam chuyển sang Long Bảo Bảo, Tử Kim thần long rồi Tiểu Phượng Hoàng, tức thì biến sắc, vẻ cao ngạo tan như bọt xà phòng, thất thanh: “Thần thần linh long cao ngạo, bắt tử thần điều Phượng Hoàng, trời ơi, ta lập tức đi bẩm báo trưởng lão đại nhân.” Nữ tinh linh nhanh chóng chạy đi.

Thần Nam cười hăng hắc, chủng tộc tinh linh cao ngạo như thế mà nhìn thấy thần linh long và bắt tử thần điều liền đổi ngay thái độ.

Cả nhóm tiếp tục tiến bước, không lâu sau, trước mặt xuất hiện thắng cảnh đẹp như cõi tiên, trong khu rừng hiện lên từng ngôi nhà gỗ nhỏ bé, xinh xắn như những búp nấm, quanh nhà có dây leo vắn vít, hoa đua hương thơm ngát.

Lúc đó, có rất nhiều tinh linh bước đến, ai cũng lấy làm hiếu kì với mấy người lạ, lúc nhìn thấy Thần Nam liền tỏ ra khinh miệt nhưng thấy Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng, ánh mắt biến ngay, lộ rõ vẻ tôn kính thần thú trong truyền thuyết.

Mấy vị trưởng lão tinh linh bước khỏi tiểu thôn nghênh đón bọn Thần Nam.

“Khách nhân tôn quý, hoan nghênh các vị ghé thăm, chúng tôi đã nhận được thần dụ của Tự Nhiên nữ thần, các vị đến đây với sứ mệnh trọng đại, đem đến hi vọng cho cổ tinh linh bộ lạc, giúp chúng tôi tìm thánh nữ đã thất tung.”

Các trưởng lão cổ tinh linh bộ lạc nhiệt tình nghênh tiếp.

Lúc đến gần, Thần Nam mới phát giác, những ngôi nhà gỗ không phải do chặt cây làm thành mà mượn những gốc cây rỗng ruột trong thiên nhiên, gia công một chút làm nhà ở, có cả những căn nhà mọc ra cành lá, đơm về phong tình tự nhiên, quả thật tinh linh sùng bái tự nhiên nên được tự nhiên ân sủng.

Vẻ đẹp của cổ tinh linh bộ lạc khó lòng hình dung được, thật sự như một thế giới trong thế giới đồng thoại, những cây nấm cao rực rỡ sắc màu điểm xuyết cạnh phòng ốc, chưa tính tới mùi hoa thơm đậm tâm phế, những đóa hoa mỹ lệ thành từng vạt trải ra sinh động dưới mặt đất, hào quang mờ ảo trôi giữa mảnh đất lạnh không có tranh đấu này.

Hươu nai gặp người không hoảng sợ chạy tung tăng, thỏ trắng chạy nhảy quanh các tinh linh, tiếng chim lãnh lót vui tai, tất cả đều hài hòa mà tự nhiên.

Các tinh linh trưởng lão đều “khá trẻ”, ít nhất thì từ dung mạo họ nói lên như vậy, nhưng Thần Nam biết những tinh cao ngạo và anh tuấn này đã mấy trăm tuổi, theo tiêu chuẩn của nhân loại, họ đáng gọi là lão yêu quái, lão quái vật.

“Khách nhân phương xa, hoan nghênh các vị đến cổ tinh linh bộ lạc!” Tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã mỉm cười chân chất, khiến các tinh linh trẻ tuổi lấy làm kì quái vì sao đại trưởng lão lại kính lễ một kẻ nhân loại như vậy, đúng là không tin được, lễ nghi này phải dành cho thần linh long và bất tử thần điều Phượng Hoàng mới đúng.

Đó là thiên tính của tinh linh, từ lúc sinh ra đã cao ngạo khiến họ lúc nào cũng thấy mình ưu việt. Bất quá tinh linh được đại tự nhiên sủng ái, ai cũng là ma pháp sư và thần xạ thủ trời sinh, có lẽ thêm sinh mệnh dài lâu nên thành tự tu luyện vượt xa nhân loại. Vì thế, họ có cơ để cao ngạo, lại thêm ai cũng dung mạo tuyệt mỹ, thành ra khinh thị con người là chuyện bình thường.

“Đây đúng là một mảnh đất an vui, không ngờ giữa núi rừng mêm mang lại có một vùng đất xinh đẹp thế này, đủ thấy tinh linh tộc bất phàm thế nào, là những sinh vật được thần sủng ái. Xin ca ngợi Tự Nhiên nữ thần, ca ngợi tinh linh bộ lạc vĩ đại.”

Thần Nam cực lực tán dương, ngay cảnh bản thân hắn cũng thấy giả dối nhưng nhận ra các trưởng lão đối diện tỏ ra khiêm tốn đôi chút, còn các tinh linh trẻ tuổi đều dương dương đắc ý, ra vẻ đương nhiên phải thế, hắn hiểu rõ, tinh linh tộc này đúng là ... tự tôn!

Bất quá, để hiểu được “tin tức về Vĩnh hằng sâm lâm”, hắn đành muối mặt tán tụng, nhờ các trưởng lão của tinh linh bộ lạc đưa hắn đi tìm Tinh Linh thánh nữ, vì thế song phương trò chuyện rất “ăn giờ.”

Hắn dần thấy kích động, có cảm giác vừa mò ra manh mối rất quan trọng, ẩn ước thấy khí tức của Vũ Hinh.

Đại Long đao, bí ẩn chuyện sống chết của Vũ Hinh... tất cả ... đang xuất hiện bước ngoặt.

103. Chương 104: Sinh Mệnh Cổ Thụ

Lão du côn tỏ ra phóng dãng thoải mái, Long Bảo Bảo tiểu quỷ ranh mãnh, Tiểu Phượng Hoàng ngây thơ khả ái, không có tí nào uy nghiêm của thần thú trong truyền thuyết khiến các tinh linh trẻ tuổi nhanh chóng thân cận, vòng trong vòng ngoài vây cả ba lại, thân thiết làm quen.

Đương nhiên ba tên lưu manh hết sức tinh ý, rất nhanh chóng hòa cùng với các tinh linh, được họ mang tặng đặc sản thủy quả, khiến cả ba được sướng miệng.

Tinh linh sinh sản rất kém, bộ lạc lâu đời này mà cũng không đầy hai ngàn. Thần Nam và các tinh linh trưởng lão vào trong thôn, chính giữa có một cây cổ thụ cao vút, cành lá xanh mướt che kín bầu trời, không biết nó đã bao nhiêu tuổi mà thân thể thô thấp phải mấy chục người ôm với vừa, cành lá rậm rịt, vòm lá trải ra mấy dặm.

Thần Nam rung động, phát giác cây cổ thụ tỏa ra linh khí vô tận khiến cả khoảng đất tràn ngập sinh mệnh năng lượng. Hắn cẩn thận quan sát bên kinh hải, cây cổ thụ này và định địa thần thụ trong nội thiên địa của hắn cùng loại, đều thần dị phi phàm, khác hẳn cây thông thường.

Tuy không lấp lánh hào quang như định địa thần thụ nhưng giữa tán lá của cây cổ thụ ở đây cũng lơ mờ có hào quang lưu chuyển, đó tuyệt đối là một gốc thần thụ. Cổ tinh linh bộ lạc giống như tiên cảnh chắc có liên quan đến cây cổ thụ này, nó không ngừng chế tạo sinh mệnh linh khí.

“Đây là...” Hắn kinh ngạc hỏi.

Đại trưởng lão Thụy Tư Nhã giải thích: “Là thủ hộ thần thụ của tinh linh tộc chúng tôi, do Tự Nhiên nữ thần đích thân gieo trồng, thuộc nhóm sinh mệnh chi thụ cổ xưa nhất trên thế gian. xưa nay vẫn bảo vệ cho tộc chúng tôi không bị phản trần quá nhiều.”

“Đây là sinh mệnh chi thụ?” Thần Nam động dung.

Tự Nhiên nữ thần được coi là Sinh Mệnh nữ thần, gốc thần thụ này chắc do sinh mệnh lực của bà ta hóa thành, đương nhiên là một gốc sinh mệnh chi thụ cổ xưa nhất trên thế gian, đủ hiểu bà ta quan tâm thế nào đến cổ tinh linh bộ lạc.

“Không sai, đó là sinh mệnh chi thụ.” Một trưởng lão khẳng định: “Là ân đức của Sinh Mệnh nữ thần dành cho tộc chúng tôi.”

Thần Nam không hiểu, lẽ nào Hậu Nghệ Cung hóa hình thành định địa thần thụ, lại có liên quan gì đó đến Sinh Mệnh nữ thần? Không thể nào! Định địa thần thụ là bảo vật lưu truyền từ viễn cổ, lúc thiên địa sơ khai chỉ có một sợi rễ thiêng, làm sao do Sinh Mệnh nữ thần hóa thành được.

Hắn quyết định tìm hiểu cho minh bạch, không gian nứt toác, hắn mở toang nội thiên địa, không gian chỉ môn rộng rãi xuất hiện tại hiện trường

Các tinh linh trưởng lão há hốc mồm, dù họ nhận ra Thần Nam tu vi phi phàm, đã đạt đến lục giai lĩnh vực, nhưng không ngờ hắn lại tế luyện xuất được nội thiên địa. Một thanh niên mới hai mươi tuổi mà đạt thành tựu này thật không thể tin nổi.

“Soạt, soạt, soạt.”

Định địa thần thụ trong nội thiên địa rung động, cành lá xanh mướt phát ra trận trận thần quang.

“A, đây là...”

“Sinh mệnh chi thụ!”

“Nặng lượng sinh mệnh phát ra mạnh thật, hơn cả thần thụ của bộ lạc chúng ta.”

Mặc cho các tinh linh trưởng lão kinh ngạc, Thần Nam trực tiếp hỏi: “Xin hỏi các vị trưởng lão tôn kính, gốc thần thụ trong nội thiên địa của tôi có phải là sinh mệnh chi thụ?”

“Đương nhiên.”

“Tuyệt đối là vậy.”

Mấy vị tinh linh trưởng lão tuy chấn kinh nhưng vẫn khẳng định.

Một vị trưởng lão tỏ ra vô cùng hồ nghi: “Chắc chắn đó là một gốc sinh mệnh chi thụ thuần chính, nhưng ta không hiểu vì sao sinh mệnh chi năng nó phát ra mạnh đến thế? Hơn cả đệ nhất sinh mệnh chi thụ cổ xưa nhất, sum sê nhất dưới vòm trời này, thật không thể hiểu nổi.”

Một tinh linh trưởng lão khác cũng tỏ ra không hiểu, lên tiếng hỏi: “Chàng trai trẻ, thật ra cậu lấy được gốc sinh mệnh chi thụ này ở đâu? Nó tuy chỉ cao hai chục thước nhưng sao lại phát ra khí tức bề dâu cổ kính? Tựa hồ còn lâu năm hơn cả thần thụ của cổ tinh linh bộ lạc chúng tôi. Theo tôi biết, không thể nào thể được. Gốc thần thụ của bộ lạc chúng tôi là hộ pháp thánh khí mạnh nhất của Sinh Mệnh nữ thần, vì nguyên nhân đặc thù mà được trồng ở đây, trong thiên hạ không thể có một gốc sinh mệnh chi thụ nào khác so với nó được.”

“Đó là chỗ tôi không hiểu, theo các vị nói, sinh mệnh chi thụ chỉ có Sinh Mệnh nữ thần mới trồng được, bởi nó do sinh mệnh lực của bà ta hóa thành, nhưng gốc thần thụ của tôi lại là bảo vật từ viễn cổ truyền lại, tuyệt không thể do nữ thần lưu lại.”

Nghe Thần Nam nói thế, các vị trưởng lão vô cùng kinh hãi, không không kể gì đến hình tượng nữa, tiến vào nội thiên địa của hắn, vây quanh gốc định địa thần thụ mà đánh giá.

“Đây đúng là rễ thiêng trong truyền thuyết sao?”

“Trời ơi, nhất định đúng rồi, bằng không sao lại phát ra sinh mệnh khí tức mạnh đến thế?”

“Không ngờ ta lại có may mắn được thấy rễ thiêng trong truyền thuyết.”

Các tinh linh trưởng lão gần như mất hết tư thái thường ngày, tinh linh cao ngạo luôn chú ý gìn giữ tư thái, hiện tại cũng quên hết chứng tỏ họ kích động, chấn kinh đến thế nào.

Thần Nam trầm tư, dần đoán ra đại khái, tiếp đó được lời đại trưởng lão Thụy Tư Nhã chứng thực luôn.

“Theo truyền thuyết Sinh Mệnh nữ thần nhờ cơ duyên xảo hợp mà bề được một cành của thần thụ, sau đó đem luyện hóa thành hộ thân pháp khí mạnh nhất, từ đó người có được sinh lực mạnh hơn các thần linh khác. Người để tâm tế luyện, đem hết những gì mình có, không quản hao phí sinh lực mới luyện ra được một gốc sinh mệnh chi thụ nhỏ bé... Gốc thần thụ cổ xưa nhất kia biến mất nên Sinh Mệnh nữ thần trở thành thần linh duy nhất có được loại thần thụ như thế.”

Quả nhiên như Thần Nam suy đoán, định địa thần thụ là bản thể nguyên thủy nhất, Sinh Mệnh nữ thần nhờ may mắn mới có được năng lực luyện hóa ra sinh mệnh chi thụ.

Đợi các tinh linh trưởng lão dần bình tĩnh lại, Thần Nam mới hỏi: “Trong thiên hạ không có mấy gốc sinh mệnh chi thụ, vì sao Sinh Mệnh nữ thần lại cấp cho tinh linh tộc một gốc mạnh nhất?”

“Ồ, chuyện này...” Các tinh linh trưởng lão hơi do dự, đại trưởng lão Thụy Tư Nhã tỏ ra lúng túng: “Đó là bí mật của tộc chúng tôi, liên quan đến thần linh nên không tiện nói ra, xin cậu bỏ quá.”

“Ha ha, xem ra không được công bằng cho lắm, tôi đã cho các vị biết bí mật của mình, giá trị của bí mật về bản thể sinh mệnh chi thụ, chắc các vị...” Thần Nam trầm ngâm, mỉm cười nhìn các vị trưởng lão: “Tôi chỉ thấy hiếu kỳ, nếu các vị không thể thổ lộ vậy cứ nói ra một đáp án mơ hồ là được.”

“Được...” Thụy Tư Nhã hơi do dự nhưng vẫn quyết định hé lộ một chút: “Tôi thấy cậu cũng đáng được biết một chút, dù một người đã chết hẳn, mà đem sinh mệnh chi thụ điêu khắc thành quan tài rồi đặt vào sẽ vạn năm không hư rữa, thần thụ có sinh mệnh chi năng cực lớn, đủ để hấp thụ cho xương trắng, là liệu thương thánh vật tốt nhất trong thiên hạ. Mấy ngàn năm trước, Sinh Mệnh nữ thần hao phí vô tận thần lực trồng gốc thần thụ này vì... khục khục.. được rồi, chỉ có thể nói thế thôi. ”

Đại trưởng lão Thụy Tư Nhã ngừng lời, bí ẩn này vạn lần không thể để lộ.

Nhưng phản ứng của Thần Nam vượt hẳn dự liệu của ông ta, hắn tỏ ra vô cùng kích động, nắm chặt vai đại trưởng lão, dùng lực lắc mạnh: “Chuyện này xảy ra năm ngàn năm trước?”

“Ồ, cậu...sao lại biết?” Thụy tư Nhã đáp theo ý thức, thân là đại trưởng lão của tinh linh tộc thân phận tôn quý vô cùng, hiện tại bị người ta lắc một cách vô lễ như thế nên lúc đầu lão tỏ ra kinh ngạc nhưng lập tức phóng ra một đạo tinh thần ma pháp nhằm an thần tĩnh tâm để Thần Nam nhanh bình tĩnh lại.

Bỏ tay khỏi vai tinh linh đại trưởng lão, Thần Nam lẩm bẩm: “Ta biết là vậy, quả nhiên đoán đúng.” Hắn từ từ bình tĩnh lại, xin lỗi Thụy Tư Nhã trước: “Xin lỗi, tôi kích động quá mức, bởi việc này quá quan trọng với tôi.”

Một vị tinh linh trưởng lão hỏi: “Sao cậu lại biết việc từ năm ngàn năm trước?”

“Chuyện này có nói ra các vị cũng không tin, hiện tại tôi chỉ muốn hỏi việc từ năm ngàn năm trước...” Giọng hắn có phần run rẩy, trong mắt ươn ướt: “Người mà Sinh Mệnh nữ thần cứu khi đó là một nữ hài tên Vũ Hinh đúng không? Nàng... cuối cùng kết quả thế nào?”

Dù đã nhìn thấy “Vũ Hinh” trong Càn Thi phái, đã biết kết quả nhưng hắn vẫn hi vọng kì tích phát sinh, tâm tình lúc đó vừa gấp rút vừa khẩn trương.

“Cậu... cậu...”

Các tinh linh trưởng lão há miệng đờ lưỡi, họ thật sự không thể hiểu nổi sao người thanh niên này lại biết thế.

“Xin các vị, xin các vị cho tôi biết...nàng...thật ra thế nào?” Hắn lại run giọng cầu xin, không còn chút nào phong phạm của cao thủ, trong lòng rối loạn lên.

Một cảm giác không thể nói thành lời, hắn tựa hồ thấy Vũ Hinh vẫn sống trong cổ tinh linh bộ lạc...

104. Chương 105: Vũ Hình Còn Sống

“Cái gì? Nàng được cứu ư, hiện tại vẫn ngủ trong thần thụ?” Thần Nam lại chớp lấy vai Thụy Tư Nhã, dùng lực lay mạnh khiến tinh linh đại trưởng lão chỉ đành cười khổ.

“Tiên tử đã ngủ trong thân sinh mệnh chi thụ qua tuế nguyệt vô tận, sau cùng đã tỉnh lại, tiên tử...đã khỏi trọng thương.”

“Nàng đi đâu, những việc sau đó thế nào?” Thần Nam nóng ruột hỏi.

“Xin lỗi, chuyện này liên quan đến bí mật của thần linh, ta không thể phụng cáo, chỉ có một điểm chính xác là tiên tử còn sống.”

“Cái gì, nàng còn sống?” Thần Nam vô cùng kinh hãi, lại hỏi: “Ông nói nàng vẫn còn sống?”

“Đúng vậy.”

Trong lòng hắn nổi sóng ngút trời, cảm giác hỗn loạn cực độ, thật ra là chuyện gì? Năm ngàn năm nay đã xảy ra chuyện gì? Vũ Hình vẫn còn sống! Còn... thì thể Vũ Hình xuất hiện ở Càn Thi phái là sao?

“Ông lừa tôi, lúc ở Càn Thi phái bên đông thổ tôi đã thấy thi thể Vũ Hình. Ông không cần nói với tôi rằng ”nàng” vẫn còn sống đó chỉ là thi thể “Vũ Hình” sản sinh ra linh trí.”

Tinh linh đại trưởng lão tỏ ra mê hoặc: “Ta không hiểu cậu nói Vũ Hình đá là gì, ta chỉ biết nữ hài tỉnh lại từ trong sinh mệnh chi thụ vẫn sống chưa từng trải qua cái gọi là ‘thi thể sự kiện’ gì đó. Xin lỗi, ta chỉ nói được thế thôi, Sinh Mệnh nữ thần từng cảnh cáo ta, chuyện này vạn lần không thể tiết lộ.”

Thần Nam dần bình tĩnh lại, hắn biết tinh linh tộc ngạo mạn mà cố chấp, bất kể cầu xin hay bức bách, nhất thời e rằng không thể hỏi được gì.

“Xin lỗi, tôi muốn yên tĩnh một mình, các vị li khai nội thiên địa có được không?”

Lúc các tinh linh trưởng lão đi rồi, Thần Nam sa vào trầm tư, rốt cuộc là chuyện gì nhỉ? Rõ ràng Vũ Hình đã qua đời nhưng hắn tận mắt thấy nàng ở Càn Thi phái, tự tay cứu nàng ra, đó tuyệt đối là thi thể nàng! Nhưng ở đây hắn lại nghe nói rằng nàng chưa chết, vẫn sống an lành.

“Lẽ nào nữ tử được Sinh Mệnh nữ thần cứu là người khác?” Hai mắt hắn xạ ra hàn quang, sát khí lan tràn khắp tiểu thiên địa.

“Có lẽ nào đã xảy ra biến cố?” Hắn suy tưởng rất nhiều, lòng nóng như lửa đốt rồi lại buồn bã, bất quá hắn đã tự thề nhất định phải giải được câu đố về sinh tử của nàng! Bằng vào cảm giác, hắn biết mọi việc ở phương tây, không làm rõ chân tướng, hắn quyết rời khỏi đây.

Suy tư hồi lâu, hắn không thể xác định được nữ tử được Sinh Mệnh nữ thần cứu là Vũ Hình hay không. Nếu muốn tra xét thì mảnh giấy mà nàng để lại ở tầng địa ngục thứ nhất của Quang Minh giáo hội hình như có chút bí ẩn, có nói đến Sinh Mệnh nữ thần và Đại Long đao.

Bất quá, những gì ghi trên tờ giấy đó loạn xạ, từ quan trọng nhất là “Đại Long đao”, vậy không phải muốn nói rằng manh mối quan trọng ở tại “Vĩnh hằng sâm lâm” sao?

Thần Nam mở nội thiên địa rồi từ trên không chậm chậm đáp xuống mặt cỏ êm ru, run rẩy đứng dưới gốc đích sinh mệnh chi thụ, nhìn các tinh linh trưởng lão đằng trước.

Trong lúc này, hắn thậm chí muốn đánh lén, buộc mấy lão phải hé lộ bí mật nhưng cuối cùng chế trụ được. Mấy tinh linh này tướng mạo đều anh tuấn hoặc xinh đẹp nhưng đều là những lão quái vật sống mấy trăm năm, tu vi cao thâm mạt trắc, nếu dùng sức chỉ e không hay ho gì.

Các vị tinh linh trưởng lão tựa hồ cảm giác được địch ý lơ mơ của Thần Nam, đại trưởng lão Thụy Tư Nhã nói: “Chàng trai trẻ, ta biết tâm tình cậu thống khổ, vừa này ta đã thảo luận với các vị trưởng lão, quyết định giúp cậu một phần. Dù Sinh Mệnh nữ thần đã cảnh cáo không được nói ra bí mật năm đó nhưng bọn ta có thể chỉ điểm cho cậu một chút. Đương nhiên phải có thứ để trao đổi, cậu phải tìm Tinh linh thánh nữ về đây, đó là hi vọng của tộc chúng ta nên mong rằng thánh nữ được bình yên quay về.”

“Ồ.” Thần Nam hơi bất ngờ: “Xin chỉ điểm cho tôi.”

“Nếu cậu có thực lực, có lẽ tìm được manh mối ở Vĩnh hằng sâm lâm.”

“Đúng là ở đó.” Thần Nam than thầm, đó vốn là nơi hắn muốn đến, hiện tại được tinh linh trưởng lão nói ra, đúng là không ngờ.

“Các vị không sợ tôi biết tin này rồi sẽ không giúp tìm tinh linh thánh nữ, mà trực tiếp đến Vĩnh hằng sâm lâm sao?” Thần Nam tỏ ra nghi hoặc.

“Không, chúng ta tin cậu là một thanh niên chính trực, tin vào con người cậu.”

Thần Nam hơi hồ thẹn, hiện tại có chuyện gì sánh được với câu đố về sống chết của Vũ Hinh? Hắn thật sự không muốn vì tinh linh thánh nữ mà trì hoãn thời gian.

Bất quá, câu tiếp theo của đại trưởng lão Thụy Tư Nhã khiến cảm giác hồ thẹn của hắn mất tiêu.

“À, kì thật... chúng ta hoài nghi Khải Sát Lâm đã vào Vĩnh hằng sâm lâm nên chuyện này...cũng tương đồng với việc cậu vào đó tìm manh mối...”

Thần Nam cuối cùng cũng hiểu được câu tục ngữ: già ắt thành tinh! Từ phó viện trưởng Thần Phong học viện đến lão yêu quái trong hoàng cung Sở quốc, cả mấy lão tinh linh mấy trăm tuổi này đều vô cùng gian trá, ai cũng “lách cách” như tiếng bàn tính rung lên.

“Chả trách các vị dối ý...” Về mặt Thần Nam không vui vẻ gì: “Hiện tại tôi hoá—i nghi không biết có phải các vị thuận miệng nói láo, chắc gì Vĩnh hằng sâm lâm đã có manh mối tôi cần, chẳng qua các vị định lợi dụng tôi tìm thánh nữ.”

Tinh linh đại trưởng lão vội nói: “Ta có thể thề trước Sinh Mệnh nữ thần rằng đã không nói dối nửa câu.”

Thần Nam vốn định đến Vĩnh hằng sâm lâm, dù lời lẽ của đại trưởng lão là giả thì hắn cũng đi.

“Tôi đi Vĩnh hằng sâm lâm, nếu gặp thánh nữ của các vị sẽ đưa về luôn.” Thần Nam hứa.

Khu rừng vô tận này là địa bàn của tinh linh, hắn cần họ giúp nhiều việc, cần họ nói rõ về nơi chôn cất các thần.

“Chàng trai trẻ, cậu thật sự muốn đi Vĩnh hằng sâm lâm? Không cần suy nghĩ thêm sao? Có biết đó là địa phương thế nào không?”

Thần Nam kiên định: “Không cần nghĩ, tôi muốn đi ngay.”

Các vị trưởng lão nhìn nhau, một người lên tiếng: “Xem ra cậu thật sự muốn tìm manh mối, chỉ là... tuy cậu tu vi bất phàm nhưng chúng ta vẫn lo lắng, kì thật... cậu có thể ở lại đây tu luyện, đến khi tu vi đột phá rồi đi đến nơi thần bí đó cũng không muộn.”

“Tu vi đột phá có dễ gì, trời mới biết cần bao nhiêu thời gian. Nếu đến muộn, các vị không sợ thánh nữ sẽ xảy ra chuyện gì sao? Lẽ ra nên giục ta đi sớm mới đúng chứ.”

Tinh linh đại trưởng lão lắc đầu: “Chàng trai trẻ, chúng ta chỉ nghĩ cho cậu thôi, thánh nữ đã mất tích hai năm, nếu xảy ra chuyện gì có muốn ngăn cũng không kịp nữa. Chúng ta chỉ lo cho an nguy của cậu, phải biết đó là nơi cấm kị! Tu luyện giả cớ pháp thần, đấu thần mà tiến vào cũng chưa thấy ai quay ra. Tuy vô số nhân loại tu luyện giả coi đó là thánh địa còn tinh linh tộc chúng ta coi đó là chốn đại hung.”

Vĩnh hằng sâm lâm này không phải lần đầu tiên Thần Nam nghe thấy.

Mỗi năm đều có không ít tây phương tu luyện giả vào thám hiểm bí mật nên hầu hết tây phương tu luyện giới đều tin rằng ở nơi sâu nhất của nguyên thủy sâm lâm có những tu luyện giả mạnh nhất Tây đại lục ẩn cư, có người từng thấy võ giả biết bay xuất hiện ở đó

Theo lời đồn, trong quá khứ xa xưa, từng có nhiều pháp thần và đấu thần của các thời đại khác nhau cùng xông vào nguyên thủy sâm lâm nhưng một đi không trở lại và nơi sâu nhất của khu rừng đó thành thánh địa của tây đại lục tu luyện giới.

Nên biết pháp thần và đầu thần là những tu luyện giả đỉnh cao, sánh được với thần linh, họ đủ tư cách nhưng không lên thiên giới, cũng là một dạng thần linh lưu lãng tại nhân gian. Những người trong tu luyện giới đạt đến cảnh giới đó không có mấy ai.

Truyền thuyết chất chồng khiến khu rừng nguyên thủy đó được tô thêm sắc màu thần bí.

Thần Nam từ lúc nghe được lời đồn, lại có kết luận khác hẳn, cho rằng đó là một nơi đại hung đại ác, là ma địa tiêu diệt thần linh! Hắn biết các pháp thần và đầu thần từng xuất hiện trong lịch sử tây phương tu luyện giới đi vào đó và đều lành ít dữ nhiều. Hiện tại, các trưởng lão của tinh linh tộc lại nhất trí với ý kiến của hắn, cho đó là nơi bất tường càng khẳng định hắn đã đúng.

Hắn tỏ vẻ kiên định: “Tôi biết đó không phải nơi tử tế gì nhưng buộc phải đến một chuyến, có thể sẽ tìm được manh mối trọng yếu.”

105. Chương 106: Vĩnh Hằng Sâm Lâm

“Kì quái thật, mấy vị trưởng lão tu vi cao thâm mạc trắc, chắc đã đạt đến cảnh giới khó tưởng tượng nổi, vì sao còn cần một người ngoài như tôi đi tìm thánh nữ? Các vị không tự đi được sao?”

Mấy vị tinh linh trưởng lão tỏ vẻ ngượng ngập, đại trưởng lão Thụy Tư Nhã nói: “Không phải chúng ta tham sống sợ chết, chỉ vì từ xa xưa Sinh Mệnh nữ thần từng nói với chúng ta rằng không được xông vào vùng cấm địa đó. Nên chúng ta tuy suy đoán được, có cả những thánh nữ phản lại lời nữ thần mà tiến vào đó nhưng chúng ta không dám kháng lại thần dụ tiến vào truy tìm.”

“Tôi từng nghe nói nhiệm vụ tìm tinh linh thánh nữ Khảm Sắt Lâm được dong binh công hội của nhân loại ra giá trăm vạn kim tệ, ngang với kế hoạch tối cao tìm thần thú Kỳ lân tại miền trung Thiên Nguyên đại lục. Không biết nếu tìm được thánh nữ về, các vị sẽ nói toàn bộ bí mật cho tôi?”

“Nếu thánh nữ thật sự an nhiên trở về, chúng ta sẽ phá lệ, cho cậu biết tất cả.”

Đoạn, Thần Nam hỏi các trưởng lão tình hình trong vùng cấm địa, nhưng đáng tiếc là tinh linh tộc e ngại lời dặn của nữ thần, không dám đến gần nên không hiểu nhiều, chỉ biết quanh khu vực đó có không ít ma quái hùng mạnh, ngoài ra không biết gì thêm.

Ở lại tinh linh bộ lạc một ngày, Thần Nam tiếp tục lên đường khiến hai con rồng và Tiểu Phượng Hoàng tỏ ra tiếc nuối, các tinh linh quá ư nhiệt tình với thần thú, các loại kì quả trân quý đều mang cho chúng hưởng dụng, không cần phải “lén lén hái” như ở Côn Luân Huyền giới.

Vùng nguyên thủy sâm lâm vô cùng rộng lớn, Thần Nam đi theo phương hướng được tinh linh đại trưởng lão chỉ điểm, được mấy ngày liền vẫn không thấy khu vực đó, thỉnh thoảng họ lại phi hành trên không.

Dãy núi liên miên bất tuyệt, man thú ẩn hiện, dị thú hoành hành, nếu là tu luyện giả bình thường, chỉ e đi chưa được mấy bước đã bị ma thú hung tàn kết đàn xông tới xé nát xác.

Nhưng bọn Thần Nam có vô thượng long uy của hai con rồng nên ma thú không dám quấy nhiễu hay cản trở.

Đương nhiên Long Bảo Bảo và con rồng du côn không chịu ngồi rồi, ma tinh hạch của ma thú là những thức ăn bổ dưỡng với chúng. Hai con rồng lặn vào rừng núi săn bắt, Tiểu Phượng Hoàng cứ ở lý cạnh Thần Nam đợi hai con rồng về mới đòi chia phần.

Cứ thế tổ hợp kỳ quái tiến bước trong nguyên thủy sâm lâm rộng lớn, mỗi ngày đều nghe tiếng hổ gầm vượn hót, truy tìm Vĩnh Hằng sâm lâm.

Năm ngày sau, Long Bảo Bảo đang lắc lắc lư lư đột nhiên kêu lên: “A, Quang Minh đại thần còn trên cao, có nhiều tro quá, tựa hồ có người đã nổi lửa.”

Đúng là có dấu vết con người nướng thức ăn, cạnh đó còn rất nhiều xương thú. Thần Nam từng nghe nói rằng trong nguyên thủy sâm lâm có nhiều cường giả ẩn cư, hiện tại xem ra là thật.

Lại đi qua hai ngọn núi lớn, phía trước chợt vang lên tiếng sấm động, từ xa nhìn lại chỉ thấy ánh chớp nhấp nháy. Thần Nam vội vàng đằng không bay lên, nhanh chóng lao tới, hai con rồng và Tiểu Phượng Hoàng theo sát.

“Soẹt.”

Một tia chớp quét qua, một vạt rừng bị đốt thành than.

“Ầm.”

Một đạo đầu khí quang mang lóe sáng, cuồng phong cuộn cuộn, cát bụi ngập trời, vô số đá núi bị cuốn tung lên đoạn bị cương phong chấn nát thành bụi.

Thần Nam đứng trên không, phát hiện vùng rừng núi bên dưới, một ma pháp sư và một võ giả đang đấu nhau, tu vi cả hai đều cực cao, đã đạt đến ngũ giai đại thành cảnh giới.

Ở trong rừng núi mà gặp tu luyện giả mạnh thế này khiến Thần Nam hưng phấn hẳn lên, xem ra lời đồn là thật, ở đây có nhiều người ẩn cư.

Hiển nhiên ai người đang đấu nhau cũng cảm nhận được khí tức dị thường, đồng thời ngẩng đầu quan sát, thấy một người trẻ tuổi và thần thú đứng trên không, thần tình hơi sững sốt.

“Tiền bối là... đấu thần?”

“Tiền bối chuẩn bị tiến vào Vĩnh hằng sâm lâm?”

Hai người thay nhau hỏi.

Lời lễ cung kính của hai người chứng tỏ rằng họ hiểu lầm, cho rằng Thần Nam là một tiền bối tu luyện giả nào đó.

Thần Nam chậm chậm đáp xuống, đưa mắt nhìn hai trung niên, cả hai khoảng trên dưới bốn chục tuổi, vừa nãy tuy đấu chiến nhưng hình như không phải là tử địch của nhau mà chỉ so sánh tài nghệ.

“Ồ, ta quả thật chuẩn bị vào Vĩnh hằng sâm lâm, nhưng không biết địa điểm.” Thần Nam không muốn mất công bày tỏ thân phận, nên té nước theo mưa nhận luôn mình là đấu thần.

“Không ngờ chúng ta lại có may mắn gặp một đấu thần, trời ạ, đúng là kích động.” Cả hai kích động phi thường.

“Ta cũng nghe nói có cao thủ ẩn cư ở đây, các các người biết vị trí của Vĩnh hằng sâm lâm, có thể chỉ điểm cho ta chăng?” Thần Nam hỏi.

“Vâng, đương nhiên rồi, Vĩnh hằng sâm lâm cách năm chục dặm nữa, chỉ tiếc tu vi của chúng tôi có hạn nên không dám tiếp cận.”

Thông qua giới thiệu của hai người, Thần Nam cả kinh, vùng ngoại vi Vĩnh hằng sâm lâm có không ít tu luyện giả ẩn cư, hình như đều là đời sau của đấu thần và pháp thần.

Trong lịch sử tu luyện giới, từng có đấu thần và pháp thần tiến vào Vĩnh hằng sâm lâm nhưng từ đó không xuất hiện nữa, đời sau của họ vì truy tìm dấu vết tổ bối nên theo nhau vào rừng nhưng đáng tiếc đều thất bại. Một số con cháu của đấu thần và pháp thần ẩn cư tại đó nên khu vực này có tới gần trăm ẩn tu giả.

Theo hai người đó kể, vị pháp thần gần nhất tiến vào Vĩnh hằng sâm lâm cũng đã bốn trăm năm rồi, từ đó chưa từng thấy đấu thần và pháp thần xuất hiện nữa. Hôm nay họ được tận mắt thấy một vị “đấu thần”, làm gì có chuyện không kích động?

Cáo biệt hai người rồi, Thần Nam lại tiến lên, lướt đến khu vực hai tu luyện giả chỉ điểm, hẳn cảm giác bức bối khỏi? nói.

Tiểu Phượng Hoàng rút cổ lại, đứng trên vai hắn, lí nhí nói: “Ta... ta hơi sợ.”

Long Bảo Bảo cũng thấp giọng: “Kì quái thật, ở đây... tựa hồ là một nơi bất tường, ta loáng thoáng ngửi thấy mùi máu tanh.”

Còn lão du côn Tử Kim thần long cũng thấy nóng nảy bất an, bay đi bay lại trên không: “Đúng là một địa phương khốn kiếp, lại khiến... long đại gia hoảng sợ.”

Nhìn vào khu rừng chỉ thấy một màn âm u, tuy đang lúc giữa trưa, ánh nắng chiếu soi nhưng ai cũng thấy hàn ý trào dâng, phảng phất có trùng trùng ma ảnh quần quít, càng quan sát cẩn thận càng thấy không nhìn được gì rõ ràng.

Liền đó cả Thần Nam và ba con thần thú đều thấy tâm linh bị quấy nhiễu, không tài nào nhìn rõ ràng cảnh vật gì. Rõ ràng dưới ánh mặt trời ban trưa, lại không có gì ngăn cản mà cả khu vực như chìm trong vùng âm ảnh, phảng phất một vùng tử địa trầm tịch mà rộng lớn.

“Đáng sợ quá.” Tiểu Phượng Hoàng kinh hãi chui vào ngực Thần Nam, chỉ thò đầu ra ngoài quan sát.

Nhiệt phong thổi qua mà Thần Nam vẫn thấy lạnh ngắt khiến trong lòng hấn run rẩy, đối diện với vùng đất tà dị khiến cả đầu thần và pháp thần cũng không thể toàn thân lui ra, hấn thật sự không dám nắm chắc.

“Chắc chắn, đây là nơi đại hung, trên tầng không tựa hồ có cấm chế cực kỳ lợi hại khiến chúng ta không nhìn được cảnh vật chân thật bên dưới. Đi nào, chúng ta đáp xuống, cẩn thận lại gần, nếu tình huống không ổn, chúng ta đào tẩu ngay, không nên mạo hiểm.”

Núi rừng yên lặng tuy cây cối cao vút nhưng không nghe thấy tiếng dã thú gào rống, càng không có chim chóc bay lên, ở đây tuyệt đối yên tĩnh, cảm giác trầm trầm.

Khắp vùng núi chỉ có tiếng bước hấn giẫm lên lá khô, tu vi hiện tại đủ cho hấn ngự không phi hành, nhưng lại buộc phải dùng phương pháp này, từng bước tiến tới, hấn thích dùng biện pháp trực tiếp nhất, nguyên thủy nhất để cảm thụ vùng đất hung hiểm này.

Rốt cuộc hấn cũng đi vào vực âm u, nhìn thấy trên không trung vàng thái dương tròn vành vạnh nhưng trong rừng âm ám vô quang, lãnh khí ràn rạt.

Tiểu Phượng Hoàng trốn trong ngực Thần Nam, cặp mắt đen láy đảo qua đảo lại, cẩn thận quan sát chung quanh. Long Bảo Bảo lắc lắc lư lư đi xuống vai hấn, không muốn hành động một mình nữa, thấp giọng bập bẹ nói: “Đúng là đáng sợ, cảm giác còn khó chịu hơn ở tử vong tuyệt địa lúc trước.”

Con rồng du côn hóa thành đầu rồng thân người, cầm tử kim song tiệp t côn, cẩn thận giới bị, sắc mặt tỏ ra ngưng trọng.

Im lặng tuyệt đối đến âm u, đáng sợ.

Đi được chừng mười mấy dặm, đột nhiên vang lên tiếng động như tiếng nổ bên tai Thần Nam và ba con thần thú khiến họ lạnh buốt trong lòng.

Chuyện xảy ra quá đột nhiên.

106. Chương 107: Hoàng Tuyền

Tiếng sấm vang động hóa ra lại là tiếng nước cuộn cuộn chảy, bất quá tất cả đều tà dị, trước đó không hề có nửa điểm âm thanh nước sông dâng lên, mãi lúc đến gần, tiếng ầm ầm mới truyền vào tai.

“Ồ, Quang Minh đại thần côn trên cao, ở đây không ổn.” Long Bảo Bảo đứng trên vai Thần Nam, chiếc trảo nhỏ xíu ma—u hoàng kim nắm lấy một mớ tóc của hấn, xem ra nó rất khẩn trương.

Tử Kim thần long cầm song tiệp t côn nhìn quanh, cảm giác khó chịu vô ngần.

Tiểu Phượng Hoàng vẫn kinh hoảng núp trong ngực áo.

“Đúng là tà dị,” Thần Nam tập trung toàn lực giới bị, chậm chậm lùi lại mấy bước, tiếng nước gầm đột nhiên biến mất, quanh hấn lại âm trầm đến đáng sợ. Bất quá tiến tới mấy bước, tiếng gầm gào lại đột ngột vang lên bên tai.

Tất cả đều quái dị, khó lòng giải thích.

“Lẽ nào phía trước là một không gian kì dị kiểu như Huyền giới?” Thần Nam nghi vấn: “Nhưng hình như không giống, nếu thật sự là không gian kì dị kiểu như Huyền giới, sao cửa vào lại rộng đến thế, như thể nối liền với thiên địa?”

Lúc hần và ba con thần thú đến gần dòng nước gầm gào, cảm giác choáng váng, nước sông vàng rực tỏa ra khí tức tà ác khiến trong lòng ai cũng kinh sợ.

Một tấm bia đá cổ kính như trải qua bao dâu bể đứng trên bờ sông thấp lè tè, trên bia khắc nổi bật hai chữ: Hoàng tuyền.

Tấm bia còn loáng thoáng hoa văn cổ xưa, lộ rõ tuế nguyệt phong sương, chắc đã đứng đây từ lâu lắm rồi.

Nhưng đây là đất ở phương tây, hai đại tự bắt mắt kia lại là chữ cổ của đông phương, thật khiến Thần Nam kinh hãi. Đương nhiên, đáng sợ nhất là hai chữ “Hoàng tuyền” tỏa ra hàn ý, là một thanh niên đến từ đông phương, hẳn đương nhiên minh bạch ý nghĩa.

Nước sông vàng rực gầm gào phát ra tử khí vô tận khiến hần có cảm giác hai chữ hoàng tuyền kia hợp với danh xưng. Còn may, hần đảo mắt nhìn quanh mà không phát hiện Nại Hà kiều.

Tiểu Phượng Hoàng thấy quanh đó không có gì đáng sợ, từ trong ngực áo Thần Nam chui ra, lác lác bay lên không, tỏ ra vô cùng nghi hoặc: “Ồ, kì quái thật, sông không có cá, rừng không có chim, không, có chim, mau xem này, chúng đang bay đến đây.”

Tiếng đập cánh phành phạch từ khu rừng cạnh đó vang lên chói tai, một đàn chim rợp trời, che kín cả khoảng rừng bay tới. Nhưng loài chim này thật khiến người ta kinh hãi, tuy chỉ lớn bằng bàn tay nhưng đáng vẻ vô cùng đặc dị, lại là mình chim đầu sói, thật không biết nên quy vào chim hay thú nữa.

Đối mặt với đàn lang đầu điều dày đặc, Thần Nam quát lớn: “Các người cẩn thận, mấy tiểu quái vật này hung tàn vô cùng, các người tuy là thần thú nhưng hình như chúng không sợ.”

Lang đầu quái điều hai mắt đỏ lòm như máu, nhe hàm răng lạnh lẽo hàn quang ra, lúc đến gần, mỗi con quái điều lại há miệng phun ra dùi băng, quả nhiên chúng là ma thú.

Nhưng Thần Nam có cảm giác kì quái rằng hần không thấy trên mình lang đầu quái điều không có dao động sinh mệnh, hình như chúng đều là những tử vật.

“Không thể tưởng tượng, lẽ nào chúng ta đang xông vào U Minh địa phủ?”

“Grào...” Tử Kim thần long gầm lên vang trời, bây giờ nó đã đạt đến lực giai cảnh giới, thực lực cực mạnh, âm ba cuộn cuộn chấn nổ tung một lượng lớn quái điều, thịt vụn rơi xuống lả tả.

Long Bảo Bảo nói: “Tiểu Bất Điểm mau phóng hỏa, thần hỏa của người là khắc tinh của bọn lãnh huyết quái vật này.”

“Nhưng, ta không biết, ta không biết phóng hỏa.” Tiểu Phượng Hoàng chớp mắt, nhìn đàn quái điều dày đặc, có vẻ sợ hãi.

Long Bảo Bảo bay đến cạnh nó, chỉ huy: “Phun về phía chúng, thần hỏa sẽ bay ra.”

“Phun? À, ta phun, ta phun, ta phun, ta sử kình phun...” Tiểu Phượng Hoàng khoa trương phun ra, tức thì trên không tràn ngập sóng nhiệt, hỏa diễm vô tận đốt đỏ rực tầng không, ngàn vạn lang đầu quái điều lập tức bị đốt thành tro.

Thoáng chốc, mọi quái điều bị triệt để tiêu diệt.

“Ha ha ha, ta sẽ phun lửa, sẽ phun lửa.” Tiểu Phượng Hoàng có vẻ hưng phấn.

“Ôi, Hỏa Phượng Hoàng mà không biết phun lửa, có mà thành con chim sẻ ranh cho rồi.” Con rồng du côn đả kích.

Tiểu Phượng Hoàng bị con rồng du côn “đầu độc” nhiều ngày, da mặt đã dày, nghe lão du côn nó xong lập tức bất mãn phản kích: “Con lươn xấu xí, con lươn đáng chết, ngu xuẩn, xấu xa, con lươn lười nhác, chẳng có gì nên hồn...”

Không câu nào trật đi đâu, khiến con rồng du côn trợn mắt kinh ngạc.

Thần Nam dùng Cầm Long thủ bắt hai con lang đầu quái đản, khống chế trong tay, quan sát thật kĩ, phát giác chúng thật sự không có dao động sinh mệnh, nhân thần dờ ra, động tác chậm chạp, cực kỳ giống cương thi trong truyền thuyết.

Bất giác hắn nhìn lại tấm bia đá cao lớn, hiện tại cảm thấy hai chữ “hoàng tuyền” càng bất mắt.

Hoàng tuyền gầm gào chói tai chặn đường bọn hắn, cả nhóm đành không bay lên định trực tiếp bay qua, nhưng con rồng du côn lao đi đầu tiên chợt kêu lên: “Grào... đau chết long đại gia.”

Nó bay vút lại, giống như gặp phải trở lực cực lớn, liên tục xoa xoa mặt, hiển nhiên rất đau, khuôn mặt tím sẫm như va phải vật gì đó rất cứng nên giờ sưng bầm lên.

“Đáng chết, trên dòng nước này có cấm chế.” Tử Kim thần long cầm song tiết côn lại bay lên, dùng hết khí lực đập vào hư không.

“Choang.”

Tiếng kim thuộc vang lên, ong ong trong tai.

Tử Kim thần long trực tiếp bị đánh bay ngược lại, kinh khí vô hình khiến công kích của nó vô hiệu.

“Đừng lỗ mãng.” Thần Nam ngăn con rồng du côn sắp phát cuồng lại, hắn phát ra một đạo kinh khí nhu hòa, cảm ứng được trường lực cực mạnh, phía trên dòng nước phẳng phất như bức tường sắt vô hình, chặn hết đường tiến.

“Đúng là có cấm chế, pháp lực cực mạnh! Chúng ta men theo dòng nước, thử xem có chỗ nào đi qua được không.”

Cứ vậy, cả nhóm men theo bờ hoàng tuyền tiến về thượng du, càng đi, dòng nước vàng rực phát ra tử khí càng nồng, ai nấy có cảm giác muốn thổ ra.

Đồng thời thái dương trên không như mất hết sức sống, tuy vẫn sáng soi nhưng không còn nhiệt lượng, cạnh hoàng tuyền lạnh thấu xương, rõ ràng là ngày hè nóng nực mà ai cũng lạnh như tiết giữa đông.

“À, mau xem kia, phía trước có cầu, chúng ta có thể qua sông.” Tiểu Phượng Hoàng hưng phấn kêu lên.

Thần Nam sờ gai ốc, không ngờ sau cùng cũng thấy cầu.

Hoàng vụ mênh mang che phủ, một cây cầu trắng sáng loáng vắt ngang dòng nước, loáng thoáng có bóng người xuyên qua xuyên lại, phiêu đảng trên cây cầu.

Thần tình Thần Nam tỏ ra vô cùng phức tạp, có nên tiến tới không? Vĩnh hằng thâm lâm này thái quá tà dị, nhiều biến cố vượt ngoài dự liệu. Nếu tiến tới, có thể hắn thật sự từng bước vào tử vực, nhưng giờ mà lùi bước, hắn lại không cam tâm.

Lẽ nào đây là nơi giao nhau giữa thế giới hiện thực và tử vong thế giới?

Hắn hơi do dự, sau cùng rảo bước tiến tới.

Không có gì ngạc nhiên, trên cây cầu trắng lấp lánh, đầu cầu có một khối bia đá cao lớn khắc ba chữ: Nại Hà kiều.

Chữ màu máu càng bất mắt, phát ra tiếng gọi tử vong.

Lúc tới gần có thể nhìn rõ, cây cầu trắng do hài cốt tạo thành, trên cầu có mấy đạo ma ảnh hung ác phiêu đảng.

Tiến lên? Hay lui lại? Hình như không còn chọn lựa, đã đến rồi thì buộc phải tiến lên.

“A, Quang Minh đại thần còn trên cao, chúng ta thật không còn đường lui.” Long Bảo Bảo hô lên kinh hãi.

Để đáp lời nó, mấy đảđo ma ảnh trên Nại Hà kiều gầm lên thê thiết khiến ai nấy sồn gai ốc, đó... đúng là tử vong chi âm của địa phủ.

Dòng nước vàng rực cũng gầm gào, Thần Nam nhìn theo hướng ngọn trảo hoàng kim nhỏ xíu của Long Bảo Bảo chỉ, một vùng mệnh môn cách đó không xa có một vách đá cao ngất, nước sông tạo thành một thác nước khổng lồ đổ xuống từ độ cao ba ngàn thước.

“Sao có thể thế được? Ảo giác chăng?” Thần Nam có vẻ không tin, bằng trực giác, hắn cảm thấy vách đá và thác nước không tồn tại chân thật.

Khiến hắn kinh hãi là mặt đất cũng biến dạng, có thoái lui e cũng sẽ tiến sang hoàn cảnh khác. Đã không đường lui, lẽ nào chỉ còn nước tiến tới? Hắn thầm than, nơi đây quá tà dị.

Tiểu Phượng Hoàng kinh hãi, tuy là bất tử thần diệu nhưng sinh ra không lâu, còn quá nhỏ, tâm lý còn yếu ớt.

“Đáng chết!” Con rồng du côn cầm song tiêlt côn, chăm chú nhìn mấy đạo ma ảnh trên Nại Hà kiều, nghiêm túc giới bị.

Xương trắng chất thành cầu ánh lên màu trắng sáng loáng, mặt cầu nổi lên xương sọ hoàn chỉnh, xương ngực tan nát, xương khuỷu tay lớn nhón, xương ngón tay nhỏ nhắn...nhìn vào là kinh hãi.

“Người bán Mạnh Bà thang ở đâu, sao còn chưa xuất hiện?” Tiểu long đảo đôi mắt sáng rực, nhìn quanh.

107. Chương 108: Tiếp Dẫn Chi Hoa

Hiển nhiên nơi đây và U Minh địa phủ trong truyền thuyết còn có khác biệt, Mạnh Bà tịnh không xuất hiện, mấy đảđo ma ảnh trên Nại Hà kiều giương nanh múa vuốt, nhảy bổ vào Thần Nam.

Đó là những linh thể pha trộn hữu hình và vô hình, ở phương đông được coi là quỷ phách tu luyện thành công, còn ở tây phương được coi là vong linh.

Tử Kim thần long cầm chắc song tiêlt côn lên nghênh đón, long giác được tế luyện mấy ngàn năm, là linh khí khó gặp, cực kỳ thích đối phó với quỷ vật, là khắc chế trời sinh với chúng.

Quỷ phách gầm vang, lắc lư nhưng cuối cùng cũng bị tử kim song tiêlt côn đánh gục, triệt để bị tiêu diệt, tan vào hư vô.

“Đây không phải là U Minh địa phủ trong truyền thuyết nhưng âm khí cực nặng.” Sắc mặt Tử Kim thần long có vẻ khó coi, lão du côn đã cười lên lưng hổ, hiện tại không thể thoái lui.

Thần Nam và Tử Kim thần long đi trước, Long Bảo Bảo lắc lư theo sau, cả nhóm thận trọng tiến tới, một nhịp cầu bị hoàng vụ che khuất, căn bản không nhìn rõ cảnh tượng, nhưng khí tức nặng nề khiến họ hiểu rằng bờ bên kia tuyệt đối hung hiểm đến mức khó tưởng tượng.

Đi được nửa Nại Hà kiều, lúc đó dòng nước vàng đục đột nhiên dấy lên sóng lớn, trải ra tử vong khí tức, “âm”, lao thẳng vào Thần Nam và con thần thú.

Hắn tung ra một chưởng, cơn sóng bị hất đi, thủy hoa vàng rực rớt xuống cầu. Nhưng một cỗ khí tức âm u từ làn nước dưới cầu bay lên, tiếng rú cao vút chói lói vạch ngang bầu trời khiến Nại Hà kiều rung động kịch liệt.

Ma ảnh cao lớn từ dưới nước bật lên, đó là một nam tử trần trụi, mái tóc xám buông xuống vai, cặp mắt đỏ lòm quét qua, cơ nhục trên thân thể trắng kiện nổi lên cuộn cuộn, kinh ngạc nhất là y có ba cái đầu, trừ một chiếc đầu người ở giữa, hai bên là đầu trâu và dê, ngoài ra còn một chiếc đuôi dài như đuôi rắn.

“Đây là quái vật gì nhi?” Tiểu long thấp giọng hỏi.

Lão du côn cầm song tiêlt côn chặn trước người đáp: “Tà môn, đúng là tà môn! Đáng vẽ tên này rất giống một đại ma vương trong truyền thuyết, nhưng hắn đã lạc phảich, không thể làm người giữ cầu ở đây được.”

Long Bảo Bảo hiểu kì: “Thật ra là đại ma vương nào trong truyền thuyết?”

“Hi—nh như A Tư Ma Đức hay loại đồ chơi nào đó, ta không nhớ rõ, chỉ biết là một trong bảy mươi hai ma vương trong tây phương thần thoại.” Một đại ma vương được Tử Kim thần long coi là “loại đồ chơi nào đó” đủ thấy lão du côn cuồng vọng cỡ nào.

“Gọi A Đức được rồi.” Long Bảo Bảo nhìn nam tử ba đầu trên không nói: “A Đức người vì sao chặn đường, định khai chiến với chúng ta sao.”

Dựa vào cảm giác, Thần Nam biết nam tử không phải tử vật nhưng cảm giác không rõ ràng lắm. Ánh mắt đối phương nhìn bọn hắn trừ băng lãnh và sát khí không còn cảm tình gì, cơ hồ một cỗ máy sát lục.

Điều quái? khiến hắn không hiểu, Tử Kim thần long đã sống mấy ngàn năm, chắc chắn không nhìn nhầm, nam tử vì sao lại giống ma vương trên thiên giới?

Nam tử ba đầu lại gào lên, để lại tàn ảnh trên không, lao bổ xuống, lãnh phong u u tràn ra. Thần Nam chưa động, Tử Kim thần long đã dâng không lao lên, vũ động song tiê?t còn nghênh đón.

“Ta đánh, đánh, đánh... bất kể ngươi là thất thập nhị ma vương gì đó, gặp long đại gia cũng thành chỗ cho ta trút giận.” Từ lúc đến cùng đất cấm, Tử Kim thần long luôn có cảm giác bức bối khó tả, hiện tại thấy đối tượng chặn đường, lập tức công kích điên cuồng.

“Choang, choang, choang...”

Tử Kim thần long hóa thành nhân hình và tam đầu ma vương lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, hai bên quần lấy nhau. Khiến người ta kinh hãi là hai tay nam tử ba đầu như được làm từ thép, liên tục giao kích với tử kim song tiê?t còn của con rồng du côn mà không mảy may thương tổn, vang lên những tiếng choang choang.

“Quái vật gì nhỉ? Mà lại đao thương bất nhập, ngang nhau với lục giai thần long, đáng sợ thật.” Thần Nam cảm thán, chưa bước vào cấm địa, mới ở ngoại vi đã gặp cường địch cỡ này, trời mới biết bên trong còn những quái vật biến thái thế nào.

“Giận rồi, long đả?i gia giận rồi.” Tử Kim thần long gầm lên, tử kim song tiê?t còn rùng rùng bốc lên tử kim đại hỏa, tử khí cương diễm nhảy nhót, khí tức cương mãnh tuyệt luân bùng lên, lão du côn gần như phát điên, chiến ý lên đến cực điểm.

“Choang.”

Tử ảnh vắt qua trời, song tiê?t còn ngoan độc địa bổ vào đầu trâu trên vai trái tam đầu ma vương, quái vật rống lên thê thảm, huyết thủy tanh nồng phun ra.

Tử Kim thần long được đà, tấn công như cuồng phong bạo vũ.

“Choang.”

“Grào.....”

...

Dần dần, Tử Kim thần long chiếm thượng phong, từng đạo công kích sắc bén xé tan phòng ngực của tam đầu quái vật, khiến nó gầm rống lên miên.

Sau cùng, lão du côn tung một côn đánh nát chiếc đầu dê của quái vật, huyết thủy đổ lôm cùn não phun trắng xóa, trận chiến kết thúc, tam đầu ma vương phát ra tiếng kêu thê thảm, thoát khỏi vòng chiến, nhảy mất đã lặn mất trong làn nước va—ng rực.

Trong làn nước dưới cầu hình như còn ma quái, thò đầu khỏi sóng nước nhưng biết nhóm trên cầu lợi hại nên không quái vật nào dám xông lên.

Lần này, cả bọn bình tĩnh bước qua Nại Hà kiều, một biển hoa màu máu xuất hiện. Mọi đóa hoa cơ hồ như nở ra một giọt máu tươi, nhưng bầu không khí có phần đè nén, rõ ràng hoa nở ngập đất mà tử khí trầm trầm, căn bản không thấy chút sinh khí nào, nhưng đóa hoa hình như chỉ nở vì tử vong.

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, hẩn nghĩ tới một loại vong hồn chi hoa trong truyền thuyết - Bỉ Ngạn hoa.

Bỉ Ngạn hoa được coi là tiếp dẫn chi hoa, mùi hương có ma lực, đủ khả năng thức dậy kí ức kiếp trước, lúc hoa nở không thấy lá, có lá không nở hoa, hoa lá đời đời chia cắt, không bao giờ cùng mọc. Hoa nở mở lối xuống hoàng tuyền, là phong cảnh duy nhất trên đường đến đó. Từ xa nhìn lại như một tấm thảm máu trải ra.

Nhưng người xuống tử vong quốc đều đi theo chỉ dẫn của loại hoa này mà đến U Minh chi ngục.

Bỉ Ngạn hoa nở ở bên bờ kia, Nại Hà kiều có ngăn cản người?

Tuy nhiên, Bỉ Ngạn hoa ở đây lại cách xa hoàng tuyền và Nại Hà kiều, không giống với truyền thuyết, nhưng bọn họ lại đáng tới gần U Minh chi địa!

Giống truyền thuyết chỉ là những đóa hoa màu máu không có lá, mỗi cành chỉ có hoa đỏ rực như tơ chất chồng, như vô số huyết thảo đang múa may.

Mặt đất đầy hoa đỏ quả thật đẹp dễ mà tà dị, đẹp đến đáng sợ, chết chóc! Khí tức tử vong tỏa ra vô tận khiến ai nấy lạnh ngắt cõi lòng.

Trên đời có hai loại tà hoa, một là tử vong chi hoa, một là Bỉ Ngạn hoa. Cả hai loại hoa này, Thần Nam đều đã thấy, lần trước hẩn vào tử vong tuyết địa trong Thập vạn đại sơn tại miền trung Thiên Nguyên đại lục đã thấy tử vong hoa, loại hoa chuyên ăn vong linh chi khí, hút hồn phách người chết, tà ác vô cùng, nhưng nếu không tiếp cận sẽ không nguy hiểm gì.

Bỉ Ngạn hoa lại khác, nó cũng hút vong linh khí tức nhưng chỉ cần nhìn thấy nó coi như đang xuống với vùng đất tử vong, sinh mệnh sẽ đi đến điểm kết thúc, nên không ai muốn thấy loại hoa này.

“Lẽ nào đây chính là Bỉ Ngạn hoa trong truyền thuyết?” Thần Nam cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

Trên trần thế có một hoa mĩ lệ tên Bỉ Ngạn hoa nhưng cùng tên mà bản chất khác nhau, tuy lúc hoa nở cũng không có lá song không có tử vong khí tức. Biển hoa màu máu trước mắt lại phát ra tử vong khí tức nồng nặc, chắc chắn nó là tiếp dẫn chi hoa chân chính, là loại hoa tà ác trên đường xuống tử vong quốc.

Hiển nhiên Long Bảo Bảo biết loại hoa trong truyền thuyết này, thấp giọng nói: “À, thần dạy, loại hoa này nở một ngàn năm, rụng một ngàn năm, hoa lá đời đời không cũng trở, là sinh tử ma hoa”

“Ồ, xem ra chúng ta đã vào một nơi âm u, tà dị rồi, các người phải cẩn thận, hiện tại có lẽ chúng ta không còn đường rút, chỉ còn nước tiến lên.”

Lời Thần Nam không sai, quay đầu lại nhìn thì Nại Hà kiều đã biến mất, chỉ còn nước sông vàng rực đang gầm gào, cuộn cuộn chảy, trên không của dòng sông lại có cấm chế, ngăn cả cả nhóm nhẩy qua.

Tiểu Phượng Hoàng có vẻ khiếp đảm: “Trước mặt còn xuất hiện gì nữa không, chúng ta đi được bao xa?”

“Không sao, người cứ ở yên cạnh ta là được.” Thần Nam an ủi Tiểu Bất Điểm đoạn tiếp tục tiến tới.

Bỉ Ngạn hoa màu máu ánh lên vẻ yêu diễm cùng cực, nhìn từ xa như có một tầng huyết vụ mờ mờ lẫn giữa các đóa hoa. Thần Nam bước vào giữa đám hoa tà dị, chợt thấy không ổn, cảm giác nguy hiểm từ từ trải ra trong lòng.

Hẩn cảnh giác ba con thần thú: “Các người cẩn thận, ta thấy có gì đó không ổn...”

108. Chương 109: Sóng Máu Ngập Trời

Bỉ Ngạn hoa điên cuồng vươn dài, vốn chỉ cao nửa thước, nhanh chóng vươn thành gấp đôi, bọn Thần Nam bị nuốt vào trong biển hoa.

Thần Nam có cảm giác dây hoa quấn quanh mình như những cánh tay, trói chặt thân thể, lại như nước biển hút nước, điên cuồng hút sinh mệnh chi năng trong thân thể hắn, đáng sợ hơn cả hấp huyết quỷ.

Hắn vô cùng tức giận, thôi động toàn thân công lực, toan giật khỏi trói buộc nhưng cả kinh thay, với tu vi lực giai mà nhất thời khó lòng chấn đứt ma hoa. Thật không thể tin nổi, vùng đất tử vong này quả nhiên khác thường.

”Vù.”

Ma hỏa từ thân thể hắn bốc lên, quấn quanh mình, đó là chân hỏa mà tu luyện giả tu luyện đến cảnh giới nhất định sẽ có.

Bỉ Ngạn hoa đang mọc dài liền hóa thành tro, cuối cùng Thần Nam cũng thoát khốn, không phải ma hỏa uy lực lớn đến thế mà nó là khắc chế với ma hoa mọc tại nơi cực âm.

Đồng thời Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long cũng gầm lên, tử kim và hoàng kim thần hỏa tràn ra giải thoát cho cả hai.

Tiểu Phượng Hoàng còn thoát trước Thần Nam, đang phóng hỏa trên không.

“Ta phun, ta phun, ta dùng kinh phun...” Tiểu Bất Điểm đang ra sức, mọi ma hoa dưới chân Thần Nam bị nó đốt sạch sẽ.

Long Bảo Bảo nắm đôi quyền đầu màu hoàng kim nhỏ xíu, tức giận: “Đáng ghét thật, hại ta tổn mất không ít sức lực.”

“Ồ, ta cũng mất một chút sức mạnh, nhưng không sao, sẽ bồi thường gấp bội cho các ngươi.” Hắn mở nội thiên địa ra, hướng không gian chi môn thật chuẩn xác vào đám Bỉ Ngạn hoa vô tận: “Tuy loại tà hoa này tử khí trầm trầm nhưng còn cảm thấy chúng có sinh mệnh, hiện tại ta đoạt luôn chút sinh mệnh chi năng để chúng thật sự biến thành tử vật.”

Định địa thần thụ trong nội thiên địa khẽ rung, cành lá “lào xào”. Ngọn núi tỏa rạng thần quang dựng đứng, gió lốc cuốn ra, tràn vào vùng tiếp dẫn chi hoa vô tận.

Điểm điểm quang hoa từ mặt đất tụ lại trên không trung, nhưng tất cả đều vô cùng quỷ dị, ở nơi hoàng tuyền địa phủ toàn là tử khí này đột nhiên tụ tập linh khí khiến khung cảnh khác hẳn với thế giới chung quanh.

Hào quang lờ mờ trên không phẳng phất như linh hồn chi hỏa đang nhảy nhót, chiếu sáng vùng tử địa.

Thiên địa linh khí tụ tập về nội thiên địa, Thần Nam và con thần thú đứng trong đó từ từ hút tinh khí, bổ sung chỗ sức mạnh vừa mất đi.

Thảm tà hoa nhanh chóng khô héo, biến hoa vô tận biến mất, màu máu cũng tan đi, dần dần chỉ còn lại một mớ hoa khô xài?c.

“Chà, tiểu tử ngươi độc ác thật, Bỉ Ngạn hoa trong truyền thuyết cũng bị ngươi hủy sạch, không biết chỗ quỷ quái này có phải địa phủ không, nếu đúng thì ngươi đã làm một việc hoành tráng.” Lão du côn tỏ ra hưng phấn.

Nội thiên địa đóng lại, bọn Thần Nam lại tiếp tục cất bước.

Xuyên qua vùng đất đó, phía trước là một vùng màu máu, yên lặng vô cùng, quả nhiên là Huyết hải vô biên, nhìn không thấy bờ, chỉ có điều mặt biển lặng như tờ.

“Ghét quá đi mất! Chỗ quỷ quái này thái quá tà môn, sao lại mọc ra Huyết hải nhỉ? Mà chỗ này rộng thật, như một vùng đất trời khác.” Lão du côn hơi kinh hãi.

Long Bảo Bảo lại hiếu kì nhìn quanh, cảm giác vô cùng mới mẻ, tuyệt không sợ hãi.

Tiểu Phượng Hoàng bay lên vai Tiểu Ngư: “Mau xem kia, có bia đá.”

Lúc đến gần, đập vào mắt Thần Nam là mấy đại tử cổ kính khắc trên tấm bia khổng lồ: Khổ hải.

Hai chữ này đủ nói lên Huyết hải vì sao xuất hiện, hai chữ phát ra khí tức khiến cả ai nấy sầu muộn, tựa hồ muốn khuyên giải con người quay đầu, không nên chấp mê bất ngộ.

“Ha ha... quả nhiên chúng ta đã đến khổ hải, đây đúng là chỗ quỷ quái khó lòng tưởng tượng.” Thần Nam cười vang tự trào, sau cùng thở dài: “Theo truyền thuyết, gặp khổ hải nên hồi đầu bằng không khổ nạn vô biên, chỉ có ma với không nghe lời khuyên giải mà có tiến lên. Hừ chúng ta có muốn quay lại cũng đâu còn lối, chỉ phía trước mới có không gian sinh tồn, chẳng lẽ trời sinh đã định chúng ta có ma tính?”

“Chẳng lẽ sẽ có điều hòa thượng xuất hiện, lão đại gia không tin mấy chuyện tà môn này, chúng ta qua luôn khổ hải.” Tử Kim thần long tỏ vẻ vô cùng ơ hờ.

Long Bảo Bảo lắc lư bay đến bờ khổ hải: “Tầng không ở đây hình như không có cấm chế, chúng ta cứ ngự không phi hành.”

Tiểu Phượng Hoàng ngoan ngoãn đứng trên vai Thần Nam, hình như hoảng sợ.

“Được, giờ chúng ta qua khổ hải.” Thần Nam nói đoạn liên tung mình lên dẫn đầu, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo bám theo.

Lúc họ bay vào khổ hải, mặt biển vốn bình tĩnh đột nhiên dấy lên làn sóng cuộn cuộn, từng đạo sóng máu cao đến hai chục thước, ngợp trời, phẳng phát cuốn cả đất trời vào trong, không trung sực nức mùi máu tanh.

Bất đắc dĩ bọn Thần Nam phải tăng độ cao, tránh không để bị sóng kích trúng. Ấn ước thấy được dưới đáy sâu Huyết hải có một tấm bia đá lớn, tựa hồ cách rất xa mà lại rất gần, khiến ai cũng có cảm giác quái dị, không nắm rõ tấm bia phiêu diêu đó cách bao xa. Nhưng trong lúc mơ hồ vẫn thấy được mấy đại tự: “Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Nhưng bọn Thần Nam quay đầu lại chỉ thấy màu máu mênh mông, bờ biển còn đâu.

“Vớ vẩn, quay đầu? Quay cái đầu hòa thượng, bờ biển mất rồi.” Tử Kim thần long rửa.

“Hình như có liên quan đến phật gia, phật không phải thích độ ma sao, hôm nay để họ đến độ chúng ta.” Thần Nam không hề do dự, ngự không phi hành, lao vào vùng sâu Huyết hải.

Sóng dâng cuộn cuộn, mặt biển cơ hồ trào dâng, trải ra, từng đợt sóng nổi nhau, lẫn trong làn sóng máu là cảnh tượng rợn gai ốc, vô số cốt trảo thấm đẫm huyết thủy đang vũ động, có lúc thò lên mặt biển, có lúc lại ẩn xuống dưới Huyết hải.

“À, Quang Minh đại thần còn trên cao, đây đúng là chốn đại hung hiểm! Nếu không cẩn thận bị rơi xuống, chỉ e vô tận cốt trảo sẽ xé nát, đúng là không tin nổi, sao lại có vùng Huyết hải mênh mông này nhỉ? Sao trong đó lại có lăm cốt trảo thể này? Phải đồ sát bao nhiêu sinh linh đây?”

Kì thật, đó cũng là nghi vấn trong lòng Thần Nam, hắn không tưởng tượng được, cảnh tượng này làm sao mà tạo thành. Nhưng khẳng định Huyết hải tuyệt đối tồn tại, không phải ảo giác, bởi hắn cảm nhận mọi thứ phía dưới.

Đột nhiên trong vùng Huyết hải mênh mang vang lên tiếng phật xướng rõ mồn một: “Mấy độ sinh, mấy lần tử, từ cổ đến nay nhiều năm tháng như vậy, thần đầu quỷ diện có bao người, quay về gốc lại không còn ai. Tập theo giáo lý, tu mật tông, chỉ là những lối khác nhau của một con đường về gốc, từ khi đặt chân lên con đường Niết bàn, sinh tử chỉ là không...”

Phật xướng mênh mang, phẳng phát như từ thời tuyên cổ tồn tại đến nay, du dương mà vang xa, khe khẽ vang khắp tầng không Huyết hải.

“Ai đấy, ra ngay cho long đại gia.” Tử Kim thần long hiển nhiên nóng tính, lên tiếng đầu tiên.

“Ồ, người à, có người ở đây?” Tiểu Phượng Hoàng hiếu kì nhìn quanh.

Thần Nam cảm thấy áp lực, trong tiếng phật xướng ẩn chứa pháp lực vô tận, người thường chắc đã bị đoạt hồn nhiếp phách, ngay hắn cũng thấy nóng ruột.

“Hành là không, tọa cũng không, lời nói cũng là không, dù cho dao bén kề vào cổ, coi như kiếm sắc cắt đứt gió xuân. Lúc đốn giác, lòng vẫn nguyên lành, vô minh là lẽ thường, lúc trong mộng có lục thú, giấc ngộ rồi còn đâu thánh phàm...” Phật tướng mệnh mang, vang vọng trên tầng không Huyết hải, thủy chung không tìm được âm thanh xuất phát từ đâu.

“Hòa thượng đáng chết cam mồm, mau ra đây.” Thần Nam quát vang như sấm động trải khắp tầng không Huyết hải, chấn động khiến nước biển gầm gào, từng chiếc khô lâu thấm đẫm máu tươi bị quăng lên mặt biển.

Phật tướng có lực sát thương cực lớn, không chỉ khiến Tử Kim thần long nóng nảy mà Thần Nam cũng thấy trong lòng nóng ran, đành phải dùng vô thượng âm công phá tan lời ngậm xương theo vần điệu.

Thật ra phán đoán của hắn rất chính xác, Phật tướng trùng trùng gia tăng, sau cùng lời ngậm xương bình thần lại như sấm sét bổ xuống Huyết hải, đó là tinh thần uy áp thuần túy, đáng sợ hơn nhiều sấm sét hóa thành thực chất.

Cũng may hắn quát lên kịp thời, Long Bảo Bảo và con rồng du côn cũng ngừng lên trời gầm vang, Tiểu Phượng Hoàng cũng gáy lên trong veo, nhất thời tiếng rồng gầm phượng gáy vang khắp đất trời, lên tận mây xanh, khỏa lấp tiếng Phật tướng. Trong Huyết hải sóng máu ngập trời trùng trùng tràn lên, xương trắng chìm nổi.

Nửa khắc sau, Phật tướng, long khiêu, phượng minh đều tan biến, Huyết hải từ từ khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại quỷ thảo vô tận vẫn không ngừng vũ động.

“A di đà Phật!...” Tiếng Phật hiệu trầm trầm, cổ lão vang lên trong Huyết hải khiến người ta có cảm giác trang nghiêm thần thánh.

109. Chương 110: Kiếp Trước Của Phật Tổ

Long Bảo Bảo cũng làm màu làm mè, chấp hai ngọn thảo hoàng kim, bập bẹ nói: “Ta không có tóc...”

Thần Nam cười ha hả, Tiểu Phượng Hoàng cũng thấy thú vị, học ngay điệu bộ: “Ta không có tóc, ta không có đầu hũ...”

“Thấy thực tướng, mọi pháp đều là không, sát na ngộ ra vạn pháp đều giống nhau, một khi không ẩn giấu phong quang, tất cả sẽ lộ hết ra. Đã nói Phật có tâm ẩn, có người không muốn tin, cắt hết mọi căn nguyên, bẻ cành hái lá để dạy người.” Tiếng Phật tướng lại vang lên nhưng không còn ma lực đoạt hồn nhiếp phách như vừa nãy.

Con rồng du côn quát lớn không kiêng kị gì: “Con lừa trọc đáng chết ra đây, còn định giở trò huyền hư cái gì, long đại gia nghe không hiểu, không tin vào mấy thứ vớ vẩn của người.”

Huyết hải phía dưới rùng rùng, vô tận hải cốt chìm nổi, vô số huyết thảo cào cào, một bộ hải cốt trắng như ngọc từ từ nổi lên mặt biển, thoát khỏi mọi trói buộc của bạch cốt.

Toàn thể bộ bạch cốt lấp lánh như ngọc, hai tay chấp lại, đang ngồi xếp bằng, là tư thế Phật giáo đệ tử lễ Phật, chất cốt sáng như ngọc chứng tỏ kiếp trước y là cao thủ tu vi đạt đến tiên thần cảnh giới.

Bộ xương bạch ngọc bay lên lưng chừng không, đối diện với Thần Nam, đáng kinh ngạc ở chỗ bộ bạch cốt không hề trống rỗng, trong lồng ngực có hào quang lấp lánh, trên đầu có quang mang xạ ra như ánh mắt.

“Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.” Khô lâu cốt tuy không có da thịt nhưng chân chân thiết thiết phát ra giọng nói già nua, khiến bọn Thần Nam không lí giải nổi.

“Hòa thượng chết tiệt này đang giả thần lộng quỷ.” Tử Kim thần long lớn tiếng mắng.

“A di đà Phật!” Khô lâu hòa thượng chỉ niệm một câu Phật hiệu.

“Quay đầu, sau lưng ta là Huyết hải mệnh mang, không còn bờ nữa, quay đầu kiêu gì?” Thần Nam lạnh lùng hỏi, hắn không biết lai lịch của hòa thượng nên quan sát cẩn thận.

“Như vậy, các vị thí chủ đều là ma, chỉ có ma mới khó lòng quay đầu, vậy lão nạp giúp các vị siêu độ, để các vị thoát khỏi khổ hải...”

“Ta khinh, tên hòa thượng chết tiệt, người thấy chúng ta là ma, công phu đoán mò quả nhiên không tệ. Ta lại thấy người giống ma tăng, rõ ràng chỉ có xương cốt mà vẫn tham luyến hồng trần, không chịu chết đi, lại còn quần quít với nữ nhân Khô lâu mi trong Huyết hải, người đã phạm đủ tám giới nhà Phật...”

Nếu luận về nói lăng nhăng, trong thiên hạ không ai hơn được con rồng du côn, nó luôn ra vẻ ta đây, mồm mép trơn tuột khiến Khô lâu tăng không nói lại được tiếng nào.

Khô lâu tăng nhân xếp bằng trên không trung, phảng phất như đang chăm chú lắng nghe, đến lúc con rồng du côn dừng lại mới nói: “Lão nạp thân tại U Minh khổ hải, còn nói tham luyến hồng trần nổi gì?”

Con rồng du côn không ngờ Khô lâu tăng lại đi giảng đạo lý với nó, lại làm ra vẻ thật thà, nó không buồn nghĩ ngợi, bèn giở trò cùn, nói luôn: “Người đã tăng nhân chính thực, sao lại đến nơi quỷ quái này, quỷ mới tin người là một hòa thượng.”

“Phật dạy: Ta không vào địa ngục thì ai vào. Lão nạp đang thực hiện tôn chỉ chúng sinh bình đẳng, mới bỏ đi túi da hôi thối, trẫm mình trong Huyết hải vô tận, đối mặt với ngàn vạn hải cốt hồn phách đang giày giụa, lão nạp đem tấm lòng từ bi mà độ hóa.”

Thần Nam đứng cạnh quan sát, nhận ra Khô lâu hòa thượng đúng là hơi kì dị, thần quang trong ngực lão là mấy viên xá lợi tử, hào quang phát ra trên đầu lại là một dải linh hồn chi hỏa vô cùng thuần tịnh mà mạnh mẽ.

Cần biết chỉ có bậc đắc đạo cao tăng mới sản sinh được xá lợi tử, mà của hòa thượng này lại tỏa ra kim quang thần thánh chỉ có ở những vật cao cấp nơi niết bàn, đủ thấy lúc sinh tiền pháp lực của lão cực kỳ thâm hậu.

Hơn nữa, linh hồn chi hỏa thuần tịnh mà mãnh liệt chứng minh thực lực của lão rất khủng khiếp, dù nhục thân bị hủy nhưng linh thức không tan, không muốn chuyển thế, nhờ vào xá lợi kiếp trước chống cự nên nắm được hồn hỏa.

Thần Nam quát: “Ma tăng, người sống ở Huyết hải lâu như vậy, chắc hiểu hết về nơi đây, ta không muốn nghe những lời lăng nhăng giả bộ chính trực của người, muốn động thủ cứ lên. Bất quá ta muốn hỏi mấy chuyện trước đã.”

“A di đà phật! Có những chuyện lão nạp nói được, có chuyện không thể.”

“Ta hỏi người Huyết hải này hình thành cách nào?”

“Đương nhiên do huyết dịch và hải cốt của ức vạn vạn sinh linh tích tụ thành, trong ba ngàn đại thế giới, mười vạn pháp thiên địa, toàn bộ ác nghiệp tề tụ hết ở đây.”

Thần Nam ngậy ra, cười lạnh: “Quỷ quái thật, ta hỏi thêm người, vì sao người ở đây? Người là ai? Định thế nào với bọn ta?”

Khô lâu tăng nhân đáp: “Nếu truy xét căn nguyên, lão nạp là kiếp trước của Phật Tổ, bất quá chúng sinh bình đẳng, hiện tại chỉ là một tăng nhân phổ thông, vì muốn phổ độ chúng sinh, để ức vạn ác hồn sớm ngày giải thoát, vinh đăng lên miền cực lạc. Lão nạp và các vị giống nhau, các vị là ma, chỉ có ngã phật mới độ hóa được, lão nạp ở đây để độ chư ma thành phật.”

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Người bảo người là kiếp trước của Phật Tổ? Ha ha... buồn cười quá, nếu mà thế thật, chắc ta là chuyển thế của thái cổ đệ nhất ma thần Độc Cô Bại Thiên.”

“A di đà phật! Thế nhân nhiều sân si, thiện ác chỉ cách nhau một đường tơ, thí chủ bị ma niệm đầu độc, mong sớm quay đầu.”

“Quay cái đầu người, bớt giả thần lộng quỷ đi.” Thần Nam vốn không tin tăng nhân là kiếp trước của Phật Tổ, đương nhiên không tin lời, lại hỏi: “ta đến Vĩnh hằng sâm lâm tìm kiếm, vì sao lại cảm nhận đi vào một vùng thiên địa khác, lẽ nào ở đây là một thế giới?”

“A di đà phật! Nơi đây đương nhiên là một thế giới.”

“Vĩnh hằng thâm lâm là một thế giới? Là chuyện gì nhỉ, thế giới này hình thành kiểu gì? Thật ra ẩn tàng bí mật gì?”

“Phật dạy không thể nói, không thể nói.” Khô lâu tăng nhân niệm Phật hiệu, không đáp.

Thấy bộ dạng của đối phương như đắc đạo cao nhân, bình tĩnh mà nhẫn nại đối đáp với mình, Thần Nam biết ngay tăng nhân không dễ đối phó.

Lúc đó, Long Bảo Bảo nhìn xá lợi tử sáng long lanh trong ngực Khô lâu tăng nhân, nuốt nước bọt ừng ực, đứng trên vai Thần Nam nhỏ giọng: “Bộ xương này khó chơi lắm, có thể chúng ta không đối phó nổi.”

Tiểu Phượng Hoàng đứng trên vai bên kia, cũng tỏ ý khiếp sợ: “Lão rất mạnh, ta sợ lắm.”

“Ta biết hấn mạnh nhưng chúng ta hết đường lui rồi.” Tâm tình Thần Nam tỏ ra trầm trọng.

Tử Kim thần long sánh vai Thần Nam, thấp giọng: “Hòa thượng chết tiết này có lẽ nói đúng, ta nghe nói lúc Phật Tổ thành Phật có mười hai viên xá lợi tử, lúc thăng nhập cực lạc thế giới không hiểu sao chỉ còn lại chín viên, có người nói vì hàng phục mấy đại thần ma mà bị hủy, có người khác lại nói ba viên kia được lão lưu tại nhân gian giới trong hai cột kiếp trước thay lão trừ ma, độ ma. Các người coi ba viên xá lợi lập lòe trong ngực lão đều lớn cỡ nắm tay, phát ra thần thánh chi quang nóng rực, hiển nhiên là cực phẩm xá lợi tử của bậc đại Phật, nên...ta nghĩ...lão có lẽ là kiếp trước của tên trọc đầu trong truyền thuyết.”

Thần Nam ngớ người, hấn không ngờ gặp phải nhân vật cỡ này, lại là kiếp trước của giáo tổ một phái trên thiên giới, tuy chỉ là một bộ Khô lâu nhưng xá lợi tử lại chân chân thật thật, nếu đấu nhau, chắc khó lòng thủ thắng.

“Hòa thượng đáng chết kia, người định làm gì?”

“A di đà Phật! Xem ra ma chủng của các vị quá sâu, duy có Phật pháp cao thâm của Ngã Phật mới độ hóa được, để lão nạp độ ma thành Phật.” Khô lâu tăng nhân vẫn xếp bằng, một tay giơ lên, thủ cốt như ngọc phát ra kim sắc thần quang chụp lấy bọn Thần Nam.

Hấn không nghĩ ngợi gì, nắm chặt tử vong ma đao chém mạnh vào Phật quang.

“Ầm.”

Phật quang vàng rực phảng phất như tinh kim hữu hình hữu chất, bị ma đao chém trúng mà không mấy may tổn hại, ngược lại còn hất ma đao văng đi, vang lên tiếng binh khí va nhau chói tai.

Đồng thời tử kim song tiết côn của con rồng du côn cũng hung hãn đập xuống Phật quang, bất quá, cây côn cũng bị hất văng khiến lão du côn méo xệch mặt mày, suýt nữa rút mất côn.

Long Bảo Bảo gầm lên, há miệng phun ra một đạo sấm sét, oanh kích tới. Tiểu Phượng Hoàng cũng phun ra bất diệt thần hỏa, liên mồm kêu: “Ta phun, ta phun, ta phun, ta dùng kinh mà phun...”

Sấm sét khổng lồ và thần hỏa hùng hực đều đánh trúng thần quang nhưng vẫn vô dụng, hai con thần thú lại bị sức mạnh hất bay đi.

Thần Nam và ba con thần thú bị hất văng mấy chục trượng trên tầng không Huyết hải mới dừng lại được. Thần Nam kinh hãi, Khô lâu cốt này mạnh đến không tưởng tượng được, cuối cùng hấn cũng hiểu vì sao đấu thần và pháp thần vào đây không ai sống sót trở ra. Ngoài hung hiểm khó tưởng tượng lại thêm Khô lâu tăng nhân cao thâm mạt trắc, phía trước không biết còn những hung hiểm gì.

“A di đà Phật! Ngã Phật từ bi, độ ma thành Phật.” Khô lâu tăng nhân tụng Phật hiệu, lướt về phía bọn Thần Nam, cánh tay lại phát lên, bắn ra thần quang sáng lóa.

“Ta khinh, không còn thiên lý, sao lại đụng phải tên biến thái này, hòa thượng đáng chết này chắc là kiếp trước của tên trọc đầu trong truyền thuyết đó, bằng không sao lại mạnh mẽ đến biến thái thế này.” Tử Kim thần long gầm lên liên miên.

“Ồ, Quang Minh đại thần còn người ở đâu? Đại đức đại uy Thiên Long Bảo Bảo yêu cầu người đến cứu giá.” Long Bảo Bảo đưa ngọn thảo hoàng kim liên tục vuốt long giác thứ ba trên trán.

110. Chương 111: Thần Ma Đồ Dọa Phật Tổ

Thần Nam cầm tử vong ma đao, cước đạp ma vân, lướt tới quát vang: “Các người lui lại một chút, để ta thử xem.” Đao mang sáng lòe xé nát hư không, đao cương dài gần hai chục trượng hóa thành thực chất, độc địa chém vào phật quang.

“Choang.”

Tiếng nổ vang trời, đao cương vỡ vụn, phật quang vẫn xẹt tới, thân hình Thần Nam rung động, sắc mặt nhợt nhạt, cảm giác mình vừa bị một ngọn núi lớn đánh trúng. Bất quá hắn không ngừng lại, tiếp tục huy động ma đao, quát vang: “Nghịch Thiên thất ma đao!”

Đao khí đen ngòm bùng lên dữ dội, khí thế của hắn ào ạt xô tới, mang theo ma đao chém mạnh.

“Choang.”

Tiếng kim thuộc giao nhau choang choảng vang tận mây xanh, xuyên xuống Huyết hải. Trên tầng không gió nổi mây vần, sấm động âm ì, sóng dâng cuộn cuộn ngập trời, nước biển màu máu vươn lên không trung, vô số hải cốt bị chấn nát.

Thần Nam lại bị hất bay đi, nhưng hắn không ngã lòng mà nhanh chóng giữ vững thân hình, cầm ma đao lao tới chém mạnh.

“Choang.”

Nghịch Thiên thất ma đao chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, quả nhiên đánh tan được phật quang, dù vậy ma đao sắc bén cũng mất hẳn uy lực vô địch khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Hắn biết chỉ dựa vào Nghịch Thiên thất ma đao căn bản không thể đối kháng với Khô lâu hòa thượng, pháp lực của đối phương thật quá cao thâm, không thẹn là tiền thân của Phật Tổ. Dù chỉ còn lại bộ xương nhưng vẫn cao thâm mạt trắc.

“A di đà phật! Quả nhiên ma chủng thâm sâu.” Khô lâu hòa thượng tụng phật hiệu, quang ảnh vàng rực thoát ẩn thoát hiện, sau cùng một cây hàng ma chữ hình thành trong tay lão.

Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng, thầm than không thể dùng lực đấu với hòa thượng này, một đạo phật quang đã khó lòng chống đỡ, giờ đối phương dùng phật gia pháp khí, chắc chắn càng khó đối phó.

Thấy Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long muốn xông lên, hắn vội quát lên ngăn lại, nhanh chóng mở nội thiên địa, gọi ba con thần thú vào. Hắn đứng tại cửa vào tiểu thế giới đó, lạnh lùng nhìn Khô lâu hòa thượng, sẵn sàng đóng nội thiên địa lại ngay.

Tử Kim thần long kinh nghiệm đầy mình, giờ chợt nhớ ra: “Địa vực Huyết hải này có lẽ là một thế giới kỳ dị, có khi Hậu Nghệ cũng sử dụng được, mau thử xem sao.”

Thần Nam lắc đầu: “Dù là một thế giới chân chính khác, Hậu Nghệ cũng không thể sử dụng được, ngay cả Huyền Vũ giáp trên mình người còn không hiện ra bản thể.”

“Ừ nhỉ, gràooo, hòa thượng đáng chết khiến long đại gia nhưc hết đầu.”

“A di đà phật! Không ngờ thí chủ lại có ma vực của mình, càng không thể để thí chủ thoát được. Phật pháp vô biên, thần thông hàng ma, độ ma!” Khô lâu tăng huy động hàng ma chữ bồ tới.

Thần quang nóng rực nhanh như chớp bổ vào nội thiên địa của Thần Nam. Hắn vội vàng đóng nội thiên địa lại, biến mất khỏi tầng không Huyết hải.

Nhưng trong nội thiên địa không hề yên tĩnh, hắn và ba con thần thú đều rung động kịch liệt, phảng phất như có người đang lay cả vùng thiên địa đó,

Tử Kim thần long nói: “Không ổn, hòa thượng này pháp lực thật sự cao hơn chúng ta nhiều, lại cảm ứng được cả tọa tiêu trong hư không của nội thiên địa đang dùng hàng ma chữ oanh kích, sớm muộn gì cũng phá vỡ được mất thôi.”

Thần Nam biết vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nếu tiểu thế giới vỡ nát, hắn sẽ banh xác mà chết. Không ngờ hòa thượng này đáng sợ như vậy, lại nắm bắt được cả tọa tiêu trong hư không của tiểu thế giới.

Hiện tại dù hắn có định địa thần thụ và Bán bích thần sơn bảo vệ nhưng sợ rằng không chống nổi, nếu cứ bị động phòng ngự, sức mạnh của Khô lâu tăng không đánh lên hai thánh vật mà trực tiếp đánh vào nội thiên địa.

Long Bảo Bảo nói: “Nếu kéo tên hòa thượng đó vào, không biết vùng thiên địa này chịu được mấy lần oanh kích, trước lúc bị hắn phá vỡ cứ dùng Hậu Nghệ cung bắn chết là ổn.”

Thần Nam cân nhắc lời khuyên của tiểu long, hắn hơi lo, nếu làm thế có khác nào dẫn sói vào nhà? Đối phương vào trong sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn, không hiểu hắn có kịp dùng Hậu Nghệ cung bắn chết không nữa.

“Đành liều một phen.” Hắn nhanh chóng mở nội thiên địa, quát lớn: “Ma tăng, vào đây đấu một phen.”

Tử Kim thần long càng không khách khí gì, rống vang: “Lừa trọc, vào đây đấu, long đại gia sẽ xé xác ngươi.”

“A di đà phật! Lão nạp vào thì đã sao?” Khô lâu tăng nhân cầm hàng ma chữ, xếp bằng bay vào.

Thần Nam đành sẵn sàng chiến đấu, phát một đạo chớp lực về phía định địa thần thụ, “soạt, soạt”, thần thụ khẽ lay động, phát ra ngàn vạn đạo hào quang, sau cùng bay lên không ảo hóa thành cây thần cung xanh đen đập xuống tay hắn.

“Ồ, thí chủ quả nhiên có thánh vật này.” Khô lâu hòa thượng thò nửa người vào nội thiên địa, nửa kia vẫn ở ngoài, cổ vẻ kinh dị: “Không chỉ có một vật.”

Thần Nam biết đối phương cảm ứng thấy khí tức của thánh vật, bèn không chần chừ nữa, xé một miếng vải xuống, dồn nội lực vào khiến nó thẳng đứng như mũi tên đoạn đặt lên dây cung, nhắm thẳng vào Khô lâu tăng.

Chỉ là, Khô lâu tăng không chịu tiến vào, hình như cảm nhận được nguy hiểm.

“Lừa trọc, ngươi sợ à, sao không dám vào? Mau mau vào đây để long đại gia giúp ngươi giãn gân giãn cốt. Ta khinh, quên đi, ngươi làm gì có gân, grào...” Tử Kim thần long gào lên.

Khô lâu tăng nhân tịnh không động nộ, vẫn cực kỳ bình tĩnh, hàng ma chữ trong tay khẽ khẽ rung lên, ném vào phía nội thiên địa, bản thân lão vẫn đứng ngay cửa.

Kim quang chiếu sang nội thiên địa, hàng ma chữ mang theo vô thượng thần uy đập vào Thần Nam và ba con thần thú.

Thần Nam bó tay, đành giương cung, vô tận linh khí thiên địa tràn về thần cung, thần quang sáng chói chiếu rọi tiểu thế giới sáng như ban ngày, nguyên khí dao động hùng hậu khiến Khô lâu tăng ở lối ra phải khẽ niệm phật hiệu, hiển nhiên lão cũng phải biến sắc.

Thần tiến như cầu vòng vạch thành một dải hào quang dài lướt thướt nhanh chóng va vào hàng ma chữ, “ầm”, nội thiên địa vang lên tiếng sấm, hàng ma chữ vàng chói nát tan, thần tiến cũng tan theo.

“Đáng ghét, may mà có Hậu Nghệ cung nên một kích toàn lực của hòa thượng chết tiệt mới bị hóa giải dễ dàng, nhưng con lừa trọc này đáng sợ thật, chỉ là hàng ma chữ lại chống chọi được thần tiến.” Tử Kim thần long cả kinh. “A di đà phật! Quả nhiên có tiềm chất của Đại Ma, dấu cho người có thánh vật trong tay cũng không thể chống nổi, giờ xem bản tăng siêu độ người thế nào.” Hiển nhiên Khô lâu tăng đã động sát ý.

Lại một ngọn hàng ma chữ đập về phía bọn Thần Nam, hắn buộc phải giương cung, nhưng Khô lâu tăng không chỉ có đòn này, từ lồng ngực lão bay vút ra một viên xá lợi tử to cỡ nắm tay, lao vào nội thiên địa của Thần Nam như như chớp, đập xuống vùng hỗn độn, rõ ràng muốn đánh tan nội thiên địa.

Thần Nam gầm lên, vừa buông dây cung vừa khống chế Bán bích thần sơn chống lại viên xá lợi.

“Bình.”

“Ầm, ầm, ầm.”

Nội thiên địa kịch liệt chấn động, hàng ma chữ lại bị thần tiên bắn tan nhưng viên xá lợi to cỡ nắm tay đủ khả năng hắt văng được Bán Bích thần sơn, dù nó cũng cũng bị hắt đi nhưng liền quay về tay Khô lâu hòa thượng.

Thần Nam kinh hãi, thực lực của khô lâu tự xưng là Phật Tổ tiền thân này khiến hắn hoảng sợ, một viên xá lợi tử lại đầu ngang ngửa với thánh vật thần sơn mà không tổn thương gì, quả thật quá mạnh.

Xá lợi tử này được Khô lâu tăng dùng đại pháp lực khống chế, cũng là một loại thánh vật! Nên biết đối phương còn hai viên nữa chưa xuất ra, nếu tề xuất, hắn ứng phó thế nào?

Lúc đó, lồng ngực Khô lâu hòa thượng lại lấp lánh hào quang, hai viên xá lợi tử còn lại cũng bay ra, cả ba viên xoay quanh mình lão, tuy là một bộ khô lâu nhưng khiến người ta có cảm giác thần thánh tường hòa, nẩy lòng muốn quỳ xuống lễ bái.

Thần Nam hô lớn không ổn, cảm thấy chuyển này lành ít dữ nhiều, cảm giác chết chóc dâng lên trong lòng. Con rồng du côn, Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng cũng thấy không xong, hoặc gầm hoặc gáy khiến cả nội thiên địa vang động.

Đúng lúc nguy cấp, thân thể Thần Nam chợt rung lên mãnh liệt, phát hào quang khiếp người, quang mang hai màu vàng, đen từ trong thân thể chiếu ra, che phủ luôn cả ba con thần thú.

Hai quang cầu, một vàng một đen từ đan điền hắn nhanh chóng bay ra, quần lấy nhau hóa thành một tấm Thái Cực Thần Ma đồ lao vào Khô lâu hòa thượng như ánh chớp.

Khô lâu tăng từ lúc hiện thân vẫn ngồi xếp bằng, tỏ ra vô cùng vững chãi. Nhưng... lúc này không giữ nổi bình tĩnh, phát hiện Thái Cực Thần Ma đồ, lão nhanh chóng bật dậy, không dám quay đầu chạy ngay vào trong Huyết hải như chó nhà có tang.

Hóa ra... Thái Cực Thần Ma đồ xuất hiện khiến vị tiền thân Phật Tổ cảm giác được nỗi sợ khủng khiếp.

111. Chương 112: Không Tên

Thần Nam và ba con thần thú ra khỏi nội thiên địa, đứng trên tầng không Huyết hải nhìn Thái Cực Thần Ma đồ đuổi theo địch nhân.

Chỉ thấy Thái Cực Thần Ma đồ lao nhanh như điện, phi hành trên vòm không Huyết hải đuổi theo Khô lâu tăng nhân, do tốc độ quá nhanh nên trên không chỉ lưu lại đạo đạo tàn ảnh.

Khô lâu hòa thượng như thể nhìn thấy vật đáng sợ nhất đời, vong mệnh chạy trốn, không còn chút nào đáng vẻ cao tăng, ba viên xá lợi tử quang mang ảm đạm vô cùng, liên tục rung động trong ngực lão.

Long Bảo Bảo bập bẹ gọi với theo: “Ta không có tóc, hòa thượng, ta muốn độ người thành ma.”

Tiểu Phượng Hoàng cũng tỏ ra vui vẻ: “Ta không có tóc, ta không có đậu hũ...”

“Ha ha ha...” Tử Kim thần long ở phía sau cười văng lên, vừa đuổi vừa hét: “Tên trọc chết tiệt, không ngờ người có lúc khốn nạn thế này... ha ha.. xem người còn dám lớn lối không, hình như người muốn siêu độ chúng ta mà? Đến đây, quay lại xem ai siêu độ ai?”

“Hòa thượng, người chạy thế này không thấy mất mặt Phật Tổ lắm sao?” Thần Nam dùng vô thượng âm công truyền thanh: “Người không phải nói mình là tiền thân Phật Tổ sao? Trong mình có ba hạt xá lợi tử của Phật Tổ, lẽ nào lại sợ một thái cực đồ con con?”

Khô lâu hòa thượng vẫn vô cùng hoảng sợ, đối diện với Thái Cực Thần Ma đồ đang truy đuổi, trở nên kinh hồn cực độ, hét vang lên: “Trời ạ, sao lại thế này được? Sao hắn lại xuất hiện ở đây. Trời ạ, sao ta lại gặp phải hắn.”

Giọng nói run rẩy, hoảng loạn hết cỡ, khiến cho Phật Tổ tiền thân sa vào nước này, đủ hiểu Thái Cực Thần Ma đồ đáng sợ thế nào.

Thần Nam đuổi phía sau chột trảm tứ, chắc rằng hai quang cầu trong thân thể y rất có lai lịch, bằng không làm sao khiến Phật Tổ tiền thân chạy loạn quên chết như thế.

“Ừm.”

Khô lâu hòa thượng lao thẳng vào Huyết hải, dấy lên cơn sóng lớn, Thái Cực Thần Ma đồ vẫn bám theo. Huyết hải mệnh mông sôi lên cuộn cuộn, nước biển tràn dâng, vô số hải cốt bị quăng lên mặt biển rồi nát tan, hóa thành bụi rắc lả tả xuống.

“Ừm.”

Khô lâu tăng nổi lên khỏi mặt biển, lại nhảy lên không. Không then là Phật Tổ tiền thân, đến giờ vẫn chưa thật sự bị Thái Cực Thần Ma đồ đuổi kịp, nhưng cự ly ngày càng gần, sớm muộn cũng bị thôn tính.

“Ha ha... đúng là hưng phấn, quá tuyệt vời.” Tử Kim thần long hưng phấn kêu lên: “Hòa thượng chết tiệt, lần này phải đuổi cho người lên trời không lối, xuống đất hết đường.”

Thần Nam và ba con thần thú bám sát, tận mắt chứng kiến, coi như xả hết cơn giận, gỡ lại một ván.

“Soạt, soạt.”

Hai tiếng xé không khí vang lên, hai đạo kim quang lơ lửng từ hai hướng xạ tới. Nguyên lai, Khô lâu tăng nhân quăng ra hai hạt xá lợi trong ngực, định dùng phương pháp thí xe giữ soái để cứu mình.

Thái Cực Thần Ma đồ không hề do dự, nhanh chóng lao tới chỗ một viên xá lợi, thoáng chốc đã bắt kịp rồi nuốt gọn, nhưng nó không đuổi theo viên còn lại mà đuổi Khô lâu tăng.

Một viên xá lợi của Phật Tổ bị thanh toán theo kiểu đó khiến Thần Nam và ba con thần thú trợn trừng mắt, Thần Nam nhanh chóng tỉnh lại, mở nội thiên địa ra, nhanh chóng phủ lấy một viên xá lợi.

“Soạt, soạt.”

Định địa thần thụ rung lên phát ra trận trận thần quang rồi bật gốc bay lên, nhanh chóng lao về phía viên xá lợi trong nội thiên địa như cầu long cất mình lên, bao phủ viên xá lợi. Kim quang men theo rễ cây lên thân khiến thần thụ lấp lánh bảo quang.

Khô lâu tăng phi hành đằng trước hiển nhiên cảm ứng được tình huống của hai viên xá lợi, cả bộ xương rúng động, suýt nữa rớt xuống, một viên bị thanh toán, một viên bị trói chặt, đương nhiên khiến lão trọng thương.

Linh hồn chi hỏa của lão nhảy nhót, dùng vô thượng đại pháp lực định thu hồi viên xá lợi trong nội thiên địa của Thần Nam nhưng nháy mắt Thái Cực Thần Ma đồ đã đuổi tới, lão mấy phen xoay xỏa thu hồi xá lợi nhưng vẫn phải bỏ chạy, linh hồn chi hỏa ảm đạm hắt.

Vừa nãy Khô lâu tăng cố gắng thu hồi xá lợi tử, nội thiên địa của hắn rung động kịch liệt, viên xá lợi không ngừng giãy giụa, suýt nữa thoát khỏi kiểm soát của định địa thần thụ, đương nhiên sức mạnh ẩn trong xá lợi đáng sợ cực độ.

Nhưng sau cùng xá lợi tử và Khô lâu tăng hoàn toàn mất liên hệ, bị định địa thần thụ triệt để hấp thu.

Bộ rễ xù xì của định địa thần thụ lại chui xuống đất, cành lá xanh rì càng trở nên thần dị, phát ra thần quang sáng lòa.

Lần này trên cành định địa thần thụ xuất hiện một quả kì dị, xá lợi quả sáng rực kim quang, gần như trong suốt, bên trong ẩn ước một ông Phật đang đả tọa.

“Đáng ghét, thật sự là xá lợi tử của tên trọc đầu lãnh tụ đó rồi, tiểu phật trong quả với tượng Phật Tổ rất giống nhau.” Tử Kim thần long cả kinh.

“Vậy sao?” Long Bảo Bảo lắc lư bay quanh quả tiểu phật, liên tục nuốt nước bọt.

Đến giờ, Thần Nam thật sự tin rằng Khô lâu tăng chính là Phật Tổ tiền thân, nhưng không hiểu vì sao lão xuất hiện trên Huyết hải.

Hắn và ba con thần thú nhanh chóng rời khỏi nội thiên địa, lần theo hành tung Thái Cực Thần Ma đồ đang truy đuổi Phật Tổ tiền thân. Nhưng lúc nào Huyết hải lại biến hóa.

Sóng máu dâng ngập trời, khối bia đá khổng lồ đứng sừng sững trên mặt biển nhanh chóng di động tới, tám chữ “Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ” khắc trên bề mặt mỗi lúc một rõ ràng, bắt mắt.

Tình cảnh quỷ dị vô cùng, Huyết hải mệnh mang không biết sâu mấy vạn trượng mà trong lòng bể lại có một tấm bia đá khổng lồ dựng đứng thật khiến người ta không sao tưởng tượng nổi, giờ bia lại biết di động cực nhanh, chỉ đành dùng chữ tà dị để hình dung.

Bia đá càng lúc càng gần, trên đó phảng phất hàm chứa ma lực vô tận, khiến ai nhìn vào không thể rời mắt đi, cơ hồ hút hồn tâm thần người ta rồi nuốt gọn.

Phật Tổ tiền thân nhanh chóng lao về phía tấm bia đá, lúc đến gần lao đầu xuống Huyết hải, cùng lúc, Thái Cực Thần Ma đồ đến gần tấm bia.

Lúc đó, thiên địa đột nhiên biến sắc, tấm bia đá trên Huyết hải tràn ra một cỗ dao động năng lượng, mặt biển lại cuộn cuộn, sóng lớn vô tận dâng cao, trên không trung xuất hiện những đạo sấm sét đen ngòm, rồi cuồng phong từ tấm bia nổi dậy, đất trời đỏ rực, cảnh vật dần mơ hồ.

Bọn Thần Nam đành trốn vào nội thiên địa, dao động năng lượng quá lớn khiến hắn phải đóng không gian chỉ môn.

Lúc hắn mở nội thiên địa ra, Huyết hải đã sóng yên gió lặng, trở lại dáng vẻ trầm tịch ban đầu, yên lặng đến mức chết chóc, hoàn toàn không có sóng gió dao động gì.

Tấm bia đá đứng tại nơi sâu thẳm trong Huyết hải đã biến mất, tám chữ “Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ” khắc trên bề mặt cũng không thấy nữa.

Không trung phía xa, thần quang sáng chói càng lúc càng đến gần, Thái Cực Thần Ma đồ từ từ trong sâu thẳm Huyết hải quay lại, nhanh chóng lặn vào đan điền Thần Nam.

Ba con thần thú đứng quanh hắn không ngừng dò xét, muốn tìm hiểu xem thái cực đồ là chuyện gì.

Bất quá, Thần Nam cũng không tài nào giải thích rõ ràng, đến giờ hắn vẫn không biết hai quang cầu là vật gì.

Hắn cũng không biết tấm bia đá khổng lồ đã đi đâu, Phật Tổ tiền thân có đào tẩu thành công hay không. Trong lòng hắn chỉ có cảm giác không hay, thế giới này hình như cho một vị chúa tể cực mạnh, tấm bia vừa rồi quỷ dị thế, rất có khả năng do người trong bóng tối ngầm thao túng.

Nhớ đến điểm thần kì của hai quang cầu, Tiểu Phượng Hoàng tỏ vẻ ngây thơ, hiếu kì hỏi: “Chúng... chúng là hài tử của Thần Nam ba ba hả?”

“Ra chỗ khác ngay, Tiểu Bất Điểm ngươi lúc nào cũng nghĩ lăng nhăng thế hả.” Hắn chỉ muốn vả cho Tiểu Phượng Hoàng một cái nên thân.

Cả nhóm bình tĩnh lại, tiếp tục lên đường, hướng về chỗ sâu thẳm của Huyết hải, chỉ khi nào vượt qua Huyết hải mệnh môn này mới mong tìm ra bí mật ẩn tàng.

Tốc độ của cả bốn nhanh như chớp, phi hành nửa ngày, không biết được bao nhiêu ngàn dặm, cuối cùng Huyết hải thẳm sâu xuất hiện cảnh vật. Cự li gần dần, cảnh vật cũng rõ hơn, rồi hoàn toàn hiện ra trong tầm mắt.

Thần Nam và ba còn thần thú đồng thời hít sâu một hơi khí lạnh, giữa Huyết hải im lặng đến đáng sợ dựng đứng một ngọn bạch cốt sơn, xung quanh lờn vờn ma khí, trên đỉnh núi là một tòa bạch cốt đại điện hùng vĩ.

Huyết hải cốt sơn, cảnh vật như vậy quả thật vô cùng tà dị và đáng sợ, xương trắng chất chồng thành núi, càng bắt mắt ngoại nhân.

112. Chương 113: Hải Ma

Long Bảo Bảo nhỏ giọng: “Quang Minh đại thần còn trên cao, thế giới này đáng sợ thật! Hoàng tuyền, Nại hà kiều, Bỉ ngạn hoa, Huyết hải, Phật Tổ tiền thân, Bạch cốt sơn... tất cả đều đáng sợ.”

Huyết hải đỏ lôm, bạch cốt sơn âm u, bạch cốt đại điện đầy ma khí quẩn quít... nơi đây âm khí lạnh lùng khiến người ta sởn gai ốc.

“Grào...” Tiếng gầm vang vọng từ trong bạch cốt điện vang lên phá tan không khí trầm tịch của Huyết hải, xé toang màng tai, vang vọng khắp tầng không Huyết hải: “Quả nhiên có người dám xông vào đây, đúng là khó tin.”

Bạch cốt sơn rung động, trong bạch cốt đại điện vang lên tiếng bước chân trầm trọng, một thân ảnh cao lớn toàn thân lấp lánh kim quang, phát ra thần quang bỗng rầy xuất hiện tại cửa điện.

Thần Nam cả kinh, lần này xuất hiện một nhân vật có huyết nhục堂堂 hoàng, không phải xương cốt gì, thân thể này không hoàn chỉnh, thiếu một bộ vị quan trọng: cái đầu.

Đó là một thiên sứ, chỉ có một đôi cánh nhưng trắng muốt, không đen như màu cánh của đạo lạc thiên sứ. Cánh của thiên sứ không đều sáng rực kim quang, tỏa ra cả thần quang khiến người ta có cảm giác thần thánh.

Tuy chỉ có một đôi cánh nhưng Thần Nam biết thiên sứ này còn đáng sợ hơn cả những thiên sứ cấp cao.

Nhưng không hiểu sao y mất đầu mà vẫn an nhiên vô dạng, cơ hồ không bị ảnh hưởng gì. Nhưng đã thấy Phật Tổ tiền thân chỉ có mỗi khung xương, dù vô đầu thiên sứ có sinh mệnh lực, hẳn cũng không lấy làm kì quái, có lẽ đã quen rồi.

“Người là chủ nhân ở đây?” Thần Nam hỏi.

“Ừ, coi là vậy, hải vực này do ta quản lý.” Thanh âm dùng đục từ bụng vô đầu thiên sứ vang lên.

“Hải vực này do người quản lý? Chúng tôi mỗi nơi lại do những chủ nhân khác nhau quản lý. Các người chắc cũng chia đẳng cấp nghiêm ngặt?” Thần Nam hỏi.

“Hừ hừ, tên nhóc người định giở trò với ta sao? Nên nhớ trong mắt lão quái vật bọn ta, người chỉ là thằng nhóc ngu xuẩn, có tư cách gì chơi với ta một phen?”

“Ta #@&%%@...” Trong lòng Thần Nam rửa thầm, nhưng không để lộ ra mặt, thiên sứ này cao thâm mạc trắc, đắc tội với y không có lợi lộc gì.

“Tiền bối, không thể kể một chút bí mật ra sao? Nơi đây thật ra là thế nào?” Thần Nam không ngả lòng, tiếp tục hỏi.

Giọng vô đầu thiên sứ cực lớn, mỗi lần lên tiếng lại khiến tầng không chấn động.

“Người không biết đây là đâu mà dám tiến vào?”

“Tại hạ chỉ muốn tìm hiểu bí mật của Vĩnh hằng sâm lâm, không ngờ tiến vào đây mới phát hiện như trong một thế giới khác, tất cả đều khó tin, nên không hiểu gì.”

“Vĩnh hằng sâm lâm? Ha ha...” Vô đầu thiên sứ cười vang: “Còn có tư vị đó nữa sao, nhưng thế giới thất lạc này xứng với cái tên đó, từ tuyên cổ đến giờ vẫn thế, không thay đổi gì.”

Thần Nam nghe ra được đôi điều, lại hỏi: “Một thế giới thất lạc? Tiền bối là ai? Vì sao lại ở đây?”

Vô đầu thiên sứ đáp: “Nhưng việc liên quan đến nơi này, ta không thể thổ lộ cho các ngươi biết, nói ra các ngươi cũng không tin.”

“Tại hạ tin, thật lòng muốn nghe tiền bối.”

“Ha ha... nếu ta bảo ngươi ta là Chiến Thần của tây phương thiên giới, ngươi tin không?” Vô đầu thiên sứ cười lớn, toát lên tư vị thê lương.

“Tại hạ tin ngài là thiên giới Chiến thần.” Thần Nam gật đầu xác nhận.

Đã thấy tiền thân của Phật Tổ thì thấy thêm Chiến Thần của tây phương thiên giới cũng có gì mà kì quái? hơn nữa hắn muốn nhân cơ hội này giành lấy hảo cảm của vô đầu thiên sứ rồi thăm dò tin tức.

“Ồ, ngươi tin? Ngươi tin ta là một chủ thần của thiên giới?”

“Tại hạ tin, bất quá thấy kì quái mà thôi, không hiểu vì sao một thiên giới chủ thần lại mất đầu, ở trong một nơi thế này? Lẽ nào bị trọng thương rồi bị đuổi đi? Hay là...”

Vô đầu thiên sứ trào lộng: “Tiểu tử ngươi không cần mồm lời, nhưng...” Y thở dài: “Thiên địa chẳng qua là một ván cờ, vô luận các tu luyện giả tự nhận mạnh mẽ thế nào cũng chỉ là một con cờ dễ dàng bị người ta dễ dàng sử dụng, mọi chúng sinh đều bị đặt vào vị trí trên ván cờ, không biết thế là vinh hạnh hay bi ai.”

Trong lòng Thần Nam mênh mang, hắn vốn là người sống lại từ viên cổ thần mộ, dựa vào vô số dấu vết sau này là thấy hình như có một bàn tay đang dẫn dắt, hắn cũng chỉ là một con cờ.

Thần tình hắn tỏ ra lặng đi, cảm giác có phần không ổn nhưng không tài nào thoát khỏi tình cảm đó, tự sa vào làn mê vụ về việc sống lại.

“Hồng rồi, cẩn thận.” Trong lòng hắn cả kinh, cảm thấy không thể khống chế thân thể, tâm thần hình như đã bị người ta đoạt mất quyền chủ động.

Bất giác hắn ngó sang thấy con rồng du côn, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đều mang bộ dạng si si ngốc ngốc.

“Đáng ghét.” Hắn đã bị sa vào thủ đoạn của vô đầu thiên sứ, trong lúc bất phòng, bị ảnh hưởng bởi đòn công kích tinh thần của đối phương,

“Ầm, ầm, ầm.”

Hư không nứt toác, hắn vận toàn lực, rốt cuộc cũng mở được nội thiên địa, mang theo ba con thần thú bay vào, vòng khống chế tâm linh của vô đầu thiên sứ liên mất hiệu lực.

“Grào... đáng ghét! Điều nhân chết tiết, dám ám toán long đại gia.” Con rồng du côn khôi phục lại liền mở miệng mắng chửi. Cửa vào nội thiên địa chưa đóng, nước bọt của Tử Kim thần long thuận theo không gian chỉ môn phun ra, lao thẳng vào vô đầu thiên sứ, đủ thấy nó tức giận thế nào.

Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng cũng phụ họa, nhất thời nội thiên địa vô cùng náo nhiệt.

Thần Nam ngẫm điều tức, phát giác thân thể không có gì đáng ngại, may mà kịp thời tỉnh lại, khống chế được nội thiên địa, bằng không ắt lành ít dữ nhiều.

Tử Kim thần long đứng tại lối vào nội thiên địa, mắng: “Ta khinh, điều nhân ngươi còn dám mạo xưng Chiến Thần ư? Ta nghĩ ngươi chắc là Hải Ma Gia Lợi Tư trong truyền thuyết, tu vi bản thân rất tầm thường nhưng có thuật mị hoặc tinh thần, trong lúc người ta không phòng bị mới câu dẫn được linh hồn. Điều nhân chết tiết, nghe nói ngươi là tiểu thần trên thiên giới, không biết vì sao sau đó bị Chiến Thần chém đầu mới thành Hải Ma, ta nói đúng không?”

“Ha ha... không ngờ ngươi lại nghe qua tên ta, xem ra người đời chưa hoàn toàn quên ta.”

“Ta khinh, chẳng quan là xú danh lan xa trên mặt biển, có gì đáng để tự hào. Tên điều nhân đáng chết người, chẳng qua là loại tôm tép, long đại gia phải xé xác người.”

“Hay lắm, đến giết ta đi.” Hải Ma Gia Lợi Tư tỏ vẻ dừng đứng trước bạch cốt đại điện, ngẩng nhìn bọn Thần Nam trên hư không.

Tử Kim thần long tuy mắng rất hăng như không dám khinh cử vọng động.

Thần Nam vô cùng tức giận, hẳn nghe qua lời Tử Kim thần long là biết đối phương thuộc dạng nhân vật nào, bèn không chế nội thiên địa chụp lấy Hải Ma.

“Ha ha...” Hải Ma cười vang, không hề tránh né, tận lúc bị Thần Nam thu vào nội thiên địa mới lạnh giọng: “Các người cho rằng ta không có chút bản lãnh nào sao? Hừ, để các người kiến thức một phen, xem ta phá nát nội thiên địa của người thế nào.”

Tử Kim thần long đến gần Thần Nam, nhỏ giọng: “Tiểu tử người lỗ mãng quá, ta mắng hẳn vô dụng nhưng đó là lời tuôn ra lúc nóng giận. Tên vô lại này tuy không so được với các chủ thần nhưng e rằng bọn ta không độ nổi.”

“Ta #@%&...” Thần Nam thật sự muốn mắng to lên nhưng lập tức lãnh tĩnh, không đổi sắc, đặt Hậu Nghệ Cung lên tay: “Hải Ma, người tưởng ta không biết thực lực của người sao? Ta nghĩ chắc người biết Khô lâu hòa thượng, nghe nói là tiền thân của Phật Tổ, vừa nãy hẳn bị ta đánh tan nát, cả linh hồn chi hỏa cũng không còn, người nghĩ mình hơn hẳn ư?”

“Cái gì?” Hải Ma hiển nhiên kinh hãi, không dám tin đoạn cười lạnh: “Hừ, dựa vào các người mà thịt được tên trọc đầu đó sao? Bớt bốc thơm mình đi.”

“Ha ha...” Thần Nam bật cười ra vẻ không quan tâm: “Nghe có vẻ buồn cười nhỉ, lúc quang cầu màu đen và màu vàng xuất hiện tạo thành thái cực đồ, vị Phật Tổ tiền thân đó bị dọa chạy dứt đuôi nòng nọc, sau cùng vẫn bị thái cực đồ thôn tính.”

Vừa đề cập đến mấy chữ màu đen, màu vàng, thái cực đồ, Hải Ma Gia Lợi Tư liền biến sắc, đủ thấy Thái Cực Thần Ma đồ là vật để ẩn tượng sâu sắc cho y, hơn nữa còn là ẩn tượng khủng khiếp.

“Người nói cái gì, hai quang cầu... còn có thái cực đồ?”

“Không sai, người có muốn xem không? Chúng hiện đang ở trên mình ta, chắc người cũng cảm ứng được khí tức.”

Hải Ma bán tín bán nghi, tung ra một dải thần thức, thận trọng thăm dò Thần Nam, nhưng vừa tiếp cận liền tỏ ra hoảng sợ cùng cực, rú lên rồi quay đầu chạy ngay.

113. Chương 114: Đường Đến Tử Vong Quốc

Thần Nam chỉ đợi cơ hội này, nhân lúc Hải Ma rối loạn, bất an liền lấp tên gương cung, thoáng chốc bắn liền năm mũi, đồng thời Bán bích thần sơn cũng từ vùng hỗn độn bay lên, bổ vào Hải Ma.

Thái Cực Thần Ma đồ có lẽ là cơn ác mộng không gạt bỏ nổi trong đầu óc Hải Ma khiến y mất sạch đầu chí, căn bản không muốn phản kích giết chết Thần Nam mà chỉ mong oanh kích nội thiên địa, nhanh chóng thoát ra ngoài.

Thần tiên do Hậu Nghệ cung bắn ta không tẩm máu của mục tiêu không dừng lại, năm đạo thần quang đuổi theo thân ảnh y, sau cùng cắm ngập vào thân thể.

Hải Ma gào lên thê thảm, năm mũi tên xuyên qua ngũ tạng rồi nổ tung, máu tươi bắn văng như suối phun trào. Liền đó Bán bích thần sơn lại đập xuống, ấn Hải Ma đang ngoắc ngoải xuống đất, đoạn bị đẩy vào vùng hỗn độn.

Kết quả đương nhiên là trên đỉnh địa thần thụ xuất hiện thêm một trái thiên sứ chi tâm lấp lánh kim quang, thi thể Hải Ma bị quăng ra khỏi nội thiên địa.

Hải Ma chết đi khiến bạch cốt sơn trong Huyết hải sụp đổ, bạch cốt đại điện cũng thế, vô tận hải cốt rơi vào Huyết hải, tung lên muôn ngàn đợt sóng.

Con rồng du côn lau mồ hôi lạnh trên trán: “Không ngờ tên ma vương này lại bị chúng ta diệt, chuyện này...ta có cảm giác đang mơ.”

Sợ sệt một hồi, lão du côn bắt đầu giả giọng coi Hải Ma không đáng một xu, toàn là những lời chửi rửa đầy ác ý, nên biết đầu Hải Ma do Chiến Thần chém rụng, nếu y tầm thường, há cần Chiến Thần phải ra tay.

Nhưng cuối cùng, cũng coi là hữu kinh vô hiểm, Hải Ma đã bị bọn Thần Nam diệt.

“Năm mũi tên được bắn ra liên tục, lại thêm Bán bích thần sơn liên tục đập xuống, tất cả đều xảy ra trong lúc Hải Ma chỉ chuồng cuồng bỏ chạy, không hề phản kích, thực lực của y đúng là đáng sợ!” Thần Nam cảm thán, cho rằng mình đã gặp may mắn.

Nhưng kẻ đáng sợ như tiền thân Phật Tổ, rồi Hải Ma, vì sao lại xuất hiện tại đây? Bọn họ tất nhiên biết bí mật của Thái Cực Thần Ma đồ, bằng không sẽ không hoảng sợ như nhìn thấy quỷ, không dám kháng cự lại, không hiểu nó ẩn tàng bí mật gì? Hẩn chìm vào suy tư.

Huyết hải mệnh mang không bờ bến, Thần Nam và ba con thần thú liên tục phi hành hai ngày liền mà chưa thấy điểm tận đầu, họ hoài nghi liệu mình có mất phương hướng trong vùng Huyết hải chẳng, còn may nội thiên địa của Thần Nam có thể dùng làm nơi nghỉ chân, còn không cứ phi hành, đương nhiên sẽ kiệt lực mà gục ngã.

Mấy ngày sau, Huyết hải vẫn yên tĩnh, không hề gặp bất kì yêu ma thần quái nào, cả vùng biển yên lặng như tờ.

Mãi đến ngày thứ năm, Tiểu Phượng Hoàng đang phi hành đột nhiên hưng phấn kêu lên: “Mau coi kìa, đất liền, ta thấy đất liền rồi.”

Phía xa xuất hiện vệt mờ xám xám, bóng dáng đất liền hiện lên phía cuối Huyết hải, Thần Nam và ba con thần thú đầu phần chấn hân lên, tăng tốc bay tới.

Sau cùng cũng nhìn thấy bờ biển, mấy ngày liền chỉ thấy một khung cảnh đơn điệu, phẳng phất như không có điểm kết thúc, còn phi hành trong Huyết hải nữa, e là cả bọn sẽ gục ngã.

Đến bờ Huyết hải, Thần Nam há hốc mồm, một tấm bia đá khổng lồ đứng sừng sững ở đó, trên mặt khắc tám chữ: “Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Đó chính là tấm bia đá họ đã nhìn thấy trong nơi sâu thẳm của Huyết hải, không ngờ nó lại di động đến đây, sao lại không khiến người ta kinh ngạc? Tình cảnh này, chỉ có hai chữ tà dị xứng đáng miêu tả.

“Cút con mẹ nó cái bể khổ vô biên đi, long đại gia qua hết rồi, còn cái gì mà quay đầu là bờ, phật cũng để bọn ta độ thành ma rồi.” Con rồng du côn hiển hiện thân long thân, quất mạnh đuôi đập vào tấm bia, mấy ngày nay nó ôm đầy một bụng oán khí, vừa hay có chỗ phát tiết.

“Ầm.”

“Ái da...ta @#%&#...đây là loại đá gì nhỉ, đau chết long đại gia mất thôi, gràooo..” Con rồng du côn đau đớn ngao ngao kêu ầm lên, cảm giác đuôi bỏng rát, như bị lửa đốt.

Long vĩ khổng lồ sừng vù lên, mặt bia đá vẫn trơ ra, không mấy may tổn hại.

Thần Nam cảm giác không ổn, tấm bia đá cao hai chục thước này nhìn rất quen, lúc đến gần, hắn phát hiện trên đó khắc một loại hoa văn thần bí mà cổ xưa, hoàn toàn giống với những chữ khắc trên cổ thuẫn vỡ nát của hắn.

Quan sát cẩn thận, nhìn kiểu gì cũng thấy nó giống một tấm thuẫn vỡ nát khổng lồ, tám chữ “Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ” giống như bị người ta khắc thêm lên.

Trong lòng hấn vô cùng kinh hãi, chẳng lẽ đây là một phần của tấm thuẫn bị vỡ? Nếu vậy, ai có được vô thượng đại pháp lực khắc chữ lên, biến nó thành bia đá để lợi dụng?

Lập tức, hấn để ba con thần thú tránh đi, còn mình mở nội thiên địa, thử bao lấy tấm bia khổng lồ.

“Ầm, ầm, ầm.”

Trong nội thiên địa vang lên những tiếng ầm ầm, tấm bia đá khổng lồ bị thu vào đáp xuống vùng hỗn độn, lập tức hóa thành Bán Bích thần sơn, giống hệt với thần sơn vốn có, vừa nhìn là nhận ra cả hai cùng gốc.

“Quả nhiên là một phần của cổ thuẫn thần bí.” Thần Nam hô lên kinh hãi, tuy hấn đoán trước được mà khi xác định vẫn thấy cả kinh.

Hấn thử khống chế toàn thần sơn mới, ngọn núi phát ra hào quang từ từ biến nhỏ lại, sau cùng chỉ còn cỡ một trượng, chân chân thiết thiết biến thành một bộ phận của cổ thuẫn, hình dáng giống hệt bia đá lúc mới xuất hiện, chỉ nhỏ hơn nhiều, càng chứng tỏ nó là một phần của tấm thuẫn bị vỡ.

“Xem ra nó bị phong ấn, chỉ có ở trong nội thiên địa của ta, không phải tuân theo pháp tắc ở bên ngoài mới tùy ý biến ảo lớn nhỏ.”

Ba con thần thú bay tới, Long Bảo Bảo thấy tình cảnh bèn cả kinh: “Tấm bia đá bên ngoài lại ảo hóa thành một phần của cổ thuẫn bị vỡ, chuyện này...nếu ta nhớ không lầm, trước tiên nhìn thấy Hoàng tuyền thạch bi, rồi Khổ hải thạch bi, hình như đều cùng một loại, chẳng lẽ chúng là một phần của tấm thuẫn bị vỡ?”

Được con rồng tham ăn đề tỉnh, Thần Nam tỉnh ngộ, mấy khối bia đều cùng chất liệu, bên trên có khắc hoa văn cổ xưa, chẳng qua hấn không nhìn kỹ, cũng không để tâm suy nghĩ.

“Sơ ý quá, bằng không thu lấy mấy khối mảnh vỡ của cổ thuẫn về, không chừng lại tổ hợp thành một tấm hoàn chỉnh!” Thần Nam lắc đầu, biết rằng hiện giờ có quay lại tìm cũng chưa chắc đã thấy, bởi cảnh vật phẳng phất tùy lúc mà biến hóa.

“Đi, chúng ta đi tiếp.”

oOo

Vùng đất liền xám xịt, đâu đâu cũng là núi đá, vách dựng đứng, không hề có thực vật mọc mà tử khí trầm trầm.

“Chỗ quái quỷ này khiến long đại gia khó chịu thật! Ngay cả một ngọn suối, một cọng cỏ cũng không thấy.” Tử Kim thần long liên tục oán thán.

May mà cả nhóm tu vi cao thâm, đạt đến cảnh giới này, cơ bản không cần uống nước và ăn vật thực.

Núi dựng đột ngột, quái thạch lởm chởm, vượt qua một đỉnh núi, một lũng cốc, chợt thấy phía trước mây đen sụp xuống, ma khí vẫn vít, đen sẫm một góc trời.

Mọi thạch sơn tuyệt lĩnh phía trước đều chìm trong mây khói, đất trời đem tối thành một mớ, phẳng phất như không có điểm tận đầu.

Tiếng quỷ khiếu vang vọng chói lói từ trong đám ma vân truyền ra, vô số quỷ ảnh lập lòe trôi nổi ngoài vùng đen tối, cơ hồ có ngàn vạn ác linh quay cuồng, gầm rú.

Quỷ âm chói tai khiến người ta lạnh người, hàn khí trận trận, nơi đó hoàn toàn là một quỷ vực thật sự.

“Đáng ghét, đầu ta sắp nổ tung rồi, con bà nó, thế giới tà môn này khiến người ta phát cuồng, không phải U Minh địa phủ nhưng còn chân thật hơn địa phủ chân chính, ở đây chỉ thiếu mỗi trật tự là đủ hết mọi điều kiện để trở thành một địa phủ khác.” Tử Kim thần long hít hơi khí lạnh: “Hi vọng ở đây không gặp quỷ phách của long tộc tiền bối.”

Tiểu Phượng Hoàng run rẩy, bay đến đỉnh đầu Thần Nam, cặp mắt lớn đen nhánh chăm thận quan sát vùng tối tăm phía trước. Thần Nam luôn yêu quý nó, không kéo xuống mà cười bảo: “Tiểu Bất Điểm, nếu sợ thì vào trong nội thiên địa của ta.”

“Không, ta sợ nhưng vẫn muốn xem.” Tuy nó khiếp đảm nhưng mục quang cực kỳ kiên định.

“Grào...” Tiếng gầm vang dội vang lên trong vùng ám hắc vô quang phía trước, mấy ngọn núi cạnh đó đều run rẩy, vô số tiếng gầm cất lên phụ họa.

Lệ quỷ gầm gào, oán linh thê thiết.

Đó là một nhân gian địa ngục thật sự, vì sao thiên giới thần quang không chiếu rọi đến? Sao lại để cho một nơi như thế tồn tại trên cõi đời? Thần Nam hơi nghi hoặc, nhưng nhớ lại lời đại trưởng lão tinh tinh từng nói, Sinh Mệnh nữ thần từng dẫn họ vụn vụn lần không được xông vào Vĩnh hằng sâm lâm, xem ra thiên giới chủ thần cũng e ngại địa ngục tà dị này.

Cuối cùng cũng tiến đến gần khu vực tối tăm, nhìn rõ cảnh tượng bên trong, hài cốt vô tận chất đầy lòng cốc, khắp núi trắng xóa một màu, vô số oán linh phiêu đang trong không trung, cả tiếng răng rắc do khô lâu cốt phát ra trong tử vong thể giới. Đó là con đường đi xuống vong linh quốc.

114. Chương 115: Ám Hắc Thần Long

“Vù.”

Tiểu Phượng Hoàng có vẻ khẩn trương, há miệng phun ra một vùng thần hỏa, kết quả thiêu rụi tất cả. Nhưng thế cũng đồng nghĩa với nó đã tuyên chiến cùng các quỷ vật khác, vô số bạch cốt đại quân, tiếng quỷ khiến rợn gai ốc tràn ra, trên không trung oán linh dày đặc tụ lại, đua nhau bổ xuống.

Thần Nam và ba con thần thú vội lùì khỏi vùng mây đen, tử vong đại quân chỉ đến sát quảng mây, gầm lên chói tai nhưng thủy chung không vượt qua vùng âm ảnh, hình như không dám vượt qua nửa bước.

Lúc đó, ma vân mang theo tử vong đại quân đột nhiên đại loạn nhưng nhanh chóng bình tĩnh, đồng loạt gầm lên, tử vong chi âm vang lên tận mây cao.

“À, Quang Minh đại thần còn trên cao, chúng hình như đang lễ bái quân vương, mau lại xem này.”

Thần Nam thuận theo hướng Long Bảo Bảo chỉ, phát hiện trong vùng quỷ ảnh lơ lửng có một thân ảnh cao lớn đang bay đến sát vùng tối tăm, sau cùng đứng trên một khối đá, lạnh lùng nhìn quanh.

“Bất tử đế vương!” Hắc kinh hải hô lên.

Hắn chỉ nhìn là nhận ra vì lúc trước đã cùng tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ xông vào một tòa cổ thần điện có cùng một bất tử chi vương tranh đoạt thần cách của Minh Thần.

Hai kẻ này giống hệt nhau, cùng xuất hiện tại tử vực, lại sai khiến được khô lâu cốt nhưng quái vật hiện tại có vẻ mạnh hơn. Y đủ khả năng sai khiến tà vật như oán linh, hồn phách, đó mới chân chính là bất tử đế vương.

Dáng vẻ quái vật vô cùng đáng sợ, toàn thân phủ vẩy trắng, vừa giống người vừa giống thú, cao hơn trượng, nhưng lại có thêm một cái đuôi rắn rất dài, chân tay như dã thú, móng vuốt vô cùng sắc bén, trên đầu có mọc ra năm chiếc sừng lấp lánh hàn quang, bén như chủy thủ.

Sau lưng quái vật còn có một đôi cánh xương, tựa hồ như hài cốt thiên sứ tiến hóa thành. Dựa vào điểm này đủ thấy Khô Lâu đế vương trước mắt mạnh hơn bất tử chi vương hắc gấp lần trước, xuất phát điểm cao hơn.

Hai mắt y xạ ra U Minh quỷ hỏa, lạnh lùng nhìn bọn Thần Nam.

“Có lẽ không mạnh như Thi vương ở Phong Đô sơn, để ta thử.” Tử Kim thần long nói đoạn hóa thành nhân hình, cầm song tiết côn xông lên.

“Grào...” Khô Lâu đế vương gầm vang, tỏ ra vô cùng phẫn nộ, lại dám có kẻ khiêu chiến với uy nghiêm của y khiến y cảm thấy bị vũ nhục.

“Gào cái đầu người, ném một côn đây.” Tử Kim thần long lao đến tử vực, từ trên không trung bổ xuống Khô Lâu đế vương.

“Ầm.”

Tảng đá lớn thoảng cái đã bị sức mạnh cuồng mãnh của lão du côn đánh nát, loạn thạch văng tứ tán, chôn vùi vô số bạch cốt đại quân.

Nhưng Khô Lâu đế vương không mấy may tổn hại, động tác nhanh tới cực điểm, lưu lại đạo đạo tàn ảnh tại không trung, tránh qua đòn công kích trùng trùng của Tử Kim thần long.

“Loại trùng nhỏ nhoi vô tri kia, lại dám đến lãnh địa của ta hành hung, ta phải khiến ngươi hối hận đã tới nơi này.” Khô Lâu đế vương phẫn nộ gầm lên, vung tay cùng Tử Kim thần long hỗn chiến.

Trên không trung vang lên những tiếng “choang choang” như sắt thép va chạm, vô cùng náo nhiệt. Tứ chi của Khô Lâu đế vương chính là vũ khí cực kì cứng rắn, liên tục va chạm với song tiết côn của Tử Kim thần long, phát ra tiếng kim thuộc va nhau.

Trong tử vực, ma khí lan tràn, ngàn vạn tử linh đại quân gầm gừ, thanh thế hùng hậu, Khô Lâu đế vương và Tử Kim thần long đánh từ trên không hạ xuống đỉnh núi.

Tiếng “ầm, ầm” vang lên không ngớt, đá núi vỡ tan, khá nhiều bạch cốt quân đoàn bị vùi lấp trong trận đại chiến ngang nhau của hai đại cao thủ. Lão du côn nổi nóng thật sự, Khô Lâu đế vương cũng gầm hét liên hồi, nửa khắc sau hai bên đều dính đòn của nhau, con rồng du côn bị đánh thổ ra một ngụm máu, còn Khô Lâu đế vương cũng bị nó cào rớt một mảng vảy.

Thần Nam sợ lão du côn bị thương, toan bay lên, Long Bảo Bảo béo ú đã lắc lư ngăn lại: “Để ta đi, ta có một vật vừa hay khắc chế hắn.”

“A.”

Ánh mắt Thần Nam sáng lên: “Người nói đến món thánh khí của Quang Minh giáo hội?”

“Đúng là Xạ nhật tiễn.” Long Bảo Bảo dùng kinh lực lần mò trên cổ, một lúc sau mới lấy xuống một mảnh vảy vàng, đoạn đón gió trải ra, hóa thành một mũi thần tiễn lấp lánh kim quang.

Nó nhỏ giọng: “Mãi gần đây ta mới tự do không chế nó, không biết uy lực thế nào.”

Nó nép sát mặt đất, lẳng lặng đến gần tử vực, nép sau một mỏm núi, chờ đợi hai kẻ trên không đánh tới chỗ đó.

Lúc Khô Lâu đế vương và Tử Kim thần long vút tới, mỏm núi vỡ tung, Long Bảo Bảo lao lên, một đạo kim quang cắm vào đầu Khô Lâu đế vương.

“Grào...” Khô Lâu đế vương gầm lên bất cam xen lẫn phẫn nộ, nhưng đầu thế nào cũng vô dụng, Xạ nhật tiễn chứa trong mình Quang minh thánh lực là tổn hủy nghiêm trọng linh hồn chi hỏa của y, nháy mắt đã phá tan đại bộ phận sức mạnh của nó.

Tử Kim thần long chớp lấy cơ hội khó gặp này, vung song tiết côn đập vào đầu đối phương. Long Bảo Bảo cũng nhanh chóng triển khai công kích, Khô Lâu đế vương không chịu nổi thế tấn công như cuồng phong bạo vũ của hai con rồng, thân thể cứng như tinh cương bị đánh tan nát, linh hồn chi hỏa bị Xạ nhật tiễn triệt để luyện hóa.

Mỏm núi tan vỡ, cốt sọ sập đổ, vùng hắc ám đại loạn, khô lâu có oán linh chi hỏa chạy tứ tán, những khô lâu không có ngã gục dưới đất, oán linh trên không rút lui như nước triều.

“Hôm nay ta học được một chiêu – đánh lén.” Tiểu Phượng Hoàng chớp chớp cặp mắt mỉa mai.

Thần Nam không biết nên khóc hay cười, Tiểu Bất Điểm vốn ngây thơ, không hiểu thế sự vừa học cái gì? Thật không hiểu dưới ảnh hưởng của hai con rồng, nó sẽ biến thành thế nào? Bất quá thế cũng tốt, tương lai nó sẽ không bị thiệt thòi.

Hắn và ba con thần thú tiếp tục cất bước, đang lúc nghĩ vùng tử vực chỉ có vậy thì phía trước lại xuất hiện dao động, liên tiếp ập đến những bất tử đế vương hàng đầu như Hắc vũ sĩ hoàng đế, Thi vụ yêu vương

Nhưng Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long ngằm phối hợp, hoặc đánh lén, cộng thêm Thần Nam trợ lực, tất cả đều bị quét sạch, thuận lợi xông qua vùng hắc ám.

Đương nhiên họ không hề dễ chịu, mỗi bắt tử để vương đều thực lực phi phàm, nếu có tên nào đến phạm trần, chắc chắn là nhân vật không ai muốn dây vào.

Mấy ngày chinh chiến liên miên, cả bọn đều mệt mỏi, ra khỏi U Minh quỷ địa, phía trước là núi rừng vô biên, cuối cùng cũng được thấy màu xanh của thực vật.

Suốt dọc đường, được nhìn thấy động thực vật còn sống thật không dễ dàng, cả nhóm quyết định dừng lại nghỉ ngơi, thư giãn thân thể, uống nước, nướng thức ăn...nếm lại mùi vị sinh hoạt, những phong vị này khiến cả nhóm có cảm giác như đã qua một kiếp, ở thế giới kì dị này, đâu đâu cũng là quỷ vực, hiếm khi được thanh thản thế này.

Trong rừng vượn hót hỏ gầm, tuy không dễ nghe nhưng lọt vào tai bọn Thần Nam lại như tiếng nhạc du dương, ở U Minh địa ngục này, được chân chân thiết thiết cảm thụ âm thanh của sinh mệnh, cũng coi là ân huệ cao cả nhất.

Ba ngày sau, cả nhóm lại lên đường, bay gần ngàn dặm trên tầng không vùng rừng núi vô biên, phía trước đột nhiên xuất hiện điểm đen nhanh chóng lao tới.

“Là gì nhỉ, quái điều lớn quá!” Tiểu Phượng Hoàng cảm thán.

Thần Nam lập tức thấy không hay, một cỗ long khí tức hùng hồn từ đằng xa tràn tới, hiển nhiên là một con tây phương thần long cực mạnh.

Điểm đen càng lúc càng lớn, càng rõ dần, quả nhiên là một con tây phương thần long dài mười mấy trượng, vẩy màu đen sáng loáng, tỏa ra khí lạnh, chiếc đầu hung ác dị thường, hai cánh đen ngòm như cánh của ác ma. Con rồng này phát ra tà ác khí tức khiến người ta bất giác nảy ra tâm lý chán ghét.

“Mấy con trùng nhỏ nhoi kia, các ngươi dám xâm nhập vào lãnh địa của thần long cao quý, ta phải trừng phạt.” Tiếng gầm vang vọng trên không trung khiến vô vàn lá cây rơi xuống ào ào.

Tử Kim thần long có vẻ kinh ngạc, rồi thở dài: “Đó là một con thần long thuộc ám hắc hệ trong truyền thuyết, năm xưa ở Tây đại lục gây nhiều việc ác bị tu luyện giả siêu việt của nhân loại truy sát, sau đó lại bị thần long tộc khinh ghét, đi đâu cũng bị người ta la ó.”

“Nói vậy Hắc ám thần long vốn là sinh vật ở thế giới bên ngoài?” Thần Nam hỏi.

“Không sai, thần long thuộc hệ này cực mạnh, rất có danh tiếng trong tây phương long giới, bất quá trong quá khứ xa xưa gặp phải tạo ngộ mà biến mất khỏi đại lục, gần tám ngàn năm không xuất hiện tại thế gian, không ngờ lại chạy đến đây.”

Hiển nhiên, Hắc ám thần long nghe thấy lời Tử Kim thần long hóa thành nhân hình nói, nó phóng ra long khí hùng hồn, trào lộng: “Con trùng nhỏ xíu kia hiểu biết gồm nhĩ, đoán thử xem ta trừng phạt người thế nào?”

115. Chương 116: Thần Long Cốc

“Hắc hắc...” Lão du côn bật cười: “Con thần lằn cô lậu quả văn kia, tên khốn người dám trừng phạt ta sao? Đúng là buồn cười.” Nó bay vút tới, không hề thân thiện tí nào.

Hắc ám thần long cao ngạo gầm lên: “Tiểu trùng người dám bất kính với ta, người có biết đang đối diện với ai không? Ta là Hắc ám thần long vĩ đại nhất trong vạn thú.”

Lúc đó Long Bảo Bảo cũng lác lác bay đến chỗ Hắc ám thần long, ả ước hẹn với Tử Kim thần long thành thế vây đối phương lại.

Thần Nam biết có kịch hay để xem, kéo Tiểu Phượng Hoàng lùi lại, mỉm cười chờ xem lúc khai màn.

Hắc ám thần long đột nhiên phát giác có chuyện không ổn, nó đã phát ra thần long khí tức cực mạnh nhưng không hề làm cho Long Bảo Bảo giỏi trò che mắt và Tử Kim thần long hoảng sợ tí nào. Đồng thời phát hiện đầu hai con rồng kia rất giống đồng phương thần long trong truyền thuyết.

Nhưng nó vẫn lớn tiếng mắng: “Tiểu trùng các ngươi...”

“Grào...”

“Grào...”

Hai tràng long khiêu vang lên lồng lộng, xuyên qua mây xanh khiến mấy ngọn núi cạnh đó rung rinh, Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long đồng thời biến thân, thân thể thoáng chốc lớn hẳn, hoàng kim thần quang và tử kim chi quang ánh xạ sáng rực chân trời.

Hai con thần long một vàng một tím dài ba mươi trượng xuất hiện tại hư không, thân thể phát ra long khí thần thánh uy nghiêm, lớp vảy lấp lánh cực kỳ bắt mắt, khí thế kinh nhân khiến Hắc ám thần long run rẩy, nó biết đại sự đã hỏng, trêu nhảm vào đối tượng không nên trêu.

“Hắc hắc...” Lão du côn cười âm hiểm, long khu khổng lồ vũ động lượn quanh Hắc ám thần long: “Con thần lẩn người lớn mật thật, dám xưng hô ta là tiểu trùng, ta lại thấy người mới là tiểu xú trùng đáng khinh.”

Long Bảo Bảo cũng vũ động thân thể hoàng kim, bất mãn lầu bầu: “Dám xưng hô ta là tiểu trùng, ta quyết định đánh cho người bò ra như tiểu trùng, khiến người mất luôn tư cách thần thú.”

Hắc ám thần long đổ mồ hôi lạnh, không dám khinh cử vọng động, sợ sẽ triệt để kích nộ hai con thần long kia, nó không ngờ hôm nay gặp phải hai tên độc ác ngằn ấy. Một là đồng phương ngũ trảo tử kim thần long, con còn lại càng đặc dị, là thần linh long trong truyền thuyết. Bất kể con nào thực lực cũng không kém hơn nó, hiện tại đối phương bao vây lại, cơ hội chiến thắng không có nửa phần.

“Tiểu xú trùng, sao không mở mồm thối ra?” Tử Kim thần long gây sự.

Hắc ám thần long biết sự tình đã đến mức nghiêm trọng, nó đã gây chiến, vũ nhục trước, hai con thần long kia quyết không bao giờ bỏ qua, hung quang lóe lên trong mắt, quyết định đột vây qua được đận này đã rồi tính.

“Tiểu trùng tránh ra.” Nó quát to, thân thể trầm xuống, đột phá từ phía dưới.

Nhưng lão du côn đã chuẩn bị, quật đuôi theo thể Thần Long Bái Vĩ. Một bên gia tốc hạ xuống đột vây, một bên đã liệu trước, gia tốc quật đuôi, kết quả đương nhiên dễ đoán. Đuôi của lão du côn đập cực mạnh vào đầu Hắc ám thần long.

“Grào...” Hắc ám thần long gầm lên liên liền, cảm giác bị vũ nhục cơ hồ phát cuồng.

Nhưng nó vừa gầm lên, phía trên đã vang đồng tiếng xé không khí, Long Bảo Bảo múa song quyền đâm vào đầu nó.

“Bịch.”

Nó bị đánh bắn xuống, long đầu sưng vù lên, trước mắt tóe hoa cà hoa cải.

“Grào...”

Hắc ám thần long gầm lên đau đớn, xung động muốn chửi cha mắng mẹ, hai con thần long kia quá ti bỉ vô sỉ, lại đánh lên nó. Thấy Tử Kim thần long cười gian tà, long vĩ vung lên, nó đành quay người cải biến phương hướng lướt đi.

Nhưng lão du côn và Long Bảo Bảo quyết không cho nó chạy thoát, nhanh nhẹn bám theo, vây nó vào giữa, trên không trung liên tục vang liếng “bịch”, “âm”, “bốp”...liên miên không ngớt bên tai.

Ngay hôm đó vô cùng tối tăm với Hắc ám thần long, gặp phải hai kẻ quái thai, không có nửa điểm thần long phong phạm, cả hai lại vây đánh nó, thủ đoạn sắc mùi đầu đường xó chợ.

Thời gian không lâu, hai mắt Hắc ám thần long vốn lấp lánh hàn quang trở nên sừng vù, thâm đen như mắt đại hùng miêu (gấu trúc).

“Hai tên khốn ti bỉ vô sỉ, còn bản lĩnh cùng ta đơn chiến, grào...ti bỉ! Đau chết ta...”

“Ta Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ muốn khiêu chiến với các ngươi, grào... vô sỉ! Lại đánh lên...”

“Các...các ngươi thật sự là thần long? Vì sao lại vô sỉ như vậy? Thủ đoạn lưu manh vậy mà cũng sử dụng được? Là thần thú cấp cao phải có tôn nghiêm riêng, sao lại giở trò đánh hội đồng, sử dụng các chiêu thức khốn kiếp như thế? Grào...đáng ghét.”

Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ cứ mắng chửi, hai con thần long vẫn xuất thủ liên tục, các loại thủ đoạn giở ra bằng hết, trong trận này cả hai con rồng lưu manh đều nhất trí về quan điểm, không cần thần long tôn nghiêm, chỉ cần sát thương đối thủ hữu hiệu ắt là tuyệt chiêu tối cao.

Tiểu Phượng Hoàng ở ngoài hưng phấn kêu lên: “Hôm nay ta học được mấy tuyệt chiêu liền, chọc vào mắt, bẻ long giác, hầu tử thâm đào...”

Thần Nam thấy bộ dạng của Tiểu Bất Điểm đang múa may mà thầm cầu khẩn cho Côn Luân chúng yêu, sau này nó mà làm yêu tộc chi chủ, khẳng định sẽ có nhiều trò vui.

Thấy chiêu thức của hai con rồng thái quá ti bỉ vô sỉ, hắn cũng đỏ mặt thay, thật không còn tí xú thần thú phong phạm, bèn quay sang nói với Tiểu Phượng Hoàng: “Những chiêu thức lưu manh đó không nên học, mà nên học chiến thuật, hai tên kia làm thế để kích nộ đối phương, đương nhiên điểm trọng yếu nhất là học theo da mặt thật dày của chúng, vút thẳng cánh thần thú tôn nghiêm...”

Có “tấm gương” của hai con thần long, lại thêm một nhân sĩ vô lương “giáo dục”, Tiểu Phượng Hoàng không “lãnh ngộ” không được.

Sau cùng, long giác to lớn của Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ bị hai con rồng có vấn đề đánh gãy, nó đau đớn đột vậy chạy mất.

“Đáng chết, hai tên lưu manh các ngươi đợi đấy, ta sẽ quay lại.” Lý Lạp Kỳ phẫn nộ gầm lên, đồng thời vong mệnh đào vong, để lại trên không những mảnh vảy vỡ và dải huyết hoa.

Thần Nam lấy làm kì quái: “Sao các ngươi lại thả cho nó đi?”

Long Bảo Bảo trở lại dáng vẻ vô hại, lắc lư đáp xuống vai hắn, hưng phấn cùng cực, bập bẹ lên tiếng: “Nghe nói tây phương thần long đều có bảo tàng riêng, chúng ta bám theo hắn, chắc chắn là kiếm chác được.”

Hai con rồng có vấn đề quả nhiên đồng lòng nhất trí, Thần Nam cảm giác cả hai hết sức khốn kiếp, chủ ý tồi tệ như thế cũng nghĩ ra được.

Bất quá, hắn không phản đối bởi hắn muốn bắt con rồng kia tra hỏi, định từ miệng Hắc ám thần long hỏi một số tin tức hữu dụng.

Hắn và ba con thần thú bám theo Hắc ám thần long.

Khu vực này núi liền núi, vách đá nối nhau, vô biên trải rộng.

Bọn Thần Nam không dám đuổi quá sát mà mượn núi rừng ẩn tàng tung tích, Hắc ám thần long hình như không cố kị gì, phi hành trên cao, tựa hồ không sợ có người truy đuổi.

Bay chừng nửa thời thần, nó đột nhiên hạ xuống, thoáng cái đã biến mất trong một tòa sơn cốc. Bọn Thần Nam đuổi theo, cũng lao vào sơn cốc.

Dúng lúc đó, Tiểu Phượng Hoàng vốn mẫn cảm đột nhiên kêu lên: “Hình...hình như có mấy cỗ khí tức rất mạnh.”

Long Bảo Bảo lẩm bẩm: “Chúng ta...trúng kế rồi.”

Thần Nam cũng cảm giác không ổn, ở đây hình như không chỉ có một Hắc ám thần long cư trú.

“Mấy con tiểu trùng vô sỉ, các người quả nhiên đến rồi.” Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ mất long giác phần nộ gầm lên trong cổ: “Mấy tên khốn kia, vừa nãy các người vây công ta, giờ đến lượt ta cho các người nếm mùi thê thảm.”

“Grào...”

“Grào...”

Bốn phía sơn cốc vang lên tiếng rống gầm.

Chỉ thấy sáu con Hắc ám thần long xuất hiện tại sơn cốc, tầng tầng lớp lớp vây bọc Thần Nam lại.

“Đáng ghét! Tổng cộng có tới sáu tên Hắc ám thần long, chúng...lại đánh hội đồng, ta @#%&#... đúng là không còn thiên lý mà.” Tử Kim thần long biến sắc, vừa nãy nó và Long Bảo Bảo vây đánh người, hiện tại bị bao vây, cũng coi như báo ứng đến nhanh.

“Tộc trưởng, chúng đánh gãy long giác của ngài sao?” Một Hắc ám thần long hình như còn rất trẻ lên tiếng.

Lý Lạp Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi: “Không sai, các người cẩn thận, chúng là đông phương thần long, đừng để vẻ ngoài của chúng mê hoặc, thực lực của chúng cực mạnh, thủ đoạn lại lưu manh cực độ.”

Lão du côn thâm kêu khổ, vừa nãy lại đánh phải tộc trưởng của chúng, phiền hà lớn rồi, nhưng mong là chỉ có sáu con Hắc ám thần long này thôi, thế còn đỡ, nếu thêm hai con nữa, coi như chúng triệt để bị vây tại đây.

Thần Nam tuyệt không thấy bị uy hiếp, mấy con Hắc ám thần long đều mới lục giai cảnh giới, đẳng cấp tương đương hắn, không có tu vi như Phật Tổ tiền thân hay Hải Ma, thành ra hắn không quá để tâm.

“Hừ, đến lúc hai con rồng lưu manh các người trả giá.” Lý Lạp Kỳ hô hào năm con rồng còn lại, dần xiết chặt vòng vây, đại chiến sắp bùng nổ.

116. Chương 117: Sinh Tử Đan Xen

Hiển nhiên, việc đó vượt khỏi dự liệu của sáu con Hắc ám thần long, đúng lúc đó từ sâu trong sơn cốc vang lên giọng nói già nua: “Chậm đã, không cần động thủ.”

Một cổ uy áp hùng hồn từ xa truyền lại, mạnh hơn nhiều mấy Hắc ám thần long ở đây, một lão long nhanh chóng bay tới, phía sau còn có ba Hắc ám thần long trẻ tuổi.

Thần Nam kinh hãi, tại phạm tục giới rất khó phát hiện dấu vết thần long, mà hôm nay lại liên tục xuất hiện những mười con Hắc ám thần long, đúng là... không thể tưởng tượng.

“Lão tộc trưởng...” Lý Lạp Kỳ lên đón.

“Ồ, việc của các người ta đã biết nhưng ta không hi vọng các người tranh đấu với họ, ta muốn bàn luận một chút.” Lão long vung đôi cánh cực lớn, dấy lên trận trận cuồng phong.

“Nhưng...vừa nãy chúng vũ nhục con, thân là tộc trưởng Hắc ám thần long, sao con nuốt trôi cục tức này?” Lý Lạp Kỳ không ngờ lão tộc trưởng lại nói thế nên có vẻ không phục.

“Không nhẫn được cũng phải nhẫn, nên biết chàng trai trẻ kia đã tu luyện thành nội thiên địa, dẫu không đánh lại các người cũng có thể vào đó tránh nạn, không thể thất bại được. Đương nhiên đó không phải là nguyên nhân chính, ta cản các người vì họ rất có thể từ thế giới bên ngoài đến đây, tộc chúng ta đã bị khốn ở đây mấy ngàn năm, khó lắm mới gặp người ngoài nên rất muốn bàn bạc với họ.”

Thần Nam nghe rõ lời lão long, không ngờ lại chạm phải đối thủ đáng sợ thế này, lập tức lên tiếng: “Vị long tộc tiền bối này, tại hạ đúng là từ thế giới bên ngoài đến, cũng mong được cùng tiền bối trò chuyện, vừa nãy chỉ là hiểu lầm, mong tộc trưởng Lý Lạp Kỳ bỏ quá.”

Dù Lý Lạp Kỳ lửa giận bùng bùng nhưng hình như rất sợ lão tộc trưởng, sau cùng đành quay người bay vào trong long cốc.

Lão long đáp xuống, ảo hóa thành một hắc y lão nhân, bước đến gần Thần Nam: “Chàng trai trẻ có phải rất kinh hãi khi thấy nhiều Hắc ám thần long như vậy?”

“Vâng, đúng là không dám tưởng tượng.”

“A, kì thật không nhiều lắm, cả thế giới này chỉ còn lại mười Hắc ám thần long chúng ta.” Lão long Mâu Lợi Tư than: “Ta cũng thấy kì quái là làm sao cậu xông vào tận đây được?”

“Vượt qua trùng trùng hiểm trở mới để được, ở đây quá mức tà dị khiến người ta không tưởng tượng nổi...” Thần Nam không giấu gì lão long, đã muốn cùng trao đổi với đối phương nên tỏ ra thành ý, hẳn kể lại toàn bộ quá trình đến được đây.

“Quả thật như vậy, quả thật như vậy! Thế giới này vô cùng nguy hiểm, Hắc ám thần long tộc chúng ta bị vây khốn ở vùng núi này, không tìm được lối về.”

Qua lời lão long, Thần Nam dần hiểu mọi chuyện, Hắc ám thần long tộc bị khốn ở đây đã mấy ngàn năm, họ từng muốn xông ra nhưng chưa bao giờ vượt qua được những nguy hiểm của thế giới này, dù Hắc ám thần long thực lực cực mạnh cũng bó tay.

Cũng theo lời lão long, nguyên nhân vì sao họ vô duyên vô cớ đến đây thì bản thân cả tộc cũng không biết, hình như có ai đó dùng đại pháp lực đưa đến, coi cả tộc như động vật được nuôi dưỡng.

Tin tức này khiến Thần Nam chấn động, coi Hắc ám thần long như động vật để nuôi dưỡng, đúng là quá ư kinh hãi. Hơn nữa lão long còn cho biết, thế giới này hình như luôn “động”, mỗi khu vực đều có thể trôi nổi, diện mạo thường phát sinh biến hóa.

Lão long Mâu Lợi Tư Lý Lạp Kỳ cũng được Thần Nam cho biết một số sự tình bên ngoài, lão có phần cảm khái nhưng cũng bất lực, nhờ lão nhúng tay vào mà Hắc ám thần long tộc trưởng Lý Lạp Kỳ không gây chuyện, mặc cho cả bọn đi khỏi.

Rời khỏi long cốc, Thần Nam suy nghĩ rất nhiều, từ lời lẽ của lão long, hẳn đoán được rằng thế giới này hình như...là nội thiên địa của một cá nhân, nó có một chúa tể vạn năng! Theo cách suy nghĩ này, hẳn suy tư đến nhiều vấn đề, đoán được... nhiều vấn đề khiến hắn kinh hãi, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nói chung nhờ gặp lão long đã chạm vào linh cảm của hắn, khiến hắn lơ mơ thấy được chân tướng.

Một ngày sau, cả nhóm cũng bay khỏi vùng nguyên thủy sâm lâm, phía trước là đại thảo nguyên mệnh mang.

“Trong thảo nguyên có yêu ma gì không nhỉ?” Long Bảo Bảo nhỏ giọng hỏi.

Chuyện đó gần như trở thành ấn tượng trong tư duy, đến mỗi khu vực mới, họ đều gặp nguy hiểm, xuất hiện loại ma quái mới.

Nhưng lần này, họ đã đoán sai, trên vùng đại thảo nguyên vô biên này không hề xuất hiện yêu ma, chỉ có ngút ngàn cỏ.

Cùng thật kì quái khi vùng đại thảo nguyên lại không có nổi một động vật sống xuất hiện, hoang lương khó tả, tuy màu cỏ vô tận nhưng khiến người ta có cảm giác thiếu thiếu.

Ba ngày sau mới ra khỏi vùng thảo nguyên hoang vu, bọn Thần Nam không gặp nguy hiểm gì, nhưng không khí trầm tịch như chết này khiến hắn bất an, yên lặng đôi lúc còn đáng sợ hơn hung hiểm.

Vùng ven đại thảo nguyên mệnh mang bạch vụ, vừa giống tiên khí lại vừa giống tử khí, sinh khí và tử khí giao nhau, phẳng phất là nơi sinh tử cân bằng nhau.

Bạch vụ mệnh mang vây phủ khiến người ta không nhìn rõ cảnh vật.

Thần Nam từng bước tiến tới, ba con thần thú theo sát, ai cũng hơi khấn trương, đi được trăm dặm trong vùng bạch vụ, sức mạnh vô hình chặn bước, sinh khí và tử khí va nhau càng kịch liệt, lúc khiến người ta như lạc vào tiên cảnh, tấm gột gió xuân, lúc lại như sa vào địa ngục, lạnh lùng ghê người.

Hắn và ba con thần thú nỗ lực tìm kiếm trong địa vực đặc thù suốt ba thời thần, cuối cùng cũng tìm được căn nguyên khiến sinh khí và tử khí giao nhau kịch liệt: một không gian chi môn từng từng đứng trong mê vụ.

Nơi đây sáng tối bất định, mỗi lần ánh sáng lóe lên, sinh khí dâng tràn, mỗi lần tối lại sẽ có tử vong khí tức vô tận tràn ngập.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, ba con thần thú cũng không dám tin, không hiểu đây là đâu, nhưng trong lòng ai cũng có cảm giác bất an.

Sau cùng, trong động khẩu lập lòe, họ thấy một tấm bia đá cao bằng một người, lúc ánh sáng rạng ngời thì tấm bia sáng lên như tấm kính, lúc bóng tối vây phủ, nó cơ hồ hút hết ánh sáng, tối tăm đến đáng sợ, khiến người ta kinh hãi. Lúc sáng tối đan xen, tấm bia loáng thoáng nổi lên hai chữ: Luân hồi.

“Luân hồi? Là ý gì? Lẽ nào không gian chi môn lại là luân hồi chi môn? Lúc bước vào sẽ sa xuống luân hồi?” Thần Nam không đoán ra.

Đây hình như là tận đầu của thế giới này, không còn đường đi nữa, chỉ có bước vào luân hồi môn mới tìm được đường đi mới.

Chỉ là...trong thế giới tà dị này, đạo không gian chi môn lại có tên như thế, có ai dám ơ hờ xông vào thử?

Thần Nam và ba con thần thú tìm kiếm quanh vùng sinh tử khí tức cùng tồn tại, hi vọng phát hiện được gì đó nhưng đành thất vọng, trừ luân hồi môn ra thì toàn là một màu trắng mênh mông, không có dấu vết gì.

Thoáng chốc đã qua năm ngày, Thần Nam vẫn loay quanh trong khu vực đó, chần chừ chưa quyết có nên mạo hiểm không.

“Đáng ghét, vừa nhìn là biết có âm mưu cực lớn, hết sức kích thích lòng hiếu kỳ khiến người ta không nín nổi mà xông vào, cảm giác này khác nào đom đóm lao vào ánh đèn.” Tử Kim thần long cực lực phản đối tiến vào luân hồi chi môn, nó nhìn cánh cửa với vẻ hoảng sợ rõ rệt.

Long Bảo Bảo không có ý kiến, Tiểu Phượng Hoàng lại tỏ vẻ khiếp hãi, ngoeo đầu ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta thấy bên trong hình như có động thiên khác, biết đâu chúng ta lại có cơ duyên.”

“Vớ vẩn, Tiểu Bát Điểm quả nhiên là con nít, chỉ thích ảo tưởng, vạn nhất thật sự sa vào luân hồi thì làm thế nào?”

“Nhưng, ta không thấy nguy hiểm gì.” Tiểu Phượng Hoàng lấp bắp.

Lão du côn thấy Thần Nam có vẻ động lòng, bắt giác sốt ruột: “Đáng ghét, các ngươi chắc cho rằng ta tham sống sợ chết nhưng ta chỉ phán đoán theo lý tính. Nên nhớ, tại tây phương tu luyện giới từng có pháp thần và đấu thần tiến vào mảnh thiên địa này mà chưa nghe nói có ai an toàn trở ra. Có thể tưởng tượng có người trong số họ từng qua đây, nhưng sau đó thì sao? Khẳng định là vào luân hồi chi môn rồi không trở ra.”

Lời lẽ của lão du công rất có phân lượng khiến Thần Nam buộc phải nghĩ ngợi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn vẫn quyết định tiến vào xem xét, hắn tin vào trực giác và linh giác huyền diệu, nhất định phải đi một chuyến.

“Tiểu tử khốn kiếp ngươi đúng là chán sống, ta cá rằng trong đó tuyệt đối là một nơi nguy hiểm cùng cực, hành vi của ngươi khác nào tự sát...”

Thần Nam cất lời con rồng du côn: “Cũng không hẳn mọi người xông vào vùng thiên địa đó đều không thể an toàn trở ra, ít nhất chúng ta cũng từng thấy một người thành công, lại còn thấy cả Đại Long đao trong truyền thuyết.”

117. Chương 118: Luân Hồi

Thần Nam nói tiếp: “Hơn nữa ta hoài nghi các pháp thần và đấu thần đó chưa chắc đã chết ở đây, có khi nhiều người chết trong tay Phật Tổ tiền thân, có người thành công xuyên qua không gian chi môn rồi gặp những tao ngộ tại một vùng thiên địa khác.”

“Được rồi, người nhất định vào, long đại gia không cần nữa.”

Qua mấy hôm suy ngẫm, Thần Nam bắt đầu hành động, bắt quá hấn buộc ba con thần thú ở lại bên ngoài đợi tin tức, không được tự tiện xông vào. Đoạn hấn mở nội thiên địa, cầm ma đao rảo bước tiến vào.

Nơi luân hồi môn lấp lóe, sinh tử khí tức đan nhau, vừa tiến vào hấn liền cảm nhận được phía trước cơ hồ có một bá chủ siêu cấp, một cỗ sức mạnh hùng hậu tràn ra như biển lớn, không thể đo lường nổi.

Tám bìa đá ở giữa luân hồi môn biến hóa cùng sự xuất hiện của hấn, hai chữ luân hồi dần ẩn đi, lúc sáng tối giao nhau nhiên hiện lên ba chữ “Tiền sinh kính” (Kính soi kiếp trước), tám bìa trở thành một tấm kính, trong vô cùng, nhanh chóng hiện rõ bóng dáng.

Nhưng hình ảnh lóe lên quá nhanh, Thần Nam chưa kịp phản ứng, hình ảnh đã lật đến phần cuối, thân ảnh cao lớn như thần ma nghịch không lao lên vùng hư không mệnh mang rồi biến mất.

“Đây... là chuyện gì nhỉ? Tiền sinh kính...lẽ nào hình ảnh vừa rồi là kiếp trước của ta? Nhưng ta chưa kịp nhìn rõ.” Hấn bực mình, từ lúc vào đây hấn luôn cẩn thận giới bị, không thể dốc hết chú ý vào mặt tấm kính nên lỡ mất cơ hội.

Hấn muốn coi lại nhưng tấm kính không mấy may lay động, lúc sáng tối giao nhau, sinh tử khí tức lại hỗ trợ, cơ hồ chưa xảy ra chuyện gì.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng thấy hấn ngẩn ra, lăm lăm, như đang lạc vào cảnh tượng nào đó rất đáng sợ, vội lớn tiếng hô hoán.

“Ta không sao, các người không cần lo, ở đây không có gì nguy hiểm.”

“Các người đến đây đi.”

Ba con thần thú không đợi hấn dứt lời, thay nhau bay vào.

“Tiểu tử, người ngẩn ra cái gì?” Tử Kim thần long hỏi.

“Vừa nãy ta thấy kiếp trước của mình, nhưng chỉ thấy hình ảnh lúc sau, không nhìn rõ hình ảnh lúc trước.”

“Cái gì, nhìn thấy hình ảnh của mình ở kiếp trước? Tiểu tử, người mơ à?” Nhưng con rồng du côn chưa nói xong liền ngậm miệng vì Long Bảo Bảo đang trôi nổi trước tấm bìa, tức thì tấm bìa sáng rực, hiện lên ba chữ: Tiền sinh kính.

Một hình ảnh thoáng hiện khiến người nhìn hoa mắt, chỉ thoáng chốc đã kết thúc. Tất cả những gì trọng yếu của một kiếp được thể hiện trong thời gian ngắn ngủi đó, đủ thấy hình ảnh lóe lên nhanh thế nào.

Dù bọn Thần Nam đều là siêu cấp cao thủ, cũng chỉ nắm được một vài hình ảnh.

Tử Kim thần long trợn trừng mắt nhìn Long Bảo Bảo, lắp bắp: “Kiếp trước của tiểu đệu đình...lại là...một con Thiên Long! Là một Thiên Long có cánh của rồng tây phương! Đáng ghét, Thiên Long là chủng loại siêu nhiên, cao hơn thần long.”

Tâm thần Long Bảo Bảo hình như ngơ ngẩn, một lúc sau mới bập bẹ: “Ta không kịp nhìn rõ, chỉ thấy rất nhiều món ngon.” Rồi nuốt nước bọt ừng ực.

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, con rồng tham ăn này ngay cả lúc xem hình ảnh xong vẫn đùa cợt được.

Nhưng hấn nhìn được mấy hình ảnh trọng yếu, kết hợp với tình cảnh Tử Kim thần long và Tiểu Phượng Hoàng nhìn thấy, đại khái nắm được một phần những gì kiếp trước Long Bảo Bảo từng trải qua.

Nó từng trải qua một trận đại chiến thảm liệt rồi trọng thương nguy ngập, Thiên Long chân thân khổng lồ gần như tan nát, nhưng nó không kịp bỏ đi nhục thể để chuyển thể trùng sinh, có người thực thi phong ấn

với nó, đem linh thức giam vào thân thể tàn phá sau đó nó kết hợp với niết bàn trùng sinh đại pháp của phượng hoàng tộc mà sống lại nhưng từ Thiên Long đẳng cấp cao nhất trở thành địa long thấp nhất.

Thần Nam không ngờ lai lịch của con rồng tham ăn lại lớn cỡ đó, theo lời con rồng du côn, trong lịch sử long tộc, không có mấy thần long tiến lên thành Thiên Long, nhưng lão du côn cũng không biết Long Bảo Bảo từng có thân phận như thế.

Đương nhiên tình cảnh của Long Bảo Bảo vô cùng bi thảm, từ Thiên Long lại sa xuống thành địa long, kí ức mất sạch, sau đó hoàn toàn bằng vào trực giác bản năng mà không ngừng niết bàn, tiến hóa, trải qua tuế nguyệt lâu dài mới đạt đến ngũ giai thánh long, quả xứng là một đoạn sử thắm đầy huyết lệ.

Giờ thấy dáng vẻ khả ái của Long Bảo Bảo, nhớ lại nó từng là nhất đại Thiên Long hô mưa gọi gió, Thần Nam chợt thấy chua xót, nhưng gì nó trải qua quá ư đau lòng.

Chắc lúc nó thành địa long đã trải qua vô số khổ nhục mới thành thánh long, trở thành vật cưỡi của người ta, mãi đến lúc gặp hần mới dần chuyển biến.

“Tiểu đầu đình quả thật mệnh khổ, nhưng cuối cùng cũng khôi phục thần long cảnh giới.” Lão du côn cảm khái.

“Ta đẹp quá..” Tiểu Phượng Hoàng nhìn vào tiền sinh kính, một hình ảnh loáng qua, sau cùng tập hợp lại những bức họa mọi người nắm bắt được mà đoán ra đôi phần kiếp trước của Tiểu Phượng Hoàng.

Kiếp trước của nó là phượng hoàng, bất quá vô cùng hùng mạnh, thống lĩnh quần yêu đi khắp nơi chinh chiến, quét sạch mọi chướng ngại, không hiểu sau đó vì nguyên nhân gì mà trọng thương nguy ngập, lúc niết bàn lại xảy ra chuyện mới hóa thành một quả trứng.

Lão yêu ma Đoan Mộc từng nói Tiểu Phượng Hoàng là đời sau của Côn Luân yêu chủ từ vạn năm trước nhưng hiện tại có vẻ không hẳn thế, từ hình ảnh cho biết, nó tựa hồ là yêu chủ chân chính.

Thần Nam nhìn nó với vẻ cổ quái, ngầm đánh giá Tiểu Bất Điểm, nếu khôi phục được kí ức và công lực kiếp trước, chắc sẽ thành họa hại gây loạn tứ xứ.

Sau đó, con rồng du côn đứng trước “tiền sinh kính”, trên tấm kính sáng ngời quang vụ, từng hình ảnh nối nhau hiện lên.

Kiếp trước của con rồng du côn lại là một con người, hơn nữa thân phận rất lớn, nhưng do hình ảnh hiện lên quá nhanh, không kịp nắm được thân phận cụ thể. Nhưng bản tính nó so với bây giờ không khác bao nhiêu, cũng vô cùng khôn kiếp, là một lão lưu manh, quả giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tuy thân thể khác nhưng tính cách không cải biến.

“Grào... thất vọng quá, ta vẫn nghĩ mình là chuyển thế của thái cổ cấm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên, ai ngờ không có quan hệ gì với hần. Ôi, kiếp sống tuyệt vọng, đời ta từ nay còn gì rục rở.” Lão du côn lắc lắc đầu, ra vẻ buồn bã.

Không kịp nhìn thấy kiếp trước của mình tại “tiền sinh kính”, Thần Nam có phần hối tiếc, đương nhiên hần cũng đem lòng hoài nghi nhất định với những hiện lên trong kính.

Hần muốn để ba con thần thú lùi khỏi luân hồi môn, đối diện với vùng đất nhiều nguy hiểm này, hần chỉ muốn tự mình vào thám thính một phen, nhưng cả đều không đồng ý, kết quả tất cả cùng vào.

Trong thông đạo thoáng đãng, sinh tử khí tức rất hay giao nhau, đồng thời một cỗ sức mạnh hùng hậu liên tục dao động, với tu vi lục giai của Thần Nam mà cũng nảy ra ý khiếp sợ nguồn gốc sinh ra cỗ sức mạnh đó.

Nửa thời thần sau, một dải hồng quang nóng rãy chặn đường, trên tấm bia đá hiện lên mấy hàng chữ kinh tâm động phách: Trước ao Luân Hồi, lùi một bước biển rộng trời cao, tiến một bước hồn phi phách tán, tiêu diệt tận gốc.

“Ta khinh @#%...ở đây còn có đường lùi nữa sao?” Tử Kim thần long mắng chửi, bởi sau lưng cả bọn chỉ có vụ khí mệnh môn và một cỗ sức mạnh chặn lối, thông đạo đã biến mất.

Thần Nam vội mở nội thiên địa, bắt một con thỏ hoang quăng tới, con thỏ bay vào liền tan thành một dải huyết vụ.

“Ôi, Quang Minh đại thần côn trên cao, đó là luân hồi sao, đáng sợ quá.” Long Bảo Bảo kinh hãi.

Đúng lúc đó, hai quang cầu trong đan điền Thần Nam đột nhiên rung động rồi bật khỏi thân thể, hóa thành Thái Cực Thần Ma đồ bay vào Luân Hồi trì.

Hồng quang bỗng rãy không tan đi, hai quang cầu lao vào liền bùng lên ánh sáng dữ dội, cảnh vật bên trong loáng thoáng nhìn rõ.

Luân Hồi trì là một vùng hư không rộng lớn, một hình thái cực đồ cực lớn, diện tích không dưới trăm trượng treo lơ lửng bên trên, vô thanh vô tức quay tròn, phát ra dao động sức mạnh hùng hồn và khí tức man mác, phảng phất như tồn tại từ tuyên cổ đến nay. Tận lúc đó, Thần Nam mới biết lúc trước hắn cảm ứng được luồng đại lực như biển lớn chính bởi thái cực đồ thần bí này. Sinh tử khí tức cùng tồn tại trong thông đạo là do hai âm dương nhãn cực lớn không ngừng phát ra.

Trong Luân Hồi trì quả nhiên có một thái cực đồ thần bí, thật ra nó ẩn tàng bí mật gì?

Tiểu thái cực đồ từ nội thể hắn bay ra tiến vào vùng không gian liền treo đối diện với siêu đại thái cực đồ, lẳng lặng quay tít, ẩn ước thiết lập liên hệ vi diệu với đối phương.

118. Chương 119: Thánh Nữ

“Ầm, ầm.”

Sinh khí và tử khí tràn ra như biển lớn, hai quang cầu cùng biến mất trong âm dương nhãn.

Hồng quang nóng rực bên ngoài Luân Hồi trì tan đi, Thần Nam và ba con thần thú chưa hiểu ắt giáp gì thì vùng thiên địa đó sập đổ, cả nhóm bị luồng sức mạnh hùng hậu kéo đi, hất vào hai âm dương nhãn to lớn.

Đầu chuyển tinh di, phong vân biến ảo.

Thần Nam có cảm giác hắn đang vào một vùng không gian kì dị, dải sao sáng lấp lánh hiện lên trong mắt. Hắn xẹt qua như sao băng, lao vút tới với tốc độ cực đại.

Thời gian hình như cũng trôi nhanh, hắn thấy phảng phất như đã đã qua ức vạn vạn năm, cảm giác đặc dị này khiến hắn rất khó chịu, bản thân hắn cơ hồ hóa thành một hạt bụi trong vũ trụ, thả trôi theo dòng sông thời gian.

Sát na mà vĩnh hằng, rõ ràng chỉ là một sát na mà hắn thấy như dài bằng ngàn vạn năm.

Mất hẳn ánh lên hào quang chói rực, cảm giác đó biến mất, hắn lại có cảm giác chân thật về thời gian.

Vùng hào quang rực rỡ tan biến, thị giác hắn trở lại như thường nhưng hoàn cảnh chung quanh đã biến đổi hẳn, cảnh vật Luân Hồi trì không còn, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng thoáng cái lại xuất hiện cạnh hắn. Đó là một phiến thiên địa mới, trời xanh thăm thẳm, lấp lánh như lam từ tuyết thể lam ngọc, quanh đó hoa tươi thơm ngát, cỏ xanh rờn rợn, mùi hương thấm vào tâm phế. Tiếng chim riu rít vui tai như tiếng nhạc, phía xa tiếng nước chảy róc rách như reo lên niềm hân hoan.

Thế giới hoa thơm chim hót này đẹp như tiên cảnh.

Nhớ lại những nơi đã qua như hoàng tuyền, Huyết hải, tử vực...Thần Nam và ba con thần thú có cảm giác vừa từ địa ngục lên thiên đường.

Cả nhóm gần như sững ra, thời gian đảo ngược quá nhanh khiến họ không kịp tương thích, không hiểu sao mình lại lọt vào tiên cảnh này.

Long Bảo Bảo ngóng nghịu: “Quang Minh đại thần còn trên cao, lẽ nào vì Luân Hồi trì, chúng ta...đã chuyển thể trùng sinh?”

Thần Nam giật nảy người, nhưng thấy mình và ba con thần thú vẫn thể liền thở phào, khẳng định chưa sa xuống luân hồi. Có thể do hai quang cầu xông vào âm dương nhân trong thái cực đồ khiến biến cố xảy ra, vô tình đưa họ đến nơi này.

Nhớ đến quang cầu, hấn lại động lòng, dùng tâm cảm ứng khí tức của chúng, bắt giác kinh ngạc, không biết từ bao giờ, quang cầu đã quay về trong đan điền. Hấn thật không biết hai quang cầu có lai lịch thể nào mà hàm chứa nhiều bí mật đến thế.

Cách đó không xa, vượn trắng đùa vui, tiên hạc bay lượn, cảnh đẹp an lành thế này khiến cả nhóm thư thái, cuối cùng cùng thoát khỏi khung cảnh địa ngục trước đó.

“Grào... đúng là một nơi đẹp để ở lại, chúng ta phải nghỉ ngơi đã, mấy hôm nay, long đại gia vất vả quá.”

Tiểu Phượng Hoàng bay ngay về phía xa, cùng mấy con tiên hạc múa lượn.

Long Bảo Bảo nuốt nước bọt ừng ực nhìn đôi tiên hạc nhưng Tiểu Phượng Hoàng đã bay tới, đành phải rời ánh mắt, “vù”, nó lao nhanh về phía rừng quả cách đó không xa.

Con rồng du côn kêu vang, hóa thân thành thần long, lao xuống một chiếc hồ ở trước mặt.

Ba con thần thú dần đi xa, Thần Nam cũng lỏng người, duỗi thân thể nằm thoải mái trêm mặt cỏ, ngửi mùi hương thấm vào tâm phế, chậm chậm chìm vào giấc mộng.

Nhưng mộng đẹp bao giờ cũng bị người ta quấy nhiễu, hấn mới ngủ được nửa thời thần thì một tiếng gầm kinh thiên động địa ở xa khiến hấn tỉnh lại.

Chỉ thấy con rồng du côn từ trên không bay về, kêu gào: “Grào...”

Thần Nam ngồi dậy, nhìn nó với vẻ tức giận, đợi nó đáp xuống mới trách: “Con lươn chết tiệt không yên tĩnh được một chút à?”

“Đáng ghét, tiểu tử ngươi có biết ta phát hiện cái gì không, ta thấy một người.”

“Thấy một người cũng không cần phải hô hoán lên, phiền thiên địa này lớn như thế, phong cảnh đẹp đẽ, có người xuất hiện cũng rất thường, nếu thấy quỷ quái mới là kì lạ.”

“Không phải, người đó...thật không thể ngờ nổi, người đó...người xem qua là biết liền.”

Thần Nam thấy bộ dạng con rồng du côn cổ quái, cũng dậm ra hồ nghi: “Được, ta theo ngươi đi xem.”

Con rồng du côn đi trước dẫn đường, Thần Nam đằng không bay lên theo sát, tiếng gió vi vút, Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng cũng theo chân.

Bay chừng hơn ba chục dặm, một tiểu hồ như lam bảo thạch xuất hiện. Nước hồ xanh biếc chiếu sáng lấp lánh, trên bờ hoa nở rộ, cỏ êm ái như trong thế giới đồng thoại, đẹp đến không tin nổi.

Tử Kim thần long đứng thẳng trên không trung, chỉ xuống phía dưới: “Ngươi coi đi...”

Thần Nam thuận theo hướng nó chỉ, thấy một thiếu nữ đang ngồi trên tảng đá xanh cạnh bờ hồ cúi nhìn nước hồ đến xuất thần.

Tuy chỉ là nhìn nghiêng nhưng thân hình hoàn mỹ của nàng đã hiển lộ, bật lên những đường cong xinh đẹp cực điểm. Tà áo trắng như tuyết tạo cho nàng khí chất xuất trần, đôi cánh tay trắng ngần lộ hết ra ngoài khiến người khác hồ tư loạn tưởng, mái tóc dài xanh mượt xoa trên bờ vai hòa cùng chiếc váy trắng, tất cả tụ lại thành phong vận đặc biệt.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, cảm giác thấy khí tức quen thuộc, bèn nhanh chóng đổi hướng, cuối cùng cũng thấy được dung mạo nữ tử.

Tiên nhan tuyệt thế, không nhiễm trần thế khí tức mà như cửu thiên huyền nữ chuyển thể xuống trần, dung nhan động lòng người nhưng lại khiến người nhìn vào không dám nảy ý khinh mạn.

Trong óc Thần Nam nổ vang tiếng sấm, suýt nữa từ trên không rớt xuống. Trừ màu tóc ra, vô luận dung mạo hay thân hình đều giống hệt Vũ Hinh.

Sao có thể thế? Nhưng đây là chân thật.

Thần Nam không dám tin vào mắt, ở thế giới vô danh này lại gặp được một nữ tử giống hệt Vũ Hinh nên hấn suýt nữa hô lớn.

Nhưng lời thề non hẹn biển văng vẳng bên tai, nụ cười tha thiết trôi qua trước mắt, cảm xúc đôi lòng tương thông đến giờ vẫn chưa tan, lòng hấn đau nhói, rồi cảm giác ầm ập lại lan tràn trong tim, lẽ nào đó thật sự là Vũ Hinh? Là thật sao? Hấn sợ mình đang ảo giác.

Hiển nhiên thiếu nữ bên hồ cũng phát hiện một người và ba con thần thú trên không trung, nàng kinh hãi nhìn lên, sau cùng bật thành tiếng: “Các người là...”

Giọng nàng trong vắt, càng khiến Thần Nam nghệt thở, đó là giọng nói hấn quen thuộc nhất, tuy trong lòng rất kích động nhưng thoáng chốc đã bình tĩnh lại, gần một năm nay hấn đã trải qua quá nhiều việc, không còn là thiếu niên dễ xung động, lỗ mãng như trước.

Hấn và ba con thần thú đáp xuống bờ hồ, bình tĩnh đáp: “Chúng tôi là khách từ bên ngoài tới, không hiểu sao lại vô tình đến đây, không rõ đây là nơi thế nào, xin hỏi cô nương là người ở đây?”

“A, các người là từ bên ngoài tới? Ta cũng thế.” Thiếu nữ tỏ ra rất cao hứng. đứng lên khỏi phiến đá, phát phơ bay tới, vừa nhìn là nhận ra tu vi từ lục giai trở lên.

Long Bảo Bảo lắc lư bay tới gần thiếu nữ, con rồng tham ăn tỏ vẻ hiếu kỳ, trực tiếp hỏi ngay không ngần ngại gì: “Sao cô nương lại giống Vũ Hinh thế nhỉ?”

“Tiểu long khả ái quá.” Về mặt thiếu nữ cười tươi, ôm tiểu long trên không vào lòng: “Ta không phải Vũ Hinh, người nhận lầm rồi, tên ta là Khải Sắt Lâm.”

“A.”

Thần Nam hô lên kinh hãi, hình như đã hiểu ra, sắc mặt liên tục thay đổi, đoạn hỏi: “Cô nương là thánh nữ Khải Sắt Lâm của cổ tinh linh bộ lạc?”

“Đúng, sao người biết?” Khải Sắt Lâm cũng giống nữ hài vạn năm trước, đáng vẻ vô cùng ngây thơ.

Thần Nam cười khổ, ngày đó tinh linh tộc đại trưởng lão nói với hấn rằng nữ tử mà hấn đang tìm đã sống lại từ gốc sinh mệnh chi thụ, khả năng đã tới Vĩnh hằng sâm lâm tìm tinh linh thánh nữ đã thất tung.

Thần Nam không liên hệ hai người lại với nhau, các trưởng lão tinh linh tộc hình như có ý gian dối, không bảo hấn rằng hai nữ tử là cũng một người.

Tuy hiện tại thiếu nữ tên Khải Sắt Lâm, nhưng tư dung xuất trần phảng phất vẫn thế, tú lệ như đoá hoa, vẫn thanh tú tuyệt luân mỹ tuyệt hoàn vũ như vạn năm trước,

Làn mi cong vút, sống mũi cao, cặp môi đỏ tươi, răng trắng như ngọc, khóe miệng tươi cười lộ ra nét thơ ngây, đan xen một chút tinh nghịch.

Thần Nam không giấu giếm gì, từ từ kể lại hết mọi nguyên do, từ lúc ở tinh linh bộ lạc cho đến giờ rồi lặng lẽ đợi phản ứng của Khải Sắt Lâm.

Tinh linh thánh nữ cả kinh, trợn trừng mắt: “Người nói ta và Vũ Hinh đó giống hệt nhau? Người muốn tìm ta hay nàng ấy?”

119. Chương 120: Thần Ma Đại Hiệp Cốc

“A, sao lại thế được?” Tinh linh thánh nữ tỏ ra kinh ngạc, lẩm bẩm: “Ta đích xác do sinh mệnh cổ thụ sinh ra nhưng ta chưa từng nghĩ tới nguyên nhân đó, lẽ nào ta thật sự là Vũ Hinh? Nhưng...ta không có ấn tượng gì.”

Hiển nhiên, Khải Sát Lâm không chấp nhận được sự thật.

Lòng Thần Nam bình tĩnh lại, lúc này hắn suy nghĩ rất lung: Thần Hi, Vũ Hinh từng hóa thân thành Thi vương, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, hình ảnh họ lần lượt lấp lóe trong óc hắn, sau cùng buông thành tiếng thở dài: “Ta thấy... ta có lẽ đã hiểu hết.”

“Người hiểu hết, là ý gì?” Khải Sát Lâm kinh nghi.

Đồng thời, con rồng du côn và Long Bảo Bảo vốn biết một chút về chuyện của Vũ Hinh, trong lòng cũng đầy nghi vấn, buột thành câu hỏi.

Thần Nam nói với Khải Sát Lâm: “Nếu có một ngày...ta nói là nếu, cô nương phát hiện thấy mình và một người khác phải dung hợp, cô...có đồng ý không?”

“Đương nhiên không!” Khải Sát Lâm lập tức phủ định.

“Ồ, ta đã hiểu.” Thần Nam khẽ lẩm bẩm: “Đã hình thành nhân cách độc lập, như vậy...ai mà đồng ý đây...”

Gặp Khải Sát Lâm, nhớ đến Thần Hi khi lớn sẽ rất giống Vũ Hinh, hắn đã đoán ra câu đố về sinh tử của nàng, ba người cùng một thể! Lại là cùng một người.

Theo truyền thuyết nhưng cao thủ vô thượng pháp lực thông thiên có thể chiết xuất hạt giống linh hồn từ thể nội để tái tạo một người giống hệt, pháp môn này cao minh hơn thân ngoại hóa thân trăm lần, nhưng nguy hiểm gấp cả ngàn lần.

Thân ngoại hóa thân suy cho cùng chỉ là công cụ nhân hình chiến đấu, cần bản thể khống chế, một khi bản thể chết cũng sẽ tiêu tan theo.

Nhưng những người pháp lực thông thiên kia, khi tách hạt giống linh hồn ra tái tạo cơ thể khác thì không thể, đó là một sinh mệnh độc lập, bản thể có bị hủy diệt, phân thân vẫn có thể dung hợp lại để khôi phục chân thân.

Thần Nam đã đoán được Thần Hi và Khải Sát Lâm đều là hạt giống linh hồn mà Vũ Hinh để lại, một được “gieo” trong thần ngọc, một trong sinh mệnh chi thụ.

Chỉ tiếc, Vũ Hinh không thể đợi đến ngày “hạt giống chín mùi”...

Coi như hắn đã đoán ra nhan quả bên trong, năm xưa Vũ Hinh trọng thương, để lại một hạt giống linh hồn tại cổ tinh linh bộ lạc nhưng bản thân không ở lại, các trưởng lão của bộ lạc chắc cũng không biết được chân tướng.

Đương nhiên hắn không tin nàng triệt để tịch diệt, bởi lúc xưa ở Thần Phong học viện hắn đã thấy hư không phá toái, xuất hiện một hình ảnh khổng lồ về nàng, chính hình ảnh đó ám hiệu cho hắn đến Tây phương tìm hiểu chân tướng.

Tuy Khải Sát Lâm và con rồng du côn hi vọng hắn nói ra những điều đoán được nhưng những việc đó, dù thế nào cũng không nói ra được, làm thế chắc chắn sẽ tổn thương đến Khải Sát Lâm.

Sau này sẽ phát triển thế nào, hắn không muốn đoán nữa, cứ để thuận theo tự nhiên, hắn yêu thương Vũ Hinh của vạn năm trước chứ không phải người giống nàng về ngoại hình còn tình cảm khác hẳn.

Bất quá hắn có cảm giác, sớm muộn gì cũng đến ngày gặp được Vũ Hinh chân chính, họ sẽ trùng phùng. Lúc đó Khải Sát Lâm sẽ ra sao? Lẽ nào phải tam vị nhất thể hợp nhất? Hắn thật sự không biết...

Khải Sát Lâm tuy là hạt giống linh hồn của Vũ Hinh nhưng là sinh mệnh trong tinh linh tộc, được thần thụ sinh ra, ít nhiều cũng có đặc tính của tinh linh, như mái tóc dài màu lục, tai hơi nhọn, nhưng như vậy lại tạo cho nàng một vẻ đẹp riêng.

Nàng là một dạng khác của tinh linh tộc, ít nhiều cũng mang trong mình tính cách nổi loạn, rõ ràng biết Vĩnh hằng thâm lâm vô cùng nguy hiểm nhưng bất chấp tộc quy mà tiến vào địa vực cấm kị.

Đương nhiên tu vi của nàng cực mạnh, do thiên hạ đệ nhất sinh mệnh chi thụ sinh ra, linh lực mạnh đến mức người ta không tưởng tượng nổi.

Nhưng tiến vào Vĩnh hằng thâm lâm rồi, nàng không hề có cơ hội thể hiện thực lực, bởi không đi cùng con đường với bọn Thần Nam. Vừa vào rừng, tựa hồ nàng nghe thấy một tiếng thở dài rồi bị người ta đột ngột kéo đến thế giới đẹp như tiên cảnh này.

Suốt một năm nay nàng miệt mài tìm lối ra khỏi tiên cảnh nhưng thủy chung vô dụng, bị nhốt chặt trong này.

Nghe nàng kể, Thần Nam không khỏi nhớ đến Hắc ám thần long, cũng bị người ta dùng đại pháp lực nhốt trong địa vực, quả thật vùng thiên địa này có một chúa tể.

“Cô nương bị khóa ở đây hơn một năm mà không tìm được lối ra?” Thần Nam nhíu mày, nếu thật vậy, sự tình phiền hạ rồi.

“Đúng, vùng thiên địa này cơ hồ vô biên.” Khải Sát Lâm lắc đầu.

“Vậy à, không có địa vực đặc thù nào sao?” Thần Nam hỏi.

“Có, cách đây không xa có một đại hiệp cốc, nhưng ở đó có một cỗ sức mạnh phong ấn cực mạnh, tu vi lục giai của ta cũng không mấy may lay động được, không biết được phía trong là gì.”

Nghe vậy, Thần Nam khẳng định: “Vấn đề nhất định ở đó, khẳng định đại hiệp cốc là một nơi quan trọng, chúng ta thoát được hay không phải bắt đầu từ đó.”

Gặp Khải Sát Lâm ở đây đã là bất ngờ, đội ngũ coi như thêm một người, được nàng dẫn lối, cả nhóm lao về phía đại hiệp cốc.

Khải Sát Lâm rất thích Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng, hình như mọi nữ tử đều thế.

Dọc đường rất thuận lợi, không hề nguy hiểm gì, đương nhiên vẫn là bên ngoài đại hiệp cốc.

“Đến rồi, là ở đây.” Khải Sát Lâm dừng lại đầu tiên.

Nhìn từ xa, tòa đại hiệp cốc phía trước chìm trong mây khói, mông mông lung lung, không nhìn rõ cảnh tượng bên trong. Không hiểu sao, vừa đến đây, tim Thần Nam đập nhanh, hẳn có cảm giác, tựa hồ sẽ xảy ra việc không tầm thường.

“À, Quang Minh đại thần côn trên cao, hóa ra ở đây có kết giới.” Long Bảo Bảo lắc lư bay lên đầu, thò chiếc trảo nhỏ xíu màu hoàng kim ra, dùng lực đẩy. Trên lối vào đại hiệp cốc có một tầng ánh sáng mờ mờ, tựa hồ một bức màn che phủ.

“Xem ta này...” Con rồng tham ăn nóng lòng thể hiện, đưa trảo vuốt chiếc sừng trên trán, lăm lăm: “Quang Minh đại thần côn, hiện tại trông vào ngươi.”

Từ lúc nó nuốt xá lợi tử Quang Minh thần, trên đầu có thêm chiếc sừng thứ ba, tại mười tám tầng địa ngục dưới thần điện của Quang Minh giáo hội, phát hiện chiếc sừng này có thể xuyên thấu sức mạnh kết giới.

Tiểu long lắc lắc thân mình béo ú rồi chúc đầu lao xuống.

Như nước động, lối vào đại hiệp cốc rẽ ra, từ kết giới truyền lại từng trận dao động, tiểu long đã tiến vào.

“A, bản lĩnh của tiểu long khả ái này hay thật.” Khải Sát Lâm hô lên kinh ngạc.

Long Bảo Bảo vừa khuất vào kết giới một chốc, vù một tiếng lao ngay ra, nhanh hơn lúc vào nhiều.

Con rồng tham ăn ra vẻ hoảng sợ cùng cực: “Trời ơi, bên trong quá đáng sợ, ta... cảm giác thấy nỗi sợ khủng khiếp, ta...ta rất sợ.”

Thấy nó như vậy, Thần Nam cũng kinh hãi, Long Bảo Bảo xưa nay vô cùng lớn mật, giờ cũng tỏ ra thế, đủ thấy bên trong không tốt lành gì.

Hắn lập tức yêu cầu Long Bảo Bảo đưa vào để xem có gì, tiểu long tuy bị dọa một phen nhưng vẫn thuận lợi đưa hắn đi qua kết giới.

Đại hiệp cốc khác hẳn vùng tiên cảnh lúc trước, ở đây vô cùng hoang lương, đáng sợ, loạn thạch và cỏ hoang đan nhau, có cả mấy bộ hài cốt, đương nhiên không phải của phạm nhân, mà phát ra kim quang lấp lánh hoặc thánh khiết chi quang, hiển nhiên là của thần linh.

Hơn nữa còn có sát khí xung thiên, mạnh như Thần Nam cũng thấy run rẩy, quan sát sơ bộ đã nhận ra đây là chốn đại hung.

Rất nhanh, Khải Sát Lâm, con rồng du côn, Tiểu Phượng Hoàng đều được Long Bảo Bảo đưa vào.

Tử Kim thần long gào lên: “Grào... ta...ta có lầm không? Ta hình như cảm ứng thấy long hoàng khí tức! Chả trách tiểu đệ đình lại sợ, là long hoàng chấn nhiếp long phách của chúng ta!”

“Long Hoàng?” Thần Nam tỉnh ngộ: “Quả nhiên Đại Long đạo ở đây.”

Hai người và ba con thần thú đứng ở lối vào đại hiệp cốc quan sát, đồng nhất quan điểm rằng kết giới không phải để ngăn người ngoài vào mà ngăn không cho sát khí tràn ra, chắc chắn người lập kết giới không muốn sát khí phá hỏng tiên cảnh tươi đẹp ngoài kia.

“Ta...hơi sợ.” Tiểu Phượng Hoàng khiếp đảm, Tiểu Bất Điểm này mới sinh chưa lâu, theo bọn Thần Nam đến giờ cũng coi là quá “ngoan cường” rồi.

Khải Sát Lâm rất thích nó, ôm vào lòng: “Đừng sợ, theo sát ta.”

Đối diện với thần linh hài cốt xuất hiện trong đại hiệp cốc, cả nhóm đều khản trương, cảm thận tiến vào sâu.

120. Chương 121 - Long Hoàng - Thanh Dao Trong Truyền Thuyết

Cứ thể đi tiếp hơn nửa tiếng sau, Long bảo bảo cùng con rồng du côn đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an. Hai con thần long đột nhiên trở dậy một cảm giác kinh sợ úy cù. Khi chúng nói ra cảm giác của mình, Thần Nam không kinh ngạc làm lại rất vui vẻ. Hắn biết rằng đã gần đến chỗ của Đại long đạo, có lẽ không lâu nữa sẽ có thể nhìn thấy kiện vũ khí là báu vật trong số côi bảo đó.

“Nhìn kia, ở phía trước có một tòa thành trì”. Tiểu Phượng Hoàng nằm trong lòng Sát Khải Lâm kêu lên

Ở phía chân trời, xuất hiện một tòa thành quy mô không lớn lắm. Phát hiện này làm cho bọn họ cảm thán, cái khe núi này thật quá rộng.

Cổ thành trầm tĩnh dị thường, thậm chí có vẻ im lặng đầy chết chóc

Bọn Thần Nam đứng từ xa quan sát một lúc lâu, phát hiện đó thật sự là một tòa thành chết, căn bản không có một bóng người ra vào. Đến gần, nhìn tường thành hoang phế, có thể thấy tòa cổ thành này đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tuế nguyệt rồi.

Bởi vì tường thành do kim cương nham thạch, hào xung vĩnh viễn không bị hủ hóa, còn cứng hơn cả kim loại, đã dần dần bị phong hóa, biểu hiện sự tang thương của thời gian.

Tiến vào trong thành, phong cách kiến trúc bên trong vô cùng cổ lão, căn bản không phân biệt được đó là tác phẩm của thời đại nào.

Nhưng vào bên trong thành, Tử kim thần long cùng Long bảo bảo trong long vô cùng bất an. Bọn Thần Nam từ từ tìm kiếm dọc đường. Trong một cổ thành không có dân cư, một bầu không khí chết chóc, mọi thứ đều biểu hiện vô cùng tà dị.

Tận đến lúc tiến vào quảng trường trung tâm của cổ thành, Tử kim thần long cùng Long bảo bảo đồng thời kinh sợ nói: “Ồ đó...”

Quảng trường không giống như những nơi khác, ở đây tuy không có người sống, nhưng lại có hơn trăm bộ hài cốt của thần long nằm rải rác. Ở một nơi nhỏ bé thế này, mà số hài cốt thần long còn nhiều hơn tất cả bọn họ đã nhìn thấy trước đây.

“Lẽ nào...Đại Long đao lại ở đây?”. Thần Nam có chút kích động, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Còn hai con thần long thì nói thế nào cũng không dám bước vào quảng trường nửa bước. Chỉ căng thẳng đứng từ xa quan sát.

Khải Sát Lâm, Tiểu Phượng Hoàng cùng Thần Nam tìm kiếm xung quanh, nhưng tìm kiếm hơn nửa giờ vẫn chưa phát hiện được gì.

Thần Nam bất lực nói: “Hay là lại ở dưới đất, lẽ nào chúng ta phải đào hết cả khu này lên? Nếu như vậy, có lẽ phải tốn một phen công phu”.

Nói xong, hần chần nắn đá một hòn đá dưới chân đi. Khối đá to bằng đầu người bắn ra xa rồi rơi xuống, phát xuất một tiếng va chạm với kim loại “keng”.

“A”

Thần Nam trợn mắt, hần thềm đoán xem có phải mình may mắn như thế không? Hần vội vàng chạy đến quan sát, chỉ là chạy đến chỗ khối đá rơi xuống, hần cảm thấy vô cùng tức giận. Ở đó có một nửa thanh đao rỉ sét sắp nát ra/

Bắt đầu tiến vào quảng trường, hần đã phát hiện ra. Thanh đao rỉ đó không chỉ còn có một nửa, mà mặt đao đã bị rỉ sét, thủng lỗ chỗ như một tấm lưới, sắt bị rỉ hình thành vô số các lỗ nhỏ, xuyên từ trước ra sau.

“Nếu như đây là Đại Long đao, có lẽ ta tùy tiện nhổ một bãi nước bọt cũng đều là thần khí”. Thần Nam bất lực than thở, đồng thời thuận chân đá cho thanh đao rỉ trên đất một cái.

Không ngờ không đá đi được, Thần Nam ồ lên một tiếng, cảm giác có chút kì quái. Hần lại đá thêm một đá, thanh đao rỉ đó không chút nhúc nhích.

“Không phải chứ? Thật là cổ quái” Thần Nam có chút không tin, cúi người xuống cầm thanh đao đó lên.

“A, đây là...” hần thực sự không dám tin vào sự thật bày ra trước mắt. Không ngờ hần không thể cầm được thanh đao đó lên, cái thanh đao mục sắp thành một tấm lưới, không ngờ vững như bàn thạch, không thể lay động được chút nào

Thần Nam biết mình đã nhìn lầm. Thanh đao rỉ rõ ràng rõ chịt này rất có khả năng chính là tuyệt thế hung khí Đại Long đao.

Hiển nhiên Khải Sát Lâm cùng Tiểu Phượng Hoàng đã phát hiện ra tình hình bên phía Thần Nam. Khi bọn họ thấy Thần Nam với sức mạnh lục giai mà không thể nhấc được thanh đao rỉ đó lên, lập tức hiểu ra rằng bọn họ đã tìm thấy Đại Long đao trong truyền thuyết.

Bất quá, thanh côi bảo danh chấn thiên cổ trong truyền thuyết, nhìn thật đáng thất vọng, không ngờ lại sắp rỉ nát ra.

Khải Sát Lâm cùng Tiểu Phượng Hoàng lần lượt thử, bọn họ cũng không lay động được thanh đao rỉ đó chút nào. Nếu như không biết thanh đao đó có khả năng là Đại Long đao trong truyền thuyết, bọn họ chắc muốn treo cổ lên cây tự tử. Một cao thủ lục giai lại không thể nào di chuyển được nửa thanh đao rỉ, nói ra thật là xấu hổ.

Cuối cùng, dưới tình huống hai lục giai cao thủ Thần Nam và Khải Sát Lâm hợp lực, mới có thể vất vả nâng thanh đao rỉ đó lên nửa thước

“Đây...thật là không ổn”. Không còn cách nào khác đành phải vất thanh đao xuống đất, Khải Sát Lâm nghi ngờ nói: “ Theo lí thuyết, nếu như thanh thần đao này đến chúng ta cũng không thể di chuyển, ít nhất trọng lượng của nó cũng phải mười vạn cân, mà nó lại chỉ to bằng bàn tay, mật độ thật không thể tưởng tượng. Mật đất chắc sẽ không thể nào chịu được, đáng nhẽ nó phải chìm xuống đất rồi mới đúng”.

Thần Nam nghĩ ngợi một hồi rồi thở dài nói: “Ta hiểu rồi, long đao có hồn, bởi vì lúc đầu ta khinh thị nó, không nghĩ nó là Đại Long đao trong truyền thuyết. Bây giờ nó thể hiện cho chúng ta thấy, thật đúng là cô bảo trong các vũ khí cô bảo. Cho dù là đã bị người ta phong ấn, hơn nữa còn bị chặt mất một nửa, dường như nó vẫn có thể huy động một bộ phận sức mạnh của nó”.

“Vậy phải làm sao” Tiểu Phượng Hoàng hỏi

Thần Nam cười khổ, cuối cùng bắt đầu nhận lỗi một phen trước mặt thanh đao rỉ đó, sau cùng lại cưỡng bách con rồng du côn và Long bảo bảo tiến vào, bắt chôn chúng du thuyết lão tổ tông của long tộc.

Nhưng, cuối cùng vẫn phải nhờ Khải Sát Lâm, Tử kim thần long, Long bảo bảo phối hợp dùng sức mạnh nâng thanh đao lên. Chỉ là, nếu như tứ đại cao thủ tiếp dụng giờ đao như thế mà đi thám hiểm, thật là chẳng ra gì nữa.

Không còn cách nào khác, Thần Nam đành khai mở nội thiên địa, bọn họ cùng dùng lực, đem thanh đao cùn đó tống vào nội thiên địa.

Nửa thanh đao rỉ vừa tiến nhập vào nội thiên địa, lập tức bạo phát một đạo quang mang lóa mắt, tiếp đó một tiếng rùng ngâm cực lớn, như sấm chớp điên cuồng nổi lên. Thần Nam, Khải Sát Lâm, Tử kim thần long, Long bảo bảo đều bị chấn động phun ra một ngụm máu tươi. Chỉ có Tiểu Phượng Hoàng ở bên ngoài nội thiên địa là bình yên vô dạng.

Vì Long hoàng trong truyền thuyết thật quá nhỏ mọn? Thần Nam vừa muốn mở miệng chửi, nhưng khi hắn vừa nhìn thấy bản thể của long đao, lập tức ngậm miệng lại.

Thanh đao rỉ đã hóa thành thân rồng, dài gần một cây số. Thanh long dài hơn nghìn mét, trên mình chẳng chít các hố máu tiến vào vùng hỗn độn. Nói chính xác là chỉ có nửa con, bởi vì con thanh long đó đã bị đứt đôi, chỉ còn nửa trên, không có nửa dưới. Hơn nữa nửa thân rồng đó máu me đầm đìa, vô số vết thương lớn xuyên qua cơ thể nó, xuyên từ trên xuống dưới, thật là đáng sợ không chịu nổi.

Nửa thân của con thanh long đó dài hơn ngàn mét, thân rồng đầy máu hư một dãy núi liên miên. Lúc này, thân thể khổng lồ của thanh long, đang không ngừng lẫn lộn ở trong vùng hỗn độn, cũng không biết đã phá vỡ bao nhiêu hỗn độn địa vực.

“Kẻ nào đã gây ra chuyện này? Đáng ghét! Dám làm Long hoàng đại nhân bị thương như thế này”. Tử kim thần long làm ra vẻ trung nghĩa lắm liệt.

Thanh long không ngừng quẫy đạp trong vùng hỗn độn, phát ra từng trận long gầm trầm muộn, dường như đang kìm nén nỗi đau đớn của nó.

Thần Nam vội vàng bay lên, đem toàn bộ nguyên anh quả, xá lợi quả, thiên sứ chi tâm trên đỉnh địa thần thụ hái xuống, sau đó nghiền nát, dùng lực tưới lên những vết thương khổng lồ của thanh long.

Cùng lúc, đỉnh địa thần thụ bỗng tự dao động, dưới những tiếng rì rào, một đạo lục quang lóa mắt, nhanh chóng hướng về thanh long, giúp nó trị liệu các vết thương.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, đỉnh địa thần thụ đã ngừng cung cấp lục sắc thần quang, thanh long khổng lồ ở vùng hỗn độn mới bình tĩnh trở lại. Tiếp đó, long thân đầm đìa máu từ từ hóa đá, cuối cùng nửa long thân máu thịt, đã biến thành đá xanh, vùng hỗn độn có thêm một dãy núi màu xanh.

Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm có chút không hiểu hỏi: “Ồ, đó là...”

Con rồng du côn nói: “Đó dường như là thuật hóa đá, giống như là tự phong ấn bản thân, giảm thiểu thống khổ của bản thân”.

“A, đó cũng đâu phải là biện pháp”. Khải Sát Lâm nói

Thần Nam nói: “Ta nghĩ chỉ khi tìm được nửa còn lại của Đại Long đao, nối lại với nhau mới có thể giải quyết triệt để nỗi thống khổ của nó. Dù sao nó cũng đã chịu khổ bao nhiêu năm, bây giờ tự phong ấn bản thân, tiếp tục nhẫn nại một đoạn thời gian, cũng không có gì đáng lo lắng. Ta nghĩ, hôm nay nó cảm ứng được chúng ta đến tìm, mới cố ý phát ra long hoàng khí tức, làm cho Long bảo bảo và con lươn kia cảm ứng

được sự tồn tại của nó. Nghĩ lại, nó tất có cảm ứng trong tương lai chúng ta có thể giúp nó tái hiện thân thể thực sự của nó”.

Khải Sắt Lâm gật đầu nói: “Uhm, có thể là như thế”.

Sau đó, bọn họ rời khỏi nội thiên địa.

Đứng trên quảng trường của cổ thành, Thần Nam quan sát bốn phía, ở đây rốt cục là chỗ nào? Không ngờ lại có hơn trăm bộ hài cốt thần long, hơn nữa Đại Long đao cũng ở đây, thực là kinh thể hãi tục.

Lợi dụng linh giác miễn duệ của Tử kim thần long và Long bảo bảo, bọn họ tiếp tục tìm kiếm cẩn thận toàn bộ quảng trường, sau đó là cả tòa thành trì, nhưng không phát hiện một chút khí tức nào của nửa thanh long đao kia. Rõ ràng nó không có ở đây.

121. Chương 122 - Thần Ma Mộ

Thần Nam vốn tưởng nữ tử trong Ngọc như ý sẽ yêu cầu hắn đưa cho nửa thanh long đao. Nhưng, hắn không ngờ từ trong ngọc như ý chỉ truyền ra một tiếng thở dài, sau đó không có chút phản ứng gì khác.

Hai người và ba thần thú cuối cùng rời khỏi tòa cổ thành đó, tiếp tục tiến về phía trước.

Từ khi Long đao bị thu vào nội thiên địa của Thần Nam, cảm giác kinh sợ của Long bảo bảo và Tử kim thần long biến mất, điều này chứng minh ở cái khe núi thần bí đó chỉ có nửa thanh long đao, còn nửa nữa thì không biết lưu lạc ở nơi nào.

Hành trình vẫn rất hoang lương, cảnh vật chủ yếu chỉ có loạn thạch và vài ngọn cỏ, thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài bộ hài cốt thần linh.

Bọn Thần Nam đi tiếp khoảng trăm dặm, một tòa kiến trúc ở phía xa xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Đến gần thì ra đó là một tòa thần điện do kim cương nham tạo thành, quy mô không lớn, chỉ có một gian đại điện cùng hai gian thiên điện.

Ở bên trong cũng không có vật gì đặc biệt, bên trong cổ lão thần điện vô cùng thông thoáng, dường như không có chỗ nào đáng để trú ngụ. Nhưng khi Thần Nam lưu ý những bài vị được thần điện cung phụng, một cảm giác kì quái dâng lên trong lòng hắn.

Trên các bài vị không hề có tượng thần nào, các bài vị chỉ khắc duy nhất một chữ lớn “Nhân”

Điều đó có ý nghĩa gì? Lẽ nào là không kính thần, không lễ ma, chỉ tôn bản thần Nhân (con người). Có lẽ đúng là ý đó, Thần Nam đoán như vậy. Nếu như đúng là như vậy, hắn phát hiện bản thân dường như tìm thấy một giả thiết...

Tiếp tục hành trình, cảnh vật trong khe núi thần bí dần dần trở nên sống động. Màu xanh dày hơn, thực vật càng ngày càng nhiều, nhưng trước sau vẫn không nhìn thấy một động vật nào.

Khi bọn Thần Nam đi tiếp khoảng hơn 300 dặm, liền bước vào một vùng như tiên cảnh. Hoa nở khắp nơi, cỏ xanh rì mặt đất, suối uốn lượn quanh quanh, một cảnh quan mê người.

Điều này khiến bọn họ nghi ngờ, có phải là đã ra khỏi cái khe núi thần bí đó rồi không, có phải đã đến một tiên cảnh ở bên ngoài.

Nhưng cho dù ở khu vực này cảnh đẹp rất nhiều, nhưng sát khí cường liệt trong không gian không giảm đi chút nào, làm cho người ta run sợ trong lòng. Từ điểm này khiến bọn Thần Nam minh bạch, bọn họ vẫn ở trong khe núi thần bí đó, chưa thoát ra được phạm vi bao phủ của kết giới đó.

Từ phía trước truyền đến một mùi hương hoa thơm ngát. Khi Thần Nam tìm ra nguồn gốc của hương hoa đó, mặt hắn ngậy ra, tim nhảy lên trong lồng ngực. Hắn nhìn thấy một loại thực vật hiếm gặp có ẩn tượng cực sâu trong lòng hắn - Tuyết phong thụ.

Những cây Tuyết phong thụ cao lớn, cành lá xanh tươi. Giữa những chiếc lá xanh điểm xuyết vô số những cánh hoa trắng, như những bông hoa tuyết giữa trời mùa hạ nóng nực.

Thần Nam không hiểu làm sao ở địa phương này lại có loại cây này, bởi vì hắn chỉ nhìn thấy loại thực vật này ở một địa phương rất đặc thù ở bên ngoài, đó chính là Thần Ma Lăng Viên.

Những cây Tuyết phong thụ cao lớn, chỉ có Thần Ma Lăng Viên mới có, tương truyền là do linh khí của thần ma đã chết hóa thành? Lẽ nào bởi vì cũng có quá nhiều thần linh chết ở đây, nên mới có thể sinh ra loại thực vật đặc thù này? Trong lòng Thần Nam tràn đầy nghi hoặc.

“Oa, hoa đẹp quá” Khải Sát Lâm cảm thán.

Thần Nam thầm nhủ. Nếu như nàng biết được lai lịch của những đóa tuyết phong hoa đó, thì nàng có còn thốt lên như thế không

Cứ như thế đi tiếp khoảng 3 dặm, hai bên đường toàn là những cây tuyết phong thụ cao lớn. Đến cuối cùng, hắn nhìn thấy từng hàng, từng dãy....

...

...

Xuyên qua những cây tuyết phong thụ cao lớn ở bên ngoài, đập vào mắt Thần Nam làm một cảnh tượng làm hắn chấn kinh đến cực điểm, từng nắm từng nắm, từng hàng từng hàng bia mộ bày ra trước mắt.

Những phần mộ bày thành từng khoảng, vô cùng bắt mắt.

Quan trọng nhất là, đó không phải là những phần mộ bình thường.

Lúc này, thánh khiết quang huy chiếu sáng từng tắc đất tại nghĩa địa này. Ở đây có thiên sứ tám cánh múa lượn, có chủ thần tay cầm hoàng kim thánh kiếm lẫm lẫm du...

Không nghi ngờ gì, tất cả đều là ảo tượng của các cổ lão thần ma của tây phương, do cường đại thần niệm bắt diệt của cổ thần ma ảo hóa thành hư ảnh.

“vì sao? Vì sao ở đây lại cũng có một tòa thần ma lăng viên?”. Thần Nam bàng hoàng tự hỏi, cảnh tượng trước mặt làm hắn vô cùng chấn động, làm cho hắn ớn lạnh ước chừng một đầu mối quan trọng, hắn khổ sở suy nghĩ.

“Nga, quang minh đại thần còn...có lẽ đã sớm tới đây uống trà rồi”. Cặp mắt to tròn của Long bảo bảo tràn đầy kinh ngạc, nó cẩn thận giới bị, cẩn thận xem xét Thần ma lăng viên.

“Ái dà, ở đây vì sao lại có nhiều mộ phần vậy, bọn họ...bọn họ đều là quỷ hồn à? Có cần ta phóng hỏa tiêu diệt bọn chúng không?” Tiểu Phượng Hoàng sợ hãi hét lên.

Thần Nam vội vàng bắt lấy Tiểu bát điểm, nếu như để nó bay lên phóng ra vài ngọn thần hỏa, chỉ có trời mới biết sẽ động phải cái gì nữa?”.

Tử kim thần long trợn mắt há mồm nhìn đám thần ma mộ bày thành từng khoảng, chiếc đầu rồng to lớn đảo qua đảo lại chóng mặt, nó lẩm bẩm nói:“Làm sao có thể? Ở đây làm sao lại có nhiều thần ma mộ đến vậy?”.

Khải Sát Lâm cũng vô cùng chấn kinh nói: Ta từng nghe có người nói, tòa Thần ma lăng viên ở Đông phương, không chỉ mai táng Đông phương tiên thần của thời kì viễn cổ, mà còn có cả Tây phương thần ma của thời kì đó. Vì sao ở đây cũng lại có một tòa Thần ma lăng viên? Xem ra quy mô không nhỏ hơn so với Đông phương Thần ma lăng viên trong truyền thuyết. Đó...thật là không thể tưởng tượng nổi, một khu thần ma mộ khổng lồ không ngờ lại ẩn tàng ở đây.

Thần Nam còn có nhiều nghi vấn hơn tất cả mọi người, bởi vì hắn vốn hồi sinh từ Thần ma lăng viên, trước giờ vẫn nỗ lực tìm hiểu bí ẩn ở bên trong. Bây giờ hắn lại phát hiện ra một địa phương giống như thế, trong lòng sớm đã cuộn sóng.

Bình tĩnh, bây giờ cần phải bình tĩnh, hấn tự đề tỉnh bản thân như thế. Đồng thời hấn cũng trịnh trọng cảnh báo Khải Sắt Lâm với con rồng du côn, tạm thời không được tiến lại quá gần đám mộ đó, trước tiên quan sát từ xa một lúc.

Hai người và ba thần thứ im lặng đứng nhìn những ảo tượng của thần ma đó, đều có một cảm giác mơ hồ. Làm sao cũng không tưởng tìm kiếm đến đây, lại có thể nhìn thấy một cảnh tượng chấn động đến như thế

Nửa giờ sai, bọn Thần Nam mới từ từ tiến về phía trước, tiến đến gần khu thần ma mộ cẩn thận quan sát.

Những bia mộ bằng kim cương nham đó sớm đã bị phong hóa, hầu hết đều tàn phá vô cùng, cũng có không ít một phần chỉ còn nửa mộ bia cắm trên đất.

Kim cương nham vốn được xưng là vạn niên bất hủ đều đã bị rửa nát, không biết Thần ma lăng viên này đã tồn tại bao lâu rồi.

Đến gần khu mộ, Thần Nam cảm giác tim mình đập loạn lên, trên những bia mộ còn nguyên vẹn, không ngờ lại là những con chữ phương đông cổ lão. Cho dù hấn là người của vạn năm trước cũng không hiểu những văn tự đó, đó dường như là những văn tự của một thời đại còn xa xưa hơn.

122. Chương 123 - Thần Ma Bái Tướng

Việc hấn chấn kinh đến vậy có thể hiểu được. Trong quá khứ xa xôi, lại có một người đông thổ, vì tây phương thần ma chết tại nơi đây, thiết lập một tòa Thần ma lăng viên.

Đó là việc xảy ra trước khi hấn xuất sinh rất lâu. Thời kì đó Đông Tây đại lục vẫn còn chưa hợp lại làm 1.

Vì sao có người cần kiến tạo Thần ma lăng viên, rốt cục người đó có mục đích gì? Hai tòa Thần ma lăng viên ở Đông và Tây phương có mối liên hệ tất yếu gì với nhau không.

Thần Nam vẫn nghĩ rằng, Thần ma lăng viên của đông phương, do một hoặc vài vị pháp lực thông thiên xếp đặt. Nếu như đúng là như vậy, thì thật là đáng sợ. Bởi vì vào niên đại còn sớm hơn đó, ở đây cũng đã có một người sớm bố trí một bố cục ở đây.

Kiến tạo Thần ma lăng viên có thể đem lại cái gì cho người bố cục ra nó?

Thần Nam liên tưởng đến bản thân mình, hấn ngoại trừ sống lại từ Thần ma lăng viên, bên trong còn có hai quang cầu ẩn hàm thần ma lực. Quang cầu đen trắng đó từng làm cho vô danh thần ma cảm thấy sợ hãi, đã từng dễ dàng thôn phệ Tây phương Minh thần.

Hấn vẫn còn nhớ rõ những lời mà Minh thần thốt lên trước khi chết: “Thần ma lăng viên, chúng thần tề tụ, đồ tác giá y”.

Đó cuối cùng là thành toàn cho ai đây? Rõ ràng là cho người bố cục

Thần Nam có chút sợ hãi. Hấn hoài nghi có người lợi dụng cơ thể hấn, nuôi dưỡng quang cầu hai màu đó, cuối cùng hai quang cầu ẩn chứa thần ma lực sớm muộn cũng bị người ta thu hồi, đến lúc đó hấn không đảm bảo sẽ không bị hạ độc thủ.

Nghĩ đến mỗi lần lưỡng sắc quang cầu xuất hiện, đều cùng nhau quay tròn, hình thành một thái cực đồ, Thần Nam đột nhiên liên tưởng đến thái cực đồ to lớn xuất hiện trong luân hồi tri.

Cái thái cực đồ khổng lồ đó không phải cũng hình thành như vậy sao? Nhìn thấy một tòa Thần ma lăng viên còn lâu đời hơn trước mặt, Thần Nam cảm thấy rất có khả năng đó.

Hai cái thái cực đồ to nhỏ, lúc đó từng đối chọi cùng nhau, dường như có một mối liên hệ vi diệu nào đó. Điều này càng làm hấn đem đông tây phương Thần ma lăng viên hoàn toàn liên hệ với nhau

Chỉ là chủ thể giả ở đây dường như cường đại hơn. Hoàng Tuyền, Nại Hà kiều, Huyết hải, Tử vực, Luân hồi môn...đã bị phát hiện, bao nhiêu công trình lớn như thế, mà vẫn chưa từng bị phát hiện.

Khải Sát Lâm và ba con thần thú cũng cũng đang quan sát những ảo tượng đó. Bọn họ đang kết hợp các truyền thuyết lâu đời, đoán xem hư ảnh đó rốt cục là vị chủ thần nào.

Thần Nam từ từ rời khỏi, hẩn cần một mình yên tĩnh suy nghĩ một lúc

Vô tình, hẩn tiến vào nơi sâu nhất của rừng tuyết phong, đột nhiên hẩn ngẩng đầu lên. Hẩn chợt phát hiện ở phía trước có ba gian nhà cỏ, máu trong người hẩn đột ngột chảy mạnh lên

Cảm ứng thấy trong ba gian nhà cỏ đó không có chút sinh mệnh ba động nào. Thần Nam từ từ bước tới trước, đến trước mặt ba gian nhà cỏ đó, nhẹ nhàng đẩy cửa. Bên trong bày biện rất đơn giản, chỉ có một giường, một bàn, một ghế một thạch đài (đài bằng đá), còn lại không có vật gì khác nữa.

Có thể thấy, chủ nhân đã rời đây một khoảng thời gian rồi, bởi vì bên mặt bàn có một lớp bụi phủ dày

Nhà cỏ, tuyệt không kiên cố giống với cổ thành hay thần điện được làm bằng kim cương nham. Nó không thể tồn tại lâu được. Xem ra chủ nhân của nó vài năm trước còn cư ngụ tại đây.

Ở đây rất gần Thần ma lăng viên, còn liên quan đến thân phận của chủ nhân nơi đây, rất dễ dàng đoán được đó là người cùng nhóm với bố cục nhân, có thể chính là người đó, hoặc là người được hẩn phái tới coi mộ. Bởi vì người thường không thể dễ dàng tiến vào thế giới kì dị này, chứ đừng nói tới cư ngụ ở nơi đây.

Nghĩ đến người trông mộ, Thần Nam đột nhiên nhớ lại lúc hẩn hồi sinh từ Thần ma lăng viên, nhìn thấy thủ mộ lão nhân. Lúc đó hẩn không nghĩ nhiều, hiện giờ nghĩ lại có lẽ lão nhân đó cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Chỉ là, bất luận thế nào, khi mà thực lực của hẩn chưa đủ mạnh, hẩn không muốn kiểm chứng, hẩn không thể mạo hiểm.

Đột nhiên, Thần Nam phát hiện thạch đài trong phòng có hai hàng chạm khắc, hẩn không kìm được chăm chú quan sát.

Cái thạch đài này hình dạng quái dị, rất giống với bái tướng đài. Trên mặt khắc hai hàng chữ chấn động người xem: ức vạn sinh linh vi binh, bách vạn thần ma vi tướng (nghìn vạn sinh linh làm binh lính, trăm vạn thần ma làm tướng).

Thần Nam thầm kinh dị, lẽ nào cái thạch đài này có cái gì đó cổ quái? Hẩn nhẹ nhàng sờ vào, thạch đài đột nhiên kịch liệt chấn động, sau đó nhanh chóng biến lớn, trong lúc Thần Nam còn chưa kịp có phản ứng, bỗng không hiểu tại sao mình đã đứng bên trên thạch đài rồi.

“Oành”

Căn phòng cỏ bị phát nát, thạch đài trong chớp mắt bay vụt lên, mặt đài hóa thành chu vi trăm trượng. Thạch đài mang theo Thần Nam nhanh chóng lao lên không trung, thạch đài nhỏ lúc này thực sự hóa thành Bái tướng đài. Một cỗ lực lượng khủng khiếp khó tưởng tượng đột nhiên bạo phát, toàn bộ khoảng trời đất rung động.

Thần ma lăng viên bên dưới bắt đầu kịch liệt chấn động, từng ngôi mộ bắt đầu sụp xuống, từng đôi thủ chưởng xuyên qua đất trời lên.

Cùng lúc, các địa phương khác nhau ở trên Thiên Nguyên đại lục đều phát sinh những chuyện kì dị

Tây phương, Thập bát tầng địa ngục ở bên dưới thần điện tổng bộ của quang minh giáo hội tây phương kịch liệt chấn động, tiếng ma gào vang đến tận trời.

Một thần chức nhân viên kinh hoàng thất thanh, trực tiếp tiến vào đại điện của giáo hoàng, hô lớn: “Giáo hoàng đại nhân, không ổn rồi, thập bát tầng địa ngục đại loạn, các ác ma bị phong ấn có khả năng...sắp thoát ra rồi!”

Giáo hoàng nhắm mắt, trầm giọng nói: “Việc này ta không ngăn cản nổi, nếu như bọn chúng thực sự thoát ra, có lẽ là ý trời...” sau đó lão không nói gì, xua tay cho viên thần chức đang muốn nói nhưng không dám lui xuống.

Bên trong đại diện, giáo hoàng thở dài một tiếng, tự nhủ: "Thiên sứ liên tục hạ giới, mưu đồ bất chính. Chư thần thiên giới, không ngờ lại có rất nhiều người lo sợ lão quang minh thần sống lại. Tất cả mọi thứ trong tương lai không biết sẽ tạo thành sát nghiệt như thế nào. Hiện tại...vĩnh hằng sâm lâm cũng khó bảo toàn trầm tịch, đại loạn có lẽ không còn xa nữa.

Vào lúc tây phương phát sinh dị loạn, Đông phương ở rất ra cũng đồng dạng không yên ổn.

Bên trong Đồ gia huyền giới, đầu lâu của thiên ma phát ra một tiếng hét thê lương.

Bên trong Lí gia huyền giới, Phong ma phát ra một tiếng hét bất cam chấn động trời đất.

Đạm Đài cổ thánh địa, ác ma bị phong ấn, bắt đầu không ngừng công kích phong ấn, tiếng la hét chấn động màng nhĩ.

Đông phương Thần ma lăng viên rung động không ngớt. Vào lúc các phần mộ muốn nổ tung, lão nhân trông mộ thần bí, một cước đạp xuống giữa lăng viên, lăng viên chớp mắt khôi phục bình tĩnh.

Lão nhân nhìn vọng về Tây phương, tự nói với bản thân: "Bái tướng đài.."

123. Chương 124 - Loạn

Bái tướng đài đã mở rộng ra đến chu vi trăm trượng, một cỗ năng lượng bàng bạc vô cùng mạnh mẽ bành trướng ra ngoài, áp lực khổng lồ giống như cả bầu trời ép xuống mặt đất, toàn bộ khoảng thể giới dường như lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

Bầu trời một màu u ám, hắc sắc ma khí vô cùng vô tận, từ từ bao phủ cả bầu trời, ánh mặt trời sắp biến mất, dường như ma chủ muốn xua quân chiếm đóng nhân gian.

Cả thể giới đó dường như biến thành một thể giới chết, sinh khí từ từ biến mất, tử vong khí tức bao trùm, lan tỏa đến từng góc ngách của không gian.

Nhưng, khi cả khoảng không gian đó hoàn toàn chìm trong bóng tối vô tận, khi tử khí trao trùm trời đất, một đạo quang hoa bảy màu đột nhiên bùng sáng lên giữa bóng tối, từ trên cao, bái tướng đài phát ra một đạo quang hoa rực rỡ lóa mắt. Khi rơi vào cảnh giới cuối cùng của tử vong, tử vong khí tức từ bái tướng đài từ từ yếu đi, nó từ từ sinh ra từng đợt sinh mệnh khí tức.

Tử cực thành sinh.

Quang hoa rực rỡ, giống như thiểm điện, từ từ khai phá cả khoảng không hắc ám. Bái tướng đài rộng trăm trượng và Thần Nam đứng trên đó, đều bạo phát ngàn vạn đạo hào quang, soi sáng cả phiên đại địa.

Tử khí vẫn còn bao phủ, nhưng sinh khí đã cuộn cuộn sinh ra, mạnh mẽ lan tỏa, muốn bao phủ lên từng góc ngách nhỏ nhất ở đó

Sinh tử cân bằng

Tử cực đến sinh, sinh cực đến tử, sinh tử luân hồi, một sự cân bằng vi diệu.

Bái tướng đài phát tán hào quang rực rỡ, đồng thời bên ngoài cũng bao phủ một lớp ma khí dày đặc. Thần Nam im lặng đứng bất động trên đài cao, giống như một bức tượng được điêu khắc bằng kim cương nham, giống như là đã tồn tại từ thời viễn cổ vậy.

Lúc này bản thân hắn cũng không rõ, vì sao tâm cảnh của hắn lại bình tĩnh như vậy, những cảm giác kinh ngạc, hoài nghi trước đó được giải trừ hết. Bây giờ hắn thật bình yên, dường như phát hiện ra rằng bản thân hắn cần phải xuất hiện tại nơi đây. Dường như ngàn vạn năm trước hắn đã từng đứng tại đây.

Đột nhiên, bái tướng đài chợt động.

Nó mang theo Thần Nam di chuyển trên không đến phía trên Thần ma lăng viên, bên dưới là vô số thần ma mộ.

Đồng thời, các nắm mồ thần ma cũng đang đại loạn.

Vừa rồi, thần ma mộ xếp thành hàng đã sụp xuống, giữa các mộ phần xuất hiện những bàn tay trắng toát, hoặc những bộ xương âm u, chỉ là tất cả đều diễn ra trong im lặng, không có một chút âm thanh nào.

Nhưng vào lúc bái tướng dài đem theo Thần Nam bay đến phía trên Thần ma lăng viên, dần dần hạ xuống, toàn bộ các ngôi thần ma mộ bỗng sôi lên.

Từng tiếng gầm lớn truyền ra từ những ngôi mộ lâu đời, tiếng thần hồng đáng sợ, tiếng ma khóc, dường như muốn xuyên qua trời đất, vang vọng tới tam giới lục đạo

“hồng.....”

“hồng.....”.....

“oanh long long.....”

Những bia mộ xếp thành hàng bị đổ xuống, mỗi ngôi mộ đều rung chuyển kịch liệt, các ác quỷ bị nhốt trong địa ngục dường như muốn thoát khỏi tù đầy, mặt đất rung lên ầm ầm, không ngừng chấn động. Các thần ma đã chết, những hồn phách chôn dưới đất dường như sắp thoát ra. Cả Thần ma lăng viên huyền ảo ảm ỉ

Khí tức sinh tử, thần ma chi khí, vô cùng vô tận, lan tỏa mạnh mẽ, nhanh chóng bao phủ từng góc ngách của khoảng trời đất đó

Tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm ngây cả người, dung nhan tuyệt mỹ trắng bệch ra, đôi mắt linh động chăm chú nhìn Thần ma lăng viên, đồng thời có chút chấn kinh không ngừng quan sát Thần Nam ở trên không. Nàng thật không hiểu, trước mắt xảy ra những cảnh tượng khủng bố như vậy, nàng chưa bao giờ nghĩ đến, thần ma đã chết hàng ngàn năm, làm sao lại có thể phát sinh động loạn thế này? Lẽ nào bọn họ muốn sống lại? Điều đó chẳng phải sẽ làm cho thiên hạ đại loạn hay sao?”

Long bảo bảo chớp chớp mắt, tiểu quỷ còn đang nghĩ mình hoa mắt, dùng đôi mắt nhỏ màu hoàng kim dụi dụi mắt, sau đó lăm bầm như người bị mộng du: “Quang minh đại thần còn tại thượng, ngẫu mê đầu phát tại thượng! Rốt cục là có chuyện gì..cái thế giới này...thật là điên rồ. Những lão quái vật đã chết này chẳng lẽ lại muốn hồi sinh? Ta không tin, lẽ nào các người định mang theo oán niệm vô tận sống lại? Ta dùng thân phận chí tôn của Đại đức đại uy bảo bảo thiên long yêu cầu lão quỷ các người mau chóng trở lại an tĩnh...”

Con rồng du côn vốn thích ăn nói linh tinh, lúc này cũng đột nhiên yên lặng, sắc mặt nghiêm trọng, hóa thành hình người đầu rồng, một mặt quan sát Thần Nam ở trên cao, một mặt trầm trọng quan sát từng ngôi thần ma mộ sụp đổ.

Tiểu Phượng Hoàng bị dọa đến chết khiếp, đầu xuống đầu Tử kim thần long, run rẩy nói: “ngẫu mê đầu phát, ta chết mất...ta sợ

Trên những ngôi thần ma ma, vô số những bàn tay khua động, có cái máu thịt mơ hồ (tức là đã rửa ra, thịt vẫn bám trên xương), có cái còn trơ xương trắng, đập dờn như những cơn sóng, nhưng không có một thân ma thì thể nào nhảy ra khỏi mộ, mà đang giãy giụa, dường như có một sức mạnh khó có thể tưởng tượng đang cầm cố bọn chúng, làm bọn chúng không thể thoát ra được các ngôi mộ.

”Bùm:

Một tấm bia mộ cao lớn cuối cùng cũng sụp xuống, phần mộ bên dưới cũng đã vỡ tung, một tiếng kêu hồng vang khắp trời đất, chấn động màng nhĩ vang lên, một thân hình cao lớn nhanh chóng thoát ra khỏi phần mộ.

Đó là một viên cổ đại thần có mười hai cánh trắng tinh, thân hình cao lớn như núi, phát ra một cỗ khí tức cường hoành rộng lớn như đại dương.

Mái tóc dài màu vàng dưới ánh dương quang phát ra ánh sáng rực rỡ, nhưng khuôn mặt bên dưới mái tóc thì vô cùng đáng sợ. Nửa khuôn mặt máu me be bét, lộ ra xương và răng trắng ớn. Nửa mặt bên kia da thịt còn nguyên vẹn, nhưng trắng bệch ra, phát ra từng trận tử khí, cặp mắt cũng trắng dã, bất động, không có chút sinh khí nào

Trước ngực lão là năm cái lỗ, xuyên từ trước ra đằng sau, nhìn qua mấy cái động này có thể thấy một trái tim vỡ nát treo trên lồng ngực, sớm đã ngừng đập

Viễn cổ thần không ngờ lại bị chết như thế. Không ngờ lão lại bị người ta tiêu diệt như thế. Một đòn trí mệnh, có thể tượng tượng hung thủ phải có pháp lực vô biên, tuyệt đối là một kẻ thông thiên triệt địa.

Viễn cổ thần linh cao lớn đó, phát ra uy thế vô tận, lão ngẩng đầu nhìn bái tướng đài trên cao, có chút do dự, muốn quỳ xuống bái lạy, nhưng lại có vẻ phi thường bất cam, cuối cùng lao lên, cất lên một tiếng gầm ghê rợn, sau đó bay lên không lao thẳng về phía Thần Nam.

Chính lúc này, hai hàng đại tự đỏ như máu nhìn ghê của người trên Bái tướng đài đột nhiên hiện lên giữa không trung.

“Triệu vạn sinh linh làm binh lính, trăm vạn thần ma làm tướng”

Hai câu đó hiện lên giữa không trung, cuối cùng giao thành hình chữ X, phát ra huyết quang vô tận

Viễn cổ thần linh đầu tiên từ thần mộ cổ lão thoát ra, bị hai hàng đại tự đỏ rực như máu giao nhau, ép xuống bên dưới

“Oành”

Một tiếng nổ vang lên, viễn cổ đại thần tan thành khói bụi, dưới hai hàng đại tự đỏ rực như máu, nửa điểm cũng không còn...

124. Chương 125 - Nửa Con Éch

“Vô lượng..cái gì đó Phật Phật Phật” con rồng du côn lú của lưỡi, hai mắt trợn trừng lên như muốn lòi ra ngoài, nhìn chăm chăm vào Bái tướng đài, lắp bắp nói: “Đó là cái quái quỷ gì vậy...đáng chết...làm cho ta phát sợ lên được”.

Tiểu Phượng Hoàng sợ đến nỗi run lấy bầy, đã sớm chui vào trong lòng Khải Sát Lâm, thấp giọng nói: “Khủng khiếp quá!, đáng sợ quá”.

Long bảo bảo trợn mắt há hốc mồm, cặp mắt cũng nhìn chăm chăm vào Bái tướng đài, sao đó mơ hồ nói: “Đáng sợ thật, khí tức quen thuộc quá!, dường như ta đã gặp ở đâu rồi thì phải, thật là kì quái...”

Ở trên cao, hai dòng đại tự đỏ rực như máu vẫn đan chéo nhau, lấp lánh giữa không trung

“Triệu vạn sinh linh làm binh lính, trăm vạn thần ma làm tướng”

Hai hàng chữ màu máu vô cùng bắt mắt, vô cùng chấn nhiếp lòng người.

Thần Nam khó tiếp tục giữ bình tĩnh, trong lòng bắt đầu nổi sóng.

“Không thể tưởng tượng được, rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Nguồn gốc của Bái tướng đài rốt cục là loại khí vật gì? Không ngờ nó có thể làm cho một viễn cổ thần linh 12 cánh tan thành mây khói, vì sao nó lại có sức mạnh cường hoành khủng khiếp đến như vậy?”. Trong lòng Thần Nam tràn đầy nghi vấn, nhìn Thần ma lăng viên bên dưới, cánh tay hua hua trên các ngôi mộ ” vì sao các thi thể thần ma đã chết đều có những biến động kì dị? Bọn họ sớm đã mất đi sinh mệnh, lẽ nào bọn họ còn có thể hồi sinh? Rõ ràng là không hề có chút sinh mệnh dao động, làm sao có thể giãy giụa, muốn thoát ra khỏi các ngôi mộ? Lẽ nào có người đang triệu hoán bọn họ?”.

Grào...

Grào..

Bên trong Thần ma lăng viên, các viễn cổ thần ma mai táng trong các mộ phần, dường như cảm giác được sự tan biến của viễn cổ thần linh 12 cánh, đồng loạt phát ra những tiếng la hét vang trời

Những hàng mộ rung động càng kịch liệt, dường như các thi thể của viễn cổ thần ma tại đây sắp phá đất xông ra.

Ở trên cao, hai hàng đại tự đỏ rực máu tươi càng ngày càng rực rỡ, cuối cùng điểm gia nhau của hai hàng chữ, từ từ áp xuống Thần ma lăng viên, nó phát ra một cổ đại lực khủng khiếp khó có thể tưởng tượng, như biển lớn, như non cao, điên cuồng áp xuống bên dưới.

Khải Sát Lâm và bọn Long bảo bảo như những chiếc lá giữa cuồng phong, bị cuốn vèo ra bên ngoài Thần ma lăng viên, sức mạnh lan tỏa cuốn theo làm bọn họ liêu xiêu dập dờn bay đi. Đến tận khi bọn họ bị cuốn ra ngoài gần 10 dặm mới rơi xuống đất. Lúc này bọn họ đã cách xa Thần ma lăng viên, chỉ có thể phi lên cao quan sát Thần ma lăng viên từ xa.

Những viễn cổ thần ma đã chết không hiểu vì sao xuất hiện những biến động dị thường, khi mà rất nhiều thần ma muốn thoát ra khỏi phần mộ, hai hàng đại tự màu máu đan chéo nhau đã áp xuống Thần ma lăng viên, huyết quang vô tận xông lên tận trời, triệt để bao phủ toàn bộ Thần ma lăng viên.

Từng ngôi mộ đã sụp xuống rung lên kịch liệt, từng đôi thần thủ, hoặc cốt trảo múa lượn, những tiếng hú hét càng đỉnh tại nhứt óc, nhưng không còn một thi thể thần ma nào có thể thoát lên khỏi mặt đất. Một cổ lực lượng như đại dương cắm cổ trong khu vực Thần ma lăng viên, ngăn cản những dị động của những thần ma đã chết.

“Rốt cục là có chuyện gì?”. Nhìn cảnh tượng kì dị bên dưới, Thần Nam hoàn toàn mơ hồ, hôm nay hàng loạt những cảnh tượng chấn hám dường như biểu hiện một cái gì đó đối với hắn. Dường như các loại bí mật đồng trời từ trước đến giờ sắp hiện ra, nhưng đến hiện tại hắn vẫn cảm thấy không bắt được một chút manh mối nào.

Những thần ma đã chết đang gào thét, Bái tướng đài—i thần bí đang phát ra hào quang vạn tượng, tất cả mọi thứ đều đang diễn ra bên trong Thần ma lăng viên.

Hồi sinh từ trong thần mộ, rồi lại đến một Thần ma lăng viên thần bí từ thời viễn cổ, từ điểm đầu tới điểm kết thúc, hay là quay về điểm khởi đầu.

Khoảng khắc vĩnh hằng.

Đột nhiên, Thần Nam không hiểu vì sao, chợt xuất hiện một cảm giác, thời gian chính đang nhanh chóng trôi đi bên cạnh hắn, dường như hắn đột phá qua hạn chế của thời gian và không gian, hắn cảm giác bản thân dường như xuyên qua thời kì thái cổ hồng hoang, dường như trở về trong hỗn độn

Khu Thần ma lăng viên cổ lão truyền ra những ba động vô cùng kì dị, chúng thần nộ hống, chúng ma gào thét, những nỗi tuyệt vọng của thần linh trước khi chết, dường như từ vạn năm trước xuyên qua thời gian không gian hiển hiện tại đây. Ngay tiếp theo, những tình tự dao động của viễn cổ thần ma thoát ra khỏi khoảng thế giới thần bí đó, lan tỏa tới từng góc ngách trên Thiên Nguyên đại lục.

Lúc này, tại các huyền giới trên Thiên Nguyên đại lục, những lão tiên bối có thực lực siêu tuyệt, dường như đều cảm ứng được một nỗi bi thương cực lớn, dường như những người đó đều bị nỗi bi thương đó bao phủ, cảm nhiễm, những cường giả đó trong lòng tràn đầy một nỗi tuyệt vọng.

Trước ngực Thần Nam, ngọc như ý lâu rồi không có động tĩnh, đột nhiên nóng lên, sau đó từ bên trong truyền ra một tiếng thở dài du dương, dường như là từ xa xưa vọng lại

“Thần đã chết, ma đã diệt...”

Đồng thời, phía đông của Thiên Nguyên đại lục, lão nhân giữ mộ của Thần ma lăng viên lặng lẽ vọng nhìn tây phương tự nói: “Trời ta tan, đất đã nát...”

Toàn bộ Thiên Nguyên đại lục rung chuyển, những người cảm nhận rõ nhất điều này là các thần chức nhân viên của Quang minh thần điện tây phương. Mười tám tầng địa ngục vốn đã hỗn loạn, trong đó, tầng địa ngục thứ 10 càng hỗn loạn bất kham. Ở đó phong ấn một đại lão yêu của Đông thổ, năm đó vì bị đánh giá sai thực lực, bị phong ấn nhiều hơn một tầng, hiện giờ bắt đầu làm loạn.

“Ôp”

Một tiếng ếch kêu vang dội xuyên qua mặt đất, ở giữa tầng địa ngục thứ 10, một núi thịt khổng lồ run rẩy mãnh liệt, bắt đầu điên cuồng công kích phong ấn thần thánh của tầng địa ngục đó.

Tòa núi thịt đó cao khoảng 20 trượng, máu me be bét, đó là một con thanh oa (ếch xanh) khổng lồ, nhưng dường như bị người ta chém làm đôi, bởi vì nó chỉ còn có một nửa thân thể, cả cái đầu cũng thế, bên trên chỉ còn nửa cái đầu ếch và một cái mắt thô lỗ. Vết thương kéo dài nửa người bê bết máu, dường như là vừa mới bị chặt đứt đôi xong. Nhưng sự thật thì đó là một vết thương đã nghìn năm nay

Con ếch xanh khổng lồ nhìn vô cùng đáng sợ, tiếng gầm của nó mang đầy cừu hận: "Ta muốn nhìn thấy ánh mặt trời, ộp ộp..."

Từng đạo từng đạo hắc sắc thiểm điện, không ngừng phun ra từ mồm nó, tấn công phong ấn thần thánh của tầng địa ngục đó.

Đồng thời, trong Côn Lôn sơn, yêu tộc thánh địa của đông phương, Ma Oa, một trong bốn đại yêu ma trong huyền giới đột nhiên mở mắt, phát ra hai luồng kim quang đáng sợ, lão mở cửa bước ra khỏi tịnh thất nói: "Trả lại kim thân cho ta, ta đợi ngày này đã lâu rồi".

"Ma Oa, lão đừng có manh động", Đoan Mộc, một trong bốn đại yêu ma trong huyền giới đột nhiên xuất hiện gần đó: "Ta biết lão muốn đến thập bát tầng địa ngục của Tây phương, nhưng người vạn lần không thể lỗ mãng. Thập bát tầng địa ngục không phải chỉ đơn giản như là người tưởng tượng, đừng quên ngàn năm trước lão đã phải bỏ lại nửa thân hình mới có thể đào thoát.

"Không thể tiếp tục đợi được nữa, ta nhất định phải khôi phục lại cơ thể" Ma Oa lúc này nhìn bộ dạng trông như một lão nhân, nhưng lại phát ra một cỗ yêu khí bao trùm trời đất

"Người đã tu phục được cơ thể bị chém đứt, còn cần nửa cơ thể còn lại để làm gì/".

"Thân thể tu phục cuối cùng cũng không có được sự thoải mái của bốn thể, khó có thể phát huy hết được Tam chuyển ma oa công của ta" Ma Oa hét lớn: "Tương lai sẽ có đại loạn, ta cần phải đoạt lại phần cơ thể trước thời điểm đó, giúp bản thân trở lại đỉnh cao phong độ"

Đoan Mộc nói: "Huyền chiến thời đại ngàn năm trước, lão đại náo tây thổ, liên tục giết chết nhiều thần long kị sỹ và thiên sứ, rồi bị phong ấn tại thập bát tầng địa ngục. Chính là ta và Nê Nhân liên thủ chống lại rất nhiều tiên bối cao thủ, mới giúp người thoát được nửa tính mệnh của mình. Đó không phải là nơi tốt lành, lẽ nào lão đã quên giáo huấn năm đó, lẽ nào người còn muốn tới Tây thổ làm loạn.

"Ộp Ộp Ộp, ngàn năm trước mặc dù ta đã tiêu diệt rất nhiều cao thủ, nhưng cuối cùng cũng đã trả giá. Lần này ta quyết định cho những lão khốn dám còn ở lại nhân gian một bài học máu, ta nhất định phải thu lại nửa phần cơ thể của ta". Lúc này, ma vương sát khí trùm trời, hai mắt đỏ rực lên, tựa hồ đang nhớ lại thảm sự nghìn năm trước.

"Người đoạt lại rồi làm sao", Đoan Mộc cố gắng ngăn cản: "Nửa phần cơ thể đó của người đã tự sản sinh linh trí, bây giờ nó có thể được coi là một cá thể, hơn nữa vô cùng tàn ác, đại biểu cho mặt ác của người, là hóa thân của tà ác. Nửa con ếch đầy tự hào trong thập bát tầng đại ngục, tuyệt đối sẽ không tái dung hợp với lão".

"Bất kể thế nào, ta nhất định giúp nó thoát ra trước, sau đó thu phục nó. Nếu như nó dám kháng lại ý của ta, ta sẽ đem nó luyện thành thân ngoại hóa thân. Bây giờ mấy cái lão bất tử đó, không kể nào tự nguyện lộ diện, chính là cơ hội xuất thủ tốt của ta.". Ma vương bay lên, từng đám ma vân che lấp cả bầu trời, cuốn hướng về phía cửa ra của Huyền giới.

Đoan Mộc nhìn theo hình bóng của Ma Oa, thở dài: "Lẽ nào đại loạn sẽ khởi đầu từ yêu tộc ta. Nhưng chúng ta đã ra lệnh phong bế các thông đạo với các huyền giới khác, hoàn toàn cắt liên hệ với bên ngoài. Lẽ nào đến như vậy vẫn không thể may mắn thoát được lần chiến loạn này? Nê nào yêu tộc của ta lại là ngòi nổ cho chiến loạn".

Ma oa bay ra khỏi Yêu tộc thánh địa, trên núi Côn Lôn lập tức mây đen bao phủ, một cỗ yêu khí bàng bạc bao phủ bốn phía, một thân hình ếch xanh lúc ẩn lúc hiện, vô cùng cao lớn, giống như một ngọn núi nằm trên ma vân, cưỡi trên một cỗ cuồng phong bay về tây phương.

“Nửa thân ếch, hài tử của ta, ta đến đây..Ôp Ôp”

125. Chương 126 - Kỳ Lân Xuất Thế

Ngày hôm đó, rất nhiều Đông thổ tu luyện giả cảm thấy một cỗ áp ức khó nói thành lời, rất nhiều người đều nhìn thấy một khoảng mây đen nhanh chóng cuộn về phía Tây phương.

Khi Ma Oa tiến vào khu vực giao giữa Đông đại lục và Tây đại lục, rất nhiều linh thú trong Thập vạn đại sơn đang vui vẻ huyền não, đột nhiên bọn chúng cùng cảm thấy một cỗ yêu khí bàng bạc, cảm thấy vô cùng khủng khiếp.

Ma Oa phi hành vượt qua những ngọn núi lớn, khổng lồ chế tất cả mọi thứ bên dưới, thấy cái thể ma uy của mình chấn nhiếp làm cho vạn thú hoảng loạn, trong lòng lão không hề có chút hứng thú nào. Lão vốn là tuyệt đại yêu ma pháp lực thông thiên, ẩn tu hơn ngàn năm, sớm đã không còn thích gây sự nữa, làm gì có cái thống khoái của cái cái kiểu uy chấn bát phương đó nữa.

“Ôp ôp...”

Ma Oa lúc này hiện ra bằng bốn thể của mình, ở giữa ma vân, một con ếch xanh khổng lồ cao khoảng năm mươi trượng, giống như một ngọn núi màu xanh, đôi mắt vàng mang quang lấp lánh, chiếc họng khổng lồ không ngừng kêu.

Ôp Ôp

Đột nhiên lúc này, một ngọn lửa bao trùm trời đất phụt lên từ một ngọn núi trước mặt, hỏa diễm nóng bỏng thiêu đốt cả bầu trời, một cột lửa khổng lồ ngạo nghễ giữa trời đất, nghênh ngang cản đường Ma Oa.

“Ôp ôp...kẻ nào dám cản đường lão tổ” Ma Oa đại nộ, tinh tu ngàn năm không hề làm giảm đi dã tính kiêu ngạo của lão, trong khắp trời đất, lão chưa từng khuất phục trước bất kì kẻ nào, từ trước đến giờ, không một kẻ nào dám khinh thường trên đầu lão.

Chỉ là, từ tòa núi đối diện không có ai đáp lời lão, quang mang bùng rực vươn lên tận trời đó càng thêm rực rỡ, càng thêm đẹp mắt. Có thể thấy, cỗ thần hỏa thiêu cháy cả trời đó, thì thần diễm do khí hóa thành, một cỗ ba động khủng khiếp làm cho người ta phát sợ như sóng biển vỗ bờ lan tỏa ra xung quanh.

Đó chính là cường giả chân chính.

Cho dù đó là Ma Oa, một trong số cái thể đại yêu ma, thần sắc cũng biến đổi, lão cảm thụ được một áp lực khổng lồ, phát hiện ra ở tòa núi trước mặt có một đối thủ vô cùng khủng khiếp.

Ma Oa cười ma vân, từ từ tiến lại gần ngọn núi trước mặt. Cuối cùng lão cũng nhìn thấy ở giữa hỏa diễm nóng bỏng là thần thánh phương nào. Chỉ thấy một thần thú thân dài mười trượng hiên ngang đứng trên đỉnh núi, một cỗ khí thể bề ngê thiên hạ, làm cho lão cũng cảm thấy khó tin.

Nhìn về ngoài, mình hươu, đuôi trâu, chân ngựa, vây cá, trên cái đầu khổng lồ có một cái sừng kim quang rực rỡ. Nó im lặng đứng trên đỉnh núi, toàn thân lửa đỏ bao phủ, toàn bộ đá trên đỉnh núi đều bị nung đỏ lên, khí tức thần thánh bất khả xâm phạm lan tỏa mạnh mẽ ra xung quanh.

Hai mắt Ma Oa kim quang lấp lánh, lão là một trong những đại yêu ma mạnh nhất trong thiên hạ. Lão không kính trời, không lạy đất, dám lên trời giết tiên, nhưng nhìn thấy kì lân cao thâm mạc trắc trước mặt, tim cũng đập loạn lên, bởi vì lão thực sự không chắc có thể thắng được đối phương.

Đối với thần thú trong truyền thuyết trước mặt này, Ma Oa vẫn cũng nghe qua. Theo truyền thuyết, con kì lân thần thú này vốn từ trên thiên giới trốn xuống, cũng có người nói nó làm một cái thể cường giả của yêu tộc ẩn tu từ trước đến giờ. Còn có người nói nó là một lão kì lân bị trọng thương, một mình ẩn trong núi sâu dưỡng thương

Ma Oa tin vào truyền thuyết sau cùn nhất. Theo những tin tức mà lão có được, tu vi của con kì lân này không ổn định. Lúc tu vi cao nó đã từng giết chết những yêu ma cao cấp dám mạo phạm nó, lúc thì tu vi thấp đến mức bị nhân loại tu luyện giả không ngừng gây sự.

Do đó, khi biết được có cao thủ tuyệt đỉnh đang ẩn tu tại Thập Vạn Đại sơn chính là Kì Lân thần thú trước mặt. Ma Oa cũng không muốn làm địch với một đối thủ như thế. Ma Oa là một lão yêu ma tu luyện hàng ngàn năm nay, hiểu rõ đạo lý gần lành lánh dữ. Lão thậm chí từng nghi ngờ con kì lân này có khả năng chính là một cường giả yêu tộc sống sót sau thượng cổ huyền chiến.

Hôm nay, gặp được Kì Lân đang ẩn tu tại Thập Vạn Đại sơn, Ma Oa trong lòng thấp thỏm nói: “vừa rồi tại hạ quá lỗ mãng, tịnh không có ý xâm phạm, hoàn thỉnh kiến lượng”.

Có thể khiến cho Ma Oa khách khí như thế, thiên hạ nào có mấy người, có thể thấy Kì Lân trước mắt thực lực phi phàm, khiến Ma Oa phải trọng thị.

“Không dám dấu, tại hạ cũng nghĩ có cái thể đại yêu ma đến đây nên mới xuất hiện”. Kì Lân thần thú nhẹ nhàng nói, thao thiên thần hỏa cũng từ từ dịu xuống

“Hôm nay được gặp cao thủ trong truyền thuyết, thật khiến lão ao này tam sinh hữu hân”.

“Lão huynh quá khách khí rồi, danh tiếng của Ma Oa danh chấn thiên hạ, ai mà không biết. Hôm nay có thể gặp gỡ, thật là một chuyện vui”.

Ma Oa thấy Kì Lân trong truyền thuyết không có chút cao ngạo, làm lão rất hứng thú, lão thật sự không muốn có một có địch cao thủ như thế.

”Sớm đã muốn cùng kì lân huynh kết giao, nhưng trước sau không có duyên tìm được hành tung. Hôm nay lai quấy phá huynh thanh tu, hôm khác sẽ tới bồi tội, lúc đó sẽ cùng huynh uống rượu bàn chuyện.

Ma Oa đang muốn đi tiếp, lão thật không yên tâm về nửa thân ếch xanh đang trùng quan phá ấn.

“Oa huynh đang muốn đi đâu đó?”

“Thật không dám dấu, ta muốn đến Tây thổ”.

“A, ra vậy, gần đây ta cũng có ý muốn đi lại một chút, cũng đang nghĩ đến Tây thổ một phen, chi bằng cùng huynh kết bạn cùng đi”.

Ma Oa trong lòng kinh sợ, lão biết đây chính là Kì Lân thần thú trong truyền thuyết, ẩn cư tại Thập Vạn Đại sơn đã hàng ngàn năm nay, chưa từng nghe nói nó đi ra khỏi nơi này bao giờ. Cho dù là huyền giới đại chiến lần trước, nó cũng chưa một lần lộ diện. Tại sao hôm nay lại muốn rời khỏi chỗ này? Lẽ nào nó có ý đồ với một nửa bốn thể của mình“. Ma Oa trong lòng trầm xuống, một bốn thể của cái thể đại yêu ma, đối với yêu ma cao cấp mà nói, là bổ được hạng nhất. Dem luyện hoá thôn phệ thì không biết lã sẽ tăng thêm bao công lực đây”.

Thần thú Kì lân dường như nhìn thấy mối lo trong lòng Ma Oa, nó từ từ cười nói: “Oa huynh không cần phải nghĩ nhiều, ta không có ác ý, chỉ là gần đây suy nghĩ nhiều, ta có một dự cảm không tốt, không biết là còn sống được bao lâu. Nên giờ muốn đi gặp lại một số bạn già, để sau này khỏi phải hối hận”.

Ma Oa có chút kinh dị, lão biết rằng kì lân là thần thú có khả năng thông linh, dự cảm của bọn họ ít khi sai. Nhưng huyền giới đại chiến ngày xưa lão cũng không thêm quan tâm, bèn nói với kì lân: “Được, vậy chúng ta kết bạn cùng đi Tây thổ chẳng?”.

Kì Lân nghe xong, chân đạp thần hỏa bay lên, thần diễm nóng bỏng chiếu sáng cả trời đất, liệt diễm rừng rực cháy xung quanh thân nó, khiến nó thực sự có dáng vẻ thần vũ vô song.

Hai tuyệt thế cường giả của yêu tộc kết bạn đồng hành, khủng bố khí tức lan toả trên đường đi không biết đã làm kinh động bao nhiêu yêu cầm ma thú.

“Kì lân huynh rút cục muốn đến gặp bạn cũ nào?”.

Lão long Khôn Đức

“Cái gì? Lão bạo quân Khôn Đức?” Ma Oa trong lòng dậy lên một cảm giác bất an. Lão không lạ gì uy danh của Thượng cổ thần long Khôn Đức, chỉ cần lão bạo quân này hiện thế thì thiên hạ sẽ rơi vào cục diện loạn thế.

126. Chương 127 - Giáo Hoàng

Lão bạo quân đó bình thường ít gặp. Nếu như không có ai động đến lão, lão tuyệt đối không hiểu lộ hành tung. Nhưng kẻ nào động đến lão, thì coi như đã động đến tử thần. Có chạy lên trời hay chui xuống đất kẻ đó cũng sẽ bị lão tóm được, sau đó còn trăm tận sát tuyệt tất cả những người có liên quan. Mỗi lần đều máu tươi trải ngàn dặm, lão tuyệt đối là siêu cấp bạo quân không nên chọc vào của nhân gian giới.

Ma Oa biết được lần cuối cùng mà lão long ra oai cũng đã vài nghìn năm trước. Nghe nói việc này có liên quan đến con gái của lão, dường như là bị một kẻ cuồng đồ to gan bắt cóc mấy ngày, còn bị mất một kiện chí bảo. Đây là việc khiến lão long phát cuồng, lão gần như lật ngược cả tây thổ lên.

Nhưng tên cuồng đồ đó lại đột nhiên biến mất, vài ngàn năm nay không chút tung tích, làm lão long vô cùng phiền muộn. Đó là kẻ duy nhất chọc vào lão mà thoát chết. Nhưng lão long đã thề rằng sớm muộn cũng sẽ tìm ra tên khốn đó để lột da cắt gân.

Nghĩ đến đây, Ma Oa không kìm được liếc sang phía thần thú Kì Lân, có thể cùng lão bạo quân giao tình, có lẽ cũng là một nhân vật cùng thời đại với lão. Nói không chừng con kì lân thần bí này thực sự có khả năng là một yêu tộc cường giả may mắn sống sót sau thượng cổ đại chiến

Khi thần thú kì lân cùng ma oa bay qua Tội ác chi thành, hai người không chút quá thái, bọn họ đều biết Tội ác chi thành tàng long ngọa hổ, có nhiều cao thủ trong truyền thuyết ấ cứ, hai người bình tĩnh phi qua

Khi ma vân bay qua khỏi bầu trời, từ bên trong thành đồng thời phát ra những tiếng thở dài từ những điểm khác nhau, mang theo những sắc thái khác nhau: có ưu tư, có hưng phấn...

Ma khí hung dũng bành trướng bao trùm trời đất, hai đại cường giả của yêu tộc bay qua muôn trùng núi non, chẳng bao lâu đã đến Tây thổ.

Thần thú Kì Lân biết Ma Oa muốn tiến vào mười tám tầng địa ngục, nên không lập tức chia tay với lão. Kì Lân nói muốn xem xem Ma Oa có thể thành công phá trừ phong ấn, cứu một nửa bản thể của mình hay không

Giao tình sâu đậm hay nhạt nhẽo không hoàn toàn tùy thuộc vào thời gian, Ma Oa mặc dù vừa quen biết Kì Lân chưa được một giờ, nhưng đã nhìn ra thần thú trong truyền thuyết tuyệt không có tính tiểu nhân phản trắc, do đó nhưng lo lắng trong lòng lão sớm đã biến mất.

Hai đại cường giả của yêu tộc không có ý ẩn dấu hành tung của mình, do đó trên đường, bọn họ không ngần ngại phát ra yêu khí trùm trời, kinh động vô số Tây thổ cường giả. Rất nhiều người nhìn thấy trên trời, một thân ech xanh to như một hòn núi và một con kì lân to lớn thần vũ vô cùng, đều hiện ra thần sắc sợ hãi, bọn họ cũng đã ngầm đoán ra được thân phận của hai đại yêu ma này.

Phải biết là Ma Oa là lão yêu ma tu luyện đã ngàn năm nay, là nhân vật tuyệt đỉnh uy danh hiển hách trong tu luyện giới, hơn nữa ngàn năm trước lão đại náo Tây thổ, không biết đã giết chết bao nhiêu cao thủ, uy danh của lão chính là dùng các thi thể của cường giả xây dựng lên.

Cuối cùng nếu như không phải lão tấn công vào thánh địa của Quang minh giáo hội để xem những tầng dưới cùng của Thập bát tầng địa ngục phong ấn những nhân vật thể nào thì cũng sẽ không bị thần linh từ thiên giới hạ trần cùng cao thủ của Tây phương nhân gian giới hợp sức áp chế. Nếu như lão không quá cuồng vọng, hành động một mình thì cũng sẽ không bị cái vận rủi bị chặt mất một nửa thân hình như vậy.

“Ôp ôp”

Vượt qua đại sa mạc, hai đại yêu ma cuối cùng cũng đến được tổng bộ sở của Quang Minh giáo hội tại thánh thành, Ma Oa không ngừng ộp oạp, trên cao ma âm vang vọng, như sấm rung chớp giạt, thêm vào mây đen

mù trời. Kì Lân bình thần nhắc nhở: “Oa huynh nên cẩn thận một chút, đây dù sao cũng là thánh thành của Quang minh giáo hội, tất cả những kẻ từ thiên giới hạ phạm đều không dám vớ vẩn quanh đây. Nghe đồn ở đây có một khu vực cực kì thần dị, dường như có một lực lượng kì lạ có thể chấn nhiếp tiên thần”.

”Ta biết, nhưng không dám dấn, ta chỉ muốn giải cứu bốn thể của ta, tình không muốn làm náo loạn cả tòa thánh thành này, càng không muốn động chạm đến những tầng dưới cùng của mười tám tầng địa ngục

“Ôp ôp”

Oa Ma đã bay đến phía trên Thần điện trung tâm của Quang minh giáo hội, ở bên dưới tòa thần điện này chính là mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết.

Yêu thân khổng lồ phát ra một cỗ áp lực cực đại áp xuống bên dưới, toàn bộ thần điện rung chuyển, rất nhiều thần chức nhân viên lộ ra vẻ sợ hãi, trước giờ chưa một đại yêu ma nào dám lớn võn xung quanh khu vực thần điện, đây thực sự là một sự khiêu khích trắng trợn đối với quyền uy của bọn họ

Trong trung tâm thần điện của cung điện giáo hoàng có không ít thần chức nhân viên tụ tập, bọn họ hoảng hốt cuống cuống, không ngừng tranh luận.

“Giáo hoàng đại nhân, phải làm sao bây giờ, Ma Oa trong truyền thuyết đã đến, xem ra hẳn thật sự muốn cứu nửa thân ếch kia ra”.

“Đây thực sự là một sự miệt thị đối với Quang Minh giáo hội chúng ta”.

“Dù sao hẳn cũng là một trong những đại yêu ma trong thiên hạ, ngàn năm trước vốn đã ít gặp địch thủ, làm thế nào bây giờ, quyền uy của giáo hội đang gặp phải uy hiếp nghiêm trọng...”

“Giáo hoàng đương nhiệm của Quang Minh giáo hội bộ dạng như ngọn đèn sắp tàn, vô cùng suy nhược. Nhưng khi đôi mi khép hờ mở ra, toàn bộ tòa thần điện dường như có hai ánh chớp lướt qua, nhân thần sắc bén quét một vòng, đại điện lập tức chìm vào im lặng, một cỗ khí tức cường giả bàng bạc từ giáo hoàng lan tỏa ra xung quanh, lão lạnh lùng nói: “Nếu như có thể lật tung mười tám tầng địa ngục, cho dù là có thể cứu thoát nửa thân ếch kia thì đã sao? Một tên Ma Oa không có gì đáng sợ, đáng sợ chính là có thể chọc giận tà thần. phong ấn của tầng thứ 18 bị phá khai không đáng sợ, đáng sợ là những tầng dưới cùng đồng thời bị phá khai”.

Lúc này, Ma Oa chỉ còn cách Quang Minh thần điện không đầy trăm trượng. Thân hình khổng lồ cao tới năm mươi trượng tạo ra một cái bóng khổng lồ in trên mặt đất, kinh phong lan tỏa, cả tòa thành được xây bằng gạch vàng ngói ngọc rung chuyển, nhìn như sắp bị yêu khí dưng động cuốn bay đi.

“Hừ”

Bên trong thần điện, giáo hoàng hừ một tiếng lạnh lẽo, lão vẫn ngồi trên bảo tọa, nhưng một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ đã bao phủ toàn bộ thần điện. Đồng thời một phiến quang hoa rực rỡ xuất hiện phía trên thần điện, một đạo kim sắc thân ảnh nhanh chóng ngưng tụ thành hình, không ngờ chính đó chính là kim thân của giáo hoàng.

Kim thân của giáo hoàng không còn chút phong thái già lão nào của giáo hoàng nữa, nhìn dung mạo vô cùng trấn định, ẩn ước chứa đựng bản sắc duy ngã độc tôn, bề ngỗ thiên hạ. Đó tuyệt đối là một đại cường giả đủ khiến thần linh không dám coi thường nhân gian

127. Chương 128 - Tử Vong Tuyệt Địa Tái Hiện

Ma Oa không hạ xuống nữa, cơ thể khổng lồ dừng lại trên không, ma nhãn phát ra hai đạo kim quang quan sát giáo hoàng nói: “Đương nhiên ta biết giáo hội của các người có vài lão quái vật bất tử, nhưng ta tin rằng trong chốc lát bọn họ chưa đến ngay được, bọn họ sẽ không dám tới giao chiến với ta. Người và ta đều biết bây giờ mọi thứ đang ở trong một tình thế cân bằng vi diệu, bất cứ bên nào có hành động trước, sẽ trở thành đích ngắm cho các bên còn lại. Ôp ôp ôp, chính vì như thế, ta mới có thể thu hồi bốn thể của ta, hi vọng các người biết điều. Nếu như dám cản trở ta, hậu quả chắc người có thể tự suy nghĩ được.

Kì lân thần thú im lìm đứng ở phía xa, quan sát một trường đại chiến sắp xảy ra, dường như nó không hề có ý định can thiệp.

Kim thân của giáo hoàng lạnh lùng nói: “mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, làm sai cần phải trả giá. Ngàn năm trước người gây họa tại Tây thổ, giết người vô số, đáng ra phải chịu kết cục hình thần câu diệt, cuối cùng bất quả chỉ phong ấn một nửa cơ thể của người, người còn không biết điều, lại còn dám tới gây sự...”

Ma Oa lạnh lùng đáp: “Ôp ôp ôp, có cho các người cũng không dám huỷ nửa cái bản thể đó của ta, đương nhiên, nếu như các người muốn triệt để đối đầu với Yêu tộc Đông thổ bọn ta, thì coi như là ta nhiều lời. Kì thực, cả ta và người đều biết, lần này ta tới Tây thổ không thể về tay không, giữa ta và người đối đầu bất quá chỉ là thủ tục. Cái mà người quan tâm không phải ta phá khai tầng thứ 10, mà chính là nhân vật bị phong ấn ở tầng dưới cùng

Kim thân của giáo hoàng hét lớn: “Vậy hãy vượt qua cái thủ tục này đi. Nếu như cả cái thủ tục này người cũng không qua được, kết quả không chỉ là bị phong ấn một nửa bản thể của người đâu

Roẹt

Một thanh trường thương kim sắc đột ngột xuất hiện trong tay kim thân của giáo hoàng, phát ra quang mang nóng bỏng, rực rỡ. Giáo hoàng cầm thương, xung quanh là một quang lửa rừng rực, giống như một thiên thần mặc giáp vàng.

Ma Oa đại nộ, lão dù sao cũng là một trong số đại yêu ma trong thiên hạ, không ngờ lại bị coi thường như vậy, khiến lão lửa giận bùng bùng.

“Tiểu tử người dám khinh thị lão phu như vậy, khi ta xuất đạo, người không biết còn đang chuyển thế ở đâu, chịu chết đi”.

Ma Oa vũ động bốn thể khổng lồ của mình, lao xuống dưới. Hắc sắc ma khí bao phủ toàn bộ thần điện bên dưới.

Nhưng kim thân của giáo hoàng không hề sợ hãi, trường thương đâm thẳng lên không. Mũi thương sắc nhọn liên tục điểm tới, làm hư không bị phá toái, lộ ra vô số lỗ hổng, những lỗ hổng này như những cái phễu, hút hết toàn bộ ma khí vào bên trong

Tiếp theo, giáo hoàng bay lên, như một đạo kim sắc thiểm điện lao thẳng về phía Ma Oa, đầu thương sắc nhọn nhắm thẳng vào đầu lão.

“Được, quả nhiên cũng có chút bản lĩnh”.

Ma Oa ôp ôp vài tiếng, chiếc chảo khổng lồ phía trước chụp thẳng về phía giáo hoàng, không hề e ngại ngọn thương sắc bén kia.

“Leng keng”

Những tiếng kim loại va chạm vang vọng khắp Thánh thành, chiếc chảo giữ chặt lấy mũi thương. Nhìn từ phía xa, một đại yêu qua cao to như một toà núi cùng với một kim sắc thân ảnh nhỏ bé bất phân thắng bại, thật có chút khoa trương và đặc sắc.

Dần dần, trường thương trong tay kim sắc thân ảnh, từng chút từng chút đẩy thân thể khổng lồ của Ma Oa lên trên cao

“Oanh”

Một đạo kim quang bạo phát, kim thân của giáo hoàng đột nhiên rút thương lại, sau đó thân thương đột nhiên to lên gấp trăm ngàn lần, dài ra trên dưới trăm trượng, rồi lạnh lùng đâm thẳng vào người Ma Oa, hất văng lão ra cả nghìn thước.

Ôp ôp

Ma Oa phần nộ đến cực điểm, gầm lên giận dữ ” thì ra chính là lão bất tử nhà ngươi, ta đang băn khoăn làm sao một kẻ tiểu bối lại có thể có được công lực cao tuyệt như vậy, thật không nghĩ ra ngươi vẫn chưa chết, không ngờ lại con tu luyện thành bất diệt chi thân, luyện ra một thân thể khác

Hừm

Giáo hoàng chỉ hừ mạnh một tiếng

“Đáng chết...” Ma Oa tức đến nghẹn thở, lão đã nhận ra giáo hoàng trước mắt, chính là lão giáo hoàng của ngàn năm trước trong một cơ thể khác, nhưng hồn phách không thay đổi, lão cảm giác được khí tức quen thuộc! Năm đó, lão chính là chịu khổ trong tay lão giáo hoàng này, bị đối phương đích thân tống vào tầng địa ngục thứ 10.

“Ôp ôp...” Ma Oa há to miệng, nọc độc có thể huỷ diệt tiên thần phun xuống như mưa.

Nhưng đối với giáo hoàng vốn tinh thông không gian ma pháp, chiêu này khó có thể tạo thành sát thương hiệu quả”.

“Thời không đại nghịch chuyển”.

Cùng với tiếng hô của giáo hoàng, quang hoa như nước xuất hiện, bùng bùng giữa không trung, toàn bộ nọc độc bị bao vây vào bên trong. Nọc ếch, một trong năm loại nọc độc mạnh nhất thế gian bị hoá giải toàn bộ, cũng không biết đã bị tống đi đâu mất.

“Đáng chết!”. Ma Oa nghiêng rặng nghiêng lợi, ngàn năm trước thực lực của lão và giáo hoàng không phân cao thấp, nhưng cuối cùng vẫn bị bại dưới không gian và thời gian ma pháp của đối phương.

Giáo hoàng, cường giả vô địch của Tây phương, là chúa tể của Quang Minh giáo hội, là người của phạm giới duy nhất có thể tu luyện thời không ma pháp đến cực điểm trong hàng ngàn năm nay.

Cùng với cái chết của thời gian chủ thần và không gian chủ thần, thời gian và không gian ma pháp thất truyền đã hàng ngàn năm, chỉ có chút vụn vặt bên ngoài còn được lưu truyền. Giáo hoàng chính là một số ít nhân vật có thể nghiên cứu được tinh túy bên trong của hai loại ma pháp này.

“Tam chuyển ma oa công, ôp ôp...”

Cùng với tiếng hô của Ma Oa, thân thể khổng lồ của Ma Oa trên không, đột nhiên phát ra ba quang cầu rực rỡ: Nhật, Nguyệt, Tinh. Ba quang cầu khổng lồ kim dương, ngân nguyệt, lam tinh không ngừng xoay vòng trên không, lần lượt phát ra quang mang ba màu kim (vàng) ngân (bạc) và lam (xanh), bao phủ toàn bộ khoảng không gian xung quanh.

Giáo hoàng kinh ngạc, lão đứng trong khu vực đó, cảm giác tuyệt đại bộ phận ma lực của mình giống như bị cấm cố, khó có thể huy động được chút nào. Lão kinh ngạc thốt nên: “Không ngờ là cấm ma lĩnh vực, khó trách ngươi dám một mình tấn công mười tám tầng địa ngục”.

“Ôp, cấm ma lĩnh vực có đáng là gì, trong tam chuyển không gian của ta, tất cả các yêu pháp, ma pháp, tiên pháp đều bị mất tác dụng, chỉ có thể trông cậy vào sức mạnh cơ bắp”. Ma Oa cười lạnh, sau đó huy động thân thể khổng lồ lao xuống.

Giáo hoàng lần đầu tiên biến sắc, không gian và thời gian ma pháp là tuyệt chiêu sát thủ của lão, trước mắt lại không thể phát động, thật không có gì có thể tồi tệ hơn. Nhưng rất nhanh, lão liền bình tĩnh lại, bởi vì không chỉ tinh thông ma pháp, về mặt võ công lão cũng là cao thủ hàng đầu, nếu không thì làm sao lại có thể tu luyện được thành cái gần giống như là kì công Bất diệt kim thân của Đông thổ?

Kim sắc thân ảnh như ánh chớp phá nát không gian, huy động thân thương nghênh đón Ma Oa.

“Phụp”

“Keng”

“Leng keng”

Trên cao, tiếng va chạm vang lên không ngừng.

Ma Oa thân hình to lớn, lực tấn công vô cùng khủng khiếp. Giáo hoàng bị lão liên tục ép xuống bên dưới. Nhưng cũng bởi vì thân thể của lão quá lớn, khiến động tác của lão không linh hoạt, nhiều lúc còn vô cùng vụng về.

Kim quang lấp lánh, sát khí bao trùm, cuộc chiến giữa hai cao thủ tuyệt đỉnh vô cùng kịch liệt. Cuối cùng Ma Oa biến thành hình người giao chiến với giáo hoàng. Do đó, lực tấn công của lão bị giảm đi, nhưng tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều. Hai người như hai tia chớp trên không, không ngừng giao chiến, chỉ lưu lại những đạo tàn ảnh.

Lúc này, trong vịnh hằng sâm lâm, tại phiến không gian kì dị nơi ẩn chứa Thần ma lăng viên, Bái tướng đài từ từ hạ xuống, khoảng cách với đám thần ma mộ bên dưới chỉ còn không đầy mười trượng. Nó tạt ra một áp lực khổng lồ, làm Thần ma lăng viên đang hỗn loạn từ từ yên tĩnh dần xuống.

Tiếng thần hét, ma gào mặc dù vẫn còn, những sớm đã không còn ồn ào huyên náo như lúc đầu, thần ma cốt trảo vung vẩy loạn xạ cũng bớt đi, có rất nhiều thi thể thần ma từ từ bình tĩnh nằm xuống.

Thần Nam đứng trên Bái tướng đài, lạnh lùng quan sát tất cả mọi thứ. Hắn không biết chuyện gì sẽ xảy ra, bây giờ hắn tự coi hắn là một kẻ bàng quan đứng ngoài mọi việc, lặng lẽ quan sát tất cả những biến hoá đang xảy ra.

Nhưng, hắn không động, nhưng có người khác động.

Ngọc Như ý từ lâu không chút biến hoá, sôi lên trong ngực hắn, một đạo quang huy thánh khiết đột ngột phát ra từ ngực hắn, sau đó từ từ bao quanh hắn, cuối cùng từ từ đưa hắn bay lên, rời khỏi Bái tướng đài.

Thần Nam trong lòng có chút bất an, nhưng với thực lực bây giờ của hắn, cũng đã dần dần biết được nữ tử trong ngọc Như Ý của hắn tu vi cao thâm khó dò, vượt xa những gì mà bây giờ hắn có thể tưởng tượng ra được. Dù hắn có phản kháng cũng vô dụng, cho nên hắn vẫn im lặng quan sát mọi thứ.

Quang hoa từ ngọc Như Ý phát ra càng ngày càng mạnh, cuối cùng làm Thần Nam giống như một mặt trời nhỏ rực rỡ, treo giữa không trung.

Đột nhiên, tất cả quang huy thánh khiết đều nhanh chóng lao xuống Bái tướng đài, một đạo quang trụ màu bạc giáng thẳng xuống vị trí trung tâm của Bái tướng đài.

“Oành”

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Bái tướng đài rung lên kịch liệt. Thần ma lăng viên đang dần dần yên tĩnh bỗng lại sôi lên, các thi thể thần ma đều rung lên kịch liệt. Tiếng thần hét ma gào rung chuyển trời đất.

Đồng thời, Bái tướng đài giống như một con ác thú từ thời viễn cổ, phát ra những tiếng gào rú chấn nhiếp nhân tâm. Những âm thanh đó giống như những tiếng hú kì lạ từ thời thái cổ hồng hoang truyền đến, tạo ra một hậu quả mà những người hiện tại khó có thể tưởng tượng được.

Ma âm còn chưa kết thúc, trong Thập Vạn đại sơn nằm giữa Thiên Nguyên đại lục, một âm thanh tử vong vang tận mây xanh hô ứng “Gừ grào...”

Tử vong tuyệt địa vốn đã biến mất đột nhiên xuất hiện, âm thanh tử vong chính là vọng ra từ đây. Âm thanh tử vong vang vọng truyền khắp Thiên Nguyên đại lục. Lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy sơn cả gai ốc, tóc gáy dựng đứng.

Khi những âm thanh đó kết thúc, rất nhiều người cảm thấy mình vừa trải qua một cơn ác mộng. Người thường coi đó là một ảo giác, nhanh chóng quên đi. Nhưng những cường giả trong các huyền giới đều đại kinh thất sắc. Bởi vì vừa rồi, bọn họ đều cảm giác được một cỗ khí tức vô cùng khủng bố...

128. Chương 129 - Trấn Ma Thạch

Tiếng ma khóc thê lương lan toả từ Tử vong tuyệt địa, khiến các siêu cấp cường giả của Thiên nguyên đại lục đều cảm thấy một luồng khí tức âm ám trầm muộn, đó chính là sự mất cảm tuyệt đối của cường giả đối với các sự vật khủng bố siêu cấp.

Tử vong tuyệt địa, một vùng đất trong truyền thuyết không thuộc về thần ma, hầu hết thời gian đều ẩn náu trong hồng hoang thời không đại liệt phùng, hàng trăm năm mới xuất hiện một lần. Bất kể tu luyện giả cường đại đến đâu, lạc bước vào đây đều có đi mà không có về.

Đáng cười là, nhưng cao thủ của phạm tục giới ngẫm nghĩ tự nhiên có được tin tức, liên biến nơi này thành một nơi thám hiểm. Nhưng những cao thủ chân chính trong huyền giới thì muốn tránh còn không kịp. Trong mắt những người hiểu biết về nó, Tử vong tuyệt địa tuyệt đối là tử địa.

Hầu hết các cao thủ của huyền giới, đều xác định trong lòng những dấu hiệu của các huyền giới nguy hiểm, hầu hết các cao thủ đều coi cái vùng đất không thuộc về thần ma này là tử giới số 1.

Khi Ma Oa cảm ứng được sự xuất hiện đột ngột của Tử vong tuyệt địa, lão có một cảm giác rét run trong lòng. Lão vẫn chưa quên việc có vài vị tiền bối cao thủ của yêu tộc, từng liên thủ tiến vào tuyệt địa sáu nghìn năm trước. Bọn họ có đi mà không có về, làm cả Côn Lôn huyền giới từ đó trở đi quyết tâm không bao giờ tiến vào đó nữa.

Giáo hoàng cuối cùng cũng đã biến sắc, lão nhanh chóng cùng Ma Oa dừng tay, thở dài nói: “Vùng đất trầm tịch của tà ác chi tổ, đó là một trong những căn nguyên hoả loạn của thiên hạ. Lần này vì sao nó lại nghịch loạn thời không xuất hiện? Vẫn chưa đến chu kì xuất hiện của nó mà! Lẽ nào...lẽ nào vĩnh hằng thâm lâm có vấn đề, tạo thành ảnh hưởng đáng sợ này.”

Chính lúc này, toàn bộ thần điện của Quang Minh giáo hôïi đột nhiên rung chuyển. Một cổ ma khí thao thiên từ bên dưới thần điện toả ra, sát khí trùm trời làm cả Giáo hoàng và Ma Oa ở trên không cùng biến sắc.

“Không ổn”. Giáo hoàng nhanh chóng bay xuống phía trung tâm của Quang Minh thần điện.

Đồng thời, rất nhiều thần chức nhân viên già lão cũng từ các thần điện phi lên không, bọn họ cùng phát ra từng đạo từng đạo Quang Minh thánh lực, liên thủ phong ấn trung tâm thần điện. Từ bốn phương tám hướng, từng đạo, từng đạo quang hoa rực rỡ bao phủ toàn bộ các toà thần điện bên dưới.

Nhưng bất kể tất cả các cường giả ẩn tu của Quang Minh giáo hội cùng xuất thủ, nhưng thần điện trung tâm vẫn rung chuyển kịch liệt, nhìn có vẻ sắp sụp đổ. Phong ấn mà bọn họ thi triển, không hề hoá giải được chút nào sát khí trùm trời đó.

Ma Oa đứng trên không, không hiểu đang có chuyện gì xảy ra, nghi hoặc lẩm bẩm: “Rốt cục là có chuyện gì? thật là khủng bố, sát khí thật biến thái! Lẽ nào những cường giả trong mười tám tầng địa ngục sắp phá phong ấn xông ra? Thế thì quả là đáng sợ...” Lão yêu ma đột nhiên có một cảm giác bất lực, lão chưa từng phục ai, nhưng đối diện với ma khí đáng sợ đang lan toả, không ngờ cũng có chút cảm giác run sợ.

Lúc này, Thần thú Kỳ Lân đã bay tới cạnh lão, ngữ khí có phần nghiêm trọng: “Chắc chắn không phải là các vị cường giả sắp phá phong ấn xông ra”.

“Không phải là người, vậy là...?”

“Là một khối Trấn Ma thạch”

“Cái gì?”. Ma Oa kinh ngạc, dường như lão nhớ ra một truyền thuyết.

Các cường giả đều biết dưới tổng bộ của Quang Minh giáo hội có mười tám tầng địa ngục, nhưng rất ít người biết được mối quan hệ giữa hai địa điểm này, không ai biết được cái không gian kì dị nhiều tầng này là do ai tạo ra, chỉ biết nó là một nơi tuyệt địa nhằm giam giữ những kẻ hung ác nhất trong thiên hạ. Chỉ có rất ít người biết được, mười tám tầng địa ngục còn xuất hiện trước cả Quang minh giáo hội, hơn vạn năm trước, Quang Minh tổng bộ thần điện thiết lập tại đây chính là vì để chuyên môn trấn thủ mười tám tầng địa ngục.

Mặc dù Ma Oa biết những điều này, nhưng chưa bao giờ nghe qua câu chuyện về Trấn Ma thạch.

Thần thú Kì Lân thở dài nói: "Thực lực của những đại nhân vật vạn năm trước bị giam giữ tại đây, ta và huynh đều khó có thể suy đoán được. Nếu như không có một nhân vật có pháp lực thông thiên trấn thủ, có lẽ rất khó để chế trụ bọn họ. Lúc Quang Minh giáo hội vừa bắt đầu xây dựng, đột nhiên có một khối ma thạch cao ba trượng từ trên trời rơi xuống mười tám tầng địa ngục. Ma thạch vừa nhập thổ, lập tức khiến cho 18 tầng địa ngục an tĩnh, triệt để trấn trụ những nhân vật bị giam giữ bên dưới. Còn thần điện chính là xây dựng trên nền đất nơi có ma thạch rơi xuống. Bởi vì nó biểu hiện như là một thần tích siêu phàm, uy trấn quần ma, cho nên sau này được gọi là Trấn Ma thạch.

Một khối ma thạch từ trên trời rơi xuống, có thể trấn trụ những đại nhân vật pháp lực thông thiên của vạn năm trước, khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Sau hàng vạn năm, Trấn Ma thạch lại đột nhiên xuất hiện dị tượng, dường như muốn phá đất chui lên, thật làm cho Quang Minh giáo hội trên dưới đại loạn.

Ma Oa mơ hồ nói: "Không phải là...nhân vật bị phong ấn vạn năm trước, vẫn còn ở trong mười tám tầng địa ngục chăng?". Nhắc đến vấn đề này, trong lòng lão yêu ma cũng cảm thấy bất an.

Thần thú Kì Lân lắc đầu nói: "Biết chết liền, có lẽ đã sớm thoát ra, cũng có lẽ đã sớm bị chết trong đó..."

Lúc này, một tiếng nổ vang lên giữa thần điện trung tâm, toà đại điện sụp xuống hoàn toàn, Một khối đá lớn đen ngòm hiện ra. Khối Trấn Ma thạch trong truyền thuyết dường như có thể hấp thu ánh sáng, xung quanh nó không gian tối sầm lại, khối đá đen ngòm như một cái động không đáy, những người nhìn thấy nó đều có một cảm giác tiêu hồn lạc phách, khối đá đen này dường như có thể thôn phệ tâm thần.

Oanh

Mặt đất rung chuyển, Trấn Ma thạch phá đất xông ra, đó là một thạch bia cao ba trượng, đen ngòm, tử khí trầm trầm, trên mặt có vài vết máu, nhìn vô cùng tà dị.

Vụt

Trấn Ma thạch bay thẳng lên trời, biến mất giữa không trung

18 tầng địa ngục lập tức đại loạn, nhưng tiếng hú hét vang tận mây xanh, những kẻ bị phong ấn trong đó, dường như đều biết cơ hội phá khai phong ấn đã đến.

"Nhanh lên, đem tất cả thánh vật của giáo hội lại đây, hồi phục lại phong ấn của trung tâm thần điện cho ta". Giáo hoàng hét lớn.

Chỉ là, những kiện thánh vật đó của Quang Minh giáo hội không có tác dụng lớn lắm. Lúc này Ma Oa cũng đã hạ xuống, lão muốn tranh thủ cơ hội xuất thủ, phá phong ấn của tầng địa ngục thứ 10.

"Chậm đã! Ma Oa, lão không phải muốn cháy nhà hôi của đó chứ, ta đồng ý trả lại cho lão nửa cơ thể đó. Hôm nay bởi vì cuộc chiến giữa chúng ta, đã dẫn phát phong ấn của Trấn Ma thạch. Chúng ta đều có khả năng trở thành tội nhân thiên cổ. Nếu như ngươi còn muốn làm loạn, thực sự có khả năng làm cho 18 tầng địa ngục điên đảo, lẽ nào ngươi thực sự muốn trở thành tội nhân thiên cổ ư?".

Ma Oa nghĩ một hồi rồi nói: "Được, chỉ cần ngươi trả lại nửa cơ thể cho ta là được".

Lúc này, Trấn Ma thạch đã bay vào trong vịnh hằng sâm lâm, xuyên qua từng phiến không gian kì dị, cuối cùng phát ra tử khí ngập trời, rơi xuống bên trong thần ma lăng viên.

Phập

Trấn Ma thạch đen ngòm, cắm thẳng xuống trung tâm Thần ma lăng viên, giống như một bia mộ khổng lồ.

129. Chương 130 Cẩm Kỵ Thánh Cốt

Ma Oa cùng thần thú Kỳ Lân đứng ở phía xa, im lặng quang sát mọi thứ. Ma Oa tin rằng giáo hoàng đã đáp ứng trả lại cho lão nửa thân thể thì sẽ không nuốt lời. Lão vốn muốn đại náo một trận, xem thử xem những tầng địa ngục dưới cùng phong ấn những nhân vật như thế nào? Nhưng sau khi nhìn thấy Trần Ma thạch, lão có chút do dự.

Ma Oa cũng biết đạo lý sống trên đời phải biết mình là ai, cũng hiểu rằng các cường giả không cùng thời đại, có khoảng cách thực lực khó có thể vượt qua. Nếu như thực sự có những nhân vật đáng sợ của vạn năm trước tại những tầng địa ngục cuối cùng, có thể khẳng định lão khó có thể tranh phong cùng bọn họ.

Kim thân của Quang Minh giáo hoàng đã dung nhập lại bốn thể, lão không ngừng chỉ huy các thần chức nhân viên, đem những thánh vật có uy lực to lớn trong giáo hội tổng xuống nền móng đã bị khá vỡ, nhưng hiệu quả rất thấp, căn bản không thể khống chế được sự hỗn loạn của 18 tầng địa ngục. Đường như Trần Ma thạch bay đi, quần ma liền không e ngại gì nữa.

“Đáng tiếc, Quang minh thần tiên lưu lạc bên ngoài, nếu không cũng có lẽ sẽ có tác dụng lớn. Đó là tinh hoa của thiên long trong truyền thuyết, là một chiếc vẩy nghịch của ngài luyện hoá thành tuyệt thể thánh vật”. Giáo hoàng vô cùng cảm thán, nhưng lại không có cách nào. Tựa hồ chỉ có thể trông mắt nhìn cánh cửa địa ngục rộng mở. Lão tựa hồ đã nhìn thấy cảnh tà thần cùng thoát ra, tạo ra thảm cảnh hoạ loạn thiên hạ.

Lúc này, một thần chức nhân viên trẻ tuổi hoảng loạn chạy tới trước mặt giáo hoàng thì lễ: “Thưa giáo hoàng, đại trưởng lão đang bế quan truyền lời, có một thứ, có lẽ có thể chấn nhiếp ma thần đang làm loạn trong 18 tầng địa ngục”.

Giáo hoàng không còn giữ được bình tĩnh, vội vàng hỏi: “A, rốt cục là thánh vật gì?”.

“Đại trưởng lão mời giáo hoàng bệ hạ tự thân đi nghênh đón”.

Giáo hoàng chẳng nói chẳng rằng, lập tức dâng không bay đi. Ở bên ngoài thánh thành có một ngọn núi nhỏ, được gọi là Quang Minh thánh sơn, nhưng thần chức nhân viên của Quang Minh giáo hội về già đều ẩn tu tại nơi đây.

Ngọn thánh sơn chỉ cao khoảng ngàn thước, nhưng phát ra một áp lực trầm trọng, còn có khí thế hơn cả những toà núi cao vạn trượng.

Trên thánh sơn không có mỹ cảnh gì, chỉ có loạn thạch và cỏ thụ, giống như một vùng đất chưa được khai phá.

Giáo hoàng phi vào một hang động đen ngòm giữa sườn núi, còn chưa kịp mở miệng thì từ bên trong đã truyền ra một tiếng thở dài già lão. Tiếp theo, đại trưởng lão đã thối ẩn nhiều năm bí mật truyền âm cho lão “Bệ hạ không cần hỏi gì cả, chỉ cần nghe lão nói vắn tắt một chút”.

“Được”

Giọng nói của đại trưởng lão bí mật vang lên bên tai giáo hoàng: “Năm đó, lão Quang Minh thần từng liên thủ với Thiên ma của Đông thổ, đại chiến với một thứ tồn tại đáng sợ mạnh không bút nào kể xiết. Ngài biết chuyến đi đó lành ít dữ nhiều, trước khi lên đường, đã đem một kiện cấm kỵ thánh vật bảo tồn trong giáo hội chúng ta, giao cho các đại trưởng lão đời đời gìn giữ, bí mật bảo vệ, bằng giá nào cũng không thể để cho thiên giới biết được. Để bảo vệ bí mật, cho dù là các đời giáo hoàng cũng không được biết. Bây giờ mười tám tầng địa ngục đại loạn, có lẽ chỉ có dùng kiện cấm kỵ thánh vật đó trấn áp thì mới có tác dụng”.

Giáo hoàng không vòng vo, trực tiếp hỏi: “Vật đó ở đâu? Làm sao đem ra được?”.

“Chính là ở vị trí trung tâm của toà thánh sơn này. Ta đã yêu cầu những nhân viên ẩn tu ở thánh sơn rút hết đi, ngài có thể dùng thời không ma pháp lấy ra. Ta ở đây giúp ngài một tay.”

“Được” Giáo hoàng không hỏi nhiều, lão biết đại trưởng lão trịnh trọng mời lão xuất thủ như vậy, khẳng định đây không phải là một việc dễ dàng gì.

“Thời không liệt biến” Giáo hoàng hô lớn, không gian xung quang lão dường như nứt gãy hết, thánh khiết quang hoa như nước nhanh chóng tràn vào phía bên trong sơn động

“Bùng bùng”

Trời rung đất chuyển, bên trong thánh sơn truyền ra những tiếng nổ liên tiếp, toàn bộ toà thánh sơn đều nứt ra, dường như lúc nào cũng có thể sụp xuống.

Một chiếc hộp đá cổ lão xuất hiện trong tay giáo hoàng, lão nhanh chóng mở ra. Chỉ thấy bên trong chỉ có một đốt xương ngón tay, không biết đã được cất giữ bao lâu, dường như đã sắp bị phong hoá hết. Trên bề mặt đã xuất hiện rất nhiều những lỗ hổng nhỏ. Đốt xương rất nhẹ, có lẽ người thường dùng tay miết nhẹ, nó cũng có thể tan ra thành bột.

“Đây là..” Giáo hoàng ngậy người ra, lão thật không thể tưởng tượng, cấm kị thánh vật mà lão Quang Minh thần bí mật truyền thừa vạn năm, lại chỉ là một đốt xương ngón tay nhìn chẳng có chút giá trị gì.

“Bùng”

Thánh sơn sụp đổ, đại trưởng lão thoát ra từ trong đồng đổ nát, hai chân lão đã không còn, chỉ còn lại một nửa thân thể máu thịt bầy nhầy. Rõ ràng là khi lão trợ giúp giáo hoàng thu lấy thánh vật đã bị trọng thương.

Đại trưởng lão niệm chú ngữ, tự điều trị cho mình một lúc, rồi hét lớn: “Còn chưa mau đi”.

Giáo hoàng có chút do dự, sau đó bay lên, khi lão quay trở lại Quang Minh thần điện, ma khí phát ra từ mười tám tầng địa ngục đã bao phủ trời đất, toàn bộ thánh thành chìm trong u ám, một cảnh tượng như trong ngày tận thế. Trong thành cư dân vừa chạy loạn vừa khóc lóc thảm thiết, người người dắt díu theo vợ con, già trẻ lớn bé cuống cuồng chạy ra ngoài thành.

Lúc này ở phía xa, có những ánh mắt bí ẩn đang quan sát mọi thứ. Những dị biến tại Quang Minh thần điện, khiến các cực đạo cao thủ đều cảm thấy bất an, có vài người đã đến đây để theo dõi sự tình.

Giáo hoàng có chút hoài nghi kiện thánh vật này, lão nghĩ rằng thánh vật thực sự có lẽ sớm đã thất lạc. Nhưng vào lúc này, mặc dù lão không thấy cái đốt xương ngón tay này có ích lợi gì, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ đành méo mó có hơn không.

Lão niệm động chú ngữ, không gian ma pháp “Thác loạn thời không” phát ra, đốt xương ngón tay dưới sự bao phủ của thánh khiết quang huy, bị tống vào dưới móng của thần điện trung tâm.

Tuy nhiên, hiệu quả tạo ra thật vượt quá ý liệu của giáo hoàng.

Chỉ trong chớp mắt, tiếng ma khóc thê lương đột nhiên biến mất. Giống như là một đám người đang gào thét, đột nhiên bị người ta cắt mất cổ họng. Trong chớp mắt, toàn bộ thiên địa trở nên an tĩnh.

Sát na tử tịch!

Ma khí ngập trời từ từ biến mất, dân chúng chạy nạn trong thành thành dừng lại, quang minh lại bao phủ toàn bộ toà thành, mọi người đều có cảm giác được tái sinh sau thảm họa.

Ma Oa, thần thú Kỳ Lân cùng với bọn người giáo hoàng, đều cảm thấy một áp lực vô hình, một cỗ khí tức uy nghiêm đáng sợ mãnh liệt truyền ra từ bên phía dưới thần điện trung tâm.

Chính vì cỗ khí tức này, 18 tầng địa ngục triệt để yên tĩnh trở lại. Những kẻ bị giam trong mười tầng địa ngục đầu tiên thậm chí còn run rẩy sợ hãi, phát ra những tiếng kêu gào khiếp sợ

Cục diện yên lặng bị phá vỡ, người dân thánh thành hoan hô ầm ĩ, từ trong 18 tầng địa ngục truyền ra những tiếng hú yếu ớt.

Giáo hoàng lưng ướt đầm mồ hôi, một đốt ngón tay được lão Quang minh thần trân trọng bảo tồn, truyền thừa vạn năm, không ngờ lại có thể hoá giải được cục diện vô cùng khó khăn này, lão cũng cả người...

Lần phong ba này, nhìn có vẻ không phải là một sự kiện kinh thiên động địa gì đối với toàn bộ nhân gian giới và thiên giới. Nhưng ý nghĩa lâu dài của nó, cùng với những hậu quả vĩ diệu do nó tạo thành thì vô cùng to lớn. Nếu như có người muốn miêu tả kỹ lại đoạn lịch sử này, bọn người Ma Oa, thần thú Kỳ Lân, Giáo hoàng, nửa thân ếch chắc chắn sẽ được nhắc đến đầu tiên.

Một đốt xương ngón tay nhỏ bé trấn thụ cả mười tám tầng địa ngục, nhân gian giới đường như đã bình tĩnh trở lại, nhưng không ai nghe thấy, từ bên phía dưới thần điện, nhẹ nhàng vang vọng một câu nói mơ hồ “Do ma mà chết..do mà mà sinh”.

Lúc này, trong khoảng không gian kì dị của vịnh hằng sâm lâm, đang xảy ra một việc mà ngoại giới khó có thể tưởng tượng được.

Trần Ma thạch đen ngòm cảm thấy xuống vị trí trung tâm của Thần ma lăng viên, nhìn to lớn hơn bất cứ tấm thần ma mộ bia nào, nhìn còn giống bia mộ hơn các thần ma mộ bia khác, những vết máu li ti phủ khắp trên mặt bia, khiến nó trông vô cùng tà dị, giống như một cái bia mộ chứa.

Bởi vì sự xuất hiện của nó, toàn bộ Thần ma lăng viên an tĩnh hẳn xuống, dưới màn tử khí nồng nặc từ Trần Ma thạch lan toả ra xung quanh, còn nhiều hơn cả tử khí trong Thần ma lăng viên. Những cốt trảo và thủ tí trên các phần mộ, đều từ từ chui trở xuống dưới đất.

Chưa đầy một khắc, những thi thể thần ma nhô lên trong các phần mộ, đều trở lại trong đất, những phần mộ bị phá khai chớp mắt khít lại. Những bia mộ nghiêng đổ, dưới một sức mạnh mới, đều đứng thẳng trở lại.

Thần ma lăng viên trở lên an tĩnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng một sự im lặng chết chóc bất thường như vậy, thật khiến cho người ta lo sợ

Lúc này, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, cùng Long bảo bảo, con rồng du côn và tiểu phượng hoàng ở phía xa đều cảm một một cỗ áp lực vô cùng lớn. Bọn họ cảm thấy hô hấp khó khăn, một cảm giác sợ hãi trào dậy trong lòng bọn họ, làm cho bọn họ không tự chủ lùi lại phía sau, không ngừng rời xa Thần ma lăng viên.

Thần ma lăng viên bị thánh khiết quang huy do ngọc như ý phát ra bao phủ, không cảm giác rõ ràng được áp lực đó. Nhưng hẳn vẫn cảm nhận được tử vong ba động bất bình thường, một cảm giác nguy hiểm lan toả trong lòng hẳn.

Hắn đứng im ở trên không, bên trên Bái tướng đài khoảng trăm trượng, lặng lẽ quan sát mọi thứ phía bên dưới. Hắn phát hiện ra Trần Ma thạch từ trên trời rơi xuống và Bái tướng đài dường như đang đối lập nhau, ngầm ngầm chuẩn bị đối đầu.

Một cỗ cảm giác bất hảo dậy lên trong lòng, Thần Nam thử khổng chế thân thể, muốn thoát ra khỏi khu vực này. Mặc dù thánh khiết quang huy vẫn bao phủ lấy hắn, nhưng hắn vẫn cảm giác có thể khổng chế cơ thể, hắn nhanh chóng bay ra xa.

Vào lúc Thần Nam bay lên, Bái tướng đài đột nhiên chuyển động, nó bắt đầu không ngừng bay vòng xung quanh Trần Ma thạch.

Trần Ma thạch cũng không còn yên tĩnh, những vết máu trên mặt bia, càng rực rỡ, càng diễm lệ, bắt mắt, phát ra quang mang tà dị. Sau đó từng vết máu bắt đầu chảy xuống từ trên thân bia, từng dòng máu đỏ tươi nhiễm hồng cả nửa khối đá đen ngòm đó.

130. Chương 131: Thần Bí Chủ Nhân

Giọt máu tà dị từ Trần Ma thạch nhỏ ra chậm chậm rơi xuống đất, thoáng chớp, cả tấm bia vốn đen đúa liền chuyển thành đỏ lòm như huyết bì.

“Gừ.”

Không hiểu có phải nhầm lẫn không mà Thần Nam nghe thấy tiếng gầm khủng khiếp từ Bái Tướng đài truyền ra, sau đó thạch đài đập vào Trần Ma thạch.

“Soạt.”

Một làn sóng máu bốc lên ngút trời.

Trần Ma thạch phun ra sóng máu hướng lên không ngênh đón Bái Tướng đài.

Quả thật khiến người ta khó tin, rõ ràng đây là Thần Ma lăng viên từ thời viên cổ, không hề có thêm cảnh vật gì khác mà Trần Ma thạch đột nhiên phun ra được sóng máu rợp trời, thật tà dị vô cùng. Bên dưới Trần Ma thạch khoảng ba trượng vẫn tử khí trầm trầm, nhưng từ độ cao đó trở đi lại là vô biên huyết hải, trên nữa là Bái Tướng đài. Huyết hải nằm giữa Bái Tướng đài và Trần Ma thạch xuất hiện quá ư đột ngột.

Bái Tướng đài tuyệt không lao vào huyết hải và dừng lại ở phía trên, liên tục quay tròn, toan phá tan vùng biển máu cách li để lao xuống. Bất quá, sau cùng nó dừng lại trên cao, hai đạo huyết hồng đại bi vừa hạ sát viễn cổ đại thần mười hai cánh lại xuất hiện.

“Ức vạn sinh linh là binh sĩ, bách vạn thần ma là tướng quân!”

Hai câu này xuất hiện trên không, sau cùng giao nhau thành hình chữ X, phát ra huyết quang vô tận, cứ thế ẩn xuống sóng máu và Trần Ma thạch ở phía dưới.

“Ầm.”

Sóng máu ngưng trời cơ hồ bị đánh tan, bốc hơi bay mất, màu đỏ rực dần tan làm lộ ra Trần Ma thạch sừng sững như bị vương ở bên dưới.

Nhưng lúc đó Trần Ma thạch lại xuất hiện biến hóa cực kì dị thường, màu máu phủ kín bốn phía tấm bia phân biệt ánh xạ ra bốn đại tự đỏ lòm: tuyệt, diệt, sát, phong!

Bốn chữ này từ bốn phía ánh xạ lên không, sau đó va chạm với hai hàng chữ giao nhau đang ẩn xuống.

“Choang, choang.”

Tiếng choang choảng chấn động màng tai vang lên, đương nhiên đó là những âm thanh tử vong.

Thần Nam há hốc mồm, Bái Tướng đài và Trần Ma thạch lại ánh xạ ra tuyệt sát tử quang, quả nhiên chúng có cùng bản chất.

Hai vật chết như vậy lại có dấu pháp thành ra trận chiến không giống như đang diễn ra giữa hai tử vật mà tương tự hai người đang so kè nhau.

Lẽ nào có người đang khống chế tất cả? Trong lòng Thần Nam rung động dữ dội, nếu vậy, người đứng sau này phải vô cùng đáng sợ! Một vật trong thoáng chốc hủy diệt thi thể viễn cổ đại thần, một vật vừa xuất hiện đã lập tức trấn trụ mọi thần ma định làm loạn trong Thần Ma lăng viên, quả không thể tin nổi. Nếu chúng còn có người khống chế, không phải còn đáng sợ hơn nữa sao.

Cùng lúc, ngọc như ý trước ngực hần nóng bừng, tiếng quát khe khẽ vang lên: “Hừ, cuối cùng vẫn không nén được sao, ta ra đùa một phen.”

Tức thì Thần Nam thấy đại sự không ổn, giọng nói của nữ tử trong ngọc như ý vừa cất lên, thân thể hần không còn theo khống chế, sức mạnh thánh khiến tràn khắp thể nội, làm chủ thân thể hần, nhanh chóng hướng về phía Bái Tướng đài và Trần Ma thạch.

“Ta @#T%yT\$\$#.....” Hần hận không thể mở mồm ra chửi. Nữ tử trong ngọc như ý khiến hần điên tiết, lại khống chế thân thể hần đấu với hai đại hung khí có thể diệt thần, trấn ma, quả khiến hần phát cuồng, mà đáng thương ở chỗ không thể nói ra nửa lời, chỉ như một người qua đường, trở mắt nhìn hành vi của chính thân thể mình.

Thần Nam bất lực nhìn hai tay liên tục thực hiện động tác, tay trái thành quyền phá toái hư không, kéo hai đại hung khí nhanh chóng lao tới, tay phải thành chưởng liên tục vẽ vòng tròn, đẩy lên từng đạo sức mạnh hùng hậu.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, hai đại hung khí bị hần kéo vào không gian đã nứt toác, phẳng phất tiến vào một vùng thiên địa khác, không gian vỡ toang ra nhanh chóng nuốt gọn cả hai hung khí.

Nhưng chỉ một sát na, hư không yên ả lại nứt toác, Bái Tướng đài và Trần Ma thạch xông ra, lao bổ vào hần.

“Đáng chết!” Hần chỉ biết mắng thầm, vạn vạn lần không ngờ hai đại hung khí lại hành động thế.

Hắn liên tục đuổi thân thể, xuất ra từng đạo chưởng lực mạnh đến mức không tin nổi, quần quít với Bái Tướng đài và Trần Ma thạch.

Cùng lúc, ngọc như ý trước ngực đột nhiên lấp lóe, sau cùng một vũng xoáy xuất hiện, càng lúc càng lớn, nhanh chóng quay tròn, hai đại hung khí giống như bị hút vào, cơ hồ lại bị nuốt gọn.

Thần Nam lạnh người, không ngờ nữ tử trong ngọc như ý mạnh đến thế, toan thanh toán cả Bái Tướng đài với Trần Ma thạch, quả nhiên kinh nhân.

“Hừ.”

Một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên trong phiến không gian kỳ dị khiến linh hồn Thần Nam run lên, một vùng hoàng vụ mênh mang đột nhiên xuất hiện trên tầng không Thần Ma lăng viên, cự ly không đầy trăm trượng, trong vùng sương khói có hai điểm thanh quang tà dị đến đáng sợ, lạnh lùng nhìn hắn.

Bằng cảm giác, hắn nhận ra, đó là một đôi mắt! Bất kể là người, yêu ma hay thần thú, đó tuyệt đối là mắt của sinh vật có đạo động sinh mệnh cực mạnh.

Trong Thần Ma lăng viên, trừ hắn và Khải Sát Lâm, còn rỗng du côn, Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo, cuối cùng lại có thêm một sinh vật.

Đó thật ra là ai?

Trong lúc hắn kinh ngạc, Bái Tướng đài đột nhiên phá vỡ, quay tít lao về phía dưới dải hoàng vụ, chủ nhân đôi mắt tựa hồ đứng trên Bái Tướng đài, hai điểm thanh quang chấn nhiếp tâm phách.

Nhân vật thần bí xuất hiện, Bái Tướng đài liền bị thu về, ngọc như ý cũng không thanh toán Trần Ma thạch, mặc nó đột vỡ bay lên đứng yên lặng ngoài tầng không xa xa.

“Cuối cùng ngươi không cam chịu được.” Nữ tử trong ngọc như ý khẽ thở dài, giọng nói vang lên như tiếng sấm, vang bên tai Thần Nam! Lẽ nào người đến là chủ nhân chân chính của Bái Tướng đài? Là người lập ra phiến không gian kì dị này? Thần Ma lăng viên có liên quan đến y?

Lòng hắn dao động kịch liệt, cảm giác đó tuyệt đối là một siêu cấp đại nhân vật, rất có thể là người tham dự vào đại cục từ vạn năm trước ở Thần Ma lăng viên.

“Hừ.”

Trong làn hoàng vụ mênh mang, chủ nhân hai điểm thanh quang vẫn lạnh lùng hừ lên, bất quá âm thanh đó suyết nữa khiến Thần Nam hôn mê.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang lên động trời, hoàng vụ tản ra, hai điểm thanh quang tan đi, không gian hắn đứng tan nát. Một vùng không gian hư vô rộng lớn xuất hiện trước mắt, ngàn vạn vì sao sáng lấp lánh trong đó, một tấm thảm cực đồ treo lơ lửng đang chậm chậm chuyển động...

131. Chương 132: Người Bày Thế Cuộc

Mặt đất phía dưới vô cùng rộng lớn, không nhìn thấy điểm tận đầu, khắp nơi toàn một màu lam, tốc độ đáp xuống cực nhanh, núi sông bên dưới càng lúc càng hiện ra rõ ràng.

Thân hình hắn được ngọc như ý chủ đạo, dừng lại đứng thẳng trên mặt đất, lặng lẽ quan sát tình cảnh chung quanh. Đó là một vùng đất chưa được khai hóa, núi non nổi nhau, sơn nhai quái thạch điệp trùng, những vách đá dựng đứng cao vạn trượng, cổ thụ rợp bóng che kín mọi đỉnh núi, tiếng thú gầm chấn động màng tai, từng con quái thú khổng lồ lướt ngang qua vòm không.

Một thế giới kỳ dị, mọi thứ đều lạ lẫm.

Ngẩng đầu lên, sao sớm vô tận đang sáng soi, một thái cực đồ cực lớn treo lơ lửng trên không, không có mặt trời nhưng nhờ ánh sao nên nơi đây vẫn sáng rực như ban ngày.

Thần Nam hơi ngẩn ra, nơi đây tuyệt không phải Vĩnh hằng sâm lâm hay nhân gian giới, càng không phải tiên giới khiến hắn mơ hồ. Trong truyền thuyết có lục đạo, phải chăng hắn vô tình đến được một thế giới trong lục đạo? Hắn ngẫm đánh giá, lòng đầy mê hoặc.

“Lẽ nào người cho rằng thế này sẽ làm khó được ta?” Nữ tử trong ngọc như ý lại phát ra âm thanh, tuy lạnh lẽo nhưng vẫn vô cùng trong trẻo, vui tai.

Nhưng vùng không gian rộng lớn này không có ai đáp lại, Bái Tướng dài và thần bí nhân hình như đã mất bóng, Trấn Ma thạch đáng sợ từ lúc tiến vào tháng hiện mấy lần rồi không còn thấy đâu.

Thần Nam dùng thần thức đẩy vào ngực, hắn muốn giao lưu với nữ tử trong đó, ngộ hầu tìm ra câu trả lời cho những vấn đề bức thiết.

Hình như nữ tử biết được ý nghĩ của hắn, thở dài nói: “Có những việc không biết lại tốt hơn, nhưng nhiều người không chịu hiểu, lặn lội cả đời theo đuổi rồi cuối cùng không thoát khỏi cảnh trầm tịch tại Thần Ma lăng viên. Có những việc đã bắt đầu rồi sẽ không thể kết thúc, những người có tư cách tham dự vở kịch thật ra đang đùa với sinh mệnh chính mình, giẫm chân vào không thể rút ra, cho đến tận khi vở kịch kết thúc.”

Mấy câu đột ngột cất lên khiến Thần Nam ngây người, nhưng hắn cũng biết thêm được một điều: hiện tại mình chưa đủ tư cách hiểu chân tướng sự việc, e rằng khắp thế gian, người đủ tư cách đó không nhiều.

Nữ tử trong ngọc như ý hình như lẩm bẩm, lời lẽ lại khiến hắn vạn phần chấn kinh: “Đời người như đánh cờ, thiên địa bất quá là một ván cờ lớn, chúng sinh đều là những con cờ trong đó, ta không may thất bại trong phút chót nhưng rốt lại ta vẫn có đủ thực lực chơi một ván, ta sẽ trở lại...” Càng nói giọng nàng ta càng lớn, sau cùng trở thành tiếng sấm từ chín tầng trời âm âm rung động vùng không gian.

“Ta sẽ trở lại...” Thanh âm vang vọng cao vút, cơ hồ vang khắp tam giới lục đạo.

Thần Nam thật không hiểu nàng ta là nhân vật chí tôn trong trời đất hay là kẻ ngốc. Hiển nhiên nàng là một trong những người mạnh nhất thiên hạ nhưng xa xưa từng suýt nữa hồn phi phách tán, linh thức tịch diệt, còn may là cuối cùng cũng quay lại.

“Gầm trời này quả nhiên có kẻ thao túng, có nhân thượng nhân đủ khả năng chúa tể vận mệnh người khác.” Thần Nam thầm than.

Cùng lúc, trên không phía xa, ma khí ào ào lao tới thật nhanh, Bái Tướng dài lại xuất hiện. Trên bề mặt thần bí nhân phủ một lớp hoàng vụ mênh mang, hai điểm thanh quang sáng chói đang lạnh lùng rơi vào hắn, thoáng chốc còn cách hắn không đầy trăm trượng, rồi đứng bất động trên không.

Thần Nam dùng thần thức hỏi nữ tử trong ngọc như ý: “Hắn là một trong những người đánh cờ của thiên hạ sao?”

“Không sai, hơn nữa đây là nội thiên địa của hắn.”

Nghe nàng ta khẳng định, trong lòng Thần Nam bùng lên lửa giận, nhìn lên thái cực đồ treo lơ lửng, quay tít trên không trung, nó và hình Thái Cực Thần Ma đồ trong thân thể hắn giống hệt, rất dễ khiến người ta liên tưởng hai hình với nhau.

Nữ tử trong ngọc như ý tựa hồ cảm ứng thấy niềm phẫn nộ của hắn, giao lại quyền khống chế thân thể cho hắn nhưng không thu lại thánh khiết chi lực đã lưu trong thân thể hắn.

Thần Nam phát giác thân thể lại thuộc quyền khống chế, tức thì lướt về phía thần bí nhân trên Bái Tướng dài quát vang: “Lão quái vật đáng chết, cuối cùng ta cũng biết ngươi là kẻ khống chế tất cả. Là người bày ra ván cờ ở Thần Ma lăng viên. Nói ngay, ngươi định thế nào, hai quang cầu trong thân thể ta rốt cuộc là gì, hiện tại ngươi có muốn thu hồi lại không? Ngươi có biết phụ thân ta? Hai người có giao dịch gì không?”

Sự tình đã đến nước này, hắn có cảm giác, không thể dùng lẽ thường suy đoán thực lực của phụ thân, ông có khả năng biết được hắn sẽ sống lại từ Thần Ma lăng viên, rất có thể cũng có liên hệ với nhân vật thần bí đang đạo diễn một loạt sự kiện này.

Hắn có cảm giác phẫn nộ, không muốn bị người ta khống chế tất cả.

“Hắc hắc... ván cờ này có ý nghĩa thật. Đến đi, ta và ngươi đều có phần ở trong nhau.” Đây là lần thứ nhất thần bí nhân mở miệng, thanh âm chói tai, nghe như tiếng đao mài vào đá.

Thần Nam cực ghét tư thái tự tin “mọi vật thể gian trong tay ta” của đối thủ, thật sự muốn đánh cho đối thủ no đòn.

“Ngươi, chẳng qua chỉ là một con cờ, kẻ được chọn như ngươi là có phúc khí, trong số chúng sinh có mặt trên đời, không biết bao nhiêu kẻ không có phúc phần đó đâu.” Thần bí nhân vẫn lạnh lùng đáp.

Nếu Thần Nam mà có thực lực, nhất định bây giờ sẽ tung một cước đá chết đối thủ nhưng hắn biết mình không thể đánh lại đối phương nhưng mồm miệng thì bùng nổ.

“Con mẹ ngươi đang đánh rắm cái gì!”

Chỉ có mấy chữ đơn giản lại khiến đích thần bí nhân ẩn mình trong lớp hoàng vụ ngăn người, sau cùng hiện ra một nhân hình, cơn giận khiến y rung động kịch liệt, suýt nữa rớt xuống.

Ngọc như ý trên ngực Thần Nam cũng rung động, loáng thoáng nghe như có tiếng cười cổ nén không để bật ra, sau cùng tiếng cười giòn tan cũng vang lên.

“Ha ha...” Tiếng cười trong vắt như tiếng chuông bạc vang khắp đất trời.

Tiếp đó giọng nữ tử trong ngọc như ý vang lên: “Miệng thị kiêu đồ với chúa tể như hắn quả là đả kích lớn nhất, người không muốn dẫn thêm một bước, nói thêm mấy câu ắt khiến hắn đau hơn bị đánh một trận nên thân.”

Nàng ta vừa nói vừa cười, y hết một tiểu hồ li dạy người ta làm việc ác, ngữ khí có phần tinh ranh.

“Muốn, đương nhiên muốn, ta hận không thể lập tức đánh hắn thành trư đầu yêu!”

“Được, ta tạm thời phong tỏa sức mạnh của hắn, nhưng thành công đến đâu phụ thuộc vào kĩ xảo của ngươi! Phải cho lão tặc biết thiên ngoại hữu thiên, trên thái cổ còn có thái cổ hồng hoang!” Nàng ta đột nhiên quát lớn: “Nghịch loạn âm dương, Hư quy hỗn độn, Thái cổ phong ma chú! Hồng hoang phong ma ấn!”

Trên tầng không của thế giới lý dị đột nhiên xuất hiện vô số chữ “chú” và “ấn”, nhanh chóng phủ lấy Bái Tướng đài. Hào quang thánh khiết từ hai loại chữ trên vây chặt lấy.

Hào quang lóe sáng, Thần Nam phát giác hắn lại bị nữ tử trong ngọc như ý khống chế, lao thẳng vào vùng ẩn tự, đến gần thần bí nhân, lần đầu tiên nhìn dung mạo y.

“Sức mạnh của ta và hắn đã trung hòa nhau, mau đánh hắn thành trư đầu yêu!” Giọng nữ tử trong ngọc như ý vang lên.

132. Chương 133: Đá Chó Ba Trăm Cước

Trong hốc mắt thâm sâu là ánh mắt màu lục lạnh lùng đáng sợ hơn cả mắt dã thú, thân hình cao gầy như cây trúc khô, làn da xám dịt, thoạt nhìn như được đắp lên khô lâu, xứng đáng với danh xưng lớp da đắp trên xương khô, khiến y trông như quỷ sống từ địa ngục mò lên.

Thần Nam được nữ tử trong ngọc như ý trợ lực, lướt vào giữa “chú” và “ấn”, cách thần bí nhân không đầy mười trượng.

Ánh nhìn xanh lè lạnh lẽo rơi vào Thần Nam, thần bí nhân chăm chú nhìn hắn với vẻ lạnh tanh, như dã thú nhìn mồi, suýt nữa khiến hắn gục xuống, tinh thần rời rã.

Đương nhiên nhìn từ góc độ tu luyện, Thần Nam kém quá xa, đối phương mới tùy ý liếc mắt đã khiến tinh thần hắn suy sụp, đủ thấy vị “bố cục giả” trong truyền thuyết này tu vi biến thái cỡ nào, thật không thể suy đoán hay lý giải nổi.

“Nhân loại nhỏ nhoi kia, người tưởng có nữ nhân đó chống lưng thì ta không làm gì được người sao? Trong mắt ta người chỉ là loại tiểu xú trùng, tìm đâu chả được kẻ thay vị trí của người trong ván cờ này.” Thần bí bố cục nhân buông lời lạnh lùng, vẫn nhìn Thần Nam với ánh mắt bằng giá.

“Chết tiệt, người không phải người sao? Dám coi thường con người như vậy, người thật ra là giống gì?” Thần Nam nghiêng rằng, cố chịu lại áp lực tinh thần cực nặng, không để sa vào cảnh cuồng loạn.

“Hừ, hừ” Thần bí bố cục nhân hừ lạnh liên mồm, vẫn đáp với vẻ lạnh lùng: “Không cần ra vẻ, chủng tộc nhược tiểu mà định đứng trên đầu ta sao, ta từ lâu đã không còn thuộc phạm trù nhân loại nữa, mà là đỉnh cao nhất của kim tự tháp, trong vùng thiên địa cao cao tại thượng của ta, con tiểu trùng như ngươi phải chịu cho ta nô dịch, ngươi không đáng là một hạt bụi.”

Thần bí bố cục nhân quả thực không có mấy may tình cảm của nhân loại, nhìn Thần Nam lạnh lùng như ánh nhìn của động vật.

Thần Nam cơ hồ phát cuồng, loại kì thị lạnh nhạt này quả là một dạng miệt thị xuất phát từ cốt tủy, bố cục nhân này thật đáng chết, một con người như hắn làm sao chịu nổi vũ nhục cỡ đó.

“Người đã miệt thị nhân loại như vậy, sao còn giữ dáng vẻ con người, biến thành heo chó có tốt hơn không?” Thần Nam trả đòn.

Nhưng thần bí bố cục giả không hề phát tác, giọng nói lạnh như nước đá: “Hừ, một cái túi da hôi thối với ta chẳng nghĩ lý gì, dù ta có chuyển đổi bản thể thành heo chó thì vẫn là người nắm trong tay vùng thiên địa này, vẫn là kẻ vô thượng chí tôn cao cao tại thượng, trong mắt ta ngươi vĩnh viễn là một con xú trùng.”

“Hừ, quả nhiên không hoàn toàn coi mình là một con người mà chỉ là một con chó điên. Với loại chó điên này, ta không cần nóng giận, không lẽ bị chó cắn thì cắn lại sao?” Thần Nam gắng gượng chống cự, chặt vật cắt lời. Hắn quyết chơi với thần bí bố cục nhân đến cùng nhưng tinh thần đang suy sụp dần, dưới áp lực hùng hồn của đối phương, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Thực lực hai bên cách nhau quá xa, đó là sự thật không thể cải biến.

Thần bí bố cục giả hình như không để tâm đến “chú” và “ấn” phía ngoài, lạnh lùng nói với Thần Nam: “Hôm nay ta sẽ thử Thái cổ phong ma chú và Hồng hoang phong ma ấn của nữ nhân đó nhưng trước hết ta phải xử lý tên tiểu xú trùng ngươi, quyết hủy diệt con cờ này vậy.”

Nói đoạn y bắn ra hai đạo thanh quang âm u, hóa thành mũi nhọn như kiếm bén xạ vào Thần Nam.

Hắn tuy đang gục ngã nhưng đối diện với tử vong uy hiếp bèn lộ ra phản ứng bản năng. Nội thiên địa nhanh chóng mở ra, luồng thanh quang bị vây phủ, hai mảnh cổ thuẫn chặn tại lối vào, định địa thần thụ cũng bật lên, chặn trước mặt hắn.

“Choang, choang.”

Hai tiếng nổ long màng tai vang lên, hai đạo thanh quang đập vào cổ thuẫn, nhưng lần này thần bí cổ thuẫn không thể hấp thu hết năng lượng của đối thủ như những lần trước mà bị hất bay đi.

Hai đạo ánh sáng sắc lẹm xạ vào định địa thần thụ, “soạt, soạt”, tiếng xé gió vang lên, thần thụ rung động, thần mang màu lục tràn ra, che lấy thanh quang nhưng lần này dải ánh sáng quá hung mãnh, xuyên qua thần quang, lao vút tới.

Dù những thánh vật hãn thế như thần bí cổ thuẫn và định địa thần thụ nhưng không có cao thủ tuyệt đỉnh chế ngự cũng khó lòng phát huy hiệu uy lực vốn có, thành ra không chống nổi đòn đánh của thần bí bố cục giả cao thâm khó dò kia.

Nhưng lúc đó, nữ tử trong ngọc như ý hình như cũng bố trí xong xuôi Thái cổ phong ma chú và Hồng hoang phong ma ấn, ngọc như ý trước ngực hắn phát ra hào quang chói lòa, rồi một cánh tay trắng muốt như bạch ngọc đột nhiên thò ra, cảnh tượng quá ư quỷ dị, ngực hắn cơ hồ mọc ra thêm một cánh tay.

Nhưng cánh tay này không tương xứng chút nào với tay hắc mà phát ra hào quang mờ mờ, xứng đáng hoàn mỹ đến cực điểm, mềm mại mà bóng mượt, nuốt nà như tuyết, quả là cánh tay trân quý.

Cánh tay ngọc khẽ nhấc lên, chớp lấy hai đạo thanh quang, một đòn kinh thiên bị hóa thành điểm điểm quang mang rồi tiêu tán, xứng đáng với bốn chữ: khiến người kinh hãi.

Lần đầu tiên Thần Nam được thấy một phần thân thể của nữ tử trong ngọc như ý, tuy chỉ lộ ra một cánh tay ngọc nhưng cũng toát lên mị lực vô tận, đủ khiến một nam nhân phát cuồng.

“Hừ.”

Bên ngoài nội thiên địa của Thần Nam, thần bí bố cục nhân đứng trên Bái Tướng đài lạnh lùng hừ lên rồi nói: “Để xem Phong ma chú và Phong ma ẩn làm gì được ta.”

Từ ngực thò ra một cánh tay, đương nhiên Thần Nam không thoải mái, nhưng nghĩ đến việc đối phương cứu mình một mạng, hắc không tiện phát tác.

Cùng lúc, lời nữ tử ngọc như ý lại vang lên trong ngực hắc: “Chuẩn bị đánh hắc, trong ba phân thời gian tới ta sẽ dùng tuyệt đối lĩnh vực trói chặt hắc, ta không thể làm gì nhưng hắc cũng vậy, chờ xem biểu hiện của ngươi.”

Thần Nam không đổi sắc, thì thầm đáp: “Được.”

Cùng lúc thần bí bố cục nhân đột nhiên biến sắc: “Ngươi giỏi trò gì, đây không phải là Phong ma ẩn và Phong ma chú! Ta...” Lúc ý phát giác mình không thể động đây, Thần Nam đã từ trong nội thiên địa lao ra, miệng quát lớn: “Đá chó ba trăm cước.”

133. Chương 134: Giúp Ngươi Thành Phật

“Bịch, bịch...”

Trong một sát na hắc tung liên hơn ba chục cước, tất cả đều trúng ngực đối phương.

Gương mặt nhăn nhúm của thần bí bố cục giả biến thành xám xịt như gan lợn, bất quá đó không phải vì đau, người đau là Thần Nam, lồng ngực bố cục giả quá cứng, như một lớp thép khiến hai chân hắc suýt gãy. Nhưng mặt đối phương vẫn xám như tro tàn vì giận giữ, niềm tự hào của bậc chúa tể đã bị con tiểu trùng kia giẫm đạp, thật khiến y hận đến đỉnh điểm, ánh mắt sáng rực nổi hổ thẹn xen lẫn giận dữ âm u.

Thần Nam nhíu mày vì đau suýt nữa gào lên, hắc tuy đá trúng khá nhiều cước lên ngực đối thủ nhưng không mấy may lay động, liền hiểu rằng tu vi của mình kém quá xa, đối phương cơ hồ là kim cương bất hoại.

Thời gian cấp bách nên hắc triệu hoán ngay tử vong ma đao, bất quá lần này mấy ma ảnh sau lưng hắc không hiện lên, cả những cây vũ khí thần khí cũng mất tăm mất tích.

Chỉ có cây ma đao hóa thành thực chất phát ra tử vong khí tức dày đặc là lập lòe cạnh hắc, nắm lấy thật chắc trong tay, hiện tại hắc biết đó là “hồn” của Đại Long đao, uy lực cực mạnh, bèn chém ngay vào cổ thần bí bố cục giả.

“Choang.”

Tử vong ma đao độc địa chém vào cổ đối thủ nhưng kết quả vẫn khiến y trợn trừng mắt, lưỡi ma đao sắc lẹm không chém nổi đầu đối phương khiến hắc có cảm giác vừa chém vào trụ sắt, không ảnh hưởng gì địch thủ thì chớ, lực phản chấn cực mạnh khiến hổ khẩu hắc nứt toác, máu rỉ ra.

“Ta cho tiêu diệt nhân ngươi ném mùi!” Thần Nam vừa giận vừa xấu hổ, tu vi của hắc tại nhân gian giới cũng được coi là cao thủ nhưng đối diện với thần bí bố cục giả lại nhỏ nhoi như trẻ nít, người ta đứng yên cho hắc chém mà không làm gì được, thật khiến hắc nhục nhã. Đương nhiên thực lực của đối phương mạnh đến mức khiến hắc kinh hãi cùng cực.

“Khốn Thần chi!” Hắc bay lên cao, song thủ cùng vung ra, từng đạo hắc mang sắc bén như đoản kiếm từ mười đầu ngón tay xạ vào các nơi yếu hại của bố cục giả.

“Choang, choang, choang...”

Như đập vào sắt thép, bố cục giả vẫn đứng ngang nhiên, cười miệt thị với hắn, mộ đạo ý thực lạnh lùng vang lên trong lòng hắn: “Tiểu xú trùng, ngươi có bao giờ nghe thấy kiến cắn chết cự long chưa? Trong mắt ta ngươi bé xiu như hạt bụi, ta đứng im cho ngươi công kích đã sao? Căn bản không chạm được sợi lông của ta.”

“Thông Thiên động địa ma công!”

Thần Nam lại tung một quyền đánh vào mũi thần bí bố cục giả, lại một tiếng “choang” vang lên, chiếc mũi lẽ ra bị một quyền cương mãnh đánh nát lại không hề hấn gì. Hắn xoa quyền đầu bóng rớt, trong lòng thoáng thấy vô lực.

Bất quá hắn vung tay, “chát”, tặng ngay cho bố cục giả một bạt tai, tiếng kêu giòn tan vang lên. Bố cục giả đang miệt thị nhìn hắn chợt sững sốt, đoạn điền tiết gầm lên: “Tiểu tử, ngươi dám vả ta? Dám đánh vào mặt ta, vũ nhục chúa tể sao? Ta phải giết ngươi, nghiến nát ngươi ra.”

“Bốp.”

Thần Nam lại vả cho y một cái.

“Ha ha...”

Lúc đó nữ tử trong ngọc như ý cười vang, giọng nói rất dễ nghe: “Đúng rồi, ta bảo ngươi vũ nhục hắn chứ không được giết, so với hắn, bị vũ nhục như thế còn khó chịu hơn là chết.”

“Chết tiệt, tiện nhân ngươi cùng tên tiểu cẩu này dài?m vũ nhục ta như vậy, nhất định ta sẽ khiến cả ngươi hối hận đã sinh ra trên đời này.” Bố cục giả hưng hân trừng mắt nhìn Thần Nam, hai mắt cơ hồ phun lửa, chưa bao giờ y nghĩ mình lại bị nhục như thế. “Ôi, đại gia à, đã rơi vào tay ta mà còn hung hãn như vậy, hôm nay ta sẽ triệt để dập tắt tì khí của ngươi. Để xem ai hơn ai.” Thần Nam cũng nổi khùng, tay phải liên tục vung lên, liên tục vang lên những tiếng bạt tai “bốp, bốp.”

“Đại gia à! Ngươi đúng là biến thái, da mặt dày quá đáng, tay ta đau rất rồi.” Lời lẽ của hắn cơ hồ giết người không thương mạng, thần bí bố cục giả bị tát hơn chục cái nên thân, lại nghe thêm câu đó, gần như thổ huyết, gương mặt tái xám bị chọc giận thành màu tím bầm.

“Ồ, lão quỷ, tam đảm chắc, nếu lột lớp da mặt ngươi xuống làm giáp trụ, chắc chắn còn tốt hơn Huyền Vũ giáp đại danh鼎鼎鼎鼎, không ai phá nổi. Da mặt ngươi dày thế này, đúng là trước chưa có một ai, sau cũng không có nốt, nhìn trời đất mệnh mang, một mình ngươi là thế.”

Hắn chưa nói xong, phát hiện trước trán bố cục giả nổi lên từng sợi đen ngòm, chọc cho đối phương cơ hồ nổ tung óc, đồng thời khóe môi rỉ máu.

“Vớ vẩn, không phải sao, thật sự bị ta chọc giận thổ huyết à?” Thần Nam nói xong lại lật tay tát thật mạnh, tiếng “bốp” vang lên thật lớn.

Ý thức hung ác lại vang lên trong lòng hắn: “Tiểu cẩu, trong lòng ta, ngươi không bằng cả xú trùng...”

Nghe thế, Thần Nam rút tay không tát nữa: “Lão cẩu ngươi cho rằng ta không bằng xú trùng trong lòng ngươi.”

Thần bí bố cục giả bị chọc giận khiến khóe miệng rỉ máu, xấu hổ đến cực điểm: “Tiểu tử, cho ngươi biết, nữ nhân đó không bảo hộ nổi ngươi, sau này ngươi sẽ phải hối hận vì những gì đã làm, ta không giết ngươi mà hành hạ gấp trăm ngàn lần.”

“Đại gia ngươi dám uy hiếp ta sao, ta ghét nhất, thống hận nhất kẻ nào dám nói vậy với ta.”

Thần Nam toan động thủ tiếp, nữ tử trong ngọc như ý lại cười: “Ha ha...rất hay, nhưng thời gian nhanh lắm, Thần Nam ngươi mau lui xa trăm trượng.”

“A, thời gian nhanh thật, ta còn chưa bắt đầu, chưa thi triển phương pháp chân chính đối phó với lão quỷ này. Không thể duy trì thêm ba phân thời gian sao?”

“Nhưng thế này quá hao phí thánh lực, người không tưởng tượng được hao phí thế nào đâu, bất quá...ta rất thích nhìn cảnh tên giả dối, tự cao này bị giáo huấn, ta duy trì thêm hai phân thời gian nữa, người mau thì triển thủ đoạn cho ta xem.” Nàng ta khác hẳn lúc trước, dung túng hẳn cực độ, tỏ ra đồng khí tương cầu.

“Ha ha, hay lắm! Lão xú trùng đáng chết có nghe thấy không?” Thần Nam lại quay lại, tung chân đá vào móng bố cục giả.

“Ta nói rồi sẽ tặng người chiêu ‘đá chó ba trăm cước’, tất nhiên phải thực hiện, ta đá, đá thật mạnh.”

Thần bí bố cục giả gần như phát cuồng, bị tát đã là vũ nhục khủng khiếp, giờ lại thêm đá đi?t, cả hai phương pháp này đối với bất kì người tầm thường nào cũng là cách vũ nhục lớn nhất.

“Tiểu cầ0u người sẽ phải hối hận.” Thần bí bố cục giả không chịu nổi nữa, huyết thủy từ khoe môi chảy xuống tong to0ng, nhuộm đỏ áo. Những gì phải chịu hôm nay, bậc chũ0a tể như y không tưởng tượng nổi, gần như suy sụp.

Nữ tử trong ngọc như ý cũng đồng dạng với Thần Nam, hôm nay hẳn gần như vô lại, hai người cùng liên thủ khiến bố cục giả hận đến cực điểm, thật sự muốn khóc rống lên.

“Ta đá, ta đá, đá, đá. Lão quỷ đáng chết người đừng cao húng, bình thường ít khi ta vô mông ngựa nhưng hôm nay phá cách mà ban ân cho người, thậm chí cho luôn ‘đá mông ngựa người’, nên cảm tạ ta mới phải.” Nói xong mà Thần Nam không hề đỏ mặt, tựa hồ trả lại đầy đủ những gì mà bố cục giả miệt thị hẳn lúc trước.

“Thần Nam, hiện tại chỉ còn lại một chút thời gian nữa.” Nữ tử trong ngọc như ý liên tục giục giã.

“Được, ta biết rồi.” Thần Nam quay lại, đến trước mặt bố cục giả: “Xem ra ta đá đít, người có vẻ không vui nhỉ, hay là ta dùng mông đánh luôn nhá?”

Bố cục giả phẫn hận, xấu hổ đến cực điểm, nảy ra cảm giác cực xấu, quả nhiên câu sau của Thần Nam mới khiến y phát cuồng.

“Vây được, để ta hoàn thành nguyện vọng của người được ”thân ái” với mông ta vài lần vậy.” Nói đoạn hẳn bật lên, rồi quay người trên không, quay lưng lại phía bố cục giả, rồi hóp bụng ưỡn mông, ấn thật mạnh vào mặt đối phương.

Bố cục giả không thể động đậy, trơ mắt nhìn mông đối thủ đập vào mặt, y điên tiết cơ hồ hôn mê nhưng bất lực.

Lần này Thần Nam dễ dàng thu thập bố cục giả như vậy khiến hẳn cũng thấy hoài nghi, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, trước đây chặt vật tìm kiếm bố cục giả rồi bị y sỉ nhục, bây giờ lại0i thế này khiến hẳn cảm khái vạn phần.

“Nhớ lấy đòn tiêu điều thí cổ này, hắc hắc.” Thần Nam cười gian tà, lại tung mình lên, tận cho bố cục giả tuyệt chiêu “tiêu điều thí cổ”.

Đối thủ gần như phát điên, tai mũi xẹt khói, ngay cả0 mái tóc cũng bốc lên từng sợi khói nghi ngút.

“Hắc, xem ra câu ‘giận đến thất khiếu xì khói’ là thật, ha ha... Thời gian nhanh thật, để ta giúp người, không để tóc người bị cháy hết, ta độ người thành phạt, lại giúp người gọt tóc thành một hòa thượng trọc đầu nhĩ.”

“Choang.”

Thần Nam rút tử vong ma đao ra, chém loạn xạ lên đầu bố cục giả, tiếng choang choảng vang lên không ngớt, tuy không chém sứt da đối phương nhưng cắt mái tóc đỏ lòm như máu lại cực kỳ dễ dàng.

Thần Nam cơ hồ đang dùng lực thái rau, thái đến điên cuồng! Thoáng chốc, mái đầu bị gọt sạch, trọc lóc hiện ra trước mắt hẳn.

“Ha ha,” nữ tử trong ngọc như ý cười vang, đồng thời dặn hẳn mau lùi lại.

“Ha ha...” Thần Nam nhanh chóng lùi xa trăm trượng.

“Tức chết ta thôi.” Thần bí bố cục giả quát lớn, cuối cùng y cũng động dậy được.

134. Chương 135: Đại Chiến Bố Cục Giả

“Tiểu xú trùng, ta phải xé ngươi làm vạn mảnh...” Thần bí bố cục giả sắc mặt xanh lét, ngẩng lên trời hét vang.

Âm ba cuộn cuộn chấn động khiến mây trắng cuối trời tan tác bay về bốn phương tám hướng, mấy ngọn núi dưới đất sụp đổ, loạn thạch tứ tung, khói bụi mịt mờ, từng vạt rừng đổ rạp, lá rơi rơi tã, phía xa, mấy con sông tràn bờ, đổi dòng.

Một tiếng gầm của bố cục giả đã khiến phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc, tất cả cơ hồ đổ nát.

Nếu là trước kia, tu vi của Thần Nam đương nhiên bị thanh âm xuyên não mà chết, không chống nổi cái thể ma uy, nhưng hiện tại có nư¹ t¹⁰ trong ngo¹đ^c như y¹? trên mình, không thể để hắn xảy ra chuyện gì. Hào quang thánh khiết tỏa ra như sóng nước phủ kín mình hắn, như một tầng thánh giáp mờ mờ khiến cái thể ma khiêu theo gió bay mất.

Thần bí bố cục giả nhìn hắn hung tàn như ác lang, cách cả trăm trượng mà vẫn tung ra một quyền bá tuyệt thiên địa đánh tới. Thiên địa rung động, núi non rung rinh, núi rừng tràn lên như sóng biển.

Trong mình Thần Nam tràn trề sức mạnh thánh khiết, mạnh hơn trước mấy chục lần, thân thể để lại trên mặt đất một đạo tàn ảnh, nhanh nhẹn lách đi ba trăm trượng.

“Ầm.”

Đỉnh núi cao nhất sau lưng vươn tới mây xanh sập xuống, quyền kinh cương mãnh khiến tất cả sụp đổ, thanh thể hải nhân.

Thần bí bố cục giả cười lạnh liên tục, y nhận ra Thần Nam có sức mạnh thánh khiết bảo vệ nhưng không thêm để ý, trong vùng thiên địa này y là chúa tể tuyệt đối, mỗi gốc cây ngọn cỏ, mỗi khu rừng, đỉnh núi, vạn vật đều tùy thuộc cho y huy động.

“Lên.”

Bố cục giả quát lớn, hai tòa núi thấp đột nhiên lao vút lên, tiền hậu giáp công Thần Nam, trên không tức thì ảm đạm hẳn, hai ngọn núi đã che khuất ánh sao, tạo thành một vùng âm ảnh.

“Tiểu cẩu, ta xem ngươi chạy đâu?”

Về mặt võ lực, “lực bạt sơn khí cái thể” không đủ để hình dung sức mạnh của bố cục giả, y quả có khả năng hủy thiên diệt địa, chỉ phát tay mà hai ngọn núi đã bay tới.

Thần Nam cơ hồ không dám tin, nhưng tình huống không cho phép nghĩ nhiều, nhanh chóng triệu hoán tử vong ma đao ra đoạn nhân đao hợp nhất, vận dụng sức mạnh thánh khiết vô biên trong thân thể, khiến ma đao hóa thành cầu vòng vắt ngang trời, bay vút lên.

Hai tòa núi trên không hình như tùy ý niệm của bố cục giả mà động, gần như có thể xuyên qua hư không, lắc lư trên không, đã chặn đường Thần Nam lại, đoạn độc địa đập xuống theo thể Thái Sơn áp đỉnh.

“Ầm, ầm, ầm.”

Trời xoay đất chuyển.

Thần Nam nghiêng rằng, quát lớn: “Lão quỷ đáng chết, muốn giết ta hả, không dễ thế đâu, hôm nay ta không chết, sau này nhất định sẽ lại tát ta, đá dít ngươi.”

Hắn cảm giác được áp lực cực lớn, ma đao và thân thể hợp nhất lao thẳng về một đỉnh núi, tầng tầng đao quang chiếu sáng lưng chừng không, quanh hắn là đao khí xung thiên, nơi nào đao mang đi qua, loạn thạch

vàng tứ tán, đỉnh núi chặn trước mặt bị hấn chẻ đôi, đoạn hấn cười ma đao bay ngược lại, đỉnh núi sau lưng quả nhiên nổ tung.

Hiện tại hấn đã dùng tới sức mạnh của nữu' tuồ trong ngoảc như yỉ?, phát ra thánh khiết quang huy, thân thể tỏa rạng hào quang nóng rẫy, từ trong toả-a núi bị cheỏ nát lao ra, hấn như hỏa phượng hoả-ng sống mãi trong liệt hỏa, chiến ý cao ngất.

Nữu' tuồ trong ngoảc như yỉ? tựa hồ có ý để hấn tham chiến mà không can thiệp.

Mái tóc màu máu của thần bí bố cục giả dựng đứng, tấm thân da bọc xương càn gổ ra khô gầy, ngửa mặt lên trời rống vang: “A... tiểu cầu, người chết đi.”

Tiể-ng rống khiến tòa núi còn lại trên không chưa bị chẻ chột bị âm ba chấn nát, loạn thạch ngập trời, nhưng không rớt xuống mà tạo thành một trận bão quét qua chỗ Thần Nam.

Luồng lốc khiến thiên địa thất sắc này nhanh chóng quay tít, hình thành một vùng xoáy đáng sợ, mấy ngọn núi quanh đó bị nó quét tan rồi cuốn vào, rồi tất cả đổ vào Thần Nam.

Hấn cả sinh thất sắc, cơ lốc này thật khiến tâm thần người ta kinh hãi, hấn cầm ma đao lượn vòng, liên tục tránh né.

“Tiểu cầu người tránh sao nổi, đừng quên đây là thiên địa của ta, ta là chúa tể! Ta muốn người sống hay chết đều được.” Thần bí bố cục giả tỏ ra cuồng bá như vậy không phải huênh hoang, y có năng lực đó, nên không có ngọc như ý, e là Thần Nam không sống nổi đến giờ.

“Chết thì chết, Thần Nam ta xưa nay chưa bao giờ sợ tử vong, cần mệnh ta cứ đến đây, bằng không thế nào cũng có ngày ta giết người.” Thần Nam lạnh lùng bật lại.

Trong lúc sống chết mong manh, hấn không hề sợ, ngược lại thấy hưng phấn hơn, toàn thân rơi run lên, huyết dịch hiếu chiến sôi lại, sôi trào lên, đó là chiến ý cốt tử, là niềm bất khuất từ linh hồn sâu thẳm, sa vào tuyệt cảnh, chiến ý của hấn lại lên cao.

“A...”

Hấn ngửa mặt gầm vang, mái tóc tung bay, trông còn điên cuồng hơn cả bố cục giả, chém thẳng một đao với khí thế băng băng lao tới, tâm thái đã siêu thoát khỏi sinh tử.

Đao mang khổng lồ phá không lao tới chém vào luồng lốc điên cuồng, một phần đao mang tràn vào phong nhãn, khiến cơn lốc cuồng mãnh thoáng chốc đã ngừng lại, một phần đao mang khác hung hãn chém xuống mặt đất, vết nứt dài xuất hiện, uốn lượn như đại hiệp cốc.

Lúc đó, ngọc như ý đột nhiên lóe sáng, thanh âm nữ tử vang lên: “Hay lắm, hay lắm! Ta rất hâm mộ chiến ý xuất phát từ cốt tử này, cứ thế này kịch chiến với hấn, hiện tại sức mạnh của ta tạm thời giao hết cho người, người nên nhớ khi nổi cơn cuồng bạo người là vô địch, kể cả chúa tể cũng không chống nổi, tâm lý người nên miệt thị hấn.”

Nàng ta liên tục đem sức mạnh của mình truyền cho hấn, đao động truyền ra từ thể nội hấn càng lúc càng mạnh, thấy lốc quét tới nhưng hấn không buồn tránh.

Trong lúc đó, toàn bộ sức mạnh của nữ tử đã truyền sang cho hấn, cảm giác tịch mịch vô địch lan tràn, thoáng chốc hấn lộ ra tư thái bao trùm thiên hạ.

Hấn đưa tử vong ma đao ngang trước ngực, đoạn đẩy tới cực chậm, một luồng đại lực hùng hồn như biển lớn xô ra, cả vùng thiên địa lay động, đại hà gầm gào, núi cao run rẩy, tất cả như muốn nát vụn.

Tử vong ma đao quỉ?t ra từ chậm thành nhanh, sau cùng hóa thành một đạo điện quang, xé toang một góc cơn lốc, cơ hồ chẻ làm đôi vũng xoáy lao về hai hướng, để lại trước mặt hấn một khoảng bình lặng.

Tiến đó, ma đao lại cắt đứt một mảnh hư không, toàn bộ cơn lốc quay tít bị chuyển vào đó, biến mất hoàn toàn trong hư vô, ma đao vung lên, không gian đóng lại.

Thần bí bố cục giả kinh nộ cùng cực, không ngờ nủ' tuở trong ngoĩc như yỉ? lại tín nhiệm Thần Nam như vậy, đem hết sức mạnh cho hấn dùng, mà hấn lại dựa vào đó để phá tan nội thiên địa của y khiến y kinh hãi.

Nếu nàng ta tự động thủ sẽ ra sao? Chắc chắn, hậu quả còn đáng sợ hơn Thần Nam nhiều.

“Người...quả nhiên là thái cổ cường giả?” Bố cục giả không nén được quát lên.

“Ha ha...” Tiếng cười như chuông bạc vang lên khắp vùng thiên địa nghe cực kỳ vui tai, khác nào tiếng tiên nhạc: “Cuối cùng ta cùng xác định được một việc, bố cục giả người chẳng qua là một tên tiểu tốt, ha ha...”

“Nói nhăng, thế gian nay ta là chúa tể, ta là tiểu tốt, ai là bá vương?” thần bí bố cục giả cười lạnh liên tục.

“Thần Nam thật hẩ?n cho ta, hiện tại người có toàn bộ sức mạnh của ta, dấu nội thiên địa của hấn kiên cố thế nào, sức mạnh của ta cuối cùng vẫn phá được.” Thanh âm nủ' tuở trong ngoĩc như yỉ? lại vang lên trong lòng Thần Nam.

Có sức mạnh hùng hậu như thế, sao Thần Nam lại không dùng, rất muốn chế trụ bố cục giả, để hỏi y từ cổ đến nay đã xảy ra đại biến cố trọng yếu gì.

“Hừ, là tiện nhân người ép ta! Để ta xem người là thần thánh phương nào, ta không tin người chế trụ được Bái Tướng đài của ta.” Thần bí bố cục giả quát vang.

Bái Tướng đài đứng ngoài xa chợt chậm chậm bay lại, khí tức hùng hậu tỏa ra, tức thì tạo thành áp lực khủng khiếp với Thần Nam.

Nủ' tuở trong ngoĩc như yỉ? cười lạnh: “Hừ, ta hiểu rồi, Bái Tướng đài không phải là vật của người, tận lúc cuối mới dùng đến nó, bằng không với người...hừ hừ, làm gì được ta?”

Thần Nam nghe rõ, tâm tư xoay chuyển, ẩn ước hiểu rõ không ít việc.

Cùng lúc, ngực hấn nóng rực, hào quang sáng lòa chiếu rọi hư không, ngọc khí trong suốt xuất hiện, ngọc như ý biến mất đã lâu cuối cùng lại xuất hiện.

Đồng thời từ tận đầi—u nội thiên địa, ma khí lan tràn, huyết quang xung thiên, một chiếc bia khổng lồ từ chân trời lao tới, là Trấn Ma thạch tà dị...

135. Chương 136: Chân Thân Ẩn Hiện

Vĩnh hằng sâm lâm bên ngoài cũng coi là một Huyền giới độc lập, vùng thiên địa này là Huyền giới của bố cục giả, như vậy Trấn Ma thạch đã vào trong Huyền giới của Huyền giới, người đứng sau nó đủ khả năng cách tầng không gian mà khống chế, nghĩ thôi cũng đủ thấy đáng sợ.

Bái Tướng đài và Trấn Ma thạch cơ hồ là những pháp khí đáng sợ như nhau, cả hai đối diện trên không, hình như đều kị hỷ đối phương. Lúc đó, ngọc như ý trước ngực Thần Nam phát sáng, bay lên không phát ra quang sáng thần thánh vô cùng.

Thần Nam đứng thẳng trên không ngoài xa, thần bí bố cục giả cũng cách xa Bái Tướng đài, thần tình ngưng trọng nhìn Trấn Ma thạch và ngọc như ý.

Đột nhiên một đạo hư ảnh mờ mờ từ ngọc như ý phiêu đảng bay ra, một hình thể nữ tử xinh đẹp ngưng hình tại không trung, thân thể do điểm điểm bạch quang tổ thành quả thật hoàn mỹ, bạch quang nhạt dần, hình càng càng lúc càng rõ rồi hóa thành thực chất.

Một tuyệt đại giai nhân khuynh thành hiển hiện, thoảng chốc thân thể do hào quang hóa thành trở nên một mỹ nhân có huyết nhục. Làn phượng mi cong cong, cặp mắt tràn đầy linh khí ẩn ước uy nghi sát khí, chiếc mũi vươn cao, cặp môi đỏ tươi, mềm mướt, lộ ra hàm răng trắng muốt như trân châu, loáng thoảng phát ra hào quang.

Vùng ngực đầy đặn, vòng eo thon thả và một chét tay, cánh tay tròn lẳn, cặp chân dài trắng muốt, được một tầng bạch sa phủ lên, càng tô thêm vẻ đẹp thần bí.

Thoáng nhìn là vậy nhưng nếu quan sát kỹ, không ai có mấy may ý nghĩ khinh nhờn. Bậc tuyệt đại giai nhân dong đầy khí chất đứng lặng trên tầng không, vô hình trung phát ra tư thái cường giả uy nghiêm, bao trùm thiên hạ như thiên kiều nữ hoàng cao cao tại thượng, rất tự nhiên khiến người khác nảy ra xung động muốn quỳ xuống lễ bái.

Thần Nam ngây người, không phải vì sắc dục mà bị khí tức hùng hồn nhiếp phục, lần đầu tiên hắn được chân chân thiết thiết ngẩn ngơ dung mạo của nữ tử trong ngọc như ý, cảm giác vô cùng bất ngờ.

Bất quá chỉ một sát na sau, hào quang bảy sắc từ mình nàng toát ra, mây bảy sắc xuất hiện quanh nàng, toàn thân liền lẫn vào mây khói.

Nữ tử trong ngọc như ý biến mất khỏi tầm mắt, hắn nhanh chóng tỉnh lại, lắc đầu thầm hổ thẹn, nữ tử chí tôn này công lực cao tuyệt, phát ra vô hình khí chất cũng ảnh hưởng được đến tâm thần người khác, không thẹn là cường giả tuyệt đỉnh trong thiên hạ.

“Đi nào.”

Một tiếng quát từ trong đám mây bảy màu vang lên, ngọc như ý đứng yên cạnh đó hóa thành một đạo bạch mang nhanh chóng xẹt vào bố cục giả, hào quang nóng rực lưu lại trên không trung khí tức tường hòa.

Thần bí bố cục giả chợt biến sắc, định khổng chế Bái Tướng đài lên nghênh kích, nhưng Bái Tướng đài vừa di động chừng nửa trượng, Trấn Ma thạch vẫn chầm chầm dõi theo đột nhiên cuồng mãnh bổ tới, đập vào Bái Tướng đài.

Trấn Ma thạch cao vút đen rậm, điểm điểm huyết tích trên bề mặt phẳng phát như từ thi thể vừa rưới lên, liu liu chảy tạo thành huyết khí đằng đằng.

Bái Tướng đài tuy là pháp khí nhưng hình như lại có tư tưởng độc lập, không chịu nghe theo ý của bố cục giả công kích ngọc như ý mà hướng về Trấn Ma thạch.

Thấy vậy, Thần Nam tin lời của nữ tử, Bái Tướng đài không thật sự thuộc về bố cục giả.

“Ầm.”

Trấn Ma thạch tà dị và Bái Tướng đài phát ra khí thế hùng hồn va nhau, tiếng nổ vang trời, từng tòa núi cao phía dưới thi nhau đổ sụp, rừng núi vô tận trong khoảnh khắc nát tan, gỗ bay tứ tán, đó không phải sức mạnh của nhân gian.

Thần Nam tin rằng hai món pháp khí tà dị này còn va chạm tiếp, sớm muộn gì phiên nội thiên địa này cũng tan theo, chỉ hai món pháp khí mà hủy diệt được cả thế giới này.

Quả nhiên hai món pháp khí vừa chạm vào liền nhanh chóng tách ra, quay tít rồi lại lao vào nhau.

Cạnh đó, ngọc như ý phát ra thần mang nóng bỏng đuổi theo bố cục giả, nó như lưỡi thần đao, liên tục phá toái không gian, ép bố cục giả vào cảnh chật vật, né tránh tứ xứ.

Lúc này, Thần Nam chân chân thiết thiết cảm thụ được chỗ đáng sợ của thần bí nữ tử, ngọc như ý nàng xuất ra đã kinh hoàng đến thế, phá toái không gian hết sức dễ dàng, dồn bố cục giả không còn lực hoàn thủ.

“Choang”, ngọc như ý kích xạ ra đạo đạo hồng mang, chém lên mình bố cục giả, liên tục vang lên tiếng kim thuộc va chạm.

Nhưng bố cục giả cũng không tầm thường, nội thể mạnh mẽ tới mức chặn được những đợt công kích hung mãnh như thế, cần biết ngọc như ý có thể phá toái không gian, mà sức mạnh cỡ đó cũng không chỉ được thân thể bố cục giả.

“Ầm.”

Bái Tướng đài và Trấn Ma thạch lại va nhau, điểm điểm huyết tích trên Trấn Ma thạch có một giọt nhiễm lên Bái Tướng đài khiến nó rung lên bần bật, sau cùng liên tục quay tròn, lao xuống đất, “ầm”, trên mặt đất lưu lại một miệng hố sâu hun hút.

Liền đó cả mặt đất rung lên, như đảo sông lật biển, từng lớp đất tràn lên như sóng cuộn.

“Ầm.”

Bái Tướng dài lao lên, nó đã hất được giọt máu đỏ tươi kia, lại bay lên lao vào Trấn Ma thạch.

Ngọc như ý đánh hồi lâu vẫn chưa hạ được đối thủ, chủ nhân nó, nữ tử ẩn trong mây, không thể trở mặt bằng quan, nàng ngự mây lành, ảo hóa thành một cánh tay ngọc khổng lồ, chộp lấy ngọc như ý, tự ra tay chém bỏ cục giả.

“Soẹt.”

Mỗi lần ngọc như ý chém xuống, không gian lại phá toái, một đạo sấm sét bổ xuống, khiến bỏ cục giả hết đường tránh né.

“Chém.”

Một tiếng trong véo như tiếng phượng gáy vang khắp thiên địa, cánh tay do nữ tử ảo hóa thành cầm ngọc như ý dài hơn hai chục trượng quét tới, bỏ cục giả dù phá tan không gian, thuấn di cả ngàn trượng nhưng ngọc như ý như bóng theo hình, “phập”, y bị chém đứt từ ngang lưng.

Thần Nam lớn tiếng khen hay, nhưng tiếng hô chưa dứt, hai nửa thân thể bỏ cục giả nhanh chóng chấp lại, vết thương khủng khiếp rải ra huyết vũ đầy trời nhưng sau cùng cũng liền lại, y không hề thương tổn gì, lại cùng ngọc như ý du chiến.

Thần Nam há hốc mồm, lúc trước hắn từng cạo trọc đầu bỏ cục giả nhưng y vừa khôi phục đã “bức xuất” ra một mớ tóc màu máu, nhưng giờ hắn buộc phải thừa nhận quái vật này là bất tử chi thân! Thật đáng sợ bởi không thể hủy được thân thể y, một địch nhân không giết nổi thì đánh kiểu gì?

“Trò trẻ con! Đừng có vênh vang, có tin ta luyện hóa ngươi không?” Từ trong đám mây bảy màu vang lên giọng của thần bí nữ tử.

Bỏ cục giả cười lạnh liên hồi: “Ngươi bớt khóa lác đi, nếu không phải Trấn Ma thạch chết tiệt kia lợi dụng chen chân vào, ta có Bái Tướng dài trong tay, làm gì có chuyện chặt vật thể này.”

“Hừ, đúng là lớn lối, Bái Tướng dài thật sự thuộc về ngươi sao? Bằng vào ngươi không thể nào luyện hóa được một món ma khí uy thế hùng mạnh cỡ đó. Tiềm chất của một người quyết định thành tựu người đó đạt được, ngươi làm gì có được tiềm lực như thế, dù ngươi tăng gấp bội khả năng tuyệt đỉnh của mình cũng không ngộ nổi chỗ kỳ diệu của bảo vật này.”

Giọng nữ tử đượm vẻ khinh miệt khiến bỏ cục giả nổi đóa, y thân là chúa tể, làm sao chịu nổi khinh thị như vậy.

“Tiện nhân, đừng có đắc ý, đợi Trấn Ma thạch đi rồi, ta nhất định dùng Bái Tướng dài đánh cho ngươi tan tã.” Suy cho cùng, bỏ cục giả vẫn là sinh vật có huyết tính, còn lâu mới đạt đến trạng thái siêu nhiên như y tự nhận, thậm chí còn “phong phú cảm tình” hơn xa nhân loại, rất dễ động nộ.

“Ngươi tưởng Bái Tướng dài thương tổn được ta sao? Hừ, ếch ngồi đáy giếng, ta mà triệt để khôi phục nguyên khí, vùng thiên địa này chứa nổi chân thân ta sao.”

“Đừng khoác lác nữa.” Bỏ cục giả quát vang.

Thần bí nữ tử hừ lạnh: “Ngươi mở to mắt mà xem, Bái Tướng dài vô cùng kỳ huy máu dính trên Trấn Ma thạch, ngươi có dám đem thân thử để huyết tích trên đó nhiễm vào chăng? Bái Tướng dài không đối phó nổi Trấn Ma thạch, ngươi còn định dùng nó đối phó với ta ư?”

“Thế gian này vạn vật vốn tương sinh tương khắc, thế cũng có gì mà kì lạ. Bất quá, Trấn Ma thạch mà không có tà huyết, căn bản không chống nổi Bái Tướng dài, chắc đã bị đánh tan rồi.”

“Tà huyết? Ha ha ha... ngươi lại bảo huyết tích đó là huyết, xem ra ngươi đúng là cô lậu quả văn, hiện tại càng chắc chắn ngươi là loại tiểu tốt, rất nhiều chuyện ngươi không biết, chẳng qua ngươi cũng là một con cờ mà thôi.”

Bỏ cục giả đại nộ: “Đừng cố lộng huyền hư nữa, dọa người ta làm gì, có gì mà ta không biết?”

“Người biết Trấn Ma thạch là vật gì chẳng? Có biết trên bề mặt nó nhiễm huyết tích của ai không?” Thần bí nữ tử cười lạnh liên hồi.

136. Chương 137: Mượn Long Dao Dừng Tạm

Thần bí nữ tử tịnh không động nộ, bất quá thanh âm vô cùng băng lãnh: “Cô lậu quả văn! Thế mà dám nói cứng, ta dám chắc đến cuối cùng ngươi sẽ không biết vì sao mình lại chết.”

Bố cục giả đại nộ: “Có gì ghê gớm, cho dù chủ nhân huyết dịch đến đây ta cũng không coi vào đâu.”

“Ha ha ha...” Thần bí nữ tử cười vang, thanh âm vẫn trong trẻo như tiên nhạc: “Đừng có vênh váo, ta dám chắc người đó mà còn sống thì thế giới này không chịu nổi một ngón tay của người ta, ông ta mà muốn giết ngươi, dùng một ngón tay là phá tan thế giới này.”

“Hắc hắc.. hóa ra chỉ là một tử quỷ, kẻ chết rồi có gì đáng sợ, hắc mà đủ mạnh chắc đã không chết. Chắc chắn vẫn có người mạnh hơn hắc, thế thì hắc cũng có đáng gì, địch nhân của ta toàn là cường giả mạnh nhất thiên địa, kẻ thất bại không đáng là địch thủ của ta.” Bố cục giả cười lạnh liên hồi, thậm chí tỏ ra khinh miệt.

“Hừ, tiểu nhân đắc chí!” Nữ tử hừ lạnh: “Có những người dù chết rồi, uy danh của họ vẫn hiển hiện, đối với cường giả chân chính, chúng ta phải tôn kính, vạn vạn lần không được khinh mạn. Chắc chắn ngươi phải trả giá vì lời nói của mình.”

Nói đoạn nàng ảo hóa thành ngọc chuông khổng lồ, cầm ngọc như ý dài hơn hai chục trượng, bỏ qua bố cục giả mà ném về phía Bái Tướng đài cách đó không xa, đồng thời thu lại ngọc chuông.

Bái Tướng đài cơ hồ rất e ngại Trấn Ma thạch, không muốn đấu với nó, thấy ngọc như ý phát ra thần thánh chi quang đổ tới, lập tức chuyển ngay chiến trường, bỏ Trấn Ma thạch mà đón lấy ngọc như ý.

Trấn Ma thạch nhiễm huyết thủy lấp lánh tức thì hồng quang đại thịnh, phát ra hào quang tà dị, cả khối đá gần như rung lên, hung mãnh bổ vào bố cục giả.

“Đây... là sao nhỉ?” Bố cục giả cả kinh, nhanh nhẹn tránh đi, liên tục lượn vòng trên không, lưu lại đạo đạo tàn ảnh.

Nữ tử cười lạnh: “Thánh khí có linh tính, người dám chèn bai cường giả, nó đương nhiên giận dữ. Hừ hừ hừ, vậy cũng tốt, người không phải cuồng vọng lắm sao, giờ thử xem uy lực của ma thạch nhiễm huyết dịch của vị cường giả đó xem sao, nếu thế mà ngươi không đối phó nổi thì nên rửa cổ chờ người ta chém là vừa.”

Trấn Ma thạch rung động, thể tích trong một sát na đột nhiên phóng đại mấy chục lần, thân bìa đen ngòm tạo thành âm ảnh dưới mặt đất, càng tỏ thêm vẻ âm u, đáng sợ.

“Ầm.”

Không gian phá toái, Trấn Ma thạch nhanh chóng bổ tới, mà khí ngút trời tỏa ra che kín bố cục giả, rồi bùng một tiếng hất văng y đi.

Bố cục giả y sam lam lũ, toàn thân gãy nát, tẩm thân xương phủ da bị đập thành không ra hình dạng gì, bất quá y có năng lực thông thiên, thoáng chốc đã khôi phục được thân thể.

“Ầm, ầm, ầm.”

Trấn Ma thạch cao đến trăm trượng như tòa núi lớn âm u, xoay ngang trên không bổ tới, liên tục đuổi theo bố cục giả, không gian liên tục phá toái, bố cục giả gầm rống không ngớt.

Thế giới này là nội thiên địa của bố cục giả, mọi vật đều do y luyện hóa ra, không gian không ngừng phá toái tạo thành thường tổn không nhẹ, buộc y phải nhanh chóng phục hồi. Y là cường giả bậc cao nên chưa hề hấn gì, đối lại là Thần Nam, nội thiên địa chỉ phá toái một lần, chắc đã dị thường nguy hiểm.

Trần Ma thạch từ trên không liên tục đập ngang đập dọc khiến bố cục giả nằm bò ra, thân thể tổn hủy, có lúc toàn thân triệt để biến hình, hóa thành tương thịt, nhưng y tu vi thông thiên, quả thực có tấm thân bất tử.

“Đây thật ra là cái quỷ quái gì vậy?” Bố cục giả cảm giác kinh hoàng, liên tục bị oanh kích, có lúc thân thể bị đánh thành mấy đoạn, dù không bị tử vong uy hiếp như lâu dài chắc chắn sẽ bị hao tận chân lực, lúc đó là nữ tử muốn phong ấn hoặc luyện hóa y ất dễ như trở bàn tay.

“Người thấy nó giống cái gì?” Nữ tử vừa chăm chú quan sát ngọc như ý giao đấu với Bái Tướng đài vừa lạnh lùng đáp lời bố cục giả.

Bố cục giả nhìn kỹ Trần Ma thạch, chỉ thấy nó âm u, vật thật chắc là một khối bia mộ, lòng y rung động: “Lẽ nào nó là một khối thần ma mộ bi, bị người ta luyện thành pháp bảo?”

“Đúng, mà cũng không đúng. Nó đúng là một khối bia mộ, nhưng sai bởi chưa có ai luyện hóa, tự biết thông linh. Tất cả những khối bia mộ nhiễm máu tươi của vị cường giả đã chết kia đều có uy thế đáng sợ như vậy, người dám bảo người ta không đáng một xu sao? Hiện tại bia mộ thông linh đang chứng minh cho người thấy, tôn nghiêm của cường giả dù người không còn nhưng không thể khinh nhờn.”

Bố cục giả thần sắc trầm biến, đáng sợ thật, pháp bảo này chưa bị người ta tế luyện mà chỉ là một khối bia mộ bình thường mà uy lực dường ấy, đúng là không thể tưởng tượng.

“Cầu trường sinh, mong bất tử, nhưng ai biết được sinh tử giao nhau, luôn luôn tương hổ, theo đuổi cả đời nhưng trong sát na nghịch chuyển, thiên đường địa ngục cách nhau một đường tơ, cõi đời này, đạo thì sao, ma thì sao? Có người biết, có người hiểu hay chẳng?” Cụm mây bảy màu dần tan đi, nữ tử hiển lộ chân thân, tuyệt đại tư dung nói với bố cục giả: “Người tự nắm giữ chính mình mà không biết là đang sống trong mộng của người khác, tự cho rằng nắm được vận mệnh của người, kì thật bản thân chỉ là một con cờ, hôm nay để ta giải thoát cho người.”

Nàng hướng về phía Thần Nam quát lớn: “Thần Nam, mượn ma đao dùng một chút.”

Thần Nam ngạc nhiên, trong tay hắc tủy có ma đao nhưng phải sau khi huyền công dị biến mới triệu hoán được, hơn nữa tu vi của đối phương cực mạnh, cần gì ma đao tương trợ?

Bố cục giả vừa xấu hổ vừa phẫn nộ: “Một thanh thần đao tàn khuyết, có gì đáng kể? Nó trầm tịch ở Vĩnh hằng sâm lâm không biết bao nhiêu năm tháng rồi nhưng ta chưa từng coi ra gì.”

“Hừ, tiểu tốt như người biết sao được chỗ diệu dụng của chí bảo.”

Thần bí nữ tử nháy mắt đã phá toái hư không, đến sau lưng Thần Nam, đặt tay lên vai hắc, tức thì hắc ngửi thấy mùi hương như lan như xạ thấm vào mũi, đồng thời cảm giác đầu vai nóng bừng, sinh mệnh lực hùng hậu chảy vào cánh tay.

Tử vong ma đao không chỉ phát ra vô tận tử khí mà đao thân xanh đen dần được một tầng sinh mệnh khí tức thánh khiết bao phủ.

“Hắc hắc, người muốn đưa hắc vào cảnh giới sinh tử cân bằng sao, đúng là phí sức.” Bố cục giả châm biếm.

Nữ tử không để ý, tiếp tục dồn lực, tử vong ma đao dần sang lên, đao thể từ màu đen chuyển thành xanh, đôi long mục nơi cán đao mở bừng ra, một tròng long ngâm vang lừng thiên địa, hình ảnh thanh long khổng lồ vươn đến trời cao.

Trường đao trong tay Thần Nam biến thành xanh lè, mới thể hiện ra một phần uy thế khi xưa mà mặt đất rung động kịch liệt, núi non sụp đổ, từng vạt rừng tan nát, đất biến thành cát, cát dậy sóng cuộn cuộn.

“Chém.”

Một tay thần bí nữ tử đặt lên đầu vai Thần Nam, tay kia nắm lấy tay hắc, huy động trường đao chém vào bố cục giả, miệng quát: “Để người kiến thức uy lực của Đại Long đao.”

Đao mang nóng rực xạ ra khiến bầu trời nhuộm một màu xanh lấp lánh, đầu đầu cũng là thanh mang, long ảnh, long khiếu chấn thiên cuộn cuộn vang xa khiến đất trời rung động, sông suối gầm gào.

Một con thanh long khổng lồ nhanh chóng lao vào bố cục giả, long thân uốn lượn như núi non bất tuyệt quật tới, trong một sát na đã vây chặt bố cục giả trong màn thanh ảnh.

“A...”

Tiếng kêu thê thảm vang lên, thanh ảnh ngút trời càng sáng rõ, long khiêu chấn thiên, bố cục giả tựa hồ vùng vẫy, kêu rống khiến cả vùng nội thiên địa rung động, cơ hồ sắp sụp xuống.

Lúc thanh ảnh mờ dần, trên tầng không huyết vụ mệnh mang, vô số mảnh thối vụn rơi tán loạn, trôi nổi, đầu bố cục giả tỏ ra hung ác, trừng trừng nhìn Thần Nam và nữ tử.

Nàng ta đưa ngón tay, một đạo bạch mang tự từ đầu ngón tay xẹt ra.

“Bốp.”

Tiếng động khê khàng vang lên, sóng máu tứ tung, đầu bố cục giả bị nổ tung, chia thành hai nửa.

“A, thế mà thịt được hấn sao?” Thần Nam vô cùng kinh dị, không ngờ kết quả lại là như vậy.

“Lê ra không dễ thế.” Nữ tử nhíu đôi mày phượng, bỏ tay hấn ra, lùi lại mấy trượng, “Đại Long đao cơ hồ bị hủy diệt triệt để, uy lực của nhất chém hữu hạn, e không thể giết được hấn, ở đây còn có một cỗ sức mạnh khác...” Nàng ngẩng lên nhìn thái cực đồ khổng lồ treo trên không đang liên tục quay tròn, tỏ ra vô cùng huyền bí.

Đối với thần bí thái cực đồ, Thần Nam cũng ôm trong lòng vô số nghi hoặc, lúc trước thấy nó ở Luân Hồi trì trong Vĩnh hằng sâm lâm, giờ không hiểu sao lại có mặt trong nội thiên địa của bố cục giả, xem ra nó không thuộc về quái vật đó.

Lúc đó, mọi mảnh thối vụn lơ lửng trên không bắt đầu rung lên, ngay cả chiếc đầu bị chém cùng hướng về đó tụ hợp lại. Nữ tử nhíu mày, thở dài: “Ta mà khôi phục được trạng thái sung mãn, làm sao phải phí công thế này.”

Bất quá, nàng lại giãn mày ra ngay, nhìn Trấn Ma thạch đứng ở xa, tựa hồ liên tưởng ra: “Đúng rồi, dùng Trấn Ma thạch vĩnh thể trấn áp hấn, khiến hấn xuống mười tám tầng địa ngục.”

137. Chương 138: Giương Cung Bản Thái Cực

Nhưng Trấn Ma thạch hình như không muốn bị ai khống chế, xạ ra một luồng tử quang đen ngòm chặn thánh khiết chi lực lại, hai luồng sức mạnh va nhau tạo thành một dải sáng lòe rồi tiêu tan trên không.

Nữ tử nhíu mày, lúc đó nhục thân tan nát của bố cục giả rung lên từng chập dao động tinh thần, tựa hồ hô hoán, Bái Tướng đài ở xa đẩy ra một làn thanh khí chặn ngọc như ý lại rồi lướt tới. Đồng thời thái cực đồ trên cao cũng xạ ra hai luồng hào quang màu vàng và đen trùm lấy đồng thối.

Trấn Ma thạch tựa hồ có địch ý với Bái Tướng đài, soạt một tiếng đã tiến lên ngăn lại. Ngọc như ý cũng nhanh nhẹn lao tới, tạo thành thể tiền hậu giáp kích vây Bái Tướng đài lại, không cho nó khinh cử vọng động.

Thần Nam cả kinh, mấy món pháp khí này hình như đều có linh hồn và ý thức độc lập.

Nhìn hai dải hào quang từ trên không xạ xuống, thần bí nữ tử hình như hơi nổi giận, lạnh giọng lầm bầm: “Quả thật bá đạo, Thần Nam, đem Hậu Nghệ cung cho ta mượn.”

Thần Nam và nàng hiện cùng đứng trên một chiến tuyến, nghe thể lập tức mở nội thiên địa, định địa thần thụ lấp lánh thần quang bật gốc bay ra cửa, nhưng dừng luôn ở đó, không chịu tiến ra thêm nửa bước.

Nữ tử cười dịu dàng, tuyệt đại dung nhan như được gió xuân thán ba tuổi qua khiến người ta mê đắm, song thủ liên tục kết pháp ấn, nhanh nhẹn biến hóa. Trên thân định địa thần thụ lấp lánh bạch quang, lục quang ẩn hiện, thoáng chốc, sức mạnh phong ấn lao ra, tụ tập vào song chưởng nữ tử.

Sau cùng, thần thụ sáng rực lên, bạch quang tất ngóm, lục quang xung thiên, nó bay ra khỏi nội thiên địa của Thần Nam, sinh mệnh khí tức phát ra hào quang chói lói chiếu sáng cả vùng thiên địa, mặt đất vốn hóa thành sa mạc dần hiện lên sinh cơ.

Tất cả diễn ra vô cùng thần kỳ, gần như không thể tin nổi.

Nữ tử khê gơ tay, định địa thần thụ bay tới, thu lại còn cao chùm hơn thước, nhánh chủ gần rễ bị nàng ta nắm chặt trong tay, vung cả thân cây quét lên không.

Thần mang màu lục lao vút lên, chân trời rạng một màu xanh biếc, khí tức như sóng nước lan tràn trên không, va vào hào quang màu vàng và đen, những tiếng ầm ầm vang lên không ngừng.

Không gian liên tục phá toái, trời cao cơ hồ sập xuống, những vì “sao” điểm tuyết trên trời liên tục rơi rụng khiến mặt đất nứt toác, khói bụi mờ mịt bốc lên cả trăm trượng, cảnh tượng như trong ngày tận thế.

“Ha ha, mấy vì ‘sao’ này quả nhiên là đá phát sáng trong mấy trượng quanh đây, ta còn cho rằng tu vi của ngươi đạt đến cảnh giới đó, hóa ra chỉ thế mà thôi...” Nữ tử nhìn những “vì sao” đang rơi, cất tiếng trào lộng.

Những “vì sao” vẫn rơi, mặt đất vẫn bị xẻ ngang xẻ dọc, thỉnh không trở về trạng thái hỗn độn.

Thái cực đồ khổng lồ vẫn bình thản quay tròn, hai dải hào quang không ngừng tuôn ra.

Thần bí nữ tử huy động định địa thần thụ chặn làn sóng hùng hồn đầu tiên, trong lúc phòng ngực này, hai tay nàng sáng rực bạch quang và lục quang, địa thần thụ hóa thành Hậu Nghệ cung.

Nàng đưa cung cho Thần Nam: “Người giương cung bắn cho ta xem thử có phá được thái cực đồ kia không?”

“Ta? E là còn lâu mới sánh được với khi cô nương dùng nó xuất ra sức mạnh khủng khiếp.” Hắc tử vẻ ngạc nhiên.

“Không hắc, thần cung này với ta không tương hợp, ta không phát huy được chân chính uy lực.”

Thần Nam cầm thần cung vào tay, không nói thêm mấy lời thừa thãi, hiện tại hắc tử tin lời nữ tử, tin nàng không hại mình, bởi thực lực thông thiên như thế còn cần quý kẻ làm gì.

Lúc trước, Hậu Nghệ cung ở trong nội thiên địa, hình như không chịu phong ấn, có thể tùy ý hiển lộ bản thể nhưng bây giờ hắc tử cầm lại cây cung, cho dùng “vô pháp”, “vô quy tắc” như trong nội thiên địa thì thần cung vẫn phải chịu phong ấn, bất quá nếu không để tâm so sánh, hắc tử cũng không nhận ra.

Thần cung như thể huyết mạch tương liên với hắc tử, hắc tử chưa bao giờ nghĩ mình lại mạnh đến thế, cầm cung mà có cảm giác như mình nắm cả vùng thiên địa này trong tay! Tư thái đó mang lại cho hắc tử lòng tin vô hạn, hào tình dâng lên, dù phải đánh lên thiên giới, đối diện với thần ma nhan nhản cũng không hề hoảng sợ.

Hắc tử không bay lên, hơi hạ eo xuống, ngửa người nhìn lên, gơ tay trái, từ tay phải phát ra kiếm mang rồi đặt lên dây cung, dùng lực kéo mạnh.

Thần quang sáng lòa phát ra, gió lốc cuồng mãnh dấy lên, thiên địa nguyên khí vô tận tràn về, đại lực từ mình hắc tử phát ra như biển lớn, sâu không thể dò, cảm giác như chỉ cần một tên là bắn cho tan xác bổ cục giả đang khoa trương kia.

Lòng tin và sức mạnh đã thành, hắc tử cảm giác bản thân là thái cổ ma thần, khí thế vô địch tỏa ra.

“Soẹt.”

“Soẹt.”

...

Từng đạo sấm sét khổng lồ phá toái thiên địa, từ ngoại giới xông vào, liên tục nổ vang quanh Thần Nam. Từ xa nhìn lại, trên cao có một quang trụ quán thông thiên địa, so với cột sấm sét, Thần Nam chỉ như một điểm đen nhỏ xíu nhưng khí thế phát ra khác nào cự nhân coi thường thiên địa.

Hậu Nghệ cung chân chính phát huy uy lực, được Thần Nam cầm trong tay, liên tục chuyển hóa thiên địa nguyên khí thành năng lượng màu vàng đặc hữu của thần cung, ngay cả ma khí hắc đẫy vào cũng hóa thành kim quang.

Kim quang sang lóa trở thành vật duy nhất trong trời đất, Thần Nam và thần cung hình thành quang ám chi thể đặc biệt, liên hiệp thành một chỉnh thể, kim quang và ma khí tràn ra, ngay cả sấm sét từ bên ngoài đánh vào cũng không thể lại gần.

Sức mạnh như biển lớn dâng lên, mặt đất nứt toác phía dưới liên tục vỡ tan, chìm xuống, vòm xanh trên cao biến mất, sao rơi lả tả, tất cả quay về hỗn độn.

“Giết.”

Dây cung khê rung, mũi quang tiễn phá không bay tới, kim mang chỉ dài chừng một thước nhưng thiên địa nguyên khí không ngừng tụ tập năng lượng, kim mang lớn dần, sau cùng hóa thành cầu vồng dài hơn mười trượng, uy thế kinh thiên!

Thái cực đồ trên không tựa hồ cảm ứng được, âm dương nhân phun ra đạo đạo kim mang và hắc quang che phủ bên dưới.

Quang tiễn vàng rực xuyên vân phá vụ, phá toái không gian, thoáng chốc đã đến trước thái cực đồ nhưng kim mang và hắc quang cũng không tầm thường, bắn ra vô tận sinh tử khí tức, “dẹp tan” thần tiễn, hóa giải ngay kinh thiên nhất kích.

Thần Nam vẫn tiếp tục hành động, lúc kim quang và ma khí che phủ xuống, hắc bay lên, ngược hướng với luồng sấm sét khổng lồ, tiến đến gần thái cực đồ, lúc gặp phải trở lực cực mạnh mới dừng lại.

Lần này hắc cần ngón giữa, huyết tiễn xuất hiện trên dây cung, huyết quang sáng rực khiến bầu trời được nhuộm đỏ.

Huyết tiễn!

Trong lần đại chiến ở Sở quốc hoàng cung, để giết thiên sứ bốn cánh, cừ nhân của con rồng du côn, hắc từng thấm máu cho mũi tên rồi bắn ra, uy lực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Lần này hoàn toàn là huyết tiễn, so với mũi tên thấm thần huyết còn đáng sợ hơn, huyết quang rợp trời, thiên địa nguyên khí dấy lên, hình ảnh thần ma thi thể xuất hiện quanh Thần Nam.

Nữ tử ở ngoài xa nhú mày, tỏ vẻ nghi ngại.

Vô đầu thiên sứ, đoạn tí ác ma, tam đầu ma long tàn bạo, kim giáp chiến thần uy vũ, ma vương tâm tạng phá toái...

Từng hình ảnh đáng sợ đó như thực thể vây quanh Thần Nam, tử vong khí tức và sinh mệnh khí tức đồng thời tràn ra mạnh mẽ.

Lúc này, Thần Nam như vị chúa tể khiến ma thần cùng lễ bái.

Hắc kéo căng thần cung, tức thì huyết quang xung thiên!

Hắc mất công như vậy vì thái cực đồ trên không và trong thể nội hắc rất giống nhau, muốn phá nó tất phải phải tìm ra cách đặc hữu.

Dây cung khê rung, huyết tiễn được kim quang bao phủ bay lên, lao về phía thái cực đồ.

Hình ảnh vô đầu thiên sứ, đoạn tí ác ma cũng bay lên theo, trên không cuồng phong ào ạt, huyết quang, kim quang, hình ảnh thần ma cộng thêm sấm sét quán thông thiên địa tạo thành thanh thể kinh hồn.

Đó là trận đối quyết giữ sức mạnh siêu cấp với nhau khiến đất trời xoay chuyển.

Thái cực đồ vẫn bình thản xoay tròn, nhưng kim quang và ám hắc tử quang tỏa ra càng dày đặc, rợp trời phủ xuống.

138. Chương 139: Phong Ấn Ma Đầu

“Soẹt.”

“Soẹt.”

Từng đạo sấm sét bổ xuống, thần quang quanh mũi tên ràn rạt.

“Ầm, ầm.”

Cuối cùng thần tiễn cũng xuyên qua hào quang hai màu do thái cực đồ tỏa ra, va nhau khiến trời xoay đất chuyển.

Không gian trở nên mơ hồ, bão năng lượng tỏa tứ tán trên không, tầng không vỡ nát, thế giới của bố cục giả quay về hỗn độn.

Tiểu thế giới phá diệt tạo thành dòng xoáy mạnh không tưởng tượng nổi, với tu vi của Thần Nam, bình thường không thể tránh thoát, sức mạnh phá toái không gian kia cũng đủ nghiền nát hẳn.

Nhưng lúc đó hắn đang cầm Hậu Nghê cung, toàn thân phát ra vạn trượng quang mang, ma khí bản thể đen ngòm, thần cung chân lực vàng rực được Hậu Nghê cung phóng đại, hình thành một tầng phòng hộ kín kẽ, hào quang nóng rực phủ bên ngoài, che chở cho hắn.

Hắn cầm thần cung đứng trên không, ngẩng nhìn thái cực đồ. Huyết tiễn lao lên, trên không toàn là hào quang nóng bỏng rồi hình thành một vùng hỗn độn, thái cực đồ đã biến mất vô ảnh vô tung.

“Còn ngậy ra đó làm gì, mau cùng ta lui đi.” Thần bí nữ tử cước đạp mây lành bảy màu, bay đến trước mặt hắn quát lớn.

Hắn vội gạt đầu, đã đến lúc rồi đi, bên dưới mát đất đang nứt toác, quay về cảnh hỗn độn.

Trần Ma thạch nhiễm dòng máu tà dị hung hãn phá toái một phiến không gian thoát đi, Bái Tướng đài cũng từ hướng khác, phá toái hư không bay mất.

Thần bí nữ tử vẫy tay, ngọc như ý phá không lao đi, khoét một lỗ giữa cơn bão năng lượng, tạo thành không gian thông đạo cho nàng và Thần Nam thoát khỏi vùng thiên địa này.

Thoáng chốc họ đã ra đến viễn cổ thần ma mộ địa bên ngoài, ngoái nhìn chỉ thấy trên không có một vùng xoáy hỗn độn đang quay tít rồi tan vào hư vô.

Nữ tử động dung: “Hắn chưa chết, có thể sẽ sống lại, không thể bỏ qua được.”

Nói đoạn, song thủ liên tục kết pháp ấn, từ thể nội bức ra một đạo thánh khiết quang mang, nhanh chóng hình thành một nữ tử giống hệt bản thể trước mặt nàng. Thoáng chốc đã hóa thân, thần thông này khiến Thần Nam há hốc mồm.

Hóa thân nhanh chóng lao vào dòng xoáy hỗn độn đang thu nhỏ dần, liên tục phá nát hỗn độn, tìm thi thể tan nát của bố cục giả.

Trong sát na vùng xoáy hỗn độn tan biến, hóa thân mới phá toái không gian bay ra, theo sau là một dải bạch quang, trong đó là từng khối huyết nhục tan nát của bố cục giả.

Thần Nam tỏ vẻ nghi hoặc: “Thế giới hắn tế luyện thành đã phá diệt, hắn ắt tan xương nát cốt, không thể sống nổi, vì sao còn phải lấy huyết nhục ra?”

Tuyệt đại dung nhan của nữ tử đượm nụ cười lạnh: “Quái vật nay khó đối phó hơn tưởng tượng nhiều, người thấy thế giới của hắn triệt để phá diệt nhưng thân thể tan nát vẫn còn, chưa thể bị diệt hoàn toàn, tức là hắn chưa hoàn toàn chết đi. Trong lúc thế giới tan nát, hắn vận dụng đại pháp lực, cắt đứt liên hệ, nếu ta không thu thập lại, không lâu sau hắn sẽ từ trong đồng hỗn độn sống dậy, đương nhiên thế giới riêng bị hủy diệt, sức mạnh cũng bị giảm đi nhiều.”

Thần Nam kinh hãi nhìn dải bạch quang bao phủ toái cốt, toái nhục, không ngờ thế giới của bố cục giả đã bị diệt mà y vẫn còn sống.

“Hắc hắc...” Một tràng cười lạnh lẽo từ trong đám toái nhục vang lên, vọng khắp Thần Ma lăng viên, hiển hiện nét quỷ dị.

“Quả nhiên lão quỷ chưa chết.” Thần Nam thấy đông thịt chuyển động, nhanh chóng hợp lại.

Nữ tử hừ lạnh, một đạo thần thánh chi quang xuất ra, nhanh chóng nghiền nát đông thịt.

Nhưng dù bị nghiền nát, đông thịt vẫn rung động trên không, tựa hồ sinh mệnh bất tán!

“Chết tiệt, đúng là người tốt không sống thọ, họa hại sống ngàn năm, đã tan nát xương thịt mà vẫn sống, đáng ghét.” Thần Nam thật sự kinh hãi, bố cục giả bày đáng sợ hơn cả tưởng tượng, bất tử chi thân uy lực vô cùng.

Giọng nói lạnh lùng của y hần học vang lên: “Hắc hắc... để ta từ thế giới tan nát đó ra đây là sai lầm lớn nhất của các ngươi. Ở đó vốn không có thiên địa nguyên khí cung cấp cho ta, nên nhanh chóng biến thành hỗn độn. Bình thường ta phải cần mấy trăm năm mới khôi phục được, hiện tại các ngươi cho ta cơ hội đến thế giới đầy nguyên khí này, dựa vào bất tử chi thân của ta sẽ rất nhanh khôi phục! Ta là bất tử, ta sẽ trả lại đầy đủ, có ta không có các ngươi.”

“Hừ,” nữ tử hừ lạnh, tỏ rõ vẻ khinh miệt: “Ta chưa bao giờ coi ngươi ra gì, thu ngươi lại chẳng qua muốn triệt để giải quyết, tránh phiền hà về sau.”

“Ngủ mơ à!” Bố cục giả quát vang, cả vùng không gian rung động, mộ bia dưới Thần Ma lăng viên cũng rung lên, từng tràng ma hồng, thần khiêu vang lên không.

Thần Nam thấy bố cục giả định hợp nhục thân, bèn giơ cao Hậu Nghê cung, đẩy hân khí thành mũi tên, kéo căng dây cung.

Kim quang sáng rực lao vút lên trời, toái nhục mới hợp thành hình quả cầu bị mũi tên uy lực tuyệt luân bắn trúng, “phập”, huyết hoa tứ tung, trên không vang lên tiếng kêu thê thảm, nhục cầu tan nát, toái nhục văng đi.

“Làm tốt lắm, dung Hậu Nghê cung bắn tiếp đi.” Thần bí nữ tử cước đạp mây lành khen ngợi: “Huyết mạch của ngươi đặc thù, nếu tiếp tục bắn ra huyết tiễn chắc chắn tiêu diệt được hân.”

Thần Nam cười khở, không chỉ từ lần ở Hoàng cung Sở quốc mà cả lần này, bắn huyết tiễn là bị hút mất một lượng máu lớn, đến một nửa huyết dịch toàn thân bị rút sạch, là người khác chắc đã ô hô ai tai, hiện tại hân không thể bắn tiếp huyết tiễn nữa.

Tuy vậy, hân vẫn kéo dây cung, bắn ra khí mang thần tiễn không thành vấn đề, lại kéo dây cung hướng vào bố cục giả đang hợp nhục thân lại.

Kim mang xạ ra, huyết hoa đỏ rực, bố cục giả kêu lên thảm thiết: “Tiểu cầu đáng chết, trước sau gì ta cũng nghiền nát ngươi.”

“Câu này lão tạp chủng đã nói cả vạn lần nhưng ta vẫn sống trơ ra đây, còn ngươi không bằng cả con lợn, hôm nay ta phải bắn nát ngươi.”

Hiện tại hân thấy vô cùng sáng khoái, lúc trước liên tục bị bố cục giả mắng là “tiểu xú trùng”, “tiểu cầu”, giờ hân nắm quyền sinh sát trong tay, tình thế đảo chiều khiến hân vô cùng thống khoái.

“Giết.”

“Phập.”

Bố cục giả lại bị bắn tan, phần nộ rống lên, tiếng rống vang vang trên không.

Bất quá, thoáng chốc y đã biến mất khỏi tầm mắt Thần Nam.

Hân cười lạnh: “Ngươi ẩn hình thì sao, chỉ cần ngươi còn trên đời, ta còn nhớ được dáng vẻ ngươi, bắn ra thần tiễn, không nhuộm máu ngươi quyết không dừng tay.”

“Giết.”

“Phập.”

Tiếng rống đau đớn, phần nộ lại vang lên: “A...” Đồng trời trên không lại lộ ra nhục thể tan nát của bố cục giả.

“Tiểu cầu, tiện nhân chết tiết kia, ta liều với các ngươi, bất kể trả giá nào, dùng Bái Tướng đài triệu hoán mọi thần ma ra hủy diệt các ngươi.” Bố cục giả đã nóng lòng cực độ, vừa kinh vừa giận, gầm lên liên tục.

“Đáng tiếc, Bái Tướng đài không chịu khống chế của ngươi.” Nữ tử cười lạnh, “có Trấn Ma thạch khống chế, ngươi lại không phải chủ nhân chân chính, ra lệnh cho nó được sao?”

Cách xa đó, Bái Tướng đài quả nhiên đang cầm chân nhau với Trấn Ma thạch, khiến bố cục giả giận giữ điên cuồng, liên mồm mắng chửi.

Thần bí nữ tử nói: “Hừ, ngươi sử dụng được Bái Tướng đài, triệu hoán mọi thần ma thì sao? Bái Tướng đài được chủ nhân cho biết mà nắm được nhược điểm của các thần ma thì thế, nháy mắt có thể giết chết ngay nhưng không thể cùng lúc hiệu lệnh cho mọi thi thể này an phận. Các cao thủ thần hoàng ma vương làm gì có chuyện cam tâm bị người ta sai khiến, ắt sẽ phản lại, khiến ngươi linh thức tịch diệt! Ta dám chắc trong đó có cao thủ tuyệt đối không kém ngươi, dù họ sợ Bái Tướng đài chứ không sợ ngươi, thần niệm ma oán mạnh mẽ của họ lại chịu khuất phục ngươi chắc!”

Bố cục giả biết mình đã sa vào tuyệt cảnh, oán hận rống lên liên tục nhưng không thể thay đổi được gì, bị Thần Nam liên tục phát tên khiến y đau đớn cơ hồ tự xử cho xong nhưng lại không cam lòng, dù khuất nhục đến đâu, hôm nay nhất định phải sống sót.

Nữ tử thấy Thần Nam không thể triệt để tiêu diệt được bố cục giả, thở dài một hơi: “Ta hiện tại chưa khôi phục công lực, chắc phải phong ấn hắn đến chết.”

Tay nàng liên tục kết ấn, một đạo sức mạnh thánh khiết tràn ra, trùm lên vùng toái nhục trên không, quát lớn: “Hong hoang phong ma ấn!”

Hào quang sáng rực triệt để chụp kín thân thể tan nát của bố cục giả lại, rồi kéo xuống Thần Ma lăng viên, ầm một tiếng vang lên, phong ấn y trong một vùng đất trống, nghiêm nhiên thành một phần mộ.

Đồng thời, nàng ta quay sang nói với Trấn Ma thạch: “Ngươi từ mười tám tầng địa ngục bay đến đây, tất nhiên phải có cảm ứng, muốn ngự lại nơi này. Gã bố cục giả này từng vũ nhục chủ nhân huyết tích mang lại thông linh cho ngươi, hiện tại ta đã phong ấn hắn, làm thế nào diệt được hắn phải dựa vào ngươi.”

Trấn Ma thạch quả nhiên thông linh, nghe nàng nói vậy, không dùng dằng với Bái Tướng đài nữa mà mang theo khí tức lạnh lẽo, chậm chạp hạ xuống, đè lên nơi phong ấn bố cục giả.

Thần bí nữ tử thở dài: “Được rồi, hắn sẽ bị Trấn Ma thạch phong ấn đến lúc hóa thành máu.”

139. Chương 140: Ván Cờ Nhiều Người Chơi

Bố cục giả bị phong ấn, tiếng gầm rống của thần ma thi thể trong Thần Ma lăng viên ngừng lại, tất cả lại yên tĩnh.

Thần Nam có cảm giác mơ hồ, hắn đã tham dự hành động giết bố cục giả, tận mắt chứng kiến y từng bước tiến vào con đường diệt vong. Nhìn thần bí nữ tử đứng lặng trong đám mây bảy sắc trên không, hắn lại thấy nghi hoặc, đó là nữ tử vẫn ở trong ngọc như ý trên mình hắn sao? Cao thủ cấp chí tôn cơ mà.

Ngoài xa, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, lão du côn Tử Kim thần long đều há hốc mồm. Vừa này Thần Nam đột nhiên biến mất vào hư không khiến họ lo lắng, rồi lại thấy hắn xuất hiện với thanh thể kinh nhân, cho đến lúc chứng kiến quá trình bố cục giả bị diệt, cả nhóm kinh hãi không ngậm miệng lại được, ai ngờ tình huống lại đáng sợ như vậy, thành ra ai cũng nghi vấn.

“Đúng là điên mất, một mớ thịt nát lại bắt tử, sau cùng phải phong ấn mới áp chế nổi, trời ơi, quái vật gì thế nhỉ?” Tử Kim thần long kinh hãi kêu lên liên hồi.

“Quang Minh đại thần còn trên cao, nữ tử đó khủng khiếp thật, nàng ta...là ai?”

Nghe Long Bảo Bảo nói vậy, con rồng du côn trợn trừng mắt lên, thấy ngọc như ý khổng lồ trôi nổi trên không, nó kêu lên thảm thiết, hanh chóng biến thành nhỏ như mao trùng, chui vào mớ tóc của tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, kinh hãi lẩm bẩm: “Mẹ ơi, nhất định là nữ nhân đó, không định cho ta sống nữa chắc, ả...ả sao lại ra đây?”

Khải Sát Lâm lấy làm kì quái: “Người biết nàng ta?”

“Ta sao lại không biết, ả là thể gian đệ nhất đại yêu ma, là nữ yêu đáng sợ nhất dưới gầm trời này.” Con rồng du côn vừa nói vừa nhìn về phía Thần Nam, sợ thần bí nữ tử nghe thấy.

“Nàng ta là yêu ma? Sao ta lại cảm giác thấy thánh khiết khí tức và sức mạnh tường hòa như vậy, yêu ma sao được?” Khải Sát Lâm không tin lời con rồng du côn.

“Ai, tiểu cô nương như cô dễ bị bề ngoài mỹ lệ mà hư nguy mê hoặc, nếu cô nương biết chỗ đáng sợ của ả chắc không muốn nhìn thấy thêm một lần. Nên nhớ, càng tà ác thì biểu hiện càng thần thánh thiện lương, lúc cô phát hiện ra chỗ đáng sợ thì e ngay cả khớp xương cũng chẳng còn gì, ta đã từng trải qua kinh nghiệm thương đau rồi.” Lão du côn tỏ ra oán hận thâm sâu.

“Thần thánh ơi, ăn thịt người nuốt cả xương?” Tiểu Phượng Hoàng lắc lư vẩy cánh, đôi mắt mỹ lệ nhìn Tử Kim thần long, vừa liếc thần bí nữ tử ở xa.

“Hình như ta nghe thấy có người nói ta là thiên hạ đệ nhất đại yêu ma, là loại nữ yêu xấu xa nhất ăn thịt người nuốt cả xương, đúng không nhỉ?” Giọng nói của nữ tử như từ trên trời vọng xuống, vang lên bên tai con rồng du côn, Khải Sát Lâm khiến Tử Kim thần long suýt nữa nhảy bật lên.

“Mẹ ơi, đúng là thiên lí nhân thuận phong nhi.” Con rồng du côn lẩm bẩm, đồng thời thật muốn vả cho mình một cái nên thân, rõ ràng biết đối phương tu vi khủng khiếp đến độ khiến người ta lạnh mình mà còn dám nói xấu sau lưng, nó sợ nữ tử sẽ gây phiền. Nếu đối phương nổi hứng hút sạch long nguyên một lần nữa, lúc đó mới là muốn khóc không ra nước mắt.

“Con rồng kia, nói lại cho ta nghe xem ta là người thể nào?” Giọng nữ tử dịu dàng như gió xuân, nhưng trong tai Tử Kim thần long lại u ám, sâu thẳm như tiếng mài dao khiến tâm thần rung động.

Nó vội vàng nhảy bật lên, khôi phục dáng vẻ mình người đầu rồng, lớn tiếng xưng tụng: “Cô nương đương nhiên là nữ thần mỹ lệ và thiện lương nhất thiên địa, chim sa cá lặn không đủ để hình dung tư dung của cô nương, nguyệt thẹn hoa nhường không đủ để hình dung mỹ mạo, khuynh thành khuynh quốc không đủ để hình dung tuyệt sắc. Ngay cả vàng thái dương quang mang vạn trượng cũng thất sắc trước sắc đẹp của cô nương, phẩm đức của cô vô cùng cao thượng, thánh khiết hơn tuyết trên trời cao, lòng dạ rộng rãi đủ chứa bốn biển...”

“Đủ rồi, con rồng chuyên vỗ mông ngựa kia, lần tới mà còn dám bắt kính với ta, ắt người sẽ được tống trực tiếp xuống mười tám tầng địa ngục, để người vĩnh thế không thể vùng lên.”

“Tuyệt không có lần sau, từ nay tình cảm kính ngưỡng và cung kính của ta đối với cô nương như sông lớn miệt mài, như trường giang cuộn cuộn, như núi non dài mãi, vạn tầng biển cả...”

Thần bí nữ tử không để ý đến con rồng du côn léo mép nữa, nàng và Thần Nam đang nổi trên tầng không cách Thần Ma lăng viên chừng trăm trượng.

Đột nhiên, Thần Nam cảm thấy tay nhẹ bẫng, Hậu Nghệ cung bay lên, thoát khỏi tay hắn bay về phía nữ tử.

“Đồ vật quá mạnh thế này sẽ mang đến cho người họa sát thân, nên nhớ những gì tuyệt đối hùng mạnh mà lọt vào tay, phải mượn ngoại lực chính là hạ sách, không nên vì ta xuất hiện mà cải biến quỹ tích trong đời người, tất cả nên theo đường lối ban đầu mà đi tiếp.”

Nói đoạn nàng kết pháp ấn, bắn ra một đạo sức mạnh thánh khiết, hư ảnh lơ mờ trùm lên Thần Nam, Hậu Nghệ cung hóa thành một cảnh thần thụ áp vào lưng hắn.

Thần Nam rung động, mở nội thiên địa ra, thần thụ rung lên rồi từ trên lưng tiến vào, ầm một tiếng, cắm rễ xuống lòng đất. Hắn trút được mối lo trong lòng, trong nội thiên địa, thần thụ không chịu tuyệt đối phong ấn.

“Chắc ngươi rất nghi hoặc?” Giọng nữ tử lại vang lên bên tai hắn.

“Đúng vậy, nhiều lắm, cô nương, thần bí bố cục giả thật ra có lai lịch thế nào? Thần Ma lăng viên làm sao mà hình thành? Còn Bái Tướng đài, Trấn Ma thạch...”

Thật sự trong lòng hắn đầy nghi vấn, đương nhiên hắn cũng muốn biết về hai quang cầu trong thân thể, cùng câu đố về việc mình sống lại.

Nhưng nữ tử nhanh chóng cắt lời: “Ta từng nói rồi, có những việc, không biết lại là phúc! Rất nhiều việc hiện tại ngươi không nên hiểu bởi chưa tiến vào lĩnh vực tương ứng, ta không nên cố ép nhân sinh quỹ tích của ngươi thay đổi. Ngươi vất vả truy tìm những điều nghi ngờ, ta đổ công tìm chân tướng, lúc ngươi đủ năng lực, tự nhiên sẽ biết. Quá trình này là một vở kịch, nếu không muốn chết, ngươi chỉ còn một lựa chọn là đi tiếp cho đến khi sinh mệnh kết thúc mới rời khỏi hí trường hoặc thuận lợi tiến đến màn kết của vở kịch.”

Thần Nam trầm mặc, không hỏi những vấn đề mẫn cảm nữa, mà hỏi những việc hiện tại hắn phải làm: “Bố cục giả vì sao dám tự tin xưng hắn là chúa tể? Nếu đúng thế, hắn bị phong ấn, mọi sự sẽ phơi bày, đi đến kết thúc sao?”

“Kết thúc? Phơi bày? Sao có thể như thế. Hắn bất quá là kẻ bày ra một tiểu cục thế, cũng nằm trong bàn cờ của người khác mà tự mình không biết, hắn bị người ta xóa đi một phần ký ức và thay đổi một bộ phận nhận thức. Thế cuộc nằm trong nhau, ngoài thế cuộc lại có thế cuộc, cuộc thế liên hoàn, trong thiên địa đại cục làm gì có chuyện một người nắm giữ được? Đó là một ván cờ lớn của thiên địa có nhiều phe phái so kè, nhiều người cùng tham gia đấu đá.”

Thần Nam trầm tư hồi lâu, lại hỏi: “Cô nương vẫn nói rằng không muốn thay đổi nhân sinh quỹ tích của ta, là vì sao? Sao lại dính liền với ta? Đó không phải là cải biến sao?”

“Ta ở cạnh ngươi vì khi xưa đã phát giác thể nội ngươi ẩn tàng thần ma sinh tử khí tức hùng hồn nên muốn sử dụng để khôi phục thân thể. Sau này ta không rời đi vì phát hiện ngươi là một con cờ quan trọng, nên muốn mượn ngươi làm nước khai cuộc, song ta không muốn thay đổi nhân sinh quỹ tích của ngươi mà muốn xem ngươi phát triển đến cảnh giới nào, sau cùng xảy ra chuyện gì?”

Thần Nam lại hỏi: “Thần Ma lăng viên ở đây là sao, chắc cô nương sẽ không nói cho ta biết, ta muốn hỏi ‘Vĩnh hằng sâm lâm’ thật ra là nơi như thế nào?”

Nữ tử đáp: “Đây không đơn giản là một khu rừng mà là không gian trùng điệp, một Huyền giới kì dị. Đó là nơi một cường giả trong truyền thuyết trầm tịch, dù là cường giả đỉnh cao trong thiên địa cũng không dám ơ hờ đặt chân đến.”

“Không gian trùng điệp nhiều tầng, Huyền giới kì dị, chẳng trách!” Rốt cuộc Thần Nam cũng minh bạch một vài bí mật về Vĩnh hằng sâm lâm, coi như đã biết nguyên nhân vì sao những con đường đi qua đều biến mất.

“Thần Nam, ta sẽ đưa ngươi khỏi Huyền giới kì dị này, ngươi đến được đây là đã vượt hẳn nhân sinh quỹ tích định sẵn, tất phải rời đi. Hôm nay chúng ta diệt sạch, phong ấn vị “bố cục giả”, khẳng định được coi là thành tích tuyệt vời rồi.”

“Dựa vào đâu ta lại có nhân sinh quỹ tích định sẵn? Sao ta lại bị người khác nắm giữ, người đó là ai? Chết tiệt.” Thần Nam vô cùng phẫn nộ, hắn cực ghét cảm giác bị người ta khống chế, mà bản thân lại không biết gì.

“Muốn phá vận mệnh phải dựa vào bản thân ngươi, ta không thể tham dự, không thể giúp ngươi thay đổi cái gì, vì chưa đến lúc cuối cùng ta không thể xuất thủ.”

“Ta không cần cô nương xuất thủ, vận mệnh của ta phải do tự ta quyết định.” Thần Nam ảo não.

“Ta chỉ điểm cho người một lối đi.” Thần bí nữ tử nói: “Thông thường, người thấy người phạm hay người trên thiên giới lợi hại.”

Thần Nam không nghĩ ngợi gì, đáp ngay: “Đương nhiên người trên thiên giới lợi hại.”

Nữ tử nói: “Người hiểu là được, phạm giới có những vị chúa tể, Thiên giới cũng có, bất kể họ có mạnh hơn các vị chúa tể phạm giới hay không thì nếu người muốn thay đổi vận mệnh, tất phải lên Thiên giới.”

Thần Nam ngậy người, hình như nàng ta ngậm nhắc nhở hẩn gì đó.

Nữ tử đột nhiên cười vang, ẩn ước nhận ra nét tà ác lẫn trong nụ cười: “Nói cho cùng, trong quá trình bày bố cục, nhiều người cũng tính toán. Người nói xem ta mà mạn thiên quá hải khiến mỗi vị chư hầu khổng giả mang hài tử của người, vậy họ sẽ thế nào, ha ha...”

Thần Nam lắng nghe, tròn tròn mắt.

140. Chương 141: Sinh Mệnh Chi Tuyên

Nữ tử thần bí vung tay phá toái không gian, một thông đạo hỗn độn xuất hiện trước mắt bọn Thần Nam. Sau đó bọn họ bị một cỗ lực lượng nhu hòa đưa đi.

Một màn ánh sáng lóe lên. Khi bọn họ mở mắt ra, bọn Thần Nam phát hiện mình đã ở bên ngoài vịnh hằng sâm lâm. Nhìn lại khoảng không gian kì dị âm u đó, bọn họ đều có cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng.

Bên trong đó có bao nhiêu điều mơ hồ mà bọn họ không thể nào giải thích nổi. Tuy nhiên xét cho cùng bọn họ vẫn còn rất may mắn vì vẫn còn sống mà rời khỏi đó.

Từ trước đến nay, không biết có bao nhiêu người đã tiến vào đó mà có thể an toàn bước ra. Có lẽ ngoại trừ bọn họ, chỉ có một mình Đại ma mà thôi.

”Ài, thật là một giấc mộng. Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm thở dài. Nàng lạc vào vịnh hằng sâm lâm chớp mắt đã gần hai năm. Bây giờ thoát ra được, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

“Grào...tên thiên hạ đệ nhất yêu...nữ nhân đó không cùng đi sao” con rồng du côn nhìn ngang ngó dọc, cẩn thận truy tìm hành tung của nữ tử thần bí

“Tạm thời ta không cùng đi với các người, nhưng chúng ra sẽ gặp lại nhau nhanh thôi” âm thanh của nữ tử thần bí như vọng xuống từ trên chín tầng mây, vang vọng khắp khoảng sâm lâm.

“grào.” Tử kim thần long sợ vãi cả...hàng, không ngờ nữ tử thần bí lại lợi hại như vậy, bất kể lúc nào và ở đâu đều có thể nghe thấy hết “Mẹ ơi, làm ta sợ chết mất, thật là...grào”

“Ha ha..” một giọng cười thánh thót vang vọng khắp không trùng, một tiếng nói như từ trên trời vọng xuống: “Cho dù ở đâu đi nữa, ta cũng có thể nghe được. Đừng tưởng ta nói đùa, trừ khi người muốn xuống mười tám tầng địa ngục”.

Khải Sát Lâm là thánh nữ của tinh linh tộc, nếu như theo tiêu chuẩn của nhân loại, nàng mới chỉ khoảng hai mươi tuổi. Nhưng do thể chất của tinh linh và nhân loại bất đồng, thực sự ra nàng đã khoảng 80 tuổi rồi. Đó là lí do vì sao nhìn “trẻ” như thế mà công lực của nàng đã đạt đến lục giai cảnh giới.

Đối diện với Khải Sát Lâm, Thần Nam tâm tình vô cùng phức tạp. Đó chính là hình bóng của Vũ Hình, không biết sau này vận mệnh của nàng sẽ như thế nào. Hẩn nhớ lại lời hứa của các tinh linh đại trưởng lão, chỉ cần tìm được tinh linh thánh nữ, bọn họ sẽ kể lại cho hẩn nghe chuyện của Vũ Hình năm nghìn năm trước.

Khải Sát Lâm nóng lòng muốn quay về tinh linh bộ lạc. Dù gì thì nàng đã mất tích hai năm nay. Dưới lời mời đến làm khách tại bộ lạc, Thần Nam đáp ứng không chút do dự.

Tinh linh thánh nữ rất quen thuộc với khu vực này, dưới sự dẫn đường của nàng, bọn Thần Nam nhanh chóng trở về tinh linh bộ lạc.

Những túp lều như những cây nấm xuất hiện giữa rừng già. Ở đó hoa thơm cỏ lạ, đẹp như một vùng tiên cảnh.

Những tinh linh nam nữ xinh đẹp tự do sinh hoạt tại vùng đất thiên đường tràn đầy khí tức tự nhiên này.

Khi một nữ tinh linh nhìn thấy bọn người Khải Sát Lâm từ xa bay lại, lập tức trợn mắt há miệng lắp bắp: “trời ơi, đó không phải là thánh nữ đã mất tích sao? Người...người đã quay trở lại! A, Còn có vài thần thú đó. Trời ơi, bọn họ thực sự đã tìm được thánh nữ trở về”.

Lời nói và hành động của tinh linh tộc vốn rất ưu nhã. Nhưng lúc này nữ tinh linh này vô cùng hưng phấn, khẩn trương. Ấy nhanh chóng hét vang lên, rất nhiều tinh linh nam nữ đều nhanh chóng nhìn thấy thánh nữ. Bọn họ đều hoan hô ầm ĩ, có người nhanh chóng bay đi báo cho các đại trưởng lão.

Vùng đất cư ngụ của tinh linh tộc, thực sự là thiên đường của nhân gian. Hương hoa thơm ngát, thắm đẫm lòng người, những con thỏ trắng, nai nhỏ không sợ người chạy tới chạy lui. Chim chóc líu lo, tất cả tạo nên một khung cảnh say đắm lòng người.

Long bảo bảo chớp chớp cặp mắt to tướng, nắm tay nói: “Thật là một vùng đất tuyệt vời, đợi đến lúc ta già nhất định sẽ tới đây ẩn cư”.

Thần Nam không nhịn được cười, tên tiểu quỷ này hoạt bát như thế, không ngờ lại đã nghĩ đến việc ẩn cư lúc về già, thật là tức cười.

“Đúng là không tệ”. Tử kim thần long cũng cảm khái: “Đến lúc đó tìm một long muội muội, ẩn cư tại đây, thật không thua gì thần tiên”.

“Có phải là tìm mấy hắc ám thần long muội muội lần trước chúng ta gặp không?”. Tiểu Phượng Hoàng ngơ ngơ ngạc nhiên nói.

“Biến, người lớn nói chuyện, trẻ con không được nói leo! Những ả đó quá xấu, dù sao cũng phải tìm một long muội muội xinh đẹp một chút chứ”. Tử kim thần long làm ra vẻ trưởng bối nói.

Tiểu Phượng Hoàng vẫn làm ra vẻ ngây thơ ngơ ngác, chưa hiểu chuyện đời nói: “Ta thấy người và mấy ả đó rất hợp với nhau, các người đều đen thui như nhau”.

Con rồng du côn nghe xong tức hộc máu, mặt tím bầm nói: “Ta toàn thân tử quang lấp lánh? Cái gì mà đen thui chứ hả? Làm ta tức chết mất. Tên tiểu bất điểm nhà người thật là coi thường ta quá”.

Thần Nam cùng Long bảo bảo cười lăn lộn

Tinh linh thánh nữ tiến vào sâu trong rừng đã được một lúc lâu, cuối cùng cùng với vài vị trưởng lão nhiệt tình ra nghênh đón. Các trưởng lão của tinh linh tộc vạn phần cảm tạ Thần Nam đã cứu thoát Khải Sát Lâm, những từ tán tụng hoa mỹ tuôn ra không ngớt, khiến cho Thần Nam và ba con thần thú đều ong hết cả tai

“Các vị trưởng lão không cần khách khí như thế. Bây giờ mong các ngài nói cho ta biết những bí mật liên quan đến Vũ Hình được chưa?”.

“Ngợi ca sinh mệnh nữ thần, người trẻ tuổi của là con cưng của thượng thiên, trước giờ chưa có ai có thể an toàn ra vào vịnh hắc sâm lâm...”

Thần Nam cảm thấy có chút không ổn, nói: “Đại trưởng lão, mong ngài nói cho ta biết những việc liên quan đến Vũ Hình”.

Tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã có chút bối rối: “Điều này...à...”

Lúc này, Khải Sát Lâm tiến lên trước, mặt đầy vẻ xấu hổ nói: “Thần Nam, cảm tạ huynh đã cứu ta thoát khỏi nơi đó, nhưng...thật là xấu hổ...các trưởng lão đã...lừa huynh. Mong huynh tha lỗi, tinh linh tộc chúng tôi nguyện ý bồi thường huynh”.

“Cái gì cơ?”

Các vị trưởng lão của tinh linh tộc đều ngại ngùng, những chiếc đầu vốn cao ngạo đều đang nhìn xuống đất, tinh linh thánh nữ vô cùng ngại ngùng bắt đầu giải thích với Thần Nam.

Năm nghìn năm trước thực sự có một người con gái đã đến tinh linh bộ lạc cổ đại, nhưng tất cả đều do sinh mệnh nữ thần an bài. Cho dù là các trưởng lão của tinh linh tộc cũng không biết sự tình cụ thể bên trong.

Trước đó, những tin tức mà các vị trưởng lão tiết lộ cho Thần Nam, đã là tất cả những gì mà bọn họ biết. Nói đến đây, Khải Sát Lâm vô cùng xấu hổ xin lỗi Thần Nam "Thật vô cùng xấu hổ. Ta nghĩ...các vị trưởng lão nói dối, bọn họ...khả năng đoán được huynh xuất thân bất phàm, muốn nhờ huynh cứu ta, cho nên mới nói dối huynh. Ta đại biểu cho bọn họ trình trọng xin lỗi huynh. Chúng ta sẵn lòng báo đáp và bồi thường mọi thứ cho huynh...:

Nếu như nói Thần Nam không tức giận thì là giả. Hắn ngàn vạn lần cũng không tưởng tượng được các trưởng lão của tinh linh tộc lại nói dối như vậy. Tinh linh tộc vốn trước nay coi trọng phẩm đức cao thượng. Nói dối, lừa đảo là những việc bị bọn họ coi thường, sỉ vả.

Dù thế nào Thần Nam cũng không tưởng tượng được, các vị tinh linh trưởng lão vì muốn hắn cứu Khải Sát Lâm, lại phản bội lại bản tính của chính bọn họ, lừa dối hắn.

Hắn muốn phát tác, nhưng sau đó liền bình tĩnh lại. Hắn kìm nén cơn giận, không trở mặt ngay với bọn họ. Dù sao thì Khải Sát Lâm mà hắn cứu được cũng là "hạt giống linh hồn" của Vũ Hinh trưởng thành, cũng có thể coi là một Vũ Hinh mới. Cho dù là các vị trưởng lão tinh linh không lừa hắn, nếu hắn biết chân tướng bên trong, hắn cũng sẽ cứu "Vũ Hinh" này.

Sự tình đã như vậy, Thần Nam cuối cùng không tiến thêm được bước nào trong việc tìm kiếm bí mật liên quan đến Vũ Hinh của năm nghìn năm trước, nhưng hắn cũng chẳng còn cách nào.

"Được, các người muốn bồi thường cho ta. Vậy đem sinh mệnh chi tuyến của các người ra bồi thường đi, hãy đưa chúng ta đến đó tắm rửa/

Nghe Thần Nam đòi hỏi như thế, Tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã sút chút nữa lăn đùng ra đất.

"Người...người nói đùa à?". Sinh mệnh chi tuyến của tinh linh tộc chúng ta, mặc dù có một chữ "tuyến" (suối), nhưng thực sự được tính bằng giọt. Mỗi năm cây sinh mệnh cũng chỉ sinh ra vài chục giọt là nhiều. Bây giờ tính tất cả cũng chỉ được vài chục cân, không ngờ người lại muốn...muốn tắm..., đó...trời ạ".

Các vị tinh linh trưởng lão khác cũng có cảm giác muốn xỉu.

"Như vậy thì..." Thần Nam gơ tay chỉ vào Long Bảo Bảo, con rồng du côn và Tiểu Phượng Hoàng nói: "để cho ba tên này uống thoải mái một lần là được".

Con rồng du côn hai mắt sáng rực lên, phát ra hai luồng sáng xanh như mắt sói, Long bảo bảo cũng hai mắt lấp lánh. Chỉ có Tiểu Phượng Hoàng vẫn một vẻ ngây thơ vô tội, hết lòng an ủi tinh linh đại trưởng lão: "Yên tâm, chúng tôi đảm bảo sẽ uống hết, tuyệt không lãng phí một chút nào".

Các vị tinh linh trưởng lão quay sang nhìn nhau, mặt tím bầm, đều tức tối muốn học cả máu ra.

Mười cân sinh mệnh chi tuyến đó, bọn họ đã tích lũy qua bao nhiêu năm tháng. Nếu như để cho ta con thần thú này uống thoải mái, thì coi như chẳng còn gì.

Chỉ một giọt sinh mệnh chi tuyến, có công hiệu làm người chết sống lại, là chí bảo của tinh linh tộc. Vì sự phát triển của tộc nhân, bọn họ không thể đem toàn bộ ra báo ân.

Thần Nam không đi uống sinh mệnh chi tuyến, chỉ để cho ba con thần thú đi theo các trưởng lão tinh linh tộc.

Nửa khắc sau, ba tên gia hỏa mặt mũi phờ phạc quay lại. còn các vị tinh linh trưởng lão mặt mũi u ám, không còn tí sức sống nào.

"Mặc dù sinh mệnh chi tuyến không có công năng thần hiệu đối với đề thăng tu vi như tưởng tượng, nhưng nó là thánh phẩm bồi bổ, đối với tu vi sau này của chúng ta rất có ích lợi" con rồng du côn mặt đầy hứng khởi.

"Quang minh đại thần côn tại thượng, thật là ngon, ta muốn uống nữa..."Long bảo bảo liếm mép, ra vẻ say sưa.

Tiểu Phượng Hoàng ngậy thơ chớp chớp đôi mắt đẹp nói với tinh linh trưởng lão: “Các vị thật là hiếu khách, chúng ta nhất định sẽ thường xuyên đến thăm”.

Đại trưởng lão Thụy Tư Nhã không chịu đựng được thêm, lăn đùng ra đất.

Không lâu sau, một người ba thần thú cáo từ tinh linh bộ lạc. Vào lúc chia tay, Long bảo bảo bay lên cao, không ngừng vẫy đôi hoàng kim sắc trảo tử với bên dưới: “Ta sẽ rất nhớ các vị, cũng sẽ rất nhớ sinh mệnh chi tuyến, ta sẽ quay lại thăm các vị”

Ngoại trừ tinh linh thánh nữ lưu luyến vẫy tay với bọn họ, các tinh linh còn lại chút nữa thì bệt hết xuống đất

Thần Nam vẫy tay từ biệt, âm thầm hướng Khải Sát Lâm nói lời bảo trọng, sau đó cùng ba con thần thú bay đi

141. Chương 142 - Phá Kính Trọng Viên (gương Võ Lại Lành)

Tìm một nơi ẩn cư, khổ tu bản linh? Không thực tế, tu vi đạt đến cảnh giới của bọn họ, hiệu quả của khổ tu không nhanh bằng lịch luyện ngoài đời, thể nghiệm trong chiến đấu.

Thần Nam nghĩ lại mọi việc, bất luận là vào lúc đại chiến cùng người bày thế cuộc, hay lúc chuẩn bị chia tay, nữ tử thần bí đó đã nhiều lần đề cập đến mười tám tầng địa ngục, điều này làm Thần Nam có chút hoài nghi, lẽ nào nàng ta ám chỉ điều gì

“Grào...ta cảm thấy mất đi mục tiêu trong cuộc sống, thật mong có được một vị long muội muội từ trên trời rơi xuống”. Tử kim thần long rỗng vang, làm vô số thú vật bên dưới kinh hoàng chạy trốn.

“chúng ta cần tranh thủ tất cả khả năng để thăng tu vi, một ngày nào đó sẽ phá toái hư không, tiến nhập thiên giới. Còn bây giờ, ta nghĩ chúng ta lên thăm quan 18 tầng địa ngục một chút”. Thần Nam giải thích đơn giản những việc liên quan đến người bày thế cục với ba thần thú, đối với ba tên trời đánh này, hẳn không dấu diếm chút nào.

“Ta thích tiến nhập thiên giới, bây giờ phạm giới chỉ có ta là chính tông đông phương thần long. Vì hạnh phúc tương lai của ta, ta nhất định phải nỗ lực tiến nhập thiên giới, tranh thủ tìm một tiên nữ rỗng làm vợ, grào...” Tử kim thần long lại bắt đầu grào thét

Nhìn Tử kim thần long, rồi lại nhìn tiểu long, Thần Nam cười nói: “Nếu như không biết Long bảo bảo là do một thiên long sau khi trọng thương hóa thành, ta còn nghĩ nó là do lão du côn nhà người năm đó một phút hoang đường, cùng nữ nhi của thần long Khôn đức sinh hạ”.

“Kháng nghị! Nghiêm trọng kháng nghị” tiểu long vung vẩy kim hoàng sắc tiểu quyền đầu, dường như vô cùng bất mãn cái suy nghĩ đó của Thần Nam.

Con rồng du côn chút nữa rơi từ trên không xuống, phun phì phì nói: “Nếu như ta có một đứa con như thế, không bị tức chết mới là lạ”.

Thần Nam nói: “Ta rất lấy làm kì về việc phân chia thực lực của long tộc. Trước hết là nói về rồng của phương Tây. Thứ nhất là địa long, cấp thứ hai là phi long, cấp ba á long, cấp bốn cự long, cấp năm thánh long, cấp sáu thần long. Còn rồng của Đông thổ, ta chỉ biết người và tiểu long. Các người ở cấp sáu là thần long, vậy cấp 7 lẽ nào lại là thiên long cảnh giới, trạng thái toàn thịnh của Long bảo bảo năm xưa.

“Sai, vô cùng sai” Tử kim thần long lắc đầu nói: “Thần long ý là cảnh giới thông thần, là tôn xưng cường đại nhất của long tộc. Thực lực của bọn họ tối thiểu là lục giai. Còn tu vi đạt đến thất giai, vẫn được coi là nằm trong cảnh giới thần long. Tu vi đạt đến bát giai, có phải vẫn nằm trong phạm trù thần long không, ta cũng không biết. Bởi vì lúc ta mạnh nhất cũng mới chỉ đạt đến thất giai. Đối với thực lực của các cấp phía sau ta không biết. Còn đối với cảnh giới thiên long, thực cũng không biết rốt cục là ở cấp độ bao nhiêu. Chỉ biết rằng sau khi đạt đến cảnh giới thiên long, bản thân có thể cảm giác rõ ràng thân thể phát sinh

tiến hóa, cảm giác rõ ràng mình đã tiến vào cảnh giới thiên long. Còn thiên long rốt cục là cường đại đến trình độ nào, thực là khó đoán. Trong lịch sử của long tộc, rất ít kẻ đạt được đến cảnh giới thiên long”.

Thần Nam kì quái nhìn Long bảo bảo, thật khó tưởng tượng tên tiểu quỷ đáng yêu tham ăn này ngày xưa đã từng là thiên long

Tiểu long ưỡn cái ngực nhỏ kim hoàng sắc nói: “Ta là đại đức đại uy bảo bảo thiên long, ta...” nói đến đây nó lại trùng xuống, lằm bằm nói: “ta thực không có chút ấn tượng nào, căn bản không biết bản thân là một thiên long”.

Nửa ngày sau, cả bọn đã thoát ra khỏi vùng núi non trùng điệp đó, bên dưới đã xuất hiện những thành trấn của nhân loại. Đây là vùng thuộc về Mạn La đế quốc trong Tây phương tứ đại đế quốc.

Tây đại lục cũng giống như Đông đại lục, chủ yếu chia thành vài nước lớn. Ngoài ra còn gần trăm tiểu quốc sinh tồn ở các khu trung gian. Bốn nước lớn ở Tây phương là Tân Lan, Mạn La, Lạp Thoát Duy Á, Ai Khắc Tư

Tân Lan nằm ở phía đông của Tây đại lục. Mạn La ở phía nam, Lạp Thoát Duy Á chiếm cứ bắc phương, còn Ai Khắc Tư hùng bá phía tây.

Vị trí của mười tám tầng địa ngục nằm ở Bái Đán thành, thánh thành của Quang Minh giáo hội. Thành nằm ở trung tâm của Tây đại lục, xung quanh có nhiều hoang mạc, thảo nguyên, có rất nhiều tiểu quốc, là vùng đất chiến tranh, được bao quanh bởi tứ đại đế quốc.

Cổ linh tinh bộ lạc mà bọn họ vừa rời đi nằm ở phía tây của đại lục, do đó bọn họ đi về phía đông, hướng về Bái Đán thành.

Bọn họ không vội, do đó một ngày sau bọn họ mới tới được vùng đất chiến tranh đó.

Cách Bái Đán Thành vài trăm dặm, Tiểu Phượng Hoàng đột nhiên kêu lên: “trời ơi, đại yêu quái, mọi người nhìn kia, có hai đại yêu quái đang bay về phía chúng ta”.

Thoạt nhìn, từ phía xa hai đám mây đen nhanh chóng bay tới. Nhìn kĩ thực khiến người ta kinh sợ. Một con ếch xanh khổng lồ, cùng một con cóc khổng lồ, hai con vật cao gần năm mươi trượng, như hai hòn núi phi hành giữa không trung.

“Lạy thần tình yêu” Long bảo bảo kinh ngạc nói: “Đó là yêu ếch xanh và yêu cóc, thật là hai nút thịt mà”.

Tử kim thần long nghi ngờ nói: “Con ếch xanh khổng lồ kia, giống như đại yêu quái Ma Oa của Côn Lôn huyền giới, lão chạy đến Tây phương làm gì nhỉ? Ồ, hình như lão bị trọng thương, nhìn xem, miệng của lão không ngừng thổ huyết...”

Thần Nam kinh hãi nói: “Đúng là một trong bốn đại yêu ma của Côn Lôn? Không ngờ bản thể của lão lại to lớn đến mức này”.

Càng tới gần, có thể nhìn thấy con ếch xanh khổng lồ miệng không ngừng trào máu ra ngoài, còn con cóc khổng lồ đang bảo hộ bên cạnh nó, thần tình có vẻ khẩn trương

Tiểu Phượng Hoàng nói: “Hình như đúng là Ma Oa lão gia, ta cảm giác được khí tức quen thuộc

“Đúng, là Ma Oa” Thần Nam khẳng định, sau đó lại băn khoăn: “Nhưng con cóc khổng lồ kia là ai?”.

“Ha ha, grào..” Tử kim thần long cười lớn: “Ta có thể đoán được là ai, chính là thanh mai trúc mã của lão, là lão bà cùng lớn lên với lão, cũng là một đại yêu của Côn Lôn huyền giới. Nhưng do nhiều nguyên nhân khác nhau, Yêu cóc đó giận nhau với Ma Oa, từ đó lưu lảng bên ngoài, không quay trở lại Côn Lôn huyền giới. Ha ha...không ngờ lão ếch xanh lại chạy đến Tây thổ tìm lão bà, nhưng có gì đó không ổn. Làm sao lão lại bị trọng thương, lẽ nào lại bị con cóc kia đả thương? Thật là một cô vợ cấp mô cương đại, dữ tợn”.

Hiển nhiên hai đại yêu ma cũng đã chú ý đến bọn họ. Khi hai bên tiến lại gần, tốc độ đều giảm xuống.

Thần Nam lớn tiếng hỏi: “Tiền bối bị làm sao vậy, làm sao lại đến tây thổ, làm sao lại bị trọng thương vậy?”.

Tử kim thần long bên cạnh hắc hắc cười nói: “Không phải là bị cấp mô đại tẩu, dùng oán khí tích lũy ngàn năm đánh trọng thương đó chứ. Hắc hắc, chúc mừng hai vị gương vỡ lại lành”.

Cấp Mô trừng mắt nhìn con rồng du côn, Ma Oa giơ tay quệt vệt máu trên mép nói: “Một lời khó hết, ta bị thương ở mười tám tầng địa ngục.

Thông qua lời kể vắn tắt của Ma Oa, bọn Thần Nam biết được nguyên nhân lão từ Đông thổ đến mười tám tầng địa ngục, biết được việc lão cùng giáo hoàng đại chiến một phen.

Khi nghe lão kể đến đoạn Trần Ma thạch bay lên trời, Thần Nam đột nhiên biến sắc. Tại vịnh hằng sâm lâm, dường như hắn đã từng nghe nữ tử thần bí nói qua, Trần Ma thạch đến từ mười tám tầng địa ngục. Hiện giờ thông qua sự chứng thực của Ma Oa, hắn vô cùng kinh ngạc, dù thế nào cũng không tưởng nổi Trần Ma thạch vốn là ma thạch trấn áp mười tám tầng địa ngục.

Sau khi Trần Ma thạch bay đi, vì muốn áp chế tà ma, tà thần đang muốn phá phong ấn, Quang Minh giáo hội đem một đốt xương ngón tay vốn được lão quang minh thần bí mật truyền thừa vạn năm trấn ở bên dưới quang minh thần điện, không ngờ hoàn toàn bình được động loạn.

Trong suốt quá trình đó, giáo hoàng hứa với ma oa, chỉ cần lão không tranh thủ cháy nhà hôi cửa, thì sẽ phóng thích cho nửa thân ếch kia. Ma Oa tuân thủ lời hứa. Sau đó, khi mười tám tầng địa ngục bình tĩnh trở lại, giáo hoàng cũng giữ lời hứa, muốn mở tầng địa ngục thứ 11, lúc này liền xuất hiện vấn đề.

Một đốt xương ngón tay nhìn chẳng để vào mắt thay thế Trần Ma thạch, áp chế mười tám tầng địa ngục, không chỉ uy hiếp yêu ma bên dưới, mà cả giáo hoàng cũng không cách nào mở được tầng địa ngục thứ 11. Cho dù không gian ma pháp đặc ý nhất của giáo hoàng cũng thất hiệu.

Ma Oa khẩn trương, lão cũng thử phá giải phong ấn, nhưng căn bản không có chút kết quả. Nhưng lão không bỏ cuộc, ở lại Bái Đán thành một ngày. Tranh thủ lúc Quang Minh giáo hội không chú ý, lão muốn bí mật gỡ đốt xương ngón tay đó ra, giải cứu nửa bản thể bị phong ấn

Chỉ là, lão không hề nghĩ đến, việc làm đó chút nữa đã dẫn đến họa sát thân cho lão.

Đốt xương ngón tay nhỏ nhoi đó, nhìn chẳng để vào mắt, giống như là đã bị phong hóa hết, tạo cho người ta cảm giác, chỉ cần miết nhẹ một cái là tan ra. Nhưng Ma Oa không ngờ, khi lão vừa đột nhập vào bên dưới thần điện, cái đốt xương đốt bạo phát ma khí trùm trời, chớp mắt phóng đại hàng vạn lần, như là một chiếc cột chống trời bằng xương trắng, giáng về phía lão.

Trong chớp mắt, ma khí như uông dương đại hải, bao phủ cả tòa Bái Đán thành, chiếc cột làm bằng xương trắng đứng giữa trung tâm, toàn bộ tòa thành rơi vào khủng hoảng.

Giáo hoàng biết ngay là có chuyện gì xảy ra. Lão đoán có người đột nhập xuống bên dưới thần điện, mới có thể có kết quả khủng khiếp thế này. Lão liền dùng không gian ma pháp, muốn đem kẻ xâm nhập tống ra chỗ khác, tránh để xảy ra hậu quả xấu hơn.

Sau khi Ma Oa bị không gian ma pháp cưỡng hành đem đi, ma khí trùm trời quanh Bái Đán thành mới từ từ biến mất, cột xương cao trăm nghìn trượng cũng từ từ trở lại thành một đốt xương ngón tay.

Không gian ma pháp tác dụng lên người Ma Oa, nhanh chóng đưa lão đến trụ sở của giáo hoàng, do đó mà Ma Oa mới may mắn giữ được tính mệnh của mình.

Nhưng cho dù là như vậy, cột xương khổng lồ mặc dù chưa đánh trúng Ma Oa, nhưng ma khí khủng khiếp trong chốc lát cũng khiến Ma Oa suýt toi mạng. Sau đó rất nhiều thần chức nhân viên của quang minh giáo hội, cùng dùng quang hệ thần thánh ma pháp trị liệu, mới có thể đưa lão từ quỷ môn quan trở về.

Quang Minh giáo hội sở dĩ phí lực bảo vệ tính mạng của lão, bởi vì sợ phát sinh hiểu lầm với Côn Lôn huyền giới, làm phát sinh đại chiến giữa hai tập đoàn thế lực hùng hậu này.

Cấp Mô vẫn lưu lạc tại tây phương từ trước. Khi Ma Oa tiến vào tây thổ, Cấp Mô đã cảm ứng được khí tức của lão, hai người vì nhiều nguyên nhân mà chia tay, nhưng khi cảm ứng được Ma Oa bị trọng thương, Cấp Mô vẫn xuất hiện tương trợ.

Thấy việc quay trở lại đông thổ quá xa, Ma Oa ngại ngần quyết định về nơi ở của Cáp Mô dưỡng thương, do đó mới vô tình gặp bọn Thần Nam trên đường.

Ma Oa nghe bọn Thần Nam muốn vào 18 tầng địa ngục, thần tình nghiêm túc nói: “Với tu vi của các người mà đến đó, căn bản không tra cứu được gì. Cái đốt xương ngón tay đó thật khủng khiếp, đối mặt với nó, ta có một cảm giác bản thân chỉ yếu nhược như sâu kiến. Hơn nữa trong quá trình đó, ta nghe được một âm thanh như có như không khiến cho ta sờn cả gai ốc”.

“Âm thanh gì?” Tiểu Phượng Hoàng hiếu kỳ hỏi

“Do ma mà chết...do ma mà sinh...”

142. Chương 143 - Đại Đức Đại Uy Thiên Long

Sau khi từ biệt Ma Oa, bọn Thần Nam nhanh chóng tiến vào Bái Đán Thành. Ở đó bọn họ không cảm ứng được gì. Kể từ khi nghe câu chuyện của Ma Oa, bọn họ đã triệt để vứt bỏ ý tưởng tiến vào mười tám tầng địa ngục. Bọn họ tự biết mình, từ khi muốn chết, còn không thì tuyệt đối không được kích động

Thần Nam cùng ba con thần thú đứng không xa quang minh thần điện quan sát.

“Không dám lên vào mười tám tầng địa ngục, xem ra chúng ta khó có thể phát hiện được gì tại Bái đán thành, hay là chúng ta sớm rời khỏi đây”, Tử kim thần long kiến nghị.

Nó đã từng có một đoạn lịch sử hoang đường tại Tây thổ, đặc tội với không ít nhân vật phiền phức, hiện giờ tu vi chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, con rồng du côn trong lòng có chút bất an, sợ những oan gia đối đầu ngày xưa tìm đến.

“Con lươn kia sợ rồi, hi hi...” tiểu long làm bộ đang tinh linh cổ quái.

“Ai dài, Khôn Đức đến...” Tiểu Phượng Hoàng kinh hoàng thốt lên

Con rồng du côn hét lên sợ hãi hỏi “Ở đâu?”

Bất quá chớp mắt, nó lập tức minh bạch, mặt đỏ rực, hét lên: “Giỏi cho người tiểu bắt điểm, không ngờ cũng biết cách chọc lão nhân gia, người thực là toàn học cái xấu”.

“Thì ra là người thực sự sợ Khôn Đức” Tiểu Phượng Hoàng làm ra vẻ ngây thơ, chớp chớp đôi mắt to tròn mỹ lệ của mình: “Ta nghe người nói nhiều lần rằng thượng cổ thần long Khôn Đức khôn khiếp như thế nào, lợi hại như thế nào, không ngờ người thực sự sợ lão ta”.

“Ăn nói lung tung, làm sao ta có thể sợ cái lão khôn khiếp đó được?” con rồng du côn có chút tức giận ghen cả thở.

“Thực thể sao, người không sợ lão sao?”.

“Ta đương nhiên...” Nói đến đây, con rồng du côn đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, bởi vì người vừa cất tiếng hỏi, không phải Tiểu Phượng Hoàng, cũng chẳng phải Thần Nam cùng Long bảo bảo, mà là âm thanh mang đầy vẻ buồn bực của một nữ tử.

Con rồng du côn vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy thiếu nữ trẻ tuổi cao ráo, dung mạo cực kỳ mỹ lệ, dường như cũng đang theo dõi quang minh thần điện như bọn họ.

Tử kim thần long há hốc miệng, cái miệng lão lúc đó chắc phải nhét vừa ba quả trứng gà.

Người thiếu nữ đó cực kỳ có khí chất, mái tóc bạch kim chảy dài xuống hai vai, tung bay phía sau lưng. Cặp mắt đẹp sắc như dao cau, phát ra từng trận hàn khí. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng bạc, im lặng đứng đó, như một đóa hoa băng trong tháng cuối của mùa đông

“Thật là một mỹ nhân, nhưng nhãn thần lạnh lùng quá” Tiểu Phượng Hoàng chân thành nói.

“Thiếu nữ này dường như rất cường đại” Long bảo bảo nhanh nhạy phát hiện ra cô gái tóc bạch kim này không hề dễ động vào

“Ê lươn, không phải ngươi biết cô gái này đó chứ” Thần Nam hỏi

Tử kim thần long cuối cùng cũng bình tĩnh, mặt méo mếu nói: “Ngươi nói đúng đó, ta đúng là có biết nàng, là người quen cũ. Mảnh vỡ của khối cổ thuần trên người ngươi vốn là của nàng. Ngươi nói xem ta có phải là quen nàng hay không?”

Xiu

Không ngờ lại chính là cô con gái nhỏ của thượng cổ thần long Khôn Đức, người đã từng bị Tử kim thần long “viếng thăm” nhà vài nghìn năm trước

Thần Nam mắt chữ I mồm chữ O, Tử kim thần long đã nhanh chóng bay lên không. Thần Nam cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng bay lên theo. Long bảo bảo và Tiểu Phượng Hoàng bay phía sau, đuổi theo Tử kim thần long.

Tử kim thần long hóa thành một đạo tử điện, liều mạng bay ở phía trước. Một mặt vội vã chạy trốn, một mặt run rẩy lẩm bẩm: “Cái thế giới này thật là quá nhỏ bé, không ngờ lại gặp cô con gái nhỏ của Khôn Đức, trước đây...vì sao ta lại khoảng sạch nhà cô ta cơ chứ, thật là làm cho ta không còn chỗ dung thân mà”.

Nhìn thấy Thần Nam ở không xa phía sau, con rồng du côn hét lớn: “Tiểu tử ngươi...giúp ta trả lại mảnh vỡ của cổ thuần...” giọng của nó có chút ngập ngừng, không biết là do sợ hãi, hay là do làm việc xấu nên trong lòng không yên.

“Trả lại cái gì mà trả, ăn trộm vài nghìn năm rồi, bây giờ trả lại, ngươi không thấy là quá muộn rồi sao?” Thần Nam đáp

Trời đất rộng lớn, vì sao ta lại gặp cô ta ở đây cơ chứ? A, trời ơi, không ngờ cô ta....đuổi đến rồi”. Tử kim thần long quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc bóng màu bạc đang ngày càng gần, chỉ chốc lát là sẽ bắt kịp bọn họ

Cái bóng màu bạc đó quá nhanh, khi vượt qua Tử kim thần long liền hét lớn:“Dừng lại”.

“Được, ta dừng, ta dừng”. Tử kim thần long mặt cắt không còn giọt máu, đứng giữa không trung. Thần Nam, Long bảo bảo, Tiểu Phượng Hoàng lần lượt dừng lại phía sau nó.

P phía trước, một con ngân long dài khoảng mười trượng dừng giữa không trung, bộ giáp màu bạc lấp lánh từng trận thánh khiết quang huy, đôi mắt rồng to tròn và đẹp đẽ tràn đầy vẻ phần nộ.

Đó là một con tây phương thần long, mặc dù đang tức giận, nhưng vẫn biểu hiện một phong thái ưu nhã, đem lại cho người khác một cảm giác vô cùng đặc biệt, giống như một mỹ nữ duyên dáng đang đứng trước mặt.

“Giai Ti Lệ, lâu ngày không gặp, nàng...vẫn khỏe chứ?” Tử kim thần long húng hắng hỏi.

“Hừm, chẳng khỏe tí nào?”. Ngân long lạnh lùng đáp

Thần Nam cảm giác có chút gì đó quái gở, lập tức minh bạch giữa hai con rồng này, khả năng có quan hệ đặc thù gì đó, chứ không đơn giản chỉ là quan hệ giữa kẻ ăn trộm và người bị trộm.

“Ta vừa nghe ngươi chửi phụ thân của ta là đồ khốn khiếp, ngươi thực sự không sợ phụ thân của ta sao? Vậy được, bây giờ ngươi cùng ta đi gặp người” Ngân long trừng mắt nhìn Tử kim thần long.

“À, hì hì...nói đùa à, làm sao ta dám chửi Khôn Đức đại nhân là đồ khốn nạn được, hì hì...” Tử kim thần long cười nhạt nhẽo

Giữa hai con rồng này chắc chắn có vấn đề! Hiện giờ Thần Nam hoàn toàn có thể khẳng định điều đó.

“Tên khốn khiếp nhà ngươi không ngờ biến mất là biến mất mấy ngàn năm? Lẽ nào ta đáng sợ đến thế sao? Ngươi lại trốn tránh ta cả mấy ngàn năm!” Ngân Long Giai Ti Lệ thần tình vô cùng kích động, thanh âm càng ngày càng sắc bén.

“Không phải như nàng tưởng đâu, bởi vì...” Tử kim thần long lấp bắp

“Ta biết ngươi không quên được con bạch long đó, những sao ngươi lại dùng thủ đoạn ăn cắp để chia tay với ta? Ngươi là đồ khốn khiếp đáng chết!” Đôi mắt của Giai Ti Lệ tràn đầy nước mắt

“Thần tình yêu ơi!” Tiểu Phượng Hoàng không nhịn được kêu lên: “Thì ra là người yêu của rồng du côn thúi thúi!”

“Giai Ti Lệ, nàng nghe ta giải thích, không phải là như nàng tưởng tượng đâu” Tử kim thần long toát hết cả mồ hôi.

Thần Nam triệt để minh bạch, không ngờ hai con rồng này lại có một đoạn tình cảm, xem ra con ngân long kia vẫn chưa quên được con rồng du côn.

“A, Quang Minh đại thần côn tại thượng, thì ra chân tướng là như thế, cái thế giới này thật là điên rồ” Long bảo bảo lắc lư lắc lư, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ kim hoàng sắc.

Ánh mắt của ngân long Giai Ti Lệ lập tức bị tiểu long thu hút, từ kinh ngạc chuyển sang căt kinh, cuối cùng biến thành chán kinh, rốt cục chuyển sang phẫn nộ, nàng giận dữ hét thẳng vào mặt Tử kim thần long: “Ngươi...không ngờ ngươi lại kết hôn với con rồng khác, ngươi...lại còn có cả hài tử nữa....người”

Tử kim thần long xém chút rơi từ trên không xuống, hét lên đầy oan uổng: “Trời ơi, Giai Ti Lệ, nàng nghĩ đi đâu vậy, tên tiểu quỷ này làm sao có thể là hài tử của ta được? trời ơi”

Tiếc là, lúc trên mặt Long bảo bảo thoáng hiện lên gian xảo, nó lắc la lắc lư bay lên trên vai Tử kim thần long, làm bộ dạng ngây thơ đáng yêu, nhìn giống như một con rồng con rất biết nghe lời.

Khi Tử kim thần long phủ nhận tiểu long không phải là hài tử của lão, Long bảo bảo chớp chớp đôi mắt to tròn, lộ ra thần thái vô cùng ủy khuất

Ngân long Giai Ti Lệ vỗ cánh phành phạch, tức giận nói: “Còn nói không phải, ngươi còn có lương tâm không? Hài tử đáng yêu như thế ngươi còn không nhận, tính độc ác của ngươi cả mấy ngàn năm nay vẫn không thay đổi chút nào?”

Con rồng du côn tức đến hộc cả máu, nhìn tiểu long đứng trên vai nó, hai mắt nó như muốn phun lửa, cuối cùng dùng lực đẩy Long bảo bảo xuống.

“Ngươi...đồ khốn khiếp, ngươi làm sao có thể làm như thế? Đứa trẻ làm gì có tội, hơn nữa nó lại còn đáng yêu như thế!” Ngân long tức giận hét lớn.

Tử kim thần long ức phát khóc, gào thét ầm ỉ: “Ta thề là tên tiểu quỷ này không phải là hài tử của ta, nếu như ta có đứa con quỷ quái này, ta sẽ bóp chết nó...hu hu...tiểu quỷ, ngươi hại chết ta rồi...” con rồng du côn khóc không ra nước mắt, uất ức nhìn tiểu long ở bên cạnh đang làm ra vẻ ngây thơ đáng yêu.

Thần Nam đứng bên cạnh cố gắng nhịn cười, Long bảo bảo thật quá đáng, tên tiểu quỷ này thật lợi hại, khiến Tử kim thần long phải phơi bày hết gan ruột ra ngoài.

Tử kim thần long tức xì khói, nhưng càng giải thích càng rối. Bộ dạng của Long bảo bảo khiến người khác không khỏi hoài nghi, nhìn thế nào cũng thấy nó cùng con rồng du côn giống như là có quan hệ cha con.

Cuối cùng, khi Tử kim thần long uất ức gần như muốn tự sát, Long bảo bảo mới thu cái bộ dạng trẻ con ngây thơ lại, lộ ra thần thái tinh linh cổ quái, ngọng nghịu cười nói với ngân long: “Ngươi thực sự là nghi oan cho con lươn kia rồi, ta với hắn không có quan hệ máu mủ gì. Nếu như xét về bối phận, ta có khả năng còn là tiền bối của hắn”.

“Ngươi...ngươi nói năng linh tinh gì đó, làm sao ngươi lại không tôn trọng trưởng bối như vậy! Hắn dù sao cũng là phụ thân của ngươi” Ngân long kinh ngạc nhìn tiểu long

Thần Nam thấy đã đến lúc xuất hiện để giải thích, bèn nói: “Nàng thực sự nghi oan cho Tử kim thần long rồi, Long bảo bảo thực sự không có chút quan hệ gì với hắn. Phụ thân Khôn Đức của nàng cũng là cường giả của thời kì thượng cổ, người chắc biết rất rõ những cao thủ thời đó, người đã bao giờ đề cập với nàng về Đại đức đại uy thiên long của long tộc chưa?”

143. Chương 144 - Tiếng Ma Gào Nửa Đêm Tại Đạm Đài Cổ Thánh Địa

“Nó...tên nhóc con này là thiên long” Giai Ti Lệ tràn đầy vẻ hoài nghi.

Tử kim thần long cuối cùng cũng thở phào, nguy kị lớn nhất đã được giải trừ, nó vội vàng giải thích: “tình huống của tên tiểu quỷ này vô cùng phức tạp, sau này ta sẽ giải thích cho nàng nghe, như vậy nàng tin tưởng ta chưa?”.

“Được, không nhắc đến việc của con rồng nhỏ này nữa, vậy ta hỏi ngươi, mấy nghìn năm nay, vì sao ngươi lại trốn tránh ta, dường như biến mất khỏi nhân gian vậy”.

“Hu hu....Giai Ti Lệ , vì sao nàng cứ đổ oan cho ta như vậy. Làm sao ta lại tránh nàng cơ chứ, ta bị người ta phong ấn mấy nghìn năm nay. Nếu không bằng tu vi cái thể của phụ thân nàng, làm sao lại không cảm ứng được khí tức của ta, làm sao lại không tìm được ta, thu thập ta?”

Giai Ti Lệ vô cùng kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Ngươi bị người ta phong ấn, chuyện là thế nào?”.

Tử kim thần long nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta bị một lão khốn đáng chết, độc ác, đáng bị tống xuống mười tám tầng địa ngục phong ấn, mấy nghìn năm nay, ta trải qua những ngày tháng u ám không thấy ánh mặt trời”.

Giai Ti Lệ nhẹ nhàng vỗ đôi cánh, cẩn thận hỏi: “ngươi...ngươi không phải là bị cha ta phong ấn đó chứ, không phải là...vì muốn ngăn cản chúng ta...ngươi đã hạ thủ với ngươi?”

“Nàng nghĩ đi đâu vậy?” Tử kim thần long ngăn người ra, vội vàng giải thích: “không phải là do lão khốn đó...à...không phải là do người cha khốn nạn của nàng...trời ạ, nói sai rồi. Không phải là phụ thân của nàng đâu”.

“Người là đồ chết bầm, làm sao ngươi chẳng thay đổi được chút nào, cứ nói xấu phụ thân của ta như vậy?”Giai Ti Lệ ai oán nhìn Tử kim thần long.

“Khục khục...cái đó, nhất thời thuận miệng, lần sau ta sẽ để ý”. Tử kim thần long có chút ngại ngùng.

Thông qua những tình tiết này, Thần Nam đứng bên cạnh đã nhìn ra được vấn đề, xem ra Khôn Đức không thích con rồng du côn này, dường như có ý muốn chia loan rẽ thủy.

“Xem ra thực sự không phải là phụ thân ta phong ấn ngươi” ngân long Giai Ti Lệ nói: “Năm đó cha ta từng vận dụng đại pháp lực tìm kiếm ngươi, kết quả không phát hiện nửa điểm tung tích, ngươi...”

“Lão khốn đó khẳng định muốn bắt ta, thu thập ta một trận: Tử kim thần long vô tình lại buột miệng chửi.

“Ngươi...” Giai Ti Lệ trừng mắt nhìn Tử kim thần long nói: ”Khi phụ thân của ta không tìm kiếm được tung tích của ngươi, cũng đã từng đoán là ngươi bị người ta phong ấn, không thì cũng sợ người tìm ngươi tính sổ nên đã phá toái hư không tiến nhập thiên giới, không ngờ ngươi thực sự bị người ta phong ấn.

“Lão khốn đó thực là hiểu ta, nêu như ta không phải bị người ta phong ấn, thì thực cũng muốn phá toái hư không tiến nhập thiên giới”

Giai Ti Lệ nổi giận: “Ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi dám chửi phụ thân ta một lần nữa, ta quyết ăn thua đủ với ngươi”.

“Được được, ta sẽ để ý được chưa, nhưng ta đã quen miệng, khó sửa lắm”.

Thần Nam đứng bên cạnh vừa xem vừa cười, có thể tưởng tượng, con rồng du côn cùng cha con Giai Ti Lệ có quan hệ vô cùng phức tạp, làm cho người ta dở khóc dở cười

Vài nghìn năm không gặp, Giai Ti Lệ đối với Tử kim thần long lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc thì mất lại ươn ướt, có thể thấy tâm tình của nàng vô cùng phức tạp.

“Con lươn chết toi nhà ngươi thật là lớn mật, năm đó đắc tội với bao nhiêu người, bây giờ tu vị bị hạ xuống mức này, còn dám to gan tới tận Tây phương, lẽ nào ngươi không sợ bị những kẻ thù đó phát hiện hay sao?” Giai Ti Lệ bắt đầu biểu lộ đáng về quan tâm.

Tử kim thần long trả lời về bất cần: ” Ta không có chạy lung tung, chỉ tới đây có chút việc thôi, chẳng bao lâu nữa ta sẽ quay lại đông thổ”.

Không biết là do nghe lão rồng sắp về đông thổ, hay là bất mãn ngữ khí của con rồng du côn, Giai Ti Lệ hừ lạnh một tiếng: “Ngươi còn sự lựa chọn ư, hai ngày nay mười tám tầng địa ngục xảy ra nhiều biến động, thu hút rất nhiều cao thủ Tây thổ đến thăm dò tình hình, dưới tình huống như vậy ngươi còn dám xuất hiện, thật là to gan lớn mật”.

Đúng vào lúc này, từ phía xa truyền lại một tiếng rồng gầm vang trời, một âm thanh như sấm vang vọng giữa không trung: ”Con rắn bốn chân đáng chết kia, đúng là ngươi rồi, kẻ khác nói với ta, ta vẫn chưa tin. Chó chết, mấy ngàn năm trước ngươi đánh cắp hết bảo tàng của ta, đến một đồng xu sắt cũng không để lại, làm ta nghèo đến mức cái quần lót cũng không có mà mặc, bị thiên hạ cười chê mãi. Chó chết. Ta tìm kiếm tung tích của ngươi bấy lâu nay, vài ngàn năm nay chưa lúc nào quên, cuối cùng ta cũng tìm được con rắn bốn chân khốn nạn này, lần này xem ngươi chạy được đi đâu.

Tử kim thần long sắc mặt đại biến, đầu muốn nổ tung, ngẩng đầu lên trời thở dài ân hận. Thần Nam cũng bắt lực cười khổ, xem ra sự tình lần này khó mà kết thúc êm đẹp được

Một đạo ngũ sắc quang mang từ xa lao tới, một cỗ khí thế bàng bạc lan toả mạnh mẽ, không nghi ngờ gì nữa, ngũ sắc thần long thực lực cường tuyệt đã đuổi đến nơi

Ở Tây thổ, do mười tám tầng địa ngục biến động dẫn đến một loạt những bất ổn, Đông thổ xa xôi cũng không còn bình yên

Đạm đài cổ thánh địa, là tiên cảnh trong mắt người thường, một địa điểm cực kì thần bí, rất ít người trong giới tu luyện biết được vị trí chính xác của nơi đó.

Thời gian gần đây, Đạm Đài cổ thánh địa phát sinh một số biến động.

Trước đây, nơi này thung lũng xanh như ngọc, tiên khí giăng giăng, kì hoa nở rộ, cỏ tiên tràn mặt đất, hạc trắng bay lượn, vượn trắng hát ca, thật giống như đào nguyên tiên cảnh. Tại lối vào tiên cảnh đó, một khối đá xanh sừng sững, trên có khắc hai chữ cổ “Đạm Đài”.

Đó chính là Đạm Đài cổ thánh địa, năm xưa Đạm Đài Tuyền truyền đạo thụ pháp tại đây, sau đó phá không lên tiên, đó thực sự giống như một cỏi thiên đường trong mơ.

Cảnh đẹp vẫn như xưa, nhưng trong Đạm Đài thánh địa xuất hiện một bầu không khí ngột ngạt, trầm mặc, những tiếng cười đùa vui vẻ của đệ tử trong phái bớt hẳn, bởi vì trong cổ thánh địa rất có khả năng sắp phát sinh một biến cố lớn.

Vạn năm trước, Đại Đài tổ sư trời sinh kì tài, trong khoảng thời gian cực ngắn vũ phá hư không, tiến nhập thiên giới.

Đạm Đài Tuyền là một nữ bí bí ẩn, là ngôi sao sáng nhất của thời kì đó. Khi nàng đạt được thực lực tiên thần cấp, nàng từng liên kết với rất nhiều tuyệt thế cao thủ, trấn áp một ma đầu cái thể bên trong Đạm Đài cổ thánh địa.

Có thể tưởng tượng được người bị phong ấn có tu vị khủng bố như thế nào. Bao nhiêu tuyệt đỉnh cao thủ tiên thần cấp mà không có thể triệt để huỷ diệt được y, chỉ có thể miễn cưỡng phong ấn, đủ chứng minh tu vi của y đáng sợ như thế nào.

Vạn năm trôi qua, những cao thủ thời đó phá toái hư không, tiến nhập thiên giới, rất nhiều người đã thành chỉ tôn của một phương. Thời gian vạn năm, những người tham gia phong ấn ma đầu đó, từng trước sau ghé thăm Đạm Đài cổ thánh địa, gia cố phong ma ấn, nhưng rốt cục vẫn không thể triệt để huỷ diệt kẻ bị phong ấn đó. Từ phương diện này cũng nói nên mức độ cường đại của y.

Bây giờ là thiên niên thứ mười, nhưng thiên giới vẫn chưa có ai xuống gia cố phong ấn, phong ma ấn đã suy chuyển, tiếng gầm thét của ma phương bị phong ấn vạn năm đã ẩn ước truyền lên trên mặt đất.

Đạm Đài cổ thánh địa tường hoà, bởi vì tiếng ma gào ầm ưốc đó, đã không còn vẻ yên tĩnh hằng ngày, các Đạm Đài đệ tử tâm tình đều rất trầm trọng

Mỗi nửa đêm, tiếng ma gào trở lên rõ ràng nhất. Đến lúc đó, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đều run rẩy sợ hãi. Bởi vì vào lúc đó, tại vùng đất bị phong ấn, một bóng ma khổng lồ xuất hiện, tạp thành một áp lực khủng khiếp đối với Đạm Đài phái.

Những đệ tử trẻ tuổi trong lòng đều rất sợ hãi, bọn họ sợ có một ngày, bóng ma khổng lồ đó hoá thành thật, thôn phệ tất cả mọi người ở đó. Một nỗi sợ hãi từ từ lan toả, thậm chí một số đệ tử trẻ tuổi còn có ý nghĩ rút lui khỏi Đạm Đài cổ thánh địa.

Đêm đã khuya, Mộng Khả Nhi một mình đứng im lặng trong hoa viên, mùi hương hoa thơm ngát làm nàng cảm thấy thư thả thoải mái hơn, những nỗi lo lắng trong lòng cũng tiêu bớt một phần

Thực ra đây vốn không phải là vấn đề lớn, bởi vì tâm pháp của Đạm Đài cổ thánh địa chú trọng tu tâm. Nhưng gần đây, không hiểu vì sao nàng có chút bất an, dễ dàng sinh ra cảm giác lo lắng.

Trong lòng nàng có một mối lo lắng, có mối lo đến từ ác ma bị phong ấn, có nỗi lo đến từ bên trong cơ thể nàng.

Gần đây, nàng thường buồn nôn, điều này làm nàng vô cùng sợ hãi.

Nếu như là vài tháng trước, nàng nhất định sẽ lo sợ là mình sẽ có mang, nhưng, bây giờ đã cách cuộc hôn nhân hoang đường đó tám chín tháng rồi, không thể là bây giờ mới có phản ứng được.

Từ khi tử Tây thổ trở về, nàng vô cùng lo lắng về cuộc hôn nhân hoang đường đó, chỉ là lúc đó không có biểu hiện gì đặc biệt, ít nhất cho đến giờ bụng nàng không có dấu hiệu to lên

Nhưng bây giờ, những hiện tượng trong cơ thể nàng dường như thực sự có chút không ổn, hàng loạt các hiện tượng chứng minh đó là dấu hiệu mang thai. Nhưng làm sao có thể như thế được, lẽ nào tiểu sinh mệnh đó cần phải hoài thai vài năm? Thật là vô cùng hoang đường!

Mộng Khả Nhi tâm trạng nặng nề, nàng thực sự lo lắng, vạn nhất điều hoang đường đó thành sự thật, nàng phải đối mặt với nó như thế nào?

Đến lúc đó, sư môn có dung thứ cho nàng? Nàng có thể vượt qua cửa ải của chính bản thân mình hay không

Nghĩ đến đây, Mộng Khả Nhi vô cùng tức giận, nếu không phải do cuộc hôn nhân hoang đường đó, nàng đâu có rơi vào tình trạng như hiện giờ.

Nghĩ đến khả năng thực sự mang trong mình giọt máu của Thần Nam, vị tiên tử của Đạm Đài cổ thánh địa có cảm giác phát điên phát rồ. Nàng khó chấp nhận sự thật đó. Tiên tử của Đạm Đài thánh địa là hình tượng bằng thanh ngọc khiết trong tâm trí mọi người, làm sao lại có thể để phát sinh chuyện như thế? Nàng bắt đầu tính toán thiệt hơn

“Con có hai nguyện vọng, thứ nhất, ngàn vạn lần không để ác ma bị phong ấn tại Đạm Đài cổ thánh địa thoát ra, làm loạn thánh địa. Thứ hai, ông trời phụ hộ, ngàn vạn lần đừng để con bị mang thai”.

Mộng Khả Nhi lặng lẽ cầu nguyện

144. Chương 145 - Dĩ Ngã Ma Huyết Nhiễm Thanh Thiên

“Grào...” tiếng rống gầm vang vọng trời đất, một con ngũ sắc thần long khổng lồ nhanh chóng từ xa bay lại, đôi cánh to lớn tạo ra những đợt cuồng phong cuộn cuộn.

“Con rắn bốn chân kia! Lan Đức La Ni ta tìm ngươi mấy nghìn năm rồi, không ngờ ngươi thực sự vẫn chưa chết!”. Tiếng gầm thét của con rồng này làm người ta ong hết cả tai.

Ta khinh! Con thần lằn to xác kia, ngươi vẫn chưa chết à! Vừa dài vừa béo, tròn như một quả bóng, thật là đáng làm thịt đem ra chợ bán!”. Con rồng du côn phản đòn, ngôn ngữ còn cay độc hơn.

Ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni càng tới gần, trên không từng trận khí lưu cuộn cuộn thổi qua, y phục của Thần Nam tung bay phần phật, Tiểu Phượng Hoàng không chịu nổi, phải trốn vào trong lòng Thần Nam.

Con thần long tây phương này, thân hình thật vô cùng to lớn, dài tới bốn mươi trượng, toàn thân phủ đầy vẩy ngũ sắc, quang hoa lấp lánh, trên đầu có một đôi sừng thủy tinh lấp lánh, tạo cho nó một uy thế riêng.

Đôi mắt to tướng phát ra những ánh nhìn oán hận, rùng rục lửa oán hận như sẵn sàng phun ra ngoài. Đôi trảo sắc nhọn vô cùng, phát ra những tia sáng lạnh lẽo. Chiếc đuôi to lớn, mạnh mẽ.

Không thể không nói, con rồng du côn nói nó béo cũng có chút đạo lý. Con rồng này nhìn như một hòn núi thịt. Nhưng chỉ là, nó không hề béo chút nào, mà là quá cường tráng, hình dáng trông rất đồ con, khiến nó trở lên vô cùng vạm vỡ, phong mãn. Mặc dù thể hình của Tây phương thần long không phản ánh sức mạnh bên trong, nhưng không thể không công nhận ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni thực sự tạo cho người đối diện một áp lực rất lớn.

Thật không thể có sự so sánh giữa những con rồng với nhau. Ngân long Giai Ti Lệ dài mười trượng, so với Lan Đức La Ni dài 40 trượng, thật vô cùng nhỏ nhắn, xinh xắn.

Cho dù là Tử kim thần long có hiển lộ bốn thân, thì cơ thể dài ba mươi trượng của nó cũng hơi khó nhìn. Cơ thể thuần dài của nó dưới mắt ngũ sắc thần long không khác gì một con giun dài. Đương nhiên đó chỉ là cách nhìn mà thôi. Vì trong mắt con rồng du côn, ngũ sắc thần long cũng chỉ giống như một con thần lân mập ú.

“Chết đi! Con rắn bốn chân ti tiện, vô sỉ, hạ lưu”. Lan Đức La Ni bụng đầy lửa giận, gầm vang một tiếng, chiếc miệng khổng lồ phun ra một phiến “đao vũ” khổng lồ. Một ma pháp phong nhận (lưỡi đao gió) lấp lánh hàn quang bao trùm trời đất chớp mắt đã vây lấy Tử kim thần long”

“Cẩn thận”.

Giai Ti Lệ thấp giọng hô lên, nàng vẫn còn rất quan tâm đến con rồng du côn. Lan Đức La Ni là một trong mười cao thủ của Long tộc, thực lực cao thâm khó dò. Còn Tử kim thần long bị phong ấn ngàn năm, căn cứ theo hình thể của nó, rõ ràng là nguyên khí đại thương.

“Tử kim đại tiên, thiên hạ đệ nhất. Hiệu lệnh tây thổ, kẻ nào dám nghịch. Tây phương bắt bại ta đã quay lại, gào...” Tử kim thần long ngẩng cao đầu gầm rú, thật giống như một lão yêu vượn niên xuất thế

Nhưng Tử kim thần long cũng không phải kẻ hồ đồ, nó liên tục phát động tử kim long trảo, toàn bộ khoảng không gian lân cận rung chuyển kịch liệt, thiên địa nguyên khí hóa thành những đợt sóng hữu hình, lấy nó làm trung tâm, hùng dũng lan tỏa ra bốn phía, tiêu diệt toàn bộ đao vũ đang chém tới.

Ngân long có chút hoảng hốt, đứng bên cạnh hô lớn: “Không biết cái loại rồng gì đây nữa. Lúc nào rồi còn ăn nói lung tung, còn không nhanh nghiêm túc đối địch”

“Giai Ti Lệ, làm sao nàng lại giúp cho tên khốn đó?” Âm thanh chất chứa căm uất Lan Đức La Ni vang lên, tràn đầy bất mãn. “Tên khốn này cũng đã từng trộm cắp nhà nàng, nó là con rắn bốn chân mà rất nhiều thành viên long tộc tây phương của chúng ta muốn tiêu diệt mà”

“Ta khinh! Long đại gia ta nhổ vào mặt ngươi” Tử kim thần long hét lớn: “Tên khốn mập ú nhà ngươi, chẳng qua chỉ là một con thần lân to xác qua đường ai cũng muốn đánh. Ta là Tây phương bắt bại, bên trong xưng tôn, thiên hạ xưng hùng, vạn long kính ngưỡng, vạn con mắt nhìn vào kính ngưỡng, là con rồng đẹp trai nhất trong thiên hạ, người đừng có bôi nhọ thanh danh của ta”.

“Con rồng chết tiệt nhà ngươi, cái tính ba hoa khoác lác chẳng hề thay đổi, hôm nay ta muốn lột da ngươi bọc trống, róc xương ngươi làm dùi”. Lan Đức La Ni gầm rú liên miên, không ngừng thi triển long ngữ ma pháp. Từ trên cao, thiểm điện, hỏa diễm, băng đao, phong nhận điên cuồng lao xuống, ma pháp công kích cuồng bạo bao vây lấy Tử kim thần long, toàn bộ khu vực sôi lên.

Con ngũ sắc thần long này là một trong thập đại cao thủ của Long tộc, ở tuổi đó mà có được thực lực này không phải dễ, ma pháp công kích trùng điệp, tạo thành nguyên khí ba động kịch liệt, sớm đã kinh động đến Bái Đán thành. Rất nhiều cao thủ vì mười tám tầng địa ngục mà đến, cảm ứng được khí tức cường đại ba động, lập tức tụ tập về đây.

“Thần tình yêu oi, Tử kim thần long thúc thúc như một chiếc lá giữa biển khơi, bảy nổi ba chìm” Tiểu Phượng Hoàng nhìn Tử kim thần long bị tấn công tới mức chỉ biết thụ động phòng thủ, kêu lên cảm thán”.

“Lực bạt sơn hề khí cái thế! Grào...” Tử kim thần long huy động hai cây côn (thần côn) khổng lồ chống trả. Nhưng hiển nhiên, lúc này nó không còn là đối thủ của đại địch ngày xưa, sau khi mất đi long nguyên đã khiến nó mất đi tư cách tuyệt đỉnh cao thủ của nhân gian

“Mẹ nó nữa chứ, nếu không phải long đại gia ta bị nữ yêu đó hút hết long nguyên, bây giờ ta đã sớm giẫm chết con thần lằn mập ú nhà người” con rồng du côn càng ngày càng bị động, nhưng ngoài miệng vẫn không phục.

“Ha Ha...con rắn bốn chân đáng chết nhà người tu vi xuống thấp quá, ta xem người khua môi múa mép có hiệu quả gì không”. Lan Đức La Ni một mặt thi triển ma pháp cuồng bạo, một mặt tiến lại gần Tử kim thần long, thân rồng khổng lồ vũ động tấn công, thật là loại vũ khí tốt nhất

Bình

Pháp

Keng

Trên cao, Tử kim thần long dài ba mươi trượng bắt đầu dùng thân thể cận chiến với ngũ sắc thần long dài 40 trượng, nhục thể của bọn chúng cường hãn đến cực điểm, sau khi va chạm liên tạo ra những thanh âm kim loại ma sát, thậm chí còn tóe lửa.

Thần Nam âm thầm tắc lưỡi, hai hình thể đó thật quá khoa trương, không hổ danh là thần thú trong trời đất, nếu nói về thể chất, có lẽ không có chủng tộc nào so được với long tộc

Hai con rồng rõ ràng đã thực sự tức giận, triển hai những đòn tư sát hung mãnh lăng lệ. Nhưng Tử kim thần long rõ ràng rơi vào thế hạ phong, đối với nó mà nói, Lan Đức La Ni giống như một hòn núi, mỗi lần bị y đánh vào nó đều văng ra trăm trượng, nhưng nó tấn công thì đối phương chẳng mấy may suy chuyển

“Hừ, làm ta tức chết mất, rồng xuống đồng bằng bị thần lằn khinh! Người là con thần lằn đáng chết. Ta mà còn tu vi năm đó, thì hôm nay ta không muốn ăn thịt thần lằn cũng không được” Tử kim thần long bị đánh đến mức thực sự tức giận, nhưng vô cùng phiền muộn, hiện giờ nó không thể nào đánh lại đối phương

Thần Nam bí mật truyền âm cho Long bảo bảo và Tiểu Phượng Hoàng: “Chúng ta chuẩn bị lên, nếu không con lươn kia chắc chắn sẽ bị người ta lột da”.

Sức mạnh của Tiểu Phượng Hoàng không đáng kể, nhưng thực lực của Long bảo bảo thì cực ổn. Đầu tiên tiểu long lắc lư bay lên phía trước mặt Lan Đức La Ni, bộ dạng giống như lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi mất, nó chớp chớp đôi mắt trong trẻo của mình, vất vả giữ vững cơ thể trong gió, ngong ngiêng van vãn ngũ sắc thần long: “Đừng đánh nữa...nếu không...nếu không...”

“Nếu không thì làm sao?” Lan Đức La Ni nhìn bộ dạng trẻ con đáng yêu của tiểu long, cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhưng lập tức cười lên hả hả: “Giai Ti Lệ nàng nhìn thấy chưa? Cái con rắn bốn chân này có phải là thứ tốt đẹp gì đâu? Phản bội nàng rồi còn có con với kẻ khác, uống cho chúng ta năm đó đối với nàng một lòng một dạ. Nàng không thèm để mắt đến ai, mấy ngàn năm nhớ nhung kẻ du côn đó, thật là làm cho người ta đau lòng!”.

Ngất

Bây giờ thì Thần Nam đã hiểu, vì sao con ngũ sắc thần long này lại hận Tử kim thần long đến như vậy. Thì ra là con nguyên nhân khác, không ngờ chúng còn là tình địch của nhau. Xem ra năm đó con rồng du côn thật chẳng tốt đẹp gì, những con thần long mà nó khoáng sạch bảo tàng trước khi lên đường có lẽ đều là những kẻ cùng tranh đoạt Giai Ti Lệ với nó.

“Nếu không...nếu không...ta không khách khí với người!” Long bảo bảo thật giống như một đứa trẻ ngượng ngùng thốt lên câu đó.

“Ha ha...người còn chưa dài hơn một đốt ngón tay của ta, người không khách khí với ta thì đã sao?” Lan Đức La Ni một bên chiến đấu với Tử kim thần long, một bên nhìn tiểu long một cách đầy hứng thú, nó cảm

thấy rất thú vị.

“Ta...thực sự không khách khí nữa” tiểu long tiến lên phía trước

“Ha ha...lại đây, đừng khách khí” ngũ sắc thần long cười lớn: “Con rắn bốn chân kia, đứa con tư sinh của người thật thú vị, mới dứt sữa à? Chỉ là, con rắn bốn chân nhà người thực là khốn nạn, nhìn là biết ngay mẹ của con rồng nhỏ này là một hoàng kim thần long của Tây phương, tên khốn đáng chết nhà người thật vô sỉ, toàn cướp đoạt mỹ nữ của Tây phương chúng ta, hôm nay không biến người thành thái giám không được”.

” Ta *&6(*&#^!&#%@" Tử kim thần long tức giận chửi lại

Đồng thời, tiểu long nhanh chóng bay lại gần mắt phải của ngũ sắc thần long, dường như không đủ sức lực, vẫy cánh liên hồi, cẩn thận tự hỏi: “Ta...không biết ta có bị hụt hơi không?”.

“Đến đây, đến đây, tên tiểu quỷ kia, mau đến đấm bóp cho ta, không cần sợ” Lan Đức La Ni không biết sống chết gọi tiểu long”.

“Được , ta đến đây, đến lúc đó người đừng trách ta nhé, là người để cho ta đánh người” Tiểu long ngượng ngịu nói, giờ đôi hoàng kim sắc tiểu quyền đầu lên, đôi mắt to tròn chớp chớp tràn đầy hưng phấn.

“Tiểu quỷ, người còn do dự cái gì...grào....đáng chết, mắt của ta...grào...mũi của ta...đau chết mất, khốn nạn, tên khốn đáng chết...grào...”

Một giây trước đó, đôi hoàng kim sắc tiểu quyền đầu của Long bảo bảo đột nhiên to lên gấp trăm ngàn lần, to như một căn phòng, một quyền lạnh lùng đánh thẳng vào mắt phải của ngũ sắc thần long, một quyền đâm thẳng vào mũi nó.

Ngũ sắc thần long nổ đom đóm mắt, mũi chảy máu ròng ròng, mắt phải thâm quầng, sưng phù giống như một cái bánh bao cháy khổng lồ.

Đó là tiểu long còn hạ thủ lưu tình, nó thấy con rồng này không phải là xấu, nếu không một quyền ở cự li gần như vậy, cho dù đối phương là thần long, có lẽ mắt phải cũng đã vỡ nát rồi.

“Mi là tên tiểu quỷ đáng phanh thây xé xác...grào”

Tiểu long chớp chớp mắt ngây thơ vô tội nói: “Là người để cho ta đánh mà...”

Hàng nghìn năm nay, đây là lần đầu tiên Lan Đức La Ni bị thiệt thòi thế này, hiện giờ nó bị đau đến đơ cả người, ôm lấy mũi và mắt gào thét liên miên

Thân là một trong thập đại cao thủ của long tộc Tây phương, địa vị và thực lực đều siêu nhiên, gặp phải tình huống này đối với Lan Đức La Ni thật là chưa từng tưởng tượng, vừa tức tối vừa đau khiến nó suýt ngất.

Lúc này, ở trên không đã có không ít tu luyện giả tụ tập, những người đó đều đến từ Bái Đán thành. Bọn họ đều vì mười tám tầng địa ngục mà đến, có thể nói đều là các huyền giới cao thủ có danh tiếng tại Tây thổ, nhìn thấy cao thủ long tộc lại bị một con tiểu long đánh đến sưng cả mắt, mọi người đều há hốc miệng ra cười (lúc này nhét một con trâu vào cũng vừa)

“Ta không có tóc, ta không có đậu hũ” Tiểu Phượng Hoàng kinh hoàng, chớp chớp đôi mắt đẹp, quan sát những cao thủ xung quanh: “trời ơi, có bao nhiêu quái nhân đến, con khỉ kia và sao lại có sáu cái đầu nhỉ?”.

“Đó là Lục đầu thần ma viên, đừng có ăn nói lung tung, đó không phải kẻ dễ trêu đâu” Giai Ti Lệ dường như rất có cảm tình với Long bảo bảo và Tiểu Phượng Hoàng. Nhìn thấy Tiểu Phượng Hoàng ăn lời, lập tức giải thích với nó.

“a, người kia vì sao lại cười lên lưng tộc nhân của tỷ”.

“Đó là một thần long kỳ sư thực lực cường đại, nhưng con rồng đó cũng là một cao thủ của long tộc ta. Bọn họ có khế ước bình đẳng với nhau, cũng không có vấn đề gì?”

“A, người kia vì sao lại có cánh, có phải là người chim không?”

“Người chim? Trời ạ, không ngờ...là thiên sứ” Giai Ti Lệ bất lực đáp lời

Thần Nam cảm giác tình huống có chút không ổn, vốn là muốn hợp sức đánh Lan Đức La Ni, nhưng bây giờ lại tự tập không biết bao nhiêu cao thủ Tây thổ, nếu như hắn cùng ba con thần thú đánh hội đồng, chỉ e là sẽ có sự tình bất diệu phát sinh. Ngoài ra chỉ có trời mới biết con rồng du côn đáng chết vạn lần đó rốt cục là có bao nhiêu cừu nhân.

Hơn nữa, khi Giai Ti Lệ giải thích với Tiểu Phượng Hoàng, Thần Nam cũng đã phát hiện trong những kẻ đến xem chiến có cả thiên sứ hàng lâm. Thần Nam biết là sắp có chuyện lớn. Có lẽ cái vùng nước này sẽ càng thêm đục.

Tử kim thần long hiển nhiên cũng đã nhìn rõ tình thế trước mắt, nó đưa mắt quan sát đám người một cách thận trọng. May mà không phát hiện thêm kẻ địch ngày trước nào nữa. con rồng du côn vừa bị đòn đau, lại vừa bị người ta đứng xem chỉ trỏ, cảm giác vô cùng bức bối, hét lớn: “Long đại gia ta không phát uy, các người chắc sẽ coi ta là con rắn bốn chân mắt ,Huyết ...Long... Đại... Pháp”.

Tiếng rồng gầm vang dội chớp mắt chấn động cả màng nhĩ

Tử kim thần long liên tục thổ ra bảy ngụm máu lớn, máu huyết đỏ rực nhanh chóng hóa thành màn sương máu, bao quanh cơ thể nó. Lúc này biến hóa kinh người xuất hiện, màn sương máu bạo phát ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả phiên thiên không

Một bóng huyết sắc thần long dài trăm trượng nhanh chóng ngưng tụ trên không, hóa thành hình thật, bao trùm lên người Tử kim thần long. Hình dáng huyết long hoàn toàn giống với Tử kim thần long, ngoại trừ màu sắc và độ dài, còn lại giống như Tử kim thần long được phóng to ra.

Một cỗ áp lực bàng bạc phát ra từ cơ thể huyết sắc thần long, như sóng cả vỗ bờ, húng dưng lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Thần Nam đại kinh, hắn không ngờ con rồng du côn muốn liều mạng, hắn không phải lần đầu tiên nhìn thấy huyết long hóa thân của nó. Năm xưa khi cả hai chạy trốn sự truy sát của Mộng Khả Nhi, Tử kim thần long đã từng buộc phải thi triển một lần, đó đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Nghĩ đến Mộng Khả Nhi, không hiểu vì sao trong lòng Thần Nam đột nhiên cảm thấy bất an, điều này...trong lòng hắn dậy lên một nỗi lo lắng. Đột nhiên, hắn có một cảm giác kì lạ, phương đông xa xôi dường như đang có một sự tình trọng đại lặng lẽ xảy ra.

Vào lúc Thần Nam trong long sinh ra cảm ứng, ở Đông phương xa xôi, bên trong Đạm Đài cổ thánh địa, ma âm như có như không, đang vang vọng bên tai mỗi vị đệ tử Đạm đài phái

“Thiên trọng kiếp, bách thế nan, từ ngàn xưa đến nay, chỉ như một làn gió thoảng. Thân thể bất tử, linh hồn bất diệt, oái trăn cổ kim, vô nhân địch...” ma âm vang vọng khắp Đạm Đài cổ thánh địa, giống như bất diệt ma chú từ thái cổ hồng hoang truyền lại.“Đợi đến lúc âm dương nghịch loạn, hãy để ma huyết của ta nhuộm đỏ trời xanh...”

145. Chương 146 - Thiên Phật Chiến

“Grào...” một tiếng long ngâm phát ra từ miệng huyết long, âm thanh vang vọng hơn hẳn so với trước. Một tiếng long ngâm, như những đợt sóng bài sơn đảo hải, ở trên cao, thiên địa nguyên khí tạo ra những đợt sóng không khí vô tận, không ngừng chuyển động

Cho dù những quan chiến giả đều là những cao thủ có thể ngự không phi hành, đều là các nhân vật trong huyền giới, nhưng mọi người đều cảm giác được một cỗ áp lực khủng khiếp.

“Hôm nay, ta muốn cùng y đại chiến một trận, cho y biết Tử kim thần long ta không phải là dễ trêu” tiếng Tử kim thần long lúc này vang vọng trên không, truyền xa trăm dặm, thấu phát uy nghiêm vô thượng.

“Đồ rắn bốn chân đáng chết! Đừng có giả thần giả quỷ nữa, xuống địa ngục cho ta”

Lan Đức La Ni đã ổn định lại, máu mũi đã ngừng chảy, cái mắt sưng vù cũng đã bị nó dung ma pháp liệu thương điều trị. Nó không chĩa mũi dùi vào tiểu long, mà còn càng tập trung tinh thần bao vây lấy Tử kim thần long. Bởi vì nó phát hiện mỗi cỗ khí tức cường mạn, thời kì toàn thịnh của Tử kim thần long dường như đã quay lại, nó không thể không thận trọng.

“Grào...”

Lan Đức La Ni gầm vang rồi lao tới, tứ trảo hàn quang lấp lánh, phát ra từng đạo thải mang (dải màu) sắc bén như những thanh kiếm sắc tấn công vào các chỗ yếu hại của Tử kim thần long, đồng thời miệng nó phun ra từng đạo thiểm điện, giáng thẳng vào đầu Tử kim thần long.

Lúc này Tử kim thần long dài gần trăm trượng, toàn thân huyết mang lấp lánh. Đó không phải là hư ảnh, mà là so nguyên khí của nó sở hóa thành. Bản thể dài 30 trượng của nó ẩn bên trong huyết long. Mỗi động tác của nó, huyết long bên ngoài đều biểu hiện giống y như thế, không sai lệnh chút nào.

Huyết long lắc đầu né những đạo thiểm điện cự đại, sau đó gầm vang một tiếng, đôi trảo ở phía trước vượt mạnh giữa hư không, hai đạo không gian liệt phùng cự đại xuất hiện trước mặt nó, những phong lợi trảo ảnh của Lan Đức La Ni đang lao tới đều biến mất trong đó.

Không chỉ như thế, Lan Đức La Ni đang lao tới gần, đôi trảo phía trước của nó cũng đã tiến vào bên trong không gian liệt phùng. Ngũ sắc thần long vội vàng khựng lại, rồi dùng lực cố thoát ra

Tuy nhiên hắc ám không gian liệt phùng dài chục trượng dường như có một sức hút rất lớn, dính chặt không rời Lan Đức La Ni, từng chút từng chút kéo nó vào bên trong

Thần Nam đứng phía ra trợn mắt há mồm, con Tử kim thần long lúc nghiêm túc, thực lực thật là biến thái! Có thể tưởng tượng được năm đó nó cường đại đến mức nào. Không trách được con rồng du côn cuồng ngạo như thế, hóa ra thực sự cũng có chút bản lĩnh.

“Grào...” huyết long bạo hống, rất nhiều quan chiến giả phía xa thân hình rung động.

Hắc ám không gian đại liệt phùng càng ngày càng lan rộng, từ bên trong phát ra một cỗ năng lượng cuồng bạo, giằng xé Lan Đức La Ni, từng đạo từng đạo hắc sắc toàn phong, như thần binh bảo đao sắc bén, lưu lại trên người ngũ sắc thần long từng vết thương nhỏ. Trong chớp lát, nửa thân trước của nó đã đầm đìa máu tươi

”Con rắn bốn chân vô sỉ, lại là chiêu này. Vài ngàn năm trước ta đã lĩnh giáo qua, không phải là Phá toái không gian trăm hay sao? Làm sao có thể làm khó được ta. Lôi toái cửu thiên! Phá cho ta!

Ngũ sắc thần long cuồng nộ, niệm động chú ngữ, từng đạo từng đạo lôi điện cự đại, từ trên trời giáng xuống, cuồng bạo nhắm vào giữa nó và Tử kim thần long. Cự đại không gian liệt phùng nằm trọn trong phạm vi công kích của lôi điện.

Oành

Oành

Oành

Sấm nổ liên hồi, chớp giạt ngang trời, ánh sáng lóa mắt, chiếu rọi cả khoảng không gian, khiến mặt trời cũng trở lên ảm đạm vô quang

Từng đạo từng đạo thiểm điện tê liệt hư không, triệt để phá toái không gian xung quanh không gian đại liệt phùng đó. Toàn bộ không gian xuất hiện từng khu vực hắc ám vô quang, không gian thông đạo do Tử kim thần long tạo ra bị thiểm điện đánh nát nát, không còn có thể không chế được nữa

Không gian bị đánh đến băng hoại, sau đó lập tức trở lại hỗn độn. Phía trên không, từng đạo từng đạo không gian liệt phùng từ từ biến mất, hai con rồng lại tiếp tục giao chiến trên không.

“Biến thái, thật là biến thái” Thần Nam cảm thán, hai con rồng thật là cường hãn

Ở xa, rất nhiều quan chiến giả cũng biến sắc.

Ngũ sắc thần long niệm động chú ngữ, bắt đầu tụ tập năng lượng ma pháp. Lúc này nó không dám khinh thường Tử kim thần long nữa, nó cũng hiểu đối thủ đáng ghét của nó đã dùng phương pháp tự tổn hao nguyên khí, tạm thời đề thăng tu vi lên trạng thái diên phong.

“Lôi hỏa lưỡng trọng thiên, thiên hàng hỏa lôi”

Cùng với tiếng hét của Lan Đức La Ni, đại hỏa lan tỏa khắp bầu trời rồi từ từ hạ xuống, lửa đỏ rừng rực thiêu đốt cả một góc trời, quan chiến giả đứng ở xa cũng mồ hôi đầm đìa, ướt hết cả quần lót.

Lửa đỏ rực trời chớp mắt đã phủ kín Tử kim thần long.

Tiểu Phượng Hoàng bên cạnh Thần Nam hai mắt sáng rực, miệng lẩm bẩm: “Thật là nhiều năng lượng, muốn nuốt quá...”

Nhìn thấy nó muốn bay qua, Thần Nam vung tay chụp lấy nó, rồi ôm nó vào lòng nói: “Không được qua đó, hai tên khốn đó đang quyết đấu công bình, đây không phải lúc đánh hội đồng”.

“a, được rồi, thật là tiếc” Tiểu Phượng Hoàng mơ hồ gật đầu.

Thần Nam có chút úy kị, bởi vì quan chiến giả đều là cao thủ của Tây thổ, nếu như đánh hội đồng ngũ sắc thần long, khả năng sẽ tạo ra hậu quả vô cùng nghiêm trọng

Trong màn lửa đỏ rực, Tử kim thần long vũ động huyết long chi thân khổng lồ, hét vang: “con thần lần mập ú kia, người nghĩ đám lửa này có thể làm ta bị thương sao? Thật là quá coi thường ta rồi, mặc dù chúng ta không giống như phượng hoàng tộc, nhưng trời sinh có thể phun thần hỏa, mấy đốm lửa này làm sao thương hại đến Đông phương thần long chúng ta được. Cho người thử tư vị của liệt hỏa phần thiêu: Tử Kim Thần Hỏa”.

Trong màn lửa rực trời, Tử kim thần long ngẩng đầu quấy đuôi, cái miệng khổng lồ há ra, một đạo tử kim sắc quang mang phát ra, sau đó hóa thành một làn lửa khổng lồ, cuộn cuộn đổ về phía Long bảo bảo. Tử kim sắc đại hỏa thuận gió tiến lên, nhanh trong tạo ra từng đợt từng đợt sóng lửa trên không. Các quan chiến giả mồ hôi như tắm, hai con rồng thật có cá tính, dùng hỏa đối hỏa. Diên cuồng công kích

Lúc này, Lan Đức La Ni cất giọng chửi: “Con rắn bốn chân đen đúa kia, lửa của người là thần hỏa, còn của ta là lửa thường à? Lôi bạo”

Oành

Oành

Lúc này, trong màn lửa đỏ hừng hực đang vây lấy Tử kim thần long, đột nhiên phát ra những tiếng ì ùng, giống như là những đạo thiên lôi đang nổ tung

Tử kim thần long né ngang né dọc, toàn thân thân bốc khói, những chiếc râu rồng cũng bị đánh rụng, con rồng du côn phần uất, la hét ầm ĩ, không ngờ lại bị đòn ngầm như vậy.

Kì thực nó đã sớm nghe thấy ma pháp mà đối phương thi triển là hỏa lôi, nhưng đề phòng rất lâu, chỉ thấy là lửa bình thường. Không ngờ từng đạo từng đạo lôi điện sau đó mới phát động, đánh cho nó lăn lộn ở trên không

“Tức giận, tức giận! Long đại gia ta thức sự tức giận!” Tử kim thần long gầm vang.

Không gian xung quanh con rồng du côn bắt đầu chấn động kịch liệt, một cỗ long uy vô thương xuất phát, long khí hung dũng bành phái hạo hạo dâng dâng. Đó chắc không phải là lực giai uy áp, mà đó là uy thế phát ra do Tử kim thần long không ngại tổn hủy nguyên khí, đem huyết long đề thăng lên thời kì toàn thịnh. Đó là sức mạnh gần đạt đến thất giai, sắp vượt qua phạm vi sức mạnh cực hạn mà nhân gian cho phép.

“Đồ rắn bốn chân chết tiệt, người diên à. Chúng ta đâu phải là ở trong huyền giới không gian đặc thù chiến đấu, người diên cuồng đề thăng tu vi của người như thế này, sẽ gặp phải thiên phạt đó”.

“Hừm. Người thì hiểu cái gì, đó chính là nghệ thuật chiến đấu”. Tử kim thần long khinh bỉ nói: “cường giả chân chính, đều biết lợi dụng thiên phạt. Chỉ có những người có thực lực đó, mới có thể xứng với danh hiệu cường giả”.

Ngũ sắc thần long đại nộ hét: “Lúc ta xưng bá, người còn đang bị phong ấn, lại còn dám buông lời cuồng vọng với ta, hôm nay ta sẽ tử tế giáo huấn người, con rắn cuồng vọng kia”.

Lúc này, hai con rồng đều đã thoát khỏi vòng lửa, bắt đầu điên cuồng tụ tập sức mạnh của mình, trời đất bắt đầu rung chuyển. Hai trung tâm năng lượng nhanh chóng điên cuồng hình thành, cuộn cuộn bao quanh hai con rồng.

Quan chiến giả nhanh chóng thối lui, tất cả đã thấy hai con rồng muốn liều mạng với nhau rồi

“Grào...long đại gia ta quay đầu, thiên băng địa liệt, thủy đảo lưu, con thần lằn mập thù lù kia sợ vãi cả đái”.

Tử kim thần long gầm lên một tiếng, dùng lực lao đầu về phía ngũ sắc thần long. Từng đạo từng đạo long ảnh khổng lồ hướng thẳng về phía Lan Đức La Ni. Đó không phải là thân ngoại hóa thân, mà là một loại công pháp đặc biệt, chỉ thấy từng thần long chi ảnh gầm thét, giống như là do chân long thật chất hóa, không ngừng tập kích ngũ sắc thần long.

Trên cao, năng lượng khổng lồ ba động, cuối cùng cũng làm cho thiên địa thất sắc

Oành

Một tiếng sấm khủng khiếp đột nhiên vang lên, từ trong hư không vô tận, thiên lôi đột ngột giáng thẳng xuống hai con rồng.

Tử kim thần long sử dụng sức mạnh siêu việt nhân gian, cuối cùng cũng dẫn đến lực lượng thiên phạt “Đáng ghét, sao lại nhanh như thế” Tử kim thần long vội vàng triệt khử sức mạnh trên người, nhanh chóng lùi lại, tránh thiên phạt chi lôi.

Mặc dù Tử kim thần long lùi lại rất nhanh, nhưng rõ ràng nó chưa thuần thục phương pháp tác chiến này, Cuối cùng còn dẫn theo vài đạo thiên lôi không ngừng đuổi theo nó

Những tiếng sấm trầm muộn vang lên, làm những người ở đó rét run. Bầu trời vốn quang đãng, chớp mắt đã thấy mây đen phủ dày, tạo một bầu không khí trầm trọng đến mức ngạt thở.

“Híc, có trò vui rồi” trong lúc vội vã, Tử kim thần long đành huy động sức mạnh, toàn lực phi hành, bất tri bất giác đã sử dụng đến thất giai thần lực, khiến cho thiên phạt chi lôi liên tục truy kích, phát nát một khoảng không gian.

Hơn nữa lúc này, Tử kim thần long cảm giác nguyên khí nhanh chóng tiêu thất, huyết long hóa thân do nó dùng bí pháp cường hành tạo thành đang từ từ mờ dần, nếu như thực sự biến mất, trong tình trạng nguyên khí đại thương, nó sẽ càng gặp nguy hiểm.

Tử kim thần long đảo mắt một cái, quấy đuôi nhanh chóng bay về phía quan chiến giả, từng đạo từng đạo thiên phạt chi lôi đuổi rất phía sau.

“Chó chết, không được qua đây”.

“Con rắn bốn chân khôn nạn này thật là ác độc”

“Con rắn bốn chân đáng chết, vài ngàn năm trước ta đã gặp người, người chẳng chút gì thay đổi, thật là một kẻ chẳng ra gì”.

“Người để cho chúng ta tập thể đối phó thiên lôi à? Bao nhiêu siêu cấp tu luyện giả tụ tập một chỗ, khả năng dẫn đến thiên phạt khủng khiếp hơn, con rắn bốn chân đáng chết kia”.

”Lúc này mây đen cuộn cuộn, toàn bộ trời đất một màu u ám, trầm muộn, làm cho mọi người cảm giác giống như một ngọn núi khổng lồ đè lên đầu, một cảnh tượng giống như ngày tận thế

Trong bóng tối, Thần Nam cảm giác trong khoảng không đen kịt vô tận bên trên, có một đôi mắt đang ngạo nghễ quan sát chúng sinh

146. Chương 147 - Cường Giả Trong Truyền Thuyết

Tiếng chửi bới vang lên không ngớt, có không ít tu luyện giả muốn chạy đi, nhưng lúc này đã bị thiên lôi bao phủ. Có hai Tây thủ tu luyện giả tu vi không cao vừa định chạy thì bất hạnh bị lôi điện đánh tan xác pháo, hóa thành hai làn khói biến mất giữa không trung.

“Grào...” Tử kim thần long gầm vang một tiếng, không chịu đựng thêm được nữa, trong chớp mắt huyết long băng toái, những long khí lan tỏa ra bốn phía lại càng mãnh liệt hơn, khiến thiên lôi không ngừng giáng xuống ầm ầm.

Mây đen bao phủ, điện quang lấp lóe, từng đạo từng đạo kinh lôi tê liệt hư không, cuồng bạo giáng xuống người các cao thủ bên dưới.

“Đồ chết giẫm, đáng đày xuống địa ngục”

“Đợi xong chuyện này, ta sẽ lột da nhà ngươi”

“Không thể tha thứ, không ngờ lại bắt bao nhiêu người chúng ta rơi vào cảnh khổ”.

“Ta sẽ sau này một mắt một còn với con rắn bốn chân kia”.

...

“oành oành oành”

Mặc cho những tu luyện giả cường đại đó tức giận đến cực điểm, nhưng lúc này bọn họ không có cách nào khác. Thiên phạt thật vô tình, mỗi người đều đối mặt với việc sinh mệnh bị uy hiếp, không kẻ nào rảnh tay để đối phó với cơn rồng du côn.

Lúc đó, mọi người đều tâm kinh đảm chiến, bởi vì thiên phạt đại biểu cho hủy diệt, nó không cho phép thể gian xuất hiện những tồn tại quá mạnh. Hiện giờ bao nhiêu cao thủ tập trung tại một chỗ, rất có khả năng tạo thành một thảm kịch - tất cả mọi người đều bị hủy diệt.

”Thật đáng chết, thiên phạt đã phong bế khoảng không gian này, hiện tại đang tiến hành tấn công từ mọi phương vị. Nếu như chúng ta toàn lực tương kháng, tập hợp tất cả sức mạnh lại, khẳng định sẽ vượt xa cực hạn mà nhân loại được cho phép. Đến lúc đó có lẽ thiên phạt sẽ càng khùng khiếp hơn. Còn nếu chúng ta không dùng toàn lực, có lẽ khó chịu được một khắc”.

Tiếng la hét, chửi bới vang lên không ngớt. Rất nhiều người phát cuồng lên.

Vài bóng người đột vây lao ra, đó đều là những tu luyện giả cường đại nhất trong nhóm, cũng là những nhân vật nổi danh ở tây thổ. Nhìn thấy các vị cực đạo cường giả thành công thoát khỏi vùng nguy hiểm, những người khác cũng lập tức chia nhau chạy thoát ra.

Chỉ là, đúng vào lúc này, thảm kịch xảy ra. Thiên phạt chỉ lôi không phải là thứ mà tu luyện giả có thể đề kháng, dưới từng đạo từng đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, rất nhiều bóng người tan thành cát bụi.

Tử kim thần long liều mạng trốn sau một đại yêu ma tây thổ, cuối cùng cũng thoát được vùng nguy hiểm, sau đó lao thẳng đến chỗ Thần Nam hét lớn: “Đi, nếu không chúng ta sẽ bị xé xác mất”.

Thần Nam, cơn rồng du côn, Tiểu Phượng Hoàng, Long bảo bảo hóa thành bốn đạo điện quang nhanh chóng lao đi, Ngân Long Giai Ti Lệ lo lắng cho Tử kim thần long, cũng bay theo ở phía sau.

Ở xa, thiên phạt đã đi vào hồi kết, lại có thêm vài kẻ bị đánh tan xương nát thịt. Sau đó thiên phạt tiêu thất, mây đen từ từ tan đi, trời đất khôi phục lại khung cảnh bình thường.

Chỉ thấy ở trên cao, các tu luyện giả tản mát, trên người bọn họ bốc lên từng ngọn khói, giống như là vừa bị đem nướng. Những người này không ai là không vô cùng tức giận, đang điên cuồng tìm kiếm tung tích của Tử kim thần long.

Trong đó, người thê thảm nhất chính là Lan Đức La Ni, một trong thập đại cao thủ của Long tộc, vừa rồi nó cùng Tử kim thần long chính diện đối kháng, thiên phạt chi lôi bị khiên dẫn đầu tiên, toàn bộ đều đánh xuống người nó.

Cho dù Tử kim thần long đã nhanh chóng chuyển sang chỗ khác, nhưng toàn bộ thiên phạt ban đầu Lan Đức La Ni phải chịu đều phải trả thù. Hiện giờ ngũ sắc thần long toàn thân đen ngòm, những chiếc vảy màu lấp lánh đã mất hết nhan sắc, đôi long giác bị đánh đến cong queo, ở chỗ sừng gắn với đầu, máu thịt bầy nhầy.

Mặc dù long giác vẫn gắn vào da thịt, nhưng có thể thấy chỉ cần động nhẹ, có thể giật đứt ra. May mà đôi sừng của ngũ sắc thần long vô cùng cứng, nếu không thì đã bị đánh bay ra khỏi đầu rồi.

“Chó chết thật! Hắc...” Lan Đức La Ni nhổ ra một ngụm khói, vừa rồi lôi điện từng trận, gần như là quay chín nó, nó tức giận gầm thét: “Con rắn bốn chân vô sỉ, người lần ra đây cho ta, ta *&^*%^^^%...”

Thần long từ trước đến giờ vốn tự coi là thần linh của vạn vật, tự nhận mình là tồn tại vĩ đại nhất trên thế gian, nhưng ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni lúc này, hoàn toàn mất hết đi tư thái cao ngạo hằng ngày. Giờ đây nó giống như một cụ già chanh chua đánh đá, ngẩng mặt lên trời cao giọng chửi rủa con rồng du côn, đem tất cả những từ ngữ ác độc mà trước đây không dám tưởng tượng tuôn ra hàng tràng, chửi đến sượng cả miệng.

Trên không vô cùng tấp nập, tất cả các tu luyện giả đều đang săn tìm Tử kim thần long, hận không lập tức ăn tươi nuốt sống nó, thật là một cảnh tượng kích động.

“Lột da, xé thịt nó”

“Đốt đền trời, luộc con rồng đó”

Một yêu quái của tây thổ còn ác độc hơn, gầm gừ: “Lóc từng miếng thịt của nó, từng đao từng đao, cắt hết thịt rồi đem đi luyện đan...”

...

Tiếc là đám tu luyện giả giả đó cho dù vô cùng ồn ào kích động, nhưng đến một cái bóng của Tử kim thần long cũng không bắt được

“Không ngờ đã chạy mất rồi, thực là còn trơn hơn cả lươn”.

“Nghe đồn tên khốn đó ẩn giấu tung tích mấy nghìn năm rồi, lần này không thể vừa xuất đầu lộ diện đã rút lại ngay được, chúng ta chia nhau tìm kiếm, nhất định phải bắt được tên khốn đó”.

Hiện tại toàn bộ mọi người đều thần tình tức giận, lần này con rồng du côn đã triệt để đắc tội người khác. Những tu luyện giả phân tán trên không bắt đầu triển khai thần thức, hướng ra bốn phương tám hướng truy tìm tung tích của Tử kim thần long.

Bọn người Thần Nam hiện tại vô cùng hốt hoảng, dưới tình huống vội vã không còn để ý đến đường đi, không ngờ lại bay về phía trên Bái Đán thành. Lúc này, một đạo ma ảnh cao lớn đã đứng ở phía trên không Bái Đán thành, cản đường của bọn hắn.

Tử kim thần long hít sâu một hơi, nó vạn lần không ngờ lại gặp phải cường giả trong truyền thuyết tại đây.

Một con vượn khổng lồ thân cao ba trượng đứng giữa không trung, phát ra một cỗ áp lực trầm trọng như Thái sơn. Toàn thân lông lá đen sì lấp lánh phát quang, tạo ra một cảm giác vô cùng âm sâm, lạnh lẽo.

Con vượn đen này đặc biệt ở chỗ, có có sáu cái đầu, ở trên cổ mọc ra hai cái đầu khổng lồ, dính sát vào nhau, nhìn vô cùng tranh nanh khúg bố. Ngoài ra trên hai vai lần lượt có hai cặp đầu nhỏ nữa, chỉ là bốn chiếc đầu nhỏ này mũi liền dính liền với nhau, cặp mắt cũng phát ra hàn quang lạnh lẽo, chứ không phải là vật chết.

Rõ ràng, con vượn khổng lồ sáu đầu này sớm đã đợi ở đây, là đến có mục đích.

“Tên khốn này lai lịch thế nào”, từ khí thế của cự viên, Thần Nam cảm giác được đây tuyệt đối là một đại yêu ma, chắc chắn là một nhân vật đại danh鼎鼎.

Tử kim thần long nhìn chăm chăm vào cự viên đáp: "Thần ma viên, là một trong những yêu ma mạnh nhất của Tây thổ. Tương truyền là hậu duệ của một cổ viên và một thần ma, trong người tuôn chảy máu huyết của thần ma, là hậu duệ thực hệ của thần ma

"Mạnh đến đâu?". Thần Nam hỏi tiếp. Bởi vì hắn đã cảm giác được lực đầu thần ma viên tuyệt không có hảo ý đối với bọn hắn.

"Cho dù là ta khôi phục lại thời kì toàn thịnh cũng chưa chắc đã là đối thủ của nó. Nó là cường giả có đẳng cấp cao nhất tại Tây thổ" Tử kim thần long đáp: "Chỉ là ta chưa từng có thù oán với tên này, vừa rồi cũng không vì thiên phạt mà đắc tội nó. Nó đâu có ở trong phạm vi của thiên phạt

Thần Nam hít sâu một hơi, hắn hiểu rất rõ con rồng du côn thích tự thổi phồng bản thân này. Một nhân vật có thể làm cho nó úy kỵ đến thế, đủ để chứng minh sự đáng sợ của đối phương.

Lúc này, ngân long Giai Ti Lệ đã đuổi kịp đến nơi, nàng nhìn thấy thần ma viên liền vô cùng kinh sợ, thấp giọng hỏi con rồng du côn: "ngươi thật là sao quả tạ, năm đó lại dám đắc tội với nó! Thật là không biết sống chết".

Con rồng du côn lắc lắc đầu, cẩn thận phòng bị nói: "Ta chưa đụng trêu vào con quái vật khủng bố này, không hiểu vì sao hôm nay nó lại muốn gây bất lợi cho bọn ta".

Lúc này, ở phía bên trái bọn hắn, đột nhiên xuất hiện một cỗ khí tức cường đại bao trùm trời đất. Một con hoàng kim thần long ba đầu, toàn thân phát ra kim quang xán lạn, xuất hiện cách bọn Thần Nam khoảng mười trượng.

Con hoàng kim thần long ba đầu này dài khoảng mười trượng, so với long tộc thì không coi là to lớn lắm, nhưng lại phát ra một cỗ uy thế như một hòn núi cao, khiến cho người ta có cảm giác phải ngước nhìn. Nó giống như thần ma, khiến người khác trong lòng tràn đầy sợ hãi, cảm thấy mình như con sâu cái kiến trước mặt nó.

Long bảo bảo thì thầm: "Lại thêm một tên khốn siêu cấp! Tuyệt đối không dễ trêu vào".

Tử kim thần long sắc mặt đại biến, thấp giọng kêu thảm: "Xong rồi, xong rồi, con rồng này cũng đã xuất hiện, nó còn lợi hại hơn cả Lan Đức La Ni nữa".

"Đáng đời, ai bảo ngươi trộm sạch bảo tàng của người ta, bây giờ đã biết sợ chưa?". Giai Ti Lệ châm biếm Thần Nam đã từng nghe Tử kim thần long nói qua, tổng cộng trộm cướp được ba thần long bảo tàng. Người bị cướp là Giai Ti Lệ đã xuất hiện. Nàng là con gái của thượng cổ thần long Khôn Đức, có thể nói là nhân vật không nên trêu vào nhất, nhưng bởi vì còn niệm tình cũ với Tử kim thần long, nếu không đã trở hành một nhân vật vô cùng phiền phức

Kẻ bị ăn trộm là Ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni đã xuất hiện, nó cũng là một trong thập đại cao thủ của long tộc, Thần Nam sau đó đã được thưởng thức bản lĩnh cường hoành của nó.

Một vị còn lại hiển nhiên là hoàng kim thần long ba đầu trước mặt, trước đây con rồng du côn đã từng dương dương tự đắc nói với Thần Nam, hoàng kim thần long ba đầu này chính là bất bại thiên tài của tây phương long tộc. Ngoại trừ Khôn Đức và một số cao thủ tiền bối ẩn tu của Long tộc ra, nó gần như là vô địch trong tộc.

Bọn Thần Nam đều đồng thời cảm thấy vô cùng không ổn, bọn hắn đều cảm thấy một cỗ khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện ở phía bên phải, kinh khí lan tỏa. Dường như có một thanh tuyệt thế thần binh xuất vỏ ở phía bên phải, chĩa thẳng vào bọn hắn, làm cho nửa bên thân nổi hết cả da gà.

Một lão nhân râu tóc phấp phới, cước đạp hư không, chớp mắt đã từ phía xa lao đến cách bọn hắn chưa đầy mười trượng, lão nhân thân hình cao lớn, đỉnh đặc, nhân thân như điện, mái tóc bạc trắng trên đầu tung bay phấp phới phía sau.

Mặc dù chỉ là một lão nhân, nhưng phong mang hiển lộ, tạo cho người ta một cảm giác kì lạ, toàn bộ cơ thể nhưng một thanh bảo kiếm, chĩa thẳng vào tim mỗi người.

Tử kim thần long có chút không hiểu, bởi vì lão nhân có tu vi cường đại khủng bố này, tuyệt không phải là một trong số những người vừa phải chịu thiên phạt, không hiểu vì sao lại cũng xuất hiện ở đây?

Thần Nam cảm giác có chút không ổn, ba cực đạo cường giả, chia làm ba hướng, cản đường bọn hắn, đó không phải là trùng hợp, rốt cục bọn họ muốn gì? Rốt cục là có mục đích gì?

147. Chương 148 - Sát Kiếp

Hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư mở miệng trước tiên, nhưng không phải là với con rồng du côn hay Thần Nam, mà là với ngân long Giai Ti Lệ. Kỳ Lạp Ngang Tư thần sắc ôn hoà, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Giai Ti Lệ, lâu rồi không gặp, nàng vẫn khoẻ chứ?”

Không khó để thấy hoàng kim thần long ba đầu có chút tình ý đối với Giai Ti Lệ, cũng có thể hiểu năm đó vì sao con rồng du côn lại khoảng sạch bảo tàng của Kỳ Lạp Ngang Tư.

Đó tuyệt đối là báo thù, báo thù trắng trợn.

Ngân long Giai Ti Lệ có rất nhiều người trong long tộc Tây phương theo đuổi, hôm nay đã gặp ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni, bây giờ lại gặp thêm hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư, từ thái độ của bọn họ có thể thấy, bọn họ vô cùng quan tâm đến Giai Ti Lệ.

Có thể tưởng tượng, năm đó Tử kim thần long phong quang như thế nào, giữa vòng vây của bao nhiêu long tộc cường giả, lại có thể đoạt được trái tim của ngân long Giai Ti Lệ. Khó trách bình thường nó thường thổi phồng bản lĩnh của mình lên.

“Ta rất khoẻ, cảm ơn đã quan tâm. Các người lần này...muốn làm gì?”. Ngân long nhìn hoàng kim thần long, lại dùng thần hướng về Lục đầu thần ma viên với nhân loại cực đạo cao thủ râu tóc phấp phới không ai biết là ai kia.

Mặc dù Giai Ti Lệ hận Tử kim thần long năm đó bỏ nàng mà đi, nhưng bây giờ nhìn thấy ba cực đạo cao thủ dường như có ý đồ bất lợi với nó, vẫn không kim được sự quan tâm lo lắng.

Hoàng kim thần long ba đầu là bất bại thiên tài của long tộc, loại nhân vật như thế này, những vật bên ngoài khó làm nó động tâm. Cho dù năm đó nó truy cầu tuyệt thế mỹ nữ của long tộc Giai Ti Lệ, mặc dù thất bại nhưng điều đó không làm cho tâm cảnh kiên nghị của nó cảm giác thấy tang thương hay thất bại.

Nó đem cái tình cảm dày vò đó làm một thứ thói luyện tâm cảnh. Hiện tại nghe thấy Giai Ti Lệ dường như có ý muốn bảo vệ Tử kim thần long, trong lòng nó từ từ lạnh, nói một cách vô tình: “Lần này ta đến vì muốn giết Thần Nam và Tử kim thần long. Còn hai người kia, ta nghĩ là có cùng mục đích với ta”.

Bất bại thiên tài của long tộc, lục đầu thần ma viên có quan hệ huyết thống trực hệ với thần ma, đó đều là những nhân vật có thể hoành tảo một phương tại Tây thổ, là vô địch cường giả trong truyền thuyết của mấy ngàn năm nay. Lại còn có một lão giả thực lực không dưới bọn họ, ba vị cực đạo cao thủ không ngờ lại cùng muốn tiêu diệt Thần Nam và Tử kim thần long. Đó có thể nói là tất sát.

Mặc dù mấy ngàn năm đã trôi qua, nhưng ngân long dường như vẫn rất quan tâm đến Tử kim thần long. Nàng vô cùng ngạc nhiên nói: “À, vì sao? Lễ nào tại con rồng này năm đó đã ăn cắp bảo vật của ngươi? Người có thể bắt nó trả lại cho ngươi, làm sao lại khởi sát tâm? Lan Đức La Ni cũng chỉ muốn dạy cho hắn một bài học, chứ y thực không muốn giết hắn, ta nghĩ ngươi phải có khí độ hơn y mới đúng chứ”.

Hoàng kim thần long ba đầu thực sự rất thần vũ, toàn thân trên dưới kim quang lấp lánh, quang hoa loá mắt, nếu như phàm nhân nhìn thấy chắc chắn sẽ quỳ xuống lễ bái, không thể không nói nó thật có khí tức của “thần”.

“Chịu sự uy thác của người khác, phải dốc hết sức mình. Nếu như chỉ là chuyện trộm mất bảo tàng của ta, lần này gặp phải, nể mặt nàng ta chỉ cần truy hồi bảo vật, rồi tử tế giáo huấn hắn một trận là được. Chỉ là, có người trả giá cực lớn muốn tiêu diệt toàn bộ bọn chúng tại Tây thổ”.

“Là ai muốn giết bọn chúng? Các người đều là những cao thủ mạnh nhất của Tây thổ, Khó có thể tưởng tượng được rút cục là ai, trả một cái giá lớn như thế nào, mới có thể mời được các người xuất thủ?”. Ngân long Giai Ti Lệ hỏi đúng vấn đề mà Thần Nam cũng đang muốn hỏi.

Tử kim thần long cũng đã trợn tròn hai mắt lên, nó rất muốn biết tên khốn nào muốn giết nó

Kì Lạp Ngang Tư đáp: “Nàng nên hỏi Thần Nam, bởi vì sự xuất hiện của hắn dẫn tới hàng loạt hậu quả, đã bức một gia tộc ở Đông thổ vào tuyệt lộ”.

“Chó chết! Lẽ nào là Đỗ gia, tự xưng Đông thổ hoàng tộc?” Thần Nam nghiêng răng kèn kẹt hỏi.

“Đúng” Hoàng kim thần long khẳng định đáp án của hắn.

“Cẩu nô tài, quả thực bị bức đến đường cùng” Thần Nam tự nhủ: “lần trước chỉ hấp thu một chút linh khí của huyền giới bọn họ, cũng không cần phải giết ta bằng mọi giá như thế chứ?”.

Lúc này, lục đầu thần ma viên to lớn ở phía trước đột nhiên cất tiếng: “bọn họ rất cần có được thi thể của người, máu huyết của người, ban đầu muốn bọn ta bắt sống người. Nhưng cuối cùng do tình huống nguy cấp, đã bắt kể sinh tử, chỉ cần chúng ta đem được thi thể người về là được?”.

Thần Nam hiện tại lửa giận bùng bùng, Đỗ gia thật là quá ác độc, nắm được tuyệt học của Thần gia, cuối cùng không ngờ lại muốn giết hắn, hắn lạnh lùng quan sát ba vị cao thủ

Lục đầu thần ma viên cao khoảng ba trượng, toàn thân lông lá đen ngòm, phát ra từng trận âm khí lạnh lẽo, tạo cho người ta một cỗ áp lực trầm trọng. Nó không quan tâm gì đến địch ý của Thần Nam, trầm giọng từ từ nói: “Thật không ngờ, đầu lâu của thiên ma lại ở đó, thật là làm người ta khó tin...” nó nhìn Thần Nam nói: “Gia tộc đó gần đây dường như động phải một trận pháp cấm kị nào đó, khiến cho thiên ma muốn trọng tổ hoàn chỉnh thiên ma thân. Nghe nói lúc đó có thể làm toàn bộ Đỗ gia huyền giới vỡ nát, khiến tất cả mọi người trong đó hoá thành tro bụi. Còn người...không ngờ lại có tác dụng kì diệu, cái gia tộc đó cần thi thể của người, hắc hắc, thật là thú vị”.

Tiếng cười lạnh lùng của Lục đầu thần ma viên nghe thật chói tai

Xem ra ba vị cường giả không muốn giấu điều gì, dường như muốn bọn Thần Nam làm những con quỷ mình bạch, đem tất cả những gì biết được nói hết cho bọn họ nghe.

“Bọn họ rốt cục trả cho các người cái gì? ” Thần Nam không nhịn được hỏi

Không chỉ hắn muốn biết, Tử kim thần long cùng Giai Ti Lệ cũng muốn biết. Bởi vì bọn họ biết rất rõ thực lực và địa vị của ba vị cường giả này tại Tây thổ, thật khó tưởng tượng rút cục là vật gì mà có thể làm cho bọn họ động tâm.

Lão già râu tóc phấp phới vẫn một mực im lặng từ đầu, lúc này lạnh lùng cất tiếng: “Một cái huyền giới”.

Thần Nam ngây người, sau đó nhanh chóng hiểu ra, thù lao mà Đỗ gia trả cho bọn họ không ngờ lại là một cái huyền giới. Thật là một điều khó tin.

Hắn không phải chưa từng nghe qua việc huyền giới có thể chuyển tặng, nhưng điều này cần một pháp lực vô cùng lớn. Hơn nữa sau khi chuyển tặng, người sở hữu cũ sẽ bị đại thương nguyên khí, thậm chí vong mệnh. Ai mà lại nguyện ý đem huyền giới mà mình tế luyện đi tặng người khác chứ.

Còn cái huyền giới mà để ba vị cực đạo cường giả xem trong thế này, chắc chắn phải vô cùng rộng lớn, nhất định phải là một huyền giới đã tế luyện qua hàng ngàn năm. Hiện tại đáp án có thể đoán được. Rất có khả năng chính là toà huyền giới của Đỗ gia. Đỗ gia quả nhiên bị dồn đến đường cùng, nếu không làm sao lại bằng mọi giá như thế.

Lão nhân lạnh lùng liếc Thần Nam một cái rồi nghiêm giọng nói: “tiểu tử, ta đã nghe nói về người, biết được gần đây người thường làm loạn tại Tây phương, sớm đã có ý muốn giết người.

Tên khốn nhà người! Mở miệng ra là muốn giết ta, thật không coi ta ra cái gì, ta cũng muốn làm thịt người đó! Thần Nam chửi thầm trong lòng. Hoàn cảnh trước mắt thực là đại nạn lâm đầu, mặc dù tu vi của hắn vừa đại tiến, nhưng tuyệt đối không thể so sánh được với bất kì một ai trong ba kẻ trước mặt. Hai kẻ mà

hắn đã biết thân phận đều là những nhân vật truyền thuyết chỉ cần dặm chân một cái là có thể làm rung chuyển cả Tây phương.

Thần Nam nói: “Các người muốn giết ta không phải là chuyện khó, nhưng Đỗ gia huyền giới chỉ có một cái, rốt cục sẽ rơi vào tay kẻ nào đây?”.

Lão giả cười lạnh: “Sắp chết đến nơi rồi, kể li gián của người không có tác dụng đâu. Chúng ta sẽ không tự tàn sát nhau. Chúng ta cho người một cơ hội, lấy Bái Đán thành làm trung tâm, chúng ta sẽ lập thành một tam giác bao vây ở phía xa. Các người chọn hướng nào để chạy, sẽ bị người trấn thủ ở phương đó giết chết, coi như đó là vận khí của người đó. Hai người còn lại sẽ không tranh đoạt.

Hừ, Thần Nam lửa giận bùng bùng, ba kẻ này thực sự coi thường hắn, lại còn coi hắn như một con thú dễ săn, một cảm giác bị lăng nhục.

“Ba tên khốn các người thật là cuồng vọng! Mẹ nó chú, Long gia gia của các người nếu không phải mất đi bốn mệnh long nguyên, thì bây giờ đảm bảo sẽ đánh vỡ đầu các người”.

“Hừ, cho dù người không mất đi long nguyên thì đã làm sao? Trong mắt chúng ta người chỉ như một con rắn mà thôi”. Lục đầu thần ma viên cười đầy khinh miệt, dù sao nó cũng mang huyết thống chí cường của thần ma tại nhân gian, bẩm sinh vốn khinh miệt tất cả các sinh vật yếu đuối

con rồng du côn rất ghét kẻ khác chửi nó là rắn, cái dáng vẻ khinh miệt của lục đầu thần ma viên càng làm cho nó thống hận hơn. Vào thời kì cường thịnh nhất nó cũng không phải là đối thủ của con khỉ đó, nhưng không thể để cho đối phương miệt thị nó như thế, nó tức giận chửi bới: “ Chó chết, đồ quái thai, đến cha mình là ai cũng không biết. Ta dám khẳng định là sau khi cổ viên lão mẫu thân cường hân của người chạy lên thiên giới làm loạn, mới sinh ra cái đồ quái vật sáu đầu nhà người”.

“Con rồng chết tiệt” Giai Ti Lệ vội vàng chặn hòng Tử kim thần long.

“Sợ cái gì?” Tử kim thần long tức giận: “Ta biết ả là một cổ viên lão mẫu biến thái, ở tây phương là vô địch, nhưng Long đại gia ta không phải đồ hèn nhát, không nay ta mà không chết,

Lục đầu thần ma viên sớm đã tức điên lên, toàn thân lông tóc dựng đứng, nhìn càng thêm phần tranh nanh khùng bố

Thần Nam vội vàng đứng chặn trước Tử kim thần long, trước mắt tuyệt đối không được để cho hai tên này xung đột, nếu không Tử kim thần long lập tức tan xương nát thịt. Hắn lạnh lùng nói: “Các người đã muốn vây diệt chúng ta, vậy các người chuẩn bị đi, xem rốt cục kẻ nào sẽ chết”.

Lục đầu thần ma viên dù sao cũng là một trong những đại yêu ma cường đại nhất của Tây thổ, nhanh chóng liền bình tĩnh trở lại, cường hành áp hạ lửa giận trong lòng.

Lão già râu tóc phát phơ cười lạnh nói: “Các người vạn lần đừng tưởng chúng ta chia ra ba hướng chỉ là ôm cây đợi thỏ, thần niệm của chúng ta đã bao phủ toàn bộ đến từng chiếc lá trong phạm vi trăm dặm. Nếu như các người không lựa chọn phương hướng, thì cứ ở lại trong Bái Đán thành. Đến lúc đó chúng ta sẽ từ từ thu gọn vòng vây tiêu diệt các người.

Thần Nam cười lạnh, sau đó hỏi: “Hai người bọn họ, ta biết biết thân phận, còn người? Người rốt cục là thần thánh phương nào?”.

“Ta, Trát Lí Tư”

Ngân long Giai Ti Lệ hít sâu một hơi, kinh ngạc nói:” Trát Lí Tư, người nghìn năm trước đã trở thành đầu thần”.

Thất giai cảnh giới của vũ giả Tây thổ chính là đầu thần. Bọn họ đáng nhẽ ra phải phá toái hư không, tiến nhập thiên giới. Nhưng lại có người lựa chọn lưu lại nhân gian, những người như thế ở Tây phương được gọi là đầu thần.

Nghìn năm trước đã thành đầu thần, có thể tưởng tượng ra thực lực của những kẻ như thế , nếu không đã không thể cùng đứng ngang hàng với loại yêu ma biến thái như Lục đầu thần ma viên.

Thần Nam không hề sợ hãi, hừ lạnh một tiếng nói: “Hừm, mặc kệ ngươi là đầu thần hay không. Nếu như ta không chết, ba người các ngươi phải chết”.

Dứt lời, hắn dẫn đầu cả bọn bay về phía Bái Đán thành

148. Chương 149 - Cường Như Thần

Bọn Thần Nam sau khi bay đến giữa thành bèn dừng lại nghiên cứu đối sách.

”Nga quang minh đại thần còn tại thượng, lần này thực sự gặp phải phiền toái lớn rồi, Long bảo bảo bóp đầu bóp trán nói.

Tiểu Phượng Hoàng cũng run rẩy nói: “vừa mới rời khỏi vĩnh hằng thâm lâm hung hiểm vạn phần, bây giờ lại gặp phải ba tên đại ác nhân, giờ phải làm gì bây giờ?”.

Hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Tây Tư, Lục đầu thần ma viên, cộng với đầu thần Trát Lý Tư cũng chia ba hướng bay đi. Có thể thấy bọn họ đợi bọn Thần Nam lựa chọn hướng đào tẩu rồi mới ra tay hành động.

Mấy ngày này Bái Đán thành đều không yên tĩnh, mười tám tầng địa ngục có biểu hiện bất bình thường, dường như đã kinh động đến toàn bộ huyền giới cao thủ của Tây phương, rất nhiều trong số đó đã đến đây đề dò thám tin tức

Bây giờ trong thành có rất nhiều tu luyện giả đã nhìn thấy bọn Thần Nam ở trên không, bọn họ đều vô cùng kinh ngạc. Bởi vì cho dù là cao thủ huyền giới có đến cũng chỉ lặng lẽ đón, đâu có ai giống như bọn hắn khua chiêng gióng trống ở trên không như vậy.

Chỉ là rất nhanh, nhưng kẻ trong thành liền cảm thấy vô cùng kinh dị, bởi vì có hàng chục đạo nhân ảnh nhanh chóng từ xa bay lại.

Những kẻ chịu hậu quả từ việc Tử kim thần long dẫn dụ thiên phạt cuối cùng cũng tìm đến đây. Bọn họ nhìn thấy bọn Tử kim thần long ở phía xa liền nhe nanh múa vuốt lao tới.

“Grào...long đại gia ơi, đã nghèo còn gặp cái eo, bọn khốn kia cũng đã đuổi đến nơi rồi, ta chỉ là không cẩn thận dẫn đến thiên phạt thôi, không phải chỉ có vài tên bị điện giật chín thôi sao, làm sao lại có nhiều kẻ hận ta đến vậy...” Tử kim thần long sợ hãi ai oán nói

“Ngươi còn dám nói như thế. Ngươi có biết thiên phạt mà ngươi gây ra nguy hiểm như thế nào không?”. Ngân long Giai Ti Lệ tức giận nói

Đám đông ồn ào gào thét càng lúc càng gần.

“Con rắn bốn chân đáng chết kia, ngươi thật là to gan, còn dám chạy đến đây, giết nó đi”.

“Giết chết con rắn xấu xa cuồng vọng tự đại đó đi”.

Tử kim thần long mặt mũi xanh lè, nếu như toàn bộ hội cao thủ đó động thủ với nó, nó chắc chắn chết không có chỗ dung thân. Sau khi thi triển huyết long đại pháp, nguyên khí của nó đã bị tổn thương, không thể mạo hiểm thi triển một lần nữa.

Hiện giờ ở phía xa có ba vị cường giả trấn giữ ba phía, ở gần có rất nhiều cao thủ đang định đánh hội đồng, bọn Thần Nam thực sự rơi vào hiểm cảnh

“Chó chết thật, loại tôm tép cũng tham gia làm loạn, thật là tức chết đi được”.

Điều càng làm cho bọn Thần Nam lo lắng chính là, ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni sau khi bị thiên lôi đánh cho đen sì cả người, cũng đang điên cuồng từ phía xa lao tới. Nó hận Tử kim thần long vô cùng, tuy ban đầu không có sát ý, nhưng sau khi bị nó dồn, cảm giác mất hết mặt mũi, nó không còn nương tay nữa, huy động thân rồng khổng lồ bay đến, sát khí đằng đằng.

”Nga, Quang Minh đại thần còn tại thượng, đã đến lúc chúng ta nên lựa chọn phương hướng rồi, nếu không bị bao nhiêu người đánh đòn thù thế này, cũng đáng sợ không kém ba cường giả đó đâu

“Được, chúng ta thử đột vây xem thế nào”. Thần Nam đáp: ” Bây giờ tay biểu quyết xem rốt cục chúng ta nên đột vây từ phía nào. Ta ủng hộ hướng hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Tây Tư

Long bảo bảo chớp chớp mắt nói: “Ta đồng ý”. Tên tiểu quỷ này vô cùng xảo hoạt, hiển nhiên đã nhận thấy tình thế trước mắt, đột vây từ hướng đó là dễ nhất

“A, ta cũng lựa chọn hướng đó” Tiểu Phượng Hoàng thấp giọng nói. Rút cục nó vẫn còn nhỏ, đến thời khắc sinh tử liền có chút sợ hãi.

Từ kim thần long đỏ cả mặt, đương nhiên nó hiểu vì sao Thần Nam và Long bảo bảo lại chọn hướng đó, chủ yếu bởi vì Ngân long Giai Ti Lệ vẫn đi cùng bọn nó. Còn hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Tây Tư đối với Giai Ti Lệ cũng có chút tình ý, nếu như động thủ, có khả năng nó cũng sẽ có chút cố kỵ.

Thần Nam dẫn đầu cả bọn bay về phía đó, mấy con thần thú bay phía sau, Ngân long Giai Ti Lệ thở dài một tiếng rồi cũng bay theo.

“Chạy đi đâu? Con rắn bốn chân kia dừng lại cho ta?”. Truy binh phía sau hét lớn.

“Grào...” Ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni gầm lên một tiếng chấn động đất trời

Vừa rời khỏi phạm vi Bái Đán thành, bọn Thần Nam liền cảm thấy một cỗ thần niệm cường đại truyền lại từ phía xa,

”Chó chết thật, con quái vật ba đầu đó thật là cường hãn! Vài ngàn năm không gặp, công lực đã đạt đến mức kinh người: Từ kim thần long cảm thán.

Trước gặp hổ sau có sói, Thần Nam liều mạng tiến lên

“Grào...” tiếng rống gầm như thiên lôi vang vọng giữa không trung, làm bọn cơ thể bọn Thần Nam rung động kịch liệt, sút chút rơi xuống, những cao thủ truy đuổi phía sau cũng đại kinh thất sắc.

Phía trước, quang mang kim sắc bao trùm trời đất, âm thanh gầm thét khủng khiếp chính là phát ra từ nơi đó, hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Tây Tư giống như một vị thần lơ lửng giữa kim quang, nó im lặng đứng đó, như đang không chế cả trời đất.

“Rốt cục các ngươi cũng đã đến, không ngờ lại muốn đào thoát ở phía này”.

Âm thanh của Kỳ Lạp Ngang Tư như tiếng sấm, vang vọng khắp không trung, ẩn chứa những nét hưng phấn, nhưng lại có chút giận dữ. Rõ ràng là hưng phấn vì nó có thể giết chết bọn Thần Nam để đổi lấy Đồ gia huyền giới. Còn phần nộ bởi vì, bọn Thần Nam lại muốn đột vây từ phía nó, hiển nhiên coi nó là người yếu nhất, làm sao mà không tức giận cho được.

Truy binh ở phía sau, mặc dù đều có công lực cao thâm, nhưng khi bọn họ thấy kẻ chặn đường trước mắt là hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Tây Tư, tất cả đều khựng lại. Người có danh cây có bóng, bất bại thiên tài của long tộc, tại Tây phương ít có địch thủ, truyền thuyết dù là thần linh của thiên giới, cũng không dám chọc vào nó..

Lan Đức La Ni cũng thuộc long tộc, hơn nữa còn là một trong thập đại cao thủ của long tộc, nhưng đối mặt với hoàng kim thần long ba đầu, cũng có chút do dự, cuối cùng dừng lại ở xa, lặng lẽ quan sát tình huống.

Mặt sau đã bị rất nhiều cao thủ chặn đường, bọn Thần Nam hiểu rất rõ tình huống trước mắt

Bên ngoài cơ thể Thần Nam cương khí dừng động, toàn cơ thể hóa thành một đạo hắc mang, lao về phía Kỳ Lạp Ngang Tư

Long bảo bảo gầm lên một tiếng, cơ thể nhanh chóng biến đại, thần linh long dài ba mươi trượng, dang rộng đôi cánh kim sắc khổng lồ, tạo ra những trận cuồng phong bay theo Thần Nam.

Nhìn thấy tiểu long đột nhiên biến đại, ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni, vuốt vuốt con mắt vẫn sưng vù của mình, tức giận chửi bới, tức đến suýt nổ tung cả mũi

Tiểu Phượng Hoàng cũng phát ra một tiếng kêu thánh thót, vỗ cánh bay lên, thân hỏa rực rỡ phút chốc đã đỏ rực cả bầu trời, nhanh chóng lao về phía trước.

Tử kim thần long nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng chửi thề một tiếng: “Long đại gia ta liều mạnh đây”.

Nó phun ra vài ngụm máu, tạo thành một màn huyết sắc quang hoa. Huyết long đại pháp tái hiện, bị bức đến đường cùng thế này, con rồng du côn quyết định liều mạng

Ngân long Giai Ti Lệ đại kinh thất sắc “Người điên rồi”. Nàng khẩn trương bay theo bên cạnh huyết long, cùng lao về phía trước

hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Tây Tư, bắt bại thiên tài của long tộc, bình tĩnh huyền phù giữa phiến kim quang, lạnh lùng nhìn địch thủ đang lao tới, không chút để ý, trầm tĩnh như một viên cổ chiến thần

“hồng.....”

“hồng.....”

“hồng.....”

Đội đến khi bọn Thần Nam chỉ còn cách nó khoảng trăm trượng, ba cái đầu khổng lồ của Kỳ Lạp Ngang Tư lần lượt gầm lên ta tiếng, ba đạo cường quang trước sau phun ra từ ba cái đầu của nó.

Một đạo thần thánh chi quang, sáng lòa rực rỡ. Một đạo đậm lam sắc chi quang, nhanh chóng hóa thành một màn ánh sáng. Một đạo hồng diễm nóng bỏng, nhanh chóng hóa thành hỏa vân.

Giai Ti Lệ hét lớn: ” Không ổn. Long ngữ tam hệ cấm chú ma pháp! thần thánh thẩm phán, phong toái hư không, liệt diễm phần thiên”.

chỉ là, ma pháp đó không nhắm về nàng. Ma pháp năng lượng giống như là có sinh mệnh, lướt qua bên cạnh người nàng, tạo ra một vùng chân không

Thần thánh chi quang rực rỡ bao phủ trời đất, Thần Nam và ba con thần thú dùng toàn lực xuất ra một đòn, cũng không phá tan được thần thánh chi quang đó. Màn quang mang rực rỡ đó đối với bọn hắn mà nói, giống như dao sắc cắt thịt, những chỗ quang mang đi qua, cho dù là thể chất khỏe mạnh như Tử kim thần long và Long bảo bảo, lân giáp cũng không tránh khỏi thương hại. Tiểu Phượng Hoàng càng không đáng nói, lông vũ của Tiểu bắt diễm bị huyết dịch nhiễm bết vào nhau, đã biến thành một con huyết phượng hoàng. Thần Nam toàn thân máu me đầm đìa, trên không ngập tràn mùi máu tanh.

Đó mới chỉ là Thần thánh thẩm phán, một trong tam hệ cấm chú ma pháp. Đằng sau còn có hai đạo cấm chú ma pháp đang lao tới.

Phong toái hư không, phong hệ ma pháp khủng bố này càng đáng sợ, phong nhận khổng lồ, như một bánh xe gió không ngừng chuyển động, cự đại nhận mang lấp lánh hàn quang đi qua chỗ nào, hư không đều bị phá toái

Còn cấm chú ma pháp Liệt hỏa phần thiên đi sau cùng càng biến thái, thiêu đốt cao không thành một phiến đỏ rực, mọi nơi đều trở lên khét lẹt, toàn bộ phiến hư không như bị nung chảy ra

Cấm chú ma pháp, cũng phải xem người sử dụng là ai. Cao thủ ở cảnh giới như hoàng kim thần long ba đầu mà thi triển, cấm chú ma pháp trở lên đáng sợ như thần phạt.

Thời gian chính là sinh mệnh, đối mặt với một trong ba cấm chú ma pháp đã phải cật lực như vậy, Thần Nam lập tức hết vãng, đã khai nội thiên địa, thu ba con thần thú vào trong.

Thần thánh thẩm phán tuy đã gần tiêu tan, nhưng không thể coi thường, nhanh chóng tấn công nội thiên địa của Thần Nam. Còn Thần Nam và ba con thần thú đã toàn thân đầm đìa máu me, toàn lực chống chọi, đều sắp không chịu đựng được nữa.

Đúng vào lúc này, trong nội thiên địa lực quang dừng động, Hậu Nghệ thần thụ bay vụt ra lối vào của nội thiên địa, diên cuồng hấp nạp thần thánh chi quang chiếu đến.

Còn Thần Nam cũng đem hai ngọn thần sơn do hai mảnh vỡ của cổ thuần hóa thành chuyển đến lối vào, ngăn chặn hai cự đại phong nhận đang chém tới. Hắn không dám đóng nội thiên địa lại, sợ đối phương phá ta cái tiểu thế giới này, nên chỉ mở một phần, rồi dùng uy lực của các kiện thánh khí hỗ trợ.

Những tiếng “đinh đang” vang lên không ngớt, phong nhận khổng lồ liên tục chém vào hai ngọn thần sơn, năng lượng khổng lồ chà đạp, làm nội thiên địa của Thần Nam không ngừng rung lên, giống như lúc nào cũng có thể vỡ vụn ra.

Thần Nam cảm thấy toàn thân tê liệt, bởi vì nội thiên địa và bản thân hắn có mối liên hệ, lúc này toàn bộ tiểu thế giới đối mặt với nguy cơ bị vỡ tan, hắn cảm giác được bản thân cũng có dấu hiệu nát vụn ra.

Đối mặt với một cường địch như vậy, một người và ba thần thú thực sự đã rơi vào cảnh cùng đường mất lộ. Bất bại thiên tài của long tộc Kì Lạp Ngang Tư quá cường đại, cường giả như thế này đáng nhẽ đã phải tiến nhập thiên giới! Nó mạnh như thần

Thần Nam khổ sở chịu đựng, hắn đã bị bức vào tuyệt cảnh, tả thủ vài lần giơ lên, rồi hắn lại hạ xuống

Thiên ma danh xưng thiên hạ đệ nhất ma, thiên ma tả thủ đã dung nhập vào tả thủ của Thần Nam, hắn còn cơ hội sử dụng một lần nữa. Chỉ là, trước mắt hắn không có lòng tin vào nhất kích tối hậu của thiên ma tả thủ. Đối thủ mạnh vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn, bất bại thiên tài của long tộc mạnh như thần, một đòn của thiên ma tả thủ có thể triệt để tiêu diệt được nó không? Sau khi bình tĩnh suy nghĩ một hồi, Thần Nam phát hiện là không có nhiều khả năng đó.

Tại lúc nguy nan, kim hắc lưỡng sắc quang cầu trong cơ thể hắn lại không xuất hiện. Nữ tử thần bí trong ngọc như ý cũng đã rời đi, trước mắt hắn còn có thể dựa vào cái gì để xoay chuyển càn khôn?

Vào lúc này, Thần Nam hiểu sâu sắc hơn bao giờ hết, ngoại lực rốt cục cũng không giúp được nhiều, chỉ có bản thân phải mạnh nhất, mới là điều đảm bảo tốt nhất cho bản thân.

Tuy nhiên vào lúc này, Tiểu Phượng Hoàng toàn thân đầm máu, sức cùng lực kiệt đột nhiên phát ra những tiếng phượng kêu thánh thót, hai mắt phát ra hai đạo thần phong nóng bỏng, toàn thân thần quang đại thịnh, lông vũ bảy màu không ngừng rung động, từng giọt máu rớt xuống, hào quang bảy màu bao phủ, liệt diễm thao thiên phát ra, vô biên thần hỏa bao phủ xung quanh Tiểu Phượng Hoàng, nó vỗ cánh bay lên, rời khỏi nội thiên địa của Thần Nam...

“A, Quang Minh đại thần còn tại thượng, Tiểu bất điểm bạo phát rồi” Long bảo bảo kinh ngạc hô lớn.

“Lẽ nào tiểu bất điểm đã tỉnh giấc? Nó...dù sao cũng là lãnh tụ sáng lập ra côn lân huyền giới...” Từ kim thần long lộ ra thần sắc chấn kinh

Tiểu Phượng Hoàng huyền phù tại cửa vào huyền giới của Thần Nam, toàn thân phát ra vô biên thần hỏa, khiến toàn bộ khoảng trời đã biến thành biển lửa, thiêu cháy toàn bộ phong nhận sắc bén như một bánh xe gió khổng lồ đang lao tới, ma pháp năng lượng vô biên phát tán ra khắp hư không

Đồng thời, cấm chú ma pháp thứ ba của hoàng kim thần long ba đầu Kì Lạp Tây Tư Liệt hỏa phân thiên đã tấn công đến nơi.

Phượng hoàng thần hỏa đối đầu với thần long chân hỏa

149. Chương 150 - Chấn Kinh Thiên Hạ

Tiếng rống của phong ma, tiếng gào của thiên ma, ma ảnh khổng lồ trong Đạm Đài cổ thánh địa, còn có ma âm trầm muộn loạn thiên động địa phát ra từ tử vong tuyệt địa tối khủng bố, tất cả đều dự báo rằng tu luyện giới vốn yên tĩnh sắp sửa nổi sóng.

Đông thổ ám lưu dừng động, gần đây nhất, một loạt các tin tức chấn động đã bắt đầu từ từ lưu truyền trong Đông thổ tu luyện giới. Nghe đồn, không lâu nữa đông phương thiên giới sẽ có tiên thần hạ phàm, sẽ lựa chọn một vài tu luyện giả có khí chất tốt nhất mang thẳng lên thiên giới.

Những tin tức này như là 1 viên đá lớn ném xuống mặt nước, làm dậy lên những con sóng lớn. Trực tiếp lên thiên giới là 1 vinh hạnh và cơ hội như thế nào ? Quả thực là một bước lên trời.

Ngàn năm nay, có vô số tu luyện giả miệt mài khổ tu nhưng có mấy người phá toái hư không, gia nhập thiên giới ? Hàng loạt tin tức chấn động đó thực sự là một dự hoặc quá lớn đối với tất cả các tu luyện giả

Loạn rồi !

Sôi lên rồi !

Đồng thổ tu luyện giới một phen huyên náo!

Vô số thanh niên nhiệt huyết nổi lên, đối với bọn họ, thiên giới giống như là mơ, đây là giấc mộng mà các cao thủ trong sư môn có phần dấu cả đời cũng không thể thực hiện được.

Đến các huyền giới cũng chấn động, bọn họ biết thiên giới sắp có hành động lớn.

Tình dục phái, một trong tà đạo lực thánh địa, Nam Cung Tiên Nhân tuyệt mỹ đứng trên đỉnh núi cao vút, tà áo dài màu trắng tung bay trong gió. Lúc này, đứng lặng im trên đỉnh núi, chẳng còn vẻ lả lơi quyến rũ điều đứng lòng người như trước, Nam Cung Tiên Nhân đang định thần suy nghĩ, nhìn bộ dạng vô cùng mỹ lệ và thuần khiết.

Thật khó có thể tưởng tượng, 1 yêu nữ có thể mê hoặc thiên hạ khi yên lặng lại có khuôn mặt ngây thơ tuyệt mỹ đến như vậy, một vẻ đẹp khiến những đóa hoa đang rạp rờn trong gió cũng phải nhụt nhòa đi.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng Nam Cung Tiên Nhân, một mỹ nam tử phong lưu đến phía sau nàng, nhẹ nhàng nói : “Tiên nhân, muội thực sự muốn đi vào tuyệt địa sao ? Muội phải biết, rất nhiều tổ sư trong phái chúng ta đã chết thảm ở nơi đó, muội ...”

“Ca ca, muội đã suy nghĩ xong rồi, muội nhất định phải đi!” Nam Cung Tiên Nhân từ từ xoay người lại, nhìn ca ca Nam Cung Ngâm của mình , ánh mắt kiên định nói : “Muội nhất định phải tìm được tuyệt học tối cao của Tình dục đạo “Tình đạo” bảo điển. Chỉ có “dục đạo” là được truyền lại, muốn vũ phá hư không, nếu không có “tình dục” quy nhất, cuối cùng đạt đến mức độ vô tình vô dục.

Nam Cung Ngâm thở dài, nói : “Tư chất của muội ngàn năm khó gặp, vốn có thể đạo phát dương quang đại Tình dục đạo , nhưng vì thiếu đi 1 nửa bộ bảo điển, thực là làm khó cho muội. Nhưng trong “mê tình huyền giới” của chúng ta lại có nhiều hung hiểm, chỉ cần không cẩn thận là sẽ mất đi bản tính, tinh thần rối loạn mà chết. Mấy trăm năm nay, chỉ có 1 người còn sống trở ra, nhưng cũng bị điên. Muội là người thân của ta, ca ca thực sự rất lo lắng.”

Tình dục đạo truyền thừa vạn năm, khai phái tổ sư có pháp lực thông thiên, tại nhân gian giới cũng tế luyện ra 1 huyền giới lưu lại cho

hậu bối tử tôn. Nhưng mà, không biết vào đời nào, huyền giới đã xảy ra kịch biến hủy diệt, huyền giới gần như bị phá vỡ, chỉ trong 1 đêm biến thành một huyền giới với thời gian và không gian rối loạn đáng sợ. Không chỉ có năng lượng lưu chuyển hỗn loạn, mà còn chứa đầy ảo giác. Những người đi vào nơi đó sẽ phát điên phát ra, đánh mất bản tính, đi vào con đường hủy diệt.

Sau kịch biến đó, những cao thủ trong huyền giới dường như đều chết hết, Tình dục đạo đứng trước nguy cơ cả hủy môn diệt phái. May mà có vài cao thủ đang chu du ở bên ngoài, nên môn phái mới không mất đi truyền thừa, nhưng một nửa bộ bảo điển trấn phái là “Tình đạo” đã bị thất lạc trong “mê tình huyền giới”.

Các cao thủ của Tình dục đạo dù đã trả giá vô số sinh mệnh, nhưng vẫn chưa thành công trong việc tự do ra vào cái huyền giới trên.

Mấy trăm năm nay, những người đi vào đó chỉ có 1 người thoát ra được, nhưng lại bị điên. Giờ đây Nam Cung Tiên Nhân lại muốn xông vào mê tình huyền giới, thử hỏi Nam Cung Ngâm làm sao mà không lo lắng cho được.

“Muội muội, nghe nói tổ sư khai phái của chúng ta có thể đã bị tẩu hỏa nhập ma trên thiên giới, rơi vào tình trạng tinh thần rối loạn, mới khiến huyền giới của người lưu lại nhân gian dường như phá toái ...”

Nam cung Tiên nhân lắc đầu, nói : “Muội bất kể truyền thuyết là thật hay giả, nhưng muội nhất định phải đi. Tại phàm giới, có thể đạt tới cảnh giới vũ phá hư hay không có liên quan rất lớn tới công pháp. Chỉ khi muội có được 1 nửa bộ bảo điển kia thì muội mới có thể ngẩng cao đầu cùng đứng trên 1 đường đua với những người cùng tuổi, tới lúc đó, muội nhất định sẽ mạnh hơn bất cứ ai. Muội không trông mong vào người sẽ từ thiên giới hạ phàm, muội chỉ tin vào thực lực của chính mình, muội nhất định sẽ làm cho vinh quang của tình dục đạo được tái hiện”.

Nói tới đây, Nam cung tiên nhân mỉm cười, lần nữa hiện ra vẻ quyến rũ yêu nhiều đủ để mê hoặc thiên hạ, diễm đảo chóng sinh, sau đó nàng bước từng bước xuống núi, đi về phía mê tình huyền giới.

Mấy vị trưởng lão trong Đạm Đài cổ thánh địa gấp rút bàn mưu tính kế.

Đạm Đài cổ thánh địa phong ấn tuyệt thế ác ma, hơn nữa sợi dây liên hệ mật thiết giữa họ và thiên giới đã đứt hơn trăm năm nay, tình thế vô cùng nguy cấp.

Một trăm năm nay, Đạm Đài thánh địa tuy không ngừng có cao thủ lục giai xuất hiện, nhưng lại chẳng có ai tiến vào cảnh giới thất giai để rồi vũ phá hư không tiến vào thiên giới. Lần này nghe nói thiên giới sẽ có tiên nhân hạ phàm, điều này đối với bọn họ mà nói, thực là một cơ hội tốt, bọn họ hi vọng trong phái sẽ có người được chọn lên thiên giới, sẽ bắt liên lạc lại với tổ sư Đạm Đài Tuyền.

Trong Thiếu lâm tự tiếng chuông ngân nga, Huyền trang hòa thượng xếp bằng trên đệm cỏ, đã được 1 tháng, hiện giờ y rốt cục đã mở mắt, ngược nhìn trời than thở : “Đại phật thần thông cuối cùng không thành, lẽ nào ta thực sự phải tu thành đại ma?”

Huyền trang hòa thượng bề ngoài xem ra siêu trần thoát tục, nhưng thực chất y còn một bản chất khác là vô cùng điên cuồng, nếu không thì cũng không bị Thần nam gọi là Huyết hòa thượng. Hiện giờ Huyền trang hòa thượng tâm huyết dâng trào, lúc này y đưa ra một quyết định điên cuồng, nghịch luyện đại phật, cải tu đại ma.

Một vị hòa thượng điên của Thiếu Lâm tự khi vũ phá hư không đã để lại cho đệ tử duy nhất của mình 1 câu nói, giữa đại phật đại ma chỉ cách nhau một ý niệm, đại phật bất thành thì có thể nghịch tu đại ma. Lúc đó vị đệ tử sợ hãi, cả đời cũng không làm được gì, cuối cùng chỉ để lại một bộ kinh thư tàn khuyết. Bộ kinh thư này vô tình rơi vào tay Huyền Trang hòa thượng, và y đã giải được những bí mật trong đó.

Huyền trang kiên quyết đi vào tu luyện thánh địa của thiếu lâm tự, tu di huyền giới.

Ở hàn địa bắc cực xa xôi, một tiếng thét vang vọng trong thế giới băng tuyết, Đông Phương Trường Minh đầu tóc tung bay, ngửa mặt lên trời thét vang : “Thiên giới tiên nhân hạ phàm tuyển chọn thì là cái gì ? Sẽ có 1 ngày ta vũ phá hư không, tự mình đả nhập thiên giới!”

Trong Hỗn thiên đạo thánh địa, Hỗn thiên tiểu ma vương rơi xuống núi không chết, quay về trong môn phái, mái tóc đỏ dựng ngược, thần sắc ngạc nhiên, nói : “Sư phụ, người nói gì? Bí mật lớn nhất của phái chúng ta, nằm trong phương thiên hoa kích ư?”

Hỗn thiên đại ma vương gật đầu nói : “Tám trăm năm trước, có một người từ thiên giới xuống, là một vị tổ sư của phái chúng ta, người đó đã đưa tinh thần lạc ấn vào trong thần kích. Ta đem phương thiên hoa kích giao cho con sớm như vậy, là hi vọng con có thể cảm ứng được lạc ấn đó. Không ngờ con cũng giống như chúng ta, chẳng cảm ứng được gì, hơn nữa lại còn làm mất thần kích.”

“Tên Thần nam đáng chết! Hắn đã làm rơi mất phương thiên họa kích ở Tây phương, bây giờ con sẽ đi tìm nó.” Hỗn thiên tiểu ma vương quay người chạy đi.

Trên những con sóng xanh ở Đông Hải, một nữ tử tuyệt sắc đang đạp trên sóng lướt đi, nàng đẹp như tiên, một vị phu nhân kiều diễm đang huyền phù giữa không trung, lặng lẽ quan sát tiến độ tu luyện của đệ tử mình.

Trong thần phong học viện tại thành tội ác, một tiếng gió rít lên trong không gian, một nữ tử tuyệt sắc toàn thân bao bọc bởi thần hỏa, như muốn đốt cháy cả chín tầng trời

Trong các huyền giới cũng đang diễn ra các hoạt động khác nhau, đám đệ tử trẻ tuổi so quyền độ chưởng, chuẩn bị một ngày đại triển thân thủ, ngạo thị thiên hạ.

Đông thổ đại lục sóng gió nổi lên, Thiên giới sẽ có tiên nhân hạ phàm, chấn kinh thiên hạ, dẫn tới vô số sóng gió. Nhiều kẻ như muốn nổi điên, rất nhiều tu luyện giả chẳng biết cao thấp, muốn tiến vào thiên giới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là thời đại của các bậc cường giả, vô số thiên tài cao thủ cùng các tiên thần chuyển thể một lúc, sắp động độ với nhau, tạo ra những đoá hoa lửa rực rỡ nhất

Dù là muốn nhân cơ hội này tiến vào thiên giới, hay là muốn dựa vào chính thực lực của mình vũ toái hư không, thì cũng đều là muốn trong cơn sóng gió thể hiện sự vượt trội so với đồng lứa, một trường thịnh hội náo nhiệt đang được chuẩn bị.

Trong khi đông thổ tu luyện giới đang nổi sóng, thì Thần Nam đang chiến đấu vì sinh tồn của mình ở tại Tây phương xa xôi.

Tiểu phượng hoàng bị mất máu quá nhiều, tinh thần suy kiệt cực độ, đột nhiên lại phát ra hào quang, ẩn chứa một cỗ áp lực cực lớn, bay ra khỏi nội thiên địa của Thần Nam.

Nó phá tan những phong nhận đáng sợ phô thiên cái địa, thôi động thao thiên thần hỏa đang bao bọc cơ thể ngăn cản thần long chân hỏa đang xông tới.

Một tiếng phong minh vang vọng thiên không, chân hỏa của hoàng kim thần long ba đầu giống như một liều thuốc bổ, làm cho tiểu phượng hoàng hưng phấn thích thú reo vang. Lửa lớn thiêu cháy cả bầu trời, nhấn chìm tiểu phượng hoàng, nó múa lượn trong lửa đỏ, trong ánh liệt diễm rừng rực, bộ lông của nó càng trở lên rực rỡ.

Tiểu phượng hoàng chớp mắt trở nên to lớn bội phần, một con phượng hoàng bảy màu cực lớn đang múa lượn trong biển lửa mênh mông, tiếng phượng ngâm vang vọng khắp bầu trời thể hiện sự thích thú của nó.

Hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư, 6 mắt con chiếu ra 6 đạo kim quang chói lòa, nó bình tĩnh, lạnh lùng lẩm bẩm : “Bất tử phượng hoàng quả thật rất cường đại. Cẩm chú ma pháp của ta không ngờ đã bị người biến thành năng lượng hấp thu. Nhưng mà, trước mặt ta, thì người còn quá non nớt.”

Khi hắn đang nghĩ tới hành động tiếp theo, thì một đạo ảnh tích ngân sắc xuất hiện trước mặt hoàng kim thần long ba đầu : ” Kỳ Lạp ngang tư, ta nhìn thấy hàn quang trong mắt người, lẽ nào người thực sự muốn hạ sát thủ, ta cho rằng người chỉ nói rồi thôi, không ngờ người thực sự muốn vung đao giết người”.

Tam đầu hoàng kim thần long rất bình tĩnh, nói : “Giai ti lệ, hiện giờ thiên địa chấn động, sắp có đại sự kiện phát sinh, nếu như có thể đoạt được một huyền giới, đối với ta mà nói thực rất quan trọng. Cho nên, bất kì người nào cũng không thể ngăn cản ta, Thần nam phải chết, tử kim thần long cũng phải chết, xin lỗi!”

“Hảo ! Hảo ! Hảo !” Ngân long giai ti lệ nói liền 3 chữ “hảo”, sau đó kêu lên : “Việc này ta nhất định phải can thiệp.” Nàng ảo hóa thành nhân hình, sau đó lấy trong ngực ra 1 miếng ngọc bội bóp nát, ngọc bội trong nháy mắt phát ra một màn ánh sáng chói mắt.

Nhưng ngay lập tức thiên địa gian tối sầm lại, mây đen cuộn cuộn, một tiếng gầm chấn động trời đất vang lên từ trong tầng mây trắng: “Kẻ nào dám động vào con gái ta?”

Một âm thanh già nua dường như từ viễn cổ truyền lại, uy lực vô thượng làm cho tất cả các quan chiến giả ở xung quanh bái đán thành đều kinh sợ thất sắc.

150. Chương 151: Lão Bạo Quân Khôn Đức

Dù được tôn xưng là thiên tài bất bại của long tộc, hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư cũng phải biến sắc, y không ngờ được rằng Lão bạo quân lại đột nhiên xuất hiện. Lão long trong truyền thuyết này được coi là biểu tượng của tai ương và động loạn, mỗi lần lão xuất hiện đều đem tới thiên đại họa loạn, mấy ngàn năm nay lão không xuất hiện nhưng không có ai quên được lão.

“Lão khốn đó tại sao lại tới ...” Trong nội thiên địa của Thần Nam, Tử kim thần long mặt mũi xanh lè, thấp giọng tự nhủ: “Lão khốn đáng chết này, quả thực pháp lực thông thiên.”

Thần Nam lập tức ngược nhìn long ảnh khổng lồ giữa mây đen cuộn cuộn trên không trung, tuy là không nhìn rõ chân thân, nhưng long khí tỏa ra mãnh liệt đủ để thấy rằng thượng cổ lão long này sức mạnh thâm sâu khó lường.

Đám tu luyện giả quan chiến đều im lặng lùi lại, bọn họ biết rõ chỗ đáng sợ của lão long, chẳng ai muốn ở gần lão, sợ sẽ bị lão long giết người thành cuồng này đánh nát.

Mây đen vần vũ, trời đất mù mịt, lão long Khôn Đức ẩn trong mây, vũ động thân hình khổng lồ, thỉnh thoảng lộ ra chiếc lân trảo. Lân trảo quang mang lấp lánh tỏa ra từng trận tử khí và sát khí, gián tiếp thể hiện được sát khí trên người lão long.

“Con gái, đã xảy ra chuyện gì? Tại Tây thổ đại địa, kẻ nào dám gây bất lợi với con gái ta? Rút cục thì kẻ nào dám chọc giận con gái của Khôn Đức này, mau ra đây cho ta!”

Âm thanh rền vang, mặc dù vô cùng già nua, thương lão, nhưng lại chấn động lòng người. Lời nói vô cùng cuồng vọng, nhưng lại chẳng có kẻ nào dám coi thường, bởi vì lão long này thực sự có tư cách nói ra những lời đó. Ở Tây thổ thực sự chẳng có ai dám gây sự với lão.

Hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư ngược lên không trung, nói: “Kì tích vĩ đại của long tộc, tiền bối vô địch của long tộc, Khôn Đức đại nhân, Kỳ Lạp Ngang Tư không có ý mạo phạm tới Giai Ti Lệ tiểu thư. Vừa xong là có chút hiểu lầm mới làm cho nàng không vui. Do đó đã làm kinh động tới tiền bối Khôn Đức vĩ đại của long tộc, tại hạ thật sự vô cùng có lỗi!”

Thái độ khiêm tốn như vậy của hoàng kim thần long ba đầu cũng không làm quan chiến giả cảm thấy coi thường, bởi vì ở Tây thổ, dường như chẳng có ai dám có thái độ cao ngạo khi đối mặt với thượng cổ lão bạo quân Khôn Đức. Lão là 1 tồn tại siêu nhiên đến các thần linh cường đại trên thiên giới cũng không làm gì được.

“Là như vậy sao? Hừm” Khôn Đức hừ 1 tiếng lạnh lùng.

Kỳ Lạp Ngang Tư mặt không biến sắc, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, hiểu lầm này là do 1 vị bằng hữu không hữu hảo lắm mà ra...”

Nghe tới đây, Tử kim thần long đang ở trong nội thiên địa của Thần Nam vô lực dùng long trảo cực lớn lên che mặt, bất lực, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con rồng 3 đầu tạp chủng này, thật là nham hiểm...”

Hoàng kim thần long ba đầu thông thả nói: “Chắc hẳn tiền bối cũng có chút ấn tượng với hắn, đó chính là Tử kim thần long, một con thần long của Đông thổ, mấy ngàn năm trước đã từng náo loạn tại Tây thổ một thời gian.”

“Đáng chết ! Con rồng hỗn xược đó lại xuất hiện sao? Nó còn dám chạy tới Tây thổ nữa à?” Lão bạo quân tràn đầy phẫn nộ.

“Lão hỗn đản, long đại gia ta còn mạnh hơn ngươi nhiều!” Tử kim thần long nhỏ giọng mắng chửi.

“Hỗn lão. Con rắn 4 chân nhỏ nhoi nhà ngươi, không ngờ lại còn dám xuất hiện trước mặt ta, lại còn chửi trộm ta à? Chết cũng đừng có tiếc !” Khôn Đức vô cùng giận dữ.

Tử kim thần long không ngờ tu vi của đối phương lại đáng sợ như vậy, miệng nó mới chỉ nhếch lên mấy cái mà đã bị đối phương cảm nhận được lời nói của nó, rõ ràng lão long đã sớm phát hiện ra tông tích của nó, chỉ là mượn tin tức của hoàng kim thần long ba đầu để gây khó cho nó mà thôi.

Con rồng du côn bay ra khỏi nội thiên địa của Thần ?Nam, nó biết nội thiên địa ở trước mặt Khôn Đức cũng chẳng có tác dụng gì cả.

“Lão khốn, đã lâu không gặp. Lão còn sống là tốt rồi!”

Nghe thấy Tử kim thần long nói năng bừa bãi chẳng chút kiêng dè như vậy, đám đông quan chiến giả ở xa đều run rẩy, tất cả đều không dám tin vào tai mình, tên khốn này thực quá gan trùn trời đất. Khôn Đức là kẻ thế nào ? Là bạo quân của Tây thổ. Con rắn 4 chân kia lại ăn nói kiểu đó với lão long, thật là không muốn sống nữa rồi.

“Grào ...” Trên không trung truyền tới 1 tiếng gầm cực lớn, một đạo thiểm điện cự đại bổ xuống người Tử kim thần long.

Thân rồng tử kim dài 30 trượng lập tức bốc khói nghi ngút, Tử kim thần long râu ria dựng đứng, quang mang trong mắt ảm đạm, dường như đã bị đơ mắt.

Quan chiến giả sợ hãi căng thẳng, tính cuồng bạo của lão long vốn đã có tiếng, đa số đều cho rằng một đòn vừa xong đã lấy mạng Tử kim thần long. Nhưng chưa đầy 1 khắc sau, Tử kim thần long đột nhiên kêu lên : “Grào ... đau chết đi được. Lão Khôn Đức khốn nạn kia, long đại gia ta liều mạng với ngươi!”

Lúc này, ngân long Giai Ti Lệ gấp gấp bay tới gần Tử kim thần long, giận giữ nói : “Không được mắng phụ thân ta.” Sau đó, nàng lại ngược lên không trung, nói: “Phụ thân, người bớt giận. Xin hãy bỏ qua cho Tử kim thần long. Mấy ngàn năm qua, y đã chịu khổ nhiều rồi, bị một cổ thần phong ấn cho tới giờ, long nguyên cũng mất hết, xin phụ thân tha thứ cho sự bất kính của y!”

“Hừm, ta là vì muốn tốt cho con, con gái hồ đồ ă! Tại sao con cứ thiên vị cho hắn vậy ? Mấy ngàn năm trước, hắn đã làm gì, dám cướp đồ của con, còn để lại tín chú chửi ta, tên đồi bại khốn nạn này có gì mà phải cảm thông!”

“Con biết tên khốn này rất hỗn xược, nhưng ...” Ngân long Giai Ti Lệ liếc nhìn Tử kim thần long đầy ai oán, sau đó lại ngược đầu nói với Khôn đức: “Nhưng nó đã có ơn với con, khi xưa phụ thân cùng một vị chủ thần đại chiến, có thiên sứ gây chuyện với con, Tử kim thần long đã cứu con!”

Nghe tới đây, Khôn Đức giận dữ nói: “Nó không phải là cứu con, mà là tự cứu mình. Những thiên sứ đó vốn là tìm nó tính sổ, kết quả là cuốn cả con vào, con rồng hỗn xược ác độc này đáng chết vạn lần. Sở dĩ ta với chủ thần kia có ác chiến, cũng là liên quan tới việc nó náo loạn ở Tây thổ. Vì muốn báo thù cho con rồng cái đó, nó đã dùng tới phương pháp đề tiện lấy mạng mấy thiên sứ cao cấp, khiến cho chủ thần phân thân xuống hạ giới. không may, ta lại cho rằng đại cừu nhân tới lấy mạng, từ đó dẫn tới hiểu lầm, dẫn tới 1 trận ác chiến, lần này ... nhất định phải giết nó.”

Thần Nam thầm tắc lưỡi, hóa ra thời gian trước, con rồng du côn thật sự có chút cân lượng, không ngờ lại gây ra một trường phong ba lớn như thế.

“Không được, dù sao thì chúng con cũng từng kẻ vai tác chiến.” Ngân long Giai Ti Lệ đau khổ khẩn cầu. Nàng nói: “Nếu như phụ thân thật sự muốn giết nó, thì xin người hãy giết con trước.”

“Con ... được rồi. Không giết hắn, ta sẽ phong ấn hắn và đồng bọn của hắn vĩnh viễn.” Lời của lão long vô cùng kiên quyết, không có cơ hội thay đổi

“Lão khốn, ngươi dám phong ấn ta ư?” Tử kim thần long lập tức nhảy dựng lên, đã từng bị phong ấn mấy ngàn năm, bây giờ lại phải sống trong cuộc sống tối tăm không ánh sáng đó, nó thà tự sát.

Lúc này, ngọn lửa rừng rực xung quanh tiểu phượng hoàng cũng tắt, hiện giờ nó chỉ nhỏ bằng nắm tay mà thôi, thân dài cỡ 1 xích, bay lượn trên không trung, vô cùng hưng phấn, dường như không chú ý tới tình thế khẩn trương trước mắt.

Long bảo bảo bay lên kéo tiểu phượng hoàng xuống, sau đó cùng Thần Nam chăm chú quan sát cử động của Khôn đức.

Chính tại lúc này, từ phía xa, hai cỗ dao động tinh thần mạnh tới cực điểm cuộn cuộn truyền tới, Lục đầu thần ma viên và đầu thần Trát Lý Tư từ 2 hướng bay tới.

Đầu tiên, bọn họ âm thầm cùng hoàng kim thần long ba đầu giao lưu bằng thần thức, sau đó 3 vị cường giả rất nhanh đạt được đồng thuận.

Lục đầu thần ma viên ngược lên đám mây đen, nói: “Không ngờ phân thân của tiên bối Khôn Đức đại giá quang lâm, tại hạ nguyện vì tiên bối giải trừ ưu phiền, để tránh tiên bối và tiểu thư Giai Ti Lệ mất hòa khí, chúng tôi nguyện làm ác nhân, giết chết bọn Tử kim thần long và Thần Nam.”

Cho tới lúc này, Thần Nam mới biết, lão long đang ngự trên mây đen kia là 1 phân thân của Khôn Đức mà thôi, chẳng trách Giai Ti Lệ thôi động ngọc bội, lão liền có thể lập tức hiện thân. Hóa ra là phân thân

của lão nằm trong ngọc bội. Từ đó có thể thấy được sự yêu thương của lão long Khôn Đức đối với con gái, không ngờ đem cả một hóa thân của mình lưu lại bên người nàng.

Lão bạo quân hừ lạnh, nói: “Hừ, việc của ta không cần các ngươi lo. Ta đã nói là sẽ phong ấn bọn chúng tức là nhất định sẽ phong ấn. Quyết định của ta trước giờ không ai có thể thay đổi được.”

Lục đầu thần ma viên trong mắt lóe lên những tia tinh quang, trao đổi ánh mắt với đầu thần Trát Lý Tư và hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư, bọn hắn cảm thấy lão long này thực không dễ để cho người khác đoán được tâm ý, trực tiếp giết chết bọn Thần nam thì có gì không tốt, tại sao lại phải phong ấn ?”

Huyền giới của Đỗ gia có sức hấp dẫn cực lớn. Đám lục đầu thần ma viên không muốn nhìn thấy thắng lợi trong tầm tay lại bị mất trắng, dù cho nhân vật trước mắt là hóa thân của bạo quân đáng sợ nhất trong truyền thuyết, thì bọn chúng cũng không ngại không đánh 1 trận.

Bọn hắn biết thượng cổ thần long Khôn Đức trước giờ chưa từng nợ ai cái gì. Nói nhiều không bằng trực tiếp nhanh chóng hành động, tránh để lâu sinh biến.

“Grào ...” hoàng kim thần long ba đầu gầm lên 1 tiếng, thân hóa thành 1 đạo kim quang xông về phía Thần Nam.

Cùng lúc, Lục đầu thần ma viên và đầu thần Trát Lý Tư lưu lại một đạo tàn ảnh giữa không trung, nhanh chóng lao về phía Tử kim thần long và tiểu phượng hoàng.

“To gan!” Một âm thanh như sấm nổ trên không trung, một cỗ đại lực bằng bạc tuôn trào, quang mang ngân sắc vô cùng vô tận chớp mắt bao trùm trời đất. Một màn ngân sắc mênh mông trong chớp mắt đã chặn phía trước đám Thần Nam, như ngân hà từ trên trời đổ xuống, chặn đường của đám lục đầu thần ma viên.

Ba người không chút do dự, đã sớm chuẩn bị để chiến đấu với hóa thân của Khôn Đức.

Ba cái mồm đầy máu của hoàng kim thần long ba đầu phun ra 1 đạo cường quang, 3 đạo thần quang trên không trung hợp lại làm 1, hóa thành 1 cự kiếm màu hoàng kim dài 30 trượng, điên cuồng chém tới lá chắn ngân sắc phía trước.

Lục đầu thần ma viên ngẩng mặt lên trời hú vang, lông lá toàn thân dựng đứng, 2 tay đâm thùm thụp lên ngực, âm thanh phát ra còn vang vọng hơn cả tiếng trống, thanh thể càng thêm đáng sợ. Cuối cùng, nó uốn cong thân người, 2 cánh tay vươn ra, vung nắm đấm cực lớn lên, phát ra từng trận lôi điện chi âm cự đại, đâm thẳng về màn ngân sắc trước mặt.

Biến hóa của đầu thần Trát Lý Tư làm người ta kinh hãi nhất, nguyên bản chân nhân bất lộ tướng giờ hóa thành 1 đạo nhân hình kiếm. Hai chân y chụm lại, đôi cánh tay giơ cao trên đỉnh đầu, cũng khép lại, toàn thân tỏa ra hàng trăm ngàn đạo quang mang chói mắt. Cuối cùng, thân thể không ngờ ảo hóa thành 1 thanh trường kiếm, hàn quang lạnh lẽo, sát cơ vô hạn, bạo phát hàn khí âm u, đâm thẳng vào màn ngân sắc trước mặt.

151. Chương 152: Nghịch Chuyển Thiên Phật

Hoàng kim thần kiếm do hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư tạo ra lạnh lùng chém vào màn ngân sắc. Màn năng lượng vô cùng vô tận như lưới trời dóc lập tức rung động kịch liệt.

Nhưng dù gì thì lão bạo quân cũng là thượng cổ cường giả, màn phòng hộ do lão tạo ra không phải là thứ mà hoàng kim thần long ba đầu một mình có thể lay chuyển được. Hoàng kim kiếm khí khổng lồ dài 30 trượng không ngờ bị phản lực đánh nát.

Lúc này, đôi quyền đầu to lớn của lục đầu thần ma viên đã đánh tới màn ngân sắc hộ vệ. Chỉ là, cùng với một tiếng kêu thảm thiết, thần ma viên bị hất ngược ra, lông lá toàn thân dựng đứng, bộ dáng thoát nhìn hết sức khủng khiếp.

Sau khi hai vị cường giả thất bại, một đòn cuối cùng của đấu thần Trát Lý Tư cũng đã đến. Y dùng thân hóa kiếm, sát khí bức nhân, hóa thành một đạo cầu vòng hung hăng bổ vào màn năng lượng phòng thủ của lão long.

Có hai vị cường giả cường công, thêm vào một đòn của đấu thần Trát Lý Tư, màn phòng ngự ngân sắc rốt cục cũng vỡ vụn, từ từ khuếch tán giữa không trung. Tuy nhiên, đấu thần Trát Lý Tư miệng cũng đã rỉ máu tươi, khôi phục lại diện mạo, từ thân kiếm chuyển hóa thành nhân thể.

Tu luyện giả quan chiến kinh hô từng trận, một phần vì tam đại cường giả cùng hợp lực công phá được lớp phòng ngự của lão long, phần vì thực lực cường hãn tuyệt đỉnh của lão long.

Thần Nam trong lòng lạnh ngắt, Lão bạo quân trong truyền thuyết thực lực quá mức cường đại, chỉ một hóa thân mà đối phó được với đòn liên thủ của tam đại cao thủ.

nhân gian giới rất hiếm thất giai cường giả, chỉ vì khi ở nhân gian giới, bất kể lực lượng cường hãn cỡ nào, đều bị hạn chế. nhân gian giới cực hạn chỉ cho phép xuất hiện lực giai đại thành lực lượng, nếu vượt qua này cực hạn này sẽ dẫn đến thiên phạt. Xét về mặt lý luận, vượt quá thực lực thất giai cường giả, tại nhân gian giới tranh đấu dường như cũng chỉ ngang bằng nhau. Nhưng sự thật không phải là thế, công lực càng thâm hậu cường giả càng tự khống chế lực lượng bản thân tốt hơn.

Trong đó các nhân vật tuyệt đỉnh có thể lợi dụng dẫn dắt thiên phạt lực lượng để sử dụng. Các cường giả trong tình huống gần đến “giới hạn lôi điện”, có thể huy động sử dụng sức mạnh tối đa, sát với sức mạnh của thất giai

Vừa rồi, bọn hoàng kim thần long ba đầu, trong tình huống không dẫn tới thiên phạt, đã vận dụng sức mạnh vô hạn sát với sức mạnh thất giai nhưng vẫn bị Khôn Đức ngăn chặn. Điều này cho thấy trong giới hạn chưa dẫn đến lôi phạt, trình độ khống chế sức mạnh một cách tinh diệu của lão long vượt xa ba người. Bọn đấu thần trát lý tư sắc mặt vô cùng khó coi. Bởi vì bọn họ nhận thấy rằng sức mạnh mà lão long vận dụng tựa hồ đã đạt tới thất giai cảnh giới.

Điều này không phải không có khả năng, theo truyền thuyết, một cường giả tu luyện xuất huyền giới, tương đương với một tân thể giới, ở đó cho dù vận dụng sức mạnh vượt quá thất giai, nếu huyền giới đó đủ mạnh, đủ kỳ dị, thì có thể sẽ không chịu ảnh hưởng của pháp tắc bên ngoài, sẽ không dẫn đến thiên phạt.

Cường giả như thế, thậm chí có thể lợi dụng “Huyền giới pháp tắc” của mình, ảnh hưởng đến “Ngoại thiên địa pháp tắc” ở xung quanh mình. Trong một không gian giới hạn, có thể vận dụng sức mạnh vượt quá thất giai mà vẫn tránh được thiên phạt

Dùng sức mạnh bản thân, trong một phạm vi nhỏ tác động đến đại thiên địa pháp tắc ở bên ngoài, điều đó đáng sợ đến như thế nào!

Bọn lục đầu thần ma viên ba người nhìn nhau, bọn họ hiểu được lão long tựa hồ đã đạt tới cảnh giới đó. Nhưng không vì thế mà bọn họ rút lui.

Ba cường giả lại lao lên phía trước, nhưng vào lúc này, trên cao ngân quang chợt lóe, một thân ảnh khổng lồ đã đáp xuống chặn đường bọn họ.

Đó là một ngân long to lớn dị thường, dài chừng sáu mươi trượng. Toàn thân bao phủ bởi những chiếc vảy bạc khổng lồ, hàn quang lấp lánh. Chiếc vảy nhỏ nhất cũng dài đến một mét.

Thân hình hùng tráng, như đúc bằng sắt, nhìn vô cùng cường hãn, xương sống dài như một dãy núi màu bạc, ở giữa mọc lên những chiếc gai hàn quang lấp lánh. Mỗi chiếc gai này đều dài vài trượng, giống như một thanh trường mâu sắc bén chìa lên trời, bảo hộ phía sau của nó.

Đôi cánh khổng lồ như che phủ cả bầu trời, chỉ cần nhẹ nhàng rung động, giông tố lập tức nổi lên. Những chiếc long trảo sắc bén u quang sâm sâm, chấn nhiếp lòng người. Trên chiếc đầu khổng lồ mọc lên một đôi sừng có rất nhiều ngạch sắc bén như kiếm. Toàn bộ chiếc đầu hàn mang phát tán, giống như là có hàng chục thanh kiếm sắc gấn trên đó.

Tất cả mọi người tại đó chưa bao giờ thấy chân thân của lão long, chỉ nghe đồn mơ mơ hồ hồ về bộ dạng của lão, bây giờ tận mắt chứng kiến đều cảm thấy kinh hoàng.

Nhìn bề ngoài, thượng cổ lão long rõ ràng không tầm thường, quả thực có thể nói là dị bẩm, hoàn toàn khác hẳn với các thần long khác. Chẳng trách lão thực lực siêu tuyệt. long khu khổng lồ to như một tòa núi bạc, sừng sững giữa không trung, chắn phía trước bọn Thần Nam, ngăn cản hoàng kim thần long ba đầu cùng lục đầu thần ma viên.

“Ta đã nói, không một ai có thể thay đổi quyết định của ta! ta đã nói muốn phong ấn bọn chúng, lẽ nào các ngươi muốn đối địch với ta hay sao?” Âm thanh Khôn Đức như sấm nổ, vang vọng trên không, thấu phát một cỗ uy nghiêm khiến không một kẻ nào dám động vào.

“Tiền bối người bá đạo quá mức đó!” Lục đầu thần ma viên trong mắt hàn quang lóe lên, rõ ràng thấu phát ra thần sắc kiêu ngạo bất tòng. Hoàng kim thần long ba đầu mặc dù không nói cái gì, nhưng đã chuẩn bị chiến đấu xong. Nó được tôn xưng là bất bại thiên tài của long tộc, tuyệt không thể không đánh mà lui.

Đầu thần Trát Lý Tư trực tiếp hơn, đã ảo hóa thành thần kiếm sát khí xung thiên, chỉ thẳng vào ngực lão long.

“Hừ, tại Tây thổ đại địa, Khôn Đức ta đều là như thế!”

Vẻ cuồng ngạo của lão long đã kích động ba vị cường giả. Cho dù là lão long có mạnh, cũng chỉ là một hóa thân mà thôi. Ba người không hèn mà cùng công tới phía trước. Lần công kích này, ba người có thể nói đã đem hết toàn lực, tuyệt học liên tục phát ra, hóa thành ba đạo điện quang không ngừng di động vây quanh lão long, lưu lại từng đạo tàn ảnh giữa không trung.

Hoàng kim thần long ba đầu, mỗi lần dùng ma pháp công kích đều là cấm chú. Trên không năng lượng thiểm điện, hỏa diễm, phong bạo điên cuồng tứ ngược. Đương nhiên, nó cũng là cao thủ vũ kỹ, thể phách cường hãn khiến nó không ngại cùng kẻ nào đấu sức. nó không ngừng cùng lão long ngành đấu, mặc dù mấy lần bị lão long đánh học máu văng ra, nhưng đấu chí bất khuất, làm cho nó càng ngày càng hưng phấn điên cuồng.

“Gào...”

“Gào...”

Hoàng kim thần long ba đầu gầm rống vang vọng thiên địa, chấn động màng nhĩ. Giống như Kỳ Lạp Ngang Tư, Lục đầu thần ma viên càng thêm bạo ngược, mỗi một quyền oanh xuất, đều đánh vỡ một mảnh hư không, từng đạo từng đạo thiểm điện cực lớn nương theo quyền kinh, không ngừng tấn công lão long Khôn Đức.

Thế nhưng, thân thể lão bạo quân tựa hồ không sợ thiểm điện, những chiếc gai trên lưng không ngừng lấp lánh điện hỏa hoa, hấp thụ tất cả lôi điện, giống như là thôn phệ bổ được vậy.

Thần ma viên gầm thét như sấm, càng thêm điên cuồng.

Đầu thần Trát Lý Tư thân hóa cầu vồng. Không ngừng chém quanh thân hình khổng lồ của Khôn Đức. Nhưng lão long thật sự quá cường đại, mặc dù thân thể to như núi, nhưng động tác linh hoạt dị thường. Mỗi khi chuyển động cơ thể, đều tạo ra một cỗ phong bạo cuồng mãnh, khiến cho Trát Lý Tư không làm được gì, thậm chí còn không ít lần bị lực lượng phản chấn cường mãnh tấn công.

Các tu luyện giả quan chiến đều động dung, lần này được chứng kiến một hồi kinh thế đại chiến khó gặp, ba vị cực đạo cường giả tại tây thổ vốn không có địch thủ, hôm nay chống lại bạo quân Khôn Đức, một siêu cấp cao thủ. Thật có thể coi là một trận hãn thế!

“Oanh”

Một đạo thiên lôi điên cuồng phách xuống, lục đầu thần ma viên là kẻ đầu tiên vận dụng thất giai lực lượng, nó chuẩn bị mượn lực thiên phạt oanh kích lão long.

Thiểm điện cự đại, xé rách hư không, từ cao không trung điên cuồng oanh xuống, một đạo lôi điện dài chừng trăm trượng. Hàng chục đạo, trên trăm đạo cuồng loạn giáng xuống.

Lục đầu thần ma viên tựa hồ vô cùng hưng phấn, điên cuồng gào thét, nhanh nhẹn di động thân thể giữa các tia chớp vây quanh Khôn Đức. Khiến tất cả cuồng bạo thiên lôi đều nhắm vào lão long.

Nhưng thượng cổ thần long cũng không phải hư danh, Khôn Đức nhất thanh cuồng hống, thân thể bộc phát quang mang vạn trượng, đột nhiên thay đổi quỹ tích vận chuyển của thiên lôi, dẫn lôi điện đánh về phía lục đầu thần ma viên.

“Oanh”

“Oanh”

Tiếng sấm rền vang, điện quang lấp loá, một cảnh tượng giống như trong ngày tận thế

Đó là khí thế ở đẳng cấp nào? Lão long không ngờ có thể nghịch chuyển thiên phạt công kích đối phương, lục đầu thần ma viên điên cuồng vừa la hét vừa né tránh giữa không trung.

Kỳ Lạp Ngang Tư cùng Trát Lý Tư nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng bắt đầu điên cuồng thôi động sức mạnh bản thân, lần lượt dẫn động sức mạnh thiên phạt.

Tam đại cao thủ lần lượt dẫn động thiên phạt, thiên lôi hội tụ cùng một chỗ, giống như từng cây cột làm bằng bạch ngọc, điên cuồng oanh tạc khắp nơi. Khắp nơi đều là lôi quang, khắp nơi đều là thiểm điện cự đại, sấm sét cuộn cuộn ầm ừ đình tại nhức óc.

Lúc này, trong phương viên trăm ngàn trượng, mỗi một tấc không gian đều là lôi điện, lão long Khôn Đức khổng lồ, đối mặt với thiên phạt oai lực vô cùng này, cũng không thể không vội vàng thu nhỏ lại còn một trượng, rồi sau đó tận lực tránh né thiên phạt đang oanh kích tứ phương, lưu lại từng đạo tàn ảnh giữa không gian.

Đồng thời, lão lợi dụng vô thượng đại pháp lực, nghịch chuyển hướng đi của lôi điện đánh về phía ba người Đấu thần Trát Lý Tư.

Trăm đạo, một ngàn đạo cự đại thiểm điện, theo ý niệm của Khôn Đức, chuyển hướng điên cuồng đánh tới tam đại cao thủ. Làm cho ba người chật vật né tránh.

Không lâu sau, lân giáp rực rỡ của hoàng kim thần long ba đầu bị đánh đen ngòm. Lục đầu thần ma viên bị sét đánh lông lá dựng đứng, bốc lên từng trận khói đen. Mùi thịt khét lẹt lan ra, nó thống hận rống lên không ngừng.

Đấu thần Trát Lý Tư cũng bị đánh thê thảm, đã hiện ra bản thể, quần áo toàn thân trên dưới đều bị nổ nát, da thịt trên người nám đen bảy tám phần, chật vật tránh né thiên lôi truy kích khắp nơi.

Đương nhiên, lão long cũng đã trúng vài đạo lôi kích, thân thể cũng rung động vài cái, lão cũng không khá gì, dù sao thì loại thiên phạt đại quy mô này, kẻ nào có thể không tổn hao gì.

Quan chiến giả phía xa hoảng sợ thất sắc, tam đại cực đạo cao thủ đại chiến lão long Khôn Đức, không ngờ cuối cùng dẫn tới thiên phạt, biến thành cuộc chiến thiên phạt.

Điều này làm cho mọi người quan chiến không dám tưởng tượng, mượn thiên phạt lực, thuận thế mà làm, nghịch thế mà chiến, không hổ là cuộc chiến của cường giả tuyệt đỉnh của Tây thổ.

Lúc này, Thần Nam, con rồng do côn, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng, đang lặng lẽ đào tẩu, bọn hắc môn mau chóng rời khỏi chốn thị phi này.

Thế nhưng, lão bạo quân thần thức cảm ứng vô cùng sắc bén, chớp mắt cảm thấy được động tĩnh của bọn hắc môn, một tiếng quát lớn vang lên giữa không trung: “Muốn chạy? không dễ dàng vậy, hôm nay các người đều sẽ bị vĩnh viễn phong ấn dưới mười tám tầng địa ngục!”

152. Chương 153: Phong Nhập Địa Ngục

Bất quá, trong lúc chập chờn, bọn hắc môn chính vẫn còn có thể thấy cuộc chiến bên ngoài, phảng phất còn nghe được những trận sấm rền. Chỉ là bọn họ như bị rơi xuống bùn, mỗi một động tác đều cực kỳ khó khăn.

“đáng chết! Đây là họa địa vi lao (vẽ đất thành nhà tù) lão khốn đem chúng ta vây tại không trung.” Con rồng du côn vừa sợ vừa giận nhịn không được mắng lên.

“Nga, quang minh đại thần côn tại thượng, lão bạo long này thật sự quá cường đại, không ngờ lại vây toàn bộ chúng ta tại nơi này.” Tiểu long cũng đã toàn lực giãy dụa.

Tiểu phượng hoàng vừa mới hấp thu rất nhiều năng lượng, tại lúc khấn trương này không ngờ lại buồn ngủ, coi bộ dáng như sắp đi vào giấc mộng đẹp.

Thần Nam nhìn thấy mà vừa tức vừa buồn cười, hần thử mở nội thiên địa, cố sức đem tiểu phượng hoàng vào trong. Long bảo bảo cùng con rồng du côn cũng nhanh chóng giãy dụa thoát khỏi vùng không gian đó phi lại gần nội thiên địa của Thần Nam.

Chỉ là khi cả bọn tiến vào nội thiên địa thì Thần Nam mới phát giác căn bản là không có cách nào khống chế được tiểu thiên địa này, không gian giống như một đầm lầy kia giống như là một khối thiết bản, tiểu thể giới của hần căn bản không cách nào di động được dù chỉ là một chút.

“Ta đã nói sẽ đem các ngươi nhốt vào mười tám tầng địa ngục, phong ấn vạn thế, bây giờ thì bất cứ kẻ nào cũng không chạy thoát được!” giọng nói thương lão đầy tức giận của Khôn Đức vang lên tại vùng không gian nữa khúc mơ hồ đó

Tử kim thần long mắng âm ỉ: “Lão khốn, long đại gia trăm lần không phục, ngàn lần không phục. Ta không sợ ngươi đầu lão tiểu tử, đừng tưởng rằng ngươi dọa được ta.”

Đại chiến bên ngoài vẫn đang tiếp tục, hoàng kim thần long ba đầu đã biến thân thành một mỹ nam tử tóc vàng ba đầu sáu tay, mỗi tay cầm một thứ binh khí: đao, xoa, kiếm, kích, côn, tác, phát xuất đạo đạo thần quang, di chuyển rất nhanh, tấn công xung quanh Khôn Đức

Những binh khí này không phải tầm thường, chúng đều do hoàng kim thần long ba đầu sưu tập bằng nhiều cách khác nhau qua mấy ngàn năm, rồi sau đó được nó tế luyện, có thể nói vô kiên bất tồi. Thần khí phá khai từng đạo không gian đại liệt phùng, hút hết những năng lượng điên cuồng loạn xạ phía trên cao.

Bên cạnh, lục đầu thần ma viên càng điên cuồng, hậu duệ của thần ma, chớp mắt cơ thể hóa to đến mười trượng, thể phách khổng lồ đỉnh thiên lập địa, gầm một tiếng phá vỡ trường không.

Đó là một đại quái vật toàn thân đen kịt, dọa chết không ít quan chiến giả. Đúng là một đại yêu ma điên cuồng. Nó mang theo từng trận hắc sắc yêu vân, lao xuống dãy núi phía dưới, nhổ bật một nửa ngọn núi nhỏ quật thẳng về phía thượng cổ thần long ở trên cao, thanh thế vô cùng kinh người, thật là có tư thế hủy thiên diệt địa. Hàng ngàn vạn đạo hắc sắc cương mang phát ra từ cơ thể nó, xé rách từng khoảng không gian.

Đầu thần Trát Lý Tư hai mắt đỏ ngầu, hiện tại y không dám tùy tiện dùng thân hóa kiếm, vì vừa rồi hần dùng bản thể hóa kiếm công kích thì nó bị lão Khôn Đức làm thương tổn không nhẹ. Lúc này, y đã rút Tinh kim thần kiếm ra, đây là một tuyệt thế thần binh được hóa luyện cả mấy ngàn năm, cùng hần tâm tư tương liên, chính là sinh mệnh thứ hai của y.

Thần kiếm nhẹ nhàng rung lên, phát ra kiếm quang dài đến ba mươi trượng, dẫn theo thiên phạt chi lôi uyển oàng không ngừng đánh xuống, nổ tung chung quanh Khôn Đức.

Quan chiến giả lúc thì say mê, lúc thì hoảng sợ. Trận kinh thế đại chiến thật cả ngàn năm hiếm thấy này. Sau huyền giới đại chiến lần trước chấm dứt, những cao thủ cực hạn này hoặc chết, hoặc bế quan, đều đã thành truyền thuyết.

hôm nay, Lục đầu thần ma viên, hoàng kim thần long ba đầu cùng một đầu thần cùng nhau đại chiến thượng cổ cường giả Khôn đức, tất sẽ truyền khắp tu luyện giới. Trận đại chiến này không chỉ là một trường đại chiến tuyệt luân đầy màu sắc mà còn là một tín hiệu trọng đại.

Ngay cả lão long Khôn Đức đều đã xuất thế, điều này nói lên điều gì? Tu luyện giới không lâu nữa sẽ phải đối mặt với một trường phong bạo, đây là dấu hiệu tu luyện giới sắp đại loạn!

Ba đại cao thủ tây thổ, cuồng mạnh công đánh, mỗi người đều đã rơi vào trạng thái điên cuồng. Khôn Đức tại tu luyện giới tuyệt đối là một tòa núi cao khiến người ta không nhìn thấy đỉnh, nếu có người có thể đả

thương được lão, kẻ đó có thể tiểu ngạo thiên hạ.

Hiện tại ba người bọn họ có cơ hội cùng bạo quân đánh một trận, vô luận thành bại như thế nào, cũng đều ảnh hưởng rất lớn đối với bọn chúng. Bọn chúng là những kẻ duy nhất trong mấy ngàn năm qua có cơ hội khiêu chiến Khôn Đức.

“Grào...” Khôn Đức ngửa mặt lên trời gầm lớn, không ngừng tránh né những đạo thiên phạt, đồng thời dùng sức lợi dụng thiên lôi. Lão cũng không dễ chịu gì, dù sao đó chỉ là một cái hóa thân, bản thể không có tại hiện trường.

Sau một tiếng gầm trầm muộn, lão bạo quân thượng cổ, cơ thể ngân sắc quang mang vạn trượng, bạo xuất một màn cường quang chói mắt, khiến cho tất cả mọi người không dám nhìn thẳng, ngay cả những đạo thiên phạt chi lôi cũng tạm thời không thể làm tổn thương lão, lôi quang gặp phải cường quang lóa mắt này cũng dần dần tiêu tán.

Trong màn quang mang rực rỡ này, Khôn Đức dần dần hóa một trung niên nam tử khoảng ba mươi tuổi, cao chừng hai mét, có vẻ hết sức hùng vĩ anh tuấn. Mái tóc dài màu bạc phấp phới trong gió, hai mắt ngân quang lấp lánh, ngạo nghễ bát phương. Đó là một trung niên nam tử tràn ngập mị lực tà dị, bất động như núi, không giận mà uy, đây là khí chất tự nhiên của tuyệt đại cường giả.

Lão bạo quân cũng không hoàn toàn hóa thành hình người, cặp sừng rồng vẫn còn đó, những chiếc ngách như hàng chục thanh kiếm sắc bén. Ngoài ra, phía sau lão còn có một chiếc đuôi rồng dài hơn hai mét rõ ràng khi hóa thành nhân hình, lão vẫn đảm bảo lão ở trong trạng thái chiến đấu tốt nhất.

“Phanh”

Chiếc đuôi màu bạc của Khôn Đức như thiểm điện, giữa không trung lưu lại một đạo tàn ảnh, lạnh lùng đánh bay hoàng kim thần long ba đầu đi.

lúc này, Lục đầu thần ma viên cao hàng chục trượng đang ôm nửa hòn núi nhỏ bay lên, đánh về phía Khôn Đức. Khôn Đức thần quang trong mắt lóe lên, phóng đôi long giác quang hoa lấp lánh, “uỳnh” một tiếng mãnh liệt đụng độ với ngọn núi đó..

trên trời cao năng lượng ba động kịch liệt khắp tám phương, những hòn đá to bằng chiếc phòng bể nát văng ra khắp nơi, nửa tòa núi nhỏ bị Khôn Đức dễ dàng đánh nát, rồi sau đó lão ảo hóa ra một cự đại thủ chưởng, chụp lấy chân của Lục đầu thần ma viên rồi quăng đi.

“Ầm ầm ầm”

Một ngọn núi phía dưới bị thần ma viên đè nát, hồi lâu sau nó mới điên cuồng gào thét phóng lên không.

cùng lúc đó, Khôn Đức đã cùng đầu thần trát lý tư giao đấu, đôi thủ chưởng ngân quang thiểm chiếu không ngừng tấn công thần kiếm của đầu thần, âm thanh vang lên không dứt, cuối cùng Trát Lý Tư bị Khôn Đức đánh trúng một quyền trên thân kiếm văng ra ngoài, không trung lưu lại một chuỗi hoa máu.

Ầm ầm ầm”

thiên lôi không ngừng đánh xuống, như đều đánh chung quanh Khôn Đức, không có đạo thiên lôi nào bổ trúng lão. Lão dường như đã hòa vào tịch diệt chi cảnh (cảnh giới tịch diệt), hóa thân thành hư không. Lúc này, tất cả mọi người đều không cảm giác được khí tức của lão, chỉ có thể thấy được thân ảnh thần uy lẫm liệt.

hoàng kim thần long ba đầu Bị đánh bay đi, miệng rỉ máu, tự xa bay trở lại, hần kinh hoàng nhìn Khôn Đức: “Đây là... đồ đáng chết, hần vừa vận dụng sức mạnh vượt quá thất giai đánh thương chúng ta. Không ngờ trong nháy mắt lại phong ấn bản thân, dung nhập hư không, thật quá đáng sợ!”

Đầu thần Trát lý tư quệt một vệt máu tươi nơi khóe miệng, cũng vô cùng chấn kinh: ” ... Đáng sợ nhất chính là, lão thực sự tạo ra huyền giới pháp tắc của chính mình, ảnh hưởng đến pháp tắc thiên địa bên ngoài, bảo vệ bản thân tránh khỏi thiên phạt!”

Trong thiên địa có những cao thủ trong truyền thuyết có thể dùng chính huyền giới của mình hóa thành một tiểu thiên địa mới, không bị pháp tắc của thiên địa ngoại giới hạn chế, không phải chịu thiên phạt. Tu

luyện đến cảnh giới tận cùng thì thậm chí có thể dùng huyền giới của mình ảnh hưởng thiên địa bên ngoài. Trong khoảng không gian xung quanh, dùng pháp tắc của huyền giới để tạm thời thay thế pháp tắc của đại thiên địa bên ngoài.

Lục đầu thần ma viên sáu đầu mặc dù điên cuồng, nhưng bây giờ cũng không dám tiếp tục lên nữa, nó biến nhỏ lại còn ba trượng nói: “không thể bỏ cuộc như vậy, mắt thấy một cái huyền giới sắp sửa lọt vào tay, sao lại có thể để lão long phá hỏng được!”

thượng cổ thần long Khôn đức ngạo nghễ tám phương tay phải vung lên, đem bọn Thần Nam đang bị cầm cổ trong khoảng không gian nứt khúc đó bay nhanh về hướng Bái Đán Thánh thành.

Trong quá trình này, một cỗ lực lượng vô hình kéo bọn Thần Nam ra khỏi nội thiên địa của hắn, bọn họ bị lão bạo quân giam cầm tại không trung, cùng lão đến giữa khoảng không bên trên quang minh thần điện.

Rất đông quan chiến giả, theo đằng sau lão long, cẩn thận quan sát.

“quang minh giáo hoàng ra đây nói chuyện” lời của lão long phát ra một khí thế làm người ta không dám nghịch ý.

Một đạo thân ảnh bay ra khỏi quang minh thần điện, bay lên không trung, đúng là lão giáo hoàng của quanh minh giáo hội, y thi lễ thật sâu nói: “Tham kiến kỳ tích vĩ đại long tộc, khôn đức đại nhân.”

Lão long uy nghiêm nói: “bảy ngàn năm trước ta từng trợ giúp lão giáo hoàng đời thứ nhất của quang minh giáo hội, phong ấn một đại ma vương vào mười tám tầng địa ngục. Với tu vi của kẻ đó mà nói, hắn nhất định hóa thành khô cốt, bây giờ ta muốn đem mấy người nay phong ấn vào tầng địa ngục đó.”

Tử kim thần long biến sắc, long bảo bảo cũng trừng đôi mắt to đáng yêu của nó, Thần Nam thì không ngừng cổ phá giải vùng không gian cầm cổ này.

“Cái này...” Giáo hoàng cảm thấy khó khăn, nhìn bọn người Thần Nam nói: “bọn chúng không phải là bọn yêu ma thập ác bất xá, nếu đem bọn chúng phong ấn vào mười tám tầng địa ngục không phải là trừng phạt quá nặng sao.”

“Hừ...hừ...hừ, phong ấn như thế đã xem như là tiện nghi cho bọn chúng rồi, nếu người cảm thấy khó khăn, ta tự mình động thủ.” Khôn Đức hai tay kết ấn, ngân sắc pháp ấn không ngừng biến ảo.

Giáo hoàng nói: “Khôn Đức tiền bối, bây giờ mười tám tầng địa ngục không có trấn ma thạch trấn áp, đã được thay thế bởi một mẫu thánh cốt, ta từng thử qua, không thể tùy ý mở ra mấy tầng địa ngục này.”

“không sao, điều này ta đều hiểu, bây giờ mười tám tầng địa ngục có thể vào, nhưng không thể ra. Dem bọn chúng phong ấn thì không có chuyện gì cả.”

” Lão biến thái hỗn đản, thật sự muốn phong ấn ta sao?” Tử kim thần long bắt đầu mắng chửi

Ngân long Giai Ti Lệ đau khổ cầu tình xin “Cha, đừng có làm vậy!”

Lão bạo quân không nói một lời, hai tay thần ấn không ngừng, từng đạo pháp ấn tập kết giữa không trung, một cái hắc động thông đạo xuất hiện trước mặt của bọn Thần Nam.

“Khôn Đức, ta cùng người ngày xưa không thù không oán, vì sao người muốn phong ấn chúng ta?” Thần Nam tức giận quát vang: “Chẳng lẽ chỉ vì tử kim thần long? Nó mặc dù đắc tội với người, cũng không cần phải làm như thế!”

“Hừ” Khôn Đức chỉ hừ lạnh một tiếng, song thủ vẫn kết thần ấn, hắc động càng thêm rõ ràng, như chiếc miệng khổng lồ của một con viên cổ cự thú.

“Lão khốn, ta liều chết với người! Lão thần lằn đáng chết nhà người, người không muốn mảnh thuẫn vỡ của người sao, dám phong ấn ta, ta phá nát nó” tử kim thần long lúc này cũng đã hết cách

“Phụ thân đại nhân, mau mau ngừng tay, xin người hãy đổi cho bọn họ một cách trừng phạt khác.” Ngân long giai ti lệ cũng khẩn trương, không ngừng cầu khẩn.

“Địa ngục tầng thứ mười tám, mở cho ta!” Khôn Đức quát lớn. Một trận âm thanh trầm muộn rít gào từ dưới mặt đất truyền lên. Hắc động nhanh chóng mở rộng ra

Ở trên cao không xa, hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư, Lục đầu thần ma viên, còn có đầu thần Trát Lý Tư, nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quát lớn: “Động thủ!”

Ba đạo thân ảnh như ba khóa lưu tinh hướng đến lão bạo long công tới, trong sát na vô số không gian bị vỡ vụn.

“Ha ha...ta biết các ngươi chưa từ bỏ ý định mà, còn muốn làm loạn một lúc!” Khôn đức cười to nói: “Thánh cốt trấn áp mười tám tầng địa ngục này quả thật khác trước. bây giờ mượn lực của các ngươi sử dụng một lúc, đỡ phí lực của ta.”

lão long song thủ lại kết pháp ấn kỳ quái, nguồn sức mạnh cuộn cuộn từ ba phương hướng đổ về, không ngờ bị lão dẫn nhập vào bên trong hắc động thông đạo.

cùng lúc đó, song thủ lão vung lên, bọn Thần Nam bị tổng vào cái động khẩu âm u đó”

“lão khốn đáng chết, ta bây giờ sẽ cho ngươi một đứa cháu ngoại! Giai ti lệ, nàng chờ ta, đừng có gả cho người khác, ta sẽ quay trở lại cưới nàng. Lão thần lần khốn khiếp, ngươi đợi đó, chuẩn bị bế cháu ngoại đi!”

Khôn đức mới vừa rồi thần uy cái thế, thi triển công lực tuyệt thế nhiếp chấn cả mọi người, hiện ra uy thế đáng có của bạo quân. Nhưng bây giờ nghe con rồng du côn nói mấy câu, nhất thời làm cho lão tức giận gầm lên như sấm, cái mũi như muốn phun khói, tức giận như muốn nổ tung

Chỉ là, khi pháp ấn của lão quanh mang lấp lánh, động khẩu đen ngòm từ từ đóng lại giữa không trung. Từ kim thần long, cùng bọn Thần Nam đồng thời bị phong ấn vào mười tám tầng địa ngục...

153. Chương 154: Hắc Ám Vô Biên

Rất lâu sau, nàng ngẩng đầu, ngược đôi mắt rừng rừng nhìn phụ thân, run rẩy nói : “Phụ thân, người ... đang đùa với con phải không? Con với y vừa mới gặp mặt, người lại nhốt y vào 18 tầng địa ngục, tại sao lại thế?”

“Con gái ...” Lão long không giải thích, từ không trung nhẹ nhàng đáp xuống, đứng bên cạnh Giai ti lệ.

“Không, tại sao người lại làm như vậy?” Giai ti lệ kêu lên, dùng sức đâm vào ngực Khôn đức.

“Hắn không phù hợp với con!” Lời nói của lão bạo quân rất lạnh lùng, kiên quyết.

“Việc của con không cần người quản, người quản quá nhiều rồi, con hận người!” Ngăn long Giai ti lệ nước mắt chảy như suối, điên cuồng giãy giụa, muốn rời khỏi Khôn đức.

Lúc này, trên cao không, lục đầu thần ma viên, hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp ngang tư, đầu thần Trát lý tư, 3 người cũng đã nộ hỏa xung thiên, mắt nhìn thấy huyền giới sắp sửa rơi vào tay, lại bị Khôn đức phá, khiến cho hi vọng của bọn chúng trở thành mây khói.

Lúc này, cả bọn hận chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, đối với những người đạt đến đẳng cấp như bọn chúng, đều là những kẻ sành sỏi, sau khi tự mình tới Đông thổ 1 chuyến, sớm đã xác định được huyền giới Đồ gia đã được tế luyện vạn năm, đối với tu luyện giải mà nói thì đó thực sự là 1 khối bảo.

“Khôn đức, ngươi thật quá khinh người!”

Lục đầu thần ma viên là kẻ nóng nảy hấp tấp nhất, trong nháy mắt đã hóa thành 1 cự viên cao trăm trượng, đội trời đạp đất, lông lá toàn thân chớp mắt lại biến thành màu huyết hồng, lục đầu thần nam viên đã triệt để rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Đây là tuyệt học độc đáo của yêu tộc “dã tính hồi quy”, trong chớp mắt sức mạnh tăng lên bội phần, toàn thân ở vào trạng thái điên cuồng giữa thú và yêu.

Thiên phạt lại lần nữa xuất hiện, trên không trung mây đen vần vũ, trời đất tối sầm, từng đạo từng đạo thiên lôi giáng xuống.

“Grào ...”

Ma viên khiêu nguyệt, lục đầu thần ma viên cao trăm trượng thực sự muốn liều mạng, dù cho có bị thiên lôi đánh chết, nó cũng phải kéo theo Khôn đức.

Hoàng kim thần long ba đầu và đầu thần Trát lý tư lập tức khai mở nội thiên địa, giúp lục đầu thần ma viên đỡ lại thiên lôi, nếu không ma viên chắc không chịu được lâu, chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Khôn đức niệm một tràng chú ngữ, ngân quang lấp lánh, Giai lệ tư trong chớp mắt đã bị tống ra xa ngàn trượng, tới 1 nơi an toàn.

“Con khỉ ranh kia, người phải biết, ta giết chết các người dễ như trở bàn tay, ta chỉ là không muốn tạo sát nghiệp mà thôi, nếu như không biết đường tiến thoái, thì đừng trách ta không khách khí.” Khôn đức lạnh lùng nhìn đám người trên không trung.

Kì lập ngang tư và Trát lý tư còn đỡ, bọn họ nhìn thấy lão bạo quân thực sự nổi giận, lập tức cảm thấy lạnh cả sống lưng, sớm đã có ý định rút lui.

Nhưng mà, lục đầu thần ma viên đã tiến vào trạng thái “dã tính hồi quy” đã trở lên cuồng bạo, cự đại huyết chưởng điên cuồng nhắm tới lão long. Thiên lôi cũng theo đó mà giáng xuống.

Lão long lúc này tuy mang nhân hình, nhưng chưởng lực đánh ra vẫn cuồng bạo vô cùng. Lão không còn lưu tình, cự đại quang chưởng xuất hiện phía trước, đón đầu cự chưởng của lục đầu thần ma viên.

Bùng

Grào!

Một tiếng nổ vang lớn nổi lên. Lục đầu thần ma viên kêu thảm 1 tiếng. Thân hình khổng lồ không ngờ lại bị nhân hình nhìn nhỏ hơn nó gấp bội lần hất văng đi. Đồng thời lúc này, thiên lôi điên cuồng giáng xuống, lục đầu thần ma viên hét lên thảm thiết, bị đánh tới mức toàn thân khét lẹt.

“Dừng tay! Bình tĩnh!” Kì lập ngang tư và Trát lý tư 1 mặt kiệt lực giúp lục đầu thần ma viên ngăn chặn thiên lôi, một mặt quát vào tai nó, không để nó tùy tiện hành động.

Hai người sở dĩ giúp thần ma viên cũng chẳng phải có ý tốt gì, mà là không muốn thần ma viên bị đánh chết, chọc giận người đứng sau lưng nó khi đi tìm lão long báo thù, thì bọn họ cũng không tránh khỏi liên lụy.

Lão bạo quân dường như cũng có chút cổ kị, dường như đại lượng không muốn tính toán với bọn chúng, lão bay lên không, đem toàn bộ lôi điện còn lại chuyển dịch phương hướng đánh lên hư không. Qua đó cứu ma thần viên 1 mạng, nếu không nó chắc chắn bị thiên lôi đánh chết.

“Hừ, các người tu luyện tới cảnh giới này thực cũng không dễ dàng gì, ta tha mạng cho các người, nhưng nếu còn không biết đường tiến thoái, thì đừng trách lão long ta tâm lang thủ lạt, đại khai sát giới.” Dứt lời, Khôn đức bay lên, mang theo Giai lệ tư biến mất trước con mắt của đám đông.

.

Không có ai hoài nghi lời của lão long, một kẻ mà tới thiên giới chủ thần cũng dám giết thì làm gì có chuyện cổ kị các cao thủ ở nhân gian giới?

Lục đầu thần ma viên sau khi thổ ra hơn mười ngụm máu tươi, bộ lông huyết sắc đã trở lại màu đen, thoát khỏi trạng thái điên cuồng “dã tính hồi quy”.

“Ta sớm muộn sẽ trả mối thù này!” Nói xong lục đầu thần ma viên bay lên, mắt hút trên không trung.

Kì lập ngang tư và đầu thần Trát lý tư nhìn nhau đầy phức tạp, sau đó cũng bay lên, lần lượt bay đi.

Tu luyện giả quan chiến cũng dần rút đi, bầu trời Bái đán thánh địa trở lại yên tĩnh.

Không lâu sau, tin tức về việc lão bạo quân xuất hiện đã truyền đi khắp Tây thổ tu luyện giới.

Dường như tất cả mọi người đều biết tin tức về cuộc đại chiến giữa Khôn đức cùng ba cao thủ tuyệt đỉnh của tây thổ, thân uy cái thế của lão bạo quân đã làm cho cả tu luyện giới chấn động.

Còn tin tức về việc bọn Thần nam bị lão bạo quân Khôn đút phong ấn tại mười tám tầng địa ngục càng làm cho mọi người bàn luận không ngớt.

Đối với Thần nam, người tu luyện chẳng ai là lạ, có thể nói hắn là nhân vật nổi danh nhất trong giới tu luyện thời gian gần đây, với thực lực tuyệt đối của mình đã vinh dự bước lên bảo tọa đệ nhất thanh niên cao thủ.

Chẳng có ai ngờ rằng, đệ nhất cao thủ thanh niên tiềm lực vô hạn không ngờ lại bị lão bạo quân phong ấn.

Tin tức nhanh chóng được truyền về Đông thổ, tuyệt đại đa số mọi người đều cảm thấy đáng tiếc, một thanh niên cao thủ tiềm lực vô hạn lại bị phong ấn dưới 18 tầng địa ngục, chẳng khác gì đã bị hủy diệt.

Trong Côn luân huyền giới, Đại yêu ma Đoan mộ giận dữ ném vỡ chén rượu, hoàn toàn mất đi thần sắc ung dung ngày thường, phần nộ nói : “Khôn đút thật quá khinh người!”

Tiểu công chúa vẫn còn đang lưu lại yêu tộc thánh địa không muốn rời đi, nói với vẻ không tin tưởng : “Làm sao có thể như vậy ? mấy tên gia hỏa đó không phải là mèo có chín mạng sao? Không ngờ lại bị người ta phong ấn ...?”

Đỗ gia huyền giới truyền đi tiếng gầm đầy phần hận :

“Làm sao như vậy được? Trời ơi, trời phụ Đỗ gia ta!”

“Khôn đút, đồ đáng chết!”

...

Lý gian huyền giới, cuồng nữ Lý Nhược Lan buồn bã thở dài nói : “Thật đáng tiếc cho một đối thủ.”

Hàn địa ở cực bắc Đông đại lục, Đông phương trường minh ngược mặt nhìn trời im lặng hồi lâu, cuối cùng than thở : “Đáng tiếc! Thế gian thiếu người, làm ta nhất thời cũng mất đi động lực tu luyện. Người và ta cùng sinh ra trong 1 thời đại, lại cùng đến một thời đại, đến giờ vẫn chưa thể đánh 1 trận đỉnh cao, thật là điều tiếc nuối nhất của đời ta. hi vọng người có thể lập được 1 kỳ tích, đao phá hư không, chém giết thoát khỏi 18 tầng địa ngục!”

Trong tình dục đạo thánh địa, bạch y dâm tặc Nam cung ngâm say mềm, nâng chén nhìn trăng cảm thán : “Sờ sờ tay nàng, sờ sờ vai nàng (đoạn này trong Thập bát mô của Vi tiểu bảo thì phải) ... Thần huynh, không thể cùng huynh thưởng thức mỹ nữ ở Đạm thai thánh địa nữa rồi, thật là đáng tiếc. Ta luôn có cảm giác, chúng ta là người cùng 1 đạo, đáng tiếc, đáng thương, ô hô ai tai”.

“Rầm” 1 tiếng, tên tử quỷ gục xuống bàn.

“Tên khốn Thần nam, không ngờ người lại bị phong ấn, ta *&*&%^ ... không lúc nào là ta không muốn đi tìm người báo thù.”

Hỗn thiên tiểu ma vương đã đến Tây thổ, đang đi tìm lại thần kích, trong lòng hắn vô cùng phức tạp, biết được Thần nam bị phong ấn, hắn vừa hả dạ vừa thấy nuối tiếc.

Mỗi người khác nhau có một cảm giác khác nhau khi biết sự việc Thần nam bị phong ấn.

Lúc này, nhân vật chính trong câu chuyện đang mò mẫm trong địa ngục Tây thổ tối om không chút ánh sáng mặt trời.

Lão bạo quân nắm giữ bí mật khai mở 18 tầng địa ngục, dùng đại pháp lực nhốt Thần nam vào tầng thứ địa ngục mười hai

.

Thần nam từ nơi trần ngập ánh sáng rơi thẳng vào thế giới hắc ám vô quang, hắn rơi bịch xuống đất. Trong địa ngục tà dị này, dù mạnh như hắn, đã đạt tới lực giai cảnh giới thì cũng chẳng nhìn thấy cảnh vật nào, ở đây hắn giống như bị mù, thật là quá dị thường.

Trong tầng 12 địa ngục ẩm ướt tối om, phát ra sát khí lạnh lẽo, Thần nam mò mẫm đứng dậy, hắn đã mất đi liên hệ với bọn Tử kim thần long, long bảo bảo, không cảm nhận được khí tức của bọn nó.

Thần nam tuy không có cách gì nhìn rõ cảnh vật, nhưng dần dần cũng thích ứng được với bóng tối, chàng cảm thấy vô cùng kì quái, tầng địa ngục mười hai này dường như rộng lớn vô biên, dường như chẳng có khởi đầu

Trước đây hắn đã đến tầng địa ngục thứ nhất, nơi đó chẳng qua chỉ là kho sách của quang minh giáo hội, diện tích không lớn. Sau đó hắn tiến vào tầng địa ngục thứ 2 nơi, nơi đó giam giữ rất nhiều sinh vật hắc ám như vong linh, thi sát. Tầng thứ 2 cũng không lớn lắm, theo suy luận của hắn, mười tám tầng địa ngục chẳng qua cũng chỉ là mười tám nhà lao, diện tích cũng không lớn gì.

Bây giờ, sau khi bị phong ấn ở tầng thứ 12, hắn liền bỏ ngay suy nghĩ cũ của mình. Bởi vì hắn dần phát hiện ra, nơi đây dường như không đơn giản như trong tưởng tượng, nơi đây rộng lớn vô cùng, dường như là 1 đại bình nguyên đen ngòm.

Hắn không cảm nhận được đám tử kim thần long, có thể tưởng tượng được khoảng cách giữa bọn chúng với hắn quá xa.

Thần nam không dám lớn tiếng gọi đám long bảo bảo, bởi vì trước khi bị phong ấn, chàng đã nghe thấy Khôn đức và giáo hoàng nói chuyện với nhau, dường như tại tầng 12 này có phong ấn 1 ma vương.

Theo cách nói của Khôn đức, Ma vương đã bị phong ấn bảy ngàn năm, có lẽ đã biến thành bộ khô cốt.

Nhưng mà, đó chỉ là dự đoán, có trời mới biết được tên ma vương bị Khôn đức phong ấn đó đã chết thật hay chưa, nếu như hắn vẫn còn sống, đối với bọn Thần nam mà nói, có thể là một tai họa khó lòng tưởng tượng được.

154. Chương 155: Cổ Tư

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn chọn một hướng, sau đó dò dẫm tại phiên địa ngục âm u, một bước dài một bước ngắn đi tới, đồng thời cường đại thần thức, từ từ khuếch tán ra xung quanh, cẩn thận cảm ứng tất cả mọi thứ trong không gian này.

Hắn tin tưởng đám Long bảo bảo cũng kiêng kị lão Ma vương chưa biết sống chết này, nên không dám lớn giọng. Bây giờ cả đám cần phải nhanh chóng hội lại một chỗ, cùng nhau đối phó lão Ma vương chưa biết đó.

Thế giới âm u lạnh lẽo, trầm tịch như cõi chết, Thần Nam đã dò dẫm đi hơn hai tiếng, nhưng vẫn chưa cách nào đi tới tận cùng của hướng đó. Hắn hít sâu một hơi, cẩn thận khống chế sức mạnh cơ thể, bay lên cao rồi dựa theo những điểm mốc của đường vừa đi, quay trở lại điểm ban đầu, bắt đầu tiến về một hướng khác, hắn tin tưởng đám Long bảo bảo chắc không ở cách hắn quá xa.

Mồ mẫm trong một thế giới dưới đất không chút ánh sáng, dễ khiến con người ta sinh phiền muộn, Thần Nam ước chừng định địa thần thụ chuyển được vài chục dặm, đột nhiên nghe thấy một thanh âm đặc thù truyền vào tai.

“Tí tách tí tách”

Phảng phất giống như tiếng xương rạn vỡ, vừa lại giống như thanh âm xé một cái gì đó

Thần Nam nổi da gà, ở thế giới âm sâm này, đột nhiên truyền ra âm thanh như thế, khiến hắn lập tức liên tưởng tới lão Ma vương có khả năng chưa chết kia.

Thần Nam nỗ lực khống chế nguồn năng lượng ba động đang hung dũng bành phái trong cơ thể, khiến chúng từ từ lan toả trên da, nhưng lại chẳng thoát ra ngoài chút nào, đồng thời, tinh thần ba động cũng bị áp chế tới mức thấp nhất. Hai tay nắm chặt đao quyết, hắn từng bước, từng bước tiến về phía trước

“Tí tách...tí tách”

Thanh âm quái dị ngày càng rõ ràng, mục tiêu chỉ cách có ba mươi trượng phía trước.

Thần Nam đột nhiên cảm giác trượt chân, bất quá đối với tu vi của hắn thì không thể ngã được. Lúc này, hắn đã cảm giác dưới chân không ngờ toàn là xương khô. Từng bước tiến lên, hắn phát giác khoảng đất ngổn ngang vô số hài cốt.

Bây giờ hắn đã dám chắc thanh âm quái dị nọ tuyệt đối là tiếng hài cốt rạn vỡ. Không phải thực là có ma vật đang gặm nhấm xương cốt đó chứ? Nghĩ đến đây, Thần Nam không khỏi rùng mình.

Thần Nam cảm giác kỳ quái, hắn đã tới gần nơi phát ra âm thanh kia không quá mười trượng, mà ma vật đó vẫn không phát giác ra hắn, chẳng lẽ không phải là lão Ma vương kia? Nếu không với tu vi lão Ma vương mà nói, mặc dù thân thể đang bị thương tổn nhưng tinh thần cảm ứng không thể tệ như vậy. Chẳng lẽ tại đây, không chỉ phong ấn mỗi lão Ma vương, còn có các quái vật khác nữa?

Tại thế giới văn minh của loài người trên đại lục, tội phạm bị tống vào lao tù, thường thường phát sinh tranh chấp, mà mới tất sẽ bị kẻ bắt nạt một phen. Mà ở đây cùng một dạng lao tù, nhưng kẻ bị nhốt là Ma vương, Thần Nam đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chiến đấu, tới nơi này khẳng định khó tránh khỏi xung đột. cũng không phải chuyện bắt nạt giống như lao tù của nhân loại, mà sẽ là chiến đấu sinh tử.

Đao mang trong tay chớp mắt đã bắn ra vài chục trượng, hung hãn bổ xuống phía trước, đao mang rực rỡ chớp mắt chiếu sáng cả không gian hắc ám.

Thần Nam rút cuộc cũng thấy rõ cảnh tượng trước mắt, cảnh vật xung quanh giống y như những gì hắn đoán, địa diện âm u mấp mô, khắp nơi là một biển hài cốt trắng xoá vương vãi. Một thứ như quái vật ăn xác chết, đang cắn xé một đoạn xương chân, thanh âm chính là phát ra từ đó.

Đó tuyệt đối là một sinh vật bất tử, toàn thân chỉ có da bọc xương, nếu không có lớp da nhăn nheo thì nó chỉ là bộ xương khô, hai hố mắt sâu thẳm lấp lánh hai điểm linh hồn chi hỏa vô cùng nhỏ.

Nó kinh ngạc ngẩng đầu lên, có chút không tin nhìn vị khách không mời mà đến, mái tóc như một đám cỏ khô vàng vọt dựng đứng lên, giống như trông thấy quỷ, yết hầu rên “grừ grừ” không ngừng, đó là tiếng xương va vào nhau, nếu nó có đủ khí quan hoàn chỉnh như nhân loại, giờ phút này sợ rằng đã thét lên thảm thiết.

Đao mang nóng bỏng chém xiên vào vùng eo của quái vật da bọc xương đó, năng lực đao khí cường đại dường như phá vỡ hầu hết xương cốt trên người nó, chỉ có cái đầu lâu mà trong hốc mắt vẫn lấp lánh linh hồn chi hỏa là còn giữ được, lăn lóc không xa trên mặt đất.

Thật là phí sức, Thần Nam có cảm giác lực sỹ đánh gió, có đánh chết hắn cũng không tin đó là tên Ma vương đó. Hắn thu liễm đao mang, bằng cảm giác trong bóng đêm, đi nhanh về phía trước, dựa vào linh giác mẫn tuệ, hắn đạp chân lên chiếc đầu lâu đó.

Thân là lục giai, đã sớm có thể dựa vào dao động tinh thần để giao lưu truyền ứng. Giọng hắn lạnh lùng vang lên trong cái đầu lâu đó: “Nói, ngươi là quái vật gì vậy? Tầng địa ngục thứ mười hai có gì cổ quái? Giới thiệu tử tế cho ta nghe xem.”

Trong chiếc đầu lâu có hai điểm sáng mờ tới mức khó thấy đang không ngừng dao động, có thể thấy nó đang kinh sợ đến thế nào, giống như nó là một người sống, còn Thần Nam lại như ma quỷ vậy.

Thần Nam ác độc nói: “Không nói, ta sẽ chém đôi đầu ngươi, cho người tan thành mây khói!”

Chớp mắt, Thần Nam nhận được tinh thần dao động từ chiếc đầu lâu, rõ ràng nghe được tiếng vọng trong lòng nó: “Đừng, ta nói...”

“Nói mau!”

” Ta là thủ tịch đại tướng dưới trướng đại ma vương Thác Tư Đặc, tên là Cổ Tư.” Cái Đầu lâu tự giới thiệu thân phận.

Thần Nam xoa cằm nói: “Thác tư Đặc Đại ma vương? Hắn bị ai phong ấn ở chỗ này?”

“Là ngân long khôn đức vạn ác.”

” Quả nhiên là thế!” Thần Nam cúi xuống, trực tiếp dùng hai tay giơ cái đầu lâu lên, nói: “Ngươi đã là đệ nhất đại tướng dưới tay tên đại ma vương đó, tu vi tại sao lại tệ vậy?”

” Ô ô...” Khô lâu đầu bắt đầu khóc rống lên, tinh thần ba động tràn ngập oán hận cùng bi thương, hấn khóc than (tinh thần ba động): “Ta đã bị phong ấn không biết bao năm, có lẽ cũng đã năm ngàn năm, không đúng, có lẽ mười ngàn năm, hoặc còn dài hơn. Dù là chủ thần Thiên giới, tại một nơi âm u không ánh sáng, bị phong ấn trong một địa ngục không có thiên địa nguyên khí lâu như vậy, thực lực cũng sẽ suy thoái không bằng cả người thường, có thể sống sót cũng đã là kỳ tích rồi!”

Nghe đến đây, Thần Nam thở phào một tiếng, dù Đại ma vương Thác Tu Đặc còn sống thì đã sao, hấn bị phong ấn lâu như vậy, tu vi đương nhiên đại giảm. Rốt cuộc cũng không có gì phải lo lắng nữa

” Người như vậy cũng được tính là còn sống à? Ta nhìn thế nào người cũng giống một sinh vật bất tử hơn?”

” Ô ô...” Bộ khô lâu đầu khóc càng thêm thương tâm, nhìn giống như một thiếu nữ đa sầu đa cảm, tâm tình ba động càng kịch liệt, qua một lúc lâu mới ổn định được lại: “Ta... quả thật đã thành một sinh vật bất tử. Nếu không, ta làm sao có thể sống qua hàng ngàn năm tại một nơi không thức ăn, không nước, không có chút nguyên khí thiên địa như thế này. Cuối cùng ta chỉ có thể chuyển hóa bản thân thành sinh vật bất tử. Hấp hối qua ngày.”

Thần Nam phát hiện cái đầu lâu trước mặt có chút thú vị, không ngờ dục vọng cầu sinh của nó lại mãnh liệt như thế, nếu là người thường sợ rằng đã sớm tự sát, nổi thống khổ như vậy đâu phải người thường có thể chịu được.

” Tên Thác Tư Đặc kia thì sao? Tu vi của y đã suy thối tới bậc nào?” Thần Nam vẫn rất quan tâm tới Ma vương đó.

” Đã chết, triệt để tan thành cát bụi!” Cái đầu lâu trả lời có chút tiếc hận trả lời.

” Người còn sống được. Lẽ nào hấn lại chết?” Thần Nam nghi ngờ.

Lúc này, từ phương xa đột nhiên truyền đến một cỗ năng lượng ba động như có như không. Thần Nam cảm nhận được khí tức của Tử kim thần long. Không suy nghĩ nhiều, hấn nắm cái đầu lâu đó, bay lên cao, hóa thành đạo thiểm điện, phát xuất cường đại năng lượng ba động lao về trước.

Sau khi bay được khoảng mười dặm, thanh âm như luyện sắt vang từ xa từ tới.

“Bình”

“Bùng”

“Đang”

Năng lượng ba động cường liệt, đã bị Thần Nam nắm rõ.

Cùng lúc, tiếng rống giận dữ của Tử kim thần long cũng truyền tới tai Thần Nam.

” Grào.... lão cương thi nhà ngươi. Đỡ tiếp 180 côn của Long đại gia. Ta đánh đánh đánh...”

Cách hò hét đã thành thương hiệu, tiếng chửi đầy tính du côn, xem ra con rồng du côn đang gặp không ít phiền phức, nếu không sẽ không la hét liên hồi như vậy.

Thần Nam lại tăng tốc, sau khi bay được bảy tám dặm, rốt cuộc cũng thấy bóng dáng Tử kim thần long.

Lão du côn đã hóa thành thân người đầu rồng, toàn thân phát ra tử sắc quang hoa, tay cầm tử kim song tiết côn, đang kịch chiến cùng cương thi toàn thân phủ đầy lông trắng.

Tiếng như búa nện sắt chính là phát ra từ đôi tiết côn nện vào người bạch mao cương thi.

”Chó chết, Thần tiểu tử ngươi rốt cuộc cũng tới, mau lấy chút thái cổ thần huyết” chém hấn đi, ta mệt chết rồi đây, tên khốn này đao thương bất nhập, đánh thế nào cũng không chết, thật là đáng ghét!” Tử thân kim long phì phò nói

Thần Nam không nói gì, ném cái đầu lâu xuống, tay trái bắt kiếm quyết, tay phải bắt đao quyết, “Xoạt xoạt” hai tiếng, hai đạo kiếm cương, đao mang được thật chất hoá chia ra hai bên cũng bắn ra, cùng lúc hai ngón trở bắn ra hai đạo huyết tuyến, nhuộm hồng kiếm cương và đao mang.

Hấn nắm đao, kiếm nhanh chóng lao lên, “Xoạt xoạt” hai tiếng chém xuống

“Phụt”

“Phụt”

Giống như là khoai đao cắt củ cải, thật sự rất sắc ngọt, đao mang chém bay nửa đầu của bạch mao cương thi, kiếm quang chém đôi thân thể của nó.

Đầu lâu trên mặt đất, linh hồn chi hỏa trong hốc mắt chực nhảy ra, nó thật sự kinh ngạc. Không ai rõ hơn nó, cương thi trước mắt có khả năng chịu đòn như thế nào, khả năng giao chiến tuy không cao nhưng gân cốt như kim cương bất hoại, nếu chưa đạt đến thất giai cảnh giới sợ rằng căn bản khó thể hủy được nó.

Tử kim thần long phì phò cười rửa: “Bạch mao thi đáng chết, kỹ xảo chiến đấu thật ngu ngốc nhưng lại đánh không chết, Long đại gia thật tức chết đi được...”

Đúng lúc này, mặt đất đột nhiên rung nhẹ, ngay sau đó bắt đầu rung động kịch liệt, giống như có thiên quân vạn mã đang chạy, các âm gào rống khác nhau từ xa truyền tới.

Tại vùng đất chết này, đột nhiên có đại động tĩnh như thế, những âm thanh truyền tới làm người ta dựng tóc gáy, thật vô cùng tà dị!

Đầu lâu trên mặt đất phát ra tinh thần ba động kịch liệt, cảnh báo Thần Nam: “Mau đem ta cùng chạy.... Đây chính là kẻ thống trị chân chính của tầng địa ngục mười hai, cũng từng là chúa tể chân chính của Tây thổ đang tới....”

155. Chương 156: Hoạt Đồ Đằng

Lần này, bọn hắn thu liễm toàn bộ quang hoa, nhanh chóng phi hành trong không gian bao la đó, tránh đến địch nhân phía sau phát hiện ra tung tích.

Nói về tốc độ phi hành, Tử kim thần long nhanh hơn Thần Nam, đương nhiên là luôn ở phía trước, hai tên bay được khoảng 10 dặm thì dần dần không còn nghe âm thanh phía sau nữa.

Đúng vào lúc này, đột nhiên một tiếng “rầm” vang lên, Tử Kim Thần Long đang bay ở phía trước gào thét thảm thiết, không ngừng chửi bới.

“Ta @%\$#!&%.....đây là cái địa phương quỷ quái nào, với tu vi của Long đại gia ta thì cho dù ở nơi còn tồi hơn cũng có thể nhìn rõ cảnh vật mới đúng chứ. Cái địa phương quỷ quái chết tiệt này làm cho ta không khác gì thằng mù, đau chết đi được, gào ta @#\$%\$%\$@&”

Thần Nam thận trọng sờ lần tiến lên, sau đó cười lẫn lộn.

P phía trước không ngờ lại là một vách núi đen, Tử Kim Thần Long đang đắc ý phi hành thì tình hình đâm sầm vào vách núi. Nó bị đâm mạnh đến mức vẹo cả đầu, hai mắt thâm đến mức nào có thể tưởng tượng được. Tầng địa ngục mười hai vô cùng rộng lớn này không ngờ lại có cả núi non, đúng là một tiểu thế giới dưới mặt đất.

Phỏng đoán truy binh không rõ nguồn gốc phía sau sẽ không tìm được đến đây, Thần Nam và con rồng du côn bay lên trên vách núi, rồi sau đó liền thăm vắn cái đầu lâu xương khô đó

“Vừa rồi phỏng phát có thiên quân vạn mã truy sát, rốt cuộc là như thế nào?” Thần Nam hỏi

Quang mang yếu ớt trong hốc mắt của cái đầu lâu lóe lên, tựa hồ tâm trạng ba động vô cùng kịch liệt “Ta sẽ nói cho người biết tất cả, người có thể giúp chúng ta báo thù ko?”

“Người không phải kêu ta đi tìm lão Khôn Đức nộp mạng chứ? Bị phong ấn tại đây, cả đời chưa chắc đã thoát được, còn nói chi đến báo thù.”

“Không phải, ta muốn người giúp ta giết chết kẻ thống trị nơi đây”

“Ồ? Muốn ta báo thù cho người, trước tiên hãy nói cho ta biết tình huống cụ thể nơi này”

Thì ra ma vương Thác Tư Lặc năm đó bị lão bạo quân tống vào tầng địa ngục mười hai chính là tộc trưởng ma long tộc tây phương. Bản thân có thực lực cường đại khó có thể tưởng tượng, nhưng gặp phải lão bạo quân được coi là kỳ tích của Long tộc cũng chỉ đành chịu phận nuốt hận sa trường.

Thác tư lặc tiếng xấu lan xa, biện pháp xử trí cuối cùng là bị phong ấn tại tầng địa ngục này, bị phong ấn đồng thời còn có vài con ma long cùng với 1 nhóm thuộc hạ của y.

Cho dù là những tồn tại cường đại, nhưng bị phong ấn ở một nơi không có thiên địa nguyên khí thì kết quả cũng chỉ có thể là chờ chết. Ma vương Thác Tư Đặc không cam chịu bị phong ấn chết, liên kết mọi người oanh kích vào chỗ yếu nhất của phong ấn. Kết quả không ngờ gặp phải sự phản phệ mãnh liệt nhất của thần thánh phong ấn, mấy con ma long cùng Thác Tư Đặc chết ngay tại chỗ.”

Khô lâu đầu Cổ tư cùng với đám thủ hạ khác không phải chủ lực oanh kích phong ấn nên may mắn thoát khỏi cái chết, nhưng toàn bộ cũng bị trọng thương nguy kịch. Đến lúc sinh tử lâm đầu, hơn 20 kẻ sông sót đành chuyển hóa bản thân thành sinh vật bất tử.

Chỉ là, tu vi của bọn chúng hoàn toàn bị hủy, sau khi trở thành sinh vật bất tử, thực lực đã không còn được bao nhiêu.

Nhưng cái đáng sợ còn nằm ở phía sau đó, khi đám sinh vật bất tử mai táng đồng bọn của mình, không ngờ đào lên vô số hài cốt.

Dù thế nào bọn họ cũng không tưởng được, tại tầng đại ngục mười hai tử tịch âm u, hắc ám vô quang này lại chôn cất nhiều hài cốt như thế. đến mức nào có thể tưởng tượng được.

Cả lũ bị phong ấn kinh hoàng, ra sức đào bới tiếp, chúng phát hiện ở dưới đất chỗ nào cũng toàn là xương khô, cứ vài mét lại có thể đào được một bộ hài cốt.

Điều này thật khiến cho bọn chúng khó có thể tưởng tượng được. Theo những gì Quang Minh giáo hội ghi chép về mười tám tầng địa ngục, truyền thuyết đây là một vùng đất dữ, phong ấn vô số hung thần ác sát.

Nhưng từ những bộ xương khai quật cho thấy, tất cả đều là xương của người bình thường không thể là xương của tu luyện giả. Bọn chúng không làm sao hiểu được lý do.

Nghĩ cũng được, bọn Cổ tư cũng chẳng buồn nghĩ nữa.

Chỉ là, sau khi bọn họ an táng cho Thác Tư Đặc và mấy con ma long xong thì xảy ra sự tình đáng sợ.

Chưa quá 3 ngày, phần mộ mai táng ma vương và bọn ma long đột nhiên bắt đầu rung lên kịch liệt, sau đó đột nhiên nổ tung.

Vài bạch mao cương thi cùng hồng mao thi vọt dậy từ phần mộ.

Bọn Cổ Tư còn tưởng ma vương có linh hồn bất diệt, cũng chuyển hóa bản thân trở thành sinh vật bất tử giống bọn chúng. Nhưng dưới sự chiếu sáng của linh hồn chi hỏa, bọn chúng thấy rõ căn bản không phải là Thác Tư Đặc cùng mấy tên ma long đã biến thành cương thi.

Bọn chúng đại kinh thất sắc, vội vàng xông lên, một mặt đánh nhau với bọn thi sát một mặt khai quật phần mộ. Bọn họ phát hiện máu đang thoát ra ngoài thi thể của ma vương cùng mấy con ma long một cách bí ẩn, chậm chậm thấm vào lòng đất.

Bọn chúng cảm giác sự tình có chút kỳ dị, bắt đầu nhanh chóng đào xuống, muốn xem rốt cuộc dưới đất có tà vật gì lại có thể hấp nạp máu huyết đã đông cứng từ các thi thể.

Bọn Cổ Tư sau này vô cùng hối hận nói : “chúng ta đã đào tội ác lên, mở ra tà ác đại địa môn”

Trong quá trình đào xuống phía dưới, không ngừng làm kinh động bạch mao cương thi cùng hồng mao thi sát, từ trong đất chui ra.

Khi bọn chúng đào được 10 trượng, 1 cỗ quan tài đá tang thương cổ lão xuất hiện trước mắt bọn họ, trên thạch quan toàn là máu đang chậm chậm ngấm vào bên trong.

Rõ ràng, máu huyết của ma vương cùng với bọn ma long bị cái thạch quan này hấp nạp, bạch mao cương thi cùng hồng mao thi sát từ dưới chui lên chắc cũng có liên quan đến cái thạch quan này.

Bọn Cổ Tư chấn kinh, không ngờ nơi này lại xuất hiện 1 cỗ thạch quan, thật khó mà tưởng tượng được. Nhìn cái thạch quan thô hào đó, bọn chúng có cảm giác không ổn. Nơi này có nhiều bộ hài cốt như vậy mà chỉ có duy nhất 1 cỗ thạch quan, có thể khả năng là... tất cả bọn người kia bị tuần táng theo kẻ nằm trong thạch quan đó.

Mặc dù nhìn mặt ngoài thạch quan có vẻ tang thương cổ lão, nhưng bọn chúng mơ hồ cảm giác được, bên trong truyền ra từng trận tà ác ba động, có một cỗ khí tức tà ác đang chậm rãi phiêu tán.

Khi lựa chọn hạ táng cho ma vương cùng bọn ma long, bọn Cổ tư cảm thấy đây là địa điểm tốt nhất, không ngờ tiền nhân cũng suy nghĩ như vậy. Bọn chúng rất cực cũng minh bạch, cái thạch quan tà dị này tuyệt đối không phải vật tầm thường. Bọn họ không dám đụng vào, nhanh chóng chôn nó xuống, sau đó đem thi thể của ma vương cùng bọn ma long đi chỗ khác.

Chỉ là, mọi thứ đã quá muộn, bọn họ còn chưa đi quá 100 trượng, thạch quan tà dị nhuộm máu đã vọt lên, 1 cỗ lực lượng tà ác cường đại phát ra giữ chặt lấy thi thể của ma vương cùng ma long, rút hết máu của những thi thể đó rồi hút vào thạch quan.

Lập tức, một tiếng hét thê lương kéo dài vang dội khắp tầng địa ngục thứ mười hai, thạch quan vỡ nát, một nam tử toàn thân phát ra huyết quang đứng giữa hư không, ngạo thị bát phương, không ngừng gầm thét

Nam tử tóc tai tung bay, mái tóc dài đỏ như máu vô cùng yêu dị, nửa thân trên phía trên phủ đầy ma văn, hạ thể không phải là 2 chân mà là đuôi của con cự xà dài khoảng hai ba trượng.

Kỳ lạ nhất là chính giữa vầng trán bị phủ kín bởi ma văn lại xuất hiện 1 con mắt, kẻ đó lại có ba con mắt.

Bọn họ nhất thời trợn trừng mắt, trong truyền thuyết lâu đời nhất tại tây thổ đại lục, đồ đẳng thần linh của những đại bộ lạc từ thời nhân loại còn mông muội chính là có hình dáng này. Đó là vị thần cường đại nhất của tây thổ thần thoại, pháp lực thông thiên, xuất hiện sớm hơn cả các thần linh hiện giờ trên thiên giới

Tây thổ có nhiều chủng tộc, yêu tộc, ma thú, nhưng chưa bao giờ có một con yêu, thú nào có hình dáng như thế cả. Đương nhiên, đồ đẳng của những bộ lạc lớn nhất tại Tây thổ, là duy nhất trên thế gian, trước giờ chưa bao giờ có “hàng nhái”. Nhưng cảnh tượng trước mắt hoàn toàn khiến bọn Cổ Tư như nằm mộng, không ngờ bọn chúng lại thấy được người kẻ hoàn toàn giống đồ đẳng thần trong truyền thuyết!

Chỉ là Mặc dù bọn họ không muốn tin, nhưng trong lòng bọn chúng lại có một cảm giác không ổn, nam tử này cùng vị đồ đẳng thần của Tây thổ xưa dường như có liên quan rất lớn, nam tử trước mặt tà dị như thế, nếu như y cùng đồ đẳng thần có liên quan thì thật làm bọn Cổ tư thật khó tiếp thụ.

Những chuyện xảy ra tiếp theo, làm cho Cổ tư không dễ tiếp thụ, . Huyết phát nam tử giống như tây thổ đồ đẳng kia trong mắt lóe lên một màn huyết quang, 1 cỗ hấp lực cực lớn hút hần cùng tiểu đệ và tiểu muội của hần dưới trướng Ma vương Thác Tư Đặc cùng hơn một chục người khác bay về phía y.

Không trung huyết vụ lan tỏa, tiếng kêu thét thảm thiết liên miên, mười mấy cường giả chuyển hóa thành sinh vật bất tử trong phút chốc bị hấp thành thịt khô, sau đó thân thể nát vụn, khi linh hồn bọn họ đang phiêu đảng thoát ra từ cơ thể, thì lập tức cũng bị huyết phát nam tử tà dị nọ hấp thu.

Nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc đó, mặc dù đã chuyển hóa thành sinh vật bất tử nhưng tình cảm máu thịt vẫn còn, nhìn những người thân cận chết thảm như thế, ngay cả linh hồn cũng triệt để tiêu tán làm cho Cổ tư không thể chịu được, gầm lên một tiếng lao tới.

Chỉ là, kẻ đang đứng trên không đó đó tu vi so mạnh hơn hần nhiều nhiều, khi biến thành sinh vật bất tử, tu vi trước kia cũng đồng thời bị phế, cũng không còn lại bao nhiêu sức mạnh nữa.

Hơn nữa xem biểu hiện của huyết phát nam tử nọ thì dù cho là ở thời kì cực thịnh, Cổ tư cũng không phải là đối thủ của y.

Đó thật là 1 cơn ác mộng, những người thân cận nhất chết thảm, làm Cổ Tư gần như ngất đi.

Tuy nhiên, điều khiến Cổ Tư không thể tiếp thụ nổi nhất chính là, cuối cùng hần cũng biết được, huyết phát nam tử thân rắn ba mắt đó, không ngờ chính là tây thổ đồ đẳng năm đó, tên là Thụy Đức Lạp Áo.

Thụy Đức Lạp Áo sau khi hấp thu linh hồn chi hỏa của mười mấy sinh vật bất tử, phát giác sức mạnh cũng không tăng lên được bao nhiêu liền đem bọn Cổ Tư cầm cố giữa không trung.

Hai mắt của y bắn ra hai đạo huyết mang, tinh thần lực bàng đại bao trùm bọn họ, toàn bộ cảm giác tâm tư của bọn chúng bị hấp độc hết. Kí ức của bọn Cổ Tư đối với Thụy Đức Lạp Áo giống như một bộ bách khoa toàn thư, bị y nhớ hết.

Khi tây thổ đồ đằng Thụy đức Lạp áo hiểu được từ quá khứ đến lúc đó, đã phát sinh một quá trình phát triển của loài người, y ngẩng đầu lên cao nộ hồng, toàn bộ không gian vô biên của tầng địa ngục thứ 12 đều chấn động.

156. Chương 157 Đồ Đằng Hiện

Càng nghĩ càng phần nộ, tây thổ Đồ Đằng muốn phát điên, cuối cùng, cả tầng địa ngục thứ 12 rung chuyển không ngừng, tiếng gào thét lan khắp 18 tầng địa ngục khiến nơi đây vạn ma gào thét. Tiếng gào thét âm ỉ truyền lên tận mặt đất, khiến toàn bộ Quang Minh giáo hội kinh hồn táng đờm.

Bọn Cổ Tư mặc dù đã trở thành sinh vật bất tử nhưng vẫn bị khí thế đó chấn ngất. Có điều bọn chúng không biết, sau khi Đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo “tỉnh giấc”, cũng đã kinh động đến Quang minh giáo hội thời kì đó.

Đối với Quang Minh giáo hội thời kì đó mà nói, bọn họ như gặp phải đại địch.

Không phải không khi nào có ác ma phía dưới gào thét, nhưng chưa bao giờ có ai gây chấn động mãnh liệt như thế, thông thường các hung thần ác sát cường đại đều lựa chọn bảo tồn lực lượng chờ cơ hội phá khai phong ấn, không ai đi lãng phí lực lượng như vậy.

Hơn nữa từ trình độ năng lượng chấn động khủng khiếp mà nói, có thể thấy đây tuyệt đối là một siêu cấp khủng bố tồn tại, là một kẻ bị phong ấn mà Quang minh giáo hội không tra được nguồn gốc.

Lúc đó thượng cổ thần long Khôn Đức vẫn đang ở tại Quang minh giáo hội, bằng linh giác nhạy cảm lão đã nghe được hết những gì mà Thụy Đức Lạp Áo nói ra.

Kẻ ở dưới dám tự xưng chúa tể chân chính của tây thổ, lão long nhất thời chấn động, hơn nữa nghe ra âm thanh kia không phải phát ra từ người của ma long tộc đã bị lão phong ấn.

Lão hiểu rất rõ về Quang minh giáo hội, biết được tầng địa ngục thứ 12 là 1 không gian huyền giới hết sức tà dị nhưng bên trong không có phong ấn một kẻ nào hết. Sau khi biết chuyện, lão cùng Quang minh giáo hoàng thời đó đã đàm đạo rất lâu, nhằm tìm hiểu tình huống.

Chỉ là, lão long và giáo hoàng nói chuyện gì, ngoại nhân căn bản không ai biết. Bất quá cả Quang minh giáo hội đều biết 7000 năm nay lão long luôn đặc biệt chú ý tới tầng địa ngục thứ 12. Những điều này, một kẻ bị phong ấn đã 7000 năm như Cổ Tư, dĩ nhiên không biết

Từ 7000 năm nay, Cổ Tư luôn có một tín niệm, chính là chờ một hung ma cường đại khác bị phong ấn vào đây, tận mắt chứng kiến tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo bị giết chết.

Tuy nhiên hẳn biết, đó chỉ là giấc mơ mà thôi. Thụy Đức Lạp Áo dù sao cũng là thần kì xuất hiện khi tây thổ còn trong thời kì mộng muội, còn trước cả khi các thần linh trên thiên giới xuất hiện.

Bất quá Cổ Tư tin rằng Thụy Đức Lạp Áo cho dù trước đây có mạnh đến thế nào, y cũng không phải là người lợi hại nhất, bởi vì thực lực hắn đã sớm bị hao tổn, hơn nữa không biết bị ai phong ấn, ngủ say trong thạch quan. Y đã lãng phí vô số năm tháng, trong thời gian này đã có không biết bao nhiêu thần linh quật khởi rồi.

Chỉ cần Thụy Đức Lạp Áo không phải vô địch, kiểu gì cũng sẽ có người giết được hắn.

Mắt nhìn những cùng mình bị phong ấn ở tầng địa ngục thứ 12, người chết, người tự sát, cuối cùng chỉ còn lại một mình Cổ Tư. Hắn vốn đã tuyệt vọng, không nghĩ tới lại gặp được Thần Nam, một người đã hẳn mòn mỏi chờ đợi bị phong ấn vào đây.

“Mẹ ơi, thật là không thể tin nổi, thật là một điều bất ngờ,” Tử kim thần long sau khi từ Cổ Tư biết được mọi thứ, không ngừng cảm thán.

Thần Nam cũng vô cùng cảm khái, một kì tích từ siêu cấp viễn cổ, không ngờ lại bị giam hãm ở tầng địa ngục thứ 12 này. Đó đã từng là Tây thổ Đồ Đằng, một đồ đằng sống thực sự tồn tại. Quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng.

“Người nói muốn ta giúp người báo thù chính là muốn ta giết chết tây thổ Đồ Đằng ” Thần Nam hướng về khô lâu đầu Cổ Tư, phát ra một đạo tinh thần ba động kịch liệt hỏi ” Người đùa với ta hả, một kẻ như vậy ta sao có thể đối phó sao?”

“Người không đến giết y, y cũng sẽ giết người”

“Vậy sao giờ này y còn chưa đến giết ta”

“Bởi vì y đang ngủ, khi hắn tỉnh lại và phát hiện ra các người, y sẽ hấp thu linh hồn lực lượng của các người, các người có tu vi cường đại, với y sẽ là một món đại bổ. Cho nên bây giờ nhân lúc hắn chưa có hoàn toàn tỉnh giấc, chính là thời gian động thủ tốt nhất. Vì sự sống sót của chính mình các người cần phải ra tay. ”

Thần Nam cảm thấy đau đầu vô cùng, theo những tin tức từ Cổ Tư, xem ra tây thổ Đồ Đằng thật sự cường đại, chỉ có thể cầu nguyện rằng vì nơi này không có thiên địa nguyên khí, y cũng đã dần thấy suy kiệt sức lực.

Tử kim thần long đột nhiên gầm nhẹ nói: “Cổ Tư người còn có chuyện gì giấu chúng ta, hừ hừ nếu không phải ta tinh thông sưu hồn thuật thì chắc chắn đã bị người hại chết rồi”

“Sao lại thế” Thần Nam cả kinh hỏi.

“Ta từ trong đầu Cổ Tư đã biết được nơi này dù không có thiên địa linh khí nhưng gã tây thổ Đồ Đằng kia tu vi cũng không có giảm xuống mà lại tăng cường hết sức ổn định.”

Nghe được tin này, Thần Nam suýt chút nữa đập nát cái đầu của Cổ Tư, không điều gì có thể xấu hơn tin này, tây thổ đồ đằng trước mắt tuyệt không phải là kẻ mà bọn hắn có thể đối phó.

Hắn cố kiềm chế cơn giận nói: “Người muốn báo thù, điều này ta có thể hiểu, nhưng người không thể giấu diếm bọn ta như thế, không biết được thực lực chân chính của đối phương chúng ta chỉ có con đường chết vô ích.

Khô lâu đầu Cổ Tư xấu hổ khóc lóc, truyền đi từng trận tinh thần ba động bi thương.

” Được rồi, đừng có khóc nữa” Thần Nam nói “dã man đối kháng, khẳng định là chỉ có chết, bây giờ chúng ta tính xem có thể nghĩ ra cách gì đưa hắn vào chỗ chết được không.”

“Lão Khôn Đức đáng chết, tự phong ấn chúng ta ở cái chỗ biến thái chết tiệt này, lão thần lẩn đó thật khôn khiếp” Tử kim thần long chửi bới ầm ĩ.

Thần Nam lẩm bẩm: “Ta thấy thái độ của lão long này thật khó lường, nếu như lúc đó lão chỉ ở một bên xem cuộc chiến thì chúng ta chết chắc rồi, sau đó lão xuất thủ cũng không trực tiếp đánh chết chúng ta mà lại phong ấn chúng ta tại đây? Không hiểu có thâm ý gì đây”

“Phì, lão hồn đản này thì có thâm ý gì, chẳng qua lão sợ con gái lão trở mặt nên trong tình huống không thể giết chết ta, liền tận tình báo thù ta. Ta thề là nếu có một ngày ta thoát ra được, ta nhất định sẽ làm lão tức giận đến bạc hết râu.”

Thần Nam đi đi lại lại, trầm tư suy nghĩ về tây thổ đồ đằng, tự nhủ “đồ đằng của những bộ lạc lớn nhất của nhân loại thời mông muội, tây thổ chúa tể bị người hãm hại, tên khôn này không phải là kẻ rút lui giữa chừng, hoặc là một bố cục giả bị đào thải chứ.” Chỉ là, vì sao y lại bị phong ấn tại tầng địa ngục thứ 12 chứ? Với sức mạnh của y, cho dù bị phong ấn, cũng phải bị phong ấn xuống tầng dưới cùng chứ/ Đúng rồi,

đường như...y toàn ngủ ở dưới đất, không phải bị người ta phong ấn, thật là kì quái. Nơi y nằm ngủ vì sao lại thành tầng địa ngục thứ mười hai được.

Thần Nam trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Bất quá, vào lúc này, khoảng không hắc ám phía trước truyền đến trận trận năng lượng ba động, mơ hồ như có tiếng rống ngâm phượng gáy truyền lại

“Grào...” là hai tên tiểu đậu đỉnh và tiểu bất điểm, khẳng định là chúng gặp phải bọn cương thi đánh mãi không chết rồi, chúng mau đến chi viện” Tử kim thần long bay vụt đi.

Thần Nam xách cái đầu Cổ Tư cũng bay nhanh đi.

Bay khoảng hơn 10 dặm có thể thấy trên không trung một con phượng hoàng bảy màu đang bay lượn trên cao, xung quanh nó là một biển lửa, một đám cương thi cánh dơi cuống cuống chạy trốn trên không, phát ra tiếng kêu vô cùng chói tai. Dưới màn lửa vô tình, rất nhiều cương thi có cánh bị thiêu thành tro, hoặc rơi xuống đất.

Ở bên cạnh, long bảo bảo không hiện ra chân thân, vẫn giữ kích thước dài một mét, phi hành trong không trung nhanh như thiểm điện, miệng nó cũng phun thần hỏa, vô số ma vật bị thiêu cháy giữ không trung

Con rồng du côn thấy vậy xấu hổ than vãn “ta thật sự là hồ đồ a, bọn cương thi do tồn tại quá lâu, tích lũy vô tận sát khí, nên cơ thể bọn chúng trở thành kim cương bất hoại. Nhưng dù sao bọn chúng cũng không phải là những cương thi được càn thi phái tế luyện cho nên chúng có một điểm yếu trí mạng, đó là bọn chúng chỉ thuần túy là sinh vật bất tử mà thôi sợ nhất là pháp thuật thần thánh. Vô cùng đơn giản chỉ cần dùng thần hỏa là đủ giết chúng rồi, ngẫm lại vừa rồi cực khổ phí lực, như vậy thực là đau lòng”.

Nghe những lời Tử kim thần long vừa nói, Thần Nam thầm tắc lưỡi, lũ cương thi này đã tồn tại lâu năm như vậy, thật là làm người ta kinh ngạc. Nếu như bị Càn Thi phái tế luyện, đơn giản có thể tung hoành toàn bộ tu luyện giới. Tất cả đều là hồng hoang kì thi a !

“Ai nha... Các người cuối cùng cũng tới, mau giúp ta, ta đang sợ hãi...” Tiểu phượng hoàng khiếp đảm hô hoán nhưng đồng thời nó càng tỏa ra nhiều thần hỏa, đám cương thi rút xuống càng nhiều.

Nhờ có thần hỏa của tiểu bất điểm có thể thấy rõ cảnh tượng xung quanh, trên không trung có gần một trăm bạch mao cương thi và hồng mao thi sát có cánh. Dưới mặt đất thì có gần ngàn tên cương thi và thi sát không cánh, còn có vô số bạch cốt đại quân, cả một khoảng trắng xóa xương người, đó là một tử vong quân đoàn khổng lồ.

Tử kim thần long quấy mạnh cái đuôi khổng lồ lao xuống mặt đất, trong miệng tử kim thần hỏa điên cuồng phun ra những nơi nó đi qua bạch cốt vỡ vụn, cương thi gào thét, thi sát chạy trốn.

Con rồng du côn quay ngược lại, lập tức sinh vật bất tử trên mặt đất bị giết như ngã rạ, lão du côn sáng khoái vô cùng, triệt để giải tỏa phiền muộn trong lòng.

“Grào Long đại gia đến đây.....”

Thân hình dài 30 trượng của con rồng du côn, khắp nơi đều là tử kim thần hỏa, lao vào bầy thi sát và cương thi, giống như hổ đói lao vào bầy dê. Bọn cổ thi vốn có cơ thể kim cương bất hoại, giờ giống như băng tuyết gặp ánh mặt trời, thân hình dần dần tan thành mây khói.

Bất quá đúng lúc này một cỗ tinh thần ba động cường đại đến cực điểm từ phía xa truyền lại, một âm thanh lạnh lùng như băng vang lên trong đầu Thần Nam và 3 thần thú “hừ hừ hừm, thật là tệ phẩm không tồi, ta phải hưởng thụ một phen”

Chớp mắt âm thanh đã tới trước mắt, trên không trung huyết quang đầy trời, đúng như khô lâu đầu Cổ Tư miêu tả, tây thổ Đồ Đằng đúng là đầu người thân rắn, trên mặt có 3 mắt, khắp người hoa văn phủ kín, tà dị vô cùng.

Thụy Đức Lạp Áo nhìn Thần Nam 1 lúc rồi đột nhiên vung đuôi, không gian lập tức xuất hiện một đạo đại liệt phùng.

Thần Nam hoảng hốt vội vàng né sang một bên.

Bất quá Thụy Đức Lạp Áo dù sao cũng là tây thổ Đồ Đằng trong truyền thuyết, đầu phải là loại dễ đối phó, chiếc đuôi rắn to dài đột nhiên phình to ra, sau đó như thiểm điện đánh tới eo Thần Nam

Cho dù là Thần Nam tránh né như thế nào, đuôi rắn luôn như quỷ ảnh theo đuôi, dường như có thể không chế thời gian, không gian, chớp mắt cuốn lấy eo hắn. Lập tức, Thần Nam cảm thấy lục phủ ngũ tạng như muốn nhảy ngược lên, tất cả các khí quan đường như muốn vỡ nát.

Thụy Đức Lạp Áo phát ra hai đạo huyết mang, ma văn toàn thân cũng phát ra quang mang yêu dị, cả người trông tà dị vô bì, không có chút điểm nào giống với bộ dạng thần kì trong truyền thuyết. Giờ đây y có cái vẻ tham lam giống như một con sói đói bị thương, gặp phải một con dê béo

“Ta sẽ đem ngươi hóa thành một bộ phận linh lực của ta, ta sẽ nhớ ngươi”. Âm thanh của Thụy Đức Lạp Áo thật lạnh lùng, hắn dùng lực siết chặt đuôi lại, chiếc đuôi huyết quang lấp lánh, muốn xiết chết Thần Nam ngay lập tức.

Chính vào lúc này, bên hông Thần Nam phát ra một vầng quang mang nhàn nhạt, quang hoa hai màu kim hắc, từ eo của hắn lan tỏa ra như sóng nước, ngăn chặn sát chiêu của Thụy Đức Lạp Áo.

Tây thổ Đồ Đằng giống như bị điện giật, rất nhanh thu đuôi lại, hắn nhìn chằm chằm vào eo lưng Thần Nam, vừa kinh sợ vừa giận dữ, cuối cùng nở nụ cười tà dị nói: “Thú vị, lẽ nào có người thiết lập bố cục này, sai một kẻ làm quân cờ như ngươi đến thăm dò ta.”

“Ta không hiểu ngươi nói cái gì” Thần Nam hít sâu một hơi, cảm giác đau đớn từ từ biến mất, vừa rồi hắn đã cảm nhận được tử vong khi tức, suýt nữa thật sự đã bị siết thành hai đoạn”

“Hừ, bắt tốt giết tướng, hôm nay ta muốn xem còn có hậu chiêu gì đợi ta nữa không” tây thổ Đồ Đằng hai mắt chợt lóe lên hai màn huyết quang, lưỡng đạo huyết sắc thần kiếm ngưng tụ thành hình, nhanh chóng bắn về phía Thần Nam.

Đột nhiên vào lúc này, Thần Nam cảm thấy hai tay nóng lên, tay trái thì đen nhánh, tay phải kim quang chói xán, hắn cảm thấy hai tay ẩn chứa một lực lượng vô cùng, giờ tay chớp lấy hai thanh huyết kiếm đang bay tới

“Leng keng Leng keg”h.

“Lạch cạch”

“Keng keng” tiếng kim loại va vào nhau vang và tiếng kim loại gãy dường như cùng đồng thời vang lên. Hai đạo huyết sắc thần kiếm do ánh mắt biến thành của Đồ Đằng bị Thần Nam chụp lấy rồi vỡ tan.

Không trung huyết mang lóe sáng, tây thổ Đồ Đằng không ngờ phá khai không gian, trực tiếp biến mất tại chỗ, sau đó đột ngột xuất hiện trước mặt Thần Nam, song thủ chụp vào ngực hắn.

157. Chương 158: Hậu Nghệ, Huyền Vũ, Thần Thuần Phục Thánh

Không trung huyết mang lóe sáng, tây thổ Đồ Đằng không ngờ phá khai không gian, trực tiếp biến mất tại chỗ, sau đó đột ngột xuất hiện trước mặt Thần Nam, song thủ chụp vào ngực hắn.

Trực tiếp xuyên qua không gian! Tốc độ này thực sự là quá nhanh, Thần Nam chỉ có thể dựa vào bản năng chiến đấu huy động song quyền đánh ra, nghênh đón song trảo của Thụy Đức Lạp Áo.

Nhưng tiếng như kim loại va chạm vào nhau vang lên, - không gian nơi quyền trảo chạm nhau lập tức bị phá vỡ, Thần Nam bị đánh bay ra sau trong khi Thụy Đức Lạp Áo vẫn đứng im tại chỗ, cười lạnh nhìn Thần Nam. “Quả là không tồi, cỗ lực lượng bằng bạc trong người ngươi thật làm ta tâm động.”

Thần Nam như lâm đại địch, tinh khí thần hợp nhất, nhìn chằm chằm tây thổ Đồ Đằng. Hai tay hắn tê rần, nếu không phải có lực lượng của kim hắc lưỡng sắc quang cầu thì hai tay hắn có lẽ đã bị phế rồi, đối phương quá cường đại so với hắn.

Nghĩ lại những gì Thần Nam đã trải qua từ khi sống lại, hẳn trải qua vô số trận chiến, tồn tại giữa đao quang kiếm ảnh, ở phạm nhân giới gần như đã vô địch, nhưng khi bắt đầu tiến nhập huyền giới linh vực, các cao thủ mới lại xuất hiện

Hắn hiểu rõ rằng thế gian không có khái niệm vô địch, một người cảm thấy tịch mịch không đối thủ chỉ là cảm khái ở một linh vực nào đó mà thôi. Từ đó có thể nói, hiểu biết của kẻ đó chưa đủ. Nếu có thể tiến vào một linh vực hoàn toàn mới y sẽ phát hiện ra thế giới này thật sự quá rộng lớn.

Hiện giờ hắn đã tiến vào huyền giới linh vực, chỉ như một “tân nhân” mới quật khởi, những đối thủ cường đại giấu mặt nhiều đến mức hắn khó có thể tính toán được, hơn nữa những kẻ mà hắn gặp phải đều là những cao thủ đỉnh cấp.

Huyết sắc tàn ảnh lóe lên, Thụy Đức Lạp Áo nhanh chóng xuất hiện sau lưng Thần Nam, 2 tay chớp tới cổ hắn, Thần Nam căn bản hai mắt không theo kịp tốc độ của y, tàn ảnh còn ở trước mắt địch thủ đã nhanh chóng xuất hiện ở phía sau rồi.

Thần Nam lạnh cả sống lưng, bản năng chiến đấu khiến hắn lập tức đã khai nội thiên địa, vụt một tiếng biến mất trong tiểu thế giới của mình.

Thụy Đức Lạp Áo hai tay chụp vào khoảng không, chỉ phát hiện ra nội thiên địa của Thần Nam, y không có nghĩ đến đối phương lại dùng phương pháp này để tránh một đòn trí mệnh của mình. Đối với nội thiên địa của đối phương, hắn ngỡ người ra một lúc rồi lập tức cười to nói: “Tốt lắm, không ngờ còn tế luyện được nội thiên địa, rất tốt, rất cường đại, ta cảm thấy một khí tức quen thuộc a, dường như người có gia thế cũng không tồi”.

Thần Nam rất nhanh chóng thoát ra khỏi nội thiên địa, hắn không muốn đùa với lửa, với tu vi của đối phương mà nói, phá hủy nội thiên địa của hắn tuyệt không phải vấn đề. Nếu như chết thảm như thế, hắn thà tự sát.

Hắn nhìn đôi song chưởng nhất kim nhất hắc, nắm chặt quyền đầu, chăm chú quan sát Thụy Đức Lạp Áo.

“Hắc hắc nhìn người quả thực khá thú vị, ta quyết định sẽ thư giãn gân cốt một chút rồi mới thu thập linh hồn chi lực của người”. Tây thổ Đồ Đằng xoẹt một tiếng xuất hiện bên trái Thần Nam, một chưởng nhanh như chớp cắt về phía ngực hắn, Thần Nam vội vàng vùng quyền ngăn cản.

“Phanh”

Quyền chưởng chạm nhau, Thần Nam bật lại, bất quá Thụy Đức Lạp Áo còn nhanh hơn, đã sớm xuất hiện tới phía sau lưng hắn vùng đuôi quật mạnh tới.

“Bình.”

Thần Nam bị một quất văng đi, lúc này hắn phát hiện kim hắc song sắc lực lượng từ song chưởng của hắn đã lan ra toàn thân, khiến hắn nửa người hắc sắc âm sâm, nửa người kim quang rực rỡ thần thánh vô cùng. Hắn há hốc mồm, suýt chút nữa thì ngất đi, mình đã biến thành cái dạng gì rồi? Thật là khó coi hết sức

Sức mạnh cường đại có thể thôn phệ thần của của thái cực đồ thì không ai nghi ngờ, nhưng vì sao nó lại không xuất hiện? Ngược lại lại phân tán xung quanh người hắn tạo thành một cỗ lực lượng bảo hộ, điều này làm cho Thần Nam vô cùng khó hiểu

“Bình.”

Thần Nam lại bị một quyền chấn bay.

Bụp

Một cái quất đuôi cực mạnh, thần nam lại bị hất văng đi, nếu không phải có kim hắc lưỡng sắc lực lượng bảo vệ, sợ rằng hắn đã sớm tan xương nát thịt.

“Người chỉ có bản lãnh thế này thôi sao? Ta thấy người có một cỗ tiềm lực hùng hậu, không nghĩ lại kém như vậy, đánh đấm thật chẳng thú vị gì” tây thổ Đồ Đằng chán chường nói.

Thần Nam lập tức xuất ngôn phản kích “Lão quỷ ngươi thì có tài cán gì? Nếu chúng ta là người cùng thời đại ta có thể đánh ngươi tới mức mẹ ngươi cũng không nhận ra nữa, ngươi tu luyện bao nhiêu năm tháng như vậy, cho dù chiến thắng ta cũng thì đã sao, chẳng có gì vẻ vang. Ngươi cũng chỉ là bị người ta bày kế phong ấn ở nơi này, hiếp đáp kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh, bản thân ngươi cũng chỉ là một kẻ thất bại mà thôi” .

Những lời này như đánh trúng vào vết thương của Thụy Đức Lạp Áo, y phần nộ gầm lên: “Kẻ nào có thể phong ấn ta, nơi này vốn là thế giới của ta, cái mà ngươi gọi là tầng địa ngục thứ 12 này chính là thiên địa mà ta tạo ra, chỉ là trong khi ta ngủ say bị bọn vô sỉ lợi dụng mà thôi.”

“Bình.”

“Bụp”

Thần Nam giờ chường đón đỡ một cú quật dữ dội từ chiếc đuôi rắn, mặc dù có kim hắc lương sắc lực lượng hỗ trợ, hấn vẫn bị nội thương không nhẹ, khoé miệng rỉ máu tươi.

Lúc này bọn Tử kim thần long, Long bảo bảo, Tiểu phượng hoàng đã giải quyết đại bộ phận cương thi với thi sát, thấy Thần Nam đang liều xiêu chống trả vội vàng lao tới viện thủ.

Chỉ là, 3 con thần thú có thể hô phong hoán vũ ở bên ngoài, nhưng ở trước mặt tây thổ Đồ Đằng thì thật sự chưa đủ cân lượng. Tu vi của bọn chúng chưa đủ để gây thương tích gì cho tây thổ Đồ Đằng. Vừa được vài chiêu, ba con thần thú đều lần lượt bị thương. Nếu không phải Thụy Đức Lạp Áo chưa muốn tiêu diệt bọn chúng, thì có lẽ tất cả đều đã ô hô ai tai rồi

Thần Nam đã không còn đường lùi, hấn hiểu rằng dù tây thổ Đồ Đằng này bị người ta lập mưu chìm vào giấc ngủ, làm hấn ngừng tu luyện, thế nhưng dù sao hấn cũng là thần kì đồ đằng của Tây thổ từ thời mông muội, quá nửa là cùng thời đại với nữ tử trong ngọc như ý, lực lượng nguyên thủy vẫn đủ làm cho người ta ngưỡng mộ.

Thần Nam lúc này đã mở nội thiên địa, nắm trong tay định địa thần thụ, hấn muốn mượn lực thánh khí, nhưng lại không dám để Thụy Đức Lạp Áo tiến vào trong nội thiên địa của chính mình, cho nên hấn chỉ có thể dựa vào định địa thần thụ, đứng ở cửa thế giới lạnh lùng nói: “Ngươi có giỏi thì đến đây”

Thụy Đức Lạp Áo híp mắt nhìn kĩ bích lục thần thụ đã hóa thành kích cỡ một thước trong tay Thần Nam, gật đầu nói: “Không trách ta cảm thấy có khí tức quen thuộc, tốt lắm, tốt lắm” Rất nhanh y lao tới, song chưởng chém thẳng vào Thần Nam, huyết sắc phong mang sắc bén vô cùng.

Thần Nam vội giờ thần thụ nghênh đón, lực sắc quang mang vô cùng rực rỡ, chiếu sáng cả tầng địa ngục thứ 12, không hổ là thánh khí lưu truyền từ viễn cổ, không ngờ ngăn chặn được song chưởng của Thụy Đức Lạp Áo, hất văng y ra ngoài.

“Thú vị đây” Thụy Đức Lạp Áo bị hất bay ra ngoài, cảm giác bị mất chút thể diện, xoạt một tiếng, y khai phá không gian trực tiếp xuất hiện bên trong nội thiên địa Thần Nam.

Thần Nam vô cùng kinh hãi! Long bảo bảo, Tiểu phượng hoàng, Tử kim thần long cũng biết Thần Nam lâm vào hiểm cảnh, nếu đối phương phá nát bên trong thiên địa, hấn đương nhiên tan xương nát thịt mà chết, 3 con thần thú cùng bay vào.

Bất quá đúng lúc này, sự tình kì dị phát sinh, kim hắc lương sắc lực lượng bên trong cơ thể Thần Nam, như nước triều nhanh chóng tụ về đan điền, sau đó quang hoa sáng lên, 2 kim hắc sắc quang cầu xuất hiện, Thái cực thần ma đồ tái hiện.

Cùng lúc, định địa thần thụ tự động phóng vọt lên cao hoá thành tham thiên thần thụ (cây thần chống trời) cản đường tây thổ Đồ Đằng. Hai toà núi do cổ thuần tàn phiến tạo thành nằm trong vùng hỗn độn cũng bay vọt lên, hướng về phía Thụy Đức Lạp Áo lao tới.

Điều kinh ngạc nhất là Huyền vũ giáp trên người Tử kim thần long hóa thành thần quy, bay vọt lên trời, cũng lao về phía Thụy Đức Lạp Áo. Con rồng du côn sợ hãi thất thanh.

Tham thiên định địa thần thụ, thần sơn cao đại cộng thêm Huyền vũ thần quy hóa thân đạt tới ba mươi trương, từ bốn phương bao vây Thụy Đức Lạp Áo. Thái cực thần ma đồ trực tiếp tiến vào vòng vây, đối đầu với tây thổ Đồ Đằng.

Thần Nam thực sự vô cùng kinh dị, như thế nào cũng không có nghĩ tới mấy món thánh khí này có thể tự chủ cự địch, hiển nhiên bọn chúng đều có linh tính! Còn Thái cực thần ma đồ càng làm cho người ta phải suy nghĩ, dường như bắt đầu có tỏ ra yếu thế, hiện tại nó bắt đầu liên kết được mấy trợ thủ, chuẩn bị triệt để tiêu diệt tây thổ Đồ Đằng.

“Đáng ghét, bọn lưu manh cũng biết võ thuật, kẻ nào có thể phòng được, rùa cũng biết bay, đồ đằng cũng bị đánh tới bởi. Lão quy khôn khiếp này mấy ngàn năm nay bắt ta trên người, chưa bao giờ thấy hấn nhúc nhích một chút nào, đến lúc cấp bách lại tự bay lên trời cao, đúng là chân nhân bất lộ tướng.”

Mặc dù Long bảo bảo lăm bắm rất nhỏ, nhưng Thần Nam vẫn nghe được lời của nó: “Tây thổ Đồ Đằng, muốn bắt nó nấu canh rắn quá...” Hấn không còn gì để nói nữa.

Lúc này đây, định địa thần thụ, Huyền vũ thần quy, hai toà thần sơn đột nhiên phát ra vạn trượng quang mang, tạo thành một cự đại quang tráo vây lấy tây thổ Đồ Đằng.

Thái cực thần ma đồ cũng bắt đầu xoay quanh Thụy Đức Lạp Áo. Đến lúc này, tây thổ Đồ Đằng xuất hiện thần sắc nghiêm túc, không còn vẻ tùy tiện nữa.

“Mấy đồ vật này tựa như là thánh khí của Tiên Áo Đại Lục khi trước, ta nhớ rồi, hiện giờ hai đại lục đã nhập vào làm một” Thụy Đức Lạp Áo tự nhủ.

Lúc này Thái cực thần ma đồ xoay càng lúc càng nhanh rồi phía trước nó đột nhiên xuất hiện một cái hắc động, động khẩu màu đen nhanh chóng hút Thụy Đức Lạp Áo vào bên trong.

Thụy Đức Lạp Áo biến sắc, giữa mặt lên trời thét dài một tiếng, huyết sắc hồng phát loạn vũ, toàn thân lão ma văn phát ra tà dị quang mang, con mắt thứ 3 trên trán lúc này bắn ra một đạo kim hoàng sắc quang mang.

Mặc dù được mấy món thánh khí bảo hộ, nhưng linh lực dao động bàng đại từ tia quang mang khủng khiếp vẫn xuyên thấu qua màn quang tráo, nội thiên địa của Thần Nam rung chuyển kịch liệt.

Có thể tưởng tượng nếu không được vài món thánh khí bảo hộ phiến không gian đó, nội thiên địa của Thần Nam không có khả năng chịu nổi một cỗ lực lượng khủng khiếp như vậy. Tây thổ Đồ Đằng quả không hổ là thần linh tồn tại từ trước cả các thần linh trên thiên giới!

Cửa ra của nội thiên địa của Thần Nam vốn không đóng, trên mặt đất của tầng địa ngục thứ 12, khô lâu đầu Cổ Tư kinh ngạc nhìn tình cảnh xảy ra bên trong, tinh thần ba động vô cùng kịch liệt

”Đồ Đằng thánh nhân đã mở, Đồ Đằng thánh nhân - truyền thuyết có thể hủy diệt thế gian vạn vật.

158. Chương 159 Loạn Đáo Thiên Giới

Đạo thần quang đó nhanh chóng bắn vào hắc động phía trước Thái cực thần ma đồ, hắc động như chiếc miệng của cự ma sau khi bị luồng kim quang bắn trúng liền nhanh chóng biến mất, đương nhiên luồng thần quang đó cũng theo đó mà tan biến.

Thụy Đức Lạp Áo trên mặt xuất hiện nét nghiêm trọng, Thái cực thần ma đồ dường như cũng bắt đầu cẩn thận hơn, tiếp tục xoay tròn quanh người Thụy Đức Lạp Áo.

Bọn Thần Nam đại kinh thất sắc, Thái cực thần ma đồ chưa từng thất bại đã thất thủ rồi! Có thể thấy được tây thổ Đồ Đằng mạnh đến như thế nào.

Định địa thần thụ, Huyền vũ thần quy cùng thần sơn cao đại cùng cùng từ từ xoay tròn, trong chớp lát tạo ra một thế cân bằng vi diệu với Thụy Đức Lạp Áo, hai bên ngang ngửa nhau.

Bất quá chỉ cần là tranh đấu, sự cân bằng rất nhanh chóng bị phá vỡ.

Trong chớp mắt, Đồ Đằng cùng Thái cực thần ma đồ cũng không biết là kẻ nào phát động công kích trước, lần này động tác của bọn chúng nhanh như điện quang, chỉ thấy bên trong quang đoàn do thánh khí tạo

thành, khắp nơi đều là tàn ảnh, không thể thấy rõ vị trí của cả hai, chỉ biết lúc này bọn họ đang không ngừng va chạm vào nhau.

Trong quá trình này, Đồ Đằng thánh nhân của Thụy Đức Lạp Áo không ngừng lóe sáng, thần quang danh xưng có thể hủy diệt vạn vật trên thế gian cuồng oanh loạn tạc. Nhưng tất cả các đạo kim quang đều bị Thái cực thần ma đồ ngành tiếp, không để cho một đạo ánh sáng hủy diệt nào thoát ra ngoài

Mặc dù vậy, bên trong nội thiên địa của Thần Nam giống như đang có động đất, không ngừng rung lên kịch liệt. Khu vực hỗn độn phía xa thậm chí bắt đầu sụp đổ. Điều này làm cho Thần Nam hồn kinh đáng tởm, cuộc chiến giữa tây thổ Đồ Đằng và Thái cực thần ma đồ thật quyết liệt, năng lượng hủy thiên diệt địa này nếu chỉ thoát ra 1 bộ phận cũng sẽ lập tức hủy diệt nội thiên địa của hắn.

“Grào... để cho ta còn sống với chứ, sao chúng ta gặp phải toàn những kẻ biến thái như thế, ta dám nói tên Đồ Đằng biến thái này chẳng thua kém gì so với thiên hạ đệ nhất yêu nữ kia”. Khi nhắc tới nữ tử thần bí trong ngọc như ý, Tử kim thần long không nhịn được rụt cổ lại, đối phương đã để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Đột nhiên trời đất chấn động, Thái cực thần ma đồ và Thụy Đức Lạp Áo kịch liệt va chạm nhau, bọn họ tựa hồ đã đến hồi gay cấn.

“Bùng”

Đúng lúc này, định địa thần thụ ở bên ngoài bộc phát một luồng lực quang vô cùng to lớn, nhắm đến Thụy Đức Lạp Áo ở bên trong, cùng lúc, hai toà thần sơn cũng đánh tới, Huyền vũ thần quy cũng hung hăng múa trảo hùng hổ xông lên.

Mấy món thánh khí không ngờ cũng tham chiến, điên cuồng tấn công tây thổ Đồ Đằng. Nhưng dù năng lượng quang mang của mấy kiện thánh khí đồng thời hướng vào trong, cũng không hoàn toàn ngăn cản được nguồn năng lượng từ bên trong thoát ra.

Trong phút chốc nội thiên địa Thần Nam như trải qua một trận hạo kiếp, mặt đất vốn khắp nơi hoa cỏ đua sắc trong nháy mắt bị nát vụn, toàn bộ vùng hỗn độn không ngừng sụp xuống, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, cả tiểu thế giới thiên địa đảo lộn, sắp hoàn toàn bị hủy diệt

Thần Nam bị chấn động đến mức máu phun thành vòi, ba con thần thú bị quăng quật khắp lớn, la hét ầm ĩ, giữa cơn lốc năng lượng bọn chúng cũng đều bị thương

Đây thật sự là một tai nạn vô cùng lớn, tiểu thế giới của Thần Nam cơ hồ bị phá hủy, vài đạo không gian liệt phùng xuất hiện tại vùng hỗn độn, phiến nội thiên địa sắp sụp đổ đến nơi.

Nhưng vào lúc nguy hiểm nhất, năng lượng phong bạo cũng không thể phá thêm một bước cuối cùng, định địa thần thụ tỏa quang hoa vạn trượng, hấp nạp toàn bộ năng lượng phong bạo trong tiểu thế giới. Sau đó lực quang điểm điểm, tràn về những đạo không gian liệt phùng, khiến chúng từ từ khít lại, khôi phục lại trạng thái hỗn độn ban đầu.

Lúc này hai toà thần sơn đã bị tây thổ Đồ Đằng đánh văng tít vào nơi sâu nhất của vùng hỗn độn, cơ hồ không nhìn thấy đâu nữa.

Đột nhiên, một dãy núi đá khổng lồ màu xanh đột nhiên xuất hiện từ trong vùng hỗn độn, sừng sững đứng giữa chiến trường, đè lên cái đuôi rắn của tây thổ đồ đằng, chỉ còn nửa thân trên của y là nằm bên ngoài.

Không ngờ đó chính là một nửa bốn thể đã hóa thạch của Đại long đao, không ai ngờ rằng vào phút cuối cùng, long đao cũng tham chiến, đè tây thổ Đồ Đằng xuống dưới

Huyền Vũ thần quy huy động cự đại lực trảo, liên tục giáng xuống nửa thân trên của Thụy Đức Lạp Áo.

Thái cực thần ma đồ quang mang ảm đạm, lơ lửng giữa không trung, cuối cùng không ngờ dừng lại. Hai quang cầu kim hắc phân tán, không hợp thành thái cực đồ nữa mà lần lượt bay về đan điền của Thần Nam.

Thần Nam nằm trên mặt đất, xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn ra,, ngay cả cử động một ngón tay cũng thấy khó khăn vô cùng, hắn tưởng rằng mình sẽ cứ như thế này chết đi, bất quá khi nội thiên địa được định địa thần thụ ổn định trở lại, hắn biết rốt cục hắn đã thoát khỏi bàn tay của tử thần

”Grào, long đại gia vĩnh sinh bất diệt... ta...vẫn chưa chết...grào...con rồng du côn phun một ngụm máu tươi, nằm lăn ra đất than thở

Long bảo bảo bị thương nặng hơn, nó nằm mơ mơ màng màng lẩm bẩm: “Ta đã chết ư! ta muốn ăn ...canh rắn Đồ Đằng ...”

Tiểu phượng hoàng lúc này máu me bê bết, đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Thần Nam rốt cục có thể động dậy, hần nhin đau ngời dậy, đau lòng ôm lấy Long bảo bảo đang mê sảng, lau sạch những vết máu rỉ ra trên vảy của nó, sau đó truyền cho nó một tí chân nguyên rồi đặt xuống đất. Hần lại ôm lấy Tiểu phượng hoàng đang nằm bên cạnh, lau sạch máu trên lông nó, truyền cho nó ít chân nguyên rồi mới lão đảo đứng dậy

Ngũ tạng Thần Nam đều đang bị thương, hần phát hiện bản thân khả năng đã bị phế, lão đảo tiến từng bước đến trước mặt Thụy Đức Lạp Áo

Lúc này lục chảo to như một căn phòng của Huyền vũ thần quy đang từng đòn từng đòn giáng xuống Thụy Đức Lạp Áo, nhưng lão quy dường như cũng đã thọ thương, dáng vẻ lực bất tòng tâm, không thể đánh nát được thân trên của Thụy Đức Lạp Áo.

Nhưng điều đó đủ chứng minh sự đáng sợ của tây thổ Đồ Đằng, thực sự có thân hình kim cương bất hoại, mặc dù y cũng bị hôn mê, nhưng trước sự oanh tạc liên tục của một con vật khổng lồ như lão quy mà không mấy may thương tổn.

“Mẹ kiếp, không ngờ đánh không chết được người” Tử kim thần long đã hóa thành mình người đầu rồng, lão đảo bước tới, chẳng nói chẳng rằng rút đôi tử kim song tiết côn điên cuồng bổ xuống đầu Thụy Đức Lạp Áo..

“Keng”

“Grào...”

Một tiếng kim loại va đập vang lên

Đôi song tiết côn văng ra khỏi tay Tử kim thần long, chấn động mạnh khiến hổ khẩu của nó rách toạc, máu tươi đầm đề đau đến mức nó liên tục thối ta phù phù, tức giận chửi mắng: “Mẹ kiếp, con rắn biến thái này làm ta tức chết đi được, đã hôn mê như vậy mà không có cách nào giết được hần, đau quá”.

Thần Nam ánh mắt lạnh lùng, thương thế của hần thật sự quá nặng, hiện giờ chỉ là hần cố dẫn xuống mà thôi, làm như thế chẳng khác nào tự phế, nhưng hần chẳng có biện pháp nào khác, nếu không nhanh chóng xử lý tây thổ Đồ Đằng, đợi đến lúc hần tỉnh lại, bọn hần chẳng kẻ nào sống được.

Hần cắn răng không để ý đến thương thế nghiêm trọng của mình, tập trung tất cả lực lượng tiềm tàng trong cơ thể “Roẹt” một tiếng, Tử vong ma đao xuất hiện trên tay phải hần, đồng thời bảy tám binh khí xuất hiện lơ lửng xung quanh người hần

Một đạo ma ảnh đứng phía sau lưng Thần Nam, tay trái nó cầm một kiện binh khí thần bí, đó là một tượng người bị xích trói chặt, dài hơn một mét, nhưng tượng người rất mơ hồ, không nhìn rõ mặt. Thế nhưng sợi xích bên trên thì rất rõ ràng, nhìn thấy từng mắt xích một

Lần này, đôi mắt của ma ảnh cũng mở to, giống như Thần Nam lạnh lùng nhìn tây thổ Đồ Đằng đang hôn mê.

Thụy Đức Lạp Áo dường như trong lòng cũng cảm thấy điều gì, y tỉnh lại, nhìn thấy ma ảnh sau lưng Thần Nam, lập tức chấn kinh.

Bất quá lúc này, tử vong ma đao trong tay Thần Nam đã lao tới, điên cuồng chém vào đầu, vào cổ y, tiếng “Đinh đinh” không ngừng vang lên, chỉ là vẫn không thể làm tổn thương y chút nào.

Thụy Đức Lạp Áo không vì đòn tấn công đó mà sợ hãi, ngược lại lại có cảm giác kinh dị về ma ảnh phía sau lưng Thần Nam, y nghi hoặc hỏi ma ảnh: “Người là ai?”

Vừa hồi, y vừa giãy giụa đứng lên, lúc này y mới phát giác bản thân không ngờ lại bị một toà thanh bích thạch sơn đè lên, y kinh ngạc kêu lên: “Không ngờ lại là một Đông thổ Đồ Đằng”

Tây thổ Đồ Đằng kinh ngạc nhìn ma ảnh sau lưng Thần Nam, lại nhìn thanh long thạch sơn đang đè lên y, con mắt trên trán hần rung chuyển nhẹ nhẹ tựa hồ sắp mở ra.

“Con lươn kia mau tránh ra” Thần Nam hất con rồng du côn ra, sau đó không chút do dự ấn tay trái vào mặt tây thổ Đồ Đằng.

“Mẹ kiếp, grào...” Tử kim thần long bị hất văng ra

Đồng thời, thao thiên ma khí từ tay trái Thần Nam lan tỏa ra, một cỗ lực lượng hung dũng bành phái trong nháy mắt bao phủ cả phiến thiên địa, ma khí thôn phệ tất cả

“Khốn khiếp” Thụy Đức Lạp Áo kêu lên: “Mau dừng lại chúng ta không phải địch nhân a...” tiếp theo chỉ nghe y la lên thảm thiết

“Thiên ma tả thủ?” Tử kim thần long bị đánh bay chỉ kịp lăm bầm một câu rồi ngắt đi.

Vô tận ma khí cuộn cuộn khắp nơi, nội thiên địa của Thần Nam phát ra một tiếng nứt vỡ, hần phun ra một ngụm máu lớn rồi ngắt đi.

Đợi cho ma khí tan hết, một bên mặt của Thụy Đức Lạp Áo - đã bị đánh bay, nhưng trong tình huống bị đè chặt, lại thêm một đòn Thiên ma tả thủ ở cự ly gần như thế, chưa bị hoá thành tro bụi đủ để làm chấn động thể gian rồi

Nửa mặt Tây thổ Đồ Đằng đã không còn, con mắt trên trán cũng không biết đã văng đi đâu.

trên mặt đất một dấu tay rõ ràng, xuyên qua mặt đất, xuyên qua nội thiên địa của Thần Nam, Thiên ma tả thủ đã xuyên qua tiểu thế giới của Thần Nam.

Thụy Đức Lạp Áo không có chết, sau khi y tỉnh dậy, tinh thần ba động vô cùng kịch liệt, con mắt còn lại uất hận nhìn Thần Nam còn đang hôn mê bất tỉnh, muốn trực tiếp hạ sát thủ. Nhưng nhìn ma ảnh phía sau Thần Nam, y có chút do dự. Y tức giận đến mức điên cuồng gào thét (bằng tinh thần ba động) “Mẹ nó chứ, là kẻ nào âm mưu thủ đoạn, phong ấn tên tiểu tử này vào đây. Thật không giống cách xuất cờ bình thường. Mẹ nó nữa chứ, ta muốn đem tên tiểu tử này tống vào thiên giới của các người. Đã dám làm loạn, ta sẽ cho các người loạn đến cùng.”

159. Chương 160 : Đả Thông Thiên Địa

”Dám bày mưu với ta như vậy? Đừng để ta biết ngươi là ai, nếu không ta với ngươi không chết không xong.

Rất lâu sau, tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng dần dần tỉnh lại. Còn Thần nam, do thương tích quá nghiêm trọng, vẫn trong trạng thái hôn mê, lúc này ma ảnh sau lưng hần đã biến mất.

“Sợ chết đi được, tên khốn này chỉ còn nửa mặt mà vẫn sống ...” Tiểu phượng hoàng nhát gan nhất, bộ dạng vô cùng sợ hãi.

“Nga, quang minh đại thần còn tại thượng, món canh rắn của ta.” Long bảo bảo mơ mơ màng màng dụi mắt.

Tử kim thần long có vẻ tỉnh nhất, căng thẳng run rẩy di chuyển lại gần ôm Thần Nam rồi chạy ngược lại, bộ dạng rất hoạt kê.

“Grào ... làm ta sợ hãi đến mức trái tim già cứ đập thành thạch không ngừng.” con rồng du côn toát mồ hôi lạnh

.

Được tử kim thần long và long bảo bảo cùng truyền nguyên khí vào, cuối cùng Thần nam cũng từ từ tỉnh lại. Nhưng khi hần nhìn thấy Tây thổ đồ đằng đang gào thét ở gần đó, lập tức thiếu chút nữa ngắt tiếp.

Thiên ma hữu thủ, ở cự ly gần như vậy, cũng không thể tiêu diệt được y, trên đời này còn có mấy kẻ có thể giết được y?

“Mẹ kiếp, bây giờ phải làm thế nào? Hiện giờ y đang ở trong nội thiên địa của ngươi, cho dù chúng ta chạy, hắn cũng sẽ bám theo như hình với bóng. Hơn nữa có chạy cũng không được, chúng ta bị kẹt ở tầng địa ngục thứ 12 đáng chết này. Mẹ ơi, có đánh cũng không đánh chết được y, chạy cũng không chạy nổi, thật là đau khổ!”

Long bảo bảo nắm chặt đôi hoàng kim sắc tiểu quyền đầu, bộ dạng vô cùng khấn trương, cuối cùng nó lấy cái nghịch lân (vảy nghịch - vốn là xạ nhật tiễn) ở trên cổ xuống, trịnh trọng đưa cho tử kim thần long, nói nhỏ : ” Hay là ... hay là ... ngươi trực tiếp tự sát là được”

“Mẹ kiếp, tiểu đầu đinh, ngươi vẫn còn tâm tình trêu chọc long đại gia ta à... ?”

Tiểu phượng hoàng bay lên trên vai Thần nam, nhỏ giọng : “Thật là kì quái, y cũng không vội giết chúng ta.”

Tinh thần bao động của Thụy đức Lạp Áo vẫn đang ở trong trạng thái cuồng bạo, không ngừng lan tỏa khắp nội thiên địa, rất lâu sau y mới dần ổn định trở lại, nhưng thỉnh thoảng vẫn chửi lên vài câu.

Thần nam đã cảm thấy nội thiên địa của mình bị kích xuyên cũng như chàng vậy, toàn thân chàng đau đớn vô cùng, nếu như không có tử kim thần long giúp đỡ, thì e rằng đến đứng lên chàng cũng không làm được.

Lúc này ba động tinh thần của Thụy Đức Lạp Áo cuối cùng đã hoà hoãn trở lại, hắn dùng tinh thần tư cảm truyền âm với Thần Nam : “Gặp phải bọn hoá tinh các ngươi thật là đại bất hạnh. Các ngươi lại đây, ta muốn biết cuối cùng là thì kẻ nào đánh bại mưu với ta ?”

Trước mắt, đám Thần nam đã sớm chẳng còn chiến lược, bây giờ đối phương muốn ngồi xuống nói chuyện, hắn tất nhiên không kháng cự.

Nhìn thấy cái đầu đã mất nửa bên mặt của Thụy Đức Lạp Áo, tử kim thần long đứng sau lưng Thần nam âm thầm cười sượng, tuy là khi bắt đầu bọn hắn bị no đòn, nhưng cuối cùng Thần nam đã dùng 1 chương trả toàn bộ nợ, cảm giác này khiến tử kim thần long còn cảm thấy sung sướng còn hơn là kẻ trực tiếp ra tay - Thần Nam.

“Ta muốn hỏi, rút cục thì là ai đã phong ấn các ngươi vào tầng địa ngục 12 này?” Thụy Đức Lạp Áo tức giận nghiêng răng kèn kẹt, nhưng chỉ có nửa cái cằm không ngừng rung động không nghiêng lên được.

Con rồng du côn chẳng suy nghĩ gì buột mồm nói : “Hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư , đầu thần Trát Lý Tư, lục đầu thần ma viên , thượng cổ thần Khôn Đức.”

Long bảo bảo chớp chớp đôi mắt tiếp tục : “Còn có bọn cao thủ huyền giới của Đỗ gia đông thổ và một thi vương của Càn thi phái huyền giới.”

“Không ngờ lại nhiều người như vậy, chỉ có mấy người các ngươi mà cần đến bằng đó người xuất thủ hay sao, đừng có lừa ta.”

Tiểu long đành nói : “Được rồi, coi như ta lừa lời, chính là mấy người đầu tiên.”

Tên tiểu tử này có cùng mục đích với con rồng du côn, muốn bán đứng mấy đại địch kia, nhưng lại bị đối phương phát hiện, nó đành đổ oan cho bọn lục đầu thần ma viên.

“Khôn đức ? Dường như rất quen tai, a, ta nhớ ra rồi, đám người bọn Cổ Tư không phải là cũng bị tên khốn đó phong ấn vào đây hay sao? Chó chết, linh giác của tên khốn này thật nhạy bén, không ngờ phát hiện được sự tồn tại của ta, nhưng ta đoán sau lưng hắn còn có người khác, nếu không chỉ dựa vào 1 mình hắn thì làm sao hắn dám đến thăm dò ta.”

Tinh thần ba động của Thụy Đức Lạp Áo lại trở lên kịch liệt, : ” 3 tên lục đầu thần ma viên có lai lịch thế nào?”

Con rồng du côn “giải thích” : “Đương nhiên là lũ khốn ngông cuồng, trong đó lục đầu thần ma viên có lai lịch lớn nhất, mẹ của hắn gần như là nữ nhân mạnh nhất tây thổ hiện giờ, còn cha hắn là một thần ma trên thiên giới, lai lịch xem ra cũng không nhỏ.”

“Người của thiên giới chẳng kể nào ra gì ? Năm xưa kẻ chủ mưu lớn nhất hãm hại ta tất nhiên cũng ở thiên giới. Hiện tại có lẽ hẳn đã có nhiều loại cảm ứng, tạo ra hàng loạt trùng hợp, đem các người phong ấn vào đây. Đương nhiên cũng có lẽ thực sự do trùng hợp ngẫu nhiên, các người chỉ vô tình bị phong nhập vào đây. Nhưng mà, ta đã quyết định, đưa các người tiến vào thiên giới, đã muốn loạn thì ta sẽ làm hẳn loạn đến cùng.”

“Liên quan gì đến ta chứ?” Thần nam đầy vẻ không hiểu, nhìn Tây thổ Đồ đằng đang như một kẻ thần kinh trước mặt.

“Tại sao lại không liên quan đến ngươi ? Ai động phải ngươi thì kẻ đó đều xúi quẩy, ta muốn mấy tên khốn trên thiên giới gặp xúi quẩy 1 phen.”

“Động phải ta liền xúi quẩy?” Thần nam càng không hiểu.

“Đương nhiên ... ta vừa tận mắt nhìn thấy ngươi ... thôi, được rồi... đây không phải là thứ mà bây giờ ngươi có thể hiểu được Dù sao người cũng là một hoạ tinh, bản thân xúi quẩy đã đành, lại còn gieo rắc hoạ loạn khắp nơi.”

“Cơm có thể ăn lung tung, nói thì không thể lung tung được, ngươi dựa vào cái gì mà nói ta như vậy ?”

“Dựa vào ta là tây thổ đồ đằng, trải qua vô số thời đại, là 1 trong những tồn tại mạnh nhất từ thái cổ đến kim.”

“Cũng may ngươi nói là ”một trong“, nếu không ta lại cho rằng ngươi là thiên hạ đệ nhất.” Thần nam đã kích : “Ngươi nói muốn đưa bọn ta lên thiên giới, xin hỏi ngươi có cách nào thoát ra khỏi tầng địa ngục 12 này không ?”

Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo làm sao lại không nghe ra thái độ mỉa mai của Thần nam, y lạnh lùng nói : “Ngươi cho rằng với thực lực của ta thì không có cách nào phá phong ấn thoát ra được sao ? Ta sở dĩ không muốn đi là vì ta muốn mang theo cả tầng 12 địa ngục. Đây là thiên địa do ta sáng tạo ra, ta làm sao có thể để cho người ta biến nó thành tù lao!”

Năm xưa tây thổ đồ đằng thực quá chủ quan, để người ta thi triển thủ đoạn rơi vào ngủ say, hơn nữa lại là rơi vào trạng thái ngủ tới biến cạnh đá mòn ở tầng sâu nhất. Nếu như không có việc gì ngoài ý muốn xảy ra, e là y sẽ ngủ mãi không bao giờ tỉnh.

Xúi quẩy hơn nữa, đó là khi y tỉnh lại bỗng phát hiện ra, không gian mà hắn tế luyện ra không biết đã bị kẻ nào phá đến bảy tám phần, trở thành 1 tầng lao ngục vô cùng rộng lớn trong 18 tầng địa ngục, dường như triệt để mất liên hệ với.

Nếu như y muốn khai phá hư không thoát đi thì có thể nói dễ như trở bàn tay, nhưng hắn phải cắt đứt mối liên hệ cuối cùng với không gian này, muốn vĩnh viễn mất đi khoảng thiên địa này.

Thụy Đức Lạp Áo tuyệt đối không thể từ bỏ không gian của mình như vậy, y phải đoạt lại thiên địa vốn thuộc về của mình, cho nên 7 ngàn năm nay hắn khổ sở tìm biện pháp tế luyện lại khoảng thiên địa này.

Nhưng mà sau khi quan sát tỉ mỉ, Thụy Đức Lạp Áo phát hiện ra, mười tám tầng địa ngục có 1 số tầng cũng là những huyền giới vô cùng rộng lớn, y liền có dã tâm muốn thôn tính cả 18 tầng địa ngục. Đem tất cả không gian ở đây nhập vào nội thiên địa của y, tới lúc đó không gian của y sẽ rộng lớn vô biên, có thể tranh đấu với trời.

Những việc này đương nhiên Thụy Đức Lạp Áo không thể nói toàn bộ với Thần nam, nhưng chỉ 1 chút thông tin là đủ để cho Thần nam kinh hoàng về tu vị của y

“Ngươi ... thực sự có thể đưa chúng ta tới thiên giới ?” Tiểu phượng hoàng hỏi nhỏ.

Con rồng du côn lấp bắp : “Bản thân ngươi.... Đã đến thiên giới chưa? ta nghe nói ngươi là một tồn tại vô cùng cổ xưa ... nhưng ...”

Tây thổ đồ đằng cười lạnh nói : ” Khi ta được vạn chúng kính ngưỡng thì có lẽ tổ tiên của ngươi vẫn còn đang bú sữa.”

“Ta ...” Con rồng bỉ ổi chửi thầm trong lòng.

Tây thổ đồ đằng bắt cần nói : “Thiên giới thì là cái gì, năm xưa khi thiên giới bị ta phát hiện ra, thì các thần linh hiện giờ vẫn chưa có danh hiệu, ta muốn đưa các người lên thiên giới thì dễ như trở bàn tay.”

Mẹ nó chứ, thật là 1 lão già không biết đã sống bao lâu! Thần nam và 3 con thần thú muốn chửi bới một trận cho hết nỗi cảm khái trong lòng

“Ta có thể cảm giác được đại cừu nhân của ta đang trên thiên giới, ta cũng đoán được đám khốn đó khẳng định đang bày mưu tính kế. Bọn chúng đã muốn xếp đặt mưu đồ ám muội, vậy thì ta sẽ cho chúng 1 sự bất ngờ, đi một thể ”loạn cờ“, ta sẽ trực tiếp đưa các người tiến vào thiên giới.”

Lúc này tây thổ đồ đằng phải dùng rất nhiều lực khí mới có thể rút nửa thân dưới của mình ra khỏi thanh long thạch sơn. Sau đó, trước vẻ tròn mắt há hốc mồm của bọn Thần nam, nửa khuôn mặt của y dần dần khôi phục huyết nhục, từ từ hồi phục lại dung mạo như cũ.

Thụy Đức Lạp Áo quay đầu nhìn thanh long thạch sơn, thở dài nói : “đông thổ đồ đằng đáng thương, người còn thảm hơn ta.”

Đại long đao cũng là đông thổ đồ đằng ?

Bọn Thần nam trong lòng nhiều nghi vấn, nhưng chưa đợi bọn họ mở miệng, tây thổ đồ đằng đã bay ra khỏi nội thiên địa của Thần nam, sau đó một cổ đại lực kì diệu cũng kéo bọn chúng ra.

“Ta sẽ giúp các người biến thành thánh, bạch nhật phi thăng, đây là nguyện vọng mà vô số người cả đời không trở thành hiện thực .”

Tây thổ đồ đằng vừa nói, song thủ không ngừng kết ấn, 1 cỗ năng lượng hạo hãn ba động, lan toả khắp tầng địa ngục 12, sau cùng năng lượng ba động kịch liệt này dẫn đến các hung thần ác sát bị phong ấn trong địa ngục khác cùng nhau gầm rú lên

Bên trong quang minh giáo hội đại loạn, trần ma thạch bay mất, thánh đại thể trấn áp, 18 tầng địa ngục vừa mới ổn định, hiện giờ sao lại loạn như vậy?

Trong thần điện trung tâm, quang minh giáo hoàng hỏi : “Căn nguyên của động loạn là tầng địa ngục thứ mấy?”

“Là ở tầng thứ 12!”

Sau khi nghe thần chức nhân viên chuyên giám sát 18 tầng địa ngục bẩm báo, quang minh giáo hoàng vừa đứng lên vội ngồi xuống bảo tọa của lão, lầm bầm nói : “Lẽ nào là ... thật là một kẻ lảm chuyện!”

Lúc này, tây thổ đồ đằng đã khai phá tầng 12 địa ngục, bên ngoài là 1 không gian thông đạo tối om, là không gian toại đạo duy nhất dẫn tới quang minh giáo hội trên mặt đất

Nhưng chính lúc này, một cỗ uy lực hạo hãn từ trên thông đạo áp xuống

Thụy Đức Lạp Áo biến sắc nói : “Cái gọi là ”thánh vật trấn áp“ thật có chút không tưởng tượng được, nhưng ta không muốn dây với nó, ta có thể trực tiếp khai phá không gian thiên giới tại đây là được, ta xem nó có thể làm được gì?”

Tây thổ đồ đằng từ từ mở con mắt thứ 3 trên trán, hủy diệt chi quang, xưng danh có khả năng hủy diệt thể gian vạn vật phóng ra.

“oành oành”

Cả 18 tầng địa ngục chấn động kịch liệt, kim sắc quang mang trong nháy mắt chiếu sáng cả không gian thông đạo đen ngòm, lúc này không gian tối tăm đó dần dần bị phá vỡ, một cỗ năng lượng ba động kì dị từ không gian đó lan toả ra.

Nhưng mà, cùng với lúc này, nền móng của quang minh thần điện cũng bị chấn động kịch liệt, thánh cốt lại phát ra 1 cỗ năng lượng bàng bạc, hung dũng bành phái xuống bên dưới, ma khí ngút ngời bao phủ toàn bộ bầu trời phía trên quang minh thần điện.

Tây thổ đồ đằng cười lạnh từng trận, kim quang trong mắt càng mạnh, xuyên qua không gian phía trước, không ngừng phá vỡ rồi lại không ngừng khép lại

“Cái này ...” Thần nam vô cùng kinh ngạc.

“Người cho rằng thiên giới dễ vào lắm sao? Nếu như có kẻ nào giống như các người là người thường phi thăng, nếu như không tránh được thiên lôi, thì các người làm sao có thể lên thiên giới được? Thiên phạt chi lôi chuẩn bị xuất hiện, ta đang chuẩn bị hóa giải, không thể 1 bước là khai phá thiên giới được”

Lúc này, sức mạnh mà thánh cốt tỏa ra cuối cùng cũng đánh tới, Thụy Đức Lạp Áo giờ chường đánh lên trên, đồng thời hủy diệt thần quang trong mắt phóng ra càng mãnh liệt.

“Oành”

Cái gọi là “thiên địa không gian” cuối cùng cũng bị kim quang phá ra, thiên lôi vô tận đánh xuống, tây thổ đồ đằng quả nhiên mạnh mẽ đến mức làm người ta kinh hoàng

Hủy diệt thần quang từ con mắt thứ 3 bắn ra, 1 mặt đối kháng lại thiên phạt chi lôi, 1 mặt dẫn họ hấn tiến vào vùng không gian địa đái, đúng lúc sức mạnh của thánh cốt từ trên áp xuống, va chạm với nhau

Lập tức, 18 tầng địa ngục như sôi lên, có tiếng thiên phạt chi lôi rền vang, cũng có tiếng cuồng oanh loạn tạc của hủy diệt thần quang của tây thổ đồ đằng và có cả năng lượng ba động vô tận của thánh cốt.

18 tầng địa ngục đang chấn động, vạn ma gầm rú, hung thần gào thét, tất cả các hung thần ác sát bị phong ấn tại nơi đây đều trở lên cuồng loạn.

160. Chương 161 : Toái Hư Không - - Thiên Giới

Nhưng hôm nay có một việc vô cùng bất ngờ xảy ra, phạm là người của Bái Đán thánh thành đều cảm nhận được tiếng sấm kì lạ, đây tuyệt đối không phải là có người cổ tình dẫn dụ thiên phạt chi lôi đại chiến mà là dấu hiệu có người muốn vũ toái hư không.

Có người muốn phá toái hư không, đi vào thiên giới, đương nhiên đây là sự kiện lớn, nhưng địa điểm sản sinh thiên phạt quá tà dị, không ngờ chính là từ 18 tầng địa ngục, không ngờ lại từ địa ngục - nơi trấn áp các hung thần ác sát truyền tới.

Điều này làm cho những tu luyện giả cảm nhận được thiên phạt ba động đều há hốc mồm kinh ngạc, đây thực là một chuyện khó tin

Nhưng, chính xác là sự việc diễn ra như thế!

Phiến hư không đó cuối cùng cũng bị phá vỡ, một không gian thông đạo mây lành bao phủ xuất hiện bên ngoài tầng địa ngục mười hai. Cửu đạo đại thiên lôi mang theo 99 đạo tiểu thiên lôi đã giáng xuống toàn bộ, hoàn toàn bị hủy diệt thần quang của Thụy Đức Lạp Áo và sức mạnh thánh cốt hủy diệt.

Thần nam và 3 con thần thú bị Thụy Đức Lạp Áo đẩy vào trong thông đạo rực rỡ đó, mấy tên này như đang nằm mơ, thật là không thể tưởng tượng được. Không lâu trước đó họ còn đang liều mạng với Tây thổ đồ đằng (vật tổ của Tây thổ), mới chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, sinh tử đại địch lại đang giúp bọn chúng phá toái hư không, muốn đưa bọn chúng vào thiên giới - nơi các tu luyện giả cả trong giấc mơ cũng nghĩ đến. Thật là như mộng, như ảo.

Thụy Đức Lạp Áo rút cục đã nhìn thấy điều gì trên người Thần nam? Tại sao cứ nhất quyết cho rằng hắn là căn nguyên họa loạn? Thần nam nghĩ kiểu gì cũng không ra.

Một trận tinh thần ba động kịch liệt từ tầng địa ngục 12 truyền ra, Cổ tư hoảng loạn kêu lên: “Thần nam hãy mang ta lên thiên giới với, Tây thổ đồ đằng vĩ đại hãy cho ta lên thiên giới ...”

Thụy Đức Lạp Áo quất đuôi một cái, “uỳnh” 1 tiếng, khô lâu đầu Cổ tư bắn vào trong thiên giới thông đạo.

Thông đạo từ từ đóng lại, thân ảnh của bọn Thần nam từ từ biến mất, Thụy Đức Lạp Áo đã phong ấn tầng địa ngục 12 của mình trở lại.

Đám Thần nam cảm thấy như mình đang vẫy vùng trong dòng sông thời gian, dường như xuyên qua những năm tháng dài vô tận, cuối cùng quang mang nhất thiết, họ đã bay ra khỏi không gian thông đạo.

Một cỗ linh khí ủa tới trước mặt, lập tức làm cho người ta toàn thân nhẹ nhàng, nhưng mà, ngay sau đó, mấy gia hỏa kinh hãi kêu lên.

“Tôm”

“Tôm”

Bọn chúng rơi vào 1 dòng suối ấm áp, hơi nóng bỗng bình tỏa ra, đồng thời từng làn hương ngào ngạt thấm vào tâm can.

Đó là ngọn núi thấp đẹp đẽ, tiên hoa phủ đầy ngọn núi, không khí tràn đầy mùi hương làm mê đắm lòng người. Từ trên đỉnh núi, những dòng suối ấm áp chảy xuống, tạo ra hàng chục chiếc hồ nhỏ nối liền với nhau giữa sườn núi, mỗi hồ nước như 1 hạt trân châu điểm xuyết giữa sườn núi tràn ngập tiên hoa dã thảo. thật là một vùng thánh địa.

“Ồ, ta cùng quang minh đại thần còn đồng tại, ta đã đến nhà của người rồi sao ? Linh khí nơi đây thật là dày, làm ta say mất.” Long bảo bảo mơ màng hấp háy đôi mắt to tròn, vùng vẫy trong làn nước nóng, bộ dạng say sưa.

Tiểu phượng hoàng cũng vui sướng quạt nước, rửa sạch những vết máu dính trên lông của nó, bộ dạng vô cùng hưởng thụ.

Còn khô lâu đầu Cổ tư nằm trên bờ cũng tham lam hít lấy hương hoa, mặc dù hần chẳng còn khúu giác, nhưng được thấy lại ánh sáng mặt trời, hần cảm thấy hạnh phúc tới mức muốn ngất đi.

Con rồng du côn là kì lạ nhất. Đôi nhãn mơ màng nhìn chăm chăm về hồ nước nóng ở phía xa, nước miếng không ngừng chảy ra.

Thần nam cũng nhìn theo hướng nhìn của nó, lập tức hần trợn trừng mắt. Phía xa, trong dòng làn nước ấm, mấy thân thể trắng nuột đang vui vẻ té nước, mấy thân ảnh mỹ lệ thật quá hấp dẫn, làn da mềm mại lấp lánh trong suốt như ngọc

Một bầy mỹ nữ cùng đùa giỡn trong nước, thực là một sự dụ hoặc quá lớn, dung mạo tuyệt mỹ, chiếc cổ nõn nà, bộ ngực đầy đặn, chiếc eo cong cong thon thả , cặp mông mẩy cùng lúc hiện ra, làm cho người ta nghĩ không còn nghĩ được chuyện gì nữa

Vấn đề quan trọng nhất là sau lưng các nữ tử đó đều có những đôi cánh trắng muốt, phối hợp với mái tóc vàng óng ả rủ xuống khuôn mặt thánh khiết, cùng với tấm thân yêu kiều gợi cảm, thực làm cho người ta phát sốt.

Con rồng du côn nước miếng nhử xuống, lẩm bẩm nói: ” Phải mượn ông trời 500 đôi mắt, để ta có thể nhìn được 360 độ xem ...”

“Nhìn cái bộ dạng của người kia.” Thần nam đập vào đầu nó một cái.

“Mẹ kiếp, đồ hỗn lão nhà người còn dám nói ta ư, người cũng chảy nước miếng đó.”

“Vớ vẩn.”

“Nếu như không chảy, tại sao người lại phải chùi miệng thế kia?” Con rồng du côn phản kích rất hiệu quả.

Thần nam vội vàng buông tay, nói : “Suối nước này nóng quá, ta lau mồ hôi.”

“Phì” Con rồng du côn không thèm quay đầu phì 1 tiếng, cái miệng nhỏ dài vẫn chăm chú nhìn về hồ nước nóng phía xa.

Long bảo bảo người nhỏ nhưng độ quái thì lại lớn, cũng đang trở mắt lên, nhìn không chớp mắt vào đám thiên sứ mỹ lệ đó, thì thầm nói: “Hóa ra thực sự đã lên thiên giới rồi, thật là những thiên sứ mỹ lệ thánh khiết.”

Dần dần, không khí bắt đầu sôi nổi lên, Thần nam, con rồng du côn cùng long bảo bảo bắt đầu sôi nổi bình luận về những ưu nhược điểm trên cơ thể của đám thiên sứ mỹ nữ đằng xa.

Tiểu phượng hoàng hiểu kì nhìn 3 tên, nó có chút không hiểu, thực sự nó nhìn không ra đám thiên sứ kia đẹp ở chỗ nào, làm sao có thể bì được với bộ lông bảy màu lấp lánh của nó.

“Thiên sứ đó không được! Mối duyên quá.”

“Grào ... thiên sứ ngoài cùng bên trái là đẹp nhất, eo thon, hông mẩy, ngực căng, mắt sáng, là người ta thích nhất !”

“Quang minh đại thần côn tại thượng, sao ta lại cảm thấy thiên sứ ngoài cùng bên phải là đẹp nhất.”

“Grào ... cười chết mất, đó chỉ là 1 con bé thôi. Ha ha ... nhưng mà lại thích hợp với một đứa trẻ con như người , a ha ha ...”

“Hai người thật chẳng có nhãn quang, nhìn con bé ở giữa kia ...”

Mấy tên khốn này thực sự đã bị mỹ sắc hấp dẫn, cảm giác lạ lẫm khi mới tới thiên giới đã biến mất tầm mắt tích, đồng thời cũng quên luôn việc trước đây bọn họ đã tự tay tiêu diệt vài thiên sứ.

Nhưng mà, bọn họ đặc ý quên cả đề phòng, âm thanh bàn luận dần dần to lên, lập tức bị đám thiên sứ đang ngâm mình trong nước đằng xa đã nghe thấy.

“Kẻ nào?”

“Kẻ nào đang nhìn trộm ?”

Đám thiên sứ kinh hoàng la lên, thi nhau chạy khỏi suối nước nóng, tìm y phục của mình, lập tức một trận hoảng loạn.

Trốn mau

Thần nam vốn trọng thương, không tiện hành động, nhặt vội khô lâu đầu Cổ Tư rồi nhảy lên lưng tử kim thần long, nhanh chóng bay về phía bên kia núi.

“Tên biến thái nhìn trộm ở đằng kia.”

“Đuổi theo, không để cho bọn chúng chạy thoát.”

“Trời ạ, là yêu quái, hãy nhìn xem, đầu lợn thân người, là yêu quái đầu lợn (Trư Bát giới chẳng).”

...

Tử kim thần long thiếu chút nữa là rớt xuống, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng đã sớm bay sang phía sau núi, nó ở phía sau đoạn hậu, đường đường là 1 thần long đầu rồng thân người lại bị người khác gọi là yêu quái đầu lợn, thực sự làm nó phiền muộn vô cùng.

Bay tới phía bên kia núi, Thần nam ráng chịu đau đả khai nội thiên địa, cả bọn vội trốn vào trong đó. Tiểu thể giới này cũng bị thương vô cùng nghiêm trọng, mấy đạo không gian liệt phùng tuy được định địa thần thụ bổ hợp, nhưng vẫn chưa kiên cố, chưa hoàn toàn quay về trạng thái hỗn độn.

Hơn nữa, lỗ hổng do thiên ma hữu thủ oanh kích, chỉ miễn cưỡng trở lại trạng thái hỗn độn mà thôi, chỉ cần dùng 1 ít lực sợ rằng cũng sẽ bị xuyên thủng, nội thiên địa bây giờ rất cần được Thần nam gấp rút tế luyện.

Tuy nhiên, trước mắt cũng đủ trốn được đám nữ thiên sứ đó. Bầy thiên sứ nữ y phục xộc xệch ồn ào bay lượn truy tìm vài vòng cũng không phát hiện ra vết tích của kẻ nhìn trộm háo sắc, cuối cùng chửi rủa 1 hồi rồi bỏ đi.

Đây là chuyện đầu tiên mà bọn Thần Nam gặp phải sau khi tiến vào thiên giới.

Cảnh sắc bên cạnh ngọn núi đó mỹ lệ dị thường, thật là 1 nơi tiên cảnh. Cả bọn quyết định dưỡng thương tại đây, thương thế của cả bọn thực không nhẹ, nhất là Thần nam, gần như trở thành phế nhân.

Cổ tư không muốn rời xa đám Thần nam, hẳn không muốn bị đám thiên sứ thánh khiết kia coi hèn như sinh vật tà ác rồi “tịnh hoá”

Trong sơn cảnh tú lệ như vậy, chỉ có duy nhất 1 thứ không hài hòa đó là khô lâu đầu Cổ tư, tên này đầu tiên dùng linh hồn chi hỏa giết chết 1 con thỏ hoang, đem đầu lâu của hắn chụp lên đầu con thỏ, thực là khô hài đến cực điểm.

Cuối cùng, sau khi hao phí rất nhiều sức lực, hắn cũng tìm thấy một thứ khá giống như “thân thể”, dùng khô lâu đầu chụp lên đầu của một con hươu sao, rốt cục cũng dễ bề hành động.

Thông qua tử kim thần long và long bảo bảo không ngừng ra ngoài điều tra, cuối cùng cũng biết bọn chúng thực sự đã tiến vào tây phương thiên giới. Nơi bọn họ đang ở là địa bàn thần vực của nữ thần trí tuệ Nhã Ti.

Bên ngoài 50 dặm, thần điện tiếp nối nhau thành từng phiên, nữ thần trí tuệ Nhã Ti cư ngụ tại nơi đó.

Vùng núi non này phong cảnh mỹ lệ, lại có suối nước nóng nhiệt độ thích hợp, khiến cho nhiều thiên sứ thủ hạ của nữ thần trí tuệ vô cùng thích thú.

Thương thế của Thần nam cực kì nghiêm trọng, trong lúc đại chiến, nội thiên địa của hắn gần như bị phá vỡ, hắn mấy lần cử tử nhất sinh. Qua mấy ngày, thân thể của hắn vẫn chưa có dấu hiệu khởi sắc, tu vị giống như đã bị phế, rất khó tập trung nguyên khí.

Tử kim thần long và long bảo bảo ngược lại rất lạc quan, khuyên giải rằng đây là phúc phận của hắn, ở đây từ từ dưỡng thương, hằng ngày ngắm các thiên sứ muội muội tuyệt sắc nghịch nước, đó chính là niềm vui to lớn nhất của đời người (và cả đời rồng nữa). Đương nhiên, tử kim thần long còn bổ sung thêm đầy tà ác, nếu như có thể bắt được mấy thiên sứ, thì đó sẽ là điểm phúc tế thiên.

Nửa tháng sau, Long bảo bảo mang về 1 tin quan trọng, nữ thần trí tuệ đã tính ra được thánh chiến thiên sứ dưới hạ giới đã giác tỉnh, hơn nữa còn biết tên người đó là Nạp Lan Nhược Thủy.

Hiện tại tất cả các thiên sứ ở trí tuệ chủ thần điện đều rất bận rộn, bọn họ đã dựng tế đài, khắc họa ma pháp trận, chuẩn bị khởi động một triệu hoán pháp trận cổ lão thần bí khó lường, triệu hoán thánh chiến thiên sứ về thiên giới

Thần nam vô cùng kinh ngạc, Tây phương thiên giới cách đây không lâu không ngừng phái các thiên sứ hạ giới, đi tìm thánh chiến thiên sứ trong truyền thuyết, đã từng làm loạn ở Đông thổ. Từng hoài nghi thánh chiến thiên sứ là Long vũ, Mộng khả Nhi hay cuồng nữ Lý Nhược Lan, đều là những nữ tử cực kì nổi tiếng trong giới tu luyện Đông thổ.

Nhưng kết quả lại là 1 người mà giới tu luyện chẳng hề nghe tới - Nạp Lan Nhược Thủy. Điều này thực là ngoài dự liệu của mọi người. Có lẽ khi nữ thần trí tuệ biết được điều này thì cũng ngẩn người ra.

Một danh y mỹ nữ tu vị bình thường, văn nhã yếu đuối, lại là thánh chiến thiên sứ chuyển thế với chiến lực chấn động thiên giới, sự tương phản này thực sự rất lớn.

“Không được, nhất định phải ngăn cản bọn họ. Không thể để bọn họ dùng cái ma pháp trận thần bí cổ quái kia triệu hoán Nhược Thủy lên thiên giới. Ta quyết không để Nhược Thủy trở thành kim bài đả thủ (át chủ bài) của bọn chúng.” Thần nam vô cùng kiên quyết

“Hì hì...” Tử kim thần long cười gian xảo, nói : ” Thương thế của ngươi có cách điều trị rồi, nói cho cùng thì bởi vì ngươi và nội thiên địa liên hệ quá mật thiết, nội thiên địa chưa khôi phục như cũ, thương thế của ngươi cũng khó mà khởi sắc. Ta nghĩ chỉ cần định địa thần thụ hấp thu đủ năng lượng, thì nhất định có thể khai hóa hỗn độn, tu sửa được các không gian đại liệt phùng bên trong. Còn nguồn năng lượng bàng đại đó ở đâu ra ? Hì hì ... triệu hoán pháp trận thần bí của bọn họ chẳng phải đã chuẩn bị xong rồi ư ? Hì hì ...”

Thần nam cũng cười theo

Loại triệu hoán pháp trận cường đại và thần bí này, nếu muốn thực sự phát động, khẳng định phải cần linh lực cực lớn, nếu không thì làm sao có thể cường hành triệu hoán 1 tu luyện giả cường đại ở phạm trôn lên thiên giới ?

Đến lúc đó, nếu có cách đưa 1 phần linh khí cực đại đó rót vào nội thiên địa của Thần nam là đủ, chỉ cần để định địa thần thụ hấp thu đủ là có thể tu bổ được nội thiên địa của Thần Nam.

Cần phải biết rằng trong lần phong ba vừa rồi, định địa thần thụ đã mất đi đại lượng linh lực, đã không còn màu xanh lục thần dị như trước, rất cần đại lượng linh lực bổ sung, trước mắt cơ hội đã đến.

Ngày thứ hai, long bảo bảo lại thám thính được 1 tin, đông thổ thiên giới sắp có tiên nhân hạ phàm, sẽ lựa chọn 1 vài cao thủ nhân gian có tiềm lực cự đại lên thiên giới.

Thần nam trầm tư suy nghĩ, vậy không phải là tu luyện giới đông thổ đang tìm kiếm tiên thần chuyển thế sao ? Hẳn nhớ tới vài khuôn mặt thanh niên cao thủ quen thuộc cùng lứa với hắn, nếu như thế thì chẳng phải sau này có thể gặp lại vài người quen hay sao.

161. Chương 162 - Triệu Hoán Thần Trận

Trí tuệ nữ thần tính toán được thánh chiến thiên sứ giác tỉnh, muốn dùng cổ lão triệu hoán trận thần bí, cường hành triệu hoán thiên sứ đó lên thiên giới, nhận được sự ủng hộ của chư thần thiên giới

Nhưng chính dưới tình huống đó, có mấy kẻ đại đảm bao thiên, có ý đồ đối với sự bố trí của trí tuệ nữ thần “A, Quang Minh đại thần còn tại thượng, thật là một quần thể kiến trúc hoàng tráng” Long bảo bảo đã khôi phục bảy tám phần, nó vỗ vỗ đôi cánh hoàng kim sắc, đứng trên đỉnh núi quan sát thần điện của trí tuệ nữ thần

Đó là một khu vực quần thể kiến trúc khổng lồ, cự đại thần điện nguy nga cao lớn xếp thành từng khoảng, hợp lại thành một phong cảnh tráng lệ. Những toà kiến trúc cổ lão cao lớn, mây lành bao phủ, nhìn vô cùng trang nghiêm, thần thánh

Xung quanh thần điện là những thánh cảnh mỹ lệ, hoa tươi cỏ lạ khoe sắc, không chỉ có rất nhiều trân cầm dị thú trần gian khó khắp, mà còn có rất nhiều tiểu thiên sứ bay lượn, nhìn vô cùng yên lành, hạnh phúc

Những tiểu thiên sứ đó cao chỉ hơn một thước, sau lưng có một đôi cánh trắng muốt, trên đầu đeo những chiếc vòng ánh sáng rực rỡ, nhìn như ngọc tạo thành, đáng yêu vô cùng

Con rồng du côn chép miệng nói: “Bọn kia không có chút chiến đấu lực nào, đều là người hầu của nữ thần, phụ trách chăm sóc đám hoa cỏ đó. Bất quá nhìn cũng xinh đẹp, cho làm lão bà của tiểu đậu đình cũng được, ta thấy vô cùng hợp

Con rồng du côn bắt đầu làm ra vẻ trưởng bối. Thế nhưng, điều này không làm tiểu long để ý, bởi vì tâm thần của nó sớm đã bị những vườn quả phát ra từng trận hương thơm hấp dẫn. Đôi mắt to tròn chớp chớp, nó đang dùng đôi hoàng kim sắc tiểu thảo tử chùi mép.

Tiểu phượng hoàng cũng chớp chớp mắt nói: “Đến thiên giới mấy ngày rồi mới thấy được thần điện của trí tuệ nữ thần, thật là hoành tráng, ta cũng muốn có một toà cung điện to lớn như thế này

Thần Nam cũng đã đến hiện trường, bất kể thân thể của hắn vẫn còn đau đớn. Nhưng có ba con thần thú để ý, hắn không lo bị các thiên sứ phát giác. Hơn nữa, thiên giới là một nơi chỉ nói đến thực lực và địa vị, ở đây dù sao cũng là thần điện của một vị chủ thần, những kẻ tầm thường đâu dám mò đến. Do đó rất nhiều thiên sứ căn bản không quá cảnh giác.

Khô lâu đầu Cổ Tư bị Thần Nam bỏ lại trong nội thiên địa, nếu không tử vong khí tức trên người nó vạn nhất bị phát giác, có lẽ sẽ vô cùng phiền phức

Bọn Thần Nam đứng trên một ngọn đồi cách xa thần điện, quan sát địa hình xung quanh, chuẩn bị cho việc chiến đấu hoặc chạy trốn trong tương lai cần phải hiểu biết hết.

Thần vực nơi tọa lạc của thần điện, là một vùng đất có rất nhiều truyền thuyết. Có người nói đây là nơi an nghỉ của một vị chủ thần, có người nói đây là vùng đất được một vị chủ thần chúc phúc. Mọi người đều biết nơi đây tràn ngập một cỗ lực lượng thần bí khiến người ta khó có thể lí giải,

Cách thần điện chưa đầy mười trượng, giữa một khoảng đồi núi, có một khu vực bình địa rộng lớn, bao quanh bởi núi non, giống như một cái bồn tắm

Tế thần đài của thiên giới nằm ở đây, đó là một vùng đất thần thánh của tây phương thần giới

Mặt đất nơi đây không phải là đất mềm, mà do thần thạch vô cùng cứng rắn tạo thành. Ở giữa là một toà tế thần đài cổ lão do thần thạch tạo thành. Là tế đài để thiên giới thần linh truy điệu tiên thánh

Vào lúc mỗi vị chủ thần tiếp quản thần vị, đều phải tới đây tế bái, tương truyền đây thực sự là một nơi thông linh chi địa, có nhiều nguyện vọng của các chủ thần đều trở thành hiện thực

Còn xung quanh tế thần đài, trên bề mặt thần thạch khắc hoạ hàng chục thần bí cổ lão trận pháp vô cùng phức tạp, những trận pháp này đều là những ma pháp trận lớn nhất của thiên giới, những bí ẩn ẩn chứa trong đó, cho dù là các chủ thần cũng chưa chắc đã hiểu hết được

Đương nhiên, cách sử dụng mỗi một trận pháp thần bí đều được ghi chép cẩn thận, cho dù không nghiên cứu được, chỉ cần hiểu cách vận dụng, hiểu được hiệu quả của các trận pháp này cũng đã đủ rồi

Pháp trận có thể cường hành triệu hoán những tồn tại ở cấp chủ thần, không chỉ là những trận pháp huyền ảo khó hiểu nhất, chỉ có vài người có thể hiểu được, mà muốn phát huy uy lực lớn nhất của nó, còn cần phải được bố trí tại khu tế thần đài này

Bởi vì ở đây có những trận pháp tiêu chuẩn nguyên thủy nhất, đồng thời khu vực thần vực này có một cỗ lực lượng thần bí, có thể đem tác dụng của trận pháp đề thăng tới mức cao nhất.

Do phiên bản địa này nằm trong thần vực của trí tuệ nữ thần, nhiệm vụ triệu hoán thánh chiến thiên sứ tiến nhập thiên giới thuộc về thần điện này.

Các cổ lão pháp trận to lớn trong bản địa đều bị phong ấn, mấy ngày nay các thiên sứ trong thần điện của trí tuệ nữ thần đang từ từ khôi phục các cổ lão triệu hoán trận pháp, chạm khắc lại nguyên mạo của trận pháp, đồng thời kiến lập triệu hoán tế đài

Vị trí của triệu hoán tế đài chính là nơi linh lực tụ tập, khi linh lực cuộn cuộn đổ vào đây, cổ lão ma pháp trận mới chính thức được khởi động

Bọn Thần Nam đã đứng xa nhìn ngó cả nửa ngày, nhưng bọn chúng căn bản không thể hiểu được ý nghĩa bên trong, không hiểu được bí ẩn của những trận pháp cổ lão này

Nhưng Tử kim thần long đối với trận pháp cũng có chút nghiên cứu, mặc dù không thể lý giải được chân tướng của ma pháp triệu hoán trận này, nhưng cũng nhìn ra được bộ phận chuyển hoá năng lượng

Chỉ cần thế là đủ. Lần này Thần Nam cùng con rồng du côn muốn làm cường đạo, chỉ cần tìm linh lực nguyên tuyền cung cấp năng lượng là đủ

”Grào...ngày mà long đại gia ta khôi phục trạng thái điên phong đã tới...ha ha...không chỉ nội thiên địa của người cần năng lượng, ta cũng cần. Đợi đến lúc bọn chúng bắt đầu nạp linh lực vào, chính là lúc chúng ta hành động

Thần Nam nói: “Đi, chúng ta đi, hiện giờ chưa đến lúc mạo hiểm, linh lực nguyên tuyền chưa được chuyển tới”.

Cả bọn nhanh chóng rời đi, tiếp tục trở về ngọn núi có suối nước nóng an dưỡng, mỗi ngày ngắm thiên sứ tắm tấp, thực cũng vô cùng tiêu điều tự tại

Thiên giới tịnh không thiếu linh lực nguyên (nguồn cung cấp linh lực), mỗi toà chủ thần điện đều có rất nhiều siêu giai ma tinh hạch

Trước toà trí tuệ nữ thần điện, thiên sứ qua lại cuối cùng cũng nhiều lên, các chủ thần thiên giới đều phái người tới hỏi thăm về tiến triển của nhiệm vụ

Phía trên cung điện nguy nga cao đại, bạch y thiên sứ bay lượn

Trong trí tuệ chủ thần điện, một âm thanh vô cùng ưu mỹ, nhưng lại vô cùng thần thánh nghiêm trang vang vọng trong đại điện: “thánh chiến thiên sứ còn chưa được triệu hồi về thiên giới, chủ thần chiến thần điện của các người đã muốn tới đoạt người à?”.

“Không phải như vậy, chủ thần của chúng thần chỉ muốn...” một bạch y thiên sứ quỳ trong thần điện run rẩy nói, dưới áp lực của vô thượng tinh thần từ nữ thần trí tuệ, y cảm thấy hoảng sợ vô cùng

Vài nữ thiên sứ cùng quỳ bên cạnh y, cũng không dám nói gì thêm, bọn họ vốn là do các vị chủ thần phái đến tranh thủ thánh chiến thiên sứ, nhưng nhìn thái độ của trí tuệ nữ thần, không kẻ nào dám mở miệng thêm

Thánh chiến thiên sứ, chiến lực có thể sánh với chủ thần, là đấu sĩ cường đại nhất thiên giới, là đối tượng mà tất cả các chủ thần đều muốn chiêu nạp

Giọng nói tràn đầy uy nghiêm của trí tuệ nữ thần lại vang lên: “Đã không phải là vì muốn tranh thủ thánh chiến thiên sứ mà đến, vậy các ngươi hãy về đi, nói với các chủ thần của các ngươi chuẩn bị cho tốt, có những kẻ không muốn nhìn thấy thần điện của chư thần càng ngày càng cường đại

“Tuân mệnh”

Các thiên sứ đồng thanh đáp, sau đó lần lượt lui ra

Ở một nơi khác, trong chiến thần điện, tiếng gầm của chiến thần khiến toàn bộ các toà thần điện rung chuyển

Thánh chiến thiên sứ nhất tộc trong lịch sử thiên giới được xưng tôn chiến lực đệ nhất, có thực lực sánh với chủ thần, hôm nay cuối cùng cũng phát hiện một thánh chiến thiên sứ chiến tử tỉnh giấc, tuyệt không để y bị các thần điện chiêu nạp, y chỉ thuộc về chiến thần điện chúng ta.

Quang Minh thần điện, quang minh chủ thần đương nhiệm phát ra uy nghiêm vô thượng nói: “thánh chiến thiên sứ chỉ có thể là đấu sĩ của quang minh thần điện chúng ta

Trong thần điện của sinh mệnh nữ thần, một âm thanh nhẹ nhàng cất lên: “Thánh chiến thiên sứ thật sự có thể lên thiên giới ư, thật làm cho người ta hoài nghi...”

Đối với chuyện thánh chiến thiên sứ, các thần điện đều có phản ứng khác nhau, có thể thấy sự cường đại của thánh chiến thiên sứ đã khiến tất cả các bên để ý

Vào một ngày, cổ lão triệu hoán trận pháp cuối cùng bắt đầu từ từ phóng xuất quang mang, đại lượng thần thú tinh hạch chuyển đến từ trí tuệ thần điện được an trí tại các vị trí quan trọng trong pháp trận. Triệu hoán trận bắt đầu từ từ vận chuyển, từng đạo ma văn kì dị từ từ xuất hiện giữa không trung

Bởi vì đây là một pháp trận khổng lồ, có thể triệu hoán những nhân vật mạnh như chủ thần, do đó cần rất nhiều thời gian để hoàn toàn vận chuyển. Dự tính sau hai tiếng nữa, khi pháp trận hoàn toàn chuyển động, nữ thần trí tuệ sẽ đích thân đến hiện trường niệm động chú ngữ, triệu hoán thánh chiến thiên sứ.

Có thể tưởng tượng, đó là một khoảng khắc quang vinh và thần thánh, thánh chiến thiên sứ sắp quay lại, các chủ thần dù không hiện thân, cũng sẽ phái thủ hạ mạnh nhất đến theo dõi

Chỉ là, không kẻ nào nghĩ được, tổ hợp một người ba thần thú đại đảm bao thiên đã đến hiện tràng. Bọn Thần Nam đứng trên ngọn đồi gần đó, theo dõi trận pháp cổ lão quang mang càng ngày càng thịnh, chờ đợi thời cơ tốt nhất

”Grào...bằng hiểu biết của ta, bây giờ năng lượng phát ra từ triệu hoán trận pháp đã đủ mạnh, hiện giờ có thể thổi kèn tiến quân rồi

Thần Nam khá tin tưởng trình độ trận pháp của con rồng du côn, nghe xong liền nhảy lên lưng nó, vỗ tay hô “Lên”

Đó thực sự là những kẻ vô cùng to gan lớn mật, hoặc là những kẻ thực sự không biết trời cao đất dày, trong lúc trí tuệ nữ thần còn chưa đến, bọn chúng bắt đầu điên cuồng triển khai hành động

Cả bọn vô cùng hưng phấn lao về phía triệu hoán trận pháp...

162. Chương 163: Huyền Công Tái Chuyển

“A...a...a...” Long bảo bảo vui mừng vỗ đôi cánh hoàng kim sắc.

“Xung phong ...” Tiểu phượng hoàng cũng vô cùng hưng phấn.

Phía xa, các tiểu thiên sứ trong bồn địa giệt mình kinh hãi.

Thiên giới vốn là 1 nơi hòa bình yên tĩnh, làm sao có kẻ nào dám có ý đồ với chủ thần, nhưng mà mấy con yêu quái gan to lớn mật ở phía xa, đang xông tới đây, lập tức làm các tiểu thiên sứ kinh hoàng thất sắc.

Nữ thần trí tuệ vẫn chưa đến, mà các thiên sứ tại triệu hoán ma pháp trận đều chẳng có chút chiến lực nào, đều như là những đứa trẻ mà thôi, làm sao có thể ngăn cản được mấy con thần thú.

Nhìn thấy mấy yêu ma đang giơ nanh nhe vuốt, các tiểu thiên sứ sợ ngất đi, trước giờ không cần đến thủ hộ thiên sứ tuần tra xung quanh thần vực của nữ thần trí tuệ, hôm nay lại gặp phải ngoại địch xâm nhập, thật là chuyện trăm năm khó gặp.

“A...a ...” Long bảo bảo lộ rõ vẻ hưng phấn, nhanh như chớp xông tới gần, đôi hoàng kim sắc tiểu quyền đầu không ngừng huy động. Vài tiếng “bịch bịch” vang lên, nó đánh ngất bọn tiểu thiên sứ đang ngạc nhiên và sợ hãi kia.

“Năng lượng ba động thật quá cường đại!” Thần Nam nhảy xuống khỏi lưng Tử kim thần long, đứng trên bồn địa chăm chú nhìn pháp trận cổ lão trước mắt.

Lúc này, cự hình triệu hoán trận quang mang càng lúc càng mạnh, những đạo hoa văn khắc trên mặt đất đều tỏa ra quang mang thánh khiết, đồng thời trên không trung ánh lên từng đạo ma văn thần bí.

Nhưng mà, Thần Nam nhanh chóng chuyển mắt nhìn ra xa.

Đứng xa nhìn thì không cảm thấy sơn cốc này có điều gì kì quái, nhưng mà sau khi thực sự tiến vào, Thần Nam cảm nhận được 1 cỗ sức mạnh huyền bí khó lường. Điều này ít nhiều làm hắn có chút bất an, phát hiện ra nơi này vô cùng kì quái.

Sau khi quan sát tỉ mỉ, hắn phát hiện ra mặt đất dưới chân là do thần thạch cứng rắn tạo thành, mỗi 1 tắc bề mặt dường như đều chạm khắc các đồ án thần bí. Dường như cả khu vực này đều được bố trí dày đặc các ma pháp trận thần bí.

Đương nhiên, tế thần đài nằm chính giữa bồn địa này vẫn là cái khiến cho người ta chú ý nhất. Nhìn thể nào cũng giống 1 nơi để tế tự tiên hiền, nhưng đây là thiên giới, một nơi được các thần linh dùng để tế bái, chẳng cần phải nghĩ nhiều cũng thấy được là nơi 1 thánh địa, không dễ động vào.

“Con lươn kia người tìm ra chưa? Mau tìm nguồn linh lực đi, ta cảm thấy nơi này vô cùng cổ quái, không thể lưu lại lâu được.”

Sau khi nghe Thần Nam nói, con rồng du côn giệt mình nói : “Ta cứ cho rằng cảm giác của ta sai, hóa ra người cũng cảm thấy như vậy à. ừm, trong trận pháp này, tất cả năng lượng do tinh hạch cung cấp, cuối cùng sẽ hội tụ vào thạch đài được dựng sơ sài kia, cái này ở đông phương được gọi là ”trận trung vô cực thổ“. Ở tây phương cách gọi tuy là có khác nhau, nhưng tác dụng thì như nhau. Hiện giờ, chúng ta trực tiếp đánh vỡ thạch đài kia, người khai mở nội thiên địa chuẩn bị ra tay.”

“Trung ương vô cực thổ” được đắp sơ sài trong trận pháp kia, cũng là vị trí tế đài của phương tây. Quả nhiên đang dần dần tập hợp nguồn linh lực cực đại, đây là vị trí then chốt để cả trận pháp có thể chuyển động.

Đây chỉ là 1 triệu hoán trận pháp, không phải là sát trận của đông thổ, do vậy phá vỡ nó cũng không có nguy hiểm gì.

Thần Nam đã khai nội thiên địa bị tàn phá của hắn, định địa thần thụ dường như có cảm ứng, nhanh chóng bật rễ bay lên, lơ lửng bên trong nội thiên địa.

Hiện tại trong nội thiên địa, ngoại trừ định địa thần thụ ra, đã sớm chẳng có chút màu xanh nào. Những thực vật trước đây đã sớm bị phá sạch, trước mắt là cát vàng mênh mông.

Cho dù là định địa thần thụ cũng mất đi thần quang trước đây, những chiếc lá bích lục tuy xem ra vẫn rất bất phàm nhưng nhìn chúng ảm đạm đi nhiều.

Con rồng du côn quấy đuôi một cái, “Oàng” 1 tiếng hất bay tể đài trong triệu hoán trận. Còn Thần Nam đứng trên lưng của Tử kim thần long, lập tức mở rộng nhập khẩu của nội thiên địa, hướng xuống phía dưới.

Định địa thần thụ chấn động kịch liệt, tỏa ra quang mang rực rỡ, nhanh chóng đáp xuống vị trí của tể đài.

Linh lực hội tụ trong ma pháp trận như nước triều, nhanh chóng tuôn vào nội thiên địa của Thần Nam, định địa thần thụ không ngừng xoay chuyển, bắt đầu điên cuồng hấp thu nguồn linh lực khổng lồ.

Đây là 1 cảnh tượng làm cho Thần Nam vô cùng kích động, tận mắt nhìn thấy định địa thần thụ ngày 1 xanh hơn, điều này có nghĩa là thời điểm khôi phục của hắn ngày càng gần.

Linh lực cuộn cuộn, dưới sự hấp thu như một chiếc động không đáy của định địa thần thụ, không ngừng tuôn vào trong nội thiên địa.

“A, Quang minh đại thần côn tại thượng, ta rất thích cảm giác được linh lực bao quanh.” Tiểu long vô cùng say sưa tiến vào trong nội thiên địa không ngừng bay lên bay xuống xung quanh định địa thần thụ, nó bắt đầu phương pháp tu luyện độc đáo của mình hấp thụ nguồn linh lực vô tận đang ào ạt tràn vào.

Phàm là thần thú thì đều vô cùng mẫn cảm với linh lực, tiểu phượng hoàng cũng vội vàng bay vào, mơ mơ màng màng dùng linh lực tắm mát cho cơ thể mình.

Đương nhiên Tử kim thần long cũng không chậm chễ so với kẻ khác. Nó để Thần Nam trong trung ương pháp trận, sau đó cũng xông vào nội thiên địa, gào lên 1 tiếng và bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí.

“Uỳnh oàng”

Cả bốn địa rung lên, nguồn linh lực cực lớn trong pháp trận không ngừng tràn vào trong nội thiên địa của Thần Nam. Định địa thần thụ đã hấp thu đủ linh lực, từng đạo thần quang phát ra, không ngừng hóa khai hỗn độn, tu bổ những thương tích trong nội thiên địa của Thần Nam.

Những đạo không gian liệt phùng, nhanh chóng thu nhỏ rồi biến mất, những ba động cuộn cuộn tỏa ra ngoài nội thiên địa làm cho cả bốn địa chấn động.

Đương nhiên, nơi thụ thương nghiêm trọng nhất trong nội thiên địa của là thông đạo hỗn độn do Thiên ma tả thủ xuyên qua mà thành, sau khi tiêu hao vô tận linh lực thì cái vết nứt khủng khiếp đó cũng dần dần khép miệng, trở về hỗn độn.

Quang sắc trên định địa thần thụ lại biến mất, hao phí linh lực quá lớn, nó lại bắt đầu điên cuồng hấp thu nguồn linh lực đang không ngừng ào ào tuôn vào.

“Grào ... thật quá cường đạo !” Tử kim thần long gào to. Định địa thần thụ lại tiếp tục điên cuồng tranh đoạt làm cho nó chỉ có thể hấp thu 1 lượng nhỏ linh khí, căn bản là không có cảm giác thống khoái như vừa xong.

Nhưng chỉ trong nửa giờ qua, con rồng du côn đã có biến hóa kinh người. Khi linh lực thuần tịnh nhất không ngừng tiến vào trong cơ thể nó, cái thân rồng 30 trượng trước đây đã bạo trưởng thành 50 trượng.

Cảnh giới tinh thần của Tử kim thần long vốn đã đạt tới thất giai, cái nó thiếu chính là long nguyên lực thuần túy nhất, chỉ cần có linh lực thuần tịnh bổ xung, thì nó có thể nhanh chóng chuyển hóa thành long nguyên, hồi phục công lực năm xưa.

Trước mắt nó thu được rất lợi ích rất lớn, giống như 1 hồ nước cạn khô cuối cùng có được 1 dòng sông cuộn chảy cung cấp nước, mực nước dần dần dâng cao.

Đương nhiên, có lợi nhất vẫn là Thần Nam, định địa thần thụ điên cuồng tranh đoạt linh lực không phải là thứ mà con rồng du côn có thể so sánh được, sau khi khai hóa hỗn độn, tu bổ xong nội thiên địa của Thần Nam, định địa thần thụ quang mang đại thịnh.

Hiện giờ, sức mạnh vô tận mà nó hấp thụ được đều được nó chuyển vào trong thân, cùng với nguồn linh lực cuộn cuộn không ngừng tiến vào, cuối cùng cũng đạt đến trạng thái bão hòa. Sau đó nguồn linh lực vô tận này thông qua sự chuyển hóa của nó, từ từ tỏa ra ngoài theo những chiếc lá, bằng hình thái năng lượng sinh mệnh màu xanh phân tán trong nội thiên địa của Thần Nam.

Cuối cùng, cát vàng mênh mông dần dần xuất hiện từng mảng màu xanh, hoa cỏ lại lần nữa xuất hiện trong nội thiên địa của hắn.

Cùng với lúc này, Thần Nam thở phào 1 tiếng, thân thể gần như tàn phế của hắn cuối cùng cũng đã tràn đầy sức mạnh.

“Uỳnh oàng”

Định địa thần thụ từ trên không trung hạ xuống, cắm rễ vào trong đất. Trong ánh lục sắc thần quang ngày càng rực rỡ, cả thân cây cao đến 30 trượng, cao lớn sum xuê lên rất nhiều, trông càng thần dị vô cùng.

Thần thụ tuy đã hạ xuống đất, nhưng khí thế điên cuồng tranh đoạt linh khí thì vẫn không thay đổi, làm cho Tử kim thần long tức giận than vãn không ngừng.

Thần Nam tuy thân thể bị thương nhưng trước mắt đã có khả năng vận chuyển được sức mạnh của mình, hắn bay vào trong nội thiên địa, một cảm giác bản năng khiến hắn vô cùng bình tĩnh, vô cùng tự nhiên ngồi xếp tròn dưới gốc định địa thần thụ.

Trong nháy mắt, hắn và nội thiên địa hợp nhất, tiến vào không linh chi cảnh.

Thời khắc này, Thần Nam dường như xuyên qua vũ trụ hồng hoang, giống như thời khắc vĩnh hằng. Dường như trong nháy mắt, hắn đã trải qua hàng triệu vạn năm tuế nguyệt. Đây là 1 cảnh giới tinh thần kì diệu, không thuộc khả năng lí giải của hắn, nhưng thật sự đã xảy ra trong cơ thể hắn.

Nội thiên địa chấn động kịch liệt. Lúc này, định địa thần thụ đã triệt để lũng đoạn nguồn linh lực. Ba thần thú đã không còn hấp thu được tí nào, linh lực cuộn cuộn hội tụ lại thành 1 dòng sông linh lực, điên cuồng gào thét, không ngừng ào ạt chảy vào trong nội thiên địa, và bị định địa thần thụ điên cuồng hấp nạp.

“Uỳnh oàng”

Vùng hỗn độn ở rìa ngoài nội thiên địa đang phá toái, toàn bộ tiểu thế giới đang phình ra, nội thiên địa của Thần Nam đang mở rộng.

“Gào ... đồ trời đánh ... giấc mộng thất giai của ta ... thật quá cường đạo rồi!” Tử kim thần long gào lên như muốn chết.

“Ô, Quang minh đại thần còn tại thượng, ta đã được nhìn thấy khai thiên tịch địa rồi!” Long bảo bảo chớp đôi mắt to, kì dị quan sát tất cả.

Tiểu phượng hoàng sau khi hấp thu đủ linh lực, bắt đầu buồn ngủ, trở nên mơ mơ màng màng.

“Oành”

Một đạo lôi điện từ ngọn định địa thần thụ giáng xuống người Thần Nam. Ba con thần thú kinh hãi thét lên. Nhưng mà bọn chúng lập tức trợn tròn mắt, từ kinh hãi biến thành kinh ngạc.

Đó là một đạo lôi điện màu xanh, ẩn chứa vô tận năng lượng sinh mệnh, là loại sức mạnh bản nguyên thuần tịnh nhất do định địa thần thụ chuyển hóa thành. Nó không hề tạo thành chút thương tích nào cho Thần Nam, năng lượng trực tiếp tiến vào trong cơ thể hắn, dung hòa với sức mạnh trong kinh mạch hắn.

Tử kim thần long ghen tị tới chảy cả nước miếng: “Nội thiên địa cùng tu luyện giả là một thể, bây giờ nội thiên địa được mở rộng, tên tiểu tử này rõ ràng cũng sẽ có lợi ích lớn, thật là đáng ghen tị.”

Chỉ là, Thần Nam cũng chẳng dễ chịu gì. Thân thể của hắn bắt đầu chấn động kịch liệt. Hắc sắc ma khí vốn bao phủ bên ngoài cơ thể hắn đã biến mất, từng đạo kim quang từ bên trong cơ thể phát ra. Huyền công sớm đã nghịch chuyển từ trước nay không ngừng lại chuyển ngược trở lại.

Xương cốt trong cơ thể hắc kên rắng rắc, sau đó một cỗ lực lượng khổng lồ như đại dương toả ra, lực lượng khủng khiếp đó trực tiếp phát tán ra bên ngoài nội thiên địa của hắc, điên cuồng lan toả trong vùng bốn địa.

“Oành”

Tế thần đài cao lớn chính giữa bốn địa đã trực tiếp bị nguồn năng lượng cực mạnh này đánh vỡ ...

163. Chương 164 - Giết Bọn Chúng

Huyền công đang chuyển về chính thống đột nhiên lại cải biến, kinh mạch của Thần Nam giống như bị một đao chém đoạn, hắc đang phải chịu đựng một nỗi thống khổ vô cùng.

Chính chuyển, nghịch chuyển không thể lập tức xong ngay, nó là một quá trình đau đớn dai dẳng

Hắc sắc lực lượng nghịch chuyển bị cưỡng hành dừng lại, lập tức chuyển hoá thành nguyên khí đậm đậm kim sắc. Nhưng chỉ khắc sau, lực lượng nghịch chuyển lại đột nhiên phản phệ. Lực lượng chính phản vận chuyển đối đầu nhau trong kinh mạch Thần Nam.

Sức mạnh trong cơ thể Thần Nam như sóng cả vỗ trời, không ngừng gào thét. Dưới sự xung đột mãnh liệt của 2 loại lực lượng kim hắc, từ trong cơ thể hắc ẩn ước truyền ra âm thanh điện thiểm lôi minh rợn người, khiến ba con thần thú trợn mắt kinh ngạc.

“Oành oành”

Tiếng lôi minh trong cơ thể Thần Nam càng lúc càng lớn, quang mang kim sắc và hắc sắc xuyên qua da hắc thoát ra, từng đạo thiểm điện không ngừng loé lên xung quang hắc.

Đồng thời năng lượng sinh mệnh từ định địa thần thú không ngừng truyền xuống đầu Thần Nam.

“Lạy thần tình yêu!” Tiểu phượng hoàng mơ mơ màng màng kêu lên kinh ngạc.

Con rồng du côn cũng lộ ra thần sắc khó hiểu: “Tâm pháp cổ quái gì thế, tự nhiên trong người phát ra tiếng sấm sét...”

Long bảo bảo kiêu kì lắc lư bay qua bay lại xung quanh Thần Nam, muốn xem có tìm được manh mối gì không.

Lực lượng kim sắc và hắc sắc xung đột ngày càng kịch liệt. Tuy lực lượng kim sắc dần chiếm thế thượng phong nhưng dường như còn lâu mới có dấu hiệu ổn định trở lại.

Thần Nam cảm thấy toàn thân như bị vỡ nát, mỗi tắc xương cốt, cơ bắp đều bị bốn nguyên lực lượng giằng xé. Hắc biết đây là một kỳ duyên lớn, trước mắt tuy là rất đau đớn, nhưng thực chính là đang thoát thai hoá cốt. Chịu đựng qua giai đoạn này sẽ là trời cao biển rộng, nếu không thể qua được thì sẽ rơi vào địa ngục vô biên.

Nhưng mà, trước mắt thật không hợp thời

Nơi đây dù sao cũng là thần vực của nữ thần trí tuệ, triệu hoán ma pháp trận đã bày trí xong, chỉ còn đợi nữ thần trí tuệ hàng lâm niệm đọc chú ngữ, triệu hoán thánh chiến thiên sứ lên thiên giới. Nhưng hiện giờ mấy tên gan to bằng trời kia đã phá hoại tất cả. Nếu như không nhanh chóng rời khỏi nơi đây, thì bọn chúng tất sẽ chết mà chẳng có chỗ chôn.

“Hự”

Thần Nam thổ ra 1 bụm máu tươi. Nhưng nhanh chóng mở mắt, gồng mình đứng lên. Hắc nói với ba con thần thú: “Nhanh, chúng ta mau rời khỏi đây. Nếu không sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Kim hắc lưỡng sắc quang mang bao phủ trên người Thần Nam, lúc mờ lúc tỏ, sức mạnh phát ra khi mạnh khi yếu, khi thì điên cuồng bành phái, khi lại bình yên như mặt hồ gợn sóng.

Ba con thần thú đương nhiên hiểu rõ tình thế trước mắt, nghe xong lập tức bay ra khỏi nội thiên địa. Ngay đến khô lâu đầu Cổ Tư từ phía hỗn độn cũng gào lên: “Mau chạy thôi. Chúng ta gây ra hoạ lớn rồi!”

Lúc này, linh lực hội tụ trong triệu hoán trận phần lớn đã bị định địa thần thú cường hoành đoạt hết. Ma pháp trận dần dần ảm đạm trở lại.

Nhưng mà, sau ra khỏi nội thiên địa, Thần Nam không muốn cứ thế mà đi, hần lao về phía ba con thần thú, “Ba tên các người hãy toàn lực phá cái triệu hoán trận cổ quái này. Hủy nó đi !”

Tử kim thần long không nói lời nào, tung ra một chiêu thần long bá vĩ, hung hãn quất thẳng xuống giữa ma pháp trận, cùng với tiếng nổ ầm ầm, thần thạch bắn tung toé khắp nơi, cổ lão pháp trận truyền thừa bao đời bị nó phá tan.

Một cỗ lực lượng dao động thần bí lan toả trong bồn địa, khiến Thần Nam và ba con thần thú trong lòng thấp thỏm không yên.

”Chạy mau. Cái địa phương quỷ quái này thật là tà môn. Vừa nói Thần Nam đem 20 tiểu thiên sứ đang hôn mê trên mặt đất cuốn vào trong nội thiên địa. Giết người diệt khẩu, hần cảm thấy có chút tàn nhẫn. Nhưng mà tuyệt đối không thể tha cho bọn nhóc này, tránh lúc bọn chúng bị nhận mặt.

Một người ba thú cấp tốc bay về phía xa.

“Oành”

Bồn địa rung chuyển mãnh liệt, từng vết nứt cực lớn xuất hiện bên rìa bồn địa, 24 thần thạch điêu tượng cực lớn dần dần nhô lên khỏi mặt đất, lơ lửng xung quanh bồn địa, phát ra một cỗ khí tức cổ phác tang thương, giống như 24 viên cổ vệ sĩ thủ hộ nơi đây.

Đại diện của nữ thần trí tuệ chấn động kịch liệt, nữ thần trí tuệ vốn ung dung bình tĩnh vô cùng cũng nổi giận, đại diện truyền ra một âm thanh phấn muộn: “Rút cục kẻ nào đã xuất hiện ở gần tế thần đài? Thật là gan to bằng trời.”

Chiến thần điện hùng vĩ cũng truyền ra tiếng gầm cực lớn: “Đáng chết! Kẻ nào dám phá hoại ?”

Trong Quang minh thần điện, giọng nói ôn hòa của Quang minh thần cũng có phần kinh ngạc, lão lập tức phái xuất thiên sứ đi xem xét.

Thần Nam mới bay được nửa dặm liền cảm thấy không ổn. Hiện giờ thân thể hần đang ở vào giai đoạn tẩy kinh rửa mạch, đáng được gọi là niết bàn thoát thai hoá cốt. Trước mắt thực không tiện hành động.

Tử kim thần long chần nói chẳng rằng, đặt Thần Nam lên lưng. Nhưng lúc này, ba đạo nhân ảnh nhanh chóng từ xa bay lại, nhanh như chớp, trên không trung lưu lại ba đạo lưu quang.

Thần Nam lúc này tuy hành động không tiện, nhưng thân thể đang phát sinh những biến hoá kì diệu, nhân thân đã sắc bén hơn trước rất nhiều. Hần nhìn thấy ba thiên sứ đang nhanh chóng đuổi tới gần, không ngờ là 2 thiên sứ 4 cánh và 1 thiên sứ 6 cánh.

Tử kim thần long cũng đã nhìn thấy ba thiên sứ, nó gầm lớn: “Grào ... long đại gia ta tuy tu vi đại tiến, nhưng vẫn chưa hồi phục cảnh giới thất giai. Không ngờ lại có 1 thiên sứ 6 cánh, tuyệt đối là thất giai, làm sao xử lí bây giờ !”

Long bảo bảo dùng đôi kim hoàng sắc tiểu trảo tử làm bộ, nói: “Là từ phía thần điện của nữ thần trí tuệ bay tới, bà nữ thần đó nhất định là cảm thấy triệu hoán trận xảy ra chuyện, may mà bà ta chưa tới.”

“Làm thế nào bây giờ ?” Đối mặt với địch nhân, Tiểu phượng hoàng xuất hiện nét sợ hãi hiếm thấy.

“Đúng vậy, làm sao đây? Tình hình là rất tình hình!” Con rồng du côn cất tiếng hỏi.

Thần Nam đã tiến vào trong nội thiên địa, cửa vào chỉ còn lại 1 khe hở, dựa vào lưng Tử kim thần long.

“Cái gì mà làm thế nào, trực tiếp giết chúng” Thần Nam trầm giọng nói.

“Đúng vậy, tiểu tử, người cứ nấp như vậy đi. Thời điểm then chốt thì ra tay, ta thích nhất là đánh lén, bây giờ người chấp hành đi.” Tử kim thần long cười ha hả.

Thần Nam không đáp, hắn đang cẩn thận cảm nhận sự biến hóa giống gần như niết bàn này

Sau khi bị phát hiện hành tung, ba kẻ gan to bằng trời chuẩn bị tốc chiến tốc quyết, giải quyết luôn ba thiên sứ.

Ba thiên sứ nhanh như chớp xông tới quát lớn: "Đứng lại, mấy tên khốn to gan kia, dám làm loạn trong thần vực của nữ thần trí tuệ? Hãy mau đứng lại cho ta, chịu sự trừng phạt của nữ thần trí tuệ.

Điều làm ba thiên sứ kinh ngạc là ba con thần thú không những dừng lại, mà còn đặng đặng sát khí xông tới. Tử kim thần long gầm lớn, quấy lượn tấm thân khổng lồ, Long bảo bảo cũng hiện rõ bản thể, vỗ đôi kim sắc thần long dực, tiểu phượng hoàng cũng dừng cảm huy động mãi thiên thần hỏa lao tới.

"Đây là ..."

Ba thiên sứ ngăn người ra. Họ không phải là những thiên sứ chưa từng trải đời, đối với các loại thần thú có hiểu biết rất sâu, nhưng đông phương thần long và phượng hoàng cho dù ở thiên giới dường như cũng đã tuyệt chủng. Không ngờ hôm nay bọn họ đụng phải ba con thần thú một lúc..

"Các người phụng mệnh của kẻ nào ở đông thổ tới đây phá hoại phải không?"

"Chắc chắn là người đông thổ không muốn thánh chiến thiên sứ của chúng ta trở về."

Đám Tử kim thần long căn bản chẳng để ý tới sự nghi ngờ của ba thiên sứ, xông tới hạ sát thủ, mãnh liệt công kích. Đương nhiên ba tên này chỉ nhằm vào hai thiên sứ 4 cánh mà thôi, né tránh thiên sứ 6 cánh kia.

Ba thiên sứ không nghĩ rằng ba thần thú này lại ngông cuồng như vậy, không ngờ quay đầu công kích. Sau khi né được đòn công kích của chúng, ba thiên sứ chuẩn bị phản công. Đúng lúc này Tử kim thần long, Long bảo bảo, Tiểu phượng hoàng lại quay ngược lại tấn công từ phía sau.

"Tội nhân ! Ta thay mặt nữ thần trí tuệ phán quyết các ngươi." Thiên sứ 6 cánh xông lên trước tiên, 2 thiên sứ 4 cánh theo sát bên cạnh.

Thế nhưng, trong nháy mắt, một đạo đao khí vô cùng rực rỡ xuất hiện giữa trời, chiếu sáng cả một khoảng không, một đạo đao mang dài 30 trượng chém ngang trời, sức mạnh cuộn cuộn lan toả khắp không trung.

Uy lực của một đạo này trực tiếp chém đứt đôi người thiên sứ 6 cánh.

Máu tươi tung toé, những chiếc lông trắng bay đầy trời.

Hai thiên sứ 4 cánh kinh hoàng, không làm sao tưởng tượng được hư không phía trước đột nhiên nứt ra, một địch thủ cường đại đột nhiên xuất hiện, một đạo đã chém đứt đôi thượng cấp thiên sứ 6 cánh của bọn họ.

"Grào ... tên tiểu tử hỗn hào này tu vi đại tiến, không biết đã tới trình độ nào rồi, không ngờ một đạo đã diệt được thiên sứ 6 cánh."

Cùng lúc này, Thần Nam hoàn toàn thoát ra khỏi nội thiên địa. Mặc dù hành động bất tiện, nhưng đao vừa rồi hắn vẫn dốc toàn lực đánh ra một đao. Quang mang biến mất, trong tay hắn hiện ra 1 thanh trường đao rực rỡ. Không ngờ chính là tử vong ma đao ngày trước. Nhưng hiện tại nó không còn tử vong khí tức nữa. Lúc này, nó tỏa ra một cỗ sức mạnh thần thánh.

Đao lại vung lên, trường đao hướng lên trời.

"Chém"

Một tiếng vang lên, trường đao rực rỡ điên cuồng chém ra. Hai thiên sứ 4 cánh sắc mặt trắng bệch, thiên sứ 6 cánh tuy là do sơ ý mà bị chém chết, nhưng dù cho 2 thiên sứ bốn cánh này có dốc toàn lực thì e là cũng không thể tiếp được một đao này.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của họ. Một đao này chỉ phát ra đao mang năm sáu trượng mà thôi, uy lực không thể bằng với một đao vừa rồi.

Thần Nam biến sắc. Lúc này hắn thực sự không thích hợp động thủ. Đúng vào lúc biến chuyển kịch liệt của huyền công chính phản nghịch chuyển, khiến 1 đao vừa rồi không có uy lực. Nhưng hắn phản ứng rất nhanh, nhanh chóng mở rộng cửa vào nội thiên địa, hút 2 thiên sứ vào trong.

Lúc này, đám Tử kim thần long lại rơi vào trạng thái mơ hồ.

Đem hai thiên sứ giam vào nội thiên địa, Thần Nam nằm phục trên lưng Tử kim thần long, nói: “Chạy mau, nếu để kinh động tới các tồn tại cấp chủ thần, chúng ta không trốn đâu được.”

Nhưng mà, chính lúc này, từ không trung phía xa đã truyền tới từng trận hò hét, ẩn ước có thể thấy được trên không trùng trùng điệp điệp, dường như có một đội đại quân thiên sứ đang nhanh chóng kéo đến...

164. Chương 165: Huyết Án Trọng Đại Phát Sinh Từ Triệu Hoán Trận

Thần Nam ôm Tiểu phượng hoàng vào lòng, Tử kim thần long và Long bảo bảo khẽ gầm lên một tiếng, mang theo hai tên kia bay vụt đi. Tại thế gian, tốc độ của thần long gần như đại diện cho cực hạn, 2 con rồng toàn lực phi hành, các thiên sứ có cánh cũng khó lòng đuổi kịp

Đại quân thiên sứ trùng trùng điệp điệp nhanh chóng biến mất, nhưng hai tên gia hỏa này cũng không phải là đã cắt đuôi được hết. Các cường giả thiên sứ 6 cánh không dễ dàng chịu để chúng chạy thoát như vậy, tuy cự ly càng ngày càng xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vài chục thiên sứ đang bám sát phía sau.

“Grào ... thật là sung sướng. Vừa lên thiên giới chưa lâu, mà chúng ta đã tạo ra thanh thế lớn như vậy, thật làm cho ta vô cùng sáng khoái. Ha ha, đợi đến khi con cháu của ta đông đúc thì ta cũng có tư cách để mà khoác lác, thiên giới thì là cái rắm thối gì, lão long ta một phát đánh cả chùm.”

“Khoác lác vừa thôi, bay nhanh lên.” Thần Nam cốc cho con rồng du côn một cái vào đầu.

Long bảo bảo lầm bầm: “A, Quang minh đại thần còn tại thượng, chúng ta chạy sai đường rồi, lệch sang phía nam rồi, đáng ra phải chạy về phía đông chứ.”

Thần Nam hiểu ý, cười nói: “Tiểu hoạt đầu nói đúng lắm, chúng ta bay thẳng về phía đông.”

Tử kim thần long như yêu quái ngàn năm xuất thế gào to: “Ha ha ... Đây thực là để đông tây phương thêm chút hiểu lầm. Nếu không cẩn thận có thể gây ra đông tây phương thiên giới đại chiến, chúng ta sẽ trở thành những người nổi tiếng trong lịch sử.”

Những thiên sứ đang đuổi theo phía sau nhìn thấy đám Thần Nam thay đổi phương hướng liền có những phản ứng khác nhau.

“Đáng chết! Bọn chúng chạy về phía đông phương thiên giới. Không biết có thực là người bên đó không?”

“Đáng ghét, thật là gan to bằng trời, dám phá hoại triệu hoán đại trận. Nữ thần sinh mệnh nổi giận lôi đình, nếu chúng ta không bắt được mấy tên tội nhân kia, thì chắc sẽ bị trừng phạt.”

“Bọn đông thổ thiên giới đề tiện, lại dám khoa trương như vậy!”

Mấy thiên sứ sáu cánh không ngừng mắng nhiếc, nhìn thấy địch nhân chạy càng ngày càng xa, bọn họ trong vô cùng lo lắng

“Ha ha ... long đại gia ta ngoái đầu một lần trời rung đất chuyển nước ngược dòng, ngoái đầu hai lần cát bay đá chạy quỷ phát sầu, ngoái đầu ba lần...” Tử kim thần long hưng phấn hát văng lên.

Mấy tên khốn này chẳng chút khản trương, tựa hồ căn bản không ý thức được rằng đã gây ra đại họa.

“Không ổn. Phía nam có cường địch xuất hiện.” Thần Nam kinh hoàng thốt lên, sau đó đốc thúc Tử kim thần long bay về phía đông.

“A, Quang minh đại thần còn tại thượng, phía bắc cũng xuất hiện mấy thiên sứ.”

Tiểu phượng hoàng trong lòng Thần Nam cũng kinh hãi kêu lên: “Thần tình yêu ơi! Nhiều người quá! Bốn phương tám hướng đều thấy bóng thiên sứ.”

Các chủ thần thiên giới đều biết tin triệu hoán trận đã bị người ta cố ý phá hoại. Vì ngại thân phận của mình, không thể rời khỏi thần điện, nhưng đã phái rất nhiều thiên sứ đi dò xét tình hình, nhân tiện giúp đỡ nữ thần trí tuệ bất kể phá hoại.

Ngoài phía đông ra, còn lại 3 phía kia đều có bóng dáng thiên sứ.

“Vẫn còn may, chủ thần không lộ mặt. Tốt quá, chúng ta chạy thật nhanh.” Thần Nam lau mồ hôi lạnh.

Hai con thần long cực tốc phi hành, vừa kịp thoát khỏi vòng vây. Nếu mà bị bao vây thì kết quả thật dễ tưởng tượng.

“Không thể chạy nữa. Sau khi thoát khỏi tầm nhìn của bọn chúng, chúng ta lập tức ẩn đi.”

Nghe thấy truyền âm của Thần Nam, Tử kim thần long và Long bảo bảo bắt đầu liều mạng tăng tốc. Sau khi bay được hơn chục dặm, cuối cùng cũng không nhìn thấy truy binh phía sau nữa.

Hai con rồng cùng chui xuống những dãy núi liên miên bất tận phía dưới, sau đó Thần Nam nhanh chóng đã khai nội thiên địa. Cả bọn lập tức chui vào trong, sau khi nội thiên địa đóng lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Thần Nam đoán trong đám truy binh dù có những kẻ thực lực cường đại, cũng không chắc là có thể xác định được vị trí nội thiên địa của hắn. Chỉ cần không biến mất trước mắt các thiên sứ thì chúng chúng khó mà cảm ứng được nội thiên địa của hắn.

Ông trời quả là quá chiều cố bọn Thần Nam, đại quân thiên sứ dày đặc của tây phương thiên giới tiếp tục bay về phía đông, vừa mới bay qua dãy núi nơi đám Thần Nam ẩn thân, lập tức nhìn thấy phía đông có vài thân ảnh xuất hiện.

Mấy người này nhìn thấy rất đông thiên sứ đang bay tới thì lập tức thất sắc, nhanh chóng chạy về phía đông.

“Đáng chết, lần này thì ta nhìn rõ rồi, thực sự là người của đông thổ.”

“Đúng là đám ngụy quân tử mồm đầy nhân nghĩa đạo đức.”

“Không ngờ có những 10 tên, mẹ kiếp!”

“Đuổi theo!”

“Giết!”

Mấy thiên sứ sáu cánh thực lực cường đại dẫn đầu, giận tới mức hai mắt vằn máu, ban đầu chỉ đoán là người của đông phương thiên giới mà thôi, bây giờ không ngờ rằng điều đó đã được chứng thực, trong cách nhìn của bọn chúng thì đó thực sự là một hành động khinh người quá mức.

Đáng thương cho nhân vật cường thế nào đó của đông phương thiên giới, y thực sự muốn là khi tây phương thiên giới triệu hoán thánh chiến thiên sứ, cũng sẽ gây ra vài chuyện. Thế nhưng, sự tình xảy ra hoàn toàn ngoài dự liệu của y

Lại có người to gan hơn y, sau khi ngang nhiên lợi dụng triệu hoán trận của nữ thần sinh mệnh, lại vô cùng hiêu trương chạy trốn, hơn nữa, điều càng làm cho nhân vật đó của đông phương cảm thấy bức bối hơn, là những người mà y phái đi lại gặp phải những thiên sứ đang thịnh nộ, vô tình trở thành những con dê thế mạng.

Mọi việc diễn ra quá trùng hợp, trùng hợp tới mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức nhân vật cường giả của đông phương sau khi đã biết hết mọi chuyện, tức giận đập nát mười hai cái bàn, ba ngày không thèm mở miệng.

Trong các thiên sứ, có 1 số kẻ thực sự mạnh, mấy thiên sứ 6 cánh là những kẻ đầu tiên đuổi kịp 1 đông thổ tu luyện giả rút lại phía sau, đông thổ tu giả này dường như có chút thể lực, mấy người phía trước nhìn thấy hắn bị bao vây, liền quay đầu lại định cứu hắn.

Trong nháy mắt, 10 tu luyện giả đông thổ bị bao vây, các thiên sứ phần nộ liên tiếp xuất thủ. Đối với bọn họ lúc này thì chẳng còn gì để nói nữa, không bằng trực tiếp động thổ.

Mười vị tu luyện giả đông thổ trong lòng có âm mưu, cho rằng mục đích của chuyến đi này không cẩn thận đã bị tiết lộ ra ngoài. Do vậy bọn họ cũng không giải thích, xuất thủ đối địch.

Hỗn chiến kịch liệt lập tức nổ ra. Không trung quang hoa thiểm chớp

Tu luyện giả đông phương thiên giới tuy quân số ít, nhưng thực lực cao thâm, nếu ở nhân gian giới đều là thần tiên, đều là thất giai cao thủ. Mà đội quân thiên sứ tây phương thiên giới tuy đông, nhưng đa số chỉ là thiên sứ 4 cánh mà thôi.

Vừa mới xông lên đã bị phi kiếm giết chết hàng chục người khiến đám thiên sứ giận tới cực điểm. Dưới sự thống lĩnh của các thiên sứ sáu cánh, cả bọn điên cuồng công kích mãnh liệt.

Trên không máu tươi tung tóe, Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên, không ngừng có các thiên sứ rơi xuống, đương nhiên cũng có các tu giả đông thổ mình đầy máu ngã xuống.

Đây là một cuộc đại chiến thảm liệt, mười người do nhân vật cường thế đông thổ nào đó phái đi chú định đều nhận kết cục bi thảm, bởi vì các thiên sứ 6 cánh của đối phương có tu vi không thua kém họ lại đông hơn, thêm vào đó là 1 lượng lớn các thiên sứ 4 cánh, thật chẳng khác gì một cuộc đi săn.

Nhưng mà, dưới sự phản kích liều mạng của các tu luyện giả đông phương thiên giới, đội quân thiên sứ cũng phải trả 1 cái giá rất đắt

Trên không trung, kiếm khí tung hoành ngang dọc, từng đạo phi kiếm giống như cầu vồng không ngừng xuyên qua người các thiên sứ 4 cánh, mỗi 1 đòn lại giết chết một người

Chó cùng dứt giọng

Rất nhiều thiên sứ chưa từng tham gia đại chiến đều kinh hãi ngây người ra. Đông thổ tu luyện giả vốn phiêu dật xuất trần, hiện tại mỗi kẻ đều giống như hung thần ác sát, ruột gan đều lòi cả ra, kẻ bị thương không thêm để ý tới vết thương, đưa tay nhét ruột vào rồi ngự kiếm xông tới, điên cuồng chém giết.

Một vị tu luyện giả bị chặt hết tứ chi, lập tức phá toái nguyên anh, thân thể nổ tung mà chết, kéo theo hai thiên sứ sáu cánh.

Lúc này, mấy tên đầu sỏ gây họa đang trốn trong nội thiên địa của Thần Nam, hai thiên sứ bốn cánh đã bị Thần Nam dùng thần sơn ép xuống mặt đất. Hai mươi mấy tiểu thiên sứ chẳng có chút sức mạnh nào, vô cùng yếu ớt, hành động của bọn họ ngược lại không chịu hạn chế.

Mấy tên này đã qua hồi sợ hãi, lúc này đang hiếu kỳ bay lượn trong nội thiên địa của Thần Nam, càng hiếu kỳ bao quanh hai kẻ cũng có cánh như chúng là Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng. Đối với những tiểu thiên sứ này, Thần Nam không thể có sát tâm, nhưng hắn cũng không thể tha cho bọn chúng

Lúc này, Thần Nam cũng đã qua được thời khắc dày vò kia, hiện tại huyền công trong người đã triệt để chính hướng vận chuyển. Vừa vận dụng huyền công, từng đạo kim quang sáng lạn lập tức tỏa ra, toàn thân tăng thêm một cỗ khí tức thần thánh uy nghiêm.

Lần này, hắn đã thu được lợi ích cực lớn. tuy bị Tây thổ Đồ Đằng gần như phế đi, nhưng trải qua một lần niết bàn tẩy lễ, tu vi của hắn tăng mạnh, một nguồn sức mạnh bàng bạc bên trong cơ thể như 1 dòng sông cuộn cuộn tuôn chảy, chỉ cần vận lực một chút thôi liền phát ra năng lượng ba động như uống dương đại hải.

“Grào ... giấc mộng thất giai đáng thương của ta lại bị phá vỡ. Ta vốn cho rằng ta có thể quay lại thất giai lĩnh vực, tên tiểu tử trời đánh kia, cả cái cây đáng ghét kia nữa, đã hủy hoại đại sự của ta... ô ô ... lên thiên giới rồi, đại cừu nhân ngày càng gần, vậy mà thực lực của ta ...”

Tử kim thần long ban đầu giống như trêu đùa, nhưng những lời sau cùng thực sự là có chút buồn bã.

Rút cục thì đại cừu nhân của Tử kim thần long là ai, Thần Nam chưa từng hỏi. Nhưng thông qua các manh mối, đó nhất định là 1 nhân vật tai to mặt lớn

Thần Nam nói: “Không cần phải bức, tu vi của ta tiến triển không ít, có thể giúp đỡ người. Nhưng tại một nơi cao thủ vô số như thiên giới này, chỉ dựa vào vũ lực thôi thì không được. Muốn báo thù thì có rất nhiều cách, chúng ta có thời gian, tất cả đều có thể từ từ mà làm.”

Đúng vậy, sau khi tới thiên giới, Thần Nam có rất nhiều việc cần làm, trước hết hẳn cần tìm tông tích của phụ thân, hẳn muốn tìm hiểu bí mật vạn năm trước, hẳn muốn tìm tung tích 2 người con gái đã để lại trong hẳn những kí ức quan trọng.

Đại chiến giữa tây phương thiên sứ và đông phương tu luyện giả đã tới hồi kết.

Không trung phủ một màn sương máu dày đặc, từng màn máu từ từ rơi xuống, đó là 1 kết cục thảm liệt khiến cho nhiều thiên sứ vô cùng phẫn muộn. 10 vị tu luyện giả đông phương thiên giới đều lần lượt thảm tử, nhưng cũng kéo theo hơn chục thiên sứ 4 cánh, và bảy vị thiên sứ sáu cánh.

Cái giá phải trả thực quá đắt!

“Chúng ta phải bấm lại tất cả với các chủ thần, nhất định phải để bọn đông phương thiên giới bị trừng phạt.”

“Là bọn chúng châm ngòi chiến tranh, là bọn chúng muốn gây ra đông tây đại chiến.”

“Việc này tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, cho dù là có xảy ra đông tây phương đại.”

Các thiên sứ phẫn nộ càng nói càng kích động, cuối cùng tất cả đều gào thét điên cuồng.

Một triệu hoán trận dẫn tới 1 huyết án trọng đại, càng ngày càng khốc liệt, thiên giới trở lên bất ổn...

165. Chương 166: Thánh Khiết Nữ Thần

Nhưng, trong mắt những người đứng trên đỉnh nhân gian mà nói, thiên giới chẳng có gì tốt đẹp. Đối với những tuyệt đại cường giả ẩn nấp tại nhân gian, không muốn lên thiên giới, cảm giác của họ đối với thiên giới hoàn toàn khác với các thế nhân.

Những người này có thực lực lên thiên giới, nhưng khi phá toái hư không, họ chọn lựa ở lại nhân gian giới, thậm chí có những người đã tiến vào thiên giới, nhưng sau đó lại quay trở lại nhân gian giới. Ví dụ như Tây thổ bá chủ thượng cổ thần long Khôn Đức, bởi vì trong mắt lão Thiên giới chẳng qua cũng chỉ như thế, thậm chí còn không mang lại cho lão cảm giác an toàn như ở nhân gian giới.

Thiên giới thực sự cảnh sắc tú mỹ, núi cao sông dài, thảo nguyên bát ngát, hồ nước xanh tươi đẹp hơn nhân gian giới bội phần. Thực xứng với tên gọi “tiên cảnh”.

Nhưng mà, thiên đường đó đồng thời cũng tràn ngập sát lục, mâu thuẫn giữa các thần ma chỉ cần đột phát, là lập tức dẫn tới những cuộc đại chiến vô cùng thảm liệt, tu vi mạnh tới trình độ như của bọn họ thì mức độ ảnh hưởng của cuộc đại chiến cũng vô cùng rộng lớn.

Nếu như tại tây phương thiên giới, đại chiến giữa 2 chủ thần lúc nào cũng có thể kéo theo sự tham chiến của bên thứ 3. Còn khi chủ thần chính nghĩa, khi đại chiến với tà ác ma thần, thì càng có khả năng dẫn tới cuộc chiến giữa hai phe chính tà.

Tại đông phương cũng như vậy, đối đầu giữa các tiên nhân sẽ có ảnh hưởng rất rộng. Mỗi thế lực đều là những đại phái đã kinh doanh vạn năm? Nếu như liên quan tới tiên tôn, chủ thần một phương nào đó, thần chủ, cuộc chiến sẽ càng thảm liệt.

Trong mắt thế nhân, tiên thần thiên giới được bao phủ bởi hào quang hân thánh. Nhưng thực ra, thiên giới là nơi vô cùng thảm liệt, tranh đấu, giết chóc không chỉ tồn tại ở nhân gian giới, thiên giới cũng như thế.

Tiên nhân trong hình dung của thế nhân, là những người tiên phong đạo cốt, phiêu dạt xuất trần, không nhiễm tục niệm. Nhưng đó là những lời đồn không hiện thực nhất. Bất luận là thần hay ma, đến cả tiên đều có dục niệm, giống như người phàm, có thất tình lục dục. Nếu như thực sự có thể vô dục vô cầu, thì đó không phải là 1 sinh mệnh có trí tuệ, chẳng qua chỉ là 1 hóa thạch mà thôi.

Tuy nhiên, tất cả tiên, thần, ma hiện tại đều là “thần thánh”, là cao nhân nhất đẳng. Bọn họ dốc sức tạo ra hình tượng huy hoàng trong mắt thế nhân, để cho phàm tục giới ngưỡng mộ bọn họ

Giữa thần ma tiên thường xảy ra các cuộc chiến đấu, có thể gọi là chiến đấu cục bộ. Thế nhưng, dù cho sát lực chi chiến ở thiên giới có thảm liệt đến đâu, nhưng thần ma tiên vẫn hết sức tránh các cuộc thánh chiến ở cấp độ đặc biệt.

Ví dụ như đông tây phương đại chiến.

Đông tây phương thiên giới không phải là chưa từng xảy ra thần chiến. Mỗi lần đều tử thi ngập đất, tử thương vô số, đó là một thảm họa mà cả đông tây phương đều không muốn xảy ra. Đông Tây phương đại chiến gần đây nhất cũng đã 5 ngàn năm, mấy ngàn năm trở lại đây 2 bên đều cố sức cải thiện quan hệ, tránh bạo phát chiến tranh lần nữa.

Nhìn chung, đông tây phương thiên giới hiện giờ đã vô cùng hòa thuận, tự do giao lưu, lần lượt đi vào lĩnh vực của đối phương, không phải chịu hạn chế nào, thực là 1 cảnh tượng hòa bình.

Vậy mà 1 triệu hoán trận đã dẫn tới trọng đại huyết án, làm cho thiên giới đông tây phương vốn hòa bình bao năm trở nên căng thẳng vô cùng.

Mấy ngày nay, tin tức đầy trời, tin đồn thất thiệt cũng không ngừng được tung ra.

Có người nói, huyết án lần này chẳng qua chỉ là cái cớ, là đông phương thiên giới cố ý làm như vậy, họ muốn tiện thể tiến công vào Tây phương thiên giới.

Lại có người nói, ma thần tây phương muốn tấn công các chủ thần Tây phương, 10 vị tiên nhân tử nạn của đông phương chẳng qua cũng là 1 bước trong kế sách của ma thần mà thôi. Ma thần muốn lôi kéo 1 bộ phận thế lực từ đông phương, từ đó khiến cho các chủ thần tây phương đại loạn trận cước.

Thiên giới sóng gió nổi lên, khắp nơi đều là tin đồn thất thiệt!

Vô số người tin rằng, bất kể là ai tạo ra “chuyện đó”, thì cũng chỉ là kẻ muốn mượn cớ để tiến hành chiến tranh mà thôi. Từ “huyết án phát sinh từ một cái triệu hoán trận” làm người ta liên tưởng tới “huyết án phát sinh từ cái màn thầu” nổi tiếng trong quá khứ. Muốn có chiến tranh, 1 cái bánh màn thầu là đủ rồi, nói gì đến một triệu hoán trận quy mô lớn ?

Nhiều người đoán rằng, thiên giới sắp xảy ra đại loạn !

Thần Nam kinh ngạc, hẳn không tưởng tượng được rằng, một “phàm nhân” nhỏ bé như hắn vừa mới từ nhân gian giới lên, chỉ vì hành động vô tình muốn bảo toàn sinh mệnh mà gây ra sóng gió lớn như vậy.

“Ồ, Quang minh đại thần còn có thể xuống địa ngục rồi!” Long bảo bảo chớp đôi mắt to, kinh ngạc nói: “Màn ”Tiểu đả tiểu nháo” của chúng ta không ngờ lại được so sánh ngang với định luật “một chiếc màn thầu gây ra một vụ huyết án”? Lẽ nào chúng ta đã vô tình thổi lên hồi kèn chiến tranh trên thiên giới ?”

“Grào ...” Tử kim thần long gầm vang: “Long đại gia ta sinh ra vĩ đại, sống thật quang vinh, ngược mắt lên, ngưỡng thiên trường tiểu, hoành tráng lắm liệt. Đám thần ma tiên đầy trời bay quanh ta, long đại gia ta mới thực sự là bố cục giả. Đám điều thần ngu ngốc kia, ta mới ra tay một chút đã muốn khai chiến, nếu long đại gia ta đại náo thiên giới, thì không biết sẽ loạn thành thế nào. Grào ... ha ha ... thực là sung sướng, nếu có thời gian, sau này nhất định đại náo 1 phen, cho lũ thần linh giả dối này lộ cái mặt chuột ra.”

Đám Thần Nam đã bay ra khỏi đại sơn. Từ người dân thiên giới biết được tin tức về cuộc chiến giữa 10 tiên nhân với đám thiên sứ. Sự xuất hiện của mấy con dê thể tội đã giúp bọn chúng được an toàn.

Lúc tại mấy tên này đang dùng bữa tại 1 quán rượu trong thành thị. Đây là thành thị, không phải cung điện tiên nhân, cũng không phải thần điện của chủ thần.

Đây là sự việc nằm ngoài dự liệu của Thần Nam. Bọn hắn vạn lần không ngờ rằng, “thiên giới” lại có phàm nhân bình thường như vậy, hơn nữa dân số còn rất đông.

Trong hiểu biết của bọn chúng, thì tất cả những người trên thiên giới đều có thực lực cường đại. Nếu như xuất hiện kẻ nào chỉ ở tam, tứ giai thì đó tuyệt đối là 1 câu chuyện cười. Hôm nay, bọn hắn thực sự là được cười, thiên giới mà lại có phàm nhân nhiều như vậy, đến thiên sứ và tiên nhân cũng chẳng nhiều như bọn họ tưởng.

Từ miệng đám người này, bọn Thần Nam biết được đám thiên sứ đông đảo truy sát bọn họ lần trước không chỉ là xuất thân từ thần điện nữa thần trí tuệ mà còn có nhân mã từ các thần điện khác cùng xuất phát.

“Hóa ra thiên giới là như vậy. Ta còn cho rằng nơi đây chỗ nào cũng là cao thủ lực giai thất giai, còn cho rằng nữ thần trí tuệ chỉ cần tùy tiện ra một khẩu dụ là có thể điều động 1 quân đoàn thiên sứ khổng lồ như vậy.”

Sau khi biết được tất cả, Thần Nam trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều.

“Bằng đường hồ lô đường đây ...”

“Thịt dê xiên ...”

Đi trên đường lớn, có thể thấy người người đi lại ồn ào, không ngớt tiếng rao mua bán hàng, đặc biệt là còn nhìn thấy mấy người phương đông, bán các đặc sản của đông thổ trong thành thị của Tây phương, Thần Nam không nhịn được, cười như điên dại.

Điều này thực sự quá hài hước, đường đường là tây thổ thiên giới mà lại như vậy, bằng đường hồ lô, thịt dê xiên của nhân gian giới đều được bán ở đây. Làm cho bọn họ có cảm giác giống như là, trong đại điện hùng vĩ tường vàng ngói ngọc lại tiến hành mua bán đồ cũ, thực là không hợp, thực là kì dị.

Tử kim thần long cũng cười văng lên: “Nghe nói Chiến Thần điện cách đây không xa, thật là chẳng ngờ, gần Chiến Thần điện lại có 1 nơi náo nhiệt như này, liệu có phải các chủ thần khác cũng thích náo nhiệt như vậy không nhỉ?”

“Ôi, nói nhỏ thôi. Không chừng Chiến Thần đang đi dạo quanh đây đây.” Long bảo bảo cũng cười nhún nhún.

Đối với bọn người này, người trong thành chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên hay hoảng hốt cả. Dù sao đây cũng là thiên giới, những yêu quái và ma thú cường đại thường lai vãng tới thành thị của người dân, vì thế bọn họ nhìn mãi rồi cũng quen.

Sau khi ra khỏi thành, con rồng bí ổi nói: “Nơi đây là thần vực của Chiến Thần, chúng ta có cần đi dạo đến Chiến Thần điện chút không nhỉ?”

“Cốc”

Thần Nam gõ lên đầu nó 1 cái, nói: “Người nghĩ nơi đây là cái chợ bán rau hả ? Còn muốn tới Chiến Thần điện du ngoạn sao ?”

“Hiện giờ còn chưa biết đại cừu nhân của ta ở đâu, đương nhiên phải lòng vòng khắp nơi rồi. Cho dù có tới cửa nhà Chiến Thần, thì làm sao bỏ qua cho được ?” Tử kim thần long lộ ra dáng vẻ du côn, nói: “Ta đang nghĩ, sau khi chúng ta tìm hiểu về phân bố của các thể lực ở thiên giới, chúng ta cũng chiếm lấy một ngọn núi làm 1 cái thần điện rồi tự phong là thần, chiêu mộ 1 ít tín đồ, kiếm chác một ít ở thiên giới này.”

“Ồ, ta ủng hộ.” Tên tiểu thần côn Long bảo bảo này lập tức mặt mày tươi tỉnh hẳn lên.

Lúc này, trong thành đột nhiên nổi lên 1 trận đại loạn, âm thanh huyên náo không ngớt.

Loáng thoáng có thể nghe thấy

“Đây là phúc trạch nữ thần ban cho chúng ta, nữ thần sinh mệnh vĩ đại !”

“Trời ơi, đây thực là sinh mệnh chi vũ, nữ thần trí tuệ vĩ đại đã đi qua thành của chúng ta.”

“Nữ thần vạn tuế!”

Chỉ thấy, trên không trung thành phố phía sau lưng Thần Nam, những cánh hoa bay đầy trời, một cơn mưa hoa múa lượn, tuy rằng ở xa 1 đoạn, nhưng đám Thần Nam vẫn ngửi thấy mùi hương hoa thấm tâm can.

“Thơm quá!” Tiểu phượng hoàn lộ ra thần sắc say sưa, lắc lư trên vai Thần Nam, mắt hướng lên không trung.

Hoa vũ ngày càng gần, cánh hoa đầy trời đã bay tới, màu sắc rực rỡ lấp lánh, hương thơm bay thẳng vào mắt

Tám nữ thiên sứ cánh trắng muốt nhẹ nhàng bay lượn, đi trước mở đường, mỗi thiên sứ đều có dung nhan mỹ lệ khuynh nước khuynh thành, mái tóc dài màu vàng, mắt màu xanh lam, da trắng như tuyết, bạch y bay bay trong gió, thật là 1 vẻ đẹp thánh khiết không gì sánh nổi.

Sau lưng họ, trong màn mưa hoa, 4 con độc giác thú như ngọc đang kéo 1 cỗ xe ngựa được đúc hoàn toàn bạch ngọc, ngựa không phi hành.

Phía sau xe, lại có 8 nữ thiên sứ thánh khiết. Họ đang nhẹ nhàng bay theo

Đội ngũ đẹp dễ này cứ như vậy mà bay qua đầu bọn Thần Nam.

Long bảo bảo hoa hết cả mắt, lầm bầm nói: “Nữ thần này thật là thánh khiết!”

Tiểu phượng hoàng cũng mơ màng nói: “Sau này ta nhất định sẽ như vậy ...”

Thần Nam như người vừa tỉnh mộng, nói: “Người vừa bay qua là nữ thần sinh mệnh ư?”

“Đương nhiên rồi” Tử kim thần long bộ dạng mờ ám nói: “Tiểu tử, đừng có mà nghĩ linh tinh, ta khuyên người hãy mau thu lại tà niệm đi.”

“Đuổi theo” Thần Nam hét lên, bay lên không trung, đuổi theo cỗ xe phía trước.

166. Chương 167 : Vô Tình , Đạm Đài Tại Thiên Giới

“Sinh mệnh nữ thần vĩ đại ! Thần quang của Sinh mệnh nữ thần vĩnh chiếu thế gian !” Thần Nam như một tín đồ trung thành không ngớt miệng tán dương.

Bốn con độc giác thú dừng lại, bạch ngọc xa nhẹ nhàng bông bênh giữa không trung, 16 bạch y thiên sứ vây xung quanh, cánh hoa vẫn bay đầy trời, hương thơm ngậy ngát làm cho người ta say đắm.

Bên dưới là một vùng rừng núi xanh ngấn ngát, càng làm nổi bật thêm vẻ siêu trần thoát tục của đoàn người Sinh mệnh nữ thần.

Thần Nam đáp không phi hành, nhanh chóng tiếp cận. Tử kim thần long, Long bảo bảo, Tiểu phượng hoàng cũng nhanh chóng đuổi đến.

“Đồng phương tu giả ...” Một bạch y thiên sứ, trong mắt lộ ra thần sắc ngạc nhiên, sau đó lạnh lùng nói : “Huyết án mới qua được mấy ngày, các đồng phương tu giả tại tây phương thiên giới đều ẩn mình, người lại dám xông tới chủ thần một cách vô lễ như vậy sao ? Các người thật là to gan!”

“Ánh sáng của Sinh mệnh nữ thần sánh cùng nhật nguyệt, Sinh mệnh nữ thần vĩ đại, xin hãy tha thứ cho sự lỗ mãng của ta. Trước tiên xin hãy cho ta giới thiệu 1 chút, ta là Thần Nam. Sở dĩ đuổi theo Sinh mệnh nữ thần, một là vì sự kính ngưỡng vạn phần đối với nữ thần, 2 là vì có việc quan trọng muốn thỉnh cầu nữ thần. Ta nghĩ chủ thần điện hạ cao quý nhân từ nhất định sẽ đáp ứng ta.”

“Người tìm ta có việc gì?” Một giọng nói êm dịu từ ngọc xa truyền ra, lập tức làm cho người ta có cảm giác như cây cỏ đón gió xuân, chẳng có chút khí tức uy nghiêm nào của chủ thần trong đó.

Sinh mệnh nữ thần đã lên tiếng, đám thiên sứ đều lặng im.

“Ta muốn hỏi, chủ thần điện hạ tôn kính, có phải người đã từng cứu 1 người con gái tên là Vũ hình?”

Nữ thần còn chưa lên tiếng, đám thiên sứ bên ngoài độc giác thú mã xa đã tranh nhau mở miệng.

“Nữ thần nhân từ vĩ đại, mỗi năm đều cứu vô số sinh linh, nữ thần bệ hạ làm sao mà có thể nhớ được tên của tất cả mọi người chứ ?”

“Khi ánh sáng nhân từ của nữ thần chiếu rọi, chưa bao giờ hỏi tên người được cứu.”

Thần Nam rất bình tĩnh, nhưng mà lại thêm kính ý đối với nữ thần, nói : “Cô gái Vũ hình đó, được nữ thần nhân từ cứu tại nhân gian giới, điện hạ còn nhớ không ?”

Trên mặt đám thiên sứ lộ vẻ tức giận, nhưng lúc này, từ trong ngọc xa lại truyền ra giọng nói êm dịu của Sinh mệnh nữ thần : “Ta nguyện ý cứu giúp nhiều người, nhưng mà ta chưa từng đến nhân gian giới. Thiên giới có quy định của thiên giới, thần linh không thể tùy tiện xuống hạ giới, ta nghĩ người nhớ nhầm rồi.”

“A, làm sao lại như vậy được.” Thần Nam ngậy người. Điều này hoàn toàn khác với những tin tức hắn thu được ở nhân gian giới, hắn lẩm bẩm tự nói : “Người của tinh linh tộc rõ ràng đã nói, năm ngàn năm trước Sinh mệnh nữ thần đã từng tự tay trồng 1 cây sinh mệnh tại tinh linh bộ lạc, tất cả đều là để cứu 1 người con gái ...”

“Cái gì?” Sinh mệnh nữ thần trong ngọc xa dường như có chút kinh ngạc, nói : ” Người nói năm ngàn năm trước Sinh mệnh nữ thần đã hạ giới cứu 1 cô gái tên là Vũ Hinh?”

“Đúng vậy.” Thần Nam khẳng định.

Lúc này, đám thiên sứ vây quanh ngọc sa đều giật mình, họ lộ ra thần sắc cổ quái nhìn Thần Nam.

“Có gì không ổn à?” Thần Nam nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Vị tu sĩ kia, có thể mời người cùng ta về thần điện 1 chuyến không? Ta muốn hiểu rõ nội tình sự việc.” Sinh mệnh nữ thần khách khí mời Thần Nam.

“Vô cùng nguyện ý, thưa nữ thần cao quý nhân từ vĩ đại !” Nhập gia tùy tục, Thần Nam mặc dù cảm thấy có chút ngượng mồn, tuy nhiên không thể không làm như Long bảo bảo, cất lên những lời có cánh.

Độc giác thú tiếp tục đáp không phi hành, Thần Nam và 3 thần thú bám theo sau.

Long bảo bảo chớp đôi mắt to, thì thầm : “Sinh mệnh nữ thần tại thượng, ta quan sát rất lâu rồi, mà không hiểu màn mưa hoa này từ đâu ra, thật kì quái ...”

Mấy thiên sứ bay phía sau nhìn thấy bộ dạng hiếu kì của Long bảo bảo, rộn rã cười: “Tiểu long thật dễ thương, đông thổ thần long vốn đã hiếm gặp, không ngờ hôm nay lại còn được gặp cả một con thần linh long hiếm hơn. Nhóc kia, những cánh hóa này là do năng lượng sinh mệnh của nữ thần hóa thành, đó không phải là những cánh hòa bình thường.”

Đôi mắt của Tử kim thần long lập tức trợn lên, lập tức nịnh bợ: “Sinh mệnh nữ thần thật quá nhân từ lương thiện, dùng lực năng lượng sinh mệnh của mình ban phúc cho sinh linh vạn vật trên thế gian, quả thực là tấm gương mẫu mực cho ta, à không, cho các thần linh. Nhưng mà, nếu như có thể phổ độ cho lão long một chút, thì càng trở lên vĩ đại.”

Thiên giới vô cùng rộng lớn, lớn gấp nhiều lần so với nhân gian giới, nhưng khoảng cách giữa các chủ thần điện không phải là xa, các thần vực này hợp lại thành tây phương đại thần vực.

Bay qua mấy trăm dặm, cuối cùng thì cũng đến thần điện của Sinh mệnh nữ thần.

Nơi đây không to lớn hùng vĩ như thần điện của nữ thần trí tuệ, tuy nhiên quần thể kiến trúc thần điện tiếp nối nhau thành một khoảng, bên trong có rất nhiều thực vật, tạo cho người ta một cảm giác, các loại hoa cỏ cây cối tràn đầy sinh cơ ở đây chia thần điện làm rất nhiều khu vực khác nhau.

Bớt đi một chút uy nghiêm, nhiều thêm một phần thanh thân tự nhiên

Nhưng cổ lão thần điện khá cao lớn ở chính giữa thì lại làm cho người ta cảm giác được một cổ khí tức vô cùng thần thánh.

Lúc này Sinh mệnh nữ thần đã ngồi chính giữa thần điện, Thần Nam và 3 con thần thú đã nhìn rõ dung mạo thực sự của nữ thần.

Tóc vàng óng ả buông xuống, cặp mắt xanh biếc, trang phục như tuyết, Sinh mệnh nữ thần tuy không phải là 1 tuyệt thế giai nhân khuynh nước khuynh thành, thậm chí còn không xinh đẹp bằng những thiên sứ đứng bên cạnh, nhưng mà khí chất của nàng thì chẳng thiên sứ nào sánh được.

Thanh tâm tự nhiên, linh khí phát ra từ trong tâm, tuy không phải quốc sắc thiên hương nhưng lại có một khí chất độc nhất vô nhị, khiến cho dù nàng có đứng giữa ngàn vạn người con gái khác, chỉ cần nhìn qua là biết được nét độc đáo của nàng. Thật là một người con gái do thiên địa linh tú tạo thành, linh hồn, trí tuệ,

sự thánh khiết của nàng vô cùng xứng đáng với danh xưng Sinh mệnh nữ thần. Sau khi nghe Thần Nam tường thuật sơ qua câu chuyện, Sinh mệnh nữ thần liền lộ ra nét suy tư.

Lần đầu tiên tiến vào thần điện của chủ thần thiên giới nên Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng vô cùng hiếu kì, hai tên này chẳng có chút lạ lẫm nào, bay tới bay lui trong thần điện, xem xét các góc ngách của nơi được gọi là thần thánh tối cao trong mắt thế nhân

Thần Nam đã dần bình tĩnh trở lại, đã lên tới thiên giới thì sẽ có nhiều cơ hội tìm kiếm các dấu vết quá khứ, dù cho chẳng thu hoạch được gì từ Sinh mệnh nữ thần thì cũng chẳng sao.

Một lát sau, Sinh mệnh nữ thần mới nói : “Những điều ta đã nói là sự thật, ta chưa từng xuống nhân gian giới, Sinh mệnh nữ thần mà người nói đến, ta nghĩ có lẽ là tiền nhiệm chủ thần đã mất tích.”

“Cái gì ? Chủ thần tiền nhiệm ? Lẽ nào các chủ thần thiên giới lại thường thay đổi như thế?” Thần Nam vô cùng kinh ngạc.

“Không phải, chỉ khi chủ thần tiền nhiệm gặp bất trắc thì mới có người mới lên kế thừa thần vị.” Sinh mệnh nữ thần nói : “Năm ngàn năm trước, Sinh mệnh nữ thần tiền nhiệm đột nhiên mất tích, lúc đó ta chính là người kế thừa thần vị.”

“Cái gì ? Đúng lúc đó lại mất tích ?” Thần Nam kinh ngạc, điều này nói lên cái gì ? Lẽ nào Sinh mệnh nữ thần đã gặp bất trắc tại nhân gian giới? thì ra nhân gian giới không hề đơn giản như vậy.

Lúc này, những lời tiếp theo của Sinh mệnh nữ thần làm Thần Nam còn ngạc nhiên hơn gấp bội.

“Vũ Hình ? Cái tên này nghe quen quen, hình như Đông phương tiên giới vô tình tiên tử cũng tên là Vũ Hình.”

Thần Nam lập tức đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi.

Nhìn thấy bộ dạng thất thần của Thần Nam, Sinh mệnh nữ thần nói : “Vũ Hình mà người nói không thể là nàng ta được? trước giờ nàng ta vẫn ở trên thiên giới, làm sao mà bị thương được ? Hơn nữa kẻ nào có thể làm cô ta bị thương được?”

Thần Nam cảm thấy máu trong người đang sôi lên, hai tai bùng nổ, lúc này tâm tình của hắn vô cùng kích động, không còn giữ được bình tĩnh, vô cùng căng thẳng hỏi : “Xin hãy người hãy nói cho ta biết ... mọi chuyện liên quan đến vô tình tiên tử.”

Tại đông phương thiên giới, phụ mẫu là tiên thần, dựa vào quan hệ huyết duyên của cha mẹ, thì khi sinh ra tại thiên giới sẽ là con của thần linh, được xưng là thần. Còn những thần linh từ nhân gian giới phá toái hư không, bay lên thiên giới, thì được gọi là tiên.

Tu luyện đến 1 trình độ nhất định, 2 người ai yếu hơn ai thật không dễ so sánh.

Vô tình tiên tử, là 1 tiên tử vạn năm trước phá toái hư không bay lên thiên giới.

Nghe nói nàng ta có dung mạo tuyệt sắc đứng đầu đông phương thiên giới, pháp lực thông thiên, nghe nói nàng ta là thân muội muội của Đạm Đài tiên tử, đông phương nhất phương tiên tôn, nghe nói...

Đó là một tiên tử thần bí, tự tìm cho một vùng đất trên thiên giới, gọi là vô tình giới, từ trước đến giờ không cho phép người ngoài tiến vào vô tình giới nửa bước, ban đầu cũng có nhiều tiên thần không phục, nhưng sau khi vô số tiên thần ra đi tại vô tình giới, nơi đó biến thành cấm địa, chẳng có kẻ nào dám mạo phạm.

Vô tình tiên tử rất bí ẩn, cô ấy lặng lẽ tu luyện trong vô tình giới, chưa từng tham dự bất cứ vụ nhiệt náo nào của thiên giới, cho nên khi mọi người nhắc tới vô tình tiên tử thì đều có cảm giác quen lẫm, nhưng mà đột nhiên tỉnh ra, thì lập tức nhớ tới sự vô tình, mỹ lệ, thần bí của nàng ta...

“Điều này ... làm sao có thể ?”

Thần Nam quả thực có chút không tin những lời Sinh mệnh nữ thần nói, nhưng từ trong giọng nói của đối phương, hắn phát hiện dường như tất cả đều là thật.

“Làm sao lại ở thiên giới ? Vậy ở nhân gian giới rút cục xảy ra chuyện gì ? Cô ấy tại sao lại có tên là vô tình ? Đúng rồi ...” Thần Nam kinh ngạc nhìn Sinh mệnh nữ thần, nói : “Người nói cô ấy là thân muội muội của đàn đài tiên tử ? Đàn đài tiên tử đó lẽ nào là Đàn đài tuyền ?

Thiên giới nhất phương chí tôn đàn đài tiên tử đương nhiên là chỉ Đàn đài Tuyền. Nhưng mà nàng ta và vô tình tiên tử có phải là chị em ruột hay không thì rất khó nói, dù sao đó cũng chỉ là truyền ngôn.”

“Đàn đài, người quả nhiên không tặc, không ngờ đã trở thành nhất phương chí tôn!” Thần Nam cảm khái kêu lên.

167. Chương 168 : Bại Lộ

Đàn Đài Tuyền quả giống như Thần Nam dự liệu, tài năng và vẻ đẹp của nàng ta vẫn như xưa, vạn năm trước nàng ta thần bí quật khởi tại nhân gian giới, vạn năm sau, nàng như một ngôi sao rực rỡ chiếu rọi đông phương thiên giới. Dung nhan tuyệt mỹ, thủ đoạn siêu phàm, tu vi thông thiên, khiến Đàn Đài tuyền nghiêm nhiên trở thành nhất phương chí tôn trên thiên giới.

Môn hạ đệ tử của Đàn thai tuyền rất đông, không nói tới tu vi khoáng cổ tuyệt kim của nàng, chỉ cần nói đến thể lực khổng lồ của các môn hạ cũng đủ khiến cho các chủ thần thiên giới phải kiêng kỵ.

Điều làm Thần Nam cảm thấy kì lạ nhất là Vũ hình của thiên giới sao lại trở thành thân muội muội của Đàn Đài tuyền. Điều này rút cục có bí ẩn gì ?

Vũ hình của vạn năm trước là 1 cô gái lương thiện thuần khiết, đối với các loại lễ tiết phàm tục của nhân gian giới còn không rõ, sự ngây thơ của nàng như tuyết trắng tinh khôi trên đỉnh núi, vậy làm sao bây giờ nàng lại trở thành vô tình tiên tử ?

Tìm nơi ẩn cư, tiên thần cấm cửa, trong vô tình giới thần linh ngã xuống, tính cách kì dị thay đổi lớn như vậy thực sự làm Thần Nam không thể tin nổi.

Những tin tức về Thần chiến thì cũng giống như Thần Nam dự liệu, không chút tin tức. Thần Nam không tìm hiểu được gì từ Sinh mệnh nữ thần. Hiện giờ Thần Nam không biết cha mẹ hắn đã gặp phải chuyện gì. Với đại thần thông năm xưa của Thần chiến, trải qua vạn năm tu luyện, thì phải uy chấn thiên giới mới đúng, lẽ nào cha hắn căn bản không tiến vào thiên giới?

Thần chiến từng nói, tiến vào thiên giới chẳng phải tốt đẹp như trong tưởng tượng. Nghĩ tới câu nói này, Thần Nam không nhận được lắc lắc đầu. Hắn không muốn suy đoán những điều vô ích nữa.

Sinh ra từ Thần mộ, sống lại do thần mộ, đây có lẽ là câu hỏi lớn nhất đang bủa vây Thần Nam. Khi hắn tiến vào thiên giới, hắn nghĩ rằng sẽ giải đáp được câu hỏi này, hắn lại gặp phải những việc ngoài ý muốn. Cho dù là một trong các chủ thần tây phương thiên giới, Sinh mệnh nữ thần cũng không biết gì về lai lịch của Thần mộ, điều này đối với chúng thần thiên giới đó cũng là 1 câu hỏi lớn không lời đáp

Thần mộ do ai kiến tạo ? Tại sao lại ở nhân gian giới, chẳng ai biết được. Chúng thần đang sống chỉ biết rằng, những người bị chôn ở thần mộ quá nửa đều là những thiên giới cường giả vạn năm trước. Vạn năm trước, chúng thần thiên giới chết đi, đó là quang thời gian đen tối, là một thời đại chúng thần cũng phải than khóc, toàn bộ các cao thủ đều ra đi không hẹn ngày trở lại

Đây là 1 bóng đen vĩnh viễn bao phủ tâm trí chúng thần, chẳng ai biết sự việc bi thảm này có xảy ra lần nữa hay không.

Nghe tới đây, Thần Nam lặng im không nói.

Hiện tại chúng thần thiên giới đều quật khởi trong vạn năm trở lại đây, theo lời Sinh mệnh nữ thần, dường như chỉ có 1 số thần linh trong truyền thuyết chạy thoát khỏi đại nạn vạn năm trước mới biết được chân tướng sự việc trong quá khứ, nhưng muốn tìm được những viên cổ thần linh chỉ tồn tại trong truyền thuyết này thì xem ra chẳng dễ dàng gì.

Nếu như nói các chư thần thiên giới không đoán được 1 chút gì về vấn đề đại nạn trong quá khứ thì Thần Nam không tin. Nhưng, sự việc lớn như vậy, chúng thần chỉ có thể suy đoán thẳm trong lòng mà thôi, cho dù có người đoán ra chân tướng thì cũng chẳng dám tuyên bố khắp nơi

Tư duy của Thần Nam vô cùng hỗn loạn, nghĩ tới hàng vạn câu hỏi, nhưng lại chẳng giải được câu nào.

Lúc này Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng đã chẳng còn chút lạ lẫm nào nữa. Hai con thần thú một trái một phải bay tới đậu trên vai của Sinh mệnh nữ thần. Điều này làm cho 1 số thiên sứ trong thần điện nhăn mặt tức giận, nhưng không đợi bọn họ lên tiếng, Sinh mệnh nữ thần đã khoát tay ra hiệu ngăn họ lại.

“Quang minh đại thần còn ... à không, Sinh mệnh nữ thần đang ở bên cạnh ta, Sinh mệnh nữ thần vĩ đại!” Tiểu long chớp đôi mắt to, nhỏ tiếng : “Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như vậy ! Không ngờ ta lại được gần gũi với Sinh mệnh nữ thần như vậy ! Chủ thần được người ta sùng bái ở nhân gian giới, không ngờ lại ở trước mắt ta. Ta và Sinh mệnh nữ thần đồng tại !”

Tiểu phượng hoàng đang ngất ngây con gà tây, gật đầu nói : “Ta đứng trên vai của chủ thần trong truyền thuyết! Thần tình yêu ơi, ta say rồi!”

Sinh mệnh nữ thần mỉm cười, ngoảnh đi ngoảnh lại nhìn hai tên đó, sau đó giơ tay lên, miệng nhẹ nhàng niệm đạo : “Sinh mệnh lễ tán!” 2 đạo quang huy thánh khiết đôi tay của nàng tỏa ra, tiến vào thân thể của Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng.

“Nữ thần chúc phúc !” Một thiên sứ ở bên cạnh kinh ngạc nói, mặt hiện rõ vẻ ghen tị

Tử kim thần long 2 mắt mở to, nhanh chóng tiến lên mấy bước, nói : “Sinh mệnh nữ thần vĩ đại, ta cũng muốn cùng nữ thần đồng tại!”

Mấy thiên sứ trong thần điện lập tức tức giận nhìn Tử kim thần long. Nhưng Sinh mệnh nữ thần chỉ cười, giơ tay phát ra 1 đạo quang huy, cũng ban cho Tử kim thần long 1 đạo sinh mệnh lễ tán.

“Sinh mệnh nữ thần vĩ đại, xin hỏi nữ thần điện hạ, khi nữ thần tiên nhiệm mất tích, lẽ nào thần điện không có 1 chút manh mối nào ?” Thần Nam nhận ra không thể nào có được những tin tức về thời đại chúng thần vẫn lạc, hần liền bắt đầu quay lại với những vấn đề thực tế. Trước khi đi về phía đông, hần muốn làm rõ những bí mật của Vũ hình dưới phạm gian, hần không tin rằng Vũ hình của đông phương thiên giới là Vũ hình của vạn năm trước.

“Hừm, nữ thần tiên nhiệm bị lôi thần hãm hại.” Một thiên sứ nghiêng răng nói.

“Câm miệng!” Sinh mệnh nữ thần biến sắc, nói : “Những sự việc không có chứng cứ không được nói bừa!”

Nữ thần dịu dàng thánh khiết lúc này tỏa ra khí tức uy nghiêm làm cho người ta nể phục, mấy thiên sứ trong thần điện lập tức run rẩy không dám mở miệng.

Rất dễ dàng có thể nhận thấy việc này có điều kì lạ. Việc Sinh mệnh nữ thần tiên nhiệm mất tích không đơn giản như trong tưởng tượng. Hiển nhiên Sinh mệnh nữ thần và các thiên sứ trong thần điện có biết ít manh mối.

Nhưng, đây là sự việc có thể dẫn tới đại chiến giữa 2 chủ thần, Sinh mệnh nữ thần tại nhiệm cần xem xét kĩ lưỡng, hiện giờ không muốn sự việc này phát triển tới mức đó

Khi Thần Nam chuẩn bị từ biệt, một thiên sứ từ ngoài thần điện đi vào, bẩm báo với nữ thần trí tuệ : “Nữ thần nhân từ, lôi thần điện cho người tới, muốn mời mấy vị trước mặt tới lôi thần điện 1 chuyến.” Thiên sứ vừa nói vừa liếc qua đám Thần Nam.

Nhắc tới lôi thần, các thiên sứ trong thần điện đều lộ ra sắc mặt vô cùng căm phẫn. Ngay cả đến Sinh mệnh nữ thần, mặt ngọc đang tràn đầy nhu hòa cũng trở lên khó coi.

Trong mắt Thần Nam, khoảng cách giữa các chủ thần thiên giới thật không đơn giản.

Khi đám Thần Nam rời khỏi cung điện, Long bảo bảo vẫy vẫy hoàng kim sắc thảo tử, nói : “Sinh mệnh nữ thần vĩ đại! Chúng ta nhất định sẽ nhớ nữ thần !”

Sinh mệnh nữ thần dờ khóc dờ cười. Tên tiểu quỷ này chẳng hề hãi trước sự uy nghiêm của nữ thần, cứ ngang nhiên coi 1 chủ thần là bà chị hàng xóm cạnh nhà, hoặc là nàng thực sự quá hiền từ nhân hậu.

Thần Nam 1 tay ôm Long bảo bảo lại, 1 tay bịt miệng nó. Trong thần điện có không ít cuồng tín đồ, nếu các thiên sứ kia nổi giận, e là bọn hắn không dễ gì đi ra khỏi đây được.

Bên ngoài thần điện, 4 thiên sứ 4 cánh đang đợi. Đôi cánh trắng muốt của họ có xen lẫn với 1 số sợi lông tử kim sắc, đây là tượng trưng cho lôi điện chi lực. Những luồng điện nhỏ xúu lấp lánh trên những chiếc lông tử kim sắc đó.

Thần linh với thần linh quả nhiên bất đồng. Sinh mệnh nữ thần hòa nhã dịu dàng, không có chút bộ dạng của chủ thần. Còn mấy thiên sứ của lôi thần điện trước mặt, tuy chỉ là thiên sứ 4 cánh, nhưng thần thái lộ rõ vẻ kiêu ngạo, không khó để thấy được thói quen của chủ thần bọn họ.

Tiểu phượng hoàng nghi hoặc hỏi : “Bốn người bọn họ có phải là đội chúng ta không ? Tại sao mắt của bọn họ đều nhìn lên trời?”

Tử kim thần long làm bộ nghiêm trọng, nói : “Hài tử, bọn họ đều mắc bệnh rồi. Người không nhìn thấy con mắt của họ dài tới tận đỉnh đầu sao ? Không nhìn lên trời thì nhìn đi đâu nữa ? Nếu mà con người của họ dài tới tận móng, thì bọn họ sẽ phải khom người quỳ xuống trước mặt người để nhìn trời đấy.

“Ồ, hóa ra là mắt mọc sai chỗ.” Tiểu phượng hoàng không rõ là thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu, làm cho 4 thiên sứ kiêu ngạo kia sớm biến sắc mặt.

Thần Nam đặt Long bảo bảo trên vai. Ánh mắt nhìn thẳng phía trước, dẫn 3 thần thú bước đi, căn bản chẳng thèm nhìn tới 4 thiên sứ. Làm cho đám thiên sứ của lôi thần điện cảm thấy hụt hẫng

“Nhân loại đề tiện kia! Lại còn 3 con giun kia nữa, các người không thấy 4 thiên sứ của lôi thần điện sao?”

Tử kim thần long lửa giận bùng bùng, quay đầu lại gào lên : “Câm cái mồm chim của các người lại ! Dám quát tháo long đại gia ta? Các người không muốn sống nữa hay sao?”

Bốn thiên sứ suýt ngất. Lấy danh nghĩa của lôi thần ra truyền thần dụ, chưa bao giờ gặp phải lũ nhân loại không biết trời cao đất dày này, làm cho bọn chúng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Cả bọn bay đi.

Bốn thiên sứ bị phốt lờ, nộ khí nổi lên, bay lên không trung, đuổi theo đám Thần Nam.

Long bảo bảo nhỏ tiếng : “Hi hi, mấy ngày trước bắt được 2 thiên sứ, đã bận lắm rồi. Giờ lại tới 4 thiên sứ, một trồng hoa, 1 trồng cỏ, 1 kéo xe, 1 gánh nước, thật quá tốt.”

Lúc này, đám Thần Nam đã bay xa khỏi thần điện của Sinh mệnh nữ thần, bay ngang một vùng đại sơn. Bốn thiên sứ lôi thần điện cũng đuổi tới.

“Chạy đi đâu ! Dám kháng lại thần dụ của lôi thần, còn không mau đứng lại.”

Cả bọn liền dừng lại, Thần Nam cười lạnh nói : “Lôi thần mới bọn ta đến, vậy tức là chúng ta là khách, 4 các người thì là cái gì ? Bớt cái kiêu căng mượn oai hùm trước mặt ta đi, các người chẳng qua chỉ là 4 kẻ truyền lệnh mà thôi. Hơn nữa, chúng ta là tu giả Đông phương, căn bản không tin ngưỡng lôi thần của các người, hẳn là chủ thần của các người, không phải là của ta.”

“Nhân loại đề tiện kia, người ...”

“Oành oành”

Nội thiên địa được đã khai, đối với 4 thiên sứ đang chờ hấn này, hấn không thèm tranh luận nhiều, trực tiếp hút 4 người vào trong nội thiên địa, sau đó dùng 2 thần sơn ép bọn chúng xuống đất.

Sau khi bị nhốt trong nội thiên địa của Thần Nam, 4 thiên sứ đại kinh thất sắc, sau đó trợn mắt há mồm, nhìn thấy 2 thiên sứ của điện nữ thần trí tuệ đang cực khổ trồng hoa trồng cỏ, hơn nữa còn có 1 bảy tiểu thiên sứ đang bay qua bay giúp chuyển hoa.

Thần Nam giao việc thẩm vấn 4 thiên sứ cho Tử kim thần long, con rồng du côn là thích hợp nhất với công việc này.

Quả nhiên, không phụ sự ủy thác của Thần Nam. Chưa đầy khắc sau, con rồng du côn đã hỏi được những tin tức quan trọng.

“Tiểu tử hỗn xược kia, hỏng rồi! Lão lòi thần khốn khiếp đã biết là chúng ta phá hoại triệu hoán trận, hẳn đã phong tỏa các đường tới đông thổ rồi.”

Thần Nam lầm bầm tự nói : “Ta cứ cảm thấy trong lòng không yên, quả nhiên việc tồi tệ nhất đã xảy ra.”

Tử kim thần long hỏi : “Làm sao đây ? Lẽ nào chúng ta phải đại náo thiên giới ?

168. Chương 169 : Diên Cuồng Đánh Cướp Sào Huyệt Lôi Thần

“Nói, nếu không ta sẽ lột hết quần áo của các người ra, phong ấn công lực của các người, bán các người xuống nhân gian làm vũ công khóa thân.” Tử kim thần long hần học nói

Rất nhanh, 4 thiên sứ đổ sụp, khai tất tần tật.

Hóa ra, lòi thần tinh thông lòi thần chi lực, khi đó, vừa đi qua thần vực của nữ thần trí tuệ, đúng lúc Thần Nam bị Tây thổ đồ cường hành tống nhập Thiên giới, hẳn liền cảm ứng được. Khi đó hư không phá toái, thiên lôi âm âm, hẳn cảm giác được có người phá toái hư không tiến vào thiên giới.

Đối với những tu luyện giả dựa vào thực lực khai phá hư không, tiến vào thiên giới, các cường giả thiên giới đều không thể coi thường, những kẻ như vậy đều có tiềm lực cực lớn, là những đối tượng mà các thể lực đều muốn lôi kéo.

Lôi thần thông qua các manh mối, điều tra ra tung tích của đám Thần Nam. Sau đó điều tra ra được khí tức của bọn họ và khí tức của những cường giả phá hoại triệu hoán trận rất giống nhau, do vậy mới truyền ra thần dụ.

Long bảo bảo lầm bầm : “Hóa ra là muốn dụ khị chúng ta.”

Tử kim thần long đột nhiên hưng phấn, kêu lên : “Bốn tên khốn này nói lòi thần không ở lòi thần điện, nhận lời mời của chiến thần nên đã đến chiến thần điện, chi bằng ...”

“Chi bằng ... cái gì?” Thần Nam nhìn bộ mặt cười đùa giả của Tử kim thần long, rõ ràng cảm thấy nó có chủ ý không tốt đẹp gì.

“Hi hi...” Tử kim thần long cười nham hiểm, nói : “Vừa xong, 4 tên gia hỏa này đã rõ ràng là lòi thần đối với chúng ta chẳng có chút hảo ý, dường như phát hiện chúng ta được 1 đại nhân vật tống lên thiên giới. Hẳn đã phái các cao giai thiên sứ đi ngăn chặn các đường về đông thổ thần vực, hẳn muốn bí mật truy nã chúng ta, nhưng ... đây chẳng phải 1 cơ hội tốt ngàn năm khó gặp sao?”

Long bảo bảo đứng bên cạnh híp hết cả mắt, cười đầy vẻ am hiểu, ngọng ngịu nói : “Thật là 1 cơ hội tốt, lòi thần chẳng phải muốn chúng ta tới lòi thần điện sao ? Chúng ta cứ đường hoàng mà tới đó, cướp sào huyết của hắn.”

“Cướp sào huyết lòi thần, cướp sào huyết lòi thần.” Tiểu phượng hoàng cũng bắt đầu loạn lên.

Thần Nam á khẩu, 3 tên này thật gan to bằng trời, nhưng mà hắn thực sự cũng.... rất thích.

Lòi thần đã biết rõ tất cả, muốn bí mật đối phó với bọn chúng, vậy thì còn cần gì phải giấu giấu diêm diêm, cứ trực tiếp phản kích lại mới là chính đạo.

Đã làm thì phải làm cho to. Còn có gì phải sợ chứ. Dù sao lòi thần đã muốn gây bất lợi cho bọn chúng, muốn trốn cũng không trốn được, vậy thì cho hắn xui xẻo trước vậy.

Nếu để lòi thần biết được cách nghĩ diên cuồng của bọn chúng, nếu mà không giận run lên mới lạ, tuyệt đối sẽ không chủ quan đi phó hội sau khi đã phá hết các thiên sứ cao giai đi khỏi sào huyết của mình.

“Ô, quang minh đại thần còn tại thượng, chúng ta hiện giờ muốn phần đầu cho những lí tưởng cao cả hơn, thỉnh đại thần còn bảo vệ chúng ta.”

Thần Nam giờ đã hiểu, quang minh đại thần còn tuyệt đối không phải quang minh thần, mà có lẽ là bản thân tiểu long.

“Xung phong ! Xung phong !Xung phong !” Tiểu hài tử rất dễ học điều xấu, nghe nói đến đi cướp thần điện 1 chủ thần, Tiểu phượng hoàng liền hưng phấn kêu la không ngừng.

“Grào ... xông lên ! Cướp sào huyệt lôi thần”

Đám Thần Nam xông ra ngoài nội thiên địa, dựa vào những tin tức mà 4 thiên sứ cung cấp, một mạch lao hướng về phía lôi thần điện.

Sự việc hài ước nhất trong lịch sử thiên giới đã phát sinh. Bốn tiểu nhân vật mới vừa từ nhân gian giới lên thiên giới đã bắt đầu cuộc cướp bóc tai tiếng nhất trong lịch sử, sau này hậu thế gọi đó là 1 trong những sự việc không tưởng nhất của thiên giới.

Bốn thiên sứ bị đè dưới thần sơn trong nội thiên địa đã sớm chờ người ra, giờ bọn chúng chỉ muốn mở miệng chửi bới, gào lên : “Mẹ nó nữa chứ....Thật không thể tưởng nổi, cái bọn thế giới này điên mất rồi, chủ thần điện cũng bị cướp, không biết còn để cho thần linh sống nữa hay không !”

Cả bọn phi nhanh như điện, trong khoảnh khắc đã bay được mấy trăm dặm, rất nhanh đã tới thần vực của lôi thần.

Thần vực của lôi thần mới thực sự là nơi khí thế hào hùng, từng đạo điện quang kêu roẹt roẹt không ngừng bên trên thần điện. Từng tòa thần điện cao to hùng vĩ xếp thành từng mảng, tử kim sắc thần điện tỏa ra khí tức tang thương cổ lão, đồng thời cũng tỏa ra khí tức thần thánh uy nghiêm của lôi thần điện.

“Thần tình yêu ơi! Thần điện này thật hùng vĩ! Ta thích !” Tiểu phượng hoàng hưng phấn kêu lên.

Đương nhiên vui sướng nhất phải là Tử kim thần long, con rồng du côn không chút xấu hổ khoa trương: “Đây chẳng phải là thần điện được làm dành riêng cho long đại ta gia sao? Hình dáng tử kim hoàng giả, ngoài ta còn ai dám làm chủ ? Nào, cướp nhà ! Hay nhất là cuỗm luôn cả thần điện của lão thất phu lôi thần !”

Truyền thuyết về 4 tên cường đạo này bắt đầu từ đó ...

“Oàng!”

Cửa lớn của thần điện tối cao của lôi thần điện bị Tử kim thần long dùng song tiết côn đánh bật ra. Con rồng du côn xông vào trước tiên, Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng theo sát 2 bên, Thần Nam đi sau cùng.

Mấy thiên sứ trong đại điện lập tức trở mắt, đây là ai? Dám đánh vào lôi thần điện, thực không thể tưởng tượng được, thật là một chuyện nực cười trong thiên hạ

“Uỳnh!”

Một tiếng động kinh thiên vang lên, con rồng du côn nện một bóng xuống đất, lập tức cả tòa thần điện rung lên dữ dội.

Long bảo bảo vỗ đôi cánh màu hoàng kim, lắc lư bay lên trên đầu Tử kim thần long, đối diện với đám thiên sứ đang há mồm trợn mắt trong đại điện, ngọng ngịu, nhưng vô cùng trịnh trọng tuyên bố, “Ta với thân phận đại đức đại uy bảo bảo thiên long chính thức thông báo với các người, các người đang bị cướp, lôi thần điện đang bị cướp, tất cả tài sản ở đây, bao gồm cả các thiên sứ sẽ là sở hữu của chúng ta!”

“Mẹ nó chứ, cái thế giới này điên thật rồi!” Đây là câu nói mà tất cả các thiên sứ đều muốn phun ra, thật không thể tưởng tượng nổi. Tên ôn con từ đâu ra, dám tới lôi thần điện làm loạn, thật là không thể tha thứ được.

“Các người là ai ? Dám tới lôi thần điện làm loạn ? Bất kể các người là thân tín hay hậu đại của chủ thần nào, mạo phạm lôi thần điện là tội không thể tha thứ!”

Thiên sứ trong lôi thần điện lớn tiếng quát, nhưng chẳng có kẻ nào dám động thủ, sau khi suy nghĩ chớp nhoáng, tất cả đều cho rằng đây nhất định là con riêng của 1 vị chủ thần với 1 nữ yêu nào đó không hiểu chuyện chạy tới đây làm loạn, nếu không thiên giới làm gì có kẻ nào to gan như vậy.

“Không tha thứ cái đầu nhà ngươi!” Tử kim thần long nói, đại bồng chớp mắt nện xuống.

“Bình !”

Một thiên sứ xui xẻo đứng gần nhất bị đánh cho bất tỉnh.

“Các người ... thực là quá to gan!” Mấy thiên sứ tức giận muốn xông lên phía trước.

Đương nhiên, mấy thiên sứ nhanh trí đều lui lại phía sau. Họ cho rằng con riêng của chủ thần phạm lỗi, thì cuối cùng cũng không bị trừng phạt quá đáng, nhưng nếu thiên sứ của lôi thần điện làm bị thương những vương tử này, thì kẻ xui xẻo nhất định là các thiên sứ.

Sự việc hài hước nhất đã phát sinh như vậy. Bốn tên cường đạo gan to bằng trời này chẳng sợ gì cả, còn đám thiên sứ thì lại sợ này sợ kia.

Mấy thiên sứ xông lên trước tiên bị Thần Nam dùng nội thiên địa hút vào, sau đó bốn tên cường đạo này bắt đầu điên cuồng cướp bóc, chỉ cần là những đồ vật nhìn vừa mắt là đều bị tống vào nội thiên địa của Thần Nam.

Mấy thiên sứ trong đại điện không dám nhìn nữa, Tử kim thần long không chỉ tống bảo tọa của lôi thần vào trong nội thiên địa của Thần Nam, mà còn đánh vỡ mấy tượng lão lôi thần phía sau bảo tọa, còn đem đám đầu của tượng thần làm chiến lợi phẩm, xâu thành 1 chuỗi đeo trước ngực

Tới khi đám thiên sứ nhìn thấy sự tình khác, lập tức phát điên.

“Một hai một ... một hai một ...” Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng cùng hô khẩu hiệu. Bọn chúng đang khuan lôi thần chùy - biểu tượng quyền lợi của lôi thần điện từ trước đến nay đi. Lôi thần chùy to gần bằng một căn phòng, tử kim lấp lánh, thần quang rực rỡ, mới nhìn đã biết đó là thần vật khó gặp của thiên giới. Lôi thần thùy khổng lồ như vậy căn bản không tì lệ với Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng.

Nhìn thấy hai tên khốn này khoa trương hô khẩu hiệu, ném chấn điện chi bảo của lôi thần điện vào trong nội thiên địa của Thần Nam, mấy thiên sứ nhịn không nổi, cùng xông lên.

Nhưng mà lại không phải là tấn công Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng, mà là xông vào trong nội thiên địa của Thần Nam. “Hi hi... lại có người trồng hoa trồng cỏ rồi!” Long bảo bảo la lên

Thần Nam không chút khách khí, dùng 2 ngọn thần sơn đè cả đám thiên sứ vừa vào xuống mặt đất. Lúc này, trong lôi thần điện, ngoại trừ thiên sứ đang bị bất tỉnh ra, chẳng còn ai thủ hộ nữa.

Con rồng du côn trong đại thần điện vừa gõ vừa đập, Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng thì đi khắp nơi tìm bảo vật.

“Mau xem, ở đây có 1 thanh bảo kiếm, đẹp vô cùng!” Tiểu phượng hoàng kêu lên. Nó phát hiện ra trong tượng thần bị vỡ có 1 thanh tử kim thần kiếm.

“Grào ... hình như là lôi thần kiếm. Tuy không bằng lôi thần chùy, nhưng cũng là thần khí, thu lấy!”

Dưới chỉ thị của Tử kim thần long, Tiểu phượng hoàng hoan hỉ ném chiến lợi phẩm vào nội thiên địa của Thần Nam.

“Quang minh đại thần côn tại thượng, ta tìm thấy tử kim thần cổ (trống thần màu tím)” Long bảo bảo kinh ngạc kêu lên.

Tử kim thần long lập tức tròn hai mắt nói: “Hình như là lôi thần cổ, cái thần điện này quả là có lắm đồ tốt, để tránh bị sót, ta nghĩ tốt nhất là chuyển cả chủ thần điện này vào trong nội thiên địa.”

“Không tệ, muốn chơi thì chơi thật lớn. Muốn nháo thì nháo loạn cả thiên giới luôn.” Thần Nam cũng điên cuồng không kém ba con thần thú. Lui ra khỏi lôi thần chủ thần điện, mở rộng nội thiên địa, trong nháy mắt đã đem cả toà thần điện to lớn nhất chuyển vào trong nội thiên địa.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, đám thiên sứ bị ép dưới hai tòa thần sơn đè ra, đây là tiểu vương tử do nhà nào quên không quản giáo vậy ? làm cường đạo tới mức độ này, đến thần linh cũng chẳng chịu nổi.

Mấy tên gia hỏa này đi cướp bảo vật của lôi thần điện đã là điên cuồng lắm rồi, nhưng giờ không ngờ lại còn đánh cướp cả tòa thần điện nữa, tất cả thiên sứ bị đè trên mặt đất đều không dám tin vào sự việc đang diễn ra trước mắt, mấy cánh tay thiên sứ lộ ra ngoài thần sơn, một mặt tự vả vào miệng mình, một mặt lăm bắm với đôi mắt vô thần : “Ảo giác, tất cả đều là ảo giác!”

Nhưng mà những lời tiếp theo của Thần Nam và Tử kim thần long làm cho các thiên sứ mồm đang lăm bắm ngất xỉu luôn.

” Ở đây có nhiều thần điện như vậy, chúng ta vừa mới cướp 1 cái, cũng đã thu được kết quả lớn như thế, hãy tiếp tục cướp sạch tất cả các thần điện, mang hết tất cả những đồ vật có thể mang đi, không để lại cho lão hỗn đản lôi thần một sợi lông nào cả.”

169. Chương 170 : Không Thể Điên Cuồng Hơn Được

Ba tên cường đạo còn lại vội vàng lao tới.

“Grào ...” Tử kim thần long kêu lên, kích động nói : “Lẽ nào đây chính là ma lôi trong truyền thuyết, nghe nói cái đồ chơi này sau khi nổ có thể so được với cấm chú, cần thận một chút, đừng để nó nổ.”

Bốn tên cường đạo nhanh chóng cuồn sạch đồng ma lôi, sau đó chuyển qua tòa thần điện khác.

“A, ta cũng tìm thấy đồ tốt.” Tiểu phượng hoàng đột nhiên hưng phấn kêu lên.

Đám Thần Nam nhanh chóng chạy lại.

“Quang minh đại thần côn tại thượng, hình như đây là lôi thần chi hỏa mà các ma pháp sư ở nhân gian giới vẫn truyền tụng.” Long bảo bảo kinh ngạc kêu lên.

Trong thần điện là từng đôi bình thủy tinh trong suốt. Trong thấy cả các thủy tinh bình đều chứa đầy tử kim sắc hỏa diễm đang nhấp nháy.

“Phát tài rồi, ha ha ...” Tử kim thần long cười như điên, nói : “Chuyến này ta giàu to rồi, ta dám nói, chỉ dựa vào những đồ vật này ta có thể đánh ngang ngửa với lôi thần 1 trận. Những thứ này đều là bảo bối trong truyền thuyết, ha ha ... dùng siêu cấp thần vật trong lôi thần điện đổi phỏ với lôi thần, ôi thật là kì diệu !”

“Đáng chết, các người là ai ? Sao dám tới lôi thần điện cướp bóc ?”

Trong những dãy lôi thần điện này có không ít thiên sứ thủ hộ, bốn tên cường đạo ầm ĩ như vậy, chẳng trách bị người khác chú ý. Hơn chục thiên sứ 4 cánh xông tới đầu tiên

Tử kim thần long tiện tay lượm 1 thủy tinh bình định ném tới, Thần Nam vội vàng ngăn nó lại, nói : “Khốn kiếp, làm gì thế? Không biết cướp cũng phải có luật ư? Chúng ta chỉ lấy những đồ chúng ta cần mà thôi, không động tới tới sinh mạng, làm như thế thật chẳng có chút bản sắc cường đạo nào.”

Xỉu !

Hơn mười thiên sứ vừa xông tới tức xì khói, lại còn có cái gọi là “cướp cũng có đạo của cướp”, lại còn nói đầy vẻ chính khí凛冽 như vậy, bọn chúng sớm phát hiện ra Thần Nam là kẻ đầu sỏ.

Một thiên sứ nữ dần dần tức giận tới mức toàn thân run lên, chỉ vào Thần Nam, nói : “Các người rút cuộc là ai ? Hôm nay thật quá tức cười, dám xông vào lôi thần điện cướp bóc trắng trợn như vậy! Còn chưa mau dừng tay!”

“Chúng ta là cường đạo!” Tiểu phượng hoàng nghiêm túc, nói : “Chúng ta đang cướp, các người hãy bỏ hết những thứ giá trị trên người ra.” Thấy mười mấy thiên sứ đang nhìn nó với ánh mắt giận dữ, Tiểu phượng hoàng có chút sợ hãi, dù cho giọng nói càng lúc càng nhỏ nhưng nó vẫn nói rõ ràng được hết câu.

Tử kim thần long vùng đôi song tiết côn, không thềm để ý nói : “Tiểu bất điểm nói đúng rồi đó, hãy ném ma pháp trượng đi, tất cả những vật đáng tiền đều để lại.”

“Chết đi!”

“Giết bọn chúng!”

Mười mấy thiên sứ tức giận điên cuồng, chưa từng gặp bọn cướp nào hiêu trương như vậy, không ngờ dám chạy tới lôi thần điện cướp bóc, nếu mà đồn ra ngoài thì thiên giới sẽ được 1 trận cười no bụng

“A, quang minh đại thần côn tại thượng, đám người trồng hoa trồng cỏ trong nội thiên địa rút cục cũng nhiều rồi, lần này chẳng thiếu lao động nữa.” Long bảo bảo kêu lên.

Thần Nam không muốn giết chóc, chỉ mở nội thiên địa ép đám thiên sứ xuống dưới 2 ngọn thần sơn. Lúc này trong nội thiên địa vang lên tiếng kêu ồn ào, tổng cộng đã có hơn 30 thiên sứ của lôi thần điện bị bắt làm tù binh, toàn bộ đang bị 2 ngọn thần sơn ép xuống đất.

Hiện tại, tu vi của Thần Nam vừa mới qua đột phá, có đủ sức mạnh khống chế nội thiên địa, đám thiên sứ này tu vi này không bằng hắn, đối mặt với các thánh khí trong nội thiên địa, bọn chúng căn bản chẳng có sức chống trả.

Bốn tên cường đạo nhanh chóng chuyển hết những thủy tinh bình chứa đầy lôi thần chi hỏa vào trong nội thiên địa, sau đó tiến hành thu dọn trên mặt đất, chỉ cần nhìn thấy đồ vật hợp mắt liền ném vào tiểu thế giới của Thần Nam. Giờ đã không còn giống như cướp bóc nữa mà giống như đang chuyển nhà.

Thế lực của lôi thần điện tại thiên giới tuyệt đối không yếu, nhưng thần điện tại thiên giới có nhiều bộ phận, các thượng vị thiên sứ có khả năng trấn thủ 1 phương đều trú tại các chi nhánh khác của thần điện. Hôm nay lôi thần ra ngoài, các thiên sứ có sức chiến đấu cao trong chủ thần điện đều được phái đi, thủ tại các yếu đạo thông với đông phương thiên giới.

Hiện giờ trong lôi thần điện, mạnh nhất chỉ còn có các thiên sứ 4 cánh ở lại mà thôi, các thiên sứ 2 cánh còn nhiều hơn, đa số là các siêu hạ vị thiên sứ sức chiến đấu cực kì thấp.

Chúng chẳng qua chỉ là những phổ thông thần phó mà thôi, căn bản không đủ sức ngăn cản 4 tên cường đạo này, hay nói cách khác là bọn thổ phỉ dã man.

“Xông lên! Xông lên! Xông lên!”

Đến Tiểu phượng hoàng là đứa nhất gan nhất mà cũng trở lên điên cuồng, nói gì đến 3 tên kia.

“Quang minh đại thần côn tại thượng, vì sự nghiệp vĩ đại thần thánh của chúng ta, chúng ta cần tiếp tục nỗ lực, xông lên!”

“Grào .. cướp sạch sẽ cả nhà tên lôi thần khốn khiếp này đi, đào đất ba thước, cả những đồ vất đi cũng chuyển hết, không để lại cho lão khốn này dù chỉ một cọng lông...”

Cuộc vơ vét bắt đầu ...

Cuối cùng, Tử kim thần long gào lên: “lôi thần lão thần côn này thật quá giàu, chưa cần nói đến pháp bảo và thần binh, chỉ cần nói tới những vũ khí siêu tuyệt đỉnh công kích này đã làm ta hưng phấn rồi. Chúng ta thực không có cách nào vơ vét từng tòa thần điện một, nếu không thì vài ngày cũng chẳng chuyển xong. Ta thấy, chỉ bằng chúng ta cứ trực tiếp dời cả thần điện, đem cả đám thần điện của lão thần côn này đi.”

“A, quang minh đại thần côn tại thượng, ý kiến này thật quá tuyệt, ta nhiệt liệt ủng hộ.” Tiểu long lập tức giờ cả 4 chiếc hoàng kim sắc tiểu trảo tử

Tiểu phượng hoàng cũng vỗ đôi cánh bảy màu ủng hộ nói : “Được, được, ta cũng ủng hộ, như vậy sau này chúng ta sẽ có hàng loạt thần điện xinh đẹp để ở rồi!”

Mấy thiên sứ trốn trong góc tối khóc không ra lệ, trước giờ chưa từng nghe tới lũ cường đạo hiêu trương cuồng hãn này, cướp đồ vật thì không nói làm gì, ngay đến phòng ốc cũng chuyển luôn, thật là quá biến thái!

“Ha ha ... ý kiến hay, chúng ta sẽ dọn sạch sẽ nhà cửa của lão thần côn này.”

“Uỳnh uỳnh uỳnh”

Thần Nam mở nội thiên địa, nhanh chóng chụp lấy từng tòa thần điện, làm cho đám thiên sứ trốn trong bóng tối hoảng loạn tháo chạy, từng tòa thần điện bị nội thiên địa thu vào.

Sau nửa thời thần, nơi lõi thần điện tọa lạc đã sạch bách, từng dãy thần điện đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn vài trăm thiên sứ thấp cấp đang chờ đợi.

Có loại cường đạo như vậy sao ? đây tuyệt đối là bọn cướp cường hãn nhất trong lịch sử, dám chuyển dời hết các thần điện của 1 chủ thần, cướp sạch không còn thứ gì.

“Lõi thần tại thượng ... đây ... đây, mẹ nó chứ, có phải là sự thực không?”

Đám thiên sứ cuối cùng cũng tỉnh lại, khí chất ưu nhã sớm đã không còn, tất cả đều bắt đầu mở miệng mắng nhiếc, biểu đạt sự kinh hoàng, hãi hùng của chính mình.

“Lõi thần tại thượng! Đây là cường đạo ư? Cường đạo dám cướp chủ thần ư?”

“Lõi thần tại thượng! Tất cả chúng ta đang nằm mơ hay sao!”

“Lõi thần tại thượng! Hôm nay thiên giới đã xảy ra sự việc đáng cười nhất trong lịch sử, thần điện của 1 chủ thần bị cướp!”

“Lõi thần tại thượng! Sự việc không tưởng nhất thiên giới đang xảy ra trước mắt chúng ta!”

“Lõi thần tại thượng ! Việc đáng cười nhất ở thiên giới lại bất hạnh xảy ra ở thần điện của chúng ta!”

Tất cả thiên sứ đều khóc không ra lệ.

Cũng không biết ai là người kêu lên đầu tiên : “Mau đi báo tin cho các thiên sứ cao giai có chiến lực siêu cường ! Mau bảo với họ là không cần phải thủ vệ ở cái yêu đạo đông phương đáng chết đó nữa, 4 tên tội nhân đang phá phách tại thần điện của chúng ta.”

Không phải tất cả thiên sứ đều không biết lai lịch của Thần Nam, người vừa lên tiếng kia đã biết Thần Nam và 3 con thần thú chính là 4 mục tiêu mà lõi thần muốn ra tay giữ lại

“Thật là đáng chết ! Mau đi bẩm báo với lõi thần điện hạ, thỉnh điện hạ điều động tất cả các nhân viên ở lõi thần điện cùng tiêu diệt 4 tên nghịch tặc gan to bằng trời này.”

Sau nửa thời thần, hơn mười cao giai thiên sứ đã kịp quay về lõi thần chủ điện, đi cùng còn có hơn trăm thiên sứ 4 cánh. Sau khi nhìn thấy ảnh tượng trước mắt, tất cả đều cảm thấy xây xẩm mặt mày, chút nữa ngất xỉu, sau đó tất cả thiên sứ đều trợn tròn mắt, điều này thật là không tưởng!

Mẹ nó chứ, có loại đạo tặc cường hãn như vậy sao ? Đây là tiếng câu chữ mà tất cả các thiên sứ đều muốn phun ra

Đáng tiếc, bọn họ đến chậm rồi. Đám Thần Nam đã rời khỏi đây trước 1 thời thần.

“Roẹt!”

Một đạo lôi điện cực lớn từ trên không trung đánh xuống. Mặt đất chia nát vụn, một thân ảnh màu tím nhanh chóng đáp xuống, đây là 1 trung niên cao lớn tuấn tú, nhưng lúc này sắc mặt y nanh nọc vô cùng. Trong đôi mắt, tử kim chi hỏa không ngừng rừng rực, tức muốn nổ phổi

Đây chính là lõi thần của thiên giới Gia lý đức lập. Sau khi nghe được tin tức, y đã dùng tốc độ của quang điện, từ chiến thần điện quay về, cảnh tượng trước mắt làm cho mái tóc tím trên đầu y muốn bốc cháy, từng làn khói trắng từ thất khiếu của y phun ra, lõi thần tức giận gần như muốn nổ tung rồi.

Thân là chủ thần, ở thiên giới có mấy người dám động tới y. Nhưng hiện tại y bị người ta cướp, mà lại cướp triệt để tới mức độ này, đến 1 cục gạch trơn cũng không chừa lại, toàn bộ tất cả các thần điện đều bị cướp đi.

Đối với y mà nói, đây thực sự là 1 sự xỉ nhục quá lớn !

Có lẽ không tới 1 ngày, tất cả cường giả đông tây phương thiên giới sẽ biết tới sự kiện hài ước tới mức không tưởng này, lời thần sẽ trở thành trò cười lớn nhất cho cả thiên giới.

Lôi thần phần nộ gào lên : “Đáng chết ! Dù bất kì giá nào, cũng phải bắt 4 tên sâu bọ đó - lại - cho - ta!” Nói tới câu cuối, lôi thần nhấn mạnh từng chữ, trên đầu hắn phủ đầy những vệt đen, mái tóc tím đột nhiên cháy bùng lên. Y tức giận dùng một thủy hệ ma pháp, dập tắt đám lửa trên đầu

Lôi thần tới giận tới mức trở lên cuồng bạo !

Hơn mười cao giai thiên sứ vội vàng tiến lên, nói : “Điện hạ bớt giận ! Yếu đạo thông với đông phương bị chúng ta khống chế rồi, chúng ta chỉ điều 1 số người quay về thôi, 4 tên sâu bọ đề tiện kia không thể nào thoát khỏi tây phương thiên giới được.”

Lôi thần nghiêng răng nói : “Ngoài ra, truyền thần dụ của ta, thông báo với tất cả lôi thần điện ở các khu, tổng động viên toàn bộ, bắt sống 4 tên sâu bọ đó về đây cho ta.”

Lôi thần tức giận tới mức sắp phát điên!

Lúc này, đám Thần Nam đã thực sự cảm nhận được thế lực cường đại của lôi thần điện. Chưa đến nửa ngày, họ đã gặp đám cao giai thiên sứ phụng lệnh truy sát bọn chúng

Bảy cao giai thiên sứ dẫn theo 50 thiên sứ 4 cánh, bao vây đám Thần Nam giữa không trung. Nhưng mà 4 tên cường đạo này chẳng chút hoảng sợ, khi đám thiên sứ vừa định ra tay, từng thủy tinh cầu được 4 cường đạo ném ra.

“Không được, mau né, đó là ma lôi!”

Đám thiên sứ đại loạn, không ngờ 4 tên khốn này lại dùng ma lôi uy lực cực lớn của lôi thần điện để đối phó với bọn chúng.

Oành !

Oành !

Oành!

Cả bầu trời như muốn nổ tung, tử kim lôi điện điên cuồng bắn đầy trời, khắp nơi là lôi quang, đám thiên sứ bị đánh tới nổi lông vũ toàn thân cháy đen, bỏ chạy toán loạn khắp nơi.

170. Chương 171 Bà Nhớ Mặt Chúng Mà Lại Rồi

Nhưng, hôm nay bọn Thần Nam đã được đại khai nhãn giới. Mấy chục thiên sứ đang mở mồm mắng nhiếc, những lời ác độc làm cho những con mụ chưa ngoa đánh đá nhất của nhân gian cũng đành cam bái hạ phong

Nhưng mà tất cả là do quá tức giận, tất cả thiên sứ đã bị bọn Thần Nam làm cho tức bở phổi

Bảy cao giai thiên sứ và năm mươi thiên sứ bốn cánh bị bọn Thần Nam dùng ma lôi đánh cho cháy đen, mặt mũi nanh nọc, tóc tai cháy hết, tất cả thiên sứ đều có bộ dạng người chằng ra người, quỷ chằng ra quỷ.

Nhưng việc làm cho các thiên sứ không thể nhẫn nhịn được là ma lôi đã thương bọn chúng đều là những thứ chúng đã vô cùng cực khổ quán chú đại lượng ma lực của mình mới chế tạo ra. Kết quả là 4 kẻ đề tiện vô sỉ, bốn tên cướp đáng chết vạn lần kia sau khi mang tất cả chủ thần điện đi, còn dùng ma lôi cướp được cuồng oanh lạn tạc bọn chúng. Điều này làm các thiên sứ không còn mặt mũi nào nữa.

“Ta ... bốn tên giun dế vô sỉ đáng chết vạn lần kia, lão nương muốn ăn thịt các người, ta ... lão nương muốn nuốt sống các người, ta #@i;¥1¼&# ... !”

Ai có thể tin rằng, những ngôn từ thô thiển độc ác đó lại xuất phát từ miệng của 1 nữ cao giai thiên sứ.

Nữ thiên sứ 6 cánh này vốn dung mạo khuynh thành, da trắng như ngọc, nhưng lúc này mặt mũi đen thui, tóc tai bù xù, y phục trên người biến thành tro hết, làn da toàn thân đen nhám lộ ra ngoài, 1 thiên sứ tuyệt mỹ biến thành như vậy, chẳng trách ả ta triệt để phát điên, trở thành 1 con mụ chua ngoa đánh đá.

“Ta...mẹ nó nữa chứ ... Bốn tên giun để dễ tiện các người thật quá vô sỉ... ta ... sao lại có loại cường đạo bỉ ổi hạ lưu như các người chứ, lẽ nào các người không có chút nhân tính nào sao, đó đều là ma lời bọn ta chế tạo ra, ta ...” Một cao giai thiên sứ càng nói càng phần nộ, phun ra toàn những câu chữ kinh điển của nhân gian, ả ta chỉ vào mặt Thần Nam nói : ” Ta ... con mẹ nó, các người rút cục lại lịch thể nào? Làm sao cả thần điện của chủ thần cũng dám cướp, mẹ nó nữa chứ ... Nói, kẻ nào chống lưng cho các người? Rút cục kẻ nào đã cường hành đưa lũ giun dễ các người lên thiên giới, ta #@!¥ĩ¼&ĩ¥#.....”

Bọn Thần Nam há hốc mồm nhìn nhau, Thần Nam nói : “Ta xui! Đây mà là thiên sứ sao? Truyền thuyết những sinh vật này là biểu tượng của thuần khiết và mỹ lệ nhân gian, sao giờ lại trở thành mấy con mụ chua ngoa đánh đá thế này?”

“Tiên sư...” con rồng du côn phi lên, làm một động tác ngụ ý xem ta ra tay đây rồi nói: “Thở cùng đường cũng có thể cắn người, nữa là thiên sứ a? Chúng ta cướp nhà bọn chúng, lại dùng ma lời mà bọn chúng tự tay chế tạo, đánh cho chúng tơi tả, có thể không phản ứng sao? Nhưng mà ... hì hì ... các người có muốn chứng kiến mấy con mụ hàng tôm hàng cá kinh hoàng hơn nữa không?”

Tiểu phượng hoàng có chút không tin, nhỏ tiếng hỏi : “Còn có kẻ đánh đá hơn bọn chúng nữa sao?”

“Đương nhiên rồi!” con rồng du côn khẳng định chắc chắn : “Các người xem!”

Nói rồi, Tử kim thần long mặt mấy quả ma lời lên, dùng lực ném về phía các thiên sứ.

“Oàng”

“Oàng”

“Oàng”

Cả bầu trời lại như nổ tung, khắp nơi đều là tử kim lời điện, đó đều là ma lời uy lực sánh ngang cấm chú, khó có thể tưởng tượng.

” Ta... con rắn bốn chân kia, bà mày nhớ mặt mày rồi ta *#%#, sớm muộn gì bà mày cũng bắt được mày, bà sẽ ăn tươi nuốt sống mày...”

“Mẹ nó nữa chứ...tiên sư con rắn bốn chân kia, bà chữ cả lò nhà mày, bà sống chết với mày...!” Các thể loại chữ bới kinh điển nhất được tuôn ra không ngừng

Con rồng du côn cười hì hì với Tiểu phượng hoàng, nói : “Thế nào? Chua ngoa hơn chưa?”

“Thần tình yêu ơi!” Tiểu phượng hoàng suýt ngất xỉu.

Đối mặt với uy lực cực đại của tử kim ma lời, đám thiên sứ căn bản không có biện pháp nào. Những ma lời này là vũ khí bí mật chủ thần điện chuẩn bị cho chủ thần ma thần đại chiến, trong tương lai. Không ngờ bị 4 tên cường đạo cướp sạch, ma lời có uy lực sánh ngang cấm chú, cho dù là cao giai thiên sứ cũng chẳng chịu được mấy quả, huống chi đại đa số đều à thiên sứ 4 cánh ?

Đến tận bây giờ, đám thiên sứ đang không ngừng chữ bới kia vẫn chưa tin vào sự việc trước mắt. Một chủ thần điện bị người ta cướp sạch, đây thực là sự việc hài ước lớn nhất trong lịch sử thiên giới.

Oành !

Oành !

Oành !

Cuộc oanh tạc lại bắt đầu. Thiên sứ 4 cánh bị trọng thương không ngừng rơi xuống, mấy cao giai thiên sứ muốn cường hành đột phá cũng thương tích đầy mình, không dám quá mạo hiểm nữa.

Lúc này, đám Thần Nam lại sử dụng vũ khí mới. Từng thủy tinh bình có chứa tử kim thần hỏa được ném về phía các thiên sứ.

Bùng !

Một tiếng nổ lớn vang lên, khắp trời đều là tử kim thần hỏa.

“A ...”

“Đau chết đi được ...”

“Không chịu nổi ...”

Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng, những thiên sứ khắp mình đều là tử kim hỏa diễm rơi xuống càng nhiều.

“A, tức chết đi được. Đến tuyệt mật vũ khí của Lôi thần điện - tử kim thần hỏa các ngươi cũng dám ném ra. Cuộc chiến này làm sao mà tiến tục đây. Tức chết đi được!”

Sau khi 3 cao giai thiên sứ bị trọng thương rơi xuống, 4 cao giai thiên sứ còn lại hạ lệnh rút lui, không dám tiếp tục tấn công.

Dường như mỗi một thiên sứ đều bị oanh tạc đen thui, chẳng có thiên sứ nào có thể giữ được đôi cánh trắng muốt, tất cả các thiên sứ này, so với đọa lạc thiên sứ, còn đọa lạc hơn

Các thiên sứ công những kẻ bị thương nhanh chóng rút lui, chỉ lưu lại vài thiên sứ thương tích không nặng giám sát bọn Thần Nam, nhưng rất nhanh chóng bị Tử kim thần long dùng ma lôi và tử kim thần hỏa oanh tạc chạy mất dép.

“Ta...con rắn bốn chân kia, ngươi hãy đợi đấy, bà mày nhớ mặt mày rồi, mày oanh tạc bà mày sướng lắm phải không, bà mày ...”

Đám thiên sứ cuối cùng cũng mất hút trên thiên không, đám Thần Nam cuối cùng cũng thở phào 1 tiếng, cười như điên.

“A ... quá đã!” Tử kim thần long gầm là : “Grào ... mẹ nó nữa, chẳng ngờ được có 1 ngày oanh tạc được đám thần linh như thế, oanh tạc lũ người chim này!”

“Ngẫu miễn đầu phát, thiện tai thiện tai.” Tiểu phượng hoàng hình như bị nhiễm thói quen thần côn của Long bảo bảo.

Tiểu long suýt nữa ngất xỉu, lẩm bẩm : “Cái thế giới này thật điên rồ, thiên sứ đều biết cách chửi cha chửi mẹ.”

Thiên không cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, bốn phía đều lặng im.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, bốn tên cường đạo cường hãn nhất trong lịch sử đang nằm trên ghế mây thưởng thức mỹ tửu.

Lúc này, nội thiên địa của Thần Nam sớm đã có những thay đổi cực lớn.

Trong triệu hoán trận do nữ thần trí tuệ chuẩn bị, định địa thần thụ điên cuồng hấp thu linh lực vô tận. Không chỉ tu vi của Thần Nam có đột phá, mà nội thiên địa cũng mở rộng ra tới mức độ kinh người.

Khi ở nhân gian giới, sau khi tu luyện giả đạt tới tứ giai thì mỗi lần tu vi tăng 1 tầng thì công lực cũng nhảy vọt, điều này cũng giống như ở thiên giới.

Ở thiên giới, cho dù là tiến vào cảnh giới thất giai, thì cũng không bị thiên lôi oanh kích nữa, cho nên Thần Nam hiện giờ hơi không biết là tu vi của mình đang ở thất giai sơ cấp hay là lục giai đỉnh phong. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, tu vi của hắn đã tiến được 1 bước dài, nội thiên địa cũng biến hóa về chất, đã rộng tới mấy chục km2.

Lôi thần điện cướp được chiếm khoảng 2,3 km2. Những toà Lôi thần điện huy hoàng này vẫn được sắp xếp theo nguyên dạng trong tiểu thế giới của Thần Nam.

Đám thiên sứ tù binh từ Lôi thần điện có khoảng 40 người, một nửa là thiên sứ trung giai 4 cánh, một nửa là những thiên sứ hai cánh chiến lực cực thấp.

Tất cả các thiên sứ trung giai đều bị Thần Nam dùng định địa thần thụ hút hết nguyên khí cho yếu đi, trở về trạng thái thiên sứ cấp thấp, đám nguyên khí này được định địa thần thụ chuyển hóa thành sông suối và hoa cỏ.

Lúc này, nội thiên địa của Thần Nam sức sống dồi dào, cộng thêm từng dãy thần điện kia, thật giống như tiên cảnh.

Đám tiểu thiên sứ bắt được từ triệu hoán trận là những kẻ làm vườn tốt nhất, hiện tại chúng đã trở thành người chỉ huy, biến 40 thiên sứ không có chiến lực trở thành lao công, từng chút từng chút làm đẹp thêm tiểu thế giới của Thần Nam.

Thần điện chứa tử kim thần lôi và tử kim thần hỏa, cùng với thần điện chứa thần khí đều bị Thần Nam dùng cấm chế, ngoài hắc và ba con thần thú ra, tất cả các thiên sứ đều không thể đi vào, đó là nguyên nhân để bọn hắc yên tâm thoải mái sử dụng đám lao công miễn phí này.

Đương nhiên, đám thiên sứ này sở dĩ nghe lời như vậy, là do chính sách cây gậy và củ cà rốt của Tử kim thần long. Biểu hiện tốt sẽ mau chóng được trở về thần điện, biểu hiện không tốt thì sẽ bị nhốt trong vùng hỗn độn vĩnh viễn giúp Thần Nam mở rộng nội thiên địa.

Trong tiểu thế giới, trăm hoa đua sắc, hoa cỏ ngào ngạt, những dòng suối róc rách, hồ nước trong xanh ... Bọn Thần Nam ngồi bên cạnh hồ nước xanh ngắt, vừa uống rượu vừa thảo luận xem tiếp theo nên làm gì.

Sự việc điên rồ hôm nay đủ để cả thiên giới trợn tròn mắt kinh ngạc, nhưng mà tiếp theo đây có lẽ cơn ác mộng của chúng sẽ bắt đầu. Lôi thần đương nhiên sẽ truy giết bọn họ với bất cứ giá nào. Chủ thần tự thân ra tay, dù cho bọn họ có ma lôi, tử kim thần hỏa thì sao ? Cũng không thể làm khó được 1 chủ thần.

“Ài ... các ngươi sợ rồi ư?” Một trận cười thánh thót như chuông ngân vang lên từ trong Lôi thần điện.

Tuy là tiếng nói đó vô cùng êm tai nhưng đám Thần Nam lại thấy nổi da gà, đây rút cuộc là thần thánh phương nào ? Không ngờ lại có thể tránh được thần thức của bọn họ, vô thanh vô tức ẩn trong nội thiên địa của Thần Nam.

“Ngẫu mê đầu phát, không phía là Lôi thần đánh tới rồi chứ!” Tiểu phượng hoàng sợ hãi.

“Lôi thần là đàn ông!” Tử kim thần long nói nhỏ : “Người này nhất định không đơn giản, thần thức mạnh quá tưởng tượng của chúng ta, nếu không thì không thể nào thoát được linh giác của chúng ta.”

Một đạo hư ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Thần Nam, hư ảnh nhạt nhòa trong suốt, nhìn kỹ thì đây là 1 nữ tử trẻ trung, dung mạo tuyệt mỹ, nhưng thực sự dung nhan thực khó nhìn rõ.

Thần Nam đứng dậy, đối diện với hư ảnh, trầm tiếng hỏi : “Ngươi là ai?”

“Sinh mệnh nữ thần Táp Mâu!”

“Sinh mệnh nữ thần Táp Mâu? Ngươi nói dối ! Ta đã gặp Sinh mệnh nữ thần, khí tức của các ngươi không giống nhau.”

Hư ảnh thở hắt 1 tiếng, nói : “Người ngươi nói là Trần ny . Đó là em gái của ta. Ta là Sinh mệnh nữ thần tiên nhiệm Táp Mâu.”

“Cái gì?”

Cả đám Thần Nam cùng kêu lên kinh ngạc.

171. Chương 172 Ẩn Tình

Táp Mâu đã mất tích 5 ngàn năm rồi, Sinh mệnh nữ thần tại nhiệm hiện giờ nghi ngờ việc mất tích của Mâu Tư có liên quan rất lớn tới Lôi thần Gia Lý Đức Lạp. Chủ thần mất tích đã lâu nay đột nhiên xuất hiện, thật là 1 sự kiện trọng đại của thiên giới.

“Rất kinh ngạc phải không ? Ha ha ...” Táp Mâu cười nhẹ nói : “Một chủ thần mất tích đã 5 ngàn năm giờ lại xuất hiện ... haha ...”

Táp Mâu tuy cười nhưng trong giọng nói lại vương nét tang thương, ai cũng có thể cảm nhận được tình cảm phần nộ trong tâm nòng.

Thần Nam kinh ngạc hỏi : “Nói như vậy, người thực sự bị Lôi thần bức hại ? Vừa rồi chúng tôi mang cả Lôi thần điện về đây, người cũng được đưa vào nội thiên địa luôn.”

Táp Mâu thở dài một tiếng: “Ta thực sự bị Lôi thần Gia lý đức lập ám toán, nhưng đạo hư ảnh này không phải là bản thể của ta, chỉ là 1 đoạn tình thần hư thể mà thôi.”

“Vậy tại sao người không đi tìm em gái của người, nói với cô ấy chân tướng mọi việc, nhờ cô ấy báo thù?”

“Việc Lôi thần Gia lý đức lập ám toán ta, mấy năm gần đây ta đã sớm liên lạc với em gái ta rồi.”

Thần Nam kinh ngạc hỏi : “Vậy tại sao em gái người không cứu người?”

Táp Mâu cười cười, không trả lời câu hỏi của Thần Nam mà ngược lại dò xét Bọn Thần Nam một cách kì quái, nói : “Thật không rõ các người lấy đâu ra đảm lượng như vậy, dám đi cướp bóc Lôi thần điện.”

“Có gì mà không thể. Hẳn muốn bắt bọn ta, chạy cũng không chạy nổi, chỉ còn cách cho hẳn ném xui xẻo trước.” Thần Nam trả lời với vẻ không quan tâm.

Táp Mâu lắc lắc đầu, cười nói : ”Ồ, hoá ra là lí do như vậy, quây cho lão Lôi thần xui xẻo! Nhưng, các người thực sự cho rằng chỉ dựa vào mấy người các người mà có thể cướp được Lôi thần điện sao?”

Thần Nam cười nói : “Sự việc đang bày ra trước mắt đó thôi!”

“Người sai rồi! Lôi thần dù sao cũng là 1 chủ thần. Thực lực cường đại của hẳn các người hiện giờ không thể đoán được. Lôi thần điện bố trí rất nhiều cấm chế, chỉ dựa vào các người căn bản không thể phá được. Thần thức của chân điện chi bảo, Lôi thần chùy và Lôi thần tượng liên với nhau. Dù cho có cách vạn dặm, hẳn vẫn có thể khống chế linh hoạt như là nhắc tay vậy. Lôi thần bố trí các loại thần khí như Lôi thần chùy trong Lôi thần điện, thì giống như hẳn ta tự mình tọa chân thần điện vậy. Thử hỏi, kẻ nào dám xông vào Lôi thần điện ?”

“Điều này ...”

Bọn Thần Nam nghe vậy liền đổ mồ hôi lạnh, nếu thực sự giống như Táp Mâu nói, bọn họ chẳng phải là chết vài lần rồi sao ? Lẽ nào trong này còn có ẩn tình gì ?”

Táp Mâu nói tiếp : “Lôi thần lại được Chiến thần mời đi, không ở trong Lôi thần điện, các người cho rằng đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao ?”

“Rút cuộc là thế nào ?”

Táp Mâu cười nói : “Các người rút cục đã ý thực được tử thần đã rất nhiều lần lượn qua vai các người chưa?”

“Xin người giải thích” Thần Nam bắt đầu khiêm tốn thỉnh giáo, hẳn đã cảm thấy việc dễ dàng công phá Lôi thần điện có chút không thực, không nghĩ rằng bên trong thực sự có ẩn tình.

“Em gái ta liên hợp với mấy chủ thần cùng xuất thủ, phá vỡ tất cả cấm chế tại Lôi thần điện, cắt đứt sự liên hệ giữa Lôi thần chùy và Lôi thần. Nhưng cuối cùng vẫn chưa phá được cấm chế, vẫn chưa thể cứu ta từ trong lao tù dưới đất ra, cho nên vui vẻ ủng hộ các người làm vụ cướp bóc khó tưởng nhất trong lịch sử thiên giới, để Lôi thần trở thành trò cười lớn nhất cho thiên giới.”

“Grào ... long đại gia ta hiểu rồi. Không chỉ chúng ta làm cường đạo, mà mấy chủ thần cũng làm cường đạo, thật là thú vị! Thực quá tuyệt diệu. Ta thích cảm giác tất cả mọi người cùng làm cường đạo”

Tiểu thần côn Long bảo bảo lăm bằm : “Tặc thần tại thượng! Ta và chủ thần đồng tại!”

Thần Nam hỏi : “Lẽ nào Sinh mệnh nữ thần cùng mấy vị chủ thần liên thủ cũng không cách nào phá vỡ được cấm chế của Lôi thần?”

“Ngày ta thoát ra sẽ không còn lâu đâu!” Táp Mâu nhẹ nhàng nói : ”Thiên giới không đơn giản như các người tưởng tượng đâu. Các chủ thần cũng minh tranh ám đấu. Nhưng để tránh thần chiến quy mô lớn xảy ra, tất cả đều phải đấu đá trong bóng tối. Đám Trần ny không muốn khai chiến với liên minh Lôi thần bây giờ.

Thần Nam rất hiểu lời Táp Mâu nói, mới lên thiên giới vài ngày mà hắn đã thấy các thế lực ở thiên giới ám lưu dừng động

“Lạy Thần tình yêu! Thiên giới thật phức tạp!” Tiểu phượng hoàng than thở.

Táp Mâu nhìn Thần Nam nói: “Giờ có thể nói ra đại nhân vật đứng sau nhà người được chứ? Mấy chủ thần đều biết người được 1 đại nhân vật nào đó đưa lên thiên giới. Người xem, ta đã thực thà nói hết với người, thì người chẳng nên giấu diếm ta chứ?”

Thần Nam trong lòng chuyển biến. Táp Mâu và những chủ thần muốn giải thoát cho nữ thần đang muốn lôi kéo hắn hoặc là muốn lôi kéo “đại nhân vật” sau lưng hắn. Đây là nguyên nhân chính mà bọn họ “ưu đãi” hắn.

“Ha ha ... chủ thần thiên giới thật là lợi hại. Lão nhân gia có bản lĩnh thông thiên. Không nghĩ rằng khi phá toái hư không đưa bọn ta lên thiên giới lại kinh động tới các chủ thần. Thực lực các chủ thần thật khiến người ta bội phục!”

Thần Nam làm bộ dạng như thần còn.

Táp Mâu có chút kích động, nói : ” Vị lão nhân gia ở nhân gian giới là vị nào ? Lẽ nào là ... trong truyền thuyết... !”

“Đúng, chính là ... trong truyền thuyết...” Thần Nam cố ý làm bộ cao thâm khó dò.

Táp Mâu tức giận nghiêng răng, nói : “Thôi, người đừng ồm ồm nữa, mau nói ra đi!”

“Được, có thể nói với người. Nhưng người không thể để lộ tin tức của lão nhân gia cho người khác.”

Thần Nam lấy giọng, sau đó chỉ vào Tử kim thần long, nói : ”Có nhìn thấy nó không ? Chính là huyền tôn (chất) của lão nhân gia đó...

“#%&# ...” Tử kim thần long chửi thề trong lòng. Đồng thời âm thầm chửi rửa lão tây thổ đồ đẳng tự đứng được lên chức cụ của hắn.

Táp Mâu kích động nói : “Lẽ nào là vị thượng cổ thiên long đó trong truyền thuyết. Thật khó tin. Lão nhân gia vì sao lại không muốn lên thiên giới.”

“Tu vi của vị đó đã sớm đạt tới thông thiên chi cảnh. Đối với lão ta mà nói thì nhân gian giới hay thiên giới cũng vậy thôi. Nhưng vị đó rất nhớ những cảnh vật khó quên ở nhân gian giới. Cho nên vẫn một mực muốn ở hạ giới tịnh tu. Nhưng đối với văn bối vị đó lại yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Khi thực đối với mấy tên chất vô dụng thì còn nghiêm khắc hơn, chuẩn bị đem nó đó lên thiên giới rèn luyện 1 phen. A, có khi vị đó lại phải thất vọng. Hậu bối của vị đó chính là 1 con sâu không ra gì.”

Tử kim thần long nghe Thần Nam đứng đó nói linh tinh, tức giận muốn cắn cho hắn một trận, nhưng để tiếp tục diễn trò, nó chỉ còn cách nuốt giận vào lòng.

Táp Mâu đương nhiên không tin những lời linh tinh của Thần Nam. Nhưng bà tin chắc rằng sau lưng Thần Nam nhất định có 1 đại nhân vật chống lưng.

“Yên tâm, các người sẽ không gặp nguy hiểm gì. Sẽ có các chủ thần khác để ý Lôi thần, hắn ta không có thời gian tới tìm các người làm phiền đâu. Còn đối với những thiên sứ do Lôi thần điện phái đi, ta đã quan sát thủ đoạn mà các người đối phó với chúng, tự giữ mình tuyệt đối sẽ không thành vấn đề.”

Nói kiểu gì vậy? Thần Nam có chút buồn bực. Ai lại muốn bị chủ thần nhớ mặt chứ. Hai Sinh mệnh nữ thần và những chủ thần cùng chiến tuyến với họ chắc chắn rất xem trọng “đại nhân vật” sau lưng hắn. Lần này nếu không có sự kiện Lôi thần điện, thì có lẽ hội Sinh mệnh nữ thần chắc cũng sẽ lôi bọn họ vào.

Con người, quả nhiên không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Lần đầu khi gặp Sinh mệnh nữ thần Trân Ný, Thần Nam còn cho rằng đây là nữ thần nhân từ không chút kiêu cách. Chẳng ngờ rằng đối phương đã sớm chuẩn bị lợi dụng bọn hắn. Hắn không thể không cảm thán, Thiên giới chủ thần thật là chẳng có kẻ nào tốt đẹp. Thiên giới đúng là một nơi thâm sâu

Tập Mâu cười nói : “Nếu như ngươi cảm thấy nguy hiểm thì bây giờ có thể lập tức trốn vào sinh mệnh nữ thần điện.”

Thần Nam trong lòng cười lạnh, xem ra thiên giới đều là giả. Thực lực mới là đạo lý cốt yếu. Trốn vào trong sinh mệnh nữ thần điện ? E rằng chính là muốn thu nạp “đại nhân vật” mới là mục đích chính.

“Được rồi, vậy thì chúng ta sẽ không khách khí. Tốt nhất là sớm trốn vào sinh mệnh nữ thần điện 1 đoạn thời gian.” Thần Nam cười ngầm. “Đại nhân vật” kia chỉ là một tồn tại mơ hồ. Nhưng sự bảo hộ của Sinh mệnh nữ thần lại là thực, e rằng không rõ là ai lợi dụng ai bây giờ.

“Bốn thể của ta vẫn ở trong lao tù của Lôi thần điện. Hư thể tinh thần thì không thể duy trì được bao nhiêu lâu nữa.” Hình ảnh Tập Mâu thật nhạt nhòa, như là sắp biến mất.

Thần Nam vội vàng hỏi : “Đợi chút, Ta còn có 1 việc rất quan trọng muốn hỏi bà. Năm ngàn năm trước có phải bà đã từng qua nhân gian giới, cứu 1 nữ tử tên là Vũ Hinh, có thể kể cho ta nghe những chuyện bên trong được không?”

Thân thể đang mờ dần của Tập Mâu khẽ run lên: “Tại sao ngươi lại hỏi việc này?” Nhưng ngay sau đó bà ổn định trở lại: “Ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng tìm hiểu gì về nàng ta nữa. Nếu như ngươi rất muốn biết, vậy hãy đợi ta thoát ra rồi nói. Được rồi, em gái ta đang ở ngoài nội thiên địa, nó sẽ dẫn các ngươi tới sinh mệnh nữ thần điện.”

Hư ảnh lóe lên, Tập Mâu biến mất.

“Tiên sư chứ, thiên giới thật là chẳng có kẻ nào tử tế.” Tử kim thần long than thở. “Sinh mệnh nữ thần hiện nhiệm bộ dạng yếu đuối như vậy, không ngờ lại có ý đồ với chúng ta, không chừng cảnh bay qua đầu chúng ta cũng là có sắp đặt trước. Thiên giới, mẹ nó nữa chứ ... thực là phức tạp.”

Thần Nam có chút đồng cảm. Trong tưởng tượng của hắn, Tập Mâu đã cứu Vũ Hinh tại nhân gian giới, nàng ta nhất định là 1 nữ thần vô cùng thiện lương. Nhưng bây giờ xem ra chẳng đơn giản như hắn tưởng tượng.

2 ngày sau, thiên giới sôi lên sùng sục, việc Lôi thần điện bị 4 tiểu nhân vật mới vừa lên thiên giới cướp sạch đã truyền đi khắp thiên giới, trở thành trò cười lớn nhất cho các chư thần. Sự tình vô cùng hoang đường hoạt kê này trở thành sự việc không tưởng nhất trong lịch sử thiên giới.

Bốn tiểu nhân vật vang danh thiên giới, bọn chúng đã viết lên một truyền thuyết điên cuồng về đại đạo

Tất cả các thần linh đều cười đứt ruột, Lôi thần thì đỏ khốc đỏ mếu, y không thể chỉ ra mấy vị chủ thần cũng dính dáng đến sự kiện này, y chỉ cần răn chịu đựng cái tiếng chủ thần dở hơi nhất thiên giới.

Lúc này, đám Thần Nam đang ở đâu ? Bọn chúng đang làm gì ?

Một người ba con thần thú đang trốn trong sinh mệnh nữ thần điện. Nhưng dường như không giống như đang bị nạn, lúc này 4 tên gia hỏa đang đi thăm quan các gian thần điện.

Tiểu phượng hoàng rụt rè hỏi : “Chúng ta đã cướp Lôi thần điện, lẽ nào còn muốn cướp nốt sinh mệnh nữ thần điện?”

“hừm, nói nhỏ thôi!” con rồng du côn làm ra vẻ có tật giật mình.

“A quang minh đại thần còn tại thượng, làm sao có thể nói là ”cướp” và ”quét sạch” được ? Việc chúng ta làm là những việc thần thánh mà vĩ đại ! Ngươi phải nhớ, đây là 1 sự nghiệp quang vinh vô hạn.” Tiểu thần còn làm điệu bộ trịnh trọng nói.

Thần Nam gật gật đầu, nói : “Chủ thần tây phương thiên giới chẳng có kẻ nào tốt đẹp, chúng ta dọn sạch sinh mệnh nữ thần điện, chạy về đông phương thiên giới mới là cách tốt nhất, tuyệt đối không thể can dự vào cuộc đấu tranh giữa các chủ thần. Đi tìm Vũ Hinh, đó mới là việc quan trọng nhất!”

172. Chương 173: Đánh Về Phương Đông

Đứng trong thần điện mới, Lôi Thần giận tới mức thất khiếu xì khói, hiện tại toàn thiên giới đều là truyền thuyết về 4 tên cường đạo. Lôi Thần thật chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Lôi Thần mái tóc dài phấp phới, mặt mũi dữ tợn, toàn thân rùng rục tử kim thần hỏa, y giống như 1 kẻ điên đứng giữa thần điện gào lên: “Đáng chết! Sinh mệnh nữ thần, ta sớm muộn gì cũng sẽ nắm được pháp tắc của ngươi, chỉ cần ta hiểu được bí mật của sinh mệnh, thì bí mật của thiên lôi cộng thêm vĩnh sinh bất diệt, trong trời đất này còn kẻ nào là đối thủ của ta?”

Nhìn thấy trong thần điện rất nhiều thiên sứ bị ma lôi và tử kim thần hỏa làm cho bị thương, Lôi Thần 2 mắt đỏ rực, gằn giọng nói: “Giám sát chặt chẽ các thông đạo tới đông phương thiên giới cho ta, nhất định không để cho 4 tên giun đẻ đẻ tiện đó chạy về đông phương. Ta hiện giờ không có thời gian và tinh lực trực tiếp đi đối phó với bọn chúng, nhưng chỉ cần bọn chúng còn ở tây phương thiên giới, ta sớm muộn gì cũng sẽ đập nát bọn chúng, cho dù đắc tội đại nhân vật ở nhân gian giới ta cũng không ngại”

Âm thanh gào thét phẫn nộ, làm cho cả Lôi Thần điện chấn động, tất cả các thiên sứ đều run lên khiếp đảm.

Trong Sinh mệnh nữ thần thần điện khắp nơi đều là hoa cỏ thực vật được bảo phủ bởi linh khí. Trong đó, một vườn tiên quả nằm trên 1 bình địa lớn trong thần điện. Nơi đó các loại thần thụ cành lá xanh tươi, lá cây quang hoa lấp lánh, những trái cây trên cành đều là là thiên tài địa bảo trong truyền thuyết của nhân gian giới.

Hai ngày nay, Long bảo bảo và Tử kim thần long chỉ ăn tiên quả thay cơm. Đám thiên sứ trong Sinh mệnh nữ thần thần điện vô cùng giận giữ với 2 tên cường đạo này nhưng không làm gì được.

Lúc này 4 tên cường đạo đang ở trong một vườn, đang tính toán đại kế chạy trốn.

“Grào ... Sinh mệnh nữ thần thần điện thật là nghèo, ngoài đám hoa cỏ, thì chẳng có đến 1 bảo vật hữu dụng nào, trước khi đi thực chẳng có gì để vợ vét.” Tử kim thần long vừa ăn trộm tiên quả vừa than thở một cách không biết xấu hổ.

Thần Nam nói: “Được rồi, hiện giờ chúng ta tiếng xấu khắp nơi rồi, tất cả các chủ thần nghe thấy tên chúng ta, nhất định đều tăng cường đề phòng, chúng ta ở đây, lẽ nào Sinh mệnh nữ thần không đề phòng chúng ta sao? Nhân hôm nay Sinh mệnh nữ thần ra ngoài, thực là cơ hội tốt để chúng ta rời khỏi đây.”

“Thần nói, không thể rời đi như vậy. Ít nhất cũng phải hái đủ tiên quả rồi mới đi!” Long bảo bảo vừa nói vừa nhổ nước dãi.

“Không sai, chúng ta mau hành động, động tác nhanh nhẹn một chút.” Tử kim thần long hoá thành 1 đạo điện quang phóng vào nơi sâu trong vườn tiên quả.

Thần Nam đi cùng bọn chúng. Đẳng nào cũng phải đi, vậy thì để cho bọn chúng gây họa cho Sinh mệnh nữ thần thần điện lần cuối cùng vậy

Từng đồng từng đồng tiên quả linh khí dào dạt được Tử kim thần long ném vào nội thiên địa của Thần Nam.

“Một hai một, một hai một ...” Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng bay lại, miệng không ngừng hô khẩu hiệu.

Tử kim thần long và Thần Nam thiếu chút nữa là lỗi cả mắt ra ngoài.

Tử kim thần long đối với đồng tiên quả tự mình trộm được trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lúc này nhìn thấy biểu hiện của 2 tên kia, nó lại cảm thấy mình thật quá cao thượng.

Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng không ngờ hợp lực, nhỏ hơn hơn chục gốc thần thụ, chuẩn bị công tác di chuyển trên quy mô lớn.

“Grào ... thật quá điên cuồng! Nhưng ... ta thích.”

Xiu!

Thần Nam mất mũi tối sầm, thiếu chút nữa là ngất xỉu. Hắn cẩn thận nhìn về phía ngoài vườn quả, sau đó nhanh chóng đem đám thần thụ chuyển vào trong nội thiên địa.

“Ngừng lại, 2 tên tiểu quỷ các ngươi mau dừng lại cho ta.” Thần Nam nhìn thấy 2 tên tiểu quỷ đang tiếp tục nhổ cây, vội vàng ngăn chúng lại, nói: “Hơn chục cây thần thụ là đủ rồi, đó đều là những cây tốt nhất trong vườn quả này, là tâm huyết mấy ngàn năm của Sinh mệnh nữ thần. Ta xỉu! Mau dừng lại, ta nói 2 ngươi đó! Cướp sạch Lôi Thần điện đã là quá khoa trương rồi, các ngươi còn muốn Sinh mệnh nữ thần phát điên sao? Hai tên tiểu quỷ các ngươi thật là ...ta ngất đây.”

Trong tiếng kêu gào của Thần Nam, Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng vẫn nhổ thêm mười mấy cây thần thụ nữa mới chịu dừng.

Tiểu long tâm mãn ý đắc thở ra 1 hơi, lẩm bẩm: “Tất cả những loại quả ta thích ăn đều sưu tập đủ rồi, sau này khỏi phải lo không có tiên quả ăn.”

Nhìn thấy một khoảng thần thụ cao to xanh biếc trong nội thiên địa, Thần Nam rõ ràng cảm thấy linh khí trong tiểu thể giới của mình nên đậm đặc. Lại nhìn sang tiên quả viên giờ chỉ còn 1 nửa, thì thấy linh khí trong Sinh mệnh nữ thần thần điện đã giảm đi rất nhiều.

Ai nói Sinh mệnh nữ thần điện không có bảo vật? Những thần thụ này tuyệt đối là thần vật mà Sinh mệnh nữ thần đã bỏ ra nhiều tâm huyết.

Thần Nam thấp giọng nói: “Mau, chạy mau!”

Nửa ngày sau, Bọn Thần Nam đã tới một vùng núi hoang dã, cách xa thần vực của chúng thần.

“Tránh gió trước rồi tính.” Thần Nam nói: “Nghe nói các thông đạo tới đông phương thiên giới đã bị Lôi Thần canh giữ cẩn thận. Giờ chúng ta ẩn nấp xem xem động tĩnh thế nào.”

Một người ba con thần thú trốn vào trong nội thiên địa của Thần Nam, nhưng cũng không cảm thấy vô liêu, tiên quả, mỹ tửu, cảnh sắc ưu mỹ tràn ngập linh khí, thêm vào đó là các thiên sứ trẻ đẹp đang làm việc, điều này đối với 4 tên đại đạo đang chạy nạn mà nói, thì thực sự là một kiểu hưởng thụ.

Nửa tháng sau, bọn Thần Nam bay nhanh như điện về hướng đông phương.

Tử kim thần long nói: “Lôi lão thần còn rõ là khoác lác, thiên giới lớn như vậy, y có thể chặn tất cả các đường tới đông phương thiên giới sao? Chúng ta cứ bay một vòng lớn chả lẽ không thể đi qua sao?”

Đáng tiếc là sau đó không lâu, Thần Nam đến một tòa thành thị do thám tin tức, lập tức phá vỡ ảo tưởng của Tử kim thần long. Đông phương thiên giới và tây phương thiên giới lần lượt thành 1 giới, giữa 2 bên có hơn mười thông đạo không gian quan trọng nối liền. Trừ phi có đại pháp lực, cường hành phá toái hư không, nếu không chỉ còn cách đi qua hơn mười thông đạo này.

Thiên giới không rõ lớn hơn nhân gian giới bao nhiêu lần, từng ngọn từng ngọn núi cao chìm vào trong mây, so với những ngọn núi cao nhất nhân gian giới thì núi trên thiên giới còn hùng vĩ hơn gấp bội

Gần đông phương yếu đạo là những dãy núi liên miên vô tận, từng ngọn từng ngọn núi như một thể giới bằng bạc, tuyết trắng khắp nơi, vạn vật chìm trong băng. Nhưng từ lưng núi trở xuống một màu xanh ngắt, sinh cơ vô hạn. Rừng rậm nguyên thủy rậm rạp ngút ngàn tầm mắt, chim kêu vượn hú không ngớt

Đám Thần Nam bay theo sườn lưng núi, gặp vô số chim thú hoang dã, mặc dù rất nhiều yêu thú tu luyện có chút thành tựu không ngừng quấy nhiễu họ, nhưng với tu vi của bọn họ, căn bản không sợ gì sự uy hiếp của chúng.

Phía trước, một ngọn núi nguy nga nổi lên giữa dãy núi, trên đỉnh núi có một thông đạo thông với đông phương thiên giới. Lúc này, đã có rất nhiều thiên sứ thủ hộ ở đây.

Đỉnh núi tuyết rơi lả tả, có 1 cửa thông đạo hỗn độn rộng chừng trăm trượng. Lôi Thần đã phái trọng binh trấn giữ nơi đây, đám thiên sứ này đứng bất động trên đỉnh núi như những hoá thạch.

Đã tới đây rồi, Thần Nam không thể thoái lui. Vũ Hinh đang ở phía bên kia thông đạo, dù cho có khó khăn đến đâu, hắn cũng phải xông qua, nhất định phải tìm hiểu cho được Vũ Hinh của thiên giới có phải là Vũ Hinh của vạn năm trước hay không.

Mấy tên này vốn định trốn trong nội thiên địa của Thần Nam rồi lên qua. Nhưng mà những cao thủ ở đây lại quá miễn cưỡng, bọn chúng vừa tới gần đã bị phát hiện.

Lên qua không được, Thần Nam dẫn đầu xông lên phía trước, trường đao trong tay hắn thần quang lấp lánh, có lẽ hiện giờ nên gọi đó là thánh đao, vì nó đã không còn là hắc sắc ma đao tràn ngập khí tức tử vong nữa. Trường đao bây giờ kim quang rực rỡ, tràn ngập thần thánh khí tức.

Đao mang như cầu vòng chém về phía đám thiên sứ đang thủ tại cửa thông đạo. Cả một thế giới tuyết trắng quang hoa lấp lánh, đao khí tung hoành lan tỏa, phát ra tiếng kêu chói tai, gió tuyết ngập trời.

“Hừm, chúng ta đã đợi các người rất lâu rồi!”

Sáu cao giai thiên sứ bay lên, hoặc tung ra cấm chú ma pháp, hoặc chém ra kinh thiên kiếm khí, bao vây công kích Thần Nam. Đồng thời, cũng có hơn mười cao giai thiên sứ khác cũng xông về phía đám Tử kim thần long.

Quang mang chói mắt bao phủ toàn bộ vùng núi, siêu đại hình cấm chú ma pháp không ngừng nổ tung xung quanh Thần Nam, hỏa diễm bùng lên dữ dội, từng đạo thiểm điện cự đại khùng bố bắn tung tóe khắp nơi. Đồng thời từng đạo kiếm khí tê liệt hư không, kiếm quang thực chất hoá cự đại không ngừng chém tới Thần Nam.

Thần Nam tung hoành trên không trung, chém ngang chém dọc trong màn thiểm điện, hỏa diễm và kiếm khí đó. Không ngừng đột phá vòng vây công kích của 6 cao giai thiên sứ. Tuy hiện giờ hắn đang ở trong cảnh cử tử nhất sinh, nhưng hắn đã xác định được mình đã thực sự bước vào lĩnh vực thất giai, nếu không thì chẳng có cách nào chống lại các thiên sứ cao giai 6 cánh.

Bị 6 cao thủ cùng cấp bao vây công kích, Thần Nam không đủ sức chống đỡ, nhanh chóng lui lại phía sau. Sáu cao giai thiên sứ sát khí bức nhân, gấp gáp đuổi theo, thế sẽ chém rụng đầu Thần Nam. Siêu đại hình ma pháp cấm chú và cuồng bá kiếm khí không ngừng chém tới Thần Nam, cả ngọn núi chấn động kịch liệt.

Oành!

Oành!

Oành!

...

Thần Nam lấy ma lôi và tử kim thần hỏa điên cuồng ném về phía 6 cao giai thiên sứ, thiểm điện và hỏa diễm bay tứ tung trên đỉnh núi, sùng sục như nước đang sôi.

Bên cạnh, đám Long bảo bảo, Tử kim thần long, Tiểu phượng hoàng còn sôi nổi hơn. Bọn chúng căn bản không đủ sức đối phó với các cao giai thiên sứ, xông lên không được liền mở những bọc lớn sau lưng, điên cuồng ném ma lôi và tử kim thần hỏa, đem lôi hỏa có uy lực tương đương với uy lực không ngừng oanh tạc đám cao giai thiên sứ.

Băng tuyết sớm đã bị bắn tung đi, trên đỉnh núi, khắp nơi đều là ma pháp năng lượng văng vãi, như thiên lôi giáng lâm. Tất cả những dãy núi gần đó đều rung chuyển, một số đỉnh núi bị năng lượng ma pháp cực lớn đánh cho vỡ vụn.

Đám thiên sứ bị đánh cho mặt mũi đen thui, tạm thời thoái lui, đám Thần Nam hợp lại một chỗ.

Thần Nam mở nội thiên địa, lấy Lôi Thần kiếm ném cho Tử kim thần long, sau đó lấy Lôi Thần cổ vật cho Long bảo bảo, hắn tự mình lấy Lôi Thần chuỳ to như một căn phòng ra.

Nhìn thấy trọng bảo của Lôi Thần điện trong tay kẻ địch, tất cả thiên sứ đều tức giận nghiến răng kèn kẹt, mười sáu cao giai thiên sứ dẫn đầu đám thiên sứ 4 cánh dày đặc như lũ ong vàng xông về phía bọn Thần Nam.

Thần Nam múa Lôi Thần chùy cự đại, điên cuồng bổ về phía trước.

“Roẹt!Oành”

Cùng với tiếng sấm vang lên đỉnh tai nhức óc, một đạo tử kim thiểm điện dài trăm trượng từ Lôi Thần chùy bắn ra. Trong chớp mắt 1 cao giai thiên sứ bị đánh cho toàn thân bốc khói đen, nhanh chóng rơi xuống.

Tử kim thần long ở phía sau hít 1 luồng hơi lạnh, kinh ngạc nói: “Không ngờ là đại thiên thần lôi!”

Trong Lôi Thần điện ở xa, Lôi Thần đập bàn đứng lên, tức giận quát: “Đáng chết!”

173. Chương 174 - Máu Nhuộm Thiên Không

Tử kim thần long gầm lên: “Grào...Thật là một món đồ tốt. Lôi Thần chùy tuyệt đối là 1 trong những thần bảo nổi tiến nhất thiên giới. Cự đại thiểm điện vừa phát ra đích thị là đại thiên thần lôi. Một đòn bằng với tổng hoà sức mạnh thiên lôi mà một người nhân gian giới phải chịu khi muốn tiến nhập thiên giới.”

Có Lôi Thần chùy trong tay, coi như bằng với 1 nửa Lôi Thần, Thần Nam lập tức vận khí đầy đủ, huy động Lôi Thần chùy xông lên. Nhưng đám thiên sứ phía trước đều là loại không sợ chết, dưới sự chỉ đạo của hơn mười cao giai thiên sứ, điên cuồng xông về phía đám Thần Nam.

“Roẹt! Bùng”

Lôi Thần chùy lại phát uy lực. Lại là 1 đạo đại thiên thần lôi uy lực cuồng bạo, một cao giai thiên sứ toàn thân đen sì không rõ sống chết rơi xuống. Đồng thời đám thiên sứ 4 cánh kêu la thảm thiết và lui khỏi chiến trường.

Uỳnh!

Một cao giai thiên sứ nhanh như chớp, nhân lúc Thần Nam vung thần chùy liên xông tới tập kích mặt bên Thần Nam. Nhưng mà thật bất hạnh, hắn bị Thần Nam rút tay một chùy đập lên người hắn.

Đương trường huyết vụ ngập trời, thiên sứ lập tức thịt nát xương tan. Đồng thời lôi điện huyết sắc bắn ra cũng làm 1 đám thiên sứ 4 cánh bị đánh bay đi

“Mẹ ời!”

Dù biết Lôi Thần chùy uy lực cực lớn, nhưng đám Tử kim thần long vẫn há hốc cả mồm, nó cúi đầu nhìn Lôi Thần kiếm trong tay, nói với Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng: “Tiểu quỷ, xông lên!”

Tử kim thần long múa Lôi Thần kiếm xông lên, một kiếm chém ra 1 đạo tử sắc thiểm điện cự đại, lập tức chém bay 1 đội thiên sứ 4 cánh. Con rồng du côn đại hỉ, tràn đầy tự tin, dùng mãnh huy động Lôi Thần kiếm, chém tới 1 thiên sứ 6 cánh đang hung hãn xông tới.

Oành!

Tử sắc thiểm điện của Lôi Thần kiếm va vào siêu đại hình cấm chú ma pháp của thiên sứ 6 cánh. Con rồng du côn trực tiếp bị 1 cỗ khí lãng cuốn đi, còn thiên sứ 6 cánh bị đánh văng ra xa.

“Ha ha...” Tử kim thần long sau khi ổn định lại cười 1 tràng dài, Lôi Thần kiếm tuy không có uy lực biến thái như Lôi Thần chùy, nhưng uy lực cự đại có thể giúp nó chống lại được các đòn công kích của cao giai thiên sứ.

“Xông lên! Xông lên! Xông lên!”

Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng cầm Lôi Thần cổ (trống) hưng phấn xông lên.

Tùng!

Tùng!

Tùng!

Tiếng trống mạnh dần lên, cuối cùng biến thành âm vang chấn thiên, tất cả các dãy núi gần đó đều rung lên dữ dội, những thiên sứ xông về phía Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng đều bị đánh bật ra xa.

Từng đạo điện quang giống như những tia mặt trời xuyên qua mây đen phóng về phía đám thiên sứ đang lao tới. Trong quang hoa tử sắc có kèm thêm các quang sắc, lấp lánh vô cùng. Tuy nhiên, quang mang tuy rất đẹp nhưng lại là ánh sáng giết người.

Thiên sứ 4 cánh xông tới liền bị đánh bật ra, thi nhau rơi xuống.

Tử kim thần long từ phía xa gào lên: "Trong truyền thuyết, trống Lôi Thần và dùi trống hợp lại, uy lực còn mạnh hơn cả Lôi Thần chuỳ. Đáng tiếc 2 cái thì thiếu 1, khó mà phát huy uy lực tối đại.

Mặc dù như vậy, có trống Lôi Thần trong tay, Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng dư sức tự bảo vệ mình, 2 tên tiểu quỷ này vô cùng hưng phấn, 2 tiểu quyền đầu của Long bảo bảo không ngừng đập vào mặt trống, Tiểu phượng hoàng thì nhảy trên mặt trống Lôi Thần, không ngừng múa lượn.

Ba bảo vật trấn điện của Lôi Thần điện đều được đem ra dùng, thiên sứ 4 cánh căn bản không thể chống đỡ, đến mạnh như thiên sứ 6 cánh cũng không có cách nào chính diện giao phong, chỉ có thể xuất thủ ở phía bên.

Theo truyền thuyết, 3 đại thần binh này do vị Lôi Thần đầu tiên dùng sinh mệnh của mình tế luyện thành, tam vật hợp nhất, nếu có thể phát huy uy lực toàn bộ, thì đến các chủ thần cũng phải tránh né.

Trong Lôi Thần điện ở xa, Lôi Thần Gia Lý Đức Lạp không thể ngồi yên được nữa, y gầm lên: "Đáng chết, lại không ngăn cản được 4 tên khốn này sao. Hiện giờ ta đã mất đi liên hệ với 3 thần khí, nếu không xuất thủ, e là bọn chúng sẽ xông qua được. 4 tên giun đẻ đẻ tiện này thực quá ác độc. Không ngờ rằng Lôi Thần ta anh hùng nhất thế, không ngờ danh dự lại bị hủy trong tay bọn giun đẻ này. Giết! Dù cho có dẫn tới chủ thần đại chiến, ta cũng phải ra tay!"

Một tiếng gầm kéo dài, Lôi Thần điện đột nhiên sụp đổ. Lôi Thần tóc tai dựng ngược, xông lên không trung, hướng về phía đông phương xa xôi.

Lôi Thần tuy không phải là thời không chi thần, không thể trong nháy mắt chuyển hoá không gian, nhưng tốc độ của y thì tuyệt đối không chậm, cười lôi điện phi hành, trên không trung lưu lại 1 đạo tử quang, trong chớp mắt đã bay được mấy trăm dặm, trên trời lôi thanh âm âm vang vọng.

Nhưng đúng lúc này, 2 đạo thần quang đột nhiên chiếu sáng thiên địa, ngăn cản đường đi của Lôi Thần.

"Trần Ny, ta biết ngươi sẽ không bỏ qua!" Lôi Thần nghiêng răng kèn kẹt, sắc mặt vô cùng hung tợn.

Trước mặt hắn, hai thân ảnh tuyệt mỹ đang đứng trên không trung.

Một người được bích lục sắc sinh mệnh chi quang bao phủ, toàn thân nhẹ nhàng phát ra khí chất xuất thần, dung nhan tuyệt sắc như mộng như thật đó chính là Sinh mệnh nữ thần Trần Ny.

Còn 1 người toàn thân ngân quang bao bọc, thân hình tuyệt mỹ, ngọc dung làm lay động lòng người, phát ra khí tức thần thánh không thể xâm phạm, mái tóc màu vàng lấp lánh như mặt trời, tư dung hoàn mỹ, khí chất tuyệt giai, không hổ danh là thiên giới nữ thần, có dung nhan và khí chất khí cho phàm nhân tự thấy hổ thẹn.

"Không ngờ Nữ thần trí tuệ Nhã Ti cũng đến tham gia nhiệt náo. Mấy ngày trước phá vỡ cấm chế của Lôi Thần điện, cắt đứt mối liên hệ của ta với Lôi Thần chuỳ, quyết không thể là việc mà 1 chủ thần có thể làm được, Nhã Ti, không ngờ ngươi cũng muốn làm tử địch của ta hừ hừ hừ ..." Lôi Thần Gia Lý Đức Lạp cười lạnh từng trận, toàn thân toả ra khí vị âm sâm thấu xương, có thể thấy y đang cực kì phẫn nộ.

Sinh mệnh nữ thần lúc này không còn vẻ nhân từ nữa, trên mặt nàng lộ rõ vẻ tức giận, chỉ vào Lôi Thần nói: "Gia Lý Đức Lạp, ta với ngươi không có gì để nói. Dù cho ngươi có tự mình thả chị ta ra, thì ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!"

Nữ thần trí tuệ Nhã Ti vẻ mặt lạnh lùng, phát ra một cỗ khí thế uy nghiêm, nói với Lôi Thần: "Gia Lý Đức Lạp, ngươi quá to gan! Không ngờ ngươi dám nhốt tự ý bắt nhốt Sinh mệnh nữ thần Táp Mâu, pháp tắc của thiên giới trong mắt ngươi chỉ là đồ bỏ ư, ma thần nhất phương vẫn đang ở bên theo dõi, vậy mà

người dám làm hại chủ thần một phương. Nếu như không phải là để tránh quá nhiều chủ thần kéo tới mà xảy ra đại chiến, thì người đã sớm trở thành tội nhân bị đưa lên diệt thần đài.”

Lôi Thần cười lạnh: “Doạ ta à? Tạp Mâu và Trần Ny chấp mê bất ngộ, nếu như sớm nói với ta bí mật của sinh mệnh, để ta vĩnh sinh bất diệt, hoàn thiện thiên lôi đại pháp. Khoan nói đến ma thần, cả thiên giới này còn có kẻ nào là đối thủ của ta?”

Nữ thần trí tuệ Nhã Ti cười lạnh: “Hừ, người quả thực sắp tẩu hoả nhập ma rồi. Lại còn mơ tưởng trở thành thiên địa pháp tắc chấp hành giả trong truyền thuyết. Tuy thiên địa pháp tắc khi giáng tội thì sẽ dùng thần lôi đánh xuống, nhưng người tuyệt không phải chấp hành giả chân chính, người thực là mộng tưởng hảo huyền.”

Lôi Thần cười điên cuồng, nói: “Các người thì hiểu cái gì? Thay trời hành đạo không phải chỉ là truyền thuyết, ta sớm muộn gì cũng có thể làm được. Nhưng hiện giờ ta chẳng có thời gian tranh luận với các người. Tránh ra, nếu không ta sẽ đập lên thi thể của các người mà qua.”

Nhã Ti tức giận: “Không ngờ rằng người là kẻ máu lạnh điên cuồng không kém ma thần, hôm nay đừng nghĩ là người qua được đây. Lên đi”

“Roẹt!”

Một đạo thiểm điện cực lớn đánh tới Nữ thần trí tuệ Nhã Ti và Sinh mệnh nữ thần Trần Ny, đồng thời kèm theo tiếng gầm điên cuồng của Lôi Thần: “Các người chẳng qua là muốn 4 tên tên giun để tiện kia đem thần vật của ta tới đông phương, từ đó làm yếu thực lực của ta, từng bước làm ta mất mặt. Ha ha ha... Các người xem thường ta quá. Bây giờ Lôi Thần chuyển đối với ta mà nói chỉ là vật tượng trưng, nhưng ta không thể để nó rơi vào tay người ngoài.”

Hư không sau lưng Sinh mệnh nữ thần phá khai, nàng mở rộng nội thiên địa có quy mô cỡ huyền giới, một ngọn thần thụ thủy bích phóng ra, lục sắc thần quang chiếu rọi khắp trời, nhanh chóng hút hết tất cả lôi điện.

“Hừ, sinh mệnh thường thanh thụ? Ha ha ... đồ tốt ... ta đang muốn cướp lấy.” Lôi Thần 2 mắt phát ra tử quang, nhanh chóng xông tới trước.

Nữ thần trí tuệ thân hình chấp động, 1 đôi cánh ánh sáng từ sau lưng nàng vươn ra. Đôi cánh ngân sắc như được đúc từ bạch ngọc, làm cho nàng thêm phần trang nghiêm thần thánh.

Nhã Ti miệng niệm chú ngữ, đồng thời 2 tay ném ra vô số tinh thạch có khác ma văn cổ lão, một pháp trận phức tạp dị thường nhanh chóng bài bố trên không trung.

Vừa lúc Lôi Thần xông tới, nhưng y chẳng để ý, cười lạnh từng trận, muốn cưỡng hành phá vỡ trận.

Sinh mệnh nữ thần huy động thần thụ khổng lồ, thần quang chiếu sáng bầu trời, ào ạt hướng về phía trận pháp, phối hợp với tinh thạch mà Nữ thần trí tuệ bài bố.

“Đây không phải là trận pháp có tính công kích, hai người cho rằng chỉ dựa vào nó mà làm khó được ta sao?”

Nhưng Lôi Thần vừa nói dứt lời, hần liền tức giận chau mày, hư không đột nhiên phá toái, một không gian đại liệt phùng đen ngòm xuất hiện trước mặt y, sau đó nuốt y vào trong.

“Hai con tiện nhân các người hoá ra hiểm độc như vậy, muốn đưa ta đến một không gian khác sao? Không có cửa đâu!”

Lôi Thần ngẩng mặt gầm lớn. Trong nháy mắt thiên địa gian bạo phát vô số tiếng sấm sét, ngàn vạn đạo thiểm điện phủ kín bầu trời, khắp nơi đều là điện quang, khắp nơi đều là thiểm điện, trời đất chói lòa, bạch quang từng trận, mỗi tắc không gian đều đang toái liệt, cảnh tượng giống như trong ngày tận thế.

“A ... mở ra cho ta”

Lôi Thần Gia Lý Đức Lạp gầm lên như dã thú, sau đó từng đạo cự đại lôi điện quán thông thiên địa phóng vào trong pháp trận, xuyên qua thân thể Lôi Thần, phá vỡ không gian đại liệt phùng đó, Lôi Thần như ma vương xông tới.

Nữ thần trí tuệ Nhã Ti và Sinh mệnh nữ thần Trân Ny đại kinh, thăm than Lôi Thần quả không hổ danh là một trong những người có chiến lực mạnh nhất thiên giới. Khí thế cuồng bạo đủ sánh với Chiến thần.

“Ta cho rằng các ngươi sẽ có 3 chủ thần, không ngờ là chỉ có 2, ta không có thời gian luyện tập với các ngươi, sau này nếu có thời gian ta sẽ tự mình lấy mạng các ngươi.” Lôi Thần cười lạnh nói. Sau đó phi lên không trung bay về phía đông.

“Hừ, tuy không phải là lúc bán mạng với ngươi, nhưng hôm nay cũng phải để cho ngươi mất mặt!” Sinh mệnh nữ thần cười nhạt, huy động thần thụ trong không trung đuổi theo. Nữ thần trí tuệ cũng vung đôi quang đực, gấp rút đuổi theo phía sau

Lúc này, tại đông phương yếu đạo, Thần Nam đang gặp rắc rối lớn.

Thông đạo hỗn độn chừng trăm trượng trong hư không đang toả quang hoa lấp lánh.

Bên dưới, tiếng kêu thét vang trời. Đỉnh núi cao tận chân mây đã bị phá nát, mấy ngọn núi gần đó cũng sứt đổ sụp, vô số thiên sứ rơi xuống, lông vũ cháy đen nhuốm máu bay đầy không trung.

Thiên sứ quá đông, các thiên sứ trấn tại các yếu đạo khác nghe tin liền kéo hết tới đây. Làm Thần Nam bị bao vây trong quân đoàn thiên sứ vô tận, giết mãi không hết!

Thần Nam tay cầm Lôi Thần chuỳ giết đến mức hai mắt đỏ ngầu, toàn thân nhuộm máu. Lúc này Lôi Thần chuỳ đã trở thành một hung khí tuyệt thể. Nó không chỉ phát ra từng đạo thiểm điện cực lớn, làm cho đám thiên sứ không ngừng tử vong rơi xuống, mà đã trở thành 1 hung khí chiến đấu cận thân

Đại thiên thần lôi do Lôi Thần chuỳ phát ra, dù cho mỗi đòn đều có thể tiêu diệt một đám thiên sứ, nhưng vẫn còn rất nhiều thiên sứ xông tới bên cạnh, lúc này Lôi Thần chuỳ liền trở thành vũ khí nguyên thủy.

Thần chuỳ to bằng một căn phòng, được Thần Nam huy động, không ngừng đập vào tấm thân máu thịt của các thiên sứ, thịt nát xương tan, óc bắn tung tóe, máu tươi bay bay

Thần Nam tắm máu liều mạng, máu tươi nhuộm đỏ cả người hần.

Cho dù thiên sứ 4 cánh xông lên, hần không chút sợ hãi, dù là đánh giáp lá cà thì hần cũng không sợ, nhưng hần tuyệt đối không để thiên sứ 6 cánh xông lại gần, đại thiên thần lôi là để chuẩn bị cho bọn chúng.

Lúc này Tử kim thần long, Long bảo bảo, Tiểu phượng hoàng đều bị thương không nhẹ, bọn chúng được Thần Nam thu vào nội thiên địa, nhưng cửa ra vào nội thiên địa vẫn mở, lơ lửng trên đầu Thần Nam.

Tử kim thần long, Long bảo bảo, Tiểu phượng hoàng không ngừng ném ma lôi và tử kim thần hoả ra ngoài, hiệp trợ Thần Nam tác chiến.

Nhưng mà, đại quân thiên sứ không sợ chết, lôi thanh cuộn cuộn, thần hoả rừng rực cũng không ngăn được bọn chúng điên cuồng xông tới, thi thể cháy đen không ngừng rơi xuống, lông vũ nhuộm máu bay khắp nơi, nhưng đám thiên sứ như sóng biển, từng đợt từng đợt tràn tới giết mãi không hết.

Thiên giới trong mắt nhân gian thiên giới là một thiên đường mộng ảo, nhưng thiên giới thực sự còn tàn khốc hơn nhân gian giới, đây là thế giới cường giả vi tôn, nhìn bề ngoài thì rất thần thánh yên bình, nhưng chỉ có những kẻ thực lực tuyệt đối mới có thể hưởng thụ.

“Giết!”

Thần Nam như huyết nhân tung hoành trong trời đất, tay phải là Lôi Thần chuỳ cực đại, tay trái là thánh đao sát khí vô tận, hần liều mạng xông tới yếu đạo không gian. Xông qua đó là có thể gặp được Vũ Hinh, không xông qua được thì vĩnh viễn nằm lại nơi đây, trong thời khắc sinh tử này, giết chóc là bản năng. Giết chóc là chân lí. Nếu muốn sống, chỉ còn cách không ngừng chém giết địch nhân.

174. Chương 175: Chiến Hồn Chưa Tan

Những đỉnh núi sụp lở, bầu trời đỏ máu, thân thể thiên sứ phủ đầy những sườn núi

Những âm thanh chết chóc vẫn vang lên không ngớt, tiếng lôi điện vẫn chưa ngừng, thiên sứ đại quân vẫn còn đang vây công Thần Nam, hai bên đang ở vào thế không chết không dừng tay, trừ phi một bên vĩnh viễn ngã xuống, nếu không thì cuộc chiến đấu này sẽ không bao giờ có kết thúc

Thần Nam cuối cùng cũng bị thương nặng, một cao giai thiên sứ sáu cánh thành công đột phá tầng phòng ngự của Lôi thần chùy, kiếm trong tay trực tiếp cắm vào sườn trái của Thần Nam, tuy bị thương nặng, nhưng trong lúc khẩn cấp, Thần Nam cũng một đao chém bay đầu thiên sứ đó.

Cao Giai thiên sứ xông lên làm tiên phong, thiên sứ bốn cánh điên cuồng lao tới, đại đa số thiên sứ chớp lấy cơ hội hiếm có này, điên cuồng lao tới.

Tình thế hung hiểm, Tử kim thần long, Tiểu phượng hoàng, Long bảo bảo điên cuồng ném ma lôi cùng tử kim thần hỏa oanh tạc vô số những thiên sứ liều mạng.

Lúc này, chợt một tiếng rống dài từ phương xa vọng tới, một vùng lôi quang chói mắt tự chân trời vọt đến.

Đại quân thiên sứ đang vây công Thần Nam đều xuất hiện thần thái kinh sợ, lập tức ngừng công kích, tập trung về tại cửa thông đạo, quan sát phía xa.

Thần Nam lợi dụng cơ hội hiếm có này, thở dài một tiếng, đồng thời nhanh chóng vận chuyển huyền công để chữa thương thể. Trong người đau đớn vô cùng, nhưng bây giờ chỉ có thể liều mạng, hẳn biết cường địch mạnh nhất đang đến, sống hay chết sẽ biết nhanh thôi.

Một đạo tử kim lôi quang, một đạo lục sắc thần quang và một đạo ngân sắc thần quang giao tranh quyết liệt, chớp mắt đã đánh tới trước mắt. Lúc này, trí tuệ nữ thần Nhã Ti, cùng sinh mệnh nữ thần Trân Ny đang cùng Lôi thần bất phân thắng bại.

Nữ thần trí tuệ nổi tiếng về mưu lược trên thiên giới, tuy nhiên giờ phút này đối mặt với lực lượng tuyệt đối này, nàng cũng chỉ có thể vận dụng thần lực, huy động trí tuệ thần tượng của mình mà thôi.

Sinh mệnh nữ thần đối với Lôi thần có cừ hận không thể hóa giải, hiện đang huy động sinh mệnh chi thụ hóa giải uy lực của lôi điện, đồng thời huy động ma pháp thần tượng, phát ra thần cấp cấm chú ma pháp.

Lôi thần một địch hai, mặc dù có chút hạ phong nhưng như vậy cũng đủ để nói lên sự cường hãn của y. Chỉ dùng sức một người mà đối kháng với hai đại chủ thần của thiên giới đủ để nói rõ rằng chiến lực của y rất là mạnh!

Tử kim thần long bị quan nói: "Đáng ghét, chết chắc rồi! Không cần đoán cũng biết kia là lão thất phu lôi thần, xong rồi xong rồi, lôi thần đâu dễ bỏ qua thế, cuối cùng cũng đánh giết đến nơi rồi

Tiểu phượng hoàng cũng chớp chớp đôi mắt nói: "Thần tình yêu ơi, thật là một kẻ cường mãnh. Sinh mệnh nữ thần cùng một nữ thần không biết tên kia hai đánh một mà cũng không thể nào thắng được y".

Long bảo bảo lẩm bẩm: "Quang minh đại thần còn tại thượng, vị nữ thần được bao phủ trong vầng hào quang ngân sắc kia, nhìn rất giống tượng trí tuệ nữ thần ở nhân gian giới".

"Phụt"

Thần Nam đang trọng thương nghe thấy câu đó, lập tức phun ra một ngụm máu tươi

Thật là đêm lạnh chán thối lại gặp mưa rào, cướp sào huyết lôi thần, trộm thần thụ của sinh mệnh nữ thần, phá vỡ triệu hoán trận của trí tuệ nữ thần, ba chủ thần mà bọn hắn đắc tội đều đã đuổi tới, cho dù bọn họ đang đánh nhau chí chết, nhưng cuối cùng có lẽ đều sẽ quay sang tính sổ với hắn

"Grào....tiểu tử, bình tĩnh đi. Cùng lắm là chúng ta chuyển thế tái chiến, hai mươi năm sau lại có một con rồng tốt".

Mặc dù đến lúc sống chết, Tử kim thần long vẫn một vẻ phóng đảng bất cần

sinh mệnh nữ thần cùng trí tuệ nữ thần đại chiến lôi thần, những vùng núi non xung quanh gặp phải sự hủy diệt khủng khiếp. Những ngọn núi cao hàng ngàn mét trước mặt chủ thần, chỉ giống như một tờ giấy mà thôi

Một thần cấp cầm chú ma pháp, một tòa đại sơn lập tức sụp đổ, hóa thành cát bụi. Một đạo kinh thiên điện lôi lập tức hủy diệt cả một dãy núi, thật lực của chủ thần khủng khiếp đến mức khó dò, thế gian thương sinh trong mắt bọn họ chỉ yếu ớt như là sâu kiến mà thôi

Nhã Ti cùng Trần Ny hai người đại chiến Lôi thần, nhưng không thể nhanh chóng hạ được y, bọn họ thật bó tay. Nhưng cả hai đều hiểu, vì “đại nhân vật” phía sau Thần Nam, nhất định phải cho Thần Nam một món nợ ân tình

Đương nhiên, nếu như trong trường hợp bọn họ tận lực bảo hộ Thần Nam, Thần Nam vẫn chết dưới tay lôi thần, hiệu quả cũng sẽ không tồi, ít nhất cũng lập tức làm cho đại nhân vật đó tức giận đánh lên thiên giới, đại chiến lôi thần

Lôi thần sớm đã mệt mỏi, mặc dù y chiến lực cường tuyệt, nhưng đối mặt với hai chủ thần, với tu vi hiện tại của y, vẫn không thể nắm chắc phần thắng. Bốn tên giun để cướp nhà y, làm y mất mặt đang ở phía trước, Lôi thần hai mắt như muốn phun lửa

Y tìm một cơ hội, phá toái không gian, phá vỡ một tòa đại sơn, thoát ra khỏi phạm vi công kích của hai nữ thần, cười lên lôi quang, điên cuồng lao về phía bọn Thần Nam.

“xong rồi, thật sự phải chết ở nơi này” Thần Nam thở dài, vùng lôi thần chùy chuẩn bị nghênh đón

Bất quá hai vị nữ thần đâu để Thần Nam chết một cách đơn giản dưới tay Lôi thần như vậy, trí tuệ nữ thần nhẹ nhàng chú ngữ, không trung truyền lại những trận ba động kịch liệt

Lôi thần còn cách Thần Nam mười trượng, không gian phá toái, bọn Thần Nam biến mất, sau đó xuất hiện trên một ngọn núi phía xa

“không gian ma pháp” Thần Nam vừa thoát khỏi cảnh thập tử nhất sinh, kinh ngạc kêu lên

Long bảo bảo lẩm bẩm nói: “vì sao không đưa chúng ta thẳng vào đông phương yếu đạo vậy?”.

Lôi thần thất bại, tức giận gầm lên như sấm

Trí tuệ nữ thần cười nhẹ nói: “Năm đó tinh tú của thời không chi thần, ta chỉ hiểu được một chút bên ngoài. Ta không dám chắc mỗi lần di chuyển, đều có thể xác định chính xác điểm đến được”

Quả nhiên, khi lôi thần lại lao về phía bọn Thần Nam, không gian ma pháp của trí tuệ nữ thần mất linh, mắt nhìn bọn Thần Nam chuẩn bị bị Lôi thần tiêu diệt, sinh mệnh nữ thần nhanh chóng lao tới, bất kể hậu quả cùng lôi thần ngạnh bính một chiêu

Sinh mệnh thần thụ lao tới ngăn cản một đạo cự đại thiểm điện do lôi thần phát ra, năng lượng bắn tung tóe khiến một tòa đại sơn bên cạnh lập tức vỡ nát, sinh mệnh nữ thần sắc mặt trắng bệch

Bọn Thần Nam tuy phát hiện có chút không ổn, nhưng không nghĩ là hai nữ thần đang đỡ trò, lúc này bọn họ chỉ có thể thăm than Lôi thần quá biến thái, quá mệnh

“Bây giờ, bọn giun để đền tội các người chết đi” Lôi thần tức giận gầm lên

Thần Nam bắt lực, vùng lôi thần chùy nghênh đón, đồng thời Tử kim thần long huy động Lôi thần kiếm, Long bảo bảo, tiểu phượng hoàng gõ mạnh trống lôi thần. Đó đều là những bảo vật của lôi thần điện, bây giờ chỉ những thứ này mới cứu vãn được tính mệnh của bọn chúng

sinh mệnh nữ thần cùng trí tuệ nữ thần không thể đứng nhìn bọn họ gặp nạn như vậy, cùng nhau lao lên, nhưng lần này dường như đã chạm một chút, mặc dù ngăn cản được đại bộ phận lực lượng của lôi thần, nhưng vẫn còn một bộ phận lôi điện đánh về hướng bọn Thần Nam.

Lôi thần chùy, lôi thần kiếm, trống lôi thần khó có thể ngăn cản, nhưng lúc này, trên người Tử kim thần long, Tiểu phượng hoàng, Long bảo bảo phát ra một trận cường quang, trong lúc quan trọng ngăn cản lôi quang hung mãnh, cứu vãn tính mệnh của bọn Thần Nam.

“Đáng chết, thì ra là sinh mệnh lễ tán” Lôi thần tức giận gầm lên, đồng thời hung hãn nhìn về phía Trần Ny

“Ngươi ca sinh mệnh nữ thần” ba con thần thú đồng thanh cầu nguyện

Lúc đầu Trần Ny muốn lợi dụng bọn họ, khi ở Sinh mệnh thần điện đã thực hiện sinh mệnh lễ tán trên người ba con thần thú, đến lúc quan trọng đã phát huy tác dụng bảo mệnh

Lôi thần cuồng bạo gầm lên: “Bọn giun để đề tiện kia, bây giờ xem các ngươi làm sao tránh được cái chết”.

“Long đại gia ta là rồng, sĩ khả sát bất khả nhục, ngươi cứ mở miệng ra là giun để này kia, ta thấy chính ngươi mới là một con giun xấu xí”.

“Giun để chỉ là giun để, trong mắt ta, các ngươi đến phế thải cũng không bằng” Lôi thần trong mắt tràn ngập khinh miệt, hiện giờ y không cần vội xuất thủ, y đã nhìn thấy hai nữ thần sẽ không vì bọn này mà thực sự liều mạng với y

“Nghĩ người khác là giun để thì ngươi cũng chỉ là giun để mà thôi” Thần Nam ho ra một ngụm máu, không nhìn được cất tiếng chửi

“Đồ giun để! Đồ giun để” Tiểu phượng hoàng học rất nhanh

“Đúng, lão thất phu đó chỉ là một con giun xấu xí mà thôi” Tử kim thần long lớn tiếng mắng

Lôi thần lạnh lùng nói: “Bọn giun bốn chân kia, ta ghét nhất là ngươi, bởi vì ngươi rất giống với mấy tên khốn ở phương đông, ta đã từng thề, chỉ cần nhìn thấy bọn giun để bốn chân đông phương nhà ngươi, nhất định giết chết không tha”.

“Phì, thì ra ngươi là đại cừu nhân của long tộc ta”. Con rồng du côn chửi bới: “Có bốn sự thì đến đông phương long tộc của ta quyết chiến với các vị tiên bối, ngươi làm khó bọn ta, thật là mất mặt, đúng là bản sắc của bọn giun để đề tiện”.

”Hừm, bọn giun để bốn chân đó đáng là gì, ta đã sớm tiêu diệt bọn đó, trong mắt ta, bọn giun để các ngươi chẳng có chút uy hiếp nào

Grào

Thần nói, ngươi là đồ khốn khiếp

Tử kim thần long cùng Long bảo bảo đồng thời đại nộ, bất qua khi bọn chúng chưa kịp lao lên. Từ phía xa, một dãy núi màu xanh đột ngột di chuyển, phát ra một tiếng long ngâm như óc, hóa thành một đạo thanh quang lao tới

“Bùng”

Dãy núi màu xanh di động, lôi thần lập tức bị đánh văng ra ngàn trượng, miệng rỉ máu tươi

“Cái gì, làm sao có thể” Lôi thần tràn đầy nghi vấn, vô cùng kinh ngạc nhìn dãy núi màu xanh giữa không trung

Bất quá, y chỉ nhìn thấy bóng của nó, cả dãy núi nặng nề đã lao tới

“Bùng”

Lôi thần trực tiếp bị đánh văng vào một ngọn núi, sau đó ngọn núi sụp đổ, lôi thần lại bị đánh rơi thẳng xuống đất

“Thần ơi!” Long bảo bảo kinh ngạc kêu lên

“Long tộc tiên bối, trời ạ, thật là sung sướng” Tử kim thần long vô cùng phấn chấn, vận lực quan sát, chỉ là dãy núi đó di chuyển quá nhanh, nó chỉ nhìn thấy một bóng xanh khổng lồ, không ngừng đánh vào Lôi thần sinh mệnh nữ thần trần ny kinh ngạc nói: “Chuyện gì vậy? Thật không tin nổi

trí tuệ nữ thần nhả ti suy nghĩ một lúc rồi nói: “Từ trước đến nay, đông tây phương thiên giới từng diễn ra vô số trường thần chiến quy mô lớn, đây chỉ là nơi giao nhau giữa đông tây phương thiên giới, có thể...” nói đến đây Nhã Ti có chút do dự “... có khả năng là một vị long tộc cường giả đông phương nào đó, viễn cổ chiến hồn cường đại chưa tan, vẫn ẩn ở nơi này...”

”Trời ơi, thật là cho ta hưng phấn! Hôm nay long tộc tiền bối của ta ở đây, Lôi thần người đừng có cuồng vọng

Tiểu thần còn cũng cải biến giọng điệu: “Long hoàng tại thượng, Long tộc tiền bối nhất định phải đánh cho Lôi lão thần con thành con xú trùng”.

175. Chương 176: Tìm Kiếm Vũ Hình

Thần Nam cảm thấy thật khó tin, hắn đã nghe thấy phân tích của Trí tuệ nữ thần Nhã Tĩ, không ngờ lại có long tộc tiền bối cao thủ nằm xuống ở đây, thật là đáng kinh ngạc

Có thể tưởng tượng, trong quá khứ xa xưa, đông tây phương thiên giới đại chiến thảm liệt như thế nào, không ngờ lại có nhân vật ở đẳng cấp này ngã xuống, trải qua vô số năm tháng, nhưng chiến hồn vẫn chưa tan, Hơn nữa chỉ bằng sức mạnh của chiến hồn có thể áp đảo Lôi thần. Nếu như vị tiền bối đó thể hiện thực lực năm xưa, thì không biết đó là sức mạnh khủng khiếp đến mức nào

“Rút cục người là ai” Lôi thần phấn nộ gầm lên, y nhanh chóng ổn định lại, nhanh chóng chiến đấu cùng dãy núi xanh

Kì thực, nói đến chiến đấu trực tiếp, phải nói là dãy núi xanh chiến đấu cùng lôi điện của Gia Lí Đức Lạp, điên cuồng giáng xuống.

Lôi thần vừa kinh vừa giận, tại thiên giới ít người có thể làm cho y khốn đốn như thế, dãy núi xanh trước mắt thật vô cùng tà dị, mặt dù to lớn, nhưng chuyển động lại nhanh như thiểm điện, lưu lại trên không từng đạo hư ảnh khổng lồ, cho đến tận bây giờ y vẫn chưa nhìn rõ được diện mạo của dãy núi đó

“Bùng”

Lôi thần lại bị đánh chui tọt xuống đất, y tức xì khói, bay vọt lên không, trong lúc hoảng loạn đâm gãy một ngọn núi, trong, trong lúc đất đá bắn tung tóe, thật không dễ gì tạo ra khoảng cách được với dãy núi đó.

“Người rốt cục là ai?”. Lôi thần lại gầm lên, y vô cùng không cam tâm, kẻ giao chiến với y thực lực cường đại như vậy, vậy mà đến lai lịch của đối phương y cũng không biết

”Hừm, trong mắt người, ta chỉ là một con giun già đông thổ mà thôi, ta muốn xem kẻ coi người trong tộc ta chỉ là những con giun lợi hại đến như thế nào?”.

Giọng nói vô cùng thương lão vang vọng khắp vùng núi rộng lớn đó, hiển lộ vẻ tang thương vô tận, đồng thời cũng phát ra một cỗ uy áp vô thượng trấn nhiếp lòng người

Linh hồn cường giả, chôn vùi vạn năm, một ngày tỉnh giấc, sức mạnh như xưa.

Không nghi ngờ gì nữa, vị long tộc cường giả này đang dùng tinh thần ba động truyền âm, từ đó có thể thấy phong tư tuyệt thế ngạo thị chư thần của lão năm xưa

“Thì ra là quỷ hồn của con giun bốn chân, hôm nay ta muốn tịnh hóa hồn phách của người, cho người triệt để tan thành mây khói”. Lôi thần gầm lên, chủ động lao về phía dãy núi xanh đó.

Chỉ, mặc dù Lôi thần hét to, nhưng khi vừa bay đến gần đã bị dãy núi xanh đó hất văng ra, hình ảnh khổng lồ của dãy núi đó, giống như một người khổng lồ dẫm lên một con bọ ngựa, không ngừng đánh Lôi thần chui thẳng vào trong đất

Lôi thần cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi, cả đời y không phải chưa bao giờ gặp phải một đối thủ cường đại, nhưng một cường địch không thể nhìn thấu như vậy, y chưa từng gặp qua, không thể nào đoán được thực lực của đối phương

Tất cả thiên sứ của lôi thần điện trở về thần điện, các người ở đây ta không thể nào phóng tay xuất chiêu

Lôi thần quát lớn, trong lòng đầy sợ hãi, y không muốn mất mặt với đám thủ hạ của mình, bị người ta đánh cho như thế thật là vô cùng mất mặt

Đại quân thiên sứ đầy đặc nhanh chóng rút đi.

Bọn Thần Nam lập tức tiến vào hỗn độn thông đạo, nhưng mấy tên này không phải là cứ thể mà đi, mà đứng lại đó để xem dãy núi xanh khổng lồ đó oanh tạc lôi thần như thế nào

Đột nhiên, tiếng nói già nua đó vang lên trong tâm trí bọn Thần Nam” Đi nhanh đi, tên Lôi thần này phi thường cường đại, với trạng thái hiện giờ của ta, căn bản vô pháp chiến thắng y, chỉ có thể dọa y một lúc mà thôi.

Bọn Thần Nam nhìn nhau, phát hiện ra đây không phải là ảo giác

Nhưng lúc này, Lôi thần đã triệt để sợ hãi, đối mặt với long hồn thâm sâu khó dò này, y nảy sinh một nỗi sợ. Cuối cùng thở dài một tiếng: “Nỗi nhục hôm nay, ngày sau tất báo”.

Y là một kẻ nâng lên được cũng đặt xuống được, không thèm nhìn bọn Thần Nam, chỉ trừng mắt nhìn dãy núi xanh đó rồi dồn sức bay đi.

Sinh mệnh nữ thần cùng trí tuệ nữ thần quay sang nhìn nhau, sau đó cũng bay đi, biến mất cuối trời

“Các người cũng đi đi”

Giọng nói già nua lại vang lên trong tâm trí bọn Thần Nam.

“Tiền bối...”

Bọn Thần Nam muốn nói, nhưng nhanh chóng bị giọng nói đó cắt ngang

”Không cần nói nhiều, nếu như không phải đối phương nhục mạ long tộc, ta cũng không quản đến sống chết của các người. Các người không cần để trong lòng, thiên giới cũng giống như nhân gian giới, những cường giả mạnh nhất của đông tây phương không được tự tiện tiến vào địa vực của nhau. Lôi thần sẽ không dễ gì vượt biên giết các người, cho dù y có muốn động thủ, thì cũng sẽ tìm đến ta trước

Từ đầu đến cuối, bọn Thần Nam cũng không nhìn thấy được diện mạo của dãy núi xanh đó, sau khi đại chiến lôi thần , lão liền nhập vào những dãy núi vô tận bên dưới. Bất kể bọn Thần Nam hô hoán thế nào, cũng không có ai hồi đáp. Cuối cùng bọn hắn cúi đầu trước dãy núi một lần, rồi men theo hỗn độn thông đạo tiến về đông phương thiên giới.

Cái không gian thông đạo này dường như không có kết thúc, bọn Thần Nam phi hành nửa ngày, mới đến được lối ra thông đạo

“Đại thần côn tại thượng, cuối cùng cũng ra rồi”. Tiểu long là kẻ đầu tiên bay ra

Ba tên phía sau cũng vô cùng hưng phấn, cuối cùng cũng an toàn tiến vào đông phương thiên giới rồi

Đông thổ thiên giới rộng lớn đẹp như tranh vẽ, tiên khí lan tỏa, cảnh sắc sông núi mỹ lệ vô cùng, thật giống như là tiên cảnh

Đông thổ thiên giới cũng có rất nhiều thành thị của phàm nhân, nhưng đối với đông thổ rộng lớn vô cùng này mà nói, những thành thị này giống như những chấm đỏ giữa một vùng xanh mênh mông

Nhiều nhất vẫn là những sông núi, động thiên phúc địa, những khu vực là nhân loại khai phát, không chiếm đến 5% cả thiên giới, còn các nơi khác đều là những vùng đất bí ẩn

Tây phương chủ thần thích xây dựng thần điện, trong tất cả các thành thị nhân loại đều có thần điện, chỉ muốn tất cả nhân loại đều là tín đồ của bọn họ. Còn đông phương tu giả khác hẳn so với tây phương chủ thần. Đại đa số tu giả không nguyện nhập thế, bọn họ thích xây dựng nơi tu luyện của mình ở những đỉnh núi phong cảnh đẹp đẽ, hoặc những động phủ tràn đầy linh khí

Trên đường về phương đông, bọn Thần Nam phát hiện trên rất nhiều đỉnh núi giống như tiên cảnh, đều có quần thể kiến trúc quỳnh lâu ngọc vũ, ẩn trong những đám mây lành, thật làm người ta hâm mộ

Long bảo bảo nhỏ giọng nói: “Đại thần côn tại thượng! Hay là chúng ta cũng chiếm lấy một ngọn linh sơn, đem tất cả lôi thần điện bày ra, mở một tiên môn, thu nhận đệ tử, thành giáo tổ một phái, cảm giác chắc sẽ không tệ”.

Trong lúc nói chuyện, cả bọn bay qua một vùng bình nguyên rậm rạp, tiến vào một vùng núi non bất tận. Đúng lúc này, một trận cuồng phong kịch liệt thổi quan, một con cự điều dài ba mươi trượng lao thẳng về bọn họ. Đôi cánh khổng lồ che nửa bầu trời, phủ bóng lên bọn Thần Nam, thiết trảo sắc bén cự đại hung hãn nhắm thẳng vào bọn họ.

“Thần tình yêu ơi, con chim thật lớn” Tiểu phượng hoàng kinh ngạc kêu lên

“Búp”

Con rồng du côn há hốc mồm, chân tay run rẩy, suýt nữa rơi xuống. Tiểu phượng hoàng ồn ào dương đôi mắt ngây thơ lên nhìn lão

Thiên giới gặp phải những con chim hung dữ thế này cũng không phải hiếm, danh sơn đại hà không chỉ có nhân loại tu luyện giả, mà còn có rất nhiều loại thú cũng tu luyện

Thần Nam trực tiếp khai mở nội thiên địa, lấy ra một quả ma lôi, ném về phía con cự điều đó

“Oanh”

”Một vùng lôi quang rực rỡ lóe lên, trên cao lông chim lả tả, lông lá trên người cự điều bị đánh bay mất bảy tám phần, phần còn lại dựng ngược lên, bốc lên từng đám khói

“Thượng tiên tha mạng, tiểu yêu có mắt không biết thái sơn...”

Cự điều hô vang, đập đập đôi cánh toả tả, hạ xuống phía dưới

Thần Nam vốn không định giết nó, thấy nó có thể nói được tiếng người, có thể hỏi thăm được tin tức gì đó. Hắn lập tức khai mở nội thiên địa, thu con chim bị lôi điện đánh cho mờ ra đó vào

Thấy Thần Nam có đại pháp lực như vậy, cự điều càng sợ hãi, không ngừng đập đầu xuống đất cầu xin: “Thượng tiên tha mạng:

“Vì sao ngươi muốn tấn công bọn ta”

“Tiểu yêu nghĩ thượng tiên là đệ tử của các đại phái vừa xuất sơn, bọn họ thương đến đây tìm kiếm linh cầm dị thú, cường hành thu phục, làm nô lệ cho bọn họ”

”Con chim hỗn hào kia, Long đại gia bọn ta nhìn giống như lũ đệ tử đó sao? Bọn ta phong tư tuyệt thế, không ngờ bị người coi như mấy con mèo ba chân, thật là tội không thể tha

Bị Tử kim thần long dọa vậy, cự điều không ngừng đập đầu xuống đất

Tiểu phượng hoàng ngây thơ bay đến trên đầu cự điều an ủi:” Y chỉ dọa người thôi, đừng sợ”

Cự điều run rẩy, sau đó ịch một tiếng, ngã ra đất

“Sao thế?” Tiểu phượng hoàng không hiểu hỏi

“Bị người dọa chứ sao, mau quay lại đây, nếu không nó sẽ bị người dọa chết mất”. Thần Nam nói xong kéo tiểu phượng hoàng lại

Con chim bình thường gặp phải hoàng giả của tộc mình, làm sao mà không hoảng sợ cho được

Thần Nam nói: ”Đứng dậy đi, đừng có giả chết nữa. Chỉ cần người thành thật trả lời câu hỏi của ta, ta tuyệt không động chạm đến tính mạng của người

“Thượng tiên cứ hỏi” Sau khi phát hiện trong cái tổ hợp kì quái này có cả phượng hoàng, cự điều càng trở lên sợ hãi

”Người đã bao giờ nghe đến tên Vô tình tiên tử chưa

”Đương nhiên là đã nghe qua, đó thực sự là nhất đại thiên kiều sánh ngang cùng Đạm Đài tiên tử trên thiên giới! Hai người đó được gọi là tuyệt đại song tiên, thiên giới gần như không ai không biết

Nghe đến đây Thần Nam mỉm cười, người thiên giới đều biết, sợ gì hắn không tìm được Vũ Hình

“Tốt, muốn ta tha mạng cho người, rất đơn giản, chỉ cần người đưa ta đến động phủ của vô tình tiên tử là được”.

Cự điều liễu mạng lắc đầu nói: “Thượng tiên ngài tha cho tôi đi, lẽ nào ngài vừa từ nhân gian giới phá toái hư không mà lên, làm sao mà đến mấy câu danh ngôn của thiên giới mà cũng không biết” Vô tình tiên tử vô cùng vô tình, ai chẳng biết. Không một kẻ nào dám lăng vãng xung quang động phủ của nàng, nếu không giết chết không tha. Vạn năm nay, không biết có bao nhiêu thần linh tràn đầy ngạo khí không phục tiến vào, kết quả không kẻ nào bước ra.

Thần Nam nhú mày, thầm than “Vũ Hinh” này thật lãnh huyết vô tình, so với Vũ Hinh của vạn năm trước, bạch y như tuyết, thuần khiết như hải đồng thật vô cùng khác biệt, hai người này thật sự là một người ư

”Được rồi, người không cần phải lo. Ta không cần người phải tiếp cận vô tình tiên tử, chỉ cần người đưa bọn ta đến gần đó là được, chúng ta sẽ tự tiến vào.

176. Chương 177: Nhất Đại Thiên Kiêu Đạm Đài Hiện Thân

Ngày thứ ba, khi mặt trời vừa lên, qua một đêm nghỉ ngơi, bọn Thần Nam lại lên đường. Lúc bay ngang đại thảo nguyên, một mặt hồ rất lớn xuất hiện phía dưới, hồ nước Bích Lam trong như gương, soi rõ cảnh vật trên không.

Nhưng chợt có vài nhân ảnh phá đi sự hài hòa này, những kẻ này chân đạp phi kiếm bay phía trên mặt hồ, không người dùng các loại pháp bảo oanh kích hồ nước.

Thần Nam nhìn thấy vậy ngạc nhiên, liền cho cự điều ngừng lại, xem những kẻ này rốt cuộc muốn làm gì.

Cự điều tựa hồ biết ý nghĩ của Thần Nam liền lên tiếng giải đáp: “Những người này chính là những tu giả vừa mới xuất môn như tôi vừa nói. Bây giờ thiên giới xuất hiện một phong trào đố đờn, những tu luyện giả trẻ tuổi ganh nhau về thú cưỡi của mình, khiến cho thú tu không còn được yên ổn nữa. Không nghi ngờ gì, hiện giờ những kẻ này đang truy bắt thú tu trong hồ.”

Tiểu phượng hoàng kinh ngạc nói: “Trời ạ, không ngờ trong hồ lại có một con rồng, mau xem!”

Tử kim thần long trợn trừng mắt, Long bảo bảo cũng tập trung tinh thần quan sát bên dưới.

Tử kim thần long trách mắng: “Phi.. trẻ con đừng nói lung tung, cái đó mà cũng là rồng à? Đó chỉ là một con giao long (thuồng luồng) mà thôi, hơn nữa con hắc giao màu đen kia ít có huyết thống của rồng, có bản đại bác mấy trăm cũng không đến được với họ nhà rồng.”

Long bảo bảo gật đầu nói: “Tiểu bát điểm đừng có nói lung tung, phía dưới bất quá chỉ là một giao xà mà thôi.”

Một đầu giao xà màu đen, dài chừng hai mươi trượng, bị một cự vồng quang hoa lấp lánh bao phủ. Nó không ngừng lăn lộn trong hồ nhưng thủy chung không có cách nào chạy thoát, trong thoáng chốc đã bị bắt kéo lên bờ.

Trên không, cự điều tức giận bất bình nói: “Chỉ biết đi bắt nạt những thú tu có thực lực kém, nếu có bản lĩnh đi tìm đại yêu ma, hừ, đảm bảo các ngươi một chút da cũng chẳng còn.”

Đúng là thổ chết cáo khóc thương ... Cũng là thú tu nên nó có chút đồng cảm.

Bọn Thần Nam mới vừa lên thiên giới, không muốn lăm chuyện, đang chuẩn bị tiếp tục lên đường. Song lúc này năm tên tu giả phía dưới đã phát hiện được bọn họ, trong đó hai người nhanh chóng cưỡi phi kiếm vọt tới.

“Thật là một con cự điều thần dị!” Một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp kêu lên.

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh thản nhiên cười nói: “Nếu sư muội muốn, ta sẽ bắt tặng cho nàng.”

“Huynh không thấy nó đã bị người khác thu phục rồi sao?”

“Rất dễ xử lý, ta có thể cùng bọn họ thương lượng.” Nam tử trẻ tuổi tự tin nói.

Hai người cách Thần Nam một khoảng cách nhất định, trang phục của bọn họ đều là trang phục tu đạo, thông qua nguyên khí dao động có thể thấy được tu vị bọn họ đều trên lục giai.

Nam tử ăn nói rất tự tin đó, từ xa tiến lại, ôm quyền hướng về Thần Nam nói: “Tại hạ Vương Tư Viễn, chính là truyền nhân đời thứ mười chín của Vương Chí chương môn, đại đệ tử dưới trướng Đạm Đài Tiên Tử. Xin hỏi huynh đài có thể nhường thần điêu này cho ta được không, ta nguyện lấy thượng phẩm phi kiếm cùng người trao đổi.”

Vương Tư Viễn đem sư môn của mình khoe ra, nếu không phải là người ngu ngốc quá mức thì ai cũng biết ý tứ bên trong. Tuy nhiên cái này đối với Thần Nam mà nói thì không có tác dụng gì. Tình huống bên trong rất phức tạp, Vương Tư Viễn có suy nghĩ nát óc cũng không rõ.

“Xin lỗi, ta không muốn trao đổi.”

Vương Tư Viễn nghe xong, mặt liền biến sắc, uy danh của Đạm Đài Tiên tử, tại thiên giới này không người nào mà không biết. Ngoài trừ một ít tiên tôn, thần chủ, ít có người có thể cùng tranh phong, đệ tử các phái tuyệt đại đa số đều cũng không muốn gây khó dễ với đệ tử Đạm Đài phái.

“Nhưng mà ta rất muốn đổi!” Vương Tư Viễn hai mắt thần quang bức người.

Con rồng du côn đã cầm tử kim song tiết đại bổng, nhưng Thần Nam ra hiệu cho nó không được manh động, hơn nữa còn để nó va Long bảo bảo nắp sau cự điêu, không muốn hình dáng của thần long làm đổi phương kinh hoàng.

“Ta nói không đổi là không đổi!” Thần Nam như đinh chém sắt trả lời.

Lúc này ba nam tử tu giả trên mặt đất, tựa hồ ý thức được có chút không ổn, nhanh chóng bay lên, trong nháy mắt chắn phía trước của cự điêu.

Vương Tư Viễn lạnh lùng nói: “Con người của ta rất cố chấp, muốn cái gì thì nhất định phải có bằng được.”

Thần Nam không nghĩ lại gặp được hậu bối truyền nhân của Đạm Đài Tuyền, chứng kiến bộ dạng bá đạo của Vương Tư Viễn, hần cười lạnh nói: “Vậy ta muốn xem người đoạt được bằng cách nào?”

Vương Tư Viễn lấy ra một thanh phi kiếm, lạnh lùng nói: “Thần điêu lưu lại, phi kiếm lấy đi, ta không muốn nhắc lại!” Dứt lời ném phi kiếm về phía Thần Nam.

Thần Nam cước đạp hư không, như đi trên đất, từ lưng cự điêu bước lên mấy bước, tay trái dùng hai ngón tay gấp lấy thanh phi kiếm đó, khẽ siết một cái, một tiếng “rắc” trong trẻo vang lên, phi kiếm liền bị gãy làm đôi.

“Đây là thượng phẩm phi kiếm theo lời người nói sao? Dem cái thanh sắt rỉ sét này ra cưỡng bức trao đổi, truyền nhân hậu bối của Đạm Đài tiên tử không phải là bá đạo quá mức sao?”

Vương Tư Viễn biết đã đụng phải thú dữ, phi kiếm nọ mặc dù chỉ là trung phẩm, nhưng người bình thường cũng khó làm gãy.

“Lên, chúng ta cùng nhau động thủ!”

Hiển nhiên, tên này làm việc rất quyết đoán, biết đã đắc tội với Thần Nam, liền muốn tiên hạ thủ vi cường. Một đạo thần quang hướng Thần Nam bổ tới, cùng lúc đó ba tên kia cũng phát ra phi kiếm chém về phía Thần Nam.

Bốn đạo kiếm quang phát ra kiếm mang đầy trời, bao phủ lấy Thần Nam.

Chỉ là, kiếm quang ngập trời chỉ tồn tại được vài giây, từ bên trong truyền ra những âm thanh trong trẻo của tiếng kim loại bị bẻ gãy. Thần Nam chụp lấy bốn thanh phi kiếm, chấn gãy thành hơn mười đoạn, đây là sự nhiếp phục tuyệt đối. Hần lạnh lùng thốt: “Còn bản lĩnh gì thì sử hết ra đi.”

“Người...” Bốn kẻ miệng rỉ máu tươi, mất đi liên hệ với phi kiếm, bọn họ bị phản đòn nhất định, bị nội thương không nhẹ.

Thần Nam lạnh lùng quát: “Cút!”

Bốn kẻ vội vàng hạ xuống mặt đất, cách đó không xa, nữ tử kia cũng bay xuống theo.

Với tu vi hiện tại của Thần Nam, mấy kẻ này đâu phải là đối thủ của hắn, hắn muốn thu thập thêm tin tức, cho nên mới giáo huấn bọn chúng một trận. Bây giờ hắn đã biết đệ tử của Đạm Đài Tuyền tại thiên giới rất đông đảo, hơn nữa thể lực rất lớn, nếu không môn hạ đệ tử đâu có khả năng hoành hành như vậy, tương lai nếu cùng Đạm Đài Tuyền đối địch, hậu quả đáng sợ phi thường.

Trải qua một đoạn tảo ngộ, Thần Nam có nghi vấn, mấy kẻ hắn vừa gặp, nhìn bất quá chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi thôi, nhưng tu vi không ngờ đều đã đạt được lục giai. Ở nhân gian giới mà nói, thật là hết sức khoa trương.

Nhưng vấn đề này rất nhanh được cự điều giải đáp.

Thiên giới cùng nhân gian giới rất là khác biệt, lục giai ở đây không được tính là cao thủ, những cũng không phải ai cũng dễ dàng đạt được. Nói một cách khác là tu vi thì dựa theo năm tháng tu luyện.

Trong nhiều đại phái, mặc dù “đệ tử bên ngoài” rất nhiều, nhưng “đệ tử chân truyền” thường không đông, tu vi chưa đạt tới lục giai thì không cho phép xuất sơn.

Bọn Vương Tư Viễn thuộc về số lượng “đệ tử chân truyền” ít ỏi, về phần tuổi tác của bọn họ, dựa theo lời của cự điều, thật là Thần Nam nhảy dựng lên, không ngờ bọn họ đều đã hơn trăm tuổi!

Đương nhiên trong đó có ẩn tình khác, “chân truyền đệ tử” của thiên giới đại phái, phương pháp tu luyện hoàn toàn không giống với nhân gian giới. Khi tu vi của bọn họ đạt tới một cảnh giới nhất định nào đó, thì sẽ được cao thủ của sư môn truyền cho một bộ phận chân nguyên, sau đó đem bọn họ phong ấn lại, mặc cho bộ phận chân nguyên đó tự động vận chuyển, đến lúc thành công đưa tu vi bọn họ đạt đến lĩnh vực lục giai.

Cho nên mặc dù là hơn trăm tuổi, nhưng tâm tính của bọn họ bất quá mới như là hai mươi mấy tuổi thôi, bởi vì phần lớn thời gian bọn họ bị phong ấn không có chút tư cảm, coi như ngủ vùi cả trăm năm.

Cái này giống như là chín ép, giai đoạn ban đầu thiếu đi kinh nghiệm và cảm ngộ tương ứng, đến lúc xuất quan là lúc được trưởng bối nhập vào một đoạn tinh thần lạc ấn.

Điều này chủ yếu là bởi vì sự cạnh tranh giữa các thế lực lớn của thiên giới quá khốc liệt. Tất cả các môn phái đều không thể không sử dụng những thủ đoạn phi thường. Đương nhiên tư chất của “chân truyền đệ tử” của được yêu cầu rất hà khắc, ngàn người tuyển một, nếu không “nhân tạo cao thủ” phải nhan nhản khắp nơi?

Lại qua thêm hai ngày, cự điều đưa bọn Thần Nam bay vào một vùng tiên cảnh đẹp như trong mộng ảo, ở đây tiên khí say người, núi xanh động biếc, thác đổ lưng trời, hạc bay vượn múa, trên mỗi ngọn núi đều là những phiến quỳnh lâu ngọc vũ, đẹp như tranh vẽ, mê đắm lòng người.

Tiểu phượng hoàng nhìn đến xuất thần nói: “Tiên cảnh thật là đẹp đẽ!”

Cự điều nói: “Nơi này là tiên phủ của Đạm Đài Tiên Tử.”

“Cái gì, sao lại đến nơi này?” Thần Nam kinh hãi.

Nhìn “thượng tiên” kích động như thế, cự điều hoảng sợ nói: “Muốn đi đến Vô tình giới của Vô tình tiên tử, tất phải đi qua nơi này.”

“À, ra thế.” Thần Nam gật đầu.

Mỗi khi nhớ tới Đạm Đài Tuyền, trong lòng Thần Nam liền có cảm giác mất mát. Bây giờ đối phương chính là tiên chủ một phương thiên giới, còn hắn mới chỉ miễn cưỡng là một tiên nhân mà thôi. Vạn năm trước, bọn họ cùng xuất phát một điểm, nhưng vạn năm sau bọn họ đã có cách biệt thật lớn.

Thần Nam vẫn không hiểu được vì sao vạn năm trước Đạm Đài Tuyền lại đối phó với hắn, mặc dù tại Côn Lôn huyền giới nhận được tinh thần lạc ấn của cha hắn lưu lại, biết được công lực tột hậu của hắn tựa hồ không có quan hệ trực tiếp với Đạm Đài Tuyền, nhưng năng lượng dường như cũng có liên quan gì đó.

“Đạm Đài, năm đó vì sao nàng lại đối với ta như thế?” Thần Nam trong lòng có chút đau khổ, dù sao Đạm Đài Tuyền cũng là người con gái đầu tiên mà hắn thích.

Thần Nam tâm thần hoảng hốt, đột nhiên phát hiện ra có chút không ổn, hắn cảm giác chung quanh tựa hồ có nhiều người không ngừng bay đi bay lại.

“Ồ, làm sao đột nhiên có nhiều người đến như vậy?”

Tại vùng tiên cảnh này, tu giả không ngừng qua lại, bất kể là tại quỳnh lâu ngọc vũ trên đỉnh núi, hoặc là trên các thác nước, tựa hồ đều có bóng người chớp động, càng ngày càng nhiều tu giả hướng về tiên cảnh này.

“Tôi biết rồi, hôm nay là ngày đặc biệt, trăm năm một lần Đạm Đài tiên tử lại hiện thân giảng đạo thuyết pháp, bất kể là truyền nhân của Đạm Đài phái hay không đều có thể đến nghe tiên tử giảng ngộ chân đế. Không nghĩ tới hôm nay chúng ta may mắn như vậy, không ngờ lại gặp được thịnh hội này, tôi lại vì đưa các thượng tiên đi mà bỏ lỡ mất duyên ngộ này”

Nói đến đây, cự điều lộ ra vẻ mặt cầu xin.

“Được rồi, chúng ta nghe tiên tử giảng Diệu Đế xong rồi đi.” Thần Nam đáp ứng cự điều.

Đúng lúc này, tiên nhạc vang lên, một đám mây lành từ phía xa theo gió bay đến, phía trên là một toà quỳnh lâu ngọc vũ, một bạch y tiên tử lặng lẽ đứng trên mây...

177. Chương 178: Tình Cũ Khó Quên

Tiên cảnh bình thường yên bình tĩnh lặng giờ đầu người lúc nhúc, thịnh hội trăm năm mới có 1 lần rất khó gặp này, có vô số người tham gia hơn chục lần.

Đạm Đài tiên tử lĩnh ngộ chân đế, đối với tu giả mà nói thực sự là cội bảo. Mỗi lần giảng đạo luận pháp, đều tập trung vô số cường giả.

Nhưng tiên cảnh sôi nổi ồn ào, sau khi tiên nhạc vang lên, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Các tu giả hướng con mắt ngưỡng mộ về phía toà quỳnh lâu ngọc vũ trên không trung, dưới khí chất của tiên tử bạch y, mỗi người đều tự cảm thấy hổ thẹn cho tầm thân ô uế của mình.

Dung nhan thanh lệ tuyệt luân, đôi mắt như nước mùa thu, làn da trắng như tuyết, suối tóc dài đen nhánh, dáng người thon thả gợi cảm. Đây thực sự là 1 nữ tử đẹp như mộng như ảo, toàn thân phát ra 1 cỗ linh khí, trí tuệ trời đất dường như tập trung vào đây.

Tư dung tuyệt đại này hàng ngàn năm qua đã truyền đi khắp thiên giới, Vô tình không hiện thân, còn ai có thể sánh cùng? Đây là quan điểm chung của tất cả mọi người.

“Quả thật là mai cốt cách, ngọc tinh thần, trải qua bao nhiêu năm tháng, không ngờ chẳng hề lưu lại một dấu vết nào trên thân thể nàng ta. Tài nữ năm xưa như một ngôi sao sáng bay qua bầu trời Tiên Áo đại lục, không ngờ lại chẳng hề có chút thay đổi nào, vẻ đẹp, trí thông minh vẫn như xưa ...” Thần Nam nhủ thầm, âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Trong Đạm Đài tiên cảnh, thú tu vô số, những kẻ có thân hình to lớn như cự điều nhiều không đếm xuể, Thần Nam không lo lắng đứng cùng nó sẽ gây chú ý với Đạm Đài Tuyền.

Tử kim thần long thở dài: “Thật là 1 tuyệt đại giai nhân, giờ phút này ta thật muốn vứt bỏ thân thể thần long để làm người.” Con rồng du côn than lên những lời tự đáy lòng, tuyệt đối không phải là những lời nói đùa.

“A, nữ thần sắc đẹp tại thượng, ta và Đạm Đài Tuyền đồng tại!” Đôi mắt tiểu long sáng rực, chớp chớp.

Tiểu phượng hoàng sớm đã ngây ngất, nhỏ giọng nói: “Đẹp quá, không ngờ trong thiên hạ lại có 1 nữ tử như vậy sao ...”

Thần Nam thở dài 1 tiếng, rời khỏi nơi đó. Hắn không có tâm trạng nào nghe Đạm Đài Tuyền giảng đạo luận pháp. Hiện giờ hắn tuyệt đối không thể giáp mặt với Đạm Đài Tuyền, hắn dùng tinh thần dao động nói với Tử kim thần long, sau khi thịnh hội tan, hãy tới chân núi cách đó 3 dặm tìm hắn.

Âm thanh như tiếng trời của Đạm Đài tiên tử vang lên trong tiên cảnh, đám đông tu giả vừa nghe vừa không ngừng gật đầu, dường như mỗi người đều có thu hoạch.

“Không ngờ sau hàng vạn năm, ta lại có thể cùng nàng ta trùng phùng, chỉ là lúc này cho dù có đứng trước mặt nàng ta, e là nàng cũng sẽ không còn nhận được ra ta, vạn năm bằng ngàn vạn kiếp luân hồi, trong cuộc đời đẹp đẽ dài lâu của nàng, ta bất quá chỉ như 1 cái chớp mắt mà thôi.”

Thần Nam có chút cảm khái, hắn rời khỏi Đạm Đài tiên cảnh, một mình đứng dưới chân núi, nhìn về thánh cảnh yên bình phía xa.

“Nếu nàng biết ta còn sống, hơn nữa đã lên tiên giới, nàng có giết chết ta không?” Thần Nam nghĩ tới điều này, trong lòng đột nhiên lạnh toát.

“Khi thực lực còn chưa thể đối phó với nàng, dù nàng đã quên ta hay chưa thì cũng tuyệt đối không để bị nàng phát hiện, nếu không ta có thể chết mà chẳng có chỗ chôn.”

Nơi này, tuy đã cách xa Đạm Đài tiên cảnh, nhưng vẫn có hoa thơm chìm hót, dòng suối xanh biếc chảy qua chân núi, róc rách hoan ca.

Thần Nam ngồi lặng im hồi lâu, hắn đang nghĩ xem làm thế nào để mạnh lên, để sau này có thể đối phó với Đạm Đài Tuyền, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chẳng có biện pháp gì.

Một vạn năm khổ luyện, 1 vạn năm cách biệt, rút cục Đạm Đài Tuyền mạnh tới cỡ nào, hắn không đoán được.

Đúng lúc này, một giọng nam tử như có từ tính vang lên phía sau Thần Nam: “Huynh đài sao lại ngồi 1 mình ở đây? Không đi nghe thiên đạo đại pháp sao?”

Thần Nam quay đầu nhìn, thấy 1 nam tử chân trần, mặt nở nụ cười xán lạn, đang men theo suối đi ngược lên.

Nam tử này trông như mới hơn hai mươi tuổi, mái tóc đen dài như dòng thác thả xuống một cách tự nhiên.

Mặc dù chân trần, nhưng nhìn rất hài hoà tự nhiên, bạch y như tuyết, khí chất toả ra có phần giống với Đạm Đài Tuyền, phong tư tuyệt thế, nếu như đứng cùng Đạm Đài Tuyền, thì thực giống như 1 đôi người ngọc.

Thần Nam nhẹ nhàng cười nói: “Lần này đến, trong tâm có chút loạn, e rằng khó mà ngộ được điều gì, cho nên không tới nghe diệu âm của tiên tử, không biết tại sao huynh đài đây cũng không tới nghe Đạm Đài tiên tử giảng đạo luận pháp?”

“À ...” Nam tử thanh niên cười nhẹ, nói: “Ta tư chất ngu ngốc, khó mà ngộ được những diệu lí của tiên tử, chỉ bằng ở đây thưởng thức sự mát mẻ của dòng suối.”

Không hiểu tại sao, nhìn thần thái tự nhiên của nam tử trước mặt, tim Thần Nam đột nhiên đập mạnh, dường như nam tử thanh niên trước mặt vô hình chung toả ra 1 khí thế trầm trọng như núi, làm cho hắn đột nhiên thấy khó thở.

Nhưng mà, dù cho thăm dò thế nào, hắn cũng không phát hiện ra dấu tích chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể nam tử đó.

Thần Nam đã hiểu, khí thế trầm trọng mà hắn cảm thấy, hoàn toàn là do linh hồn trực giác, nếu như là những cường giả khác, căn bản là sẽ không cảm nhận được cảm giác áp bức của nam tử đối diện.

Hắn thâm kinh hãi, nam tử không rõ danh tính này, tu vi chỉ thể dùng 1 từ “đáng sợ” để hình dung, dường như cũng không kém nhiều so với Đạm Đài Tuyền trong tiên cảnh. Đây rút cục là ai? Thần Nam trong lòng cảm thấy vô cùng chấn kinh.

” Ha ha ... xem ra chúng ta có nhiều điểm giống nhau, khi tiên tử đang giăng đạo thì đều ngồi 1 mình ngoài tiên cảnh.” Nam tử hạ giọng: “Tiểu đệ là Vương Chí, có thể thỉnh giáo danh tính của huynh đài không?”

Vương Chí? Trong lòng Thần Nam chấn động kịch liệt, hai ngày trước hắn vừa thu thập mấy đệ tử chân truyền của Đạm Đài phái, bọn họ chẳng đã nói Đạm Đài Tuyền tại thiên giới thu nạp đại đệ tử tên là Vương Chí, lẽ nào người thanh niên trước mắt chính là đệ tử thân truyền tại thiên giới của Đạm Đài Tuyền?

Nhìn thấy khí chất như thần kia, Thần Nam khẳng định, thanh niên kia 8, 9 phần là đại đệ tử của Đạm Đài Tuyền, chẳng trách tu vi của hắn đáng sợ như vậy, làm linh giác của

Thần Nam cảm thấy như có 1 cự thú viễn cổ đang ở bên cạnh.

“Tiểu đệ Thần Trung.” Thần Nam nói 1 cái tên giả, đã đoán ra đối phương có thể là đại đệ tử thân truyền của Đạm Đài Tuyền nên hắn phải dùng tên giả để tránh phát sinh sự việc ngoài ý muốn.

Hai bên sau khi báo danh xong, thì cũng không ai nói gì, lúc này chỉ còn tiếng chim líu lo và tiếng suối chảy róc rách.

Không biết bao lâu sau, tiếng ồn ào của đám người trong Đạm Đài tiên cảnh lại vang lên, Đạm Đài tiên tử cười trên đám mây lành, cùng với toà quỳnh lâu ngọc vũ dần biến mất trong tiên cảnh.

Lúc này Vương Chí đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía Đạm Đài tiên tử biến mất, thở dài 1 tiếng, trong mắt hiện lên vẻ mê loạn và thất lạc.

Đây là .. Thần Nam đột nhiên hít phải luồng khí lạnh ... yêu sư phụ ư?

Sau đó khá lâu, 2 mắt của Vương Chí mới hồi phục lại thần sắc, nhìn Thần Nam một cái, rồi cáo biệt.

Không lâu sau đám Tử kim thần long cũng tới nơi, tiếp tục ngồi lên lưng cự điểu, bay về hướng Vô tình giới.

Trùng trùng ngoài ý muốn với Đạm Đài tiên tử, trong lòng Thần Nam cảm khái vô hạn, hắn có 1 trực giác rằng, không lâu nữa giữa 2 người sẽ phát sinh mối liên hệ phức tạp, cho đến khi chính diện đối kháng.

Nhưng nghĩ tới sắp gặp được Vũ Hình, đầu óc hắn từ từ trùng xuống, chỉ còn hình ảnh Vũ Hình cùng hắn tương phùng năm xưa không ngừng ẩn hiện.

Qua 2 ngày bay, cự điểu cuối cùng cũng đưa đám Thần Nam tới Vô tình giới trong truyền thuyết. Khu vực này có chu vi khoảng 100 dặm.

Cự điểu bay tới ngoại vi Vô tình giới liền nhất định không chịu tiến thêm nữa, dường như thế giới hoa thơm chim hót này giống như 1 địa ngục vậy, làm nó sợ hãi muốn trốn.

Thần Nam không làm khó nó, để nó vỗ cánh bay đi. Nhưng cự điểu bay trên không trung 1 vòng, liền hạ xuống nói: “Thượng tiên xin hãy cẩn thận. Thiên giới truyền ngôn ”Vô tình tiên tử tối vô tình“, không phải là truyền thuyết, mà là sự thật.”

“Ta biết rồi!” Thần Nam sải bước tiến về phía sơn cốc hoang dã tràn ngập hoa tươi.

Tử kim thần long, Long bảo bảo và Tiểu phượng hoàng muốn đi cùng nhưng bị Thần Nam trịnh trọng ngăn cản. Hắn không biết người trong sơn cốc kia có phải là Vũ Hình thật không. Nếu Vô tình tiên tử trong truyền thuyết và Vũ hình trong kí ức của hắn quá khác biệt, thì hắn không muốn 3 con thần thú cùng hắn mạo hiểm.

Hương hoa thơm ngát, thấm đẫm lòng người, cảnh sắc nơi đây không kém Đạm Đài tiên cảnh, đi xuyên qua sơn cốc, phía trước là 1 hồ nước xanh trong như lam bảo thạch, các loại kì hoa dị thảo điểm xuyết ven hồ, nhìn về phía xa, trên 1 đỉnh núi xanh như ngọc là những toà đình đài lầu các, mây mờ bao phủ, chỉ nhìn thấy dáng vẻ mờ mờ ảo ảo nhưng càng thần bí và mỹ lệ.

Thần Nam không có tâm trí đâu tận hưởng cảnh đẹp trên đường, đôi mắt hắn chỉ hướng về phía toà quỳnh lâu ngọc vũ phía xa, nếu Vũ Hình thực sự ở đây, thì không còn nghi ngờ gì nữa, nàng đang ở trong tiên điện giống như thiên cung kia.

Vô tình giới, Vô tình tiên tử tối vô tình!

Truyền ngôn này là thật ư?

Thần Nam trong lòng đau khổ, hấn tình nguyện vứt bỏ đi sinh mạng mình cũng không muốn nữ hài đã từng là 1 người thuần khiết lương thiện kia trở thành 1 kẻ giết người tay nhuộm đầy máu tanh.

Truyền thuyết nói rằng có rất nhiều người đã bỏ mạng tại đây, không ai còn sống mà ra khỏi Vô tình giới. Nghĩ tới điều này, trong lòng Thần Nam cảm thấy đau đớn vô cùng.

Nhưng mà, hấn lại không nhìn thấy bất kì bộ hài cốt nào, không cách nào chứng minh rằng có vô số cường giả đã vắn lạc tại đây.

Tại vùng đất đặc thù do sơn cốc, hồ nước, sườn núi, đỉnh núi, thiên cung hợp thành, tất cả đều mỹ lệ, làm cho người ta nhầm tưởng đang đi vào một cõi thiên đường.

Gió nhẹ thổi, cuối cùng cũng thổi tan đám tiên vụ đang bao phủ đỉnh núi, để lộ ra toà quỳnh lâu ngọc vũ, đồng thời 1 nữ tử thanh lệ thoát tục, tuyệt mỹ tới cực điểm cũng hiện ra trên đỉnh núi.

178. Chương 179: Vô Tình Tiên Tử

Lông mày cong cong, mũi cao xinh xắn, đôi môi đỏ thắm, hàm răng như ngọc, khoé miệng duyên dáng khẽ nhếch lên, toát lên vài phần ngây thơ, vài phần như lạc lõng, cười mà như không phải cười, âm áp hơn ánh mặt trời, dịu dàng hơn nước, thuần khiết hơn băng tuyết, thơm hơn hương hoa ...

Nàng đứng như vậy trên đỉnh núi. Vạt áo trắng bay bay theo gió, giống như lúc nào cũng có thể cười gió bay đi.

Từng dòng lệ lăn dài trên má Thần Nam, nước mắt làm hai mắt hấn nhoà đi. Dù cho lòng hấn cứng như sắt, nhưng cũng không ngăn được tình cảm trào dâng, dòng lệ trào dâng, thật sự đúng là Vũ Hinh thuần khiết của vạn năm trước.

Sau khi ngủ vùi vạn năm, hấn sống dậy từ thần mộ, cô độc, bàng hoàng, bi lương, nhưng thuỷ chung vẫn có một thân ảnh tuyệt mỹ, an ủi tâm linh cô tịch của hấn.

Hôm nay, rút cục cũng được gặp lại, thiên ngôn vạn ngữ trong lòng hấn rốt cuộc chỉ bật lên được hai tiếng “Vũ Hinh”.

“Vũ Hinh ...”

Thần Nam ngược nhìn lên đỉnh núi, chăm chú nhìn người con gái hấn yêu, trùng phùng sau bao sinh li tử biệt.

Nhưng mà, đáp lại hấn không phải vẻ dịu dàng quen thuộc, lúc này, nữ tử trên đỉnh núi, đôi mắt phát ra hai luồng điện lạnh lẽo, giống như kiếm mang thật chất hoá, làm Thần Nam không mở được mắt.

Vũ Hinh trên đỉnh núi, từ từ giơ tay phải lên, 5 ngón tay thon thả chụm lại, như ngọc lấp lánh dưới ánh mặt trời, nhưng lúc này lại sắc bén như lưỡi hái tử thần, hữu chưởng như ngọc vạch trên không trung một đường cong ưu mỹ, chém xiên xuống.

Một đạo thần kiếm thực chất hoá vô cùng rực rỡ, từ thủ chưởng của Vũ Hinh trên đỉnh núi hướng, nhắm thẳng về phía eo lưng của Thần Nam, lạnh lùng chém thẳng tới.

“Keng !”

Một âm thanh kim loại va chạm trong trẻo vang lên, thần kiếm rực rỡ chém vào Huyền vũ giáp, Thần Nam miệng hộc máu tươi, bay xa cả trăm trượng. Sau đó ầm một tiếng, rơi xuống giữa bụi đất mù mịt.

Lúc này, lòng hấn dường như đã chết. Rõ ràng cảm nhận được linh hồn dao động của Vũ Hinh, nhưng nàng lại ...huy động thần kiếm tấn công hấn, dùng kiếm khí ngạo thế thiên giới của nàng, từ khoảng cách trăm trượng lạnh lùng chém hấn.

Nếu như không phải trước khi tiến vào, trong nội thiên địa của hắn, Tử kim thần long bắt hắn mặc Huyền vũ giáp vào, thì e rằng lúc này hắn đã bị chém đứt đôi rồi.

Đó rõ ràng là Vũ Hinh, hắn đã cảm nhận được linh hồn dao động quen thuộc. Tại sao? Tại sao đã từng yêu nhau, cuối cùng tương kiến, lại dùng thần kiếm gặp nhau?

Thần Nam rất muốn hỏi cho rõ, nhưng trong cổ họng, máu tươi không ngừng trào ra. Sau khi nuốt hơn 10 ngụm máu tươi, hắn mới mở miệng được một cách yếu ớt, khó nhọc:

“Vũ Hinh ... tại sao vậy? Tại sao nàng muốn giết ta? Lẽ nào vạn năm qua đi, nàng đã không còn nhận ra ta nữa?”

“Ta nhận ra ngươi! Nhưng ta muốn giết ngươi!”

Những lời nói lạnh như băng khiến cho Thần Nam dao như dao cắt, hắn không cách nào hiểu được tại sao, lẽ nào thời gian thực sự làm thay đổi tất cả?

Dĩ vãng như mây khói ...

Dĩ vãng như gió thoảng ...

Lẽ nào thực sự như vậy? Có lẽ thời gian vạn năm trôi qua là quá dài, khiến cho mọi chuyện đều đã thay đổi.

Thần Nam phần nộ kêu lên: “Ta không tin, ngươi tuyệt đối không phải là Vũ Hinh! Ngươi rút cục là ai?”

Người con gái thanh lệ thoát tục, tràn đầy linh khí đang đứng trên đỉnh núi kia, thở dài 1 tiếng, nói: “Ta không phải là Vũ Hinh thì là ai? Ta nhớ tất cả những việc đã qua, nhưng thực sự không hề nghĩ rằng lại có thể gặp lại ngươi lần nữa.”

Thần Nam khuôn mặt đầy vẻ không tin, nói: “Ngươi nói xem lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đâu?”

Vũ Hinh trên đỉnh núi 2 mắt thần quang lấp lánh, lúc này nàng lộ ra khí thế cường giả bề thế thiên hạ, nàng cười lạnh, đáp: “Yên tâm, ta không mất đi kí ức, cũng không phải là giả mạo, ta nhớ tất cả. Không cần ngươi phải hỏi, ta sẽ trả lời ngươi tất cả, chúng ta gặp nhau tại Nhạn Đãng sơn ở nhân gian giới.”

“... Chúng ta tử biệt sau đó 4 năm. Thật buồn cười, ta đã chết thay cho ngươi!”

Vũ Hinh nhanh chóng kể lại những chuyện ngày xưa, mỗi sự việc đều nói rất ngắn gọn, nhưng không sai chút nào. Không còn nghi ngờ gì nữa, điều này đã chứng minh thân phận của nàng, nàng chính là Vũ Hinh năm xưa.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của nàng, trái tim Thần Nam rỉ máu. Hắn run run hỏi:

“Tại sao nàng lại biến thành như vậy?”

“Hừ, tại sao lại không thể như vậy chứ? Chính như thế này mới là đúng” Lời Vũ Hinh càng ngày càng quyết tuyệt.

Trùng trùng sau vạn năm, không ngờ Vũ Hinh lại lạnh lùng và tuyệt tình như vậy, Thần Nam như đứt từng khúc ruột. Người con gái yêu kiều, ngây thơ, thuần khiết của ngày xưa nay đã không còn.

Vũ Hinh trong mắt phát ra hai đạo hàn quang, một trận sát khí lan toả.

Người yêu năm xưa biến thành 1 người lạ nhưng vô cùng quen thuộc. Gần nhau tắc gang, mà biển trời cách mặt?

Người yêu năm xưa, đứng trước mặt nhau, lại giống như người dưng, giống như cừu địch.

Kết quả này thực tàn khốc, đã từng thề non hẹn biển, trải qua vạn năm, không ngờ lại đao kiếm trùng trùng. Lúc này, Thần Nam đau đớn như nát vụn ra, hắn không còn lưu luyến gì nữa, hắn không lí giải được tại sao Vũ Hinh lại trở nên tuyệt tình như vậy?

Thần Nam tuyệt vọng quay lưng, không nói thêm lời nào, hắn lê tấm thân trọng thương, đau khổ từng bước từng bước quay đi.

Nhìn thấy bóng hình tiêu điều bi lương đó, Vũ Hinh nhẹ nhàng xoa lên ngực, nói: “Không ngờ ta lại đau lòng, lâu lắm rồi không có cảm giác này ...”

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng Thần Nam vẫn nghe thấy. Hắn đột ngột quay người lại, nhìn chằm chằm vào thân ảnh tuyệt mỹ vừa quen thuộc lại xa lạ trên đỉnh núi.

Mấy giọt nước mắt lấp lánh, đọng trên khuôn mặt dung nhan tuyệt thế vừa mang nhiên, vừa ngây thơ kia.

“Không ngờ ta lại khóc...” Vũ Hinh dường như không dám tin, nàng dùng những ngón tay tinh oánh như ngọc chấm một giọt nước mắt, đưa lên miệng, trên mặt nở một nụ cười tàn khốc, nhẹ nhàng tự nói: “Là mùi vị của nước mắt, không ngờ ta thực sự đã khóc ...”

“Vũ Hinh ...” Thần Nam không nhịn được kêu lên. Hắn cảm thấy trong lòng đối phương có 1 nỗi bi thương vô tận. Hắn cảm thấy một cổ tình tự vô cùng nhớ nhung với hắn Nhưng mà ... dường như có một thứ gì đó đang cản trở!

“Những kẻ dám xông vào Vô tình giới, giết chết không tha. Hôm nay ta phá lệ tha mạng cho ngươi. Ngươi còn không mau đi đi!” Vũ Hinh khuôn mặt đầy nước mắt, tức giận quát lên: “Còn không mau đi !”

Một kiếm quang dài trăm dặm lao tới, không chút lưu tình chém thẳng lên người Thần Nam. Dù có Huyền vũ giáp hộ thể nhưng Thần Nam vẫn bị lực công kích cực đại đó đánh bay ra hàng trăm dặm. Hai lần trúng thương, làm hắn thổ huyết không ngừng, mãi mới đứng dậy được.

Sinh tử phân ly, cuối cùng cũng tương phùng, nhưng chỉ có trong tim lệ chảy ngàn hàng.

Thần Nam ngẩn người ra, không rõ là do đau lòng hay tê liệt, hắn không biết tại sao lại như vậy. Rõ ràng vừa xong hắn cảm nhận được nỗi bi thương vô tận của Vũ Hinh, và cả tình cảm nhớ nhung vô bờ đối với hắn, nhưng cuối cùng không ngờ chẳng chút lưu tình chém hắn 1 kiếm.

Lúc này, Vũ Hinh mặt đầy nước mắt, nàng không tin vào sự thực trước mắt. Nàng giống như đang nói một mình, lại giống như đang thì thầm với 1 người vô hình bên cạnh: “Ngươi vẫn chưa chết sao? Không ngờ vẫn còn sống? Đỉnh lô bất diệt. Ta vẫn có thể tái sinh!”

179. Chương 180: Thái Thượng Vong Tình

Thần Nam bị phần la lên: “Ngươi quả nhiên không phải là Vũ Hinh, ngươi trả lại mệnh Vũ Hinh cho ta. Có chuyện gì thì tính với ta, không được thương hại cô ấy!”

“Ha, ha...” Vũ Hinh mặt đầy nước mắt, vừa cười to vừa lẩm bẩm: “Đoạn tình cảm đó quan trọng vậy sao? Không ngờ có thể khơi dậy dục vọng sinh tồn của ngươi. Ta vốn tưởng sẽ tha cho hắn 1 mạng, nhưng không ngờ hắn lại đánh thức được ngươi dậy, hiện giờ ta sẽ giết hắn, để cho ngươi triệt để tiêu tan.”

Nàng giơ tay phải lên cao, trong màn thần quang rực rỡ bắn ra một đạo cự đại thần kiếm. Đúng lúc nàng muốn phóng thanh kiếm đó về phía Thần Nam, thì đột nhiên thần kiếm vỡ vụn, nàng la thảm 1 tiếng rơi từ tuyệt phong xuống.

Thần Nam đã hiểu được, người vừa khống chế thân thể Vũ Hinh không phải là Vũ Hinh chân chính. Hiện tại tuy nội thương rất nghiêm trọng, nhưng sau khi biết được tất cả, tâm tư vốn tuyệt vọng bỗng trở lên nhẹ nhàng hơn.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi bay lên, nhanh chóng đón lấy thân hình Vũ Hinh đang rơi xuống, đó là thân thể của Vũ Hinh, cho dù có chết cũng không thể để cho nàng rơi xuống đất.

Bình yên đón lấy Vũ Hinh vào lòng, Thần Nam từ từ đáp xuống đất.

Không ngờ có người lại đem Vũ Hinh làm đỉnh lô (lò hương), rồi muốn diệt đỉnh lô, đoạt xá tái sinh, đây là điều Thần Nam không thể chấp nhận được.

Khi Thần Nam đang muốn kiểm tra, Vũ Hinh từ từ tỉnh lại, ánh mắt vô cùng thuần khiết, không nhiễm chút khí tức phàm trần nào. Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, lần này Thần Nam tuyệt không nhận lầm,

hắn kêu to: “Vũ Hinh ...”, tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta không có nhìn lầm, lần này đúng là nàng”. Hai mắt Thần Nam không nhắm, nghĩ đến việc Vũ Hinh có thể đã trải qua các nỗi thống khổ, hắn không nhịn được đôi dòng lệ chứa chan.

“Thần Nam, ... Thực sự là chàng, chúng ta cuối cùng cũng được gặp lại, thiếp thực sự ... rất vui...hu hu”. Vũ Hinh khóc oà lên như một đứa trẻ không có chỗ nào để dựa dẫm

“Vũ Hinh, nàng đừng có buồn, đừng có sợ.” Thần Nam lau nước mắt, cố nặn ra một nụ cười, kiên định nói: “Ta tuyệt đối không cho ác ma kia cướp đi thân thể của nàng! Tất cả đã có ta!”

Vũ Hinh dường như rất yếu ớt, âm thanh đứt quãng: “Thần Nam.. chúng ta...chúng ta... cách biệt bao lâu, không ngờ thiếp còn có thể gặp lại chàng. Thật giống như một giấc mộng... thiếp thật là vui. Thiếp thực sự kích động, không ngờ trước lúc chết, lại có thể được chàng, dù chết...thiếp cũng cam lòng.”

“Nàng đừng ăn nói linh tinh. Nàng sẽ không chết. Ta tuyệt đối không cho nàng chết.” Thần Nam kích động, ho ra vài ngụm máu

Trong mắt Vũ Hinh ánh lên nét cảm kích, nét vui mừng, nàng cười mãn nguyện nói: “Chàng tranh thủ thời gian nghe thiếp nói, thiếp sợ không còn đủ thời gian nữa...”

Thần Nam hét lớn: “Không! Ta không muốn nghe nàng nói như vậy, nàng sẽ không chết! Ta sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ tên ma quỷ đã chiếm thân thể nàng! Một vạn năm... vừa mới gặp nhau, Ta làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng chết đi. Ta có chết trăm lần, cũng tuyệt đối không để cho nàng chết thêm 1 lần nữa!”

Vũ Hinh khẽ cười, rơi lệ nói: “Thần Nam, chàng nhất định phải nghe thiếp nói ... Thiếp thật sự không còn nhiều thời gian, nếu như...bây giờ chàng không cho thiếp nói, sau này chàng vĩnh viễn... không nghe được nữa, chàng không muốn nuối tiếc suốt đời chứ?!”

Nghe những lời này, Thần Nam đau đớn khôn cùng, hắn rất muốn khóc, nhưng hắn không muốn rơi lệ trước mặt Vũ Hinh. Đây là lúc hắn phải gồng mình lên, không phải là lúc khóc lóc

“Vũ Hinh... nàng nói đi, ta nghe đây!”

“Tại cổ tiên di địa Bách hoa cốc, thiếp cứu tử nhất sinh, sau Thần bá bá tái nhập di địa, lần nữa dùng đại pháp lực cường hành giúp thiếp thay đổi mệnh cục, rốt cuộc thiếp tiếp tục sống... nhưng lúc đó... chàng đã không còn...”

Thần Nam nghe xong, trong lòng ảm nhiên

“Lúc đó thần linh tại thiên giới không biết gặp phải tai nạn gì, gần như chết hết. Thần linh nào may mắn sống sót đều đến nhân gian giới, kết quả là lại xảy ra hỗn chiến, khiến nhân gian đại loạn. Thần bá bá đem thần bá mẫu và thiếp ngược trở lại thiên giới. Chỉ là, vừa bình yên được một đoạn thời gian, một bộ phận thần linh còn sống quay trở về thiên giới. Kết quả thiên giới vô cùng động loạn. Không biết vì sao, mỗi ngày đều có thần linh tìm đến. để bảo vệ bá mẫu và thiếp, bá bá mỗi ngày đều chiến đấu và giết chóc. Ba người sống trong hoàn cảnh đó, cho đến một ngày...”

“Cho đến một ngày, tại thiên giới Thần bá bá gặp 1 cường địch mạnh khó có thể tưởng tượng. Bá bá đem thiếp giấu trong 1 động phủ an toàn, rồi sau đó cùng với bá mẫu một đi không trở lại...”

“Cái gì?” Thần Nam há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Vũ Hinh đã không còn bao nhiêu thời gian. Bây giờ hắn nghe được tin tức như thế, hôm nay với hắn là một ngày rất nhiều đả kích, làm hắn khó có thể chịu đựng được.

“Thần bá bá và bá mẫu một đi không trở lại. Nhưng thiên giới động loạn vẫn chưa dứt. Muốn tồn tại trên thiên giới, phải có đủ thực lực. Lúc đó, thiếp phát hiện trong động phủ có một quyển kỳ thư tên là Thái thượng vong tình lục, được xưng là thiên giới đệ nhất kỳ công. Vì để sống sót, thiếp liền án chiếu kì công tu luyện, kết quả...”

“Kết quả như thế nào?” Thần Nam hỏi dồn. Hắn lơ mơ đoán ra việc Vũ Hinh bị ác ma nhập thể, có liên quan rất lớn với việc này.

“Kết quả, sau khi tu luyện Thái thượng vong tình lục, tu vi của thiếp quả nhiên tăng mạnh, hơn nữa còn đạt tới cảnh giới phá kiến trọng sinh như trong sách nói ... ai ngờ...loại trọng sinh đó chính là từ từ giết chết bản thân mình!”

Thần Nam cả kinh hỏi: “Cái gì? Tại sao lại như vậy?”

“Thử hỏi trong thế gian này, người nào có thể đạt được Thái thượng vong tình? Thái thượng vong tình thực ra là giết chết bản thân mình, rồi lại 1 lần nữa tái tạo ra bản thân mới. Thiếp không biết nông sâu, kết quả sau khi tu hành, đợi đến khi thiếp nhận ra điều này, thì bản thân mới kia đã chiếm quyền chủ đạo, đem bản thân cũ giết đi. Bản thân mới tư xưng vô tình, giết chết tất cả các cường địch chủ động công kích y trong thời gian động loạn đó. Từ đó thiên giới có thêm một Vô Tình Tiên Tử lãnh khốc, bớt đi một nguyên bản vốn là Vũ Hinh!”

Thần Nam lẩm bẩm nói: “Làm sao lại thành như thế chứ, người kia không ngờ cũng chính là nàng, trách sao ta không nhận lầm chứ. Vũ Hinh, nói cho ta biết làm sao để cứu nàng?”

“Không có biện pháp nào cả. Hôm nay, nếu không phải chàng đánh thức thiếp, thiếp chẳng khác gì đã chết. Người kia vốn không phải là thiếp, bây giờ... xin chàng hãy giết thiếp đi!”

“Cái gì! Không được, ta làm sao có thể”. Thần Nam vội vàng lắc đầu.

Vũ Hinh nói: “Bản thể mới của thiếp, hận những gì thiếp hận, hận những gì thiếp yêu. Phàm là những gì xuất hiện trong ký ức của thiếp, chỉ cần xuất hiện tại những nơi y có thể cảm ứng được, y liền tận lực huỷ đi. Hôm nay nếu không phải bị chàng đánh thức, cùng y tranh đoạt quyền khống chế thân thể, y sớm đã giết chàng không chút lưu tình. Thiếp cũng sẽ bị y tiêu diệt. Hiện giờ tranh thủ lúc thiếp đang nắm quyền chủ động, là thời cơ tốt nhất để giết chết y. Thái thượng vong tình lục là thiên giới đệ nhất kỳ công, tuy uy lực to lớn vô cùng, nhưng nó có nhược điểm chí mạng, đó là thân thể tử vong, thì thân vong tình cũng hoàn toàn chết đi.”

Thần Nam kiên quyết từ chối: “Dù ta có chết đi 1 vạn lần, cũng tuyệt không ra tay đối với nàng!”

“Thần Nam, chàng còn không rõ hay sao? Bản thân thiếp sắp biến mất, còn Vũ Hinh sẽ sống không còn thật sự là Vũ Hinh, y chỉ là 1 kẻ lãnh khốc vô tình xa lạ, sao chàng vẫn chưa hạ thủ? Chàng không giết y, y cũng sẽ giết chết chàng!”

Thần Nam lắc đầu, kiên định đáp: “Nếu y có giết chết ta, ta cũng không hối hận, nếu như bây giờ phá huỷ thân thể của nàng, ta sẽ hối hận cả đời. Chỉ cần thân thể nàng còn, chỉ cần nàng tin tưởng chúng ta vẫn mãi ở bên nhau, thì chúng ta vẫn còn hi vọng. Vũ Hinh, ta sẽ cứu nàng!”

Vũ Hinh có chút vui mừng, có chút buồn bã, cười nói: “Thiếp biết chàng không ra tay được, được rồi, thời gian của thiếp không còn nhiều, lúc nào y cũng có thể phản phệ, những phút cuối cùng này chàng hãy ở bên cạnh thiếp. Trăm năm sau, nếu chàng còn nhớ ngày hôm nay, thiếp thật sự sẽ rất cảm động ... ”

Thần Nam nhiệt lệ tuôn trào, hần nhớ lại ngàn năm trước lúc Vũ Hinh chết thay hần, lời di ngôn cuối cùng cũng là: “Đến khi chàng già đi ... nếu như còn nhớ tới một người con gái tên Vũ Hinh...”

Tại sao Vũ Hinh lại chỉ yêu cầu như thế, lại làm cho người ta đau lòng như vậy! Thần Nam nước mắt nhạt nhoà, hần muốn ngửa mặt lên trời gầm lên cho tan nỗi bi thống trong lòng.

Thời khắc cuối cùng, Vũ Hinh tựa vào đầu vào vai Thần Nam lẩm bẩm nói: “Thần Nam, chàng có thích thiếp không?”

“Thích, vĩnh viễn thích.”

”Tốt. Thiếp sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.

“Vũ Hinh, nàng đừng có nghĩ linh tinh, mọi việc sẽ ổn thôi mà.”

“Thiếp không có nghĩ linh tinh. Thần Nam, chàng có nhớ cái lý tưởng buồn cười vạn năm trước của chúng ta không?”

Thần Nam thốn thức đáp: “Nhớ chứ, sống cùng nhau, vui vẻ giản dị, mỗi ngày cùng nàng ngắm mặt trời mọc, cùng nàng ngắm mặt trời lặn.”

Vũ Hinh cao hứng cười nói: “Chàng nhớ là tốt rồi, thiếp vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.”

Thần Nam cường hành bình tĩnh trở lại nói: “Mặt trời sắp xuống núi, chúng ta cùng nhau ngắm mặt trời lặn ở đây nhé.”

Vũ Hinh cười nói: “Không được nhìn mặt trời mọc, thì ngắm mặt trời lặn cũng tốt, thiếp sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng.”

Mặt trời đỏ rực mang theo những vệt ánh sáng đỏ như máu từ từ ngả về tây.

Vũ Hinh yên lặng tựa vào vai Thần Nam, mỉm cười ngắm mặt trời lặn.

Mặt trời đẹp nhất, chính là lúc hoàng hôn

Khi ánh tà dương cuối cùng biến mất nơi chân trời, Vũ Hinh đẩy mạnh Thần Nam ra và đứng lên, một chưởng đánh vào yết hầu, 1 chưởng đánh vào ngực của nàng.

Mau tươi ướt đầm, thắm đỏ bộ y phục màu trắng tinh khiết của Vũ Hinh, nhìn càng bắt mắt

“A...” Thần Nam giống như một con thú cùng đường, gầm lên bị phần.

180. Chương 181: Vũ Hinh

Thần Nam ôm thân thể Vũ Hinh, trong lòng tan nát, nhìn nữ hài bạch y như tuyết, ngây thơ đáng yêu, vậy mà lại nằm chết trong lòng hắn như vậy.

Bộ quần áo trắng tinh, lấm tấm những vệt hoa máu, cơ thể lạnh lẽo như một đóa hoa băng, trên khuôn mặt thuần khiết mang theo một nụ cười mãn nguyện, nàng ra đi thật thanh thản...

Thời khắc cuối cùng, ngắm hoàng hôn buông xuống, hoàn thành tâm nguyện cùng nhau ngắm hoàng hôn, sau đó không chút do dự tự sát để cho hắn được sống, chết trong vòng tay hắn. Thật là một sự chọn vô cùng tàn khốc, làm cho đất trời cảm động, cho dù bây giờ hắn có chết đi, cũng vạn kiếp không quên.

Thần Nam tuyệt vọng!

Nỗi tuyệt vọng như của một con thú hoang bị dồn vào đường cùng, điên cuồng gầm thét.

Trong nỗi tuyệt vọng, từng chút, từng chút kỷ niệm xưa tràn về trong tâm trí hắn.

Nhận Đăng sơn lần đầu gặp gỡ, người con gái áo trắng giống như bạch y thiên sứ với khuôn mặt ngây thơ trong sáng, tức giận quay đầu lại quát: “Tên xấu xa kia, vì sao ngươi lại cứ bám theo ta?”

....

Sau khi quen nhau, cô nhi Vũ Hinh mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Thiếp là Vũ Hinh, trong một đêm mưa, được sư phụ nhặt được trong một bụi hoa.”

Bị ma vương Đông Phương Khiếu Thiên đánh trọng thương, chịu chết thay cho hắn, những lời của nàng trước lúc chết vẫn còn âm vang: “Từ nhỏ đến lớn, thiếp chỉ có sư phụ là người thân... không có cha mẹ... không có bạn bè... rất là cô đơn! Từ lúc gặp được chàng...thiếp thật hạnh phúc, Thần bá bá, bá mẫu đối xử với thiếp như...con gái. Thiếp rất hạnh phúc, bởi vì cuối cùng thiếp cũng có được một...gia đình. Chàng...là người thân thiết nhất...đối với thiếp. Thiếp đã không còn sư phụ, thiếp...thiếp không thể lại...mất chàng. Thiếp tình nguyện...chết...cũng muốn chàng tiếp tục sống...”

“Hai năm nay...thiếp thực sự hạnh phúc. Chính chàng đã đưa thiếp ra khỏi núi, giúp thiếp biết được...một thế giới hoàn toàn mới. Có phải thiếp...ngốc lắm không? Thường hay...làm những chuyện buồn cười, cái gì...thiếp cũng không biết...chính là chàng kiên nhẫn giải thích cho thiếp biết, mỗi ngày ở bên cạnh chàng...thiếp đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Thực sự thiếp không muốn phải xa chàng...thiếp chỉ muốn mỗi ngày đều được ở bên cạnh chàng...cùng ngắm bình minh...ngắm hoàng hôn. Vui vẻ yên bình...”

Thần Nam đau đớn tột cùng, nhưng lúc này nước mắt đã cạn khô, hắn như muốn phát điên.

Vạn năm trước, mặc dù biết Vũ Hinh phải vào Bách Hoa Cốc, cũng đồng nghĩa với việc cùng hân sinh ly tử biệt, nhưng trong lòng hân vẫn còn 1 tia hy vọng.

Vạn năm sau, ông trời cho hân một nỗi kinh ngạc, hạnh phúc rất lớn, Tiểu Thần Hi, rồi thân thể Vũ Hinh sản sinh linh trí, Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, tất cả đều chứng minh một điều, dường như Vũ Hinh vẫn chưa chết.

Sự thật đúng như dự liệu, Vũ Hinh thật sự chưa chết, hai người lại được trùng phùng trên thiên giới.

Nhưng mà, lúc này...

Sau khi hội ngộ, không ngờ lại là sinh ly tử biệt, xa nhau vĩnh viễn, hơn nữa lần này, hân không còn lấy nửa tia hi vọng!

Vạn năm trước, trong lòng còn có một tia hy vọng, nhưng hiện tại thì sao? Bây giờ hân chỉ còn nỗi tuyệt vọng.

Ánh mắt Thần Nam dần dần thất thần, từ trước đến nay chưa bao giờ hân lại có cảm giác yếu đuối, bất lực như thế này. Lúc này, hân như một đứa trẻ một mình đối mặt với bóng đêm, toàn thân run rẩy, vô cùng hoảng sợ.

Cho dù tại tây phương nhân gian, đối mặt với sự truy sát của tám vị tuyệt thế cao thủ của Đông thổ hoàng tộc và Tây phương hắc ám giáo hội, cho dù là hoàn cảnh chết chắc, hân vẫn chẳng chút nhủi mày, tiểu ngạo sát trường!

Cho dù là Vĩnh hằng sâm lâm có thể thôn thần phệ tiên, hân vẫn ung dung tiến lên!

Cho dù là Tây thổ Đồ Đằng vô địch thế gian, hân vẫn lạnh lùng đối diện, liều mạng chiến đấu!

Cho dù thiên giới vô tình, chủ thần vi tôn, hân vẫn cười vui khóc hận, đại náo Lôi thần điện!

Tuy nhiên vào lúc này, hân chỉ có một nỗi kinh hoàng...sợ hãi như thế.

Hân ôm chặt thi thể của nàng vào lòng, giống như một người sắp chết đuối vớ được một chiếc phao cứu mạng.

Thần Nam ngẩn ngơ, ánh mắt càng ngày càng thất thần, bên tai không ngừng vang vọng những lời cuối cùng của Vũ Hinh.

“Khi chàng...về già...vẫn còn nhớ được...có một người con gái tên gọi Vũ Hinh...”

Cuộc đời nàng, như một đóa tuyết liên trên đỉnh Thiên Sơn, băng thanh ngọc khiết, ngây thơ trong sáng. Nhẹ nhàng đến, vui vẻ ra đi.

Như một con gió nhẹ, quần quýt quanh hân, cảm động trời đất, rồi nhẹ nhàng bay đi.

Anh mắt Thần Nam tán loạn, hân cảm giác trời đang xoay, đất đang chuyển, rồi sau đó bịch một tiếng, ngã văng ra đất.

Ngoại lực có thể phá hủy cơ thể của một người, nhưng nỗi đau có thể giết chết linh hồn của con người. Trong thâm tâm của Thần Nam, ngọn lửa linh hồn của hân càng ngày càng leo lét, từ từ tắt đi.

Bên ngoài Vô tình giới, Tử kim thần long, Tiểu phượng hoàng cùng Long bảo bảo đã đợi hơn hai canh giờ, mà vẫn chưa thấy Thần Nam đi ra, bọn chúng có dự cảm rất xấu.

Tiểu long nói: “A, đại thần côn tại thượng, không biết Thần Nam có xảy ra chuyện gì ngoại ý không?”

“Rất có thể” Tử kim thần long cũng cảm thấy không ổn.

“Làm sao bây giờ đây?” Tiểu phượng hoàng hỏi.

Nửa khắc sau, ba con thần thú thận trọng tiến vào Vô tình giới, bọn chúng không gặp phải trở ngại gì, đến dưới chân núi mà không phát sinh một chút nguy hiểm nào.

Từ rất xa, bọn chúng đã nhìn thấy hai người nằm trong một vũng máu, huyết sắc kinh người càng bắt mắt.

“Trời ơi! Sao lại như vậy?”

Ba con thần thú nhanh chóng lao đến

Thần Nam hôn mê bảy ngày, bảy đêm. Linh hồn chi hỏa của hắn cuối cùng cũng không tắt, le lói trở lại, dưới mắt Tử kim thần long, đó thật là một kì tích.

Bất kể là người hay là thần, địch nhân lớn nhất chính là bản thân mình. Khi một người thực sự có ý muốn chết, quyết định dập tắt linh hồn chi hỏa của mình, thì cho dù thiên giới chủ thần cũng không cứu được.

Trong bảy ngày này, Tử kim thần long cùng bọn Long bảo bảo vì muốn kích thích ý chí sinh tồn của hắn, không ngừng phục bên tai hắn thét lớn: “Vũ Hinh sống lại rồi!”

“Còn không mau mở mắt, Vũ Hinh thực sự sống lại rồi!”

Linh hồn chi hỏa yếu ớt của Thần Nam, rút cục cũng le lói trở lại.

Khi thấy Thần Nam mở mắt ra, 3 con thần thú thở phào một tiếng, nhưng sau đó bọn chúng lại trở lên khẩn trương. Bởi vì đôi mắt trống rỗng của Thần Nam, đối mặt với thi thể hắn đang ôm chặt trong lòng, trong mắt hắn không có một chút sinh khí, giống như là một cái xác không hồn.

“Tĩnh lại.” 3 con thần thú lại bắt đầu hò hét bên tai hắn: “Đây là thiên giới, không phải là nhân gian giới, nơi này có rất nhiều người có đại pháp lực, không chừng có người có thể cứu sống được Vũ Hinh.”

Tiếc là, Thần Nam không có chút phản ứng

Cứ ngồi lì như thế ba ngày, cho đến khi Long bảo bảo đập trên vai hắn, thét lớn: “Nhân gian giới còn có một Vũ Hinh, còn có Thần Hi. Bọn họ vẫn còn sống...”

Thần Nam như người trong mộng, chợt nghe tiếng chuông giác tỉnh, giật mình tỉnh lại. Hắn lẩm bẩm: “Nhân gian giới còn có một Vũ Hinh, có một Thần Hi có liên quan rất lớn đến Vũ Hinh. Bọn họ vẫn còn sống...”

Rồi sau hắn bật dậy, ngẩng mặt lên trời gầm vang: “Vũ Hinh thực sự vẫn chưa chết, nàng sẽ vĩnh viễn không chết. Thi thể của Vũ Hinh ở nhân gian giới còn có thể sinh ra linh trí, thì Vũ Hinh ở thiên giới vì sao lại không sống lại được cơ chứ!”

Nói đến đây, mặc dù vẫn còn rất bị thương, trong lòng vẫn tràn đầy một nỗi đau tan nát, nhưng hắn đã thực sự tỉnh lại.

“Vũ Hinh của nhân gian giới... Vũ Hinh của thiên giới...” Tự nói đến đây Thần Nam ngây người ra, làm sao lại có thể như thế, làm sao lại có tới hai Vũ Hinh

Vừa trùng phùng cùng Vũ Hinh của thiên giới, hắn chưa kịp hiểu rõ bí mật bên trong... thiên giới... nhân gian giới...rút cục thì có chuyện gì đã xảy ra?”

Hắn lại nghĩ tới Tiểu thần hi cùng Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, bọn họ đều có liên quan rất lớn đến Vũ Hinh.

Lai lịch của Thần Hi, hắn hoàn toàn chưa rõ, còn đối với Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, tại tây phương hắn đã biết được, đó là một hạt giống linh hồn mà Vũ Hinh đã gieo lại trong sinh mệnh chi thụ, bây giờ vừa mới trưởng thành.

“Khi bốn thể gặp phải sinh tử uy hiếp thì có thể dựa vào hạt giống linh hồn phục sinh, chỉ là điều kiện đầu tiên là bốn thể phải chưa chết!”

Bây giờ... bốn thể của thiên giới Vũ Hinh đã chết!

Hiện tại Thần Nam không muốn đoán lai lịch của Thần Hi, hắn chỉ muốn làm rõ giữa thi thể của Vũ Hinh tại Càn Thi Phái, với Vô tình tiên tử trên thiên giới, rút cục thì ai mới là Vũ Hinh chân chính.

Bằng vào tiếp xúc với hai người, Thần Nam có một trực giác, cả hai đều thật sự là Vũ Hinh chân thân, chứ không giống như Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm chỉ là một hạt giống linh hồn mà thôi.

Vậy là như thế nào? Vì sao lại như vậy?.

Thần Nam trong lòng rối bời, nhưng vô cùng kích động, mặc dù là một câu đố không lời đáp, nhưng không phải là câu đố chết, bên trong dường như ẩn chứa một cơ hội chuyển biến nào đó. Thân thể trong lòng sớm đã lạnh băng, vượt ve khuôn mặt còn đọng nụ cười mãn nguyện đó, Thần Nam nhiệt lệ thành hàng.

Tuyệt thể thân ảnh lưu lại trong lòng, dù qua vạn năm tuế nguyệt vẫn chưa bị xóa nhòa, trải qua bao gian khổ gặp lại, lại lập tức trở thành sinh ly tử biệt. Vũ Hinh sợ hãi sẽ bị “ác ma Vũ Hinh” giết chết, nên lựa chọn tự chấm dứt sinh mạng của chính mình để cùng chết với “ác ma Vũ Hinh”.

“Vũ Hinh, nàng sẽ không chết, ta tuyệt sẽ không cho nàng chết, cho dù phải lên trời hay xuống địa ngục, ta cũng nhất định sẽ làm cho nàng sống lại.”

Tạo cho mình 1 ảo tưởng, cấp cho mình 1 tia hi vọng, Thần Nam tuyệt không tin là Vũ Hinh thật sự đã chết, hắn muốn sáng tạo một kỳ tích, muốn làm Vũ Hinh thực sự sống lại

Con người chỉ cần có hy vọng, thì sẽ sinh ra một sức mạnh vô cùng vô tận.

Thần Nam khai mở nội thiên địa, ôm thi thể của Vũ Hinh tiến vào.

Lúc này trong nội thiên địa hoa thơm chim hót, cung điện đền đài, thác cao suối trong soi bóng những chiếc cầu con con, cảnh tượng như mộng như ảo. Dưới sự lãnh đạo của tổng quản Khô lâu đầu Cổ Tư, các thiên sứ bị bắt làm tù binh biến nơi đây thành một cõi tiên cảnh cực lạc, tràn đầy linh khí.

Định địa thần thụ cao ba mươi trượng xanh tươi như ngọc, thần quang vạn đạo. Ngoại trừ Thần Nam, cho dù là bọn Long bảo bảo cũng không thể lại gần định địa thần thụ nửa bước.

Thần Nam ôm Vũ Hinh từ từ bay lên trên tán cây của định địa thần thụ, dùng những cành lá mềm mại ở rìa tán cây kết thành một chiếc giường êm ái, sau đó nhẹ nhàng đặt Vũ Hinh lên trên.

“Nguyện cho thần thụ của trời đất tồn tại từ lúc khai thiên tích địa đến nay, giữ cho cơ thể của Vũ Hinh trường tồn vạn năm. Từ bây giờ, ta muốn đi khắp thiên giới, tìm cảm kị chi pháp phục sinh cho Vũ Hinh, cho dù có phải đối mặt với tất cả chủ thần, cũng không lùi bước”.

Việc đầu tiên sau khi ra khỏi nội thiên địa, Thần Nam lập tức nghĩ đến đệ nhất kì công của thiên giới “Thái thượng vong tình lục”. Muốn phục sinh cho Vũ Hinh, tất nhiên phải đọc hết đệ nhất kì công đó, hiểu cho được những bí ẩn bên trong.

181. Chương 182: Đệ Nhất Ma Thư

Thần Nam nhìn ngọn núi cao trước mắt, trong lòng cảm thấy buồn bã, không ngờ Vũ Hinh lại ở trên đó độc cư vạn năm, vì tu luyện Thái Thượng Vong Tình Lục để cuối cùng đi đến tuyệt lộ.

Hắn từ từ bay lên, tiên khí dừng động, nhìn chằm chằm vào vách núi trước mắt, muốn tìm kiếm từng dấu tích của Vũ Hinh lưu lại nơi này

Mây lành nhẹ nhàng bao phủ, một tòa quỳnh lâu ngọc vũ tọa lạc trên đỉnh núi, những khoảng trúc xanh điểm xuyết, một dòng suối chảy tĩnh mịch, hai dòng thác từ trên núi tuôn xuống dưới.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, bước vào tầng tầng lớp lớp điện, Thần Nam dùng tâm để cảm thụ hết thảy nơi này, muốn cảm nhận từng tia khí tức Vũ Hinh lưu lại nơi này, muốn tìm hiểu xem nàng đã trải qua vạn năm ở đây như thế nào.

Bên cạnh đại điện, có một tiểu lộ hai bên nở đầy các sắc hoa ưu nhã, những dòng nước nhỏ lặng lẽ, đình đài lầu các, thật là một bức tranh lâm viên tiên cảnh tuyệt mỹ.

Xuyên qua các phòng ốc, tiến vào các gian tịnh xá, Thần Nam rốt cuộc cũng tìm được phòng ngủ của Vũ Hinh. Trong phòng đơn giản, thanh khiết, có chiếc giường ngọc êm ái, một chiếc bàn ngọc, một bộ áo màu xanh, vô cùng đơn giản.

Tu vi đạt đến cảnh giới của nàng, có lẽ hết thảy những lựa chọn là gắm vóc phồn hoa đều là thứ yếu, chỉ có sự đơn giản mới là vẻ đẹp cao nhất.

Trong lòng Thần Nam run rẩy bồi hồi, Vũ Hinh đã sống ở đây cả vạn năm! Nơi này tràn ngập khí tức của nàng, hẳn muốn đem tất cả gìn giữ chờ cho đến ngày Vũ Hinh sống lại.

Trên giá ngọc, một quyển sách sờn rách phát ra một cỗ khí tức vô cùng tang thương. Bìa sách có mấy đại tự: Thái thượng vong tình lục!

Quyển sách này có ma lực thần kỳ, chỉ đơn giản là mấy chữ cổ lão hữu lực, mà có thể triệt để hấp dẫn tâm thần của Thần Nam, làm cho hắn không thể nhìn đi chỗ khác được.

Phía trước phẳng phất như có một hang động hắc ám vô biên chậm rãi mở ra, từng chút từng chút thôn phệ hắn, còn hắn biết rõ đây là một nguy cơ, nhưng lại không thể cử động được, không nói lên lời, chỉ tro mắt nhìn cái động khẩu đen ngòm đang từ từ nuốt chửng hắn.

Tử Kim Thần Long vốn theo sau hắn, rõ ràng phát giác hắn có điều gì không ổn, không nhịn được la lên hỏi: “Grào... tiểu tử, ngươi làm sao vậy?”

Long bảo bảo bay lên vai hắn nhỏ giọng an ủi: “Không nên thương tâm, kiểu gì cũng sẽ có biện pháp làm cho Vũ Hinh sống lại mà.”

Được Long Bảo Bảo động vào, Thần Nam giống như được một bàn tay thánh khiết kéo từ trong địa ngục ra, trong nháy mắt phá khai hắc động ám đạm vô quang đó, ánh sáng lại xuất hiện trước mắt hắn, cảnh vật dần dần rõ ràng.

Thần Nam há miệng thổ ra một khẩu tiên huyết, hét lớn: “Ma thư, thật là một cuốn ma thư đáng sợ! Các ngươi ngàn vạn lần không nên nhìn mấy chữ trên ngoài bìa.” dứt lời, hắn quay mặt đi chỗ khác.

Mấy đại tự như đúc bằng sắt, trên mặt có những hoa văn bằng bạc, phát ra ma lực vô tận, Bọn Tử kim thần long không tin có tà, không nghe thì còn đỡ, vừa nghe Thần Nam nói như thế, đều quay lại nhìn ma thư.

Rất nhanh Tử kim thần long như thất hồn lạc phách. Long Bảo Bảo mắt mở to mê mang, Tiểu phượng hoàng canh giống như mất đi hồn phách.

Thần Nam vội vàng lật ngược cuốn ma thư, hung hăng đập nó xuống mặt bàn ngọc.

“Bộp”

Một tiếng kêu trong trẻo vang lên, rốt cục đã làm cho ba con thần thú tỉnh lại.

“Grào...mẹ ơi, đây là cuốn sách tà dị nhất mà ta từng nhìn thấy. Thiếu chút nữa thôn phệ hết hồn phách của ta. Thật là đáng sợ.”

“Đại thần côn tại thượng, ta thiếu chút nữa đã bay vào miệng của ác ma, đúng là một quái thư hiếm có.”

Tiểu phượng hoàng trong lòng còn sợ hãi thốt lên: “Thật là đáng sợ, vừa rồi ta thấy bốn bề tối mịt, linh hồn của ta giống như bị tổng đến một không gian khác vậy.”

Thần Nam tâm tình rất phức tạp, quay ngược cuốn sách lại, tuy nhiên không dám chủ quan nhìn vào bìa sách. Hắn quay lại nói với ba con thần thú: “Người viết ra sách này có đại pháp lực khó mà tưởng tượng được, chỉ đơn giản vài chữ mà tạo lên được ý cảnh nguy hiểm như vậy. Đại thần thông như thế chúng ta không thể đo lường được, giống như là dùng tinh thần của chúng ta khám phá một thế giới rộng như địa ngục vậy.”

Mặc dù như thế, nhưng Thần Nam vẫn cần phải mở cuốn sách này ra. Nếu như muốn cứu Vũ Hinh, thì phải tìm hiểu cho được kì công này.

Chỉ là chương mở đầu, Thần Nam cảm thấy chấn động.

Nếu muốn nghiên cứu pháp môn này, phải lấy thân thể tiên nhân làm cơ sở.

Không ngờ lại có loại yêu cầu như vậy, không hổ là thiên giới đệ nhất kỳ công, thật là bảo lực chuẩn bị riêng cho tiên thân.

Ma thư này được viết theo cổ tự của ngàn năm trước, tuy nhiên cũng không làm khó được Thần Nam. Những chữ trước mặt đích xác rất lâu đời rồi, thậm chí còn phức tạp hơn cả văn tự thông dụng của thời đại của hần vạn năm trước, bất quá hần vẫn còn có thể phân biệt được rõ ràng, dù sao cũng là phương đồng văn tự một mạch tương truyền.

Chỉ là chương giới thiệu đầu tiên đã làm Thần Nam vô cùng chấn động. Những điều viết trong sách đều là châu ngọc, đối với một kẻ vừa mới bước vào thất giai tiên cảnh như Thần Nam mà nói, đều là tiên ngôn diệu ngữ.

Đọc xong chương đầu tiên, Thần Nam liền biết nếu không phải ác ma Vũ Hinh bị Vũ Hinh chân chính chiếm quyền chủ động, thì hần tuyệt đối khó có thể sống đến bây giờ.

Chương đầu tiên không phải là Thái thượng vong tình lục tâm pháp, chỉ là bàn một chút về những sát kỹ mà tu luyện giả phải nắm được. Trong đó không ngờ có các loại tâm pháp như Nghịch thiên thất ma đao, Khốn thần chỉ, Thông thiên động địa ma công.

Đó đều là cấm kỵ tuyệt học trong huyền công gia truyền của Thần gia, vậy mà thái thượng vong tình lục cũng có ghi chép, không khó để đoán được tâm pháp chính thức phía sau tất nhiên là cao thâm tuyệt bí.

Thần Nam tiện tay lật về phần sau, đương nhiên hần không có nhìn kỹ phương pháp tu luyện, hần chỉ lưu ý đến những cảnh giới mà người tu luyện có thể đạt tới. Mới đọc được một nửa hần đã lập tức biến sắc, mặc dù chưa xem hết nội dung phía sau, nhưng chỉ cần xem ba cảnh giới mà nửa đầu quyển Thái thượng vong tình lục miêu tả, có thể tưởng tượng được sự thần kì của quyển sách này.

Ba cảnh giới tu luyện, giúp con đường tu luyện như trời cao biển rộng, cho người ta một niềm hứng khởi vô biên.

Nhân cảnh, lấy tu luyện giả làm binh khí, kể cả đao khí, kiếm cương lúc đầu, lấy thân hóa kiếm, sánh ngang thần binh.

Địa cảnh, phạm vi bao quát càng rộng, cây cỏ thể gian, thiên địa vạn vật, đều là vũ khí của người luyện, lớn như sông núi, nhỏ như loài sâu kiến cát bụi, thậm chí bao gồm cả thân thể, ý niệm của địch nhân, phạm là vật chất đều tuân theo lệnh của ta.

Thiên cảnh, thay trời hành đạo, ta tức là trời, trời tức là ta, lời nói, hành động của ta là pháp tắc, thiên địa pháp tắc do ta quy định.

Mặc dù chỉ là nửa đầu của cuốn kỳ thư, nhưng mà đã làm cho Thần Nam vô cùng chấn động, nếu như những cảnh giới tu luyện trong sách nói là đúng, thật là có sức mạnh quỷ thần cũng khó dò, tuyệt đối là thông thiên ma thư!

Thần Nam lật nhanh về phía sau, bây giờ hần đã dám chắc nếu bộ kỳ thư này lưu truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ làm cho thiên giới náo loạn.

Hần không dám đọc nội dung phía sau, vì hần rất sợ chính bản thân mình cũng nhận được dụ hoặc, chuyển sang tu luyện Thái thượng vong tình lục. Nhưng dù sao đây cũng là một bộ ma thư, tu luyện đến cùng sẽ phải giết chết bản thân mình. Trước khi chưa thực sự hiểu hết, hần không dám đọc kỹ.

Thần Nam trực tiếp lật đến tờ cuối cùng, trên mặt chỉ thấy một câu vô cùng đơn giản:

Lấy thể chuyển động của trời đất làm...

Phía sau lẽ ra có một câu nữa, nhưng đã bị người nào đó xóa đi.

Cuối cùng là tên tác giả: Thiên nhân tuyệt bút

Thần Nam hít một hơi lạnh, bộ kỳ thư này thật là đáng sợ! Ta tức là trời, trời tức là ta, lời nói hành động của ta là pháp tắc, thiên địa pháp tắc do ta định, tu hành đến tận cùng, không ngờ lại cần lấy trời đất làm thể cuộc, thực sự quá điên cuồng.

Công pháp này do người tên Thiên nhân sáng tác, nếu những gì trong sách viết là đúng, thì hần thực sự có tư cách mang tên Thiên nhân. Nhưng người viết sách lại đã chết, điều này thật sự này vượt quá ý liệu của Thần Nam, hần thật sự cảm thấy vô cùng kinh dị.

Không nghi ngờ gì nữa, quyển ma thư này, sẽ làm vô số thần linh phát điên.

Nếu Thần Nam muốn thiên giới đại loạn, bây giờ chỉ cần đem cuốn sách này tung ra ngoài, sợ rằng chỉ trong vòng vài ngày, thiên giới máu sẽ chảy thành sông...

“Thật đáng sợ...” Thần Nam đóng cuốn sách lại thở dài...

Ba con thần thú bên cạnh thần Nam, Tiểu long chớp chớp mắt nói: “Bên trên viết loằng ngoằng gì đấy, sao ta không nhận ra 1 chữ nào cả..”

Tử kim thần long đã kích: “Ây da, từ đầu ngươi đã là một tên tiểu quỷ mù chữ, nhưng nói thật, cũng có nhiều chữ ta không nhận ra. Lão long ta cũng đã sống vài ngàn năm, không ngờ cũng không đọc được hết cổ tự trên đó.”

Tiểu phượng hoàng càng mơ hồ, đến một chữ nó cũng không biết, nó bị ảnh hưởng từ tiểu long rất lớn, cũng ngơ ngàng hỏi: “Trên đó viết loằng ngoằng gì thế?”

Thần Nam vô cùng trịnh trọng nói: “Đây là một quyển ma thư, tên là Thái thượng vong tình lục, chính là thiên giới đệ nhất kỳ công, nhưng nếu muốn tu luyện đến đại thành, trước tiên phải giết chết bản thân, rồi sinh ra một ”bản thân” mới, Vũ Hinh cũng là bị bản thể mới giết chết.

Nói đến đây... Thần Nam ngữ khí trầm trọng, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Gào... Thái thượng vong tình lục, mẹ ơi! Không ngờ là tà công trong truyền thuyết, tại nhân gian giới ta cũng có nghe qua, đúng là thiên giới đệ nhất kỳ công, theo truyền thuyết, chỉ cần tu thành kỳ công, liền trở thành thiên giới nhất đại chí tôn, bất quá cũng có lời đồn là phạm những người từng luyện, cuối cùng đều không thắm tử thì thất tung”.

Thần Nam buồn bã, cuối cùng hần bước ra khỏi khu cung điện lâu đài đó, đứng trên đỉnh núi, ngắm nhìn cảnh đẹp vô tận trước mắt, lẩm bẩm: “Vô tình tiên tử tội vô tình, nhưng đâu ai biết được, trong lòng nàng ẩn chứa một linh hồn đang than khóc? Hôm nay, để cho Vô tình giới biến mất vĩnh viễn?”

Vô tình tiên tử biến mất, tất nhiên sẽ dẫn đến các phương thế lực tại thiên giới thăm dò, Thần Nam không muốn chỗ ở của Vũ Hinh bị họ chà đạp, cuối cùng khai mở nội thiên địa, thu toàn bộ tiểu phiến quỳnh lâu ngọc vũ trên đỉnh núi vào trong. Kể cả những khóm trúc bên cạnh, cũng bị Thần Nam vận dụng đại pháp lực đưa cả đất đai vào. Tất cả đều được sắp xếp theo nguyên bản bên cạnh thần thụ. Hần hy vọng một ngày nào đó Vũ Hinh tỉnh lại, có thể nhìn thấy tất cả những thứ quen thuộc của nàng.

182. Chương 183: Viễn Cổ Trường Thọ Quy

Trên không trung truyền đến một tiếng kêu dài, một con chim khổng lồ tạo lên trận trận cuồng phong, nhanh chóng bay tới, chính là thú tu đã đưa bọn Thần Nam đến nơi này.

“Ngươi còn chưa đi à?” Thần Nam có chút kinh dị nhìn nó hỏi.

“Không ngờ thượng tiên... lại bình an vô dạng rời khỏi Vô tình giới, đây....tuyệt đối là một truyền kỳ tại thiên giới! Truyền thuyết cho dù là thần chủ hoặc tiên tôn cũng không dễ dàng đến gần nơi này.” Cự điều dài gần ba mươi trượng, đôi mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt: “Thượng tiên, xin người thu tôi làm đồ đệ, a không, tôi cũng biết bản thân còn chưa có tư cách đó, xin thượng tiên hãy thu tôi là linh cầm để ngài cười, tôi nguyện phục vụ thượng tiên.”

Thần Nam thở dài nói: “Ta không có đại thần thông như ngươi tưởng tượng đâu, bất quá ta chỉ là một tiên nhân bình thường vừa phá toái hư không tiến vào thiên giới mà thôi. Vô Tình Tiên tử mà muốn giết ta thì chỉ đơn giản như giết một con sâu kiến mà thôi. Chỉ vì ta cùng nàng có liên quan sâu xa, cho nên mới bình an đi ra. Ngươi đi đi.”

Cự điều trong mắt vẫn tràn ngập vẻ cuồng nhiệt: “Mặc dù thượng tiên chỉ có thực lực của một tiên nhân bình thường, nhưng tôi vẫn nguyện theo hầu bên cạnh. Nếu không, tại thiên giới đầy biến động này, sớm muộn cũng có ngày tôi sẽ bị đệ tử của các đại phái bắt ta làm nô dịch. Tôi thấy thượng tiên tuyệt không

phải là người bình thường, sớm muộn cũng một bước lên trời, xin thượng tiên thu lưu tôi, coi như thương hại tôi, để tôi khỏi bị kẻ khác làm nhục.”

Nếu được lựa chọn, thì liệu có ai nguyện ý để cho kẻ khác sai bảo không? Chỉ là tại thiên giới cường giả vì tôn này, một thú tu không có thực lực cường đại, nếu không có một chỗ dựa vững chắc thì rất khó sinh tồn.

Cự điều thấy Thần Nam có thể bình an ra vào Vô tình giới, nghĩ hẳn tất nhiên phải có chỗ hơn người, bởi vậy mới tình nguyện làm kẻ hầu, tìm một chỗ dựa.

Thần Nam thoáng do dự một chút rồi đáp: ”Được rồi, ta mới tiến vào thiên giới chưa lâu, đối với thiên giới không quen thuộc lắm, nếu ngươi đi theo ta, không tránh khỏi có lúc mất mạng, ngươi có nguyện ý không?

“Tôi nguyện ý.”

Cự điều lại chở Thần Nam cùng ba con thần thú phóng lên trời.

Thông qua tìm hiểu, Thần Nam phát giác cự điều này cũng có chỗ bất phàm. Nó vốn là huyết thống phi ưng, nhưng trời sanh dị bẩm. Lúc trưởng thành so với đồng loại thì to lớn hơn nhiều lần, so với đồng loại thì có thể xem vô địch. Cùng với năm tháng trôi qua, nó cũng dần hiểu được cách thu nạp thiên địa tinh khí, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, hơn nữa còn từ từ khai mở linh trí. Sau đó, trải qua hơn 200 năm tu luyện, cuối cùng bước vào thú tu linh vực, hiện tại thực lực đã là lục giai sơ cấp.

Theo suy đoán của Tử Kim Thần Long, tổ thượng của phi ưng này có thể là hậu duệ của thần điều đại bàng, bất quá thần điều huyết mạch đã từ từ nhạt dần, nhưng đến đời của nó thì lại có một số dấu hiệu trội lên giống với tiên tổ của mình

Vì thế Thần Nam đặt cho nó một cái tên là Hận Thiên Đê (hận trời quá thấp) để khích lệ nó đến một ngày có thể kích hoạt huyết mạch thần điều ẩn trong cơ thể, biến thành một con kim sí đại bàng.

Đệ tử đầu tiên của Thần Nam, được thu nhận đơn giản như vậy.

Đầu tiên, Thần Nam lệnh cho Hận Thiên Đê tìm kiếm những cổ lão tồn tại trên thiên giới, tất nhiên không phải là ma vương hay bạo quân, mà là những tiên bối tính cách tương đối hiền hòa.

Hận Thiên Đê dang rộng hai cánh, hướng tới Thanh Sơn hồ cách đó vạn dặm. Theo hiểu biết của nó, ở đó có một con trường thọ quy (rùa trường thọ). Không ai biết nhân vật này rốt cục bao nhiêu tuổi rồi, chỉ biết thiên giới hiếm có kẻ nào nhiều tuổi hơn vị này.

Hai ngày sau, Hận Thiên Đê đưa bọn Thần Nam đến một cái hồ lớn, mặt nước màu xanh ngọc rộng vô biên, phản chiếu cả trời đất, hoa sen nở rộ, bốn phía là những dãy núi liên miên bao bọc.

Bọn Thần nam đứng trên một ngọn núi xanh, lễ phép, khách khí lớn tiếng kêu gọi trường thọ quy, nhưng cho dù bọn hắn kêu đến lưng họng cũng không có ai đáp lại.

Hận Thiên Đê nói, trong một lần thịnh hội của thú tu, nó được nghe một vị nguyên lão đại yêu quái nói về những chuyện kì quái của thiên giới, thì nó mới biết được nơi này có một trường thọ quy đang ẩn cư.

Bọn Thần Nam quanh quẩn quanh hồ, kêu gọi bảy ngày cũng không phát giác được trường thọ quy trong truyền thuyết.

Cuối cùng, thấy Long bảo bảo giờ móng vuốt chỉ vào một ngọn núi xanh bên cạnh hồ nói: “Các ngươi nhìn xem, ngọn núi kia có giống một con rùa đang nằm không, lão quy trong truyền thuyết đó không phải là bị người ta phong ấn, biến thành một ngọn núi đó chứ?”

“Thần tình yêu ơi, vậy thì con rùa phải lớn thế nào, thật là một hòn núi to, thật đáng sợ!” Tiểu phượng hoàng kinh ngạc thốt lên.

Tử Kim Thần Long cũng nói: ”Thật có khả năng bị người phong ấn, lão quy này thật sự xui xẻo, hay là chúng ta xem thử xem, bao nhiêu năm trôi qua, nói không chừng phong ấn đã không còn mạnh nữa, không chừng chúng ta có thể cứu lão quy ra.

Tử kim Thần Long ảo hóa thành bản thể khổng lồ của mình, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, bay về phía ngọn núi đỏ, cơ thể dài năm mươi trượng của nó chớp mắt cuốn quanh hòn núi, sau đó dùng lực kéo lên.

“Ầm ầm...”

Sức mạnh thần long là đẳng cấp nào, Tử Kim Thần Long ngang nhiên dùng lực rung động tòa núi hình con rùa đỏ.

“Dường như căn bản không có lực phong ấn.” Tử Kim Thần Long kêu lên.

Thần Nam ra hiệu cho Long bảo bảo giúp một tay. Tiểu long huyền hóa thành bốn thể thần long dài ba mươi trượng, loanh quanh gần khu vực đuôi rùa, rồi sau đó Hận Thiên Đê, dưới sự ra hiệu của Thần Nam, cũng vọt xuống, dùng sức lay động thân rùa.

“Ầm...ầm...”

Ngọn núi kịch liệt rung động, dưới sự hợp lực của ba đại lực sỹ sức mạnh đều có thể bạt sơn đỏ, ầm một tiếng lăn thẳng xuống hồ.

“Là trẻ con nhà nào nghịch ngợm đó?”

Ầm thanh già nua từ trong hồ phát ra, ngọn núi hình rùa rơi xuống hồ không hề chìm xuống, nó từ từ trôi vào gần bờ, sau đó từ từ bò lên.

“Ngẫu mẽ đầu phát, lão vẫn còn sống!” Tiểu phượng hoàng đậu trên đầu vai của Thần Nam kinh ngạc kêu lên.

Thần Nam vốn đoán trường thọ quy có khả năng hóa thành ngọn núi ngủ say, cho nên cố ý muốn bọn long bảo bảo làm như vậy. Nhưng sau khi suy đoán thành sự thật, hắn cũng không dấu nổi sự kinh dị trong lòng.

Lão quy này thật sự quá lớn, toàn thân phủ đầy đất đá, trên đó mọc lên cả một rừng cây, không thể tưởng tượng rốt cuộc đã nhiều năm rồi lão chưa từng cựa quậy.

Lão quy cẩn thận di động, tựa hồ như không muốn đánh rơi đất đá cùng cây cối trên người.

Nhìn lão quy không có chút sát khí, Thần Nam có vẻ yên tâm hướng về lão quy thành ý biểu đạt sự hối lỗi, đồng thời không quên kín đáo nhìn bộ lão quy, tán tụng lão thọ ngang thiên giới, không tranh với đời, diêm đạm tự nhiên, đúng là thể ngoại cao nhân.

“Nói đi, tiểu tử, tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì, nếu không nói nhanh, ta có thể ngủ mất đó.” Trường thọ quy đúng không hổ là vua ngủ, vừa trở về chỗ cũ đã lập tức nhắm mắt lại.

“Tiểu bối muốn hỏi tiền bối, nếu như một người trong quá trình tu luyện, sau khi đạt được cảnh giới đẳng phong tạo cực, người đó tạo ra một bản thể mới, rồi giết chết bản thể cũ, thì có thể cứu được không?”

Lão quy đột nhiên trừng mắt lên: “Giống như là hậu quả của việc tu luyện Thái thượng vong tình lục trong truyền thuyết, quyển sách này thực là vạn lần không nên coi thường!”

Thần Nam trong lòng trở lên khẩn trương, cái lão già này thật không vừa, ngay lập tức có thể đoán được điểm mấu chốt bên trong. Nếu lão muốn ra tay cướp ma thư thì thật là không ổn.

Tựa hồ nhìn thấy sự khẩn trương trong lòng hắn, trường thọ quy nói: “Yên tâm đi, tại thiên giới này, chỉ có lão già ta là không có một chút sát thương lực nào. Người khác đều tu luyện, còn ta chỉ thích ngủ, không có năng lực uy hiếp các người. Điều quan trọng nhất là ta đối với quyển vong tình đó không có hứng thú, cho dù có người phụng hiến cho ta, ta cũng chỉ đứng xa mà nhìn thôi. Ta còn muốn ngủ thêm vài vạn năm nữa, không muốn chết sớm thế đâu.”

Thần Nam tâm trạng vô cùng nặng nề nói: “Nam nhi dưới gối có hoàng kim, không quỳ trước trời, không quỳ trước đất, nhưng hôm nay tiểu bối muốn quỳ trước tiền bối. Tiền bối tiền bối đã đoán được hết đều có liên quan đến Thái Thượng vong tình lục, tiểu bối cũng không có gì dấu diếm nữa.”

Thần Nam đột ngột quỳ xuống, vô cùng buồn bã đem toàn bộ mọi chuyện kể ra. Cuối cùng thương cảm khẩn cầu: “Tiền bối kiến thức bao la, xin hãy giúp đỡ tìm kiếm phương pháp phá giải.”

Trường thọ quy thở dài một tiếng nói: “Thật là một câu chuyện thê lương, làm lão quy ta trong lòng cũng có chút bất nhẫn. Theo truyền thuyết, muốn giết chết người tu luyện Thái Thượng vong tình lục, chỉ có cách phá hủy thân thể của họ. Cô gái kia đã tự sát, sợ rằng cũng không còn cách nào nữa.... ”

“Không...” Thần Nam đau khổ vô cùng.

“Lão quy ta quả thật không có cách nào, mặc dù ta tuổi tác rất cao, nhưng lại chỉ ham ngủ, tu vi không cao, bản lĩnh không lớn, cả ngày ngủ say, kỳ thật kiến thức cũng rất ít.”

“Tiền bối nhất định nghĩ ra được biện pháp, thỉnh xin chỉ điểm cho vãn bối một con đường sáng!”

Lão quy thở dài nói: “Vũ Hình nữ hài này có thể đưa ra được lựa chọn như vậy, khiến cho lòng ta vốn bình yên như mặt hồ cũng phải nổi sóng. Được rồi, hôm nay ta phá lệ một lần, truyền tống các người đi gặp một người, nếu như cả y cũng không biết, thì nữ hài này coi như là vô phương cứu chữa.”

Nói xong, hai chân trước của lão quy chập lại, tạo ra một chữ thập rất lớn giữa không trung, không gian liền bị phá toái.

“A...”

Bọn Thần Nam đồng thời la lên kinh ngạc, lão quy có công lực như thế, làm sao có thể vô năng như lão tự nói về mình được. Trực tiếp vượt qua không gian truyền tống vài người, sợ rằng chỉ có đại pháp lực chủ thần cấp mới có thể làm được.

”Đừng có ngăn người như thế, còn không mau đi vào, phí lực thi pháp thế này, có lẽ ta phải ngủ thêm vài trăm năm nữa.

Sau khi tiến vào phiên không gian kỳ dị, Thần Nam quay đầu lại hỏi: “Tiền bối, xin hỏi một câu cuối cùng. Vạn năm trước, thiên giới chúng thần vẫn lạc, ngài có biết rốt cục là có chuyện gì xảy ra không?”

183. Chương 184: Thần Vương

“Ta làm sao biết, khi ta tỉnh ngủ liền phát hiện thiên giới đã bị biến dạng rất lớn, một thân công lực của ta cũng bị phế bỏ một cách kỳ lạ. Đừng có kinh ngạc, năng lực hoa khai không gian của ta, đó là sức mạnh mà ta tích tụ mấy trăm năm mà thôi, các người mau đi đi, ta phải tiếp tục ngủ lại đây.”

Bọn Thần Nam âm tắc lưỡi, đúng là lão thần quy đáng yêu, không ngờ trong lúc ngủ lại vượt qua được thời đại bị thảm chúng thần vẫn lạc, mặc dù công lực bị phế bỏ một cách kỳ lạ, nhưng biết đâu đó lại là phúc phận rất lớn

Được trường thọ quy dùng đại pháp lực truyền tống, so với xuyên qua hỗn độn thông đạo, căn bản bất đồng, tại giờ khắc này, Thần Nam cùng Long Bảo Bảo bọn họ, rõ ràng cảm giác được thời gian tựa hồ dừng lại, chỉ có không gian không ngừng vận vạo, gầy khúc.

Bọn họ ở trong không gian bất quy tắc phát ra quang hoa nhàn nhạt , có một cái cảm giác không thể cử động, thân thể dường như bị vỡ nát, cứ như thế sau một lúc lâu, quang mang chợt lóe lên, cảm giác khó chịu này tiêu mất.

“Bụp”

“Bụp”

Cả bọn lần lượt rơi xuống trên mặt đất.

“Ngao ô...” Tử kim thân long hét lên, lập tức nhảy dựng dậy la lên: “Quý, quý!”

Trên móng nó dính một cây khúc xương chân lớn quang mang lấp lánh, làm nó tức muốn xiu, thật là mất mặt mà, vừa đau đớn lại vừa làm cho nó cảm thấy rất mất mặt.

Long Bảo Bảo cười sung sướng trong bụng, còn tiểu phượng hoàng cười híp cả mắt.

Nơi này có một tòa sơn cốc tràn đầy mùi hương. Trong cốc trăm hoa nở rộ, đua hương khoe sắc, mùi thơm vô cùng đậm tràn ngập đầy sơn cốc. Bất quá, Thần Nam bọn họ cảm giác những hoa này quá mức đẹp đẽ, điểm lệ một cách bất bình thường.

Thông qua khúc xương cắm vào móng của con rồng du côn, bọn họ phát giác dưới gốc tiên hoa tại đây đều tỏa ra quang mang của những khúc xương gãy, không thể nghi ngờ gì nữa, đây đều là hài cốt của thần linh.

Nhất thời, cả bọn cảm thấy lạnh cả sống lưng, không ngờ có người đem hài cốt thần linh làm phân bón cho hoa, thật là vô cùng tà dị.

Sau khi biết được điều đó, mùi hương thơm ngát đã không còn hấp dẫn nữa, mà lại làm cho mấy tên này cảm thấy ghê tởm, một cảm giác lạnh lẽo âm sâm lập tức lan tỏa, khiến cho cả bọn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đúng là yêu hoa !

Lão tử xoa xoa cái móng găm gờ phân nộ nói: “Đây là nơi quý quái gì vậy?”

Một thanh âm trung niên nam tử khàn khàn chợt vang lên bên tai bọn họ

“Đây là nơi ẩn cư của bốn Vương!”

Tiểu phượng hoàng nhất thời sợ hãi, run rẩy nói: “Là.... ai?”

Giọng nói khàn khàn đó không đáp, mà hỏi ngược lại: “Ta thấy không gian phá toái, ai đã dùng đại pháp lực đem bọn ngươi tới đây?”

Thần Nam truyền thanh đáp: “Là do một vị quy tộc tiền bối ẩn cư tại thanh sơn hồ, vị đó muốn chúng ta tới đây cầu tiền bối trợ giúp.”

Bên trong sơn cốc nhất thời tĩnh lặng, không nghe giọng nói đó đáp lại. Một khắc trôi qua nhưng bọn Thần Nam không dám khinh cử vọng động, chờ cho đối phương lên tiếng. Dựa vào trực giác, đây tuyệt đối là một đại nhân vật.

“Được rồi, quy tộc tiền bối đã truyền tống bọn ngươi tới đây, vậy các tiến vào đi, đi theo hướng bắc.”

Hoa cốc này rộng lớn vô cùng, nhưng âm khí nơi này rất nặng, từng làn khói đen lơ lửng trên không, hài cốt thần linh vương vãi khắp nơi, có thể dễ dàng nhìn thấy dưới các gốc cây.

Đi về phía trước khoảng ba dặm hơn, địa hình dần dần trở nên phẳng, không có hoa cỏ thực vật, ngoài đám nham thạch thì chỉ còn hài cốt thần linh, cứ vài mét lại nhìn thấy một bộ xương khô

Tại thiên giới, nhìn thấy thần cốt cũng không kỳ lạ, nhưng thấy được từng đám hài cốt đúng là không tầm thường.

Phía trước có một rừng đá, giữa các phiến đá cũng là các bộ hài cốt vương vãi, ma vân bay lơ lửng làm cho thạch lâm âm sâm lạnh lẽo.

Bọn Thần Nam không dám phi hành vì tôn kính chủ nhân tại nơi này, chỉ dám đi bộ vòng vèo quanh co trong khu rừng đá.

Một cái bia đá cao to đặc biệt sừng sững phía trước, nổi bật lên, vô cùng khác biệt.

Vô thanh vô tức, một nam tử cao lớn có mái tóc pháp phối đột nhiên xuất hiện trên tấm bia đá tựa như bóng ma.

Tiểu phượng hoàng sợ đến rụt cổ lại, đứng trên vai của Thần Nam, nấp sau tai hắn.

Nam tử cao lớn mặc một chiếc áo khoác lớn màu đen, bộ tóc dài màu vàng kim lấp lánh vô cùng bắt mắt, như là ngọn lửa hoàng kim đang bùng bùng.

Kim phát nam tử quay nghiêng về hướng của bọn Thần Nam, chỉ thấy được một nửa gương mặt vô cùng anh tuấn, nghiêm nghị

“Ta nợ quy tiền bồi một mạng, các người muốn ta giúp gì thì cứ nói ra đi.” Giọng nói khàn khàn khó nghe, làm hồng hết khí khái nam tử anh tuấn.

Thần Nam nghĩ đi nghĩ lại, thấy trường thọ quy biết chuyện Thái thượng vong tình lục, mà còn đưa bọn họ đến nơi này, chắc là nam tử trước mắt sẽ không vì đệ nhất kỳ công của thiên giới mà trở mặt giết người

“Thỉnh giáo tiền bối, một người tu luyện Thái thượng vong tình lục, tâm bản thể giết chết bản thể, thì có còn biện pháp nào cứu giải hay không?”

“Cái gì?” Kim phát nam tử kinh ngạc, ồ lên một tiếng xoay cả thân người lại.

“A...” tiểu phượng hoàng phát ra một tiếng kêu sợ hãi, bất quá nó lập tức im bặt.

Nửa khuôn mặt còn lại của kim phát nam tử không ngờ chỉ là xương khô, không có chút máu thịt nào, chỉ có một hố mắt đen ngòm.

Không trách được y phải đứng nghiêng người lại, thì ra là có ẩn tình khó nói. Trên nửa bên mặt nguyên vẹn, con mắt duy nhất lại có màu vàng, lấp lánh giống như mái tóc của y vậy

Dựa vào trực giác, Thần Nam biết y không phải là người của phương tây.

“Thái Thượng Vong Tình lục? Không ngờ là nó! Thật là làm cho người ta kinh ngạc, a, ta còn tưởng rằng nó đã sớm thất truyền rồi.” Kim phát trung niên trầm trầm: “Xem ra cảm ứng của bốn vương là đúng, thiên giới có một đại nhân vật vừa chết đi. Chỉ là ta không có nghĩ đến người này tu luyện Thái Thượng Vong Tình lục.”

“Điều này...” Thần Nam giật mình.

Tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, kim phát nam tử nói: Không riêng gì bốn vương, ta nghĩ thần vương của thiên giới đều cảm ứng được. Mấy ngày nay thiên giới chắc đang ngấm ngấm tra xét, không bao lâu sẽ biết ai vừa chết đi.”

Thần Nam rất là kinh ngạc, vừa lại buồn bã, thực lực của Vũ Hinh quả thật là cường tuyệt, Cái chết của nàng không ngờ lại có thể làm cho các thần vương của thiên giới tâm sinh cảm ứng.

“Tiền bối, nếu là như vậy, có còn cứu vãn được không?”

“Người nói cụ thể tình huống cho ta xem.”

Thần Nam nghe y nói như thế, trong lòng kích động, lập tức dấy lên một tia hy vọng. Hắn không có dấu điểm điều gì, cứ thuật lại nguyên bản những gì đã xảy ra

“Thì ra là nàng ta, Vô Tình Tiên Tử lại tu luyện Thái Thượng Vong Tình lục, điều này thật ngoài sự tưởng tượng của mọi người, không trách thực lực của nàng những năm gần đây càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, thì ra là do tu luyện môn pháp quyết này!”

Kim phát nam tử cảm thán một lúc, rồi sau đó lắc đầu, nhìn Thần Nam nói: “Nếu nàng không giết chết bản thân mình, có lẽ còn có một đường hy vọng, nhưng là bây giờ nàng đã hủy đi thân thể, sợ rằng một tia hy vọng cuối cùng cũng không còn.”

“Cho dù chỉ có một tia hy vọng, cũng xin thỉnh tiền bối chỉ dạy.” Thần Nam đã từng nghe trường thọ quy nói, nếu nam tử trước mắt này mà cũng nói không có cách nào, thì Vũ Hinh gần như không còn hy vọng sống lại.

Kim phát nam tử nói: “Muốn cứu sống Vô Tình Tiên Tử, điều trước tiên tất nhiên là phải làm cho thân thể nàng khôi phục sinh cơ, nhưng chỉ có một phần trăm hy vọng mà thôi. Rồi sau đó ít nhất phải có ba thần vương giúp nàng tụ tập linh thức, triệu hoán hồn phách, cái này cũng chỉ có một phần trăm hy vọng thôi. Cuối cùng lúc linh thức nàng phục quy, đó là ”bản tâm” của nàng hay là linh hồn thứ hai do tu luyện Thái Thượng Vô Tình lục sinh thì cũng rất khó nói. Do đó, muốn Vũ Hinh trong lòng người chính thức sống dậy, gần như bất khả năng!”

Mặc dù điều kiện hà khắc như thế, như dầu sao Thần Nam vẫn còn thấy được một tia hy vọng, chỉ cần có hy vọng, hắn sẽ liều mạng phấn đấu tranh thủ.

“Cho dù giá nào đi nữa, văn bối cũng muốn thử, cầu xin tiền bối chỉ điểm”.

Kim phát nam tử trầm lặng thật lâu, dường như đang suy nghĩ, rồi nói: “Muốn cứu sống Vô Tình Tiên Tử, những thứ cần phải có đều là những vật có thể làm cho thiên giới đại loạn. bởi vì những thần vật đó đều do chí tôn các phương thiên giới sở hữu, vì dụ như Đạm Đài tiên tử, người nổi danh cùng Vô Tình tiên tử, người không sợ bị người khắp thiên giới đuổi giết sao?”

“Không ngờ có khả năng phải đối mặt với Đạm Đài Tuyền...” Thần Nam trong lòng run lên, tuy nhiên hắn nghiêm túc, kiên định nói: “Không có cái gì đáng sợ cả, chỉ cần có thể cứu lại Vũ Hinh, cho dù có phải chống lại cả thiên giới văn bối cũng không lùi bước!”

“Ha ha... tốt, ta thích cái thần thái dám dùng sức một người chống lại thiên hạ của ngươi, rất có phong thái của bốn vương năm xưa!”

Thần Nam có chút hồ nghi, không nhận được tự đoán xem người trước mắt rốt cuộc là vị thần vương nào của thiên giới.

“Nếu ngươi muốn cứu sống lại Vô Tình Tiên Tử, phải kiếm được 13 hạt xá lợi trong truyền thuyết, tương truyền rằng các hạt xá lợi này do thanh thiện cổ phật nhập niết bàn tạo ra. Thần vật này là mấu chốt để làm sống lại sinh cơ của thân thể Vô Tình Tiên Tử, nếu ngươi không thể tìm đủ được mười ba hạt xá lợi này, thì người đừng có suy nghĩ nhiều, sớm đem Vô Tình Tiên Tử an táng đi.”

Thần Nam không biết nhiều lắm về các nhân vật của thiên giới nên hỏi: “Thanh thiện cổ phật địa vị có lớn không?”

”Y chính là sư phụ đã chết của phật tổ hiện tại.

Tử kim thần long cùng long bảo bảo bên cạnh nghe thấy liền cảm thấy đau đầu, muốn chiếm được xá lợi của sư phụ của Phật Tổ, đúng là không có khả năng, trừ phi trước tiên phải tiêu diệt phật tổ!

“Như thế nào, sợ rồi à?” Kim phát nam tử lạnh lùng hỏi.

“Không! Văn bối sẽ bằng mọi giá, bất chấp mọi thủ đoạn, đoạt cho bằng được mười ba hạt xá lợi của Thanh Thiện cổ phật.” Nói đến đây, trên mặt Thần Nam xuất hiện dâng lên một cỗ lệ khí, giọng nói có chút sầm âm, trong lúc chết đuối vớ được cọc, hắn tuyệt đối không bỏ cuộc.

Kim phát nam tử lạnh lùng nói: “Cái dũng cả kẻ thất phu không đủ, thi triển thủ đoạn như thế nào, chỉ dựa vào năng lực của người. Mặt khác, ta trình trọng nhắc nhở ngươi một điểm, để cứu sống Vô Tình Tiên tử, ngươi phải thực hiện được trong vòng 100 ngày tính từ lúc nàng chết đi.”

“Cái gì?” Thần Nam chột ngẩn người, đã mười ngày trôi qua. Đối với hắn thời gian thật là cấp bách. Hắn cúi đầu thi lễ nói: “văn bối hiểu hiểu , đại ân không thể đa tạ bằng lời, xin thỉnh giáo danh tính của tiền bối.”

Kim phát nam tử trầm mặc một hồi, một lúc lâu mới nói: “Khối bia mộ này đã viết rất rõ.”

“Cái gì?!”

Cả bọn cùng kinh ngạc la lên.

Tầm đá to lớn dưới chân kim phát nam tử đích xác giống một mộ bia thật lớn, bọn Thần Nam chậm rãi nhìn qua bên mặt kia của tấm bia, quả thật phát hiện được một hàng chữ khắc trang nghiêm : Kim sí đại bằng thần vương chi mộ!

Quả thật có địa vị to lớn a, không ngờ lại là nhất phương thần vương, phần mộ thì tại đây, còn thân ảnh đứng trên bia mộ rốt cuộc là người hay là hồn ma đây?

184. Chương 185 - Tam Giới Đệ Nhất Tốc Độ

Kim sí đại bàng thần vương năm xưa uy chấn thiên giới, Hận Thiên Đê chẳng qua chỉ là 1 con điều yêu nhỏ bé, nhưng tất cả các loài chim bay đều biết tới 1 Kim sí đại bàng thần vương chuyên bảo vệ các tu giả loài chim.

Sau khi thần điều phượng hoàng tộc mất tích, cùng là hoàng tộc loài chim, Kim sí đại bàng thần vương đương nhiên trở thành vua loài chim muông.

Y là 1 thần vương chí tôn một phương, thực lực thâm sâu khó dò. Nhưng hơn 100 năm trước đột nhiên xuất hiện tin tức y đã chết, một đại thần vương đột nhiên ra đi, thành một vụ án bí ẩn của thiên giới, nhưng không ai biết được ẩn tình bên trong.

Thần nam lại hành lễ, dù vừa mới lên thiên giới, không biết nhiều về sự tích Kim sí đại bàng thần vương, như chỉ cần dựa vào thân phận thần vương, cũng có thể thấy thực lực của y

“Các người không cần đa lễ!” Đại bàng thần vương thở dài pha chút lạng lạng, nói: “Văn sự như văn, mọi thứ đều đã qua”.

“Thần vương, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hận Thiên Đê rất kích động, có thể gặp được cạm vươg đáng kính, thực là 1 việc mà đến năm mơ nó cũng không nghĩ tới.

“Dị tộc tu luyện giả ở thiên giới sinh tồn khó khăn, cảm thụ đương nhiên cũng không thể may mắn thoát nổi, năm đó ta vì họ tộc xuất đầu, kết quả đụng phải một địch thủ đáng sợ, cuối cùng do không địch được, trọng thương đào thoát, nếu lúc đó không vì có Quy tiền bối bí mật chuyển ta đến đây, sợ rằng ta đã bị giết chết rồi!”

“Ồ , vị Quy tiền bối quả thật là cao thủ.” Tiểu Phượng Hoàng ngây thơ nói.

Kim sí đại bàng thần vương tiếc nuối gật đầu, nói: “Quy tiền bối đã tránh được thần ma đại kiếp khủng khiếp, nhưng một thân tu vi lại bị phế đi ...”

Hận Thiên Đê phẫn nộ: “Thần vương, rốt cuộc kẻ nào làm ngài bị thương?”

Đại bàng thần vương im lặng, cuối cùng thở dài: “Ta bại trong tay Phật tổ.”

“Cái gì?” Hận Thiên Đê phẫn nộ gầm lên: “Đáng nhẽ ta phải sớm nghĩ đến chứ nhỉ, trong Kinh Phật mới nhất, người đã bị yêu ma hóa, trở thành ma vương thập ác bắt xá trong mắt tăng lữ mới nhập môn”.

“Bọn lừa trọc đó vô cùng dối trá!” Đại bàng thần vương giận dữ: “Năm đó, đệ tử thứ 10 của Phật tổ gan lớn tày trời, dám bắt 1 con đại bàng điều trong tộc của ta dâng vào Phật thổ, lại còn nói hoa my là thu làm hộ giáo pháp vương, nhưng thật ra chỉ làm nô dịch. Kết quả, đại bàng điều đó không chịu nhục, tự sát mà chết. Ta vì thế mà tức giận tìm Phật tổ lý luận, kết quả.... lại phải trốn vào đây. Không ngờ lũ lừa trọc này lại vô sỉ tới mức đó. Đám trắng đen đảo lộn, vô sỉ nói xấu ta, bọn lừa trọc đáng chết!”

Kim sí đại bàng thần vương phẫn nộ, kể hết chân tướng, y gào rít: “Ta tự mình lập thần mộ, chứng minh rằng ta đã chết. Nhưng sớm muộn gì sẽ có ngày ta hồi sinh đánh vào Phật thổ, trả hết mối hận, mối nhục này!”

Bọn Thần Nam trong lòng chột lạnh, hoài nghi về mục đích Đại bàng thần vương bắt chúng thu thập 13 viên xá lợi, không phải là muốn mượn tay bọn họ đả kích Phật tổ sao?

Kim sí đại bàng thần vương tựa hồ đọc được tâm tư của bọn hắn, con mắt duy nhất phát ra một đạo kim quang, lạnh lùng quét về phía Thần Nam: “Hừ, bằng thực lực các người không làm gì được Phật thổ đâu, đừng nghĩ rằng ta lợi dụng các người. Nếu không vì Quy tiền bối muốn ta giúp sức, ta quản chuyện này làm gì. Nói cho cùng, bởi vì ta với Phật thổ có mối thù không đội trời chung, cho nên các người mới được lợi. Nếu như các người thực sự có thủ đoạn, đến lúc cần ta sẽ giúp các người một tay.”

“Đa tạ thần vương!”

Đại bàng thần vương nhìn về phía Hận Thiên Đê, trầm giọng nói: "Người dường như có huyết thống của đại bàng tộc trong người, mặc dù đã rất nhạt, nhưng rốt cuộc vẫn là hậu duệ của đại bàng tộc. Người ở lại đây, ta sẽ dạy người vài chiêu."

Hận Thiên đê kích động run rẩy không ngừng, Thần Nam nhắc nó: "Còn không mau đa tạ Thần vương."

"Đa tạ Thần vương, ta sẽ không khiến người phải thất vọng!"

Ngay sau đó, Đại bàng Thần vương quay sang nhìn Tiểu Phượng Hoàng trên vai Thần Nam, không nói gì mà chỉ mỉm cười

Nhưng trong mắt Tiểu Phượng Hoàng, nửa bộ mặt xương khô nhìn thật đáng sợ, nó sợ hãi đề phòng, run giọng nói: "Người...muốn gì... Ta ta rất lợi hại!"

"Ha ha..." Đại bàng thần vương cười to: "Người và ta đều là hoàng tộc loài chim, người nhát gan như vậy thì làm được gì? Người cũng phải ở lại đây, ta sẽ dạy người làm thế nào để thành thần vương, nếu như có một ngày ta chiến tử, người sớm muộn cũng phải trở thành vua của loài chim."

"Không, ta... không muốn lưu lại" Tiểu Phượng Hoàng khiếp sợ trốn sau lưng Thần Nam, chỉ lộ ra nửa cái đầu lên nhìn

"Tại sao? Ta muốn giúp người tu luyện"

Tiểu Phượng Hoàng như một đứa trẻ, sợ hãi nói: "Ta... sợ người giết ta, trong sơn cốc ta đã thấy rất nhiều hài cốt"

"Ha ha... Người quả là một đứa trẻ đáng yêu. Yên tâm, ta không giết người vô tội, nhưng thần linh không phải do ta giết, nơi này chỉ là một di tích của chiến trường cổ, do đó mới nhiều xương như vậy."

Thần Nam bái biệt Đại bàng Thần vương, mang theo hai con rồng đi ra ngoài sơn cốc.

Kim sí đại bàng thần vương nhìn theo Thần Nam, rồi lại nhìn Tiểu Phượng Hoàng đang khiếp đảm ở bên, trầm tư một lúc rồi đột nhiên gọi:

"Đợi một chút"

Thần Nam quay người lại hỏi: "Thần vương có gì phân phó?"

"Người nắm chắc bao nhiêu phần trăm sẽ bình an xuất nhập Phật thổ?"

"Văn bối không chắc chắn một chút nào cả, nhưng văn bối có trực giác rằng nhất định có thể đoạt được 13 viên xá lợi trong truyền thuyết đó"

"Được, đã vậy, ta tặng người một phần chắc chắn, tặng người một phần đại lễ!"

Trên tấm bia đá lớn, Đại bàng Thần vương đột nhiên phát ra một cỗ thao thiên thần diễm, mái tóc vàng dựng ngược lên, độc nhãn phát ra ánh sáng rực rỡ, cả người ngập tràn kim quang chói mắt, soi tỏ cả bầu trời. Lực lượng mạnh mẽ lan tỏa, cả tòa sơn cốc rung chuyển, khí thế Thần vương quả thật thâm sâu khó dò!"

"A"

Đại bàng thần vương gầm lên một tiếng, một đôi cánh kim sắc bay ra từ trong cơ thể y, nhập vào hai vai Thần Nam.

"A"

Thần Nam thống khổ la lên, bay vọt lên trời cao lẫn lộn một hồi, một lúc sau mới ổn định trở lại.

Từ kim thần long há hốc miệng, đổ dãi ghen tị, Long bảo bảo tò mò tròn tròn mắt.

Thần Nam hiểu đã xảy ra chuyện gì, hiện tại chỉ cần vận chút lực, đôi kim sắc quang rực thần vũ sẽ hiện ra, chỉ cần một ý niệm, hắn có thể từ một địa phương lập tức xuất hiện tại một địa phương khác

Đây chính là Thế gian cực hạn thần tốc, có lẽ trong trời đất ít người bì kịp.

“Tiền bối... ngài...” Thần Nam xúc động

“Cực tốc” là pháp tắc của ta, dù còn xa mới đạt được thiên chi cực cảnh, nhưng tại tam giới mà nói, nếu ta nhận đứng thứ hai, thì không kẻ nào dám nhận là thứ nhất. Người không cần phải cảm tạ, tuy ta tặng người đại bàng thần dược do ta luyện hoá, nhưng ta vẫn sở hữu cực tốc pháp tắc, tốc độ vẫn là tam giới đệ nhất. Về phần người, nếu có thể phát huy được toàn bộ uy lực của thần dược, trong tam giới chỉ có vài người có thể đuổi kịp người. Ta mơ hồ cảm thấy người có thể khiến cho lũ đầu trọc kia ném chút khổ sở, hy vọng người đừng để ta thất vọng!”

Lúc này, nỗi xúc động và cảm kích của Thần Nam khó có thể diễn tả bằng lời, đột nhiên có thể đứng đầu tam giới về tốc độ, điều này chẳng khác gì hắn có thêm một sinh mệnh nữa. Nếu có gặp phải cường địch, không đánh được thì vẫn có thể thoát thân

Tử kim thần long đứng bên cạnh ánh mắt đầy ghen tị. Mặc dù Thần long đều có tốc độ mà tất cả các thần linh đều mơ ước, nhưng so với tốc độ khủng bố của Đại bàng thần diệu ” giang cánh một lần chín vạn dặm” thì chẳng khác gì đom đóm so với ánh mặt trời.

Đại bàng thần vương hướng về Thần Nam khoát tay, ý bảo không cần phải nói thêm gì.

Thần Nam cúi đầu thi lễ, rồi dắt hai con rồng nhanh chóng rời đi.

Hận Thiên Đê ở phía sau hét theo: “Thượng tiên đi đường cẩn thận, bảo trọng...”

Tiểu phượng hoàng nước mắt dàn dụa, vẫy cánh tạm biệt, bộ dạng vô cùng đáng thương: “Thần Nam, Tiểu Long ca các người nhớ sớm trở lại đón ta nha...”

Vừa ra khỏi sơn cốc, Tử kim thần long gào lên một tiếng: “Tiểu tử, người đã có được tốc độ mà chúng thần tam giới đều ghen tị, sau này người phải cống ta bay.... Grào...”

“A... đại thần côn tại thượng, Thần Nam lại có được đôi cánh ánh sáng, thật là không tin được”. Tiểu Long lắc lư bay qua bay lại quanh người Thần Nam lăm lăm, tựa hồ như đang so sánh với đôi cánh kim sắc của nó, đáng vẻ vô cùng buồn cười.

Rời khỏi sơn cốc ẩn cư của Đại bàng Thần vương, Thần Nam bắt đầu suy nghĩ xem phải dùng kế sách gì để tiến vào Phật thổ.

Mặc dù chỉ một thời gian ngắn tiếp xúc, nhưng đủ để Thần Nam cảm nhận được Đại bàng Thần vương là một kẻ thẳng thắn, mà đối phương lại có đại ân với hắn. Hơn nữa theo lời của Hận Thiên Đê, Phật thổ lại toàn lừa dối như thế. Thần Nam thấy cần phải đại náo một phen, nhưng không phải chỉ là cái dừng của kẻ thất phu, hắn đã nghĩ ra một kế sách vô cùng tàn độc.

“Đi... bây giờ chúng ta đi kiểm chứng, nếu bọn đầu trọc đúng như những gì Hận Thiên Đê nói, thì đừng trách ta không khách khí!”

Thời gian khẩn bách, sau khi Thần Nam tìm hiểu mọi chuyện, hắn đã tính xong làm thế nào đại náo Phật thổ.

“Thái thượng vong tình lục” bị hắn đọc ngược từ dưới lên, ghi nhớ trong lòng, hắn không dám đọc xuôi, sợ không cẩn thận sẽ chìm đắm vào trong đó, sau đó không thể thoát ra, đi vào vết xe đổ của Vũ Hinh.

Không hiểu quyển ma thư này làm bằng cái gì, Thần Nam dùng Lôi thần kiếm, tốn rất nhiều công sức mới cắt làm mấy phần.

Cuối cùng Thần Nam giơ lên quyển cổ thư tàn khuyết lên, cười lạnh: “”Thái thượng vong tình lục” trăm tịch đã quá lâu, bây giờ đã đến lúc nhìn thấy ánh mặt trời ”.

185. Chương 186: Kỳ Thư Chi Loạn

Các cánh rừng nguyên sinh trải dài, những hang động bí ẩn, biển xanh bao la...rất nhiều phong cảnh chưa từng có dấu chân người

Mặc dù thiên giới vô cùng rộng lớn, nhưng tin tức truyền bá lại nhanh chóng dị thường, cường đại Thần linh đều có thể dùng thần thức thiên lý truyền tin trong chớp mắt.

Những ngày này, sự yên bình bấy lâu của thiên giới bị phá vỡ, hàng loạt các sự kiện làm cho các thần linh nhú mày, rồi cuối cùng sôi lên.

Những ngày gần đây, Thần vương trên Thiên giới trong lòng đều cảm ứng rằng thiên giới ắt đã có một đại nhân vật vừa qua đời. Cho đến hôm nay mới biết là tiên tôn phương nào.

Nhất đại thiên kiều Vô tình tiên tử, vừa vĩnh viễn ra đi tại Vô tình giới...

Tin này vừa xuất hiện, Thiên giới đông thổ kinh ngạc, không ai ngờ đại nhân vật vù tạ thế kia lại là Vô tình tiên chủ.

Hào xưng thực lực cao thâm khó dò Vô Tình tiên tử, cùng với Đạm Đài tiên tử cùng tề danh thiên giới, cùng tài giỏi, xinh đẹp nổi tiếng thiên giới, được coi là hai đóa kỳ hoa trong chúng tiên Thiên giới. Thần vương các phương đều không dám đắc tội.

Một thiên kiều đột nhiên chết đi, thật là khó tưởng tượng nổi. Từ giờ, Vô tình giới không còn là cấm địa nữa, Thiên giới không ít người thở dài, nhất đại thiên kiều chết đi, quả thật trời ghét người tài.

Nhưng phong ba không chỉ như thế, một tin chấn động hơn nữa truyền khắp thiên giới

Vô tình tiên tử sở dĩ có thể ngạo thị Thiên có liên quan rất nhiều đến công pháp tu luyện của nàng. Công pháp này không ngờ lại là Thiên giới đệ nhất kỳ công “Thái thượng vong tình lục”. Mà nguyên nhân Vô tình tiên tử chết đi cũng là do tu luyện “Thái thượng vong tình lục” thất bại.

Nguyên nhân tuyệt đại giai chết đi thì ra là như thế, rất nhiều tiếng thở dài đã chuyển thành kinh ngạc

Đệ nhất kỳ công của thiên giới “Thái thượng vong tình lục” trong truyền thuyết không ngờ lại đột nhiên xuất hiện. Đây thật là cơn động đất, làm rung chuyển cả thiên giới, khiến vô số Tiên thần phải động tâm.

Các thế lực tại thiên giới lập tức sôi lên, muốn truy tìm tung tích của quyển “Thái thượng vong tình lục” đó. Đột nhiên lại có tin đồn cuốn bảo điển này đang ở Ngưng Thuý Nhai, bị Già Diệp, người đứng đầu trong các đệ tử của đệ tử thứ bảy của Phật Tổ nhặt được.

Thiên giới nổi sóng, không ai còn ngồi yên được nữa.

Ngưng Thuý Nhai là một tiên cảnh nổi tiếng của thiên giới, là nơi tu hành của Già Diệp, đệ tử đời thứ ba của Phật phái, nơi này cách Vô tình giới không xa, chừng chỉ ngàn dặm. Nhưng cách xa Cực Lạc Phật Thổ của Phật tổ cũng chừng 9 vạn dặm. Cự li thế này, đối với cường đại tiên nhân cũng phải bay mất một - hai ngày

“Thái thượng vong tình lục” danh tiếng lâu đời, sức hấp dẫn khó mà tưởng tượng. Lần này tái hiện thiên giới, khoan nói những tiên nhân bình thường, ngay cả Thần vương cũng muốn nhúng tay vào.

Sau khi tin tức truyền ra, Ngưng Thuý Nhai trở thành chốn thị phi, tu hành giả gần đó, vô luận là tiên nhân hay thú tu không một ai là không nhanh chóng lao tới.

Một trường tiên chiến tranh đoạt Thiên giới đệ nhất kỳ công đã bạo phát như thế!

Người đứng đầu Ngưng Thuý Nhai Phật cảnh - Già Diệp cảm giác vô cùng thất vọng, nguyên do hiện tại y bị đông đảo tu giả vây quanh. Cảm giác sung sướng ban đầu dần dần mất đi

Tuy nói Phật gia giới sân, giới si, giới tham nhưng khi đệ tử vô ý lại nhặt được “Thái Thượng vong tình lục” mang đến trước mặt mình, Già Diệp vô cùng hưng phấn. Đối mặt với Thiên giới đệ nhất kỳ công trong truyền thuyết từ cổ chí kim, mấy ai có thể ngăn được lòng tham!

Tiên thần cũng đều có dục vọng, tuy nói giáo nghĩa Phật gia nhìn bề ngoài tưởng không tranh với đời, nhưng bất quá cũng chỉ là lương gạt che mắt người khác mà thôi, đối mặt với thiên giới đệ nhất kỳ công, lập tức lộ ra bộ mặt thật của nó.

Thiên giới có câu danh ngôn: tu vi càng cao, dục vọng càng lớn.

Già Diệp đương nhiên chưa hoàn toàn thoát khỏi vòng tục thế, vào lúc có được kỳ công bảo điển, y đã quyết định giữ nó cho riêng mình, căn bản bỏ qua ý niệm dâng lên sư phụ, cũng không có ý hiến cho Phật tổ.

Tuy nhiên, việc khiến Già Diệp cảm thấy buồn bực bội phần là tin tức lọt ra ngoài quá nhanh, y còn chưa kịp bề quan tu luyện, người khác đã kịp kéo tới trước cửa.

“Già Diệp thượng phật, ngài vốn nhân từ nổi tiếng. Đa số tiên hữu ở đây đều mong được xem ”Thái thượng vong tình lục“, ta nghĩ lòng ngài vốn không hẹp hòi như vậy, hãy đưa thiên thư ra cho mọi người cùng xem, ngài thấy như nào?”.

Một tử nữ trẻ tuổi áo xanh diễm lệ, chân đạp mây đứng trên Ngưng Thuý Nhai, thông thả đề nghị với Già Diệp.

Già Diệp đầu to như cái đầu, nữ tử này chính là yêu tiên nổi danh, tên là Lan tiên tử, tu vi mặc dù không cao nhưng giao du rộng, bằng hữu nhiều vô cùng, nếu đắc tội nàng, đương nhiên động chạm tới không ít người khác.

“Lan tiên tử nói phải, Già Diệp thượng phật nên đem Thiên thư cho mọi người cùng hưởng mới đúng” Một tú sĩ áo trắng từ viễn không bay tới.

“Đúng, Thiên giới bảo thư trong truyền thuyết, mọi người phải cùng được hưởng mới đúng!”

Lúc này, vô số người đang ẩn mình, đều lần lượt lên tiếng, rồi hiện thân trên Ngưng Thuý Nhai,

Ngưng Thuý Nhai, ngọn tiên sơn này không phải là cao lắm, giống như là một ngọn núi bị người ta cắt mất ngọn, đỉnh núi vô cùng bằng phẳng, rộng lớn. So với những ngọn núi xanh biếc xung quanh, thì nơi này có nhiều linh khí hơn, đỉnh núi bình yên, bảo thụ xanh biếc, lá xanh lấp lánh thần quang, hoa nở ngập trời, hương hoa mê người. Ngoài ra còn có vô số linh cầm dị thú, chim kêu vượn hót.

Chỉ sau một lúc, trên đỉnh Ngưng Thuý Nhai có gần một trăm vị tu giả tụ tập.

Người tu hành thiên giới đương nhiên không giống lũ lưu manh vô lại công khai cướp đoạt, bọn họ miệng nói thao thao bất tuyệt, nói đến mức Già Diệp tự thấy mình xấu hổ, giống như y đang làm chuyện một chuyện có lỗi với tất cả đồng đạo.

“Phật tổ tại thượng, không phải bần tăng không muốn cho các vị cư sĩ ở đây cùng xem cuốn bảo thư này. Việc này quan trọng như vậy, tương truyền Thanh Thiện Cổ phật, sư phụ của Phật tổ cũng vì ”Thái thượng vong tình lục“ mà chết, bởi vậy bần tăng phải giao sách này cho Phật tổ, xin ngài định đoạt.”

“Hừ, hoà thượng này nói chuyện mà không biết ngược, không ngờ cả Thanh Thiện lão hoà thượng cũng bị người đem ra. Nếu Thanh Thiện quả đã tu luyện ”Thái thượng vong tình lục“, thì còn biết Phật pháp của các người nữa không?”

“Đại sư, người thật không nên tìm cớ. Sớm đem Thiên thư ra. Hãy để mọi người cùng nhau tham khảo.”

“Già Diệp thượng phật, nghe nói hôm nay Ngưng Thuý Nhai đã gặp không ít tập kích, ngài không muốn để cho Ngưng Thuý Nhai này biến thành phế địa chứ?”

Trên trăm vị tu giả đều một cách đối xử, đầu tiên thì dùng đại nghĩa thuyết phục, đến giờ thì lạnh lùng đe dọa, cuối cùng quay ra uy hiếp, xem ra sắp sửa dùng vũ lực đến nơi.

Kỳ thật nơi nào cũng giống nhau, sức mạnh mới là đạo lý. Hết thấy những lời chính nghĩa kia bất quá chỉ là thủ đoạn che dấu mà thôi.

“Phật tổ tại thượng!”

“Phật tổ tại thượng!”

Trên Ngưng Thuý Nhai vang lên những tiếng Phật hiệu. Già Diệp và đệ tử đều đã có chuẩn bị chiến đấu, quyển Thiên giới đệ nhất kỳ thư, dù có nói gì bọn họ cũng quyết không chịu giao ra.

“Mẹ kiếp, bọn này mới chính là lưu manh thực sự!” Tử kim thần long đứng xa cảm thán: “Rành rành lòng tham vô đáy, không ngờ mỗi lời nói toàn lời dễ nghe. Thiên giới quả không tầm thường, đến lũ lưu manh

cũng đòi nói văn hoá! Cũng chả khác dưới nhân gian giới. Cứ đến là chửi mắng, cướp bóc. Nhìn bọn kia kìa, bộ dạng thật đại nghĩa lắm thiên, thật là những kinh điển vô sỉ mà ta cần học...grào”

Xa xa, Thần Nam cũng hai con rồng đang đứng trên một đỉnh núi, lạnh lùng nhìn về phía Ngưng Thuý Nhai.

Vô tình tiên tử mất đi, đệ nhất kỳ thư kinh hiện... Tất cả đều do bọn bọn chúng đạo diễn phái sau.

Muốn đoạt được mười ba viên xá lợi trong truyền thuyết từ tay phật tổ đối, với tu vi Thần Nam lúc này mà nói thật khó như lên trời. Vì thế hắn chỉ có thể bày mưu, lợi dụng lực lượng cường giả khắp Thiên giới đả kích Phật tổ.

Thần Nam cười lạnh: “Đây bất quá là khởi đầu, đánh đi, đợi cho các người đánh nhau tới tã, đợi đến lúc Già Diệp không còn trụ được nữa, có lẽ Phật tổ sẽ không ngồi yên nhìn. Ta không tin y sẽ để mặc kỳ thư từ trong tay người mình lưu lạc ra ngoài, đợi hắn từ 9 vạn dặm lao tới đây, đến lúc đó chúng ta sẽ đến quê nhà Phật tổ dạo chơi.”

“Ngẫu mê đầu phát” Tiểu Long hai mắt sáng lên cái nhìn trộm cắp, vui vẻ nói: “Ta nhất định phải làm chuyến thăm thật vui!”

Giờ phút này, trên Ngưng Thuý Nhai, cuộc chiến rốt cục đã bắt đầu.

“Phật tổ tại thượng!”

Chuỗi hạt châu trên người Già Diệp bắn ra tứ phía, 108 viên Phật châu quang mang lấp lánh, bao trùm lên Ngưng Thuý Nhai, một vầng ánh sáng bảy màu lan tỏa, tất cả những người trên đỉnh núi đều cảm thấy như bị trói lại, phảng phất như có một cỗ lực lượng vô hình trói buộc thân thể họ.

“Đây là Kim đỉnh Phật quang trận, mọi người không nên hoảng loạn, chúng ta nên chia ra các hướng tấn công, mấy tên sư ngốc này căn bản không thể giữ chúng ta được, chắc chắn sẽ bị phản phệ.”

Những tu giả đã dám lên Ngưng Thuý Nhai đều không phải loại vừa, nếu không nào dám gây khó khăn cho đồ tôn của Phật tổ?

Nhất thời trên Ngưng Thuý Nhai phi kiếm tung hoành, hào quang tứ phía, pháp bảo bay lượn ngập trời, kinh khí lan tỏa, cương phong ba động, nếu không phải có Kim đỉnh Phật quang đại trận bao phủ, sợ rằng cả Ngưng Thuý Nhai đã bị đánh sụp.

108 viên Phật châu này, trong đó có 36 viên do chính Phật tổ dùng đại pháp tự mình luyện hoá, là chí bảo hộ thể tặng cho để tử thứ bảy, sau đó truyền tới tay Già Diệp. Tuy nhiên hôm nay đối mặt với phản kích của gần trăm vị tu giả, pháp bảo cường đại đến đâu cũng không thể chịu được sức mạnh bài sơn đảo hải như vậy.

“Bụp”

“Bụp”

Trên cao, Phật châu từng viên từng viên vỡ vụn, sắc mặt Già Diệp càng ngày càng khó coi.

“Sư phụ, chúng ta nên rút đi thôi.” Một hoà thượng trẻ lo lắng nói

“Đi!”

Già Diệp vùng ồng tay áo rộng, 36 viên Thiên cương Phật châu từ không trung bay về, chui vào trong ống tay áo, các viên địa sát Phật châu còn lại lần lượt nổ tung, phát ra năng lượng ba động cực đại tấn công vào đông đảo tu giả trên Ngưng Thuý Nhai.

Già Diệp cùng đám đệ tử bay lên cao.

Từng trận ánh sáng nổ tung trên Ngưng Thuý Nhai, gần 10 người bỏ mạng, những tu giả không bị thương cũng vọt theo lên

“Oanh”

Đỉnh núi mất đi bảo pháp hộ trì, không chịu nổi nguồn năng lượng ba động khổng lồ, lập tức bị đánh sụp.

Già Diệp tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói với đám đệ tử phía sau: “Theo ta cùng đi bái kiến Phật tổ!”

Già Diệp từ đầu không có ý đi gặp Phật tổ, vốn định một mình từ từ nghiên cứu “Thái thượng vong tình lục”, nay rơi vào thế đường cùng, thiên giới rộng lớn chỉ có Phật tổ mới có thể cứu được y.

Nhưng lúc này, trên không một đạo bạch quang lóe lên, một thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai Già Diệp.

“Muốn chạy? Không dễ vậy đâu! Truyền dụ của Đạm thai tiên tử, lệnh cho người dừng lại, để lại tiên thể của Vô tình tiên tử!”

Xa xa, Thần Nam đang dõi theo cuộc chiến mỉm cười, hẳn biết chuyện hẳn mong muốn nhất đã xảy ra.

186. Chương 187: Giết

Vương Chí vận bạch y, dáng vẻ siêu trần thoát tục, phong tư tuyệt thế, rất có khí khái của đại gia.

Già Diệp nhất thời nhú mày, về Vương Chí, tại Thiên giới có thể nói đại danh鼎鼎, thân là đại đệ tử chưởng môn Đạm Đài, toạ trấn một phương, ít người có thể địch lại. Nay ngay cả y cũng đến tranh đoạt kỳ thư, có lẽ là phụng ý Đạm Đài Tuyền, làm sao Già Diệp không lo cho được?

“Vương Chí, người không sợ mất đi thân phận sao?”

Vương Chí tuy nhiên thần thái như ngọc, nhưng lại phát ra một cỗ khí thế lẫm lẫm, y như thanh kiếm báu tuốt ra khỏi vỏ, kiếm mang bạo lộ, nhìn chăm chăm vào Già Diệp nói: “Hừ, Già Diệp người đừng có quanh co, ta đến cung nghênh tiên thể của sư thúc ta”.

Già Diệp thấp giọng mắng: “Vương Chí, người đừng khinh người quá đáng, ta và người đều rõ, người rút cuộc vì cái gì mà đến.”

“Ha ha...” Vương Chí cười lớn, hiển lộ toàn bộ thần thái cuồng phóng của y, nhưng đối với một cường giả mà nói, nhìn lại càng thêm uy thế, y cười lạnh nói: “Vô tình tiên tử chính là tỷ muội của sư tôn ta, Thiên giới có ai không biết? Hôm nay sư thúc bất hạnh mất đi, thể tôn ta bị thương quá độ, tự mình đi tới Vô tình giới cúng tế, không ngờ thi thể sư thúc không cánh mà bay. Lũ lừa tặc các người thật đáng hận, ăn cắp di vật của sư thúc ta còn chưa đủ, lại còn dám báng bổ tới ngọc thể của người. Nói, các người đã đem giấu tiên thể sư thúc ta đi đâu rồi?”

Già Diệp trong lòng kêu hồng bét, tên Vương Chí này thật sự quá lợi hại. Nếu quả thật Ngưng Thuý Nhai ăn trộm thi thể Vô tình tiên tử thì ngay cả Phật Tổ cũng khó cứu được y.

“Phật tổ từ bi! Vương Chí, người ngậm máu phun người, Vô tình tiên tử là tiên tôn một phương, dù người tạ thế, bần tăng cũng nào dám bất kính. Ta có được “Thái thượng vong tình lục” chẳng qua là do một môn hạ đệ tử vô tình mà có được từ một kẻ tán tu.”

“Hừ, khỏi cần giáo biện, loại tâm pháp như “Thái thượng vong tình lục” này sao có thể rơi vào trong tay một kẻ tán tu? Mà dù có rơi vào tay y, làm sao lại có thể tặng cho Phật môn các người được?”

Già Diệp há mồm, muốn nói kỳ thư do đệ tử của mình cướp được từ trong tay tán tu giả. Nhưng việc đó đâu thể nói ra được, bằng không sẽ tổn hại tới tôn nghiêm Phật môn.

“Vương Chí, sự thật chính là thế, người bắt quá vì “Thái thượng vong tình lục” mà đến, cần gì phải kiếm cớ nhục mạ chúng ta?”

“Nói đùa ! Ta vì tiên thể sư thúc mà đến, truy được di vật của sư thúc lúc còn sống là “Thái thượng vong tình lục” đang trong tay các người, các người là lũ lừa tặc giả nhân giả nghĩa chỉ biết quanh co, nếu hôm nay không nói hết chân tướng thì không kể nào ở Ngưng Thuý Nhai này có thể còn mạng mà đi!”

Già Diệp kinh ngạc, dù biết Vương Chí chẳng qua đang tìm cớ động thủ nhưng không mấy may nghĩ ngờ y thật sự muốn hạ sát thủ, trong lòng y biết rõ Vương Chí là người hành động quyết đoán.

Già Diệp tuyệt đối không địch lại Vương Chí. Đó là một kẻ có đủ tư cách để cuồng vọng, cho dù sự phụ của Già Diệp xuất hiện, cũng chưa chắc đã làm gì nổi Vương Chí.

Lúc này, trên trăm vị tu giả tấn công Ngưng Thuý Nhai đều im lặng đứng trên không trung quan sát. Bọn họ đều đã nghe qua đại danh của Vương Chí. Đối với đại đệ tử của chí tôn một phương, bọn họ đều rất kiêng dè.

Vì đệ nhất kỳ thư, bọn họ đã đắc tội với Già Diệp, bây giờ kỳ tài trong truyền thuyết đã tới, tốt nhất là nên tìm biện pháp cho hai cường giả tương tranh, cuối cùng ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Hiện thời, Già Diệp phát giác mình không thể nói lại được đối phương, ngôn từ của đối phương quá sắc bén, căn bản không cho y có cơ hội.

“Nói, di thể sư thúc ta đang ở đâu? Lữ Phật môn vô sỉ bại hoại, ăn cắp di vật sư thúc ta thôi chưa đủ, không ngờ còn cả gan trộm đi di thể của người, thật đáng chết nghìn lần!”

“Ta đã nói là không phải bọn ta làm....”

“Vật chứng rành rành, còn muốn giảo biện! Hiện giờ ta thật lòng hoài nghi, nguyên nhân cái chết của sư thúc ta, lẽ nào là bị một kẻ nào đó ám hại”. Ta nhất định phải tra ra chân tướng ngọn nguồn!”

Tới bước này, Già Diệp biết tự mình khó thể tranh biện lại, từ đầu mang tiếng ăn cắp kỳ thư, sau đó lại mang tiếng ăn cắp thi thể, đến giờ lại thành ám hại Vô tình tiên tử, tội danh ngày càng nặng

“Đánh chẳng...”

Bây giờ chỉ có thể mở một đường máu, chạy về bên Phật tổ.

Thân thể Già Diệp lóe lên, trong phút chốc biến thành lục tượng kim cương, hóa thành 3 đầu 6 tay, toàn thân Phật quang bao phủ, 6 tay nắm các loại binh khí khác nhau: Hàng ma xử, Phục ma kiếm, Phục hồn toả....

“Ha ha... hạt châu bé tí cũng đòi tỏa hào quang, tức giận muốn động thủ chẳng, các người còn chưa đủ tư cách!”

Vương Chí cười lớn, đạp không phi hành, không để Già Diệp trong mắt, tiến về phía trước như không có chuyện gì.

Già Diệp nhất thời cảm thấy áp lực đại tăng, hàng ma xử trong tay đánh về phía trước.

“Oang.... ”

Vương Chí dùng một tay đỡ lấy Phật gia hàng ma thần xử, một chưởng đánh trực tiếp đánh văng hàng ma xử, một cỗ lực lượng cường đại ào ạt lan tỏa, khiến những tu giả đứng gần phải nhanh chóng thoái lui về phía sau, mấy ngọn núi phía dưới cũng bị ảnh hưởng, không ngừng rung động.

Già Diệp 6 tay đều vung lên như những bánh xe gió, điên cuồng tấn công Vương Chí. Đồng thời Phật quang rực rỡ bao trùm lên Vương Chí, muốn thôn phệ y.

Tuy nhiên, tất cả không làm khó được Vương Chí, tự thân là kỳ tài nổi danh Thiên giới, tất nhiên không phải là cái vỏ bên ngoài, y có đủ tư cách cuồng ngạo, đối mặt với đệ tử thân truyền của Phật tổ cũng chẳng coi ra gì.

Vương Chí nắm trong tay lực lượng của trời đất, một cái vung tay tưởng chừng tùy tiện, cũng có uy lực đủ để hủy thiên diệt địa. Già Diệp hoá thân lục tượng kim cương, vận dụng Phật pháp đại thần thông, dốc hết toàn lực, nhưng cũng chẳng làm khó được Vương Chí chút nào

Phật tổ từ bi!”

Già Diệp niệm Phật hiệu, thân thể lại ảo hoá, từ 6 tượng hoá thành 18 tượng, như một gã cự nhân, Phục ma kiếm và Phục hồn toả trong tay cũng hoá to.

Hiện giờ mỗi một đòn công kích của Già Diệp, đều đại khai đại hợp, có uy thế khí thôn sơn hà, tạo ra từng đợt cương phong, làm quan chiến giả phát run.

Tu giả vây công Ngưng thủy nhai toát mồ hôi lạnh, hoà thượng này quả là pháp lực cao thâm. Không hổ danh là đệ tử đời thứ 3 của Phật tổ. Chỉ có Vương Chí mới bắt được y trở hết sức như vậy, đổi lại là bọn họ thì chắc là không chịu nổi một đòn.

“Hừm, Hoà thượng người có hoá thành trăm tượng cũng chưa phải đối thủ của ta!”

Vương Chí căn bản không quan tâm đến thân hình đối phương, song thủ nắm nhẹ, hai đạo cự đại quang chưởng phóng ra, sau đó chặn đứng hàng ma xử cùng phục ma kiếm đang bổ xuống, y gầm một tiếng: “Buông ra!”

Già Diệp thống khổ buông rơi hai binh khí. Hai cánh tay run rẩy không ngừng, vừa rồi một cỗ lực lượng cổ quái tiến vào hai cánh tay, bức y không thể không buông tay.

Vương Chí vận dụng cự đại quang chưởng khống chế khứ hai siêu đại hình vũ khí, giống như một kẻ nhàn nhả đạp bước trên không, rồi công kích mãnh liệt về phía Già Diệp.

“Bình”

“Keng”

Phật môn bảo khí tại không trung giao tranh kịch liệt, âm thanh truyền hơn 10 dặm, năng lượng ba động vô cùng vô tận. Già Diệp rất cục khó có thể địch nổi Vương Chí, bị Vương Chí dụng hàng ma xử giáng thẳng vào lưng, từ trên không rơi xuống, phá nát nửa ngọn núi.

Vương Chí đắc thế không nhường, từ trên cao lao xuống truy kích, vũ động hàng ma xử cùng phục ma kiếm, hòng giết chết Già Diệp.

Già Diệp ngàn cân treo sợi tóc, vào thế bất đắc dĩ. đành phát xuất Thiên cương Phật châu, 36 viên Phật châu kim quang rực rỡ, phát ra hào quang ngập trời, bao phủ trên đỉnh đầu Già Diệp, bảo hộ cho y

Bất quá, thế cũng chưa đủ ngăn được Vương Chí.

Thực lực Vương Chí vượt xa tưởng tượng của Già Diệp, y ném hai món Phật môn bảo khí trong tay, từng bước từng bước tiến vào vòng Phật quang, chậm rãi hướng về phía một viên Phật châu.

Dù gặp phải trở lực rất lớn, bước chân chậm chạp, nhưng cuối cùng y cũng thuận lợi tiến gần một viên Phật châu, sau đó giơ tay nắm lấy nó.

“Bụp”

Một tiếng nổ giòn vang, Phật châu đã bị Vương Chí bóp nát.

Pháp bảo này là do Phật tổ tự mình luyện chế, uy lực cường đại khó có thể tưởng tượng, nhưng lại bị Vương Chí lạnh lùng huỷ đi, đủ có thể thấy đại pháp lực cao thâm khó lường của y.

Phá Phật quang trận một cách hiêu trương như thế, đó là sự khinh thường miệt thị trực tiếp đối với Già Diệp.

Già Diệp phun ra một ngụm máu tươi, cùng lúc thập bát tượng kim cương thân run rẩy, thoáng chốc đã trở về nguyên bản.

Đứng từ xa, Thần Nam hít một hơi lạnh, hẳn từng gặp Vương Chí tại Đạm Đài tiên cảnh, lúc đó chỉ biết y tu vi cao thâm khó lường, nhưng không ngờ lại mạnh một cách biến thái như vậy!

Già Diệp vốn là cường giả Thiên giới, nếu không thì làm sao đối mặt với hơn trăm vị tu giả vây khốn, vẫn bình yên thoát đi. Nhưng hôm nay y bất hạnh gặp siêu cường địch thủ, khiến y thất bại một cách khó coi như vậy.

“Già Diệp giao di vật của sư thúc ta ra đây, nói cho ta biết thi thể sư thúc ở đâu, ta có thể tha mạng cho người!” Vương Chí lạnh lùng nói

Già Diệp cảm thấy vô cùng uất ức, đường đường là đại cao thủ Thiên giới, mà lại thảm bại như vậy, giống như một kẻ vô dụng, làm y cảm thấy thật mất mặt.

Biết đối phương đã động sát khí, Già Diệp cười lạnh: “Kẻ đã muốn thì bắt chấp thủ đoạn”. Nhưng Vương Chí người thật sự quá kiêu ngạo cuồng vọng, dù có Đạm Đài tiên tử làm chỗ dựa cho người nhưng nếu người giết ta, Phật tổ đương nhiên sẽ đánh vào Đạm Đài phái, đòi lại công bằng cho ta.”

“Ha ha...” Vương Chí cười lớn nói: “Ta mà phải lấy sư tôn làm chỗ dựa sao? Nếu Phật tổ các người muốn đòi công lý, tự ta sẽ tiếp nhận hết, ta cũng sớm đã muốn có một ngày đến thỉnh giáo Phật tổ rồi.”

Về cuồng ngạo bộc lộ hết ra ngoài, cùng lúc Vương Chí động sát cơ, trong ánh mắt bắn ra hai đạo ngân mang thật chất hoá.

Xa xa, đệ tử Già Diệp kinh hãi thất sắc, vài đệ tử trung thành không thể nhịn được, xông tới muốn ngăn cản Vương Chí.

Bất quá bọn chúng chưa tới được gần Vương Chí được mười trượng liền đột nhiên nổ tung, trong không trung hoá thành mấy màn huyết vụ.

“Đóm đóm mà đòi so với mặt trời! Hừm!”

Wương Chí giơ cao tay phải, lạnh lùng bổ xuống: “Phụt” một tiếng, huyết quang bắn lên, thân thể Già Diệp bị đánh nát, huyết vụ lan toả, một quyển cổ thư bay phấp phới.

Wương Chí nhẹ nhàng vẫy tay, kỳ thư lập tức bay vào tay y.

Hơn trăm vị tu giả đang dõi theo trận chiến cùng đệ tử Già Diệp đều hoảng sợ, bọn họ rất muốn tiến lên tranh đoạt bảo thư nhưng lại e ngại thần uy của Vương Chí, mọi người do dự không quyết.

187. Chương 188: Cuộc Đối Đầu Giữa Phật Tổ, Đạm Đài Và Hồn Thiên

Wương Chí quét mắt nhìn những người vây quanh, không coi bọn họ là cái thá gì, cười lớn: “Các người đều muốn cướp đi vật của sư thúc ta chăng? Hừm! Lúc sư thúc Vô tình tiên tử còn sống, các người ai có kẻ nào dám tới gần Vô tình giới nửa bước? Bây giờ người vừa mất đi không lâu, các người đã có ý đồ với di vật người. Hôm nay Vương Chí ta ở đây, để xem kẻ nào dám bất kính với sư thúc!”

Hơn trăm vị tu giả đều bị Vương Chí trấn áp, trải qua một lúc lâu không ai dám xuất ngôn, thực sự là sự uy hiếp tuyệt đối !

“Ha ha...” Một tràng cười rộn rã như chuông vang lên từ trong đám đông, Lan tiên tử bước ra, cười nói: “Wương Chí tiên tôn pháp lực thông thiên, trong truyền thuyết thực lực cũng đã gần đạt đến trình độ Thần vương, tiểu tiên bọn ta nào dám mạo phạm thần uy. Nhưng tiên tôn đối với bọn ta có chút hiểu lầm, Vô tình tiên tử chán nhiếp Thiên giới, ai mà không kính trọng, ai lại không phục, bọn ta không có chút bất kính. Hôm nay họp lại đây, chẳng qua chỉ vì ngưỡng mộ với thiên giới đệ nhất kỳ thư trong truyền thuyết, hi vọng có thể được xem qua vài từ, mong được linh ngộ...”

Lan tiên tử không hổ danh là nhân vật mồm mép lanh lợi, mặc dù thực lực không cao, nhưng tại Thiên giới quen biết rất nhiều bằng hữu, năng mở miệng một câu, nhiều người phụ họa.

Bọn họ bí mật truyền âm, cùng đồng lòng tận lực cản trở Vương Chí.

“Thái thượng vong tình lục” rơi xuống Ngưng Thúy Nhai. Tin tức đã truyền tứ phương, vô số người đang đến đây, đám Lan tiên tử là những người đầu tiên. Nếu Vương Chí bị lưu lại đây, nói không chừng sẽ có kẻ đủ sức địch với hắn xuất hiện, chỉ như vậy bọn họ dù tu vi không phải cao mới có cơ hội đục nước béo cò.

Wương Chí hiển nhiên hiểu được tâm tư bọn họ, nhưng nét mặt đầy vẻ khinh thường, tu vi của y đủ để ngạo mạn, một kẻ cuồng phóng cực độ. Nếu không sao dám ra tay giết đồ tôn của Phật Tổ?

“Grào”

Một tiếng gầm từ viễn không truyền tới, một con cự hổ cười trên mây đen lao tới.

“Hắc Hổ lão yêu!”

“Quả nhiên là hắc!”

Hơn trăm vị tu giả quan chiến có người thốt lên mấy tiếng kinh thán.

Lão yêu quái này tại Thiên giới cũng là nhân vật danh chấn một phương, mặc dù không bằng Thần vương, nhưng tu vi cũng cao thâm khó lường, độc cứ một phương.

“Hắc Hổ lão yêu, ngươi cũng muốn cướp ”Thái thượng vong tình lục” sao?” Vương Chí không chút kiêng dè, bạch y phiêu động, càng thêm phóng túng bất cần.

Cự hổ cười trên mây đen cao chừng mười trượng. Nó ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, quần sơn đều bị chấn động, hắc hóa thân thành một lão giả mặt đen, giọng nói như chuông: “Không sai, lão hắc ta muốn mượn ”Thái thượng vong tình lục” coi một lần. Không rõ Vương huynh có thể thành toàn cho không?”

“Haha.....” Vương Chí cười lớn: “Hắc lão hổ ngươi định uy hiếp ta à? Ngươi cho rằng có thể cướp được quyển kỳ thư trên tay ta sao? Vật này vốn là di vật của sư thúc ta, dù là ai cũng không nên si tâm vọng tưởng!”

Hắc Hổ lão yêu biến sắc: “Vương huynh hiểu lầm rồi, ta bắt quá chỉ muốn mượn xem mà thôi, nếu cho ta mượn xem nửa khắc thôi, ta sẽ cảm kích vô cùng. Nếu như Vương huynh không chịu, coi như ta chưa nói gì, lập tức quay đầu đi ngay.”

Nói đến cùng, Hắc Hổ lão yêu đành phải vất bỏ sĩ diện, y không muốn vì một chút tham lam mà mất đi tánh mạng. Nếu chiến đấu với Già Diệp hòa thượng, ít nhiều y còn có chút chắc chắn, nhưng giờ phát hiện ra một kẻ sát tinh đang ở đây, y không khỏi thay đổi chủ ý ngay lập tức.

“Hừm, đã tới rồi, thì không cần đi!” Vương Chí cười lạnh: “Vừa lúc ta đang thiếu tọa kỵ, vừa rồi thấy bản thể của ngươi thập phần thần vũ, hay là làm thần thú cho ta cười nhé!”

“Ngươi.... Khinh người quá thái!” Hắc Hổ lão yêu giận dữ, y đã hạ mình, nhưng lại bị sỉ nhục như vậy, thật sự không thể chịu đựng được hơn.

“Hừm, lão yêu ngươi thường ngày sát hại tu giả yếu thế, hôm nay thu phục ngươi cũng là trừ hại cho một phương.”

Hắc Hổ lão yêu nghe vậy tức giận gầm lên: “Ta và ngươi vốn nước sông không phạm nước giếng, ta đã kính người, không ngờ ngươi lại không nể mặt, hôm nay ta xem thử ngươi thu phục ta thế nào!”

“Grào.....” một tiếng gầm xuyên mây, Hắc Hổ lão yêu hai tay xuất hiện bộ móng vuốt sắc bén vô cùng, hung hãn vung lên, phát ra một phiến quang mang, quét tới Vương Chí.

Vương Chí cười lạnh: “Hắc hổ trảo sao? Thật là trò trẻ con. Ta bây giờ không có thời gian từng chiêu từng thức đánh với ngươi, sớm giải quyết ngươi vậy!” Vương Chí một quyền trực tiếp oanh xuất, trong nháy mắt đã đánh tan trảo ảnh đang lao tới, nhanh chóng vọt tới phía trước Hắc Hổ lão yêu.

Hắc Hổ lão yêu cũng không hoảng loạn, vung móng vuốt sắc bén chụp vào ngực Vương Chí. Bất quá dù có liên tục chụp tới cả chục lần, cũng đều không chạm được tới vạt áo Vương Chí.

Cuối cùng Vương Chí chớp được cơ hội, Hai tay tóm lấy cổ tay Hắc Hổ lão yêu, dùng lợi thế từ bên trên ép xuống, đè chặt lấy y.

“Làm tọa kỵ của ta, ta sẽ không xử tệ với ngươi.”

“Ngươi đừng có mơ!” Hắc Hổ lão yêu gầm lên, tiếng kêu rung trời.

Tất cả tu giả khấn trương theo dõi kỹ hai người. Bất quá, thực lực Vương Chí vượt xa tưởng tượng mọi người, đối phó với Hắc Hổ lão yêu so với Già Diệp còn hơn một bậc, cũng không phải dùng sức quá nhiều, ép Hắc Hổ lão yêu từ không trung rơi xuống một đỉnh núi.

Hắc Hổ lão yêu không ngừng rống lên, nhưng một cỗ thần lực vô biên vô pháp tưởng tượng, không ngừng đổ vào thân thể y, làm y không thể không hiện ra bản thể.

Vương Chí toàn thân toả ra ngân mang rực rỡ, ngạo nghễ cười trên lưng đại hổ, vung tay phóng ra một chiếc đai kim sắc tròng vào cổ Hắc hổ.

Quan chiến giả kinh hãi, không ai ngờ Hắc Hổ lão yêu bị thu phục dễ dàng như thế, như vậy xem ra thực lực của Vương Chí khó có thể tưởng tượng nổi.

Thần Nam đứng xa cũng phải nhíu mày, lưỡng lự: “Tên khốn kia tựa hồ tiềm lực khôn cùng, y không vội mang kỳ thư rời đi, ngược lại còn ở lại chỗ này đợi địch nhân tới, xem ra... là muốn lập uy! Rút cục là có chuyện gì?”

“Ngã Phật từ bi!”

Một tiếng phật hiệu nhẹ nhàng vang lên trong thiên không, như một tiếng chuông kinh tỉnh mộng mê nhân.

Một hòa thường thoát nhìn còn rất trẻ tuổi, cười trên mây trắng, từ phương xa bay tới, thần thái có một vẻ điềm đạm khó tả.

“Hoài Hải thiền sư - đệ tử thứ 7 của Phật Tổ?” Vương Chí cười lớn: “Ha ha..... Ta vừa ra tay giết đồ đệ Già Diệp của ngươi, không nghĩ ngươi lại tới sớm như vậy. ”Thái thượng vong tình lục” ở trong tay ta, nhưng Phật gia các ngươi nếu muốn lấy, Phật Tổ không đích thân tới, sợ rằng không có cách nào có được đâu.”

Hoài Hải tăng bào màu xám, chân đi giày gai, tuy thoát nhìn bề ngoài trông rất trẻ, nhưng loại toát ra thần thái của một một cao nhân đắc đạo, y khẽ niệm phật hiệu: “Ngã Phật từ bi, Vương Chí ngươi sát tâm quá nặng đó.”

Từ xa Thần Nam cùng hai con rồng lẳng lặng theo dõi hết thấy, tất cả đều trong dự đoán của Thần Nam, nơi ở của Hoài Hải và đệ tử Già Diệp của y cũng không quá xa, chỉ mất nửa ngày có thể tới nơi này.

Bây giờ Già Diệp bị giết, Hoài Hải giá lâm, tất cả đều rất hoàn mỹ. Cho tới cuối cùng, vì tranh đoạt Thiên giới đệ nhất kỳ công, càng ngày càng nhiều đại nhân vật xuất hiện, Phật Tổ đảm chắc không thể ngồi yên, tất nhiên phải từ 9000 dặm tới đây.

“Nặng sát tâm? Ha ha..... Vương Chí ta lúc nào chả vậy, ngươi tới hôm nay mới cảm thấy sao? Chẳng lẽ bởi vì ta vừa sát hại đệ tử của ngươi?”

Wương Chí lộ hết vẻ cuồng ngạo, khí thế nắm giữ thiên hạ trong lòng bàn tay, không coi trọng chuyện Phật tử thứ bảy đến đây chút nào.

“Ngã Phật từ bi!” Hoài Hải mỉm cười, không vì Già Diệp bị sát hại mà tỏ ra bi thương vội vàng, ngược lại vẻ mặt vẫn nhẹ nhàng thoát tục.

“Hừm, xem ra mấy năm này tâm cảnh tu vi của ngươi không tệ, hôm nay Vương Chí ta xin được lãnh giáo một phen!”

Wương Chí nhẹ nhàng đạp lên lưng Hắc Hổ lão yêu, phi thân bay lên, lao hướng Hoài Hải phóng đi.

Một không gian đại liệt phùng rực rỡ xuất hiện phía trước Vương Chí, nhanh như thiểm điện lan về phía trước, như muốn nuốt chửng Hoài Hải vào trong.

Hoài Hải sắc mặt bình tĩnh, từ trong miệng phun ra một viên phật châu, bắn vào không gian đại liệt phùng đó. Phật châu biến ảo càng ngày càng lớn, trước biến thành to như phòng ốc, sau biến thành toà nhà lớn, cuối cùng cũng hóa thành ngọn núi khổng lồ, bịt lối vào không gian đại liệt phùng đó.

Wương Chí hét lớn một tiếng, không gian đại liệt phùng mở rộng, trong nháy mắt nuốt chửng Phật châu, tiếp đến cũng nuốt Hoài Hải vào trong, cuối cùng y cũng theo vào.

Quan chiến đại kinh thất sắc, không ngờ Vương Chí vận dụng nội thiên địa tác chiến, chuyện này chứng tỏ rằng y quyết đấu sinh tử với Hoài Hải, sợ rằng nếu một người không bị phế, có lẽ cuộc chiến này sẽ không cách nào ngừng.

Phật tử Hoài Hải vốn nổi danh đại thần thông, hiểu được ý nghĩa sâu xa “một hạt cát một thế giới”. Viên phật châu là thần vật có liên hệ chặt chẽ với sinh mệnh của y, chính là một phương “thế giới”, bây giờ dù bị nội thiên địa Vương Chí nuốt chửng, nhưng rốt cục là ai thôn phệ ai rất khó nói.

Hai đại cao thủ hàng đầu hoàn toàn biến trước mắt mọi người, có trời mới biết lúc nào họ mới có thể quyết định sinh tử.

Những người đang theo dõi cuộc chiến không có chút ý rời đi, đối với “Thái thượng vong tình lục” tất cả đều có lòng tham, không muốn buông như vậy. Bọn họ đều biết rằng kẻ thắng sẽ xuất hiện tại khu vực này, có lẽ cứ như vậy chờ đợi, hy vọng sẽ có cơ hội mà thành “ngư ông”.

Chỉ là, rất nhiều chuyện xảy ra ngoài dự liệu mọi người!

Hai đại cao thủ vừa mới biến mất không lâu, không gian liền đột nhiên bị phá toái, hơn nữa còn phá toái giữa đám đông quan chiến giả, hai đạo nhân ảnh một trước một sau vọt ra, kéo theo thần lực mệnh mệnh vô tận, trong phút chốc gần hai mươi danh tu giả bị đánh bay, trong không trung lưu lại từng chuỗi huyết hoa.

188. Chương 189: Cuộc Đồi Đầu Giữa Phật Tổ, Đạm Đài Và Hồn Thiên (tiếp)

Hoài Hải tựa hồ không muốn phá hủy phiên tiên sơn này, khi mấy ngọn núi ầm ầm sụp xuống như những đụn cát, y bay thẳng lên trời cao ngàn thước, rồi sau đó lại cùng Vương Chí đại chiến.

Cuồng phong dừng động, kinh khí lan toả, thần lực mệnh mệnh, trên phiên tiên mạch người càng ngày càng đông, đều là tu giả khắp nơi vì “Thái thượng vong tình lục” mà tới, không ngừng gia tăng theo thời gian.

Một bộ kỳ thư, dẫn đến tám phương phong dừng vân động!

Nếu không có gì đột biến, một trường mưa gió máu tanh khó mà tránh khỏi.

Lúc này, trên trời cao, Phật châu trong tay Hoài Hải quang mang đại thịnh, rực rỡ hơn cả mặt trời trên cao, tất cả đều bị loá hết mắt.

Đám Thần Nam cũng không ngoại lệ, nước mắt chảy ràn rụa, không nhìn thấy gì.

Đến lúc khôi phục thị giác, hai đại cao thủ đã mất tích.

“Bọn họ phi hành về phía Tây Bắc rồi.”

“Mau đuổi theo!”

Quan chiến giả đã tụ tập gần ngàn người, tất cả đồng loạt hướng đuổi theo hướng hai đại cao thủ vừa biến mất.

Tử kim thần long vừa định đuổi theo thì Thần Nam kéo lại.

“Không nên tới gần quá, chúng ta đi theo sau mọi người, không nên để ai thấy.”

Tốc độ hai đại cao thủ, người bình thường há có thể đuổi theo. Khi gần ngàn vị tu giả cuối cùng cũng đuổi tới, Hoài Hải đã chẳng biết đi đâu, chỉ còn lại Vương Chí áo bào nhuộm máu ngạo nghễ đứng trên trời cao. Không còn nghi ngờ gì nữa, đệ tử thứ bảy của Phật Tổ đã thất bại!

Tin tức trọng đại, thông qua thần niệm của các cao thủ, truyền đi rất nhanh, không tới nửa ngày Thiên giới mọi người đều đã biết, chưởng môn đại đệ tử của Đạm Đài phái đang đại phát thần uy.

Hành động tiếp theo của Vương Chí, càng khiến người kinh ngạc.

Giết Bạch cốt đạo nhân, trăm Cửu U Ma Quân, diệt Thanh Âm thượng nhân.....

Mấy vị cường giả này đều là nhân vật danh chấn một phương, nhưng chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi bị Vương Chí lần lượt giết chết. Thần niệm truyền tin, trong nháy mắt đã vượt qua ngàn dặm, gần nửa ngày, hung danh Vương Chí đã khiến cao thủ khắp nơi Thiên giới chau mày.

“Rốt cuộc hắn muốn làm gì?” Thần Nam có chút khó hiểu, nếu như Vương Chí chỉ vì “Thái thượng vong tình lục” mà đến, y phải sớm dừng tay lại mới đúng chứ.

Cuối cùng, Vương Chí cũng gặp phải một tay kinh địch, sau khi đại chiến một thời thần, quan chiến giả đã đạt tới mấy ngàn người, không ít người kinh hô:

“Không ngờ Đại đệ tử của Hồn thiên Đạo tổ - Ma vương Hứa Vân cũng giao thủ cùng Vương Chí !”

“Hồn thiên đạo tổ cùng Đạm Đài tiên tử dường như có thù oán thâm hậu, hôm nay đệ tử bọn họ lại đại chiến. Thật là vô cùng ý nghĩa, nói không chừng có thể dẫn đến tiên chủ hai phái tự thân động thủ!”

Thần Nam cùng đám Tử kim thần long đứng xa nghe thấy thầm giật mình, Hồn thiên đạo tại Nhân gian giới ở Thiên giới xem ra cũng không tệ, xem ra tà đạo lục thánh địa cùng Đạm đài thánh địa sở dĩ tại nhân gian bất hòa, có liên quan rất nhiều đến tổ sư bọn họ tại Thiên giới.

Thiên giới động loạn cuối cùng cũng đi vào hồi kết. Ma vương Hứa Vân tại thiên giới uy chấn bát phương. Sau khi giao đấu cùng Vương Chí gần nửa ngày, đã bị Vương Chí đánh nát trong nội thiên địa. Thảm bại mà chết.

Đó tuyệt đối là một đại sự kiện chấn động Thiên giới!

Trước khi hấn chết có để lại một câu nói, khiến đông đảo quan chiến giả rối cuộc biết, vì sao Vương Chí hôm nay điên cuồng như thế.

“Vương Chí người....không ngờ ngươi muốn tiến lên Thần vương lĩnh vực.... Cường giả hôm nay đều chỉ là hòn đá lót đường cho ngươi...”

Mấy ngàn tu giả đang xem cuộc chiến sôi lên, thiên giới mấy ngàn năm qua đều không có Thần Vương dẫn sinh, không nghĩ ngờ gì, đây là một tin tức quan trọng.

“Vô tri tiểu nhân, dám giết đồ đệ ta! Lão tổ đến chậm một bước rồi, hôm nay ngươi phải chết!” Một ảo tượng lão nhân cao mười trượng đột nhiên xuất hiện trên cao không, phát ra uy áp cực lớn.

“Ngã Phật từ bi, lão nạp cũng tới hàng ma!” Một kim thân phật đà cao mười trượng cũng xuất hiện trên không trung.

Vương Chí toàn thân nhuộm máu, nhưng vẫn kiêu ngạo, ngửa mặt lên trời nói: “Hồn thiên đạo tổ, Phật Tổ... ha ha... Các người bắt quả chỉ là hóa thân xuất hiện, có thể làm khó dễ được ta sao? Hôm nay ta đang muốn mượn lực các người, trở thành Thần vương!”

Giờ phút này, quan chiến giả đã tụ tập tới hơn vạn người, tất thấy đều vô cùng chấn động, Hồn thiên đạo tổ và Phật Tổ không ngờ đều đã hiện thân.

Nhưng, cái làm bọn họ chấn kinh còn ở phía sau, một thanh âm đột ngột vang vọng trong trời đất, một thân ảnh tuyệt mỹ ảo hoá xuất hiện trên cao, thanh tân thánh khiết như một đoá phù dung vừa nhô lên khỏi mặt nước.

“Hôm nay tiểu đồ hy vọng đột phá Thần vương, không nghĩ ngay cả Hồn thiên đạo tổ và Phật Tổ đều bị kinh động....”

Trên vạn tu giả sôi lên.

“Trời ơi, là Đạm Đài tiên tử!”

“Là pháp tướng hoá thân của Đạm Đài tiên tử!”

“Tam đại tiên chủ tề tụ!”

“Thần vương đại chiến rồi!”

Xa xa, Thần Nam lặng lẽ đứng quan sát toàn bộ, hấn cơ bản không ghen tỵ với thực lực của những người đó, hấn tin rằng chỉ cần cho hấn thời gian, sớm muộn gì hấn cũng sẽ tấn thăng lên lĩnh vực này.

Hấn lẩm bẩm: “Hôm nay, Vương Chí là nhân vật chính, phá nhập cảnh giới Thần vương, không ngờ dẫn tới ba tiên tôn xuất thủ. Ngày sau, nếu ta tiến vào Thần vương lĩnh vực, trong trường hợp không có tiền bối nào hậu thuẫn, không phải là sẽ làm cho thần chủ các phương hợp lực diệt sát sao?”

Hồn thiên đạo tổ quát lớn: “Đạm Đài Tuyền ngươi dung túng môn hạ đệ tử lạm sát kẻ vô tội, diệt đệ tử ta, thật là khinh người thái quá!”

Không đợi Đạm Đài Tuyền nói, Vương Chí đã cười lớn: “Hỗn thiên đạo tổ, người và sư tôn ta vốn bất hòa, đệ tử ngươi và ta cùng cừu oán rất sâu, hôm nay hẳn vì di vật sư thúc ta ”Thái thượng vong tình lục” mà đến, chủ động cùng ta tương chiến, bị ta giết chết, có gì đáng than vãn? Ngươi là tổ tông một phái, nếu vì việc nhỏ đó mà lấy cớ thì thật quá mức nực cười.”

“Hừ, lão tổ ta chưa đến lượt ngươi bình luận.”

“Ha ha.....” Vương Chí cuồng tiếu nói: “Ta cũng không thèm cùng ngươi bình luận, ngươi bắt qua chỉ là một phân thân do Hỗn thiên đạo tổ luyện chế mà thôi. Ta sớm nghe lão chế tạo ra người, tất quá chỉ làm một con rối giết người mà thôi, tâm cảnh và tu vi ngươi cùng bản thể lão cách biệt quá lớn, mặc dù là hóa thân, nhưng ta thấy ngươi vĩnh viễn không xứng. Nhất định là lão tâm sinh cảm ứng, đoán được hôm nay sẽ có một kiếp nạn, cho nên phái ngươi tới đây độ kiếp!”

“To gan” Hóa thân Hỗn thiên đạo tổ bạo nộ, thập trượng hóa thân bộc phát ra một cỗ lực bài sơn đảo hải, một cự đại thủ chưởng hung hãn đánh về phía Vương Chí.

Cùng lúc đó, một tiếng phật hiệu vang lên, kim thân Phật Tổ cũng kết xuất Phật thủ ấn, chụp về phía Vương Chí.

Wương Chí lớn tiếng: “Sư phụ, Phật Tổ hóa thân chính là hoá thân thực sự, xin sư phụ ngăn cản giúp đệ tử, đệ tử cần dùng Hỗn thiên ác thân ma luyện thân tâm, hi vọng có thể sớm tiến vào Thần vương lĩnh vực!”

Đạm Đài tiên tử cười nhẹ. Như nước chảy mây trôi, tiên thể dịu dàng thánh khiết, ảo hóa xuất hiện trước Phật Tổ, tay trái bắt kiếm quyết, ngăn cản Phật thủ ấn của Phật Tổ.

Mặc dù là hóa thân nhưng cũng là Thần vương chi chiến, nhưng không có những cảnh thiên băng địa liệt như trong tưởng tượng, tu vi đạt đến mức như bọn họ, chủ yếu là ẩn chứng vũ cảnh, cảnh giới cao thấp mới là minh chứng rõ nhất cho mạnh yếu. Sức mạnh lớn nhỏ đã không còn là nhân tố quyết định.

“Rẹt rẹt rẹt”

Vài tiếng va chạm vang nhẹ, kiếm quyết Đạm Đài tiên tử và Phật thủ ấn Phật Tổ nhanh chóng giao tranh. Cùng lúc đó, trên cao xuất hiện ra hai khoảng thiên địa rộng lớn, như ảo ảnh, hai người ở trong hai phiên thiên địa khác nhau, lần lượt công kích nhau

Quan chiến giả vô cùng chấn kinh, nghị luận không ngừng.

Hai đại tiên chủ không hổ là nhân vật ngạo thị trên Thiên giới, hóa thân mà cũng có thể tế luyện được thiên địa riêng của mình, điều này khiến hơn vạn tu giả trên không trung cảm thấy tu vi mình thật nhỏ bé.

Dù hai đại tiên chủ không có những đòn tấn công hung hãn lăng lệ, năng lượng dao động khuếch tán đường như cũng không quá cường liệt, nhưng mỗi trận gió nhẹ nhàng thổi qua, cũng khiến mọi người cảm giác kinh hãi vô cùng

Gió nhẹ thổi, phiên núi non phía dưới Đạm Đài tiên tử và Phật Tổ, tan ra như băng tuyết dưới ánh mặt trời, những dãy núi xanh tươi hoá thành cát bụi trong làn gió nhẹ đó, hơn mười ngọn núi trong nháy mắt hóa thành cát bụi.

Thật là quá khủng khiếp, chỉ phát nhẹ tay mà có thể hủy thiên diệt địa!

Trong khoảng không khác, Vương Chí và Hỗn thiên đạo tổ hóa thân đại chiến, quả như Vương Chí nói, hóa thân này cũng không thừa hưởng được bao nhiêu lực lượng của Hỗn thiên đạo tổ, Vương Chí có thể khó khăn chống đỡ, dù cừu tử nhất sinh, nhưng với kẻ tiền quân Thần vương lĩnh vực như y, đây đúng là đối thủ tốt nhất!

Đứng xa, Thần Nam cảm nhận được tu vi kinh người của bọn họ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Nói cho cùng đều do một quyển kỳ thư mà ra, ”Thái thượng vong tình lục” quả thực là ma thư a, không ngờ khiến những nhân vật thế này mà cũng không tiếc công giao chiến, ta dám chắc quanh đây còn không ít Thần Vương đang theo dõi, đang ngồi chờ thời cơ mà xông vào, cuối cùng Phật Tổ và Hỗn thiên đạo tổ, cả Đạm Đài Tuyền, bọn họ quá nửa phần là sẽ xuất động bản thể.

Hai con rồng giờ phút này đều chấn động, cảm thấy các nhân vật chí tôn Thiên giới thật đáng sợ.

“Hai người không cần phải ngăn ngại, chúng ta cách cảnh giới bọn họ không xa lắm! Đi, bây giờ có thể tới Phật thổ được rồi. Ta đoán chân thân Phật thổ nhất định đã lên đường.”

Cách đó 9000 dặm, Cực lạc Phật thổ, dao lan ngọc bích, hoà với những làn hương thanh khiết, tiên khí dày đặc bao phủ.

Phật điện tường vàng mái ngọc, từng toà từng toà lơ lửng giữa không trung, 3000 Phật đà đang ngâm xương, cảnh tượng thật thần thánh tường hoà.

Vì Thiên giới đệ nhất kỳ thư, Phật Tổ hôm nay rút cuộc cùng rời khỏi Phật thổ, như lưu quang biến mất phía chân trời.

Lúc này, Thần Nam cùng hai rồng đều trốn trong nội thiên địa, rồi sau đó bay lên cao, chỉ chớp mắt đã biến mất trong không chung. Thần chủ, tiên tôn đại chiến, hẳn đã không cần phải xem nữa, Cực lạc Phật thổ mới là mục đích cuối cùng của hắn.

Đại bàng thần vương tốc độ được xưng đệ nhất tam giới, đôi Thần vương dực của Thần Nam, thật như tia chớp, dù chưa đạt được trình độ hai cánh đang rộng bay 9000 dặm, nhưng so với tu giả bình thường thì nhanh hơn không biết bao lần.

Nửa canh giờ sau, dựa theo lộ tuyến đã tính trước, Thần Nam rút cuộc cũng đã tới ngoài Cực Lạc Phật thổ.

Nơi đó, bảo thụ lay động, thần quang phổ chiếu, tiên thảo tràn ngập, linh khí lan toả, đủ loại tiên hoa thần thảo chỉ được nghe danh chứ chưa bao giờ nhìn thấy, mọc khắp Phật thổ. Từng dãy Phật điện toạ lạc trên đỉnh núi, Phật điện lơ lửng trên cao, giữa các đám mây còn nhiều hơn.

“Đáng ghét, lũ lừa ngốc này thật giàu có” Tử kim thần long than vãn: “Các ngươi nhìn Phật điện kia kia, con mẹ nó nữa, rõ toàn tường vàng mái ngọc!”

Thần Nam lặng lẽ nhìn Cực lạc Phật thổ trước mắt, hắn tịnh không khẩn trương, Phật Tổ đã rời đi, hắn tin tưởng có Thần vương dực trên người có thể giúp hắn ung dung tiến thoái.

189. Chương 190: Cực Lạc Phật Thổ

Linh mạch liên miên bất tuyệt có thể lên đến mấy trăm dặm, những chỗ tu thân của Phật Tổ giới hạn trong khuôn viên hơn mười dặm từ trung tâm của linh mạch.

Bên trong Phật thổ tường hoà, từng con tiên hạc vờn cánh trong mây, hơn chục linh viên không ngừng hót véo von trong núi, những con hươu sao thân thiết với người, những con thỏ bạch với đôi tai dài đáng yêu, không giống như cảnh sơn lâm bình thường. Ở cái vùng bảo địa này, mọi loại động vật đều có linh khí, khiến Long bảo bảo nhỏ hết cả dài, cứ lằm bằm thuyết phục bọn Thần Nam giúp nó bắt một vài con nướng ăn.

Tử kim thần long cũng không có chạy lung tung, nhìn từng toà Phật điện lung linh trên các ngọn núi, nó hận không được đem toàn bộ tống vào nội thiên địa của Thần Nam để sau này hưởng dụng.

Thần Nam từng đại náo Lôi thần điện, nhưng sau này biết được chẳng qua mình may mắn mà thôi, nếu không có vài vị chủ thần âm thầm kiềm chế Lôi thần thì hắn đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Cho nên hôm nay xông vào Cực Lạc Phật thổ, hắn càng cẩn thận, không dám nghênh ngang như là lần trước nữa.

Phật Tổ làm một nhân vật sánh ngang với các cường giả của thiên giới, truyền thuyết hòa thượng này nhìn bộ dáng hiền lành, nhưng pháp lực thật là thông thiên, ít người có thể nhìn thấu thực lực nông sâu của y, tại đông phương thiên giới là một nhân vật gần như vô địch.

Phật cảnh này rất rộng lớn, Thần Nam triển khai Thần vương dực, như điện quang tại không trung không ngừng di động, xuất hiện trên các đỉnh núi khác nhau.

Bây giờ hắn chỉ có thể tin tưởng vào chính linh giác của bản thân, dựa vào bản năng của hắn đã tránh được tối thiểu tám vị cao thủ mà hắn căn bản không dám động vào. “Không động vào” này là một loại cảm giác

bất lực, chứng minh đối phương cường đại hơn rất nhiều so với hắn. Đương nhiên điều này không bao quát những tu giả tu vi không chênh với hắn bao nhiêu.

Cường đại tiên thiên linh giác là bản lĩnh mà Thần Nam có thể kiêu ngạo, luôn có thể nắm được sự nông sâu của đối thủ.

Phật thổ này giống như truyền thuyết bên ngoài, giữa trung ương một tòa linh sơn cao lớn vô cùng, tập trung tất cả linh khí của tám phương, một tòa Phật điện có khí thế hùng vĩ hoành tráng lơ lửng trên đỉnh núi, đây chính là chỗ tu luyện của Phật Tổ.

Các đỉnh núi chung quanh tòa Phật điện này cũng có các tòa miếu, án chiếu thực lực cùng bối phận an bài, càng gần ngọn núi của Phật Tổ, người cư trú trên núi càng có pháp lực cao thâm.

Phật âm không ngớt, tiếng chuông vang vọng, trong Phật thổ, tiếng niệm kinh của đông đảo tăng Phật vang vọng khắp linh sơn.

Càng đến gần trung ương của linh sơn, Thần Nam càng cảm giác cỗ áp lực vô hình càng tăng. Hắn đã để hai con rồng tiến vào trong nội thiên địa, bây giờ bọn chúng cũng không giúp được gì. Hắn đã tránh được rất nhiều tăng nhân, những vị này có thể nói chính là “Phật” ở nhân gian.

Thần Nam bay lên một đỉnh núi, dùng thế lôi đình vạn quân nhanh chóng bắt được một tăng nhân tu vi không lấy gì làm mạnh đem nhốt vào nội thiên địa.

Đối với mọi chuyện của vùng Phật thổ này, Thần Nam chỉ là thám thính từ bên ngoài, hiện muốn xâm nhập đỉnh linh sơn này, rất cần bắt một kẻ hiểu rõ ràng nơi này.

“Grào...ngươi lại bắt được một hòa thượng.” Trong nội thiên địa, con rồng du côn không có hảo ý nhìn nhìn hòa thượng trẻ không biết từ đâu ra đó.

“Ngẫu miễn đầu phát, xin chào tiểu hòa thượng ?” Long bảo bảo cũng giương cánh, làm bộ dạng một tên tiểu quỷ.

Hòa thượng trẻ rút cuộc tỉnh ngộ... hình như là mình... tựa hồ thành tù binh của người ta!

“Ngươi...các ngươi là ai? Dám đến linh sơn làm loạn, không biết nơi này là nơi tĩnh tu của Phật Tổ sao?”

“A di đà Phật. Tiểu hòa thượng ngươi nói không đúng rồi.” Long bảo bảo bộ dáng như là một tiểu thần côn, nói: “Phật Tổ từng nói, chúng sinh bình đẳng, người và ta cũng như Phật Tổ, nơi Phật Tổ có thể ở, ta tại sao không thể đến được? Nơi Phật Tổ có thể ở lại chúng ta đều cũng có thể ở.”

“Ngươi...” Hòa thượng trẻ cứng họng: “Ngươi... thật là cuồng vọng, Phật Tổ từ bi, người người đều kính trọng, ngươi không tôn trọng như vậy, chẳng khác nào xúc phạm, ngươi dựa vào cái gì mà dám so sánh với Phật Tổ”

Thần Nam tiếp lời: “Phật Tổ không phải dùng để kính ngưỡng, cái dùng để kính ngưỡng chính là Phật tượng, không phải Phật Tổ, do đó chúng sinh bình đẳng, mỗi người đều là Phật, ba ngàn thế giới, triệu vạn sinh linh đều có tâm Bồ đề.”

Hòa thượng trẻ cực lực phản đối: “Bồ đề tâm mỗi người đều có, nhưng tất cả bị bụi trần mai một, không thể đạt tới cảnh giới của Phật Tổ, làm sao có thể so cùng Phật Tổ.”

Thần Nam nói: “Phật gia giới sát, tiểu hòa thượng ngươi lại háo thắng như thế, phản bội lời dạy của Phật a. Phật Tổ cũng là người, bất quá sau khi bị các người thần hóa đã thành ma rồi.”

Bên cạnh, Tử kim thần long phụ họa: “Hừ, cảnh giới? Chỉ là phương tiện thần thông à? Nghe nói Hỗn Thiên đạo tổ lão ma vương pháp lực vô cùng, nói như vậy y cũng là một người có thể so sánh với Phật Tổ, cũng phải được người ta tôn kính?”

“Ma vương đó làm sao có thể so sánh cùng Phật Tổ được, Phật cắt thịt nuôi chim ưng, cảnh giới loại này làm sao Ma vương so bì cho được?”

Tử kim thần long khinh thường nói: “Hừ, ta dám nói tên đầu trọc đối trá này sử dụng là thịt heo, hắn mà cắt thịt mình nuôi ưng mới là lạ!”

“Người...” Hòa thượng trẻ bị ba tên này chọc giận, tâm thần hỗn loạn.

Thần Nam chính là đợt lúc này, hấn hét lên một tiếng, triệt để làm cho hòa thượng trẻ này hai mắt mất thần, rồi sau đó bắt đầu thi triển thần thông, cường hành lực tìm trong trí nhớ của y để hiểu rõ mọi chuyện trong đất phật.

Dựa theo những tin tức trong đầu của hòa thượng trẻ, Thần Nam cảm thấy để đột nhập vào Phật Tổ đại điện trên linh sơn, thật là vô cùng khó khăn.

Nơi này cao thủ đông đảo, căn bản không thể làm gì mà thần không hay, quỷ không biết, sợ rằng mới đến cách đó vài dặm đã bị người ta cảm ứng được rồi, bởi vì các đệ tử của Phật Tổ hiện đang trấn giữ bên cạnh.

Nhưng điều làm cho Thần Nam cảm thấy hưng phấn bội phần chính là, từ trong đầu hòa thượng đó hấn biết được một tin tức vô cùng trọng yếu, hấn biết rõ mười ba hạt xá lợi của phật giáo hiện đang ở tại nơi đâu.

Mười ba hạt xá lợi của Thanh Thiện cổ phật, Phật Tổ mang theo mình bảy hạt, được y bố trí trong phật giới của y, cũng chính là trong huyền giới di động, nói cách khác là siêu đại hình nội thiên địa, truyền thuyết bảy hạt cổ phật xá lợi đó có thể trấn trụ phật giới của Phật Tổ, khiến vùng phật giới này vô cùng vững chắc.

Trong mười ba hạt xá lợi, trong đó một viên được Phật Tổ tặng cho chương môn đại đệ tử Hoài Nhân. Y hiện đang tọa trấn tại một ngọn núi bên cạnh linh sơn, đã tiềm tu trên một ngàn năm rồi.

Năm hạt xá lợi còn lại được Phật Tổ an trí trong tòa điện lơ lửng trên đỉnh linh sơn, năm xá lợi tử này tạo thành trung tâm ngũ hành đại trận. Có năm hạt xá lợi này, tòa phật điện lơ lửng trên không có khuôn viên mây dặm vuông này giống như có một tòa chiến tranh bảo lũy kiên cố nhất.

Ngoài ra, từ trong đầu của hòa thượng đó, Thần Nam cũng biết được một truyền thuyết của Phật giáo, chỉ cần xá lợi của Thanh Thiện cổ phật còn tồn tại, thì một ngày nào đó lão sẽ sống lại.

Thần Nam không có thời gian suy nghĩ đến truyền thuyết nọ. Hấn bây giờ đang lo lắng làm thế nào đoạt được những hạt xá lợi này mà thôi. Hiện tại không có biện pháp gì thu thập bảy hạt xá lợi trong nội thiên địa của Phật Tổ. Về phần hạt xá lợi trong tay của vị đại đệ tử của Phật Tổ cũng thật là khó.

Trước mắt, chỉ còn lại có năm hạt xá lợi tổ hợp thành “trận kỳ” trong phật điện đang lơ lửng trên linh sơn. Mặc dù biết rõ ngũ hành đại trận đó khó phá giải, nhưng Thần Nam phát hiện rằng so với việc đối mặt với Phật Tổ và Hoài Nhân, thì hấn nắm chắc hơn một chút, vì dù sao đó cũng là vật chết.

Sau khi minh bạch mọi chuyện, Thần Nam phong ấn công lực của hòa thượng trẻ giao cho quản gia của nội thiên địa Khô lâu đầu Cổ Tự, để hòa thượng này cùng các thiên sứ thực hiện “lao động cải tạo”.

Cũng như trước, hai con rồng ở lại trong nội thiên địa, Thần Nam triển khai Thần vương dự, cẩn thận tiềm hành, từ từ tiến đến gần linh sơn.

Linh sơn cao hơn hai ngàn thước, không phải quá cao lớn, bất quá nó lại rất có khí thế. Bên cạnh nó có một ngọn núi xanh thấp hơn một chút, bên trên là một tòa phật điện hùng vĩ, đó chính là miếu của Hoài Nhân đại đệ tử của Phật Tổ.

Thần Nam tránh vị đại đệ tử này, từ hướng khác tiềm hành lên linh sơn.

Có không ít la hán đang đã tọa điều tức trên đỉnh linh sơn, các dãy núi ở phía xa cũng có đông đảo tăng lữ đang tu luyện phía trước các tòa miếu.

Nhìn lên tòa điện rộng mấy dặm vuông trên không trung, Thần Nam chau mày. Hấn biết nếu bay lên tòa phật điện kia, dám chắc sẽ bị Hoài Nhân phát giác, dù sao y cũng là Phật môn đại đệ tử.

Bây giờ hấn tiềm hành lên linh sơn, đã là mạo hiểm rất lớn rồi.

Hấn đang thu liễm tất cả khí tức, linh hồn dao động cũng tiến vào trạng thái tịch diệt, hấn cảm giác được nguy hiểm thủy chung vẫn bao phủ tứ bề. Đây là một dự cảm vô cùng không tốt, Thần Nam rất tin tưởng linh giác của bản thân, không một tiếng động khai mở nội thiên địa của mình

“Bên ngoài như thế nào?” con rồng du côn hỏi

“Rất không tốt, ta có cảm giác không thể nào ra tay được.” Thần Nam đem tình huống bên ngoài nói qua một lần.

“Như vậy thật không khó, tất cả các ngọn núi đều có những phật đà tu vi cao thâm thủ hộ, nếu người muốn bay lên phật điện trên không trung, cam đoan sẽ bị đám trọc đầu này phát giác liền.”

“Đúng là như vậy, cho nên ta mới cảm thấy bó tay.”

Con rồng du côn biến thành hình người đầu rồng, uốn eo chân tay nói: “Ta mặc dù có nghiên cứu về trận pháp, nhưng nếu muốn phá vỡ ngũ hành đại trận của Phật Tổ, trừ phi cho ta thời gian năm ngàn năm nữa. Bất quá.... thật ra có một phương pháp có thể thử?”

“Phương pháp gì, người nói đi.” Thần Nam tuyệt đối bội phục kinh nghiệm và kiến thức của con rồng du côn.

“Hết thấy trận pháp đều cần linh lực để duy trì, thì đại trận mới có thể thuận lợi vận chuyển. Tòa điện này lơ lửng trên đỉnh linh sơn, có chu vi đến mấy dặm vuông, tất nhiên cần có một nguồn linh lực rất lớn duy trì. Chúng ta có thể ra tay từ chỗ này, chặt đứt nguồn linh lực khổng lồ, làm cho phiên phật điện rơi xuống, phá hủy ngũ hành đại trận.”

Long bảo bảo lẩm bẩm: “Nga, đại thần côn tại thượng! Như vậy là hoàn toàn hủy đi bảo điện của Phật Tổ, mấy thần côn trọc đầu dám chắc sẽ tức giận điên cuồng.”

“Trước sau gì cũng đắc tội với đám trọc này, vậy thì cứ làm tới đi.” Thần Nam đồng ý với lời đề nghị của Tử kim thần long, hẳn biết được linh khí mà nó nói nằm ở chỗ nào

Linh sơn nằm trong phương viên trăm vạn dặm của tổ mạch, chính là linh căn trong trăm vạn dặm. Không nghi ngờ gì, chỉ cần hủy đi linh căn dưới đất, tất nhiên làm cho linh khí hỗn loạn tứ tung, kéo theo hàng loạt hệ liệt đáng sợ

190. Chương 191: Dưới Chân Phật Tổ Hiện Ma Vương

Khí tức tường hòa ở vùng Cực lạc Phật thổ này, có thể trong một đêm triệt để biến chuyển, có thể sẽ biến thành 1 nơi ác sơn ác thủy.

Đương nhiên cũng không thể coi đó là sự phá hoại thuần túy, chí ít là cũng phá vỡ được ưu thế thiên thời địa lợi ở nơi này. Trong chu vi trăm vạn dặm, các núi cao khe sâu có thể trong một đêm bị nguồn linh khí khổng lồ bao trùm.

Qua 1 hồi phân tích, Thần Nam đổ mồ hôi lạnh. Nếu mà làm như vậy thì hẳn sẽ trở thành tử địch của cả phật giáo, e rằng cả thiên giới sẽ chẳng có chỗ cho hắn dung thân.

Có bách mạch chi tổ linh căn, việc tu luyện của đệ tử phật giáo trở lên dễ dàng, nếu như hủy hoại đi, thì đồng nghĩa với việc hủy đi nửa căn cơ của phật giáo.

Thần Nam bình tĩnh nói: “Nếu làm như vậy, ta có thể sẽ chết mà không có chỗ chôn. Có cừu hận như vậy, Phật Tổ muốn giết ta, không ai có thể hóa giải được. Nhưng mà, nếu như không làm như vậy, thì ta sẽ chẳng có chút cơ hội nào, vì Vũ Hinh, ta nguyện làm kẻ địch của Phật Tổ.”

Một quyết định nhìn thì đơn giản, nhưng thực sự nó bao hàm ý nghĩa xả thân.

Vũ Hinh đã vì Thần Nam làm nhiều như vậy, hiện giờ dù chỉ có 1 tia hi vọng, hẳn không muốn vứt bỏ, dù cho phải chống lại cả thiên giới.

Tử kim thần long thở dài nói: “Chúng ta có thể nghĩ ra, Phật Tổ cũng biết điểm yếu này của linh sơn, dĩ nhiên y sẽ dùng đại pháp lực bày bố phong ấn, muốn phá vỡ linh căn dưới đất e là không dễ như vậy.”

Thần Nam cười nhạt, quay đầu nhìn Tiểu long đang đậu trên vai, nói: “Ta vẫn cứ quên mất một loại năng lực của Tiểu long. Nó đã từng nuốt 1 hạt thần xá lợi của Quang Minh thần đời thứ nhất, sinh ra cái sừng thứ 3 có thể phá được tất cả mọi loại phong ấn. Nó đã từng dễ dàng phá vỡ phong ấn ở tầng 1 và tầng 2

trong 18 tầng địa ngục. Ta nghĩ, nếu như cho nó đủ thời gian, lại đem toàn bộ công lực của chúng ta truyền vào cơ thể nó, thì nhất định có thể phá được phong ấn của linh sơn.”

Tử kim thần long nghi ngờ hỏi: “Có được không?”

Long bảo bảo chớp đôi mắt, lăm bằm nói: “Ta cũng không rõ cái sừng này rút cuộc có dùng được không?”

Thần Nam vô cùng tự tin: “Ta nghĩ Quang Minh thần sau khi trọng thương mà chết, lão để lại mấy hạt xá lợi, tất nhiên sẽ phân biệt kế thừa những năng lực đặc biệt của y, Quang Minh thần trong truyền thuyết là người sở trường phong ấn, phá ấn. Phải nhớ rằng lão đã từng tự mình phong ấn một số nhân vật rất lợi hại vào 18 tầng địa ngục, ta nghĩ năng lực phá ấn của Long bảo bảo hiện giờ tương đương với Quang Minh thần đời thứ nhất.”

“Ồ, đại thần còn người yên nghỉ đi. Ta đại đức đại uy Long bảo bảo thiên long sẽ rất rất rất nỗ lực, tranh thủ thu thập tất cả thần xá lợi của người, để tuyệt học của người không bị thất truyền.”

Khi nói mấy câu này, 2 mắt của Long bảo bảo sáng lên như trộm.

Tâm động không bằng hành động.

Thần Nam âm thầm xuống chân linh sơn, ẩn trong 1 khu rừng rậm, sau đó thả 2 con rồng ra.

Thần Nam tay cầm Lô thần kiếm, thân kiếm hợp nhất, hóa thành 1 đạo thần quang, chui vào lòng đất. Nửa khắc sau, Thần Nam từ dưới đất chui lên, nói: “Quả đúng như dự đoán, dưới đất bị người dùng pháp lực, bố trí kết giới bảo hộ, Long bảo bảo, trông cậy vào người đó!”

Tử kim thần long và Thần Nam không ngừng truyền chân nguyên vào trong người Long bảo bảo, cho đến khi tên tiểu quỷ này không chịu được la to lên thì mới ngừng lại.

Long bảo bảo chớp chớp mắt, lăm bằm nói: “Không chừng dưới lòng đất lại đào được thứ gì hay ho đây.”

Nói xong, vụt một tiếng, nó chui xuống đất.

Tử kim thần long và Thần Nam cũng men theo địa động đi xuống. Dưới lòng đất, 1 tầng quang hoa thánh khiết nhàn nhạt bao phủ lấy linh căn bên dưới.

Long bảo bảo đang phí lực phá giải phong ấn, tên tiểu quỷ đã toát hết cả mồ hôi.

“Quang Minh đại thần còn tại thượng, đại thần còn trọc đầu đáng ghét, phong ấn nơi đây thực làm người ta đau đầu quá.”

“Cố lên!” Thần Nam cổ vũ, đồng thời ra hiệu cho Tử kim thần long, hai tên tiếp tục truyền chân nguyên cho Long bảo bảo.

Đây thực là 1 quá trình gian khổ vô cùng, cả bọn mệt mỏi mức gân cốt toàn thân như rời ra, liên tục nửa ngày mới phá vỡ được 1 điểm phong ấn.

Lá chắn phong ấn kiên cố, giống như 1 tấm sắt dày, bị người ta khoan thủng một lỗ nhỏ.

Phí sức như vậy mà chỉ thu được có chút ít thành quả, Long bảo bảo mệt tới mức muốn bỏ cuộc, nhưng sau khi Thần Nam đưa ra các loại dụ dỗ, cuối cùng Long bảo bảo lại chịu tiếp tục công việc gian khổ.

Sau khi phá vỡ từng điểm từng điểm phong ấn, sức mạnh kết giới rốt cục cũng giảm đi nhiều, sau nửa thời thần, Long bảo bảo dùng cái sừng thứ 3, phá được 1 phiến nhỏ trên kết giới phong ấn.

Dưới đất truyền lên từng trận hoan hô.

Qua lỗ thủng trên phong ấn, Thần Nam và 2 rồng nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy trong 1 cái hang rất rộng lớn ở phía dưới, một con cự long đang gào thét nhe nanh múa vuốt, linh khí không ngừng tỏa ra từ trên cơ thể nó, sau đó chậm chậm thông qua kết giới phát ra từng điểm quang hoa.

“Mẹ kiếp!” Tử kim thần long kêu lên kinh ngạc: “Linh căn này thực sự là hiếm thấy trong trời đất, đã hóa thành hình rồng, nó đã có hồn, có trời mới biết được linh khí ở dưới này dày tới mức nào.”

”Quang Minh đại thần côn tại thượng! Con cự long do linh khí tích tụ mà thành kia có vấn đề, các người hãy nhìn xem, trên 4 cái vuốt của nó dường như có khóa linh khí.

Đúng vậy, con cự long dài ngàn trượng do linh khí ngưng tụ thành hồn, trên 4 chân vuốt đều có dây xích linh khí cực lớn quấn quanh.

Tử kim thần long sống đã lâu, kiến thức khá rộng lớn, nó thở dài nói: ”Phật Tổ thực là thâm hiểm, đem linh căn chi hồn trong cả trăm vạn dặm tù cầm tại đây, chẳng trách linh khí của Phật thổ lại sung mãn như vậy. Điều này so với cường đạo còn ác độc hơn hàng chục lần. Linh khí trong 1 trăm vạn dặm vốn là phân bố đều khắp nơi, nhưng mà lại bị cầm cố tại 1 chỗ, thì những khu vực khác thì đều là cùng sơn ác thủy.

Long bảo bảo làm bộ dạng thần côn, nói: “Ta đại đức đại uy từ bi bác ái, sẽ hóa giải mọi tội ác, ngẫu miễn đầu phát!”

Ngoài ra, Thần Nam còn phát giác có một điểm không ổn, ở vị trí trái tim của long hồn quang mang lấp lánh kia, có 1 vật thể không rõ phát ra ánh màu đen, đó tuyệt đối không phải là vật do linh khí ngưng tụ mà thành, ngược lại nó giống như 1 ma vật đáng sợ dị thường.

Bởi vì nơi đây tuy linh khí tràn đầy, sung mãn vô cùng. Nhưng Thần Nam vẫn cảm thấy 1 cỗ ma khí dao động đáng sợ.

“Ngã phạt từ bi ...” Một tiếng phạt hiệu đột nhiên vang lên. Tuy nghe vô cùng từ bi, nhưng làm cho Thần Nam đổ mồ hôi lạnh.

Cả bọn quay nhìn lại phía sau, nhìn thấy 1 hòa thượng trẻ khoác tăng bào màu nguyệt bạch, đang đứng sau lưng họ cười mỉm, tỏa ra khí chất xuất thần phiêu dật.

“Người là ai?” Thần Nam hỏi. Hắn thâm cảm thán trong lòng, phạt môn quả là ngọa hổ tàng long, hắn đã cẩn thận như vậy rồi mà vẫn bị người khác phát hiện ra.

Hai con rồng cũng đã cảnh giác cao độ, có thể vô thanh vô tức tới sau lưng bọn họ, rõ ràng hòa thượng này pháp lực thâm hậu, e rằng bọn họ tuyệt không phải là đối thủ của hắn.

“Bần tăng Hoài Nhân.”

Tử kim thần long kinh ngạc kêu lên: “Cái gì ? Người là đầu trọc đời thứ nhất sao ? À không, là đệ nhất phạt tử, đại đệ tử của Phật Tổ ư?”

“Chính là bần tăng. Mấy vị thí chủ tại sao lại xông vào phạt môn cấm địa?”

“Là ... chúng ta bất cẩn nên lạc vào đây.” Tử kim thần long giả lả cười đáp. Hôm nay, bị một phạt tử pháp lực cao thâm chặn tại đây, thực làm cho bọn họ lên trời không lối, xuống đất hết đường.

Hoài Nhân mặt mỉm cười, miệng niệm phạt hiệu, nói: “Ngã phạt từ bi, thiên giới ngàn năm nay không thấy hình bóng thần long, hôm nay đột nhiên lại có 2 thần long xuất thế, thật sự là 1 đại hạnh sự, dưới chân Phật Tổ cuối cùng cũng có hộ pháp thần long rồi.”

Hai con rồng giật mình, hận không thể lập tức xông lên.

Thần Nam không nói câu nào, triển khai Thần vương dực, thuận theo khuyết khẩu Long bảo bảo vừa đọc ra, xoạt 1 tiếng chui vào cái hang bên dưới, 2 con rồng nhìn nhau rồi cùng nhanh chóng lao theo.

“Ngã phạt từ bi. Ba vị thí chủ, đây là ý gì ? Lẽ nào 3 người muốn phá linh căn. Nếu mà như vậy, ta khuyên các vị thí chủ hãy sớm quay đầu, biến khổ vô biên quay đầu là bờ. Với tu vi của các vị mà nói, một khi tiếp cận với linh căn chi hồn thì trong chớp mắt sẽ bị linh khí cuồng hân biến thành cát bụi.”

Rõ ràng Hoài Nhân chẳng có chút gì lo lắng.

Thần Nam vẫn không nói lời nào, chỉ nhanh chóng khai mở nội thiên địa, đem tất cả ma lôi và thủy tinh bình có chứa lôi thần tử hỏa mà trước đây lấy được từ lôi thần điện ra ngoài, cho chúng trôi nổi trong hư không.

“Grào ...” Tử kim thần long kêu lên run rẩy, “Mẹ ơi!”

Long bảo bảo lập tức trợn tròn đôi mắt.

Hai con rồng biết rõ sự đáng sợ của đám ma lòi và thần hỏa này, nếu như năng lượng ma pháp lớn như thế này phát nổ cùng lúc, thì đừng nói tới một linh căn chi hồn, thêm một cái nữa cũng đủ bị nổ tung, mà ngay cả linh sơn này cũng bị đảo lộn

Hoài Nhân tuy chưa từng nhìn thấy những trang bị ma pháp này, nhưng đã bắt đầu cảm thấy có chút không ổn, y khẩu tụng phật hiệu nói: “Ngã phật từ bi, 3 vị thí chủ quay đầu là bờ.”

Thần Nam trầm giọng nói: “Ta cũng muốn quay đầu, nhưng người đã chặn đứng đường lùi của bọn ta rồi.”
“Bần tăng không có ác ý.”

Hoài Nhân thân người chớp động, rời xa khỏi động khẩu thông lên mặt đất.

Thần Nam nhanh chóng thu Tử kim thần long và Long bảo bảo vào trong nội thiên địa, lấy 1 ma lòi ném ra ngoài lỗ thủng trên phong, sau đó lại thu viên ma lòi đó lại.

Thần Nam triển khai Thần vương dực bay lên, muốn nhanh chóng chạy khỏi thế giới dưới đất này.

Nhưng lúc này, Hoài Nhân cuối cùng cũng động thủ, một đạo phật thủ ấn cự đại, lạnh lùng ấn xuống, dù cho Thần Nam có được thần tốc, nhưng Hoài Nhân đã sớm có chuẩn bị, vẫn đánh trúng vào lúc Thần Nam triển khai song dực

“Bụp!”

Thần Nam thổ 1 ngụm máu tươi, bay lên.

Đồng thời, trong quá trình này, trong địa quật vang lên 1 tiếng nổ kinh thiên, giống như trời rung đất chuyển, làm cho hồn phách của người ta như muốn bắn ra ngoài cơ thể.

Hoài Nhân hòa thượng đại kinh thất sắc, y không nghĩ lại dẫn tới hậu quả như vậy, hẳn có cảm giác như ngày tận thế sắp tới, cả người y dường như mất đi linh hồn, nói: “Có giết các người một ngàn lần, cũng không thể bù đắp được đại họa tày trời này.”

Thần Nam vừa thổ huyết vừa bay lên mặt đất, một đòn phật thủ ấn của Hoài Nhân dường như đã đánh nát lục phủ ngũ tạng hẳn, nếu không phải có Thần vương dực giúp hẳn chống đỡ 9 phần lực lượng, thì e rằng hẳn đã sớm thịt nát xương tan, hoặc đã bị tan thành cát bụi rồi.

Lúc này, trời đất rung chuyển dữ dội, cả Phật thổ giống như đang nổi sóng, mặt đất chấn động kịch liệt làm cho tất cả các tăng phật đều thấy kinh dị vô cùng.

“Oành!”

Linh sơn hùng vĩ sụp đổ 1 nửa, sau đó một cỗ thao thiên ma khí từ dưới đất lan tỏa lên

Chỉ trong chớp mắt, phong vân biến sắc, thiên địa thất sắc, Phật thổ vốn hiền hòa, giờ đây không chỉ quần sơn rung chuyển dữ dội, mà trên không ma vân vần vũ, sát khí xung thiên, màu đen vô tận bao trùm cả Phật thổ.

Dường như, có 1 ma vương sắp xuất thế.

Tăng phật địa vị được tôn sùng đại kinh thất sắc, rất nhiều người đã biết việc gì đang xảy ra, sắc mặt xám ngoét, bộ dạng giống như sắp nghevnh chiến đại địch.

Lúc này, ma vân vần vũ, sát khí xông thiên, từ dưới mặt đất xông lên tận trời cao, một âm thanh như tiếng kim loại mạnh mẽ vang truyền khắp Phật thổ: “Thiên Ma đã trở lại!”

191. Chương 192: Thiên Ma Xuất Thế

Lúc này, trời đất tối om, ma vân vô tận bao phủ dãy núi, cảnh tượng khủng bố giống như một cái thế Ma Vương sắp xuất thế.

Đại địa cuộn lên như sóng, đã có vài ngọn núi bị sụp xuống, còn linh sơn vốn chỉ còn sót lại nửa phần, trong phút chốc cũng bị vỡ vụn.

Nhiều điện thờ trên các đỉnh núi, đều trong phút chốc mà sụp đổ, vô số tượng phật vỡ tan.

Còn nguồn gốc của ma khí, ở trong hang động dưới linh sơn, vẫn không ngừng rung chuyển kịch liệt, sát khí cùng ma khí cuộn cuộn không ngừng lan tỏa lên trên, từng trận ma âm chấn động trời đất.

Tuyệt đối khủng khiếp!

Trong chốc lát, Phật thổ tường hòa đã biến thành Ma vực.

Thần Nam triển khai Thần vương dực, kim sắc quang mang lóe lên, đã bay lui hơn mười dặm.

Lúc này, linh sơn hoàn toàn sụp đổ, những ngọn núi cùng sơn mạch cũng sụp theo. Các tòa điện trên các đỉnh núi bị phá hủy vô số, rất nhiều tầng nhân niệm Phật hiệu bay lên trên không.

Phật điện hùng vĩ lơ lửng trên linh sơn, cuối cùng cũng dần rơi xuống, con rồng du côn phán đoán hoàn toàn chính xác, linh căn bị hủy, linh khí dưới đất khuếch tán rộng ra, nơi đây đã không còn đủ nguồn linh khí to lớn cung cấp cho Phật điện lơ lửng trên không trung nữa.

Phật hiệu vang lên không ngừng, gần trăm vị lão tăng bay tới, tưởng bằng đại pháp lực, có thể hợp lực đưa đại điện rộng mấy dặm vuông kia xuống một chỗ thông thoáng trên mặt đất.

Chỉ là bọn họ đã phải thất vọng. Một tiếng ma âm, vang vọng trong không trung.

Một cổ hắc sắc ma khí như núi lửa phun trào, nghịch không bắn lên tận trời, lực lượng bàng bạc hung hãn tấn công vào tòa điện rộng lớn kia

Hai mấy vị lão tăng trong nháy mắt thịt nát xương tan, chết ngay tại chỗ. Ngoài ra còn có ba mấy người trọng thương, nhanh chóng lùi lại.

Điện vũ hùng vĩ trên không trung phát ra một trận thần quang rực rỡ. Tuy vẫn từ từ rơi xuống, nhưng ma khí ngập trời lập tức bị ngăn ở bên ngoài, gập sự tấn công của ngoại địch, ngũ hành đại trận đã được khởi động. Mặc dù thiếu đi lượng linh khí khổng lồ, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cầm cự một thời gian.

Lại một tiếng ma gầm vang vọng trên không, đồng thời mang theo tiếng kêu tê tâm liệt phế.

Đại đệ tử Phật tổ Hoài Nhân miệng trào máu tươi, bay ra khỏi hang động dưới đất. Lúc này, sắc mặt y vàng ệch, không chút huyết sắc, trước ngực có một lỗ thủng xuyên thấu ra đằng sau, nhìn giống như bị người ta dùng chân đạp xuyên qua người.

Y vừa thổ huyết, vừa khó khăn nói: “Nhanh... Nhanh đi... mời Phật tổ trở về.... Linh căn chi hồn bị phá, Thiên Ma.... Thiên Ma đã thoát ra rồi!”

Quang hoa chợt lóe. Một viên xá lợi to bằng nắm tay, không rõ từ đâu hiện ra, lơ lửng trước ngực Hoài Nhân, nhanh chóng tu bổ lại thân thể bị tàn phá của y.

Từ xa, Thần Nam phát ra hai luồng lãnh quang nhưng hần chưa có ý động thủ. Bây giờ chưa phải thời cơ tốt nhất.

Thiên Ma xuất thế vượt qua dự liệu của hần. Nhưng cũng mang lại cơ hội mới cho hần.

“Oanh”

“Oanh”

Mặt đất rung động kịch liệt, lại thêm hơn mười ngọn núi sụp xuống

Cùng lúc đó, Phật điện hùng vĩ lơ lửng trên không trung, rốt cuộc cũng đã rơi xuống đất. Dưới những tiếng âm âm vang dội, nó rơi xuống tàn tích của một ngọn núi vừa sụp xuống. Có ngũ hành đại trận bảo vệ, Phật điện này không bị tổn hủy như bọn Thần Nam dự tính. Nó vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Mặt đất rung động rồi cuộc cũng yên lặng trở lại, ma âm cũng đã dứt, chỉ có tiếng niệm Phật hiệu vang lên trong Phật thổ tràn đầy ma khí.

Đây thực là một trường tai nạn, Phật thổ tường hòa không ngờ lại bị tàn phá như thế.

Thiên Ma trong truyền thuyết đột nhiên xuất thế, hơn nữa lại còn từ bên dưới Phật thổ. Trừ một ít tăng phật tiền bối, tất cả tu hành giả trẻ tuổi ở Phật thổ cảm giác vô cùng chấn kinh.

Hàng ngàn tăng phật miệng tụng Phật hiệu trên không trung, đều cảnh giác nhìn về phía hang động tối om bên dưới

“Hừ, thật quá ồn ào!”

Sau tiếng ma âm, một đám ma vân khủng bố hắc ám không bút nào tả xiết, từ từ bay ra khỏi hang động. Một cỗ uy áp bằng bạc như biển cả, mạnh mẽ lan tỏa, điên cuồng bàn phá trong khoảng trời đất đó.

Đó là một cỗ sức mạnh có thể làm cho tất cả mọi người rét run, rất nhiều tăng phật tu vi yếu một chút đều nhanh chóng không chịu nổi mà chết, Thần Nam tuy đứng cách xa hơn mười dặm nhưng trong lòng cũng vô cùng kinh hãi.

Thiên Ma trong ma vân lạnh lùng quát: “Lũ tặc nghiệt, lão lừa nghiệt Thanh Thiện đang ở đâu?”

Một hòa thượng trẻ nóng tính run rẩy quát: “To....to gan! Cổ.... cổ phật há là để cho Ma Vương nhà người báng bổ hay sao?” Đối diện Thiên Ma, dù y có dũng cảm, cổ tâm bảo vệ Thanh Thiện cổ phật, nhưng dưới uy Thiên Ma vẫn không khỏi run lên.

Một tiếng hừ lạnh, một đạo hắc quang chợt lóe lên, hòa thượng trẻ tuổi kia trong nháy mắt nổ tung, xương thịt vương vãi khắp nơi.

Không nhìn rõ hình dáng Thiên Ma trong ma vân, chỉ có thể nghe thấy giọng nói lạnh lẽo: “Lão Thanh Thiện nghiệt tặc cũng không dám nói chuyện với ta như vậy, một tên đầu trọc nhỏ bé lại dám quở trách ta sao, ta muốn cho các người biết cho dù tại Phật thổ, thì Thiên Ma ta cũng là nhất!”

Lúc này, khắp Phật thổ chìm trong âm đảm, Thiên Ma uy chấn tam giới, từ Phật thổ phá ấn mà ra, hơn nữa vừa thoát ra đã muốn tìm Thanh Thiện cổ phật, như vậy là có ý gì?

Đương nhiên, Thiên ma bị phong ấn và Thanh Thiện có liên quan rất lớn, hôm nay xuất thế tất nhiên muốn trả thù Phật giáo. Thanh Thiện viên tịch từ lâu, Phật tổ chưa kịp quay lại, Đệ nhất Phật tử trọng thương, có ai có thể ngăn được Thiên Ma uy danh lừng lẫy này đây?

Một lão tăng gạt mọi người tiến lên nói: “Thiên Ma, người muốn làm gì?”

“Hừ, bằng vào lũ trọc nghiệt các người không xứng để ta ra tay.” Thiên Ma lạnh lùng cười: “Thanh Thiện ở đâu? Chỉ có hắc là xứng đáng để ta xuất thủ”

Trong lúc nói, toàn bộ ma vân gần Thiên Ma tản đi, lộ rõ hình dáng của y.

Tất cả tăng phật chấn động, trong ma vân nào có một nhân thể hoàn chỉnh? Chỉ là nửa thân thể mà thôi. Thân hình bị cắt ngang bụng, không còn phần thân trên, chỉ có đôi chân rắn chắc và phần hông mà thôi, thể mà lại có ý thức, lại có thể tự suy nghĩ.

Hiển nhiên, Thiên Ma dùng tinh thần ba động truyền vào trong lòng mọi người, nhưng khiến người ta cảm giác y thật sự đang phát âm.

Thần Nam tỉnh ngộ, hắn biết đầu Thiên Ma hiện ở Đỗ gia huyền giới, tay trái Thiên Ma vừa mới ly khai không lâu, không có khả năng trở thành Thiên Ma thân đầy đủ nhanh như vậy, mọi chuyện trước mặt làm hắn nhất thời sáng tỏ.

“Hừ, ta sinh ra có tám thân bất tử, trời cũng khó diệt! Đất không thể chôn! Vết thương của ta với Thanh Thiện nghiệt nghiệt không có quan hệ, bất quá ta thức tỉnh ở địa bàn của hắn, muốn cùng hắn giao hữu một phen.”

Vết thương trên ngực đệ nhất Phật tử đã khép miệng, y tiến lên phía trước, lạnh lùng nói: “Thanh Thiện tổ sư đã sớm tọa hóa rồi”

Thiên Ma quát: “Nói láo. Ta rõ ràng cảm nhận được nơi này có khí tức của lão.”

Nửa thân người chợt nhoáng lên, liền xuất hiện trước người Hoài Nhân, hai chân lưu lại vài đạo tàn ảnh trên không, làm Hoài Nhân phải không ngừng né tránh, đồng thời nhanh chóng thôi động phật lực, chống cự lại cái thân tàn của Thiên Ma.

Đồng thời, Hoài Nhân hét lớn: " Mau kết thập thiên phục ma trận. Hẳn bất quá chỉ là tàn thân của Thiên Ma mà thôi, chỉ là một lũ tàn hồn của Thiên Ma, ta vừa đấu với hắn ở trong hang động phía dưới. Hẳn cũng không có gì quá đáng sợ như tưởng tượng, chỉ cần đợi Phật tổ quay lại, hẳn khó mà ra oai được nữa."

Trong mười đại Phật tử thì chỉ có Hoài Nhân tu luyện trong Phật thổ. Những người còn lại đều tu luyện trong các động phủ của mình. Bởi vậy thập thiên phục ma trận bây giờ chỉ có thể do Tam đại đệ tử thi triển.

Hoài Nhân cùng tàn thân của Thiên Ma nhanh chóng giao chiến dữ dội, thập thiên phục ma trận bao vây bọn họ vào giữa, đệ nhất Phật tử lúc này thầm kêu khổ, y căn bản vô pháp thoát khỏi Thiên Ma.

Ma khí điên cuồng lan tỏa, Thiên Ma cười lạnh nói: "Cho dù chỉ là tàn thân, cho dù chỉ là tàn hồn, cũng đủ để thu thập các ngươi rồi."

Thiên Ma bát bộ, mỗi đòn đều tê liệt hư không, chỉ một lúc sau Hoài Nhân đã không thể chống đỡ được thêm.

Thao Thiên Ma khí, không ngừng ba động, khiến những ngọn núi trong Phật thổ không ngừng rung động.

"Phụt"

Một luồng ma khí ngưng hóa thành một thanh ma kiếm thật chất hóa, hung hãn đánh bay Hoài Nhân, một viên xá lợi nhỏ bằng nắm tay lơ lửng trước tàn thân của Thiên Ma.

Y cười lạnh nói: "Thanh Thiên tặc gốc thật sự đã tọa hóa, thật là chán!"

Lúc này, đệ nhất Phật tử, miệng trào máu tươi, bị chém gần như thành hai nửa, thét lên: "Thập thiên phục ma trận toàn lực phát động, đồng thời vòng ngoài bố trí thêm 1 thập thiên phục ma trận nữa!"

Hai Thập thiên phục ma trận bao vây Thiên Ma vào bên trong, nhưng dường như căn bản không làm khó được y.

Một vị lão tăng tiến lên nói với Hoài Nhân: "Thập đại phật tử nếu như có 5 người ở đây, thì có lẽ có thể phong ấn được Thiên Ma tàn khu, nhưng trước mắt dường như khó mà vây khốn hắn."

Đệ nhất Phật tử thở dài, nói: "Thiên Ma trong truyền thuyết quả là đáng sợ! Để tất cả mọi người tránh vào trong đại điện của Phật tổ đi, sau đó khởi động ngũ hành đại trận phòng ngự, đợi Phật tổ quay lại hàng ma!"

"Ngũ hành đại trận tuy lợi hại, nhưng ... nguồn linh khí đã bị cắt đứt, trước mắt linh khí thiếu thốn, e là sẽ không duy trì được lâu."

"Có lẽ đủ để duy trì tới khi Phật tổ quay trở lại!"

Như thế, hàng ngàn tăng phật toàn bộ đều tránh vào trong tòa phật điện có bố trí ngũ hành đại trận.

Thập thiên phục ma trận căn bản không làm khó được Thiên Ma. Kim quang lóe lên, hạt xá lợi lơ lửng trước mặt Thiên Ma hóa thành 1 đạo kim tuyến vang phá không bay đi, liên tiếp xuyên qua ngực 13 vị tăng phật, cuối cùng như 1 ngôi sao băng đâm thẳng vào một tòa núi đã sụp xuống.

Huyết hoa tóe ra, tử thi rơi xuống, mấy vị tăng phật còn lại, mặt mũi xám ngoét

Thiên Ma phát ra tiếng cười lạnh: "Phật thổ chẳng qua chỉ là như vậy, thực là không chịu nổi một đòn."

Đối với hạt xá lợi của Thanh Thiện cổ phật, cùng với mấy vị tăng phật may mắn sống sót, Thiên Ma không quan tâm, y lắc lư tâm thân tàn, xông vào trong phật điện hùng vĩ.

Thần Nam đứng ở xa vô cùng chấn kinh, Thiên Ma tàn khu xuất thế ngoài dự liệu, làm cho y vô cùng chấn động.

Hiện giờ, 1 hạt xá lợi của Thanh Thiện cổ phật đã bị Thiên Ma bắn vào trong một ngọn núi đỏ, Thần Nam tuy đã nhìn thấy cơ hội nhưng lại -không lập tức hành động.

Cho tới khi Thiên Ma tàn khu mất hút trong vùng phật điện hùng vĩ, Thần Nam mới triển khai thần vương dực, hóa thành 1 đạo điện quang bay tới ngọn núi kia.

Khi Thần Nam tìm ra hạt xá lợi kim quang rực rỡ, y cảm thấy nặng nề như gánh một ngọn đại sơn trên vai. Đây dù sao cũng là sinh mệnh của Vũ Hình....

192. Chương 193: Thần Vương Tụ Phật Thổ

Thần Nam vừa mới thu xá lợi của Thanh Thiện cổ phật vào trong nội thiên địa, liền cảm ứng được vài luồng khí tức của cường giả đang lao tới.

Vài vị la hán thất hồn lạc phách, sau khi bị Thiên Ma tàn khu phá vỡ đại trận, ngẩn ngơ một thời gian dài, rốt cục cũng từ từ phục hồi tinh thần. Bọn họ tỉnh lại trước tiên là tìm kiếm xá lợi của Thanh Thiện cổ phật, đây là trọng bảo của Phật thổ, vạn lần không thể mất.

Chỉ là lúc bọn họ chạy đến ngọn núi đỏ, Thần Nam đã nhanh một bước bay khỏi. Hắn triển khai thần vương dực bay tới trên một đỉnh núi cao, lặng lẽ đứng quan sát phật điện kim quang đại thịnh kia.

Sau khi ngũ hành đại trận vận chuyển, kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành nguyên khí, ngừng lan tỏa khắp trời đất, toàn bộ tòa điện phát ra hào quang thần thánh.

Thiên Ma tàn khu tựa hồ gặp phiền toái cực lớn, không ngừng gầm rú bên trong Phật điện, đồng thời tiếng tụng kinh của mấy ngàn tăng phật truyền ra khỏi điện, vang tận trời cao.

Nghe tiếng tụng kinh của tăng phật, Thần Nam nhất thời cảm giác được một cỗ áp lực vô hình cực lớn, cách xa như vậy mà còn có uy thế như thế, hắn thầm than phật giáo quả nhiên có chỗ hơn người.

Các vị la hán đang tìm kiếm xá lợi của Thanh Thiện cổ phật, đều kinh hô:

“Thiên phật thiện xương!”

“Không ngờ ngũ hành đại trận cũng không thể vây khốn Thiên Ma, còn cần phối hợp cả Thiên phật thiện xương, Thiên Ma thật sự quá lợi hại!”

Lúc này trời đã tối, bất quá Phật thổ đã bị Thiên Ma khí bao vây, âm u không thấy ánh mặt trời. Không phân biệt được đâu mới là sắc trời thực sự.

Phật thổ tường hòa đã không còn, Thiên Ma xuất thế nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Lúc này nơi đây, chỉ có tiếng kinh phật cùng tiếng ma gầm, chỉ có một điểm sáng do thánh khiết quang mang tỏa ra từ ngũ hành đại trận. Nhưng bên trong cũng đan xen từng trận ma quang.

Đối với phật giáo mà nói, đây là một thiên đại kiếp nạn. Tự viễn cổ đến nay, một kẻ có thể tiến công Phật thổ như thế, có thể làm cho phật giáo khốn đốn như thế, sợ rằng chỉ cũng có đệ nhất ma tự cổ chí kim mà thôi.

Phật tổ cách đó chín vạn dặm, đã biết được tất cả những chuyện xảy ra ở Phật thổ, Thiên Ma xuất thế tấn công, đối với y mà nói là một hung tin. Y muốn rút đi hàng ma. Y có đại pháp lực để hàng phục Thiên Ma tàn khu, nhưng giờ phút này y không thoát ra được.

Không riêng gì y chân thân giá lâm, Đạm Đài tiên tử cùng Hồn Thiên đạo tổ cuối cùng cũng hiện thân tại hiện trường, đệ nhất kỳ thư giờ phút này nằm trong tay của Đạm Đài tiên tử.

Tam đại tiên chủ cũng không mong cải luyện Thái Thượng Vong Tình lục. Cái mà bọn họ khát vọng là tư tưởng cảnh giới trong cuốn kỳ thư này, chỉ cần có thể xem qua một lần, có lẽ sẽ có linh ngộ để tái độ phá.

Tu vi cao bao nhiêu, dục vọng lớn bấy nhiêu

Phật tổ cũng không phải là một pho tượng bằng đá, y cũng chỉ là người tu hành có máu có thịt tu thành Phật mà thôi. Là người thì có dục niệm, tới lúc khẩn yếu quan đầu, y không muốn bỏ cuộc.

Phật tổ, Đạm Đài tiên tử, Hỗn Thiên đạo tổ, tam đại thần vương, đối đầu trên cao mấy ngàn thước, tu vi tới cảnh giới như của bọn họ, sớm đã không cần phải dùng quyền, chưởng, kiếm để tranh phong.

Ba phiên tiểu thể giới rộng như biển cả hiện lên trên không trung, tam tôn đứng trong tiểu thể giới do chính mình sáng lập, triển khai công thủ với bên ngoài.

Loại chiến đấu này còn tàn khốc hơn gấp trăm lần so với chiến đấu của chư tiên thần. Trong đó, lực lượng phát ra có thể lập tức hủy diệt trăm ngàn tiên thần, hủy tiên diệt thần dễ dàng như một cái nhấc tay, đây chính là một trường chiến đấu bằng tiểu thể giới.

Hỗn Thiên đạo tổ đã hy sinh một hóa thân, đương nhiên không thành toàn cho Vương Chí. Trong lúc chiến đấu, hóa thân nọ mặc dù không thừa kế được nhiều lực lượng từ Hỗn thiên đạo tổ, nhưng rốt cục cũng suýt giết chết Vương Chí, Vương Chí chỉ thiếu một chút, cuối cùng không thể trở thành Thần Vương.

Hóa thân của Hỗn Thiên đạo tổ rơi vào tay một thần vương khác, Đông hải thần vương Lý Đạo Chân này, có liên quan rất lớn tới Đạm Đài phái, hôm nay cùng chân thân của Đạm Đài Tuyền đến nơi này.

Nếu Thần Nam có mặt tại đây, nhất định nhận ra Đông hải thần vương, chính là cố nhân của vạn năm trước, có liên quan rất lớn với hắn.

Trên vùng núi non rộng lớn này, các tu giả đứng lơ lửng trên các đỉnh núi, đông đến hàng vạn người. Vô Tình Tiên Tử chết trong Vô tình giới, Thái thượng vong tình lục xuất thế, truyền khắp thiên giới, tất cả tiên thần đều vì thiên thư này mà đến.

Bất quá trước mắt tam đại thần vương đang đối quyết, lại có một thần vương áp trận, mấy vạn tu giả chỉ có thể đứng xa mà nhìn, bọn họ căn bản không có năng lực ra tay tranh đoạt.

Mọi người tin tưởng, lúc này không chỉ có bốn vị thần vương ở đây, mà còn có các thần vương khác đang chăm chú theo dõi trong bóng tối, hôm nay nhất định sẽ tham gia vào đại sự kiện trong sử sách thiên giới này.

Trên cao, tam tôn chi chiến, có thể xưng phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc.

Đạm Đài Tuyền tay cầm kỳ thư, bởi vậy bị Phật tổ cùng Hỗn Thiên đạo tổ liên hợp tấn công, thần lực từ hai tiểu thể giới không ngừng tiến vào tiểu thể giới của Đạm Đài Tuyền.

Cảnh vật chung quang tiểu thể giới của Đạm Đài Tuyền bị hủy tổn nghiêm trọng, núi cao, sông lớn, thảo nguyên, hồ nước không ngừng bị hủy hoại. Nhưng Đạm Đài Tuyền không thêm để ý đến, nàng mở ra Thái thượng vong tình lục, trong lúc thần vương đại chiến mà vẫn ung dung đọc cuốn kì thư này.

Càng như thế, Hỗn Thiên đạo tổ cùng Phật tổ triển khai công kích càng ngày càng cường mãnh, hy vọng mau công phá tuyến phòng ngự của Đạm Đài Tuyền.

“Xoạt”

Đạm Đài Tuyền đã xem xong, gấp sách lại, âm thanh như tiếng đất trời vang lên, “Ta đã xem xong, bây giờ cho các ngươi xem.”

Đạm Đài tiên tử phất tay một cái, Thái thượng vong tình lục bay về giữa Phật tổ cùng Hỗn Thiên đạo tổ, rồi sau đó Đạm Đài tiên tử như một đám mây trôi, tâm thần yêu kiều hoàn mỹ đến cực điểm ung dung rút khỏi chiến trường.

Dung nhan khuynh thành khuynh quốc liếc xuống phía dưới, nhất thời làm cho tất cả các tu giả quên cả hít thở, bất quá đối mặt với nhất phương chí tôn tại thiên giới, tất cả mọi người không dám sinh ra ý đồ bất hảo nào.

Đạm Đài tiên tử bay đến bên cạnh Đông hải thần vương Lý Đạo Chân cùng Vương Chí đang trọng thương, cùng bọn họ đứng xem sự biến hóa của chiến trường.

Cũng quả nhiên như đông đảo tu luyện giả sử liệu, hiện trường cũng không phải chỉ có bốn thần vương. Đạm Đài Tuyền vừa mới rời khỏi, liền có một người khác nhảy vào trong chiến trường, tranh đoạt kỳ thư trên không trung.

“Xoạt” một tiếng vang lên, Thái thượng vong tình lục bị tam tôn xé ra làm ba, một người đoạt được một bộ phận.

Trong đám người quan chiến có rất nhiều người nhận ra thần vương vừa lao lên kia.

“Là Tuyệt Tình đạo tổ!”

“Đúng là Ma Vương lão tổ!”

Quyển sách bị chia ra làm ba phần, điều này khiến tam tôn không cách nào chịu được, bọn họ một bên vẫn tiến hành thần vương đại chiến, một bên nghiền cứu phần sách rách trong tay mình.

Trên cao, năng lượng hủy diệt bắn ra khắp nơi, đại chiến vô cùng kịch liệt.

Tam tôn sau khi xem xong phần sách trong tay mình, chỉ nói với nhau hai chữ: “Trao đổi!”

Trong cuộc hỗn chiến không tránh được này, rốt cuộc ba người cũng thuận lợi đổi cho nhau đọc hết cả quyển, Hỗn Thiên đạo tổ cả giận nói: “Không ngờ không phải là nguyên bản, nội dung bên trong căn bản không liên mạch, tựa hồ như có người xóa đi một phần, Đạm Đài Tuyền người là người đầu tiên xem xong, tại sao không nói cho chúng ta biết đây là một bộ phế thư, muốn đem chúng ta ra làm trò cười à?”

Phật tổ cũng niệm một tiếng Phật hiệu nói: “Đạm Đài tiên tử đây là ý gì?”

Đạm Đài Tuyền lúc này không có chút dáng vẻ của nhất phương chí tôn, nàng nhẹ cười, dung nhan tuyệt mỹ pha chút bí ẩn: “Phật tổ? Cái này không thể trách ta được, ta nếu nói ra các ngươi sẽ không tin, khẳng định còn cho rằng ta muốn độc chiếm quyền kỳ thư này.”

“Hừm!”

Tuyệt Tình đạo tổ hừ lạnh một tiếng, ném quyển tàn sách trong tay đi.

Đạm Thai Tuyền lại cười nói: “Tuyệt Tình lão ma vương, người bây giờ vất bỏ kỳ thư, tương lai đừng có hối hận, nói không chừng chẳng lâu nữa, phần còn lại của quyển sách cũng sẽ xuất hiện trên thiên giới này.”

Tuyệt Tình đạo tổ vẻ mặt lạnh như băng, cười lạnh: “Tiểu bối nhà ngươi, suốt ngày mưu kế đa đoan, cùng người đấu một vạn năm, mỗi lần ngươi đều kỳ mưu bách xuất, lần này không phải cũng do ngươi bày ra đó chứ?”

Đạm Đài Tuyền nhẹ nhàng cười, nói: “Hôm nay ta rất mệt mỏi, Vô Tình muội muội chết đi, làm cho ta rất khó chịu. Ta muốn biết rốt cuộc là người bày kế, dẫn động thần vương bốn phương, ta dám chắc còn có vài thần vương đang ẩn tàng quanh đây.”

Phật tổ niệm một tiếng Phật hiệu, nói: “Lão nạp xin lui trước một bước, hôm nay Thiên Ma tàn khu xuất thế, đang náo loạn sự yên tĩnh của Phật thổ, bản tăng phải đi phục ma.”

Hỗn Thiên đạo tổ cười lạnh nói: “Đã sớm nghe nói bên dưới Phật thổ, có phong ấn Thiên Ma tàn khu, không ngờ là sự thật. Thật hy vọng Thiên Ma có ngày y có thể trọng tổ Thiên Ma thân, ta muốn xem trong thời kỳ toàn thịnh, y rốt cuộc có đại thần thông gì. Tặc nghiệt nhà ngươi là tối hư ngụy, bỏ đi an nguy của Phật thổ mà đi tranh giành Thái thượng vong tình lục, thật hy vọng Thiên Ma tàn khu diệt cái Phật thổ của ngươi.”

Đúng lúc này, Phật tổ biến sắc, hóa thành một đạo cầu vòng, chớp mắt biến mất cuối chân trời.

Cùng lúc đó, Tuyệt Tình đạo tổ sắc mặt lạnh như băng xuất hiện một tia tiếu ý, nhưng thanh âm vẫn lạnh như băng, nói: “Không ngờ một bộ phận tàn quyển của Thái thượng vong tình lục, lại xuất hiện tại Phật thổ, thật là náo nhiệt...”

Hỗn Thiên đạo tổ cũng đã tiếp được thần niệm của đệ tử truyền tin, lão cười lớn: “Ha ha....chúng ta cũng tới Phật thổ!”

Hai đại tà đạo ma vương như sao băng, chớp mắt biến mất.

“Rất thú vị, ta muốn xem rốt cục là kẻ nào giỏi trò.” Đạm Đài tiên tử nhẹ nhàng cười, rồi sau đó quay lại nói với Vương Chí: “Người lập tức về phái bế quan.”

Cuối cùng, nàng cùng Đông hải thần vương Lý Đạo Chân cũng hóa thành hai đạo cầu vồng, biến mất cuối chân trời.

Mấy vạn tu giả đang xem cuộc chiến ồn ào, đại sự kiện của thiên giới lần này thực sự vô cùng nào nhiệt.

Thiên Ma tàn khu xuất thế lại trùng hợp đến thế, đủ để chấn kinh thiên giới. Lúc này, y đang đại náo Phật thổ, Thái thượng vong tình lục lại dẫn dụ vài vị thần vương tới. Lần này sợ rằng thực sự đại chiến đến mức thiên băng địa liệt, thiên giới đại loạn.

Rõ ràng, có thể thu thập hoàn chỉnh kỳ thư, thì những thần vương còn đang dấu mặt không chừng cũng sẽ ra tay.

Tuy nhiên, mọi người đều thấy mọi chuyện có chút không ổn, tựa hồ có người đang bày mưu đối phó Phật giáo, nhưng vì thiên giới đệ nhất kỳ thư, mọi người cam tâm tình nguyện tiến về phía trước.

193. Chương 194: Đại Loạn

Tất cả đương nhiên đều do Thần Nam gây ra.

Thiên ma bị vây trong Phật điện hùng vĩ, ngũ hành đại trận mặc dù không có linh khí bổ sung, nhưng tăng Phật bên trong đã dùng nguyên khí của bản thân bổ sung linh khí cho ngũ hành đại trận, rốt cục làm ngũ hành đại trận vận chuyển trở lại, đây chính là cấm kỵ đại trận nổi danh thiên giới, ngoan cường chế trụ thiên ma tàn khu.

Ngoài ra, đông đảo la hán tăng Phật cùng ngâm “Thiên Phật thiện tướng”, đây chính là hàng ma đại thần thông của Phật gia, bức thiên ma tâm phiền ý loạn, khó có thể xoay sở bên trong trận.

Hơn nữa sau đó, khi mấy ngàn tăng Phật đồng thanh, thanh thể kinh thiên động địa, lúc âm luật đạt đến nhất trí, Phật gia uy áp phát ra cường đại không thể tưởng tượng được. So với ngũ hành đại trận còn khiến Thiên ma đầu đầu hơn, dù sao đây là tinh anh của Phật giáo!

Nếu cứ như vậy, Thiên ma không bị khống chế không được. Nhưng Thần Nam không muốn nhìn thấy kết quả như thế, Thiên ma tàn khu xuất thế, đã mang lại nhiều cơ hội cho hắn, hắn tuyệt nhiên không có phép tình huống như thế phát sinh.

Hắn đem phần còn lại của Thái thượng vong tình, cắt lấy một phần rải xuống Phật thổ.

Mấy vị la hán may mắn thi triển Thập thiên phục ma trận bị thiên ma đánh bại, may mắn chưa chết đang tìm kiếm hạt xá lợi của Thanh thiện cổ Phật, “trong lúc vô ý” phát hiện ra mấy tờ Thái thượng vong tình lục đang bay theo gió

Cùng lúc đó, Thần Nam triển khai thần vương dự, thi triển vô thượng âm công, đưa âm thanh của mình lan tỏa trong vòng ngàn dặm: “Thái thượng vong tình lục xuất hiện tại Phật thổ, thiên ma tàn khu xuất thế, đang đại náo Phật thổ, tranh đoạt bộ kỳ thư này...”

Đối với thiên giới tu giả mà nói, đêm tối hay ban ngày cũng không khác nhau, bọn họ đã sớm cảm ứng được ở hướng Phật thổ dường như có một tuyệt thế đại ma vương xuất thế, bây giờ lại nghe thấy truyền âm như vậy, càng thêm tò mò, đối với Thái thượng vong tình lục liền nảy sinh tham niệm. Lập tức có một nhóm người nhắm hướng Phật thổ bay đến.

Mấy vị la hán vô tình nhìn thấy Thái thượng vong tình lục, đang vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, chưa kịp định thần thì đã bị một đám thiên giới tu giả vây công.

Thiên ma tàn khu xuất thế, phát ra khủng bố ba, điên cuồng lan tỏa. Nhưng tại giờ phút này, y bị vây bên trong ngũ hành đại trận, mà chúng Phật tử cũng đang ở trong Phật điện. Tất cả thiên giới tu giả nghe tin

mà đến căn bản không có cố kỵ gì, lực hấp dẫn của Thái thượng vong tình lực quá lớn, làm cho bọn họ điên cuồng tấn công mấy vị tăng nhân còn ở bên ngoài.

Thần niệm lập tức được truyền đi ngàn dặm.

Rất nhanh, tu giả trong phạm vi vạn dặm quanh Phật thổ, đều biết được đại sự kiện này. Vô số người điên cuồng lao về Phật thổ. Đối với tàn sát của Thái thượng vong tình lực ở ngoài xa chín vạn dặm, bọn họ có lòng nhưng không có sức, bởi vì khoảng cách xa như vậy sẽ hao phí thời gian rất lớn, đợi khi bọn họ đến nơi, thì lúc đó thiên thư đã sớm bị người khác đoạt rồi. Nhưng lúc này, một phần của kỳ thư lại xuất hiện ở gần như vậy, điều này làm sao không khiến bọn họ điên cuồng cho được?

Trong lúc hỗn loạn, Thần Nam vọt lên trên không trên ngũ hành đại trận, trong Phật điện cao lớn hùng vĩ, tường hòa khí tức cùng khủng bố ma khí cùng tồn tại, bên trong thiện tướng không dứt, ma khiêu chán thiên.

Thái thượng vong tình lực đã bị cắt đi phần lớn. Lúc này trong tay Thần Nam chỉ còn lại một tập mỏng, tuy nhiên đều chính là tinh hoa của ma thư, kiểu như là phần tổng kết của cuốn sách.

Thần Nam dùng lời thần kiếm cắt tiếp ba trang sách. Ba trang thiên thư như chao lượn như cánh bướm, bay vào trong ngũ hành đại trận.

“Nơi này cũng có mấy trang Thái thượng vong tình lực!” sau một tiếng hét lớn, vô số tu giả điên cuồng vọt tới. Lúc này, tất cả mọi người đã gần như phát điên. Vì đệ nhất kỳ thư tại thiên giới, những thiên giới tu giả này đã không còn màng đến tính mạng.

Ai chẳng muốn làm người đứng trên thiên hạ, được người khác sùng bái? Nếu có một ngày có một cơ hội hiện ra trước mặt, có thể trở thành người đứng trên thiên hạ, có thể là thiên giới chí tôn, ai mà lại không động tâm?

Mắt thấy mấy trang thiên thư rơi vào trong Phật điện, mặc dù biết bên trong có bày bố ngũ hành đại trận; mặc dù biết thiên ma tàn khu đang giãy dụa bên trong; mặc dù biết mấy ngày tăng Phật đang ngâm Thiên Phật thiện tướng, nhưng vẫn có hạng người to gan lớn mật, bất chấp tất cả lao về mấy trang sách rách đang rơi xuống đó.

Thần Nam cảm khái vô hạn, đây chính là thiên giới, là nơi cường giả vi tôn, là một nơi mà địa vị hết thảy đều được luận bằng thực lực. Tất nhiên những tu giả lao đến biết là nguy hiểm trùng trùng, nhưng vì muốn thay đổi bản thân mình, vẫn liều chết lao tới.

Có người đi đầu, liền có kẻ đi theo, một nhóm đông vọt tới, trong chớp tiến vào ngũ hành đại trận, sau đó liền có nhiều tu giả khác tiếp tục lao theo, ôm theo hi vọng tiến vào bên trong Phật điện hùng vĩ.

Lúc này, Phật thổ đại loạn, có người mạo hiểm đánh sâu vào trong Phật điện, càng nhiều người đang hỗn chiến, cướp đoạt tàn thư trên tay của các tăng Phật. Phật thổ yên lặng tường hòa ngày trước, giờ đây biến thành chiến trường ma khí ngút trời.

“AAAAA...”

Thiên ma tàn khu gầm rống, mặc dù tu giả trùng tiến ngũ hành đại trận không nhiều, nhưng lại giúp y phá tan thể cân bằng vừa được tạo ra, y rốt cục bắt đầu ra sức phản kích.

“Ầm ầm...”

Phật điện hùng vĩ rung động kịch liệt, Phật quang phát ra từ ngũ hành đại trận, cũng dần dần ảm đạm. Tăng Phật la hán đang niệm Thiên Phật thiện tướng, cũng cảm giác được áp lực trọng đại, trong lòng mọi người nặng trĩu như có một tòa núi lớn áp xuống.

Bất quá, tâm chí của Phật tử đều vô cùng kiên định, mặc dù rơi vào thế hạ phong, nhưng vẫn bất động, thanh âm của Thiên Phật thiện tướng ngược lại càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như là sấm rung chớp giật, vang vọng khắp bầu trời Phật thổ.

Các tu giả đang hỗn chiến bên ngoài cũng bị ảnh hưởng, khó có thể ngưng tụ tâm thần, động tác dần bị chậm lại. Thiên ma tàn khu ở sâu trong ngũ hành đại trận, ở khoảng cách gần như vậy, có thể tưởng tượng

phải chịu đựng thế nào.

Thần Nam âm thầm kinh thán, phật gia đại thần thông pháp lực vô biên, đồng thời cũng lo lắng cho thiên ma, hẩn dẫn dụ nhiều tu giả như vậy là vì muốn phá tan thể yếu của thiên ma, giúp y dùng cái thể ma uy phá vỡ ngũ hành đại trận, từ đó làm năm hạt xá lợi của Thanh thiện cổ phật hiện ra.

Đúng vào lúc này, từ phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng phật hiệu cực lớn, phật quang ngập trời chiếu đến, bầu trời đêm đột ngột sáng rực. Trời đất tràn ngập khí tức tường hòa, ba động khủng bố của thiên ma nhất thời đều bị tịnh hóa.

“Phật tổ trở về rồi!”

“Đúng là phật tổ!”

.....

Lúc này, trong phật thổ, các tu giả đang hỗn chiến đại kinh thất sắc, ngày thường bọn họ nào dám mạo phạm phật cảnh, hôm nay lợi dụng lúc phật tổ ra ngoài, thiên ma đột kích, bọn họ đến nơi này tranh thủ đục nước béo cò.

Bây giờ nhất phương giáo tổ trở về, làm sao không khiến cho bọn họ kinh hãi cho được.

Bất quá phật tổ cũng không để ý đến những người này. Y miệng tụng phật hiệu, phật quang bao phủ tiến vào trong ngũ hành đại trận, vô tận uy áp do thiên ma tàn khu phát ra, nhất thời bị áp chế

Thần Nam thầm nghĩ hồng bút, thiên ma là tàn khu, bị ngũ hành đại trận cùng thiên phật thiện xương áp chế, lại thêm phật tổ ra tay, tuyệt đối là lành ít dữ nhiều.

Lúc này từ xa truyền đến mấy tiếng hú dài. Thanh thế cường thịnh, không ngờ ẩn ước có thể có thể áp chế được tiếng niệm Phật của Phật tổ, hai đạo nhân ảnh như sao băng ngang trời, tiến vào phật thổ.

“Tuyệt tình đạo tổ cùng hỗn thiên đạo tổ!”

“Hai đại ma vương lão tổ!”

.....

Đông đảo tu giả vô cùng chấn kinh, vạn lần không ngờ hai lão ma vương lại cùng đến nơi này, bất quá bọn họ cũng thở phào một tiếng. Có hai người này ở đây, có lẽ phật tổ sẽ không ra tay đối phó với bọn họ.

Điều làm cho bọn họ giật mình còn ở phía sau, trong phút chốc từ xa lại xuất hiện hai đốm sáng quang mang rực rỡ lao tới, một thân ảnh tuyệt mỹ đến cực điểm cùng một nam tử cao lớn anh tuấn xuất hiện trên bầu trời phật thổ.

Hiển nhiên, đây là hai vị thần vương. Nếu không thì tuyệt đối không có tốc độ kinh khủng và uy áp lan tỏa mãnh liệt như vậy.

“Hôm nay thần vương tụ hội!”

“Đạm Đài tiên tử cùng Đông hải thần vương Lý Đạo Chân cũng đã tới!”

.....

Các Tu giả không ngừng kinh thán.

Lúc này, hỗn thiên đạo tổ cùng tuyệt tình đạo tổ đã ra tay, mấy trang Thái thượng vong tình lục mà mọi người tranh đoạt, đã ở trên tay hai người

Tuyệt đại tiên tử Đạm Đài Tuyền cùng Đông hải thần vương Lý Đạo Chân còn chưa ra tay, tự hồ đang đánh giá tình thế trước mắt.

Thần Nam nhìn hai đạo thân ảnh tại không trung ngơ ngác sững sờ. Tại thiên giới hẩn đã gặp Đạm Đài Tuyền, do đó không thất thần như lần gặp đầu tiên. Điều chân chính làm cho hẩn cảm thấy vô cùng kinh ngạc chính là nam tử đang ở bên cạnh Đạm Đài Tuyền.

Hắn có chút không tin, nam tử được đông đảo tu giả trong phật thổ gọi là Đông hải thần vương, không ngờ lại là biểu đệ (em họ) của hắn, điều này thật ngoài dự liệu của hắn, hắn không có ngờ lại có thể gặp lại được một thân nhân tại thiên giới này.

Thần Nam rất muốn gọi to một tiếng, nhưng hắn lập tức giữ lại trong lòng.

Một vạn năm trước, lúc hắn chết đi, biểu đệ của hắn chỉ bất quá là một tiểu tử chưa hiểu sự đời, hai nhà tuy rất thân cận, nhưng hai anh em cả năm khó gặp một lần, cũng không có tình cảm gì sâu sắc.

Bây giờ biểu đệ của hắn, Lý Đạo Chân cùng Đạm Đài Tuyền đứng cùng một chỗ, một vạn năm đã trôi qua, có lẽ có thể cải biến rất nhiều việc, hắn sợ những dự đoán xấu sẽ xảy ra trong hiện thực, nếu như nhận thân, trước mắt không phải là thời điểm tốt.

Lúc này, Thần Nam cảm khán vô hạn, tiểu tử vô tri năm đó, không ngờ cũng đã trở thành Thần vương một phương của thiên giới, điều này làm cho lòng hắn nổi sóng.

Hỗn thiên đạo tổ cùng Tuyệt tình đạo tổ đã đọc xong mấy trang Thái thượng vong tình lục vừa cướp được, cả hai đại nộ, bởi vì đây cũng là những chương không có đầu cuối.

”Đạm Đài Tuyền, không phải đây là quỷ kế của người chứ, vô tình tiên tử với người dường như có chút giao tình, nói không chừng là người bày ra trò cò mồi này, khiến chúng ta ra tay

Đạm Đài Tuyền nở nụ cười như hoa xuân rực rỡ lay động lòng người, khắp bầu trời đêm đột ngột như sáng bừng lên.

“Nếu là ta bày trò, thì sao ta lại đối phó với phật giáo? Nếu là ta, ta nhất định đem tàn thư này vất ở tiên phủ của hỗn thiên đạo tổ người mới đúng.”

“Hừ” Hỗn thiên đạo tổ hừ lạnh một tiếng nói: “Đã tới đây rồi, vậy ta cũng náo loạn một trận cho thống khoái luôn, tựa hồ trong ngũ hành đại trận nọ còn có mấy tờ nữa, ha ha...”

Hỗn thiên lão ma vương cười lạnh, tuyệt tình đạo tổ khoe miệng cũng nhếch lên, bọn họ vốn có thù oán với Phật giáo, bây giờ tiện thể lấy cớ làm khó dễ.

Hai lão ma vương nói được thì làm được, cùng nhau tiến vào trong ngũ hành đại trận.

Lúc này Đông hải thần vương Lý Đạo Chân đột nhiên nói: “Ồ, ta có một cảm giác, ta dường như cảm ứng được... có người có quan hệ huyết mạch với ta đang ở đây..., nhưng ta không thể nào nhớ được có một người như vậy?”

Khuôn mặt tuyệt mỹ Đạm Đài Tuyền thoáng hiện lên một tia kỳ dị, nói: “Ta cũng sớm cảm giác được trong mơ hồ, dường như có một người không nên xuất hiện đã xuất hiện”.

194. Chương 195 Người Thứ 10 Trong Truyền Thuyết

Hắn yên lặng trốn sau một đỉnh núi, bản thân tiến vào trạng thái gần như hóa thạch, may là có thể thoát được khỏi linh thức cường đại và miễn cảm của 2 vị thần vương.

Trên cao, Đông Hải Thần Vương lộ vẻ kinh ngạc, nói : “Nàng cũng có dự cảm như vậy à ? Vậy thì đó là ai ?”

Ánh mắt của Đạm Đài Tuyền vô cùng thâm thúy, nhìn về phía xa, nói : “Vạn năm này cường giả chết đi quá nhiều, ta cũng không có cách nào đoán ra là kẻ nào giả chết, cũng không rõ thực ra y có mục đích gì?”

Lúc này, trong ngũ hành đại trận, ma khiếu chấn thiên, Phật tổ, Thiên ma tàn khốc, Tuyệt tình đạo tổ, Hỗn thiên đạo tổ, bốn cao thủ cấp thần vương đang giao chiến kịch liệt, ngũ hành đại trận đã sớm không chịu nổi, Thiên phật thiện tướng cũng đã dần đi vào trạng thái suy kiệt.

“Không thể để bọn Hỗn thiên đạo tổ lợi dụng, Phật giáo không thể nguyên khí đại thương.” Đạm Đài Tuyền nói xong, phá toái hư không, thân thể tuyệt mỹ xông vào trong ngũ hành đại trận.

Đông hải thần vương Lý Đạo Chân, có quan hệ rất lớn với Đạm Đài Tuyền, cũng nhanh chóng lao theo.

Phật điện to lớn hùng vĩ, xem chừng không thể đứng vững được nữa, mặc dù có ngũ hành đại trận và Thiên phạt thiên tướng có thể vây khốn được thiên ma, nhưng mấy vị cao thủ cấp thần vương đồng thời xuất thủ, thì Phật điện dù có cấm kị đại trận cũng sắp vỡ tung.

Thần Nam từ sau núi âm thầm lên ra, nhìn ngũ hành đại trận đang cuộn cuộn ma khí và thần thánh khí tức, hai mắt thần quang bạo phát, lặng lẽ đợi đại trận giải thể, sau đó tranh thủ đục nước béo cò

Các tu luyện giả trong Phật thổ bàn tán không ngớt.

“Các người nhìn thấy rồi chứ ?” Mấy vị thần vương cùng xông vào, chứng tỏ “Thái thượng vong tình lục” thực là kì quỷ khó dò. Nếu không thì làm sao có thể dẫn tới bao thần vương tranh đoạt?

“Tuyệt tình đạo tổ và Hỗn thiên đạo tổ là cùng 1 phe, cùng là người trong Lục đại tà đạo, khẳng định là giúp đỡ nhau. Đạm Đài tiên tử và Đông hải thần vương thì càng không cần nói làm gì, Đông hải thần vương khi chưa thành vương, đã nhiều lần được sự chỉ dạy của Đạm Đài tiên tử, sau đó còn cưới đệ tử thứ 2 của Đạm Đài tiên tử làm vợ, có thể nói là đồng khí tương liên.”

“Chúng ta còn không mau rời xa một chút, thần vương chỉ chiến, không chừng ảnh hưởng tới mấy chục dặm ...”

Đám đông tu giả trong Phật thổ, bởi vì mấy vị thần vương đều tới, nên không thể không nghĩ tới tình cảnh trước mắt, kì thư vốn không có duyên với họ, trước mắt chỉ có thể ngồi xem nhiệt nào mà thôi.

Từ bọn họ, Thần Nam thu được tin tức quan trọng về Đông hải thần vương, hẳn thần thổ dài. Tiểu tử vô tri năm đó không ngờ đã cưới đệ tử thứ 2 của Đạm Đài Tuyền, trước mắt thì càng không thể nhận thân với Lý Đạo Chân được nữa.

Đúng lúc này, tất cả các quan chiến giả đều rời xa Phật thổ hơn 10 dặm, đứng trên không, chăm chú quan sát.

Oành !

Một tiếng nổ như sấm vang lên, Hỗn thiên đạo tổ gầm lên 1 tiếng, một phiến hư không đen ngòm trùm lên trên ngũ hành đại trận.

Tiếp theo, Tuyệt tình đạo tổ cũng hét lớn, một thế giới băng tuyết xuất hiện bên trên ngũ hành đại trận.

Ngay sau đó, Phật tổ, Đạm Đài Tuyền, Lý Đạo Chân, đều khai mở tiểu thế giới của mình, từng không gian bao phủ bên ngoài ngũ hành đại trận, công kích lẫn nhau.

Cả đất trời dường như sụp đổ, không ngừng phá toái, hăm liệt. Còn Phật thổ bên ngoài không ngừng sụp xuống, rất nhiều ngọn núi nhanh chóng vỡ nát.

Oành!

Oành !

Một cảnh tượng như trong ngày tận thế! Trong chớp mắt, mười mấy ngọn núi cao đã tan thành cát bụi, biến mất khỏi Phật thổ.

Đám tu giả quan chiến ở xa cảm thấy sợ hãi vô cùng, trong lòng lạnh toát, đại pháp lực của thần vương thực không thể tượng tượng được, thực sự có cái thể hủy thiên diệt địa.

“Grào ...”

Cùng với tiếng ma gầm, Thiên ma tàn khu xông ra khỏi ngũ hành đại trận, trong tiếng gầm của y vừa có vẻ hưng phấn, vừa có vẻ phẫn nộ: “Thật là lý thú, mấy tên tiểu bối không tồi, đợi ta tổ hợp xong thiên ma thân sẽ quay lại.”

Thiên ma tàn khu cười lên ma khí ngút trời, muốn thoát khỏi Phật thổ.

“A di đà Phật, Thiên ma, người huỷ hoại Phật thổ, hôm nay xin mời lưu lại!” Phật tổ cũng xông ra khỏi ngũ hành đại trận, một phiến Phật quang cuộn cuộn lan tỏa, chặn đường rút của thiên ma.

Đồng thời, Hỗn thiên đạo tổ và Tuyệt tình đạo tổ cũng gầm lên không dứt, dường như đang giao chiến kịch liệt với Đạm Đài tiên tử và Đông hải thần vương. Sau đó ngũ hành đại trận quang mang đại thịnh, phình to đến mức khủng khiếp rồi ầm một tiếng nổ tung.

Phật điện rút cục cũng sụp đổ. Tuyệt tình đạo tổ và Hỗn thiên đạo tổ bay lên, Đạm Đài tiên tử và Lý Đạo Chân cũng bay lên, đối mặt với 2 lão ma vương.

Hàng ngàn tầng Phật ngồi xếp tròn, miệng niệm thiện xướng không ngừng, ngũ hành đại trận tuy bị hủy, nhưng họ không bị dòng năng lượng bạo phát tung tóe công kích.

Lúc này, hơn ngàn tầng Phật đang rơi vào trạng thái kì diệu, đối mặt với cuộc chiến của thiên ma và mấy vị thần vương, Thiên Phật thiện xướng của họ phối hợp đã đạt tới cảnh giới cực trí, Phật quang tỏa ra đã bao bọc hoàn toàn bọn họ ở bên trong, lúc này, bọn họ có thể chống lại được 2 thần vương.

Ngũ hành đại trận giải thể, đã phát ra từng dòng năng lượng đáng sợ, trong chớp mắt đã đánh sập 9 ngọn núi, mặt đất nứt toác.

Dao động đáng sợ làm cho những dãy núi chưa bị ảnh hưởng ở phía xa xuất hiện dị tượng, cát đá tung bay, núi rừng rung chuyển, hàng vạn con thú hú hét ầm ĩ.

Một đạo kim sắc Phật quang chói mắt bắn về phía Thần Nam như một tia chớp, hai mắt Thần Nam bắn ra 2 đạo hàn quang, nhanh chóng khai mở nội thiên địa, dùng thần sơn ngăn cản đạo kim quang đó.

Keng !

Một tiếng động lớn vang lên, thần sơn trong nội thiên địa chấn động liên tiếp, một hạt xá lợi to bằng nắm tay rơi xuống trong nội thiên địa.

Thật là may mắn, một “trận kì” trong ngũ hành đại pháp, một hạt xá lợi do Thanh thiện cổ Phật lưu lại, trùng hợp lại bắn về phía này, bị Thần Nam thuận lợi thu lấy.

Vốn một mục chú ý quan sát ngũ hành đại trận, thần mục của hắn như điện, cùng lúc này, trong những dòng năng lượng chảy khắp nơi, hắn đã tìm thấy hạt xá lợi thứ 2 văng ra.

Thần Nam triển khai Thần vương dự, cố không để bị Phật tổ phát giác, hóa thành 1 đạo điện quan xông tới, bất chấp việc có thể bị các dòng năng lượng xạ trúng, hắn dùng nội thiên địa thu viên xá lợi thứ 2 vào.

Trên cao, Hỗn thiên đạo tổ và Đạm Đài tiên tử đang huy động tiểu thế giới của mình giao tranh kịch liệt, chiến đấu vô cùng thâm liệt, trong tiểu thế giới của mỗi người từng ngọn núi sụp xuống, từng khoảng hồ nước, thảo nguyên không ngừng bị phá hủy...

Trong đại chiến cấp thần vương, Đạm Đài tiên tử tâm sinh cảm ứng, đôi mắt phượng quét xuống bên dưới, đúng lúc nhìn thấy bóng người có Thần vương dự, đang xông pha giữa các dòng năng lượng cuồng bạo.

“Người này là ...” Nàng ta lộ ra thần thái ưu tư, cảm giác được luồng khí tức quen thuộc vô cùng nhạt nhòa, nhưng nàng không thể nhớ ra những câu chuyện đã phủ bụi thời gian kia.

Đại chiến với Tuyệt tình đạo tổ, bị rơi vào thế hạ phong, Lý Đạo Chân không ngừng phòng thủ nhưng cũng tâm sinh cảm ứng, nhưng y chỉ nhìn thấy 1 đạo hư ảnh mờ nhạt, không ngừng di chuyển phía dưới. Tuyệt tình đạo tổ mạnh hơn nhiều so với y, Lý Đạo Chân căn bản không có thời gian để quan sát tỉ mỉ và phỏng đoán, hắn đành phải tập trung tinh thần để đối phó với cường địch.

Phật tổ đang đại chiến với Thiên ma tàn khu, hiện giờ đã dần chiếm thế thượng phong, phong ấn thiên ma chỉ là việc sớm muộn, dù sao thì đây không phải là thiên ma thực sự, chỉ là một nửa thân thể, một đoạn tàn hồn. Lúc này, Phật tổ đang ở cùng phương hướng với Thần Nam, y phát giác Thần Nam đã thu thập được 2 hạt Cổ Phật xá lợi, dường như muốn né tránh mấy vị thần vương trên cao không, trốn về phía xa.

Phật tổ nhất chỉ điểm về phía xa, một đạo kim quang bắn thẳng về phía Thần Nam, lập tức không gian nứt ra 1 đường lớn, kim quang mang sức mạnh Phật gia, cùng không gian đại liệt phùng có thể thôn phệ mọi thứ, chớp mắt đã tới trước mặt Thần Nam.

Thần Nam đã phát hiện ra nguy hiểm, vốn muốn tẩu thoát, không ngờ Phật tổ lại ra tay trước, Thần vương dục không ngừng lấp lánh quang mang. Hắn liên tiếp chuyển đổi phương vị, cuối cùng cũng né được 1 chiêu của Phật tổ.

Ý !

Mấy vị thần vương trên cao không, cũng không biết ai là người kêu lên kinh ngạc.

Một chiêu của Phật tổ không thành, y lại ra chiêu tiếp theo.

Một đạo thiểm điện như một sợi kim tuyến trong chớp mắt lại tập kích tới trước mặt Thần Nam, lúc này hắn cảm thấy 1 luồng áp lực cực lớn, bản năng thúc đẩy, hắn nhanh chóng khai mở nội thiên địa.

Định địa thần thụ quang mang vạn trượng, bạo phát ra thần quang lục sắc chói mắt, hội tụ thành 1 dòng xoáy năng lực cực lớn, dần luyện hóa, hấp thu luồng kim quang đó

Nhưng mà, nội thiên địa của Thần Nam cũng bị năng lượng ba động mãnh liệt đó làm cho rung động kịch liệt, giống như trải qua một trận động đất.

“Ha ha ...” Hỗn thiên lão tổ cười lớn, nói : “Đầu trục, 2 đòn đều không thành công, thật là mất mặt Phật quá! Người ở phía xa kia, dường như chỉ mới gia nhập tiên nhân cảnh giới, người cứ giả vờ từ bi như vậy, không dùng hết thực lực, thì sẽ làm cho niềm tin vô địch của các đồ tử đồ tôn đối với người bị lung lay đấy!”

Phật tổ không nói, bắn ra luồng chỉ thứ ba.

Lúc này Thần Nam cảm thấy áp lực khủng khiếp thực khó mà tưởng tượng, đạo kim quang đang bổ xuống kia đối với hắn mà nói thực giống như luồng sáng chiếu hồn, như thanh kiếm thẩm phán của trời đất chém xuống cổ hắn

Thần Nam không phải là không muốn trốn đi, nhưng hắn cảm thấy không gian phía xa kia dường như đã bị Phật tổ cấm cố, nếu như không phải có thần vương dục trên người thì e là động tác của hắn đã trở nên vô cùng chậm chạp

Sức ép cực lớn làm cho tốc độ của hắn nhanh chóng giảm đi, không có cách nào trốn ra ngoài trăm dặm nữa, hắn triển khai thần vương dục khốn khổ tránh né, đồng thời huyền công phát huy tức cảnh cực điểm.

Thần Nam toàn thân kim quang đại thịnh, kim sắc thần hỏa rừng rực lan tỏa, cả người hắn chìm trong kim quang xán lạn, huyền công phát huy tới cảnh giới cực chí, kim sắc thần hỏa bao phủ hoàn toàn chân thân của hắn.

Đạm Đài Tuyền, Lý Đạo Chân đều cảm thấy có gì đó dị thường nhưng rất khó gọi tên chính xác cảm giác này.

Hỗn thiên đạo tổ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nói : “Huyền công của tên tiểu tử này thật là tà dị, không ngờ có thể che giấu khí tức bản thể, làm cho lão tổ ta không thể thăm dò được.”

Đến lúc, 1 tiếng rống gầm vang vọng trời đất, 1 thanh thần đao lấp lánh xuất hiện trong kim sắc liệt diễm, một đạo long hồn đang chuyển động xung quanh, thì mấy vị thần vương đều biến sắc.

Tiếp sau đó, xung quanh kim quang xuất hiện 7, 8 món binh khí lơ lửng, 1 thân ảnh cao to kim sắc lúc ẩn lúc hiện trong ngọn lửa.

Tuyệt tình đạo tổ kinh ngạc nói: “Là người của Thần gia!”

Phật tổ khẩu tụng Phật hiệu, thở dài : “Hóa ra truyền thuyết là thật!”

Hỗn thiên đạo tổ hô lớn : “Đạm Đài Tuyền, người và Thần gia đã từng có quan hệ qua lại, người xem tên tiểu tử kia có phải là người thứ 10 trong truyền thuyết không ?”

Đạm Đài tiên tử đột nhiên xuất thần, tâm tư dường như có chút lơ đãng, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Ta và Thần gia ngàn năm nay không còn qua lại nữa ...”

195. Chương 196 - Bí Ẩn

Bất quá tại lúc này, một tiếng hú vang từ xa truyền đến, nghe thanh âm thì dường như còn cách xa ngoài mười dặm, nhưng trong chớp mắt đã đột nhiên xuất hiện tại Phật thổ, đạo kim quang nó tựa hồ tê liệt hư không, phá toái không gian mà đến, nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Tiếng hú dài chấn động màng nhĩ, rất nhiều quan chiến giả ôm đầu rơi từ trên cao xuống.

Kim sắc thân ảnh chớp mắt đã đến trước người Thần Nam, kim sắc nguyên khí cuồng bá cuộn cuộn nghịch thiên xông lên, trong nháy mắt đánh tan chỉ lực của Phật tổ, cứu nguy cho Thần Nam.

“Kim sí đại bàng thần vương!”

“Tốc độ, tam giới đệ nhất thần vương!”

“Không ngờ y vẫn còn sống!”

Quan chiến giả liền truyền đến từng trận kinh hô.

Trên cao, sắc mặt bình lặng như nước của Phật tổ cũng đã biến đổi, Tuyệt tình đạo tổ cùng Hỗn thiên đạo tổ lộ ra dáng điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác, Đạm Đài tiên tử cùng Đông hải thần vương Lý Đạo Chân không có phản ứng gì lớn.

Người mới đến đúng là đại bàng thần vương, một chiếc áo bào màu đen che phủ thân hình cao lớn anh tuấn, nửa khuôn mặt anh khí bức người, nửa bên kia là xương khô dữ tợn làm cho người ta sợ hãi.

Y chụp lấy cổ tay của Thần Nam, hóa thành một đạo điện quang, bay vòng quanh Phật thổ, tốc độ nhanh tới mức làm cho người ta chỉ cảm giác thần quang lấp lánh đầy trời.

Người khác có lẽ không phát hiện được gì, nhưng Phật tổ thì rất tức giận, miệng tụng m Phật hiệu, quát: “Đại bàng thần vương. Người muốn cướp đoạt xá lợi của Cổ Phật lưu lại sao? Không có dễ dàng như vậy đâu!”

Phật quang cuộn cuộn trườn xuống phía Đại bàng thần vương cùng Thần Nam.

“Hừ, tặc ngốc, hôm nay Bổn vương không muốn cùng ngươi động thủ, trước tiên thu lấy mấy hạt xá lợi này làm lợi tức cái đã.”

Động tác của đại bàng thần vương thật sự quá nhanh, Phật tổ sử dụng đại pháp lực muốn cầm cố khoảng không gian này, nhưng vẫn khó có thể ngăn trở luồng kim quang di động nhanh như tia chớp kia.

Phật tổ một bên cùng thiên ma tàn khốc đối quyết, một bên lại muốn ra tay cầm cố phiến không gian này, khiến cho y cảm thấy bất lực. Y muốn phân ra một cái hóa thân, nhưng vô luận là thiên ma tàn khốc hay là Đại bàng thần vương, đều không phải là thứ mà hóa thân của y có khả năng đối phó được, nếu cứ liều ra tay thì chỉ có nước chịu chết?

“Ha ha....tặc ngốc, cảm tạ xá lợi của ngươi!” Đại bàng thần vương cuồng tiếu

Bất quá lúc này, mấy ngàn tăng Phật đang ngâm tụng Thiên Phật thiệnướng, cùng đồng thời từ từ bay lên trên không, bao vây kim sí đại bàng thần vương.

Đại bàng thần vương là nhân vật như thế nào. Y sớm đã biết được không nên động vào Thiên Phật thiệnướng, lập tức không tham giao chiến, chỉ lượn thêm một vòng, rồi sau đó kéo Thần Nam phá không bay đi, tốc độ cực nhanh làm cho người ta kinh hãi, chỉ trong nháy mắt đã biết mất tại cuối chân trời.

Thần Nam đối với đại bàng thần vương vốn sẵn cảm kích. Không nghĩ tới lúc nguy cấp y lại tự mình tới cứu

“Đa tạ thần vương giúp đỡ!”

“Đừng có khách khí, ta từng nói, ta vốn có oán thù với Phật tổ, nếu ngươi thật có vài phần bản lĩnh làm cho Phật thổ mất mặt, ta tất nhiên tại thời khắc quan trọng trợ giúp ngươi một tay.” Đại bàng thần vương cười to, nói: “Ha ha.... ta vạn lần không nghĩ đến. Tiểu tử ngươi thật gan dạ như thế, dám dùng Thái thượng vong tình lục làm cho Phật thổ đại loạn, thật sự là làm ta hả dạ.”

Đột nhiên Thần Nam thần sắc đại biến, hần cảm giác được thân thể đang bành trướng. Tựa hồ muốn nổ tung, huyết mạch toàn thân căng cứng.

Đại bàng thần vương biến sắc, quát to: “Mau bỏ mấy khóa xá lợi ra, tặc ngốc đang dở trò!”

Thần Nam nhanh chóng khai mở ra nội thiên địa, quả nhiên thấy ba hạt xá lợi đang xoay tít, không ngừng oanh kích vùng hỗn độn trong nội thiên địa của hắn, tựa hồ muốn phá nát tiểu thế giới này.

Nội thiên địa vừa mở ra, ba hạt Cổ phật xá lợi, liền bắn vọt ra, đồng thời cảm giác muốn nổ tung của Thần Nam cũng biến mất.

Đại bàng thần vương lập tức vươn tay ra, ảo hóa thành đôi kim sắc quang đực, bao phủ lấy ba hạt xá lợi, đồng thời từ trong ngực y, hai hạt xá lợi khác xuất hiện, phát ra từng đạo kim quang rực rỡ.

Năm hạt xá lợi bên trong kim sắc quang đực không ngừng va đập, diên cuồng giãy dụa như là có sinh mệnh vậy.

“Hừ, tặc ngốc, có lẽ ngươi phải thất vọng rồi, xá lợi này ngươi tuyệt đối không thể thu về được đâu.”

Kim sí đại bàng vương toàn thân kim quang chớp động, thấu phát một cỗ khí thế như biển lớn, từng đạo thần lực tràn về phía năm hạt xá lợi, dường như y đang cách không đấu pháp với Phật tổ.

Cuối cùng, năm hạt Cổ phật xá lợi rốt cục cũng ngừng lại, từ từ nằm im. Đại bàng thần thương phát tay tổng chúng vào trong nội thiên địa của Thần Nam.

“Vừa rồi...” Thần Nam lộ vẻ kinh ngạc.

Đại bàng thần vương nói: “Trong ngũ hành đại trận có năm hạt xá lợi, cộng thêm một hạt của đệ nhất Phật tử, đều từng được Phật tổ tế luyện, mặc dù sau lại bị y xóa đi ấn ký, nhưng nếu hắn toàn lực vận chuyển niệm lực thì vẫn có chút cảm ứng. Cũng may, vừa rồi chúng ta phát hiện kịp thời, nếu không vừa rồi đã bị hắn đoạt lại rồi.

“Đa tạ tiền bối!”

Đại bàng thần vương nói: “Ngươi và ta mỗi người thu được hai hạt xá lợi từ ngũ hành đại trận, đáng tiếc một viên bị lạc vào đám ngâm tưng thiên Phật thiện tướng, nếu không thì đã thu đủ cả năm hạt rồi. Nhưng may mà ngươi thu được một hạt xá lợi từ Hoài Nhân, năm hạt xá lợi là đủ rồi.

Thần Nam mặt lộ vẻ nghi hoặc, nói: “Không phải phải thu đủ mười ba hạt cổ Phật xá lợi sao?”

“Ha ha...” Đại bàng thần vương cười to, nói: “Cho ngươi mục tiêu cao xa, ngươi mới có thể ý thức được khó khăn bên trong, không thể không xuất đủ các loại thủ đoạn để tranh đoạt. Kỳ thật chỉ cần bốn hạt xá lợi là được, nhưng nếu có năm hạt thì càng tốt, nhiều quá thì là lãng phí.”

Thần Nam không nói lên lời.

Đại bàng thần vương nói: “Niết bàn vốn là một quá trình hồi sinh, là một quá trình tụ tập vô tận thọ nguyên, phá đi rồi xây lại. Đương nhiên quá trình này cũng kèm theo nguy hiểm rất lớn, có thể nói là cửu tử nhất sinh. Truyền thuyết, Thanh Thiện tặc ngốc đời đầu tiên, khi còn sống tu vi đã thật khó lường, nhưng không hiểu sao lại vẫn muốn niết bàn, chỉ là trong quá trình này đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Niết bàn hồi sinh không được, ngược lại chết đi, lưu lại hạt xá lợi, kế thừa năng lượng sinh mệnh vô tận. Xá lợi này đối với chúng sinh tại thiên giới mà nói, một hạt xá lợi là một cửa sống, bất kể là trọng thương thể nào, chỉ có có một hạt xá lợi như thế, là có thể vượt qua sinh tử.

Thần Nam kinh ngạc.

Đại bàng thần vương nói tiếp: “Vô tình tiên tử tu vi cao thâm, bởi vậy cứu sống thân thể nàng, năng lượng sinh mệnh cần thiết vô cùng lớn. Đã từng có truyền thuyết rằng thần vương trọng thương gần chết, chỉ cần có bốn hạt xá lợi của Thanh thiện tặc ngốc là có thể cải tử hồi sinh. Ta nghĩ cho dù Vô tình tiên tử tu vi cực cao, nhưng chỉ cần năm hạt là đủ.

Đối với đại bàng thần vương, Thần Nam trong lòng vô cùng cảm kích.

Sau khi Đại bàng thần vương nói xong, quay sang nhìn chăm chăm vào Thần Nam: “Thật sự không nghĩ tới, cũng có lúc ta cũng nhìn lầm, không ngờ người lại là người của Thần gia.”

“Điều này... vì sao tiền bối lại nói như vậy?” Thần Nam vô cùng kinh ngạc, hẳn hoàn toàn không rõ, đại bàng thần vương cùng đám người Phật tổ đều thông qua trạng thái huyền công của hắn mà phát giác ra một số chuyện mà hắn không biết.

”Truyền thuyết trong thiên giới có một gia tộc họ Thần, ẩn tại một nơi không ai biết, có rất nhiều truyền thuyết mơ hồ.

Thần Nam vô cùng kích động nói: “Tiền bối nói là bọn họ sinh tồn tại thiên giới? Bọn họ... rốt cuộc có bí mật gì? Rốt cuộc là một gia tộc như thế nào?”

“Đó là một gia tộc có thực lực không thể nào tưởng tượng được, tại thiên giới ngàn năm khó gặp. Truyền thuyết rằng bọn họ từ xưa đến nay vẫn cố gắng làm sống lại một nhân vật từ thời thái cổ hồng hoang.”

Thần Nam tâm tình vô cùng phức tạp, mặc dù những tin tức mà hắn có được vô cùng hỗn loạn, nhưng dựa vào trực giác, hắn biết gia tộc họ Thần này có liên quan rất lớn với hắn.

“Gia tộc họ Thần này đã từng xuất hiện một nhân vật tên là Thần Chiến phải không?” Thần Nam buột miệng hỏi, mặc dù cũng muốn hỏi rất nhiều chuyện, nhưng chuyện mà hắn muốn biết nhất chính là tin tức của cha hắn, Thần Chiến.

Đại bàng thần vương nhìn hắn có chút ngạc nhiên nói: “Đây là nhân vật trong truyền thuyết, thực lực cường mạnh khó lường, là phần đồ lớn nhất của Thần gia!”

“Cái gì?!” Thần Nam sững người, làm sao có thể như vậy? Vô luận thế nào cũng không hiểu nhân quả bên trong, Thần Chiến cha hắn vì sao lại là phần đồ lớn nhất của Thần gia? Rốt cuộc là vì sao?

Rất hiển nhiên, Thần gia là một gia tộc vô cùng lâu đời, trong đó có rất nhiều bí ẩn, Thần Nam rất muốn lập tức hỏi rõ đến cùng, nhưng là lúc này đại bàng thần vương nhìn hắn nói: ” bây giờ ta đối với ngươi cũng rất có hứng thú, cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi ngươi, một lát nữa chúng ta trò chuyện kỹ hơn. Bây giờ, ta muốn đi giúp Thiên ma một tay. Cường giả trong truyền thuyết, nửa đoạn thân thể đột phá phong ấn mà ra, dựa vào một chút tàn hồn mà đã có thần thông cường đại như vậy. Ta rất muốn thấy thiên ma trong truyền thuyết trọng tổ chân thân trở về!”

Dứt lời, đại bàng thần vương liền biến mất, chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, và một câu nói vọng giữa không trung: “Người đi về chỗ ẩn cư của ta chờ đợi, lâu thì một ngày, nhanh thì nửa ngày, ta sẽ quay lại.”

Tâm tình Thần Nam vô cùng kích động. Lần này không những thu tập được xá lợi của Thanh Thiện cổ phật, làm hy vọng phục hoạt Vũ Hình tăng thêm một phần, còn sơ bộ nắm được bí mật của Thần gia, có hi vọng tìm hiểu được chân tướng khó có thể tưởng tượng, làm sao không làm cho hắn kích động cho được.

Dựa theo trí nhớ, Thần Nam triển khai thần vương dực, bay về hướng ẩn cư của đại bàng thần vương.

Trên đường Thần Nam suy nghĩ rất nhiều, sau khi cơn kích động đi qua, Thần Nam chợt lạnh cả người, Thần gia muốn làm sống lại một nhân vật từ thời thái cổ hồng hoang ?

Điều này...

Hắn nghĩ tới lúc nghịch luyện huyền, sau lưng xuất hiện nhiều loại binh khí cùng với một đạo ma ảnh, huyền công bây giờ vận chuyển được thuận hướng, nhưng những binh khí này cùng với đạo ma ảnh không rõ nét nhưng càng ngày càng thêm rõ ràng.

Lẽ nào.. lẽ nào kẻ được phục hoạt chính là...nhân vật phía sau lưng hắn? Lẽ nào quá trình phục hoạt này, cần dùng đến thân thể của con cháu Thần gia?

Thần Nam cảm thấy lạnh buốt sống lưng...

196. Chương 197 - Bí Mật Huyền Công Của Thần Gia

“Bái kiến thượng tiên!” Hận Thiên Đê đang bay lượn trên sơn cốc lên tiếng.

“Trời ạ, ta rất nhớ các ngươi. Cuối cùng các ngươi cũng đã trở lại!” Tiểu phượng hoàng nghe thấy, nhanh chóng từ trong sơn cốc bay ra. Đôi mắt ngấn nước, hiển nhiên Tiểu bắt điểm đã quen với việc sống cùng bọn Thần Nam. Thời gian vừa rồi sống một mình thật không dễ chịu gì.

Thần Nam khai mở nội thiên địa thả hai con rồng ra ngoài.

“Đại thần côn tại thượng. Chúng ta đã quay lại căn cứ của thần vương rồi.” Long bảo bảo cả kinh kêu lên.

Thần Nam chào hỏi mấy tên đó xong, liền lẳng lặng đi vào trong sơn cốc để liệu thượng. Hắn đang đợi Đại bằng thần vương trở về, giải quyết hàng loạt vấn đề còn đang mơ hồ đó.

“Đáng chết! Thật là làm cho người ta khó có thể tin được!” Thần Nam ngồi ở trong rừng đá, hung hăng đập nát một khối cự thạch bên cạnh.

Tất cả phẳng phất giống như một giấc mộng, không ngờ thiên giới lại có một gia tộc họ Thần lâu đời. Nghe khẩu khí của Đại bằng thần vương, gia tộc này tựa hồ cường đại tới mức làm cho các thần vương cũng phải rất kiêng dè.

Thần Nam là một nhân loại nhỏ bé, sống lại từ trong Thần Mộ tại nhân gian, phá toái hư không tiến vào thiên giới, trên đường đâm đâm chém chém, vẫn nghĩ một mình mình truy tìm tông tích mọi thứ.

Bây giờ một hậu viện cường đại xuất hiện trước mắt hắn, hắn không biết là nên kích động hay là thắc thỏm bất an đây.

Sau khi bình tĩnh lại, Thần Nam quyết định chuẩn bị sẵn sàng nếu gặp trường hợp xấu nhất. Thần Chiến là đại phản đồ của Thần gia, hắn là con của phản đồ, thật không biết tương lai làm thế nào đối mặt với Thần gia trong truyền thuyết, không lẽ lại phải đối địch với gia tộc cổ lão cường đại này sao...

Ánh mặt trời rơi vào sơn cốc, xa xa những đóa hoa đẹp một cách quý dị tỏa ra mùi hương nồng nàn

Nửa ngày đã trôi đi, sắp đến giờ Ngọ, Thần Nam có chút lo lắng. Hắn sợ Đại bằng thần vương gặp chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng hắn đã quá lo lắng, vào đúng giữa trưa, một tiếng hú dài từ xa vọng lại, một kim sắc thân ảnh giống như một chiếc cầu vồng ngang trời, lưu lại trên không từng đạo tàn ảnh rất dài.

“A, thần vương lão tổ đã quay lại rồi.” Hận Thiên Đê có chút kinh hoảng.

Tiểu phượng hoàng cũng phát ra một tiếng kêu kinh hãi: “Ai da. Lão ma vương đã trở về rồi. Bầu trời của ta từ nay sẽ mất đi sắc màu. Thống khổ thật là thống khổ! Ta ghét lão ma vương!”

Tiểu bắt điểm đáng thương bay đến núp sau lưng Thần Nam. Len lén trộm nhìn kim ảnh càng ngày càng tiến gần lại.

“Vụt”

Bên trong sơn cốc, một trận cuồng phong nổi lên. Kim sắc Đại bằng thần vương từ trên trời hạ xuống, đồng thời kèm theo một tiếng hét lớn: “Hai đứa các ngươi lại lười biếng! Hận Thiên Đê, ngươi bây giờ lập tức bay năm mươi vạn dặm cho ta!”

Hận Thiên Đê thiếu chút nữa là ngất đi. Năm mươi vạn dặm là khái niệm gì? Hắn đâu phải là Đại bằng thần điều chân chính. Khoảng cách xa như vậy hắn phải bay liên tục mất vài ngày

“Thần vương, tiểu nhân...tiểu nhân...”

“Cái gì mà tiểu nhân. Bay sáu mươi vạn dặm cho ta!”

“A?”

“A cái gì a, còn không đi sao? Lại tăng thêm hai mươi vạn dặm.”

Hận Thiên Đê tuy sợ muốn ngắt đi, nhưng không dám nói thêm một câu nào, vỗ cánh bay lên, nhanh chóng biến mất cuối chân trời.

Đại bằng thần vương lẩm bẩm; “Muốn kích hoạt huyết mạch thần diệu đại bằng trong người y, chỉ có một đến mức đôi cánh rụng ra, hàng ngày miệng thổ máu tươi mới được.”

Thần Nam thầm thương cảm cho hận Thiên Đê. Có một lão tổ biến thái như vậy dậy dỗ, không bị hành hạ chết đi sống lại mới là lạ. Nhưng đối với tiền đồ của hận Thiên Đê, hẳn càng ngày càng lạc quan.

Tiểu phượng hoàng sau thần Nam thì thầm: “Ác côn. Ma vương. Đồ điên. Biến thái...”

“Còn tên khốn kia nữa, núp cái gì mà núp, nhanh xuống vùng nham thạch dưới đất bế quan, lúc nào có thể thuận theo nham thạch đi tới tâm trái đất, hoặc có thể thu phục được một hỏa hồn thì mới được quay trở về.”

Nghe đại bằng vương nói như vậy, tiểu phượng hoàng như muốn khóc, thút thít nói: “Ta sợ. Ta... còn nhỏ. Người không thể hành hạ ta như vậy...”

Đại bằng thần vương giận dữ: “Có cái gì đáng sợ đâu? Lúc ta bằng người, đã bắt đầu chinh chiến với yêu ma và tiên thần. Mỗi ngày đều vật lộn giữa hai bờ sinh tử, dù sao người cũng là thần diệu phượng hoàng. Không thể làm tiểu thư yêu kiều được. Bởi vì đây là thiên giới cường giả vi tôn. Nếu người không có thực lực tương ứng với bản thân, sớm muộn gì cũng trở thành súc vật của người khác, làm mất mặt cầm loại hoàng giả của chúng ta”.

“Ta...” Tiểu Bất Điểm cúi đầu. Cuối cùng đột nhiên ngẩng phắt dậy: “Người là.....đồ biến thái, đồ điên, ma quỷ...”

Bất quá, sau khi phát tiết xong, tiểu phượng hoàng vỗ cánh bay về miệng núi lửa cách đó mười dặm

Đại bằng thần vương mặc dù yêu cầu nghiêm ngặt, nhưng thần Nam rất tán thành, tiểu phượng hoàng quá yếu, quả thật phải có nghiêm sự dậy dỗ như vậy. Với thiên phú cùng thân phận của nó, thành tựu trong tương lai thật không thể tưởng tượng.

“Ha ha...” Thần Nam cười nói: “Thần vương cũng quả nhiên biết cách giáo dục. Không biết thần vương có thể thu thêm hai đồ đệ nữa được không?”

“A, Quang Minh đại thần côn tại thượng! Thần Nam người thật là đáng ghét!” Long bảo bảo vừa nghe thấy, vèo một tiếng bay mất.

Tử kim thần long so với tiểu long còn nhanh hơn. Một cái quẫy đuôi đã biến mất bên ngoài sơn cốc. Chỉ để lại một câu nói như có như không: “Đùa à, long đại gia lớn tuổi như vậy. Nếu bị tên biến thái này hành hạ mỗi ngày, ta thà tự sát”.

Đại bằng thần vương lộ ra nụ cười hiểm thấy nói: “Ta không có gì để dạy cho bọn chúng, phương pháp tu luyện của ta chỉ thích hợp dạy cho cầm loại tu giả mà thôi.”

Nghe thấy những lời này, cái đầu trộm cắp của long bảo bảo lộ ra. Sau đó lắc lư bay lại. Con rồng du côn thì cẩn thận hơn, đứng ngoài sơn cốc quan sát.

Thần Nam cũng không phải là thật sự muốn giao hai con rồng cho đại bằng thần vương. Hẳn cũng biết hai con rồng không thích hợp cùng cầm loại hoàng giả trước mặt tu luyện, cái mà hẳn thực sự quan tâm là bí mật của thần gia, bây giờ rốt cục có cơ hội hỏi rồi.

Đại bằng thần vương cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi thần Nam, y chăm chú nhìn thần Nam, nói: “Toàn lực vận chuyển huyền công của người, cho ta xem chiến hồn sau lưng người cùng với mấy loại binh khí thần bí xem.”

Thần Nam trong lòng vừa động, nguyên khí trong cơ thể điên cuồng lan tỏa, kim sắc quang mang phát ra, kim sắc hỏa diễm rừng rực bốc cháy, một kim sắc thân ảnh cao lớn xuất hiện phía sau lưng hắn, kim ảnh hai mắt nửa nhắm nửa mở, hai đạo quang mang không ngừng lấp lánh, ẩn ước toát ra một cỗ khí thế bề nghe thiên hạ

Một tiếng rỗng gầm vang vọng sơn cốc. Trong tay phải của kim sắc thân ảnh có một thanh kim sắc thần đao, hình đầu rồng ngâm lưỡi đao sống động như thật, phát ra từng trận long ngâm. Một long ẩn ước uốn lượn xung quanh thân đao

Trong tay trái của kim sắc thân ảnh là một bình khí hình người dài hơn một thước, hình ảnh mơ mơ hồ hồ. Nhưng có thể thấy rõ trên bình khí hình người này được bao quanh bởi một sợi dây xích, dường như là bị dây xích trói chặt

Bảy hình ảnh bình khí khác không được rõ ràng cho lắm, lơ lửng xung quanh Thần Nam, phát ra khí tức thần bí.

“Đáng sợ. Thật đáng sợ!”

Đại bằng thần vương nhẹ giọng tự nói, tựa hồ cực kỳ chấn kinh.

Y trước tiên đi tới phía trái Thần Nam, chỉ vào cái hình một cái thuẫn bài tương đối rõ hơn một chút, phát ra khí tức cổ lão, nói: “Đây là cổ thuẫn Thạch cảm đương trong truyền thuyết. Ta nghĩ nếu thế gian quả thực có một tấm thuẫn bài như vậy, thì cho dù tây phương chủ thần cùng đông phương thần vương cũng không công phá được.”

“Thạch cảm đương? Nó có lai lịch như thế nào?” Cho tới bây giờ Thần Nam mới biết tên của cổ thuẫn này.

“Tương truyền, đó là một cổ thuẫn thần bí lưu truyền từ thời kì trong thần thoại. Nhưng nghe nói nó đã bị vỡ tan tành. Cụ thể nguyên do ta cũng không rõ lắm.”

Đại bằng thần vương lại chỉ vào một kim ảnh mơ hồ nhìn giống như thanh trường kiếm, than thở: “Đây chắc chắn là Liệt không kiếm, truyền thuyết là vô thượng hung khí có thể trảm thần, diệt tiên đáng tiếc, tục truyền nó đã bị gãy vụn.”

Tiếp theo y đi tới phía bên kia của Thần Nam, chỉ tới cái bóng cong cong mơ hồ nói: “Đây là Hậu nghệ cung trong truyền thuyết, uy lực vô cùng lớn, nếu có đủ tu vi khống chế nó, nghe nói là một khôi bảo có thể vượt qua không gian diệt thần, sát ma, chỉ là, đáng tiếc, tuy hiện ra hình ảnh bên cạnh người, tương truyền là cung này vẫn lưu lại trên thế gian. Nhưng tối thiểu đã bị mất đi nửa hồn, mất đi một nửa chân linh lực.”

Thần Nam kinh ngạc hỏi: “Cái gì. Làm sao lại như thế?”

Đại bằng thần vương trầm giọng nói: “Nói như thế này cho dễ hiểu. Phàm những thần binh hiện ra bên cạnh người lúc này đều là những khôi bảo truyền lại từ thời thái cổ, bất quá, không phải những khôi bảo là đã triệt để bị hủy, thì cũng đều đã mất đi một bộ phận Hồn.”

“Không phải chứ?!” Thần Nam đây vẻ không tin, hẳn không phải là kẻ tự đại đến mức cho mình là một nhân vật đáng nể, cả thế giới không thể chuyển động xung quanh hắn được.

Đại bằng thần vương cười nhẹ nói: “Bởi vì ngươi là ‘người thứ mười’ trong truyền thuyết!”

Ngất!

Thần Nam càng nghe càng không hiểu, “người thứ mười” trong truyền thuyết? “người thứ mười” trong thiên hạ? Cao thủ “thứ mười” tự cổ chí kim? Có quá khoa trương không. Trừ khi bị ám đầu, không thì chẳng có kẻ nào tin cả!

Đại bằng thần vương nhìn sắc mặt hắn không ngừng biến hóa, khẳng định: “Không sai. Ngươi chính là ‘người thứ mười’ trong truyền thuyết. Ngôi sao đen đuôi thứ mười, ngôi sao xui xẻo thứ mười.”

Ngất.

Thần Nam tức đến mức....phát cười. Còn tưởng là người thứ mười trong thiên hạ cao thủ. Kết quả lại là con quỷ xui xẻo đứng thứ mười!

“Tiền bối, người có nói đùa không. Cái loại này cũng có thể xếp hạng sao, có thể dự đoán sao?”

“Đúng vậy. Bởi vì ngươi là người của Thần gia. Bởi vì công pháp ngươi tu tập có tên là Vũ Điển, còn gọi là Hoán Ma Kinh!”

Mặc dù biết tên chính thức của huyền công gia truyền, nhưng Thần Nam càng thêm khó hiểu: “Bởi vì bộ huyền công này? Cái này có thể chứng minh điều gì?”

“Đúng vậy, chính bởi vì nó!” Đại bằng thần vương trầm giọng nói: “Vũ Đế bao la vạn tượng. Được xưng là kì công uy chấn cổ kim, nhưng tuyệt không phải là thiên hạ đệ nhất, có nhiều huyền công có thể so sánh với nó.” Nhưng, chỗ đáng sợ nhất của Vũ Đế, chính là ở tên gọi khác của nó Hoán Ma Kinh. Nó không phải chỉ là một loại công pháp, mà còn chính là một loại cấm kị trận pháp. Dùng thân người làm vật bố trí trận pháp”.

197. Chương 198: Bí Mật Lâu Đời

Đại bằng Thần vương nhìn chăm chăm vào Thần Nam nói: “Người nói thật chứ?”

“Phải!”

Đại bằng Thần vương lộ thần thái suy tư nói: “Thần gia tại Nhân gian giới.... Lẽ nào là huyết mạch hậu đại của đại phản đồ Thần gia Thần Chiến.... Theo truyền thuyết, Thần Chiến không lưu lại huyết mạch, đây là.... có lẽ truyền thuyết đã nhầm! Nhưng bất kể như thế nào, người đứng là hậu duệ Thần gia, nếu không thì không thể nào tập được ”Hoán ma kinh“, hơn nữa lại trở thành Người thứ 10.”

Đến bây giờ Thần Nam đã không vội vàng gì. Bình tĩnh chờ đợi Đại bằng Thần vương thuật lại chi tiết cho hắn nghe

“Người Thần gia thật điên cuồng, nhưng cũng thật cường đại. Cường đại tới mức khiến Thần vương Thiên giới đều kiêng dè vô cùng! Tương truyền gia tộc này từ thái cổ truyền thừa đến nay, tuy không ai tin vào lời đồn này, nhưng Thiên giới Thần vương cùng các cường giả không ai dám coi thường gia tộc này. Truyền thuyết, bọn họ muốn triệu hồi phục sinh cho một cường giả đã từ thái cổ! Vì cái lý tưởng điên cuồng và phi thực tế này, tương truyền, gia tộc này từ xưa đến nay vẫn tuyệt đối chấp hành. Không thể tưởng tượng được, rút cục là động lực gì đã thúc đẩy bọn họ, khiến bọn họ chưa bao giờ thay đổi niềm tin của mình”.

Đại bằng Thần vương thở dài nói: “Truyền thuyết, kẻ được phục sinh là tổ tiên của Thần gia. Người Thần gia rất khó hiểu, không hiểu vì sao bọn họ lại có niềm tin cố chấp như thế. Có lẽ.... có lẽ tổ tiên từ thời thái cổ kia... thực sự là một nhân vật có thể chấn động cổ kim, ngạo thế vạn cổ, có lẽ có một ngày... y thật sự có thể sống lại.”

”Truyền thuyết, vị tổ tiên của Thần gia là người không thể bị hoàn toàn hủy diệt, tàn hồn của y phiêu đảng khắp thiên địa, vạn kiếp khó có thể hoàn toàn hủy diệt. Còn trong cơ thể người của Thần gia có huyết dịch của tổ tiên từ thời thái cổ đó, cũng ẩn tàng một bộ phận nhỏ lực lượng tàn hồn đó, loại lực lượng tàn hồn này được truyền từ đời này sang đời khác

Chỗ độc đáo của Hoán ma kinh, không phải là các loại tuyệt học được thêm vào sau đó, còn bộ phận tinh hoa nhất, chính là phần tổng cương có vài ngàn chữ, với lại lộ tuyến dùng để hành công. Đây là thần công được sáng tạo riêng căn cứ trên thể chất của người Thần gia, người của Thần gia tu tập công pháp này, có thể từ từ ngưng tụ được tàn hồn lực lượng phân tán trong huyết dịch kia”

“Chỉ cần bọn họ có thể thu thập được tàn hồn lực lượng trong cơ thể, tiền có thể mơ hồ cảm giác được tàn hồn lực lượng ở trong trời đất, từ đó có thể từng chút, từng chút tụ tập linh hồn của tiên tổ”.

”Có một lời tiên đoán từ xưa. Thần gia sẽ sinh ra thập thánh, mười người này đều sẽ thành những nhân vật kinh thiên động địa. Theo truyền thuyết, huyết mạch của bọn họ cực kỳ đặc thù, giống với vị tổ tiên đó của Thần gia, mười người bọn họ ngưng tụ tàn hồn lực lượng, vượt hơn tất cả các đời Thần gia kiệt sức thu thập. Tàn hồn lực lượng do thập thánh tụ tập khi hợp vào với nhau, thì có thể làm thức tỉnh linh thức của vị đại nhân vật từ thời thái cổ kia. Tổ tiên của Thần gia sẽ chính thức bước lên trên con đường hồi sinh.

Bát thánh trước đây đều giống như dự liệu, tích tụ đủ tàn hồn lực lượng thành công xong bọn họ đều tự chấn vỡ xương cốt mà chết. Chỉ là, người thứ chín xuất hiện, phá vỡ quy trình đó, trở thành đại phản đồ của Thần gia.”

Nghe đến đây, Thần Nam kinh hãi thốt lên: “Người thứ chín là Thần Chiến?”

“Đúng, người thứ chín chính là Thần Chiến, y không muốn làm vật phục sinh cho người khác, cho đó là tổ tiên của y. ”Mệnh ta là do ta, không phải do trời” là niềm tin của y. Y rời khỏi Thần gia, cuối cùng sống chết không rõ. Nhưng mà từ đó y biến mất”.

Thần Nam có chút nghi ngờ hỏi: “Thần Chiến mạnh đến mức nào?”

“Đương nhiên. Nếu không làm sao có thể có năng lực thoát khỏi Thần gia đáng sợ đó” Đại bằng Thần vương nhìn hần, thở dài: “Người không biết người của Thần gia điên cuồng tới cỡ nào nào. Thần gia thập thánh không phải vô cớ mà xuất hiện. Bọn họ do Thần gia tổn không biết bao tâm huyết tạo ra. Người Thần gia điên cuồng tới mức khó tưởng tượng! Bọn họ sử dụng đủ phương pháp, thu lấy rất nhiều Hồn cường đại. Đó là tàn hồn được lấy ra từ những siêu cấp khôi bảo như Hậu Nghệ Cung, Liệt Không Kiếm. Mấy đạo khôi bảo tàn hồn, được đưa vào cơ thể một người, người nói xem kẻ đó có thể không cường đại không?”.

Thần Nam kinh hô: “Ý người là.....”

Đại bằng Thần vương nhìn các Thần binh lơ lửng xung quanh người Thần Nam nói: “Phải, người cũng giống như Thần Chiến. Cái này gọi là lấy hồn dưỡng hồn, dùng hồn tụ hồn! Truyền thuyết tổ tiên các người đã sử dụng những khôi bảo này, cho nên Hồn của các khôi bảo đều có ấn kí của y. Hồn của khôi bảo không chỉ có thể khiến các người mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng được, mà còn giúp các người nhanh chóng tụ tập được linh hồn của tiên tổ”.

“Điều này” Thần Nam chấn kinh vô cùng

Đại bằng Thần vương nói: “Thần Chiến trong truyền thuyết đã biến mất vạn năm nay, khôi bảo Hồn trong cơ thể của y vì sao lại có ở trong người người? Phải biết rằng khôi bảo Hồn chỉ có thể rút ra từ người đời trước, mới có thể đưa vào cơ thể của người đời sau. Người đến từ Nhân gian, lẽ nào Thần Chiến ẩn cư tại Nhân gian? Hoặc là người Thần gia bắt giam Thần Chiến, bây giờ tạo ra người thứ mười là người? Có lẽ phải đợi người chính thức khôi dậy được tiềm lực khổng lồ ẩn sâu trong cơ thể người, người mới thực sự xứng với danh hiệu người thứ mười. Người tất nhiên sẽ là một vật hi sinh, nhưng trong quá trình này, những người dám cản đường tiến của người, sẽ dẫn đến việc Thần gia xuất thủ, người thực ra chính là một ngôi sao quá tạ, khắc người khắc cả bản thân”.

Lúc này, trong lòng Thần Nam dậy sóng. Gia tộc, huyền công gia truyền,...không ngờ lại có nhiều bí mật kinh thiên như thế, thật là vượt quá sự tưởng tượng của hần.

Chân tướng càng ngày càng rõ, sắp tới lúc lộ ra hết, nhưng trong lòng Thần Nam rất loạn...

Long bảo bảo bên cạnh chớp chớp đôi mắt, bộ dạng tràn đầy mơ hồ, khó hiểu. Tử kim thần long đứng ở xa cũng đờ hết cả người, bộ dạng không tin.

Đại bằng Thần vương nói: “Lần đầu tiên nghe được truyền thuyết này, ta cũng phát hiện thật là khó tin, tàn hồn lực lượng, làm sao có thể ẩn tàng trong huyết dịch của hậu duệ được. Tuy nhiên hôm nay nhìn thấy hình ảnh thần bí sau lưng người, ta cũng có chút tin vào truyền ngôn đó”.

Rất lâu sau, Thần Nam mới bình tĩnh trở lại. Hần có cảm giác Thần Chiến chắc chắn chưa bị bại. Hần nhìn Đại bằng Thần vương nói: “Thần vương làm sao người có thể biết rõ như vậy? Vô tình tiên tử đường như không biết chút gì về cái này.”

“Ha ha..... Sở dĩ Trường thọ quy tiên bởi để các người tới tìm ta hồi sinh Vô tình tiên tử, không khó để nhìn ra bên trong, ta dù không phải là người sống lâu nhất Thiên giới, nhưng trình độ hiểu biết thì đại đa số đều không so được với ta.”

Lúc này, Thần Nam đột nhiên biến sắc. Hần cảm ứng được một mối nguy hiểm rất lớn phát từ nội thiên địa, hần nhanh chóng khai mở nội thiên địa của mình.

Chỉ thấy năm viên xá lợi tử kim quang rực rỡ, đang không ngừng bay vòng quanh trên ngọn đỉnh địa thần thụ, phát ra khí tức sinh mệnh khổng lồ. Thi thể Vũ Hình nằm trên ngọn cây không ngờ đang run lên, từng đạo kim quang từ các viên xá lợi không ngừng bắn về phía những vết thương trí mệnh của nàng ở bên ngực.

Thần Nam vừa mừng vừa lo, không ngờ Vũ Hình lại xuất hiện dấu hiệu sinh mệnh.

Lúc này, Đại bằng Thần vương cũng tiến vào trong nội thiên địa Thần Nam, y giật mình nhìn định địa thần thụ: “Hậu nghệ cung bản thể. Linh căn có nửa hồn.”

Nếu con rồng du côn mặc Huyền vũ giáp cũng ở trong nội thiên địa, hẳn Đại bằng Thần vương lại phải kinh ngạc thốt lên lần nữa. Bất quá, y không nhìn ra lai lịch hai tòa thần sơn.

Đột nhiên, Đại bằng Thần vương quát lớn: “Thần Nam, người rốt cục là muốn hồi sinh Vô tình tiên tử, hay là muốn hồi sinh người mà người gọi là Vũ Hinh?”

“Đương nhiên muốn hồi sinh Vũ Hinh!”

“Vậy nhanh chóng không chế gốc linh căn, đưa thi thể Vô tình tiên tử ra khỏi nội thiên địa của người. Nếu không kẻ hồi sinh bây giờ tuyệt đối là Vô tình tiên tử.”

Thần Nam lạnh người, hẳn tin tưởng những gì Đại bằng Thần vương nói. Nếu giờ phút này thi thể hồi sinh, kẻ sống lại sẽ là Vô tình tiên tử, bởi mấy ngàn năm qua là “y” chiếm cứ chủ đạo trong cơ thể của nàng.

Hai rễ định địa thần thụ vọt lên, hất văng thi thể Vũ Hinh ra ngoài, “Vọt” một tiếng, thi thể Vũ Hinh bay ra khỏi cửa nội thiên địa. Nhưng năm hạt xá lợi tử không ngờ cũng bay theo ra, theo sát xung quanh thi thể.

Đại bằng Thần vương thần sắc biến đổi, phát ra một đạo kim quang, chặn năm hạt xá lợi. Nhưng kết quả nằm ngoài dự tính của y. Năm hạt xá lợi bất ngờ xuyên thấu qua kim quang, bám theo thi thể vọt ra ngoài:

“Không hay rồi, Vô tình tiên tử thực sự muốn hồi sinh.” Đại bằng Thần vương trầm giọng nói: “”Thái thượng vong tình lục” không hổ là Thiên giới đệ nhất kỳ công. Không ngờ lợi hại như vậy, sợ rằng Vô tình tiên tử từ đầu không hoàn toàn chết đi, thủy chung vẫn có một tia sinh mệnh tồn tại, bây giờ được sinh mệnh khí tức khổng lồ từ năm hạt xá lợi kia kích thích, y càng có lý do hồi sinh, tất cả đều do tiềm thức chỉ đạo hành động của nàng”.

Đại bằng Thần vương song chưởng liên tục chém xuống, phát ra từng đạo thần quang bóng rớt. Rốt cuộc bốn hạt xá lợi cũng bị chặn lại. Nhưng hạt thứ năm cuối cùng bị một cỗ sức mạnh cổ quái dẫn dắt, rút cục hóa thành một đạo điện quang nhập vào vết thương trên ngực Vũ Hinh.

“Lên” Đại bằng Thần vương gầm lên một tiếng. Một cỗ lực lượng khủng bố dao động mãnh liệt lan tỏa khắp sơn cốc, hạt xá lợi cuối cùng vừa chui vào ngực Vũ Hinh lại hiện lên.

Nhưng mà lúc này, thi thể Vũ Hinh đang phiêu phù tại không trung đột nhiên mở mắt, sau đó xoạt một tiếng đứng lên, đôi mắt bắn ra hai đạo hàn quang.

Tuyệt đại dung nhan lạnh như băng sương, mái tóc tung bay theo gió, phát ra một cỗ khí thế cường giả bề ngạnh thiên hạ!

198. Chương 199 - Tiên Tử

Cùng lúc đó Thần Nam thu Tử kim thần long và Long bảo bảo vào trong nội thiên địa tránh cho chúng gặp phải độc thủ. Rồi sau đó hắn mặc Huyền vũ giáp của con rồng du côn vào rồi nhanh chóng bay vọt ra.

Vô Tình tiên tử liên tục cười lạnh, mỗi huyết vị trên người nàng, đều có thể phát ra vô số kiếm khí cuồng bạo, nàng thậm chí không dùng tay, vẫn bức Đại Bằng Thần Vương không ngừng tránh né, như một đạo điện quang lúc ẩn lúc hiện.

Thần Nam thảm kinh hãi, Vô Tình tiên tử quả là đáng sợ, không ngờ chỉ dùng thân thể còn đang trọng thương mà vẫn có thể đưa Đại Bằng Thần Vương vào thế hạ phong.

Nhưng rồi rất nhanh, hắn chợt nhận ra có điều không bình thường, Vô Tình tiên tử sở dĩ không dùng hai tay cách 2 bàn tay chừng một thước chính là hạt xá lợi thứ 5, nàng muốn hút nó trở lại, chỉ là có một cỗ lực lượng vô hình đang không chế hạt xá lợi đó, cùng với Vô Tình tiên tử giằng co kịch liệt.

Thần Nam tỉnh ngộ, hóa ra Đại Bằng Thần Vương ngoài mặt cùng Vô Tình tiên tử đấu pháp, nhưng thật sự là tranh đoạt hạt xá lợi thứ năm cùng Vô Tình tiên tử. Chỉ cần hạt xá lợi này không rơi vào tay Vô Tình tiên tử, thì năng lượng sinh mệnh của tàn hồn sẽ khó mà chịu được lâu.

“Vô Tình tiên tử, ta thừa nhận tu vi ngươi mạnh hơn ta, nhưng chút năng lượng sinh mệnh còn sót lại của ngươi không đủ cho ngươi chống đỡ được lâu nữa đâu”

Vô Tình tiên tử sắc mặt thảm biến, nàng đã cảm giác thấy không chịu được nữa, cường hành tỉnh dậy từ trạng thái giả chết, không ngờ xá lợi thì chưa hoàn toàn đoạt được. Bây giờ năng lượng sinh mệnh thực sự đã cạn kiệt.

Nàng nhìn về hướng Thần Nam, ánh mắt tràn đầy sự ai oán và thê lương, khiến cho Thần Nam cảm thấy vô cùng đau lòng, suýt chút nữa hắn đã lao về phía trước.

Lúc này Đại Bằng Thần Vương quát to “Đừng có bị lừa, ngàn vạn lần không nên tiến lên nữa bước, y là Vô Tình tiên tử, cẩn thận không có y sẽ thôn phệ năng lượng sinh mệnh của ngươi đó.”

“Vãn bối biết” làm sao mà Thần Nam không hiểu chứ.

“Thần Nam, chàng thật sự muốn ta chết sao?” Vô Tình tiên tử vô cùng đáng thương, đôi mắt ngập tràn nước mắt: “Giết chết ta, Vũ Hinh trong lòng chàng thực sự không có hy vọng hồi sinh. Giờ tây ta là người kiểm soát cơ thể, cường đại như ta mà cũng không sống được thì nàng làm sao mà lại không bị ảnh hưởng được chứ? Thần Nam, lẽ nào chàng muốn ta và Vũ Hinh cứ như vậy chết đi.”

Nhìn khuôn mặt thê lương đó, Thần Nam trong lòng quặn đau, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi. Vô Tình tiên tử nói không phải không có đạo lý, nếu y cũng không có cách nào sống sót, Vũ Hinh có chịu nổi không?”

Đại Bằng Thần Vương quát to “đừng để cho y làm rối loạn tâm thần, trong lòng ngươi y đã chết rồi, còn sợ chết thêm một lần nữa sao? Không cần sợ, có biện pháp làm Vũ Hinh sống lại, còn bây giờ để Vô Tình tiên tử chết đi cho khỏe.”

Khuôn mặt của Vũ Hinh mang một vẻ đẹp đau đớn: “Thần Nam, chàng tin tưởng y hay tin tưởng ta? Có ai hiểu biết về cơ thể này hơn ta được? Là y muốn nhân cơ hội này vĩnh viễn diệt trừ ta, bởi vì y vĩnh viễn không có khả năng vượt qua ta. Người không hiểu, người không hiểu sự cạnh tranh giữa các thần vương...”

Dung nhan tuyệt mỹ đó, dòng nước mắt làm trái tim ai tan nát đó, bộ quần áo trắng tinh khiết nhuốm máu đó...tất cả khiến Thần Nam không dám đối mặt.

“Thủ đoạn được lắm, Vô Tình tiên tử. Ta ngày càng tin tưởng, thiên giới thực sự chẳng có mấy người khiến ngươi phải cố kị” Đại Bằng Thần Vương cười lạnh, đồng thời thần công vận chuyển không ngừng, từ từ kéo dần khoảng cách giữa hạt xá lợi và Vô Tình tiên tử.

”Thần Nam, chàng có nhớ chăng, cái lý tưởng rất bình thường của chúng ta, sống bên nhau, yên ổn bình lặng, mỗi sáng cùng nhau ngắm bình minh, mỗi chiều bên nhau nhìn hoàng hôn buông xuống, lẽ nào..lẽ nào chàng muốn lần cuối cùng ngắm hoàng hôn của chúng ...thực sự trở thành lần cuối cùng ư?

Thần Nam lòng đau như dao cắt, nhưng hắn lùi nhanh về phía sau, cũng không quay đầu lại, trầm giọng nói “Vũ Hinh, cho dù ta có phải chết đi cũng nhất định phải làm cho nàng sống lại”

“Vụt” một tiếng động khê vang lên, xá lợi bắn ra, Vô Tình tiên tử cuối cùng cũng nhắm mắt, thân thể mềm oặt từ từ lăn ra đất.

Thần Nam vừa định tiến lên nhưng Đại Bằng Thần Vương đã vọt tới, từng đạo kim sắc thần quang tiến vào trong cơ thể Vũ Hinh, sau đó y quát to: “Đi, bây giờ chúng ta phải làm sống lại chủ nhân đích thực của cơ thể này.”

Thần Nam sững sờ rồi hỏi “Đi đâu? chẳng lẽ là tiên phủ của Đạm Đài Tuyền.”

“Đúng vậy, ngươi chắc vẫn nhớ những lời ta nói. Bây giờ cơ hội khó gặp, không ngờ cơ thể nàng vẫn còn lưu lại một phần sinh mệnh khí tức. Do đó cơ hội phục sinh cho Vũ Hinh chân chính đã tăng lên 5 phần.”

“Vậy chúng ta đi mau thôi” Thần Nam đưa Vũ Hinh vào nội thiên địa, để Long bảo bảo và Tử kim thần long trông nom, nhưng 5 hạt xá lợi thì không dám cho vào nữa. Hắn cùng Đại Bằng Thần Vương bay đi, trên đường Thần Nam hỏi “Rốt cục thì cần bảo vật gì của Đạm Đài tiên tử?”

“Chúng ta cần khoảng Tinh không cũng như tòa Nguyệt điện của nàng ta.”

“Tinh không? Nguyệt điện?”

“Đúng vậy. Đó là một nơi vô cùng kì dị, ẩn sâu tại một nơi nào đó bên trong Đạm Đài tiên phủ, đối với chúng thần sở hữu năm tháng vô tận mà nói, đó còn là một vùng di tích còn lâu đời hơn. Đó là một không gian kì dị, bên trên có hơn một trăm hòn đá bảy màu (thất thải thạch) lấp lánh điểm xuyết. Đẹp rực rỡ như một bầu trời sao. Một tòa Nguyệt điện lơ lửng giữa bầu trời sao đó, muốn hồi sinh cho nhục thể của Vũ Hinh, cần thất thải thạch trong khoảng tinh không đó khống chế thân thể của nàng, tránh Vô Tình tiên tử đột nhiên sống dậy, dẫn đến những sự việc không lường được phát sinh. Chỗ thần kì của tòa nguyệt điện kia, khó có thể miêu tả bằng lời trong phút chốc, tóm lại là nơi lý tưởng nhất để hồi sinh cho linh hồn của Vũ Hinh”.

“Điều này...” phải đối diện với Đạm Đài tiên tử, Thần Nam lại cảm thấy vô cùng đau đầu.

Hai người phi hành cực nhanh, vừa đi vừa trao đổi.

Đại Bằng Thần Vương nói: “Nếu là trước đây thì ta sẽ chỉ khuyên người đi lấy trộm hơn mười viên thất thải thạch sau đó tìm một nơi nào đó phục sinh nhục thể của Vũ Hinh nhưng bây giờ người đã để lộ ra trước mặt bọn họ người có thể là người thứ 10 trong truyền thuyết. Ta nghĩ người Thiên giới dưới tình huống này sẽ nể mặt Thần gia, cho chúng ta hồi sinh cho Vũ Hinh ở đó. Tinh không, Nguyệt điện là nơi lý tưởng nhất. Còn về ba vị thần vương cần thiết, Ta, Đạm Đài tiên tử, Lý Đạo Chân, vừa đủ số.”

Thần Nam cảm giác nếu như phải đối diện với Đạm Đài Tuyền lâu nhiều khả năng sẽ sinh ra sự tình ngoài ý muốn. Nhưng vì cứu Vũ Hinh hắn phải đi. Hắn bèn hỏi: “Tiền bối người pháp lực thông thiên, có thể che dấu diện mạo và khí tức của văn bối được không? Văn bối không muốn trực tiếp đối diện với Đạm Đài tiên tử.”

“Cái này... rất khó, cho dù ta có thể dùng đại pháp lực che giấu dung mạo và khí tức của người, nhưng ở khoảng cách gần vẫn rất dễ bị thần vương nhìn ra. Còn cái tòa Nguyệt điện đó, là nơi có thể nhìn thấu linh hồn con người. Để phân biệt được linh hồn của Vũ Hinh và linh hồn của Vô Tình tiên tử, ta mới chọn nơi đó. Người... có khúc mắc với Đạm Đài Tuyền à? Ta nghe nói Đạm Đài Tuyền và Thần gia tựa hồ cũng có giao tình nhất định, à để ta tìm xem có cách nào không.”

Lúc này, bên trong Đạm Đài tiên cảnh, trên khuôn mặt thanh tú vô song của Đạm Đài tiên tử, cặp mi xinh khê nhú, đôi mắt trong như nước hồ thu nhìn về xa xăm, có chút xuất thần. Dường như có chuyện gì đó đang làm phiền lòng vị thiên kiều tiên tử này.

Rất lâu sau, nàng tự nói với bản thân: “Hạ giới chắc chắn có chuyện gì xảy ra ngoài dự liệu của ta, có người dám sử dụng ảo ảnh để che mắt cảm ứng của ta. Rốt cục là nó bắt đầu khi nào? Sao ta lại không hề phát giác ra? Thật là một địch thủ cường đại!.. Hy vọng.. ác ma đó vẫn chưa xuất thế, cũng hy vọng y...”

Không hiểu vì sao, Đạm Đài Tuyền cảm thấy vô cùng bất an, nàng rất muốn xuống hạ giới một chuyến, nhưng bây giờ một Thiên ma tàn khốc trong truyền thuyết đã xuất thế, cùng với người thứ 10 của Thần gia đột nhiên xuất hiện, thiên giới nhất định sắp có sóng gió, bây giờ nàng không thể nào tùy tiện xuống trần.

Đúng lúc này, một nữ đệ tử báo tin, Đại Bằng Thần Vương cầu kiến.

Đạm Đài tiên tử trong lòng lại thấp thỏm, đột nhiên nàng có một cảm giác quái dị: “Có chuyện gì vậy, tuyệt không phải là sắp có nguy hiểm phát sinh, hôm nay ta bị làm sao vậy, làm sao mà tâm tình cứ bất ổn thế này?”. Đạm Đài tiên tử có chút kinh ngạc, rất ít khi nàng rơi vào trạng thái kì lạ này.

Bên trong Đạm Đài tiên cảnh, mây lành bao phủ, tiên khí lan tỏa, từng ngọn núi xanh biếc, đẹp như trong tranh, những tòa lầu các dựng trên các đỉnh núi, thác cao suối sâu, khắp nơi là những đóa hoa nở rộ, hương hoa thơm ngát. Linh cảnh dị thú dạn người, cảnh vật vô cùng tường hòa..

Đạm Đài tiên tử đứng ở trước cổng thiên cung đang lơ lửng trên không, đang quan sát bên dưới.

Thần Nam và Đại Bàng thần vương hoá thành hai đạo điện quang, bay tới phía trước tòa cung điện đó.

Thần Nam đã được Đại Bàng thần vương dùng thần công vô thượng che dấu đi dung mạo thật, thay đổi cả căn cốt, làm toàn thân đều thay đổi, hơn nữa còn dùng đại pháp lực che hết khí tức của hắn.

Bất quá hai người đều biết, nếu Đạm Đài Tuyền muốn dò xét, có lẽ chẳng thể nào mà che dấu được. Nhưng Thần Nam tin rằng, vạn năm đã qua đi Đạm Đài Tuyền có thể đã hoàn toàn quên hắn, nên cũng sẽ không dẫn đến nhiều phiền toái.

Chỉ là, khi Đạm Đài Tuyền nhìn thấy đôi mắt của Thần Nam thì vẻ mặt nàng hơi chấn động, nàng không kìm được nói: “Chúng ta trước kia nhất định đã gặp.”

“Tiên tử đùa rồi, người là ánh cầu vồng ngang trời, ánh sáng làm cả thiên giới ngưỡng mộ, còn tại hạ bất quá chỉ là một tu giả bình thường, làm thế nào có thể có quan hệ với một nhất đại thiên kiều như tiên tử được. Lẽ nào tại hạ rất giống một vị cố nhân của tiên tử? Nếu là vậy thì tại hạ thật sự cảm thấy rất vinh hạnh.”

Đạm Đài Tuyền đôi mắt trong veo, đột nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Thế à? Có lẽ vậy...”

Nhưng mà, điều này làm Thần Nam lập tức cảm thấy hơi mất tự nhiên, rõ ràng là đối phương đã phát hiện ra điều gì đó?

199. Chương 200 - Tinh Không Nguyệt Điện

Một tòa cung điện ẩn hiện trong lớp mây mù lơ lửng giữa không trung, tiên nhạc vang lừng, giống như tranh vẽ.

Đó chính là không trung điện vũ nơi của tu luyện của Đạm Đài tiên tử, lúc này Đại Bàng Thần Vương và Thần Nam đã bay lên không, đối mặt với Đạm Đài tiên tử.

Chỉ vài câu đối thoại đơn giản, trong lòng Thần Nam nổi sóng, người con gái đầu tiên làm hắn động tâm, đang đứng trước mặt hắn, nhưng hắn không thể nào nói chuyện như vạn năm về trước nữa.

Vạn năm trôi qua, vạn vật biến đổi, quá khứ như áng mây trời trôi đi, so với vạn năm trước, tất cả đã thay đổi, chỉ khiến người ta cảm thán

Tuyệt đại giai nhân, trang phục như tuyết, dung nhan như ngọc không bị ảnh hưởng bởi thời gian, hiện ra một nụ cười nhẹ nhàng. Đạm Đài Tuyền nhìn sang Đại Bàng Thần Vương nói “Thần vương quang lâm, ta không kịp đón tiếp từ xa, xin được thứ lỗi.”

“Đạm Đài tiên tử khách khí rồi, mạo muội đến thăm, đã làm phiền tiên tử rồi.”

Nói rồi Đạm Đài Tuyền cùng hai người tiến vào bên trong cung điện.

“Thần Vương mất tích đã hơn trăm năm, thiên giới đồn đại có lẽ thần vương đã gặp phải bất trắc, không ngờ gần đây, thần vương mang theo vô thượng thần uy xuất thế, xem ra lời đồn thật không đáng tin”

“Ha ha..” Đại Bàng Thần Vương cười to: “Trăm năm thời gian đối với tiên thần mà nói, chỉ như là một chớp mắt, tuy nhiên hơn trăm năm với ta mà nói, một ngày dài bằng cả nửa năm, nỗi khổ bên trong càng không cần nói đến. Dù sao, Thiên giới Thần vương đều biết ân oán giữa ta và giặc tộc đó. Ta vẫn còn sống, thì sớm muộn cũng có ngày tìm y giải quyết tất cả.”

Đạm Đài tiên tử gật đầu, nhưng không, dù sao thì đây cũng là phân tranh giữa các thần vương, nàng không cần thiết phải xen vào. Nàng lại đưa ánh mắt nhìn Thần Nam, hỏi Đại Bàng Thần Vương “Vị này là....”

Đại Bàng Thần Vương cười nói “Tiên tử có thấy người trước mặt có chút quen thuộc không?”

Đạm Đài Tuyền gật đầu.

Đại Bàng Thần Vương nói: “Tiên tử quả nhiên linh thức mẫn tuệ, thiên giới hiếm có, chỉ nhìn qua một lần, liền có ngay ấn tượng. Y đã từng xuất hiện tại Phật thổ...”

“!”Ồ

Đôi mắt trong như nước của Đạm Đài Tuyền lóe lên tia sáng kì dị, chăm chú nhìn Thần Nam. Đột nhiên sau đó, ngọc chỉ nhẹ nhàng điểm tới Thần Nam, một đạo ngân mang bắn vọt tới.

Thần Nam cả kinh, hắn không nghĩ đến Đạm Đài Tuyền đột nhiên ra tay, trong lòng rối như tơ vò. Cuối cùng xác định đối phương không phải là vì phát hiện ra chân tướng của hắn mà xuất thủ.

Sau lưng hiện lên Thần Vương dực, chân đạp Thiên ma bát bộ, Thần Nam nhanh chóng di chuyển trong tòa điện, né tránh chỉ phong của Đạm Đài Tuyền.

Ngân sắc chỉ phong thánh khiết vừa bắn tới, Thần Nam kịp thời né tránh, chỉ phong cũng lập tức biến mất giữa không trung, không hề làm tổn hại một vật nào bên trong điện.

Bất quá Đạm Đài Tuyền cũng không vì thế mà dừng tay, từng đạo chỉ lực nhanh chóng phá không lao tới, không ngừng tấn công Thần Nam. Trong nháy mắt, một kiếm vòng quang mang lấp lánh hình thành giữa tiên điện, từng đạo từng đạo kiếm khí vây Thần Nam vào giữa. Đương nhiên, có thể thấy rõ lúc này Đạm Đài Tuyền không có sát tâm.

Bất quá, cho dù như thế, Thần Nam cũng không dám phân tâm một chút nào, từng đạo ngân sắc quang mang đó nếu bắn trúng người hắn thì tuyệt đối sẽ xuyên thủng cơ thể. Thân hình hắn lúc này nhanh như điện, điên cuồng tránh né, chỉ lưu lại từng đạo tàn ảnh trên không.

Chỉ là, kiếm khí của Đạm Đài Tiên tử càng đánh càng nhanh, càng lúc càng dày đặc, cuối cùng Thần Nam kinh hãi nhận thấy không còn cách nào né tránh, chỉ có thể vận chuyển huyền công chống đỡ.

“Keng”

Nắm trong tay kim sắc thần đao, một bóng dáng cao lớn xuất hiện phía sau, bảy loại binh khí lơ lửng xung quanh, Thần Nam đâm ngang chém dọc, chống đỡ đòn công kích của Đạm Đài Tuyền.

Các tiên đồng thị nữ trong cung điện đều giật mình, bọn họ chưa từng thấy loại công pháp nào kì dị như vậy.

Đạm Đài Tuyền trong mắt thần quang lấp lánh, không ngừng tăng thêm sức mạnh cho kiếm khí, cho đến khi bắt Thần Nam phải vận toàn lực để ngăn cản, nàng mới dừng lại. Đôi mắt đen láy như nhung chăm chú quan sát Thần Nam một hồi rồi nói: “Người của Thần gia, quả nhiên lợi hại.”

Thần Nam vô cùng bình tĩnh, từ từ thu liễm huyền công rồi nói: “Tiên tử quá khen rồi, tại hạ Thần Trung, so với tiên tử, chỉ giống như một đốm lửa so với trăng rằm mà thôi.”

“Ha ha...” Đại Bằng Thần Vương cười to: “Tiên tử pháp nhãn siêu quần, chỉ một chút đã nhìn ra lai lịch hắn”

Đạm Đài Tuyền cười nói: “Thần Vương quả nhiên khảng khái, không ngờ lại đem thần vương dực tặng cho người khác”

“À, vị tiểu huynh đệ này rất có duyên với ta, nói cho cùng, đây là người đầu tiên của Thần gia mà ta biết, nghe nói tiên tử và Thần gia có quan hệ thân thiết, nên có lẽ sẽ biết rõ hắn có phải là người thứ 10 trong truyền thuyết hơn ta”.

“A...à...” Đạm Đài Tuyền mỉm cười, ánh mắt sáng rực lên rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

“Hai vị đến đây, rốt cục là vì việc gì, xin cứ nói thẳng”

“Chúng tôi muốn mượn tinh không nguyệt điện.” Đại Bằng Thần Vương cũng đi thẳng vào vấn đề. Vừa rồi, những gì cần nói thì cũng đã nói, cần dò xét thì cũng đã dò xét, bây giờ trực tiếp nói thẳng ra.

Thần Nam đối mặt với Đạm Đài Tuyền nói: “Hôm nay mạo muội nhờ cậy, rất mong tiên tử thành toàn, ngày khác nhất định sẽ hậu báo”

Thần gia thân phận thì đã được chứng minh, khả năng là người thứ 10 trong truyền thuyết cũng đã hiển lộ, hiện tại mở miệng tương cầu, cũng có chút giá trị.

Đối với Thần gia thập nhân, có rất nhiều truyền thuyết, Đạm Đài Tuyền đã biết rõ thân phận của Thần Nam, cũng khó có lý do để từ chối

Sự tình đúng như Đại Bàng Thần Vương và Thần Nam đã dự liệu, trong mắt Đạm Đài Tuyền hiện lên một tia sáng kì dị, rồi thoả mái đáp ứng.

“Mượn tinh không nguyệt điện, với Đạm Đài phái cũng không mất mát gì, Thần Vương huynh đã mở miệng, đương nhiên không có vấn đề gì.”

Đại Bàng Thần Vương biết, nếu là thần vương khác của thiên giới yêu cầu, Đạm Đài Tuyền quá nửa là không đáp ứng, dù sao thì bí ẩn của tinh không nguyệt điện rất nhiều, không có thể đơn giản dễ dãi như vậy.

“Đa tạ tiên tử đã thành toàn, ân này khó báo đáp được bằng lời”

Đạm Đài Tuyền mỉm cười nói: “Không có vấn đề gì, nhưng mà ta muốn biết các vị cần dùng nó để làm gì.”

Thần Nam ngừng một chút rồi nói: “Chúng tôi muốn phục sinh cho Vô tình tiên tử.”

“Cái gì?” Nói chuyện đến lúc này, lần đầu tiên Đạm Đài Tuyền biến sắc “Điều này có thật không? Đây quả là một tin tức vô cùng tốt lành, Vô tình muội muội có hy vọng sống lại, thật là làm người ta kích động.”

Về mặt Đạm Đài Tuyền lúc này vô cùng kích động: “Từ khi Vô tình muội muội ra đi, trong lòng ta không lúc nào yên, lúc nào cũng nhớ muội ấy, cứ nghĩ rằng sẽ chẳng có cơ hội được gặp lại muội ấy nữa. Bây giờ thì ... thật là tốt quá rồi.”

Thần Nam có chút kinh dị, hẳn không biết có đúng Đạm Đài Tuyền và Vô tình tiên tử thân như tử muội thật không.

Tiếp sau đó, Đạm Đài Tuyền hỏi han mọi chuyện

Thần Nam đương nhiên không thể nói thật, chỉ dựa theo những gì đã bàn bạc trước với Đại Bàng Thần Vương, nhất nhất trả lời

Theo kịch bản mới, Vô tình tiên tử chết vì “Thái thượng vong tình lục” như bên ngoài đồn đại, thân thể bị người khác trộm mất, bất quá lại bị người của Thần gia cản lại. Thần gia và Vô tình tiên tử cũng có quan hệ sâu xa, lệnh Thần Nam đến Đạm Đài phái mượn tinh không nguyệt điện để sử dụng.

Bên trong, tự nhiên là cũng có nhiều chỗ không rõ ràng, nhưng Đạm Đài Tuyền cũng không có hỏi nhiều.

Tinh không nguyệt điện ẩn sâu trong lòng Đạm Đài phái, trên một tòa núi non xanh biếc, thần quang lấp lánh, mây mù bao phủ, linh khí lan tỏa, một chiếc cổng trắng phát ra từng đạo hào quang lơ lửng giữa không trung

Đạm Đài Tuyền dẫn đầu, theo sau là Đại Bàng Thần Vương và Thần Nam.

Tiến qua cổng trắng đó, cả ba tiến vào một không gian kì dị, một thế giới khác hẳn với bên ngoài.

Đó là một khoảng không gian rực rỡ như một bầu trời sao, từng ngôi sao giống như lam bảo thạch điểm xuyết bầu trời, lấp lánh ánh sáng rực rỡ. Ở chính giữa không gian đó, một vầng trăng lơ lửng trên cao, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, một tòa cung điện lúc ẩn lúc hiện bên trên vầng trăng đó.

“Đây là....” Thần Nam ngẩn người, đây thật sự là một thế giới khác! Lúc này ở bên ngoài ánh nắng chan hòa, đang giữa ban ngày, nhưng nơi đây, trăng sao lấp lánh, ở giữa màn đêm.

“Nơi này quả là thần kì. Tiên tử luôn ở đây cũng có nhiều thu hoạch.” Đại Bàng Thần Vương thở dài.

Đạm Đài Tuyền nhẹ nhàng cười, sau đó, dường như nhìn thấy vẻ không hiểu của Thần Nam, nàng bèn cười nói: “Đây không phải là một bầu trời sao thực sự, chỉ là một không gian trăm dặm mà thôi. Những ngôi sao lấp lánh kia là do thất thải thạch phát ra, xa nhất cũng chỉ cách chúng ta hơn mười dặm mà thôi.”

Đại Bàng Thần Vương thở dài: “Thất thải thạch còn có tên gọi là sinh mệnh thần thạch, thiên giới rộng lớn thế cũng chỉ có vài viên, nơi này có đến mấy trăm khối, không nhìn tận mắt thì khó mà tin được. Nhìn

những viên thất thải thạch này xếp hàng trên không, chắc chắn là theo một đại trận phức tạp, tiên tử chắc đã sớm ngộ thông, chắc chắn có thể tự do xuất nhập.”

“À, cũng không thành vấn đề” Đạm Đài tiên tử gật đầu nói: “Xin hãy đem thân thể của Vô tình muội muội đặt tại tâm trận, ta cũng đã biết nhị vị định dùng phương pháp gì để phục sinh cho nàng rồi.”

Với sự thông minh của Đạm Đài tiên tử, căn bản không cần phải nói nhiều, nàng sớm đã đoán được nguyên nhân thiên giới lần lượt xuất hiện các phần khác nhau của “Thái thượng vong tình lục”, dẫn dắt các phương thần vương tranh đoạt, thì dĩ nhiên hiểu rằng hai người trước mắt đã đạo diễn tất cả, mục đích chính là xá lợi của Thanh Thiện cổ phật.

Thần Nam khai mở nội thiên địa, thân thể Vũ Hinh lơ lửng dưới trời sao, tuyệt sắc dung nhan có chút tiêu tụy, trang phục màu trắng nhuộm máu càng tăng thêm vẻ thê lương

Đạm Đài Tuyền ôm lấy Vũ Hinh, xúc động nói: “Vô tình muội muội, lại nhìn thấy muội rồi, muội yên tâm, ta nhất định sẽ đem toàn lực để cứu sống lại muội.

Sau đó, nàng giang tay ra, thân thể Vũ Hinh từ từ bay lên, như tiên nữ múa dưới trăng, bạch y phấp phới, bay về phía Nguyệt điện trên không.

Đại Bàng Thần Vương nói: “Lúc bắt đầu, chỉ cần dùng thất thải thạch ở đây định trụ thân thể của nàng. Trước khi hồi sinh cho nhục thể của nàng, trước khi triệu hoán linh thức, chưa cần phải sử dụng đến nguyệt điện.

Nguyệt điện này chính là trận tâm của phiên tinh không này, phục hoạt thân thể của Vô tình muội muội, nơi đó là tốt nhất.

Thần Nam hai mắt cay xè, rốt cục cũng đã đến lúc phục hoạt Vũ Hinh, hần xoay người hướng về phía Đạm Đài tiên tử nói: “Đa tạ tiên tử”

Đại Bàng Thần Vương nói: “Muốn phục hoạt vô tình tiên tử, cần có ba thần vương triệu hoán linh thức, chúng ta...”

Đạm Đài Tuyền cười cười nói “không vấn đề, Đông hải thần vương Lý Đạo Chân đang làm khách tại tiên phủ của ta, Đại Bàng Thần Vương có lẽ đã sớm cảm ứng được rồi, mời y đến đây là được...”

Lúc này Thần Nam đột nhiên tâm sinh cảm ứng, hần nhíu mày nói: “Tự nhiên ta cảm thấy bất an, cứ cảm giác có chuyện gì đó xảy ra.”

200. Chương 201 Thần Vương Và Chủ Thần

Đại Bàng Thần Vương và Đạm Đài Tuyền đều động dung, bọn họ không nghĩ với tu vi của Thần Nam mà hần lại có thể có linh giác nhạy bén như vậy.

Đại Bàng Thần Vương nói “ Ta cũng có cảm ứng. Xem ra quá trình tiếp theo sẽ không dễ dàng gì, ta đoán khả năng sẽ có nhiều thần vương tới quấy nhiễu.

Đạm Đài tiên tử cũng gật đầu, lộ ra thần sắc suy tư ” ta cũng đã sớm tâm sinh cảm ứng, đoán rằng Đạm Đài tiên phủ của ta sẽ trải qua một trận phong ba. Một khi cổ trận trong tinh không nguyệt điện vận chuyển, chắc chắn sẽ phát ra ba động chiếu rọi trời đất từ nguyệt môn (cửa trăng). Điều này sẽ khiến thần vương khắp nơi tới do thám...”

Chẳng cần Đạm Đài Tuyền phải nói rõ, Thần Nam và Đại Bàng Thần Vương cũng đã nghĩ được hậu quả.

Vạn năm nay, Vô tình tiên tử đã giết chết không ít tiên thần, với con cháu thần vương, cùng tu vi và linh niệm của các thần vương khác đang tồn tại, lúc phục hoạt cho Vũ Hinh khó có thể không bị bọn kia phát hiện. Nếu là như vậy, tất cả sẽ kéo tới nơi này.

Chỉ là, trước mắt thời gian chính là sinh mệnh, trong nội thể của Vô tình tiên tử vẫn còn sót lại vài điểm năng lượng sinh mệnh, nếu nhanh chóng tiến hành nghi thức phục hoạt, thành công sẽ tăng lên 5 phần, còn nếu cứ trì hoãn thì hy vọng sẽ ngày càng ít đi

Không lâu sau, Đông Hải Thần Vương Lý Đạo Chân bay vào phiến tinh không, khi y thấy Thần Nam thì lập tức ngăn người ra, mặc dù Thần Nam đã bị Đại Bàng Thần Vương cải biến dung mạo, che dấu khí tức, nhưng sâu thẳm trong lòng y vẫn dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Chỉ là vạn năm đã qua đi, hẳn dù nghĩ đến vỡ đầu cũng không thể nghĩ được rằng người biểu ca năm nào lại có thể sống lại, y căn bản không nghĩ về phương diện đó.

Thần Nam vô cùng bình tĩnh, lúc trước hẳn đã thấy vị biểu đệ này cho nên không hề kinh ngạc, chỉ là trong lòng có chút cảm khái mà thôi.

Thấy Lý Đạo Chân nhìn chằm chằm vào Thần Nam, trong mắt Đạm Đài Tuyền ánh lên một tia kì dị nói “Đạo Chân, vừa rồi ta đã dùng thần niệm truyền thanh, đệ đã biết chúng ta làm gì, đệ đã chuẩn bị rồi chứ.”

Lý Đạo Chân gật đầu, y ngẩng mặt nhìn lên vầng trăng dưới trời sao đó nói ”Nói cho cùng, Vô tình tiên tử dù sao cũng là một người thân của đệ. Trước đây, tỷ ấy đã chăm lo nhiều cho đệ, mặc dù đã qua vạn năm tính tình tỷ đại biến nhưng nói gì thì nói, trong mắt đệ tỷ ấy vĩnh viễn không thay đổi, vĩnh viễn một Vũ Hinh tỷ tỷ ngây thơ trong sáng tại nhân gian, đệ nhất định dốc toàn lực giữ tỷ ấy sống lại.

Nhắc đến Vũ Hinh, Lý Đạo Chân tâm thần chấn động, y nhìn về phía Thần Nam đầy hoài nghi, nhưng rồi lại bất lực lắc đầu. Y thấy ý tưởng của mình thật quá hoang đường.

“Truyền lệnh của ta, toàn bộ đệ tử Đạm Đài phái tập trung bên ngoài tinh không nguyệt điện, phòng thủ chặt chẽ Nguyệt lượng môn không được cho bất cứ kẻ nào tiến vào.”

Âm thanh trong trẻo của Đạm Đài Tiên tử âm vang khắp phiến tinh không, vang vọng khắp Đạm Đài tiên phủ, mặc dù âm thanh rất dễ nghe, nhưng đồng thời thấu phát vô thượng uy nghiêm

Một lúc sau, toàn bộ đệ tử Đạm Đài phái đã tụ tập bên ngoài nguyệt lượng môn, hình thành mười tám tòa tiên trận thủ hộ bên ngoài, phi kiếm tỏa ra hàn quang lấp lánh, quần đảo khắp không trung. Tất cả đệ tử như lâm đại địch, một cổ tiên khí khổng lồ bao vây cả toà tiên sơn.

Bên trong tinh không, năm hạt xá lợi kim quang rực rỡ, từ từ bay thẳng về phía vầng trăng trên cao. Nhưng lúc này, tâm Thần Nam càng cảm thấy bất an, khiến hẳn vô cùng thấp thỏm. Đây là việc hồi sinh cho Vũ Hinh, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn sẽ hối hận cả đời !

“Đợi một chút” Thần Nam kêu lên.

Năm hạt xá lợi lập tức dừng lại giữa hư không. Đại Bàng Thần Vương quay đầu lại nói “Việc đã đến nước này, trì hoãn không được nữa, phải tiếp tục cho dù lát nữa có thần vương đến quấy nhiễu, cũng không thể tránh được.”

Thần Nam nói ” không phải văn bối sợ thần vương đến quấy nhiễu, văn bối tin vào thực lực của ba vị ,cũng như tin tưởng vào uy lực cự đại của tinh không cổ trận này, văn bối chỉ lo lắng là quá trình phục sinh vô tình tiên tử rốt cuộc có thể nào nắm chắc một trăm phần trăm không?”

“Không có, chỉ có 50% nắm chắc”

Trong lòng Thần Nam chấn động, hẳn cảm thấy vô cùng sợ hãi. 50% chắc chắn là đã cao hơn so với trước, nhưng bây giờ đến thời điểm mấu chốt, nỗi sợ hãi lại dâng lên trong lòng hẳn. Hẳn sợ thất bại. Nếu không thể thành công phục hoạt Vũ Hinh, thì Vũ Hinh hoàn toàn sẽ biến mất trên thế gian. Hẳn không thể nào chấp nhận một kết quả như vậy.

“Như thế nào mới có thể 100% chắc chắn...” Hẳn run rẩy hỏi.

Lý Đạo Chân thần tình biến đổi nhưng ngay lập tức lấy lại được bình tĩnh.

Đạm Thai Tuyền lộ ra thần sắc suy tư “Có lẽ...”

“Có lẽ làm sao...?” Thần Nam vội hỏi.

Đạm Thai Tuyền trả lời “nếu có thể mời được sinh mệnh chủ thần của Tây phương tới có lẽ có thể gia tăng một chút hy vọng, chỉ là thời gian có lẽ không đợi được lâu.”

Thần Nam tâm thần chấn động, lại là sinh mệnh nữ thần. Năm ngàn năm trước dường như Sinh mệnh nữ thần và Vô tình tiên tử đã từng có quan hệ, bây giờ vào lúc phục sinh cho Vũ Hinh cũng lại nhắc đến bà ta. Vị thần này....

Đại Bàng Thần Vương nói “Sinh mệnh nữ thần ...ta không biết rõ lắm về tây phương chủ thần, nhưng nếu thật sự có thể mời bà ta, thì thời gian không phải là vấn đề nghiêm trọng, năng lượng sinh mệnh trong nội thể Vô tình tiên tử phải ba ngày mới triệt để biến mất.”

Thần Nam kích động nói ” Văn bối đi mời Sinh mệnh nữ thần”

Đạm Đài Tuyền lộ ra thần sắc kinh ngạc nói ” Người có nắm chắc không? Người nên biết tây phương chủ thần với đông phương thần vương không được hòa thuận, nếu người mời mà người ta không đến thì quả thật là lãng phí thời gian”

Chắc

Đại Bàng Thần Vương nhìn Thần Nam, rồi đột nhiên mỉm cười. Sau không nói không rằng 2 đạo kim sắc thần quang vụt bắn ra khỏi thân thể y, chui vào người Thần Nam.

“Trong vòng ba ngày, văn bối nhất định mời được tây phương sinh mệnh nữ thần” Dứt lời, Thần Nam như một tia chớp lao ra khỏi phiên tinh không đó.

Lý Đạo Chân ngạc nhiên, không có nghĩ tới tại thời điểm mấu chốt phục hoạt Vũ Hinh, lại đột ngột dừng lại.

Đệ tử Đạm Đài phái ở bên ngoài cũng không ngăn cản Thần Nam. Hắn triển khai Thần vương dực, như một tia chớp xuyên phá hư không bay về phía tây.

Thiên giới rộng lớn vô ngần, các dải danh sơn kéo dài tưởng như vô tận, không biết bên trong nó che dấu bao nhiêu tu giả. Còn có vô số các thành thị được điểm xuyết giữa những dãy núi cao và những dòng sông uốn lượn bao quanh, so với nhân gian giới có phần còn phồn hoa hơn nhiều, đây chính là nơi cư ngụ của phàm nhân trên thiên giới, tổng dân số có lẽ cũng không kém hơn so với hạ giới. Tuy nhiên với lãnh thổ vô biên của thiên giới thì lượng dân cư này vẫn quá thưa thớt.

Tại thiên giới hai ngày nay sôi động vô cùng, một phần di thể của Thiên Ma xuất thế không chỉ khiến tu giả đại kinh mà đến phàm nhân cũng run sợ. Thiên Ma là một cái thể cường giả, là một nhân vật thần thoại truyền thuyết. Trước giờ chưa bao giờ xuất hiện trước mắt bọn họ. Thế mà mấy ngày gần đây, một phần thân thể bị phong ấn không ngờ lại xuất hiện, chỉ nhờ vào một chút tàn hồn đại não Phật thổ, sau đó bất chấp sự ngăn cản của Phật tổ, an toàn thoát đi. Thiên giới dù rộng lớn vô biên nhưng tin tức vẫn truyền đi rất nhanh, tin tức ồn ào đã truyền sang tận tây phương thiên giới.

Thần Nam bay thẳng về phía Tây, không gặp bất kì trở ngại gì, tốc độ phi hành của hắn hiện nay trong nháy mắt đã vượt qua mấy trăm dặm, qua nửa ngày đã tới giao giới giữa tây phương và đông phương.

Vượt qua không gian thông đạo dài dằng dặc, nhìn lại nơi đã cùng Lôi thần đại chiến, trong lòng hắn đầy cảm khái, không có nghĩ tới chỉ sau có vài ngày đã quay trở lại tây phương.

Thiên Ma đại loạn đông thổ khiến chư thần Tây thổ cũng có chút bất an, tại các tuyến đường trọng yếu đều có các thiên sứ tuần tra, bất quá không thể ngăn cản Thần Nam, hắn hóa thành một đạo lưu quang, xuyên phá thiên giới hư không.

Hắn có một cảm giác, lần này nếu như mời được sinh mệnh nữ thần thì có thể sẽ làm sáng tỏ được bí ẩn sinh tử của Vũ Hinh tại nhân gian giới 5000 năm trước.

Những ngọn núi dần biến mất phía sau, những thảo nguyên lùi dần, căn cứ theo trí nhớ của mình, dùng tốc độ nhanh nhất của thiên giới, bay hơn nửa ngày, cuối cùng cũng đến được Thần vực của Tây phương.

Thần Nam điều chỉnh phương vị, bay qua vài tòa thành thị của nhân loại, rốt cục cũng tìm được phương vị chính xác thần điện của Sinh mệnh nữ thần.

Chưa đến nửa canh giờ sau, hắc đã bay tới phía trên thần điện của Sinh mệnh nữ thần, hắc còn chưa kịp làm gì, thì một luồng ánh sáng xanh trong nháy mắt đã bao phủ hắc vào bên trong. Nhưng có Thần vương ngự trên người, màn lục quang đó chỉ làm giảm tốc độ của hắc nhưng không thể giam cầm hắc được.

“Ồ”

một âm thanh kinh ngạc vang lên bên trong thần điện. Sau đó hơn mười thiên sứ bay lên vây xung quanh Thần Nam

”Phiền các vị bẩm báo với Sinh mệnh nữ thần, có một đông thổ tu giả xin được cầu kiến”

Sinh mệnh nữ thần Trần Ny đã cảm ứng được khí tức của Thần Nam, đã sớm biết hắc đến.

“Xin mời”

Thần Nam cùng mười vị thiên sứ cùng bay xuống thần điện hùng vĩ phía dưới, Sinh mệnh nữ thần vẫn thánh khiết như trước, phong vận tươi tắn, trẻ trung, linh khí bẩm sinh, tuy không phải là sắc nước hương trời nhưng khí chất vô cùng độc đáo, làm người ta khó có thể quên.

Làm Thần Nam kinh ngạc nhất chính là bên cạnh Sinh mệnh nữ thần không ngờ lại còn có một vị nữ thần, Tóc vàng, mắt xanh, trang phục màu trắng, tuy cũng không phải là tuyệt sắc giai nhân khuynh thành khuynh quốc, nhưng bản thân cũng hội tụ linh khí trời đất, có khí tức sinh mệnh và khí tức tự nhiên...thì ra đây là Sinh mệnh nữ thần tiền nhiệm Tạp Mâu vốn bị giam dưới Lôi thần điện, không ngờ bà đã thoát nạn.

Hai chị em, hai sinh mệnh nữ thần!

Thần Nam thật muốn cười to! Hắc vội vàng thi lễ nói ”Ngợi ca nữ thần, chúc mừng người đã thoát được khổ nạn”. Hắc biết gần đây Tây phương khẳng định cũng xảy ra nhiều sự kiện, bằng không Tạp Mâu không có khả năng xuất hiện tại thần điện này.

Hai vị nữ thần cùng cười, Tạp Mâu nói “Người tới đây có việc gì? Ta nghe nói phương đông gần đây rất không được yên ổn.”

“Ta muốn mời hai vị tới phương đông, ra tay cứu Vô tình tiên tử”

“Gì cơ?” Sinh mệnh nữ thần tiền nhiệm Tạp Mâu sắc mặt đại biến

“Vô tình tiên tử tẩu hỏa nhập ma, nàng để lại di thư, duy chỉ có hai vị tương trợ mới có thể khiến nàng sống lại”

Tạp Mâu cùng Trần Ny nhìn nhau, hai người sắc mặt thay đổi liên tục.

Thần Nam bây giờ chỉ còn biết nói bừa.

“Đạm Đài tiên tử nhờ tại hạ đi mời hai vị nữ thần, ngày sau nhất định hậu tạ, không ngại xuất binh tây thổ!”

Bốn chữ “Xuất binh tây thổ” Thần Nam nói rất mơ hồ không có nói rõ là sẽ đến hỗ trợ hay đến báo thù.

Sắc mặt hai Sinh mệnh nữ thần lại biến đổi.

Thần Nam lại mở miệng tiếp “Kim sí Đại Bàng thần vương mời hai vị tới Đông thổ cứu Vô tình tiên tử, ngày khác nhất định hậu báo”

“Điều này..”

Vô tình tiên tử cộng thêm hai vị thần vương mời, điều này làm hai nữ thần bắt đầu do dự.

Lúc này, Thần nam lại tiếp tục mở miệng “Đông thổ thiên giới, gia tộc tối cổ lão, tối thần bí, tối cường đại truyền thừa từ thái cổ - Thần gia có lời mời hai vị cứu Vô tình tiên tử, ngày sau sẽ có hậu báo, không tiếc xuất binh tây thổ!”

Lần này Trần Ny và Tạp Mâu cũng giật mình rồi, gia tộc cổ lão nhất, cường đại nhất phương đông xuất binh tây thổ, có hai loại hàm ý, nếu lợi dụng tốt thì sau này sẽ là một nguồn viện trợ rất lớn.

Tập Mâu do dự nói “Mặc dù Tây phương chủ thần và đông phương thần vương không được tự tiện vượt giới, nhưng hôm nay là do đông phương thần vương thỉnh mời, tình huống rất đặc thù, hơn nữa 5000 năm trước ta thiếu Vô tình tiên tử một đoạn ân tình, hôm nay trợ giúp nàng ta, trả hết món nợ ân tình khi xưa.”

Trần Ny có chút không đồng ý nói ” Đông thổ rất loạn, tây thổ cũng không yên bình, tỉ tỉ vừa thoát khỏi giam cầm, Lôi thần đương nhiên không cam lòng, làm sao chúng ta có thể yên tâm mà đi được.

Thần Nam cắn cắn răng, hắn lại tìm thấy một “đại nhân vật” có thể đem ra dùng được. Hắn cất tiếng: “Một vị tây phương viễn cổ đồ đằng thần, tại nhân gian giới từng nói với ta, không lâu sau y sẽ lên tây phương thiên giới, ...lúc trước chính ông ta đã đưa tại hạ lên thiên giới.”

Trần Ny cùng Tập Mâu đồng thời chấn kinh, ngay cả Trần Ny vốn liên tục phản đối cũng bắt đầu do dự, các nàng là Tây phương chủ thần, đối với tây phương viễn cổ thần hiểu biết rất sâu sắc, hai người đã từng tra xét về đại nhân vật đã đưa Thần Nam lên thiên giới, bây giờ thật sự biết được sự tồn tại của nhân vật đó, hai người đều khó có thể bình tĩnh được nữa

“Được, ta đi” Tập Mâu quyết định.

Trong lúc Trần Ny còn đang do dự không quyết thì ở ngoài thần điện truyền vào một tràng cười lớn.

“Vô tình tiên tử uy chấn phương đông, hiện đang gặp nạn, chúng ta cũng nên hỗ trợ”. Một nam tử tóc vàng tiến vào thần điện, đó là một nam tử tràn đầy mị lực, phảng phất phát ra ánh sáng vô hình bao quanh khiến mọi người không dám nhìn thẳng, như một vầng mặt trời trên cao.

Thần Nam thấy nhìn thấy tiêu chí quang minh (mặt trời) trên trang phục của nhân vật này, hắn lập tức nghĩ tới đây có lẽ chính là... quang minh thần của Thiên giới! Đồng thời hắn cũng nghĩ đến Quang Minh thần có khả năng là thuộc phe Sinh mệnh nữ thần. Tập Mâu có thể thoát khỏi, chắc chắn có liên quan tới hành động của các chủ thần khác

Đột nhiên có thể gặp được Quang minh thần trong truyền thuyết. Thần Nam cũng cảm thấy hơi giật mình.

Nhìn thấy Quang minh thần đang làm khách trong thần điện đi ra, hơn nữa lại còn ủng hộ đến Đông Phương giúp phục hoạt Vô tình tiên tử, lúc này Sinh mệnh nữ thần Trần Ny cũng đã quyết định

“Được. chúng ta sẽ cùng sang phương đông”

Quang minh thần khẽ cười, lộ ra một cổ uy áp cường đại. ”Ta cũng đi, có lẽ sẽ giúp được ít nhiều. Đương nhiên mục tiêu chính là tìm kiếm Thiên Ma, hỏi y một số chuyện về Quang minh thần đời thứ nhất.

Thần Nam vừa mừng vừa sợ, vốn muốn mời nữ thần Trần Ny, bây giờ mời được tới 3 vị chủ thần thật sự là ngoài sức tưởng tượng. Bất quá trong lòng hắn đột nhiên chấn động, thiên giới có lẽ vì thế mà sẽ xảy ra một trường phong ba.

Ba vị chủ thần hỏi han Thần Nam một số chuyện, rồi sau đó lần lượt sắp xếp công việc, chủ yếu là tiến hành truyền âm với các vị chủ thần cùng phe, sau đó không chút chậm trễ cùng Thần Nam bay về đông phương thiên giới.

Cùng lúc đó, Đạm Đài tiên phủ, phong ba nổi lên, không biết nguyên nhân gì, tin tức Vô tình tiên tử sẽ được phục hoạt tại tinh không nguyệt điện đã lọt ra ngoài. Bây giờ Đạm Đài tiên cảnh mưa gió sắp nổi lên, vô số tu giả biết tin vội vàng tìm đến, đồng thời nhiều thần vương cũng âm thầm đến nơi...

Khúc dạo đầu cho một trường động loạn ở thiên giới bắt đầu...

201. Chương 202 - Khát Vọng Thần Vương Đại Chiến.

Thần Nam cùng ba vị Tây phương chủ thần phá không phi hành, tốc độ khủng khiếp, cảnh vật bên dưới loang loáng vụt qua.

Thực lực của ba vị Tây phương chủ thần không ai dám nghi ngờ, Thần Nam có Thần vương ngự trên người, tốc độ cũng đã đạt đến cấp độ Thần vương, do đó không hề chậm một chút nào so với họ. Các vị Thần Vương không dấu được vẻ kinh ngạc.

Đến thông đạo nối liền Đông Tây phương, bốn người tránh hội thiên sứ đang tuần tra, sau đó vượt qua thông đạo, tiến vào Đông thổ.

Trên đường, Thần Nam đột ngột nhớ lại một việc khiến hấn lạnh cả người. Lần trước tại Tây thổ, hấn từng thông báo tên thật của mình với Sinh mệnh nữ thần Trân Ny.

Lúc đó hấn không hề nghĩ nhiều, với thực lực của hấn, căn bản không thể làm các thế lực chú ý. Nhưng lúc này hấn đã ở đầu sóng ngọn gió, nếu như Sinh mệnh nữ thần đến Đạm Đài tiên phủ, gọi hấn là Thần Nam, lại bị Đạm Đài Tuyền và Lý Đạo Chân nghe được thì...

Thần Nam vội vàng truyền âm với hai vị Sinh mệnh nữ thần: “Hai vị nữ thần điện hạ, ta có một chuyện thỉnh cầu, ta vốn là người của Thần gia thiên giới, nhưng lúc còn nhỏ bị đưa xuống Tây thổ nhân gian, sau khi thành niên mới trở lại thiên giới, trong đó có rất nhiều nhân quả, không tiện nói ra, nhưng chủ yếu là để tránh một số đại nhân vật của Đông phương thiên giới phát hiện, ta muốn nhờ hai vị nữ thần đừng đề cập tên thật của ta trước mặt người khác. Nếu được thế, ta sẽ cảm kích vô cùng”.

Hai vị Sinh mệnh nữ thần đáp ứng một cách thoải mái.

Nhưng Thần Nam biết, tên thật của mình đã có người biết, thì sẽ không còn là bí mật nữa. Việc bạo lộ chỉ còn là vấn đề thời gian. Bây giờ hấn chỉ còn cách nhanh chóng đề thăng lực lượng, nỗ lực cải biến hiện trạng trước mắt.

Thần Nam hận không thể đưa tốc độ đề thăng đến cực hạn, cho dù Thần vương ngự có phải gãy. Lúc này, hấn đã vượt lên trên ba vị chủ thần 1 đoạn, bay dẫn đầu.

Trên đường gặp phải vài tu giả, Thần Nam cùng ba vị chủ thần khi bay qua bọn họ, khiến bọn họ la lên thất thanh.

khi bọn Thần Nam đến Đạm Đài tiên phủ, lập tức cảm thấy kinh dị.

Lúc này Đạm Đài Thánh địa, khắp nơi đều là đầu người lúc nhúc, vô số tu giả hoặc lượn lờ trên không, hoặc đứng trên các đỉnh núi, nhìn về phía tiên phủ. Người đông như tiết canh, ồn ào náo nhiệt, hiển nhiên là có sự kiện lớn xảy ra bên trong

“Rốt cục là có chuyện gì?” Thần Nam hỏi một tu giả bên cạnh

”Xảy ra một sự kiện lớn, không kém so với việc Thiên Ma xuất thế, ngươi có biết không? Vô tình tiên tử vừa chết không lâu, có khả năng đang được phục sinh trong Tinh không Nguyệt điện của Đạm Đài Thánh địa.

Đầu Thần Nam ong lên, không ngờ tin tức đã bị lộ ra ngoài, là kẻ nào làm. Đạm Đài thánh đại khẳng định là có nội gian! Vốn sợ trong quá trình phục sinh cho Vũ Hinh, có Thần Vương đến đột kích, nhưng giờ còn chưa bắt đầu, tin tức đã lan khắp nơi, chắc chắn là có nhiều ẩn tình.

“Người có biết không, Tuyệt Tình đạo lão ma quân, Hỗn Thiên đạo lão ma vương, phá diệt đạo đại ma đầu, Ba vị Thần vương cao thủ dẫn đệ tử tấn công, đã bao vây Tinh không Nguyệt điện. Nghe nói còn có nhiều vị Thần vương đang ẩn mình, quan sát biến hóa. Bọn họ không muốn Vô Tình tiên tử sống lại. Vạn năm nay, đệ tử môn đồ của bọn họ bị Vô Tình tiên tử giết chết không ít, hiện giờ cừu nhân đã kéo đến đây hết rồi”.

Thần Nam tức giận quát: “Hừm, một lũ phế vật, khi Vô tình tiên tử còn sống, sao không dám đến tìm đi, hiện giờ kéo đến thì có bản lĩnh gì chứ?”.

”Hừm, vị tiểu huynh đệ này nhỏ tiếng một chút, tuy mọi người bên ngoài đều đang xem nhiệt náo, nhưng cũng ẩn chứa không ít cao thủ muốn gây bất lợi cho Vô Tình tiên tử. Nếu như có kẻ nghe được, ta cũng bị người vạ lây đó

Quả nhiên, gần chục người đứng xung quanh đang quay lại nhìn Thần Nam

”Vạn năm nay, có vài vị Thần vương từng muốn tiêu diệt Vô Tình tiên tử, nhưng Vô Tình tiên tử thật lợi hại, càng đánh càng mạnh, cuối cùng đành bỏ đi. Hiện giờ cơ hội vạn năm có một, những kẻ đó làm sao lại để nàng sống lại được.

Nhìn thấy những kẻ đứng gần đều đã chú ý đến phía này. Thần Nam không khỏi thêm nữa, vẫy tay ra hiệu. Ba vị chủ thần hóa thành ba đạo quang mang bay lại.

“A, Tây phương thần...”

Xung quanh vang lên những tiếng kinh ngạc, tất cả đều cảm thấy được ba cỗ uy áp cường đại của Thần Vương.

“Lê nào là chủ thần Tây phương.”

“Trời ơi, hôm nay thật là một trường thiên địa phong ba. Đạm Đài thánh địa vốn tụ tập 6 vị Thần Vương, cộng thêm các vị Thần vương đang giấu mình, cộng thêm ba vị Tây phương chủ thần, nếu như đại chiến xảy ra, trời ơi...thật không dám tưởng tượng”.

Tuyệt đại đa số đều vô cùng kinh dị, dù sao thì Đông phương Thần vương và Tây phương chủ thần đều không thể tùy tiện vượt biên. Việc này sẽ dẫn đến những suy đoán lung tung

Thần Nam cùng ba vị chủ thần nhanh chóng tiến vào sâu trong Đạm Đài thánh địa, vô số tu giả nhanh chóng nhường đường. Dù sao ba vị chủ thần phát ra uy áp cường đại, người thường đâu dễ chịu được.

Trên tiên sơn, Tuyệt Tình lão ma vương, Phá Diệt lão ma vương, Hỗn Thiên lão ma vương dẫn dắt lực lượng tinh nhuệ của mình đang bao vây bên ngoài Tinh không nguyệt điện. Còn Đạm Đài đệ tử lập mười tám tòa tiên trận, ngăn chặn bên ngoài Nguyệt môn.

Trên cao ngàn thước, những tiếng nổ ầm ầm như sấm vang lên, Phá Diệt lão ma vương đang giao chiến cùng Đạm Đại Tuyền. Hai tiểu thế giới đang hắt bóng lên không trung, toàn là những cảnh chân thật: núi cao, rừng sâu, sông cả, thảo nguyên...giống như hai lục địa rộng lớn lơ lửng giữa không trung, lại giống như hai tiểu thế giới nối liền với thế giới hiện thực.

Mỗi lần hai đại cao thủ xuất chiêu, đều có từng dãy núi sụp xuống, sông hồ cạn kiệt, bình nguyên vỡ vụn, thanh thế kinh người.

Thần Nam lao đến nơi, lập tức ngậy ra, nhìn thấy trận đấu giữa hai Thần vương, hấn dường như ngộ ra được điều gì, nhưng trước mắt hấn không nghĩ được nhiều, nói với ba vị chủ thần: “Mời ba vị cùng ta tiến vào Nguyệt môn, nếu như có người ngăn cản, xin hãy đại khai sát giới”.

Lúc này, bất kể là đệ tử Đạm Đài phái, hoặc là môn đồ của ba lão ma vương, đều đã nhìn thấy bốn vị khách không mời mà đến. Ba lão ma vương trông vô cùng khó coi, làm sao bọn họ không cảm ứng được ba cỗ uy áp cường đại của chủ thần cho được.

Được

Quang Minh thần lao đi trước tiên, đệ tử của Hỗn Thiên đạo và Tuyệt tình đạo nhanh chóng ngăn cản, nhưng làm sao bọn chúng có thể ngăn được ba vị chủ thần. Ba vị chủ thần đồng thời bạo phát quang mang trăm trượng, đệ tử của ba lão ma vương bị một cỗ đại lực hất văng ra

“Tây phương chủ thần dám tự tiện tiến vào Đông phương thiên giới, các ngươi không sợ dẫn đến xung đột Đông Tây ư” Hỗn Thiên lão ma vương gầm lên

Tuyệt Tình ma vương cũng quát lớn: “Các ngươi không sợ dẫn đến Đông Tây đại chiến à?”.

Đúng lúc này, Kim sí Đại bằng Thần Vương bay ra khỏi Tinh không nguyệt điện, y cười ha hả nói: “Xung đột Đông Tây không phải do các ngươi nói là đủ. Các ngươi không phải muốn có một cuộc chiến giữa các Đông phương Thần Vương? Bây giờ thêm vào vài vị Tây phương chủ thần, vì sao lại không được. Ha ha, tuyệt, tuyệt diệu. Hôm nay thật là tuyệt vời. Hơn trăm năm rồi chưa được đại chiến thống khoái một phen, hôm nay hi vọng được như ý nguyện”.

Lý Đạo chân cũng đã bay ra, khiến cho Tuyệt Tình ma vương và Hỗn Thiên ma vương đang muốn ngăn cản Tây phương chủ thần dừng lại. Bọn họ không muốn lấy hai địch năm.

Hơn nữa, hôm nay bọn chúng đến chỉ vì muốn ngăn cản Vô Tình tiên tử sống lại. Chỉ cần đến lúc quan trọng xuất thủ đạt được mục đích là được

Lúc này, từ trên cao truyền xuống âm thanh tuyệt mỹ của Đạm Đài tiên tử: “Phá Diệt ma vương người tuy tu vi cao tuyệt, nhưng nếu như sư phụ Đông Phương Khiếu Thiên của người sống đến bây giờ, người còn chưa so được”.

Dứt lời, Đạm Đài tiên tử nhanh chóng hạ xuống

Lúc này, Đại bằng Thần Vương, Đạm Đài tiên tử, Đông Hải Thần Vương lí đạo chân, còn có ba vị tây phương chủ thần, cộng lại có 6 vị Thần vương cao thủ tụ tập bên ngoài tinh không nguyệt điện

Ba lão ma vương không ngờ sự tình lại biến thành thế này. Không ngờ lại dẫn động cả đến ba vị Tây phương chủ thần. Lúc này bọn họ không dám tùy tiện, chỉ đợi khi nghi thức phục sinh bắt đầu, sẽ nhảy vào phá đám

Đạm Đài tiên tử nói: “Cảm tạ ba vị chủ thần đã đến Đông thổ tương trợ”.

Đại Bằng Thần vương cũng nói: “Hiện giờ thời gian không còn nhiều, mời ba vị vào trong”.

6 Thần vương và Thần Nam bay vào trong khoảng không gian kì dị đó, bên trong tinh quang lấp lánh, ánh trắng vàng vạc.

Bây giờ thời gian chính là sinh mệnh, Đại Bằng Thần vương giới thiệu đơn giản với ba vị Tây phương chủ thần về những điểm cần lưu ý, sau đó bắt đầu phân công

Phục sinh cho Vũ Hinh ít nhất cần đến ba vị Thần vương, trong đó khẳng định phải có hai vị Sinh mệnh nữ thần, người cuối cùng là Đại Bằng Thần vương. Đó là ý của Thần Nam, bởi vì đó là vị Thần vương mà hắn tin tưởng nhất. Có ý ở bên cạnh Vô Tình tiên tử, Thần Nam có thể yên tâm.

Còn lại ba người, nhiệm vụ càng quang trọng, bọn họ không chỉ đối mặt với ba lão ma vương đã xuất hiện. Lúc này tin tức đã lộ ra ngoài, dẫn dắt rất nhiều nhân vật. Đến lúc đó có lẽ sẽ là một trường mưa gió máu tanh, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

Đúng vào lúc này.

Đệ tử Đạm Đài phái vào báo

“Bẩm báo Tổ sư. Hiên Viên Thần vương tấn công”.

Vị đệ tử đó còn chưa kịp đi, lại có một người khác vào báo

“Bẩm báo Sư tổ. Cửu U ma vương xuất hiện”.

Tiếp theo lại có người báo

“Vô Ưu tiên tôn xuất hiện.”

Âm thanh còn chưa dứt, lại thêm

“Báo...Phật Tổ cũng đã đến”.

Thần Nam và sáu vị Thần vương cùng hít một hơi lạnh. Cho dù đã có chuẩn bị trước, cũng không ngờ lại có đến 7 Thần vương cao thủ đến gây sự. Đó là những kẻ đã công khai xuất hiện, còn bên trong ắt còn những kẻ chưa hiện thân. Chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy sợ rồi.

Đạm Đài tiên tử trầm ngâm một lúc rồi nói: “Không còn cách nào khác, trong khoảng Tinh không ngày, sau khi cổ trận do Thất thải thạch bố trí vận chuyển, cộng thêm sức mạnh của chúng ta, có thể ngăn được bọn chúng

Quang Minh thần cười khổ: “Không ngờ vừa đến Đông thổ, lại gặp phải một trường thịnh hội thế này, không ngờ lại được tham gia thịnh hội của Đông phương Thần vương.

Đại Bằng Thần vương cũng vô cùng ngạc nhiên, không ngờ lại có nhiều Thần vương đến ngăn cản như thế, y lắc đầu nói: “Sự tình không ổn, cho dù có cổ trận phòng thủ, cũng khó mà ngăn được

Nói xong, y đột nhiên nhìn về Thần Nam, dường như nghĩ ra điều gì đó: “Đúng rồi, hiện giờ cần huy động tất cả các sức mạnh. Tiểu tử, người không phải có Hậu Nghệ cung bị phong ấn hay sao? Hiện giờ có sáu vị Thần vương tại đây, mau mau khai mở nội thiên địa của người. Sáu người chúng ta có thể giải phong ấn cho nó, có khôi bảo như vậy, có thể làm cho thực lực của chúng ta tăng lên một bậc”.

trong mắt Đạm Đài Tuyền ánh lên nét kinh dị, ngạc nhiên nhìn Thần Nam: “Hậu Nghệ cung...”

Thần Nam biết hiện giờ không phải lúc lãng phí thời gian, hần nhanh chóng đã khai nội thiên địa, sau vị Thần vương còn chưa tiến vào, thì đã thấy hai con rồng lao ra

“A, Quang Minh đại thần còn tại thượng, Vũ Hinh sống lại rồi à”. Long bảo bảo toàn thân kim quang lấp lánh, béo tròn như một quả cầu thịt, lắc lư bay lên vai Thần Nam.

Tiểu thần còn vừa dứt lời, lập tức khiến các vị Thần vương phá lên cười. Quang Minh thần đẹp trai đứng bên cạnh có chút ngại ngùng, không ngờ tên tiểu quỷ trước mặt lại gọi y như thế trước mặt mọi người.

con rồng du côn kiến thức rộng rãi, nhìn thấy tiêu chí trên y phục của Quang Minh thần, thất thanh nói: “A, mẹ ơi, đây không phải là Quang Minh thần sao”.

“A, Quang Minh đại thần còn tại thượng! A, không, ngẫu mẽ đầu phát tại thượng! Ta ngắt đây!”. Tiểu quỷ chớp chớp mắt, hiếu kì nhìn mấy vị Thần vương, làm bộ như sắp ngắt đi.

Khi sáu vị Thần vương tiến vào nội thiên địa của Thần Nam, rõ ràng cảm giác nơi này có chút khác thường, đồng thanh tắc lưỡi. Khi nhìn thấy từng dãy Lôi thần điện xếp hàng trong đó, hai vị Sinh mệnh nữ thần và Quang Minh thần đồng thời cười vang

Nhưng khi hai vị Sinh mệnh nữ thần nhìn thấy không xa, một vườn tiên thụ do Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng nhỏ trộm trồng ở đó, lập tức sắc mặt vô cùng khó khăn. Ăn cướp Lôi thần đã không nói: làm gì, lại còn dám động chạm đến bọn họ, khiến Thần Nam đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng xấu hổ.

nghe Quang Minh thần kể vắn tắt những gì đã xảy ra, Đại Bàng Thần vương và Đạm Đài Tuyền cùng Lý Đạo Chân, đều vô cùng kinh dị, không ngờ tên khốn trước mặt lại là đại đạo nổi danh ở Tây phương gần đây, điên cuồng đánh cướp toàn bộ thần điện của Lôi thần”.

“Ha ha..” lúc này đến Đại Bàng Thần Vương cũng không nhịn nổi cười.

Đạm Đài Tuyền cũng mỉm cười.

“A, đây chính là cây thần lưu truyền trong trời đất sao?”. Hai vị Sinh mệnh nữ thần vô cùng ngạc nhiên, cây sinh mệnh của bọn họ chính là Sinh mệnh nữ thần đời thứ nhất cắt xuống từ cái cây thần này, hiện giờ nhìn thấy cây mẹ, cả hai đều không kìm được kích động

Quang Minh thần, Đại Bàng Thần vương, và Lý Đạo Chân nhìn định địa thần thụ, đều không ngớt lời ca ngợi. còn Đạm Đài Tuyền lượn quanh gốc cây một vòng, chẳng nói chẳng rằng, nhưng trong mắt không ngừng ánh lên vẻ kì lạ.

Sáu đạo thần lực như đại dương, đổ về phía định địa thần thụ. Trong tiểu thế giới lập tức quang mang lấp lánh, khắp nơi đều là thần quang lóa mắt.

Thần lực. Diên cuồng lan tỏa, che mờ trời đất

Sau một tuần trà, một vầng thần quang xanh biếc bùng lên, triệt để bao phủ sáu đạo thần quang kia. Sau đó tất cả quang mang biến mất, một tiểu thần thụ cao một thước không ngừng xoay tròn trên không, phát ra từng trận năng lượng ba động đáng sợ. Sau đó thần quang lóe lên, một thanh thần cung đen nhánh lơ lửng giữa không trung

Bây giờ, thần thụ và thần cung có thể tự do biến hóa, hoàn toàn hóa giải phong ấn, có thể đưa ra ngoài nội thiên địa của Thần Nam.

Thần Nam vẫy tay, thần cung như có linh thức, nhanh chóng bay vào tay hần. Lập tức Thần Nam có một cảm giác huyết nhục tương liên, giống như thần cung là một bộ phận của cơ thể hần, một bộ phận không thể thiếu được.

Lục vị Thần Vương kinh dị nhìn hần, Đại Bàng Thần Vương cười lớn: “Được lắm. Hiện giờ tấn công từ xa, coi như chúng ta có thêm một vị Thần Vương.”

Đa tạ lục vị

Thần Nam nghĩ một lúc rồi nói: “Lục vị Thần vương, có thể giúp vân bối giải phong ấn thêm cho một kiện khôi bảo nữa được không?”

“A, người còn nữa?”. Đại Bàng Thần Vương vô cùng kinh ngạc, đồng thời năm vị Thần vương kia cũng lộ vẻ không tin

Thần Nam phá khai một khoảng hỗn độn trong nội thiên địa, đào lên một cái mai rùa khổng lồ, bởi vì tránh nhiều chuyện ngoài ý muốn, trước đó hần đã sai con rồng du côn chọn Huyền Vũ giáp xuống. Giờ đại địch đã đến, chỉ có tăng cường lực lượng mới là chân lý, hần liền đem Huyền Vũ giáp còn bị phong ấn ra

Sáu vị Thần Vương là nhân vật thế nào, chỉ nhìn qua là biết đây là khôi bảo loại gì.

Sáu người không nói: nhiều, sáu đạo thần lực đồng thời đổ về Huyền Vũ giáp. Nội thiên địa lại tràn ngập thần lực ba động. Hào quang ngũ sắc bao phủ toàn bộ tiểu thế giới.

Sau một lúc, một tiếng nổ vang lên, sáu đạo thần lực nhanh chóng biến mất. Một con rùa thần khổng lồ phát ra lục sắc quang mang lơ lửng giữa không trung, vươn đầu ngoáy đuôi. Nhưng rất nhanh, rùa thần biến nhỏ, hóa thành một thần giáp màu xanh thẫm, phát ra một cỗ khí tức cổ lão thần dị

Mặc dù không phải quang mang rực rỡ, nhìn chẳng có gì xuất chúng, nhưng sáu vị Thần Vương đều vô cùng kinh ngạc, với tu vi của bọn họ, đều ngay lập tức nhìn ra giá trị của Huyền Vũ giáp

Thần Nam lại vẫy tay, Huyền Vũ giáp nhanh chóng bay lại, một loạt tiếng kim loại va chạm vang lên, Huyền Vũ giáp nhanh chóng phủ lên người Thần Nam, phía trên bao phủ lấy ngực Thần Nam, giống như một mảnh giáp, phía dưới nhìn giống một chiếc khóa khổng lồ, che phủ hai bắp đùi hần, tất cả đều lấp lánh ánh kim loại xanh thẫm, nhìn giống như giáp sắt

Nhưng biến hóa chưa dừng ở đây, khi Thần Nam vừa nhẹ nhàng vận chuyển công lực, Huyền Vũ giáp bao phủ một cỗ quang mang xanh thẫm, thần giáp trên người bắt đầu phát triển, từ từ bao phủ hai chân, hay tay, cuối cùng một chiếc mũ sắt lấp lánh bao phủ đầu hần.

Còn ở bên dưới, chiến giáp từ từ lan rộng, bao phủ hai chân, cuối cùng phủ cả hai bàn chân, tạo thành một đôi giày chiến màu xanh thẫm.

Lúc này, Huyền Vũ giáp quang mang đại thịnh, phát ra từng trận thần quang, không biết thần dị hơn gấp bao nhiêu lần

Lúc này, Thần Nam mình khoác Huyền Vũ giáp, lưng đeo Hậu Nghệ cung, hần cảm giác được một cỗ năng lượng cự đại chưa bao giờ có lưu chuyển trong cơ thể, lúc này, hần dám cùng Thần vương đại chiến

Không kìm được, hần ngẩng mặt lên trời hú vang.

202. Chương 203: Dám Cùng Thần Vương Đại Chiến

Giờ phút này, huyết mạch toàn thân hần sôi trào, muốn lập tức tìm người quyết chiến.

Hú dài một tiếng, Thần Nam bay ra khỏi nội thiên địa, từ tinh không nguyệt điện vọt ra ngoài, nhìn Đạm Đài phái đệ tử đang đối diện với bảy Thần Vương cùng với tinh anh đệ tử của bọn họ, và vô số tu giả ở phía sau.

Thần Nam rút Hậu Nghệ cung triển khai Thần Vương dự tại không trung không ngừng biến hoá phương vị, lưu lại trên không từng đạo tàn ảnh, tạo nên những luồng ba động đáng sợ.

Bọn người Hỗn Thiên lão ma vương đều kinh ngạc, nhìn từng đạo tàn ảnh nhanh chóng lóe lên rồi biến mất, bọn họ đều có cảm giác không thể tin được.

Vầng hào quang màu xanh thẫm của Huyền Vũ giáp thần dị vô cùng, làm cho bọn họ trong lòng đều có cảm ứng, đồng thời một mũi tên khuyen khí quang mang rực rỡ đã được đặt lên dây cung của Hậu Nghệ cung đen tuyền, khiến cho bọn họ đều cảm giác được một tia khí tức nguy hiểm

Thần giáp và thần cung trong truyền thuyết, tại thiên giới mọi người đều sớm đã nghe qua giờ phút này lập tức đều liên tưởng đến.

Bọn người Đạm Đài tiên tử và Đại Bằng Thần Vương lúc này cũng đã bay ra khỏi tinh không nguyệt điện điện, đứng tại nguyệt môn lẳng lặng theo dõi.

Phá Diệt lão ma vương quát to: “Không hay, tất cả các đệ tử lui về phía sau!”

Thần vương thực lực mạnh mẽ như bọn y chẳng sợ hãi gì, nhưng môn nhân đệ tử của bọn họ, sợ rằng ít người có thể chịu nổi. Thần Nam trên không trung không ngừng biến hóa vị trí, chỉ để lại từng đạo tàn ảnh, Hậu Nghệ cung trong tay phát ra ba động năng lượng càng ngày càng lớn.

Thần Nam không lâu trước đây đã bước vào lĩnh vực thất giai, giờ phút này hai thứ bảo vật đã hoàn toàn phá giải phong ấn, công lực cao thâm cộng thêm khôi bảo không còn phong ấn, có thể phát huy uy lực vô cùng lớn tới mức không thể tưởng tượng, so với lúc tại nhân gian giới thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Huyền Vũ giáp thần quang rực rỡ, phát ra hào quang xanh thẫm, khiến Thần Nam giờ phút này trông giống như chiến thần, Hậu Nghệ Cung hội tụ bát phương linh lực, thiên địa nguyên khí từ bốn phương tám hướng ào ạt đổ về, ngưng hình thành một đạo kim tiền xuất hiện trên dây cung.

Ầm ầm.

Thiên địa nguyên khí không ngừng điên cuồng lan tỏa, trận trận tiếng sấm vang lên, không trung trên Đạm Đài thánh địa không ngừng nổ vang, cả phiến tiên sơn phẳng phát đều rung chuyển.

Rất nhiều tu giả quan chiến, tu vi cũng không cao, tại nơi thiên địa hỗn loạn này bọn họ cảm thấy như chính mình đang ở giữa biển lớn, không ngừng bị vùi dập, lắc lư giữa không trung.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Thần Nam với ánh mắt không thể tin nổi, nhìn thân ảnh mặc chiến giáp, tỏa ra hào quang rực rỡ đó.

Giờ phút này, không riêng gì bọn Hỗn Thiên Ma vương và các Thần Vương đến gần cản đều cảm thấy vô cùng kinh dị, kể cả đám Đại Bằng Thần Vương vốn đã sớm có chuẩn bị cũng phải thảm giết mình, giờ phút này trạng thái của Thần Nam thật không thể tin được.

Huyền Vũ giáp và Hậu Nghệ cung sau khi được giải khai phong ấn, kết hợp sử dụng, quả thực quá đáng sợ!

Roẹt roẹt

Từng đạo tàn ảnh lưu lại khắp không trung, thần giáp quang mang rực rỡ và tiễn mang đáng sợ trên Hậu nghệ cung, chiếu rọi khắp trời đất, khiến mọi người đều cảm thấy bất an.

Trong tiếng ầm ầm vang dội, thiên địa nguyên khí ba động càng ngày càng dữ dội.

Cuối cùng thì Thần Nam cũng đã nhắm được mục tiêu, các tu giả quan chiến ở xa đồng thời đều ồ lên, không ngờ Thần Nam giương Hậu Nghệ cung nhắm thẳng vào Hỗn Thiên Ma vương, không ngờ hấn đám khiêu chiến Thần Vương

“Tiểu tử thật sự là quá cuồng vọng, bất quá, ta rất thích.” Đại Bằng Thần Vương lẩm bẩm, đồng thời lão ngấm ngấm chuẩn bị ra tay cứu Thần Nam.

Hỗn Thiên Ma vương giận tái mặt, y thấy dù Thần Nam tay cầm Hậu Nghệ cung, mặc Huyền Vũ giáp, có hai kiện khôi bảo hộ thân, bất quá, dù sao cũng chỉ là hậu bối đệ tử, dù có khôi bảo hỗ trợ, nhìn có vẻ đáng sợ nhưng đối với lão mà nói khiêu chiến với lão như vậy thì thật là một sự sỉ nhục.

Dây cung rung lên! Phong lôi đầy trời, thiên địa đều biến sắc, nguyên khí bát phương cuộn cuộn đổ về, ngưng tụ lại biến thành một mũi tiễn khổng lồ, một đạo cầu vòng phá nát hư không, bắn vút tới lão ma vương.

Luồng ánh sáng cầu vòng dài ba mươi trượng, khí thôn thiên địa, tạo ra nguyên khí ba động vô tận, khiến các đệ tử phía sau lão sắc mặt đều đại biến.

Bất quá, Hỗn Thiên lão Ma vương có ý lập uy, lão cũng không triển khai tiểu thế giới của lão để hóa giải mũi tiễn kinh thiên này. Ngược lại đứng im một chỗ, đợi mũi tiễn xuyên qua hư không đến trước người lão. Khi đạo cầu vòng chỉ còn cách lão chưa đầy ba trượng, tất cả các môn đồ đệ tử đều sợ hãi, lão mới bắt đầu ra tay.

Y bước một bước dài giữa hư không, một bước đã đến trước dải cầu vòng rực rỡ đó, sau đó mở rộng song chưởng chụp tới luồng kim tiễn đó, đồng thời gầm to một tiếng vang dội thiên địa, khiến không ít tu giả phía sau rơi xuống đất, càng không ít người miệng rỉ máu tươi.

Tất cả tu giả đang xem cuộc chiến đều kinh ngạc thất sắc, lão ma vương thật là đáng sợ, dám ngang nhiên vung tay chụp thần tiễn.

“A”

Ma âm chấn thiên, dải cầu vòng kinh thiên dài ba mươi trượng không ngờ bị lão ma vương chụp được, không ngờ lại bị lão ngạnh tiếp như vậy.

Chỉ có thể dùng hai từ khủng bố và biến thái để hình dung, Thần Vương đúng là vô địch!

Bất quá, Hậu Nghệ thần cung là khôi bảo từ thời thái cổ lưu truyền lưu hậu thế, bây giờ tu vi Thần Nam đại tiên, hơn nữa được Huyền Vũ giáp hỗ trợ, phát huy thần lực của Hậu Nghệ cung, không còn giống như ngày trước nữa. Cuối cùng dải cầu vòng cũng đẩy lão Ma Vương bắn về phía sau, mặc dù không thể làm y bị thương, nhưng lực lượng cường đại đã hất văng lão Ma vương về phía sau hơn trăm trượng, rồi cuối cùng kim quang nổ tung giữa không trung.

Năng lượng dao động đáng sợ lan tỏa khắp nơi, khiến tu giả quan chiến xung quanh vội vàng né tránh.

Kinh thiên nhất tiễn, bắn lui Thần Vương, cũng đủ để Thần Nam tự ngạo, Đạm Đài tiên sơn sôi lên sùng sục, vô số tu giả phát ra tiếng hô kinh hãi.

Bất quá, Thần Nam không muốn dừng lại như thế. Hắn lại giương cung lấp tên, mục tiêu vẫn như cũ là lão Hỗn Thiên lão ma vương.

“Đáng chết...” Lão ma vương ngửa mặt lên trời gầm vang, cảm giác phải chịu một nỗi nhục lớn, y phá khai hư không, bay về phía Thần Nam.

Bất quá, Thần Nam bây giờ có Thần Vương dự trên người, tốc độ không kém gì y, trên không trung lóe lên vài đạo tàn ảnh, liền tránh được y. Đồng thời nguyên khí ba động lại trở lên kịch liệt, một đạo kim quang kinh thiên bắn về phía Hỗn Thiên lão ma vương.

Có Huyền Vũ giáp hộ thể, tay cầm cung thần, giờ khắc này Thần Nam dám cùng Thần Vương đại chiến, có thể nói hào khí ngút trời, thế không thể ngăn cản. Chiến giáp và thần cung phát ra quang mang vạn trượng, khiến hắn trở lên cao lớn vô cùng, trông như một người khổng lồ đứng giữa trời cao.

Lão ma vương gầm lên tức giận, bất quá vẫn bị luồng kim quang kinh thiên bắn bay đi.

Thần Nam khí thế ngút trời, giờ khắc này hắn chiến ý cuộn cuộn, thần tiễn từng đạo từng bắn ra, trên cao sấm sét ầm ầm, kim quang rực rỡ, từng đạo từng đạo thần tiễn nhanh như chớp dẹt giữa không trung

Tu giả đang xem cuộc chiến đều vội vã né tránh ra xa.

Lão Ma vương cuối cùng không dám lại dùng một đôi tay để ngạnh tiếp, đối mặt với từng đạo kinh thiên thần tiễn, y chỉ có thể khai mở tiểu thế giới của mình, một khoảng không gian rộng lớn hiện lên giữa trời, bên trong núi non hùng vĩ, sông lớn cuộn cuộn, bình nguyên rộng lớn....

Năm đạo thần tiễn đồng thời bay vào, một tòa cự sơn nhanh chóng bị bắn tan, đồng thời một mảnh thảo nguyên cũng bị bốn đạo thần tiễn đánh cho tan thành cát bụi, mặt đất vỡ nát, cảnh tượng như trong ngày tận thế.

Hủy diệt cảnh vật núi non trong tiểu thế giới của lão như thế, nhưng không có gây ra bao nhiêu thương tổn, chỉ đủ làm cho lão thân hình rung lên mấy lần. Chỉ là điều khiến cho y không thể chấp nhận chính là việc bị mất mặt. Trước mặt nhiều Thần Vương cao thủ như thế lại còn vô số tu giả đang quang chiến, lại bị một gã tiểu bối chủ động công kích, làm cho y không thể nhẫn nại nổi, hoàn toàn bạo nộ.

Bất quá, Thần Nam có Thần vương dự trên người, lão ma vương dù liên tục phá nát hư không, muốn bắt đối phương, nhưng đều thất bại. Cuối cùng lão cảm cố phiền không gian đó, nhưng cũng không có hiệu quả. Huyền Vũ giáp không hổ là khôi bảo chiến giáp, không ngờ có thể đột phá được không gian cấm cố, không gian cấm cố cũng không thể khống chế được thân hình của Thần Nam..

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Giờ phút này, Thần Nam chiến ý ngút trời, tất cả các Thần Vương đến đây, bất kể tu cao thâm cỡ nào, nhưng đều là vì ngăn cản Vũ Hinh sống lại, giờ khắc này hấn căn bản không thể lưu tình. Hậu Nghệ thần cung trong tay đã nhắm thẳng vào môn nhân đệ tử của Hỗn Thiên lão ma vương, ba đạo cầu vòng xuyên qua hư không, không ai có thể ngăn cản.

“A

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, các tinh anh đệ tử của Hỗn Thiên đạo bị một tia thần tiễn liên tục xuyên qua mười mấy người, huyết quang ngập trời, mười mấy người trong phút chốc đều tan xác, máu tươi tung tóe, mùi tanh nồng nặc.

“A

“A

Thần tiễn như cầu vòng, đạo thứ hai, đạo thứ ba lần lượt bắn tới, quang mang rực rỡ hóa thành ánh sáng tử thần, liên tục bắn tan hơn vài chục người, thịt nát xương tan, máu tươi vung vãi, tàn thi rơi xuống đất

Tạm thời không làm gì được lão ma vương, nhưng Thần Nam có thể giết chết môn nhân đệ tử rất hiệu quả, khiến lão ma vương gầm lên lao về phía hấn, dù trong không gian cấm cố, thân hình Thần Nam vẫn nhanh như chớp, không ngừng bắn giết cao thủ của Hỗn thiên đạo.

Bọn Tuyệt Tình lão ma vương, Hiên Viên Thần Vương, Cửu U ma vương, mặc dù đến đây cũng đều là vì ngăn cản Vô Tình tiên tử sống lại, nhưng giờ phút này nhưng không ai ra mặt, ngoài mặt thì bọn chúng chung một chiến tuyến, nhưng cũng không phải một lòng một dạ, nhìn Hỗn Thiên lão ma vương bị mất mặt bọn họ cũng mừng rỡ vô cùng.

Trên không trung dậy lên từng trận huyết vụ, Thần Nam đại khai sát giới, giờ phút này hấn sát ý vô hạn, nghĩ đến những bí hiểm của Vũ Hinh, nghĩ đến chính mình vạn năm mê man bị người ta nắm trong tay, tất cả những cay đắng trong lòng toàn bộ bạo phát, đối mặt với Đạm Đài Tuyền, đối mặt với bao nhiêu cao thủ thiên giới, hấn tận tình phát huy sát ý trong lòng, máu đã lạnh, hận đang sôi.

Phàm là kẻ có ý định ngăn cản Vũ Hinh sống lại, đều là địch nhân của hấn.

Từng tiễn đoạt mệnh, từng chiêu sát địch!

Máu tươi tung tóe...thân thể nát vụn... hồn phách kêu gào

Đến khi hấn kiệt lực hấn mới đột nhiên tỉnh lại, sao lại như thế? Hấn không ngờ mình lại tàn bạo như vậy, không ngờ đệ tử của lão ma vương bị hấn bắn giết gần một trăm người.

Hỗn Thiên lão Ma vương giờ phút này đã thu hết tinh anh đệ tử vào tiểu thế giới của y, đang điên cuồng lao về phía hấn.

Huyền Vũ giáp trên người Thần Nam bộc phát ra một quang sáng xanh thẫm, Hậu Nghệ thần cung thần quang rực rỡ, sát ý của hấn lại bùng lên mãnh liệt. Bất quá, lần này đây hấn vẫn khống chế được, hấn triển

khai Thần Vương dực bay trở về tinh không nguyệt điện, quay lại phía bọn người Đại Bằng Thần Vương nói: “Xin mời các vị bắt đầu phục sinh Vũ Hinh!”

Dứt lời, hắn cầm cung thần trong tay, đứng ở lối vào tinh không nguyệt điện, lạnh lùng quét mắt nhìn bát phương, khí thôn sơn hà, nhất phu đương quan, vạn phu mạc quá.

Đạm Đài Tuyền có chút kinh dị nhìn hắn, đôi mắt lóe sáng, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì.....

203. Chương 204: Phục Sinh - Thần Vương Đại Chiến

Lúc này, quanh Đạm Đài tiên sơn tụ tập vô số tu giả thiên giới, xem đến mức trợn mắt há mồm, nhiều người trong lòng không thể giữ nổi bình tĩnh, thiên giới vốn bình lặng, nay đã bắt đầu sóng gió nổi lên.

Thần Nam đứng ở lối vào tinh không, Huyền Vũ giáp bao trùm toàn thân, toả ra ánh kim loại màu xanh thẫm. Hậu Nghệ cung trong tay kéo căng hết cỡ, lạnh lùng nhìn về phía địch nhân đang bao vây xung quanh.

Hiện giờ là thời khắc quan trọng hồi sinh cho Vũ Hinh, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng xả thân, nếu bảy thần vương cùng với tinh anh đệ tử muốn xông vào phá hoại, sẽ phải bước qua xác hắn.

Thần Nam có thể khiến hai kiện khôi bảo phối hợp hoàn mỹ, không chỉ khiến thất đại thần vương bên đối phương kinh ngạc, mà mấy thần vương đứng phía sau lưng hắn cũng phải giật mình.

Bất quá giờ phút này không có thời gian để suy nghĩ, trong tinh không nguyệt điện, Đại Bằng thần vương và hai sinh mệnh nữ thần đã bay về phía viên nguyệt trên cao.

Đợi cho thân ảnh bọn họ hoàn toàn khuất bên trong cung điện ẩn hiện trong ánh trăng đó, Đạm Đài Tuyền thần thái trang nghiêm, phát ra hào quang thánh khiết đầy trời, nhìn vô cùng thần thánh, tiếp đó nàng phát ra từng đạo thần mang, tiến vào những vì sao trên khoảng tinh không đó, cổ trận do thất thải thần thạch bố trí rút cục cũng dần dần chuyển động.

Trong chớp mắt ánh sao rực rỡ, bầu trời đầy sao lấp lánh ánh sáng, chiếu sáng cả bầu trời đêm, hàng trăm viên thất thải thần thạch rút cục lần lượt phát ra các đạo hồng mang rực rỡ, hướng về phía nguyệt điện ở trung tâm.

Một cỗ cỗ khí tức cổ lão tang thương lan tỏa, cỗ trận giống như một bánh xe cổ bắt đầu chuyển động..

Nhìn bầu trời đầy sao đó, chiếu sáng cả trời đất, từng đạo từng đạo thần quang dệt thành một lưới ánh sáng, bao phủ lên bầu trời đêm đó. Nguyệt điện nằm ở trung tâm của trận, tất cả quang mang đều hướng về phía này, khiến cho vầng trăng ngày càng rực rỡ thần dị. Tòa điện bên trên càng càng càng rõ dần.

Ầm ầm ầm

Mấy trăm viên thất thải thạch không ngừng chấn động rồi bắt đầu dịch chuyển theo một quỹ đạo kì diệu, tinh quang chói mắt, một tầng ánh sáng thần thánh tràn ngập khắp không gian đó.

Ở bên ngoài tinh không nguyệt điện, thất đại thần vương đều đã cảm ứng được nguyên khí dao động rất lớn, bọn họ cảm thấy dường như có một viên cổ chiến thú xuất hiện trước mặt bọn họ, tất cả đều cảm thấy kinh dị vô cùng.

Cửu U ma vương lẩm bẩm: “Đã sớm nghe tinh không cỗ trận này thần bí vô cùng, hôm nay chứng kiến thật không chỉ là lời đồn! không đơn giản, không đơn giản!”

Hiên Viên thần vương cười lạnh nói: “Ừm hừm hừm mặc kệ cỗ trận có uy lực mạnh mẽ cỡ nào, nó cũng chỉ là vật chết mà thôi. Muốn làm Vô tình tiên tử sống lại cần tối thiểu ba vị thần vương thủ hộ bên cạnh. Khởi động cỗ trận đồng nghĩa với việc bọn chúng giảm bớt ba đại cao thủ. xem bọn chúng bằng vào dùng một cái trận pháp mà cản được công kích của bảy thần vương.”

Bên trong tinh không cổ trập, chính giữa vàng trắng, Vũ Hinh đang lơ lửng giữa không trung, ba vị thần vương đứng bên thủ hộ. Năm hạt xá lợi tử không ngừng bay vòng quanh Vũ Hinh,

Nữ thần Táp Mâu thần sắc phức tạp vô cùng nhìn thân thể của Vũ Hinh, hiển nhiên nàng thật sự có quang hệ với Vũ Hinh.

Đúng vào lúc này, mấy trăm đạo quang mang từ các “ngôi sao” từ bốn phương tám hướng bay đến, toàn bộ nhập vào người Vũ Hinh, năm hạt xá lợi không ngừng rung động rồi bắt đầu có dấu hiệu tan chảy.

Sinh mệnh nữ thần Táp Mâu và Trần Ny không chút do dự, nhẹ nhàng vung tay, bốn viên thần thạch phát ra sinh mệnh dao động cường liệt, hướng về Vũ Hinh.

Năm hạt xá lợi cùng với bốn viên sinh mệnh thần thạch, chuyển động rất nhanh quanh Vũ Hinh, phát ra từng trận sinh mệnh năng lượng cường đại, năng lượng sinh mệnh vô tận lan tỏa, nhập vào người Vũ Hinh.

Thi thể Vũ Hinh không ngừng rung động, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt ra, nhưng quang mang từ mấy trăm khối thất thải thần thạch không chỉ có thể luyện hoá năm hạt xá lợi và bốn viên sinh mệnh thần thạch, mà còn có thể cấm cố Vũ Hinh giữa không trung.

Sinh mệnh đang trỗi dậy! Đôi mi Vũ Hinh đã run lên, thời khắc quan trọng nhất của quá trình phục hoạt đang ở trước mắt, thành hay bại chỉ trong một cử động. Tinh không cổ trập hoàn toàn vận chuyển, phát ra dao động mãnh liệt khiến cho mọi người ở mấy trăm dặm xung quanh đều cảm ứng được.

Tất cả các ngôi sao đang xoay tít, tinh quang rực rỡ soi sáng trời đêm.

Lúc này tại Đạm Đài thánh địa có vô số tu giả đang quan chiến. Tất cả đều biết nghi thức phục hoạt Vô tình tiên tử đã chính thức bắt đầu. Thất đại thần vương sẽ ra tay vào thời điểm quan trọng ngày.

Hiên Viên thần vương gầm lên một tiếng, phát động tấn công. Đạm Đài phái đệ tử đang bày 18 tòa tiên trận, vừa định phát động tấn công thì Đạm Đài Tuyền quát lớn: “Mặc cho hắn qua. Các người có thể cản được một người nhưng không thể cản được cả bảy thần vương. Cho bọn chúng qua. Ngăn cản đệ tử của bọn chúng ở bên ngoài là được rồi”

Hiên Viên thần vương không gặp phải cản trở gì, nhanh chóng vượt qua 18 tòa tiên trận lao thẳng vào lối vào tinh không nguyệt điện. Một khoảng tiểu thiên địa xuất hiện phía trước hắn, bên trong bạo xuất năng lượng cuồng mãnh, tấn công về phía trước

Thần Nam lập tức giương Hậu Nghệ cung, mũi tiễn nhắm vào Thần vương, buông cung bắn tên. Thần quang bùng nổ rất xé nát hư không, bắn vào trong nội thiên địa Hiên Viên thần vương. Bên trong vang lên từng trận âm ỉ, không biết là đã nghiền nát bao nhiêu ngọn núi.

Hiên Viên thần vương toàn thân rung lên, bất quá không gặp phải trở ngại gì, tăng tốc tiến lên

Thần Nam giương Hậu Nghệ cung liên tục bắn ra, từng đạo thần quang bạo phát, năng lượng khổng lồ không ngừng dao động trong Đạm Đài thánh địa. Toàn bộ tiên sơn ở xung quanh không ngừng rung chuyển kịch liệt.

Cùng với từng đạo từng đạo thần quang bắn vào nội thiên địa của Hiên Viên thần vương, thần vương to lớn râu tóc vàng khè đó bắt đầu đại nộ, tốc độ của y bị giảm đi, mỗi tiễn đều làm cho người y rung lên một lần, tuy không tạo thành vết thương đáng kể, nhưng rất khó chịu, đối với thần vương mà nói thì đó là một loại sỉ nhục.

Thần Nam cũng hết sức lo lắng, Hiên Viên thần vương không hề tự phụ như Hỗn Thiên lão ma vương. Lão ma vương dùng tay không ngành tiếp thần tiễn, còn đối phương sử dụng tiểu thiên địa để tiến hành công thủ, hắn căn bản không làm khó được đối phương.

Hắn nghiến răng nghiến lợi, đến lúc này, chỉ có thể liều mạng. Huyền Vũ giáp trên tay co lại, lộ ra các ngón tay, một đạo huyết quang xuất hiện, huyết tiễn rực rỡ được đặt lên dây cung.

Cùng lúc, trời đất dậy lên một trận âm phong, một quãng mây đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời tụ về phía Thần Nam, huyết tiễn quang mang vạn trượng, vô cùng chói mắt, bên trong thần thánh khí tức là từng đạo khí tức âm u, lạnh lẽo.

Ầm ầm ầm

từng đạo thiên lôi giáng xuống, phong vân biến sắc, thiên địa ảm đạm.

Thiên sứ không đầu, ác ma cụt tay, tiên tử gan ruột lòng thông, đầu thần cụt nửa người... vô số tàn thi của thần linh tụ tập xung quanh Thần Nam. Cảnh tượng kinh hoàng khiến mọi người nhìn thấy đều há hốc mồm ra, thật là không thể tin nổi

Bất quá, cuối cùng mọi người cũng phát giác tất cả đều là ảo tượng, nhưng cho dù là như thế, tất cả mọi người đều lộ vẻ hoài nghi.

Huyết tiễn phát ra những tiếng kêu đinh tai, xuyên phá hư không bay vào bên trong nội thiên địa của Hiên Viên thần vương. Tiểu thế giới nhất thời huyết quang đầy trời, vô số thi thể thần linh tàn phế điên cuồng gào thét, cảnh tượng giống như trong địa ngục, khiến cho tiểu thế giới đó núi non sụp đổ, thảo nguyên nát vụn

Hiên Viên thần vương rốt cục không thể tiến thêm một bước nào, thân hình không ngừng run lên, cuối cùng bị một cỗ lực lượng cường đại hất văng đi. Tận đến khi những tàn ảnh thần linh trong tiểu thế giới biến mất, sắc mặt trắng bệch của Hiên viên thần vương mới có chút huyết sắc.

Thần Nam sắc mặt cũng trắng bệch, huyết tiễn uy lực vô cùng cường đại, nhưng trong lúc sát địch cũng làm tổn thương bản thân, bởi vì nó cần rất nhiều huyết dịch tinh hoa, hút mất một phần ba lượng máu trong người hắn.

“AAA”

Từng trận ma âm vang lên, Tuyệt Tình ma vương cũng phát động công kích, cùng lúc Phá Diệt ma vương và Hỗn Thiên ma vương cũng triển khai thân hình đánh tới

Thần Nam thần sắc không đổi, vô cùng lạnh lùng, từ từ giương cung thần lên. Bất quá lúc này Đạm Đài Tuyền tiến lên, ngọc thủ nhẹ nhàng chặn lên thân cung, “người lùi lại, nghỉ ngơi chút đi”.

Thần Nam nhìn tuyệt đại giai nhân trước mắt, rút cung gạt đầu lui về phía sau.

Cùng lúc Quang Minh thần và Lý Đạo Chân cũng ra bên ngoài lối vào tinh không, đối diện với 3 đại ma vương. Đối mặt với đòn tấn công của ba đại ma vương, ba vị thiên giới cường giả đều mau chóng triển khai tiểu thế giới của mình, ba phiến tiểu thiên địa chia làm ba tầng ngăn chặn bên ngoài tinh không, ta tầng không gian chồng lên nhau, khiến cho mọi người có một cảm giác kì diệu, thế giới dường như đang gãy khúc.

Tam đại ma vương cuồng mãnh công kích, năng lượng khổng lồ vô tận lan tỏa ra tám phương. Trên cao từng khoảng hư không không ngừng vỡ tan. Tam đại ma vương đại chiến tam đại thần vương, đại chiến dữ dội, cuối cùng không chỉ giao chiến bằng tiểu thế giới, cuối cùng bốn thân cũng lao vào triển khai cận chiến.

Tuyệt Tình ma vương đấu với Đạm Đài Tuyền, Hỗn Thiên ma vương đấu với Quang Minh thần, Phá Diệt ma vương đấu với Lý Đạo Chân. Trên cao, khắp nơi đều là tàn ảnh, tốc độ của sáu vị thần vương nhanh như chớp, tề liệt từng phiến hư không, ảo hóa thành thiên vạn đạo kiếm mang, chưởng ảnh.

Quan chiến giả xem đến hoa mắt chóng mặt, đồng thời kinh hãi đến cực điểm. Cuộc giao tranh này đối với bọn họ mà nói thì đúng là không thể tưởng tượng nổi. Nếu như chẳng may bị cuốn vào, thì chỉ cần đến gần là đã tan thành tro bụi.

“Thần ma cụ diệt” một vầng tử quang từ Tuyệt tình ma vương bộc phát điên cuồng thôn phệ Đạm Đài Tuyền.

Bất quá, Đạm Đài tiên tử cũng đâu phải dễ chơi? Bạch y phiêu động, hào quang tỏa khắp, một vầng thần quang lan tỏa, trong phút chốc đã ngăn chặn được vầng tử quang kia, đồng thời tấn công thẳng vào trong màn tử quang kia

Ở bên cạnh, Quang Minh thần hét to: “Mạt nhật thẩm phán” (Ngày phán xét cuối cùng).

Thần cấp cấm chú! tạo ra dao động đáng sợ không thể tưởng tượng. Thần quang rực rỡ tràn ngập trời đất, sau đó lan tỏa về phía Hỗn Thiên lão ma vương.

Tu vi của Quang Minh thần quả thật cao thâm khó lường, bằng không loại đại hình thần cấp cấm chú thể này có thể huỷ diệt vô số tu giả quan chiến, bất quá cho dù y cực lực khống chế loại thần chú ma pháp này, nhưng cuối cùng cũng vẫn làm cho ba toà tiên sơn vùng phụ cận sụp đổ.

Quang Minh thần có thể nói là chủ thần cường đại nhất của tây phương, thần cấp cấm chú đã đánh cho Hỗn thiên ma vương quần áo rách nát, tóc tai bù xù, toàn thân máu me đầm đìa. Điều này khiến cho Hỗn thiên ma vương điên cuồng tức giận, gầm lên lao về phía Quang Minh thần.

“Hỗn độn thiên địa, giết cho ta”.

Hư không phá toái, một khoảng hỗn độn thiên địa xuất hiện trùm lên Quang Minh thần, bên trong sáng tối đan xen, Hỗn Thiên lão ma vương cũng lao vào, lão đã quyết sẽ cùng Quang Minh thần phân thắng phụ, tiến hành một trận tử chiến.

Trong ba cặp thần vương đại chiến, không nghi ngờ gì Lí Đạo Chân là người chịu áp lực lớn nhất, không phải do đối thủ của y quá mạnh mà bởi vì y chỉ là một thần vương hậu bối, thực lực dù sao cũng chưa thể bằng được Phá Diệt ma vương công lực thâm hậu. Giờ phút này hắn bị dồn ép vào thế bị động, cửu tử nhất sinh.

Bất quá, y dù sao cũng là thần vương một phương, không có khả năng dễ dàng bị đánh bại như vậy, càng không thể dễ dàng chết, muốn giết một thần vương là điều vô cùng khó khăn.

Lúc này, các thần vương còn lại đang quan chiến cuối cùng cũng quyết định động thủ. Hiên Viên thần vương vốn bị thương, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thần Nam đang trấn thủ ở cửa tinh không, lao tới trước tiên.

Cùng lúc đó, Cửu U ma vương, Vô Ưu tiên tôn, Phật Tổ, toàn bộ đều động thủ, hoặc là lao về phía bọn Đạm Đài tiên tử, hoặc nhằm hướng lối vào tinh không. Bốn nguồn lực lượng điên cuồng lan tỏa, khiến khoảng trời đất phẳng phát như muốn vỡ nát ra.

Bảy đại thần vương đến gần cản trở cục toàn bộ đều đã ra tay !

Lúc này Hậu Nghệ cung trong tay Thần Nam không ngừng biến ảo, lúc thì hóa thành thần cung, lúc thì hoá thành thần thụ, quang mang rực rỡ, vô cùng chói mắt.

Thần Nam trong lòng chấn động, hắn cảm thấy có một cảm giác huyết nhục tương liên với Hậu Nghệ cung. Cho đến bây giờ, hắn phát hiện ra chỗ thần kì của Hậu Nghệ cung dường như không chỉ là tấn công từ xa, khi nó hóa thành linh căn thần thụ, hắn phát hiện là linh căn này còn là một khối bảo có thể dùng để cận chiến.

Đại địch đang tới! Đã tới thời điểm quan trọng phục sinh cho Vũ Hinh, Thần Nam ánh mắt lạnh như băng, Hậu Nghệ cung trong tay đã biến thành linh căn thần thụ cao khoảng hơn thước. Hắn phun lên thần thụ một ngụm máu tươi, sau đó một màn huyết mang ngập trời lan tỏa khắp tinh không.

Quanh Thần Nam lúc này là vô số hài cốt tàn phế của thần linh. Các tu giả đang quan chiến từ xa kinh hãi vô cùng,

Lúc này, Thần Nam cũng phát giác ra dị trạng, hắn nhớ lại một dòng chữ hắn đã nhìn thấy trên Bái tướng đài: “Triệu vạn sinh linh làm quân, trăm vạn thần ma làm tướng”.

Ngoái nhìn vô khối thần hồn ma phách phía sau, trong lòng Thần Nam một cỗ hào tình vô hạn trời dấy, chiến ý trùm trời.

Thần vương đại chiến khốc liệt nhất của thiên giới ngàn năm này bắt đầu như thế..

204. Chương 205: Nhập Thế

Như thực như ảo, tới thời khắc này, đã khiến con người ta khó phân biệt rõ ràng thi hài đó là thật hay giả.

Cùng với vô thượng thanh uy, và ma khí khủng bố, Thần Nam tay cầm Thần thụ, dưới sự bao phủ của huyết quang cùng thần linh thi hải, nghênh đón kẻ tấn công đầu tiên là Hiên Viên thần vương.

Lục sắc thần quang bạo phát. Thần thụ phát ra thần mang trăm trượng, lục sắc quang mang thật chất hóa, như kinh thiên kiếm khí, hung hãn tấn công thân thể Hiên Viên thần vương. Một tiếng “Oanh” vang lên, hất y bắn ra trăm trượng.

Không phải Hiên Viên thần vương không thể tránh, chẳng qua hắn cố ý ương ngạnh chống đỡ, vừa xong hắn bị Thần Nam dùng Thần cung bắn cho một phát tái cả mặt, giờ hắn muốn dùng ưu thế tuyệt đối để dần mặt đối phương, không ngờ đối phương lại có khôi bảo binh khí, thần dị và đáng sợ quá, khiến hắn hoảng sợ, tự dừng mà run người.

“Tiểu bối chết đi.”

Hiên Viên Thần vương then quá hóa giận, một quyền đánh ra, làm vỡ nát cả một phiến không gian, suýt chút nữa thôn phệ Thần Nam vào trong, nhưng có Thần vương dục trên người, hắn sở hữu tốc độ cực hạn, dễ dàng tránh được vùng nguy hiểm này, thần thụ trong tay nhanh chóng hóa thành thần cung, bắn ra một tiễn. Vụt một tiếng, thần tiễn tuy không nhiễm thần huyết, nhưng cũng đủ hất văng lão ma vương ra hơn chục dặm.

“Tiểu tử, ngươi chọc giận ta rồi đó”. Hiên Viên Thần vương một bên gầm rú, một mặt lao vọt tới cạnh Thần Nam, đồng thời cơ thể trong chớp mắt hóa lớn trăm ngàn lần, thành một người khổng lồ cao hàng chục trượng, nhưng một tòa núi lừng lững giữa không trung.

Một bàn tay to lớn cảm tưởng có thể nắm cả trời đất chụp về phía Thần Nam. Hắn huy động Thần vương dục, dùng tốc độ cực hạn đào thoát. Nhưng hắn phát hiện bốn phương tám hướng đều là bóng ảo, cuối cùng bị Hiên Viên Thần vương chụp lấy.

“Kết quả của những kẻ đắc tội với ta chỉ có cái chết. Ta cho ngươi thành thịt vụn”. Cùng với tiếng gầm lớn của Hiên Viên Thần vương, Thần Nam cảm thấy toàn thân muốn nát vụn. Huyền Vũ giáp cũng không ngừng biến dạng, toàn thân vang lên tiếng xương răng rắc.

Thần Nam điên cuồng giãy dụa, gào thét, toàn thân bạo phát từng trận huyết quang, thần hồn ma phách bao quanh người hắn cũng không ngừng gào thét theo, làm người ta dựng cả tóc gáy.

Huyết quang vô tận bốc lên tận trời, sát khí khủng bố lan tỏa, ẩn ước có một bóng ma cao lớn đứng giữa thi hải chúng thần, chỉ huy tất cả thần ma hải cốt điên cuồng bạo động.

Hiên Viên Thần vương hét lên một tiếng kinh ngạc, y cảm giác cự đại thủ chương của mình, dường như đang bị thần ma thi hải thôn phệ, y cảm giác nguyên khí dần dần bị hút đi, thủ chương rỉ máu, chớp mắt đã máu me ròng ròng.

Lúc này, trừ Cửu U ma vương lao về phía Đạm Đài Tuyền, Phật tổ và Vô Ưu Tiên tôn nhanh chóng lao vào trong tinh không, lúc này lối vào Tinh không đã không còn ai ngăn cản bọn họ nữa.

quan chiến giả từ phía ồ lên từng trận kinh ngạc, hiện tại tình thế dường như đảo ngược, Thần vương đến gần cản nhân số đang chiếm ưu thế, bọn Thần Nam bất lực, hi vọng phục sinh cho Vô Tình tiên tử bị phủ một bóng đen.

Thần Nam nhìn hai Thần vương lao vào Tinh không, hai mi mắt như muốn rách ra, trong lòng hắn cuồng nộ tột cùng.

“Hiên Viên Thần vương, ngươi buông ra cho ta”.

Thần Nam huyết quang đại thịnh, xuyên tận mây xanh, thần ma thi hải xung quanh hắn càng thêm bạo loạn

“Buông ra”.

Cùng với tiếng gầm lớn của Thần Nam, thần linh hải cốt cũng gầm thét theo, thi hải thần ma càng ngày càng rõ ràng, xuất hiện thành từng phiến giữa hư không

“Grào...”

Thần ma gầm thét, sát khí ngập trời

Huyền Vũ giáp trên người Thần Nam bạo phát từng trận thanh sắc thần quang, đồng thời thần thụ trong tay bạo phát từng trận lục quang, thủ chưởng đầy máu của Hiên Viên Thần vương, lúc này lại bị thần mang của hai kiện coi bảo làm bị thương.

Hiên Viên Thần vương kinh ngạc, y đã phát giác không chỉ có hai kiện coi bảo ngăn cản sức tấn công của y, bảo hộ tính mạng của Thần Nam, mà ảo tượng thần ma thi hài cũng có liên quan.

Đúng vào lúc này, dị biến phát sinh

sau lưng Thần Nam xuất hiện một đạo hư ảnh, tuy rất mơ hồ, nhưng nhìn kỹ thì chính là hình ảnh của Hậu Nghệ cung, là một hình ảnh của bảy kiện thần binh mà bình thường khi hắn vận công vẫn xuất hiện.

thần thụ trong tay Thần Nam, đột nhiên hóa thành một đạo lục quang, biến mất khỏi tay hắn, sau đó cùng hợp nhất với hình ảnh mơ hồ sau lưng hắn

Sau khi linh căn thật thể và linh căn tàn hồn hợp nhất, phát ra một tiếng động chấn động màng nhĩ, những ngọn núi xung quanh đều chấn động kịch liệt. Nhưng quan chiến giả tu vi thấp một chút đều bị chấn động suýt rơi xuống đất.

“Đây là...”

Hiên Viên Thần vương vô cùng kinh ngạc

Thần Nam toàn thân huyết quang đại thịnh, linh căn phía sau không ngừng biến ảo giữa thần cung và thần thụ, cuối cùng hóa thành một đạo lục quang tiến vào trong cơ thể Thần Nam.

“Đáng chết, không phải ta đang được chứng kiến cảnh khí hồn hợp nhất của Thần gia chứ?”. Hiên Viên Thần vương vừa kinh ngạc vừa tức giận nói: “Tiểu tử ngươi không phải là người của Thần gia đó chứ?”.

“Người nói đúng rồi đó” Thần Nam lạnh lùng đáp. Lúc này, hắn cảm thấy sức mạnh trong cơ thể điên cuồng lan tỏa, giống như biển động sóng cồn, hắn cảm giác rõ ràng sức mạnh của linh căn đang hòa vào trong huyết mạch của hắn, nguồn sức mạnh vô tận này khiến hắn không nhịn được ngẩng mặt lên trời hú dài.

Tất cả thi hài thần ma cũng cuồng loạn theo

“Buông.”

Thần Nam thoát khỏi sự áp chế của Hiên Viên Thần vương, đánh cho thủ chưởng của Hiên Viên Thần vương tóe máu, sau đó hóa thành một đạo điện quang, một cước lạnh lùng đạp thẳng vào trán y.

Hiên Viên Thần vương vừa bị câu trả lời của Thần Nam làm cho ngẩn người, còn chưa kịp tỉnh thì đã phát hiện Thần Nam không ngờ đang đánh vào mắt phải của y, y vội vàng lách đầu tránh, dưới tình huống này, y bị Thần Nam đạp trúng vào trán. Y gầm lên một tiếng, lắc la lắc lư, ngửa đầu lên trời, trán chút nữa thì vỡ tung, đau đớn khôn xiết.

Thần Nam cảm giác được sức mạnh trong cơ thể dùng mãi không hết, hắn triển khai Thần vương dực, hung hãn đạp vào ngực Hiên Viên Thần vương.

“Bụp”

Hiên Viên Thần vương đang ngẩng đầu lên trời chịu đau sau cú đạp trước của Thần Nam, lại bị Thần Nam đạp thêm một cước, thân hình khổng lồ lập tức bị đạp bay xuống đất, đâm vào một ngọn núi

Quan chiến giả đứng từ xa há hốc cả mồm, một Thần vương không ngờ lại bị một tiểu tử hậu bối hung hăng đạp từ trên không xuống đất, thật là không thể tin nổi.

Mọi người sôi nổi bàn tán.

Thần Nam không thèm nhìn lại, nhanh chóng lao vào bên trong Tinh không, trong lòng vô cùng lo lắng, hận không thể không lập tức chặn trước mặt Phật tổ và Vô Ưu Tiên tôn. Chỉ là, hắn không thể đi dễ dàng như thế, Hiên Viên Thần vương lao lên không, hóa trở lại bình thường, dùng pháp lực cường hành phá toái không gian, trực tiếp xuất hiện trước mặt hắn, sắc mặt vô cùng hung tợn.

“Ta không quan tâm ngươi có phải là người của Thần gia hay không. Hôm nay ta phải giết ngươi.”

Thần Nam đang cuống đến mức phát điên, liều mạng lao qua, muốn cường hành đột phá/

“Bụp”.

Hai người lao thẳng vào nhau, Thần Nam bị một cỗ đại lực hất văng ra, Hiên Viên Thần vương cũng bị văng ra hơn trăm trượng.

“Không cần lo lắng, Trong Tinh không có cổ trận hộ thủ, trong thời gian ngắn hai tên đó không đột phá được”. Âm thanh trong trẻo của Đạm Đài Tuyền vang lên, giải bớt mối lo lắng trong lòng Thần Nam.

Lúc này, Hiên Viên Thần vương lại đánh đến.

Thần Nam không còn vội vàng, cũng không còn hoảng loạn như lúc này.

Tuy nhiên, hiện giờ hắn không phải là Thần vương, nhưng sau khi Hậu Nghệ cung nhập thể, khiến thân thể hắn cường hãn đến cực điểm, lại có Huyền Vũ giáp hộ thể, hắn có đủ thực lực đại chiến cùng Thần vương.

Khi Hiên Viên Thần vương lao đến gần Thần Nam, hắn không tránh né, mà liều mạng dùng Huyền Vũ giáp tiếp một chưởng, đồng thời một quyền hung hãn đâm thẳng vào bụng Hiên Viên Thần vương, hai người đồng thời học máu tươi,

Tiếp theo, Thần Nam lại chịu thêm ba đòn, nhưng hắn cũng kịp đâm thẳng vào mặt Hiên Viên Thần vương hai quyền.

Quan chiến giả tròn tròn mắt, đó là thần vương đại chiến ư? Đó đơn giản chỉ mà đâm đá dã man. Một chút kĩ xảo cũng không có.

Thần Nam có Huyền Vũ giáp hộ thể, không sợ kiểu ăn miếng trả miếng thế này, còn Hiên Viên Thần vương thì mất hết mặt mũi, chỉ muốn bóp chết Thần Nam ngay lập tức, do đó tiếp tục cuộc chiến bằng nhục thể

Bụp

Bụp

Ăn miếng trả miếng, Thần Nam và Hiên Viên Thần vương mũi mồm đều tóe máu, người đầy vết thương.

Cuối cùng, hai người ôm lấy nhau đâm đá, rơi xuống đất tạo thành một cái hố sâu hoắm. Sau đó hai người đánh đâm lao lên, liên tục đánh sập ba ngọn núi

Hai người một bên điên cuồng ăn miếng trả miếng, một bên chửi mắng ầm ĩ

“Tiểu tử, ngươi dám đâm vào mặt ta...”

“Bụp”

“Đâm vỡ cái bản mặt Thần vương của ngươi”.

Không quản bị đòn, Thần Nam mỗi quyền đều hung hãn đánh vào mặt Hiên Viên Thần vương, đồng thời không ngừng chửi bới: “Đánh cho ngươi thành mặt lợn luôn”.

Chỉ có thể dùng thuật ngữ: “Kinh ngạc lặng người” để chỉ thái độ của các quan chiến giả.

Hai người đánh nhau thật là khó nhìn, thật là khó có thể hâm mộ được.

Nhưng, rất nhiều người cảm giác thật sảng khoái, dường như bản thân mình đang hóa thân thành Thần Nam, trước mặt bao nhiêu tu giả của thiên giới, đánh cho một Thần vương sưng vù như mặt lợn.

Đạm Đài Tuyền toàn thân hào quang vạn trượng, phát ra từng trận khí tức thần thánh. Nàng đại chiến Tuyệt Tình ma vương, chiếm ưu thế áp đảo, lão Ma vương điên cuồng gầm thét, tử quang bao phủ trong không trung của lão bị hào quang thánh khiết đánh tan hết.

Bất quá Cửu U Ma vương đã lao đến, lão cũng có thù oán rất sâu với Đạm Đài Tiên tử, cùng Tuyệt Tình ma vương hợp chiến Đạm Đài Tuyền.

“Cửu U Lâm Thế”.

Một tiếng hét lớn, một thể giới xương trắng bao phủ không trung, trên không khắp nơi đều là hải cốt trắng xóa, vô số bộ xương khô nhe nanh múa vuốt lao về phía Đạm Đài Tiên tử.

Cửu U ma vương gầm lên một tiếng, hiển xuất bốn thể, đưa bản thân vào trạng thái chiến đấu tốt nhất, một tử kim khô lâu cao ba trượng xuất hiện, hai ngọn quỷ hỏa lập lòe trong hốc mắt, không ngừng công kích Đạm Đài Tuyền.

Quan chiến giả kinh ngạc, Cửu U ma vương rất ít khi hiển lộ bản thể của lão, dù sao thì hình dáng của lão cũng chẳng làm cho ai yêu thích. Trước mắt không ngờ y lại biểu hiện tử kim khô lâu thân, rõ ràng là đã động sát tâm, muốn nhân cơ hội này tiêu diệt Đạm Đài Tiên tử.

Trên không vô số xương trắng vung vẩy, từng trận quỷ khiếu dựng tóc gáy, thánh địa vốn tràn ngập tiên khí, đột nhiên biến thành quỷ khí lạnh lẽo.

Nhưng Đạm Đài Tiên tử dường như chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn cười nhẹ nói: “Bộ xương nhà ngươi vốn là bại tướng dưới tay ta, giờ muốn tranh thủ à? Hừ, cho dù ngươi vào Tuyệt Tình liên thủ thì đã sao, ngươi cho rằng có thể giết được ta sao”.

Đạm Đài Tuyền toàn thân hào quang rực rỡ, khiến vô số xương trắng phút chốc hóa thành cát bụi. Nàng như cá vờn nước, nhanh nhẹn di chuyển giữa các đòn hợp công của hai đại ma vương, tuy không có thể thắng được đối phương, nhưng cũng khó bị bại vong.

Một bên, Quang Minh thần bị vây trong hỗn độn thiên địa của Hỗn Thiên ma vương, bị lão ma vương điên cuồng dồn vào cảnh cử tử nhất sinh, nhưng dù sao y cũng là chủ thần cường đại nhất của Tây phương, y hét lớn “Quang Minh phán quyết”.

Hàng vạn đạo kiếm mang bắn vào hư không, đây không còn đơn giản là thần cấp cấm chú ma pháp nữa, mà giống như tuyệt kỹ đỉnh cao của võ đạo. Vô số đạo kiếm mang rực rỡ, cuối cùng phá toái vùng hỗn độn thiên địa, Quang Minh thần gầm lên một tiếng, vọt ra ngoài.

Mặc dù toàn thân máu me đầm đìa, nhưng Quang Minh thần tóc vàng tung bay, hai mắt nhân thần như điện, phát ra một cỗ khí thế cường tuyệt vô bì, khiến cho lão ma vương bên cạnh gầm rú liên miên. Tuyệt kỹ của lão không ngờ không làm khó được Quang Minh thần, khiến cho lão ma vương thẹn quá hóa giận, lại triển khai tuyệt kỹ.

“Hỗn thiên trảm!”

Hư không phá toái, hai đạo không gian liệt phùng xuất hiện trên cao, giao thành hình chữ X lao về phía Quang Minh thần, một cỗ năng lượng dao động đáng sợ, từ không gian liệt phùng lan tỏa ra,

Quang Minh thần tránh đông né tay, y không dám mạo hiểm nữa, vạn nhất bị cuốn vào trong không gian liệt phùng kia, trời mới biết sẽ bị cuốn vào một không gian đáng sợ nào, rồi rất có khả năng tan xương nát thịt.

Không nghi ngờ gì, Lý Đạo Chân là người cật lực nhất, hiện giờ y miễn cưỡng có thể đối phó với Phá Diệt ma vương, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

May mà sức phòng ngự của y mạnh, một chiêu “Thủy mạn thiên địa” thủ hộ y chặt chẽ, tinh hoa vô hình của nước, bao phủ xung quanh người y, hình thành một khoảng không gian như trong nước, ngăn cản những đòn công kích hung mãnh của Phá Diệt ma vương.

Lý Đạo Chân không cầu tấn công, chỉ cần mong ngăn được Phá Diệt ma vương là tốt rồi.

Bất quá, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn, khi Phá Diệt ma vương dùng đến “Liệt Thiên Thập Kích”, Lý Đạo Chân cuối cùng cũng không phòng thủ được nữa, mười tầng ma khí lan tỏa, mỗi tầng lại mạnh hơn tầng trước, đánh cho Lý Đạo Chân liên tục thối lui, tinh hoa của nước nhanh chóng bị kích tán.

Đạm Đài Tuyền không hổ danh là nhất đại thiên kiêu tiên tử, trong quá trình đại chiến vẫn lưu ý đến các cuộc đấu bên cạnh, nhìn thấy tình thế bất lợi của Lý Đạo Chân, nàng hét lớn với mọi người: “Tiến vào tình không cổ trận”.

Dứt lời, nàng phá toái hư không, thoát khỏi Cửu U ma vương và Tuyệt Tình ma vương. Lý Đạo Chân cùng Quang Minh thần cũng cùng phương pháp đó tiến vào trong Tinh không

Bốn lão ma vương điên cuồng gầm rú lao theo

Chỉ có Thần Nam cùng Hiên Viên Thần vương tiếp tục vừa giao chiến, vừa tiến vào Tinh không.

Trong khoảng không gian kì dị này, tinh quang rực rỡ, hàng trăm viên thất thải thần thạch đang xoay tít, phát ra từng đạo quang mang rực rỡ, bắn về phía vàng trắng trên cao

Sinh mệnh dao động lan tỏa mạnh mẽ, phát ra từ vàng trắng trên cao đó

Những tiếng hô hoán vang lên trong tinh không: “Hồn về...”

Thần Nam trong lòng chấn động. Rõ ràng cơ thể của Vũ Hinh đã khôi phục sinh cơ, hiện tại đến thời khắc quan trọng, ba vị Thần vương đang triệu hoán linh thức của nàng.

205. Chương 206 : Phục Sinh - Chiến Hồn

Hàng trăm viên thất thải thần thạch phát quang mang lấp lánh, đan thành một màn lưới ánh sáng.

Đạm Đài Tuyền nhẹ nhàng bay vào trong Tinh không rực rỡ đó, vừa tiến vào cổ trận, nàng liền khổng chế đại trận vận chuyển, một vầng tinh mang rực rỡ phát ra, vây lấy Phật tổ và Vô Ưu Tiên tôn đang xông vào.

Đồng thời, Lý Đạo Chân và Quang Minh thần cũng bị nàng đưa vào trong trận, hai người theo chỉ điểm của Đạm Đài Tuyền, lần lượt đứng tại hai vị trí đặc thù giúp nàng thủ trận.

Cửu U ma vương, Tuyệt Tình ma vương, Phá Diệt ma vương, hỗn thiên ma vương cũng bị thần quang từ trong trận phát ra ngăn lại. Trước khi chưa hoàn toàn khổng chế được Phật tổ và Vô Ưu Tiên tôn, Đạm Đài Tuyền không muốn cho 4 tên ma vương này nhập trận.

Bốn lão ma vương có vẻ vội vàng, bọn họ biết việc phục sinh cho Vô Tình tiên tử đã đến lúc quan trọng, trên Nguyệt điện đang triệu hoán linh thức, bọn họ cần nhanh chóng ngăn cản, do đó bốn lão ma vương bắt đầu dốc sức tấn công cổ trận.

Hiện giờ, chỉ còn duy nhất Thần Nam và Hiên Viên Thần vương đang đăm đá đã man với nhau.

hôm nay Hiên Viên Thần vương triệt để không còn mặt mũi, trước mặt vô số tu luyện giả thiên giới, bị tên tiểu tử trước mặt đánh đến tối tăm mặt mũi. Tuy đôi phương cũng phải trả một cái giá đắt, nhưng thân phận của y làm sao so sánh được với một Thần vương.

Lúc này, Hiên Viên Thần vương bị đánh đến cuồng nộ, đây là cuộc chiến mất mặt nhất của y, không ngờ lại cùng với một tên tiểu bối đánh mãi không xong. Rõ ràng đối phương không phải là Thần vương, nhưng lại có khôi bảo Huyền Vũ giáp hộ thể, hơn nữa lại có thể phát huy hết uy lực của Hậu Nghệ cung, không ngờ lại có thể đánh ngang với y. Hơn nữa còn bằng sức trâu ăn miếng trả miếng với y, khiến y mình đầy thương tích.

Hiên Viên Thần vương sớm đã thẹn quá hóa giận, y đã không còn quan tâm tới việc ngăn cản Vô Tình tiên tử phục sinh, lúc này y chỉ muốn bắt lấy Thần Nam, sau đó lôi hắn ra ngoài trước mặt tu giả thiên giới, xé xác hắn để rửa mối nhục này

Bụp bụp

Thần Nam liên tiếp bị trúng hai quyền vào ngực và bụng, Hiên Viên Thần vương không chút nương tay, đánh cho Huyền Vũ giáp cũng toi tả, nếu như không có Huyền Vũ giáp hộ thân, chắc rằng Thần Nam nhất định bị đâm xuyên qua.

Bất quá Thần Nam cũng càng tàn độc, khi bị dính đòn, ba quyền liên tiếp cũng đồng thời đâm thẳng vào mặt Hiên Viên Thần vương, hoàn toàn liều mạng.

”A....tiểu tử đáng chết, không đùa với người nữa. Chết đi! Đánh đấm theo kiểu này, Hiên Viên Thần vương thật không chịu được nữa, cuối cùng y từ bỏ lối đánh này, điều này khiến y vô cùng phẫn nộ và mất mát, không ngờ y lại là người rút lui trước tiên.

Hiên Viên thần giới, mở.

Cùng với một tiếng gầm lớn, Hiên Viên Thần vương khai mở tiểu thế giới của y, một đạo không gian liệt phùng cự đại xuất hiện trong hư không, chớp mắt đã cuốn Thần Nam vào trong

“Tiểu tử, người có thể chết rồi đó. Đây là thế giới của ta, tất cả pháp tắc do ta chế định”. Hiên Viên Thần vương cũng tiến vào trong không gian đó.

Trong này hoàn toàn khác với bên ngoài, núi cao sừng sững, sông dài cuộn cuộn, thảo nguyên rộng lớn, là một vùng đất vô cùng rộng.

Thần Nam cười lạnh nói: “Người lợi hại hơn người ta đã thấy quá. Lúc đó ta chỉ có Hậu Nghệ cung trong tay, đã không sợ những pháp tắc trong nội thiên địa của kẻ đó, bây giờ ta lại có thêm Huyền Vũ giáp, ta muốn xem người làm thế nào có thể giết được ta. Không giết được ta, ta sẽ phát nát tiểu thế giới của người”.

Dứt lời, Thần Nam gầm lên một tiếng, thần ma thi hài xung quanh người hắn cũng điên cuồng gào thét.

Hiên Viên Thần vương dùng thực tế đáp lại Thần Nam.

Ầm ầm ầm

Hoàng loạt tiếng nổ vang lên, hai tòa đại sơn bay lên, tấn công về phía Thần Nam.

Thần Nam không sợ, gầm lên một tiếng, một quyền đấm về phía trước, chớp mắt đã đánh xuyên qua một tòa đại sơn. Cát đá tung tóe. Đồng thời, những thần ma nhìn giống như ảo tượng xung quanh cũng phát cuồng lên, không ngờ lại đánh tan ngọn đại sơn còn lại thành cát bụi

Thần Nam ngậy người ra, sau đó đại hỉ, xem ra thần ma ảnh này không phải chỉ là đồ trang trí, dưới những điều kiện nhất định, không ngờ cũng có thể phát ra uy lực

“Người muốn không chế ta, ta đánh tan tiểu thế giới của người trước”.

lúc này, thần cung vốn đã nhập vào cơ thể Thần Nam, cùng với ý niệm của hắn, đột nhiên xuất hiện trên tay, một đạo thần tiễn nhiễm huyết đặt lên dây cung, hắn chuẩn bị dùng huyết tiễn cường tuyệt đột phá.

Ngoài miệng nói không sợ nội thiên địa của Hiên Viên Thần vương, nhưng Thần Nam trong lòng vẫn thất thỏm, dù sao đây vẫn là nơi đối phương nắm quyền khống chế.

Lần này, thần hồn ma phách càng cuồng loạn, vô số thần ma tàn ảnh bao quanh Thần Nam, khi một tiễn kinh thiên đó bắn ra, tất cả những thần ma ảnh tượng hợp lại với nhau, biến thành một mũi tên cực lớn, bay theo mũi huyết tiễn của hắn, tạo lên dao động cuồng mãnh, chấn tan cả mấy dãy núi bên dưới.

Không nghi ngờ gì, một tiễn này uy lực cường tuyệt, không thể tưởng tượng, tập trung sức mạnh của thần ma tàn hồn.

Hiên Viên Thần vương sắc mặt đại biến, gầm lên một tiếng: “Lên”.

Phía xa, năm tòa núi bay vút lên, hợp thành một đường ngăn chặn trước mặt y, nhưng căn bản không ngăn được huyết tiễn và cự tiễn do thần ma tàn hồn hợp thành

Oành

Oành

...

Huyết tiễn cùng cự tiễn xuyên qua, năm ngọn núi sụp đổ.

Hiên Viên Thần vương biến sắc, thân thể nhanh như chớp bắn về phía những dãy núi liên miên bất tuyệt bên dưới, thần tiễn bay sát theo phía sau.

Nhìn từ xa, những ngọn núi liên tiếp sụp đổ, cát đá tung bay.

Một tiền kinh thiên uy lực khủng khiếp đó, đã hủy đi cả một dãy núi

Hàng chục ngọn núi ngăn cản, nhưng không chặn được một tiền đó, chỉ có làm thần quang của nó ảm đạm đi một chút.

“Đáng chết” Hiên Viên Thần vương sắc mặt vô cùng khó coi, y nhanh chóng khai mở tiểu thế giới, muốn đẩy thần tiên ra ngoài

Bất quá, khi tiểu thế giới của y vừa mở ra, Hiên Viên Thần vương còn chưa kịp lao ra, một đạo tiên ảnh đã bay vụt vào. Đạm Đài Tiên tử hóa thành một đạo cầu vồng, bay đến bên cạnh Thần Nam, kéo hắn bay vụt ra ngoài.

Hiên Viên Thần vương tức giận, nhưng không làm được gì.

Huyết tiên cùng cự tiên bay theo Hiên Viên Thần vương ra ngoài, rồi lại bay theo y vào lại trong tiểu thế giới.

Cuối cùng, khi Hiên Viên Thần vương từ trong tiểu thế giới bay ra, sắc mặt của y trắng bệch, hiển nhiên, mặc dù cuối cùng phá được một tiền đó, nhưng y cũng phải trả giá rất đắt.

Lúc này, Tinh không cổ trận rung chuyển kịch liệt, bốn đại ma vương đã đột phá vào bên trong trận, cùng Phật tổ và Vô Ưu Tiên tôn hợp sức tiến lại gần Nguyệt điện.

Tòa đại trận lưu lại từ thời thượng cổ, mặc dù uy lực cực đại, nhưng dưới sự hợp lực của 6 vị Thần vương, cuối cùng cũng không ngăn cản được bước tiến của bọn họ

Thần Nam được Đạm Đài Tuyền đưa vào Tinh không cổ trận, cùng Quang Minh thần và Lý Đạo Chân phối hợp trụ trận

cùng lúc, Hiên Viên Thần vương sắc mặt trắng bệch cũng tiến vào, kiệt lực tiến đến chỗ 6 vị Thần vương kia. Lúc này bảy vị Thần vương hợp lực, giống như một mũi đao, thọc sâu vào gần Nguyệt điện

Thần Nam lo lắng, nhưng không có cách nào khác.

Dưới sự chỉ dẫn của Đạm Đài Tuyền, Thần Nam và Quang Minh thần, Lý Đạo Chân chỉ có thể cố gắng ngăn trở. Bất quá 7 vị Thần vương quyết tâm, 7 người hợp lực, sức 4 người khó có thể ngăn cản

Lúc, nghi thức phục sinh trên Tinh không đã tiến vào giai đoạn cuối, từng tiếng triệu hoán vọng xuống bên dưới

“Thần hồn ma phách cổ lão chu du trong trời đất, xin hãy nghe ta triệu hoán, đem linh hồn u mê trở về đây...”

Hai vị Sinh mệnh nữ thần thành tâm cầu nguyện

Một trận gió cuồng mãnh bay vào trong Tinh không, làm lắc lư cả trăm viên thất thải thần thạch.

Tiếng gió gào thét, âm âm u u, vô số bóng đen khổng lồ giương nanh múa vuốt, phát ra từng tiếng gào inh tai. Đó là ma hồn thần phách cổ lão trong trời đất đang gào thét.

Tinh không rực rỡ chợt biến thành âm u không chút ánh sáng, chỉ còn tiếng gào rống của thần ma tàn hồn

Âm khí càng ngày càng nặng, Tinh không Nguyệt điện biến thành quỷ khí lạnh lẽo

“Không được, Vô Tình tiên tử sắp hoàn hồn, chúng ta nhanh lên”. Cửu u ma vương gầm lên

7 vị Thần vương lần lượt vận khởi sức mạnh toàn thân, bảy đạo thần quang hợp làm một, chớp mắt chấn văng 4 người Đạm Đài Tiên tử ra, nhanh chóng tiến lại gần mặt trăng

Thần Nam điên cuồng gầm lên, lao theo sau

Bên trên vầng trăng đó, là một tòa tiên cung lơ lửng

Lúc này, Vô Tình tiên tử lơ lửng giữa không trung, hàng trăm đạo tinh quang tụ tập hướng về cơ thể nàng, 5 viên Cổ phật xá lợi và bốn viên sinh mệnh thần thạch đã bị hấp thu toàn bộ, hòa thành từng màn hào quang bao phủ lấy người nàng, không ngừng thấm vào bên trong cơ thể nàng.

Thân thể của nàng đã khôi phục sinh cơ, chỉ còn đợi linh thức trở về.

Đại bàng Thần vương cùng hai vị Sinh mệnh nữ thần thủ hộ các phương, lúc này bọn họ mặt đầy mồ hôi, đang kiệt lực triệu hoán linh hồn cho Vô Tình tiên tử.

“Ha ha...Vô Tình tiên tử người rốt cục chỉ còn một chút nữa là có thể hồi sinh, các người rốt cuộc cũng chỉ là công cốc mà thôi”.

Hỗn Thiên ma vương cười vang, một quyền đâm thẳng về phía Vũ Hinh đang nằm giữa không trung.

Lúc này, Đại Bàng thần vương cùng hai vị Sinh mệnh nữ thần đã động dùng toàn bộ thần thức, đến lúc quan trọng nhất, không thể phân tâm.

Lúc này chỉ còn trông cậy vào bốn người Đạm Đài Tuyền ngăn cản mà thôi

Đạm Đài Tuyền hóa thành một đạo cầu vồng, chặn trước người Vũ Hinh, hóa giải chương lực bài sơn đảo hải đó.

Bọn Cửu U ma vương, Tuyệt Tình ma vương cười vang, bọn chúng chia nhau tấn công Đại Bàng thần vương và hai vị Sinh mệnh nữ thần, chủ cần cắt ngang nghi thức triệu hoán của ba người, Vô Tình tiên tử lập tức tan thành cát bụi.

Thần Nam trợn muốn rách cả mắt, cùng Quang Minh thần, Lý Đạo Chân vội vàng bay lên, chặn trước mặt Đại Bàng thần vương và hai vị Sinh mệnh nữ thần.

Vô Ưu Tiên tôn cười lớn: “Đã đến lúc này, các người còn muốn ngăn cản, thật là phí công, bốn người các người có thể ngăn cản được 7 người chúng ta sao.

7 Thần vương đồng thời cười lạnh, 7 đạo thần quang chớp mắt chiếu rọi cả tinh không, toàn bộ hướng về Vũ Hinh.

Vũ Hinh lơ lửng giữa không trung, bộ trang phục trắng tinh lốm đốm những vết máu trông càng bắt mắt, đó là những vết máu mà ngày trước, vì muốn tránh mình giết nhầm Thần Nam, nàng đã tự sát.

Thần Nam lệ chảy như suối, hiện tại, Vũ Hinh phục sinh chỉ còn một khoảng cách nhỏ, nhưng cuối cùng bị 7 Thần vương tấn công đến nơi. Thần Nam bi phẫn, tuyệt vọng nhìn bạch y nữ hài sắp bị hủy diệt đó, dù đứng trước mặt nàng, hắn cũng chỉ đành trơ mắt nhìn nàng biến mất như vậy.

trong lúc sinh tử chỉ cách nhau một đường tơ, bảy Thần vương lại đến phá hỏng mọi thứ

Nhưng vào lúc này, trong khoảng Tinh không liên tiếp vang lên bảy tiếng nổ vang, toàn bộ Tinh không như muốn vỡ tan, rung chuyển kịch liệt

Bảy đạo thần quang đột nhiên biến mất trước mặt Vũ Hinh.

Trời đất trời dậy một cơn gió cực lớn, hắc ám vô tận bao phủ tinh không, thần hồn ma phách cổ lão tạp ra từng trận âm phong, thôn phệ bảy đạo thần quang

“Làm sao lại như thế?”. Cửu U ma vương vừa kinh vừa sợ, tức run người quát: “Lẽ nào...lẽ nào Vô Tình tiên tử đã thành công phục sinh”.

Có thể ngăn được một đòn tấn công do bảy Thần vương hợp lực, thật khiến bảy người chấn động.

“Không phải. Vô Tình tiên tử vẫn chưa có linh hồn dao động, linh thức của ả còn chưa tự về, không phải ả”. Hỗn Thiên ma vương kinh nộ nói: “Có thể là cổ lão ma hồn vô ý tự về”.

Vô Ưu Tiên tôn biến sắc hét lớn: “Hắc ảnh mờ tỏ kia, có lẽ là tàn hồn của cổ lão thần ma lưu lại, bọn họ không có linh thức, không biết tư duy, đều là do bị thu hút đến khi triệu hoán linh thức cho Vô Tình tiên tử. Bọn họ là dã hồn chu du trong trời đất, chúng ta không cần để ý, nhanh chóng tiếp tục công kích, nếu không Vô Tình tiên tử sẽ thực sự được phục sinh”.

Hiên Viên Thần vương cũng thét lên: “Chúng ta bảy người liên thủ, còn sợ gì mấy vật chết đó, nhanh chóng tiêu diệt đám quỷ mị đó đi”.

Bảy Thần vương huy động công lực toàn thân, bảy đạo thần quang bạo phát, chớp mắt soi sáng cả khoảng hắc ám

Bất quá, lần tấn công này càng dẫn đến những tiếng âm hồn càng thêm mãnh liệt, thổi vào từ lối vào Tinh không, vô số hắc ảnh gầm thét.

Bảy đạo thần quang trong phút chốc bị thôn phệ, thần lực có thể hủy diệt cả một khoảng trời đất, không ngờ lại dễ dàng bị hủy đi như thế, thật là vô cùng tà dị

Tuyệt tình ma vương kinh hoàng tức giận nói: "Những thần hồn ma phách cổ lão này, dường như không phải là không có linh thức, bọn chúng...có tinh thần dao động.

Vô Ưu Tiên tôn quát lên: "Lẽ nào lại triệu hoán đến vài chiến hồn bất tử, rút cục là kẻ nào bị triệu hoán đến đây? Là linh hồn bất diệt của vị tiên bối nào ở đây?"

Lúc này, một tiếng phật hiệu như một tiếng chuông vang vọng khắp thiên địa, tiếng phật hiệu này thật đặc thù, chỉ có duy nhất một chữ: "Phật..."

Phật tổ biến sắc, thanh âm run rẩy: "Sư...phụ..."

206. Chương 207: Tiên Phật Ma Cùng Sống Lại

Thanh Thiện Cổ Phật rốt cục tồn tại bao nhiêu lâu rồi, rất ít người có thể nói rõ được. Nhưng thực lực của lão cường đại, vạn niên tiền vang danh thiên giới, không ai là không biết.

Nhưng đúng lúc lão đang như mặt trời chính ngọ, lão niết bàn thất bại tọa hóa. Liên quan đến cái chết của lão, có rất nhiều truyền thuyết, trong đó truyền thuyết của Phật giáo là được lưu truyền rộng rãi nhất, truyền ngôn rằng chỉ cần mười ba hạt xá lợi mà lão lưu lại chưa bị hủy, thì sớm muộn cũng có một ngày lão sẽ hồi sinh

"Rút cục là có chuyện gì?". Thần Nam quát lớn, trong lòng hấn vô cùng khủng hoảng, vào lúc chuẩn bị phục sinh cho Vũ Hình, trong lòng hấn có một cảm giác bất an, bây giờ cảm giác đó càng ngày càng mạnh.

Đây rốt cục là phục sinh cho Vũ Hình, hay là vô tình phục sinh cho sư phụ của Phật tổ, Thần Nam vô cùng lo lắng.

Đạm Đài Tiên tử cũng vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên thể hiện thần sắc nghiêm trọng, nàng tự nhủ: "Không phải là thành phục sinh cho lão hòa thượng đó chứ?"

Đại Bằng thần vương và hai vị Sinh mệnh nữ thần không đáp, bọn họ vẫn đang triệu hoán hồn phách tiêu tán.

"Sư phụ....có phải người đó không?". Phật tổ vốn đã thoát khỏi thất tình lục dục, lúc này âm thanh đột nhiên run rẩy

Vô Ưu Tiên tôn nói: "Thật cổ quái, cho dù là Thanh Thiện Cổ Phật có cường đại, nhưng lúc này lão chỉ có hồn phách, không có cơ thể, một mình lão làm sao có thể chống lại bảy thần vương được".

Cửu U ma vương nói: "Không phải chỉ có một viên cổ chiến hồn, các ngươi hãy nhìn những quỷ mị mơ hồ trong bóng tối kia, có lẽ có mấy hồn phách cường đại bị triệu hoán đến đây, dường như đều là những linh thức không có tự chủ".

Hiên Viên Thần vương cũng kinh ngạc nói: "Đúng, dường như chỉ có 1 hồn phách có linh thức, là y dẫn động các thần hồn khác ngăn cản đòn hợp lực của chúng ta". Nói đến đây Hiên Viên Thần vương nhìn Phật tổ nói: "Thực sự là...Thanh Thiện Cổ Phật ư?", y cũng giống như các vị Thần vương khác, trong lòng thất thối. Đối với Cổ Phật vang danh thiên giới vạn năm trước, những người này đều vô cùng úy kỵ.

"Phật..." một tiếng phật hiệu du dương vang lên trong tinh không, một âm thanh già lão truyền vào tai mỗi người: "Nghiệt đồ...xá lợi.."

“Vâng ...sư phụ...” Phật tổ âm thanh run rẩy, nhanh chóng đã khai nội thiên địa, 7 hạt xá lợi kim quang rực rỡ bay ra, nhanh chóng bay về phía âm ảnh mờ hồ trong bóng đêm.

Liên tiếp bảy tiếng nổ lớn vang lên, âm phong gào thét trong tinh không, Phật hiệu không ngừng, hàng trăm viên thất thải thần thạch kịch liệt rung động, oan hồn vô tận dường như đang gào thét, toàn bộ phiên tinh không hỗn loạn

Thần Nam vừa kinh ngạc vừa tức giận, gầm lên: “Lẽ nào...lẽ nào tên giặc trọc này nhân cơ hội phục sinh Vũ Hinh, muốn chiếm tiên cơ, cũng muốn phục sinh?”

“Phật...”

Lúc này, tiếng Phật hiệu chấn động màng nhĩ không ngừng vang vọng, truyền ra bên ngoài. Những tu giả quan chiến quanh Đạm Đài tiên sơn đều lộ vẻ không tin. Bọn họ không chỉ nghe thấy tiếng Phật hiệu du dương, mà còn cảm nhận được một cỗ khí tức bàng bạc, từ bên trong tinh không lan tỏa ra ngoài, áp lực khổng lồ khiến tất cả mọi người đều có cảm giác khó thở.

Bên trong Tinh không quý khí lạnh lẽo, ma ảnh trùng trùng. Bảy viên xá lợi kim quang mang rực rỡ, phá khai màn ma khí, sau đó đột nhiên nổ tung giữa không trung.

Bảy đạo kim quang sản sinh từ các vụ nổ, như bảy vầng mặt trời hiện giữa không trung, sau đó nhanh chóng tụ lại. Trên không kim quang rực rỡ, một thân ảnh mờ mờ từ trong bóng tối phía xa, nhanh chóng tiến vào giữa màn kim quang đó,

“Đáng chết” Thần Nam đã không còn chịu được, nhanh chóng lao lên.

Bởi vì hắn phát hiện được màn kim quang rực rỡ giữa không trung đó, dường như có lực hấp dẫn rất lớn, không ngờ lại hút hết năng lượng sinh mệnh khổng lồ xung quanh Vũ Hinh, vô số đạo kim quang từ trong cơ thể Vũ Hinh thoát ra, tụ về quanh sáng kim sắc giữa không trung.

Thanh Thiện Cổ Phật trong truyền thuyết không ngờ lại muốn phục sinh, không ngờ lại tranh đoạt năng lượng sinh mệnh của Vũ Hinh.

Thật là một việc ngoài ý, Thần Nam rút cục đã hiểu, vì sao trước đây trong lòng hắn lại bất an, bởi vì ẩn số lớn nhất không phải là những Thần vương tới ngăn cản, mà chính là Thanh Thiện Cổ Phật đang muốn phục sinh này.

Từng đạo kim quang lấp lánh, bụp một tiếng, Thần Nam bị hất văng ra.

Thanh Thiện Cổ Phật trong màn kim quang tựa hồ đang chịu đựng nỗi thống khổ cực lớn, niệm Phật hiệu không ngừng.

Đạm Đài Tuyền trong mắt lóe lên một đạo thần quang, tự nhủ: “Niết bàn tái sinh...”

Tuyệt Tình ma vương, hỗn thiên ma vương, Phá Diệt ma vương, ba đại ma đầu nhìn nhau hội ý, đột nhiên xuất thủ, tấn công vào màn kim quang

Vô Tình tiên tử là địch nhân mà bọn họ muốn trừ khử, nhưng Thanh Thiện Cổ Phật cũng là đại địch của bọn họ, bởi vì bọn họ có thù oán rất sâu với Phật giáo, nếu như để cho Cổ Phật trong truyền thuyết phục sinh, sau này bọn họ khó mà có chỗ đứng ở Thiên giới, rất khó có không gian sinh tồn, chỉ có trời mới biết lão hòa thượng đó rốt cục là đáng sợ đến thế nào.

Ba tiểu thế giới mở ra, từ bên trong năng lượng ánh sáng vô tận phun ra, toàn bộ công vào vầng kim quang đó.

Oành

Không chỉ toàn bộ Tinh không rung động, đến cả trời đất bên ngoài cũng xuất hiện những sức mạnh dao động như đại dương, 5 tòa núi bên ngoài bị chấn nát, có thể tưởng tượng được ba người xuất thủ hung mãnh đến thế nào.

Vô số quan chiến giả vô cùng kinh hãi.

Đạm Đài Tuyền, Lý Đạo Chân liên thủ hóa giải luồng sức mạnh lan về hướng Vũ Hinh, giúp thân thể nàng không gặp tổn hại gì.

Kim quang vẫn rực rỡ, ba đại ma vương toàn lực oanh kích, nhưng không làm tan hết vầng kim quang kia. Lúc này đã có thể mơ hồ nhìn thấy một lão hòa thượng ngồi xếp bằng trong vầng kim quang đó, đang phải chịu đựng nỗi thống khổ cực lớn, niết bàn sắp thành công.

Tuyệt Tình ma vương hét lớn: "Cửu U ma vương, ngươi còn không mau tới giúp một tay, lẽ nào ngươi muốn sau này bị lão lừa trọc trong truyền thuyết này luyện hóa? Cái đồ khô lâu vương đồ sát vô số sinh linh như ngươi, lạc vào tay lão mà có kết quả tốt đẹp sao. Lão và bọn ta ở thế đối lập.

Hỗn Thiên ma vương lao đến trước mặt Phật tổ quát: "Tên khốn hừ vô kia, đừng nghĩ là thiên giới không biết nguyên nhân thực của việc tọa hóa của sư phụ ngươi, nếu như lão niết bàn thành công, việc đầu tiên là sẽ tìm ngươi tính sổ đó".

Phá Diệt ma vương cũng quát Vô Ưu Tiên tôn và Hiên Viên Thần vương: "Các ngươi còn không mau giúp một tay, nếu như để cho lão hòa thượng này phục sinh, thế cân bằng của thiên giới sẽ bị phá vỡ, rất nhiều người sẽ gặp phải tai ương.

Cửu U ma vương lao lên trước, Vô Ưu Tiên tôn, Hiên Viên Thần vương, Phật tổ không nhúc nhích.

Bốn đại ma vương bắt đầu điên cuồng công kích kim sắc quang đoàn giữa không trung, tứ đại ma vương đồng thời xuất thủ, kim quang giữa không trung đã không còn chịu được nữa, phút chốc sẽ bị oanh tán

Tình Tình ma vương lao tới trước mặt ba người Vô Ưu Tiên tôn quát: "Các ngươi cũng nhìn thấy đó, lão hòa thượng đó tuy có Phật quang bảo hộ, nhưng không phải là không phá vỡ được. Lúc vừa rồi lão có thể ngăn được đòn liên thủ của bảy người chúng ta, tịnh không phải chỉ dựa vào sức mạnh của lão, mà còn dựa vào những cổ lão thần hồn không có linh thức hỗ trợ. Tranh thủ thời khắc niết bàn quan trọng của lão, chính là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt hắn, nếu không sau này thiên giới có lẽ không một ai có thể giết được lão".

Vô Ưu Tiên tôn, Phật tổ, Hiên Viên Thần vương vẫn không động đậy, chỉ nhím chăm chăm vào những ma ảnh mơ hồ trong bóng đêm, có chút do dự

Phá diệt ma vương gầm lên: "Đến giờ còn do dự cái gì! Vừa rồi lão lừa trọc chỉ là một hòn phách, tự nhiên có thể dẫn dụ cổ lão hồn phách, có thể tận dụng các tàn hồn không có linh thức tương trợ. Hiện giờ lão lừa trọc đó đã hoàn hồn, đang niết bàn trùng sinh, đã mất liên hệ với các cổ lão chiến hồn đó..."

Ngoại trừ Phật tổ, Vô Ưu Tiên tôn và Hiên Viên Thần vương không còn do dự, lần lượt xuất ra chiêu lực bài sơn đảo hải, tấn công Thanh Thiện Cổ Phật.

Lục đại Thần vương đồng thời xuất thủ.

Dưới con mắt của bọn họ, Cổ Phật đang niết bàn trọng sinh này còn đáng sợ hơn cả Vô Tình tiên tử.

"Phật...thiện tai...thiện tai..."

Tiếng Phật hiệu già lão không ngừng vang vọng trong tinh không, đồng thời Phật quang càng ngày càng u ám, cuối cùng sáu vị Thần vương cũng đánh tan vầng kim quang đó.

Trong đôi mắt Thanh Thiện Cổ Phật ánh lên thần sắc bi ai, lúc này lúc này, cơ thể của lão đang trong trạng thái giao nhau giữa máu thịt và ánh sáng (nửa thân là máu thịt, nửa thân là ánh sáng), niết bàn tái sinh rốt cục vẫn chưa triệt để hoàn thành.

"Lão nạp bình sinh chỉ có một nguyện vọng lớn, nguyện cho tam thiên đại thế giới chúng sinh bình đẳng. Nại Hà, chúng sinh không thỏa nguyện, quỷ mị nhiều vô cùng, tranh đoạt mãi không thôi. Hôm nay, ta mà thành ma như thế, các ngươi cũng đừng hòng mong sống! Phật..." Tiếng Phật hiệu du dương vang vọng tinh không.

Nhưng quan chiến giả quanh Đạm Đài thánh địa đều nghe thấy những tiếng Phật hiệu như đại hồng chung đó.

Từng đạo kim quang, phát ra từ thân thể Thanh Thiện Cổ Phật, một nửa thân hình bằng ánh sáng đột nhiên dậy lên từng trận hắc sắc ma khí, một Cổ Phật không ngờ lại bị bức thành ma.

Kim quang lóa mắt từ bên trong cơ thể Thanh Thiện Cổ Phật không ngừng lan ra, ma khí bao phủ một nửa cơ thể vốn kim quang rực rỡ, khiến mấy vị Thần vương không ngừng lùi lại, dựng cả tóc gáy.

Tất cả kim quang đều tập trung về cơ thể của Vũ Hinh, đồng thời nghi thức triệu hoán của Đại Bằng thần vương và hai vị Sinh mệnh nữ thần cũng đã hoàn tất, một trận cuồng phong tiến vào Tinh không, một hư ảnh mờ ảo nhập vào bên trong cơ thể Vũ Hinh.

Đôi mi Vũ Hinh run rẩy, sau đó vụt một tiếng, nàng đứng thẳng giữa không trung, đôi mắt nhắm chặt phát ra hai đạo thần quang rực rỡ, toàn bộ tinh không giống như có hai tia chớp vọt qua.

Từng trận hào quang từ trong cơ thể của nàng tỏa ra ngoài, hào quang bảy sắc bao phủ xung quanh nàng, nàng mở miệng du dương: “Thái thượng vong tình, không phải vô tình, vô tình là yên tĩnh không động tình, chứ không phải là quên đi. Ngôn ngữ tồn tại ở ý, đạt được ý thì quên đi ngôn..”

bọn Hỗn Thiên ma vương vô cùng kinh ngạc, Vô Tình tiên tử không ngờ đã phục sinh, hơn nữa cảnh giới dường như tăng thêm một bậc.

Thanh Thiện Cổ Phật tái hiện thế gian, đã khiến cho bọn họ vô cùng chấn kinh, Vô Tình tiên tử vốn không còn hi vọng phục sinh cũng đã phục sinh, thật là khiến bọn họ kinh hãi đến cực điểm.

“Grào...”

Đúng lúc này, Thanh Thiện Cổ Phật phát ra tiếng ma gầm chấn thiên, nửa bên nhục thể không thay đổi, còn nửa bên cơ thể ánh sáng, đã từ kim quang rực rỡ trở thành đen kịt như mực.

207. Chương 208: Ai Dám Tranh Phong

Bên trong Tinh không Nguyệt điện, mấy vị Thần vương thần sắc nghiêm trọng, dù thế nào bọn họ cũng không tưởng tượng được, không chỉ Vô Tình tiên tử sống lại, mà cả Thanh Thiện Cổ Phật trong truyền thuyết cũng đã xuất thế.

Tiếng ma gầm từ Thanh Thiện Cổ Phật đã ngưng lại, lúc này lão nửa ma nửa Phật, nửa bên trái nhục thể là Phật thân, phát ra từng trận Phật quang, nửa thân thể bên phải ma vẫn bao phủ, hắc khí trùng trùng.

“Phật..” Lại một tiếng Phật hiệu nửa vang lên, âm thanh già nua của Thanh Thiện Cổ Phật vang vọng trong tinh không: “Các vị thí chủ, các vị muốn lão nạp độ các thí chủ thành Phật, hay là muốn thành Ma”.

Bọn Hỗn Thiên ma vương lạnh cả người, cảm giác một cổ hàn khí dậy lên trong lòng. Thanh Thiện đang ở trong trạng thái nửa Phật nửa ma, thật khiến cho bọn họ khiếp sợ.

“Tên giặc trọc kia đừng có làm ra vẻ thần bí. Hôm nay ngươi không độ được cho ai đâu. Ngươi từ đâu đến thì trở về đó đi. Thiên giới không còn là thiên giới khi ngươi còn hô phong hoán vũ nữa, một lớp người mới đã thay thế người cũ, ngươi không cần phải sống nữa, chết đi”. Tuyệt Tình ma vương một chưởng phóng về phía trước, đồng thời lao về phía Phá Diệt ma vương, Cửu U ma vương quát to: “Còn lạng người ở đó làm gì, tuyệt không để tên lừa trọc này sống mà rời đi”.

Hỗn Thiên ma vương, Phá Diệt ma vương, Cửu U ma vương nghe xong đều lao lên, tứ đại ma vương đại chiến Cổ Phật

Thanh Thiện Cổ Phật miệng niệm Phật hiệu nói: “các ngươi vốn là ma vương, hiện giờ ta độ cho các ngươi thành Phật”.

Trong chớp mắt, lão hòa thượng nửa Phật nửa Ma, khai mở một khoảng không gian, từ bên trong phát ra từng trận kim quang lóa mắt, chớp mắt cuốn bốn vị ma vương vào trong.

Bọn Hỗn Thiên ma vương kinh hãi, bọn họ vội vàng khai mở các tiểu thiên địa của mình nhằm đối phó với tiểu thế giới của Cổ Phật, nhưng không thành công. Chỉ sau khi bị cuốn vào kim quang Phật giới, lực lượng từ các tiểu thế giới mới kịp tấn công.

Chỉ là, bốn đại ma vương tuy hung hãn, nhưng sau khi tiến nhập vào Phật giới của Cổ Phật, phát giác sức mạnh của các tiểu thế giới của mình, khó có thể tạo thành hủy diệt hữu hiệu ở trong đó, tất cả lực lượng giống như tiến vào hư không, lần lượt biến mất.

Quang mang rực rỡ không ngừng lấp lánh, mấy vị Thần vương bên ngoài có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bốn vị ma vương đang kiệt lực oanh kích trong Phật giới.

Kim quang rực rỡ lấp lánh, một tòa miếu nguy nga xuất hiện trong Phật giới, nó giống như một tòa núi phủ lên đầu Hỗn Thiên ma vương, sau đó nhanh chóng áp xuống, tạo ra một cỗ uy áp khủng khiếp, khiến Hỗn Thiên ma vương dậy lên một cảm giác bất lực.

Đó là cỗ miếu năm xưa nơi lão nạp tham ngộ Phật pháp tinh tu. Đem ma đầu người cầm cổ ở đây vậy, lúc nào thành Phật thì lúc đó có thể ra.”

Oành

Một tiếng nổ lớn vang lên, Hỗn Thiên ma vương bị tòa cỗ miếu đó lạnh lùng ép xuống đất, mặc dù y kiệt lực giãy dụa, nhưng rốt cục chỉ làm cho cỗ miếu rung lên vào lần, sau đó không làm gì được nó nữa.

Hiên Viên Thần vương ở bên ngoài Phật giới chấn kinh vô cùng, lạnh bầm: “Không ngờ lại có thể trấn áp Hỗn Thiên ma vương như thế, thật là đáng sợ”.

“Lão lừa trọc”.

Trong Phật giới tràn ngập hào quang, Tuyệt Tình ma vương, Phá Diệt ma vương, Cửu U ma vương thấy Thanh Thiện Cổ Phật cường hãn đến mức độ đó, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Ba người cùng tấn công vào cỗ miếu, muốn phá vỡ nó cứu Hỗn Thiên ma vương.

Nhưng mà lúc này, Thanh Thiện Cổ Phật thân hình nhất động, lưu lại vào đạo tàn ảnh giữa không trung, chớp mắt đã chặn trước mặt bọn chúng.

“Phật”, sau một tiếng Phật hiệu, tay trái một đạo Phật Thủ ấn, phát ra hào quang vạn trượng, tay phải một đòn ma chưởng, ma khí ngập trời, lan tỏa bốn phía, chớp mắt đã ngăn cản ba đại ma vương.

Trong Phật giới của Thanh Thiện Cổ Phật, cũng có núi cao, sông dài, thảo nguyên..., cùng với hai chưởng của lão phát ra, toàn bộ Phật giới dường như xảy ra địa chấn, núi non lắc lư, chục tòa núi chớp mắt sụp xuống, sông dài cuộn cuộn, dưới chân động kịch liệt chảy ngược dòng, có thể tưởng tượng được uy lực của hai chưởng này đáng sợ đến mức nào.

Ba đại ma vương vô cùng kinh hãi, bọn họ liên thủ phát ra vài đạo chưởng lực, Phật giới lập tức ma khí ngập trời, lan tỏa khắp nơi.

Ba đại ma vương bị hất văng và vài ngàn trượng, liên tục làm sập vài ngọn núi, còn Thanh Thiện Cổ Phật cũng bị phản chấn hất văng trên trăm trượng.

Phá diệt ma vương giơ tay quệt một vệt máu bên mép nói: “Lão lừa trọc này không cường mãnh như trong tưởng tượng, nếu như Hỗn thiên không bị trấn áp, chúng ta bốn người có thể giao chiến với lão một trận. Bất quá bây giờ chúng ta cùng lão lưỡng bại câu thương, lão cũng không làm khó được chúng ta.

Ba lão ma vương phát ra ma khí cuộn cuộn, một tầng mây đen bao phủ Phật giới, tiếp tục tấn công Thanh Thiện Cổ Phật.

Nhưng vào lúc này, nửa bên trái của Thanh Thiện Cổ Phật kim quang vạn đạo, nửa bên phải ma khí cuộn cuộn, cùng với một tiếng ma gầm, lão hòa thượng đột nhiên tách đôi cơ thể mình ra.

Tàn thân sau khi phân khí, nhanh chóng biến hóa, cuối cùng không ngờ tu bổ hoàn hảo, trở thành hai Thanh thiện hoàn chỉnh, chỉ là một người tướng mạo trang nghiêm, toàn thân phát ra Phật quang rực rỡ, một người ma khí ngập trời, tràn ngập hắc ám ma khí.

Hai Thanh Thiện khí chất trái ngược đứng ở trên không

“Thân thể nửa phật nửa ma thật khiến người ta thống khổ. Lão nạp vẫn chưa muốn triệt để thành ma như thể, chỉ bằng tạm thời phân ra hai cực Phật ma”.

Âm thanh già nua vang vọng trong không trung, mặc từ lời nói vô cùng từ bi, nhưng lại khiến cho các Thần vương chứng kiến vô cùng kinh hãi, lão hòa thượng này đem lại cho người khác một cảm giác tà dị vô cùng.

Xoẹt xoẹt

Hai Thanh Thiện chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh, nhanh chóng lao về phía ba đại ma vương.

Thanh Thiện Phật thân ngăn chặn Phá diệt ma vương và Tuyệt Tình ma vương, không nói một lời, trực tiếp phát ra phật quang ngập trời, bắt đầu chiến đấu cùng hai đại ma vương.

Thanh Thiện ma thân ngăn chặn Cửu U ma vương, vô cùng từ bi nói: “Ma thân của ta còn mạnh hơn so với Phật thân, hôm nay nhất định phải độ hóa ngươi”.

“Lừa tặc thói bớt khoác lác đi”.

Cửu U ma vương không nhìn xuyên được bộ dạng bình lặng của Thanh Thiện, trực tiếp hiển lộ khô lâu bản thể, dậy lên từng trận âm phong, đồng thời khai mở nội thiên địa, phóng ra bạch cốt đại quân vô tận, lao về phía Thanh Thiện ma thân.

“Thì ra ngươi là truyền nhân của Cốt Hoàng. Được rồi, hôm nay nể mặt cố nhân, tha cho ngươi một mạng”.

Thanh Thiện ma thân, đột nhiên sắc mặt nanh nọc, một tiếng ma khiếu vang lên, các dãy núi trong Phật giới rung chuyển kịch liệt, cơ thể của lão trong chớp mắt đầu đội trời chân đạp đất, ma thân khổng lồ đáng sợ vô cùng, lão giơ tay lên, ma khí vô tận điên cuồng lan tỏa, giống như đại dương thôn phệ Cửu U ma vương.

Đại quân bạch cốt vô tận chớp mắt bị đánh tan, toàn bộ hóa thành khói bụi, vương vãi trong Phật giới. Sau đó ma thân cao như một ngọn núi vùng cự chưởng chụp lấy Cửu U ma vương.

Rắc

Rắc

...

Tiếng xương vỡ nát vang lên, Tử kim thần cốt của Cửu U ma vương bị Thanh Thiện ma thân bóp nát

Bất kể là bọn Vô ưu tiên tôn đang đứng quan sát, hoặc là Tuyệt Tình ma vương và Phá Diệt ma vương đang đại chiến, đều kinh hãi thất sắc. Thanh Thiện ma thân mạnh đến mức không tin nổi, không ngờ có thể dễ dàng đánh bại một ma vương, lại còn hủy đi thân thể của y như vậy.

Trong lòng chưởng của Thanh Thiện ma thân, chỉ còn lại một cái tử kim khô lâu đầu, trong mắt tràn ngập thần sắc kinh hãi

“Nể mặt Cốt Hoàng, ta tha cho ngươi một mạng, mau rút đi”.

Thanh Thiện ma thân ném tử kim khô lâu đầu ra khỏi Phật giới, phần sót lại duy nhất của Cửu U ma vương này chẳng nói chẳng rằng, hóa thành một đạo tử điện bay ra khỏi Tinh Không Nguyệt Điện.

Ở bên ngoài, các tu giả quan chiến nhìn thấy lão ma vương chỉ còn một cái đầu lâu đào mệnh, lập tức âm ỉ tranh luận.

Bên trong Phật giới, Tuyệt Tình Ma Vương và Phá Diệt Ma vương quay sang nhìn nhau, bọn chúng biết rằng nếu như đợi đến lúc Thanh Thiện ma thân và Phật thân cùng liên thủ, bọn chúng sẽ chết mà không có đất chôn.

Hai ma vương cùng nhau gầm lên, sau đó dùng đại pháp lực phá toái hư không, xuất hiện trước cổ miếu trấn áp Hỗn Thiên ma vương, dùng đại pháp lực xuyên qua màn kim quang do cổ miếu phát ra, tiến vào bên trong.

Hai người vì cầu sống, lẽ nào tự nguyện tù cầm bản thân chẳng?”. Hai Thanh Thiện đồng thanh cất tiếng, giọng nói tràn đầy từ bị

Grào...

Một tiếng gầm cực lớn phát ra từ bên trong cổ miếu, một cổ dao động vô cùng đáng sợ từ bên trong phát ra, không chỉ thần vương bên ngoài Phật giới chấn kinh, mà cả hai Thanh Thiện đều biến sắc.

Một tiếng nổ lớn hất văng cổ miếu ra, một ma ảnh to gần 10 trượng bay vụt lên, mái tóc đỏ rực cuồng loạn bay trong gió, hai chiếc răng nanh thò ra ngoài, đôi mắt như dã thú hàn quang lấp lánh, thật là một ma vương khổng lồ vô cùng hung tợn

Thanh Thiện Phật thân ồ lên một tiếng rồi nói: “Ta biết rồi, truyền thuyết lục đại tà địa là sáu phái có chung một tổ sư, có một bộ cái thể ma công, có thể khiến lục tà hợp nhất, sau khi hợp thể sẽ có sức mạnh như tổ sư. Hôm nay các người ba người hợp nhất, xem ra là dùng đến bộ ma công đó”.

“Lừa tặc kia, vừa rồi ma thân của người đánh bại Cửu U ma vương, đã mất đi một nửa công lực, hiệu tại ta đã có thể nhìn rõ hư thực của người, đừng có làm bộ làm tịch nữa. Hiện giờ bản ma vương đã không còn sợ người nữa”. Đại ma lạnh lùng nhìn Thanh Thiện, sau đó gầm lên một tiếng lao tới.

Ma công vô địch, tuy không phải là lục tà hợp nhất, nhưng tam ma hợp thể, tu vi không chỉ đơn giản là tăng theo cấp số cộng. Lúc này đại ma cao mười trượng kịch liệt giao tranh cùng Thanh Thiện, Phật giới thiên rung đất chuyển, thiên hôn địa ám, ma gầm và Phật thanh vang vọng, đại chiến vô cùng thảm liệt.

Trên tinh không, mọi thứ bên ngoài đối với Thần Nam mà nói, đều đã biến mất, trong mắt hắn lúc này chỉ còn hình ảnh một bạch y nữ tử thanh lệ thoát tục, sinh ly tử biệt, hội ngộ rồi chia ly, trải qua bao khó khăn, vượt qua thiên gian vạn khổ, cuối cùng hắn cũng đã giúp Vũ Hinh phục sinh, cuối cùng cũng đã cảm nhận được khí tức quen thuộc của nàng

Hắn bay về hướng tuyệt đại mỹ nhân có nhan sắc khuynh thành khuynh quốc đó, lúc này trong lòng hắn có vạn điều muốn nói, nhưng lại không thể cất lời.

Đôi mắt đẹp của Vũ Hinh quan sát khắp nơi, lạnh lùng nhìn từ Phật giới đến Hiên Viên thần vương, rồi đến bọn Phật tổ. Nhìn thấy Thần Nam bay đến gần nàng, đôi mắt lạnh lẽo của nàng như xói thẳng vào trong lòng hắn.

Thần Nam chấn động, hắn cảm thấy trong lòng lạnh toát, lẽ nào...kẻ được phục sinh rốt cục lại là Vô Tình tiên tử, chứ không phải linh thức của Vũ Hinh làm chủ thân thể này.

Nhưng mà, vẻ lạnh lùng trong mắt Vũ Hinh chớp mắt đã biến mất, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười tươi tắn, bay đến bên cạnh Thần Nam, âm thanh trong trẻo như tiếng đất trời vang lên bên tai Thần Nam

“Thật khổ cho chàng, vất vả làm bao nhiêu chuyện”.

Lúc này, Thần Nam giống như từ một thế giới băng tuyết đột nhiên xuất hiện giữa một thiên đường ấm nắng, những lo lắng trong lòng nhanh chóng biến mất

Vừa rồi, hắn thật sự sợ hãi, sợ đối mặt với hiện thực tàn khốc.

“Vũ...” Thần Nam vừa định mở miệng, lập tức đã bị bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Vũ Hinh chặn lại, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Những vết thương trên người chàng có phải do Hiên Viên thần vương gây ra không? Thiếp cảm giác được khí tức của y”.

“Đúng...”

“Được, chàng đi với thiếp”. Dứt lời, Vũ Hinh nắm lấy tay Thần Nam bay lên, như một đôi chim liền cánh, bay về phía Hiên Viên thần vương.

Vũ Hinh và Thần Nam kề vai đứng trước mặt y, âm thanh lạnh lùng vang vọng khắp Tinh không.

“Hiên Viên thần vương, ngươi muốn tự sát hay là muốn ta tự thân động thủ giết ngươi”.

Vũ Hinh bạch y pháp phối, thần thái siêu phàm thoát tục, nhưng âm thanh lại tỏa ra một cỗ sát ý cường liệt, điều này khiến Thần Nam đột nhiên sinh ra một cảm giác xa lạ.

Hiên Viên thần vương cười lạnh nói: “Mặc dù tu vi của ngươi cao hơn ta, nhưng muốn triệt để giết chết ta, ngươi còn chưa đủ khả năng”.

“Ha ha...” tiếng cười trong trẻo thánh thót của Vũ Hinh vang lên trong tinh không, khiến các vị thần vương đều chấn động

Hiên Viên thần vương lạnh cả người, đột nhiên y có một cảm giác đại họa lâm đầu.

“Vô Tình tiên tử, hôm nay ta không muốn đấu sinh tử với ngươi, hôm khác tái chiến, cáo từ”.

Dứt lời, Hiên viên thần vương hóa thành một đạo thần quang, bay ra khỏi tinh không, chỉ là y vừa bay được khoảng mười trượng, đột nhiên la lên thảm thiết: “A....”

Trong tinh không, một viên thất thải thần thạch đập thẳng vào ngực y, suýt chút nữa là xuyên qua người y.

Vũ Hinh nắm lấy tay Thần Nam, cùng hắn bay đến trước mặt Hiên viên thần vương.

“Mọi cảnh cây ngọn cỏ của thế gian, thiên địa vạn vật đều là binh lính của ta, to như núi cao sông dài, nhỏ như con kiến, cát bụi thậm chí bao gồm cả cơ thể ngươi, ý niệm suy nghĩ, phạm là vật chất, đều nghe hiệu lệnh của ta. Trong trời đất là mọi vật ta đều có thể cảm nhận, ngươi có thể chạy được đi đâu hử Hiên Viên thần vương”.

Lời nói của Vũ Hinh vô cùng lạnh lùng, các vị thần vương nghe thấy đều biến sắc

“Hừm, bớt cuồng vọng đi, hôm nay Hiên viên ta sẽ đấu với ngươi một trận, xem ngươi có thể làm gì được ta”.

Hiên Viên thần vương toàn thân thần quang rực rỡ, y biết rằng khó tránh được một trận quyết đấu sinh tử, liền tục tiếp đả khai tiểu thế giới, muốn thu Vũ Hinh và Thần Nam vào trong.

Nhưng mà, điều làm y ngạc nhiên chính là, Vũ Hinh vẫn nắm lấy tay Thần Nam đứng im tại chỗ, chẳng chút động tĩnh.

Còn tiểu thế giới của y đột nhiên trở lên hỗn loạn, từng dãy núi rung chuyển kịch liệt, sau đó nổ tung, tất cả các dòng sông cuộn cuộn sôi sục, đến khi đại địa rung chuyển, liền chảy ngược dòng.

Tiểu thế giới của Hiên vương thần vương đột nhiên sụp đổ, từng đạo không gian đại liệt phùng xuất hiện trong khu vực hỗn độn trong tiểu thế giới của y.

“Ngươi...” Hiên Viên thần vương kinh khủng tròn tròn mắt, y không tin nổi, vô cùng khiếp sợ nhìn bạch y nữ tử trước mắt.

“Ta đã nói rồi, ngươi không tự sát, ta sẽ đích thân giết chết ngươi! Vạn kiếp xuyên tâm.”

Cùng với tiếng hô của Vũ Hinh, trong tinh không quang mang lóe lên, hàng chục đạo, trên trăm đạo thân ảnh của Vũ Hinh xuất hiện giữa không trung, phát ra hàng trăm nghìn đạo thần quang hướng về phía Hiên viên thần vương.

Hiên Viên thần vương hét lên một tiếng thê thảm, toàn bộ cơ thể nổ tung.

Sau đó, tất cả những ảo ảnh trong không trung đều biến mất, chỉ còn duy nhất một tuyệt đại giai nhân đứng bên cạnh Thần Nam

208. Chương 209: Đế Hoàng

Nhưng trong mắt Vũ Hinh lập tức bắn ra hai luồng điện. Hai đạo thần mang thật chất hóa tê liệt hư không, như hai tia chớp lóe sáng cả không gian, sau đó đánh trung vào hư ảnh màu vàng đó.

“A...” Hiên Viên thần vương hét lên thảm thiết, kim sắc hồn phách như băng tan chảy dưới ánh mặt trời, từ từ tiêu tán giữa không trung, Hiên Viên thần vương thần hình bị tiêu diệt, không lưu lại một chút sinh mệnh ẩn kín nào

Mấy vị thần vương quan chiến hít một hơi lạnh, dưới con mắt của bọn họ, tu vi của Vô Tình tiên tử đã vượt đến một cảnh giới mới. Điều này khiến cho những thần vương đến ngăn cản việc phục sinh thắc thỏm không yên.

Những thần vương khác không nhìn thấy, nhưng Thần Nam đứng gần Vũ Hinh như vậy, hẳn phát hiện sau khi Vũ Hinh vừa xuất thủ, trên khuôn mặt trắng như ngọc của nàng lóe lên một đạo huyết sắc, nhưng chớp mắt đã biến mất.

Thực lực của Vũ Hinh không cường đại giống như thế? Thần Nam có chút nghi ngờ, nhưng hẳn sợ hãi nhiều hơn. Vũ Hinh mà hắn biết tuyệt không có giống như thế, Vũ Hinh của vạn năm trước tâm địa thiện lương, ngây thơ thuần khiết, không thể lãnh huyết sát nhân như vậy được.

“Nàng là.... Vô Tình tiên tử” Thần Nam run rẩy nói

Vũ Hinh quay đầu lại mỉm cười, đúng là nụ cười giai nhân khuynh quốc khuynh thành, cả khoảng tinh không vì nụ cười của nàng mà như rực rỡ hơn, giống như một luồng gió xuân ấm áp thổi qua người vậy,

“Phải...nhưng cũng không phải! Thiếp có kí ức của những người đó, tất cả những gì đã xảy ra đều ở trong lòng thiếp. Bản thân thiếp bây giờ cũng có thể coi là bọn họ đã niết bàn phục sinh, chàng không cần lo lắng, thiếp nhất định không hại chàng”.

Thần Nam lạnh cả người, việc mà hắn lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra, người được phục sinh tuy không phải là Vô Tình tiên tử, nhưng cũng không phải là Vũ Hinh ngây thơ đáng yêu của vạn năm trước.

“Thái thượng vong tình lục” thật quá tà dị, những người tu luyện loại công pháp này, nhân cách không ngừng biến hóa, bản thân mình sẽ bị một bản thể “mới” chiếm cứ.

Lúc ban đầu, Vũ Hinh ngây thơ bị Vô Tình tiên tử thay thế, trước mắt tu vi của nàng lại tiến thêm một bậc, Vô Tình tiên tử lại bị Vũ Hinh trước mắt chiếm cứ, điều này khiến Thần Nam không biết nói gì

“Chàng muốn thiếp trở về nguyên bản của thiếp ư” giọng nói của Vũ Hinh ấm áp như gió xuân, nhưng đối với Thần Nam lại như sét đánh ngang trời, hắn gắng gượng gạt đầu.

Thái thượng vong tình lục có ba cảnh giới, Thiên Địa Nhân. Bây giờ thiếp mới biết, đạt đến Thiên cảnh có thể trở về ban đầu, lúc đó thiếp lại sẽ chính là thiếp”.

Thần Nam vừa kinh ngạc vừa vui mừng, như vậy thì Vũ Hinh mà hắn quen thuộc sớm muộn sẽ quay trở lại, dường như hắn không cần lo lắng, không cần phải vội vã.

Bất quá, những lời tiếp theo của Vũ Hinh khiến gần như rơi xuống hố băng, nàng rạn rở cười nói: “Nhưng thiếp muốn tu đến cảnh giới nghịch thiên, vì sao thiếp lại phải biến mất, vì phải thiếp lại phải trở về bản nguyên, bây giờ thiếp mới chính là ”bản thân thiếp“. Thiếp quyết không làm thể thân cho kẻ khác”.

Lúc này Đạm Đài Tuyền đã bắt đầu mở thiên nhãn, một đạo quang huy thánh khiết từ trên trán nàng phóng ra, hướng về phía Thần Nam. Tất cả những hành động của Thần Nam, sớm đã khiến nàng nghi hoặc, hiện giờ nàng muốn điều tra xem rốt cục hắn là ai.

Tinh không Nguyệt điện là một nơi vô cùng đặc biệt, bất kể ai đứng ở đây, đều không che dấu được linh hồn của mình, đều hiện ra bản thể của mình

Chỉ là, sau khi Thần Nam tiến vào nơi này, vẫn không thể hiện linh hồn của hắn, không ai có thể nhìn thấu được hắn, Đạm Đài Tuyền chăm chú quan sát mấy lần, nhưng đều phát hiện một tầng thần giáp che phủ linh hồn của hắn, nàng biết đó chính là tác dụng của Huyền Vũ Giáp.

Hiện giờ, Đạm Đài Tuyền không quản sự kinh ngạc của các vị thần vương khác, trực tiếp dùng thiên nhãn điều tra bí mật của Thần Nam.

Một đạo hào quang từ phía Đạm Đài Tuyền bắn đến Thần Nam, bao phủ lấy hắn. Đạm Đài Tuyền chăm chú quan sát Thần Nam.

Chỉ là, nàng lại thất vọng, nàng vẫn không thể nhìn xuyên qua Huyền Vũ Giáp để quan sát được linh hồn thực sự của Thần Nam.

Thiên nhân thần quang của Đạm Đài Tuyền kinh động Vũ Hinh. Nàng nhẹ cười, sau đó buông tay Thần Nam, bay đến trước mặt Đạm Đài Tuyền, nàng cúi người thi lễ nói: “Đa tạ tỷ tỷ giúp muội phục sinh”.

Vô Tình tiên tử với ta tình thân như tỷ muội, đây là những điều tỷ nên làm. Nhìn thấy muội bình an vô sự, tỷ tỷ vô cùng yên tâm”.

Tiếp theo, Vũ Hinh bay đến trước mặt Đại bàng thần vương nói: “Đa tạ thần vương tương trợ, ngày khác nếu ngài gặp khó khăn, ta đương nhiên sẽ báo đáp”.

Có thể dễ thấy, một lời hứa này của Vũ Hinh còn quý hơn bất cứ loại lễ vật gì.

Đại bàng thần vương lộ ra vẻ ngại ngùng nói: “Ta chịu sự ủy thác của người khác, giúp nàng hoàn hồn. Nhưng ta lại có tư tâm, trong lúc phục hoạt cho nàng, ta cũng muốn thử phục sinh cho Thanh Thiện cổ phật trong truyền thuyết, muốn để y thanh lý môn hộ. Không ngờ suýt nữa gây ra họa lớn, khiến cho việc phục sinh của nàng suýt chút nữa thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hiện giờ Thanh Thiện cổ phật thực sự đã phục sinh, nhưng không ở lại ở trạng thái nửa phật nửa ma. Ta không biết ta có phải là tội nhân của thiên giới hay không, không biết Cổ phật đó có đem lại tai nạn gì cho thiên giới hay không.

Vũ Hinh gật đầu nói: “Thần vương thẳng thắn như vậy, có thể thấy là người sáng khoái. Lời hứa của ta không đổi”.

Khi Vũ Hinh đáp tạ hai vị sinh mệnh nữ thần và quang minh thần, biểu tình của hai vị nữ thần vô cùng bất tự nhiên.

Điều này đã gây chú ý cho Thần Nam, năm nghìn năm trước, sinh mệnh nữ thần Tạp Mâu và Vũ Hinh có giao tình. Nghĩ đến đây Thần Nam có chút kích động, hôm nay cơ hội khó gặp, hẳn quyết tâm giải mối nghi ngờ ngàn năm trước.

Cuối cùng, Vũ Hinh quay người, lạnh lùng nhìn về phía Vô ưu tiên tôn và Phật tổ nói: “Các vị hôm nay đến đây, không phải là muốn giết ta sao, bây giờ xin mời ra tay”.

Phật tổ không mừng chẳng lo, bình thần đứng giữa hư không, giống như không hề cảm thấy sát khí từ Vũ Hinh. Vô ưu tiên tôn trong lòng lo lắng. Mặc dù cũng là thần vương một phương, uy chấn thiên giới bao năm, nhưng đối mặt với một kẻ có thể dễ dàng tiêu diệt một thần vương, rút cục y cũng có một cảm giác sợ hãi.

“Tự sát! Hoặc là ta sẽ ra tay”. Vũ Hinh nói ngắn gọn, sát ý trùng trùng, toàn bộ phiên tình không đột nhiên như lạnh hắt đi.

Phật tổ vẫn bất động, còn Vô ưu tiên tôn từ sợ hãi biến thành phần nộ. Y gầm lớn: “Vô Tình tiên tử người khinh người thái quá”. Y nhanh chóng khai mở tiểu thể giới, chụp về phía Vũ Hinh.

Ngài ý liệu của y, Vũ Hinh không ngờ lại bị tiểu thể giới của y thôn phệ vào trong. Vô ưu tiên tôn cũng tiến nhập thể giới của mình, hắn cười lạnh nói: “Không ngờ ngươi cũng sai lầm như vậy, dám vào trong tiểu thể giới của ta cùng ta quyết chiến”.

“Hừm” Vũ Hinh hừ lạnh một tiếng nói: “tiểu thể giới là một thứ phiền phức, trước giờ ta chưa từng tu luyện cái thứ vô dụng này, bởi vì toàn bộ vạn vật trong trời đất đều do ta sử dụng”.

Nữ nhân cuồng vọng. Chết đi.

Vũ Hinh cười lạnh nói: “Không tự sát, ta sẽ tự thân động thủ. Cho ngươi thưởng thức thể nào mới là cường giả chân chính”.

Dứt lời, Vũ Hinh bay lên, hóa thành một đạo cầu vồng cực lớn trên bầu trời của tiểu thể giới, phát ra uy áp cực lớn, phá nát cả hư không

Cả một khoảng không gian lớn bị phá toái, trở về hỗn độn.

Sau đó Vũ Hinh lao xuống, tiến vào giữa khu vực núi non liên miên bất tuyệt, chớp mắt, vô số ngọn núi vỡ nát, đá bay đầy trời, cát bụi mù mịt

Vũ Hinh hóa thành một đạo cầu vòng, trong chớp mắt hủy diệt cả vùng núi non bất tận đó, sao đó lại đánh nát cả một vùng bình nguyên.

Cuối cùng, lấy Vũ Hinh làm trung tâm, một những cột ánh sáng khổng lồ phóng thẳng lên trời, hư không tê liệt, núi non vỡ nát, toàn bộ tiểu thế giới của Vô ưu tiên tôn, dưới đòn công kích hủy diệt đó, hoàn toàn phá toái

“Người...lẽ nào đã đạt đến cảnh giới đế hoàng”.

“Chưa, nhưng cũng đủ để thu thập người”.

“a...” Vô ưu tiên tôn hét lên thảm thiết, cơ thể nát vụn thành nhiều mảnh.

Từng quầng ánh sáng lóe lên, những tiếng sấm ầm ầm vang lên không ngừng, khi tất cả trở lại bình thường, Vô ưu tiên tôn đã hóa thành tro bụi. Nội thiên địa của y quay trở về hỗn độn, giữa tròng chỉ còn duy nhất một bóng trắng xinh đẹp, yên lặng đứng giữa hư không, đôi mắt thần quang lấp lánh, như một nữ hoàng quân lâm thiên hạ.

Đồng thời, trong Phật giới của Thanh Thiện Cổ Phật, cuộc chiến đang diễn ra vô cùng quyết liệt, Phật thân và Ma thân Thanh Thiện cùng cự ma cao 10 trượng đánh đến thiên băng địa liệt, núi đồi, thảo nguyên vỡ nát, trong Phật giới Ma khí ngập trời, chìm trong hắc ám vô biên, u ám lạnh lẽo

Vũ Hinh chuyển người, nhìn Phật tổ thở dài nói: “xem ra ta đã thực sự đánh giá thấp người, không ngờ người cũng giống như Đạm Đài tỷ tỷ, ẩn tàng tu vi thật của mình

Dứt lời, một chưởng của Vũ Hinh nhẹ nhàng đánh về phía trước, cơ thể Phật tổ phút chốc tan thành tro bụi

Quang Minh thần và Lý Đạo Chân đứng ở gần đó đại kinh, bọn họ không dám tin vào mắt mình nữa

Đúng vào lúc này, trong Phật giới của Thanh Thiện Cổ Phật truyền ra một tiếng Phật hiệu già nua, Thanh Thiện tức giận quát lên: “Nghịch đồ, người dám...”

Chỉ thấy một màn Phật quang lóa mắt xuất hiện cạnh Thanh Thiện Phật thân, vây lấy lão vào bên trong, sau đó, Phật tổ cũng xuất hiện trong đó.

“Nghịch đồ, ngươi muốn thôn phệ sức mạnh của ta sao? Hừm, người còn chưa đủ sức”.

Thanh Thiện Ma thân toàn lực thoát khỏi cự ma, nhanh chóng tiến lại gần màn Phật quang kia, mãnh liệt phá khai nó, sau đó cùng Thanh Thiện Phật thân hợp lại một chỗ, trở về trạng thái nửa Phật nửa Ma.

Thanh Thiện Cổ Phật thở dài nói: “NGhịch đồ, tu vi của ngươi không ngờ đã gần bằng ta. Ngươi quả biết trầm ổn giấu mình, ẩn nhẫn tới tận bây giờ”.

“Ngã Phật từ bi” Phật tổ không nói nhiều, chỉ niệm một câu Phật hiệu.

“Thật thú vị”. Vũ Hinh cười lạnh rồi cũng bay vào trong nội thiên địa của Thanh Thiện Cổ Phật.

Thanh Thiện Cổ Phật nhìn cự ma, rồi lại nhìn Phật tổ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vũ Hinh, lão lắc đầu nói: “Xem ra ta với Phật từ nay hết duyên, hiện tại chỉ có nghịch chuyển Phật thân, trở thành bất diệt ma thể thôi. Ngã Phật từ bi, thiện tai, thiện tai”.

Thanh Thiện Cổ Phật miệng niệm Phật hiệu, nửa thân Phật quang lấp lánh, chớp mắt từ từ nhạt dần, tất cả kim quang biến mất. Sau đó một cỗ ma khí từ trong cơ thể lão chậm chậm tỏa ra, cuối cùng nửa thân Phật cũng giống như nửa thân ma, bị vô tận ma khí bao phủ, phát ra từng trận ba động đáng sợ.

Một cỗ khí tức lạnh lẽo vô cùng đáng sợ ủa ra ngoài Phật giới, lan tỏa khắp Tinh không, từng phiến hư không rung chuyển kịch liệt, cuối cùng ba động đáng sợ truyền khắp Tinh không, lan cả ra khu vực xung quanh Đạm Đài thánh địa, tất cả các ngọn núi rung chuyển, ma vân vô tận che mờ cả thái dương trên cao, Đạm Thai tiên phủ chìm vào bóng tối.

Một cái thể ma vương sắp xuất thế.

Thiên địa dị biên khiến vô số tu giả trong Đạm Đài thánh địa biến sắc, bọn họ không dám tiến vào Tinh không, chỉ im lìm chờ kết quả thần vương đại chiến. Mặc dù không cách nào nhìn được cảnh tượng bên trong, nhưng bọn họ nghe được hầu hết nội dung, cũng hiểu được phần nào những chuyện xảy ra bên trong.

Không chỉ việc Vô Tình tiên tử phục sinh, sự phụ của Phật tổ cũng phục sinh, hơn nữa Thanh Thiện Cổ Phật trong truyền thuyết còn muốn nghịch Phật thành Ma, thật là một đại sự kiện chấn kinh thiên giới.

Vùng tiên sơn không ngừng rung chuyển, cuối cùng có 06 ngọn núi sụp xuống, vô tận ma khí điên cuồng lan tỏa

“Ma khí thật cường đại, bốn Hoàng cũng đến tham gia nhiệt náo”. Một tiếng hồng trầm trầm từ viễn không vọng lại, âm ba cuộn cuộn khiến mọi người dựng tóc gáy, có nhiều tu giả hoa mắt chóng mặt, rơi từ trên cao xuống.

Một cỗ âm phong điên cuồng cuộn tới, phát ra quỷ khí âm u. Ẩn ước trong ma vân, có thể nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đứng trên mây, vô số quỷ ảnh bao quanh thân thể y, tiếng quỷ gào vang khắp không trung.

Cùng với ma vân càng ngày càng gần, vô số tu giả quanh Đạm Đài tiên sơn đều cảm thấy một áp lực khổng lồ, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn lên không.

Lúc này, tất cả mọi người đều cảm giác vô cùng sợ hãi, hôm nay thật là đại loạn, khí tức của kẻ mới đến này phát ra, còn đáng sợ hơn cả các thần vương.

Từng trận quỷ khóc cùng khí tức âm u lạnh lẽo truyền vào bên trong Tinh không Nguyệt điện, Đông Hải Thần Vương Lý Đạo Chân kinh ngạc thốt lên: “Mùi xác chết nồng nặc quá”

Trong con mắt duy nhất của Đại bàng Thần vương bắn ra một tia thần quang, trầm giọng nói: “Thi hoàng (Vua xác chết) đến rồi”

Sinh mệnh nữ thần Táp Mâu nghe xong, lập tức biến sắc hỏi: “Thi hoàng...y...có lai lịch như thế nào?”

Đại bàng thần vương kinh ngạc nhìn nàng, trầm giọng nói: “Thượng cổ thần thi sản sinh ra linh trí, đã phá sinh tử pháp tắc, có thể xưng vượt cả thần ma”.

sinh mệnh nữ thần Táp Mâu run rẩy nói: “Là...y”.

Thần Nam nghe vậy, trong lòng chấn động.

209. Chương 210 - Thi Hoàng

Kẻ khiến Đại bàng thần vương sắc mặt nghiêm trọng, khiến sinh mệnh nữ thần Táp Mâu biến sắc

Thần Nam trong lòng cũng chấn động, chớp mắt liên tưởng đến rất nhiều việc.

Đầu tiên hần liên tưởng đến Cẩn Thi phái ở nhân gian giới, đồng thời cũng động chạm đến ký ức đau buồn của hần - Linh Thi Vương Vũ Hình.

Ở nhân gian giới, Thần Nam tuyệt đối là một nhân vật phong vân, trong đó cuộc chiến vang danh nhất chính là cùng chính tà thánh địa truyền nhân đại chiến Cẩn thi phái, triệt để tiêu diệt môn phái tà ác đó.

Đó là một quá trình vô cùng nguy hiểm, đối mặt với lục giai thi vương, nếu như không có Thiên ma tả thủ, có lẽ kết quả đã hoàn toàn khác. Trong cuộc chiến đó hần đã biết được nhiều điều, điều làm cho hần đau long nhất chính là ở Cẩn Thi Phái, hần phát hiện ra thi thể của Vũ Hình đã bị tế luyện thành Linh Thi vương.

Điều đáng mừng là Linh thi Vũ Hình đã được hút hết tử khí, thoát được sự khống chế, trở thành một sinh mệnh hoàn toàn mới, theo truyền thuyết của Cẩn Thi phái, Vũ Hình đã phá sinh tử pháp tắc như vậy, đã triệt để hiểu rõ bí ẩn của sinh tử, sớm muộn cũng sẽ vượt qua thần ma.

Trong truyền thuyết, Cẩn Thi phái không chỉ có một Linh thi vương là Vũ Hinh, trước đó một vị tổ sư của Cẩn Thi phái, vô ý đào được một thượng cổ thần thi, sau khi được tế luyện đã không chỉ vượt qua khổng chế, mà sau khi sản sinh linh trí, tu vi mãnh tiến, cuối cùng phá toái hư không tiến nhập thiên giới.

Nghe đồn, sau khi tiến nhập thiên giới, Linh Thi vương đó có pháp lực vô biên, y đã từng nhiều lần xuống hạ giới báo ơn vị tổ sư đó của Cẩn Thi Phái.

Cảm giác được thi khí ba động đáng sợ, bản năng của Thần Nam đem thi hoàng liên tưởng đến Cẩn thi phái, hẳn thầm đoán có lẽ đây chính là Linh thi vương đó

Grào....

Một tiếng hống trầm đục từ tiểu thế giới của Thanh Thiện Cổ Phật truyền ra ngoài, ba động khủng bố lan tỏa tám hướng, vào lúc này, trong Tinh không, tất cả các thần vương đều cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ.

Thanh Thiện Cổ Phật cuối cùng đã nghịch phạt thành ma.

Phật giới vốn kim quang rực rỡ, lúc này ma hỏa ngập trời, Thanh Thiện đứng trên ma vân, toàn thân không còn chút quang mang thánh khiết nào, ma khí hắc ám bao quanh thân thể lão, lão hòa thượng vốn hiền lành từ bi lúc này vẻ mặt nanh nọc, có lẽ nên gọi lão là Thanh Thiện Cổ Ma.

Thanh Thiện Cổ Ma hiện tại, dáng vẻ phát sinh biến hóa rất lớn, vẻ mặt già nua từ từ trẻ lại, trên da lấp lánh từng đạo ma văn, chiếc đầu trọc mọc lên một mái tóc đỏ rực, ánh mắt tàn khốc lạnh lẽo chấn nhiếp hồn phách.

Chỉ cần nhìn qua cũng biết Cổ Phật từ nay biến mất, Thiên giới có thêm một Cổ Ma vô địch.

Thanh Thiện Cổ Phật lập địa thành ma, cảm ứng được khí tức cường đại của Thi hoàng áp đến, lão ngừng mặt gầm lên một tiếng, ma khí cuồng bá lan tỏa ra ngoài Tinh không, tiến vào Đạm Đài tiên sơn.

Trong những tiếng ầm ầm vang dội, năm sáu tòa núi bị chấn nát.

“Ha ha...Cổ Phật trong truyền thuyết đã thành ma” từ bên ngoài Tinh không truyền vào giọng nói âm sâm của Thi hoàng, một cỗ khí tức lạnh lẽo bao phủ trời đất tiến vào Tinh không, Thi hoàng trong truyền thuyết đã tiến vào tinh không.

Mùi xác chết (thi khí) xung quanh ma ảnh cao lớn điên cuồng lan tỏa, vô số ác hồn vây quanh người y gầm thét, phát ra thi khí ba động đáng sợ, như sóng biển cuộn cuộn lan tỏa khắp Tinh không

Cường đại Ma khí do Thanh Thiện Cổ Ma vừa sinh ra tạo ra, bị Thi Hoàng chấn tan đi không ít. Điều này khiến Thanh Thiện cảm thấy sự thách thức nghiêm trọng, Bất quá, một địch thủ cường đại không kém lão vừa xuất hiện, chính là cơ hội tốt để lão thí nghiệm ma uy.

Thi hoàng mang theo vô tận thi khí, tiến vào tiểu thế giới của Thanh Thiện Cổ ma.

“Người chính là Thi hoàng” Thanh Thiện lạnh lùng hỏi, hiện giờ khí chất của lão biến dạng, mái tóc đỏ như máu tung bay, ánh mắt lạnh lẽo, không còn chút đáng sợ gì của Cổ Phật nữa.

“Đúng, chính là bản hoàng”

“hừm, khẩu khí không nhỏ. Dám tự xưng đế hoàng, tu vi của ngươi bây giờ căn bản chưa đạt đến cảnh giới đế hoàng”.

“Ha ha...” Thi hoàng lạnh lùng cười: “Trong thiên giới khẳng định có những tồn tại cấp thần hoàng, ma đế, nhưng dường như trước giờ chưa từng xuất hiện. Hiện giờ ta cách cảnh giới đế hoàng chỉ một bước chân, tiến vào cảnh giới đó chỉ là chuyện sớm muộn.”

Thanh Thiện Cổ Ma cười lạnh nói: “Chỉ cách một bước! Hừm, cũng chính là ngàn vạn dặm, từ trước đến nay không ít người bồi hồi đứng cửa, chỉ cách một bước chân, nhưng cả đời cũng không bước qua được. Người còn cách xa lắm”.

Nghe Thanh Thiện Cổ Ma phê phán không khách khí như thế, Thi Hoàng cười lạnh nói: “Ta phá toái hư không lên đây, bất quá chỉ mới vài ngàn năm, mà đã có tu vi như thế này, ta dám nói đủ để ngạo thị thiên giới. Còn ngươi, tên hòa thượng trong truyền thuyết, bị người coi gần như vô địch, nhưng hôm nay gặp mặt,

ta không thấy người cao minh hơn ta được chút nào. Nhưng dù sao người cũng là hòn đá mài dao rất tốt, hôm nay cùng người sinh tử nhất chiến, hi vọng cái chết của người có thể giúp ta đột phá được cảnh giới hiện tại.

Thanh Thiện lạnh lùng nói: “Vạn năm trước ta đã đạt tới cảnh giới thần hoàng, nếu không phải hôm nay ta chưa phục sinh trọn vẹn, sao lại có loại tu vi như thế này được. Tuy nhiên sau khi nghịch Phật thành Ma, đạt đến trạng thái đỉnh cao ngày xưa chỉ còn là chuyện sớm muộn”. Nói đến đây, hai mắt Thanh Thiện phát ra hai đạo huyết mang, chìm chằm chằm vào Thi Hoàng nói: “Ta cảm thấy một tia khí tức quen thuộc trên người người, người tuyệt không phải là người chỉ mới tu luyện vài ngàn năm, người chắc là người vạn năm trước ta đã từng biết”.

Mùi tử khí lan tỏa ra xung quanh người Thi Hoàng, y nghe xong ngẩn người ta một chút, sau đó trầm giọng nói: “Tám ngàn năm trước, ta chỉ là một thượng cổ thần thi, cơ duyên xảo hợp trở thành Thi hoàng ngày nay. Nếu nói như thế, người đã tiếp xúc với tiền thân của ta, ha ha...thật là làm cho người ta khó mà tưởng đến được! Xem ra, năm xưa ta cũng là nhân vật cùng cấp thần hoàng với nhà người”.

Thanh Thiện cười lạnh, không nói gì, nhưng trong lòng lão lại dậy sóng, những kẻ sống lâu như lão ở thiên giới ít có bằng hữu, hôm nay không ngờ lại gặp phải một cường giả vốn là một thi thể tái sinh linh trí, dường như là một nhân vật cùng thời đại với lão.

Thi Hoàng chuyển người nhìn Vũ Hinh lạnh lùng cười nói: “Vô Tình tiên tử, lâu rồi không gặp, có lẽ người đã hiểu bí ẩn sinh tử của ta rồi chăng”.

Vũ Hinh cười lạnh, toàn thân quang mang đại thịnh: “Người có muốn thử không”.

Một phiến thần quang như mặt trời, lấp lánh xung quanh Vũ Hinh, sau đó cuộn về phía trước, phá tan màn thi khí vô tận xung quanh Thi Hoàng.

Thi Hoàng biến sắc nói: “Không ngờ người cũng cách cảnh giới thần hoàng chỉ một bước chân”.

Trong lúc Thi Hoàng nói chuyện với Vũ Hinh, Thần Nam tinh nhạy phát giác ra sự biến hóa trong thần tình của Tạp Mâu, vị Sinh mệnh nữ thần này liên tục biến sắc, điều này...nói lên điều gì? Một đầu mối từ từ hiện lên trong đầu Thần Nam.

Trong phút chốc, các thông tin phức tạp nhanh chóng hợp lại, vào lúc này, hần liên tưởng đến rất nhiều việc.

5 ngàn năm trước Vũ Hinh trọng thương gần chết, tới tận Tây phương tìm sinh mệnh nữ thần cứu trợ, sau đó lọt vào tay Cẩn Thi Phái một cách kì bí, tất cả dường như đều có liên quan đến nhau.

Trong Cẩn Thi Phái, Vũ Hinh từ linh thi vương biến đổi thành bán thần, tâm tư vô cùng trong sáng, nàng từng gây thơ tố cáo với Thần Nam rằng nàng có một ký ức mơ hồ, có một nữ tử từng nói đến bốn chữ Thái Thượng Vong Tình từng bảo hộ nàng

Tất cả những gì đã biết vụt qua trong đầu hần, sau đó hần nghĩ đến mối quan hệ của Vô Tình tiên tử và Sinh mệnh nữ thần năm ngàn năm trước, còn vừa rồi Thi Hoàng từng nói Vô Tình tiên tử đã hiểu được bí mật sinh tử của y.

Trong chớp mắt, bí ẩn đã được giải khai, Vũ Hinh ở Cẩn Thi Phái chính là do Vô Tình tiên tử cố tình đưa vào. Vô Tình tiên tử trong lúc tu luyện Thái thượng vong tình lục, dường như cũng tìm kiếm sức mạnh vượt qua pháp tắc thế gian từ một hướng khác.

Chỉ là...Vũ Hinh đó không phải là hạt giống linh hồn, vậy nàng sinh ra như thế nào.

Thần Nam nhìn chằm chằm vào Sinh mệnh nữ thần Tạp Mâu, hần triển khai thần vương dực bay đến cạnh bà, dùng thần niệm truyền âm nói: “Vô Tình tiên tử vẫn còn sống, vậy tại sao ở Cẩn Thi Phái tại nhân gian lại có một thi thể của Vô Tình tiên tử”.

Sinh mệnh nữ thần Tạp Mâu đại kinh, sau đó nghiêm mặt lại, lắc đầu, rõ ràng bà không muốn tố cáo Thần Nam.

Thần Nam lúc này vô cùng vội vàng, hắn vô cùng muốn biết điều bí mật bên trong, cuối cùng không ngại dùng lời lẽ đe dọa Sinh mệnh nữ thần: "Tiền bối biết Thi Hoàng vốn không phải là loại thiện lương gì, tiền bối dường như đã từng giúp Vô Tình tiên tử, nếu như bị Thi Hoàng biết, tiền bối sẽ....hãy nói cho vấn đề bí mật bên trong, Đông phương thiên giới đệ nhất cường thế gia tộc, Thần gia, nợ tiền bối một món nợ ân tình cực lớn.

Sinh mệnh nữ thần Táp Mâu liên tục biến sắc, cuối cùng nghiêng rằng truyền âm: "Vô Tình tiên tử vô cùng đáng sợ, người đã từng nghe đến Kim thiên thoát xác chưa? Ý nghĩa của bốn từ đó, chính là nguyên nhân của mọi việc".

Thần Nam kinh hãi, trong lòng thầm than, Thái Thượng vong tình lực đúng là ma công! Ma công

Sinh mệnh nữ thần tiếp tục truyền âm nói: "Cái thoát ra không phải là xác chết, mà chính là "bản ngã" thực sự".

Thần Nam không thể tiếp tục giữ bình tĩnh được, trong lòng dậy sóng, nếu nói như vậy, Vũ Hinh ở nhân gian giới...mới chính là Vũ Hinh chân chính.

"Mời tiền bối nói tiếp, vấn đề muốn biết tất cả những điều bên trong" Thần Nam nhìn Vũ Hinh đứng ở xa, trong lòng lạnh lẽo, cảm giác vô cùng khó chịu

Ầm

Toàn bộ Tinh không rung chuyển kịch liệt, trong tiểu thế giới của Thanh Thiện Cổ Ma ma khí lan tỏa, thi khí ngập trời, thần quang rực rỡ. Thanh Thiện Cổ Ma, Thi Hoàng, Vũ Hinh cùng nhau hỗn chiến, còn Phật tổ và cự ma do tam đại ma vương hợp thành đã bay ra ngoài.

Đại chiến giữa những kẻ cùng gần đạt tới cấp độ thần hoàng, đột ngột nổ ra như vậy.

Cách đó không xa, Đạm Đài Tuyền hai mắt phát ra thần quang rực rỡ, nàng hét lớn: "Đây là Đạm Đài thánh địa của ta, các người muốn phá hủy di tích tinh không này ư? Hừm, đã như thế thì đừng trách ta không khách khí".

Đạm Đài Tuyền sắc mặt trang nghiêm, lúc này nàng vô cùng thánh khiết, mỹ lệ, đứng im giữa không trung, trong miệng phát ra những âm tiết cổ xưa khó hiểu, trong tinh không, tất cả thất thải thần thạch đều rung chuyển, cuối cùng quang mang soi sáng cả bầu trời.

những âm tiết cổ xưa khó nghe, giống như một loại chú ngữ vừa hết, Đạm Đài Tuyền hét lớn: "Tinh không chiến hồn - Hiện".

210. Chương 211: Tinh Không Chiến Hồn

Về mặt của đám thần vương hiện lên sự kinh dị, Trăng tròn ở phía trên tỏa ra từng đợt nguyên khí dao động, năng lượng dao động kịch liệt này càng lúc càng mãnh liệt, khắp tinh không bắt đầu rung động. Cuối cùng như biển cả mênh mông tràn ra khắp tinh không, khiến cho tất cả núi non ở vùng phụ cận Đạm Đài thánh địa đều chấn động theo.

Một âm thanh trầm muộn từ phía trên mặt trăng, trên đó ánh sáng không ngừng dao động kịch liệt, cuối cùng xuất hiện mấy đạo ma ảnh to lớn ở phía trên mặt trăng, phát ra từng tiếng ma khiếu âm u khủng bố.

Ma ảnh đó gần như là vô hình vô bóng, lại rất mãnh liệt, tất cả mọi người đều cảm giác được sự đáng sợ của bọn chúng.

Đột nhiên, quang mang của thất sắc thần thạch bên trong tinh không toàn bộ thu lại, mà mấy đạo ma ảnh lại chất chồng lên nhau, cuối cùng trở thành một ma ảnh

Thi Hoàng, Thanh Thiện, Vũ Hinh vẫn đánh nhau, bất quá bọn họ vẫn chú ý đến ma ảnh kia, tựa hồ cảm thụ được sự uy hiếp từ nó.

Đạm Đài Tuyền trong miệng phát ra những âm tiết cổ xưa, tựa hồ như hạ mệnh lệnh cho ma ảnh, sau một tiếng ma khiêu vang vọng khắp đất trời, tinh quang trong tinh không lóe lên, nhưng Đạm Đài Tuyền lại sắc mặt lại lộ ra khúc cười không được.

Lúc ma ảnh xuất hiện, Đại bằng thần vương cũng kinh dị không thôi, trông thấy sắc mặt của Đạm Đài Tuyền như vậy, không nhịn được liền hỏi : “Đó là...?”

Đạm Đài Tuyền hít vào một hơi, trả lời : “Ta dựa theo trận pháp ghi lại, triệu hoán ra chiến hồn thủ hộ tinh không này, nhưng mà... vừa rồi khi cùng với y liên hệ, y nói cho ta rằng... hắn sẽ không tấn công, chỉ có thể bị động thủ hộ”.

Đại bằng vương cũng kinh dị không thôi, y cảm giác được sự mạnh mẽ đáng sợ của tinh không chiến hồn, nhưng ma ảnh này lại quái dị như vậy.

Thần Nam ở cách đó không xa cũng giật mình kinh hãi, hắn kinh dị không phải là sự xuất hiện của tinh không chiến hồn, mà là những âm tiết cổ xưa mà Đạm Đài Tuyền vừa mới phát ra, tựa hồ đó là một loại ngôn ngữ rất là cổ xưa”.

Đạm Đài Tuyền thì không nói làm gì, tinh không chiến hồn xuất hiện, liền dẫn tới sự chú ý của mấy vị thần vương đang quan chiến, bất quá bọn họ dần dần phát hiện ra chỗ bất thường của chiến hồn này.

Hắn lại có thể ngăn trở năng lượng dao động khủng bố phát ra từ tiểu thể giuosis của Thanh Thiện. Biết rằng ba vị cường giả đang đại chiến ở chỗ này, năng lượng mạnh mẽ mãnh liệt khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi, nếu như không phải do hấn ngăn trở, khắp tinh không này đã bị chấn động, thậm chí là vỡ nát.

Trong tiểu thể giới của Thanh Thiện cổ ma, đại chiến đang diễn ra vô cùng kịch liệt, Thanh Thiện, Thi Hoàng, Vũ Hinh thi triển hết sở học bình sinh, tiến hành đánh giết sinh tử. Với tu vi của bọn họ trong trời đất này, so với cuộc chiến cầu các thần vương có bất đồng lớn.

Chiến đấu giữa những người sắp tiếp cận thần hoàng cấp, phương thức đại chiến đã biến dạng rất nhiều.

“Cánh cửa sinh tử luân hồi!”

Thi Hoàng hét lên, toàn thân trên dưới không chỉ có thi khí tràn ra, mà còn bạo phát ra từng luồng ánh sáng thánh khiết, đó là bí mật của sự sinh tử y nắm được sau khi đột phá thiên địa pháp tắc.

Sinh tử hai cực khí tức tương phản từ trong người hấn không ngừng tràn ra, quần quýt với nhau, lao về hướng Vũ Hinh cùng với Thanh Thiện cổ ma. Đó là sau khi Thi Hoàng đột phá thiên địa phép tắc, lĩnh ngộ được sự thâm ảo của sinh tử không còn bị giới hạn của thiên địa pháp tắc.

Thần vương bất quá là lực lượng đề thăng lên cao, cùng với sự phát triển cực hạn của tiểu thể giới mà thôi. Bọn họ tuy có thể nắm trong tay các lĩnh vực pháp tắc, nhưng vẫn bị thiên địa pháp tắc hạn chế, phải tuân tự tuân theo thiên địa pháp tắc, bằng không sẽ dẫn tới thiên phạt.

Mà Thần Hoàng lại hoàn toàn không giống như vậy, bọn họ đột phá hạn chế của thiên địa pháp tắc, nắm trong tay chung cực pháp tắc do bản thân tự ngộ ra, cho dù bọn họ có thể vận dụng thi triển ra lực lượng cực hạn, cũng sẽ không dẫn tới thiên phạt.

Thi Hoàng do sinh mà tử, hóa thành thần thi, sau đó lại do tử mà sinh, loại bỏ hết tử khí. Giải thoát khỏi sự ràng buộc của thân thể trở thành tiên thần. Y đã trải qua những việc mà người thường vô pháp tưởng tượng, không ngừng luân hồi giữa sinh tử, cuối cùng rốt cực tiến lên đột phá cực hạn sinh tử, nắm trong tay sự ý nghĩa thâm ảo của sinh tử, trở thành thiên giới nhất phương chí tôn.

Có thể tưởng tượng, y cứ như vậy mà tu luyện, sớm muộn gì cũng sẽ tu thành thần hoàng, vô địch thiên giới.

Sinh tử luân hồi, do sinh mà tử, do tử mà sinh, sinh tử lưỡng cực nguyên khí tràn ra mệnh mông làm hiện lên trong tiểu thể giới này vô số loại ảo ảnh, khi thì thi thể nổi lên khắp nơi, biển máu ngập trời, khi thì mặt đất lại mọc lên cây cỏ xanh tươi, bồng bồng sinh cơ.

Chín cánh cửa luân hồi, phía trước mặt huyết quang chói mắt, hiện lên xung quanh Vũ Hinh cùng với Thanh Thiện, từ từ ép về phía bọn họ, muốn thôn phệ bọn họ vào bên trong.

Không nghi ngờ gì nữa, nếu như bị thôn phệ tiến vào cánh cửa sinh tử luân hồi, cũng đồng thời bị phong ấn trong sinh tử luân hồi của Thi Hoàng, sự sống chết do y nắm trong tay.

“Vô pháp vô thiên, ma chủ trầm phù, diệt sát!” Thanh Thiện cổ ma hét lớn, ở trước mắt là pháp tắc của ông ta nắm trong tay. Cổ ma mái tóc điên cuồng bay loạn xạ, hai mắt hồng quang hiện lên, cả người phát ra sát ý vô tận, sát khí cùng với khí tức hủy diệt tràn ngập khắp tiểu thế giới.

Pháp tắc mà Cổ phạt nắm giữ trong tay vạn năm trước là ánh sáng của sự sống, nhưng lần này sau khi nghịch phạt thành ma thì hoàn toàn đi ngược lại, từ cổ phạt hiền lành ngày hôm nay hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là một ma đầu hủy diệt.

Mấy lỗ hổng không gian âm u phát ra sát khí vô tận xuất hiện trong tiểu thế giới, hoặc đối kháng với cánh cửa sinh tử luân hồi của Thi Hoàng, hoặc thôn phệ Vũ Hinh vào trong.

Vũ Hinh không có pháp tắc của riêng mình, nàng liên tục cười lạnh nói : ”Ta không tu luyện tiểu thế giới dư thừa này , cũng không tu luyện pháp tắc vô dụng kia, ta xem ra tất cả đều chẳng ra gì. Bởi vì, cả trời đất này là thế giới của ta, mà thiên địa pháp tắc của thế giới này do ta định ra!.

Một luồng ánh sáng hỗn độn từ trên thân thể Vũ Hinh bạo phát ra, ánh sáng tối tăm ngăn trở ở phía trước Cánh cửa sinh tử luân hồi cùng với diệt sát động, khiến bọn chúng toàn bộ bị ngăn cản ở bên ngoài. Đồng thời, từng đạo ánh sáng hỗn độn áp bách về phía Thi Hoàng cùng với Thanh Thiện.

Thi Hoàng cười lạnh, âm trầm nói : “Không tự lượng sức, vọng tưởng hóa thành trời, đúng là đáng cười! Hôm nay nhất định phải khiến cho người sinh tử hai đường đều khó, vĩnh viễn rơi vào cánh cửa của sự luân hồi”.

Thanh Thiện sát khí trung thiên, ông ta cũng lạnh lùng nói : “Bằng vào mấy phần sức lực này cũng vọng tưởng hóa thành trời! Đúng là si tâm vọng tưởng! Không có tự mình hiểu được thiên địa pháp tắc, sao có thể siêu thoát giới hạn của trời được chứ?”

Vũ Hinh vẫn vô cùng trấn tĩnh, ngữ khí bình thường nói : “Đó là do người tầm nhìn hạn hẹp, không hiểu thiên ý, vọng tưởng rằng có thể ngộ được mấy pháp tắc để mà đột phá. Thật không biết pháp tắc của trời đất bao la vô cùng, các người làm sao có thể khám phá hết được! Đến lúc cuối cùng lại phải dẫn đến hứng chịu thiên phạt hung mãnh lên người mà thôi! Nếu hôm nay các người bái ta làm sư phụ, ta sẽ truyền phụ cho các người thiên địa chính pháp cho bọn họ!”

“Ha ha...”

Thi Hoàng cười điên cuồng. Nhất thời khí giăng khắp trời, trong tử khí ẩn hiện vô số hồn phách giãy dụa kêu gào, đó thực sự là một cảnh tượng tu la địa ngục.

“Vô tình tiên tử người không cần phải thổi phồng lên như vậy, Cứ cho rằng người đã lĩnh ngộ được đại thiên chi pháp, không để sinh tử pháp tắc của ta ở trong mắt, vì sao lại xuống hạ giới tìm nguyên bản ý nghĩa thâm ảo của sinh tử luân hồi? ‘Thái thượng vong tình lục’ tuy được truyền tụng là thiên giới đệ nhất kì công. Nhưng ta xem ra người bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi, ta giờ đây cũng không đặt nó vào trong mắt”.

Vũ Hinh bác bỏ : “Không rõ tất cả pháp tắc trên thế gian sao có thể nắm được đại thiên chi pháp?”

Thanh Thiện cổ ma cười lạnh, nói : “Đột phá thiên chi cực cảnh, chính là không có hai pháp môn. Vô tình tiên tử người cứ nghĩ như thế, sớm đã đứng ở dưới mà thôi!”.

“A a a...” Vũ Hinh cười vang như chuông bạc vang vọng cả đất trời, bất quá càng ngày càng rét lạnh.

“Vây để cho các người xem thử!”.

Nói xong, Vũ Hinh thân ảnh phẳng phất càng lúc càng âm đậm, tựa hồ dung nhập vào trong thiên địa hư không. Cánh cửa luân hồi, còn có diệt sát động đang tấn công về phía nàng, toàn bộ giống như hư ảnh

xuyên qua bên cạnh. Cuối cùng, cánh cửa luân hồi toàn bộ hướng về phái Thanh Thiện cổ ma bức tới, diệt sát động thì lại tiến về phía Thi Vương mà thôn phệ.

Tình huống đột ngột phát sinh này nhất thời khiến cho hai người lâm vào mấy lần suy tởm vào hiểm cảnh.

Vũ Hinh như một người bàng quan. Bình tĩnh nói : “Từng cái cây ngọn cỏ của thế gian này. Thiên địa vạn vật đều là binh của ta, từ núi cao đến sông dài, từ con kiến đến hạt bụi, thậm chí pháp tắc mà các người kiêu ngạo, đến cả ý niệm, phàm là vật chất đều nghe theo lệnh ta!”

Thi Hoàng cùng với Thanh Thiện cổ ma lúc mới đầu đích xác có kinh hãi thất sắc, bất quá bọn chúng sau khi kim giữ công kích của đối phương, đồng thời lần nữa phóng cánh cửa luân hồi cùng với diệt sát động về phái Vũ Hinh.

Thi Hoàng cười lạnh : “Vây hữu hình nghe lệnh người. Nếu như vật vô hình thì sao?”

Cánh cửa luân hồi hóa thành vật vô hình, trong trời đất chỉ còn sinh tử nhị khí, hướng tới Vũ Hinh mà thôn phệ.

Thanh Thiện cổ ma cũng cười âm trầm, nói : “Ta còn tưởng rằng người có pháp tắc gì, người bất quá chỉ nắm trong tay hỗn độn pháp tắc mà thôi”.

Diệt sát động cũng hóa thành sát khí vô hình, bức về phía Vũ Hinh.

Vũ Hinh toàn thân trên dưới, ánh sáng hỗn độn tối tăm lại xuất hiện, nằng nặng lòng nói : “Các người nếu như thật sự cho rằng như vậy là không thể. Dù sao phương pháp tu luyện của ta, tất cả là từ bốn nguyên. Hư, thế gian vạn vật đều có hình, cũng có âm ba, thần niệm cũng đồng dạng như vậy không thể thoát khỏi. Hiện tại tu vi ta còn chưa viên mãn mà thôi. Nếu không, tất mọi pháp tắc vô hình của các người, kể cả thân thể của các người đều tuân theo lệnh của ta. Loại công pháp này của ta, đợi đến lúc tiến lên thêm một tầng nữa, thì trong thiên địa này ta tức là trời, trời tức là ta, những gì ta nói chính là pháp, những gì ta làm chính là tắc, thiên địa pháp tắc do ta định lấy!”

Ba đại cường giả, mặc dù trong quá trình công kích không ngừng bàn luận về pháp tắc, nhưng sự nguy hiểm trong đó khó mà tưởng tượng được. Cánh cửa luân hồi, diệt sát động, ánh sáng hỗn độn, một

Lúc này, Thần Nam đã từ Sinh mệnh nữ thần Tạp Mâu ở nơi này, được đối phương lí giải cho những gì cần biết, hẩn trong lòng vô cùng kích động, rất muốn quay ngay về nhân gian giới.

Bất quá thì lúc này dị tượng phát sinh.

Tinh không chiến hồn vốn được cho rằng vô dụng, lúc này không chỉ ngăn trở lực lượng phát ra từ Thanh Thiện cổ ma mà còn khiến cho khắp tinh không phát sinh biến hóa kì dị.

Đầu tiên là cửa vào tinh không đột nhiên đóng lại, sau đó bên trong tinh không xuất hiện ánh sáng rực rỡ vô cùng, khiến cho người ta tạm thời chói mắt không thấy gì cả, đến khi mọi người mở được mắt ra thì phát hiện cả tinh không tựa hồ biến mất.

Mấy trăm viên thất sắc thần thạch vẫn còn lập lòe phát sáng, nhưng tất cả đất trời bên ngoài đều hiện ra trước mắt các vị thần vương. Cẩn thận xem xét có thể phát giác, một tầng trong suốt ngăn cách tinh không kì dị này với thế giới bên ngoài.

Tất cả những người quan chiến trong Đạm Đài tiên sơn đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ có thể nhìn thấy được cảnh tượng bên trong tinh không.

Bên trong tinh không, Đạm Đài Tuyền cũng giật mình kinh hãi, hôm nay là lần đầu tiên triệ hoán ma hồn, căn bản không biết nó có năng lực kì dị như vậy.

Lúc đó. Trong tiểu thế giới của Thanh Thiện cổ ma truyền lại ba tiếng kinh hô. Thi Hoàng, Thanh Thiện, Vũ Hinh ba người đều đình chỉ đại chiến, bọn họ đều xuất hiện thần sắc khiếp sợ, pháp tắc bọn họ nắm trong tay tự nhiên mất công hiệu. Tiểu thế giới không chịu sự khống chế của Thanh Thiện bắt đầu đóng lại, ba người vội vàng hiện ra giữa tinh không.

Trong khi tất cả mọi người phát giác ra có gì đó không đúng, Hồn thiên ma vương, hét lên : “Đạm Đài Tuyền, ngươi đã động tay động chân làm cái gì đó, vì sao tu vi của chúng ta bị thụt lùi xuống cảnh giới phổ thông tiên nhân?”

Thi Hoàng, Thanh Thiện cổ ma, Vũ Hinh cũng vừa sợ vừa giận đưa mắt nhìn về phía Đạm Đài Tuyền, Đại bằng thần vương sắc mặt hiện lên vẻ hoài nghi. Quang Minh thần cùng với hai vị sinh mệnh nữ thần cũng không ngừng kinh nghi, hỏi : “Đạm Đài tiên tử, bà rốt cuộc đã làm cái gì thế?”

Lúc đó, những người quan chiến ở bên ngoài tình không đều có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong nhưng không nghe được bất cứ âm thanh nào ở trong đó, bất quá lúc này tất cả mọi người đều biết ở trong đó có biến phát sinh.

Tất cả thần vương đều mất hồ hờn hờn Đạm Đài Tuyền, khiến cho nàng có cảm giác áp lực ngày càng lớn, lúc này thần vương lực của nàng cũng biến mất, nàng vội vàng hướng về ma ảnh to lớn phía trên mặt trăng, trong miệng phát ra những âm tiết cổ xưa, tựa hồ hỏi gì đó.

Ma ảnh rít gào lên vài tiếng, cuối cùng tự nhiên biến mất.

“Đạm Đài Tuyền, ngươi có ý tứ gì vậy, ngươi cùng với tên kia nói cái gì vậy?” Thi Hoàng lớn tiếng quát hỏi.

Đạm Đài Tuyền tựa hồ không sợ Thi Hoàng, không thèm để ý đến y. Quay về phía đám thần vương giải thích : “Ta không có ác ý, ta vốn nghĩ mời tinh không chiến hồn ra để bảo hộ tinh không này. Vừa rồi, y nói với ta, y đã dùng sức mạnh của mình khởi động hoàng cấp tinh không pháp trận. Đem tu vi của mọi người lưu giữ lại cảnh giới tiên nhân, khiến cho không ai có thể uy hiếp được tinh không này. Cái này... thực là việc không công biện pháp nào khác”.

Nói đến đây, Đạm Đài Tuyền chỉ cười khổ, năng lực của tinh không chiến hồn này, khiến cho nàng có chút bất đắc dĩ.

Nghe đến đó, Tuyệt tình ma vương lập tức hỏi tiếp : “Cửa vào tinh không không này đã đóng lại, lẽ nào chúng ta mãi mãi ở trong trạng thái này vĩnh viễn bị phong ấn tại nơi đây?”

“Không phải” Đạm Đài Tuyền trả lời : “Vừa rồi, ta có hạ mệnh lệnh cho hắn, sau một canh giờ mới có thể giải trừ trạng thái này”.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, bất quá trong lúc đó, một cỗ sát khí đột nhiên bạo phát ra, Phật tổ nhanh như chớp lao về phía Thanh Thiện cổ ma, đối với y mà nói, không giải quyết được Thanh Thiện thì sau này trên thiên giới không có nơi nào cho y dung thân.

Đồng thời, Đại bằng thần vương cũng cười lạnh nói : “Bây giờ tu vi của tất cả mọi người đều ở cảnh giới phổ thông tiên nhân, huhu huhu...” dứt lời, y hóa thành một đạo thần quang, đuổi theo Phật tổ.

Tất cả thần vương còn lại không ngừng kinh nghi, lúc này lực lượng của bọn họ đều giảm sút, vốn tu vi càng cao thì càng bất an, hiện tại tất cả thần vương đều bắt đầu đề phòng lẫn nhau.

Hồn thiên ma vương, Tuyệt tình ma vương, Phá diệt ma vương tụ lại một chỗ. Hai vị sinh mệnh nữ thần cùng với Quang Minh thần tụ lại một chỗ.

Lí đạo chân cũng lao đến chỗ Đạm Đài Tuyền, đồng thời ánh mắt nhìn Vũ Hinh có chút phức tạp, y rất muốn gọi Vũ Hinh đến, nhưng hắn biết, bạch y nữ tử kia đã không còn là “tỷ tỷ” mà hắn biết.

Thi Hoàng hai mắt lóe hung quang, nhìn về phía Vũ Hinh cười âm trầm, y chính là thân thể kim cương bất hoại, cổ thi chi thể, nhục thể mạnh mẽ nhất.

Bất quá Vũ Hinh cũng không hề sợ hãi, chủ động xuất kích lao về phía Thi Hoàng. Ở bên Thanh Thiện cổ ma, Phật tổ, Đại bằng thần vương cũng đã cùng nhau đại chiến.

Nếu như nói trong trường ai là người khấn trương nhất, không còn nghi ngờ gì nữa đó là Thần Nam, tu vi của hắn không bị ảnh hưởng chút nào, vốn đúng là cảnh giới tiên nhân thất giai. Thân mặc Huyền vũ giáp, sau lưng đeo cung, tuy không có khả năng co sức lực cầu thần vương, nhưng trước mắt tuyệt đối là phòng ngự đệ nhất.

Thần Nam thậm chí muốn cười lên điên cuồng, cơ hội trời cho này, nếu như lợi dụng tốt, hôm nay hẳn tại tối hậu nhất chiến này của thiên giới có thể đem tất cả đại họa toàn bộ tiêu diệt, sau đó trực tiếp quay lại nhân gian giới.

Hắn mở nội thiên địa, đem hai con rồng ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, Tử Kim thần long hồng lên một tiếng dài, bất quá khi nhìn thấy đám nhân vật trước mắt, nó liền ngậm miệng lại. Long bảo bảo cũng đảo đôi mắt to, kinh hãi than : “Bảo bảo thiên long tại thượng!”

“Ha ha...”Thần Nam bật cười : “Không cần phải sợ, đám người kia hiện tại đều đã suy yếu, hôm nay chúng ta chỉ đấu một trận tiêu diệt hết những kẻ đối đầu”.

Trải qua Thần Nam nói lại một cách đơn giản, hai con rồng cũng biết đã phát sinh ra chuyện gì.

Thần Nam cười lạnh nói : “Lúc cướp lời thần điện, lấy được ma lôi cùng với tử kim thần hỏa, giờ còn lại một ít, hôm nay hai người cứ mặc sức mà ném, đầu tiên ném chết ba tên kia cho ta!”

Thần Nam lấy Lôi Thần trùy ra, chỉ tay về phía ba người Tuyệt Tình ma vương, Hỗn thiên ma vương, Phá diệt ma vương, khiến cho hai con rồng hứng phần gào lên.

Thần Nam tay vùng Lôi Thần trùy, lao về phía ba đại ma vương đánh tới, miệng hét lớn : “Trước tiên giết chết ba tên suy yếu các người, sau đó lại diệt tiếp lão cương thi”

“Phanh”

Trước tiên là Hỗn thiên ma vương bị đánh bay đi, lão ma vương bực đến muốn ói máu. Thần vương lực biến mất, lão ma vương bị người ta khinh thị đánh cho như thế này, y sắp phát điên lên mất.

Đồng thời, “oanh oanh oanh” những tiếng nổ vang lên không ngừng. Trong tình không chấn động không thôi, ma lôi trong tay hai con rồng không ngừng ném ra.

“A.....đáng hận!”

“Tức chết ta thôi”.

Tuyệt tình ma vương cùng với Phá diệt ma vương bị nổ đến nảy lên đập xuống, toàn thân trên dưới cháy đen, đầu tóc rời bù.

“Gào... ném ma vương đau, đúng là rất hưng phấn”.

Ở cách đó không xa, thi hoàng cũng lâm vào tình trạng như vậy, hai mắt y lóe hung quang, hét lên : “Dám chọc đến ta?”

“Thần nói, người đáng bị ném”.

“Người bị ném là người!” Thần Nam bỏ qua Hỗn thiên ma vương, triển khai thần vương lực lao đến gần Thi Hoàng, tay trái cầm Lôi Thần trùy, tay phải cầm Định Địa Thần Thụ, hung hăng bổ tới Thi Hoàng.

Đồng thời, hai con rồng tập trung toàn bộ ma lôi lại.

“Oanh oanh oanh”

211. Chương 212: Đại Đức Đại Uy

Bất quá, Lôi Thần Trùy chính là một trong những bảo vật của thiên giới, phát ra từng trận quang vụ lấp lánh màu tử kim khiến cho tất cả thi khí đều bị chấn tan. Tiếp sau đó, Định đại thần thụ trên tay Thần Nam lấp lánh lục quang, hung hăng bổ xuống tay của Thi Hoàng.

Thi Hoàng bị chấn bay ra ngoài, Thần Nam cũng bị một cỗ lực lượng cực lớn phản chấn khiến cả người phải liên tục lui lại, bất quá còn tốt hơn Thi Vương rất nhiều.

“Oanh”

Ma lôi oanh kính đến, tử kim lôi hỏa không ngừng nổ tung xung quanh Thi Hoàng, Dù cho thân thể là kim cương bất hoại thì toàn thân Thi Hoàng cũng bị cháy đen, nảy lên dập xuống.

Tử Kim thần long cùng với Long bảo bảo lúc này đang đứng ở cửa vào của nội thiên địa của Thần Nam, Ma Lôi trong tay chúng không ngừng oanh tạc về phía Thi Hoàng.

Đồng thời, sau khi lui về sau một đoạn lực sắc thần quang trong tay Thần Nam lóe lên, Định Địa Thần thụ trong nháy mắt hóa thành thần cung. Thần Nam kéo dây cung, một đạo kim quang rất nhanh ngừng tụ tại, theo sự chuyển động của dây cung một đạo thần quang rực rỡ như thiên phạt bắn ra phá toái hư không công kích về phía Thi Hoàng.

“Oanh long long”

Sấm chớp nổi lên, cả không gian khê rung động. Bất quá đạo cầu vòng kinh thiên này, khi vừa mới bắn ra thì thần quang sáng lạn nhưng rất nhanh lại trở nên ảm đạm.

Thần Nam lẩm bẩm : “Ta đã biết là sẽ như vậy mà”.

Con rồng du côn gào lên : “Tiểu tử hồn trưởng, người đang mộng du à? Sao lại không có khí lực vậy?”

“Cong rồng ngu ngốc nhà ngươi động não chút đi. Ta vừa rồi không phải đã nói cho mi biết rồi sao? Ở trong tinh không này, tất cả các lực lượng đều bị ép chỉ đạt đến thủy chuẩn của phổ thông tiên nhân. Ngay cả lão cương thi hay Thanh Thiện tặc gốc gần tiếp cận đến cảnh giới Thần Hoàng cũng đều không thể may mắn tránh khỏi, huống chi là một mũi tên bắn ra từ thần cung? Tất cả những lực lượng vượt quá thất giai đều bị giam cầm”.

Tất cả đều giống như những gì Thần Nam nói, thần quang rực rỡ càng lúc càng ảm đạm, lúc bay tới trước mặt Thi Hoàng thì thanh thế sớm đã không còn lớn như khi vừa mới rời khỏi dây cung nữa.

Thi Hoàng cười lạnh, hai tay phát ra, “Phanh” một tiếng, định bắt lấy đạo kim quang kia. Bất quá đạo thần quang vẫn đẩy hấn bắn về phía sau mấy chục trượng, sau đó nổ tung khiến cho Thi Hoàng đang ở trên không trung không ngừng chấn động.

Con rồng du côn hô to : “Mau mau dùng thần huyết nhiễm tiễn, chỉ cần giải quyết được lão cương thi này, cho dù tổn thất một nửa số máu trong người cũng đáng giá”.

“Lúc đối kháng với Hiên Viên thần vương ta đã hao phí mất một phần ba lượng máu trong người, bây giờ nếu như lại hao tổn một lượng máu lớn nữa thì sợ rằng ta chưa giết được y thì đã toi mạng trước rồi”.

Thi Hoàng hoàn toàn bỏ qua Vũ Hinh, gào thét chấn động cả đất trời, thi khí không ngừng tràn ra mãnh liệt, khắp nơi trong tinh không đều tràn ngập khí tức tử vong. Y hung hăng lao tới đánh về phía Thần Nam.

Mà Vũ Hinh cũng không công kích về phía Thi Hoàng nữa, nàng nhắm phía ba lão ma vương đang gườm gườm như hổ rình mồi lao tới, tuy nói hiện tại mọi người ở đây đều cùng một cấp bậc, nhưng cường giả đã từng tiếp cận thần hoàng lĩnh vực, còn mạnh hơn bọn người Hồn thiên.

“Oanh”

Tử Kim thần long cùng với Long bảo bảo không ngừng dùng tử kim lôi hỏa phóng về phía Thi Hoàng.

Thần Nam quát lên : “Không cần dùng ma lôi đối phó với Thi Hoàng, lão bắt tử này thân thể mạnh mẽ như thần binh, cần bản không thể công phá được, quay sang đối phó với ba tên hồn dẫn Hồn thiên ma vương kia kia”.

Lúc này, lôi hỏa trong nội thiên địa của Thần Nam rất nhanh đã hết, lần trước làm nổ tung linh căn trong Phật thổ. Cơ hồ đã dùng hết, chỗ còn lại này chỉ là chút ít còn sót lại của lần đó.

Thần Nam nắm chặt Lôi Thần Trùy cùng với Định Địa Thần Thụ lao lên một lần nữa, liên tục cùng với Thi Hoàng kịch liệt giao đấu, hai thần binh này đều có hữu hiệu gây thương tổn cho Thi Hoàng. Hơn nữa Định Địa Thần Thụ đã liên tiếp đánh cho Thi Hoàng tối tăm mặt mũi, không hổ là bảo vật từ thời thái cổ lưu truyền lại.

Thần Nam trong lòng cười lạnh, quả đúng như dự đoán. Sau khi lùi lại một đoạn, hắn cho Lôi Thần Trùy vào trong nội thiên địa rồi lấy Lôi Thần Kiếm ra, thần kiếm màu tử kim kim phát ra thần quang dày đặc.

Thanh thần kiếm này tuy không bằng mấy bảo vật thần dị như Huyền Vũ giáp, Hậu Nghệ cung nhưng cũng là thần bảo của Tây phương lưu truyền từ rất lâu rồi. Nếu như có thể phát huy được toàn bộ uy lực thì không thể nào tưởng tượng được.

Thần Nam đưa Tử Lim thần kiếm lắp vào trên dây cung. Theo từng đạo thần quang phát ra, Tử kim thần kiếm giống như có sinh mệnh, bắt đầu rung lên và phát ra những âm thanh trong trẻo khoan khoái.

Nguyên khí vô tận tụ tập lại, Tử kim thần kiếm bạo phát một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ, hào quang máu tử kim chói mắt giống như mười mặt trời đang cùng tỏa sáng trên không trung vậy khiến cho người ta không thể mở mắt được.

Dây cung nhẹ buông, một đạo tử kim mềm mại dài hơn mười trượng rạch ngang bầu trời lao về phía Thi Hoàng, tinh không chấn động kịch liệt.

Thi Hoàng cười lạnh, bởi vì y thấy đạo tử kim mềm mại kia lúc bắt đầu thì thanh thế kinh người nhưng càng tiến lại gần thì quang mang càng lúc càng ảm đạm. Hắn đang định dùng một tay nghênh đón, nhưng đột nhiên cảm giác có một chút khí tức nguy hiểm, y liền vội vàng tránh né.

Bất quá phàm là thần tiễn do Hậu Nghệ cung bắn ra, không trúng mục tiêu thì sẽ không rơi xuống, lúc này tử kim thần kiếm cách Thi Hoàng chưa tới nửa trượng liền vòng lại lao tới sau lưng hắn bám sát như hình với bóng. Thi Hoàng phần nộ vô cùng, vội vã quay người lại, hai tay vung ra muốn bắt lấy thần kiếm.

“Phốc”.

Thi Hoàng bắt lấy tử kim thần kiếm, nhưng thần kiếm hào quang sáng lạn, lúc chạm vào hai tay của Thi Hoàng thì trong nháy mắt đã phá nát bàn tay của y, mà thần kiếm theo lực quán tính mạnh mẽ tiếp tục lao về phía trước, nháy mắt đã cắm phập vào trước ngực Thi Hoàng ba phân.

“Xoát”

Hào quang lóe lên, một đạo thân ảnh xinh đẹp nhanh như chớp phóng tới, một cỗ năng lượng mạnh mẽ đập mạnh vào tử kim thần kiếm.

“A...”

Thi Hoàng kêu lên một tiếng thảm thiết, Tử kim thần kiếm quang mang đại thịnh, phá nát hai tay của y, xuyên thấu hắn vào trong lồng ngực, bạo phát ra từng luồng tử quang.

Thân ảnh xinh đẹp chính là Vũ Hinh, nàng trông thấy có cơ hội liền bỏ qua tam đại ma vương, hướng về tử kim thần kiếm phát ra một cỗ lực lượng mạnh mẽ khiến cho Thi Hoàng bị đánh thành trọng thương.

Vũ Hinh biến ảo ra một bàn tay trắng như ngọc nắm lấy tử kim thần kiếm, dùng lực lắc mạnh. Thi Hoàng đầu tóc dựng ngược, hai tay nắm lấy mũi kiếm, hai mắt phần nộ, không ngừng gào thét, cuối cùng rốt cuộc bắt đắc dĩ phải bỏ qua thần kiếm, bay nhanh về phía sau. Trước ngực y còn lưu lại một vết thương kinh khủng, máu tươi từ chỗ đó không ngừng chảy ra ngoài.

Vũ Hinh tay cầm thần kiếm, quay đầu lại nói với Thần Nam : “Ta tới đối phó với y”.

Thần Nam gật đầu, đồng thời trong lòng mừng rỡ, vừa rồi hắn dùng thần kiếm làm thí nghiệm, quả nhiên đúng như hắn đã nghĩ trong lòng. Tuy không gian này giam cầm những lực lượng vượt quá thất giai, năng lượng dao động của Hậu Nghệ cung, Huyền Vũ giáp, Tử Kim thần kiếm cũng bị khống chế, nhưng bản thân những bảo vật này lại không bị giam cầm, tựa hồ nơi đây chủ yếu là nhằm vào đám thần vương.

Tại hiện trường này lực sát thương của mấy vị thần vương căn bản bị giảm sút.

Tuy Vũ Hinh trước mắt không còn là Vũ Hinh của vạn năm trước. Nhưng Thần Nam vẫn y như cũ không hi vọng nàng gặp nguy hiểm, Thi Hoàng giờ đã trọng thương, hắn rốt cục cũng yên tâm, có thể toàn tục chém giết ba lão ma vương kia.

“Cá trạch, Long bảo bảo mang tất cả ma lôi cùng với tử kim thần hỏa ném về phía mấy lão ma vương kia”.

“Gào... đánh cho mấy lão ma vương này khóc ròng là việc mà long đại gia ta thích nhất”.

“Thần nói, ta rất thích”.

Thần Nam huy động Lôi Thần truy cùng với Định Địa Thần Thụ đánh về phía ba lão ma vương, hấn trọng điểm “Chiếu cổ” Hồn thiên ma vương, hai kiện thần binh trong tay hào quang sáng lạn đem lão ma vương này vây khốn tại đương trường.

Cách đó không xa, Tuyệt tình ma vương cùng với Phá diệt lão ma vương cũng rất nhanh kêu cha gọi mẹ. Bọn chúng bị Tử Kim thần long cùng với Long bảo bảo dùng ma lôi và tử kim thần hỏa đánh cho tơi bời, căn bản không có cách nào tiếp cận được.

Tử kim thần long cùng với Long bảo bảo đem loại công kích này thành một loại hưởng thụ, tuy tiêu hao ma lôi cùng với tử kim thần hỏa nhưng lại vừa vui vừa sướng.

“Grào... Tuyệt tình lão tử xem chiêu, xem Long đại gia rải đậu thành binh!”.

“Oanh oanh oanh.....”

Tuyệt tình ma vương rất tức giận nhưng không thể nào phát tiết ra được, căn bản không thể lao tới được. Lúc này lão ma vương hình dạng rất là thê thảm, quần áo trên người đều bị con rồng du côn oanh kích tan nát, hiện đang trần truồng đại chiến, thân thể cũng bị đánh đến cháy đen khiến cho người ta khó mà nhìn ra được vẻ mặt già nua kia.

“Thần nói, ngươi có tội! Thiên nữ rải hoa! Không phải, là Bảo Bảo rải hoa!”.

“Oanh oanh oanh.....”

Phá diệt ma vương so với Tuyệt tình ma vương còn buồn bực hơn. Bị một con súc sinh miệng còn hôi sữa ném cho nẩy lên dập xuống, thực sự mất hết thể diện, lúc quần áo bị Long bảo bảo không có ý tốt làm cho nổ tan nát, lão ma vương thẹn đến mức muốn đập đầu mà chết.

“Ha ha, Long đại gia ta ném ném ném... ném cái đầu ngươi!”.

Kết quả, Tuyệt tình ma vương hổ thẹn một tay che lấy hạ thân, một tay huy động chưởng lực mãnh liệt, tức giận quát lên : “Con rồng lưu manh nhà ngươi ném nữa đi. Ta #&%@...”

“Lại đây, Long đại gia không có nói là sẽ làm đầu ngươi nổ tung sao? Ta ném! Ta ném! Ta ném nữa này!”.

“Oanh oanh oanh.....”

Tinh không bị một tầng năng lượng trong suốt bao phủ. Bên ngoài tụ tập vô số tu luyện giả, bọn họ có thể trông thấy rõ ràng cảnh tượng đại chiến ở bên trong, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, không biết thần vương ở chỗ này vì sao lại chịu ủy khuất như vậy.

Có ít nữ tu luyện giả sắc mặt đỏ rực, một mặt vừa quan chiến một mặt thấp giọng mắng con rồng lưu manh vô sỉ.

Thần Nam cùng với Hồn thiên ma vương kịch chiến một hồi, đã biết thân thể lão ma vương này đích xác còn ra mới mạnh mẽ được như Thi Hoàng. Hấn trong lòng đã có quyết định, hướng về phía Long bảo bảo hét lên : “Long bảo bảo đưa Xạ Nhật Tiễn cho ta”.

Tiểu long đôi mắt to mơ mơ màng màng, nhưng sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, nhỏ giọng nói : “Ta suýt nữa thì quên mất nó”.

Kim quang lóe lên, nghịch lân của Tiểu long bay đến trong tay của Thần Nam, hóa thành một thanh thần tiễn được đặt lên dây cung.

Hồn thiên ma quân lúc ấy sắc mặt biến đổi, mới vừa rồi y đã kiến thức được, đến Thi Hoàng còn ăn đủ từ Thần cung, huống chi là y? Y quay người bỏ chạy, Thần Nam đuổi sát không tha.

Bên ngoài vô số người quan chiến ầm ĩ cả lên, đường đường một đại thần vương lại bị một kẻ hậu bối đuổi theo truy sát, việc này đúng là chuyện lạ của thiên giới.

“Hồn thiên hôm nay ngày chết của ngươi đến rồi”.

Xạ Nhật tiến rời khỏi dây cung, kéo theo một dải kim quang rực rỡ dài hơn trăm trượng chiếu sáng cả tinh không.

“Phốc”

Máu tươi vọt ra, Xạ Nhật tiến cấp xuyên qua hậu tâm của Hồn thiên ma vương, tạo thành một vết thương lớn, máu chảy đầm đìa.

“A...” Lão ma vương kêu lên một tiếng thảm thiết, từ trên không rơi xuống.

Sau đó, Long bảo bảo không ngừng lăm lăm, Xạ Nhật tiến như có linh hồn, hóa thành một đạo thần quang quay về trong tay Thần Nam.

“Hồn thiên, lão không cần phải giả chết, đến đây”. Thần Nam lạnh lùng hét lên, sau đó lại giương cung lên.

Một đạo cầu vồng sáng rực, xé rách hư không giống như một tia chớp thật lớn trong nháy mắt kích trúng Hồn thiên ma vương.

Máu huyết tung bay. Lão ma vương gào lên, giấy dựa bay lên không trung, tóc y bay loạn xạ, hình dạng giống như lệ quỷ, chỉ tay về phía Thần Nam nói : “Tiểu bối...”

Tiếng dây cung lại vang lên, thần quang chói mắt, tiến quang chiếu sáng cả tinh không, một lần nữa lại xuyên qua thân thể của lão ma vương.

Đồng thời với đó. Thần Nam sau khi đón lấy thần tiễn quay lại, không tiếp tục giương cung nữa, hần triển khai Thần vương dực, rất nhanh lao tới, Lôi Thần trùy trong tay không ngừng hung hăng đập lên thân thể tàn tạ trọng thương của lão ma vương.

Lão ma vương lúc này đã trọng thương, không còn chút năng lực để chống lại. Cái đầu tròn to lớn của Thần trùy đánh vào người lão ma vương phát ra một tiếng “bịch”.

Thân thể của hồn thiên ma vương bị đánh đến không còn lành lặn, có thể nói bị đánh nát bầy, thân thể cao lớn hoàn toàn biến dạng bị đánh bay đi.

Thần Nam hai mắt lấp lánh quang mang lạnh lẽo. Hần đã động đến sát tâm, một khi đã động thủ tuyệt không hạ thủ lưu tình. Hần vung lại Thần trùy lao lên. Lần này, sau khi Thần trùy đánh xuống, lão ma vương toàn thân trên dưới, có một nửa gân cốt bị đánh nát, hiện tại cả người y máu thịt bầy nhầy.

Tuyệt tình ma vương cùng với Phá diệt ma vương trong lòng đều phát run, cho dù bọn họ ngạo thị thiên giới đã hơn vạn năm, nhưng điều kiện đầu tiên là bọn họ có tu vi ngạo nghễ thiên giới. Nhưng nay lại rơi vào không gian kì diệu khó hiểu này, tu vi của bọn họ bị hạ thấp xuống. Đối mặt với tên hậu bối tiểu tử có thể giết chết được bọn họ, chỉ có thể tự bảo vệ lấy mình, bọn họ căn bản không nghĩ đến việc tiến lên ngăn cản.

Lúc này, không riêng gì hai lão ma vương giật mình kinh hãi, tất cả thần vương ở bên trong tinh không cảm giác trong lòng bốc lên một luồng khí lạnh.

“Oanh”

Hư không tan nát, Thần Nam bắn thần tiễn ra muốn hoàn toàn kết thúc tính mạng của lão ma vương. Thần tiễn lạnh lẽo, sau khi xuyên qua thân thể của Hồn thiên ma vương bạo phát ra quang mang chói mắt.

“Phốc”

Hồn thiên ma vương bị chia năm xẻ bảy. Thần thể hóa thành những mảnh vụn.

Bên ngoài tinh không, vô số tu luyện giả hoàn toàn sững sờ, một nhân vật vô lại lại có thể giết chết một thần vương. Xem thì công lực tựa hồ chưa đạt được đến cảnh giới thần vương, điều này thực sự không thể không suy nghĩ.

Bất quá lúc này, một tiếng ma khiếu trầm thấp từ bên trong tinh không vang lên, xung quanh đám thi thể tan nát của Hồn thiên ma vương, một đạo quang ảnh rất nhanh ngưng tụ lại.

“Tiểu tử, ta với ngươi thề không đội trời chung! Đợi sau khi cấm chế trong tinh không này biến mất, ta sẽ khiến ngươi hình thần câu diệt!”.

Thần Nam giật mình kinh hãi, nguyên thần của Hỗn thiên ma vương thể mà vẫn còn tồn tại, hần giương cung lấp tên, một lần nữa bắn về phía lão ma vương. Chỉ là, thần tiễn lần này không có công hiệu. Hư ảnh nhàn nhạt của lão ma vương lúc tiếp xúc với thần tiễn thì đột nhiên tiêu tán, dung nhập vào hư không.

Theo thần tiễn quay trở về trong tay Thần Nam, nguyên thần của lão ma vương lại một lần nữa ngưng tụ lại trong hư không, âm lãnh cười nói : “Thần vương hồn là bất diệt, ngươi không giết chết được ta đâu, tiểu tử ngươi đợi hình thần câu diệt đi”.

Thần Nam liên tiếp giương cung, nhưng lại phát giác không làm gì được Hỗn thiên ma vương. Hần mồ hôi lạnh chảy xuống, không nghĩ đến thần vương lại mạnh mẽ đến như vậy, cho dù bị giam cầm trong trạng thái phổ thông tiên nhân nhưng lại giết không chết, thần vương hồn đúng là bất diệt.

Tất cả đều xảy ra ngoài ý liệu của Thần Nam, không nghĩ rằng thần vương lại khó hủy diệt đến như vậy.

“Mẹ nó. Lão tử liều thôi!” Thần Nam phần hận mắng chửi : “Hủy không được thần vương hồn của các ngươi, ta đem nhục thể của các ngươi toàn bộ đánh nát, trước là để trút giận, cho dù sau này có bị các ngươi giết chết cũng cam”.

Tuyệt tình ma vương cùng với Phá diệt ma vương nhẹ thấy vậy, hai khuôn mặt già nua liền tím tái, sau khi mất đi nhục thể, tu vi của bọn họ lập tức bị mất đi năm thành. Cho dù sao này có tìm được một thân thể tốt, cũng phải cần thời gian rất dài mới khôi phục lại được. Hai lão ma vương đưa mắt nhìn nhau, nhanh như chớp tránh xa khỏi Thần Nam.

“Muốn chạy? Không dễ thế đâu”.

Thần Nam lúc này tâm tình không tốt, chỉ muốn hủy diệt nhục thể của đám ma vương, một mặt đuổi sát phía sau không tha một mặt nhanh chóng giương cung lấp tiễn.

Những người quan chiến ở bên ngoài tinh không ồn ào hẳn lên, những sự việc trông thấy ngày hôm nay vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ, thần vương lại bị một hậu bối tiểu tử đuổi theo phải vội vàng chạy trốn chớ nhà có đám tang vậy. Sự thực này không thể nào tưởng tượng được.

“Sát.....”

Thần Nam hét lên một tiếng, không ngừng giương cung lên bắn. Hai lão ma vương đang trốn chạy kêu lên thảm thiết

Thần Nam lúc này rất là tàn nhẫn, hần đã dùng thần tiễn bắn đứt cánh tay trái của Tuyệt tình ma vương, đồng thời bắn nát chân phải của Phá Diệt ma vương.

Điều này thực là điều kì lạ thiên giới ít có, hai thần vương cao thủ bị một hậu bối tiểu tử truy sát phải chật vật chạy trốn.

Đúng lúc này, Vũ Hinh hô lớn : “Không cần phải để ý đến bọn chúng, mau đến giúp ta hủy diệt thân thể của lão cung thi này, chỉ cần dải tinh không này tiêu trừ cấm chế, tất cả những người không có nhục thể, ta bảo chứng bọn chúng sẽ hình thần câu diệt”.

Cho dù đã không phải là Vũ Hinh của vạn năm trước, nhưng Thần Nam vẫn không do dự lao tới.

Ở phía trước ngực Thi Hoàng lúc này đã hiện lên một vết thương đâm máu. Y âm trầm nhìn về phía Thần Nam, thực sự là vừa sợ vừa giận, hôm nay gặp phải chuyện này, tất cả đều vượt ra khỏi sự khống chế của y, hiện tại y tự nhiên lại trở thành đối tượng để người ta săn giết.

“Phốc”

Một vòi máu vọt ra, Xạ Nhật tiễn xuyên qua vai trái của Thi Vương bay ra, y rốt cuộc không thể tiếp được một tiễn này.

“Grào...”

Thi Hoàng ngửa mặt lên trời gào thét, âm phong, thi khí tràn ra mênh mông.

Cách đó không xa, Thanh thiện cổ ma hai mắt phát ra thần quang. Vừa rồi, ông ta một mặt đại chiến với Phật tổ, một mặt quan sát Thần Nam, ông ta tự nhiên nhận ra Hậu Nghệ cung, nhưng cái hấp dẫn ánh mắt của ông ta chính là Xạ Nhật tiễn.

Đến lúc này, ông ta phảng phất đột nhiên tỉnh ngộ, thất thanh kêu lên : “Là Nghịch thiên tiễn của Đại đức đại uy thiên long”.

Lời này nói ra, tất cả thần vương bên trong tinh không đều quay đầu nhìn về phía Long bảo bảo.

Tiểu long hai mắt mở to đảo qua đảo lại, nói giọng bất mãn : “Các người sao lại đều nhìn ta, ta... ta biết là không có ý tốt”.

212. Chương 213: Toái Vương Hoàng

Trong trường, ngoại trừ Thanh thiện cổ ma, còn lại những người khác đều không biết lai lịch của Đại đức đại uy Thiên long, nhưng Thanh thiện cổ ma chính là cường giả của vạn năm trước, người được ông ta xem trọng liệu có phải là hậu bối tầm thường?

Bất quá mọi người dù cho nhìn thế nào thì con rồng này cũng không có khả năng là cái lão già gì đó, không có khả năng là phần trư cật hổ. (Giả heo thịt hổ - Ý nói ra về yếu ớt để lừa dối thủ, tỷ như đám thợ săn muốn bắt hổ thường giả tiếng heo để dụ hổ ra sau đó thì săn giết).

Thanh thiện cổ ma nhìn Long bảo bảo lắc đầu kinh nghi không thôi, nói : “Không có khả năng...”

“Ta... không thích như vậy”. Hôm nay, hình dạng của Tiểu Long lần đầu tiên được ghi nhớ vào trong đầu của đám thần vương.

Ở bên cạnh, Thần Nam không ngừng giương cung bắn tiễn, mỗi lần Xạ Nhật tiễn bắn ra đều bắn vào cùng một vị trí trên thân thể Thi Hoàng, đó là đầu vai trái của y.

“Phốc”

Máu tươi vọt ra.

“Grào...”

Thi Hoàng gào thét.

Đối mặt với Xạ Nhật tiễn liên tiếp bắn tới, Thi Hoàng kinh sợ tới cực điểm, sau bảy tiễn bắn xuyên qua, vai trái của y đã xuất hiện một vết thương rất lớn. Cả cánh tay trái máu thịt bầy nhầy, máu tươi chảy xuống tí tách, hiện giờ đã hoàn toàn bị phế cơ hồ như chỉ còn nối liền với bả vai bằng một lớp da, mắt thấy như đang muốn rời khỏi thân thể,

Thi Hoàng càng thêm kinh sợ, bất quá lúc này tu vi của hắn chỉ đạt được đến mức cực hạn của cảnh giới phổ thông tiên nhân, căn bản không có biện pháp hữu hiệu nào để tiến hành thuật tái sinh cơ thể. Không có cách nào phục hồi lại cánh tay trái.

Hậu Nghệ cung phối hợp cùng với Xạ Nhật tiễn, có thể nói là uy thế không thể kháng cự, bất quá Thần Nam cũng đã hao phí lượng lớn công lực, dù sao mỗi lần giương cung đều phải dùng tu vi bản thân phụ trợ.

Theo mũi tiễn thứ tám bắn ra, cánh tay trái của Thi Hoàng rốt cục cũng bị bắn rời khỏi bả vai rơi xuống, máu tươi tuôn xối xả. Trong tinh không vang lên tiếng gào thét đinh tai nhức óc, thi khí vô tận mãnh liệt tràn ra.

Vũ Hinh có được cơ hội này, Lôi thần kiếm trong tay phóng ra như chớp. Kiếm quang ngập trời không ngừng chặt chém về phía Thi Hoàng, khiến trên thân thể y hiện lên từng vết từng vết thương rất khủng bố.

Những người quan chiến bên ngoài tinh không hoàn toàn lâm vào trạng thái chết lặng, thiên giới đỉnh đỉnh đại danh hung sát Thi Hoàng lại bị người ta bắn giết như vậy, nếu như không phải chính mắt trông thấy nhất định sẽ bị cho rằng đây là một câu chuyện cười.

Biết rằng Thi Hoàng uy danh chấn động thần giới, tất cả thần vương đều tránh xa ba bước. Huống chi là phổ thông tu luyện giả mới đạt đến cảnh giới tiên nhân.

Sự chấn động này không chỉ như vậy, Thần Nam phối hợp với sự tấn công của Vũ Hinh, không ngừng giương cung, hấn nhảm ngay vào chân phải của Thi Hoàng bắn tới.

Máu tươi vọt ra, cái chân to trắng kiện của Thi Hoàng bị bắn thủng.

Thi Hoàng phần nộ đến cực điểm. Mấy lần muốn lao tới chỗ Thần Nam, nhưng đều bị Vũ Hinh ngăn trở phải lui lại, trên người lưu lại vô số vết thương nghiêm trọng.

Đến mũi tiễn thứ chín được bắn ra, chân phải của Thi Hoàng gần như gãy rời ra.

“Grào...”

Thi khí tràn ra, Thi Hoàng gào lên bi thương. Tin rằng nếu như y có thể thi triển ra được cánh cử sinh tử luân hồi, thì sớm đã khiến cho Thần Nam hình thần tiêu diệt rồi, nhưng sự thật sờ sờ ngay trước mắt, y chỉ có thể gào lên ủy khuất.

“Bổn hoàng hôn nay thề rằng, sau khi rời khỏi không gian này, cho dù là chân trời góc biển cũng phải đánh đắm tiểu bối các ngươi rơi vào cánh cửa luân hồi, khiến cho mi muốn sống không được muốn chết cũng không xong!”

Vũ Hinh lạnh lùng đáp lại : “Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội đó”.

Thần Nam một mặt giương cung, một mặt trả lời : “Hừ, đe dọa ta? Ngươi tưởng rằng ta sợ ư, hôm nay nhất định phải hoàn toàn phá hủy nhục thân của ngươi”.

“Phốc”

Chân trái của Thi Hoàng sau khi bị mũi tiễn thứ mười hai xuyên qua, rốt cục cùng đứt lìa khỏi thân thể rơi xuống, máu tươi vương đầy trời.

“Grào...”

Tiếp đó, Thần Nam nhắm Xạ Nhật tiễn vào ngực của Thi Hoàng rồi liên tục bắn xuyên qua, vết thương không ngừng mở rộng, cả vùng ngực đều đã bị bắn xuyên qua.

Thi Hoàng không hổ là thiên giới chí tôn nhất phương. Cho dù thực lực bị hạ xuống đến cảnh giới phổ thông tiên nhân, nhưng vẫn ngạnh tiếp được thần tiễn uy lực vô cùng. Biết rằng Hồn thiên ma vương mới vài tiễn đã bị bắn nổ. Mà bắn lúc Thi Hoàng thì phải toàn lực tập trung bắn vào một điểm, bắn liên tục mới có thể xuyên qua.

Đến mũi tiễn thứ mười bảy, khắp nơi ngực Thi Hoàng cũng đã chỉ chút lỗ thủng, sau đó dần dần vỡ ra, cuối cùng một tiếng nát vụn vang lên, Thi Hoàng đã bị bắn vỡ vụn ra.

Ngực bụng không ngừng vỡ ra, đến cả đầu cổ cùng tay phải cũng rời ra, y gào thét điên cuồng, hai mắt trợn lên phần nộ nhìn về phía Thần Nam và Vũ Hinh.

Tin rằng cuộc chiến hôm nay, Thần Nam vô danh hậu bối này, nhất định sẽ được truyền tụng khắp thiên giới, trước bắn nổ Hồn thiên ma vương, giờ lại bắn cho Thi Hoàng thân thể nát bấy chia năm xẻ bảy, mắt thấy nhục thể sắp bị hủy diệt.

Đó tuyệt đối là đại sự kiện chấn động thiên giới.

Vô số tu luyện giả quan chiến bên ngoài tinh không máu huyết sôi sào, bọn họ so với Thần Nam còn kích động hơn.

“Tốt, không cần bắn nữa, lưu lại cho hấn cái đầu lâu, ta muốn dùng để giam cầm thần vương hồn của y”. Vũ Hinh vận dụng đại thần thông, một dải ánh sáng rực rỡ bao phủ lên đầu lâu cùng với những mảnh vụn thân thể của Thi Hoàng.

Thần Nam không do dự, quay người lại tìm Tuyệt tình ma vương với Phá diệt ma vương, thời gian còn rất ít, hấn muốn trong thời gian ngắn nhất hủy diệt nhục thể của hai người này.

“Sát!”

Sau khi phát hiện ra hành tung của hai người này, Thần Nam không do dự giương cung bắn tiễn, thần tiễn như cầu vồng bắn thẳng về phía Tuyết tình ma vương.

“Phốc”

Huyết quang thoáng hiện.

“A.....”

Tiếng kêu thảm thiết truyền lại.

Sau sáu mũi tiễn, nhục thể của Tuyết tình ma vương rốt cuộc cũng bị nổ tung, trong tinh không bạo phát một màn huyết vụ. Thần vương hồn nhàn nhật ngưng tụ ở vùng phụ cận huyết vụ.

“Tiểu tử, ta với ngươi không chết không thôi, nhất định sẽ khiến ngươi tan thành tro bụi”. Thần hồn của Tuyết tình ma vương gào lên thê lương.

Thần Nam không để ý đến lão mà quay Hậu Nghệ cung bắt đầu bắn về phía Phá Dệt ma vương.

Một chân của lão ma vương sớm đã bị đứt lìa, cảm giác đau đớn không thể chịu đựng được vẫn chưa dứt, giờ lại thấy thần tiễn bắn về phía mình, y kinh sợ đến cực điểm.

“Phốc”

“Phốc”

.....

Liên tiếp bốn tiễn. Lão ma vương bị bắn nát nửa người. Máu tanh tràn ngập tại trường, khiến cho mấy vị thần vương trong lòng rung động, bởi vì bọn họ biết nếu như lúc này thần tiễn bắn về phía họ, thì họ cũng sẽ giống như vậy.

Nhưng ngay lúc này, trong tinh không quang mang đại thịnh, mấy trăm viên thất sắc thần thạch chiếu ra ngàn vạn hào quang, dường như tất cả năng lượng trong đó đều phóng ra hết. Sau đó cả tinh không ảm đạm trở lại, trong nháy mắt lại trở nên tối đen, bên ngoài không thể nhìn thấy được mọi việc đang xảy ra bên trong.

Đồng thời, cửa ra của tinh không mở ra, một cỗ khí tức thanh tân tràn ra bên ngoài.

Tất cả thần vương chỉ trong một khắc đã khôi phục lại công lực, nhất thời trong không gian năng lượng dao động mạnh mẽ, từ trong tinh không không ngừng tràn ngược ra ngoài. Đám thần vương vẫn bình yên không bị làm sao đều thở hắt ra một hơi dài.

Phản ứng đầu tiên là Phật Tổ, y nháy mắt đã phá toái hư không, trực tiếp phá vỡ không gian như một ngôi sao băng bắn ra ngoài. Thanh thiện cổ ma rống lên giận dữ, hóa thành một đạo hắc quang bám sát theo. Kim sí đại bằng thần vương hít vào một hơi đưa mắt nhìn bọn họ đi xa.

Thần Nam rất nhanh đem hai con rồng tiễn vào nội thiên địa, trước mắt đám thần vương đã khôi phục lại công lực, hai con rồng nếu còn ở lại bên ngoài, thì sẽ bị đối mặt với sự uy hiếp sinh tử.

“Hồng...”

“Ngao...”

“Tiêu nhi nạp mạng!”

Hai đạo thần vương hồn của Hỗn thiên ma vương cùng với Tuyết tình ma vương, ở bên còn có một nửa thân thể của Phá diệt ma vương, ba người phát ra ma khí vô tận, hung ác lao tới đánh về phía Thần Nam.

Bất quá, một tiếng hừ vang lên giống như một quả trùy lớn đánh vào trái tim của ba đại ma vương. Vũ Hinh thân hình ngư tía chớp, đứng chắn đường đi của bọn chúng.

Kiến thức qua sự đáng sợ của Vô tình tiên tử. Tâm Đại ma vương lúc này thân thụ trọng thương, nhất thời trong lòng phát lạnh.

Lúc này, thi thể nát vụn của Thi Hoàng đang bị giam cầm trong không trung đột nhiên bắt đầu rung động kịch liệt, ý hết lớn : “Các người đi giết tiểu nhi kia, ta ngăn Vô Tình tiên ử cho các người”.

Tam đại ma vương mắt lóe hung quang, thoáng chần chừ một lúc, lại muốn đánh về phía Thần Nam. Bất quá Thần Nam cũng không kinh hoảng, thần tiên đã được lấp trên dây cung. Hắn tùy lúc có thể để cho thần tiêm nhiễm máu, lúc này ai tiến lên đầu tiên. Hắn sẽ tiện thể tặng cho một đòn nghiêm trọng.

“Grào...” Thi thể nát vụn của Thi Hoàng kịch liệt dao động, thi khí tràn ra khắp cả bầu trời, hai cánh cửa luân hồi đã xuất hiện trên không trung.

Ba lão ma vương mừng rỡ, đang muốn lao tới đánh về phái Thần Nam.

Vũ Hinh quát lên lạnh lùng : “Thi Hoàng bất quá chỉ giúp sức cho các người phân tán tinh lực của ta mà thôi, ngu xuẩn...”

Một đạo thần quang sáng rực được Vũ Hinh đánh ra, hai đạo thần vương hồn hoảng sợ lui về phía sau, Phá diệt ma vương cật mình còn có thân thể, liền lao vọt tới.

Chỉ là, Thi Hoàng vẫn chưa xuất thủ tương trợ bọn chúng, hai cánh cửa sinh tử luân hồi không ngừng thôn phệ phong ấn của Vũ Hinh, căn bản không thể đi ngăn cản được Hồn động thần quang của Vũ Hinh.

“A.....”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, thần thể của Phá Diệt ma vương bị chia năm xẻ bảy nát vụn ra huyết vụ tung bay, thần vương hồn trong nháy mắt bị hào quang hỗn độn đánh tan.

Thi Hoàng rốt cục cũng mở được phong ấn, xung quanh là chín cánh cửa sinh tử luân hồi bảo hộ, hung hăng nhìn Vũ Hinh cùng với Thần Nam.

Thần hồn của Tuyệt tình ma vương cùng với Hồn thiên ma vương mắt thấy Phá Diệt ma vương hình thần câu diệt liền phóng rang ngoài tinh không không dám ngoái đầu nhìn lại.

Vũ Hinh trong lúc giằng co cùng với Thi Hoàng, liền buông tha cho bọn chúng chạy thoát. Thần Nam cũng nhanh chóng lui lại phía sau, hắn biết đại chiến cấp bậc này thì hắn không giúp đỡ được gì cả.

Đám người Đạm Đài Tuyền. Lí đạo nhân, Đại bằng thần vương, Quang Minh thần cũng đang lăng lăng quan sát.

Vũ Hinh âm thanh lạnh lùng nói : “Thi Hoàng, người nếu còn muốn sống thì hãy may rời khỏi đây. Bằng vào thân thể tàn phế này của người, như thế nào lại dám cùng ta phân tranh”.

Thi Hoàng cười lên âm trầm, nói : “Người nếu như thực sự lưu lại tính mạng cho ta, ta nhất định sẽ khiến cho người phải trả một cái giá rất đắt, nhẹ nhất là đánh cho người mất đi sáu thành công lực, khiến cho mấy ngàn năm khổ tu của người bị hủy trong chốc lát”.

Thi khí tràn ra, chín cánh cửa luân hồi không ngừng chuyển động xung quanh Thi Hoàng. Đồng thời, xung quanh Vũ Hinh hiện lên từng luồng ánh sáng hỗn độn. Đại chiến gần đạt đến cấp thần hoàng lúc nào cũng có thể bùng phát.

Nhưng mà, đúng lúc đó ma khí ngút trời từ cửa vào tinh không mãnh mẽ tràn vào, Thanh thiện cổ ma đã quay trở lại.

Đạm Đài Tuyền sắc mặt biến đổi, nàng không nghĩ rằng cục diện lại biến thành ba đại cường giả đối chiến, vì không muốn tinh không bị hủy trong chốc lát, nàng lại lần nữa triệu hoán tinh không chiến hồn.

Ba cường giả gần đạt đến cấp Thần hoàng thần sắc biến đổi, bọn họ không nghĩ lại bị tước đoạt tu vi một lần nữa.

Thi Hoàng bắt đầu hành động trước, chín cánh cửa sinh tử luân hồi mở đường, trước tiên lao nhanh về phía cửa ra. Vũ Hinh không muốn để hắn còn sống rời khỏi nơi này, hỗn động thần quang xuất thủ, hai đại cường giả một bên đại chiến một bên lao ra ngoài tinh không.

Thanh thiện cổ ma không có xuất thủ, hai mắt ông ta lạnh lẽo quét qua trong tinh không, dừng lại trên người Thần Nam, sau đó rất nhanh mở tiểu thế giới ra, thôn phệ Thần Nam vào trong đó, rồi sau đó hóa thành một tia chớp màu đen bay đi.

213. Chương 214: Đại Long Dao

Ngày Vô tình tiên tử sống lại dẫn đến một trường phong ba lớn.

Bảy đại thần vương đến, kết quả Hiên Viên thần vương, Vô Ưu thiên tôn, Phá Diệt ma vương vị Vô tình tiên tử đánh cho hình thần câu diệt, trong một ngày thiên giới mất đi ba đại cao thủ cấp thần vương là sự kiện lớn nhất của thiên giới ngàn năm trở lại đây.

Ngoài ra, Thi Hoàng cũng gia nhập vào trường đại chiến này, lúc trọng thương sắp chết làm dẫn tới thiên phạt kéo đến, cùng với Vô Tình tiên tử lưỡng bại câu thương, cuối cùng thất bại phải độn mà đi.

Trong trường phong ba này, Thanh Thiện cổ phạt sống lại hóa thân thành ma càng khiến cho thiên giới chấn động, nhân vật đã chết từ vạn năm trước, lại sống lại sao không khiến cho cả thiên giới phải chấn kinh!.

Đồng thời, việc Thanh Thiện cổ phạt tạo hóa vạn năm trước cùng với Phật tổ có liên quan trọng đại. Hiện tại Phật tổ đã thoái lui ra khỏi phạt thổ, Thanh Thiện đã hóa thân thành ma đã là chủ nhân mới của phạt thổ.

Đương nhiên, trong hàng loạt đại sự kiện xảy ra ở đó, còn có một người ngoài khiến cho người ta phải quan tâm. Hắn trên thân mặc Huyền Vũ giáp, tay cầm Hậu Nghệ cung, giao đấu với Hiên Viên thần vương, sau đó lại đại chiến với Hồn Thiên ma vương, Tuyệt tình ma vương và phá hủy luôn nhục thể của bọn họ, bắn cho Phá Diệt ma vương cùng với Thi Hoàng vô địch tới bởi hoa lá, khiến cho nhục thể của hai người này gần như nát vụn.

Người thanh niên xuất hiện bí ẩn này, lập tức dẫn tới chấn động lớn, có được bảo vật Huyền Vũ giáp và Hậu Nghệ cung trung truyền thuyết, có thể kháng cự lại được với thần vương, thực sự là quá kinh người!.

Sau đó, thiên giới có tin đồn, thanh niên thần bí này chính là cường giả đi ra từ thần gia gia tộc cường xưa mà cường đại nhất, nghe đồn thanh niên này chính là “người thứ mười” trong truyền thuyết cầu Thần gia.

Trong thiên giới người biết đến Thần gia không nhiều, biết được điển cố về mười người trong truyền thuyết của Thần gia lại càng ít. Nhưng sau khi lời truyền ngôn này đồn đại ra ngoài, cả thiên giới đều biết đến sự tồn tại của Thần gia, người thứ mười trong truyền thuyết của Thần gia đã huyền bí lại càng huyền bí hơn.

Mọi người trong thiên giới đều đoán già đoán non về những việc thần bí về người thứ mười của Thần gia, nhưng không phải tất cả mọi người đều không biết gì về Thần Nam.

Không lâu trước, các lão già của các môn phái bằng vào dự cảm của mình cảm nhận được phong vân sắp nổi lên, từng cho người trong môn phái xuống nhân gian tìm chuyển thể tiên thần của bốn phái lúc trước, hiện tại đám người hạ giới đã trở về, còn mang theo hai người lên thiên giới.

Hai người này đều là người quen của Thần Nam, một là Nam Cung Tiên Nhi của Tinh dục đạo, người còn lại là Tiểu Ma Vương Hạng Thiên của Hồn Thiên đạo. Nam Cung Tiên Nhi đương nhiên là tiến nhập vào nơi của Tinh Dục Đạo trên thiên giới, còn Hạng Thiên không nghĩ ngờ gì là tiến nhập vào Hồn Thiên Đạo trên thiên giới.

Hai người này chính bản thân họ không nghĩ mình chính là thân thể chuyển thể tiên thần, bọn họ đều được các môn phái rất xem trọng.

Bọn họ cũng đã nghe được lời đồn về “người thứ mười” cầu Thần gia, sau khi nghe kể lại kỹ lưỡng tình huống khi đó, Nam Cung Tiên Nhi cùng với Hạng Thiên vô cùng kinh hãi. Từ thủ đoạn hành sự, cùng với Hậu Nghệ cung, còn có hai con rồng, bọn họ đều liên tưởng đến một người, đó là Thần Nam không còn nghi ngờ gì nữa.

Việc này khiến cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, ngàn vạn lần không thể nghĩ đến Thần Nam được đồn đãi là bị phong ấn tiến nhập vào mười tám tầng địa ngục thế mà đã tiến nhập thiên giới. Vả lại còn gây lên trận phong ba như vậy, tất cả quả thực đều không thể tưởng tượng được.

Nam Cung Tiên Nhi tịnh không có đem tin tức mình biết được báo cho sư trưởng của môn phái, Hỗn Thiên tiểu ma vương vẫn tính nóng như lửa, sau khi biết được liên lớn tiếng mắng chửi, y cùng Thần Nam có thể nói là đại địch sinh tử.

Cao thủ trong Hỗn Thiên đạo từ trong miệng của Hỗn Thiên tiểu ma vương, biết được những việc của Thần Nam tại nhân gian giới, Hỗn Thiên lão ma vương thực sự rất tức giận, cuối cùng thì cũng biết được một chút tin tức về tên tiểu tử lếu láo kia.

Tin tức hiện tại còn chưa truyền ra, nhưng thân phận của Thần Nam sớm muộn gì cũng bị người trong thiên giới biết được.

Thần Nam lúc này đang ở thiên giới phật thổ “làm khách”, bất quá người khách này là bị cưỡng bức mà tới.

Thanh Thiện cổ ma đã thu phục phật thổ, ngoại trừ ba phần tăng phật đã chạy thoát đi, những người còn lại đều thần phục Thanh Thiện cổ ma, tuy y giờ đã nghịch chuyển thành ma nhưng ở trước mặt đám phật tử này, y vẫn là tổ sư gia như cũ.

Mười đại đệ tử của Phật tổ có bảy người nghe phong thanh mà viễn độn, có ba người đến phật thổ triều bái, đến lúc này Thanh Thiện cổ ma đã nắm phật thổ ở trong tay.

Thanh Thiện cổ ma đem Thần Nam đến phật thổ, dụng ý là muốn qua lại với Thần gia trên thiên giới, muốn thông qua Thần Nam để khởi đầu cho sự quan hệ, vì vậy Thần Nam tại phật thổ được coi như thượng khách.

Thần Nam từ Thanh Thiện cổ ma biết được tình thế của thiên giới lúc này, hần nhất thời đau đầu một trận.

Thi Hoàng đã lên tiếng xác nhận, mặc kệ hần là truyền nhân của gia tộc nào. Điều phải đánh hần nhập vào trong cánh cửa luân hồi. Hỗn Thiên lão ma vương cùng với Tuyệt tình ma vương lại càng độc ác hơn, nói rằng nhất định phải đánh cho Thần Nam hình thần câu diệt.

Phá Diệt phái lại càng không phải nói, Phá Diệt ma vương chết trong tay Vũ Hinh, nhưng không dám tìm Vũ Hinh báo thù, tất cả mọi tội trạng đều quy hết lên trên người Thần Nam, phần đông đám đệ tử đều thề rằng phải giết chết Thần Nam.

Ngoài ra, hai phái của Hiên viên thần vương, Vô ưu thiên tôn cũng nói rằng, sẽ coi Thần Nam là cừu địch.

Thần Nam đau đầu một trận, lúc này thực sự không thể ở lại thiên giới được, hiện tại nếu như không phải là đang được bảo hộ trong phật thổ, sợ rằng ngay lập tức bị đám người trong thiên giới đuổi giết.

Chỉ là, hần nghĩ rằng, cũng không thể đợi ở tại phật thổ này được. Lời đồn đãi về “người thứ mười” của Thần Gia đã làm náo động cả thiên giới, Thần gia trên thiên giới nhất định sẽ phái cao thủ tìm hần, đến lúc đó nếu quả thực bị Thần gia thiên giới phát giác, vậy thì sẽ có phiền toái lớn.

Thần Nam nghĩ đến đâu làm đến đấy, bất quá hần muốn lảng lạng rời khỏi phật thổ, nhưng lại bị Thanh Thiện cổ ma giam lỏng, nguyên nhân là người trong Thần gia quả nhiên thực sự đã truyền tin đến, nói rằng nhất định phải giữ Thần Nam lưu lại phật thổ, cho dù phải dùng đến vũ lực.

Thanh thiện là nhân vật như thế nào chứ, sống đã nhiều năm có thể nói là đã thành tinh. Y chỉ trong nhất thời đã nhốt Thần Nam ở bên dưới phật thổ.

Nói ra, Thanh Thiện cổ ma đích xác là một nhân vật đặc địa, linh căn lần trước bị Thần Nam làm cho nổ tung, đã được y dùng pháp lực tái tạo lại.

Khi bắt đầu tụ tập lại, mặc dù linh khí đã sớm tiêu tan đi hơn nửa, nhưng gần một nửa số linh khí còn lại khi tụ tập lại thành linh căn, vẫn dạt dào vô cùng, không thể tưởng tượng.

”Kháo, tên tặc ngốc này quá đáng giận mà! Tử Kim Thần Long mở miệng mắng chửi.

“Chúng ta lại quay về chỗ này”. Long bảo bảo tò mò dò xét linh mạch dưới lòng đất.

Tại thế giới dưới lòng đất này, một con rồng lớn đang nhe nanh múa vuốt, khí thế hùng vĩ bị Thanh Thiện cường bức giam cầm tại chỗ linh căn này.

Thần Nam lần này thực sự lo lắng, bị nhốt ở nơi đây, nếu như đợi đến khi người của Thần gia đến, hẳn sẽ bị đưa đến Thần gia, trở thành vật hi sinh để làm sống lại một đại nhân vật.

”Con bà nó, mau dùng thần cung nhiễm huyết bắn vỡ phong ấn, sau đó chúng ta chém giết ra ngoài.

“Không được, lúc phát nổ nhất định sẽ làm kinh động đến Thanh Thiện, tu vi của hắn thực sự quá cao thâm, chúng ta có chạy cũng không thoát”. Thần Nam trực tiếp phủ định ý kiến của nó, nói : “Đáng tiếc không còn ma lôi. Nếu như còn có số lượng lôi hỏa như lần trước, trực tiếp lại cho nổ một vụ lớn, làm cho cả phật thổ rung chuyển, chúng ta thừa lúc hỗn loạn mà chạy trốn”.

Long bảo bào đôi mắt to đảo qua đảo lại, nói : “Chúng ta không còn biện pháp nào khác sao. Nếu làm linh căn này tan đi, không biết phật thổ có đại loạn không?”

Tử Kim thần long hai mắt toát ra tặc quang, nói : “Lượng linh khí khổng lồ này, cho dù chúng ta chỉ hấp thu một bộ phận nhỏ cũng đã đem lại linh lực khổng lồ không thể nào tưởng tượng được!”.

“Con cá trạch nhà ngươi sao lại xuất ra chủ ý làm loạn này, ngươi không long mạch bị nhốt lại bạo liệt như thế nào sao, mọi người ở phật thổ dựa vào từng chút từng chút linh khí bên ngoài mà lợi ích cũng không dùng được hết, nguoi nếu như trực tiếp hấp thụ vào sợ rằng có thể chấn nát người ra” Thần Nam đang nói, đột nhiên ánh mắt sáng lên : “Chúng ta thừa nhận không chịu đựng nổi sự mạnh mẽ của long mạch. Bất quá mấy kiện bảo vật có khi có thể chịu được”.

Tử Kim thần long cùng với Long bảo bào nhất thời hai mắt cũng sáng rực, đồng thời kêu lên : “Dùng Định Địa Thần Thụ chuyển hóa thử xem”.

Định Địa Thần Thụ từ trong người Thần Nam bay ra, sau đó hóa thành một cây đại thụ rậm rạp, từng chiếc lá xanh lấp lánh quang mang, dao động xào xạc tạo lên từng trận lực sắc thần quang. Dùng Định Địa Thần Thụ hấp thụ linh khí long mạch dạt dào như biển, tuy không nhất định làm cho long mạch rối loạn, nhưng không nghi ngờ là đối với Thần Thụ nhất định là việc rất tốt.

Bất quá Thanh Thiện cổ phật hiển nhiên sớm có phòng bị, lúc những chiếc lá của Định Địa Thần Thụ bắt đầu dao động thì lời nói của y từ trên mặt đất truyền xuống.

“Nếu như các ngươi không muốn Hậu Nghệ cung bị ta lấy đi, tốt nhất là nên thu hồi nó lại”.

“Tên tặc gốc này đúng là đang giám thị chúng ta”.

“Thật là đáng chết”.

Tử Kim thần long cùng với Long bảo bào nhỏ giọng lải nhải.

Thần Nam không có nghĩ là sẽ xảy ra như vậy. Bất đắc dĩ thu Định Địa Thần Thụ tiến vào trong nội thiên địa. Đột nhiên trong lúc này, phát sinh biến hóa, trong nội thiên địa của hắn bắt đầu dao động kịch liệt, giải đất hỗn độn không ngừng vỡ nát, một tiếng long ngâm vang vọng khắp đất trời.

Một ngọn núi rất nhanh từ trong nội thiên địa của Thần Nam bay ra, lao về hướng long mạch.

“Trời ơi, lão long rốt cục đã tỉnh ngủ rồi, không phải bởi vì Huyền Vũ giáp cùng với Hậu Nghệ cung phong ấn bị phá, nó không cam lòng, cũng muốn tu bổ thân thể chứ?” Thần Nam vô cùng kinh ngạc.

Thanh Thiện cổ ma lại càng kinh hãi hơn, y đến bây giờ còn chưa biết ngọn núi kia là vật gì, chỉ cảm giác được một cỗ khí tức phi thường không tốt, tựa hồ long mạch cũng biến đổi kịch liệt.

Long ngâm chấn thiên, Đại Long Dao hóa thành ngọn núi, tiến vào trong địa mạch, trực tiếp áp về phía linh căn hình rồng kia.

“Oanh”

Phật thổ như bắt đầu sôi trào, tất cả tiên sơn đều dao động kịch liệt, mặt đất nứt ra vô số khe hở khổng lồ, phẳng phất như thiên băng địa liệt.

Trong những tiếng “oanh long long” vang vọng, những ngọn núi trong phật thổ không ngừng vỡ vụn, cảnh vật hiện hòa nơi đất phật đã không còn tồn tại, tất cả tầng phật đều kinh hãi bay lên không trung.

Lúc này, trong lòng mạch dưới đất cũng dao động kịch liệt, vô số cự thạch rơi xuống đầu Thần Nam. Bất quá Định Địa Thần Thụ hiển hiện uy năng, Thần Thụ cao ba mươi trượng bay ra từ nội thiên địa của Thần Nam, giống như một cái tán lớn, khiến cho tất cả đất lở cùng với đá rơi đều bị rơi sang một bên.

Từng trận long ngâm vang lên, Đại Long Dao sở hóa thành ngọn núi giống như trăm sông đổ về biển, không ngừng hấp thụ long mạch linh khí, thiên địa linh khí minh mông như biển lớn không ngừng trào dâng về phía ngọn núi

Một khe lớn ở trên đỉnh ngọn núi nhanh chóng khép lại, phong bế. Vốn lúc trước phát ra sinh mệnh dao động yếu ớt, hiện tại càng lúc càng mãnh liệt.

Đại Long Dao thể mà lại thôn phệ long mạch.

“Thần nói, không thể nào hiểu nổi!” Tiểu long kinh hãi than.

Con rồng du côn cũng trợn mắt há hốc mồm, than : “Uy của long hoàng quả nhiên khủng bố! Khiến cho ta tự nhiên lại có cảm giác kinh tâm động phách”.

Thần Nam dùng thần niệm hướng về hai con rồng truyền âm nói : “Chuẩn bị cho tốt, một khi Đại Long Dao xong việc, chúng ta lập tức quay về nhân gian giới, thiên giới này thực sự không thể ở lại”.

Từng tai họa cứ liên tiếp đổ xuống đầu, cừu gia thì càng lúc càng khủng bố, thiên giới này thực sự không có nơi nào yên ổn cho Thần Nam. Huống chi hắn còn phải về nhân gian tìm Vũ Hình chân chính.

Con rồng du côn nói : “Chạy về nhân gian có bảo hiểm sao?”

“Thiên giới cùng nhân gian giới tựa hồ có chút quy tắc, cường giả thiên giới không thể tùy tiện hạ giới, nhân gian có giới hạn lực lượng của thiên giới, hù hù hù, sau khi quay về, ta nhất định phải cấp cho thiên giới một đại lễ”.

“Đại lễ ?” Long bảo bảo tò mò hỏi.

“Vạn năm trước Đạm Đài Tuyên với tổ sư của tà đạo lục thánh địa, cùng nhau phong ấn một đại nhân vật, lần này quay về chúng ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp thả hắn ra, để hắn đến đại náo thiên giới, khiến cho đám ma vương muốn giết ta phải đầu đầu sợ hãi”.

214. Chương 215: Diên Cuồng

Linh mạch dưới lòng Linh sơn. Đại Long dao ảo hóa thành ngọn núi phát ra trận trận long ngâm xung kích vào long mạch trong vùng sâu địa quật, linh khí như biển bị nó không ngừng hút lấy, những vết nứt trên mình thanh sơn dần tan đi, ngọn núi rõ ràng dần.

Linh căn long mạch trong địa quật bắt cam, giãy giụa kịch liệt, linh khí hùng hậu rung lên tạo thành địa chấn cho Phật thổ.

Cự long do linh khí trong địa quật hóa thành liên tục đổi màu, từ xanh sang tím, lục rồi hóa thành kim long, phát ra hào quang rực rỡ, nhẹ nhàng múa vuốt chống lại Đại Long dao.

Nhưng Đại Long dao như một cái động không đáy, nguồn linh khí vốn không đáp ứng, ngọn núi xanh biếc dần hóa hình thành rồng nhưng chỉ là nửa con.

Đại long xanh biếc hơn ngàn thước tuy không sánh được với cái đuôi kim long nhưng nó đang nuốt dần thân thể đối phương, đương nhiên đó không phải huyết nhục chi thân mà là linh khí bản nguyên thuần tịnh nhất.

Lúc Đại Long dao hiển hóa long hình thân thể, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đều thấy khó chịu, áp lực kinh hồn khiến chúng bất an, thậm chí sợ hãi.

Nhưng lúc thấy thân thể tàn phá của thanh long liên tục được tu bổ, chúng lại hưng phấn như thể thân thể mình trọng thương đang phục nguyên.

Thần Nam cũng vô cùng vui mừng, thấy vết thương trên mình thanh long dần lành lại, hẳn biết thần binh uy chấn tam giới sắp tỏa hào quang.

Kim long không ngừng giãy giụa nhưng cuối cùng gằm lên trầm trầm, cả long thân rung lên, thanh long do Đại Long đao hóa thành đã hút được một phần mười của nó.

Trên tầng không Linh sơn, Thanh Thiện cổ ma đang dùng đại pháp lực định sơn thúc địa, khiến mọi đỉnh núi rung chuyển yên tĩnh lại, mặt đất dừng nứt toác, dần lành lại.

Lão không muốn linh cơ vạn năm của Phật môn bị hủy nên cố ổn định cảnh vật trong vòng hơn trăm dặm của Phật thổ rồi hóa thành tia chớp bay vào địa quật, định hàng phục long đao, khiến cự long do linh khí nguyên hóa thành yên ổn lại.

Trong lúc này, kim long run lên càng dữ dội, Đại Long đao tăng tốc hút nguyên khí.

Thanh Thiện cổ ma đại nộ, dùng đại pháp lực cách long đao và kim long ra rồi thi triển pháp tắc lĩnh vực, diệt sát động tối om phát ra khí tức kinh nhân chặn trước Đại Long đao.

“Ầm, ầm, ầm.”

Địa quật rung lên kịch liệt, cự long do linh khí hóa thành rúng động, nứt toác ra, cơ hồ nổ tung.

Thanh Thiện cổ ma đại nộ, lần trước linh căn phá toái, lão phải dùng thông thiên đại pháp lực ép tụ hợp lại, ai ngờ bị Đại Long đao tấn công một đòn đã không chịu nổi, sắp nổ tan.

Thanh long do Đại Long đao ảo hóa lạnh lùng nhìn Thanh Thiện cổ ma, không hề hành động gì, cổ ma đành bỏ qua việc hàng phục long đao bởi không còn thời gian nữa.

Lão đẩy lên cuộn cuộn ma khí, bao lấy nguồn linh khí sắp nổ tung, vô tận ma khí như bức tường sắt đen ngòm chặn cự long đang tan nát lại.

Sắc mặt Thanh Thiện đèn sầm, dị thường cất lực, lần này là linh khí trong hơn trăm vạn dặm vuông tụ lại, nếu không có tu vi gần đạt mức Thần Hoàng ắt không làm nổi.

Nguồn linh khí như biển tạm thời ngừng lại nhưng cự long sắp vỡ vụn trong ma khí đen ngòm lại muốn xông ra, giãy giụa kịch liệt, không muốn bị phạt thổ trối buộc.

Một tràng long ngâm vang vọng thiên địa, thanh long đang lơ lửng hóa thành đoạn đao, bề mặt vẫn vút vút khí màu xanh, phát ra thần quang xanh biếc.

Vô tận sát khí tràn khắp địa quật, đoạn xông lên mặt đất, bay lên mây cao. Từ xa nhìn lại, Phật thổ đang xông lên một làn khí xanh, sát ý lạnh lùng khiến lòng người buốt lạnh.

Lại một tràng long ngâm truyền khắp trăm dặm, đoạn đao dài gần ngàn thước như một tia sét khổng lồ tránh qua Thanh Thiện cổ ma, trực tiếp phá bức tường sắt, đánh tan ma khí đang phong tỏa nguồn linh khí.

Thanh Thiện cổ ma vừa kinh vừa nộ, bức tường ma khí bị phá vỡ, linh khí bị cấm cố không còn chịu khống chế, tức thì cuồng bạo ngay.

“Ầm.” Cả nguồn linh khí nổ tung như bị Thần Nam dùng một lượng lớn lôi hỏa kích nổ, địa quật sôi trào, mặt đất chịu một cơn siêu cấp đại địa chấn.

“Grào..., bà nó chứ, mau chạy thôi, không là xong đời.”

“Đại thần côn trên cao!”

Đại hỗn loạn được hi vọng đã xảy ra, phải nhân lúc loạn mà chạy, Thần Nam dùng định địa thần thụ mở đường, gạt hết đá tảng chặn đường ra hai bên, mở Thần Vương đực bay tới, hai con rồng bám theo.

Địa quật vốn là nơi tốt nhất phong ấn tù đồ, tàn thể Thiên Ma mất ý thức bị Thanh Thiện phong ấn tại đây từ vạn năm trước. Nhưng hôm nay Thanh Thiện cổ ma phạm sai lầm lớn, vạn lần không ngờ Đại Long đao xuất hiện, vạn long chí tôn hút long hình linh khí có gì khó? Nó là khắc tinh.

“Àm, âm, âm.”

Trong địa quật liên tục vang lên những tiếng nổ đùng đục, suối linh khí như nước biển gầm gào tràn về bốn phương tám hướng, uy thế không chặn nổi, tạo thành một khe nứt lớn, tràn lên mặt đất.

Một viên linh nguyên chi tâm sáng rực bay khỏi địa quật, nửa thanh long đao ngậm lên, hóa thành nửa con thanh long nhanh chóng lao theo, hút mất linh nguyên chi tâm.

Thanh Thiện cổ ma vốn đang cầm cố linh khí, thấy Đại Long đao hút linh căn chi tâm liền gầm lên, truy sát đại long, mặc kệ linh khí không ngừng tràn ra, Phật thổ rung chuyển, núi non sụp đổ.

Phật thổ hỗn loạn như ngày tàn đang tới, lần này linh căn triệt để mất đi, nghiêm trọng hơn lần trước không biết bao nhiêu lần, dù linh khí tràn ra nhưng Phật thổ vẫn bị xô đổ.

Đại Long đao phá tan hư không, hóa thành một đạo thanh sắc thần quang, lao về chân trời.

“A...”

Thanh Thiện cổ ma nổi giận hú vang, mái tóc màu máu rung bay, vô tận ma khí triệt để che kín Phật thổ, ma lâm đại địa, không gian nơi này đen như mực.

Nhưng thoáng sau, linh khí hùng hồn bị bức lùi lại dưới lòng đất, ma khí ngàn ngút cũng tan hết vào địa quật, Thanh Thiện cổ ma bất chấp tự tổn tu vi, tạm thời phong ấn linh khí.

Đoạn lão nhanh chóng đuổi theo, Đại Long đao đã hút linh căn chi tâm, coi như lấy đi một nửa linh khí, quả thật lão không chịu nổi chuyện đó.

“Đại thần côn trên cao!”

Cách đó mười mấy dặm, Long Bảo Bảo lắc lư bay, nhìn thấy tất cả những gì xảy ra ở Phật thổ.

“Hưng phấn thật.” Tử Kim thần long vốn chỉ lo thiên hạ không loạn hưng phấn kêu ngao ngao âm lên.

Thần Nam cầm thần cung nói với hai con rồng: “Các người nói xem, bây giờ ta quay lại Phật thổ, dùng máu nhuộm thần tiễn xạ vào phong ấn của giặc trọc Thanh Thiện, để suối linh khí bùng phát, liệu có bị cả Thiên giới truy sát không?”

“Đáng ghét, người điên rồi sao?” Tử Kim thần long cả kinh: “Tên ma hòa thượng đó tất sẽ báo thù, truy sát chúng ta tới cùng.”

“Người tưởng chúng sẽ bỏ qua cho bọn ta việc hôm nay chẳng, đã đắc tội thì khiến hấn phát điên luôn.”

Thần Nam hiện tại không sợ gì nữa, đã đắc tội với quá nhiều nhân vật nổi danh Thiên giới, lật mặt với Thanh Thiện cổ ma, thôi thì để lão phát cuồng lên.

“Nếu các đại nhân vật của Thiên giới không thuận mắt bọn ta, trước khi về Nhân gian, chúng ta phải làm cho hoành hành, để chúng điên lên.”

“Thần thánh ời.” Long Bảo Bảo được phen lác mắt.

“Điên, điên rồi.” Tử Kim thần long lẩm bẩm.

Lúc này Thần Nam đang trong trạng thái bốc đồng, tiền đồ không rõ ràng, mấy Thần Vương cùng các đại thể lực muốn diệt hấn, cả Thần gia cổ lão thần bí cũng tìm tới, coi như đại nạn chực lâm đầu.

Trong tuyệt cảnh, hấn bị bức phải hành động điên cuồng.

Hấn xòe Thần Vương dực tiến về Phật thổ, thoáng chốc đã đến sát, cắn ngón giữa để máu nhỏ vào Xạ nhật tiễn đoạn giường cung nhả tên.

“Àm.”

Khắp trời toàn là thần hồn ma phách, âm phong gào rú, Phật thổ rung lên, những ngọn núi vừa ổn định bị áp lực của thần tiễn lại lắc lư, hai ngọn gần nhất sụp đổ.

Thần tiễn nhuộm máu quả thật phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc, vô số thần ma tàn tượng lơ lửng trên không, tiếng gầm khiến người khác sởn gai ốc vang vọng.

Một tiếng nổ chấn động màng tai, thần tiễn nhuộm máu bay ra, huyết quang và kim quang tương hổ, tạo thành một dải hồng quang mấy trăm trượng xuyên vào Phật thổ.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếng nổ trầm muộn vang lên liên tục dưới lòng đất, Phật thổ dâng trào như sóng, núi cao như ngọn sóng, mặt đất bằng như chân sóng.

Thần Nam không cần nhìn cũng biết Phật thổ bị hủy khá nhiều, Long Bảo Bảo lại triệu hoán Xạ nhật tiễn về, hắn đưa hai con rồng vào nội thiên địa, xòe Thần Vương dực, lao vút về chân trời không thềm ngoảnh lại.

Phật thổ như mặt nhật giáng lâm, suối linh khí hùng hồn miễn cưỡng bị Thanh Thiện cổ ma phong ấn lại bùng lên, hủy diệt vô số tiên sơn, mặt đất nứt nẻ...

Chúng tăng phật nổi trên không thấy Thần Nam bỏ chạy cách đó mấy dặm, nhiều người tức giận đuổi theo nhưng dù pháp lực cao thâm cũng không kịp Thần Vương dực.

Thần Nam bay một hơi vạn dặm, tin chắc không có truy binh mới dừng lại tại một nơi sơn thanh thủy tú, phong cảnh vô cùng tú lệ.

Hắn lao xuống mặt hồ nhỏ trong vắt, để đầu óc điên cuồng lãnh tĩnh lại rồi thả hai con rồng khỏi nội thiên địa.

“Grào... tiểu tử khốn, ngươi quả là sao quả tạ vô địch, tên Tây thổ Đồ Đằng nói không sai, ai đánh vào ngươi là xui tận mạng.”

Long Bảo Bảo bất mãn, lẩm bẩm: “Chúng ta xui tận mạng...”

Thần Nam lãnh tĩnh lại bèn nói: “Không cần nghĩ lắm, dù gì cũng có một lô cường địch, cộng thêm Phật giáo cũng có sao, hiện tại để chúng khóc đã, chúng ta về Nhân gian giới.”

Xạ nhật tiễn được đặt lên Hậu Nghê cung, phá toái hư không, một không gian thông đạo mông lung xuất hiện trước mặt cả bọn.

Long Bảo Bảo vừa định tiến vào thì Thần Nam cản lại: “Ta nghe người Thiên giới nói muốn xuống Nhân gian giới rất khó, nếu không có cường giả hộ thân ắt cử tử nhất sinh.”

Hắn quăng một hòn đá vụn vào không gian thông đạo.

“Bốp.”

Một dòng điện hồ nhỏ xối bổ xuống hư không, viên đá tan thành bột.

Thần Nam há hốc mồm, Long Bảo Bảo nháy mắt cười thâm, con rồng du côn lại cười vang: “Thiên phật chi lực nhược tiểu thể này sao lại cử tử nhất sinh? Grào...cười chết mất.”

Nhưng Thần Nam vẫn thấy không ổn, quăng một khối đá ngàn cân vào đó.

“Soạt.”

Lại một đạo thần quang bổ xuống, tảng đá tan tành.

Tử Kim thần long không cười nổi nữa, nó hóa thân thành long bay lên, thoáng sau long thể khổng lồ cuốn theo mấy khối đá vạn cân quăng vào không gian thông đạo.

“Ầm.”

Trên không, thần quang giáng xuống, cự thạch hóa thành tro bụi ngay.

Qua mấy lần thí nghiệm, thậm chí bắt cả các loại phi cầm tẩu thú nghiệm chứng, thần phạt cực kì vừa vặn, hủy diệt hết mọi sinh mệnh hoặc vật phẩm tiến vào thông đạo.

“Bảo bảo thiên long trên cao!”

“Lão long ta không dám về Nhân gian!”

Thần Nam cuối cùng cũng tin vào truyền ngôn ở Thiên giới, tiên nhân hạ giới phi thường khó khăn, thực lực càng cao lúc vào không gian thông đạo càng chịu lực thiên phạt mạnh hơn, nếu không có người tương trợ quả khó lòng một mình xuống Nhân gian được.

Đó là nguyên nhân cao thủ Thần Vương không hạ giới, tu vi như họ mà muốn tìm người tương trợ gần như không thể, mà họ lại không muốn đem thân mạo hiểm.

Thần Vương không thể ơ hờ hạ giới, với bọn Thần Nam lại là tin tốt nhưng trước tiên cả bọn phải về Nhân gian giới đã.

Hắn định đi tìm Đại Bằng thần vương tương trợ nhưng lại thôi, hắn không muốn liên lụy đối phương. Tìm Thiên giới Vũ Hinh cũng không thể, hắn không hiểu sao lại lắc đầu, trong lúc này hắn không muốn gặp nàng.

Hai ngày sau, ngọn tiên sơn cả bọn đang ở đột nhiên truyền lại dao động, tiếng hò hét từ trên không vang lên: “Giết...”

Ma vân cuộn cuộn, mấy trăm người cười hắc vân đang lao tới. Ở giữa có một lá cờ trên có hai chữ “Phá Diệt”.

“Giết...”

Ở tây phương hào quang trận trận, thái vân ùn ùn, một nhóm hòa thượng nhanh chóng lao tới.

“Giết...”

Ở phương nam, thi khí lan tràn, âm phong gào rú, một toán cương thi ngự thi khí, gào lên lao tới.

“Giết...”

Ở bắc phương tiên khí liễu liễu, thần quang lấp lánh, một lá cờ giương cao có hai chữ “Vô Ưu”.

“Ông nó chứ, đại quân của Thiên giới Thần Vương vây ráp chúng ta.”

215. Chương 216: Trận Tàn Sát Máu Lạnh

“Tổ tông ơi, sao chúng đến kịp lúc thế nhỉ, lại vây chúng ta nữa, ta #@#...” Tử Kim thần long cảm giác tình thế không ổn, lớn tiếng mắng chửi.

Vùng núi bên ngoài toàn là truy sát đại quân: có phe của Phá Diệt, Vô Ưu tiên tôn, Thanh Thiện, Thi Hoàng, cộng lại không dưới ngàn người.

Thần Nam nhúc óc, ngàn này tu giả vấy giết, dù có Hậu Nghệ cung trong tay thì bắn chết được bao nhiêu người? Trước sau gì cũng khó thoát cảnh bị làm thịt.

“Thần gia tiểu tử chịu chết đi!”

Từ đông phương, mấy trăm người phe Phá Diệt ma vương gầm lên chấn động thiên địa, ai nấy vô cùng hận hấn, Phá Diệt lão ma vương bị hắn dùng thần tiễn bắn nát thân thể, sau cùng bị Vũ Hinh khiến cho tịch diệt, Phá Diệt phái tụt cấp hấn tại Thiên giới.

Lúc này người Phá Diệt phái đều đỏ lựng con mắt, hận không thể giết hấn ngay.

“Thần gia tiểu nhi, hôm nay mọc cánh cũng khó thoát.”

Ở bắc phương, phe Vô Ưu tiên tôn cũng gầm lên, lá cờ ở giữa bị gió thổi phấp phật.

Vô Ưu tiên tôn vốn bị Vũ Hinh diệt nhưng ở Thiên giới ai chẳng biết Vô Tình tiên tử sắp vươn đến Thần Hoàng chi cảnh, đại chiến Thi Hoàng bị trọng thương vẫn bế quan nhưng không ai dám trêu vào, đệ tử Vô Ưu phải đành trút giận lên mình Thần Nam.

Ở tây phương, một hòa thượng trẻ tuổi trong Phật thổ đại quân quát lớn: “Thần gia tử đệ hủy Phật thổ của chúng ta, tội nghiệt ngập trời, phải bị phong ấn vĩnh viễn, không nên xuất thế!”

“Phải bị phong ấn vĩnh viễn, không nên xuất thế!”

Các tăng phật cùng gầm lên, thanh thế kinh nhân.

“Gào...”

Ở nam phương, quý khí âm u, thi khí lan tràn, nhiều cương thi quỷ vương liên tục gầm lên.

“Thần gia tiểu cầu, dám đối địch với Thi Hoàng, hôm nay sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán, vĩnh thế không được siêu sinh!”

Đại quân vây giết Thần Nam cùng quát vang khiến tứ phương vân động, mọi tu giả quanh đó đều chấn kinh.

Bốn thế lực cộng lại gần ngàn người vây chặt cả bọn, tiên khí liểu nhiễu, thi vân ào ào, ma khí cuộn cuộn... thanh thế hải nhân.

Thần Nam đang nhức óc nhưng cũng được an ủi đôi chút, Thanh Thiện cổ ma và Thi Hoàng không tới, Phá Diệt ma vương và Vô Ưu tiên tôn đã chết nên không thể tới, hiện trường không có cao thủ Thần Vương.

Kì thật, Thanh Thiện và Thi Hoàng không tới bởi họ cố kỵ Thiên giới Thần gia, trời mới biết gia tộc cổ lão này có một Thần Hoàng cao thủ hay không, nếu họ tự thân diệt Thần gia “đệ thập nhân” ắt rước lấy phiền hà, vì thế họ chỉ sai đệ tử đến truy sát, đồng thời thử phản ứng của Thần gia.

“Dựa vào các người? Hừ, không có Thần Vương, các người tới thêm cũng không giết nổi ta.” Thi Hoàng và Thanh Thiện không tới, Thần Nam thăm tính, có Huyền Vũ giáp hộ thân tính mệnh hần tạm thời không sao.

“Gào... hóa ra mấy tên biến thái không tới, để long đại gia đánh trận đầu.” Tử Kim thần long cầm song tiết đại bổng tử kêu lên: “Cái gì mà đao thương với côn bổng, ta đều phỏng theo hình dáng được. Binh khí nào hay nhất? Song tiết côn trong nhu có cương, hãy hô hãy hô...”

Con rồng du côn múa cây song tiết côn như gió, dấy lên trận trận cương khí, thanh thế đích xác hùng hổ nhưng nó chỉ làm bộ múa may, không dám xông lên đại chiến.

“Con quái long kia, ta đến đây.” Một nam tử cao lớn của Phá Diệt phái dấy lên ma khí lao vào con rồng du côn.

“Ta khinh, ngươi mới là phổ thông tiên nhân chi cảnh, tu vi tầm thường như vậy, long đại gia mà xuất thủ, thật quá ăn hiếp ngươi. Được rồi để Thần tiểu tử giết ngươi, long đại gia không thích đấu với ngươi.”

Mặt Tử Kim thần long dày như tường thành, lớn lối ra vẻ phong phạm cao thủ, ung dung lùi ra sau lưng Thần Nam.

Thần Nam gơ cung lấp tên, không nói câu nào, bắn ra một mũi quang tiễn.

“Phập.”

Huyết nhục tứ tán, huyết vụ bùng lên, tu giả đó mất mạng ngay. Với tu vi của Thần Nam lại thêm thần cung đã hoàn toàn giải khai phong ấn, tuy không làm gì được Thần Vương nhưng giết một tiên nhân lại quá đơn giản.

Đồng thời trên mình hần lóe thanh quang, Huyền Vũ giáp lấp lánh ánh sáng kim thuộc, che chở thân thể hần

“Gào...” Phe Thi Hoàng có một hồng mao cương thi xông ra, mắt ánh lên huyết quang, bốc ra trận trận thi khí lao vào Thần Nam.

“Bình.”

Hậu Nghệ cung khê rung, quang chất thần tiễn rời dây, hồng mao cương thi bị bắn nổ tung.

“Hôm nay các ngươi muốn thử tiễn thuật của ta sao? Hừ, đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu, cứ chuẩn bị đợi chết đi.”

Thần Nam mặt thần giáp rồi, sẵn sàng đấu với cả Thần Vương, nói gì mấy người này nhưng kiến có thể cắn chết voi, hần không dám đánh lâu, bởi chưa là Thần Vương chân chính, chủ yếu dựa vào lực phòng ngự siêu cường, dốc sức đột vây.

Nội thiên địa mở ra, hần thi hai con rồng vào.

Nhưng tứ phương đại quân rất có tổ chức, vạch sẵn kế hoạch rồi mới vây giết, trận thế nào cũng có người cầm đầu, hai người vừa phải ra chỉ là thăm dò nông sâu.

Cùng lúc, đại quân từ bốn phía sau lưng đồng thời gằm lên.

“Giết...”

“Giết...”

...

Diệt sát lệnh truyền ra, ma vân và thi khí lan tràn, sát khí xung thiên, ai nấy gằm lên lao vào Thần Nam.

“Giết...”

Tiếng thét chấn thiên, những đỉnh núi quanh đó khê rung lên.

Hần giương cung lấp tên, liên tục nhả dây, mấy người đi đầu bị bắn nổ tung, huyết hoa tứ tán, từng vùng huyết vụ lan tràn.

“Giết...”

Nhưng đại quân không sợ, ai nấy diên cuồng xông lên, khắp nơi đều là nhân ảnh, dùng Hậu Nghệ cung bắn chết mấy chục người rồi, Thần Nam phát giác thần cung cũng vô dụng, địch nhân áp sát, không cho hần kịp giương cung.

Cận chiến bùng nổ, huyết chiến kịch liệt diễn ra.

Thần cung nhập thể đẩy lên sức mạnh sinh sinh bất tức, tràn khắp tứ chi bách mạch, kinh khí lan khắp toàn thân.

Hai tay hần như đao quét ngang quét dọc trong đám đông, huyết quang tung tóe, thoáng chốc giết liền mười mấy người nhưng địch nhân quá đông như dòng nước nhấn chìm hần. Đối diện đại quân không sợ chết, dù có Huyền Vũ giáp hộ thể hần cũng vô cùng cật lực.

Có Thần Vương dự cũng không đột vây được, hần cảm giác như sa vào đầm lầy, căn bản không thể thoát thân, lại như sa vào tổ rắn, vô số độc xà quần quanh, chực chờ mổ vào hần.

Cảm giác này quả thật khó chịu.

Trận chiến vượt ngoài lẽ thường, lúc này hần cùng mấy chục người dùng nhục thể đấu nhau.... cơ hồ không thể động đậy, cả ngàn người chồng chất, vây hần vào giữa, ép chặt lên.

Tấn công hần là phạt thủ ấn, cương thi quỷ trảo, đao bén, phủ sắc, vô số cánh tay giữ chặt tứ chi, ôm đầu, định phân thân hần, đây không phải là chiến đấu mà là vạn mã đang nuốt cây cỏ.

Nếu không có Huyền Vũ giáp hộ thân, chắc chắn hần đã bị xét tét, chiến đấu kiểu này hiểm khí xảy ra ở Thiên giới.

Được thần giáp bảo vệ, hần tuy có thân thể mạnh như Thần Vương nhưng không có tiểu thể giới đáng sợ, đủ khả năng lật núi vạch đất nên không giết nổi ngần này cường giả.

Đó là trận chiến chật vật nhất của hần từ khi xuất đạo, nếu được chọn chắc hần sẽ không tiếc một phần ba huyết dịch, bắn tan một đám người truy sát.

Biển người vây công, hấn bị giày xéo khổ không kể xiết, lại không thể động đây, sau cùng đành gằm lên, há miệng phun máu, mấy cương thi túm lấy hấn bị nhiem vào mình.

“Gào...”

Tiếng gào chấn thiên, mấy cương thi bị huyết dịch dính vào liền bốc khói trắng, phát ra mùi vị tanh hôi, gào hét, giãy giụa khỏi đám đông.

Đó là cơ hội khó kiếm, hấn nhuộm máu vào song quyền, mặc kệ ba phía kia, lao vào đám cương thi.

Trong màn thi khí dày đặc, tiếng kêu thê thảm vang lên không ngớt, hấn mở ra cho mình một tiểu không gian, định địa thần thụ nhanh chóng ảo hóa ra, bị hấn nắm chắc trên tay.

Hấn biết vừa nãy đã phạm sai lầm, vạn lần không thể quán quít với địch nhân, tránh được dù một thước cũng phải tránh, bằng không sẽ không thể động đây, bị đám đông “nghiền chết.”

Hấn dùng định địa thần thụ như trường đao, dù không thuận tay nhưng sát thương lực khước phi thường khủng khiếp, quét ngang quét dọc, huyết quang liên tục bắn ra.

Định địa thần thụ sáng lóa lục sắc thần quang, nhưng lúc này lại có vẻ u ám, chặt đầu, cắt xéo đứt nửa thân người hoặc đập tan đầu địch nhân

Máu đỏ, não trắng khiến Thần Nam như dục huyết tu la đại khai sát giới. Hiện tại phải nhẫn tâm, nhân từ với địch cũng là tự mình tìm đến tử vong.

Bản năng khát máu, sát lục là chân lí!

Hấn mặc tình chém giết, dù huyết hoa tứ tung, tay chân gãy văng khắp nơi, dù bụng dính tạng phủ tan nát của địch, hấn cũng không nhú mảy.

Huyết thủy nhuộm đỏ Huyền Vũ giáp, hấn như huyết nhân, quanh mình đoạn tí tàn chi liên tục bay ra, thiên địa trút xuống huyết vũ.

Người có tình, ma vô tình, lòng hấn dần lạnh, huyết dịch hiếu chiến sôi lên, hai mắt đỏ ngầu như máu, sát khí từ thể nội dâng trào, hấn phảng phất hóa thân thành ác ma, diệt hết nhân tính.

Chỉ có sát lục mới là khoái cảm, không hề còn chút lòng thương nào, trên không các tu giả tung hoành, nộ cười tàn nhẫn hiện lên, từng sinh mệnh rơi rụng.

“Thần Nam, quả nhiên là người.” Một tiếng thét đột ngột từ trên không vang lên.

216. Chương 217: Thiên Giới Cấm Địa

Trên không cuộn trào ma vân, mấy trăm tu giả kéo tới, trong đó có một nam tử cao lớn khôi vĩ, đầu tóc đỏ lòm, lưng có thần ma dực, mắt đượm thù hận ngưng thị vào hấn.

“Hỗn Thiên tiểu ma vương!”

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, tiểu tử này đã lên Thiên giới quả ngoài ý liệu của hấn, đồng thời khiến hấn vô cùng phẫn nộ. Giờ thì thân phận hấn sẽ bị bóc trần, Thần gia, Đạm Đài Tuyền, Lý Đạo Chân, cùng có nhân vạn năm trước sẽ liên hệ đến thân phận con Thần Chiến của hấn...

Mấy trăm người này là cao thủ Hỗn Thiên phái, từ khi Hỗn Thiên tiểu ma vương lên Thiên giới, biết được mọi chuyện về Thần Nam liền đoán ra thân phận, vội nghĩ cách bẩm báo với bản môn sư trưởng.

Hỗn Thiên lão ma vương bị Thần Nam bắn tan nhục thể nên hận hấn nhập cốt, lần này biết tứ phái đại quân vây hấn liền phái bản môn nhân mã đi, đồng thời sai Hỗn Thiên tiểu ma vương lãnh đạo, xem y có nhận ra người quen không.

Chuyện này quan hệ trọng đại, Hồn Thiên phái biết đôi chút bí ẩn về Thần gia, vạn năm trước gia tộc này có một cái thể thiên tài thành “đệ cửu nhân” trong truyền thuyết nhưng sau cùng lại đại khai sát giới, phản lại gia tộc rồi biến mất.

Thần binh tàn hồn trong thể nội Thần Chiến lại hiển hiện ở Thần Nam, nếu hấn từ Nhân gian giới lên ắt không quan hệ gì với Thiên giới Thần gia, thậm chí là con cháu của phản đồ bị Thần gia truy sát.

Mà như vậy dù Hồn Thiên phái diệt Thần Nam cũng không lo chạm vào Thần gia, nếu rút thần binh chỉ hồn của hấn trao cho Thần gia có khi lại kết thành minh hữu với gia tộc biến thái này.

“Thần Nam, người quả vượt ngoài ý liệu của ta nhưng hình như người đi đến đâu cũng dấy lên mưa máu gió tanh, đúng là kẻ bất tường.” Hồn Thiên tiểu ma vương tại Nhân gian giới mấy lần đại chiến với hấn đều thất bại, thấy cửu nhân liền đổ lờ con mắt.

Người Hồn Thiên phái nghe vậy liền hiểu Thần Nam không phải do Thiên giới Thần gia bồi dưỡng ra, tức thì không còn cố kỵ nữa.

“Giết...”

Mấy trăm người cười ma vân hùng hổ tiến tới.

Đối diện ngàn người vây giết, hấn dần cất lực, lại thêm mấy trăm kẻ đầy sinh lực, tình thế càng bất lợi.

Đồng thời, sự tình bất lợi hơn cho hấn xảy ra.

Hồn Thiên phái có mấy chục người lơ lửng trên không quát vang: “Người này tên Thần Nam, là cường giả từ Nhân gian giới phi thăng, không liên quan đến Thần gia Thiên giới, có thể là con cháu phản đồ Thần Chiến của Thần gia, dù xé xác hấn rồi mang thiên hạ đệ nhất đao đến Thần gia ắt không gây xung đột.”

Nghe vậy, ai cũng hiểu ra, những cái thể cường giả như Thi Hoàng, Thanh Thiện sẽ không còn cố kỵ gì mà xuất thủ, tịnh không có ai ngăn cản, Thần Nam chết chắc.

“Giết...”

Thần Nam đại nộ, hận không thể diệt ngay Hồn Thiên tiểu ma vương, y bất ngờ lên Thiên giới khiến thân hận hấn bại lộ, không lâu nữa chắc toàn Thiên giới sẽ biết.

Những ưu thế trước đó của hấn tan như mây khói: phản đồ Thần gia, cừu địch của mấy Thần Vương, khác nào là Thiên giới công địch!

Hấn gần như phát cuồng, ngửa mặt hú vang, thể nội huyền công vận chuyển không ngừng, kim sắc nguyên khí lan tràn, thần hỏa cháy rực bên ngoài thân thể hấn.

Bảy thần binh hiện quanh thân thể, một bóng dáng vàng chói xuất hiện sau lưng, thần đao sáng rực xuất hiện trên tay phải, định địa thần thụ bên tay trái.

“Giết...”

Tiếng hét do hấn phát ra vang lừng, tình thế này buộc hấn bất chấp tất cả, tận lực chém giết cừu địch.

“Soạt...”

Sấm sét vàng rực liên tục xuất hiện quanh hấn, trên hư không kim xà loạn vũ, quanh thần đao cùng bản thân hấn ngoài nguyên khí màu vàng còn có sấm sét, biến hấn thành một ma vương cao vợi.

Thần quang sáng chói, kim sắc trường đao vạch ngang hư không, chém ra đao mang ba mươi trượng, nơi nào đi qua tay chân đứt tung tóe, máu phun xối xả, tàn thi toái nhục liên tục rơi xuống.

“Nghịch Thiên thất ma đao!”

Tuy huyền công đã chính chuyển nhưng dù bị kim sắc nguyên khí chế ngự, hấn vẫn bỏ ra được thất ma đao, mang tâm thái quyết tử, tiến lên không lùi mới là chân nghĩa của ma đao, chỉ khi bị bức đến cảnh này mới phát huy được uy lực kinh nhân của môn ma công này.

Kim sắc thần quang phát ra từng trận huyết quang thâm, thất ma đao chém toái hư không, diệt thể chi uy được đẩy lên cực hạn.

Một đao đã tiễn mấy chục người về trời tây.

“Nghịch Thiên thất ma đao đệ nhị đao!”

Thần Nam như con sói sa vào tuyết cảnh, mang tâm thái ngọc thạch câu phần bỏ ra đệ nhị đao.

Đao mang sáng chói, huyết quang đại thịnh, hồng mang gần như hóa thành huyết sắc, đao mang quét qua, vô số người gào hét thâm, khắp thính không huyết vũ bay bay, mặt đất nhuộm màu máu, cảnh tượng như tu la trường.

Hai đao chém ra, Thần Nam hạ gần trăm sinh mệnh, quanh hần không còn địch nhân, cuối cùng hần cũng mở được một không gian cho mình.

Nhưng những kẻ truy sát không sợ chết, mặc thi thể tan nát liên tục rơi xuống nhưng tất cả vẫn điên cuồng gầm hét lao tới.

“Giết...”

Cương thi, tăng phạt...liên tục xung kích.

“Nghịch Thiên thất ma đao đệ tam đao!”

Đao mang triệt để biến thành màu máu. Huyết mang chiếu rọi tầng không, thâm mà âm u, đầu đầu cũng như huyết sắc địa ngục.

Thần Nam xòe Thần Vương dực, mang lòng cùng địch đồng quy ư tận lao tới, đao mang màu máu thể như phá trúc, khác nào tử thần liên đao cắt qua sinh mệnh.

Không trung toàn là thi thể tan nát cùng máu đỏ, huyết vụ nhuộm đầm núi non quanh đó, sinh mệnh lúc này quả thật không đáng gì, liên tục trôi đi.

Thần Nam mở được một lối thoát, lại bỏ ra hai đao thoát đi, để lại sau lưng vô vàn sắc máu cùng đầu người lẫn lóc, tay chân và ngũ tạng rải rác, cảnh tượng thâm không nở nhin.

Đệ ngũ ma đao bỏ ra, hần thoát được, cũng có cảm giác kiệt lực, những nhược điểm khi thi triển Nghịch Thiên thất ma đao nhanh chóng hiển hiện.

Thần Vương liên tục vẫy lên, hần lao đi như sao băng, tạo thành tàn ảnh trên không rồi tan biến.

Đại quân truy sát từ năm hướng nổi giận, gào lên, lao bỏ theo hần.

Hôm đó là một ngày không tầm thường, thân phận của hần bộc lộ tại Thiên giới khiến tinh phong huyết vũ nổi lên, giết mất hơn trăm người, rồi ngũ phương đại quân truy sát, chấn kinh Thiên giới khiến tất cả đều dõi theo hần.

Dù tại các nhân loại đại thành thị ở Thiên giới cũng lưu truyền những lời đồn liên quan đến hần.

“Tin mới nhất, mới nhất, sát tinh Thần Nam gặp Tuyệt Tình phái đệ tử phục kích ở Thương Minh sơn nhưng hần liều mạng, giết hơn trăm người rồi chạy mất.”

“Đại sự kiện! Đại sự kiện! Thiên giới Thần gia làm khách tại Phật thổ, Thần Nam không phải con cháu Thần gia, các phương thể lực có giết hần, Thần gia cũng không hỏi tới nhưng phải mang thi thể tới cho họ.”

“Tin tức quan trọng. Đạm Đài tiên tử sai tọa hạ đại đệ tử Vương Chí dẫn hơn trăm người truy tung Thần Nam. Vương Chí tiến một bước vào Thần Vương lĩnh vực, cũng là đệ nhất cao thủ của Đạm Đài thánh địa, trừ Đạm Đài Tuyền, cũng gia nhập truy sát đại quân, sát tinh đang nguy hiểm.”

“Tin mới nhất... truy sát đại quân vây khốn Thần Nam tại Thông Thiên phong, đại chiến thảm liệt đang diễn ra, huyết thủy nhuộm đỏ Thông Thiên phong.”

“Sát tinh Thần Nam thân thụ trọng thương, phun máu thoát trùng vây nhưng sinh mệnh đang nguy kịch.”

Một loạt sự kiện xảy ra trong ba thời thần nhưng nhờ thần niệm truyền tấn nên cả Thiên giới đều biết.

Thần Nam dựa vào Thần Vương dực, tung hoành chém giết nhưng mấy thế lực truy sát hấn mạnh không tưởng tượng nổi, chỗ nào cũng có phân đàn.

Suốt dọc đường hấn liều mạng huyết chiến, lúc trọng thương đã chém chết không biết bao nhiêu địch nhân, sau lưng vẫn là truy sát đại quân hùng hổ đuổi theo. Những kẻ chặn đường hấn được phút nào là hấn tiến tới tử vong phút ấy.

Ánh mắt các phương thế lực ở Thiên giới dốc hết vào sát tinh đang gây ra mưa máu gió tanh này.

“Tin mới nhất, Thần Vương động, có Thần Vương chuẩn bị xuất kích, tính mệnh sát tinh Thần Nam e không còn lâu.”

“Báo... tin tức đến. Thần Nam bị truy sát đại quân dồn đến Thiên giới cấm địa - Ma Chủ chi mộ, ba mặt vây khốn, một phía là tuyệt địa, hấn mọc cánh cũng khó thoát.”

...

Hôm đó Thiên giới sôi lên, một sát tinh khiến các phương thế lực chú ý.

Lúc này Thần Nam mang trọng thương, thân thể dần không chịu nổi, có cảm giác anh hùng mạt lộ.

Thấy phía trước cuộn cuộn ma khí, hấn cười thắm, đến giờ hấn hiểu vì sao ba phía có địch mà phía này lại không.

Hóa ra đó là đại hung chi địa, phát ra khí tức vô cùng kinh nhân, hấn được tù binh cho biết đó là đại hung cấm địa của Thiên giới - Ma Chủ chi mộ trong truyền thuyết.

“Lẽ nào hôm nay ta chết trong cấm địa? Ha ha... làm bạn với Ma Chủ cũng không uổng kiếp này.”

Hấn mở nội thiên địa, hất hai con rồng định ra vào trong rồi lấy ra mấy vò rượu mạnh, một tay cầm huyết sắc ma đao, một tay mở nắp vò rượu đổ vào miệng. Rượu chảy tới đâu hòa cùng huyết thủy tới đó.

Hấn uống sừng miệng, cầm ma đao, lạnh lùng nhìn đại quân ép tới, rượu và máu kích thích tráng chí, lòng hấn dấy lên hào khí xung thiên.

Sống chết có là gì? Thiên địa có mấy ai dám cùng Thiên giới các phương Thần Vương đối địch? Hôm nay hấn dù chiến tử cũng đủ kiêu ngạo trọn kiếp này.

Đối diện truy sát đại quân đang áp sát, hấn quát vang: “Tối đây, hôm nay Thần mỗ đại hội với hào hùng các phương của Thiên giới.”

217. Chương 218: Ma Chủ Chi Mộ

Tương truyền, Ma Chủ là chủ nhân vạn ma trong thiên địa, thực lực không thể tưởng tượng, là ma nhân với vô thượng đại pháp lực có thể cải thiên hoá địa.

Đương nhiên đó là một trong những truyền thuyết, còn có nhiều truyền thuyết trái ngược.

Từng có người nghiên cứu qua cổ sử, phát giác mộ Ma Chủ không phải mộ huyết một người mà là vạn thần khanh, vô số cường giả rơi rụng hình thành một địa vực đặc thù, Ma Chủ chỉ là một nhân vật hư ảo.

Trong các truyền thuyết, có một vài câu chuyện lưu truyền rộng rãi.

Ma Chủ chi mộ chắn ngang tiên phàm lưỡng giới, một đầu ở Thiên giới, đầu kia ở Nhân gian giới. Nếu đó là một huyết quả khiến người ta cảm thán, nghịch thiên thần uy của mộ chủ khoáng cổ tuyệt kim.

Nhưng truyền thuyết nào cũng có điểm chung là tiến vào đó chỉ có nước chết, nó là một trong những đại hung đại ác chi địa trứ danh của Thiên giới.

Thần Nam đã bị bức nhập tuyệt cảnh, phía đông, nam, tây đều có truy sát đại quân, cộng lại đến mấy ngàn người, chặn đứng lối về, đi thêm chưa đầy năm chục dặm lại là Ma Chủ chi mộ, còn cách vài chục dặm mà

ma khí lan tràn, cảm giác vô cùng khó chịu, đại hung chi địa ngăn bước, đại quân từ ba phía ép tới, quả không còn đường sống.

Tay cầm huyết sắc ma đao, miệng uống rượu nồng, Thần Nam đưa mắt liếc truy sát đại quân đang áp sát, lòng quyết định sẽ phóng tay chém giết, giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Đương nhiên nếu Thần Vương xuất hiện, hắn chỉ còn hai cách, một là tiến vào mộ Ma Chủ, táng thân trong đại hung chi địa, hai là phá toái không gian nhảy vào không gian thông đạo thông tới Nhân gian giới dù biết sẽ bị thiên phạt thần quang đáng sợ đánh chết. Hắn quyết không đợi Thần Vương đến bắt.

”Nam nhân thà chết đứng,

Quyết không chịu uốn mình.”

“Giết...”

Tiếng la hét chém giết vang động ba phía, vô số nhân ảnh nhanh chóng lao tới, khắp nơi dày đặc đao quang và kiếm ảnh, thi khí và Phật quang, sát khí xung thiên.

Sau lưng đại quân còn có vô số người nghe tin đến coi nhiệt náo, chuẩn bị chứng kiến trận chiến tru sát sát tinh hiểm có ở Thiên giới. Cả Thiên giới sôi lên.

Mười mấy vò rượu nồng lơ lửng trên không rồi vỡ vụn, Thần Nam tắm trong rượu ngửa mặt hú vang, tay trái cầm định địa thần thụ, tay phải cầm huyết sắc ma đao lao vào đại quân truy sát.

“Giết...”

Đại chiến thảm liệt nhất bùng lên.

Ma đao trong tay hắn lấy mạng từng người, sóng máu lan tràn, thoáng chốc mười mấy thi thể ngã gục, huyết thủy chảy tràn, tiếng kêu thảm thiết nổi nhau.

Trong cảnh máu chảy đầu rơi, Thần Nam cước đạp Thiên Ma bát bộ, như lãnh huyết ma vương lướt đi trong đám đông, tung hoành đông tây.

Khung cảnh lãnh huyết và tàn khốc nhuộm đỏ màu máu cùng màu óc trắng xóa, ngũ tạng lục phủ ánh lên màu ghê rợn như ở trong Nhân gian luyện ngục, phiến tu la đồ sát trường, hồn phách nối nhau gào hét trên không.

Ngoài xa, các quan chiến giả lộ vẻ bất nhẫn, nhiều người không dám nhìn tiếp.

Biết rằng chết chắc nên Thần Nam giết đến phát cuồng, huyết sắc ma đao vượt tay, bị thần niệm khống chế, đồ sát vô tình, tay phải hắn lấy Lôi Thần chùy ra.

Thần chùy lớn như căn phòng bổ ra hàng loạt tia sét, hất bay nhiều người, đồng thời thần chùy múa lên với uy thế khai sơn liệt địa, gần trăm người bị đập thành tương thịt.

Trong chiến trường, huyết vụ lan tràn, mặt đất phủ lợp một tương thịt, mưa máu rải rác, nhiều người không còn cả hài cốt, tất cả hòa lẫn vào lớp bùn huyết nhục dưới đất.

“Gào...”

Một tiếng chói tai vang lên, thi khí lan tràn, một thân truyền đệ tử của Thi Hoàng, Huyết Thi lao tới, “bộp, bộp, bộp” tiếp liền ba chùy của Thần Nam mà thân thể như cương thi vẫn nguyên lành.

“Ngã Phật từ bi!”

Tiếng Phật hiệu vang lên, đại đệ tử Hoài Nhân của Phật Tổ tiến tới, hiện tại dựa vào Thanh Thiện cổ ma, do tu vi cao siêu nên được cổ ma thưởng thức, giao cho cầm đầu truy sát đại quân của Phật giáo. “Âm”, y cùng Thần Nam ngạnh tiếp một đòn.

“A...”

“Giết...”

Mấy tiếng hét vang lên.

Các thân truyền đệ tử của Cửu U tiên tôn, Phá Diệt ma vương, Tuyệt Tình ma vương, Hồn Thiên ma vương thi nhau xuất thủ.

Những người này tuy chưa thành Thần Vương nhưng có vài người còn cách không xa, thậm chí đã bước một chân vào cảnh giới này, lập tức khiến Thần Nam đang trọng thương áp lực đại tăng.

Có Huyền Vũ giáp hộ thể, Hận Nghê cung trong tay, hẳn đủ thực lực đấu với Thần Vương, nhưng liên tiếp đại chiến khiến nguyên khí tiêu hao quá nhiều, cộng thêm mấy cao thủ gần đạt mức Thần Vương khiến hẳn phải khổ chiến.

“Thần Nam, ngươi còn không chịu bó tay chịu trói?” Hoài Nhân quát.

“Hừ.” Thần Nam lạnh giọng: “Nếu đầu hàng các người, chỉ bằng tự sát, không nên cho ai cũng như người, phản lại sư tôn, nhận ma làm tổ,”

“Giết...”

“Giết...”

Đệ tử Hồn Thiên ma vương, Tuyệt Tình ma vương và Phá Diệt ma vương điên cuồng tấn công hẳn, Hoài Nhân cũng không muốn đứng ngoài, trận chiến đến hồi gay cấn.

Thần Nam dù nguyên khí không còn mạnh mẽ nhưng càng đánh càng hưng phấn, bị mấy thân truyền đệ tử của các ma vương vây đánh, lúc đầu hạ phong nhưng dần chiếm thượng phong.

Trong lúc lách mình, hẳn phun một ngụm máu lên mặt thân truyền đệ tử của Thi Hoàng, huyết thủy đổ lôm hủi đi ngũ quan của Huyết Thi, gào hét đau đớn, mất hết chiến đấu lực.

Nhất thời Thần Nam áp lực đại giảm, đấu với mấy đại cao thủ, càng chiếm thượng phong.

Hoài Nhân lui lại, quát đệ tử sau lưng: “Kết Thập tử phục ma trận!”

Huyết Thi mất chiến lực cũng cuồng nộ gầm lên: “Mau kết Bách quỷ loạn thiên trận!”

Đồng thời mấy đệ tử của các đại ma vương đều lui lại, lệnh cho bản môn đệ tử kết trận tấn công Thần Nam.

Lúc đó không còn là công kích loạn xạ nữa, địch nhân từ bốn phương tám hướng kết thành trận thế có tổ chức ép tới.

Áp lực lên Thần Nam vô cùng hùng hồn.

Mười tòa Thập tử phục ma trận hợp lại, dấy lên phật quang xung thiên, ảo hóa ra một quang Phật khổng lồ.

Mười tòa Bách quỷ loạn thiên trận hợp lại khiến thi khí rợp trời, ảo hóa thành một lệ quỷ kinh rợn.

Hồn Thiên đạo, Tuyệt Tình đạo, Phá Diệt đạo cũng kết thành trận thế lợi hại nhất, từ cự ma xuất hiện trên không, găm thét lao vào Thần Nam.

“Ha...ha ha...” Thần Nam phẫn nộ, tự trào lộng cười vang: “Các người quá coi trọng ta, trận chiến hôm nay phải có một bên nằm xuống, Thần mỗ giết đủ vốn rồi, hiện tại kiếm thêm mấy mạng nữa.”

Hắn gần như điên cuồng, định địa thần thụ và Lôi Thần chùy tiến vào thân thể, hẳn cầm huyết sắc ma đao trên tay.

Hiện tại với hẳn, chết chỉ là một từ đơn giản, không có gì đáng sợ, hẳn đã dự liệu trước kết quả này.

“Nghịch Thiên thất ma đệ nhất đao!” Hắn gầm lên.

Tuy hôm nay từng thi triển ma đao tâm pháp này nhưng hiện tại hẳn chuẩn bị chém liên thất đao, không mong sau bảy đao sẽ lên thêm một mức mà chỉ muốn đẩy chiến lực lên cực hạn, thống khoái sát lực.

Huyết sắc thần quang bùng lên, cuồng bá lao ra, đao phong rít lên chém tan hư không.

Nhưng soạt một tiếng, huyết sắc đao mang tiến vào Thập tử phục ma trận và Bách quỷ loạn thiên trận liền mờ dần.

“Nghịch Thiên thất ma đao đệ nhị đao!”

Hắn ôm lòng quyết tử, cuồng mãnh bổ ra đệ nhị đao, vô tận sinh chi năng bị rút khỏi thân thể.

Nhưng vẫn như cũ, đao mang tiến vào đại trận của các phái Phá Diệt, Hỗn Thiên liền quay về hư vô, dần tan biến.

“Nghịch Thiên thất ma đao đệ tam đao!”

...

“Nghịch Thiên thất ma đao đệ ngũ đao!”

Năm đao đầu tiên bị đại trận chặn lại, không gây ra sóng gió gì, sinh mệnh chi năng bị rút mất nghiêm trọng, hắn như cọng cỏ mềm trong cuồng phong, lúc nào cũng có thể gãy gục.

“Nghịch Thiên thất ma đao đệ lục đao!”

Hắn quát vang, đao khí hùng hồn phát ra huyết mang mấy chục trượng, lao vào đại trận. Lần này các đại trận bị lay động, mấy chục người bị hất bay nhưng không ai mất mạng.

“Nghịch Thiên thất ma đao đệ thất đao!”

Hắn gần như lâm vào cảnh dần cận đèn tàn, cân nhắc rằng xuất xong đao cuối sẽ chấn đoạn tâm mạch tự sát.

Huyết sắc đao mang gần trăm trượng sáng chói, một đao khiến lòng người run rẩy như bá long xuất hải, uy chấn bát phương, áp lực khiến ai nấy trong phạm vi mấy dặm ghệt thở.

Sinh mệnh chi năng của Thần Nam sắp cạn, toàn bộ nhập hết vào đao mang màu máu dài trăm trượng, hắn chuẩn bị dốc chút tàn lực tự tuyệt.

“Grào...”

Một tràng long khiếu vang lừng thiên địa, thần quang sáng chói phá không bay tới, nửa con cự long trên ngàn trượng bay tới hiện trường, hóa thành một đao thanh quang nhập vào đao mang.

Huyết mang lui dần, Thần Nam cảm giác sinh mệnh chi năng chảy vào đệ thất đao quay lại thể nội, trong tay hắn xuất hiện một cây đoạn đao lạnh lùng như ánh trăng.

Đại Long đao!

Tuy là tàn đao nhưng phát ra áp lực đáng sợ như trăm ngọn núi ép xuống lòng người, ai nấy cơ hồ gục ngã.

Huyết nhục tương liên, nửa mảnh long đao chỉ hồn trong thân thể hắn và Đại Long đao hô hoá, đã triệu hoán long đao tới.

218. Chương 219: Bức Phải Nhảy Xuống Ma Huyết

“Ha... ha ha...” Thần Nam cười điên cuồng.

Đệ thất ma đao bổ mạnh tới, thần mang xanh lè lóe sáng, đao mang lại bùng lên, khí tức cuồng bá lan tràn.

Khắp trời là đao khí và long khiếu chi âm.

“A...”

“A...”

Huyết quang sáng lòa, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, Đại Long đao với uy thế hoành tảo thiên quân liên tục dẹp tan các đại trận, đệ tử các phái tử vong thảm trọng.

Huyết hoa ngập trời, đầu rơi vô số, thi thể tan nát văng tung tóe...

Hai mắt Thần Nam đỏ ngầu như nhập ma, long đao liên tục vung lên, tàn nhẫn quét sạch mọi sinh mệnh.

Từ xa nhìn lại, đao mang của Đại Long đao ảo hóa ra, ngưng tụ thành một con thanh long vô cùng tàn bạo, đang há miệng hút mọi sinh mệnh, hung long đi qua là sinh mệnh đổ rạp, huyết vũ tung tóe, tương thối tơi bời.

Thần Nam như ma vương cười ác long, tay cầm Đại Long đao hoành tảo bát phương, mặc kệ tiếng gào thê thảm, linh hồn giãy giụa, hấn như hóa thành ác ma tàn bạo nhất thiên địa.

Máu chảy hòa vào sát lục.

Thần Nam chém nát hư không, đánh tan mấy đại trận, mọi đệ tử trong đó bị chấn nát, hấn điên cuồng đổ sát như hổ vào đàn dê.

Đao mang trăm trượng của Đại Long đao vô cùng sắc bén, dù cương thi đại quân mình đồng da sắt mà khi long đao quét qua, mọi cương thi đều bị cắt làm đôi, không ít tên bị chấn nát.

Mọi tăng phật của Phật giáo không còn niệm phật nữa mà gào lên như quỷ khóc sói gào, khí chất tương phản hấn thương ngày.

Còn môn đồ của Vô Ưu tiên tôn và tam đại ma vương cũng tổn thất thảm trọng. Họ là chủ lực truy sát, đương nhiên trở thành đối tượng chính của Thần Nam.

Đại Long đao quét ngang quét dọc, huyết quang xung thiên, đệ tử của các ma vương thường ngày tàn bạo, hôm nay gặp phải ác thần trên cơ, đối diện với tuyệt thế đại hung nhân dù họ có tàn bạo hơn nữa cũng chỉ biết ngoan ngoãn như mèo trước mặt hổ.

Người điên cuồng, thần ma khó chống.

Thần Nam chiến đấu với ý chí quyết tử, chìm hấn vào cuồng bạo chi cảnh, chiến đấu trong làn mưa máu, trong hơi tanh, hấn như ác ma, trong mắt chỉ còn chém giết.

Huyết sắc đại đồ sát vẫn tiếp diễn nhưng Thần Nam bắt đầu nhắm trọng điểm bào những kẻ dần dần đại quân truy sát, kể cả thân truyền đệ tử Huyết Thi của Thi Hoàng, đại đệ tử Hoài Nhân của Phật Tổ cùng ái đồ của mấy ma vương.

Đại Long đao cử thế vô song, trong lúc tất cả ngạc nhiên, một đao cắt đứt đầu Huyết Thi, rồi theo thế Lục Phách Hoa Sơn chẻ rọc xuống chân thành hai nửa.

Hấn ngửa mặt hú vang, thanh long tàn bạo lại chém đứt đôi mấy chục hồng mao cương thi xông tới.

Dù truy sát đại quân không sợ chết nhưng đối diện hung nhân như thế đều run rẩy, nhiều người hoảng sợ, vừa gầm hét vừa bỏ chạy.

Chỉ nửa khắc, mấy trăm thi thể hóa thành tương thối rơi xuống đất, gần ngàn người bỏ chạy, số vây ráp Thần Nam còn không đầy hai ngàn.

Những người quan chiến ngoài xa thấy tình cảnh đầy máu tanh đều tỏ vẻ bất nhẫn, lòng đầy khí lạnh.

“Giết...”

Tiếng gào hét lại vang lên, huyết tinh đại chiến tiếp tục, cục diện trở thành quyết sinh tử.

Tiên vân phiêu động, ngoài xa hào quang trận trận, màu sắc rực rỡ, một bạch y nam tử phong thần như ngọc đứng trên mây dẫn gần trăm người tới.

Quan chiến giả sôi lên.

“Đạm Đài thánh địa thủ đồ Vương Chí đã tới.”

“Họ đến viện trợ Thần Nam sao?”

“Chắc không phải, Thiên giới có quy tắc riêng, mấy Thần Vương cao thủ đã phát ra tất sát lệnh, dù Đạm Đài tiên tử cũng không dám chạm vào.”

...

Vương Chí trải qua Thần Vương vương tấn cấp chiến, tuy chút chân chính thành Thần Vương nhưng tu vi tăng vọt, cách cảnh giới Thần Vương không xa, chỉ còn chút xíu nữa là vượt qua.

Vị chuẩn Thần Vương anh tư hào sảng dẫn bản môn đệ tử đến, nhanh chóng vây Thần Nam vào giữa, quát các môn nhân đệ tử: “Bắt hẩn.”

Đại quân vây bắt Thần Nam đại hỉ, nhóm Vương Chí đến rất kịp thời, có thêm một đội sinh lực quân, Thần Nam tất chết.

Hơn trăm đệ tử Đạm Đài thánh địa nhanh chóng kết thành một trận pháp bí ẩn, tất cả cùng động, tinh thần chi quang hùng hậu tràn ra, vây chặt Thần Nam.

Nhiều người lộ vẻ kinh hãi, trong hơn trăm đệ tử này có mấy chục người cảm thấy sắc thạch tàn phiến, đang sử dụng Tinh không tỏa ma trận của Đạm Đài thánh địa. Trận pháp uy lực kì tuyệt này thoát thai từ tinh không đại trận, có thể vây khốn cả Thần Vương. Thấy họ xuất thủ, trong lòng Thần Nam lạnh ngắt, ngửa mặt cười vang: “Đạm Đài quả nhiên xuất thủ với ta.”

Đạm Đài thánh địa đã dùng đến tỏa ma trận, đệ tử các phái thở phào tự động lùi lại.

“Thần Nam, sư tôn truyền triệu người, mong người bó tay cùng ta đi gặp.”

“Ha... ha ha... Đạm Đài Tuyền cho gọi ta? Ha ha... ả tưởng mình là nữ hoàng sao? Người về bảo ả dù tự thân để mời ta cũng không buồn gặp.” Dù đang đối diện với tử vong uy hiếp, dao động tinh thần của hẩn cũng không kịch liệt như hiện tại.

Vương Chí rít lên: “Lớn mật! Dám gọi danh hiệu của sư tôn, bắt buộc đồ này lại cho ta.”

Tỏa ma đại trận vận chuyển, tinh quang sáng chói, đạo đạo tinh huy chiếu xạ vào Thần Nam, áp lực kinh nhân vây kín hẩn khiến hẩn như sa vào đầm lầy, tỏa ma trận giữ cứng hẩn lại.

Thần Nam rít lên, dung Đại Long đao thay lời nói, thân hình tuy chậm lại nhưng long đao uy thế cường thịnh hơn, nộ hỏa trong lòng cùng chiến ý ngàn ngút cháy lên thành thần mang sáng choang hất bay phiến phiến tinh quang.

Tinh huy bị đánh bật, thân thể hẩn lại hoạt động được, liên tục hú vang, long đao nối nhau bổ ra, đao mang như cầu vồng. Hẩn quyết không để tỏa ma trận chân chính phát huy uy lực, bằng không khi bị giữ cứng lại, ngay cả quyền tự sát cũng bị mất.

Vương Chí đại nộ, tiến vào trong trận, được tỏa ma trận hiệp trợ, y công kích Thần Nam, chưởng lực gần đạt đến Thần Vương cấp nối nhau bổ tới.

Nhưng Đại Long đao uy chấn tam giới vô số năm, là bảo vật trong truyền thuyết, long khí phát ra hóa giải toàn bộ chưởng lực.

“Đại Long đao quả nhiên uy thế hải nhân!” Vương Chí cười lạnh.

Thần Nam lạnh giọng: “Người nói rằng ta dựa vào ngoại vật? Ha ...ha ha... đáng hận thật. Nếu trời cao trả lại cho ta một vạn năm, ta còn sợ ai ở Thiên giới? Thần Vương, tiên chủ có là gì, càng không nói đến loại củi mục chuẩn Thần Vương như người. Trời cao trả lại cho ta một vạn năm, ta sẽ hoành tảo Thiên giới, đối phó cỡ như người cần một ngón tay cũng đủ.”

Nghĩ đến vạn năm đã mất, lòng hẩn dần phát cuồng: “Một vạn năm, ta đã mất đi quá nhiều.”

Nộ ý ngàn ngút, Đại Long đao trong tay hẩn càng cường thịnh, đao mang đánh tan tỏa ma trận, nhất đao chém tan thân thể hơn mười đệ tử Đạm Đài thánh địa, hẩn gầm vang: “Hai mươi năm ngắn ngủi, đại chiến một vạn năm, tất cả đến hết đây.”

Đệ tử các phái Hỗn Thiên, Tuyệt Tình, Vô Ưu thấy hẩn ra khỏi tỏa ma trận, đều thất sắc, lại đổ xô tới.

Đao quang kiếm ảnh, sào vùn thẳm đậm, sóng máu phun trào, Thần Nam độc chiến đệ tử mấy phái, lòng hẩn toàn hận và nộ. Đao mang nóng rẫy chém rơi từng chiếc đầu, vô tận huyết vũ rải trên không, thi thể nối nhau rơi xuống.

Một tiếng gầm chói lói từ xa vang lên, ma khí hùng hồn như sóng thần tràn tới.

Các tu giả quan chiến hô lên.

“Tuyệt Tình ma vương đến rồi!”

“Lão đã đoạt xá thành công, tìm được thân thể thích hợp.”

...

Lại một tiếng gầm chói lói từ xa vang lên, ô vân lan tràn.

“Hỗn Thiên ma vương đến rồi.”

...

Đoạn huyết quang xung thiên, không trung truyền lại dao động kịch liệt, thỉnh không tưởng chừng vỡ tan.

“Thanh Thiện cổ ma đến rồi!”

....

Mọi quan chiến giả đều hít sâu một hơi khí lạnh, xem ra các cao thủ Thần Vương đã động sát ý với Thần Nam, cùng nhau hiện thân.

Thần Nam biết thời khắc sinh tử đã tới, hoặc phá toái không gian, ngạnh tiếp thiên phạt, hoặc tiến vào mộ huyết Ma Chủ, hắn chọn quyết định thứ hai. Nếu không còn đường, hắn sẽ không dự chọn chống lại thiên phạt.

Hắn vung Đại Long đao hoành tảo bát phương, chém rụng một loạt oan hồn, chẳng không thoát khỏi vùng huyết vũ, lao thẳng vào mộ Ma Chủ.

Hỗn Thiên ma vương, Tuyệt Tình ma vương, Thanh Thiện cổ ma từ xa lao tới như điện, những người vây công Thần Nam thấy các Thần Vương đến thì đều tâm thần đại chấn, hò hét vang trời lao tới.

Vô số quan chiến giả chậm chậm theo sau, biết rằng lần đại vây ráp này đang đi đến hồi kết.

Cự ly năm mươi dặm với Thần Vương dự chỉ là khoảnh khắc, cơ hồ chỉ lắc mình đã đến gần Ma Chủ chỉ mộ trong truyền thuyết.

Đó là một thạch lâm hoang lương, vô tận ma khí trùm kín, phụ cận không hề có sinh khí, chỉ có tử vong khí tức khiến ai nấy run rẩy tận linh hồn.

Từ phía ngoài vẫn nhìn rất rõ cảnh tượng bên trong.

Ở giữa thạch lâm có một thạch bi cao trăm trượng, bên trên khắc mấy đại tự cổ kính tang thương, qua quá nhiều năm tháng rồi nên hiếm người hiểu được ý nghĩa.

Khó lòng tưởng tượng được rằng, tấm bia đứng ở đây đã vô tận tuế nguyệt mà chưa sụp đổ hay có dấu hiệu phá toái.

Hơn nữa còn phát ra áp lực kinh hồn như cự ma còn sống.

Tuy đang lúc sinh tử quan đầu mà Thần Nam vẫn thấy kinh hãi, áp lực của thạch bi phát ra tựa hồ không kém hơn Trấn Ma thạch hần từng thấy tại Nhân gian giới, đúng là thạch bi tà dị.

Phía trước thạch bi là một động huyết rộng chừng trăm trượng, mọi ma khí từ đó bay lên.

Đó là mộ huyết Ma Chủ.

Được coi là ma huyết không đáy.

Thần Nam không do dự tiến ngay vào, ma khí ào ào khiến hắn gian nan cất bước, áp lực suýt nữa ép hắn bẹp dí, hắn cố gượng tiến đến gần ma huyết.

Ma huyết âm u cuộn cuộn ma vân nên không nhìn được cảnh vật phía dưới, thăm liệť khí tức phát ra tựa hồ muốn cướp đoạt tâm thần người ta.

Hỗn Thiên ma vương, Tuyệt Tình ma vương, Thanh Thiện cổ ma lạnh lùng đứng ngoài hư không nhìn hắn.

Truy sát đại quân đã tới, múa tít binh khí chăm chăm nhìn hấn.

Còn cả vô số quan chiến giả cũng tới, kinh hãi nhìn Ma Chủ chỉ mộ rồi nhìn hấn.

Hấn cười thê thảm: “Ha ha... ha ha.. Lần này Thần Nam ta sẽ lưu danh trong lịch sử Thiên giới, lại khiến các Thần Vương truy sát, cả Thiên giới theo dõi, có điều các người vĩnh viễn không bắt sống được ta.”

Ngoài xa, một đạo tiên quang lóe sáng, quang ảnh nhanh chóng lao tới, đẩy lên tiên vụ dày đặc.

Trong mắt hấn lóe sáng thần mang, không ngờ trong phút cuối này còn thấy mặt Đạm Đài Tuyền.

“Hận trời xanh đoạt của ta vạn năm.” Tiếng nói thê lương của hấn vang khắp thiên địa rồi gào lớn với những người ở ngoài ma huyết: “Nếu ta không chết, sau này sẽ khiến máu nhuộm trời xanh.”

Đoạn hấn lao thẳng xuống ma huyết sâu thẳm.

219. Chương 220: Nghịch Loạn Thời Không

Hào quang thánh khiết chiếu sáng thạch lâm hắc ám, Đạm Đài tiên tử không dừng lại mà tiến thẳng xuống động huyết, đuổi theo Thần Nam xông vào Ma Chủ chỉ mộ.

Tất cả xảy ra quá nhanh, gần như cùng lúc với Thần Nam khiến mọi hữu quan chiến giả há hốc mồm, nhất là đệ tử Đạm Đài thánh địa, cơ hồ cùng hét lên.

Đại đồ đệ Vương Chí kêu lên: “Sự phụ..”

Y chẳng kịp nhanh chóng tiến vào thạch lâm, đến trước ma huyết nhìn xuống động huyết âm u, hồi lâu không nói gì.

“Trời ơi, là chuyện gì?”

“Đạm Đài tiên tử sao lại xuống Ma Chủ chỉ mộ?”

Những quan chiến giả nhao nhao nghị luận, họ không thể hiểu nổi.

Ngay cả Tuyệt Tình ma vương, Hỗn Thiên ma vương, Thanh Thiện cổ ma đều tỏ vẻ không hiểu, họ nhận ra Đạm Đài tiên tử và Thần Nam có giao tình nhưng không cần đem sinh mệnh mạo hiểm.

Bên tai Thần Nam gió rít vù vù, hấn để lỏng thân thể, nhanh chóng lao xuống ma huyết.

Tối như hũ nút nên hấn không thấy cảnh vật gì, chỉ có ma khí cuộn cuộn, quanh mình toàn ma khí kinh nhân khiến hấn liên tục rung mình.

Nhưng đột nhiên phát hiện một dải hào quang sáng rực trên đầu, một đạo quang ảnh nhanh chóng lao theo, càng ngày càng hấn.

Hấn cười lạnh, tưởng có người đuổi theo nên khe giờ Đại Long đao lên.

Thoáng chớp, quang ảnh lao tới, cách khoảng năm trượng thì giọng nói quen thuộc vọng vào tai hấn.

“Thần Nam... người thật là Thần Nam? Là... Thần Nam của vạn năm trước?”

Thần Nam cả kinh, giọng nói đó là Đạm Đài Tuyền.

Giọng đối phương hơi run rẩy, tựa hồ kinh ngạc xen lẫn kinh hãi.

“Nguyên lại người còn nhớ được vị cổ nhân này.”

“Thần Nam, mau dừng lại, theo ta lên. Ma Chủ chỉ mộ là vùng đất đại hung của Thiên giới, vạn lần không thể thâm nhập.”

Thần Nam cười vang: “Dừng lại, lẽ nào bảo ta đi chết? Để đệ tử của người dùng tảo ma trận bắt ta mặc người phát lạc?”

Một cự chưởng trắng như ngọc chụp xuống, định móc hắc lên.

Mắt hắc lóe hàn quang, lạnh giọng: “Cầm long thủ biến dị! Ha ha.. ha ha..”

Đó là công năm xưa hắc truyền cho Đạm Đài Tuyền, tuy bị thay đổi hắc nhưng hắc chỉ thoáng nhìn cũng nhận ra.

“Thần Nam, những gì đã qua nhất thời không thể nói cho rõ ràng nhưng hôm nhiều việc ta thân bất do kỷ. Dù thế, hôm nay ngươi nhất định phải tin ta, ta không có ác ý, vốn sai đệ tử đến cứu ngươi không ngờ chúng làm loạn hết lên khiến ngươi hiểu lầm. Mau dừng lại, ta sẽ nghĩ cách cứu ngươi.”

Đại Long đao khê vung lên, đao mang trắng xóa phá tan đạo quang chưởng.

“Đạm Đài Tuyền, nếu hôm nay ngươi thật lòng cứu ta thoát khốn, ta xin cảm tạ nhưng Thiên giới không hợp với ta, ta phải quay lại Nhân gian.”

“Thần Nam, ngươi nghe rằng Ma Chủ chỉ mộ nổi Thiên giới và Nhân gian nên mới tính như thế sao? Ngươi có biết như thế chỉ chết uổng? Mau dừng lại đi...”

Đạm Đài Tuyền định vượt xuống Thần Nam nhưng giờ không thể nào, hư không phá toái, nàng mở tiểu thể giới, trèo lên Thần Nam, nhưng hắc có Thần Vương dự, tốc độ nhanh hơn tưởng tượng, sát na sau đã bay mất.

Hắc không bay quá xa, lớn tiếng hỏi: “Đạm Đài Tuyền, ta muốn hỏi ngươi, vạn năm trước, ngươi đã giở trò với ta phải không?”

Hơi do dự một chút, Đạm Đài Tuyền khẳng định: “Đúng.”

“Vì sao?”

“Trong lúc tranh đấu nên để đối phó phụ thân ngươi.”

“Đã thế sao hôm nay còn muốn cứu ta?”

“Phụ thân ngươi không còn, thế lực sau lưng ta cũng không còn, chúng ta không còn là địch nhân. Hơn nữa... vạn năm trước chúng ta là bằng hữu, có những người... những việc ta không quên được.”

“Ngươi không thấy buồn cười sao? Với ta, ngươi là sinh tử đại địch, phụ thân ta biến mất chắc chắn liên quan đến ngươi hoặc thế lực phía sau ngươi.”

“Phụ thân ngươi biến mất không liên quan đến ta, thế lực sau lưng ta cũng không còn. Thế cục vạn năm trước quá hỗn loạn, nhiều việc khiến ngươi ta bó tay, đến hôm nay nghĩ lại vẫn còn làm người ta cảm thán.”

“Hừ, ta muốn biết vạn năm trước sao ngươi lại đối phó với phụ thân ta?”

Đạm Đài Tuyền thở dài: “Phụ thân ngươi từng là người ở Thiên giới, lại có thân phận cực cao, nhắm vào ông ta là nhắm vào thân phận ở Thiên giới.”

“Có phải vì ông là đệ cửu nhân của Thần gia, ông phản Thần gia mới khiến người Thiên giới xuất thủ?”

Đạm Đài Tuyền phủ định: “Người Thần gia không xuất thủ với ông ta, những người đối phó muốn lấy một vật.”

“Vật gì?”

“Đồn rằng phụ thân ngươi có một tàn phá thế giới, vài người lại muốn lấy nó.”

“Hừ.” Thần Nam lạnh giọng: “Lúc đó ngươi là tiên nhân chưa?”

“Chưa.”

“Vạn năm trước thần ma bị diệt, thật ra xảy ra chuyện gì?”

Đạm Đài Tuyền hơi cảm khái: “Lúc đó tu vi của ta chưa đủ, không biết được bí mật quan trọng, nhưng cũng dễ đoán ra, chắc là có đại sự kiện nghịch loạn âm dương, cải thiên hoán địa.”

“Những bức cục giả đánh cờ, lấy thiên địa làm cục thế, chúng sinh làm quân cờ.” Không hiểu sao Thần Nam lại nghĩ đến lời của nữ tử trong ngọc như ý, lẽ nào có nhiều việc do bọn họ gây ra?

Hắn hơi nghi vấn nhưng hiện tại không thể lộ ra, sau cùng quát vang với Đạm Đài Tuyền: “Đạm Đài Tuyền, khó lắm sau vạn năm ngươi còn nhớ được ta, hôm nay chúng ta mỉm cười cho qua hết ân cừu, về sau không còn quan hệ. Từ biệt ở đây, không cần người đưa tiễn.”

Đạm Đài Tuyền thở dài: “Vạn năm rồi, ta không ngờ còn được gặp ngươi, chỉ là ngươi không tin ta, thành kiến với ta vẫn cực sâu... bất quá, hôm nay... ta thật sự muốn cứu ngươi.”

Sắp rời khỏi Thiên giới, tâm tư Thần Nam xoay chuyển trăm đường, nghĩ đến Thiên giới Vũ Hinh liền nói: “Nếu ngươi thấy nợ ta, hãy chiếu cố cho Thiên giới Vũ Hinh, ta cảm giác ngươi còn mạnh hơn Thi Hoàng, Thanh Thiện.”

“Vũ Hinh? Ha ha... nàng ta không còn là Vũ Hinh, năm ngàn năm trước ta định giết nàng ta nhưng không xuất thủ, nhưng Vũ Hinh mới này vẫn còn nửa trái tim lương thiện, hôm nay nếu không bị Thi Hoàng cản trở, ta tin nàng ta sẽ đến cứu ngươi.”

Trong lòng Thần Nam rung động, tu vi của Đạm Đài Tuyền quả đáng sợ.

Ma huyết căn bản sâu không đo nổi, Đạm Đài Tuyền tựa hồ không muốn hạ xuống tiếp, quát vang: “Thần Nam, còn rơi nữa sẽ chết chắc. Hôm nay ta quả thật không có tâm cơ gì, chỉ muốn cứu ngươi, vì nhiều nguyên nhân, ta chỉ còn lại nửa tu vi vào hôm nay, nếu buộc ta phải đưa ngươi lên mặt đất lại phải phí mất phần lớn công lực, lúc đó e không tránh được bị mấy Thần Vương truy kích.”

“Đạm Đài Tuyền, mời ngươi quay lại, ta không nhận tình cảm của ngươi.”

Đạm Đài Tuyền u oán thở dài: “Có những việc không thể cho ngươi biết, được rồi, ta đành ép ngươi lên.”

Hai tay nàng liên tục kết ấn, nói từng chữ một: “Nghịch- loạn- thời- không!”

Thần Nam cảm giác thời không đột nhiên hỗn loạn, quanh hắn xuất hiện đạo đạo quang hoa, đang lúc kinh ngạc nhận ra mình tiến vào một không gian thông đạo.

Hào quang lóe sáng, thời không lạc vị trí.

Trước mắt hắn sáng lòa, kinh ngạc phát giác mình đang ở cạnh ma huyết, quả đã quay lại.

“Sư phụ ta đâu? Sư phụ dùng đại pháp lực đưa ngươi lên đây còn người đâu?” Vương Chí thấy hắn quay lại liền chạy đến hỏi.

Những quan chiến giả bên ngoài thạch lâm xôn xao, không ngờ Thần Nam lại từ không gian thông đạo quay lại.

“Biểu ca... là huynh thật sao? Huynh... thật sự là Thần Nam biểu ca?” Đông Hải thần vương Lý Đạo Chân nhanh chóng tiến đến gần ma huyết.

“Là ta.” Thần Nam gật đầu.

Mắt Lý Đạo Chân tròn trăn lệ, run giọng: “Đúng là biểu ca... đệ không dám tin.”

Mao đầu tiểu tử năm xưa không thay đổi, vẫn đầy thân tình tha thiết.

“Biểu ca... Thần Nam có Thần gia, có lẽ di phụ...”

Trong mắt Thần Nam cay xè, vạn năm rồi, khó khăn lắm mới gặp được thân nhân, dụng lực vô vai Lý Đạo Chân: “Chỉ cần ta còn sống, sẽ đòi công đạo với Thiên giới Thần gia.”

Vừa nói hắn vừa lạnh lùng nhìn bọn Thanh Thiện và Tuyết Tình ma vương, nhưng mấy lão không có ý muốn động thủ, một nam tử trẻ tuổi, anh đỉnh rảo bước tới.

“Dọc đường có việc suýt lỡ mất đại sự nhưng cuối cùng vẫn kịp. Thần Nam, ngươi không phải sợ ta quá nên nhảy vào ma huyết sao?”

Nam tử đến gần buông giọng lạnh tanh, thần tình phi thường tự tin.

“Người là ai?”

“Thần Vũ Minh.”

Ánh mắt Thần Nam lạnh tanh: “Người Thiên giới Thần gia?”

“Không sai.” Thần Vũ Minh nhìn hẩn chăm chăm: “Nghe nói Thần Chiến có một đứa con tên Thần Nam, nhưng chết từ vạn năm trước, trong bí sử Thần gia có ghi kỹ càng. Nhưng theo dấu hiệu cho thấy người chính là kẻ chết vạn năm trước giờ lại ung dung xuất hiện trên Thiên giới, đúng là khó tin.”

Chuang nhân ngoài thạch lâm sôi lên, tin tức này quá kinh khủng, Thần Nam lại là con của phản đồ Thần Chiến của Thần gia, còn là người đã chết từ vạn năm trước.

Ngay cả mấy lão ma vương Hỗn Thiên, Tuyệt Tình, Thanh Thiện cũng động dung, chuyện đó vượt khỏi lẽ thường.

Lúc đó tất cả đều nghĩ đến câu nói “hận trời đoạt của ta vạn năm” hẩn từng nói.

Ai cũng tin rằng hẩn là con của Thần Chiến từ vạn năm trước, đã chết vô vàn năm rồi lại sống dậy.

Ai nấy nhao nhao bàn tán mãi không thôi.

“Trời ơi, là con của cái đại cao thủ Thần Chiến trong truyền thuyết?”

“Là cấm kị của Thiên giới Thần gia, mãi gần đây mới bị đồn ra khắp Thiên giới.”

“Hóa ra ‘đệ cửu nhân’ và ‘đệ thập nhân’ của Thần gia là cha con.”

...

Thần Vũ Minh cười lạnh: “Thần Nam, người và phụ thân người đều là tội nhân lớn nhất của Thần gia. Người mất tích vạn năm hoang phí của Thần gia bao nhiêu thời gian quý giá, hôm nay ta phải rút thần binh chi hồn, đoạt thân phận đệ thập nhân của người.”

Thần Nam không động nộ mà bật cười: “Người nên gọi tổ tông đến nghe.”

Thần Vũ Minh đại nộ: “Người không còn là người Thần gia, chẳng qua là mao đầu tiểu tử hai chục tuổi, dám dùng miệng lưỡi với ta, hôm nay ta thay tổ tông thanh lí môn hộ.”

“Soạt.”

Trong thạch lâm hôn ám sáng rực lên, một thanh thần kiếm sáng như mặt trời xuất hiện trong tay Thần Vũ Minh, sức mạnh như biển tràn ra khiến thạch lâm quanh đó liên tục đổ sập, quan chiến giả cảm giác được áp lực kinh nhân, bất giác lùi lại.

Thanh Thiện cổ ma mắt xạ ra thần quang, lẩm bẩm: “Liệt Không Kiếm trong truyền thuyết.”

Thần Nam đẩy Lý Đạo Chân ra: “Đệ tránh qua bên, ta phải thu chút lợi tức của Thiên giới Thần gia.”

Đại lục hắc ám cũng phát ra thần quang sáng rực, không kém hơn uy thế Liệt Không Kiếm chút nào, thần mang xanh biếc uy lực vô cùng.

Thần Vũ Minh và Thần gia cùng một gia tộc mà ra, huyền công đều thần diệu vô cùng, có thể che được tu vi chân thật, Thần Nam không nắm được đối thủ đạt đến cảnh giới nào nên hơi nhũ mảy.

Cùng lúc, Đạm Đài Tuyền từ ma huyết tiến lên, truyền âm với Thần Nam: “Người chạy về hướng tây bắc, ta sẽ ngầm trợ giúp.”

Thần Nam cũng truyền âm đáp: “Hảo ý tâm linh, ta tự ứng phó được.”

“Giết.” Thần Vũ Minh quát vang.

Liệt Không Kiếm phát ra thần quang trăm trượng chém vào Thần Nam, kiếm khí uy bá xé tan hư không, nhiều tảng đá trong thạch lâm cũng bị chấn tan, đạo kiếm khí như sóng biển tràn lan tứ phía.

Thần Nam giơ Đại Long đao lên đón, thanh long gầm vang bay lên, thanh chấn thiên địa, va mạnh vào kiếm khí.

Những tu luyện giả quan chiến kinh hãi liên tục lùi lại.

Liên đó kinh biến phát sinh, kiếm khí và đao mang liên tục văng tứ tung, đập vào thạch bi trên ma huyết, nó rung lên rồi phát ra tiếng nổ chói tai, bật khỏi mặt đất, dấy lên ma khí ngùn ngụt, đập vào Thần Nam và Thần Vũ Minh.

Thần Nam từng ngẫm so thạch bi với Trấn Ma thạch, thấy nó thật sự thông linh nên biết đại sự không ổn, xòe Thần Vương dực nhanh chóng tránh đi.

Thần Vũ Minh thấy thạch bi tấn công, hơi ngạc nhiên nhưng vung Liệt Không Kiếm chém mạnh lên không.

“Ầm.”

Ma khí ngùn ngụt tràn ra, thạch bi phát ra dao động kinh nhân, hất văng Thần Vũ Minh đi.

Cổ lão thạch bi như cự ma múa tít thân thể đập liên tục khiến Thần Vũ Minh ôm đầu máu.

Các quan chiến giả hãi hùng lùi xa, mấy lão ma vương vội mệnh lệnh cho bản môn đệ tử tránh đi.

Nhưng đã muộn.

Thạch bi cùng ma khí ngùn ngụt vừa oanh kích Thần Vũ Minh vừa lao vào đám đông.

“Ầm.”

Huyết nhục rơi, cổ lão thạch bi như viên cổ cự ma đánh gần năm chục người thành tương thệt. Thần Vũ Minh bị đánh lún xuống đất, Liệt Không Kiếm suýt vượt tay.

“Trời ạ, Ma Chủ phát nộ, chạy mau.”

“Lời đồn là đúng, Ma Chủ chỉ mộ không cho phép khinh nhờn.”

...

Ai nấy cuống cuồng bỏ chạy.

May cả mấy lão ma vương cũng kinh hãi đứng trên không ngưng thị, không định tiến lên.

Mặt đất rung lên, thạch bi phảng phất có thể lay sông lật biển khiến thiên địa xoay chuyển, thoáng chốc có đến mấy trăm người bị thạch bi oanh sát...

Thần Vũ Minh vô cùng kinh hãi, thạch bi tựa hồ giam chặt y, ma khí kinh hồn đánh y gần tan nát, bất kể chạy kiểu gì cũng không thoát được, chạy vào đám đông cũng chỉ chết thêm mấy kẻ vô tội, thạch bi như có linh tính, đuổi sát y.

Sau cùng, ma bi đánh tan huyết nhục nửa người y, cánh tay nát vụn không cầm nổi Liệt Không Kiếm, ma khí như long quyển phong cuốn Liệt Không Kiếm vào ma huyết.

Tận lúc đó cổ lão thạch bi phát ra ma khí kinh khủng mới tạm dừng, bay về chỗ cũ.

Thần Vũ Minh muốn khóc mà không ra nước mắt, lại bị một tử vật cướp mất Liệt Không Kiếm, thấy thần kiếm rơi vào ma huyết, y gần như phát cuồng.

Thần Nam càng tệ hơn, một luồng đại lực vô hình trói chặt hắn, kéo vào ma huyết, phảng phất như viên cổ cự thú đang nuốt chửng hắn.

Đạm Đài Tuyền vừa kinh hãi, vừa nghi hoặc, đoạn truyền âm: “Thần Nam, ta tin ngươi cát nhân tự có thiên tương, qua vạn năm ngươi vẫn sống lại được, ta tin lắm này ngươi cũng không có chuyện gì.”

Đồng thời, Lý Đạo Chân nóng lòng dùng thần niệm bí mật truyền âm: “Biểu ca, vạn nhất huynh về được Nhân gian giới, phải cẩn thận một nữ tử tên Mộng Khả Nhi, đệ cảm giác nàng ta và Đạm Đài Tuyền có liên quan rất lớn. Đệ không bảo Đạm Đài Tuyền không tốt, ngược lại vạn năm nay đệ nàng ta được chiếu cố nhưng gần đây năm vẫn không nhìn thấu được khiến đệ hơi sợ. Nàng ta không phải là thiên sứ ắt là ác ma vô cùng đáng sợ, đệ không biết sao nàng ta đến cứu huynh nhưng huynh nên cẩn thận...”

Thần Nam không nghe thấy gì hết, bên tai tiếng gió vù vù, trước mắt là vô tận hắc ám.

Thời gian tựa hồ đình chỉ, hấn sa vào vĩnh hằng hắc ám, rơi xuống vùn vụt...

220. Chương 221: Ma Chủ

Trong mắt Thần Vũ Minh ánh lên tia phần nộ, mấy Liệt Không Kiếm tạo thành đả kích trầm trọng với y, vốn y hi vọng trở thành “đệ thập nhân” của Thần gia nhưng giờ coi như y vô duyên.

Tuyệt Tình ma vương, Hỗn Thiên ma vương, Thanh Thiện cổ ma dị thường phần nộ, tuy biết hi vọng sinh tồn của Thần Nam nhỏ nhoi nhưng họ đều mong hấn sống sót cho họ bất sống, giày vò tới lúc hấn tịch diệt.

Nhưng Ma Chủ chỉ mộ thái quá tà dị, họ không dám tiến vào thám thính, một tấm bia mộ đã kinh dị như vậy, hà huống là đại hung chi địa trong truyền thuyết.

Đệ tử của các đại ma vương cùng những người đến quan chiến đều thấy phức tạp, không ngờ lại không bắt được Thần Nam, đại sự kiện chấn kinh Thiên giới lại kết thúc như vậy.

Đông Hải thần vương Lý Đạo Chân nhìn động huyết tối om hồi lâu, dao động trong lòng vô cùng kịch liệt.

Đạm Đài Tuyền cũng ngưng thị vào ma huyết rất lâu, nhớ lại lúc Thần Nam thấy mình bay đến liền không thềm ngoái lại mà nhảy xuống ma huyết, lòng nàng rung động.

Nhất tiểu rữ hết ân cừ?

E rằng lúc nói câu đó, Thần Nam đang nghiêng răng, nàng trầm mặc lâu, lâu lắm.

oOo

Trong vô tận hắc ám, Thần Nam rơi xuống cực nhanh, ma huyết phẳng phất vĩnh viễn không có tận đầu, không bao giờ đến đáy.

Lòng hấn rối bời, rời khỏi Thiên giới không kèn trống thế này quả có phần bất cam nhưng hấn vô lực.

Thời gian trôi đi, tâm tình hấn tĩnh lại, suy tư rất nhiều.

Thần Chiến là người Thiên giới, khổng chế một tàn phá thế giới, giờ ông ở đâu?

Đạm Đài Tuyền quả không đơn giản, chìm trong tầng tầng mê vụ, thủy chung không để ai tìm ra suy nghĩ thật sự.

Không ngờ ở Thiên giới lại trùng phùng Lý Đạo Chân khiến trái tim khô héo của hấn có thêm một chút thân tình, mao đầu tiểu tử năm xưa dù thân phận thay đổi thế nào vẫn không quên người biểu ca là hấn.

Nhớ đến Lý Đạo Chân, hấn lại nhớ đến tin tức y báo lúc rơi xuống ma huyết, Mộng Khả Nhi rất có thể liên quan đến Đạm Đài Tuyền.

Lý Đạo Chân cũng biết Nhân gian giới có một nữ tử tên Mộng Khả Nhi, đương nhiên nàng ta không tầm thường, quyết không phải nhân vật đơn giản.

Có lẽ vì thế mà tên nàng được người Đạm Đài thánh địa nhớ, hoặc cũng vì vậy mà Lý Đạo Chân biết được đôi chút bí ẩn.

Đạm Đài Tuyền có bí ẩn gì?

Thần Nam nhớ lại từng thấy tượng của nàng ta ở Nhân gian, ngàn năm trước từng giáng hạ, quả nhiên đã thành công kháng cự thiên phạt, có việc gì mà nàng ta phải xuống hạ giới?

Hắc ám vĩnh hằng, vô tận ma khí.

Ở đây không có ban ngày, Thần Nam cảm giác mình như dung nhập vào dòng thời gian, tựa hồ đã qua ngàn năm, còn hấn thành hóa thạch.

Tính kĩ càng chắc cũng mười mấy ngày rồi, vô tận ma huyết tựa hồ còn lâu mới chạm đáy.

Vô tận ma khí lan tràn nhưng hắc có Huyền Vũ giáp hộ thân, không lo bị ma khí ăn rữa, lòng dần bình tĩnh lại, mặc thân thể tự do rơi xuống, hắc ngồi xếp bằng, thử nghiên cứu Thiên giới đệ nhất kì công Thái Thượng vong tình lục.

Huyền công gia truyền của hắc cũng thần diệu nan trắc nên hắc không muốn tự phế công pháp mà tu luyện pháp môn mới. Hắc làm vậy để đối chiếu hai môn, tương hỗ ấn chứng, đồng thời tìm cách hóa giải nguy cơ cho Vũ Hinh.

Hắc ngồi trên hư không, thần du thái hư, trong ma huyết hắc ám vô quang mà chìm vào vô cảnh.

Lại qua mười mấy ngày nữa, hắc tỉnh lại, cảm giác phía dưới có tiếng phong lôi vang rền.

Càng đến gần đấy, càng cảm nhận rõ tiếng động, cuồng phong gào rú, sấm sét nhập nhằng.

Trong vô tận hắc ám, phía dưới lóe lên từng đạo lôi điện khổng lồ, ma khí lan tràn, hắc lao thẳng vào quang vòng do lôi điện dệt thành.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thoáng chốc, mười mấy đạo kinh lôi bổ lên thân mình khiến hắc quay cuồng, dù có Huyền Vũ giáp hộ thể cũng suýt nữa thổ huyết.

“Soẹt, soẹt.”

Sấm sét liên tục oanh kích, ma khí lan tràn, có hồ muốn xé tan hắc, hắc chưa kịp phản ứng, một tia sét hơn mười trượng bổ tới khiến hắc hôn mê.

“Ừm.”

Hắc rơi xuống ao nước, vừa tỉnh lại, cảm giác toàn thân xương cốt rã rời, nếu không có Huyền Vũ giáp hộ thân chắc đã lành ít dữ nhiều.

Hắc ngẩng đầu, phía trên lôi quang lấp lóe, là một lôi trì khổng lồ khiếp tựa hồ không kém hơn thiên phạt, hắc còn sống sót quả là may mắn.

“.....”

Hắc dần khôi phục tri giác, lập tức muốn thổ ra, hóa ra hắc đang ngâm mình trong một huyết trì cực lớn, mùi lạnh xộc vào mũi, huyết thủy yêu diễm vô cùng, phát ra ánh sáng tà dị.

Hắc kinh hãi bay lên, đáp xuống cạnh huyết trì.

Hắc cảm giác thân thể gần như vỡ vụn, toàn thân đau đớn, hình như đã thụ trọng thương, mấy xương sườn gãy vụn.

Hắc dầm dìa mồ hôi, lau sạch huyết thủy trên mặt rồi quan sát thế giới kinh dị xung quanh.

Hình như đây là một nơi trong lòng núi, tựa hồ là một cổ động, thạch bích chung quanh khắc đầy dấu vết tuế nguyệt phong sương, cách mười trượng lại điểm một viên dạ minh châu hân ám gần như vỡ tan phát ra hào quang mờ mờ.

Huyết trì rộng chừng trăm trượng, nhìn lên ma huyết thông tới Thiên giới, xung quanh cực rộng, mặt đất đầy hài cốt, đập lên liền có tiếng răng rắc vang vọng, trong thạch quật tĩnh lặng này, âm thanh đó vô cùng đáng sợ.

“Đây là mộ Ma Chủ?”

Hắc điều tức một chút, men theo thông đạo trong địa quật chậm chậm đi ra.

Dưới chân liên tục vang lên tiếng khô cốt vỡ vụn, lúc đó hắc mới nhận ra tất cả đều là thần linh di cốt!

Theo lý thường, thần cốt cứng rắn hạng nhất, giờ lại dễ dàng bị giẫm nát, tất kinh qua vô tận tuế nguyệt, ngay cả xương thần linh cũng bị thời gian vô tình mài giũa.

Hắc tựa hồ nhớ ra, không dám quay lại nhìn, huyết trì kia có phải thần linh huyết dịch? Lòng hắc rung động, hài cốt đã phong hóa sao huyết dịch còn chưa khô cạn? Quả là một chốn tà dị.

Hắn chậm chậm đi ra phái ngoài, men theo thông đạo, lại đến một cổ động, trừ phát hiện vô tận thần linh hải cốt cùng binh khí bị mòn rửa, hắn không tìm được manh mối gì đáng giá.

Nhưng càng lúc lòng hắn càng khó chịu, phảng phất có một cổ lão cự ma đang hung hãn nhìn hắn, lúc nào cũng có thể xông tới xé xác hắn.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy thế sau khi tu vi đại tiến, nỗi run sợ xuất phát từ linh hồn cho hắn biết nguy hiểm vô cùng đang tiếp cận, cơ hồ có viễn cổ cự ma không thể chống nổi đang trối chết hắn.

Hắn nắm Đại Long đao trong tay, nửa thanh đao lấp lánh hàn quang, đao mang liên tục thò ra thụt vào.

“Các, các.”

Hắn vận chuyển huyền công đến cực hạn, theo thông đạo tiến bước, qua mấy cổ động, phát hiện càng nhiều thần linh hải cốt, đồng thời thấy trong đó có mấy bức tượng thần linh được thờ phụng, nhưng đều là những thần linh xa lạ.

Những bức tượng đã tàn phá bất kham, bất quá đều phát ra uy lực tinh thần kinh nhân như có linh hồn.

“Đây là mộ huyết của một người sao? Có nhiều thần linh bồi táng như vậy, thật không tưởng tượng được.” Hắn càng tiến tới càng kinh hãi, nếu có kẻ như Ma Chủ, lúc sinh tiền ắt vô hạn phong quang, có thể sánh với Thiên.

Áp lực kinh hồn giữ chặt hắn, nhưng hắn không tài nào tìm được cự ma.

“Lẽ nào hồn phách Ma Chủ chưa bị diệt?” Nghĩ vậy, lòng hắn run lên.

Thiên giới đồn rằng Ma Chủ chi mộ là tuyệt địa, tiến vào ắt hữu tử vô sinh. Hắn biết nguy hiểm đang đợi phía trước.

Địa quật âm u này không biết rộng tới đâu, hắn đi liền nửa thời thần mà chưa thấy tận đầu.

“Keng keng.”

Tiếng xích sắt đột nhiên vang vọng trong địa quật kinh rợn khiến hắn lập tức nắm chặt Đại Long đao.

Cổ động yên lặng hôn ám, vô tận thần linh hải cốt cùng tiếng xích sắt đáng sợ khua...

Cương phong trời dậy, liên tục xuất hiện tám động khẩu hắc ám vô quang, tiếng xích sắt tựa hồ từ những động huyết này phát ra.

Thần Nam hơi do dự, cầm Đại Long đao rảo bước tiến tới, giờ không thể lui, chỉ còn tiến tới mới có sinh lộ.

Hắn chợt phát hiện chính giữa bát động có một thạch môn, bát động lấy nó làm trung tâm rồi chia sang hai bên.

Hắn không do dự, dùng lực đẩy thạch môn.

“Ầm, ầm, ầm.”

Cổ lão thạch môn bị đẩy ra, vang lên tiếng động ầm ầm trong địa quật.

Bên trong phát ra huyết quang, áp lực không thể tưởng tượng tràn tới, dù hắn dốc toàn lực cũng bị hất bay đi.

Hắn vô cùng hoảng sợ, đó tựa hồ là khí tức của ai đó được thạch môn che kín, hất hắn bay thế này, quả không tưởng tượng nổi.

Hắn kinh hãi nhìn vào trong thạch môn.

Trên một chiếc giường do thần linh đầu cốt chất thành có một thanh niên nam tử chừng hai bảy, hai tám tuổi đang nằm nghiêng nghiêng, phát ra vô thượng uy nghiêm khiến người khác muốn quỳ xuống lễ bái.

Tuy thân thể đang lúc sung sức nhất nhưng hai mắt y nhuốm đầy tuế nguyệt thương tang, mái đầu bạc trắng như tuyết, phảng phất đã trải qua trăm ngàn kiếp luân hồi, thấy hết những bể dâu chìm nổi của nhân thế.

Thần Nam kinh dị nhìn y, đột nhiên một tiếng gầm chấn thiên vang lên từ địa quật, càng lúc càng gần, tựa hồ có một ác ma đang tới...

221. Chương 222: Cổ Nhân

Ma khiêu chói tai, địa quật rung lên, mấy địa huyết tối om cũng vang lên tiếng dấy xích khua vào nhau, cổ động âm u càng lộ vẻ kinh rợn.

Tron gian thạch thất, trên chiếc giường do thần linh đầu cốt chất thành, ngân phát nam tử nằm nghiêng nghiêng bất động, ánh mắt tang thương, tựa hồ không thấy Thần Nam hay nghe thấy tiếng ma khiêu càng lúc càng gần.

Nhưng khí thế y phát ra vẫn trầm trọng như cự sơn khiến người khác cảm thấy mình là sâu kiến còn y là thần thánh cao cao tại thượng

Thần Nam bị chấn trụ, không hề có lý do gì nhưng hần đoán luôn đó là Ma Chủ, là cao thủ đáng sợ trong truyền thuyết đã chết nhiều năm mà vẫn còn vô thượng khí thế đủ để bao trùm thiên hạ.

Y còn sống chăng?

Hần nắm chặt Đại Long đao vừa giới bị ma nhân đang đến gần vừa chăm chú quan sát ngân phát nam nhân. Ma vương trong truyền thuyết đã tiêu vong nên mới có ma huyết trên Thiên giới nhưng hần lại có cảm giác người trước mắt vẫn sống.

Hần cũng phát giác Ma Chủ trông còn rất trẻ này không có dao động sinh mệnh, không cảm nhận được nhịp tim hay hô hấp, thậm chí thân thể dị thường băng lãnh, không khác gì người chết.

Chỉ là sao quanh y vẫn còn nguyên khí dao động? Lẽ nào chết rồi còn ma uy chấn động thiên cổ? Không then là Ma Chủ chấn cổ thước kim.

“Gào...”

Huyết quang lóe sáng, một ma ảnh cao lớn xuất hiện trong tầm mắt hần, ma khí vẫn vít chung quanh, sát khí cuộn cuộn, đáng vẻ vô cùng nanh ác, nửa khuôn mặt và đầu bên trái bị phá toái, nửa đầu còn lại phủ mái tóc màu máu xuống đến eo, tựa hồ nhìn rõ cả não trắng dính lên huyết phát.

Chỉ còn lại một mắt, hai tai, một lỗ mũi và một vành môi, nếu không nhiễm điểm điểm huyết tích cùng óc chắc cũng khá hoàn mỹ, người này nếu không thiếu nửa chiếc đầu ắt xứng danh mãnh nam tử.

Chiếc áo rách nát trên mình y đầy vết máu, thật kinh hoàng trên ngực y có một lỗ hồng đầm đìa máu, tâm tạng đã bị móc mất.

Sau lưng y có mấy đôi cánh, hai chiếc bên trái trắng muốt, đôi cánh bên phải lại đen như mực, lúc nghiêng người lộ rõ hai vết thương cực lớn, nhìn mà kinh rợn, ở đó có gốc mấy đôi cánh bị gãy, huyết nhục mơ hồ, hình như mới bị người ta bẻ gãy.

Có cánh hai màu ắt không phải phổ thông thiên sứ mà là cổ lão thần ma trong tây phương truyền thuyết.

“Là người.” Thần Nam cả kinh, thần ma đáng sợ thế này lại là kẻ hần từng gặp, hần lạc giọng hỏi: “Lẽ nào Ma Chủ chỉ mộ liên thông với tử vong tuyệt địa ở Nhân gian giới?”

Cự ma vừa tới lại là Vô Danh thần ma trong tử vong tuyệt địa, y từng nói với Thần Nam rằng phải bảo vệ nơi đó không bị quấy nhiễu.

Nhưng Thần Nam vạn lần không ngờ y đang bảo vệ mộ Ma Chủ.

Con mắt duy nhất của Vô Danh thần ma phóng ra huyết quang, tuy từng gặp qua Thần Nam nhưng lúc này hần dám xâm nhập cấm địa nên y phát ra sát khí, toan động thủ với hần.

Nhưng cùng lúc, tám ma động tối om chợt vang lên tiếng xích sắt khua loảng xoảng, Vô Danh thần ma cả kinh, nhìn vào gian thạch thấy chính giữa, tỏ vẻ thành kính, cuồng nhiệt vô cùng hướng tới ngân phát nam tử nằm trên cốt sàng.

Y tựa hồ nghe thấy gì đó, sát khí tiêu tan, quỳ xuống cung kính bái lạy thạch thất, sau cùng ra hiệu cho Thần Nam đi theo.

Thần Nam ngằm kinh hãi, Ma Chủ tựa hồ không chết. Mọi người Thiên giới đều không biết chân tướng.

Nhưng từ lúc hần xuất hiện, ngân phát nam tử không biến hóa gì về tư thế thần tình cho đến ánh mắt phảng phất vĩnh hằng như thế.

Lòng Thần Nam đầy nghi hoặc, há mồm định hỏi nhưng lại nén được, theo Vô Danh thần ma đi ra ngoài.

Quyên qua thông đạo phức tạp dưới lòng đất, hần và Vô Danh thần ma ra khỏi ma động trong lòng núi, nhìn thấy cảnh vật hần liền xác định là tử vong tuyệt địa: vô tận hải cốt, tử khí trầm trầm, ma khí lan tràn cùng ngọn núi sau lưng...

Hần nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng, Vô Danh thần ma tự hồ căn bản không thể đi vào nơi sâu nhất trong ma động, nơi có khốn thiên pháp trận phong ấn bí mật nên y không biết trong đó có dạng tồn tại nào, nhưng hôm nay... Vô Danh thần ma nói kị ức vốn có của y hình như bị mài sạch nhưng tiềm thức nhắc nhở y phải bảo vệ nơi đây không cho bất kỳ ai tiến vào sơn cốc.

Y không hề biết mình bảo vệ gì, tất cả là hành vi của tiềm thức.

Trong sơn cốc có hai sức mạnh y không thể bì được, một cỗ khí tức khiến vô cùng thân cận nhưng thủy chung không nắm bắt được hay tìm ra nó ở đâu. Một cỗ khác khiến y vô cùng căm ghét, thậm chí cảm giác hơi hoảng sợ, ẩn sâu trong ma động.

Qua những gì chứng kiến hôm nay, Thần Nam đại khái đoán ra, sức mạnh khiến y thân cận là của ngân phát nam tử, cỗ khí tức còn lại tại tựa hồ bị nam tử áp chế. Khốn thiên pháp trận đã mở nên Vô Danh thần ma có thể tự do xuất nhập.

“Nam tử đã chiếm thượng phong, áp chế sức mạnh khiến người căm ghét, là ai nhỉ?” Thần Nam hơi kích động, hỏi với vẻ khẩn trương, tựa hồ không quan tâm đến an nguy bản thân.

“Là... Ma Chủ, hiện tại ta là kí danh đệ tử của người.”

“Y còn sống?” Thần Nam cả kinh, nếu tin này truyền lên Thiên giới chắc sẽ đẩy lên sóng gió.

“Đang mấp mé giữa sống và chết nhưng sẽ có ngày sống lại.”

“Là sao?”

“Vốn đã hồn phi phách tán nhưng tàn thể còn lại một điểm linh niệm, trải qua trăm ngàn hiểm cảnh sẽ có ngày quay lại Nhân gian.”

“Cỗ sức mạnh y áp chế là gì?”

“Thiên, bị ma trói buộc ở Nhân gian.”

“Cái gì?” Thần Nam không dám tìm vào tai, nếu đúng thế, Ma Chủ quả thật quá biến thái.

Liên tục hỏi han, Thần Nam nam phát giác Vô Danh thần ma còn chưa khôi phục kị ức, hiểu biết hữu hạn, Ma Chủ năm xưa đã chết cùng với Thiên ở đây nhưng y mạnh đến mức tà dị, gần như biến thái.

Trải qua vô tận tuế nguyệt, một tia ma niệm lại khiến y hiện thân Nhân gian, lợi dụng sức mạnh trong bất diệt ma thể triệt để áp chế “Thiên” bị phong ấn.

“Ồ.” Thần Nam hơi kinh dị.

“Sư phụ bảo ta tặng người một cây kiếm.” Vô Danh thần ma vạch ngang hư không, triệu hoán một thanh thần kiếm sáng chói, là Liệt Không Kiếm của Thần Vũ Minh.

Thần Nam không khách khí, thu Liệt Không Kiếm lại ngay, cũng không hỏi gì, hắn không muốn ở lại đây lâu, nhưng trước lúc đi phải hỏi rõ một chuyện.

Năm xưa có thập đại cao thủ lớp trẻ liên thủ vào tử vong tuyệt địa, có ba người sống sót trở ra, bảy người còn lại hãm thân tuyệt địa, hắn muốn biết họ còn sống không.

“Năm xưa những người cùng ta và tuyệt địa còn sống không?”

Vô Danh thần ma lạnh lùng đáp: “Chỉ còn một.”

“Người... là sao? Y ở đâu?”

“Bảy người giết nhau còn lại một người, hiện tại là sư đệ của ta, tuân tòng sư mệnh đang luyện tập.”

Sự thật tàn khốc lại có kết quả như thế, Thần Nam cảm thương cho đồng bạn, vô hình trung, hắn căm ghét phong cách hành sự của Ma Chủ.

“Y ở đâu, ta muốn gặp mặt.”

“Ở bên này.” Vô Danh thần ma chỉ vào phía trước tử vong tuyệt địa

Ma khí cuộn cuộn, một nam tử mặt lạnh tanh đang đứng trên cốt sơn như hóa thạch, là Tiềm Long, ca ca của Long Vũ.

Vô Danh thần ma giải thích: “Y đang tu luyện, hít thở ma khí.”

Thần Nam gật đầu, Tiềm Long hiện tại và Tiềm Long hắn biết khác hẳn nhau, chàng trai dương quang xán lạn như huynh đệ hàng xóm với nhau đã đọa nhập ma cảnh, biến thành máu lạnh.

“Được rồi, thà rằng không gặp. ”

Gặp mặt càng ngại ngùng, hắn quyết định đi luôn.

Tử vong tuyệt địa dấy lên ma khí, Vô Danh thần ma dẫn hắn hóa thành điện quang nhanh chóng lao ra cốc khẩu.

Thần Nam kinh ngạc phát hiện tử vong tuyệt địa có thông với thế giới bên ngoài, đến giờ hắn không biết đó là do lúc vào Vĩnh hằng sâm lâm đã chạm đến Bái Tướng đài tạo thành.

oOo

Ba ngày sau, tại Tình Dục đạo trong tà đạo lục thánh địa, bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm phong lưu thành tính, anh tuấn tiêu sái chợt thất thanh: “Trời ạ, không phải Thần huynh sao? Hiện tại ở Đông thổ ai cũng biết huynh bị thần long Khôn Đức phong ấn vào mười tám tầng địa ngục, đúng là gặp quỷ sống.”

Nửa thời thần sau, bạch y dâm tặc lại kêu lên: “A, để hòa thượng Thiếu Lâm Tự hoàn tục? Khiến đệ tử Hỗn Thiên phái và Tuyệt Tình xuất gia? Gả chồng cho đệ tử Đạm Đài thánh địa?”

222. Chương 223: Chiến Đấu Vì Mộng Tưởng

Vùng đất của Tình Dục đạo là một dãy núi liên miên bất tuyệt, lúc này tuyết bay phơi phới, phủ lên tấm áo bạc.

Trên một đỉnh núi, tiên khí dày đặc, vụ khí đẳng đẳng, đỉnh đài lâu các điểm tuyết phẳng phát như tiên cảnh. Đó là trọng địa của Tình Dục đạo, trên núi có vân vụ bởi ôn tuyền đang thông thả chảy.

Thần Nam ngâm mình trong ôn tuyền, nhìn cảnh vật phủ đầy tuyết trắng ngoài xa đến xuất thần, vô tình lên Thiên giới rồi quay lại Nhân gian, tất cả đều như mộng ảo.

Tử Kim thần long ở trong ôn tuyền cách không xa, ảo hóa thành nhân hình, ăn uống thỏa thuê, đắc ý gào lên: “Grào... trên đời đắc ý phải vui vẻ, không để đêm nay cảm chén không nhìn trăng vàng. Xưa nay thánh

hiền đều tịch tịch, chỉ có người uống rượu lưu danh, gọi người mang mỹ tửu tới, cùng bạn hữu tiêu đi vạn cổ sầu.”

Long Bảo Bảo cũng ở trong ôn tuyền trì, thoải mái tắm tấp, hưởng thụ thứ nó thích nhất - cánh gà nướng, nó nheo tí mắt lại, tỏ vẻ vô cùng thỏa mãn: “Thần dạy, ăn trăm chiếc cánh gà, không muốn làm người tu đạo.”

Núi non ngoài xa trắng muốt, không trung tuyết hoa bay múa, trong thời tiết băng thiên tuyết địa này mà được ngâm mình trong ôn tuyền, hưởng thụ mỹ thực, đích thực là chuyện thống khoái.

Hơn nữa, bạch y dâm tặc tận hết tình địa chủ, nhiệt tình chiêu đãi, tuyển mười mấy mỹ nữ múa trên mặt tuyết cách cả bọn không xa, họ đều yêu kiều, tư dung kiều mị, mặc một lớp sa mỏng, mỗi lần uốn người đều vô cùng mị hoặc.

Bạch y dâm tặc cũng ở trong ôn tuyền, ra vẻ phóng đảng, gào lên: “Giang sơn có nhiều mỹ nữ thế này, ắt vô số sắc lang phải quy phục.”

Thần Nam ngâm mình trong ôn tuyền, toàn thân thả lỏng, uống mỹ tửu, hân thưởng mỹ nữ ca múa, đích xác là một loại hưởng thụ, mấy ngày nay hắn luôn phải đối đầu sinh tử, thần kinh căng ra, hiếm khi có cơ hội thả lỏng thế này.

Từ Thiên giới về Nhân gian, hắn còn nhiều việc phải làm, quan trọng nhất là tìm Vũ Hình nhưng không cần vội, nài và Tiểu Thần Hi vào Côn Luân cổ tiên di địa Bách Hoa cốc, theo mấy lão yêu quái ắt có cơ duyên lớn, hiện tại hắn không muốn quấy nhiễu.

Trừ việc đó hắn phải cân nhắc làm sao diệt Đỗ gia Huyền giới, nhưng không thể nói là làm được, đã có đầu Thiên Ma tọa trấn, hắn không nắm chắc, đến gây sự khác nào tìm chết.

Hắn cân nhắc cách điều trị người Thiên giới, hiện tại đã ở Nhân gian giới, không cần không Thiên giới đại quân vây bắt, trừ phi Thần Vương liều mạng hạ giới tìm hắn gây phiền, còn thì tuyệt đối an toàn.

“Thần Vương, Thần gia... các ngươi là vua ở Thiên giới, ở Nhân gian ta cũng làm bá chủ Nhân gian, nhưng chúng ta thế như thủy hỏa, các ngươi muốn ta chết, ta cũng không chịu bó tay. Đợi nhé, ta sẽ đưa đại lễ lên Thiên giới.”

“Thần huynh đang lăm bằm gì vậy?” Bạch y dâm tặc cười nói: “Nữ tử Tình Dục đạo của đệ rất thoải mái, huynh thấy mười mấy sư muội này thế nào? Giờ huynh uy danh chấn thiên hạ, giao thủ với cả thượng cổ thần long trong truyền thuyết, bị phong ấn tại mười tám tầng địa ngục mà vẫn ra được, các sư muội kính ngưỡng huynh vô cùng.”

Bạch y dâm tặc tỏ vẻ ám muội, biết thế này không thể giữ Thần Nam lại nhưng phải cố gắng, với siêu cấp thanh niên cao thủ quật khởi tu luyện giới nhanh chóng này, môn phái nào cũng muốn thu lưu.

Đáng tiếc hiện tại y không nắm được tẩy dù Thần Nam nữa thật nữa giả cho y biết mình vừa dạo một vòng Thiên giới nhưng y không tin.

“Dâm tặc huynh nói thẳng ra đi, có phải muốn kéo ta vào Tình Dục đạo? Nam tử hán đại trượng phu nhân quang không nên thấp thế, huynh không muốn đưa Tình Dục đạo lớn mạnh, nên nhớ ta không gia nhập Tình Dục đạo nhưng có thể giúp huynh nhất tề đạo lực thánh địa, đương nhiên diệt các chính đạo thánh địa nữa cũng được.”

“Huynh vừa nói... là thật? Thật muốn hòa thượng Thiếu Lâm Tự hoàn tục? Gã ...chồng cho đệ tử Đạm Đài thánh địa?” Nam Cung Ngâm cảm giác cổ họng khô ran, hơi ập úng.

“Ta đã nói mấy lần rồi mà huynh vẫn không tin, dù không tin ta lên Thiên giới cũng phải tin thoát được mười tám tầng địa ngục chứ nhỉ? Đối phó mấy phái này ta nắm chắc.”

“Thần huynh, vì sao lại định xuất thủ với họ?”

“Nếu bảo tổ sư họ thiếu ta quá nhiều, lại còn muốn giết ta chắc huynh không tin, thậm chí cho rằng ta điên. Huynh cứ coi dã tâm của ta bành trướng là được, say nằm trên gối mỹ nhân, tình dục nắm thiên hạ trong tay không phía mộng tưởng của nam nhân sao? Từ đây ta sẽ chiến đấu vì mộng tưởng.”

“Hắc hắc, cuối cùng Thần huynh cũng ngộ ra rồi, không then là người cùng lứa chúng ta.” Nam Cung Ngâm cười hăng hắc: “Nhưng huynh phải phân rõ một việc, đại đệ tử Vương Lâm của Đạm Đài thánh địa là lão bà của đệ, còn sư muội Mộng Khả Nhi nếu huynh không thích cứ chuyển cho ta cũng không sao.”

Nam Cung Ngâm không then là người Tình Dục đạo, sự tình chưa đâu và đâu đã phân chia mỹ nữ.

“Grào... long đại gia ta từ này cũng sẽ chiến đấu vì mộng tưởng, say nằm trên gối mỹ nhân, tỉnh dậy nắm thiên hạ trong tay. Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại, lão long ta cũng phải vì long bà mà nỗ lực, không thể sống qua ngày được, grào...” Tử Kim thần long say mờ mắt, nghe hai người nói liền gào lên.

Tiểu long cũng uống đến mê man, hưng phấn đứng dậy khỏi ôn tuyền, nắm tay Nam Cung Ngâm: “Thần dạy, dám tặc huynh được lắm.”

Hai ngày sau, Thần Nam và Nam Cung Ngâm đội tuyết đến Thiếu Lâm Tự, tiên sơn nổi danh Đông thổ, nhưng trong tiết đông, tiên sơn cảnh vật đều bị màu trắng mênh mang vây phủ, thiên địa một màu.

Trên các đỉnh núi đều có miếu vũ của Thiếu Lâm Tự, bọn hắn trực tiến đến chủ phong của tiên sơn, xông vào trung tâm phật điện.

Hai con rồng ảo hóa thành bản thể, long thân mấy chục trượng liên tục uốn lượn trên tầng không Thiếu Lâm Tự, từng tràng long khiếu vang vọng thiên địa.

Nam Cung Ngâm há hốc mồm, Thần Nam cầm Liệt Không Kiếm phát ra kiếm mang dài ba mươi trượng, thần quang quét sạch sơn môn Thiếu Lâm Tự.

“Thần huynh đúng là biến thái, trừ mấy người trong Huyền giới mà truyền thuyết nói tới, e rằng không ai đấu nổi huynh.”

Tiếng chuông vang vọng Thiếu Lâm Tự, thần long gầm gào trên không, một nam tử cầm thần kiếm một đòn hủy sơn môn khiến trung tâm phật điện đại loạn, vội cầu viện các đỉnh núi quanh đó, hiệu lệnh mọi đệ tử đến cứu viện.

Các lão hòa thượng trong chùa cũng biết tu vi của Thần Nam, phàm nhân không thể đấu nổi.

Trên tuyết phong ngoài xa, các tầng nhân nhanh chóng đổ về, cao thủ trong trung tâm phật điện như lâm đại địch. Mấy vị lão hòa thượng liên tục niệm phật hiệu, một lão tăng nói: “Ma vương đến xâm phạm, e rằng chúng không thể hàng ma, mau đến Tu di huyền giới mời các trưởng lão xuất thủ.”

Nam Cung Ngâm giật nảy người, y đã nghe đến Tu di huyền giới, nghe nói trong đó toàn những lão hòa thượng sống hơn trăm tuổi của Thiếu Lâm Tự, không thiếu lục giai tu luyện giả, thậm chí có cả thần tăng gần đạt tiên nhân chi cảnh.

“Boong, boong, boong.”

Tiếng chuông rung lên, tăng nhân ở những đỉnh núi gần đó lục tục kéo tới, hai ngàn người vây chặt Thần Nam và Nam Cung Ngâm vào giữa.

Đồng thời, trên hư không Thiếu Lâm Tự đột nhiên bùng lên hỗn độn chi quang, một không gian chi môn mở toang, chín lão tăng râu tóc bạc phơ đẳng không tới.

Nam Cung Ngâm nhúc óc, đầu óc nóng bừng, thật không nên đi theo tên điên Thần Nam, hiển nhiên Thiếu Lâm Tự tàng long ngoại hổ, sẽ có cao thủ lục giai trở nên ẩn tu trong Tu di huyền giới.

Thần Nam cười vang chấn động tầng không, hoa tuyết trong mấy dặm đầu nghịch không, hai con thần long càng gầm gào lớn hơn, tuyết phong ngoài xa bị chấn động khiến băng tuyết lở xuống, thanh thế hải nhân.

Cửu vị lão tăng phá không, thoáng chớp lao tới trước mặt Thần Nam, nhìn hắn chăm chăm, áp lực của hơn hai ngàn tăng nhân cũng ép tới.

“Ha ha...” Hắn cười vang điên cuồng, Liệt Không Kiếm vạch lên hư không, một khe nứt xuất hiện trên không, mấy chục thiên sứ bốn cánh bay khỏi nội thiên địa.

Năm, sáu chục thiên sứ bốn cánh dàn hàng trên không, phát ra sức mạnh thánh khiết, lạnh lùng nhìn các hòa thượng Thiếu Lâm Tự.

“Ngã phật từ bi!”

“Phật Tổ trên cao!”

...

Các hòa thượng đều há hốc mồm, niệm phật hiệu liên tục, không dám tin vào mắt, lại xuất hiện thiên sứ chiến đội.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm kinh hãi suýt rớt tròng mắt ra ngoài: “Thần huynh đệ tin huynh từng lên Thiên giới, tin huynh đánh Phật Tổ rơi răng, trời ạ, ha ha... Thần Nam đại tiên, pháp lực vô biên, thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ.”

Những thiên sứ bị hấn bắt sống tuy bị phong ấn quá nửa công lực nhưng đủ để uy nhiếp các tăng nhân Thiếu Lâm Tự.

“Người... tên ma vương định làm gì?” Một lão hòa thượng run rẩy chỉ vào hấn, hiển nhiên lão còn chưa biết đệ nhất nhân lớp trẻ nổi danh ngoại giới này.

“Không có gì, chỉ muốn mời các vị đại sư hoàn tục, sớm lấy vợ sinh con.” Hai mắt hấn bắn ra hàn quang lạnh liệt nhưng từ từ thu liễm, cười ha ha: “Bây giờ tuyết rơi dày, tiết trời lạnh thấu xương này ta mời các vị ăn thịt chó.”

Đoạn hấn khê vẫy tay, chiếc thanh đồng chung khổng lồ cách đó mấy chục trượng bị hấn hút tới, lầu chuông vỡ tan.

Hấn dùng một tay giữ chuông, bỏ mạnh tới, “choang”, tiếng vang khắp mấy chục dặm, mấy trăm tăng nhân bị chấn động ngã xuống.

“Ha ha... quả chuông này đem nấu thịt chó quá tuyệt.”

Nội thiên địa lại được mở ra, mười mấy thiên sứ mang mấy chục con chó đen ra, hấn đã chuẩn bị sẵn, định mở đại hội thịt chó ở Thiếu Lâm Tự.

Mấy ngàn tăng nhân há hốc mồm, đồng thời vô cùng phẫn nộ, Thần Nam dám càn quấy đến thế ở Phật môn thánh địa.

“Ha ha...” Thần Nam mỉm cười khoái chí cùng cực: “Các vị đại sư chắc chưa từng ăn qua thịt chó này? Ngon tuyệt, tư âm bổ thận, rất nhiều diệu dụng, hôm nay để ta cho các vị biết lạc thú của phàm nhân.”

Nhưng thiên sứ trong nội thiên địa đã bị hấn trấn phục, hiện tại họ đang làm công việc được giao, nếu không xử lý thịt chó thì bay lên đi lấy nước đổ vào cự chung, có người chuẩn bị nấu nướng.

“Ngã phật từ bi! Phật môn thánh địa há để người kinh nhờn.” Một lão hòa thượng từ Tu di huyền giới phẫn nộ niệm phật hiệu, vung chuông bổ vào Thần Nam.

Hấn cười lạnh, không buồn ngẩng đầu, quét lên không trung một kiếm, kiếm mang chói lòa khiến tất cả nhắm mắt lại, hắt vang lão tăng ra xa.

Oan có đầu, nợ có chủ, hấn muốn lăm sát vô cớ, chỉ muốn nắm được căn cơ Phật giáo tại Nhân gian giới nên thần kiếm không phát ra kiếm khí mà là một cỗ đại lực nhu hòa, hắt lão tăng văng xa trăm trượng, găm vào trong thạch bích.

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, đánh sao đây? Thực lực song phương không cùng đẳng cấp.

Cự chung được đốt lửa, đồng thời hai con rồng trên không phun ra trận trận hỏa diễm, nước trong quả chuông sôi lên, các loại hương liệu cùng thịt hắc cầu được bỏ vào, mùi thơm bay khắp tuyết phong.

Thần Nam quát vang với mấy ngàn tăng nhân: “Nào nào, các vị đại sư không nên khách khí, hôm nay các vị cùng uống mĩ tửu, không say không ngừng, cùng tiêu đi vạn cổ sầu, sau đó sẽ giúp các vị kết lương duyên.”

“Thần Nam người quả là vô pháp vô thiên.”

Một giọng nói già nua vang lên trên không, một lão tăng thân hình còng xuống, tăng y rách rưới từ Tu di huyền giới ở hậu sơn tiến ra, lắc lư trên không tiến tới.

Hai mắt Thần Nam bắn ra thần quang, lăm lăm: “Nhân gian giới quả nhiên tàng long ngọa hổ, không ngờ Thiếu Lâm Tự lại ẩn tàng cao thủ cỡ này.”

Nam Cung Ngâm kinh dị hỏi: “Lợi hại lắm sao?”

“Phi thường lợi hại!”

Chúng nhân Thiếu Lâm Tự, kể cả chín hòa thượng từ Tu di huyền giới bay ra cùng lộ vẻ không hiểu, họ chưa từng thấy tăng nhân cực kỳ già nua này.

223. Chương 224: Ma Tính Niết Bàn

“Ngã ma từ bi, thiện tai, thiện tai!”

Lão tăng lắc lư bay tới, mỗi bước lại đột ngột xuất hiện tại hư không khác, chỉ mấy bước đã tới tầng không Thiếu Lâm Tự.

“Thịt chó thơm quá, chừng ba ngàn năm nay lão tăng chưa được nếm.”

Nước trong cự chung sôi trào, mùi thơm đập vào mũi, lão tăng khẽ vẩy tay, một khối thịt lớn bị cách không hút tới, bàn tay khô gầy như cành cây chộp lấy miếng thịt bóng nhẫy, ăn luôn.

“Đúng là ngon tuyệt, đại bổ.”

Giọng nói già nua vang khắp tầng không Thiếu Lâm Tự khiến chúng tăng há hốc mồm, vốn cho rằng có ẩn thân thần tăng xuất trường giải cứu bản tự, đâu ngờ lão hòa thượng không chịu tuân theo thanh tu, không coi phật gia giới luật vào đâu hết.

Thần Nam ra hiệu, Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long bay đến sau lưng hắn, tránh lão tăng đột nhiên xuất hiện.

Thấy Thần Nam như lâm đại địch, Nam Cung Ngâm chột hiệu đại sự không ổn, lão hòa thượng tựa hồ dị thường khó chơi nên y nhanh chóng lùi lại.

Thần Nam cầm Liệt Không Kiếm, thần quang sáng chói bay lên cao, toàn thân hắn phát ra vô tận sát khí, đằng không bay lên đối diện lão tăng, lạnh giọng: “Từ Thiên giới xuống?”

“Đúng.” Lão tăng tránh đòn, ung dung đáp.

“Người Thiên giới nhanh chân thật, sai cường giả xuống đối phó với ta ngay..”

Lão tăng tựa hồ mãi ăn thịt, không đáp mà lật tay hút một vò mỹ tửu lên, mở nắp bìn rồi ngửa mặt uống một hơi rồi khen: “Rượu ngon.”

“Từ Thiên giới xuống thì chịu chết đi.”

Thần Nam vung Liệt Không Kiếm bổ ra, kiếm mang chói lòa xé toang hư không, lao vào lão tăng.

“Rượu thịt vào trong ruột, ma tổ ngự trong lòng.” Lão hòa thượng cố uống thêm một ngụm rồi vung quyền đâm vào kiếm mang.

“Ầm.”

Kiếm mang bị đánh tan, lão hòa thượng lại thông thả đưa tay áo rách nát lên lau khóe miệng.

Tử Kim thần long quan chiến rụt cổ lại: “Ông nó chứ, hòa thượng rách rưới này đáng sợ thật, một đòn tùy ý, vừa hay cách sức mạnh thật giai một chút, nắm chắc khoảng cách như vậy, thực lực không thể tưởng nổi.”

Thần Nam cười lạnh, hắn nhận ta hòa thượng này tựa hồ thực lực cao thâm mạt trắc, bất quá Phật Tổ hắn còn dám trêu vào, hà huống tăng nhân ở Nhân gian giới.

Liệt Không Kiếm lại bổ ra, lần này không chỉ là kiếm quang mà có cả tiếng sấm ầm ầm, thiên phạt giáng thế!

Thần Nam không ngại dùng sức mạnh thất giai trở nên, kéo thiên phạt xuống, lôi quang lấp lóa trên tầng không Thiếu Lâm Tự rồi nhanh chóng bỏ xuống.

Một đôi cánh vàng rực xuất hiện sau lưng hắn, nhanh như quỷ mị, khe lắc đã biến mất, lôi quang hung hãn nhằm vào lão hòa thượng.

“Trời cao còn có đức hiếu sinh, ngã ma từ bi!”

Lão tăng tụng một câu ma hiệu cổ quái, thần tình trở nên nghiêm túc, hai tay khe lay động, một khe nứt không gian xuất hiện trên tầng không Thiếu Lâm Tự, sấm sét bỏ xuống tiến hết vào đó.

“Thần Vương.”

Hai mắt Thần Nam phát ra hào quang hải nhân, hắn đã biết lão hòa thượng cực mạnh nhưng không ngờ đạt tới Thần Vương chi cảnh, quả không tin nổi.

Thiên giới Phật môn cũng chỉ có Thanh Thiện và Phật Tổ là Thần Vương, lão hòa thượng ở Nhân gian giới sao lại đạt đến cảnh giới kinh nhân này?

Thần Nam không do dự, thu Liệt Không Kiếm lại rồi lấy Hậu Nghệ cung ra, đặt mũi quang tiễn sáng chói lên dây cung, không ngại kéo thiên phạt xuống mà bắn ra.

Thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động, hoa tuyết trong phạm vi mười dặm hóa hành nước hết rồi chuyển hóa thành trụ băng, nghịch không hướng lên bay loạn xạ.

Mây tòa tiên sơn cạnh đó rung động, dao động năng lượng hùng hồn tràn khắp nơi.

Hư không phá toái, lôi quang dày đặc, thiên lôi ầm ỉ, thiên phạt thần quang liên miên bất tuyệt ập xuống.

Lúc thần tiễn rời dây, thiên phạt giáng xuống, lôi quang vô biên che kín tầng không Thiếu Lâm Tự.

Thần Nam mở nội thiên địa, thu hết mọi thiên sứ vào, xòe Thần Vương dực, quảng Nam Cung Ngâm lên lưng Tử Kim thần long, dẫn tất cả lao đi như tia sáng, nhanh chóng tránh đi mười dặm.

Thần tiễn như cầu vòng cùng thiên phạt cuồng bá khiến lão hòa thượng biến sắc, nếu tránh ất Thiếu Lâm Tự biến thành bình địa, y ngẩng mặt phát ra một tràng ma khiêu: “Biến đi cho ta.”

Từng khe nứt không gian xuất hiện trên không như miệng viêm cổ ma thú hút lấy lôi quang.

Thiên phạt giáng thế không sức mạnh phạm gian nào chống nổi, mọi hòa thượng Thiếu Lâm Tự mặt xám ngoét, khẩn trương nhìn lên không.

Nhưng lão hòa thượng trên không quả thật ma uy cái thế, những khe nứt không gian hút được tuyệt đại bộ phận lôi điện, lôi quang xuyên qua cũng bị lão dốc sức đánh tan, mũi thần tiễn như cầu vòng cũng bị chướng lực chắn toái.

Thần Nam cười lạnh liên hồi, thân hóa điện quang xông tới, thần tiễn lại giương lên, thiên địa tức thì lôi quang lấp lánh, tiếng động ồ ồ.

Lão hòa thượng tựa hồ không muốn Thiếu Lâm Tự bị hủy nên không tránh, bị bức rối loạn chân tay, sau cùng thấy Thần Nam đặt Xạ nhật tiễn lên dây cung, lão biến sắc, kêu lên: “Dừng, dừng tay, ta không phải tử địch từ Thiên giới của ngươi, nói cho cùng họ là địch nhân chúng của chúng ta. Dừng lại, chúng ta cùng ăn thịt chó.”

Những lời này khiến chúng tăng Thiếu Lâm Tự cả kinh, Thần Nam sao lại có liên quan đến Thiên giới? Nhưng nghe đến câu cuối, họ cơ hồ thổ huyết.

Thần Nam nhìn lơ nhưng cũng từ từ thu lại thần cung, hắn tin lời lão hòa thượng.

Nếu Thiên giới Phật môn có một Thần Vương cao thủ cỡ này hắn phải biết mới đúng, dù người Thiên giới biết hắn chưa chết cũng không thể phái một Thần Vương hạ giới nhanh thế, nên biết Thần Vương xuống phạm trần cũng phải liều mạng, có ai muốn mạo hiểm?

“Đại hội thịt chó bắt đầu, ăn nào.”

Lão hòa thượng không nghiêm chỉnh chút nào, vừa nãy đẩy lên ma khí đại chiến, hiện tại lại biến thành điên điên.

Lão vừa gọi Thần Nam ăn thịt chó vừa lệnh cho các hòa thượng Thiếu Lâm Tự: “Ta là đệ lục đại tổ sư, hiện tại phát tổ sư lệnh, tất cả cùng ăn thịt chó.”

“Ta ngất mất, phong hòa thượng này không phải là nghịch luyện đại phạt trong truyền thuyết, luyện thành đại ma thân sao?” Tử Kim thần long lẩm bẩm.

“Đúng là một ma hòa thượng!” Tiểu long gật đầu.

Chúng tăng Thiếu Lâm Tự nhìn nhau, sau cùng tất cả quỳ xuống, vừa tụng phạt hiệu vừa hô to: “Tham kiến tổ sư!”

“Đứng dậy, các người nghe lời ta bảo rồi, hiện tại mọi người đi lấy bát đến ăn thịt chó.”

“Chuyện đó...” Chúng tăng kinh ngạc.

“Đây là tổ sư mệnh lệnh!” Lục đại Phạt Tổ sầm mặt.

Có mấy hòa thượng nhanh nhạy, thấy sắc mặt lão tăng không vui liền hành động ngay. Có người nghe, ắt có người làm theo, trừ mấy lão hòa thượng còn do dự, tất cả tăng nhân đều phá huân giới (giới mặn).

Lão tăng đón một cái chậu sắt từ tay một hòa thượng trẻ tuổi, lấy đầy thịt, nhấc mấy vò rượu rồi nói với Thần Nam: “Đi nào, chúng ta trò chuyện.”

Khắp Thiếu Lâm Tự toàn mùi thịt thơm, hôm đó tuyệt đại đa số hòa thượng đều phá giới ăn mặn.

Thần Nam theo lão tăng bay vào Tu di huyền giới.

Trong Huyền giới, núi non xanh om, hoa cỏ mượt mà khác hẳn tiết trời băng thiên tuyết địa, ở đây quanh năm xanh om.

Lão hòa thượng vào Thần Nam bay lên một đỉnh núi, ngồi xếp bằng vừa ăn thịt uống rượu vừa đàm luận.

“Hoàn cảnh của chúng ta khá tương tự, ta cũng lên Thiên giới rồi bị người ta truy sát quay về Nhân gian.” Lão hòa thượng kể lại chuyện cũ.

Thần Nam thầm kinh hãi, lão tăng quả nhiên là nhân vật từ tám ngàn năm trước, là nhất đại kì tài năm đó.

Nất quá trước khi vũ phá hư không, lão đi theo “đường khác” với phạt pháp, nghịch luyện đại phạt thần thông, nhờ thế tu vi tăng cao, vào Thiên giới với tu vi hơn hẳn tiên nhân.

Lão mình đầy ma khí đến Phạt thổ, kết quả đương nhiên dễ đoán, bị Thiên giới Phạt môn truy sát, sau cùng buộc phải phá toái hư không, nhảy xuống thông đạo về Nhân gian.

Từ Nhân gian giới tiến lên Thiên giới vốn không dễ nhưng quay lại còn gian nan hơn, ma tăng bị thiên phạt hủy gần như toàn bộ tu vi, thân thể suy tàn nát.

Nhưng lão không chết, sống sót trở lại Nhân gian, qua mấy ngàn năm tu dưỡng, thân thể không chỉ phục hồi mà tu vi cũng tiến vùn vụt, một ngàn năm trước gần đạt đến cảnh giới Thần Vương nhưng không tài nào vượt qua ranh giới nhỏ xíu đó.

Lão lưu lãng thế gian, loanh quanh gần Thiếu Lâm Tự, cũng từng vào chùa thu đệ tử nhưng không ai biết lão tăng lại là một siêu cấp đại ma vương.

Lão hòa thượng ma tâm đầy đủ, muốn tiến lên Thần Vương lĩnh vực nên sau cùng bước lên con đường không thể quay đầu. Phạt giáo có niết bàn trùng sinh chi pháp, lão nghịch tu phạt gia đại thần thông, tu thành ma công tương tự, phạt diệt ma sinh!

Ngàn năm trước lão đến hậu sơn Thiếu Lâm Tự, đánh tan ma tính phạt xá lợi trong thể nội hóa thành tượng đá chuẩn bị niết bàn tái sinh, tiến thêm một mức.

Lão quả nhiên đầy ma tính, đối với bản thân cũng ác độc như vậy, tuân theo cách niết gần gần như tự sát đó.

Nhưng lão đã chơi một ván bạc, ma tính niết bàn đã phá tan điểm sức mạnh phật tính sau cùng, hoàn toàn chuyển hóa thành sức mạnh ma tính.

Đầu chuyển tinh di, tuế nguyệt qua đi, sau ngàn năm niết bàn, lão hòa thượng đã từ tượng đá nổi lên sinh cơ, nhưng sức mạnh phong ấn ngưng tụ hết vào ma xá lợi, y từ một lão nhân già cả trở thành một hài đồng không hiểu thế sự.

Lão ra khỏi cổ động, được hòa thượng Thiếu Lâm Tự tu dưỡng, từ đó trong chùa có một đệ tử kiệt xuất tên Huyền Trang.

“Đáng ghét.” Thần Nam đứng phắt dậy nhìn lão hòa thượng với vẻ không tin nổi: “Người.. người thật là hòa thượng Huyền Trang?”

“Đúng vậy.”

Huyền Trang sau khi ma tính niết bàn không thể thức tỉnh ngay, sức mạnh ma tính phong ấn hết trong ma xá lợi, kị ức cũng bị phong ấn nhưng sớm muộn cũng có ngày tiến vào cảnh giới viên mãn của ma tính niết bàn.

Nhờ ngẫu nhiên, trong lúc tu luyện, Huyền Trang tìm được một bản kinh thư rách nát, có mấy câu khiến y chấn động: đại phật đại ma cách nhau rất mong manh, đại phật không thành, có thể nghịch tu đại ma.

Đó vốn là kinh thư y để lại, sau khi niết bàn vô ý phát hiện, y lại bước lên con đường cũ, chỉ mấy tháng đã cảm ứng được ma xá lợi trong nơi sâu nhất của thể nội, sau cùng phát ra ma khí ngút trời, ma tính niết bàn triệt để đại viên mãn, tiến vào Thần Vương lĩnh vực.

“Một lão bất tử như ta mà giữ thân thể trẻ trung thật sự ngượng ngùng nên biến thành dáng vẻ này.”

Vừa nói y vừa lộ ra dung mạo chân thật, không là Huyền Trang hòa thượng siêu trần thoát tục thì ai?

Mồ hôi tràn trề.

Thần Nam ngẩn ra, dầm một quyền vào vai y: “Đúng là huyết hòa thượng người, xem dáng vẻ đạo mạo này ai chẳng bảo là đắc đạo cao tăng, đâu ngờ lại là một trong những đại ma vương siêu cấp trong thiên hạ.”

“Phật chi cực cảnh là ma, ma chi cực cảnh lại là phật, làm gì có phân chia.” Huyền Trang mỉm cười, ra vẻ thể ngoại cao nhân.

“Tên thần côn.” Thần Nam tung quyền đánh y bay đi rồi nghĩ ra gì đó, vội hỏi: “Người hình như biết chuyện của ta ở Thiên giới? Sao lại biết?”

“Nhân gian giới không đơn giản như người tưởng tượng, việc của người ở Thiên giới, đã truyền khắp hàng ngũ các đỉnh cấp cao thủ ở Huyền giới.”

“Nhân gian giới nắm được tin tức Thiên giới?”

“Với vài người, chuyện đó không khó, nhưng lần này hình như do người Thiên giới hạ phạm tìm chuyển thể tiên thân vô ý để lộ.”

Thần Nam và Huyền Trang bàn luận, trù tính rất lâu trong Tu di huyền giới, sau cùng hai người cùng cười vang.

“Ha ha...có ma hòa thượng người, Thiếu Lâm Tự sẽ khiến mọi tu luyện giả trên đời kinh ngạc.”

“Ngã ma từ bi, đại chiến thiên hạ, thống nhất các thánh địa, tựa hồ hơi điên cuồng. Hơn nữa không nên coi thường để bị ma phản đòn, Đạm Đài thánh địa không phải là chốn đơn giản.”

224. Chương 225: Tiên Nhân Hạ Phàm

Thần Nam và huyết hòa thượng từ Tu di huyền giới bay ra, thấy các hòa thượng đang đánh chén, đều bật cười.

“Ma hòa thượng, cáo từ, tin rằng ngày gặp nhau không còn xa lắm.”

Thần Nam tìm bạch y dân tộc Nam Cung Ngâm trong đám đông rồi gọi hai con rồng tham ăn mồm mép bóng nhờn, chẳng bay đi.

“Thần huynh, chúng ta đi thế này sao? Hòa thượng rách rưới đó là ai? Tựa hồ rất bê tha, lẽ nào đúng là đệ lục đại tổ sư của Phật môn?”

Nam Cung Ngâm tỏ ra nghi vấn.

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Ma hòa thượng đó không phải nhân vật đơn giản, có y tọa trấn Thiếu Lâm Tự còn thú vị hơn diệt đi hay thu phục hòa thượng miếu”.

“Là ý gì?”

“Yên tâm, từ này Thiếu Lâm Tự cùng chúng ta đồng tâm đồng đức, đều bị buộc vào một chiến xa, coi như họ là đại hậu viện của chúng ta, ha ha...”

Mục đích tiếp theo của hắn là Hỗn Thiên đạo, môn phái này thật sự là tử đối đầu của hắn, ở Nhân gian giới hắn liên tục giao chiến với Hỗn Thiên tiểu ma vương, lên Thiên giới lại bị Hỗn Thiên lão ma vương truy sát, lần này quay về, phái này bị hắn đưa lên đầu danh sách chinh phạt.

“Grào... gió đông thổi tiếng trống trận vang xa, trên đời nào ai sợ ai...”

Tử Kim thần long gào lên liên tục khiến hoa tuyết trên không bay loạn xạ, hai con thần long vạch ngang tầng không nhanh chóng phi hành, long khiếu truyền khắp nơi khiến nhiều người kinh hãi ngẩng lên nhìn.

Núi non trắng bạc, ao hồ phủ một lớp băng trắng.

Trên mặt đất cũng là một màu trắng, vô số ngọn núi lùi lại phía sau, mọi bình nguyên cũng trôi xa, thành thị, sơn thôn đều dạt lại sau lưng.

Hai con thần long bạo phát long khí, xuyên vân phá vụ, khiến hoa tuyết đầy trời bay cách mình chúng một trượng, nhanh chóng lao về hướng của Hỗn Thiên đạo.

Chỉ nửa ngày, cả bọn theo hướng Huyền Trang chỉ điểm tìm được vị trí đại khái của Hỗn Thiên đạo, lộ trình còn không đầy năm trăm dặm.

Nhưng Nam Cung Ngâm chưa đạt đến cảnh giới tích cốc, mỗi ngày đều cần ăn uống, cách Hỗn Thiên đạo ba trăm dặm bèn dừng chân vào một tửu lầu ăn cơm, bọn Thần Nam biết được một tin tức trọng yếu.

Lúc này Đông thổ đang đổ tuyết nhưng tu luyện giới sôi trào.

Cách đây không lâu tiên nhân từ Thiên giới hạ phàm tiếp dẫn Hỗn Thiên tiểu ma vương và Nam Cung Tiên Nhi khiến vô số tu luyện giả hâm mộ.

Cơn sóng gió chưa lắng hẳn thì lại có tin đồn Thần Nam cho tiên nhân lục tục hạ phàm tìm tu giả tư chất tuyệt cao tiếp dẫn lên Thiên giới.

Cách đây không lâu quả có tiên nhân hạ phàm, sẽ cử hành tu luyện giả đại hội ở ngoài Tê Hà thành ở An Bình quốc, tuyển tu luyện giả tư chất siêu tuyệt lên Thiên giới.

Hôm nay chính là ngày đầu tiên của đại hội.

Thần Nam cười lạnh, lẽ nào lại tuyển kẻ tư chất siêu tuyệt, Thần Nam thiếu tu luyện giả có tư chất sao? Họ đang tìm chuyển thế tiên thần, hắn biết việc này trong lúc bị truy sát.

Đông đại lục kinh qua vô vàn chiến tranh, ổn định rồi, quần hùng mới phân chia, trăm nước cát cứ nhưng có ba đại quốc chiếm ba phần tư diện tích của đông phương, Sở quốc ở phía tây, Bái Nguyệt quốc phía bắc, An Bình quốc phía đông nam.

Hỗn Thiên đạo chính ở tại An Bình quốc, Tê Hà thành cũng ở nước này, những cách nơi hần cần đến sáu trăm dặm. Thần Nam biết tin liền quyết không vội đi báo cừu.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm hơi khó chịu nhưng chúng đồng ý đi xem một lần.

Cả bọn lại lên đường nhưng đổi hướng, sáu trăm dặm với hai con rồng không đáng bao nhiêu, thoáng sau đã thấy Tê Hà thành hiện lên trong mắt.

Tòa thiên niên cổ thành trong thời tiết băng thiên tuyết địa nhưng không lạnh lẽo mà trở nên phồn thịnh, vô số tu giả của Đông đại lục kéo đến khiến các khách sạn chật ních, những nơi phục vụ ăn nghỉ trong thành kiếm chác kha khá.

Hoa tuyết rơi rơi tả tả nhưng trên đường lại người xe dập dìu, vô số người hướng ra ngoài thành, một phần là tu luyện giả, một phần là phổ thông áo rách tính.

Người Thiên giới hạ phàm đang gây xôn xao, có ai không muốn thấy tiên nhân?

Thần Nam lơ lửng trên tầng không Tê Hà thành, cười lạnh: “Nếu tiên nhân được người đời lễ bái bị đánh bay khỏi thần đài trước mặt họ thì sẽ ra sao?”

“Thần huynh nói đùa sao?” Nam Cung Ngâm thắc thỏm, ý định thống nhất chính tà thánh địa đã nồng cuồng lắm rồi, nhưng y phát giác Thần Nam còn gấp mười lần thế, định chém tiên nhân.

“Grào...” Tử Kim thần long hú lên: “Tiên nhân là cái thá gì, dâm tặc tiểu mao hài đúng là không ra gì, long đại gia ta năm xưa dám chạm vào cả lão bạo quân có thể giết được Thiên giới chủ thần, tiên nhân... tiên nhân là cái đinh rỉ.”

Tử Kim thần long làm vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, nó biết hết mọi chuyện của Thần Nam ở Thiên giới, hiện tại không dễ dàng gì quay về địa bàn Nhân gian giới, tất nhiên phải báo phục.

Ngoài Tê Hà thành, vốn có một diễn võ trường bỏ hoang, hôm nay người đông nghịt, Thiên giới tiên nhân khiến mấy vạn tu luyện giả cùng gần mười vạn phàm nhân đến xem.

Người đang sôi sục nên băng thiên tuyết địa không còn lạnh lùng, diễn võ trường xôn xao, ở đâu cũng thấy bóng người, tòa đài cao chính giữa nước chảy không lợt.

“Hôm nay được thấy tiên nhân, đời ta coi như mãn nguyện, ngày sau có cái lên mặt với đời.”

“Ta sẽ bảo con cháu rằng mình từng tận mắt thấy tiên nhân.”

“Tiên nhân chỉ có trong truyền thuyết, hôm nay sẽ giáng lâm phàm trần?”

“Chỉ nghĩ đến được gặp tiên nhân đã khiến ta nhiễm tiên khí.”

...

Nhiều người ôm lòng thành kính đến nghênh tiếp tiên nhân giáng hạ phàm trần, có không ít Đông thổ danh túc.

Cùng lúc, tầng không thiểm xuất hiện một đạo hào quang, trập trập tiên nhạc ầm ầm truyền lại, hư không âm ảm sáng lên.

Hào quang càng lúc càng thịnh, năm màu sắc ánh xạ khắp trời, một đám mây lành mang theo mấy tiên ảnh nhanh chóng bay tới.

“Trời ơi, ta thật sự thấy tiên nhân.”

“Đúng là có tiên nhân giáng lâm!”

...

Vô số tiếng hô kinh hãi vang lên, đám đông cung kính nhìn lên không, nhiều người quỳ xuống.

Ai nấy kích động, thấy được thần tiên sống xuống trần nên họ đều chấn động.

Trên không màu sắc rực rỡ hào quang vạn đạo, tiên khí phiêu diêu, quang vụ dày đặc chặn hết hoa tuyết ngoài tiên quang.

Trên mây lành năm màu có năm tiên nhân đang đứng.

Một lão giả hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt cùng hai trung niên nam tử phong thần như ngọc, ngạo cốt tiên tư, phiêu dật xuất trần khôn tả.

Hai nữ tử trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp mình phủ hào quang, tiên khí vấn vít, vô cùng thánh khiết, phát ra xuất trần khí tức của tiên tử trên trời.

Mười mấy vạn người há hốc mồm, lúc ngũ vị tiên nhân dừng lại trên tầng không diễn võ trường mới bùng lên tiếng hoan hô.

Ngoài xa.

“Thần dạy, họ thần còn quá.” Long Bảo Bảo đứng trên vai Thần Nam bất mãn lâu bầu tựa hồ oán hận năm tiên nhân cướp bát cơm của nó.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm ngẩn ngơ, đồng thời hoảng sợ, không lâu trước muội muội y được tiên nhân đưa lên Thiên giới, hiện tại Thần Nam lại định đối địch với tiên nhân khiến y bất an.

Thần Nam cười lạnh, ngồi xếp bằng trên không nhắm mắt lại vận chuyển đại pháp lực xuất kích. Thịnh không đầy hoa tuyết lóe lên một tia chớp vàng rực, một khe nứt không gian vươn đến chỗ năm tiên nhân.

Năm vị Thiên giới tu giả đang nhận lễ bái của người đời, không dự liệu được biên cố, không trung rung lên kịch liệt, lão giả bị sức mạnh vô hình cấm cố, rớt khỏi đám mây, lộn mấy vòng mới đứng vững được, hai trung niên tú sĩ thân thể lắc lư đập vào nhau, hai tiên tử rớt thẳng xuống.

Năm tiên nhân vô cùng nhếch nhác, khí chất phiêu dật xuất trần vừa nãy bay sạch.

Tình cảnh trái ngược khiến mười mấy vạn người há hốc mồm, hồi lâu vẫn lặng ngắt, mãi mới có người thấp giọng: “Tiên nhân... vừa mới đâm đầu xuống?”

“Tiên nhân trong truyền thuyết đã suy đến mức này?”

“Chuyện này... ta không thấy gì...”

...

Năm tiên nhân đỏ bừng mặt, đồng thời vô cùng phẫn nộ, họ biết có người giở trò.

“Là ai? Ra đi.”

“Ha ha...” Thần Nam cười vang, cước đạp thần long từ xa lao tới.

“Trời ạ, đó là.. Thần Nam.”

“Không phải chứ? Mấy tháng trước y bị thượng cổ thần long phong ấn trong mười tám tầng địa ngục mà?”

“Không sai, là y.”

“Không tin được, người này đúng là có màu sắc truyền kỳ, xuất đạo có hai năm ngắn ngủi mà khiến cả lão bạo quân trong thần thoại truyền thuyết ra tay.”

“Y lại thoát khỏi mười tám tầng địa ngục, đúng là kì tích. Ta thích lắm.” Mấy nữ tu luyện giả đâm ra si mê.

...

Dưới mặt đất, nhiều tu luyện giả từng thấy Thần Nam, biết hắn có hai con thần long, vừa nhìn liền nhận ra.

“Thần... Thần... Thần.... Nam.” Lão giả trong năm vị tiên nhân biến sắc, ấp úng nói.

Hai trung niên tú sĩ và hai tiên tử sắc mặt cũng vô cùng khó coi, họ từ Thiên giới xuống, đương nhiên biết hẳn gây ra chuyện gì trên đó.

“Không cần nói những lời thừa, các người muốn sống hay bị ta xử lý?” Thần Nam như ma vương, xòe Thần Vương dực đã quang chất hóa lao tới, phát ra khí tức kinh hồn.

Tư thái cuồng vọng như vậy khiến mười mấy vạn người phía dưới há hốc mồm, khoa trương quá, dám nói thể với ngũ vị tiên nhân, có coi họ ra gì.

Hôm nay cái tên Thần Nam sẽ chấn động tu luyện giới, đánh đổ ấn tượng tiên nhân trong lòng người đời, những gì hắn làm truyền biến thiên hạ, dấy lên sóng gió ngút trời.

225. Chương 226: Ngũ Âm Ma Ngục

Sắc mặt năm vị tiên nhân hết sức khó coi, họ không sao ngờ rằng Thần Nam nhảy vào mộ Ma Chủ mà vẫn sống sót, lại ung dung xuất hiện tại Nhân gian giới nhưng như vậy.

Họ cũng ngẫm kinh hãi, truyền thuyết mộ Ma Chủ quán thông thiên nhân lưỡng giới là sự thật.

“Ta không muốn nói nhiều, các người muốn sống hay chết?” Giọng Thần Nam lạnh băng khiến mấy vị tiên nhân rùng mình.

Lúc đào vong trên Thiên giới, hắn từng đại khai sát giới, không biết bao nhiêu tu giả mất mạng dưới tay hắn, được coi là sát tinh, dù Thần Vương ra tay cũng không dồn hắn vào tử địa được, quả thật hung danh lừng Thiên giới.

“Người...”

Sắc mặt năm vị Thiên giới tu giả thoát đỏ thoát trắng, bị nạt nộ trước mặt mười mấy vạn người thế này quả mất mặt nhưng nếu đấu với sát tinh, họ chỉ còn đường chết.

Ở Thiên giới ai cũng biết Thần Nam là “đệ thập nhân” trong truyền thuyết của Thần gia, cũng phản khỏi gia tộc này nhưng thần binh chi hồn trong thân thể là hàng thật giá thật, lại có Hậu Nghệ cùng Huyền Vũ giáp, có thực lực đấu với Thần Vương, phổ thông Thiên giới tu giả sao là đối thủ của hắn?

Tiên tử tư dung tú lệ tỏ ra cực kỳ khó coi: “Thần Nam, người đừng khinh người quá.”

“Ta không khinh người mà muốn giết người.”

Thần Nam cầm Đại Long đao trong tay, tuy là nửa thanh nhưng đã vang danh Thiên giới, sau trận chiến máu tanh trước mộ Ma Chủ, nó trở thành hung đao nổi tiếng.

Những tu luyện giả dưới đài xôn xao, Thần Nam quá cuồng vọng, lại muốn giết tiên nhân, thật... không tin nổi. Hơn nữa họ nghe qua lời năm tiên nhân thì hình như họ có biết tới hắn, lại rất e ngại hắn, quả... vô cùng điên cuồng, Thiên giới tiên nhân lại sợ người phạm.

Nhưng nhiều người thấy bình thường, Thần Nam quật khởi nhanh như sao băng vạch ngang trời, chiếu sáng cả Đông thổ đại địa, ai cũng thấy tu vi tiến cảnh của hắn siêu việt.

Hắn thẳng đường tiến như dòng sông cuộn cuộn vào biển, phá được vô đạo cực cảnh, đạt đến cảnh giới ngự không phi hành rồi đại chiến Tây thổ, khiến thượng cổ thần long Khôn Đức phải tự xuất thủ, sau này hắn bị phong ấn vào mười tám tầng địa ngục nhưng vẫn ung ung thoát thân.

Hiện tại trong mắt người phạm tục, hắn lập tức trở nên thần bí mà hùng mạnh, cười hai con thần long bay tới, bức năm vị tiên nhân không dám ho he.

Tiên nhân có tôn nghiêm riêng, bị hắn bức bách như vậy, lại trước mặt mười mấy vạn người kinh lễ khiến mấy lần họ định xuất thủ nhưng đều nén lại được.

Một trong hai trung niên tú sĩ lạnh giọng: “Thần Nam, hiện người là công địch của Thiên giới, người Thiên giới không tìm người gây phiền mà người biết điều ẩn nhẫn có khi còn bảo toàn tính mệnh, hiện tại dám cuồng vọng thế này, không sợ Thiên giới sai cao thủ đến lấy mạng sao?”

“Ha ha... ta sợ người Thiên giới?” Thần Nam cười vang: “Lúc ở Thiên giới, cả Thần Vương ta còn không ngán, có gì không dám làm? Ta phải sợ ai. Xem ra các người tưởng ta hư trương thanh thế, để ta dùng hành động cho các người tin.”

Đại Long đao sáng chói thần mang, hắc xòe Thần Vương dục vẽ ra tàn ảnh lao tới năm vị tiên nhân, quả là cuồng vọng cực điểm, một đao chém cả năm người.

Mười mấy vạn quan chiến giả há hốc mồm thành hình chữ O.

Năm Thiên giới tu giả vội phản kích nhưng Thần Nam quá nhanh, Thần Vương dục khác nào quang tốc so với năm người mới đạt đến thất giai cảnh giới.

Để tránh thiên phạt, Thần Nam không dùng sức mạnh thất giai nhưng bằng tốc độ và hung đao đã đủ rồi.

“Soạt, soạt, soạt.”

Hắn liên tục biến ảo phương vị, đao mang chiếu sáng tầng không âm ám, hoa tuyết cách mấy chục trượng bị đao khí cuốn ngược lên không rồi tan biến.

Năm tiên nhân bị tàn ảnh vây ráp, liên tục phải tránh né, phản công.

Hơn chục chiêu trôi qua, một đạo thần quang uốn lượn đột ngột xuất hiện trước trung niên tú sĩ vừa nói, y thất sắc nhưng không tránh được.

Đao mang sáng chói rọc một đường tà đầu đến chân y thành hai mảnh, huyết vũ rải khắp không trung, trung niên tú sĩ không kịp kêu đã mất mạng, tàn thi và máu đỏ rải xuống.

Bên dưới, vô số quan chiến giả thất thanh kêu lên.

“Trời... trời....oi.”

“Thần Nam đã giết một tiên nhân.”

“Ma vương, lại giết cả thần tiên hạ phàm.”

“Nhất định ta nhìn lầm, tiên nhân sao lại chết, lại bị phàm nhân giết?”

“Sát tinh! Ma vương! Thần Nam là đại ma vương!”

...

Mười mấy vạn người bên dưới, một nửa là tu luyện giả, một nửa là phổ thông phàm nhân đến quan chiến, có không ít vương công quý tộc, những gì được thấy là đã kích quá lớn, thân tiên bất tử bị một thanh niên phàm gian chém chết, đánh mạnh vào niềm tin trong lòng họ.

“Người dám giết sứ giả tiên giới hạ phàm. Thần Nam, cừ địch của người khắp Thiên giới, đúng là không biết sống chết.” Một trong hai tiên tử tuy giận dữ nhưng không giấu được vẻ hoảng sợ, cổ lên gân.

Thần Nam cười lạnh, Đại Long đao quét xéo vào nàng ta, quát lớn: “Người Thiên giới nhớ rõ cho ta, tất cả đều dựa vào thực lực, hiện tại ta đang dạy dỗ các người.”

Tức thì đao khí tung hoành, đao mang bốc lên mây cao, Thần Vương dục sau lưng hắn liên tục vẩy mạnh lưu lại đao đao tàn ảnh rồi đột ngột xuất hiện sau lưng tiên tử, long đao chém mạnh.

“Phập.”

Máu phun lên như suối, hắn dùng đoạn đao chặt đứt đầu tiên tử, huyết thủy phun trào, tử thi mới rơi khỏi đám mây.

Quan chiến giả xô xao.

“Tàn nhẫn quá.”

“Sao lại giết cả tiên tử?”

“Tiên tử đáng thương, gặp phải ma vương.”

Nhưng cũng có người thấp giọng: “Đã là cừu địch thì ai chả giết, tiên tử có làm sao?”

...

Tất cả sôi lên, ai nấy vô cùng kích động, Thần Nam gây cho họ quá nhiều bất ngờ, xưa nay có ai tin là người thường giết được tiên nhân nhưng hôm nay hắn đã phá tan niềm tin đó.

Nhưng họ dần không cho hắn là phạm nhân, bởi những gì hắn làm, người phạm không làm nổi.

Hiện tại chỉ còn lại ba Thiên giới tu giả run cầm cập, mặt tái xám, không dám tiến lên nữa.

“Hừ, các người che giấu khá lắm nhưng ta vẫn cảm ứng được khí tức của Tuyệt Tình ma vương, các người chắc là người phái đó? Theo lý ta phải đuổi tận giết tuyệt nhưng ta rất nhân từ, cho các người một cơ hội.”

Giọng nói lạnh lùng vang khắp không trung, các quan chiến giả tắt tiếng, đó mà là nhân từ? Không thêm nhú mày cùng giết hai tiên nhân, hủy đi niềm tin tiên nhân bất tử trong lòng người đời mà còn nói là nhân từ? Đúng là ma vương.

Nhưng ba Thiên giới tu giả lại khác, họ thấy hắn nhận ra thân phận thì hồn phi phách tán, sợ hãi và hắn là tử địch nhưng mấy câu sau cùng của hắn khiến họ thở phào.

“Các người muốn sống hay chết?”

“Muốn... sống.” Trung niên tú sĩ còn lại làm mặt dày, đáp với vẻ vừa hận vừa xấu hổ.

Thần Nam đứng sững trên không, cầm Đại Long đao, lạnh lùng nói với ba tiên nhân: “Mượn các người nói cho các lộ Thần Vương Thiên giới biết, Thần Nam ta không chết tại mộ Ma Chủ, bảo họ rửa cổ cho sạch đợi ta đến chặt đầu. Đồng thời bảo họ cứ phái nhân mã xuống giết ta, đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu. Nếu không phái người đến cho ta khai đao ta sẽ diệt căn cơ của họ tại Nhân gian, quét sạch mọi đệ tử.”

Dưới đài sôi lên, Thần Nam lại muốn khai chiến với Thiên giới Thần Vương, quả là ma nhân điên cuồng.

“Ngẫu mẽ đầu phát, sau này Nhân gian sẽ nhiệt náo lắm.”

“Grào... thật hưng phấn, nghĩ đến cảnh hào tráng sau này mà long đại gia chỉ muốn ngứa mắt hú vang, grào...”

Mặt Nam Cung Ngâm sầm lại, chuyện này xong rồi, y đáng hối hận muốn chết, không nhiên lại hòa mình với một tên điên, sau này không biết sẽ mất mạng kiểu gì.

“Số khổ rồi, xin trả lại trời cao năm trăm năm cũng đừng khiến con sinh cùng thời với tiên điên kia.” Y thống khổ rên rỉ.

Ba Thiên giới tu giả cũng vô cùng kinh hãi, Thần Nam quả ngông cuồng, dám chủ động khai chiến với Thiên giới, khoa trương không tả nổi.

Nhưng nghĩ kỹ lại, ba người nhận ra Thiên giới e rằng không làm gì được hắn, Thần Vương không gặp cơ duyên cũng không đời nào mạo hiểm hạ giới, nếu phát cao thủ hạ giới truy sát hắn, chỉ e sẽ như hắn nói, xuống bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Các Thần Vương có cam tâm để hắn tiêu diêu dưới Nhân gian? Tất nhiên là không, họ sẽ sai cao thủ hạ giới, tương lai chắc sẽ có nhiều tiên nhân tổng táng tại Nhân gian!

“Ta đếm từ một đến mười, lập tức biến khỏi mắt ta, từ đâu về đấy.”

Cuồng vọng!

Khoa trương!

Nhưng khiến ba vị Thiên giới tu giả hận mà đành bó tay.

Muốn sống sót, họ đành cúi thấp cái đầu cao quý, cam nguyện chịu lép trước mặt mười mấy vạn phàm nhân, nghe theo thanh niên cường giả của Nhân gian.

Mười mấy vạn người phía dưới sôi lên, Thần Nam khác nào địa ngục ma vương, dọa cho tiên nhân cúp đuôi lại, quả không tin nổi.

Niềm tin trong lòng họ sụp đổ.

Hư không phá toái, tam vị tiên nhân chuẩn bị đối kháng thiên phạt, quay về Thiên giới.

Nhưng một tiếng quát vang vọng.

“Các người còn muốn về Thiên giới? Hừ hồn táng tại Nhân gian thôi. Ngũ- âm- ma- ngục!”

Bốn chữ cuối cất lên rành rọt, năm cự động tối om xuất hiện trên không, chặn trước Thiên giới thông đạo, hút sạch mọi thiên phạt lôi quang giáng xuống.

226. Chương 227: Tuyệt Đối Khoa Trương

“Ngũ âm ma ngục” thốt ra, năm hắc động xuất hiện trên không, chặn đường rút của tam vị tiên nhân, hút hết thiên phạt thần quang, thực lực của người mới đến cao tới mức đáng sợ.

“Ông nó chứ, tên biến thái này sao lại xuất hiện ở đây.” Tử Kim thần long cảm giác cổ lạnh băng, tránh xa mấy trăm trượng như tránh ôn dịch.

Long Bảo Bảo cũng vì một tiếng hóa thành kim quang chạy xa ngàn thước.

Nam Cung Ngâm trên lưng Tử Kim thần long kinh ngạc hỏi: “Đó... là ai?”

“Siêu cấp đại biến thái của Nhân gian giới.”

Thần Nam cũng cả kinh, người đến là Đại Ma đã lâu không gặp.

Đại Ma đã mang lại cho hắn quá nhiều kinh ngạc, tựa hồ mỗi lần gặp lại đều thấy tu vi của y tăng lên, lúc xuất thế dưới lòng đất hoàng cung Sở quốc, y nhất quyền đánh tan thân thể thiên sứ bốn cánh, dẫn thiên phạt đến đại chiến một nhóm cường giả.

Lần gặp thứ hai y đại chiến thiên sứ sáu cánh và cao giai tiên nhân, cùng giết hết địch thủ.

Lần này xuất hiện, y xuất ra “Ngũ âm ma ngục” hắn chưa từng nghe đến, chặn đứng Thiên giới thông đạo, hút hết thiên phạt thần lực khiến ai nấy thất kinh.

Năm hắc động như ma quật liên thông với địa ngục, âm u đáng sợ trùn lên ba tiên nhân, chớp mắt sẽ thanh toán xong xuôi.

Thần Nam vội hét lên: “Thủ hạ lưu tình!”

Đại Ma quay người lại, hai mắt xạ ra tử quang, ngưng thị vào Thần Nam: “Là người, vì sao cầu tình cho họ?”

Tuy nói thế nhưng y cũng dừng tay, xuất ra ba đạo nguyên khí bài sơn đảo hải cầm cố ba tiên nhân trên không.

Ba tiên nhân mặt như chàm đỏ, không dao ngờ rằng xuống Nhân gian lại bị thế này, vốn tưởng sẽ được người đời lễ bái, ai ngờ mọc ra hai đại ác ma nói giết là giết, hoàn toàn không coi Thiên giới ra gì.

Đang lúc hoảng sợ ba người nhớ lại truyền ngôn trên Thiên giới rằng dòng nước Nhân gian đang rất “đục”, tốt nhất không nên chạm vào. Họ là người Thiên giới mới thành tiên gần trăm năm nay, không hiểu bí ẩn về Huyền giới cao thủ ở Nhân gian, giờ hối hận thì đã muộn.

Đại Ma thấy Thần Nam bay tới, lạnh lùng nói: “Người Thiên giới tự tiện xuống Nhân gian vốn nên giết, vì sao lại cản ta?”

Mười mấy vạn quan chiến giả bên dưới lạnh buốt sống lưng, đó là thần nhân nào? Chỉ ví một lý do không đầu lại định giết tiên, lẽ nào Nhân gian giới còn cao cao tại thượng hơn Thiên giới?

Họ không hiểu ý Đại Ma nhưng Thần Nam thì hiểu. Đại Ma không là thủ hộ giả và chấp pháp giả của Nhân gian giới thì cũng là siêu cấp cao thủ của Đông thổ.

“Tiền bối, đã lâu không gặp, mong tiền bối thủ hạ lưu tình là vì muốn mấy người Thiên giới mang tin về.”

Sắc mặt Đại Ma giãn ra: “Không lâu trước đây có tiên nhân tự hạ phàm mang cao thủ có tiềm lực của Nhân gian đi, ta đang bế quan nên không kịp cản, không ngờ hôm nay lại có kẻ bất chấp ước định năm xưa, lại xuống Nhân gian, ta mà không chấp pháp chắc họ coi Nhân gian không người.”

“Thần thánh ơi, Nhân gian và Thiên giới có ước định, xem ra Nhân gian không yên bình như bề ngoài.” Long Bảo Bảo lẩm bẩm.

Về mặt Thần Nam vô cùng kinh ngạc, Nhân gian thật sự có thể xếp ngang Thiên giới sao? Hắn không tin nên hỏi lại: “Nhân gian có thể trực diện Thiên giới sao?”

Đại Ma ngẩn ra rồi thở dài: “Nhân gian yếu kém, hiện tại Nhân gian không còn là Nhân gian ta quen thuộc, nhưng ta đã sống lại ắt phải tận hết chức trách. Nhưng gì ta làm đều theo ước định năm xưa của thiên nhân lương giới.”

Mồ hôi ướt đầm.

Thần Nam kinh hãi vô cùng, ngày xưa đó đúng là năm tháng khiến người ta ngưỡng vọng, hắn lại nảy sinh kính ngưỡng tận đáy lòng trước sự tận tâm của Đại Ma.

Hiểu được chút ẩn tình, hắn trầm ngâm: “Tiền bối có thể thả họ về Thiên giới báo tin, hiệu quả lại càng cao.”

Đại Ma hơi do dự: “Được, để một tên về, hai tên còn lại hồn táng Nhân gian. Ngũ- âm- ma- ngục!”

Năm hắc động chộp vào tu giả già nua và tiên tử dung mạo tú lệ.

“A...”

“A...”

Hai vị Thiên giới tu giả kêu lên thê thảm, bị hắc động hút vào, lập tức thân thể nát tan.

“Grào... tổ tông ơi, đúng là biến thái.”

“Thần dạy, quá nặng mùi máu.”

Hai con rồng rụt cổ, đều cảm giác lạnh ngắt.

Mười mấy vạn quan chiến giả lặng ngắt, những gì Thần Nam và Đại Ma làm hôm nay hoàn toàn đập tan hình tượng tiên nhân trong lòng họ, tín ngưỡng sụp đổ khiến tinh thần rung chuyển.

“Tha... tha mạng.”

Trung niên tú sĩ còn lại vừa động đậy được liền sụp xuống trên mây, quỳ trước Thần Nam và Đại Ma, sắc mặt xám ngoét, hoảng sợ: “Xin tha mạng.”

Thần Nam quát vang: “Cút về Thiên giới, đừng quên báo tin.”

Trung niên tú sĩ sợ mất mật, khí chấn phiêu dật xuất trần mắt sạch, run rẩy đứng dậy, vội vàng như chó nhà tang phá không chạy về Thiên giới thông đạo.

Nhưng y tựa hồ quên mất thiên phạt, mấy đạo lôi quang khổng lồ đốt toàn thân đen xì, sắp ô hô ai tai.

Thấy y kinh sợ như vậy, Thần Nam nảy ra chút thương cảm, thở dài một hơi, Đại Long đao bổ vào thiên lôi trên không, kích tan mười mấy đạo lôi quang còn lại, trung niên tú sĩ không dám quay đầu lao vào Thiên giới thông đạo, tan dần vào hư không.

Mười mấy vạn người phía dưới chấn động, Thiên giới tiên nhân lại quỳ trước hai nam tử Nhân gian, niềm tin của họ tan tành.

“Các người thấy gì chưa, tiên nhân cũng tham sống sợ chết, vì sao các người phải lễ bái họ? Họ khiến các người trường sinh được sao? Họ khiến tất cả các người an khang sao? Họ không làm gì được cho các người nhưng lại được hưởng vô thượng vinh diệu của Nhân gian, được thể nhân lễ bái, là đạo lý gì? Thiên giới dựa vào đâu mà đòi ở trên cao? Các người tưởng tượng ra Thiên giới hoàn mỹ quá, ít nhất ta thấy nơi mấy tiên nhân cư trú không đáng gọi là Thiên giới, còn khốc hơn Nhân gian, là thế giới kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, chinh chiến còn thảm liệt gấp trăm Nhân gian. Tiên nhân mà các người lễ bái chỉ là một vài người có thực lực. Cái gì là Thiên giới, Thiên giới trong lòng mỗi người chỉ dựa vào chính mình kiến tạo. Ba gian nhà tranh, mấy mẫu ruộng tốt nếu khiến người ta an lạc bình hòa thì là đất lành Thiên giới. Thiên giới hư vô phiêu diêu bất quá là một ma vực.”

Thần Nam bắt kể những người ở dưới có nghe không nhưng cứ việc chỉ trích Thiên giới đến nơi đến chốn.

“Ồ, ta nhớ người tên Thần Nam, lâu nay không gặp, không ngờ tu vi của người tiến quá nhanh, thật khiến người ta kinh ngạc.” Đại Ma tỏ vẻ hòa hoãn, lộ ra nụ cười hiểm thấy: “Bằng hữu của ta là Đông thổ chấp pháp giả, mấy ngàn năm trước không may, giờ mình ta là Đông thổ thủ hộ giả kiêm chấp pháp giả, không biết người có đồng ý chia bớt một phần áp lực với ta?”

“Chuyện này...” Thần Nam hơi khó xử, ngẫm nghĩ rồi nói: “Tiền bối công thâm lực hậu, tại hạ vạn lần không so được, e rằng không đảm đương được, tại hạ làm một tự do tán nhân.”

Đại Ma bật cười: “Người không đồng ý, ta cũng không miễn cưỡng.”

Thần Nam cảm giác vô cùng nghi vấn với người thần bí như Đại Ma, thực lực của y lần sau mạnh hơn lần trước, hôm nay thể hiện ra là thực lực của Thần Vương, thậm chí Thần Nam cho rằng “Ngũ âm ma ngục” có thể sánh với Sinh tử luân hồi môn của Thi Hoàng.

Đương nhiên hắn không quá kinh ngạc, hắn tin rằng trước đây Đại Ma chưa thoát được yêu đạo hồn phách trong thể nội nên không chân chính phát huy được thật lực.

Đại Ma từng nói với hắn rằng y đã thấy Đại Long đao bị gãy ở Vĩnh hằng sâm lâm, hiển nhiên y từng qua đó. Vậy mà lại an toàn thoát lui ắt là cao thủ tuyệt đỉnh. Y là tiền bối cao thủ duy nhất mà Thần Nam biết từng vào Vĩnh hằng sâm lâm mà bình an vô dạng thoát ra.

“Tu vi của tiền bối tựa hồ tăng lên khiến người ta không đoán nổi.”

Đại Ma gật đầu, mặt lộ vẻ vui mừng: “Bởi sư phụ ta xuất hiện trong mộng, người còn sống, chỉ cho ta một phương hướng tu luyện mới.”

Mồ hôi như tắm.

Đại Ma biến thái thế này còn có sư phụ, Tử Kim thần long ngoài xa suýt nữa từ trên mây rơi xuống.

Thần Nam cũng cả kinh nhưng Đại Ma không muốn nói nhiều nên không truy vấn. Sau cùng hắn từ biệt, cước đạp thần long bay đi trước sự ngưỡng vọng của mười mấy vạn người.

Những gì hắn làm hôm nay được truyền đi khắp góc ngách Thiên Nguyên đại lục tọa thành địa chấn lay động phiến tu luyện giới và mọi quốc gia trên đại lục. Nhiều biến hóa trọng đại của Nhân gian từ đây bắt đầu.

Thần Nam, thanh niên cường giả cuồng vọng, dám giết cả tiên nhân lập tức trở thành tiêu điểm, thành đối tượng cho người ta đàm luận, quan sát.

Mấy trăm dặm với thần long chỉ là đi dạo, thoáng chốc đã thấy Hỗn Thiên đạo hiện lên trong mắt.

Tuyết phủ khắp núi, vùng núi này trắng xóa một màu nhưng Thần Nam lại thấy dự cảm không lành, tựa hồ có đại yêu ma đang đợi hắn.

“Hỗn Thiên đạo lẽ nào còn có cao thủ cực kỳ lợi hại?” Hắn nghi hoặc.

Cùng lúc, trên tiên sơn của Hồn Thiên đạo bùng lên ma khí cuộn cuộn, ô vân che kín cả dãy núi, một bóng dáng ma vương ánh xạ lên hắc vân.

“Ngẫu mẽ đầu phát, thần dạy không tin được.”

“Grào... con bà nó, Hồn Thiên lão ma vương? Sao lại thế được?”

227. Chương 228: Hồn Thiên Thổ Huyết

Nhưng tình cảnh hiện tại quá khoa trương, ô vân che kín đất trời, hoa tuyết bay khắp nơi đều biến thành màu mực, từng mảng ô vân ép lên ma sơn, nối dãy núi lại với nhau.

Trong làn ma khí cuộn cuộn có một bóng dáng khổng lồ đứng sừng sững, Thần Nam liếc mắt là nhận ra Thiên giới Hồn Thiên lão ma vương.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm cảm giác áp lực kinh hồn, lòng hơi hoảng sợ, run giọng hỏi: “Thần huynh... ma tượng trên không là ai? Tựa hồ có địch ý với chúng ta, đệ thấy không ổn, cảm giác có một siêu cấp đại yêu quái đang nhìn.”

“Mẹ kiếp, ta không nhìn lầm, đúng là Hồn Thiên lão vương bát đản! Tiểu tử, cũng nên chạy cho nhanh.”

“Thần dạy, sự tình không ổn.”

Hai con rồng hoàng sợ.

“Hừ, Hồn Thiên ma vương thật thì sao? Tại Thiên giới có phải ta chưa giao thủ với lão đầu, dù gì ta cũng có thực lực đấu với Thần Vương. Hơn nữa ta không tin hẳn thật là Hồn Thiên. Hồn Thiên ma vương bị ta bắn tan thân thể tại tinh không nguyệt điện, phải chiếm thân thể người khác, căn bản không giống thế này. Các người đừng lo, dù tên này tu vi cao thâm, cũng không đáng sợ như Hồn Thiên.”

Hiện tại Nam Cung Ngâm tin Thần Nam từng lên Thiên giới, bằng không việc hắn chém thần tiên trước đây không giải thích được, tuy biết Thần Nam tu vi cao thâm mạc trắc nhưng y vẫn không thể yên lòng, thở than liên hồi: “Sao ta lại đi cùng với hung tinh thế này, ô ô...”

Thần Nam cầm Liệt Không Kiếm trên tay trái, tay phải cầm Đại Long đao bay lên, lần này hắn dùng hai món thần binh, đủ thấy rất trọng thị đại địch.

“Đừng giả thần giả quỷ, mau lộ bản thể ra, đừng để chết quá khó coi.” Hắn quát vang.

Về Nhân gian, không còn lo bị mấy Thần Vương liên hợp vây giết, giờ đối diện với một kẻ không phải Hồn Thiên, lẽ nào Thần Nam chịu khách khí, ở Nhân gian dù phải đấu với Thần Vương chân chính hắn cũng không ngại.

“Hồn Thiên!”

Ma ảnh phát ra hai chữ khiến mấy ngọn núi cạnh đó rung chuyển, tiếng ầm ầm vang đi mười mấy dặm.

“Ta khinh, tên chết nhất còn ra vẻ cái gì? Hồn Thiên lão vương bát đản bị ta phân thân ở Thiên giới rồi, ngươi còn đắc ý dương dương mạo nhận, đúng là mặt dày, nếu là long đại gia ta chắc phải nói là Thần Hoàng mất.”

Mồm mép Tử Kim thần long không chỉ khiến nữ nhân phẫn hận mà địch nhân cũng ghét, ma ảnh run lên, bàn tay khổng lồ ấn xuống.

Bàn tay rộng mấy trượng, như ngọn núi nhỏ ép xuống, ma khí ào ào tràn ra như biển lớn khiến núi non rung chuyển.

“Đáng ghét, long đại gia đang bàn kiến thức, không rảnh đấu với ngươi, ta tránh, tránh tránh...” Tử Kim thần long mặt dày như thành tường chạy cong đuôi, thoáng chốc chạy xa mấy dặm.

Long Bảo Bảo đưa Xạ nhật tiễn cho Thần Nam rồi chạy ngay.

Thần Nam hóa thành một dải cầu vồng bay lên, tay trái Liệt Không Kiếm, tay phải Đại Long đao chém mạnh vào bàn tay trên không, hai thần binh bảo vật phát ra kiếm khí và đao mang mười mấy trượng chấn tan hết ma khí, đoạn va vào bàn tay trên không, phát ra tiếng choang choảng như kim thuộc va nhau.

Đó là sức mạnh giao phong cực hạn ở Nhân gian, thêm nữa sẽ dẫn đến thiên phạt. Thần Nam và cự ma giao chiến trên không khiến ma khí lan tràn, núi non run rẩy, tuyết bay cuồng loạn, hôn thiên ám địa.

Ma khi bị chấn tan, cự ma lộ ra thân thể cao lớn trên không như tòa cự sơn, phát ra tiếng gầm chói tai khiến bát phương vận động, tuyết lở trong tuyết sơn, thanh thế kinh thiên động địa.

Thần Nam thấy không dùng sức mạnh thất giai ắt không thương tổn đến cự ma được, liền không do dự tăng lực, không ngại dẫn đến thiên phạt, quyết diệt bằng được cự ma diện mạo như Hồn Thiên ma vương.

Trên không liền giáng xuống lôi quang ào ạt, tiếng ầm ầm liên miên bất tuyệt, diện võng chói lòa rợp trời đỏ xuống. Thần Nam đặt Xạ nhật tiễn lên Hậu Nghệ cung, chuẩn bị phóng thần tiễn giết cự ma.

Nhưng cự ma phần nộ gầm lên rồi tan biến, chỉ còn lại ma khí rợp trời rồi cũng từ từ tan dần.

Thần Nam đại nộ, nó tránh né, thiên phạt giáng xuống đánh hết vào hắn, buộc hắn hóa thần cung thành thần thụ, quét ngang thần lôi, đồng thời dùng Đại Long đao phát ra thần mang sáng lòa đối kháng thiên phạt.

Đoạt hắn thoát khỏi lôi quang diện võng, sát khí đằng đằng tiến lên đỉnh núi có vô vàn đỉnh đài, hiển nhiên là nơi Hồn Thiên đạo tọa lạc.

Đến đỉnh, hắn vung đao quét sạch một tiểu trận do loạn thạch chất thành đoạn rào bước tới, nhất đao chém tan một thạch bi vạn cân trước sơn môn Hồn Thiên đạo, đoạn lại quét long đao, dẹp bằng một mảng tường lớn.

Khói bụi mù mịt, hắn gầm lên: “Hồn Thiên phái nghe đây, Thần Nam ta đến diệt phái, mau ra hết đi. Còn cả ma đầu co đầu rút cổ nữa, nếu là Hồn Thiên thì ra đây, đừng làm bộ cầu hùng chết nhất.”

Vừa này hắn và cự ma giao chiến đã kinh động trên dưới Hồn Thiên đạo, cả ngàn người nghe tiếng liền chạy ra, ai nấy như lâm đại địch.

Họ đã tiếp được phi cấp truyền thư, biết cách đây không lâu Thần Nam giết hai tiên nhân, giờ lại tận mắt thấy hắn trở thần uy đại chiến ảo ma, ai cũng hoảng sợ.

Thần Nam rào bước tiến tới, đệ tử Hồn Thiên đạo liên tục lùi bước, hắn tiến vào một tòa ma điện cao lớn, người Hồn Thiên đạo vào theo, cả mấy lão nhân cực già cũng tiến vào đại điện, tựa hồ họ đều đạt tu vi lục giai trở lên.

Trong đại điện kim bích huy hoàng, cung phụng không ít tượng lịch đại tổ sư, hắn tung cước đá tượng Hồn Thiên đạo tổ khởi thần đàn, rồi không khách khí ngồi ngay lên bảo tọa ở giữa điện, nhìn xuống Hồn Thiên đạo chúng nhân.

Tư thái khoa trương như vậy khiến các đệ tử trong điện diên tiết, nhưng mấy trưởng lão tu vi thâm hậu áp chế họ gây loạn, sợ mạo phạm Thần Nam sẽ dẫn đến sát thân chi họa.

“Thần Nam, vì sao ngươi định gây loạn Hồn Thiên phái?”

Một trưởng lão bước khỏi đám đông nhưng lời lẽ không cứng quá, sợ hắn động nộ.

Hiện tại hắn khác nào ma vương, trở thành chủ nhân nơi này, ngôi trên bảo tọa, nắm hết vận mệnh mọi người.

“Không phải gây loạn là muốn diệt Hồn Thiên phái!” Hắn đáp lạnh tanh.

“Lớn mật. Thần Nam ngươi là cái gì mà dám đá tượng Hồn Thiên tổ sư, ngôi trên bảo tọa.” Một đệ tử trẻ tuổi bước ra, dùng kiếm chỉ hắn.

“Hừ, đệ tử Hồn Thiên phái còn chút huyết tính nhưng đó không thể là lý do ta tha cho phái các ngươi. Hôm nay ta chỉ hành động, không nhắm vào con người, Tổ sư các ngươi ở Thiên giới định giết ta nên ta đành phản kháng, diệt căn cơ hắn sáng lập ở Nhân gian. Mọi đệ tử Hồn Thiên đạo đều được miễn chết nhưng

Hỗn Thiên đạo phải giải tán, các người ở đâu về đây, ta không truy sát mà chỉ muốn hủy ma sơn của Hỗn Thiên đạo.”

“Người...”

“Người... cuồng đồ!”

“Giao mệnh ra. ”

...

Mấy đệ tử trẻ tuổi cầm đao vác kiếm lao tới, đệ tử cao tuổi của Hỗn Thiên đạo cũng lộ vẻ giận dữ nhưng không dám xông lên công kích.

Thần Nam lạnh giọng: “Ta hân thưởng đệ tử có huyết tính nên không giết các người.”

Đoạn hấn phát tay, đại lực tràn ra hất văng toàn bộ đệ tử xông lên, tuy không lấy mạng nhưng họ đều không bò dậy nổi.

“Không phục cứ xông lên.”

Chỉ có thực lực mới đủ tư cách khoa trương, trong Hỗn Thiên đạo đại diện lạnh ngắt, tuy có người muốn lên nhưng đều cực lực khắc chế, nhục thể phạm nhân sao chống nổi ma vương giết cả tiên nhân?

“Cho ta biết, cự ma vừa giao chiến với ta có lai lịch thế nào? Không nói thật, ta sẽ một bước giết người người.”

Khoa trương tuyệt đối, Thần Nam phát ra vô tận sát khí, cả đại diện lạnh ngắt, không ai hoài nghi hấn bởi hấn tuyệt đối dám biến Hỗn Thiên đạo thấy chất đầy điện, máu chảy thành sông.

Một trưởng lão tiến ra, tránh cho Hỗn Thiên đạo đổ máu nên phải nói thật.

“Đó là thủ hộ ảo ma của bản phái, tương truyền do đạo tổ để lại năm xưa, đạo tổ ở Thiên giới nếu không tiếc hao tổn nguyên khí, dùng đại pháp lực sẽ nổi thông với ảo ma.”

“Ha ha, ta hiểu, hóa ra đó là Hỗn Thiên lão vương bát đản, hấn ở Thiên giới không tiếc hao phí đại pháp lực khống chế khôi lỗi nhân, định đấu với ta. Tiếc thật, lại công cốc thôi, đành trở mắt nhìn ta hủy diệt Hỗn Thiên đạo. Ha ha... Hỗn Thiên ma vương lúc trước ở Thiên giới dẫn đệ tử đuổi ta ráo riết, muốn đuổi tận giết tuyệt ta sao? Giờ ta hủy căn cơ Nhân gian của hấn, mặc hấn trở mắt nhìn mà bó tay.”

Ở Thiên giới, “phù”, Hỗn Thiên ma vương đang nhắm mắt đã tọa hã miệng phun máu.

“Thần Nam, ta hận không ăn tươi nuốt sống ngươi.” Hỗn Thiên ma vương kích nộ công tâm, bắt quá ý cố gắng bình tâm, tiếp tục khống chế khôi lỗi ảo ma ở Nhân gian giới.

228. Chương 229: Diệt Phái

Thần Nam cười vang, nói với ảo ma: “Lão rùa đen Hỗn Thiên ma vương, hiện tại ngươi không phải thông qua một khôi lỗi nhân, tại Thiên giới chú thị tất cả ở đây sao? Để ta cho ngươi thấy ta hủy căn cơ ở đây thế nào.”

“Thần Nam tiểu nhân, ta thề bắt lưỡng lập với ngươi.” Sắc mặt ảo ma hung ác, nghiêng rằng, hiện tại nó hoàn toàn bị Thiên giới Hỗn Thiên ma vương khống chế, coi như hóa thân của ma vương giả lâm Nhân gian.

“Ha ha...” Thần Nam cười vang, bỏ ra một chưởng khiến đỉnh đại diện bay ra xa tít.

Đoạn hấn bay lên không, đến quảng trường của Hỗn Thiên phái, xung quanh có nhà cửa vây phủ.

Chính giữa quảng trường có một bức tượng cao mười mấy trượng, hoàn toàn do kim cương nham điêu khắc thành, tuy nhuốm tuế nguyệt phong sương, nhưng vẫn nhận ra là Hỗn Thiên đạo tổ.

Bức tượng đứng đó không biết mấy ngàn năm rồi, là biểu tượng tinh thần của Hỗn Thiên đạo.

Thần Nam bay đến gần bức tượng, vung Liệt Không Kiếm chém mạnh lên vai, tiếng ầm ầm vang lên, tay trái bức tượng rơi xuống mặt hoa cương nhám, vỡ tan tành.

Hỗn Thiên đạo đệ tử đi theo trắng nhợt mặt mày.

Thần Nam cười ha hả: “Hỗn Thiên ma vương, ngươi thấy không? Ta chém rụng tay trái ngươi, giờ đến tay phải.”

“Soạt.”

Thân quang lóe sáng, kiếm mang chém đứt tay phải bức tượng.

Đoạn hấn vung kiếm liên tục, kiếm mang như cầu vòng chế đầu tượng Hỗn Thiên ma vương làm đôi, rồi rạch ngực, chặt ngang hông, cuối cùng bị vô số đạo kiếm khí nghiền nát.

Quả là sỉ nhục trầm trọng, ảo ma gầm lên định xông tới nhưng lại phun máu.

“Ha ha... Hỗn Thiên ma vương, ngươi ở Thiên giới học máu sao? Tốt nhất tự xuống đây quyết chiến với ta, nếu không chế một khối lõi nhân thì uy hiếp ta thế nào được, chỉ phí nguyên khí mà không được gì.”

Ở Thiên giới, sắc mặt Hỗn Thiên ma vương xanh lét, thông qua ảo ma, y như nhìn thấy hết mọi việc ở Nhân gian giới, phảng phất chính mình trải qua.

Trở mắt nhìn Thần Nam vũ nhục trước mặt đệ tử đồ tôn mà đành bó tay.

“Chết tiệt, ta sẽ phái tinh anh cao thủ truy sát ngươi đến cùng.”

Ở Nhân gian giới Hỗn Thiên đạo, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo bận cuống lên, đem hết tượng gỗ Hỗn Thiên đạo tổ chất lại một đồng ở quảng trường rồi đốt lửa.

“Grào... trời lạnh quá, mọi người mau lại mà sưởi ấm.”

“Nướng cánh gà ta thích ăn nhất.” Long Bảo Bảo tham ăn thần thông quảng đại, vào trù phòng lôi ra một xâu cánh gà, nướng trên lớp than.

...

“Cái gì, thạch tháp này do Hỗn Thiên ma vương xây? Phá ngay.”

“Huỳnh nhai này là nơi Hỗn Thiên ma vương bế quan năm xưa? Đánh tan ngay.”

“Cái tô này Hỗn Thiên ma vương đã dùng? Ngươi tin chắc? Đập tan.”

...

Thần Nam dựa vào mấy kẻ tham sống sợ chết trong Hỗn Thiên đạo, moi hết “di tích” của Hỗn Thiên ma vương trong phá ra đập tan.

Hôm đó, Thiên giới Hỗn Thiên đạo liên tục vang lên tiếng gầm của Hỗn Thiên ma vương, đệ tử phái này lộ ra rằng, lão ma vương bầy, tám lần phun máu, tổn hao đại lượng nguyên khí, cơ hồ đổ bệnh.

Hỗn Thiên lão ma vương bị nhục như vậy, y thông qua khối lõi ảo ma thề giết Thần Nam.

Một ngày sau, tin tức chấn động lan khắp Đông thổ tu luyện giới, Hỗn Thiên đạo truyền thừa vạn năm bị người ta đánh tan ma sơn, đệ tử bị bức phát thệ vĩnh viễn không tu Hỗn Thiên đạo, rồi bị giải tán.

Trừ thủ sơn khối lõi ảo ma bị giết, không đệ tử nào mất mạng, kẻ gây họa là Thần Nam, danh hiệu ma vương được nhân sỹ tu luyện giới đổ lên đầu hấn.

Sự kiện này kinh động cả các Huyền giới, họ đều cho rằng hấn mặt lớn bằng trời.

Hỗn Thiên lão ma vương thăng nhập Thiên giới, trọng điểm phát triển tại ở đó, dù Nhân gian Hỗn Thiên đạo không có siêu cấp cao thủ bảo vệ nhưng ở Đông thổ vẫn không bị tận sát bởi người đời không quên phái này có một tổ sư tại Thiên giới.

Hành động của Thần Nam không chỉ lớn mặt mà khơi khơi khiêu chiến với Thiên giới lão ma vương.

Không lâu sau, sự kiện này đến tai các phái ở Thiên giới khiến họ xôn xao.

Sau đó, tiên nhân được Thần Nam và Đại Ma trở về truyền lời hoàn chỉnh khiến các thế lực Thiên giới nổi giận.

Nhiều người ở Thiên giới cũng kinh hãi, Thần Nam nhảy xuống Ma Chủ chỉ mộ mà không chết, lại công khai ước chiến với Thiên giới, mời các Thần Vương hạ giới quyết chiến.

Quả thật vượt ngoài ý liệu, hấn quá điên cuồng.

Mấy Thần Vương có cừu oán với hấn nghiến răng kèn kẹt, căn cơ ở Nhân gian với họ không là gì nhưng nếu như hấn nói, diệt sạch đi thì họ cũng như Hồn Thiên ma vương, thành trò cười của Thiên giới.

Hỏi Nhân gian giới đương kim ai nổi danh nhất, đương nhiên là Thần Nam, truyền ngôn bị thương cổ thần long phong ấn vào mười tám tầng địa ngục mà sau mấy tháng hấn đột nhiên hiện thân Đông thổ, giết tiên nhân trước mặt mười mấy vạn người, dẹp thành bình địa tà đạo thánh địa cá uy chấn tu luyện giới vạn năm, hành động toàn hoành tráng khiến người đời dời mắt

“Ồ ô... Thần huynh, đệ bị huynh hại chết rồi, hối hận quá, lúc xưa không nên cùng lên tặc thuyền với huynh.”

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm gần như phát khóc, không bao giờ y ngờ rằng Thần Nam lại lớn mật đến thế: giết tiên nhân, khiêu chiến các lộ Thần Vương Thiên giới hủy Hồn Thiên đạo căn cơ, muốn cùng Hồn Thiên ma vương trực tiếp quyết chiến.,

Thật khiến trái tim yếu ớt của y suýt bật lên cổ họng, cùng đi với tên điên nghịch thiên này khiến y hối hận vô cùng.

“Thần huynh, sau này Thiên giới đại quân truy sát, huynh có vứt bỏ đệ mà chạy không, huynh phải có trách nhiệm.”

“Ta khinh, dâm tặc huynh có cần khoa trương thế không?”

“Thần huynh, chuyện này đệ bị hại thảm quá, thiên hạ đều biết đệ theo huynh làm loạn, hiện tại phải rũ hết quan hệ, để đến lúc Thiên giới thần tiên đến tìm đệ gây phiền mới hối không kịp.”

“Có ta, huynh sẽ không sao, ta càng nghĩ càng thấy Nhân gian không đơn giản, ta hoài nghi mấy khai phái tổ sư của vài Huyền giới không lên Thiên giới, bởi ở đó ta không nghe gì về họ...”

“Huynh nói họ còn ở Nhân gian...”

“Có lẽ, chỉ nửa phần thôi.” Thần Nam cũng chỉ hoài nghi, không dám khẳng định.

Nam Cung Ngâm ai oán than: “Ai, họ chắc sẽ không xuất đầu thay chúng ta, chỉ hi vọng lão nhân gia huynh đừng làm việc gì nghịch thiên nữa, đừng nên điên cuồng nữa, vạn nhất đắc tội với đại nhân vật ở Nhân gian giới thì chi bằng trực tiếp tự sát.”

“Dâm tặc huynh đợi xem ta tại Nhân gian đại khai sát giới, cam đoan người Thiên giới có đi không về, hừ hừ...” Thần Nam cười lạnh.

“Hồng rồi, lão đại, xin huynh đẩy, đừng gây họa nữa. lão nhân gia huynh không như người ta, mỗi lần gây họa đều hận không thể phá trời.”

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Gây loạn thế có ý nghĩa gì, đã làm phải cho ra tằm ra món, khiến tất cả kinh hoàng, trời xoay đất chuyển.”

Nam Cung Ngâm thiếu điều bò ra đất, thấy ánh mắt điên cuồng của Thần Nam, tim y đập nha trống trện, thâm kêu: “Khổ rồi, lại nữa rồi. Tên này hình như lại định làm gì điên cuồng nữa đây.”

“Thần huynh, Thần đại ca, đệ gọi Thần đại gia được chăng? Xin huynh, có thể ngoan ngoãn một chút được không?”

“Sao được? Ta không thể để mấy tên khốn Thiên giới chiếm tiên cơ, phải hóa bị động thành chủ động, không được để chúng gây phiền mà phải mang phiền đến cho chúng.”

Bạch y dâm tặc suy sụp, lần này lại có họa, trời mới biết Thần Nam định gây ra việc kinh hãi gì.

Thần Nam vỗ vai y: “Dâm tặc huynh, chí hướng nên cao một chút, trước đây chỉ là quấy động qua qua, hôm nay phải làm cho hoành tráng.”

Nam Cung Ngâm suýt hôn mê, trước đây mà coi là sơ sơ thôi sao? Trời ơi, lẽ nào lần này định nghịch thiên thật?

Hắn bị dọa đến mức thần kinh thác loạn, lắc đầu quây quây, lẩm bẩm: “Không đi, đánh chết cũng không, đệ không chịu nổi đả kích nữa, sắp điên rồi...”

Thần Nam hú vang, triệu hoán hai con rồng rồi nói với Nam Cung Ngâm: “Huynh không phải muốn cười Vương Lâm, lẽ nào định trở mặt nhìn nàng ta chết hoặc gả cho một siêu cấp đại ác ma?”

“Huynh có ý gì?” Nam Cung Ngâm bị đả kích lại ré lên, chộp cứng cổ Thần Nam: “Tổ tông gây họa, lẽ nào định nhắm vào Đạm Đài thánh địa, cho huynh biết Vương Lâm là của đệ, không được động đến.”

“Ha ha... đi nào, chúng ta cùng đến Đạm Đài thánh địa, lần này phải quậy đến trời đất đảo lộn, ta cần người cùng ta chứng kiến thời khắc vĩ đại.”

“Thần Nam, tên vương bát đản, ta hận không chôn sống người, để người khỏi gây loạn.”

“Thần dạy động loạn vĩ đại sắp bắt đầu.”

“Trời ạ, kích động quá đi mất, ta phải chứng kiến một trận bão quét qua thiên địa.”

229. Chương 230: Mộng Khả Nhi

Nhưng gần một năm nay, một tầng âm ảnh bao phủ cả Đạm Đài cổ thánh địa, khiến cho thánh địa tu luyện này ngày thường có chút âm đạm.

Vạn năm trước, Đạm Đài Tuyền cùng với hội đồng chính tà tổ sư các thánh địa liên thủ đem một đại ma vương tu vi tự xưng nghịch thiên phong ấn trong Đạm Đài cổ thánh địa.

Vì thế, Đạm Đài Tuyền từng tự mình tọa trấn ba trăm năm tại nhân gian, chỉ đến khi xác định chắc chắn Hung ma không thể nào phá được phong ấn thoát ra mới phá toái hư không mà đi.

Không một ai biết tên tuyệt thế Hung ma xét cho cùng sức mạnh đã đạt tới cảnh giới nào, nhưng từ sự việc những tổ sư của các chính tà thánh đại liên thủ mới phong ấn được thì cũng có thể biết được một hai.

Biết rằng những người năm đó tham gia phong ấn, ngoại trừ những người đã chết, những người còn sống hiện giờ đều đã là bá chủ một phương trên thiên giới, còn đám người Hỗn Thiên, Tuyệt Tình, Đạm Đài Tuyền đều đã đạt tới cảnh giới Thần Vương.

Thánh địa cổ Đạm Đài, chính là một dải tiên sơn một nơi tụ tập của thiên địa linh khí, linh khí ở đây vô cùng dày đặc.

Trong thánh địa có bố trí một cổ trận thần dị, hội tụ linh khí bốn phương tám hướng về nơi này, đồng thời làm cho nơi này bốn mùa đều là mùa xuân, căn bản không có chút lạnh lẽo.

Lúc này, ở bên ngoài hoa tuyết tung bay, cả không gian một màu trắng xóa. Nhưng trong Đạm Đài thánh địa cỏ cây xanh mướt, hoa nở khắp nơi, nước chảy róc rách, đình đài tráng lệ đúng là tiên cảnh giữ chốn trần gian.

Phía trong Đạm Đài thánh địa ẩm áp như mùa xuân, có thể thấy rõ bên ngoài mưa tuyết tung bay, cảnh vật được phủ lên một màu trắng xóa, bất quá phong cảnh tuyệt đẹp đó cũng khó có thể khiến cho trên dưới Đạm Đài Phái vui vẻ.

Bởi vì trong tim mỗi một người ở đây đều bị bao phủ một sự sợ hãi, tuyệt thế hung ma năm đó đám người Đạm Đài Tuyền liên thủ phong ấn, giờ đã sắp phá phong ấn mà ra!”

Cảnh vật vẫn như xưa, nhưng phía trong Đạm Đài thánh địa đã hiện lên một cỗ áp lực, khiến cho những nụ cười vui của đệ tử trong phái giờ đã biến mất.

Phong ma ẩn đã bị rung động, tiếng gào thét của đại ma vương đã bị giam cầm vạn năm đã mơ hồ truyền ra từ trong lòng đất.

Mỗi khi đến nửa đêm, ở trong Đạm Đài thánh địa tiếng ma khiêu là âm thanh nghe rõ nhất, đến giờ đó rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đều kinh tâm khiếp đảm, bởi vì mảnh đất nơi có phong ẩn hiện ra một ma ảnh to lớn, làm cho Đạm Đài phái một cỗ áp lực rất lớn.

Có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi trong lòng đều rất cảm thấy rất kinh khủng, bọn họ sợ sẽ có một ngày ma ảnh to lớn đó hóa thành thật thể, rồi thôn phệ tất cả mọi người. Một làn sóng hoảng sợ từ từ lan truyền, khiến cho không ít đệ tử trẻ tuổi thậm chí đã nghĩ đến phương pháp rời khỏi Đạm Đài thánh địa.

Những ngày gần đây, Mông Khả Nhi rất bất an, một là vì ác ma phong ẩn trong thánh địa mà lo lắng, hai là thân thể nàng có chút không ổn. Mộng tiên tử xinh đẹp vô song, nổi tiếng thiên hạ, mấy tháng gần đây đã gầy đi ít nhiều.

Mộng Khả Nhi tĩnh lặng ngồi trong vườn hoa, nhìn thế giới trắng xóa ở bên ngoài, cảm nhận sự khí tức âm áp bên trong thánh địa, nhưng nàng không có một chút cảm giác thích thú nào.

Nàng rất nhanh bình ổn tâm thần, bắt đầu tu luyện, nhưng mà lần tu luyện này không giống với những ngày trước, nàng hiện tại đang vận chuyển huyền công, chuẩn bị luyện hóa một sinh mệnh nhỏ nhoi trong nội thể, xác thực mà nói đó là một sinh mệnh đang được hoài nghi là có tồn tại hay không.

Trong một năm trở lại đây, mỗi lần nhớ đến những cùng Thần Nam sống cuộc sống vợ chồng lúc còn ở Tây thổ. Mộng Khả Nhi đều có cảm giác tức điên lên, hận không thể lập tức vùng kiếm chém rụng đầu Thần Nam, nàng hiểu rằng đó là sự vũ nhục rất lớn đối với Đạm Đài thánh địa thánh khiết truyền nhân, cũng chỉ có dùng máu của Thần Nam mới có thể tẩy rửa sự ô nhục này.

Hơn một năm đã qua, nàng thỉnh thoảng vẫn có cảm giác buồn nôn, vả lại còn rất thích ăn đồ chua. Điều này khiến cho nàng hoảng sợ có tư tưởng muốn tự sát, đối với thân phận tiên tử băng thanh ngọc khiết của Đạm Đài thánh địa, nàng không thể thiếp thụ sự thật này.

Nhưng mà, ba tháng, năm tháng, chín tháng, rồi hơn một năm đã trôi qua, thân thể nàng không có một biểu hiện gì khác lạ, khiến cho nàng có chút an tâm, thầm nhủ rằng mình đã quá miễn cảm.

Chỉ là, một tháng trước. Nàng đột nhiên cảm nhận được trong nội thể tựa hồ có một cỗ sinh mệnh dao động, khiến cho nàng kinh hãi đổ mồ hôi lạnh.

Điều này sao có thể, sao lại có khả năng mang thai tận một năm mà không sinh chứ? Vả lại lúc nàng cảm ứng được sự dao động yếu ớt của sinh mệnh nhỏ nhoi đó, nàng vẫn không có dấu hiệu của sự mang thai (ý là bụng to ra đó mà he he...), thân người vẫn hoàn mỹ như trước.

Nhưng mà, sinh mệnh yếu ớt đó dao động nhắc nhở nàng, tựa hồ thực sự đang phát triển.

Sau đó, Mông Khả Nhi mỗi ngày đều vận chuyển huyền công, muốn luyện hóa cái sinh mệnh nhỏ nhoi đó. Nhưng mà điều khiến cho nàng sợ hãi đó là sinh mệnh nhỏ bé này cho dù còn rất yếu ớt, nhưng lại phi thường ngoan cường, không những không bị nàng luyện hóa ngược lại còn càng lúc càng phát triển mạnh mẽ.

Mông Khả Nhi bàng hoàng, do dự, bất an, mỗi ngày đều tranh đấu kịch liệt, xuất phát từ tình thương yêu của người mẹ, nàng không nhẫn tâm, rất không nhẫn tâm tiêu diệt sinh mệnh nhỏ bé đó, nhưng xuất phát từ thân phận tiên tử thánh địa, nàng không thể để cho sinh mệnh nhỏ nhoi đó ra đời, trong lòng nàng hiện tại mâu thuẫn đến cực điểm.

Bằng vào trực giác, nàng biết sinh mệnh nhỏ nhoi đó nếu như có thể đến được thế giới này, tất sẽ là một nhân vật kiệt xuất, nếu như được dạy bảo thật tốt, nói không chừng có thể trở thành một vị tuyệt thế cường giả khoáng cổ tuyệt kim. Bằng không, sinh mệnh dao động yếu ớt nhỏ nhoi đó sao có thể dưới sự luyện hóa của nguyên khí lại không bị tiêu diệt, ngược lại sao còn càng lúc càng mạnh mẽ lên? Nếu như sinh mệnh nhỏ nhoi này xuất thế, khẳng định sẽ là như vậy.

Đồng thời, mấy ngày gần đây, Mộng Khả Nhi nghe được rất nhiều tin tức kinh thế hãi tục về Thần Nam, điều này khiến cho nàng đau đầu, lại có chút nghi hoặc, không nghĩ đó là tin tức của đối phương, nhưng mà

sự kiện trọng đại về hần thực sự là quá nhiều, gần đây những sự kiện tiêu điểm đều là do hần tạo lên.

Thần Nam cùng với Nam Cung Ngâm đang đứng trên lưng của hai con thần long, xuyên qua vân vụ, đang bay qua một ngọn núi lớn, cuối cùng sẽ rất nhanh tiếp cận Đạm Đài thánh địa.

Có Nam Cung Ngâm làm hướng đạo (dẫn đường). Đạm Đài thánh địa từ thế giới bên ngoài mà trông vào thì là một nơi vô cùng thần bí, căn bản không thể nào biết tình hình bên trong. Nhưng vì một vị tổ sư của Tình Dục Đạo năm đó cưới một vị nữ đệ tử kiệt xuất của Đạm Đài Phái, vì vậy đối với Tình Dục Đạo mà nói, nơi cư trú của Đạm Đài phái không còn là bí mật.

Nửa giờ sau, bọn họ cuối cùng cũng đã đến được Đạm Đài thánh địa.

Ở xa nhìn lại, nơi đây sơn thủy hữu tình, ẩn trong mây khói, hoa nở khắp nơi, cỏ cây tươi tốt, hạc bay khắp chốn, vượn trắng chuyền cành reo vui, đúng là chốn tiên cảnh. Tại nơi vào chốn tiên cảnh này, một khối đá to lớn vuông vức được dựng lên ngạo ngễ, trên đó khắc hai chữ cổ lớn : Đạm Đài.

“Đạm Đài cổ thánh địa quả là không đơn giản, bên ngoài băng thiên tuyết địa, bên trong lại ấm áp muôn hoa khoe sắc” Thần Nam chặc lưỡi khen.

“Grào... đúng là một nơi rất đẹp!”

Tử Kim Thần Long gào lên một tiếng hưởng ứng, dọa Thần Nam suýt nữa thì nhảy dựng lên, hần như là nhớ tới cái gì đó, nói giọng uy hiếp : “Người không được gào rú tại nơi đây, càng không được nói cái gì lung tung, bằng không buổi tối ngày hôm nay ta có món canh rồng!”

Long bảo bảo chớp chớp đôi mắt, cất tiếng phụ họa : “Thần nói, người không được ở trước mặt ta nói ‘Nhất Bách Biến!’”.

“Lại còn đồ quỷ tinh quái nhà ngươi nữa, càng không được nói lung tung”. Thần Nam không khách khí cốc lên đầu Long bảo bảo một cái.

“Thần nói, đau quá à”.

230. Chương 231: Ác Ma Phong Ẩn Trong Đạm Đài Thánh Địa

“Vương Lâm muội muội, ta đến đây!” Bạch Y âm tắc Nam Cung Ngâm người mặc một bộ đồ thư sinh, dưới gió tuyết thổi bay phát phới khiến trông y có vài phần tiêu sái, bất quá nếu như nhìn thấy vẻ mặt của y, khẳng định sẽ bị người ta chửi một câu : âm tắc.

Công pháp song tu đạo nam nữ đều có thể tu luyện, Nam Cung Ngâm sau khi tu luyện công pháp này tự nhiên trên người lộ ra khí chất phóng đảng, dùng một câu nói của Tiểu Long để tả : “Người thực giống một cái gậy vùi dập hoa”.

Hai con rồng nhanh chóng hóa nhỏ thu liễm bản thể của mình để tránh bị người của Đạm Đài phái phát giác. Hai người hai rồng bắt đầu bay vòng quanh Đạm Đài thánh địa, kĩ lưỡng xem xét địa hình.

Ở nơi này cỏ hoa xanh tươi, chim kêu vượn hót, bồng bồng sinh cơ, cảnh tượng trần ngập xuân ý khiến cho hai người hai rồng đang ở bên ngoài trong chỗ ngập tràn băng tuyết nhìn vào chỉ hận là không được lập tức tiến vào thế giới ấm áp kia.

Nhưng mà, lần này không phải muốn diệt môn diệt phái mà tới, bọn họ không muốn sớm làm kinh động đến mọi người ở đây. Bọn người Thần Nam đứng tại ở bên ngoài cạnh một ngọn núi tuyết, khoét một cái động làm nơi tạm trú.

Cạnh đồng lửa, Thần Nam một mặt nướng đùi dê, một mặt quay sang hỏi Nam Cung Ngâm : “Lão tổ tông của môn phái huynh đứng là có chút thủ đoạn, lại có thể câu dẫn được nữ đệ tử kiệt xuất nhất của Đạm Đài phái vào trong tay, rồi còn cưới làm vợ nữa. Ta nghĩ rằng trong Đạm Đài phái nhất định có trận pháp thủ hộ, các người không nên đi bừa vào đó. Đợi ta tiến vào Đạm Đài thánh địa thám thính một lượt, huynh dẫn đường cho ta, đối với sự bố trí ở nơi đây ta không thông thuộc lắm.

“Tu vi đạt đến cảnh giới như huynh thì còn lo sợ gì chứ, sao lại không trực tiếp xông vào chứ?”

“Ta sớm đã suy nghĩ qua. Nhưng mà nơi này đúng là không tầm thường, có thể giam giữ được một tên cái thể đại ma vương. Nghe nói phong ấn đã rung động, y có thể thăm dò được mọi thứ xảy ra ở bên ngoài. Lần này ta tuy vì y mà tới, nhưng tạm thời không muốn cho tên đại ác ma đó cảm ứng được khí tức của ta”.

Hồ rượu trong tay Nam Cung Ngâm chợt rơi xuống đất vỡ tung tóe, bắn lên cả người y, nhưng y không có một chút cảm giác nào, chỉ là sắc mặt trở nên trắng nhợt, nói : “Huynh điên rồi, trời ơi. Huynh sao lại biết được bí mật này chứ? Đại ác ma đó là tổ sư của các môn phái chúng ta liên thủ phong ấn, nếu như hắn có thể trốn ra được thì trên thế gian này tuyệt đối không có ai là đối thủ của y. Không được, ta không thể để cho huynh làm cái việc điên rồ ấy, đến lúc đó có trời mới biết là sẽ chết bao nhiêu người mới có thể làm mất đi sự oán hận của y”.

Nam Cung Ngâm thực sự lo lắng, mặc dù trước kia những sự tình điên cuồng Thần Nam làm khiến cho y sợ hãi, nhưng so với lần này thì thực sự không là gì cả. Cái thể tà tổ là một nhân vật vô địch tồn tại trong truyền thuyết, tuy cũng chỉ là những lời đồn đãi được lưu truyền từ rất xưa rồi nhưng cũng khiến cho con cháu đời sau phải sợ hãi.

Thần Nam trên mặt hiển lên vẻ cười cợt, thấy Nam Cung Ngâm muốn giết người.

“Dâm tặc như huynh thì sợ cái gì, đại ác ma này năm đó là do người khác phong ấn, hắn là cái thể ma nhân thì làm sao có thể tìm những nhân vật nhỏ bé như chúng ta mà làm phiền chứ, cho dù các huynh có bước lên cản đường thì y cũng không thèm để ý đến huynh. Đối tượng mà y căm hận, chính là mấy tên thần vương đã tham gia vào việc phong ấn y. Y muốn báo thù cũng phải lên thiên giới, với huynh đâu có quan hệ gì? Nói ra, tổ sư của tông tộc đạo các huynh ở trên thiên giới truyền rằng đã chết rồi, huyền giới bà ta lưu lại trong môn phái huynh không phải đã gần như hỏng rồi sao? Cho nên, trong lòng huynh không cần phải cảm thấy áy náy và có tội. Chúng ta thả tên tuyệt thể hung nhân này ra, những người y đối phó đều là cừu nhân của chúng ta, phải biết rằng hiện tại ta và huynh cùng chung chiến tuyến”.

“Thần Nam, ta thật muốn giết chết huynh, nếu như trời cao một lần nữa cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ đầu thai sớm năm trăm năm, tuyệt không sống cùng thời đại với huynh, huynh đúng là điên rồ mà!”

Đến chiều, Thần Nam cùng với Nam Cung Ngâm, còn có thêm hai con rồng đi đến chỗ vào cửa Đạm Đài thánh địa, đứng ở cạnh phiến đá vuông vức có khắc hai chữ cổ : Đạm Đài.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm quả nhiên đối với địa hình nơi đây đã có xem xét qua, dưới sự yêu cầu của Thần Nam hắn mang khuôn mặt tang thương dẫn đường đi tới nơi phong ấn đại ma vương trong truyền thuyết.

Trên đường đi đương nhiên cũng gặp không ít đệ tử Đạm Đài phái, nhưng mà có cao thủ như Thần Nam ở đây, việc tránh sự phát giác của họ tịnh không phải là vấn đề.

Bên ngoài trời đã tối đen, không trăng cũng không sao, đưa tay lên nhìn rõ năm ngón, chỉ trừ mùi hoa từ phụ cận bay tới thơm lừng, để nhận biết nơi đây chính là đang ở bên ngoài một nơi tiên địa phong cảnh tuyệt đẹp, nếu như chỉ bằng bản năng cảm quan mà nói, nơi đây thực có chút gì đó âm u ảm đạm.

Đó cũng là nguyên nhân khiến cho gần đây đệ tử Đạm Đài phái có cảm giác sợ hãi. Thánh địa yên bình thường ngày, tựa hồ đang bị ma khí xâm nhiễm.

Tại nơi sâu nhất của Đạm Đài thánh địa, nơi đó so với bên ngoài có vẻ âm u, xa xa còn ẩn hiện những điểm huyết quang lấp lờ, đồng thời ma khí nhẹ nhàng tràn ra.

Nam Cung Ngâm hạ giọng nói : “Đây là nơi phong ấn ác ma trong truyền thuyết”.

Thần Nam gật gù đầu, nói : “Xem ra phong ấn quả nhiên có rung động, đã có ma khí bắt đầu thoát ra ngoài”.

Bọn họ không có tiếp cận chỗ phong ấn mà đứng ở trên một ngọn đồi nhìn xuống.

Nơi phong ấn nằm trong vùng thạch lâm (rừng đá), những điểm huyết quang chính là từ trong thạch lâm phát ra, khiến cho khung cảnh âm u đáng sợ.

Long bảo bảo nằm trên vai Thần Nam, giờ cái móng vuốt màu vàng nhỏ bé chỉ vào thạch lâm nói : “Sao kể cả thạch lâm lẫn trên mặt đất lại ánh lên huyết quang thế kia?”

Nam Cung Ngâm trầm giọng nói : “Tương truyền, lúc đó có không ít thần tiên ra tay, nhưng cái thể ma vương pháp lực vô biên, cũng không biết đã giết bao nhiêu thần tiên, máu chảy thành sông, xương chất cao như núi, nơi này chính là chiến trường khi đó, cũng là nơi không ít thần tiên chiến tử phơi xác tại đây, huyết quang đó nói không chừng chính là máu của thần tiên xâm nhiễm tạo thành, không bao giờ phai. Sau đó cái thể ma vương cũng bị phong ấn tại nơi đây”.

Nói đến đoạn cuối, Nam Cung Ngâm không quên hỏi một câu : “Cái tên họ Thần diên rô nhà huynh còn muốn thả tên đại ác ma này ra sao?”

“Thả, đương nhiên là muốn thả rồi! Nếu như để cho một kẻ kiệt xuất như vậy vĩnh viễn bị phong ấn ở dưới lòng đất, đúng thật là đáng tiếc, nếu như có được nhân vật như vậy, chúng ta chẳng phải có thể tung hoành khắp trời đất hay sao?!”

“Ta #@%&... Huynh đúng là một tên diên, ta với huynh không còn gì để nói, ta nếu như có thể đánh được huynh thì ta cũng sẽ phong ấn huynh, để huynh không thể cùng hắc làm loạn!”

Đúng lúc đó, vùng đất phong ấn đột nhiên dao động, một ma ảnh to lớn từ trong thạch lâm bay ra, tuy chỉ là một bóng ảnh hư vô, nhưng cũng phát ra một cỗ khí tức đáng sợ dị thường.

“Thiên trọng kiếp, bách thể nan, tuyên cổ thông thông, đạ chỉ gian! Thân bất tử, hồn bất diệt, ngày xưa oai hùng, không ai địch nổi...” ma âm dằng dặc, phảng phất giống như bất diệt ma chú từ thái cổ hồng hoang truyền lại, không ngừng vang lên khắp nơi bên trong Đạm Đài thánh địa, “... Đợi đến khi âm dương đảo lộn, ma huyết của ta sẽ nhiễm của trời xanh!”

“Thần nói, quá là đáng sợ mà!”

Đối với người trong Đạm Đài thánh địa, đây không phải là lần đầu tiên nghe thấy tiếng ma khiêu lúc có lúc không này, nhưng với đám người Thần Nam thì đây là lần đầu nghe thấy, đúng là vô cùng kinh hãi.

231. Chương 232: Tiên Tử Tầm Gọi

Khiến cho người nghe cảm thấy sờn cả gai ốc.

“Tổ tông ơi... thực là quá đáng sợ! Long đại gia ta cảm giác đại sự không tốt. Ta... ta không muốn chơi nữa!” Tử Kim thần long lấp bắp nói, sắc mặt vô cùng khó coi. “Cái tên hồn đản bất tử đó có khả năng... tựa hồ vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta, Thần Nam cái tên tiểu tử khốn kiếp này. Cái kẻ này... chúng ta không nên dây vào a! kẻ này khiến cho ta có chút sợ hãi. Khiến cho ta không có một chút tin tưởng đối mặt! Ta... Long đại gia ta muốn chạy!”.

Nói dứt lời, Tử Kim thần Long thực muốn lập tức viễn độn rời xa khỏi nơi này.

“Thần nói, tên ma vương này là kẻ mà chúng ta không có khả năng đụng đến, chúng ta không có cách nào lợi dụng hắc đối phó với người trong thiên giới. Chúng ta còn không mau chạy thôi!” Long bảo bảo đảo hai con mắt, kiến nghị lập tức bỏ chạy, Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm thấy biểu hiện của hai con rồng như vậy cũng vội vàng nói theo : “Các người hiện tại đã biết hắc ta đáng sợ như thế nào rồi đấy, hiện tại biết vẫn chưa muộn, chúng ta mau rời khỏi nơi đây thôi”

Thần Nam vẫn đứng bất động, chỉ bình tĩnh nhìn về phía thạch lâm.

Nơi đây, huyết quang lấp lánh, kèm theo đó là ma vụ giăng khắp nơi, một ma ảnh cao mười trượng đang nhe nanh múa vuốt ngẩng đầu nhìn trời cao. Tuy nhìn không rõ ràng, nhưng đúng là có tạo ra cảm giác đáng sợ mơ hồ, khiến cho người ta trong lòng sinh ra sự sợ hãi. Ma ảnh trong Huyết sắc thạch lâm cùng với ma khí tràn ra, khiến cho thạch lâm từ bên ngoài nhìn vào cảm giác âm u đáng sợ.

Lúc này bên trong Đạm Đài thánh địa bao trùm lên một không khí lạnh lẽ, chết chóc. Tất cả đệ tử đều biết ma vương lúc này rất không yên ổn, không có người nào dám đi lại ở nơi âm u này.

Qua một lúc lâu, huyết sắc ma ảnh to lớn trong thạch lâm từ từ biến mất, giống như là chưa từng phát sinh ra việc gì. Khí tức âm u trong Đạm Đài thánh địa dần dần tan đi, khí tức thánh khiết đã bị mất đi dần dần tụ lại.

Hai con rồng cùng với Nam Cung Ngâm đồng thời thở phào một hơi, đồng thanh hô lên : “Đáng sợ thật!”

Thần Nam từ từ thu hồi ánh mắt nhìn nơi phong ấn ác ma, quay người hướng về phía bọn Nam Cung Ngâm, nói : “Ta đã quyết định rồi...”

“Có phải là bỏ cuộc, nhanh chóng bỏ chạy?” Nam Cung Ngâm vội vàng hỏi lại.

“Long đại gia ta sớm đã chuẩn bị rồi, hiện tại chúng ta có thể đi được rồi!”

Thần Nam thần sắc ngưng trọng dần dần biến mất, khẽ mỉm cười nói : “Ta đã quyết định rồi, chúng ta sẽ ở lại đây. Nhất định phải nghĩ ra biện pháp thả tên ma vương này ra, giúp y sớm ngày phá toái hư không tiến nhập thiên giới!”

“Thần nói, cái thế giới này quá điên loạn rồi, đến tiên tử cũng nhận ma quỷ làm mẹ nuôi!” Long bảo bảo kinh ngạc nhìn Thần Nam

“Thần huynh, huynh điên sao? Vừa rồi huynh không cảm thấy khí tức của y sao, tuyệt đối không phải kẻ mà huynh và ta có thể trêu chọc vào” Nam Cung Ngâm sắc mặt hiện lên vẻ khó hiểu.

“Chính vì y quá mạnh, ta muốn tận lực giúp đỡ y thoát khỏi trói buộc mà thoát ra, nếu không thì làm sao có thể đối phó được với đám người trong thiên giới chứ?” Thần Nam thần sắc kiên quyết.

Nam Cung Ngâm thấy không còn cách nào có thể khuyên bảo liền nói : “Huynh đúng là điên mà, việc này huynh nên suy nghĩ lại cho kĩ, hiện tại chúng ta trước tiên hãy rời khỏi đây đã, ta thật không dám đứng mãi ở cái nơi quái quỷ này nữa”.

Hai người hai rồng lại theo đường cũ quay ra.

Nói ra cũng thật kì quái. Đạm Đài thánh địa sau khi ma khiếu lúc nửa đêm qua đi, thế nhưng lại không hề âm trầm như lúc trước. Bầu trời không ánh trăng không ánh sao bây giờ đã sáng rực trở lại, ánh trắng menh mông dần dần xuyên thấu qua những đám mây chiếu xuống, trên bầu trời những ngôi sao cũng lấp lánh theo.

Từng đợt hương hoa bay ra, lúc này phảng phất như có một tầng sương nhàn nhạt bao phủ nơi đây. Tiên khí lan tỏa, khí tức thánh khiết tràn ngập khắp không gian.

Tử Kim thần long nói : “Hú hồn! thánh địa này dường như có linh tính, đại ác ma vừa đi khỏi, linh khí của thánh địa lại trào ra”.

Đúng vào lúc đó, có tiếng hát từ xa truyền lại, âm thanh rất mượt mà nhẹ nhàng, tựa hồ có một cô gái xinh đẹp đang ca hát ngấm trăng.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm tức thì hai mắt phát sáng, tựa hồ đã quên chuyện đáng sợ vừa rồi, nói : “Ai da, đúng là âm thanh tuyệt vời, đúng là nghe hay đến cực điểm. Nhất định đó là một tuyệt thế mỹ nhân. Nếu như không thể tận mắt xem thử, thực sự sẽ nuối tiếc cả đời!”.

Thần Nam không còn gì để nói. Vừa mới rồi tên tiểu tử này sắc mặt vẫn còn bi phẫn, kiên quyết muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, vậy mà bây giờ lại sinh lòng trêu hoa ghẹo nguyệt, đúng là không hổ dâm tặc xuất thân từ tình dục đạo.

Tử Kim thần long hai mắt cũng sáng rực lên, nói : “Tiểu dâm tặc đúng là biết như vậy là tốt, không nhân vật phong lưu cùng với ta, Long đại gia cũng có ý nghĩ này, Grào... đúng là anh hùng có cách nhìn giống nhau mà!” Dù gì thì cũng không có việc gì để làm, Thần Nam cùng với Long bảo bảo liền đi theo hai tên tiểu tử bất lương tiến về phía phát ra tiếng hát.

Xuyên qua mấy bụi hoa, bọn họ chậm rãi đi đến một hoa viên ngập tràn sương trắng. Nơi này hương thơm ngào ngạt, hơi nước bốc lên, tạo lên làn sương mờ ảo.

Thì ra là một hồ nước nóng. Nước nóng trong hồ không biết dẫn từ nơi nào tới, khéo sao lại dẫn vào giữa vườn hoa, những bụi hoa lại chia hồ nước thành các gian, cảnh sắc thơ mộng, đúng là một nơi tuyệt vời.

Nhìn qua một bụi hoa, khéo thay lại có thể thấy được một thân ảnh mỹ nhân ẩn hiện trong làn nước. Làn da trắng trẻo, mái tóc xỏa xuống, dưới làn sương mờ ảo của hơi nước bốc lên khiến cho nàng đẹp đến cực điểm.

Tử Kim Thần Long quệt nước dãi, nói : “Đúng là siêu cấp đại mỹ nhân, đến cả ta còn có chút xung động”.

Bạch y dâm tặc nam cung ngâm hai mắt sáng rực, không kìm được liền bình phẩm theo : “Long huynh nói không sai, da trắng, eo thon, ngực... a ... con rồng hỗn đản này mau nhắm mắt lại cho ta!”

Đúng lúc Nam Cung Ngâm nhìn thấy khuôn mặt của người con gái đó, lập tức thân hình chấn động nhanh chóng quay sang Tử Kim thần long hét lên : “Đó là lão bà của ta, Tử Long nhà ngươi mau nhắm mắt lại cho ta, không được nhìn nữa!”

“Hừ, người nói đó là lão bà của ngươi thì là lão bà của ngươi sao? Ta cũng nói đó là lão bà của ta đó! Ô... người con gái này đúng là quá mỹ lệ, Long đại gia ta đã động lòng rồi”. Tử Kim thần long hất mắt ánh lên vẻ thêm thường, so với Nam Cung Ngâm còn giống dâm tặc hơn.

”Ta khinh, Tử Long nhà ngươi vẫn còn nhìn trộm,

“Hừ, ta nói tiểu dâm tặc nhà ngươi quá bá đạo mà. Mỹ nữ này mọi người chúng ta cùng nhìn thấy, sao lại trở thành lão bà của ngươi được? Ta nói nàng ta là lão bà của ta thì sao? Không cần phải nói những lời khó nghe như vậy, ta là quang minh chính đại nhìn ngắm, không phải là nhìn trộm. Ngươi xem, nàng ta đôi mày lá liễu, mắt tự hồ thu, đôi môi anh đào nhỏ nhắn, ngực đầy đặn như...” Tử Kim thần long lúc này thật giống với chức nghiệp dâm tặc.

Nam Cung Ngâm thực sự tức đến hộc máu, nghiêng răng nói : “Đó là Vương Lâm của ta, ta vì lão bà này mà tới! Hôm nay... lão bà của ta bị con sắc long nhà ngươi, còn có người... người (chit Long bảo bảo và Thần Nam) nữa... đều nhìn thấy hết rồi!” Nam Cung Ngâm tức giận chỉ vào Tử Kim thần long, cùng với đó là trừng mắt nhìn Long bảo bảo, còn có Thần Nam ở đằng sau nữa. Nói : “Các ngươi lập tức quay người lại cho ta, bằng không ta liều với các ngươi!”.

“Ta chưa nhìn thấy cái gì mà”. Thần Nam lui lại phía sau.

“Grào... Long đại gia ta cũng không nhìn thấy cái gì!” Tử Kim thần long lưu luyến không rời, cứ một bước lại ba lần quay đầu nhìn lại.

“Con Tử Long này, ta muốn quyết đấu cùng với ngươi!”

“Hừ, đúng là nhỏ mọn!”.

“Sắc long, ngươi nói cái gì?”

“Bổn long muốn nói, lòng yêu cái đẹp ai cũng có, không phải bổn long nghĩ bậy bạ. Ta là dùng ánh mắt rất thuần khiết hân thưởng thân thể xinh đẹp yêu kiều kia. Ta trong lòng không thần nhiên không vướng bận, tư tưởng của bổn long không giống như sự tưởng tượng của tên hẹp hòi xấu xa nhà ngươi đâu. Long đại gia ta rất thuần khiết, ta trong sạch”.

“Cái con rồng chết tiệt này ta thực sự muốn đập ngươi!” Nam Cung Ngâm sắc mặt tái đen.

Cuối cùng, Tử Kim thần long bị Thần Nam một cước đá bay. Lão long mới thu lại ánh mắt lưu luyến không rời.

Nam Cung Ngâm từ lúc con rồng du côn không chú ý nữa, vừa mới quay đầu nhìn lại, trong đầu lại tức giận, y hung hăng nhìn Long bảo bảo nói : “Cái con rồng không ra gì này cũng mau nhắm mắt lại cho ta!”

Long bảo bảo đang bay lượn trên không trung, đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn Nam Cung Ngâm.

Cũng may hai con rồng này đã cầm tay dắt nhau đi, Nam Cung Ngâm hừ lên thở dài một tiếng, bất quá đúng lúc này, một tiếng quát khê từ chỗ Vương Lâm truyền lại : “Ai, mau ra cho ta, dám gan to bằng trời rình trộm nơi này”.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, Vương Lâm lao ra khỏi suối nước nóng, nhanh chóng mặc quần áo để bên hồ lên người, ta cảm thần kiếm lấp lánh hàn quang. Như tiên tử lao tới.

Vút vút vút

Ba âm thanh phá không vang lên, Thần Nam cùng với hai con rồng trong nháy mắt đã không thấy đâu, chỉ còn lại Nam Cung Ngâm ngây ngốc đứng ở giữa sân.

“Hóa ra lại là tên dân tộc nhà ngươi, người... lần trước ta đã tha cho một mạng, vậy mà ngươi lại dám đến đây”> Vương Lâm vừa thẹn vừa giận.

“Lâm muội hiểu lầm rồi. Huynh không phải cố ý, một ngày không gặp ngỡ cách ba thu, huynh đã lâu không gặp muội. Đối muội ngày nhớ đêm mong, cuối cùng không quản đường xa ngàn dặm mà tới đây, muốn là gặp mặt muội một lần. Chỉ là không may lại phát sinh ra sự hiểu lầm này, lần này tuyệt đối không giống với lần trước...”

“Dân tộc nạp mạng đi”

“Ấy chớ...”

Nam Cung Ngâm quay người bỏ chạy. Vương Lâm vội vàng đuổi theo như hình với bóng.

Sau khi hai người mất dạng, một người hai rồng mới xuất hiện trở lại.

Tử kim thần long nói : “Chúng ta không cần phải giúp đỡ tiểu dân tộc u? Y đang bị nữ nhân kia đuổi giết kìa”.

Thần Nam mỉm cười, nói : “Yên tâm. Nữ nhân kia vừa rồi không có sát khí. Sự tình giữa bọn họ chúng ta là người ngoài không nên nhúng tay vào”.

“Nga, thần nói chúng ta lại có thể xem mãn nhãn rồi” Long bảo bảo đôi mắt to đảo qua đảo lại, ý bảo Thần Nam nhìn về phía hồ nước nóng cách đó không xa.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, một thân ảnh tuyệt mỹ đang bay tới, giống như cửu thiên huyền nữ từ trong những bụi hoa nhẹ nhàng lướt ram lại giống như là hăng nga trên cung trăng vậy, không nhiễm chút khí tức trần thế. Nhẹ nhàng bay qua bụi hoa, cuối cùng hạ xuống bên hồ nước.

Tử kim thần long hai mắt tròn trĩnh, kinh hãi thốt lên : “Là cô ta!”

“Thần nói, là Tiểu mộng mộng” Tiểu Long hấp háy mắt nhìn Thần Nam.

Mộng Khả Nhi vừa mới hành công hoàn tất, mặc dù biết cơ hội rất xa vời nhưng nàng ngày nào cũng đều kiên trì luyện hóa sinh mệnh nhỏ nhoi trong người. Vì sau khi hành công mồ hôi toát ra rất nhiều, nên tiện đến suối nước nóng này tắm gội.

Bạch sắc trường bào nhẹ nhàng tuột xuống. Làn da dưới ánh trăng sáng rực lên làm xao động lòng người, mái tóc mây huyền buông xõa.

“Phanh”

Thần Nam một cước đá Tử kim thần long vào bụi hoa, sau đó ngồi lên trên mình nó. Đồng thời lại ôm lấy Long bảo bảo rồi dùng tay bịt mắt của nó lại, nói : “Chớ có nhìn phi lễ như vậy”.

“Thần nói, ta ***! Vì sao ngươi lại không tự bịt mắt của mình!”.

232. Chương 233 Có Con Ư?

Trong làn hương thoang thoảng, làn hơi nước bốc lên giăng khắp những bụi hoa, cảnh sắc mơ, đẹp như tiên cảnh.

Mộng Khả Nhi phong tư tuyệt thế, đẹp như tinh linh, da dẻ toàn thân mịn màng trắng như ngọc. Nàng bước xuống suối, khẽ tháo dây buộc tóc, mái tóc đen óng ả buông hờ xuống dập dềnh theo làn nước, khiến cho nàng càng xinh đẹp xuất trần, giống như tiên nữ

Dù người con gái trong hồ nước là thánh nữ xinh đẹp nhất thiên hạ, nhưng Thần Nam cũng không có lòng dạ để ngắm nhìn, hẩn từ từ lui lại, muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, bởi vì thực tại hẩn với Mộng Khả Nhi ân oán tình thù có chút phức tạp, hẩn hiện tại không biết phải giải quyết như thế nào.

Hai con rồng cũng bị hẩn nắm lấy mang đi, từ từ rời xa khỏi bụi hoa. Bất quá, Tử Kim thần long lại không phải là một con vật an phận, dù đã biết rất rõ hoàn cảnh của Thần Nam nhưng vẫn còn cố ý grào lên một tiếng, âm thanh tuy bị đè nén rất thấp, nhưng Mộng Khả Nhi vẫn có thể nghe thấy được.

“Grào...” Thần Nam bị dọa cho hoảng sợ một phen, sau đó chỉ muốn một cước đá bay con rồng thói tha này.

Với tu vi của Mộng Khả Nhi đã hòa cùng với trời đất, trong phạm vi mấy chục trượng cho dù gió thổi hay cỏ cây lay động cũng khó giấu được mắt nàng, hơn nữa đó lại là tiếng grào đặc biệt của Tử Long, khiến cho nàng có cảm giác rất quen thuộc.

Con rồng du côn này đã có lần từng đối với nàng thốt ra những lời ô uế, khiến chó vị tiên tử của Đạm Đài thánh địa mỗi lần nhớ lại đều nghiêng rằng căm hận, trong đêm trăng thanh vắng đột nhiên nghe thấy tiếng rồng kêu gào, đúng là khiến nàng vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Mộng Khả Nhi khẽ vung tay, nhẹ nhàng thu lấy quần áo đang ở trên bờ toàn bộ rút xuống dưới hồ nhanh chóng mặc vào người, sau đó vừa cất mình bay lên khỏi mặt nước vừa dùng nội lực hong khô, “Thần Nam, ta biết là ngươi đến, nếu như ngươi vẫn còn là con người thì mau ra đây cho ta!” Mộng Khả Nhi quát nhẹ, tựa hồ không muốn để cho người khác biết vừa rồi đã phát sinh việc gì.

Thần Nam vốn dĩ đã chạy xa hơn trăm trượng. Vừa mới định bay đi nghe thấy vậy thì đột nhiên dừng lại, lẩm bẩm : “Ta vì sao lại phải bỏ chạy chứ, cho dù Đạm Đài Tuyền có ở trước mặt ta cũng không thể làm cho ta lùi dù chỉ một bước!”

Tử Kim thần long là một con vật chỉ sợ thiên hạ không loạn, nghe thấy vậy liền vội phụ họa theo : “Đúng vậy, chúng ta vì sao lại phải lùi bước chứ?”

Long bảo bảo hình dạng giống như tiểu quỷ, nhún vai lắc lắc đầu nói : “Thần nói, chuyện tình cảm người ngoài không nên tham dự”.

Thần Nam quay người lại, bước từng bước dài trở lại chỗ cũ, đi qua bụi hoa thì nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp quen thuộc, hẩn mở miệng nói : “Đã lâu không gặp”.

Hai con rồng sơ với Thần Nam còn “mạnh mẽ” hơn, Long bảo bảo trước tiên nhiệt tình thốt lên : “Mộng tiên tử, chúng ta đã lâu không gặp, thần nói một ngày không gặp ngỡ cách biệt ba năm, tính ra chúng ta đã có mấy trăm năm chưa từng gặp mặt”.

“Đúng a, Mộng tiểu nương... cái dáng vẻ này... hắc hắc...” Tử Kim thần long cười gian manh, rồi nhanh chóng đổi giọng : “Mộng mỹ nữ đã lâu không gặp, đúng là không thể tưởng được nàng ngày càng xinh đẹp mê người như vậy, cái gì là dáng người trăm ngư lạc nhận, diện mạo hoa nhường nguyệt thẹn, sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, đều khó có thể miêu tả nổi một hai phần sự xinh đẹp của Mộng tiên tử, kể cả vầng trăng sáng tỏ trên bầu trời khi ở trước mặt nàng cũng phải ảm đạm thất sắc...” Đúng là cực kì vô lại mà còn khen ngợi mỹ nữ quá khoa trương.

Hai con rồng xem ra cũng triệt để giữ gìn, bởi vì giữa Thần Nam với Mộng Khả Nhi có quan hệ cực kì phức tạp, hiện tại tốt nhất là không nên đắc tội.

Long bảo bảo lúc trước tuy đã từng đắc tội với Mộng Khả Nhi, nhưng còn xa mới bị được với Tử Kim thần long. Mộng Khả Nhi hiện tại nhìn thấy con rồng già này, vắng trán chột nhú lại, nhìn bộ dạng nàng hiện tại giống như cực kỳ khắc chế, nếu như không có chút cố kỵ, sợ rằng hiện tại đã vung kiếm chém cho con rồng du côn này vài nhát.

Mộng Khả Nhi nghiêng rằng quay sang đối mặt với Thần Nam từ từ bước tới, trên tóc còn vương vài giọt nước long lanh, khiến cho nàng trông giống như một bông hoa xinh đẹp còn vương những hạt sương trên

mình.

“Thần Nam, vì rồi vì sao ngươi lại muốn bỏ chạy?” Mộng Khả Nhi lạnh lùng cất tiếng hỏi.

“Ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, trời đất bao la ai có thể trói buộc được ta?” Thần Nam trả lời không khách khí.

“Ngươi... ngươi đúng là vô sỉ, vừa rồi... vừa rồi có phải là đã nhìn trộm ta?”

Thần Nam cảm giác được địch ý mãnh liệt của Mộng Khả Nhi, hắn cũng vô cùng bất mãn, trên mặt hiện lên vẻ chế diễu, hỏi lại : “Còn không phải là nhìn trộm sao?”

“Ngươi...” Mộng Khả Nhi thấy sắc mặt đối phương như vậy tức muốn thổ huyết. Lời nói với ngư khí đó khiến cho nàng nhớ lại cuộc hôn nhân hoang đường lúc còn ở Tây phương, tuy chỉ là cuộc hôn nhân trong thời gian ngắn, chỉ có hơn chục ngày mà thôi, nhưng đó cũng là sự thật không có cách nào có thể thay đổi được.

“Choang...” trường kiếm rút ra chỉ về phía Thần Nam, nghiêng rằng phần hận nói : “Ta muốn quyết chiến với ngươi!”

“Đáng tiếc, nàng không phải là đối thủ của ta, dù cho ta có đứng yên ở đây nàng cũng không thể nào giết được ta”

Nghe thấy những lời này, Mộng Khả Nhi càng thêm tức giận, toàn thân run lên không bảo trì được vẻ bình tĩnh thường ngày.

Nhưng dù sao Mộng Khả Nhi cũng không phải người thường, nàng mặc dù phần hận nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã bình tĩnh trở lại.

“Thần Nam, ngươi hãy cho hai con rồng kia rời khỏi nơi này, ta muốn cùng ngươi nói chuyện riêng” Mộng Khả Nhi bình tĩnh nói, rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ trầm tĩnh thường ngày, trong sự thánh khiết còn kèm theo khí tức uy nghiêm bất khả xâm phạm.

“Được!” Thần Nam quay đầu về phía hai con rồng, nói : “Hai người các ngươi đi trước đi”

Hai con rồng kì thực cũng không muốn nhảy vào “vùng nước đục” này, chỉ nghe “sưu sưu” hai tiếng đã biến mất vào bầu trời đêm.

Xung quanh hồ cỏ cây tĩnh lặng, Mộng Khả Nhi cố gắng điều tiết lại tâm trạng của chính mình, trong lòng nàng hiện tại đang tranh đấu mãnh liệt, không biết phải mở lời với Thần Nam như thế nào.

“Thần Nam, ta muốn giết ngươi!”

Nghe những lời này, tuyệt không phải là nói xàm, thực tại nó chính là tiếng lòng của Mộng Khả Nhi, cũng chỉ có cách giết Thần Nam mới có thể rửa được mối sỉ nhục của nàng.

“Ta nghe nàng nói câu đó không phải chỉ có lần này, nhưng ta hiện tại vẫn sống rất tốt. Rất hiển nhiên, trừ khi có kì tích phát sinh bằng không đó chỉ là điều không tưởng” Thần nói chuyện cũng không khách khí.

“Ngươi... hừ!” Mộng Khả Nhi tuy tức giận, nhưng không biết phải làm thế nào, cuối cùng chỉ có thể hừ lên một tiếng trầm trọng mà thôi.

Hai người không nói gì. Mộng khả Nhi trong lòng giằng xé mãnh liệt, qua một hồi lâu nàng mới đau khổ nói : “Thần Nam, tên ác ma nhà ngươi, ta hận không thể giết chết ngươi! Ngươi... khiến cho ta làm sao có thể đối mặt được với tổ sư...” Mộng Khả Nhi cuối cùng bàng hoàng, sợ hãi, mê mang, nàng không biết phải làm sao mới có thể giải quyết tốt đẹp sinh mệnh nhỏ nhoi kia, hôm nay đối mặt với Thần Nam nàng rất muốn nói ra nhưng vốn tự tôn cao ngạo, khiến cho nàng không thể nào mở miệng.

Thần Nam bình tĩnh nhìn nàng, nói : “Sự việc đã phát sinh, chúng ta đều không có cách nào thay đổi được, nhưng những sự việc đã phát sinh, chúng ta có thể thay đổi quỹ tích của nó, sự phân tranh giữa ta và nàng, ta nghĩ có thể dừng ở đây được không?”

Nghe thấy những lời này, khí chất phiêu dật xuất trần của Mộng Khả Nhi không còn tồn tại nữa, nàng kích động mắng : “Cái tên khốn nạn, cầm thú nhà ngươi, ta muốn giết ngươi, ta... muốn giết... con của ngươi!”

Mấy chữ “con của ngươi” ở phía cuối rất mơ hồ, tựa hồ như không nghe thấy, nhưng vẫn bị Thần Nam nghe rõ, hắn cảm giác lạ lùng vô cùng, ánh mắt có chút kinh dị nhìn Mộng Khả Nhi, sau đó đột nhiên hiểu ra, kêu lên thất thanh : “Nàng... có con với ta?”

Thần Nam ngậy người, sau đó lắp bắp nói : “Sự việc ở Tây phương... đã xảy ra hơn một năm rồi, nếu như vậy thì... nàng.... nàng... đã sinh rồi, là... con trai hay con gái? Nó... nó... giờ ở đâu?”

Mộng Khả Nhi vừa tức vừa thẹn, Bí mật khó chấp nhận này cũng là lần đầu bị lộ ra trước mặt người khác, tuy vẫn chưa đoán ra đúng chân tướng sự thật, nhưng cũng không sai biệt là mấy, khiến cho nàng hận dưới đất không có cái lỗ nào để chui xuống.

“Tên ác ma đáng giết vạn lần ngươi nhanh câm miệng cho ta! Ta hiện tại không muốn thấy ngươi, sau này cũng không muốn gặp lại ngươi nữa!”

Mộng Khả Nhi nghiêng rằng, muốn giết Thần Nam nhưng lại không có bản lĩnh đó, cuối cùng chỉ đành tức giận dậm chân quay người bay đi.

Thần Nam trở nên ngậy người nhìn theo thân ảnh tuyệt đẹp, phiêu diêu như tiên tử bay đi giữa những bụi hoa.

“Ta... cùng với nàng ... lại có con sao? Tiên tử Đàm Đài thánh địa lại vì ta sinh một đứa con!” Thần Nam lẩm bẩm nói một mình, thần kinh hắn có chút ngây ngốc.

Nếu như tin tức này truyền ra bên ngoài, tất sẽ làm cho thiên hạ huyền náo, không biết sẽ có bao nhiêu người thương tâm rơi lệ, không biết có bao nhiêu người gào thét đòi tìm Thần Nam liều mạng, Tiên tử thánh khiết nhất thiên hạ đột nhiên làm mẹ, điều này đúng là không thể nào tưởng tượng được!.

Thần Nam bước chân vô thức ra khỏi Đàm Đài thánh địa, tiên tử mà vô số trong thiên hạ tôn kính có con với hắn, khiến cho hắn có chút lảng lảng, đồng thời cũng có chút phiền muộn, có chút mê mang, lúc này tâm tình của hắn rất phức tạp không thể dùng lời mà nói ra được.

Ở phía ngoài thánh địa hoa tuyết tung bay, cái lạnh của không khí khiến hắn tỉnh trí lại, khôi phục lại trạng thái bình thường. Sau đó liền đi về phía động băng nơi trú ngụ tạm thời.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ở phía xa trên bầu trời có một đám lửa bùng cháy rất bất mắt, xung quanh đám lửa đó gió tuyết đều tan rã biến mất.

Thần Nam khê chân động, tung người bay về phía đám lửa đó.

Theo khoảng cách càng lúc càng gần, Thần Nam lại càng kinh hãi, bởi vì hắn phát hiện ra đó chính là kì lân trong truyền thuyết đang đứng giữa không trung! Tất cả liệt hỏa đang bốc cháy rừng rực đều là từ trên thân nó phát ra.

233. Chương 234 Ác Ma Truyền Thuyết

Trên bầu trời của một ngọn núi tuyết, một cỗ liệt hỏa bốc lên ngút trời, băng tuyết trong chu vi ngàn trượng hóa thành hơi nước bay lên tan vào không trung. Mưa tuyết trên trời rơi xuống gặp phải sức nóng mãnh liệt của hỏa diễm hóa thành sương mờ rồi từ từ tiêu tan, giữa đất trời sừng sững một cột lửa to lớn, tỏa ra thần quang sáng lạn chói mắt.

Một con kì lân to lớn thân dài mấy chục trượng ngang nhiên đứng giữa không trung, tỏa ra một cỗ khí thế ngạo nghễ thiên hạ khiến cho Thần Nam không khỏi ngỡ vực trong lòng. Hắn cảm nhận được một cỗ áp lực lớn lao, khiến cho người ta cảm thấy giống như biển lớn đang giận dữ dâng trào.

Kì Lân thần thú, thân hươu, đuôi trâu, móng ngựa, da vảy cá, cặp sừng trên chiếc đầu to lớn ánh lên kim quang rực rỡ. Nó bộ dạng rất bình tĩnh đứng ở giữa không trung, liệt hỏa bao vây quanh thân mình, cả không gian đều đỏ rực lên, khí tức thần thánh bất khả xâm phạm không ngừng tỏa ra.

Từ ánh sáng chói lọi của cổ thần hỏa ngút trời làm mờ nhạt cả dải ngân hà khiến cho người ta có thể cảm nhận được đây tuyệt đối là cường giả.

Thần Nam với sức mạnh bây giờ, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, hiện tại hắn ngạo thiên, triệt địa, gặp thần sát thần gặp tiên tru tiên, nhưng sau nhìn thấy con kì lân cao thâm mặc trắc này trong lòng cũng không khỏi giật mình kinh động, bởi vì hắn thực không có một chút nắm chắc có thể chiến thắng được nó.

Thần Nam từ từ trấn tĩnh trở lại, bình tĩnh hỏi : “Tiền bối ở đây đợi ta có phải không?”

“Đúng” chỉ một từ đơn giản, thanh âm nhẹ nhàng nhưng có lực.

“Ngài là?”

“Bệnh kì lân trong thập vạn đại sơn của Thiên nguyên đại lục!”

Thần Nam âm thầm hít vào một hơi, đối với thần thú trong truyền thuyết đang ở trước mắt, hắn cũng đã được nghe chút ít.

Trước lúc hắn vừa mới xuất thế không lâu. Trong Thập Vạn đại sơn cũng đồng thời nghe đồn có kì lân xuất thế, lúc đó hắn không biết trời cao đất dày lại còn mơ mộng muốn bắt thần thú đó thu làm vật cưỡi.

Nhưng mà, cùng với tu vi càng ngày càng thâm sâu, cảnh giới của hắn đề thăng nhanh chóng, những người hắn tiếp xúc cũng càng lúc càng nhiều, đối với thần thú kì lân trong truyền thuyết hắn cũng hiểu biết càng nhiều hơn.

Cuối cùng, hắn rút ra được một kết luận, Kì lân thần thú dù là về lai lịch hay tu vi đều thâm bất khả trắc, dù cho là ai cũng đều không thể dò xét được chút sự thật gì về nó.

Truyền thuyết kể rằng con kì lân thần thú này từ từ trên thiên giới chạy xuống, cũng có người nói nó là một yêu tộc cái thể cường giả ẩn tu tại nhân gian, còn có người nói nó là một con kì lân già bị trọng thương, ẩn mình dưỡng thương trong núi thâm.

Thậm chí có người hoài nghi, kì lân này có khả năng là cao thủ của yêu tộc đã tham gia thượng cổ đại chiến mà may mắn sống sót.

Thần Nam cảm giác được một cỗ áp lực mạnh mẽ, hắn muốn tra thám thực lực chân chính của con kì lân già này, nhưng chỉ cảm thấy được một cỗ năng lượng dao động dạt dào như biển lớn, nặng như thái sơn. Con cự thú tước mắt đứng là căn bản không thể đo lường được.

“Có lẽ con kì lân già này cũng áng chừng cũng không yếu hơn đám thần vương, nhân gian quả nhiên ẩn tu nhiều siêu cấp cao thủ khó mà tưởng tượng nổi!” Thần Nam trong lòng thầm cảm thán. Nhưng mà hắn lập tức điều chỉnh tâm tư của chính mình, hướng về vị thần thú trong truyền thuyết này thì lễ, hỏi : “Tiền bối tìm ta có việc sao?”

Kì lân toàn thân bao bọc trong thần hỏa, nói giọng bình tĩnh : “Nếu ta đoán không nhầm, người đến Đạm Đài cổ thánh địa là muốn thả cái thể ma vương vị các thần vương liên thủ phong ấn ra ngoài có phải không?”

Con kì lân già này tự nhiên lại biết bí mật trong lòng khiến cho Thần Nam trong lòng kinh hãi : “Tiền bối, người... từ đâu mà biết? Vì sao lại nói như vậy chứ?”

“Không cần phải giấu diếm ta, những việc người gần đây gây ra ở thiên giới đã được lưu truyền trong các huyền giới tại nhân gian. Vì báo phục mấy vị thần vương, người tất nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp để đối phó với bọn họ. Rất không may lại có một tên ma vương bị bọn họ phong ấn!”

“Vậy là tiền bối đã biết nhân quả trong đó, ta cũng không cần phải giấu diếm nữa. Không sai, ta đúng là muốn giải thoát Cái thể Đại ma vương trong Đạm Đài cổ thánh địa, ta muốn gửi tặng cho mấy vị Thần Vương của thiên giới một siêu cấp đại lễ!”

Vậy là đã bị con kì lân già nhìn thấu, Thần Nam cũng không giấu diếm nữa liền nói ra dự tính trong lòng.

Con kì lân già thần sắc nghiêm trọng, nói : “Không được! Trước mắt không thể thả tên ma vương này ra, bằng không sẽ dẫn đến trời đất đại loạn”.

“Vì sao?” Thần Nam cảm thấy khó hiểu, đồng thời trong lòng giận dữ.

Con kì lân già thần sắc ngưng trọng, trầm giọng đáp : “Ma vương bị phong ấn trong Đạm Đài thánh địa, tuyệt không đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi, đối với rất nhiều người mà nói thì hắc là một cơn ác mộng, nãy như hắc thoát ra ngoài, không chỉ có thiên giới đại loạn, nhân gian giới cũng sẽ không bình yên, tất sẽ bị hắc lật tung nháo nhào hết cả lên”.

“Việc này...” Thần Nam có chút không hiểu.

Sự tình năm đó, không phải đám hậu bối các ngươi có thể biết được. Khi phong ấn ma vương, tiên thần xương cốt chất cao như núi, máu chảy thành sông. Phải hy sinh vô số tu luyện giả cuối cùng mới phong ấn được hắc ta. Chủ lực chính thức... hắc hắc, không riêng gì cường giả của thiên giới tham gia vào sự việc này mà còn có rất nhiều cao thủ nhân gian giới đổ máu tại nơi đây. Ngươi nếu vì muốn phục thù mà thả hắc ra, không những thiên giới gặp tai ương, mà cả nhân gian giới cũng gặp họa theo”.

Thần Nam thất thần, ma vương trong truyền thuyết tựa hồ mạnh đến mức đáng sợ, vượt quá sự tưởng tượng của hắc. Nếu thật mà hắc thả ra, có thể sẽ gây nên một trường đại chiến loạn!”

Kì lân thần thú nói : “Nếu ma vương này mà thoát ra, cho dù thượng cổ bất thể cao thủ xuất thế may mắn còn tồn tại hạ xuống cũng sợ rằng khó có thể áp chế được hắc ta!”.

Thần Nam trong lòng bắt đầu tính toán, có thể nói việc thả ma vương này thực sự là một con dao hai lưỡi.

Thần Nam có chút khó hiểu, cất tiếng hỏi : “Tiền bối nói vậy là có ý gì?”

Kì lân thần thú trầm giọng đáp : “Hãy mở tâm linh chi nhãn của ngươi, nhìn về phía Đạm Đài cổ thánh địa đi. Có người dùng pháp lực thông thiên, để che giấu khí tức nơi này đã bày ra một tòa hư ảo đại trận, nhằm che giấu hoàn toàn chân tướng nơi đây”.

Thần Nam biết Kì lân thần thú nói tâm linh chi nhãn chính là một loại giống như thần thông thiên nhãn, nhưng mà bây giờ hắc vẫn không biết làm thế nào để mở được thiên nhãn.

Ở giữa trán con Kì lân già phát ra một đạo thần quang phóng thẳng về phía trái tim hắc, trong nháy mắt Thần Nam đột nhiên cảm nhận được toàn bộ cảnh vật ở bốn phương tám hướng xung quanh hiện lên ở trong đầu hắc. Vả lại cự li còn xa hơn hắc tưởng tượng rất nhiều.

Cái này... chính là thông thiên nhãn! Dưới sự giúp đỡ của con kì lân già, hắc đã mở được thiên nhãn, hai mắt tuy nhắm chặt nhưng vẫn “nhìn rõ” cảnh vật ở nơi rất xa, hắc có thể đứng ở một chỗ mà quan sát được khắp nơi xung quanh.

Thiên nhãn thần thông không chỉ như vậy mà thôi, nhưng trước mắt hắc vẫn chưa nắm giữ được thuần thực.

Sau đó, Thần Nam đột nhiên phát hiện, một tầng vụ khí yếu ớt khi mờ khi tỏ bao bọc lấy cả khoảng không Đạm Đài cổ thánh địa. Lúc này dù cho thiên nhãn đã mở cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy được, càng không nói lúc trước khi chưa mở được thiên nhãn.

“Kia là...”

Lão kì lân trầm giọng nói : “Thấy rồi chứ, có người đã động chân động tay dùng pháp lực to lớn, lừa được phần đông cao thủ trên nhân gian, khiến cho bọn họ vẫn nghĩ rằng ác ma vẫn còn bị giam trong phong ấn, mà không biết rằng phong ấn hiện giờ rất lỏng lẻo! Người này pháp lực thông thiên, phi thường đáng sợ! Ta nếu như không phải vì đi tìm ngươi để muốn biết tình huống hiện giờ của thiên giới, sợ rằng cũng không biết nơi này lại phát sinh biến cố lớn như vậy!.

Đây tuyệt đối là một tin tức làm kinh thế hãi tục. Đủ làm cho thiên giới cùng với nhân gian khiếp sợ, tự nhiên lại có người có pháp lực nắm giữ chân tướng của Đạm Đài thánh địa! Nếu như việc này truyền ra ngoài, tất sẽ khiến cho thiên hạ xôn xao.

Lúc này, Thần Nam có chút đau đầu, nói : “Việc phong ấn ma vương trở nên lỏng lẻo, sợ rằng có liên quan đến người đó”.

Kì lân thần thú gật gù đầu, sau đó lại lắc đầu nói : “Hắc đang đợi thời cơ thích hợp, ta sợ rằng người thần bí đó mượn tay ngươi thả Cái thể đại ma vương kia ra!”

Thần Nam hai bàn tay nắm chặt, trầm ngâm một hồi, nói : “Mấy tên thần vương đáng chết của thiên giới đã khiến ta phiền chết đi được, ta cũng không muốn bị rơi vào trong âm mưu của ma vương và kẻ đứng đằng sau hắn”.

Kì lân thần thú nói : “Người biết thế cục phức tạp và nguy cấp như thế là tốt rồi, hiện tại ngàn vạn lần không được ra tay khinh suất, ngàn vạn lần không thể vận dụng mấy món pháp bảo trong tay người phá vỡ phong ấn. ta hiện tại phải đi liên hệ với mấy lão bất tử, chuẩn bị ứng phó với cục diện này. Còn về người trong thiên giới. Người... không cần phải ngay tức khắc thông báo về bọn họ, sau khi biết tin này, phạm là những người đã tham gia vào việc này tự nhiên sẽ vội vàng xuất thủ toàn lực”.

Thần Nam cười thầm trong lòng, cái con kì lân già này cũng không phải tốt đẹp gì, tới lúc này rồi mà vẫn còn phòng bị mấy người trên thiên giới.

Con kì lân già hống lên một tiếng, liệt hỏa trên người bốc lên ngút trời, ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, cuối cùng hóa thành một đạo thần quang, như lưu tinh nhanh chóng biến mất ở nơi xa.

Trong mấy ngày tiếp theo, Nam Cung Ngâm không có xuất hiện.

Mấy ngày này, Thần Nam đều đi dạo xung quanh những núi tuyết ở bên ngoài Đạm Đài thánh địa, cũng có khi tiến nhập vào trong Đạm Đài cổ thánh địa để tra thám, hi vọng có thể phát hiện chút manh mối liên quan đến đại ma vương.

Mấy ngày sau đó, Thần Nam dần dần phát giác, có vài tu luyện giả đến ở bên ngoài Đạm Đài cổ thánh địa, những người này đều cực lực che giấu hành tung của mình, nhưng mà vẫn bị hắn cảm nhận được. Ngoài ra hắn còn phát giác, những người này đều là cao thủ có thể ngự không phi hành, không nghi ngờ gì đó là những tu luyện giả của các huyền giới.

Thần Nam lẩm bẩm : “Con kì lân già thật sự đã truyền bá tin tức ra ngoài rồi, sợ rằng mấy lão già cũng đã bắt đầu điều binh khiển tướng”.

Hắn biết rằng đám người này đều chuẩn bị nghênh đón một trường đại chiến trong tương lai, tựa hồ bọn họ biết rõ việc ma vương xuất thế không thể nào tránh khỏi, việc đó chỉ còn là vấn đề về thời gian mà thôi.

Trong những ngày tiếp theo, người trong thiên giới tựa hồ rút về thiên giới không ít, gần nhất không còn có người xuống hạ giới tìm kiếm tiên thần chuyển thế nữa, nhưng mà Thần Nam biết một trường phong ba đang nổi lên, mấy vị thần vương trên thiên giới tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ với hắn, lần xuất thủ này sợ rằng sẽ là một trường đại huyết chiến.

Cứ như thế, lại qua mấy ngày tiếp theo, lúc Thần Nam đang cùng với hai con rồng đứng từ xa quan sát Đạm Đài thánh địa thì đột nhiên trông thấy không gian bị phá vỡ, liên tiếp xuất hiện các thông đạo nối liền giữa hai thế giới tiên phạm xuất hiện giữa không trung, trong ánh hào quang mấy chục vị tiên thần xuất hiện trên bầu trời Đạm Đài thánh địa.

“Grào... bọn người trong thiên giới lại phái người đến đây chịu chết, tiểu tử ngươi lại bận rộn rồi đây”

Thần Nam đưa mắt nhìn về phía Đạm Đài thánh địa, lẩm bẩm : “Đó là... người của Đạm Đài phái tại thiên giới, Đạm Đài Tuyền đã không tiếc hao phí lượng lớn pháp lực, đem bọn họ đưa đến nhân gian giới, nàng đến giờ vẫn còn chưa biết sự việc ma vương sẽ thoát khỏi phong ấn, rốt cuộc việc này là vì sao, phải chăng là việc này có liên quan đến ta?”

234. Chương 235 Cảm Ỗ Hải Tử Tha Mục Đích Chủ Ý?!

Bên trong Đạm Đài thánh địa, tiên nhạc cất lên, dưới sự dẫn dắt của trưởng lão, đám đệ tử của Đạm Đài thánh địa quỳ xuống bái lạy, không ít người kích động đến rơi lệ. Thiên giới đã hơn một trăm năm nay chưa từng cho người xuống Đạm Đài thánh địa, mà cũng hơn một trăm năm gần đây cổ thánh địa cũng không có một người nào thành công phi thăng thành tiên khiến cho tiên phạm bị cách đoạn suốt trăm năm qua.

“Cung nghênh thượng tiên giá lâm!”

“Trời có nhất mạch Đạm Đài ta, cung nghênh các vị thượng tiên!”

Đạm Đài thần quang chiếu rọi khắp nhân gian, bái kiến các vị thượng sư!”

.....

Trong cổ thánh đại trầm lặng không một tiếng động, tất cả Đạm Đài đệ tử đều quỳ xuống đất bái lạy, dùng tình cảm phát ra từ chân tâm để nghênh đón mười mấy vị tiên nhân thiên giới hạ thế.

Mười mấy vị tiên nhân này nam có nữ có, tất cả đều phong tư tuyệt thế, nam thì tiểu sái phiêu dật, nữ thì thanh lệ xuất trần, trên người phát ra khí tức thể ngoại hồng trần, ở nhân gian không thể nào có được.

“Đạm Đài đệ tử mời đứng lên”

Một vị tiên nữ giọng nói vang vọng khắp bầu trời, lệnh cho tất cả Đạm Đài đệ tử đứng lên.

“Tạ ơn tiên tôn!”

Đám đệ tử đồng thanh đáp tạ.

“Đạm Đài trê thiên giới cùng với Đạm Đài dưới nhân gian cùng chung một nguồn cội, phạm dã là đệ tử Đạm Đài đều tuân theo lệnh của Đạm Đài tiên tôn, hoàng dương thần thánh giáo nghĩa của thánh địa ta, nguyện cho ánh sáng của thánh đại ta gột rửa thế gian, chiếu rọi khắp trời đất!”

Tiếng nói dịu dàng không ngừng vang lên truyền đến từng tắc không gian trên bầu trời Đạm Đài thánh địa, cũng truyền vào cả trong những rừng núi tuyết xa xa.

“Grào... đám thần côn này đúng là của nợ, nếu ngày ngày có người truy sát bọn chúng, ta xem bọn chúng còn dám vô ưu như bây giờ không?” Con rồng lưu manh biểu lộ sự tức giận, tựa hồ rất bất mãn với mười mấy vị tiên nhân mới hạ giới này.

“Thần nói. Thế gian tất cả giáo nghĩa chỉ là hư ngụy, chỉ có đại uy đại đức của ta che chở cho nhân gian, tin lời ta sẽ sống mãi!” Tiểu long bộ dạng thành kính, thu cánh tay với móng vuốt màu hoàng kim lại, hướng về hư không bái lạy, thái độ mười phần du côn.

“Grào... tiểu tử sao còn đứng đó làm gì, ngươi không phải đã từng nói rằng phạm là tiên nhân từ thiên giới xuống, ngươi đều không cần cần nhắc nhở sao? Đi lên giết đi, Long đại gia ta muốn đâm đạp lên chúng, nhìn thấy hình dáng lưu manh của chúng ta đã tức giận rồi”.

“Thần nói, tổ tông con cá trạch nhà ngươi đúng là ngu muội mà!” Long bảo bảo giọng ngọt ngào nói : “Thần nói, chúng sinh bình đẳng, chúng ta cần phải giáo dục bọn họ như những đứa con của chính mình. Để cho bọn họ hiểu rõ chỉ có đại uy đại đức của ta mới chính là chúa tể chân chính của thế gian này, để rồi chúng rời bỏ Đạm Đài phái đổi sang làm giáo đồ của Đại uy đại đức ta! Muốn bọn họ tiến hành một lần làm lễ gột rửa hoàn toàn tâm linh, khiến cho bọn họ biết rõ ánh hào quang của ai mới có thể chân chính chiếu rọi khắp thế gian!”

Thần Nam hứng thú nhìn hai con rồng này, nhất là tiểu long, nó thật sự càng ngày càng giống lưu manh. Hắn ho khan một tiếng cắt ngang hai con vật bất lương đang tranh luận: “Hai con súc sinh các ngươi, một con luôn sợ cuồng đồ thiên hạ không loạn, một con thì không an phận mộng tưởng thành lập tà giáo, thật khiến người ta không an tâm. Gần đây hai người cần an phận giữ mình, vạn nhất không được làm loạn. Hiểu chưa?”

Dù cho Thần Nam muốn an phận giữ mình, nhưng cục thế biến đổi trong nháy mắt, căn bản không do hắn quyết định được.

Trong nửa ngày này, trong núi tuyết bên ngoài Đạm Đài thánh địa, có không ít tu luyện giả trú ngụ, cho dù tất cả bọn họ đều cực lực che dấu hành tung của mình. Nhưng vẫn bị Thần Nam phát giác được không ít nhân vật. vả lại, trong đám người đó Thần Nam thậm chí mơ hồ thấy được vài thân ảnh quen thuộc.

“Không phải chứ. Tu luyện giả Tây phương cũng đến đây sao?” Thần Nam đứng trên đỉnh của một ngọn núi tuyết, mặc kệ những bông tuyết vương trên người, vẫn chăm chú nhìn về phía dải tuyết trắng xóa mênh mông ở trước mắt.

“Đáng chết, kia đúng là con thần lẩn năm màu Lan Đức La, đứng đầu trong mười đại cao thủ của Tây phương Long tộc, tại Tây thổ ít có địch thủ. Cái con thần lẩn hỗn đản lần trước không ngừng chặt vật truy sát ta, bây giờ lại tự nhiên chạy đến nơi này xem náo nhiệt, để ta xem lần này hắn còn dám hung hăng như trước hay không?” Tử Kim thần long thở phì phì nhìn theo đạo long ảnh biến mất vào trong vùng tuyết trắng ở nơi xa.

Thần Nam nói : “Con rồng này cũng không tính là hung ác. Ai kêu người lúc trước người cướp hết nhẫn toàn bộ nhà người ta, không có gặp mặt người hạ sát thủ đã tính là hạ thủ lưu tình rồi. Đáng giận nhất chính là con Thần Ma Viên kia, cùng với con rồng được hiệu xưng thiên tài bất bại trong tây phương long tộc tam đầu hoàng kim long Kỳ Lạp Ngang Tư. Lúc trước hai kẻ còn thêm cả tên đầu thần Trát Lí Tư vì tìm được Đồ gia huyền giới, bọn chúng đối với chúng ta đã độc ác ra tay hạ sát thủ. Lần này nếu như để ta gặp được bọn chúng ở nơi này, ta sẽ lột da bọn chúng

Đầu thần Trát Lí Tư, lục đầu thần ma viên, tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư, ba tên này đều là cường giả sớm đã phá toái hư không mà phi thăng. Lúc đó ở bên ngoài Bái Đán thành ở Tây thổ truy sát Thần Nam, cuối cùng dẫn tới lão bạo quân Khôn Đức xuất thủ, dẫn tới Thần Nam bị nhốt trong mười tám tầng địa ngục, sau đó Thần Nam lại dưới sự cưỡng bức thi pháp của Đồ Đằng tiến nhập thiên giới, dẫn đến xảy ra hàng loạt sự việc.

Tử Kim thần long lúc đó có thể nói đã nếm không ít đau khổ, nó nghiêng răng trèo treo nói : “Ba tên này là kẻ gây ra đã gây ra một loạt sự kiện đó! Đúng là chỉ hận không lập trước giết chết được bọn chúng, bất quá thể lực sau lưng chúng cũng khiến cho người ta phải đau đầu, phía sau lục đầu ma viên kia có cổ viên lão nương, già rồi mà không chết, rất là đáng sợ”.

Một người hai rồng tạm thời vẫn chưa phát hiện tung tích của đám thần ma viên với tam đầu hoàng kim thần long, bất quá sự tình trước mắt khiến bọn hắn tạm thời quên đi những việc đó, Thần Nam không thể không ra tay được”.

Lúc này, trong Đạm Đài cổ thánh địa từng đạo thiên lôi từ trên không phách xuống, không gian chấn nát, mười mấy vị tiên nhân vừa mới hạ giới, thì ra có người muốn lập tức quay về thiên giới.

Rất hiển nhiên, bọn họ đã biết được tình huống thực sự của cổ thánh địa, đã biết đại ma vương trong phong ấn không lâu nữa sẽ thoát ra. Sự việc lớn này đã làm cho mười mấy người bọn họ hoảng loạn, liền muốn nhanh trong chóng trong khoảng thời gian ngắn nhất truyền tin về thiên giới bẩm báo với Đạm Đài Tuyền.

Bất quá, Thần Nam tuyệt không chấp nhận cho bọn họ làm như vậy, mặc dù còn chưa quyết định có giúp cái thể ma vương thoát ra hay không, nhưng hắn cũng không muốn để đám thần vương trên thiên giới sớm có sự chuẩn bị.

Hắn triển khai thần vương dực, giống như cầu vòng lóe lên giữ bầu trời bay vút lên cao, tại không trung lưu lại một vầng sáng dài bay về phía Đạm Đài thánh địa.

Lúc này, phần lớn đám đệ tử dưới sự dẫn dắt của trưởng lão đang khẩn trương nhìn lên bầu trời, sợ bỏ lỡ mất cơ hội. Đối với nhiều người mà nói, đó là sự kích động vô cùng, chính mắt nhìn thấy mấy vị tiên nhân của môn phái hạ phạm, lại chính mắt nhìn thấy bọn họ phá toái hư không mà đi, thực là một sự việc may mắn.

“Oanh oanh oanh.....”

Thiên lôi đầy trời, từng tia sét khổng lồ từ trên cao đánh xuống, hư không từ từ bị chấn nát, một không gian thông đạo nối liền nhân gian với thiên giới xuất hiện tại không trung.

Mười mấy vị tiên nhân cùng nhau giúp đỡ một vị tiên tử. Muốn để cho nàng thuận lợi tiến nhập không gian thông đạo, quay về thiên giới báo tin.

Lúc này trước hàng vạn con mắt của tất cả đám Đạm Đài đệ tử đang quỳ bái, một đạo thần quang phá không bay tới, một thanh niên nam tử tay cầm đại long đao như thần tự ma mạnh mẽ bổ xuống.

Huyết sắc đao mang dài mấy chục trượng trong nháy mắt chém nát không gian thông đạo, đồng thời dẫn đến thiên phạt, sấm sét từ trên trời cuồng loạn đánh xuống. Đem hư không chấn nát, từng đạo sấm sét như kim xà tràn ngập bầu trời.

“Thần Nam, là người... người... muốn làm gì?”

Hiển nhiên, mười mấy vị tiên nhân đều đã nhận ra Thần Nam, dù sao tại thiên giới khi Thần Nam chém giết khắp nơi đã lưu lại ấn tượng quá sâu đối với bọn họ.

“Hắc hắc... không làm gì cả, các người từ xa đến đây, muốn mời các người lưu lại vài ngày. Hiện tại, ta muốn mời vị tiên tử muội muội này đi dạo chơi mấy hôm”.

Trong lúc đang nói, Thần Nam mở ra nội thiên địa, đem vị tiên tử muốn phi thăng quay về thiên giới ném vào trong đó. Sau đó nhanh chóng đóng kín nội thiên địa. Rồi lại dùng đại long đao chống lại thiên phạt.

Mười mấy vị tiên nhân biến sắc, bọn họ đã biết sự đáng sợ của tên sát tinh này, nếu như không tu vi cấp thần vương, sợ rằng không có cách nào tranh phong được cùng với hắn.

Đám đệ tử đang quỳ bái trên mặt đất kia lúc này đang giật mình hai mắt tròn trĩnh. Tiên sư trên thiên giới hạ phàm ở trước mặt bọn họ, lại bị một thanh niên cường giả được lưu truyền rất nhiều ở nhân gian bắt đi, điều này thực khiến cho bọn họ có cảm giác không nói nên lời.

Tất cả đệ tử Đạm Đài phái đều há hốc mồm, kinh hãi nhìn nam tử cuồng vọng đang đối kháng thiên phạt giữa không trung, điều này khiến cho bọn họ không có chút không thể chấp nhận được.

Dù sao kia cũng là những vị tiên bối cao nhân của bọn họ, vậy mà lại bị người ta gọi là muội muội, muốn đưa đi dạo chơi mấy ngày, cái này... thực là quá điên rồ mà, khiến cho không ai có thể chấp nhận được!.

“Grào...” một âm thanh chấn động không trung, tử kim thần long đã theo tới nơi. Lão du côn này còn cười về ám muội, nói : “Còn có vị tiên tử muội muội nào muốn đi dạo chơi, Thần tiểu tử cũng không được khỏe cho lắm, lão long ta bồi tiếp các vị dạo chơi, ai nguyện ý đi theo ta nào? Chúng ta đi dạo chơi tìm nơi sống lý tưởng nói chuyện tình cảm, đó cũng là sự tình rất có ý nghĩa!”

Mười mấy vị tiên nhân nghiêng rằng phần nộ, hận không thể ngay lập tức lột da Tử Kim thần long ra, nhưng mà không có người nào dám khinh cử vọng động. Dù sao lúc trước ở trên thiên giới Vương Chí tại thiên giới càn rỡ đem người vây công Thần Nam, nếu như lúc này chỉ cần có một cái cớ nhỏ để động thủ thôi, hắn rất có thể triển khai lấy máu báo thù.

“Cuộc sống thực sự là không có hứng thú sao, nhớ lại những ngày ngao du thiên địa, một mình đau thương mà rơi nước mắt, thế gian này thế mà lại không có một vị tiên tử muội muội nguyện ý làm tri kỷ với ta, đau xót quả là đau xót mà!” Tử kim thần long lại bắt đầu ăn nói lung tung khiến cho mấy vị tiên tử ở phía đối diện hận không đánh được nó ngã lăn trên mặt đất.

Đám đệ tử Đạm Đài tại nhân gian đều tức đến ói máu, một người một rông này thực quá càn rỡ, mấy vị tiên tử từ trên thiên giới hạ phàm nói gì thì cũng đều hơn trăm tuổi, hai tên cuồng đồ này lại cười cợt gọi là muội muội, khiến cho tất cả mọi người đều nhìn với bọn chúng với ánh mắt phẫn nộ.

Trong đám người đó có cả Mông Khả Nhi, nàng thực không thể tưởng tượng được, hai tên đó lại dám đến đây làm nháo nhào mọi việc, đúng là gan to tày trời. Đồng thời, cũng thần kinh hãi về tu vi đáng sợ của Thần Nam.

Tuy trước kia, sớm đã nghe nói các loại truyền thuyết của Thần Nam, nhưng nàng vẫn giật mình kinh hãi, rất hiển nhiên đám tiên nhân từ thiên giới hạ phàm cũng có chút e ngại Thần Nam, không dám xung đột cùng với hắn.

“Chúng ta gặp lại sau, ta đưa tiên tử muội muội đi dạo mấy ngày!” Thần Nam cười nhẹ, sau đó triển khai thần vương dự pháp không mà bay đi.

Tử kim thần long thấy Thần Nam bay mất, nói : “Cuộc sống đúng là không có hứng thú, tiên tử muội muội làm ta thương tâm quá, không còn gì để nói, lão long đi đây”.

Một người một rông đã đi khuất, nhưng Đạm Đài thánh địa vẫn sôi sục, tro mắt nhìn thấy người đến từ thiên giới bị Thần Nam bắt đem đi, vả lại còn bị hắn cười cợt một hồi nhưng không có người nào có thể ngăn cản thực là một việc khiến cho người ta căm giận.

“Ta nhất định phải bắt báo với Đạm Đài thiên tôn!” Một vị nam tiên nhân phẫn hận thốt lên.

“Nếu Vương Chí hạ giới thì tốt, đáng tiếc tiên tôn lại không cho phép”.

“Hi vọng tên cuồng đồ đó không làm khó Dương sư muội”

.....

Vô luận đối với người đến từ thiên giới, hay đối với người của Đạm Đài thánh địa tại nhân gian mà nói, sự tình phát sinh hôm nay tuyệt đối là sự việc cực kì mất thể diện.

Nội thiên địa của Thần Nam tùy theo tu vi của hắn mà đề cao, so với trước còn kiên cố hơn rất nhiều, một tiên tử mới đạt tới tiên nhân cảnh giới dù có làm thế nào cũng không thể nào công phá được. Và lại Thần Nam còn có mấy kiện bảo vật trong tay, rất dễ dàng có thể thấy rằng sẽ phải ở trong đó khá lâu.

Đương nhiên, Thần Nam cũng chỉ đơn giản là nói với vị tiên tử kia vài câu, nhưng còn Tử Kim thần long không ngừng nói với đối phương về cuộc sống lí tưởng, khiến cho vị tiên tử tức giận, ngắc rãnh nghiêng lợi. Mà long bảo bảo cũng tới tham gia náo nhiệt, ở bên cạnh mở miệng là “thần thuyết”, khép miệng là “Đại đức đại uy”, khiến cho vị tiên tử đó chỉ muốn đánh cho nó một cái.

Hai ngày tiếp theo, lại có hai vị tiên tử muốn lên quay về thiên giới, nhưng bất hạnh cũng bị Thần Nam mời vào nội thiên địa, giao cho Tử Kim thần long bàn về cuộc sống lí tưởng.

Sau đó, đám tiên nhân muốn dùng đòn thuật đi thật xa, rời khỏi Đạm Đài thánh địa tìm một nơi vắng vẻ để phá toái hư không quay lại thiên giới. Nhưng mà tất cả đều bị thần vương dực trên người Thần Nam chặn lại phải quay về. Hắn đóng ở bên ngoài thánh địa, dường như muốn phong tỏa cả thánh địa này.

Mười mấy ngày nữa lại trôi qua, trong đại tuyết sơn bên ngoài Đạm Đài thánh địa, số lượng tu luyện giả ẩn tàng càng lúc càng nhiều, phần lớn các cao thủ đều đã đến nơi này, cục thế khẩn trương dị thường.

Lúc này, Mộng Khả Nhi vô cùng phiền não, một vị nam tiên sư mới từ thiên giới hạ xuống, không ngừng tìm nàng nói chuyện, lời nói có vẻ quan tâm vô cùng đến nàng, lại còn hứa sẽ đem huyền công tuyệt học do Đạm Đài Tuyền khai sáng trên thiên giới truyền thụ cho nàng.

Nhưng mà, Mộng Khả Nhi vẫn vô cùng buồn rầu, nàng sao không nhìn ra được ý tứ của vị thượng sư này chứ, nhưng mà Đạm Đài phái ở nhân gian cùng với ở thiên giới không giống nhau, không thể phi thăng nhập vào thiên giới, tất cả đệ tử đều không được kết hôn. Tất cả đều phải giữ gìn tấm thân băng thanh ngọc khiết.

Nàng rất phản cảm với vị tiên sư này, đã biết rõ quy củ của Đạm Đài thánh địa vậy mà ngang nhiên lại tán tỉnh nàng như vậy, thực sự khiến cho nàng hận không thôi, đồng thời cảm giác vị tiên sư này rất vô sỉ, một điểm cũng không có giống hình dạng của một vị tiên bối.

Kì thực, vị thiên giới Đạm Đài đệ tử ở đây làm những việc như vậy, hoàn toàn là bởi vì hắn nắm trong tay một chút “tin tức bí mật”.

Những đệ trọng yếu của Đạm Đài phái trên thiên giới đều biết, Đạm Đài Tuyền từng rất nhiều lần nhắc một người con gái dưới gian tên Mộng Khả Nhi. Lần này phái mười mấy vị tiên nhân hạ giới, đã nhiều lần giao phó, nhân gian nếu như có phát sinh biến cố gì, nhất định phải bảo hộ Mộng Khả Nhi cho tốt.

Lời này khiến cho không ít đệ tử suy đoán về Mộng Khả Nhi.

Vị tiên nhân này âm thầm theo đuổi Mộng Khả Nhi, đúng là muốn nắm lấy cơ hội, nếu như hiện tại cùng với Mộng Khả Nhi xác lập một chút quan hệ thân mật, sau này một khi Mộng Khả Nhi được Đạm Đài Tuyền cất nhắc lên, hắn tất nhiên theo đó cũng được hưởng chút lợi.

Chỉ là, sự việc đó Mộng Khả Nhi không thể nào biết được.

Lại vài ngày nữa trôi qua. Thần Nam tĩnh tọa trên một đỉnh núi tuyết, một mặt dò xét những tu luyện giả trong dải băng tuyết này, một mặt tu luyện huyền công, cái thế giới này chỉ có thực lực mới là đạo lí, hắn từ trước tới nay không bao giờ sao lãng tu luyện của mình.

Đúng lúc này, hai con rồng từ hai hướng khác nhau bay tới miệng không ngừng kêu gào.

“Grào... ông nó chứ, tiểu tử đại sự không hay rồi”.

Tiểu Long cũng hô lớn : “Thần Nam, việc lớn rồi!”

Hai con rồng nhanh chóng tiến tới gần, Tử Kim thần long tranh nói trước : “Đám yêu quái Côn Lôn cũng đã phá người tới rồi, vừa rồi có một tiểu yêu nói với ta, lão bằng hữu Nê Nhân mang tin tức đến, mấy tên thần vương trên thiên giới đang tập kết đại quân, mấy ngày nữa sợ rằng sẽ có thần tộc đại quân hạ giới tìm bắt người”.

Thần Nam rất bình tĩnh nói : “Cuối cùng cũng đã ra tay rồi, ta đợi bọn chúng cũng đã lâu rồi, hừ... lần này ta muốn cho tất cả bọn chúng có đi mà không có về!”

Thấy Thần Nam không có chút gì kinh hoảng, Tử Kim thần long cũng đã an ổn trở lại, nói : “Bà nó chứ, còn có một việc nữa, vừa rồi ta may mắn nhìn thấy lục đầu ma viên cùng với tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư, hai con súc sinh này lại dám đến đây tham gia náo nhiệt, chúng ta đi chém bọn chúng!”.

Thần Nam nói : “Không lâu nữa, sẽ có càng nhiều cao thủ đến đây, Đạm Đài thánh địa này tất nhiên sẽ hội tụ rất nhiều lộ cao thủ thiên giới cùng với nhân gian giới. Hai tên súc sinh đó ở nơi này, chúng ta cũng nên thu từ bọn chúng một chút lợi tức. Bất quá, lần này không nên trêu chọc vào lão bạo quân Khôn Đức.

“Yên tâm đi, hiện tại còn chưa thấy thân ảnh tiểu nữ nhi của hắc, con rồng già kia vẫn chưa có đến”. Tử Kim thần long sau khi nói xong, không ít thì nhiều cũng có chút lo lắng.

Đợi cho Tử Kim thần long cùng với Thần Nam nói xong, Long bảo bảo mới từ tốn nói : “Thần Nam, nói cho người hay một tin tức tốt, có người chủ ý muốn động tới Khả Nhi muội muội”.

“A...” Thần Nam giật mình kinh hãi, dùng lực gõ nó một cái, hỏi lại : “Cái này mà gọi là tin tốt à, rốt cuộc sự việc là sao?”

Tiểu Long bắt mẫn cự lại : “Nàng ta không phải muốn giết người sao, có người muốn động đến nàng ta, để bớt phiền phức cho người không phải là tin tốt thì là gì?”

“Tốt cái đầu người, mau nói xem rốt cuộc sự việc là sao?”

“Được rồi, người cứ đi rồi biết”. Long bảo bảo sau khi nói xong, vút một tiếng bay về phía một ngọn núi tuyết.

Hiện tại không có khả năng đi tìm phiền toái nơi Lục đầu thần ma viên cùng với Tam đầu Hoàng kim thần long. Thần Nam liền bay theo Tiểu long, muốn xem thử thần thánh phương nào dám động tới Mộng Khả Nhi. Tử Kim thần long cũng ngay lập tức theo sau.

Bay lên trên ngọn núi tuyết kia, trông thấy ở phía dưới sườn núi xa xa có hai thân ảnh, một người bạch y phát phơ, thanh lệ xuất trần giống tiên tử trên trời, chính là Mộng Khả Nhi với sắc đẹp khuynh quốc quốc khuynh thành.

Người còn lại cũng vận bạch y, tiên khí bao bọc xung quanh, cũng có mấy phần khí chất phiêu dật, chính là một vị tiên nhân của Đạm Đài phái trên thiên giới mới hạ phàm.

Đúng lúc Thần Nam vừa tới, lời nói của tên tiên sư kia đã đến mức làm cho Mộng Khả Nhi không thể nhẫn nhịn được nữa, mà tên tiên sư kia vẫn cứ dây dưa không buông tha. Mộng Khả Nhi mấy lần muốn bay đi, nhưng tên này vẫn cứ bám lấy không thôi, không để cho nàng rời đi.

“Uy, tên kia ngươi làm gì đó? Đúng là vô sỉ mà”. Giọng nói của Thần Nam đột ngột vang lên, hắc triền khai Thần vương dục lao đến rất nhanh.

“Ngươi... Thần Nam!” Tiên sư bị phá vỡ mất chuyện tốt, vừa kinh hãi vừa tức giận, đồng thời có chút sợ hãi chỉ sợ tên sát tinh trước mặt đột nhiên ra tay sát thủ.

“Đúng, là ta. Ngươi không phải là bậc bề trên sao, lại dám ngang nhiên đùa bỡn với hậu bối đệ tử, thực là buồn cũng rất vô sỉ!”

“Ngươi...”

“Ngươi cái gì mà ngươi, lẽ nào không phải vậy sao? Ta thật thấy ngượng thay cho Đạm Đài Tuyền, nếu như nàng biết việc này, sợ rằng lập tức đập chết ngươi”.

Tiên sư bị Thần Nam từ đầu chí cuối lấn áp, chuốc lấy nhục nhã, y trước mặt Mộng Khả Nhi cảm thấy mất mặt cực điểm, cuối cùng nộ hỏa công tâm, phần nộ hết lên : “Thần Nam, ngươi đúng là khi người thái quá, người không biết đại quân thiên giới đang tập kết ư? Nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, trong mấy ngày tới sẽ hạ giới truy sát ngươi. Đến lúc đó tuy nhân gian có rộng lớn cũng không có chỗ để người dung thân, hiện tại ngươi khắp nơi đều có kẻ địch mà còn cuồng vọng như vậy, đúng là...”

“Ngươi? Còn chưa xứng là kẻ địch của ta, bởi vì ngươi không có tư cách đó. Hôm nay ta sở dĩ quản việc này là có nguyên nhân riêng của nó”.

Lúc này, Mộng Khả Nhi sắc mặt rất khó coi cúi gầm mặt xuống đất.

Thần Nam đưa mắt nhìn nàng, rồi quay sang tiên nhân kia nói : ”Biết nàng là ai không? Tuy nàng không phải là lão bà của ta, nhưng là mẹ của con ta, ngươi chạm vào nàng ta tức là chạm đến hài tử của ta, mà như thế cũng là chạm đến ta.

Nghe những lời này, vị tiên nhân đó sững người, vẻ mặt ngây ngốc thiếu chút nữa ngã té xuống núi.

Hai con rồng ở bên cũng suýt chút nữa té gãy cổ, sắc mặt hiện lên vẻ suy nghĩ.

“Thần nói, quá điên rồ mà, đã... có con rồi ư?”

“Grào... Bồn long đúng là nhìn xa trông rộng, lời dự đoán thế mà thành sự thật, mà lại là đúng một trăm phần trăm...grào...”

Mộng Khả Nhi sắc mặt trắng bệch, tại giây phút này nàng tức đến hộc máu, hận không thể đem Thần Nam ra mà ăn tươi nuốt sống, sau đó tìm một khe nứt mà chui xuống...

235. Chương 236 Tình Nhân Tiết, Ngã Sát, Ngã Sát, Ngã Sát Sát

“Ngươi là đồ cuồng vọng, chỉ nói bậy bạ, điều này tuyệt đối không thể có! Ngươi không biết, Khả Nhi là đệ tử là đệ tử mà tiên tôn Đạm Đài phái ta tuyển chọn, rất nhanh sẽ đến ngày tiến nhập thiên giới, thành người đứng trên cao của Đạm Đài phái, sao lại có thể ... sao lại có thể phát sinh ra sự tình như lời ngươi nói chứ?”

Tiên sư thở ra một cách khó nhọc, trạng thái điên cuồng, y không thể nào tiếp thụ được sự thật trước mắt.

“Vả lại, Khả Nhi là tên mà ngươi có thể gọi sao? Không biết nhục sao!” Thần Nam đả kích không lưu tình. Đồng thời quay người lại, đối diện với Mộng Khả Nhi, có chút xấu hổ cười nói : “Mộng tiên tử... mang con của chúng ta ra đây cho y xem đi”.

Nghe được lời này Tiểu Long cả người run rẩy, cả người lão đảo, đưa hai cái móng vuốt màu hoàng kim bịt chặt miệng, cố nín cười.

“Grào...” Tử Kim thần long chỉ gào lên được một tiếng, từ trên không trung rơi xuống, thực sự không chịu nổi những lời Thần Nam vừa mới nói, nằm ở trên tuyết không ngừng co giật. (Cười chết mất).

“Grào...Tiểu tử ngươi được, ngươi thực sự quá ác mà!”.

Lời nói càn rỡ này, suýt chút nữa khiến cho Mộng Khả Nhi té ngã, hai má trong nháy mắt trở lên đỏ ửng, nàng tức giận, run rẩy nói : “Thần Nam ngươi...ta...”

Mộng Khả Nhi nói không lên lời, cuối cùng ngã lún trên tuyết bất tỉnh nhân sự.

Vị tiên sư sắc mặt tái xanh, tay phải nắm chặt không ngừng đâm vào ngực mình, trong miệng hét lớn : “Điều này không phải là sự thật... Điều này là giả!” Cuối cùng chạy đến sườn núi, đập đầu vào vách đá.

“Việc này sao lại như vậy?” Thần Nam vội vã đỡ Mộng Khả Nhi lên, một mặt bấm tay vào nhân trung huyệt, một mặt truyền vào trong người nàng một đạo nguyên khí.

Mộng Khả Nhi dần dần tỉnh lại, đến khi thấy rõ Thần Nam đang đỡ lấy người mình, há miệng thở ra một búng máu tươi, rồi dùng sức tránh thoát ra khỏi hắn, hét lên : “Tên hỗn đản ngươi... buông ta ra!”.

“Được được được, ta sẽ buông nàng ra. Nhưng ta muốn hỏi, con của chúng ta đang ở đâu?” Thần Nam không biết sống chết cất tiếng hỏi.

“Choeng”

Mộng Khả Nhi nhanh chóng rút bảo kiếm ra, thân người run rẩy dùng kiếm chỉ về phái Thần Nam, sắc mặt trắng bệch, nói : “Ta... người... người cầm miệng cho ta, người còn nhắc đến việc này nữa... không phải người chết thì là ta vong!”.

“Ai, Mộng tiên tử nàng ngàn vạn lần không nên kích động!” Thần Nam vừa nói vừa lùi lại hai bước, cảm thấy có chút khó hiểu, hỏi giọng lo lắng : “Con của chúng ta rốt cuộc là đang ở đâu? Nó không chỉ là con của riêng mình nàng mà cũng là con của ta. Là con trai hay con gái vậy? Giống nàng hay là giống ta?”

Long bảo bảo ở trên không lộn mười tám vòng, cuối cùng cắm đầu vào trong tuyết động bên sườn núi. Từ Kim thần long toàn thân co rút, cười lẫn lộn. Tên tiên sư thống khổ không chịu nổi, dùng sức đập đầu thật mạnh vào một vách đá bên sườn núi.

“Ta giết chết người!”

Mộng Khả Nhi sắc mặt sớm đã mất đi vẻ trấn tĩnh thường ngày, tiên tử thánh khiết lúc này sắc mặt đỏ bừng, tràn đầy tức giận, sát khí đằng đằng, trường kiếm trong tay hóa thành một luồng ánh sáng bạc chém về phía Thần Nam.

Kiếm khí kinh không, tuyết bay khắp trời, tại lưng chừng núi này, người bất đồng với cảnh vật, có thể nói là sự sai lầm của trời đất.

“Đang”.

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, Thần Nam dùng đàn chỉ (giống đàn chỉ thần công của Đông Tà) đánh văng trường kiếm trong tay trong tay Mộng Khả Nhi. Về mặt lo lắng hỏi : “Con của chúng ta rốt cuộc ở nơi nào? Nàng... nàng không phải đã giết nó rồi chứ?”

“Phốc”

Nghe thấy lời này, Mộng Khả Nhi không chịu nổi lại thổ ra một ngụm máu tươi, nàng nghiêng răng nói : “Thần Nam... Người nếu như còn dám nói bậy bạ, ta sẽ giết nó thật đấy... phì”.

Nói đến cuối, Mộng Khả Nhi không nhịn được phì lên một tiếng, tự trách mình vì nổi giận mà không nói khác đi được, nàng tức giận đến cực điểm nói : “Người... không được ở trước mặt ta nhắc đến sự việc này, bằng không ta khiến cho người sau này phải hối hận”.

Thần Nam vội buông tay Mộng Khả Nhi ra, nói : “Nhưng... Đạm Đài thánh địa quy củ rất nhiều, một mình nàng nuôi dưỡng con liệu có tiện không? Không bằng giao cho ta nuôi dưỡng đi”.

Mộng Khả Nhi xem như đã hiểu rõ, nhưng không thể nói rõ ra được, nàng tức đến gần chết, không nói bất cứ một lời nào bước lên Đọa gia chí bảo Ngọc Liên Đài bay lên không, lao đi rất nhanh.

“Phanh phanh phanh.....”

Ở không xa, tiên sư còn đang đánh túi bụi vào tảng đá, đột nhiên phát hiện Mộng Khả Nhi đã bay đi, hấn cũng ngừng tay lại, sau đó điên cuồng hét lên một tiếng lao tới đánh về phía Thần Nam.

Đối với tên tiểu tử đầu óc đã mất đi sự tỉnh táo biến thành điên cuồng này. Thần Nam chỉ cần cất tay là đã có thể chế trụ được, hấn cũng không khách khí dùng pháp lực làm mất đi một đoạn trí nhớ vừa tên tiểu tử này, sau đó tung cước đá bay xuống núi.

Hai con rồng toàn thân dính đầy tuyết, ngừng lẫn lộn

“Hai con súc sinh bọn người còn cười nữa hả? Còn cười nữa ta sẽ điểm huyết cười của các người, sau đó chế trụ bắt các người đứng yên, để các người tha hồ cười với gió tuyết”.

“Grào... cười chết mất, hắc hắc hắc...”

Hai con cũng không cần che đậy nữa, mở miệng cười sằng sặc.

Cười dứt, Tử Kim thần long hỏi : “Tiểu tử vì sao lại thả tên tiên sư kia? Sao không trực tiếp đánh hấn bắt tinh nhân sư, hoặc giả ném hấn vào trong nội thiên đại để lão nhân gia ta lúc nào rồi tìm hấn nói chuyện về cuộc sống lí tưởng”.

Thần Nam xoa thái dương huyết: “Mấy ngày gần đây ko được để y/nàng nói năng linh tinh, nhưng Thần gia có hậu thể ko hấn là việc ko thể cho người ta biết, sau này rồi họ cũng biết mà. Qua một thời gian nữa, y khôi phục trí nhớ, mượn lời mấy lão bằng hữu truyền đạt tin tức”

“Grào... người không muốn làm mất mặt Đạm Đài phái sao?”

“Thần nói, đó là Đạm Đài thánh nữ, là người kế tục của Đạm Đài Tuyền, người không phải là muốn làm mất mặt Đạm Đài Tuyền sao?”

“Ai, ta thực ra không muốn làm như vậy đâu, chỉ là nghe người ta nói Mộng Khả Nhi cũng không đơn giản, đến lúc đó xem thử xem phản ứng của Đạm Đài Tuyền rồi nói tiếp. Mẹ của con ta, xin lỗi nàng trước!”

“hừ”

Hai con rồng đồng thời thở dài.

“Thần nói, chúng ta hiện tại đi đâu? Mấy ngày gần đây không có việc gì để làm”.

Thần Nam suy nghĩ một lúc, nói : “Mặc dù hiện tại không thể làm hành động gì lớn, nhưng có chút sự việc có thể xử lí. Hiện tại chúng ta đi chém người. Lục đầu thần ma viên còn có tam đầu hoàng kim thần long, hai con súc sinh này không phải đã đến rồi sao? Tìm bọn chúng thanh toán, chém ra làm tám mảnh”.

Một người hai rồng bắt đầu tìm kiếm trong dải băng tuyết liên miên bất tận này, bắt quá mới được nửa khắc Long bảo bảo lại phát hiện ra một tình huống.

“Thần Nam đại sự không hay rồi, lại có người có ý động tới mẹ của con người rồi”

Thần Nam nghe thấy lời này, hung hăng quay lại gõ lên đầu Long bảo bảo một cái, sau đó tức tốc phóng về phía trước. Thiên nhân đã mở, tầm nhìn của hấn giờ so với Tiểu Long còn xa hơn, có thể rõ ràng nhìn thấy Mộng Khả Nhi đang bị hai đại cừu nhân vây khốn tại không trung, tựa hồ như đang bị tra hỏi gì đó.

“Grào... con bà nó. Đúng là khéo mà, đang tìm hai con súc sinh nhiều đầu nhiều não này, không nghĩ rằng bọn chúng lại dẫn xác đến đây”.

Cách đó rất xa, Thần Nam đã rút Đại long đao cầm trong tay, tại không trung hóa thành một đạo thần quang sáng lạn, rất nhanh lao tới gần.

“Lục đầu thần ma viên, Tam đầu hoàng kim long, đã lâu không gặp, ta chính là đang muốn tìm các người nói chuyện một chút đây” Giọng nói của Thần Nam âm lãnh, tràn ngập sát khí.

Mộng Khả Nhi lúc này rất không được tốt lắm, bị hai tuyệt đỉnh cao thủ vây giữa không trung, nàng trong lòng cảm thấy áp lực đè nặng.

Tam đầu hoàng kim thần long dài hơn mười trượng, cả thân hình lấp lánh kim quang, trong lòng tộc không tính là to lớn, nhưng lại phát ra uy thế như núi khiến cho người ta có một cỗ rung động ngưỡng vọng, nó như thần ma, khiến cho người ta trong lòng tràn ngập sự sợ hãi, cảm giác ở trước mặt nó nhỏ bé như con kiến vậy.

Lục đầu thần ma viên cao ba trượng, hai cái đầu lâu ở giữa vô cùng to lớn, vẻ mặt hết sức dữ tợn, mà hai bên trái phải mỗi bên còn có hai cái đầu nhỏ hơn.

Bất quá bốn cái đầu nhỏ này mắt mũi đầy đủ, ánh mắt đầu phát ra hàn quang âm u, tịnh không phải là vật chết. Toàn thân nó trên dưới làn da phát ra âm khí âm u. Làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp bách dị thường trầm trọng, sơ với tam đầu hoàng kim long còn đáng sợ hơn.

“Thần Nam... là người?”

Nhìn thấy Thần Nam, Tam đầu hoàng kim thần long rõ ràng run lên, những ngày gần đây những loại truyền thuyết về Thần Nam sớm đã truyền bá khắp các huyền giới của nhân gian.

Sự tình Thần Nam đại náo thiên giới, tự nhiên truyền đến tai Kỳ Lạp Ngang Tư, vốn hắn còn không tin, cho rằng chỉ là chỉ là lời đồn đại mà thôi. Tên nhân loại thanh niên cường giả lục giai lúc trước bị hắn đuổi giết không còn đường thoát, sao lại có thể trong khoảng thời gian ngắn chạy thoát ra khỏi mười tám tầng địa ngục, lại còn làm đầy lên một trường lộn xộn mưa huyết gió tanh tại thiên giới?

Nhưng mà, lúc này sau khi nhìn thấy Thần Nam thì hắn đã tin, bởi vì hắn ở trên người Thần Nam cảm giác được một cỗ khí tức nguy hiểm. Sáu cái đầu của Lục đầu thần ma viên nhìn nhau, đồng thời bạo phát hàn quang âm lãnh, hắn cũng cảm giác được Thần Nam đã khác xưa, ý thức được đối phương đã trở thành một kinh địch của hắn.

Thần Nam cầm trong tay Đại Long Dao, chắn trước người Mộng Khả Nhi, đối diện với hai đại cao thủ của Tây thổ, hướng về Mộng Khả Nhi hỏi : “Mộng tiên tử, bọn chúng bức bách nàng sao?”

Mộng Khả Nhi mặc dù vạn lần căm ghét Thần Nam, nhưng hai cao thủ tây phương này vừa mới rồi còn hung ác hơn. Còn không bằng Thần Nam đã bắt đầu thân cận, đáp : “Bọn chúng... bọn chúng hỏi ta về tin tức của ác ma bị phong ấn trong thánh địa”.

“Thần nói, ta muốn trừng phạt các ngươi!” Long bảo bảo dùng sức nắm tay lại.

“Grào... hai tên súc sinh các ngươi, thù mới nợ cũ thanh toán một lần, Long đại gia sớm đã muốn dẫm chết các ngươi rồi”.

“Hồng.....”

“Hồng.....”

Có mấy người dám mắng chửi hai đại cao thủ này chứ, Tam đầu hoàng kim long cùng với Lục đầu Thần Ma Viên động thời rống lên, làm cho gió tuyết đao động kịch liệt, cuối cùng phát tiếng vang lớn, dẫn phát tuyết lở.

Hai đại cao thủ Tây thổ hung hăng đánh về phía Tiểu long cùng với Tử Kim thần long. Bất quá, một đạo đao quang sáng lạn dài hơn mười trượng chém xuống chặn đường tiến của bọn chúng, một đạo kinh thiên cuồng phách chém tới khiến cho hai người bọn chúng kinh hãi dừng lại rồi vội vã bay ngược về phía sau.

Thần Nam thì triển thần vương dực, giơ đao chém xuống, một đao lại một đao, đao quang rực rỡ trùng thiên, kèm theo những tiếng sấm rền “long long” của Thiên phạt giáng xuống, trong một đạo lôi quang, một đạo huyết sắc đao quang khổng lồ dài gần trăm trượng mãnh liệt chém bay hai cao thủ tây thổ.

Thần Nam không tiếc dẫn khởi thiên phạt, dùng đến lực lượng cực hạn cho phép của nhân gian, điên cuồng chém xuống hai cao thủ tây thổ. Trong tiếng rầm rĩ của từng đạo từng đạo sấm sét, Đại Long Dao trong tay Thần Nam chém ngang chặt dọc, từng đạo từng đạo đao khí trùng thiên. Làm cho mấy ngọn núi tuyết phía dưới bị san bằng.

Hai đại cao thủ Tây thổ bị đánh cho tay chân rối loạn, liên tiếp bị kích trúng mấy đòn nghiêm trọng, khiến cho bọn chúng không ngừng chao đảo trong không trung, khóe miệng rỉ máu.

Mộng Khả Nhi thấy vậy thảm thiết giật mình kinh hãi, cho dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được Thần Nam mạnh mẽ đến cảnh giới như thế này, lại có thể bức bách hai cao thủ danh chấn Tây thổ cả ngàn năm thành ra như vậy.

Thần Nam ở chỗ này bất chấp hậu quả, không tiếc dẫn tới thiên phạt, chủ yếu là hiện nay tu vi đại tiên đương nhiên muốn báo thù hai tên lần trước đã truy sát làm hắn phải chật vật trốn chạy.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân chủ yếu khác. Với tu vi của hắn bây giờ, đã có thể phát hiện được tu vi cảnh giới chân chính của hai tên cao thủ Tây thổ này. Hắn phát giác hai tên này cường hãn dị thường, vượt xa cả tiên nhân, thực lực vượt qua cả Vương Chí đại đệ tử của Đạm Đài Tuyền, khoảng cách đạt đến cảnh giới Thần Vương không còn xa mấy, không hổ là cao thủ danh chấn Tây thổ.

Trên trời cao, một thanh niên nam tử tay cầm Đại Long đao trong ngàn vạn đạo hào quang của lôi điện kịch liệt chém giết với hai đại nhân vật ở bên cạnh.

Núi cao chấn động, hoa tuyết tung bay.

Không trung, điện quang lập lòe, thiên lôi cuộn cuộn, kinh khí mênh mông, nguyên khí tràn ra. Ba người giao đấu với nhau dưới thiên phạt, Thần Nam cầm Đại Long đao trong tay phát ra từng đạo đao mang rực rỡ, trăm phá hư không ép hai đại cao thủ vào thế hạ phong, khiến cho bọn chúng không ngừng thổ máu tươi, không ngừng quay cuồng giữa không trung.

Vào lúc này, một tiếng kêu nhỏ từ phía xa truyền lại, một đạo ngân ảnh như tia chớp lao tới.

Tử Kim thần long quay đầu muốn đảo tẩu.

“Ta cuối cùng đã tìm được chàng. Chàng nếu còn chạy nữa, ta chết cho chàng coi”.

“Grào... Giai lệ Ti cô sao lại đến đây?”

Phía trước, một con ngân long dài ước chừng mười trượng đứng giữa không trung, lân giáp màu bạc lóe lên ánh sáng nhàn nhạt thanh thiết, trong đôi mắt tràn đầy vẻ phần mộ. Chính là Ngân long Giai Lệ Ti có tình cảm thân thiết với Tử Kim Thần Long, là con gái nhỏ của thượng cổ thần long Khôn Đức.

“Lúc ta từ miệng của phụ thân biết được các người bình an thoát khỏi mười tám tầng địa ngục, không biết cao hứng đến mức nào. Sau đó lại nghe bọn chàng tại thiên giới gây ra trường máu tanh thì lại rất lo lắng, cuối cùng biết được bọn chàng đã thuận lợi quay về nhân gian, ta mừng đến phát khóc. Không nghĩ rằng... khi gặp được chàng, chàng lại muốn chạy trốn, đúng là làm cho ta quá thương tâm mà...”

Ngân long Giai Lệ Ti hai mắt đầm lệ, nói : “Chàng biết hôm nay là ngày gì không? Ta đã trải qua trăm đắng ngàn cay cuối cùng hôm nay đã tìm được chàng”

“Hôm nay... là ngày gì?” Tử Kim thần long trong lòng thầm thắc mắc.

“Ngày này năm ngàn năm trước, cũng là một ngày mùa đông hoa tuyết tung bay, chúng ta gặp nhau trong thập vạn đại sơn...chàng còn ba hoa nói rằng...”

Con rồng du côn sắc mặt già nua đỏ ửng lên, vội vã cắt ngang lời Giai Ti Lệ : “Sao nàng lại nhớ rõ vậy?”

“Ta sao lại không nhớ rõ chứ? Ta đợi chàng đã mấy ngàn năm rồi. Nhưng... tên hỗn đản chàng... vào ngày này mỗi năm ta đều nhớ đến chàng, chàng hỗn trưởng đáng chết lại...”

Lão du côn xấu hổ vô cùng, sắc mặt càng đỏ ửng lên.

Bất quá, Ngân Long Giai Ti Lệ lại nói tiếp, càng khiến cho Tử Kim Thần long muốn tìm một khe nứt để chui xuống.

“Có lời này ta sớm muốn nói ra, chàng có thích ta không? Không cần phait trốn tránh. Ta không muốn mỗi năm đến ngày này lại phải thương tâm. Ta không muốn nó trở thành lễ tình nhân ta phải đau xót”.

“Grào...” Lão du côn nhanh chóng bay tới, vội vã nói : “Nhỏ giọng một chút, chúng ta có chuyện gì từ từ từ nói, mặt mũi của lão long ta mấy ngàn năm nay đều mất hết rồi...”

“Thần của ta”. Long bảo bảo ở bên cạnh hát lên ông ổng : “Úc úc úc... không có tình nhân trong lễ tình nhân, sẽ có cảm giác rất là cô đơn, vậy mà có kẻ được yêu mà không biết, chỉ có thể nhớ nhung trong lòng...”

Tử Kim thần long đối với Long bảo bảo vừa tức vừa giận, nhưng chỉ có thể trước tiên vỗ về Ngân long Giai Ti lệ, miễn là không để cho nàng làm hấn thêm xấu hổ.

Long bảo bảo này, thực sự là một con quỷ quái, chọc hai con rồng kia xong lại quay lại phía Mộng Khả Nhi và Thần Nam đang kịch chiến, bắt đầu hát : “Biết được lòng mình yêu người ta, cần ta mở cho gút mắt...một người vui với hoa nở trắng tròn, có phải năm tới sẽ thành tình duyên ta chấp nối...”

Mộng Khả Nhi giận đến nghiêng răng kèn kẹt, Đại Long trong tay Thần Nam lúc khai lúc hợp, đao quang rực rỡ chiếu rọi khắp không trung, hấn cười dài, nói : “Hôm nay cấp cho caon cá trạch nhà ngươi một phần đại lễ, hai tên trước mắt này...”

Vừa nói đến đây, trên cao tiếng sấm sét càng lúc vang vọng, hư không đột nhiên phá toái, một cỗ lực lượng từ trên không tràn ra, một không gian thông đạo khổng lồ xuất hiện giữa không trung.

“Giết...”

“Giết...”

Tiếng thét chấn thiên, thiên giới thần tộc đại quân đột ngột xuất hiện. Mấy tên đã ra tay động thủ trước đối với hắn.

Thần Nam không sợ, ngược lại còn cười lớn, nói : “Ha ha...đến đúng lúc lắm, đao của ta đã mài sắc rồi. Cá trạch, hôm nay là ngày vui của ngươi, ta tặng ngươi một phần đại lễ, lần này nhất định phải thu thập một ít nguyên anh, giúp ngươi khôi phục nguyên khí”.

Đồng thời, hắn cũng quay đầu lại, đối diện với Mộng Khả Nhi, nói : “Không để ta gặp con cũng không sao, nhưng ta muốn nó thấy được hình dáng cha nó như thế nào. Hôm nay cảnh tượng ta trảm thần diệt tiên, sẽ hóa thành tinh thần lạc ấn nhập vào trong lòng nàng, con của chúng ta sớm muộn sẽ có một ngày thấy được. Ta giết”.

Thần Nam tay phải cầm Đại Long đao, tay trái cầm Liệt Không Kiếm, lao về phía không gian thông đạo nơi đám tiên thần không ngừng tràn ra.

“Giết...”

“Giết...”

.....

Vô số tiên thần hét lên chấn thên lao về phái Thần Nam.

Thần Nam mái tóc tung bay, toàn thân huyết khí nguyên khí mãnh liệt tràn ra, không trung huyết quang hiện ra, đao mang cùng với kiếm khí rực rỡ trong nháy mắt đã chém nát từng thân thể tiên thần...

Long bảo bảo nhỏ giọng lầm bầm : “Thần của ta, tinh thần lạc ấn như thế này... Thần Nam muốn con của mình... tương lai thành đại ma vương hoặc tiểu ma nữ làm loạn thiên động địa sao?”

Mộng Khả Nhi tâm thần kịch chấn, Thần Nam không phải nói đùa, từng đoạn tinh thần lạc ấn trực chỉ nhập vào tim nàng. Đồng thời, nàng cảm giác cỗ sinh mệnh trong người càng lúc càng dao động kịch liệt....

236. Chương 237: Cấp Hải Tử Bồ Phẩm

Đạm Đài thánh địa khi tiên nhân hạ phàm, cả môn phái đều hân hoan cổ vũ, tuy từng bị Thần Nam gây cho một trường lộn xộn, bất quá phần đông đệ tử vẫn giống như ăn được tịnh tâm hoàn, không còn chút lo lắng nào, bọn họ biết Đạm Đài tiên tôn trên thiên giới sớm muộn gì cũng sẽ ra tay văn hồi cục diện nhân gian.

Đạm Đài thánh địa dường như được phủ một luồng sinh khí mới, còn ở phía Đại tuyết sơn bên ngoài mây chực dậm, lúc này sát khí ngút trời, cùng với Đạm Đài thánh địa hoàn toàn bất đồng.

Nơi này tràn ngập huyết vụ, mùi máu tanh nồng nặc khiến cho người ta không thể hô hấp được, những bông tuyết bay trong không gian đều bị nhiễm hồng.

Tuyết trên không trung bay tứ tán khắp cả bầu trời, đại quân thiên giới thảo phạt Thần Nam không ngừng từ trong thông gian thông đạo lao ra, cuồn cuộn lao về phía Thần Nam đuổi giết, đao quang kiếm ảnh ngập trời, kiếm khí mãnh liệt bổ ngang chém dọc, vô số tiên thần đứng thành từng vòng vây quanh Thần Nam.

Lúc này, Thần Nam toàn thân đầm máu, mái tóc đen giờ đã biến thành màu đỏ, trừ hai mắt ra thì dường như da thịt trên người đều biến thành màu đỏ .

Đó đều là máu huyết của tiên thần, trong quá trình liều mạng chém giết sinh tử, tiên thần đã gục ngã vô số kể, trên trời đầu lâu lằn lông lốc, mảnh vụn thi thể vương vãi khắp nơi. Thần Nam đại khai sát giới, trong đám quang thảo phạt tung hoành chém giết, thực sự như mãnh hổ nhập vào bầy dê, như đi vào chỗ không người.

“Thần vương trên thiên giới lẽ nào muốn mượn tay ta để giết các người? Vừa mới nự không phi hành, còn chưa tiến nhập tiên thần cảnh giới, cũng đưa xuống đây, lẽ nào muốn dùng số đông để giết ta sao? Đúng là đáng cười!”

Thần Nam miệng tuy nói như vậy, nhưng Đại Long Dao vô song trên đời trong tay vẫn không lưu tình. Dao mang chói loà tiện đứt không biết bao nhiêu vũ khí sắc bén, thêm vào đó chém đứt gần trăm thi thể của địch nhân.

“Phốc”

Máu huyết vọt ra, Thần Nam một đao chém xéo xuống xé đôi một tên địch nhân đánh lén hất, rồi hừ lạnh một tiếng nói : “Người là người Hỗn thiên đạo, cái lão Hỗn thiên khôn kiếp kia dám phát binh, ta nhớ kĩ!”

“Phốc”

Liệt Không Kiếm quang mang vạn trượng, Thần Nam một kiếm chém bay một nửa đầu của một tu luyện giả, máu còn chưa phun ra, não đã bắn ra đầy không trung. Từng chấm nhỏ màu trắng đục bắn ra dính lên người một số tiên thần, khiến những người này nhất thời run rẩy.

“Người là người Phá diệt đạo, ta nhớ kĩ”.

Khung cảnh đáng sợ, địch nhân lại giống như ác ma, khiến cho đám người ở phía trước đều không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng tất cả mọi người đều phát sinh sợ hãi, có không ít người toàn thân run rẩy muốn bỏ chạy. Suốt đời suốt kiếp không muốn đối diện lần nữa với tên ác ma này.

Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm cũng vung lên, một cường giả vừa mới lao lên trong nháy mắt đã bị xé rách lồng ngực, lục phủ ngũ tạng toàn bộ bị xổ ra ngoài, trường máu tanh dị thường này khiến cho đại quan thiên giới đều cảm giác trong lòng dâng lên từng luồng khí lạnh, cả người rét run lên.

“Người là người Tuyệt Tình đạo!”

Thần Nam điên cuồng chém giết, sớm đã vận dụng đến lực lượng cực hạn mà nhân gian cho phép khiến cho thiên lôi không ngừng oanh kích xuống, bất quá không tạo thành thương tổn gì lớn đối với hắn.

Bởi vì hơn trăm tu luyện giả lao ra bao vây lấy hắn, tất cả thiên lôi đều đánh xuống, đám người này cũng hứng chịu không ít.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân trọng yếu khác, không gian thông đạo khổng lồ nối liền giữa thiên giới và nhân gian không có đóng lại, vẫn hiện ở phía trên đầu mọi người, nơi đây thiên phạt thần quang càng lúc càng sáng rực, thỉnh thoảng phát ra hào quang vô cùng chói mắt. Thiên phạt do Thần Nam dùng đến lực lượng cực hạn cho phép của nhân gian dẫn tới lực lượng lại không thể nào bì được với thiên phạt thần quang xảy ra do việc thiên giới phá toái hư không tiến nhập nhân gian giới.

Quang mang rực rỡ bên trong Không Gian Thông Đạo vô cùng cuồng bạo, có thể tưởng tượng riêng một đoạn trong Không Gian Thông Đạo đang có mấy thần vương cấp cao thủ đem toàn lực chống lại uy lực khổng lồ của thiên phạt, bảo vệ cho đệ tử phái mình

Mộng Khả Nhi ở phía xa cảm thấy hoa mắt, khiếp sợ vô cùng, nàng biết Thần Nam rất mạnh, nhưng không thể tưởng tượng được có thể mạnh đến cảnh giới đồ lực tiên thần.

Đó đều là người từ thiên giới hạ phàm a, tuy trong đó có một bộ phận là lực giai tu luyện giả, nhưng trong số còn lại có không ít cường giả đạt tới tiên nhân cảnh giới, thế mà Thần Nam vẫn có thể đi lại như chỗ không người mà chém giết, thật sự đúng là có thể đồ diệt tiên thần!

Sự việc nàng tận mắt nhìn thấy hôm nay gây nên sự chấn động quá lớn, nàng ý thức lui về sau ngoài mấy chục trượng, khung cảnh trước mắt khiến cho nàng có cảm giác kinh hãi. Sinh mệnh trong người nàng tựa hồ dao động càng lúc càng mạnh, khiến cho Mộng Khả Nhi lo lắng không ngừng, tâm tình cực kì phức tạp.

Trong trường huyết chiến, hai đại cao thủ của Tây thổ, Tam đầu hoàng kim thần long với Lục đầu Thần ma viên đang đứng một bên gườm gườm như hổ rình mồi, cuối cùng rốt cuộc cũng không nhẫn nhịn được lao tới.

Mới đây, bọn chúng đã ăn một vỏ đậu, bây giờ thấy người thiên giới đến thảo phạt Thần Nam, bọn chúng đương nhiên sẽ không bỏ qua có hội này.

Đến giờ phút này, trong đám người đến từ thiên giới vẫn còn chưa xuất hiện một siêu cấp cao thủ nào, Hai đại cao thủ Tây thổ lần này gia nhập chiến trường sự uy hiếp đối với Thần Nam so với đám tu luyện giả trên thiên giới còn lớn hơn rất nhiều.

Bất quá, Thần Nam không chút úy kỵ, ngược lại còn chém giết mở một đường máu, tiến tới gần hai người bọn chúng.

Ngân Long Tu Giai Lệ có chút lo lắng hỏi Tử Kim thần long : “Chàng có còn không sang đó hỗ trợ đi?”

Tử Kim thần long lắc đầu, trả lời : “Tiểu tử này ko cần ta giúp, có giúp thì phải là nhân tài hạng nhất như lão già khốn kiếp của nàng mới đúng. Ko được, thả hóa thân của lão già chết tiệt ấy ra đi, ái chà...sao lại cầu ta.”

“Ta cầu chết chàng” Ngân Long Giai Ti Lệ tức khí nói : “Không cho phép chàng mang phụ thân ta”.

“Vì sao lại không được? Lão ta không là cái gì... ái da... đừng cầu!” Tử Kim thần long đau đớn le lên : “Lão đầu tử đó quá hỗn trướng mà, lần trước dám phong ấn chúng ta và mười tám tầng địa ngục, lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, thực sự là không ra gì... ái da... ngừng!”.

Tử Kim thần long xác thực hỗn hào, lại có thể đem lão bạo quân sẽ trở thành nhạc phụ của mình ra mà chửi.

“Ta cầu chết chàng... phụ thân ta đã có thể phong ấn các người, ông ấy đương nhiên có thể thả các người ra. Ta đoán ông ấy thực ra không phải muốn giết các người, bằng không sớm đã tự mình trực tiếp động thủ rồi”.

“Lão hỗn đản đó xem ta không hợp nhãn, bất quá lão long ta làm lão ta tức chết, nữ nhân mà lão rất yêu quý lại thích ta. Ha ha... ha ha...”

“Cái tên hỗn đản này, nếu như còn nói lung tung nữa, ta sẽ giận thật đấy!”

Thấy Ngân Long Giai Ti Lệ thực sự tức giận, Tử Kim Thần Long không dám chửi nữa, nhỏ giọng hỏi : “Lần này đại ma vương xuất thế ở Đạm Đài thánh địa, thái độ của phụ thân nàng ra sao, lão đầu tử không đến sao?”

“Ta đoán rằng ông ấy có thể sẽ đến”.

Tử Kim thần long có chút đau đầu, nói : “Việc này phiền toái lớn rồi, ngay cả lão hỗn đản được xưng bạo quân cũng cảm thấy hứng thú, nói lên thực lực của tên quái vật bị phong ấn trong Đạm Đài thánh địa không thể tưởng tượng được. Đúng là đại loạn...”

Trên chiến trường đã thảm liệt hơn sơ với trước, tự hồ thần vương trên thiên giới cũng có cố kỵ, sợ rằng khi phái nhân mã thông qua không gian thông đạo sẽ bị thiên phạt hủy diệt, lúc bắt đầu chỉ phái xuống những người thực lực không mạnh lắm, khiến cho Thần Nam tung hoành như chốn không người.

Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm thấm đẫm máu tươi tiên thần, chỉ trong một khắc thời gian ngắn ngủi chúng tiên thần đã tử thương vô số, thi thể từ trên không trung không ngừng rơi xuống, huyết vụ nhuộm đỏ cả bầu trời.

Lúc này, thiên phạt thần quang trong không gian thông đạo càng lúc càng mãnh liệt, nhất thời cắt đứt sự liên hệ giữa thiên giới với nhân gian.

Thần Nam không thèm để ý sự tấn công của mấy trăm thiên giới tu luyện giả, ý mình có Huyền Vũ giáp hộ thể, hần nhong chóng đuổi theo Tam đầu hoàng kim thần long cùng với Lục đầu Thần Ma Viên không ngừng chém giết.

Dao mang rực rỡ cùng với Kiếm khí chói lòa, còn có thiên lôi không ngừng bổ xuống khiến hai đại cao thủ Tây thổ vô cùng chật vật, trên người đã xuất hiện nhiều vết thương, bọn chúng thậm chí Thần Nam điên rồi, đồng thời có chút hối hận vì đã lao vào trường huyết sát này.

“Thịt rồng trên trời, thịt lừa dưới đất. Thịt lừa ta đã ăn qua, nhưng thịt rồng ta vẫn chưa ăn thử. Kì Lạp Ngang Tư, người không phải hiệu xưng thiên tài bất bại trong Long tộc Tây phương sao, ta nghĩ thịt của người nhất định không giống với những loại khác, hôm nay ta muốn xẻ thử một khối lớn ăn thử”. Thần Nam toàn thân là máu cười vang, khiến cho Tam đầu Hoàng Kim thần long nghe thấy cũng dựng cả tóc gáy.

Thần Nam quay đầu hét lớn về phía Mộng Khả Nhi ở đằng xa : “Đừng đi xa quá, lúc trở về ta sẽ mang cho con ta một khối thịt rồng”.

“Người...” Mộng Khả Nhi tức giận suýt nữa thì té ngã. Nàng không nói được gì, cuối cùng chỉ có thể hậm hực dùng lực chém mấy kiếm trong không trung.

Thần Nam thực sự đã động sát cơ, vận dụng lực lượng đề thăng đến cực hạn, bởi vì hắn muốn nhanh chóng đánh bại hai cao thủ Tây thổ, để sau đó còn thực thi một ý nghĩ to gan lớn mật lại điên rồ nữa.

Đương nhiên, như vậy Thần Nam cũng phải trả một cái giá nhất định, thiên lôi của thiên phạt không ngừng nổ xuống, mà hắn cũng không hoàn toàn tránh né được hết nên cũng bị oanh kích đến khóe miệng rỉ máu.

Đao mang như cầu vồng, kiếm khí như sông ngân hà. Năng lượng đao động mãnh liệt, những đám mây trên trời cao đều bị đánh tan, mấy chục ngọn núi phía dưới cũng đao động kịch liệt giống như phát sinh địa chấn vậy.

Một đạo thần quang rực rỡ dài mấy chục trượng nổ xuống một long chảo cự đại của Tam đầu Hoàng Kim thần long, máu huyết vọt ra tung tóe. Một long chảo to lớn rời ra khỏi thân thể Kì Lạp Ngang Tư từ trên không trung rơi xuống, máu bay đầy trời.

“Grào...”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra từ miệng Kì Lạp Ngang Tư, thân thể hoàng kim long to lớn không ngừng lặn lộn giữa không trung, một trận mưa máu làm nhuộm đỏ cả không trung, khiến cho mấy trăm tên thiên giới tu luyện giả kinh tâm động phách, tất cả trong lòng đều phát run lên.

Thần Nam mái tóc bết máu tung bay loạn xạ, toàn thân đều là thần huyết với long huyết, tay cầm cánh tay rồng dài hai trượng, lơ lửng giữa không trung, cười lớn nói : “Kì Lạp Ngang Tư, đa tạ người, người khẳng khái như thế, thực sự khiến ta khó quên, cuối cùng đã có thể thưởng thức mùi vị của thịt rồng rồi”.

Tam đầu Hoàng Kim thần long nghe những lời này thiếu chút nữa thì tức chết, một mặt gầm lên đau đớn, một mặt hung hăng trừng mắt nhìn Thần Nam.

“Kì Lạp Ngang Tư, người trừng mắt nhìn ta làm gì, lẽ nào biết rằng một cánh tay còn quá ít, chuẩn bị đưa cho ta gan rồng cùng với tim rồng?”

Mặc dù Tam đầu hoàng kim long đã nổi giận đến tựa hồ phát cuồng, nhưng nghe những lời này cũng phát run lên.

Thần Nam nhìn về phía Mộng Khả Nhi kêu lớn : “Cái này là đồ bỏ cho con của ta, đợi chút nữa còn có đại lễ!”

Nói xong, dùng sức ném cánh tay đó đi, long chảo ánh lên thần quang hoàng kim, nhanh chóng phá không bay đi, cắm vào đỉnh của một ngọn núi tuyết phía dưới Mộng Khả Nhi.

Thần Nam thực sự giống như một ma vương máu lạnh, quay đầu nhìn về phía Lục đầu Thần Ma Viên cười lạnh, khiến cho Lục đầu Thần Ma Viên kinh hãi toàn thân lạnh toát.

“Người...muốn... cái gì?”

“Ta nghe nói nào khi rất là đại bổ, người lại có tới sáu cái đầu. Ta chỉ muốn hái lấy một cái đưa vào bếp, để nếm thử xem sao”.

“Grào...” Lục đầu Thần Ma Viên tức giận đến phát cuồng, ngẩng đầu lên trời gào lớn.

“Hừ, nếu đã không cho vậy thì ta sẽ tự mình lấy vậy. Đừng có trách ta, tất cả đều là do các người tự tìm lấy, ai bảo các người muốn giết ta, đối với địch nhân ta chỉ có thể dùng thủ đoạn thảm liệt nhất”.

Kiến khí dẫn khởi phong vân, Liệt Không Kiếm trăm phá hư không, kiếm mang rực rỡ dài hơn trăm trượng không ngừng dẫn khởi phong vân bốn phương tám hướng, máu bay tung tóe, một cái đầu lâu bị chém rơi xuống.

Thần Ma Viên phát ra tiếng gào thét thê lương, khiến cho các bông tuyết bị chấn bay ngược lên không trung, sáu đầu mất một còn năm cái.

Thần Nam dùng Đại Long Dao nâng cái đầu lâu lên, có chút chán ghét nói : “Thật sự quá tanh tưởi, cái đầu lâu này thực sự có thể mang đến nhà bếp sao? Ta sao lại buồn nôn thế này. Ai, cánh tay thần long ta còn có thể tưởng tượng thành đùi gà, nhưng cái đầu khỉ này không thể tưởng tượng được ra thứ gì. Mặc kệ, trước tiên cứ thu lại đã”.

Tuyệt thế đại ác ma! Đó là tiếng lòng của tất cả thiên giới tu luyện giả tại hiện trường, nhìn thấy hình dạng thê thảm của hai đại cao thủ Tây thổ, khiến cho bọn họ tim đập chân run.

Thần Nam ném cái đầu lâu cự đại lên một đỉnh núi tuyết không xa. Sau đó lạnh lùng nhìn qua một lượt hai đại cao thủ Tây thổ, muốn đại khai sát giới đối với bọn chúng.

Bất quá vào lúc đó, Tử Kim thần long đột nhiên bí mật truyền âm cho hắn : “Ngàn vạn lần không được giết tên Lục Đầu Thần Ma Viên đó, người quên là sau lưng hắn còn có Cổ Viên sao, ngay cả Thượng cổ thần long Khôn Đức cũng không dám dây dưa vào”.

Thần Nam suy nghĩ. Không tiếp tục ra tay sát thủ, cũng không có đối phó với đám tiên thần đang vây khốn hắn.

Lúc này, hắn thu lại Đại Long Dao với Liệt Không Kiếm, trong trường nhất thời yên tĩnh trở lại.

Trong thiên địa chỉ có trong Không Gian Thông Đạo rộng lớn kia thần quang lấp lánh, mấy thị thần vương thiên giới đang đem hết toàn lực đối kháng thiên phạt, lúc này đây bọn họ chuẩn bị phải đi chánh thức cao thủ.

Tam đệ tử của Tuyệt Tình Ma Vương, ngũ đệ tử của Hỗn Thiên Ma Vương cùng với Phật Tử Hoài Hải đang nương tựa Thanh Thiện Cổ Ma cùng lúc mở nội thiên địa của bản thân rồi đem cao thủ bốn môn thu vào trong đó, dưới sự bảo hộ của mấy vị Thần Vương tiến nhập vào không gian thông đạo.

Điều này nhất định là một trường ác mộng.

Lúc này, Thần Nam đã giương Hậu Nghê cung lên, lấy máu mình rưới lên mũi tiễn, dây cung căng lên, thần quang sáng lạn cùng với tử khí khủng bố đồng thời tràn ra, khắp không gian hiện lên cảnh tượng rất nhiều thi thể thần ma, kêu gào thảm liệt khiến người nghe phải rợn tóc gáy.

Trên trời cao, một đám mây lớn áp xuống mặt đất, cả không gian trở lên âm u, cảnh tượng khác thường do Hậu Nghê cung tạo nên khiến cho đám tu luyện giả tại trường vừa kinh vừa sợ.

“Giết!”

Thần Nam hét lên một tiếng, buông dây cung ra, một đạo huyết sắc thần quang chói lòa kéo theo sau là ảo tượng thần ma vô tận phát ra hàng loạt tiếng gào thét đáng sợ, để lại đằng sau vệt sáng dài hơn trăm trượng, cuồng bạo lao vào trong không gian thông đạo.

Vào giây phút thần tiễn bắn vào, Thần Nam nhìn thấy trong không gian thông đạo chỉ có ba người Hoài Hải, liền than thầm đáng tiếc, vốn hắn muốn dùng phát tiễn uy lực tuyệt luân này kích phát cho thiên phạt trong không gian thông đạo càng thêm kịch liệt, khiến cho đại quân thiên giới tổn thất thảm trọng, nhưng mục tiêu giờ lại chỉ có bà người.

Bất quá, sự vui mừng của Thần Nam lại là cơn ác mộng của đại quân thiên giới.

“Oanh”

Một tiếng nổ lớn vang lên giữa không trung, cả bầu trời đều tan nát, năng lượng dao động kịch liệt phát ra làm cho mấy trăm thiên giới tu luyện giả đang vây khốn Thần Nam bị kích trúng thổ máu tươi bắn vọt ra ngoài.

Thần Nam nhanh chóng triển khai Thần Vương Dực, trong nháy mắt đã bay ra xa mấy trăm trượng, năng lượng dao động mạnh mẽ bùng phát xuống khiến cho bảy tám ngọn núi lớn ở phía dưới đều bị chấn tan thành bụi phấn.

Một tiến của Thần Nam đã triệt để dẫn đến lực lượng cường đại nhất của thiên phạt bạo phát, trên trời cao phát ra một dải hào quang vô cùng chói mắt, không gian thông đạo vỡ nát.

Ba người bọn Hoài Hải không có cách nào chống cự lại được sức mạnh của thiên phạt bạo phát, cho dù có mấy vị thần vương bảo hộ đều không có cách nào bảo hộ được tính mạng, càng đáng sợ hơn là những cao thủ ở bên trong nội thiên địa của bọn họ cũng bị chấn nát.

Ngừng mẩu thi thể còn sót lại của những tiên thần tung tóe khắp nơi, rơi xuống như mưa, máu nhiễm đỏ rực cả bầu trời.

Trong đại tuyết sơn, có không ít tu luyện giả ẩn tàng, tất cả đều bị kinh động đưa mắt nhìn lên trời cao, không dám tin vào mắt mình nữa.

Lúc này, mấy vị thiên giới thần vương ánh mắt đỏ ngầu, ngửa mặt cười như điên cuồng, Tuyệt tình ma vương với Hỗn thiên ma vương tức giận đến mức hộc máu.

.....

Thần Nam lẩm bẩm : “Tử chiến là tàn khốc như vậy đó, không phải người chết thì ta vong!”.

Ở phía xa xa, Long bảo bảo hai mắt mở to, nhìn về phía Thần Nam, nói : “Rất bá đạo, rất bạo lực!”.

Sau đó, lại đưa mắt nhìn đám tiên thần may mắn sống sót, nói : “Rất ngốc nghếch, rất dần dện!”.

237. Chương 238: Mạt Thế Tam Nhật (một)

Tử kim thần long từ trong khiếp sợ cũng đã tỉnh lại, nói theo Long bảo bảo : “Rất tốt, rất mạnh mẽ!”.

Lời nói tổng kết này khiến cho đám thiên giới tu luyện giả may mắn còn sống sót nghiêng răng cắn hận, nhưng không có chút biện pháp nào cả.

Ở những dãy núi xa xa, trên các đỉnh băng tuyết có rất nhiều nhân gian tu luyện giả đang quan sát, bọn họ có chút không dám tin và cảnh tượng trước mắt, cho dù trong đó tuyệt đại đa số đều là huyền giới tu luyện giả, sớm đã nghe qua một chút tin tức về Thần Nam, nhưng lúc này cũng bị chấn động.

Trên bầu trời, những mảnh thi thể còn sót lại của đám tiên thần vương vãi khiến cho cả không trung ngập tràn trong màu máu, thật lâu vẫn không tiêu tán. Lúc này, không gian thông đạo khổng lồ trên bầu trời đã biến mất, đám tiên hân trọng thương chưa chết tại không trung bay xuống mặt tuyết kêu la thảm thiết.

Tại thiên giới, mấy vị thần vương đều nổi giận lôi đình, trong lòng bọn họ vô cùng đau xót vì sự tử vong của đệ tử bản môn.

“Phế vật, tất cả đều là phế vật!” Hỗn thiên ma vương gào lên, hân hận không thể ăn tươi nuốt sống Thần Nam, không lâu trước Thần Nam vừa mới tiêu diệt căn cơ tại nhân gian của hắn, hôm nay lại khiến cho môn hạ đệ tử của hắn bị tổn hại trầm trọng, sự đả kích này thực là không nhỏ.

Tuyệt tình ma vương cũng phẫn nộ hét lên : “Một bọn súc sinh tham sống sợ chết, ta dù thế nào cũng không thể nghĩ được bọn hỗn đản đó, lại không có cách nào giúp chúng ta tranh thủ một chút thời gian”.

Hắn đang mắng chửi đám thiên giới tu luyện giả hạ giới lần đầu, hạn bọn chúng không chế trụ được Thần Nam, khiến cho mấy lộ thần vương bị tổn thất thảm trọng.

Bất quá, mấy lộ thần vương cũng tự trách mình, bọn họ đã quá cầu toàn. Nếu như thay đổi địa điểm hạ giới, sau khi hộ tống cho cao thủ xuống hạ giới an toàn rồi mới cùng đi tìm truy sát Thần Nam, thì tình huống trước mắt này tuyệt không thể xảy ra được. Vả lại, trong kế hoạch của bọn họ, mấy vị thần vương hợp lực hỗ trợ cho một vị thần vương hạ giới.

Lần này, chỉ vì trước hết cho một đám người xuống để dò thám sự mạnh yếu cầu thiên phạt trong không gian thông đạo, nhưng đám người này thực quá vô năng, lại không thể ngăn trở Thần Nam được một lát.

Tuyệt tính ma vương với Hỗn thiên ma vương trong tim đều rỉ máu, hai đệ tử thân truyền chết không nói, lại còn tổn thất một nhóm tinh anh cao thủ. Thanh thiện cổ ma sắc mặt cũng khó coi, phạt môn cũng tổn thất thảm trọng.

Mấy tên đệ tử thân truyền phía sau đều thầm kêu may mắn không thôi, bọn chúng được chỉ định là ở trong nhóm cao thủ hạ giới lần thứ ba thứ tư. Nếu như vừa rồi tới lượt bọn chúng, chỉ nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi đã khiến cho bọn chúng trong lòng đều run lên.

Sự kiện lớn trên thiên giới không giấu được nhân gian, sự kiện lớn tại nhân gian huyền giới cũng không giấu được thiên giới. Bất quá, Thần Nam loại không phải xuất thân từ nhân gian huyền giới, cho đến sau khi hắn làm thiên giới đảo lộn mới bị người trong thiên giới biết và chú ý.

Hiện tại, tuyệt tình đạo, hỗn thiên đạo, phá diệt đạo, vô ưu tiên tôn nhất mạch, thanh thiện cổ ma nhất mạch, thì hoàng nhất mạch của thiên giới hận không thể ăn thịt uống máu Thần Nam, hiện tại mấy vị thần vương đều không tiếc bất cứ thứ gì mạo hiểm hạ giới, truy bắt hắn.

Lần này mấy lộ thần vương thăm dạm thu binh, nhưng bọn họ tuyệt không dừng tay, lần hạ giới sau sẽ càng mãnh liệt hơn.

Cuộc chiến lần này đối với Thần Nam mà nói là vô cùng huy hoàng, bất quá hắn trong lòng cũng không vui vẻ gì, hắn biết ngày mà thần vương hạ giới mới là lúc khảo nghiệm sinh tử chân chính của hắn.

Hướng hồ, hắn còn vô cùng lo lắng Thần gia trên thiên giới còn chưa có động tác gì, trong gia tộc đáng sợ này nói không chừng còn có một Thần Hi hoặc giả là lão quái vật cấp ma đế. Gia tộc thần bí của thiên giới này giống như một thanh đao lúc nào cũng treo lơ lửng trên đầu, làm hắn trong lòng luôn cảm thấy bất an.

Bất quá, Thần Nam đã chết đi sống lại nhiều lần, hắn trong lòng cũng không quá sợ hãi.

“Cá trạch, ta nói qua muốn đưa cho ngươi một đại lễ, bây giờ thực hiện”.

Hậu nghệ cung hóa thành Sâm Thiên thần thụ đứng giữa không trung, toàn thân phát ra ngàn vạn tia thần quang rực rỡ, từng tán lá xanh lay động, reo lên xào xạc, cả không trung hiện lên một dải xanh rì. Cả trời tuyết lạnh lẽo đã có thêm mấy phần xuân ý, tràn ngập sinh khí.

Vừa rồi không gian thông đạo bị vỡ nát, toàn bộ tiên thần trong đó đều bị phân thân toái cốt mà chết, đám thiên giới tu luyện giả hạ giới lần đầu cũng bị tổn thất thảm trọng, hiện tại may mắn sống sót bất quá chỉ có hơn trăm người, sớm đã mất đi lực chiến đấu.

Định Địa Thần Thụ giống như lưới hái tử thần, từ từ hướng về đám tu luyện giả lao tới, lực sắc thần quang trong mắt bọn chúng có vẻ âm u đáng sợ.

Tử Kim thần long rút cổ lại, hét lên : “Dừng lại, Thần Nam mau dừng lại”.

Thần Nam có chút khó hiểu, liền giữ thần thụ đứng yên giữa không trung.

Tử kim thần long kéo Ngân long Giai Ti Lệ bay nhanh tới, nói nhỏ với Thần Nam : “Ngươi điên rồi sao, người xem thử bốn phía xung quanh đi, phần đông huyền giới tu luyện giả đều đang chăm chú quan sát nơi đây. Người nếu như dám đoạt nguyên anh tu luyện giả với quy mô lớn, sợ rằng trên trời dưới đất đều không có chỗ cho người dung thân, đó là việc tu luyện giả đại kị đó. Nếu ngươi vô tình lấy được một nguyên anh, mọi người đều sẽ mất nhắm mắt mở bỏ qua, nhưng nếu như ngươi điên rồ như vậy, tất cả mọi người đều sẽ thảo phạt ngươi!”.

Thần Nam cẩn thận suy nghĩ, rồi thở dài : “Hôm nay, ta tựa hồ như mất hết ý chí...”

Trong lúc đó, tam đầu hoàng kim long cùng với lục đầu thần ma viên vội vã chạy về hướng Tây thổ như bị ma đuổi.

Một tiếng hú dài từ phía xa vọng lại, một thân ảnh cao lớn hóa thành một đạo thần quang lao đến như chớp.

“Quý thần ơi, Đông thổ quái tử thủ đến rồi” Tiểu long cả kinh nói.

Tử Kim thần long cũng rụt cổ lại, nói với Thần Nam : “Người không cần tự trách trong lòng có tâm ma, chỉ xem thủ đoạn này của người cũng biết bản thân đã nhân từ lắm rồi”.

“Đại Ma?!”

Người đến chính là Đông thổ thủ hộ giả kiểm chấp pháp giả Đại Ma.

Y mái tóc tung bay, trong mắt thần quang bắn ra, cả người trầm ổn ngưng trọng như núi.

Đại Ma không nói chút lời thừa, chỉ hét lên một tiếng, rồi nói : “Thiên giới tự tiện hạ phạm xâm nhập nhân gian... chết! Ngủ âm ma ngục!”

Sau khi bốn chữ cuối cùng vừa dứt, năm cái lỗ đen khổng lồ lần lượt xuất hiện tại không trung, phẳng phất giống như ma quật liên thông tới địa ngục, âm u đáng sợ, hướng tới đám thiên giới tu luyện giả sóng sót chụp xuống, trong nháy mắt đám người này đã bị thôn phệ quá nửa.

“Đó mới chính là ngoan độc, giết người không chớp mắt”. Tử kim thần long chỉ sợ thiên hạ không loạn, quay sang nói với Ngân long Giai Ti Lệ : “Lão già cha nàng không phải hiệu xưng vô địch sao, nếu như đúng là không có đối thủ có thể tìm tên tiểu tử kia đến để thư giãn gân cốt...”

“Đi chết đi”. Giai Ti Lệ trừng mắt nhéo nó một phát.

Dưới sự mạnh bạo của mình, quả nhiên Đại Ma trong giây lát đã diệt sát hết đám thiên giới tu luyện giả. Hắn chậm rãi bay tới gần Thần Nam, nói : “Người không nguyện ý đảm đương Đông thổ chấp pháp giả, nhưng lại làm việc giống như vậy, khiến cho người ta phải khâm phục”.

“.....” Thần Nam không nói được gì.

Đại Ma hướng hắn ôm quyền, sau đó phá không mà đi. Đột nhiên đến, đi lại càng nhanh hơn.

Hai canh giờ sau, không trung đã tĩnh lặng trở lại, huyết vụ cũng đã dần dần tiêu tan, những mảnh thi thể còn sót lại cũng đã rơi xuống những rừng núi tuyết ở phía dưới. Bất quá với tuyết rơi theo thời gian không lâu nữa sẽ lại trở lại thành một thế giới trắng tinh thuần tịnh.

Mộng Khả Nhi đã bỏ đi, những người quan chiến đã tản đi, Tử kim thần long cũng bị Giai Ti Lệ nhéo tai kéo đi.

Long bảo bảo cùng Thần Nam đứng ngầy người trong gió tuyết một lúc, cuối cùng cảm thấy lạnh đến nổi hơi thở cũng ngưng kết lại, liền tiến nhập vào Đạm Đài thánh địa ấm áp như mùa xuân, không nghi ngờ gì là vào hủi thăm mấy gian nhà bếp.

Rất lâu sau, Thần Nam từ trên không trung hạ xuống đứng trên một đỉnh núi tuyết. Trường đao chỉ lên trời, hét lớn : “Nhân sinh là cái mẹ gì chứ! Ta không giết người thì sẽ bị người giết, ai muốn của ngày bị nhuộm trong chém giết máu tanh, sống trong đao quang kiếm ảnh gió tanh mưa máu chứ? Được, các người không phải muốn giết ta sao? Từ hôm nay trở đi, ta sẽ cùng với các người liều mạng chém giết, muốn chém giết một trận thật thống khoái, trong lòng không cố kỵ gì cả, ta muốn trời xanh nhuộm máu”.

Đám tuyết tích tụ trên đỉnh núi bị Thần Nam chấn bay, trên đỉnh núi bùng lên ngọn lửa lớn. Thần Nam dùng Đại long đao xé cánh tay của Tam đầu hoàng kim cự long ra, rồi dùng Liệt không kiếm xiên đem nướng.

Không lâu sau, mùi thơm của thịt rồng tràn ngập cả đỉnh núi, Thần Nam từ trong nội thiên địa lấy ra mấy bình liệt tửu, mở nắp bắt đầu uống điên cuồng.

Rượu từ khoe miệng chảy xuống mang theo chút máu tươi trong đó. Toàn thân hắn đều ướt đầm, nửa canh giờ sau đỉnh núi đã vương vãi hơn chục bình rượu rồng không.

Thần Nam đứng chống kiếm, gió lạnh thổi qua, trường bào đầm máu bay phàn phật, mái tóc bị máu làm cho kết lại giờ cũng theo gió mà tung bay.

Lúc này, toàn thân hắn dâng lên một cỗ sát khí.

Cuối cùng, Thần Nam bay lên không trung, phóng về phía Đạm Đài thánh địa, ánh mắt tràn ngập quang mang khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Lúc còn cách Đạm Đài thánh địa mấy chục dặm, một con kì lân thần thú bay lên không trung chặn hãm lại. Trên người liệt hỏa ngút trời, phảng phất có thể làm tan chảy cả thể giوسي bằng tuyết giá lạnh này.

“Thần Nam, ngươi lẽ nào.... Quyết định muốn ra tay tương trợ ma vương phá bỏ phong ấn?”

“Không sai! Ta không có chọn lựa, ngươi phải chăng muốn xuất thủ với ta?”

Kì lân thần thú giương mắt nhìn Thần Nam hồi lâu không nói, qua một lúc lâu mới mở miệng nói : “Ba ngày! Chỉ ba ngày thôi! Sau đó tùy ngươi dùng mấy kiện bảo vật để phá vỡ phong ấn”.

“Vì sao là ba ngày?”

Kì Lân thần thú trả lời : “Những người của nhân gian giới năm đó tham dự vào việc này đều không biết đã đi về đâu, ta không thể nào tìm ra được bọn họ. Nhưng có ba ngày, các huyền giới sẽ có thêm thời gian để chuẩn bị phòng thủ. Ma Vương xuất thế chỉ là việc sớm muộn mà thôi, không có người nào có thể ngăn trở được, ba ngày sau tùy làm gì thì làm! Bất quá, bản thân ngươi cũng nên chuẩn bị ngày tàn sẽ đến đi”.

“Được, vậy hạn định ba ngày!” Thần Nam nói lớn : “Bất quá ba ngày này vạn lần không thể để tin tức này truyền lên thượng giới”.

“Ngươi an tâm! Ngươi không thấy bên ngoài Đạm Đài thánh địa có không ít huyền giới tu luyện giả đến sao, phàm là người từ thiên giới xuống, trong mấy ngày không có người nào có thể quay lại thiên giới được”.

Bệnh kì lân đi xa rồi.

Thần Nam trở nên thất thần, hắn sao lại không thấy rõ tình thế trước mắt chứ? Các huyền giới tại nhân gian đều giống như lâm đại địch, tựa như một trận diệt thế chiến từ trên trời rơi xuống, tên đại ma vương này thực là không biết mạnh đến cảnh giới nào. Mà hắn vì muốn đối kháng với thiên giới truy sát, muốn ra tay thả Cái thể ma quan, bản thân hắn liệu có thể sống được sao?

Đối với hắn mà nói, thực sự đó là ngày tàn đang đến....

Tại thời khắc không biết được vận mệnh mình sẽ như thế nào này, Thần Nam đột nhiên đặc biệt nhớ tới những thân nhân của mình mấy vạn năm trước, nhớ đến cha mẹ, nhớ đến những bạn bè tốt....

Cái thế giới này không ngừng chém giết cùng với chinh chiến, những người thân của hắn hiện giờ đang ở rất xa xôi, hiện hắn đang hết sức hoài niệm.

“Lẽ nào sinh mệnh của ta đúng là sắp tận, hôm nay vì sao lại nhớ đến thân nhân như thế này chứ?” Thần Nam không tin vào vận mệnh, càng không tin vào ma vương xuất thế là ngày tàn của hắn.

“Người thân... ta trên thế giới này vẫn còn có người thân, ta phải đi gặp nàng!”.

Thần Nam bay lên không trung lao về phía Đạm Đài thánh địa, bất quá lần này không có sát khí đằng đằng, hắn đã thu liễm khí tức của bản thân, tiềm nhập vào trong Cổ thánh địa.

Thần thức cường đại nhạy cảm sớm đã tra qua từng tấc đất cẩu Đạm Đài thánh địa, nhưng Thần Nam không phát giác được một chút gì, hắn căn bản không tìm được một đứa bé sơ sinh nào, đứa nhỏ nhất tại đây tối thiểu cũng đã năm tuổi rồi, đều là những đệ tử mới thu nhận của Đạm Đài phái.

Thần Nam hai mắt nhất thời lóe lên hai luồng ánh sáng chết chóc, bất quá cuối cùng hắn đã bình tĩnh trở lại. Hắn không có triệu hoán hai con thần long, tự mình bay lên không, hướng về Đông phương xa xôi mà lao đi.

Hắn quyết định trong ba ngày này, đi đến những địa phương có lưu lại hồi ức.

Đạm Đài thánh địa ở Sở Quốc tại Đông đại lục, Thần Nam bay đến trên không trung của sở quốc, trong lòng khẽ động nhanh chóng hạ xuống lao về hoàng cung Sở Quốc.

Trong thâm cung, Thần Nam cảm giác được một cỗ khí tức cường giả, khóe miệng khẽ mỉm cười, nguyên khí trên mình dao động mãnh liệt hướng tới Cung điện đó.

Ổ sâu trong hoàng cung, Huyền tổ lão yêu quái sở quốc hoàng đế nhất thời chấn động, nhảy dựng lên như vị lửa đốt, không nhìn ta hình dáng cố hữu thường ngày. Lão kinh hãi nghi hoặc không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lão nhân gia không mời ta vào phòng uống cốc nước sao?” Thần Nam như quỷ mị xuất hiện ở trước giường.

“A, Thần... Nam!” Lão yêu quái đang ngồi trên ghế kinh hãi thốt lên.

“Là ta, không tưởng được lão nhân gia còn nhớ đến ta”.

Thần Nam xuất hiện, khiến cho lão giật mình kinh hãi, thần kinh căng lên, tay chân luống cuống.

“Cái này... Thần Nam, lúc xưa chúng ta tuy có chút hiểu lầm, bất quá... ta chưa từng có mưu hại người”. Lão yêu quái hốt hoảng dị thường.

“Chuyện xưa không nên nhắc lại, ta hôm nay đến đây chỉ là muốn thăm một lão bằng hữu”.

“Vây là tốt, vây là tốt...” Lão yêu quái giống như được đại xá, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, sau đó lão đột nhiên nhớ ra gì đó, nói : “Đi, ta đưa ngươi đi gặp một người”.

Thần Nam không rõ cho nên đi theo lão yêu quái bay ra khỏi sở quốc đế đô, đến một trang viên ở ngoài thành, nơi này hoa mai nở rộ, hương hoa hòa quyện trong gió tuyết, tại nơi băng thiên tuyết địa này trông thật kiều diễm.

Một tuyệt sắc mỹ nhân y phục trắng như tuyết đang đứng ở bên một tiểu nữ hài mặt hoa da phấn đang chạy tới chạy lui giữa những cây hoa mai, hình dáng hết sức hoạt bát đáng yêu.

“Thần Hi.....”

Thần Nam kêu lên thất thanh.

238. Chương 239: Mạt Thế Tam Nhật - Hồi Quy Thần Mộ

“Ca ca.....”

Cô bé một lần nhảy bảy tám trượng, quần áo máu trắng bay phất phơ trong gió, giống như một tiên nữ đang bay vậy.

Thần Nam vui mừng vạn phần, hẳn vốn muốn đi Côn Lôn thử vận khí, xem có thể tiến nhập vào Bách Hoa Cốc gặp mặt Vũ Hình với Thần Hi một lần, không tưởng được lại ngẫu nhiên gặp được Thần Hi tại nơi đây, thiên thần bé nhỏ này là thứ quan trọng nhất của hắn trên cái thế giới này.

Hắn coi thiếu Thần Hi giống như con gái ruột của mình, tại Đạm Đài thánh địa không tìm thấy cốt nhục của mình, hiện tại bỗng nhiên gặp được Thần Hi, sự vui mừng của Thần Nam có thể biết được là như thế nào.

Bất quá, lúc Thần Nam muốn giang hai tay ôm lấy tiểu Thần Hi vào lòng thì đột nhiên khựng người lại, nhìn bản thân bết bấu, cả người bốc mùi tanh tươi hiện tại trong giống ý như một ác ma vừa mới từ địa ngục chạy ra vậy.

Khó trách lão yêu quái vừa rồi mới nhìn thấy hắn thì kinh hãi quá độ, mà ai nhìn thấy hắn như vậy đều trong lòng phát run.

Bất quá Tiểu Thần Hi không có chút cố kỵ nào, trên khuôn mặt hiện ra nụ cười ngọt ngào, lao về phía Thần Nam.

“Thần Hi đợi ca ca một chút”

Nói xong bay lên không, nhanh chóng phá không bay đi.

“Ca ca... người quay lại...”

Tiểu Thần Hi ủy khuất và lo lắng vạn phần đưa mắt nhìn thân ảnh dần dần biến mất ở phương xa.

Bất quá, một lát sau, Thần Nam không biết đã gột rửa hết máu vết ở đâu, lại nhanh chóng bay trở lại.

Tiểu Thần Hi vui mừng phát khóc, kích động gọi lớn : “Ca ca... muội cuối cùng lại được gặp ca ca rồi!”

Thần Nam thu lại đôi cánh Thần Vương, vội vàng hạ xuống, vô cùng cao hứng nói : “Ca ca cũng rất cao hứng...”. Hắn nâng tiểu Thần Hi nâng quá đỉnh đầu, quay liên tiếp ba vòng, mới lúc trước còn giống như một tu la ma vương, giờ đã lại giống như một đứa bé trai, sắc mặt dương quang rạng ngời.

“Ca ca, Thần Hi thực sự rất nhớ ca ca... muội mỗi ngày đều muốn gặp lại ca ca, hôm nay Thần Hi thực sự là rất cao hứng”.

Tiểu Thần Hi sắc mặt thật sự buồn tủi, khiến cho người ta hết sức thương tiếc, hai mắt long lanh, trên khóe mắt còn ướt ướt, hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ Thần Nam, sợ chỉ một cái nháy mắt hắn sẽ lại biến mất.

Thần Nam trong lòng dâng lên một niềm ấm áp, cái thế ma vương xuất thế, đối với hắn mà nói trong ba ngày này, có thể cảm nhận được sự quyến luyến của tình thân, đối với hắn đã là sự ân tứ lớn nhất rồi.

“Thần Hi, nói cho ca ca biết sao lại đến nơi này?”

“Muội nhớ ca ca, cho nên đã lén trốn ra đi tìm ca ca...” Tiểu Thần Hi thanh âm có chút ngập ngừng. Tựa hồ sợ hãi Thần Nam trách cứ nàng.

“Muội không phải cùng với Vũ Hinh tỉ tỉ đi vào Cổ tiên di địa Bách hoa cốc sao? Lẽ nào các muội đã xuất quan, và cùng ở đây?”

“Không có, Vũ Hinh tỉ tỉ còn chưa xuất quan. Ở đó có thiết nhiều thiết nhiều cung điện lớn, đẹp giống như thiên cung, còn có biển hoa rộng lớn, rất nhiều động vật nhỏ đáng yêu, ở đó bầu trời màu lam, nước thì trong xanh. Vũ Hinh tỷ sau khi tiến vào một gian ngọc thất thì bế quan, Thần Hi ở bên ngoài một mình rất nhàm chán, không cẩn thận bị lạc đường. Sau đó... không biết sao lại đột nhiên xuất hiện tại chỗ các yêu quái bá bá trong Côn Lôn huyền giới. Muội đã cầu Hổ vương đưa muội ra đây”.

Thần Nam rất kinh hãi, những lời Thần Hi nói bao hàm rất nhiều tin tức trọng yếu, Cổ tiên di địa tựa hồ là một vùng đất riêng, nơi đó không hề đơn giản như hắn đã từng nhìn qua. Vũ Hinh rốt cuộc gặp phải gì ở nơi đó?”

“Thần Hi sao lại lén trốn ra đây? Như vậy nguy hiểm quá”.

“Muội nhớ ca ca mà...”

Câu nói này thốt ra khiến cho Thần Nam nhất thời không nói được gì, đồng thời trong cảm thấy hồ thẹn. Hắn cho rằng Vũ Hinh và Thần Hi không có khả năng nhanh chóng thoát ra khỏi Bách Hoa Cốc, nên không có đi Côn Lôn huyền giới tìm bọn họ, không nghĩ đến Tiểu Thần Hi đã ra trước đi đến đây.

Từ khi bắt đầu đến bây giờ, ánh mắt nhìn kĩ trên người của Thần Hi, hiện tại hắn đã nhìn rõ người con gái áo trắng xinh đẹp tuyệt trần kia là Sở quốc đại công chúa Sở Nguyệt, mà ở không xa một con hổ vương đang nhe nanh múa vuốt nhìn hắn, đó chính là Tiểu Ngọc tọa kỵ của Tiểu công chúa.

Sở Nguyệt khẽ gật đầu với Thần Nam, hôm nay nhìn thấy Thần Nam, sắc mặt nàng biến đổi liên tục, đến giờ mới khôi phục lại bình tĩnh. Với những gì đã xảy ra lúc trước, khiến cho nàng không thể tự nhiên đối diện với Thần Nam.

Thần Nam bế Thần Hi đi đến gần Sở Nguyệt, nói : “Công Chúa điện hạ đã lâu không gặp, ngọc thể nàng vẫn an khang chứ?”

Sở Nguyệt vốn trời sinh diễm lệ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, từ nhỏ đã tu luyện Đạm Đài bí pháp, khiến cho nàng mang khí chất xuất trần, hơn nữa lại mang thân phận công chúa, tự nhiên lộ ra bên ngoài vẻ uy nghi. Có thể nói là một giai nhân xinh đẹp tuyệt thế.

Nàng nghe Thần Nam nói vậy, không khỏi tự chủ lùi về sau hai bước.

“Hắc hắc... Đại công chúa cũng biết sợ hãi sao? Ta vẫn chưa quên cô. Ta lúc bình thường hay nghĩ, tại sao tại hoàng cung sở quốc không làm đốt một đồng lửa lớn? Nào là cung điện, đình đài nếu như cùng bốc cháy, tại đó nướng một con cự long, chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy thèm rồi”.

“Người... người đúng là một tên ác ma!” Sở Nguyệt trong lòng chấn động, nàng không có chút hoài nghi những lời nói này của Thần Nam.

“Ca ca, Sở tử tử rất tốt, Tiểu Ngọc sau khi bay đến hoàng cung thì cứ ở lì ở đó không chịu đi, suốt ngày chỉ biết uống rượu ăn thịt không hà, hai ngày nay đều là Sở tử tử đưa muối đi dạo chơi”.

Thần Nam nhẹ nhàng vỗ vai Thần Hi, sau đó quay sang Sở Nguyệt cười nói : “Ta chỉ đùa mà thôi , không phải thật!Ta hôm nay còn có việc quan trọng cần làm . Sau này nhất định đến Hoàng cung Sở quốc làm khách, đến lúc đó có thể còn phải làm phiền đến công chúa rất nhiều”.

Sở Nguyệt nghe vậy có chút kinh ngạc, nàng không tin Thần Nam chỉ đơn thuần là đến để làm khách.

“Sắc hổ mỗi lần nhìn thấy ta đều giương nanh múa vuốt, không sợ ta lột da người đem bán sao?”

“Đại ác nhân, ta sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại được người!” Hồ Vương Tiểu Ngọc tại Côn Lôn dưới sự trợ giúp của mấy lão yêu, đã có thể biến thành hình người và nói chuyện được.

Nghe thấy lời nói phát ra còn có chút non ớt, Thần Nam cảm thấy hứng thú, cầm long thủ vung lên, túm lấy thân thể nó nhấc lên. Sau đó dùng pháp lực cường bức nó biến thành một con mèo nhỏ, sau đó đưa tay ra, hung hăng cào véo lên mặt nó.

“Mưu sát, đại ác nhân thả ta ra, ta cùng với người thề không đội trời chung!”

Thần Nam cười lớn, mang theo Tiểu Thần Hi bay vút lên trời cao, nhanh chóng biến mất phía chân trời.

“Ca ca, chúng ta đi đến nơi nào vậy?”

“Chúng ta...” Thần Nam vốn muốn đi Côn Lôn, nhưng hiện tại đã không muốn đến đó nữa, nhất thời hần cũng không biết phải đi đến đâu.

“Ca ca, quê hương của ca ca ở đâu? Ca ca chưa từng đưa muối đến đó”. Tiểu Thần Hi ngây thơ hỏi.

“Ca ca mang muối đến một địa phương đặc biệt, bất quá muối không được sợ hãi”.

“Không sợ, chỉ cần ở bên cạnh ca ca, cho dù đi tới đâu, Thần Hi đều không sợ”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thần Hi đỏ ửng vì gió lạnh, bất quá trong ánh mắt lấp lánh thần thái vui mừng.

Thần Nam thầm trách mình sơ suất, vội bắt đầu khởi động kim sắc nguyên khí, bao bọc lấy Thần Hi, đẩy tất cả khí lạnh ra ngoài.

“Vậy thì tốt, địa phương mà chúng ta đến, là nơi làm chuyển biến vận mệnh của ca ca, là một chỗ rất đặc biệt, ca ca không biết tương lai sẽ như thế nào, hiện tại có chút bối rối, muốn đi đến nơi đó xem thử”.

Thần Nam triển khai đôi cánh Thần vương mang theo Tiểu Thần Hi xẹt qua không trung. Giống như một ngôi sao băng nhanh chóng bay về phía biên giới phía Tây của sở quốc.

Những dải núi rất nhanh lùi lại đằng sau hai người, vô số thành trấn trên mặt đất trong nháy mắt hóa thành hư ảnh.

Nửa canh giờ sau, Thần Nam cảm thấy một cỗ lực lượng mệnh mông như biển ở phía trước mặt dâng lên mạnh mẽ, cả bầu trời đều dao động.

Thần Nam thở dài : “Quá khư tu vi quá thấp, còn chưa phát hiện được. Hiện tại xem ra, nơi này quả nhiên có ẩn hươu bí mật lớn lao”.

“Ca ca, đây là nơi nào?” Tiểu Thần Hi hai mắt mở to, hiếu kì dò xét phía dưới.

Tại không gian phủ đầy tuyết trắng này, phía trước có một khối đại vực xanh mướt, năng lượng dao động mãnh liệt từ nơi này tỏa ra ngút trời.

“Nơi này là... nơi cường giả ngủ say”.

Gió lạnh rít gào, Thần Nam đem theo Tiểu Thần Hi hạ xuống, vì không muốn phát sinh ra việc gì ngoài ý muốn, hắn không muốn dùng sức xung đột với năng lực dao động mạnh mẽ mệnh mông như biển cả kia.

Một tiểu trấn hiện ra ở trước mặt. Tất cả nhà cửa đều được tuyết trắng bao phủ, khói bếp phất phơ bay lên, rất nhiều trẻ con đang chơi đùa trên đường, bọn chúng đang đắp người tuyết, khuôn mặt đỏ ửng vì gió tuyết nhưng rất là vui vẻ, khiến cho tiểu trấn toát lên vẻ ấm áp mộc mạc.

Tiểu Thần Hi thấy vậy có chút thích thú, Thần Nam quay sang nói : “Đi chơi cùng với bọn chúng đi”.

“Muội... bọn họ không biết muội”.

Lúc này, trong đám trẻ con kia có vài đứa lớn tuổi một chút trông thấy Thần Nam. Bọn chúng đột nhiên kêu lên : “Thần đại ca là huynh sao?”

“Hắc hắc... mấy tên tiểu quỷ các người vẫn còn nhớ đến ta”.

“Đương nhiên, Gia đình chúng đệ được Thần đại ca chiếu cố mỗi ngày đều đem vật sản được đến cho”.

.....

Tiểu Thần Hi rất nhanh hòa nhập vào trong đám trẻ nhỏ đang chơi đùa, Thần Nam nhẹ nhàng mở cửa phòng của một nhà thợ săn, tại nơi này hắn gặp lại hai mẹ con đã rất tốt với hắn.

Lúc trước, hắn từ Thần Mộ đi ra, tứ cố vô thân, tương lại mờ mịt, không biết đi về đâu, hôn mê trong cái tiểu trấn bé nhỏ này, chính là hai mẹ con họ đã lưu giữ hắn.

Từ trong Thần Mộ sống lại, đây là nơi bắt đầu cuộc sống mới của Thần Nam, hôm nay hắn cuối cùng đã có cơ hội trở lại.

Hai mẹ con nhìn thấy Thần Nam thì phi thường cao hứng, lão đại nương sớm đã coi hắn như con mình, nhiệt tình chiêu đãi hắn.

Lúc Thần Nam đem Tiểu Thần Hi quay lại, lão đại nương càng cười không khép miệng, liên tục khen Tiểu Thần Hi xinh đẹp đáng yêu.

Ở trong nhà lão đại nương, Thần Nam cùng với Tiểu Thần Hi được ăn những thức ăn ngon lành. Sau đó hắn dẫn Thần Hi đi đến phía Tây bắc của tiểu trấn, dọc theo một con đường mòn vòng vào uốn lượn phủ đầy tuyết mà đi.

Đó là con đường dẫn đến Thần Mộ.

Thần Nam phát giác, nếu như hắn không ngự không phi hành, căn bản không cảm thụ được cỗ lực lượng kia. Nhưng mà, một khi hắn thử phi hành đều có một cỗ lực lượng vô hình kìm giữ thân thể của hắn.

Hắn giật mình không thôi, Thần Ma Lăng Viên ở phía trước ẩn tàng quá nhiều bí mật, trải qua vạn năm vẫn trường tồn.

Một canh giờ sau, Thần Nam dẫn theo Tiểu Thần Hi đã đi đến nơi rất quen thuộc với hắn.

Cảnh vật xanh tươi hiện ra trước mắt bọn họ, nơi đây không có chút cảm giác nào về cái lạnh của mùa đông.

Một cơn mưa tuyết từ trên cao rơi xuống, theo gió nhẹ nhàng lay động, hoa tuyết từ trên không trung từ từ bay lượn.

“Oa đẹp quá đi, bất quá cũng rất thô lương” Tiểu Thần Hi ngẩng đầu nhìn Thần Nam, nói : “Ca ca, muội cảm giác ở nơi tuyệt đẹp này có rất nhiều người đang khóc, nhưng muội vì sao không nhìn thấy được”.

Thần Nam gật đầu, nói : “Truyền thuyết, những bông hoa tuyết tinh khiết kia chính là nước mắt của thần linh, trong đó chứa đựng sự bi thương, những bí mật cổ xưa không ai có thể biết được, không có thể nghe được tiếng lòng của bọn họ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tâm sự của bọn họ”.

“Oa”

Tiểu Thần Hi khẽ gật đầu.

Thần Nam dẫn nàng đi về phía trước, hai bên đường tiên hoa tung bay, trên mặt đất cỏ xanh mướt, cảnh đẹp này ở trong mộ viên, khiến cho tất cả được ba phủ bởi không khí ưu thương, khiến cho lòng người cũng cảm thấy buồn bã.

Xuyên qua khu rừng tuyết phong, một tấn thần ma mộ bia to lớn cuối cùng cũng đã xuất hiện trước mắt bọn họ, nơi này không âm u khủng bố, ngược lại còn tràn ngập khí tức thánh khiết ôn hòa.

Bây giờ, đang là ban ngày, thần niệm cường đại bắt diệt của viên cổ thần linh ảo hóa thành các thần, trong mộ địa này vẫn có thể trông thấy rõ ràng, thậm chí có thể thấy tây phương thiên sứ nhảy múa, nghe được đông phương tiên tử ca hát, cả lăng viên tràn ngập các loại thần thánh.

“Ca ca, đây là...” Tiểu Thần Hi bất giác nắm chặt lấy tay Thần Nam.

“Thần Hi không cần phải sợ, nơi này không có ai làm thương tổn đến muội đâu”.

Từng tấm từng tấm mộ bia cao lớn đứng sừng sững trong lăng viên, nơi này là mảnh đất an nghỉ của phần đông thần linh cường đại thời viễn cổ.

Thần Nam dẫn Tiểu Thần Hi xuyên qua từng đám mộ bia, cuối cùng đến một nơi rộng rãi, xem xét kỹ lưỡng nơi này dường như là không gian của một phần mộ.

Thần Nam có chút kích động, cúi xuống lấy tay vuốt ve nền đất cứng...

Lúc đó. Một thân ảnh lam lũ, phẳng phất biến ảo trong không trung xuất hiện bên ngoài thần ma lăng viên. Đó là một lão nhân khuôn mặt đầy nếp nhăn, thân hành gầy gò thông thả đứng ở đó chăm chú nhìn về phía lưng của Thần Nam.

239. Chương 240: Thử Mộ Lão Nhân

Vạn năm dằng dặc qua như giấc mộng, thương hải tang điền, nhân thế chìm nổi, tỉnh lại đã thấy thiên cổ thành không!

Những gì xa xưa hiện về trước mắt, giọng hân nghẹn nghào, nói với Tiểu Thần Hi: “Có biết không? Ca ca từng ngủ ở đây vạn năm, việc khó tin nhất đời lại xảy ra trên mình ca ca.”

Hắn chưa từng coi Thần Hi là tiểu hài tử bởi cô bé chưa trải nghiệm nhiều nhưng thành thực hơn hài đồng nhiều, là một tiểu thiên sứ dị thường thông tuệ.

Tiểu Thần Hi tựa hồ mơ hồ: “A, sao lại thế, sao ca ca lại ngủ ở đây vạn năm?”

Thần Nam ngồi trên nắm đất từng mai táng hắn, kể cho cô bé nghe những việc từ vạn năm trước, mọi bí mật trong lòng đều kể hết.

Hồi lâu sau, thấy cô bé tỏ vẻ vô cùng chán kinh, hắn yêu thương vuốt đầu: “Thần Hi không phải là hài tử nên ca ca cho muội biết, hiện tại muội đã biết nơi này có ý nghĩa thế nào với ca ca.”

“Muội biết...”

Ngước mắt nhìn, trong lăng viên, từng hàng thần ma mộ bi cao vút hiển lộ vẻ trang nghiêm thần thánh đặc biệt, từng thần linh hư ảnh mờ mờ liên tục lóe lên trong đó, bắt diệt thần niệm của viên cổ thần ma qua vạn năm vẫn còn kiên trì như vậy, nhưng đó chỉ là oán niệm còn lại, không còn tình cảm hoàn chỉnh.

Ngoài xa, cây Tuyết Phong cao vút mọc dày đặc khẽ lay động theo gió, rải xuống những cánh hoa trắng muốt khiến Thần Ma lăng viên vang danh đại lục càng thần thánh, u buồn.

Thần Nam ngoảnh lại nhìn, chợt phát hiện bên ngoài lăng viên có một lão nhân rất già, tóc bạc phơ, da nhăn nheo, thân thể khô gầy lắc lư, tựa hồ gió thổi tới cũng bị cuốn bay.

Nhưng trong một sát na, lòng Thần Nam có cảm ứng kì dị, lão nhân hình như rất suy nhược nhưng ảo giác của hắn lại vô cùng hoang đường.

Khí tức cổ kinh tang thương rợp trời quét qua phiến không gian, trong mắt hần phảng phất lão nhân đã hóa đá, tồn tại ở đây từ thời tuyên cổ, lại như một cổ lão cự bi có mặt từ xa xưa lắm.

Hần lắc mạnh đầu, ảo giác đáng sợ tan hết, nơi này vẫn có một lão nhân hơi run lên, viễn cổ cự bi vừa nãy đã tiêu tan, vẫn là Thần Ma lăng viên đầy thần thánh khí tức.

Hần đứng dậy, nắm tay Tiểu Thần Hi đến chỗ lão nhân dưới gốc cây Tuyết Phong. Thần Hi hiếu kỳ nhìn lão nhân, đôi mắt như hắc bảo thạch tỏ vẻ kỳ lạ.

“Xin chào tiên bối.” Thần Nam thi lễ với lão.

Tiểu Thần Hi cũng thi lễ: “Xin chào lão gia gia.”

“Ha ha, được...” Lão nhân cười hiền hòa, giọng rất già nua, nhìn Thần Nam nói: “Chàng trai trẻ, chúng ta lại gặp nhau, cậu khác nhiều quá.”

“Người phải thay đổi, đa tạ lão nhân gia lúc xưa cho ăn cho mặc.”

“Chuyện đó có đáng gì.” Lão nhân cười hiền hòa, bất quá khuôn mặt đầy nếp nhăn lay động, lại càng quái dị, vẫy tay với Tiểu Thần Hi: “Hài tử khả ái quá, mấy tuổi rồi.”

“Năm tuổi.” Tiểu Thần Hi không hề sợ hãi, vui vẻ đáp.

“Đúng là một tiểu tiên tử hoạt bát khả ái.” Lão nhân từ từ tiến tới hai bước, dùng bàn tay như vỏ cây thô ráp xoa đầu cô bé: “Hài tử, ta chân thành chúc phúc, nguyện nhau vĩnh thế không bị tà ma xâm nhiễu, tiểu tiên tử khả ái thế này phải luôn khoái khoái lạc lạc. Mọi tà ác khí tức gặp cháu đều lui xa.”

Thần Hi cười vui vẻ: “Đa tạ lão gia gia chúc phúc!”

Thần Nam quan sát bàn tay lão nhân rất kỹ, lòng vô cùng khấn trương, hiện tại hần không còn là thiếu niên vô tri lúc mới ra khỏi thần mộ, không coi thủ mộ nhân này là một lão nhân suy tàn, tuy không cảm ứng được khí tức tu luyện giả trên mình đối phương nhưng bản năng cho hần biết lão nhân tuyệt không phải người thường.

May mà lão nhân chỉ từ ái xoa đầu cô bé, tịnh không làm ra chuyện gì kinh khủng.

Nhưng lúc lão nhân thu tay lại, hần chợt có cảm giác trên mình Thần Hi có biến hóa gì đó, lập tức mồ hôi lạnh đầy mình, mở thiên mục ra xem nhưng không phát giác.

Lão nhân tựa hồ cảm ứng gì đó, lúc lắc thân thể cùng xuống đi vào rừng Tuyết Phong: “Chàng trai trẻ không nên đến Thần Ma lăng viên.”

Trong lòng hần kinh hãi, sớm đã biết lão nhân không phải thường nhân, hiện tại càng khẳng định.

“Xin tiên bối chỉ điểm.” Hần vội bám theo vào rừng.

Lão nhân ho khẽ, một con đích cừu sắc lộc thần dị xuất hiện trong rừng, thân mình nó đầy hoa văn kỳ dị, lấp lánh những màu sắc rực rỡ.

“Lộc nhi đẹp quá.” Tiểu Thần Hi hoan hô.

Cừu sắc thần lộc chậm rãi đến bên Thần Hi, chợt quỳ xuống ra hiệu cho cô bé ngồi lên, Thần Hi hoan hô rồi ngồi lên, thần lộc đằng không công cô bé bay vào trong rừng.

Thủ mộ lão nhân đưa mắt nhìn cừu sắc lộc đi xa: “Có những việc không nên để tiểu hài tử nhìn thấy.”

Đoạn lão quay lại, nhìn về Thần Ma lăng viên, khí chất toàn thân biến đổi, thần thái từ hòa thu lại, nói với Thần Nam: “Mỗi lần cậu đến, Thần Ma lăng viên đều có biến cố.”

Vừa dứt lời, lăng viên vốn an tĩnh chợt vang lên tiếng gào chói tai, từng hàng thần ma mộ bi rung lên kịch liệt. Cả vùng mộ địa rung chuyển.

Tiếng rít càng lúc càng dày, càng chói lói, thê thảm, trong Thần Ma lăng viên như có quỷ khóc sói gào, mặt đất nứt toác, một thần ma thủ tí tàn phá từ dưới đất thò lên.

Tiếng gầm càng lúc càng lớn, như tiếng biển gào chấn động thiên địa.

Tiếng thần gào ma khóc đáng sợ phảng phất quán thông thiên địa, vang khắp tam giới lục đạo.

“Gào...”

“Gào...”

“...”

“...”

Thần ma mộ bi thành hàng gục xuống, mỗi phần mộ đều rung lên như có ác quỷ bị nhốt dưới địa ngục định thoát lao lung, mặt đất rung lên ầm ầm, mọi hồn phách chôn dưới đất định xông ra, cả Thần Ma lăng viên huyền não chấn thiên.

Sinh tử khí tức, thần ma chi khí vô cùng vô tận lan tràn, nhanh chóng bay lên khuếch tán khắp vùng thiên địa.

Trong vùng mộ thần ma, vô vàn cánh tay vũ động, có cánh còn huyết nhục mơ hồ, có cánh tay chỉ còn khô lâu như tầng tầng sóng nước rung động, nhưng không có thi thể thần ma nào ra được, phảng phất có một cỗ sức mạnh không tưởng tượng được cầm cố.

“Chuyện này... là sao?” Thần Nam chấn kinh nhìn cảnh tượng trong lăng viên.

“Mỗi lần cậu đến, lăng viên đều thế này.”

“Vì sao?” Thần Nam tuy thấy cảnh tượng này ở tây phương Thần Ma lăng viên nhang đó là vì Bái Tượng đài, còn lần này vì sao? Lễ nào như thủ mộ lão nhân nói là vì hấn?

“Gào...”

“Gào...”

Hai tiếng gầm vang lên, hai khối thần ma mộ bi bị đại lực hất văng lên không, hai phần mộ lắc mạnh, bùng một tiếng, vỡ toác ra.

Một tây phương nam tử tóc vàng, cao lớn uy mãnh giữa mặt gầm giận dữ, đứng bật dậy khỏi phần mộ, từ ngực y sáng chói kim quang nhưng từ eo trở xuống lại là khô lâu cốt.

Trong phần mộ khác có một người phương đông đứng dậy, mái tóc đen như mực còn chú ánh sáng của sức sống, khuôn mặt huyết nhục mơ hồ, bụng bị xuyên qua mười tám lỗ rùng rợn, toàn thân ma khí liều nhiễu, phát ra sát khí xung thiên.

“Đây...” Thần Nam cả kinh, lúc ở tây phương hấn từng thấy Bái Tượng đài và Trấn Ma thạch trấn áp thần ma thi thể định gây loạn, hiện tại lấy gì trấn áp? Lễ nào tất cả do hấn dẫn động, hấn phải nhanh chóng lui đi sao?

“Kim phát nam tử là một tây phương chiến thần năm xưa, không biết ở đời nào, tên hấn là Khải Tắt, hắc phát nam tử là đông phương ma đầu, tên Ngạo Thương Thiên. Hai kẻ này không phải mạnh nhất trong ngôi mộ nhưng gây loạn giỏi nhất.” Thủ mộ lão nhân nói rất ơ hờ, tựa hồ đang kể chuyện không liên can đến mình.

Thần Nam kinh hãi trước thái độ này, đó là ch vạn năm trước, lão nhân này lại coi như không, dùng thái độ đó kể chuyện.

“Họ... thường... gây lộn?” Hấn cảm giác lưỡi nóng ran.

“Không hấn, mỗi ngàn năm hoặc có nhân tố đặc biệt là lại gây loạn. Ai, quây nhiễu mất hết an tĩnh, phiền thật.” Lão nhân thở dài.

Thần Nam cố nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Lão nhân gia làm thế nào mới khiến họ an tĩnh lại?”

“Chôn.”

Một từ của lão nhân, giọng sang sảng hữu lực, không giống dáng vẻ già nua chút nào, một chữ này chưa đầy ma lực khiến người ta thật sự tin tưởng.

Bởi lão nói xong, cả lăng viên lại trở lại yên tĩnh tạm thời.

“Gào...”

Nhanh chỉ sát na sau, Thần Ma lăng viên lại vang lên tiếng gầm chói tai chấn động thiên địa, mọi phần mộ vỡ toác, những vết nứt tung hoành giao nhau.

“Tiền bối không ngăn lại sao?”

Lúc đó, tây phương chiến thần Khải Tắt và đông phương ma đầu Ngạo Thương Thiên rời khỏi phần mộ.

“Chôn.”

Lão nhân quát vang, đập một cước xuống lăng viên, mặt đất vốn rung chuyển liền yên lặng, những vết nứt dần liền lại. Lão nhân lại giẫm thêm lần nữa, mọi cánh tay tàn phá hoặc cốt trảo bị đại lực kinh nhân chấn lùi lại vào phần mộ.

Đồng thời Khải Tắt và Ngạo Thương Thiên như say rượu, thân hình kịch liệt rung lên, bộp bộp hai tiếng, ngã vào phần mộ.

Một trận long quyển phong quét qua, cát bụi ngập trời nhưng không khiến cây cối nhuốm bẩn, toàn bộ rơi xuống mộ huyết, hai tấm bia trước mộ Khải Tắt và Ngạo Thương Thiên quay về nguyên vị, mọi phần mộ lại bình thường.

Thần Nam há hốc mồm.

Thủ mộ lão nhân dụng lực giẫm mạnh xuống Thần Ma lăng viên, một tầng hào quang mờ mờ nhanh chóng che kín mọi phần mộ rồi tan vào bia mộ.

“Ha ha...” Thủ mộ lão nhân cười mỉm: “Nhưng thần ma này đã diệt vong chỉ còn lại chút oán niệm gây loạn, không còn hi vọng phục sinh, cũng không còn mấy thần lực, trấn áp họ không khó như cậu tưởng đâu, kì thật quá đơn giản.”

Hắn cứng cười, không nói thành tiếng.

Đơn giản lắm sao? Phải do ai làm đấy.

“Tiền bối... có biết tại hạ từ lăng viên này phục sinh... đi ra chẳng?” Hắn kinh nghi bất định, sau cùng quyết định nói ra nghi vấn trong lòng, lão nhân này cao thâm mỵ trắc, nhất định phải hỏi rõ, dù bị đối phương chôn sống cưỡng không từ.

“Đúng, hôm đó ta ở trong rừng Tuyết Phong thấy cậu từ tòa vô danh tiểu phần bò ra, quả thật vô cùng kinh hãi, không biết là do ai.”

Thần Nam cảm giác mồm miệng khô rang, lại sờn hết gai ốc: “Lúc đó... tiền bối... sao không chôn tại hạ?”

“Chôn? Ha ha...” Lão nhân bật cười: “Hồn phách cậu tụ lại, linh thức quay về, tuy thể nội nhiều tử khí nhưng sinh khí nhiều hơn, là một người sống, ta chỉ chôn người chết, hiếm khi sát sinh.”

Thần Nam mồ hôi đầm đìa, cảm giác bộ dạng mình lúc hỏi câu vừa rồi chắc khả ái đến ngây ngô.

Đoạn hắn tỏ vẻ ngưng trọng, cung kính hành lễ với lão nhân: “Thân thông của tiền bối không thể tưởng tượng nổi, xin hỏi, Thần Ma lăng viên này có phải do tiền bối kiến tạo?”

240. Chương 241: Biến Thái Hằng Cửu Viên

“Ngài cũng không biết?” Thần Nam cảm giác sự tình càng lúc càng phức tạp khó đoán biết.

“Không biết. Ta chỉ là một lão già sắp chết, làm gì có tâm tình kiến tạo lăng viên cho người chết chứ, nếu có kiến tạo thì cũng là kiến tạo cho bản thân ta, quản lũ thần ma đáng ghét kia để làm chi chứ”.

Thần Nam nhả một bãi nước bọt, nói : “Vậy ngài bắt đầu đến đây sống từ khi nào?”

“Đại khái đã mấy ngàn năm rồi, rốt cuộc là sáu ngàn hay bảy ngàn năm ta cũng không rõ nữa. Ài, lớn tuổi rồi, trí nhớ cũng sút kém. Già mà không chết, muốn chết cũng không được, đúng là khiến người ta thống khổ a!” Thủ mộ lão nhân than thở.

Thần Nam toát mồ hôi lạnh, lão già cổ hủ này đúng một lão thọ tinh có cá tính - lại than mình sống lâu.

“Vậy ngài vì sao ở lại nơi này?”

“Nhằm chán, người nhìn xem khung cảnh nơi này ưu nhã, bốn mùa đều xuân, hoa tươi nở rộ, cỏ mọc xanh rì, lại có thể hưởng hương hoa, nghe tiếng chim hót, ta rất thích nơi mùa đông ấm áp, mùa hè mát mẻ này. Vả lại, ban ngày còn có thể xem thiên sứ nhảy múa, nghe tiên tử phương đông ca hát, xem Võ thần múa kiếm, đều là những việc mà ta yêu thích!”.

Mồ hôi đầm áo.

Đúng là biến thái, càng sống càng biến thái!

“Bối vì... vì những cái đó sao?” Thần Nam tuyệt không tin tưởng những lời ông ta vừa nói.

”Ai, kì thực ta muốn xem thử rốt cuộc là ai kiến tạo lăng viên này, đợi ở nơi này mấy ngàn năm cũng không phát hiện ra được điều gì, lúc nhân nhĩ thì gõ đầu những oán niệm bất diệt của thần ma. Đó cũng là một phương pháp tiêu khiển giết thời gian.

“Tiền bối ngài... ngài...” Đối với lão nhân này, Thần Nam thực không biết nói cái gì cho tốt.

”Không có biện pháp a, già rồi mà không chết. Kì thực ta rất muốn nằm dưới đất lâu rồi, cái thế gian này không có gì để ta lưu luyến cả. Ta từng có ý nghĩ muốn tự sát, mai táng bản thân tại Thần ma lăng viên gần ngàn năm trước, thế nhưng đúng là không chết được, cuối cùng lại bị tên thần ma không an phận này đánh thức.

Nghe những lời này, Thần Nam không tự chủ đổ mồ hôi lạnh, chỉ có thể than rằng

“Tiền bối, ta muốn thỉnh giáo ngài. Ngài có thể nói cho ta biết vì sao ta lại được chôn ở nơi đây, ngài chắc cũng nhìn ra ta lúc trước không phải là thần ma gì”.

“Ta cũng cảm thấy rất kì quái, người vì sao lại bị chôn tại nơi này? Ta ở nơi này đã mấy ngàn năm, chỉ nghĩ rằng người là một người chết, đến khi người sống lại mới chú ý đến, một kì tích thâm lạng phát sinh. Bất quá, người cần biết những điều đó để làm chi, dù sao người đã sống lại đã là quá tốt rồi” Lão nhân nói thản nhiên, tựa hồ đó là một sự việc bình thường.

“Trừ việc sống lại ra, ta còn tìm được cái gì ở nơi này nữa?”.

“Lẽ nào còn không đủ sao? Người đã hồn phi phách tán có thể trọng tụ linh thức, đã tính là một cơ duyên lớn lao. Đương nhiên, nơi đây không chỉ có điểm này. Sau khi người sống lại, từ lăng viên này đi ra, ta từng suy nghĩ một ngày một đêm. Nghĩ ra được chỗ người an táng thực sự là một địa huyệt tốt trong thần ma lăng viên này. Trước kia ta từng nhân xét qua loa nơi đây là địa huyệt tuyệt âm, là nơi rất bất tường, bất quá sau khi suy nghĩ lại mới phát hiện ra có người điên đảo can khôn, nghịch loạn âm dương, dùng phương pháp che trời vượt biển, che dấu tình huống thật sự, một phần của người là một chỗ quý báu a! Không biết vị thần ma nào đã mang thi thể của người đến nơi này? Bởi vì một mình người lại được chôn ở một nơi tốt như vậy. Tuyệt âm thành dương, tận cùng của cái chết là sự sống... khó trách, khó trách!”.

“Tiền bối, lẽ nào ngài thực không thể chỉ điểm cho ta một chút sao? Ta khẳng định ngài biết bí ẩn trong đó”.

Lão nhân trầm tĩnh đưa mắt nhìn hần, nói : “Sao lại nói như vậy. người kiến tạo thần ma lăng viên thủy chung vẫn không xuất hiện, chẳng biết người đó giờ ở nơi nào rồi. Nếu như đã vậy, người vô cớ đắc được một kiện trọng bảo, trong người người có hai quang cầu, ta nghĩ rằng bản thân người cũng không biết được. Đó chính là tinh tú do thần ma lăng viên sinh ra. Bất quá, nếu như người kiến tạo thần ma lăng viên xuất hiện, ta xem người sẽ có nguy hiểm bị người ta rạch bụng, thiên bảo đã thành, cho nên người ... hắc hắc...”

Thần Nam nghe thấy vậy lông tóc dựng ngược. Bởi vì thanh âm của lão nhân lúc này có chút âm u khủng bố, mà hai mắt vốn mờ đục cũng ẩn chứa hàn khí âm u. Cả người tràn đầy ngạo khí.

“An tâm đi, ta già cả rồi, đối với cái thế gian này sớm đã chán ghét, vì vậy đối với mấy thiên bảo trong người ngươi tịnh không có nghĩ đến đâu”. Thủ Mộ lão nhân lại khôi phục hình dáng như trước kia.

Qua một lát, Thần Nam lại hỏi : “Tiền bối pháp lực thông thiên, tất nhiên đã trải qua trường đại chiến mà rất ít người biết từ vạn năm trước, đa phần thần ma đều bị diệt vong, nhưng ngài vẫn bình yên. Nói vậy ngài nhất định biết, tại đó đã phát sinh ra cái gì?”

Thủ hộ lão nhân lắc đầu, nói : “Không biết. Ta chỉ nhìn thấy vô số cường giả ngã xuống, nhưng thực không biết phát sinh ra chuyện gì. Lúc nhìn thấy từng mảnh thi thể thần ma rơi xuống trước mặt thì thực sự vui mừng vạn phần, vì cuối cùng đã có thể được giải thoát. Nhưng lại không tưởng được, cổ sức mạnh hủy thiên diệt địa đó sau khi bao trùm lấy ta vậy mà ta vẫn an nhiên sống sót. Một đạo ánh sáng không ngừng quất ta, ta bị đánh xuống ngập sâu trong dung nham ngàn trượng, rồi lại bị đánh xuống tầng băng cực hạn dưới đại dương, cuối cùng lại bị đánh bay lên thiên giới, ta thấy núi cao sụp đổ, mặt đất nứt toác, đại dương khô cạn, từng ngọn từng ngọn thần sơn mỏng manh trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Nhưng, ta vẫn không chết, thực là làm cho người ta vô cùng thất vọng”.

Nghe lão nhân nói, ông ta tựa hồ rất hi vọng mình sẽ chết, lão nhân lại nói tiếp : “Cuối cùng, ta bị bảy tám đạo thần quang thông thiên đánh quay lại nhân gian, trong lúc tay chân luống cuống ta tựa hồ như nắm phải một mảnh chân của một con quái vật, ta không nhìn được rõ con quái vật đó hình dạng ra sao. Ai, thất vọng! Ta đã có thể bị giết chết, tưởng như vậy là sẽ được giải thoát, thực sự là không thích thú gì, cú sống vật vờ như vậy mà thôi. Vô cùng thất vọng!”.

Mồ hôi đầm áo!

Thần Nam đầu óc mờ mịt, cái nào bắt tử này đúng là vô cùng biến thái, hắc của thể khẳng định lão bắt tử này tuyệt đối là chỉ nói qua loa mà thôi, tình huống chân thật có lẽ chỉ có thể sử dụng thăm liệt đến cực điểm để hình dung.

Vạn năm trước xem ra đúng là phát sinh ra thiên tai rất lớn nghịch loạn càn khôn.

Nhưng mà, cái lão già này lại có vẻ rất là bình thường không có gì kinh tâm cả, tựa hồ không muốn thuật lại kĩ hơn.

“Đời người đúng là không có hứng thú” Thủ mộ lão nhân như thể cảm khái.

Thấy Thần Nam thực sự muốn đánh ông ta một trận, lão già còn có thể giả ngây giả ngô, không cần suy xét cũng biết được lão già này vạn năm trước chắc đã cùng với người ta đánh nhau đến trời long đất lở, trải qua khoảng thế đại quyết chiến từ trong nguy hiểm chết chóc mà vẫn sống, khẳng định là trường quyết chiến đó khó có thể dùng lời mà diễn tả, nhưng mà lão già này lại có vẻ khinh khỉnh, thực sự là làm cho người ta tức giận.

“Ta biết tiền bối đã phai nhạt nhân thể chìm nổi này, mọi sự trên thế gian ngài đều không để trong lòng, nhưng ngài không thể chỉ điểm cho ta ít nhiều sao?”

“Ta đúng là một lão nhân không còn tinh thần đang chờ chết mà thôi, kì thực không có lợi hại như sự tưởng tượng của người, có vài người khẳng định là có thể giết được ta, nhưng bọn họ lại không đến giết ta. Ta cũng chỉ có thể sống ở nơi vô thú này mà thôi. Thực tại không có gì để chỉ điểm cho người, bất quá người sống dậy từ trong Thần Mộ, hi vọng sẽ không vì người của thần mộ mà chết. Người đi đi, tốt nhất là không nên đến thần mộ nữa, ta cũng muốn rời khỏi thần mộ rồi” Nói đến cuối cùng, thủ mộ lão nhân lại bắt đầu khiến cho Thần Nam có cảm giác bắt đầu nói những lời điên rồ : “Cuộc sống thực sự là không thú vị, muốn chết cũng không được, thật là thất vọng!”.

Nói xong, lão nhân nhoáng lên mấy cái, biến mất vào sâu trong khu rừng tuyết.

Thần Nam trợn mắt há hốc mồm, không dễ dàng gì để gặp được lão già biến thái, vậy mà ông ta lại tự nhiên biến mất. Hắc vội vã triển khai đôi cánh thần vương, nhanh chóng lao vào khu rừng tuyết trắng nhưng đến bóng lưng của lão nhân hắc cũng không trông thấy.

“Ca ca...”

Tiểu Thần Hi tung tăng chạy tới, nói : “Ca ca, con hươu bầu màu biến mất rồi, Ô, ông đâu rồi?”

“Ông đi rồi, chúng ta cũng đi thôi”.

“Vâng”.

Từ trong khu rừng tuyết đi ra, Thần Nam đưa mắt nhìn về mấy gian phòng ở nơi xa xa, đó là nơi ở của thủ mộ lão nhân. Trong lòng khẽ động, liền mang theo Tiểu Thần Hi đi tới đó, mở cửa phòng. Bên trong trống trải chỉ có một bộ bàn ghế và chiếc giường mà thôi, còn lại không có bất cứ một thứ gì.

Bất quá, Thần Nam phát hiện trên mặt bàn có một dòng chữ do chỉ lực khắc mà thành : Thần mộ nghịch loạn âm dương.

“Đi thôi” Thần Nam kéo Tiểu Thần Hi ra khỏi phòng, sau đó bế cô bé bay lên trên không trung.

Tiểu Thần Hi hỏi : “Ca ca, chúng ta bây giờ đi đâu?”

“Ca ca đem muội về Côn Lô, ca ca còn phải đi làm một việc lớn nữa!”

“Ca ca lại muốn rời bỏ muội sao? Muội muốn cùng đi với ca ca”. Lời nói của Tiểu Thần Hi có chút

“Thần Hi, việc mà ca ca cần làm rất nguy hiểm, không thể đem theo muội ở bên người được. Tên cái thể đại ma vương này xuất thế rồi, ca ca sợ lúc đó không thể chiếu cố được cho muội”.

Thần Nam mang theo Thần Hi bay thẳng về hướng Đông, trong nháy mắt đã rời xa thần ma lăng viên cả ngàn dặm.

Đúng lúc đó, hần đột nhiên cảm giác có chút không đúng. Phát hiện ở phía trước có mấy chục nhân ảnh đang bay tới rất nhanh. Hần lập tức dừng lại, lẳng lặng dò xét đám người này.

“Thiên sứ?” Thần Nam hai mắt nhíu lại. Dù sao đó cũng là thần linh thiên giới, hần sao lại không kinh hãi chứ.

Mười mấy thiên sứ dung mạo tuấn mỹ, mái tóc dài vàng óng, đôi cánh trắng tinh khiết, trường bào như tuyết khiến cho bọn họ toát ra vẻ cao quý và thánh khiết.

Cái làm Thần Nam chú ý, đó là mỗi người đều có ba đôi cánh, đều là thiên sứ cấp cao. Nhóm người này có thể nói là tổ hợp một đội có thực lực không nhỏ, nhưng bình thường thiên sứ Tây phương không dám dễ dàng tiến nhập Đông phương, hôm nay vì sao lại đến nơi này chứ? Điều này khiến cho Thần Nam cảm thấy khó hiểu.

Đám thiên sứ thấy hai người bọn Thần Nam có thể ngự không phi hành thì ít nhiều cũng có chút giật mình, bất quá trong bọn họ có mấy người vẫn cao ngạo như cũ, quát lên : “Sinh vật đẳng cấp thấp ở phía trước mau mau tránh đường, không được ngăn cản thần linh cao quý!”.

Thần Nam tức giận, nói : “Các vị thần linh cao quý, sao lại không hiểu nhân tình thế thái vậy, sao lại ăn nói lại trịnh thượng như thế? Hôm nay ta cứ đứng ở đây không tránh, các người làm gì được ta?”

Tu luyện giả lục giai nhỏ nhoi cũng dám châu chấu đá xe? Hừ” Một tên thiên sứ ở giữa lạnh lùng quát : “Giết bọn chúng!”.

Một thiên sứ ở bên cạnh sau khi nghe mệnh lệnh, nhanh như tia chớp lao về phía trước, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

Thần Nam không muốn để cho Tiểu Thần Hi thấy cảnh máu đổ, trong lúc tên thiên sứ kia lao tới liền đưa Thần Hi vào trong nội thiên địa, sau đó một đạo đao quang rực sáng hướng thẳng lên trời, Đại long đao ngay lập tức chém xuống.

“Xoẹt”

Máu huyết vọt ra, đầu người rụng xuống. Thi thể của thiên sứ sau khi rơi xuống, máu huyết vương vãi khắp trời.

“Thượng đế, không phải... lục giai tu luyện giả. Là... thất giai vũ giả! Người đã có năng lực phá toái hư không, vì sao còn lưu lại nhân gian”.

Nếu như không phải vừa rồi tên thiên sứ cao cấp kia quá khinh địch, Thần Nam tuyệt không thể giống như cắt rau, một nhát chém rụn một cái đầu. Thần Nam cười lạnh nói : “Người quân quá nhiều đấy!”

Một cổ sát khí lạnh lẽo từ trên thân Thần Nam bạo phát ra, nháy mắt ngập tràn cả không trung.

Mười mấy thiên sứ kinh hãi, tất cả ánh mắt đều tập trung về thanh đao gãy trong tay cùng với đôi cánh thần vương đột ngột hiện ra sau lưng hắn.

“Người... không phải là người đại náo thiên giới, đã trở lại nhân gian, Thần Nam?”.

“Đúng rồi đó” Thần Nam thanh âm lạnh lẽo.

Mười mấy vị thiên sứ lục tức cảm giác đại sự không hay, hôm nay lại chạm chán tên sát tinh huyết chiến thiên giới trong truyền thuyết! Đám thiên sứ đưa mắt nhìn nhau, quyết định phân tán chạy trốn. Bọn chúng đều không có nghĩ đến hòa giải, bởi vì trên thiên giới Thần Nam đã được truyền tụng là một ma vương không việc ác nào không làm, căn bản không thể nói lí lẽ.

“Không được trốn chạy, các người đã biết, ta có đôi cánh thần vương trên người, ai dám động dấy trước ta sẽ truy sát người đó, khiến cho kẻ đó hình thần câu diệt”.

Lời nói âm u vang vọng trong tai đám thiên sứ, giống như lời đòi mạng từ dưới địa ngục. Mười mấy người đứng là không có ai dám hành động trước.

“Hắc hắc...” Thần Nam cười lớn. Đám thiên sứ hổ thẹn cúi gằm xuống đất.

“Nói cho ta biết các người vì sao lại hạ giới?”

Tất cả đám thiên sứ đều không ai dám nói.

“Nếu như kẻ nào nói cuối cùng ta nhất định sẽ giết kẻ đó, nếu như ai nói đầu tiên, ta nhất định sẽ thả kẻ đó!”.

Lời nói tràn ngập sát khí, mười mấy tên thiên sứ đều mở miệng đồng thanh nói : “Phụng mệnh các vị ma thần thiên giới. Đuổi theo hai vị Huyết thiên sứ điện hạ hạ giới”.

“Cái gì?” Huyết thiên sứ trong truyền thuyết? Hiệu xưng Tây phương thiên giới chiến lực đệ nhất Huyết thiên sứ nhất tộc?”

“Đúng vậy, hai vị thiên sứ điện hạ không lâu trước vừa mới sống lại từ ma thần tể đài!”

“Bọn họ rốt cuộc mạnh như thế nào?” Thần Nam trầm giọng hỏi.

“Có thể so với chủ thần mạnh nhất!”

Nghe thấy vậy, hai mắt Thần Nam phát ra hai đạo thần quang, nói : “Các người sao lại có thể tránh được thiên phạt mà hạ giới?”.

“Là đi ngược lại triệu hoán trận từ ma thần tể đài hạ xuống, có thể tránh được thiên phạt”.

Nghe thấy vậy, Thần Nam trong lòng chấn động, sắc mặt phi thường khó coi.

Qua một lúc, hắn mới hỏi tiếp : “Các người đến đây là vì chuyện gì?”

“Giết chết thánh chiến thiên sư chuyển thế...” Mười mấy tên thiên sứ dưới sự bức bách của Thần Nam đều nhất nhất hồi đáp.

“Cái gì, hai tên huyết thiên sứ vợ vẫn đó đang ở đâu?” Thần Nam vội vã hỏi.

“Ở trong một dãy núi cách chỗ này trăm dặm”.

“Các người vì sao lại khẩn trương chạy trốn quay về Tây thổ?”

Bởi vì chúng tôi ở đó. Ngoại trừ gặp thánh chiến thiên sứ ra còn gặp phải một thần vương đông thổ, chúng tôi không chiếm được thượng phong, chỉ có thể ...”

Thần Nam không muốn hỏi thêm gì nữa, hắn cảm thấy thời gian phi thường khẩn cấp, người liền hóa thành một đạo cầu vồng, như một ngôi sao băng nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Mười mấy tên thiên sứ tựa hồ như được giải thoát, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Sau đó không dám dừng lại, vội vã bay về hướng Tây thổ.

Thần Nam phá không bay đi, trầm dậm chỉ trong nháy mắt là tới, trong dãy núi liên miên bất tận tước mắt, lúc này không ngừng vang lên những tiếng nổ lớn, có thể thấy nơi này huyết quang ngút trời, chỉ trong giây lát mấy ngọn núi tuyết lớn đã đổ sụp xuống, có thể tưởng tượng ra được cuộc chiến ở nơi này kịch liệt như thế nào.

Thần Nam tay trái cầm Liệt Không Kiếm, tay phải cầm Đại Long Dao vội vã tiến vào trong đám loạn thạch, nơi đại chiến sát khí ngút trời.

241. Chương 242: Song Hoàng Phục Hoạt

Mái tóc vốn đen tuyền bây giờ đã biến thành màu vàng óng ả rực rỡ như ánh mặt trời, Nếu như không phải trong mắt còn bảo lưu một phần điểm đậm từ trước, lộ ra một chút quen thuộc thì Thần Nam cơ hồ không nhận ra được nàng.

Bất quá, con người Nạp Lan Nhược Thủy vốn màu đen, nhưng khi nó chuyển động cũng lộ ra ánh kim quang nhàn nhạt, khi nhìn khiến cho người ta thâm thần chấn động.

Thần Nam giật mình, Thánh hóa còn chưa hoàn thành, nếu lúc nàng hoàn toàn thánh hóa, liệu có còn là Nạp Lan Nhược Thủy như trước nữa không? Từ dung mạo thì thấy, cũng đã dần dần chuyển biến khí chất, nàng giống như là một con người mới vậy!

Lẽ nào nàng thực sự muốn hoàn toàn hóa thân thành thánh chiến thiên sứ Tây phương thiên giới chiến lực sao?”

Lúc này, Cuộc chiến của Đại ma cùng với hai vị huyết thiên sứ đã tiến vào giai đoạn ác liệt.

Huyết thiên sứ ngạo thị tây phương thiên giới, bọn họ là ma thần một phương, thần tộc cường đại nhất, xếp ngang hàng cùng với thiên giới chủ thần, nhưng số lượng lại vô cùng ít ỏi, thời kì thịnh vượng nhất cũng không vượt quá mười người.

Qua vạn năm đại chiến bạo phát không ngừng, huyết thiên sứ cơ hồ bị diệt tộc, mấy năm gần đây mấy vị ma thần cường đại hao phí hết tâm cơ tại ma thần tế đài mới có thể làm sống lại hai vị huyết thiên sứ đã chết từ hàng ngàn năm trước, chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, hai vị huyết thiên sứ này chiến lực đã nhanh chóng khôi phục đến cảnh giới thần vương.

Trí tuệ nữ thần đối lập với Ma thần nhất hệ biết được trong lòng chấn động, liền bắt đầu mặt mờ làm sống lại Thánh chiến thiên sứ nhất tộc tử địch của huyết thiên sứ.

Thánh chiến thiên sứ cùng với Huyết thiên sứ hiệu xưng là cường thế thần tộc chiến lực vô địch cơ hồ vượt qua cả chủ thần trên Tây phương thiên giới. Bất quá, bọn họ lại không cùng chiến tuyến, là tử địch truyền đời của nhau.

Trí tuệ nữ thần cùng với Chủ thần, tại thiên giới cũng không có tìm được một thi thể của thánh chiến thiên sứ. Bất quá lúc tại chủ thần tế đài vô ý cảm ứng được, có một vị thánh chiến thiên sứ cường đại chết năm xưa tại đông thổ đã chuyển thể sống lại.

Truyền thuyết, cách dùng linh lực bản thân nghịch chuyển âm dương làm cho tự mình sống lại, so với cách nhiều chủ thần liên thủ, tại tế đài nghịch loạn âm dương, triệu hoán hồn phách thì thánh chiến thiên sứ sống lại này càng cường đại hơn.

Đám người trí tuệ nữ thần sau khi biết được tin tức này, trong lòng vui mừng vô cùng, mặc dù đã gần có một thánh chiến thiên sứ, nhưng cũng có thể thắng được sự liên thủ của hai huyết thiên sứ.

Mấy lần dùng pháp trận triệu hoán thánh chiến thiên sứ tiến nhập thần giới, nhưng vì nhiều loại nguyên nhân mà thất bại.

Tây phương ma thần nhất hệ, sau khi biết được tin tức này, hai huyết thiên sứ lập tức hạ giới, muốn giết chết thánh chiến thiên sứ vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh đang ở tại nhân gian, vĩnh viễn trừ đi đại họa về sau!.

Nhưng mà, bọn chúng thật sự không đủ may mắn, vừa mới tìm ra thánh chiến thiên sứ thì đột nhiên gặp phải sát tinh tìm đến,

Ngũ âm ma ngục. năm cái ma quật cự đại, có khả năng thôn phệ mọi lực lượng dù cho đám huyết thiên sứ có chiến lực khiến thiên giới khiếp sợ cũng không thể nào chiếm được một chút thượng phong nào. Tất cả thuật pháp công kích, toàn bộ đều bị thôn phệ, duy chỉ có hai người liên thủ thi triển “Huyết mạn thiên địa”. Chỉ có tử vong huyết quang phệ sát thần ma chiếu sáng cả đất trời mới có thể chống lại được năm cái ma quật cự đại kia.

Huyết quang bao trùm cả thiên địa, khắp nơi núi cao sụp đổ, hư không nát vụn, càng không nói tới các loại sinh vật trong đó, đều bị thịt nát xương tan hóa thành huyết thủy dung nhập vào trong huyết quang.

Bất quá ánh sáng tử vong đầy trời cũng không thể nào phá tan được năm cái ma quật cự đại kia. Năm cái lỗ đen âm u giống như thông đến minh giới, không ngừng thôn phệ huyết quang, đồng thời cũng hấp thu toàn bộ thiên phạt lôi quang giáng xuống.

Hai tên huyết thiên sứ dù sao cũng mới chỉ sống lại được hai năm mà thôi, bọn chúng còn xa mới đạt đến trạng thái đỉnh phong khi xưa, hiện tại vẫn chỉ là thần vương sơ cấp cảnh giới.

Ngay sau khi Đại Ma điên cuồng hét lên một tiếng chấn động trời đất : “Ngũ ngục hợp nhất”.

Trên trời cao, năm cái ma quật cự đại rất nhanh cùng lao về một vị trí, ngũ đại ma quật hợp lại hình thành một lỗ đen cự đại có chu vi khoảng trăm trượng, phát ra khí tức âm u lạnh lẽo, giống như một xoáy nước cực lớn giữa đại dương mênh mông, không ngừng thôn phệ huyết quang trong không gian.

Hai tên huyết thiên sứ không phải là không biết tiến thoái, bọn chúng biết muốn chiến thắng tên Đông thổ cường giả hiếm thấy này, với tu vi hiện tại của bọn chúng căn bản là không có khả năng. Hai người liền cắt người bay lên, muốn chạy về phía Tây phương.

Bất quá, Đại Ma quyết ý tiêu diệt bọn chúng, ma ngục cự đại từ trên không chụp xuống, rất nhanh thôn phệ hai tên huyết thiên sứ vào trong.

“A.....”

“A.....”

Trên không trung vang lên hai tiếng gào thê lương, huyết vũ tung bay, hai tên huyết thiên sứ toàn thân trên dưới bị ma ngục thôn phệ da thịt rạn nứt, cả người chỗ nào cũng thấy được những vết thương sâu hoắm, gân mạch toàn thân cơ hồ bị đứt đoạn.

Từ bỏ, từ bỏ, có từ bỏ mới có thể đạt được, trong giây phút này bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, thể hiện quyết tâm tráng sĩ chặt đứt tay. Hai đạo huyết sắc quang ảnh từ trong thân thể bọn chúng lao ra, rất nhanh thoát khỏi ma ngục cự đại phóng về phía tây phương.

“Chạy đi đâu?”

Đại ma điên cuồng hét lên một tiếng, mái tóc tung bay loạn xạ, trong mắt phát ra sát ý vô tận, khiến cả bầu trời đều lạnh đến thấu xương.

Ma ngục cự đại như hình với bóng, bỏ qua cái thi thể tan nát của hai tên huyết thiên sứ, liên tiếp phá toái hư không, trong nháy mắt đã từ phía trên chụp xuống hai đạo huyết hồn, sau đó điên cuồng thôn phệ bọn chúng vào trong.

“A.....”

“A.....”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vọng vọng cả chân trời.

Tây phương thiên giới, mấy vị ma thần đang đứng ở bên cạnh ma thần tề đài, hai mắt như phun lửa nhìn qua một viên thủy tinh cầu cự đại, quá trình Đại Ma giết chết hai tên Huyết thiên sứ bọn họ nhìn thấy rất rõ ràng.

“Chát”

Thủy tinh cầu vỡ nát, Âm hắc ma thần điên cuồng hét lên : “Cái tên tiểu tử đáng chết kia là ai? Ta muốn tự mình hạ giới giết nó”

Minh thần thoáng suy tư một lát, sau đó liền giật mình, nói : “Tựa hồ cực kì giống Đông thổ thủ hộ giả mấy ngàn năm trước!”

“Cái gì? Là cái tên Đông thổ thủ hộ giả đã giết chết chuyển thế song tử huyết hoàng?” Âm hắc ma thần kinh hãi hỏi lại.

Minh Thần trả lời : “Nếu như ta nhìn không sai thì đó chính là hắn”.

.....

Đông thổ nhân gian, Ngũ âm ma ngục của Đại Ma nhật dần. Tiếng kêu gào thảm thiết trên không trung cũng đã biến mất, hai tên huyết thiên sứ ngang hàng so với thần vương đã hồn phi phách tán.

Nhưng vào lúc đó, Đại Ma đột nhiên ôm lấy đầu đau đớn, dùng lực vò đầu buets tóc, ngửa mặt lên trời hét lên cuồng nộ : “A..... Các ngươi còn chưa chết?”

Hắn giống như bị điên, dùng tay tự đánh vào đầu mình, sắc mặt hung ác vô cùng, sau đó điên cuồng gào thét, hướng về một ngọn núi lớn đánh tới.

“Uỳnh”

Đá vụn bắn tung tóe.

Đại ma đã đánh tan một đỉnh núi. Thân ảnh to lớn ở trên ngọn núi vẫn không ngừng quay cuồng, phát ra từng loạt tiếng gào thét khiến cho người nghe cảm thấy sợ hãi, hắn tựa hồ như đang phải chịu đựng nỗi thống khổ rất lớn.

Thần Nam kinh dị phát giác, hai mắt Đại Ma không ngừng từ màu đen chuyển biến thành màu đỏ, vẻ mặt cực kì dữ tợn khủng khiếp, hắn đang liên tục đánh tứ tung, liên tiếp đánh nát ba ngọn núi.

Cuối cùng, Đại Ma phát ra một tiếng rít gào như dã thú, khiến cho cả dải núi non đều bị chấn động liên miên, hắn ngang nhiên đứng trên một ngọn núi, hai mắt không ngừng lóe tia màu sắc bất đồng.

Ánh mắt bên phải của hắn thần quang hòa hoãn trong sáng, mắt trái lại đỏ rực như máu hung tàn ngoan độc, đều cùng bắn ra những tia quang mang đã hóa thành thực chất dài hơn một trượng. Mà tóc trên đầu cũng đồng dạng chia làm hai màu, bên phải thì đen như mực, bên trái lại đỏ rực như đẫm máu tươi.

“Đại Ma lại lâm vào trạng thái điên cuồng rồi, lẽ nào hồn phách yêu đạo trong người hắn còn chưa luyện hóa hoàn toàn ư?”

“Hắc hắc...” Một tiếng cười lớn điên cuồng chói tai vang vọng khắp dãy núi, giọng nói âm u từ trong miệng Đại Ma phát ra : “Huyết tộc song hoàng chúng ta cuối cùng đã có thể nhìn thấy ánh mặt trời”.

Tiếp theo đó từ miệng Đại Ma lại phát ra tiếng gào rít phẫn nộ : “Hai người các ngươi vì sao còn chưa chết? Ta sớm đã luyện hóa hồn phách các ngươi rồi kia mà”.

“Huyết thiên sứ sao lại có thể dễ dàng chết được chứ. Chỉ cần có máu nuôi dưỡng, hồn phách chúng ta vĩnh viễn không bị tiêu tan, chúng ta sẽ tồn tại mãi mãi ở trong huyết dịch của người! Hôm nay, sau khi máu của chúng ta đổ xuống đã dính lại trên người người, hoàn toàn làm cho linh hồn của chúng ta sống lại, để cho chúng ta có thể một lần nữa trông thấy mặt trời!”.

Nạp Lan Nhược Thủy vẫn ở phía xa không có lại gần.

Còn Thần Nam thủy chung đi theo Đại Ma cách đó không xa. Hiện tại nghe được những lời này liền giật mình kinh hãi.

Trong người Đại Ma tự nhiên lại có ba hồn phách, bọn chúng cùng sử dụng chung một thân thể.

Theo những âm thanh rít gào tranh cãi của ba hồn phách này, Thần Nam biết được một bí mật đã ẩn tàng mấy ngàn năm nay.

Mấy ngàn năm về trước, Đại Ma đã giết chết hai huynh đệ yêu đạo, thế nhưng đó lại là chân thân chuyển thể của Song tử huyết hoàng đã chết tại Đông phương.

Song tử huyết hoàng chính là hai tên cường giả đáng sợ nhất trong Huyết thiên sứ nhất tộc ở Tây phương thiên giới, bọn chúng là huynh đệ song sinh, thực lực mạnh mẽ, chủ thần đều phải lùi bước trước, bọn chúng được hiệu xưng là thần đã tiếp cận đến cảnh giới đế hoàng.

Bất quá, trong trường đại chiến Đông Tây phương mấy ngàn năm trước đã bị chết tại Đông thổ nhân gian giới.

Nhưng mà, bọn chúng thực lực mạnh mẽ không thể tưởng tượng, chỉ trong vòng một trăm năm đã trọng tụ được hồn phách, chuyển sinh tại đông thổ. Bọn chúng một mặt tàn hại hàng ngàn sinh linh tiếp tục tu luyện huyết tộc đại pháp, một mặt nghiên cứu đạo thuật đông thổ đề cao tu vi.

Chỉ là, bọn chúng tàn hại quá nhiều người, dẫn đến trời và người cùng oán hận, kết oán với vô số cừu nhân, không ngừng bị cao thủ tuyệt đỉnh ẩn tu ở nhân gian liên thủ hợp công.

Lúc bọn chúng thật sự còn có thể ở lại nhân gian được nữa đã quyết định phá toái hư không tiến nhập thiên giới. Bất quá, thực là không may mắn lại bị Đại Ma hiệu xưng Đông thổ thủ hộ giả đuổi đến, đem hai tên huyết tộc cường giả chưa khôi phục đến cảnh giới đỉnh phong này giết đi.

Bất quá, Đại Ma cũng bị một tên trong Song tử huyết hoàng âm thầm đánh lên suýt chết.

Chỉ là, ba người thực lực đều siêu tuyệt, dù chỉ còn lại một tia linh thức thì mãi mãi bất diệt, cùng tồn tại trong cơ thể Đại Ma, mấy ngàn năm không ngừng quán lấy nhau, rốt cuộc cuối cùng đều sống lại.

“Đại Ma, từ linh hồn người xem ra người mặc dù không phải người thường, nhưng nếu như không phải lão tạp mao kia trong lúc người hôn mê không ngừng áp chế linh lực của chúng ta, thì lần trước bị luyện hóa chính là người”.

“Hai tên các người là huyết yêu không có tội ác gì không làm, đừng có trát vàng lên mặt của mình, sự phụ ta bất quá chỉ làm cho ta tỉnh lại mà thôi, nên mới truyền linh lực sang ta để trấn áp các người”.

“Hắc hắc...” Song tử huyết hoàng cười lạnh lẽo, nói : “Vậy thì tốt, hôm nay chúng ta sẽ luyện hóa người, để cho người biết rằng chúng ta khi hoàn toàn thức tỉnh, rốt cuộc đẳng cấp so với người cao hơn bao nhiêu”.

“Grào...”

Cũng không biết là Đại Ma hay là Song tử huyết hoàng gào thét, tiếng gào chấn động chín tầng mây, thân thể cao lớn lại bắt đầu đánh loạn xạ trở lại trong dải núi.

Hiển nhiên, ba hồn phách trong người Đại Ma đã bắt đầu kịch liệt chém giết, loại đánh nhau sống chết này là dùng hồn phách đánh nhau, so với đánh bình thường còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần.

Chỉ là, trong chớp lát, cuộc đấu đã dừng lại.

Thân hình khôi vĩ đứng trên một đỉnh núi, giọng nói lạnh lẽo tàn khốc của Song tử huyết hoàng không ngừng vang vọng : “Suýt nữa gặp chuyện lớn rồi, thân thể huyết thiên sứ tư chất cực tốt, đợi khi chúng ta nhập vào, trải qua một thời gian không phải là có thể tận diệt tất cả trời đất hay sao. Đại Ma, hôm nay tha cho người một mạng, bất quá sau này người chết càng thảm hơn, huyết tộc linh hồn phối hợp với huyết tộc thân thể, chỉ tổng thời gian ngắn thì sẽ khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, người cứ đợi chết đi. Bất quá, hôm nay đúng là phải cảm tạ người đã tặng cho chúng ta đại lễ này, hắc hắc...”

Tiếng cười lạnh lùng tàn khốc không ngừng vang vọng khắp dãy núi.

Hai đạo huyết quang từ trong người Đại Ma thoát ra, sát khí ngập trời so với hồn phách của hai tên huyết thiên sứ kia còn cường đại hơn rất nhiều, bọn chúng như hai đạo hồng quang hướng về một ngọn núi lớn đã sụp đổ phóng tới.

Còn Đại Ma tựa hồ tinh thần có chút hoảng hốt, cong chưa khôi phục lại bình tĩnh.

Thần Nam kêu to một tiếng không tốt, triển khai đôi cánh thần vương tiến tới nhanh như chớp.

Lúc hần bay qua Nạp Lan Nhược Thủy đang đứng trên một đỉnh núi, Nữ tử tóc vàng xinh đẹp này vẫn lặng lẽ đứng yên như cũ giống y như một bức tượng gỗ, để mặc cho những cơn gió thổi qua khiến cho trang phục bay phất phới.

Thần Nam kinh ngạc đưa mắt nhìn nàng, bất quá hiện giờ không phải là lúc để nói chuyện, hần tay cầm Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm lao tới ngọn núi đổ trước mặt cùng lúc với hai đạo huyết quang kia.

Thi thể của hai tên huyết thiên sứ nằm lẫn trong đồng loạn thạch, toàn thân trên dưới đều đầm máu. Từng vết thương sâu hăm lộ ra cả xương trắng, đó đều là bị ngũ âm ma ngục gây ra, những đôi cánh đỏ như máu dường như bị rời ra khỏi thân thể đang che kín những vết thương khiến cho người ta sợ hãi ở trên lưng.

Đó dù sao cũng chỉ là thương thể bên ngoài, còn thương thể bên trong lại càng nghiêm trọng hơn, lực lượng khủng bố của ngũ âm ma ngục cơ hồ đã phá nát ngũ tạng lục phủ của bọn chúng.

Bất quá, đối với Song tử huyết hoàng mà nói, những thứ đó đều không tính là gì, chỉ cần còn có chút máu tươi nuôi dưỡng thì bọn chúng sẽ không chết. Dù sao đó cũng là con cháu hậu bối của bọn chúng, thân thể cùng với linh hồn bọn chúng có thể kết hợp hoàn hảo, còn việc tu phục lại thân thể bị tàn phá, khôi phục đến cảnh giới đỉnh phong ở kiếp trước chỉ cần đợi vài ngày.

Xoẹt xoẹt

Hai đạo huyết quang lóe lên, linh hồn của Song tử huyết hoàng phân biệt tiến vào trong hai thi thể đó.

Trong lúc Song tử huyết hoàng đang vui mừng cảm thụ thân thể mới, Thần Nam đồng thời cũng đến nơi, hai chân dùng lực đâm nát đầu của hai thi thể, khiến chúng nổ tung.

Song tử huyết quang hai mắt mở to, tức đến đầu bốc khói. Hai chân của tên kia lại dám đâm đạp lên mặt bọn chúng, sự vũ nhục này Song hoàng chưa từng bị qua.

Đồng thời, Song tử huyết hoàng cảm giác vùng ngực đau nhức kịch liệt, đau đến nỗi khiến cho bọn chúng suýt nữa thì hôn mê.

Thì ra tên đâm lên mặt bọn chúng đang dùng một đạo một kiếm hung hăng chém điên cuồng trên người bọn chúng, cái này đơn giản là bị người ngược sát a, cho dù mạnh mẽ như bọn chúng, sau khi linh hồn cùng với nhục thể hợp lại, cũng không chịu được sự đau đớn này.

“A... Tức chết thôi, tên tiểu bối nhà ngươi muốn làm ta tức chết a”.

242. Chương 243: Phong Vân Tế Hội Đạm Đài Thánh Địa

Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm đem Song tử huyết hoàng chém thành máu thịt bầy nhầy, bất quá hai đại cường giả này dù sao cũng không phải người thường, mặc dù nguyên khí đại thương, còn cách rất xa cảnh giới đỉnh phong, nhưng trong khoảnh khắc khống chế được thân thể trong tay, bọn chúng lập tức dâng lên một cỗ huyết quang ngút trời, dùng toàn lực chống lại sự chặt ngang chém dọc của hai kiện tuyệt thể thần binh.

Thần Nam phát hiện không chặt xuống được, mắt thấy sắp chém đứt đôi hai tên huyết hoàng này nhưng hiện giờ lại không được. Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm cắm chặt vào thân thể của song tử huyết hoàng không di chuyển được dù chỉ một phân.

Hần hét lên một tiếng, vung hai tay nắm lấy hai tên huyết hoàng ném lên trên không trung, sau đó liên tục đánh vào người chúng.

“Bùng”

Đối với Song tử huyết hoàng mà nói, mọi việc phát sinh hôm nay tuyệt đối là sỉ nhục lớn lao.

Trong lúc đó, linh hồn của bọn chúng cuối cùng đã hoàn toàn kết hợp với thân thể, sau khi phát ra hai tiếng kêu vang vọng cả trời đất, thân thể của bọn chúng hóa thành hai đạo huyết quang, thoát khỏi sự trói buộc của thần binh bay lên không trung, rồi phách xuống phía dưới một chướng.

Hai cỗ lực lượng mệnh mông như biển lớn ép về phía Thần Nam, núi non sụp đổ, mặt đất cũng rạn nứt. Thần Nam rơi xuống kẻ nứt dưới mặt đất bị chôn vùi dưới hàng ngàn hàng vạn khối đất đá.

Bất quá có Huyền vũ giáp hộ thân, hấn vẫn chưa bị thương tổn gì quá lớn, một tiếng hét lớn từ đồng loạn thạch vọng ra, Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm trên tay sát khí bốc lên ngút trời nhanh chóng lao về phía hai tên huyết hoàng.

Lúc này, song tử huyết hoàng đều tức giận đến nghẹt thở, nửa thân trên cùng với nửa thân dưới của bọn chúng bây giờ dường như gần như bị cắt rời, chỉ còn dính hờ với nhau.

Cũng may huyết tộc sinh mệnh lực rất là mạnh mẽ, bọn chúng không tiếc hao phí nguyên khí sử dụng thần thông để tiến hành tiếp xương nối gân, khiến cho thân thể không dễ gì đoạt được đang gần như bị cắt làm đôi này từ từ gắn liền lại.

Bất quá, muốn hoàn toàn chữa trị được hai thân thể của huyết thiên sứ thì còn phải hao phí rất lớn về nguyên khí và thời gian.

Hai tiếng kêu khiến cho người nghe phải dựng cả tóc gáy phát ra từ trong miệng của bọn chúng, sau đó hung hăng đánh về phía Thần Nam, không giết Thần Nam trong lòng bọn chúng không thể giải được sự nhục nhã bức bối này.

Cả đất trời huyết quang rực rỡ so với hai tên huyết thiên sứ vừa mới thi triển còn mạnh mẽ hơn rất nhiều. Huyết quang tràn ngập không gian, huyết quang này so với hai tên huyết thiên sứ lúc trước còn cường thịnh hơn.

Chu vi mấy chục dặm trong núi, tất cả các sinh vật đều bị tước đoạt sinh mệnh. Cho dù là những loài rắn loài chuột ngủ đông sâu dưới lòng đất cũng chỉ trong thời gian ngắn da thịt xương cốt cũng bị rửa nát, hóa thành máu dung nhập vào huyết quang.

Thiên lôi không ngừng đánh xuống, bất quá uy lực của huyết quang chấn động thiên địa, thôn phệ hết tất cả thiên lôi, Thiên phạt căn bản không coi ra gì.

Nghịch thiên cường thế, phá vỡ thiên địa pháp tắc.

Huyết quang từng đám ác linh gào thét, vô số cốt trảo múa may. Đó là ngàn vạn sinh linh đã bị song hoàng giết trong quá khứ, hồn phách lạc ấn của bọn họ vẫn bị giam cầm tại nơi sâu thẳm trong linh hồn của song hoàng.

Những tiếng kêu gào thảm thiết như quỷ khóc sói tru giống như một thanh ma kiếm vô cùng sắc bén phóng thẳng tới tâm linh của Thần Nam. Cũng may, thần thức tu vi của hấn thâm hậu, không bị ma âm này xâm nhập quấy nhiễu.

Thần Nam sắc mặt hiện lên vẻ ngưng trọng khác thường, hấn thu lại Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm, rồi lấy Hậu Nghê Cung ra cầm trong tay. Trong mấy kiện bảo vật, chỉ có một kiện dung nhập vào thân thể của hấn, cùng với hấn hoàn toàn kết hợp, Cũng là thần binh có uy lực lớn nhất bây giờ.

Huyền vũ giáp cũng lấp lánh hào quang đặc hữu, từng màn ánh sáng xanh như ngọc bao bọc quanh người Thần Nam, chống đỡ lại huyết quang được xưng tụng là có khả năng thôn phệ thần ma.

Thần Nam triển khai Thần Vương dực, không ngừng giương cung bắn tiễn, từng mũi tiễn lấp lánh như cầu vòng không ngừng làm xung quanh Song tử huyết hoàng nổ tung, hấn không muốn dùng đến thần tiễn nhiễm huyết, bởi vì hấn đang chờ đợi cơ hội, đợi đến khi Đại Ma đi tới hỗ trợ, bằng không với thực lực của hấn mà nói căn bản không thể một mình chiến đấu với hai đại thần vương cao thủ.

Trong khi đó, Nạp Lan Nhược Thủy đang đứng trên đỉnh núi dường như đã tỉnh lại sau giấc ngủ say, hai mắt nàng bắn ra hai đạo kim quang rực rỡ, một cỗ khí tức thánh khiết tràn ra hai bên khiến cho huyết

quang xung quanh trong nháy mắt bị chấn tan.

Một âm thanh lạnh lẽo tràn ngập sát khí vang vọng khắp núi non : “Song tử huyết hoàng trong truyền thuyết, các người là kẻ địch của Thánh chiến nhất tộc ta, hôm nay nhất định phải chém giết các người”.

Hào quang kim sắc dâng lên, thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy hóa thành một đạo kim quang lao tới, một thanh thần kiếm sáng rực dài hơn mười trượng xuất hiện trong tay nàng, hung hăng chém về phía một tên huyết hoàng.

“Hắc hắc...” Một tên huyết hoàng cười lạnh lẽo : “Tổ tiên cường đại nhất của Thánh chiến thiên sứ cầu bọn người đều bị chúng ta giết chết, tộc của các người cơ hồ bị chúng ta diệt tộc, người bất quá chỉ là một tên hậu bối vô danh tiểu tốt mà thôi, muốn tìm chết thì đến đây!”.

Mặc dù nói như vậy, nhưng huyết hoàng cũng không dám sơ suất, y dù sao nguyên khí đang đại thương, đồng thời lực lượng phát ra từ vị thánh chiến thiên sứ chuyển thể này khiến y có chút bất an, cảm giác đã gặp được địch nhân cường đại.

“Nhược Thủy...” Thần Nam khẽ kêu lên một tiếng.

Nạp Lan Nhược Thủy hướng về phía hắc khê gật đầu, bất quá không có nói một câu gì, Thần Nam có cảm giác người con gái này vừa thân quen vừa xa lạ, không biết sau khi nàng hoàn toàn thánh hóa sẽ biến thành hình dáng như thế nào.

Đồng thời, trong đại sơn một tiếng thét vang động chín tầng mây, huyết quang đang bao phủ cả trời đất tựa hồ bị chấn tan đi một ít, Đại Ma đã khôi phục lại sự tỉnh táo, thân thể cao lớn rất nhanh lao tới.

“Ha ha...”

Song tử huyết hoàng cũng không kinh hoảng, ngược lại còn cười lớn.

“Không cần nói tới ba người các người, cho dù có đông người hơn nữa vậy công ta, chúng ta cũng không sợ. Hôm nay huyết hoàng hồn phách của chúng ta đã hoàn toàn thức tỉnh, mặc dù hiện tại sức mạnh còn khiêm khuyết, nhưng mà huyết mạch của huyết hoàng mà tất cả thần ma trên đời này đều hâm mộ, đủ để làm cho chúng ta đạt đến cảnh giới bất tử. Các người giết không chết chúng ta, chúng ta lại có thể đánh trọng thương các người, để ta xem các người kết quả sẽ như thế nào!”

Đại Ma không thêm nói lời thừa, trực tiếp đem ngũ ngục hợp nhất, một ma quật cự đại bao phủ trên bầu trời, hướng về phía hai tên huyết hoàng mà thôn phệ. Bất quá huyết quang khắp trời kìm giữ lỗ đen âm u đó, khiến cho nó không thể tiến lại gần dù chỉ một chút.

Nạp Lan Nhược Thủy chính thức tái hiện lại sự huy hoàng của thánh chiến thiên sứ, toàn thân trên dưới kim sắc nguyên khí tràn ra mãnh liệt, cả người giống như một đạo kim quang đại chiến cùng với một tên huyết hoàng.

Đại Ma cũng nhắm vào tên huyết hoàng còn lại, hai bên cùng chém giết rất thảm liệt.

Thần Nam biết đã đến lúc động thủ, liền lấy Xạ nhật tiễn cất trong nội thiên đại ra, sau đó kẹp giữa hai ngón tay lấp vào Hậu Nghệ thần cung, hắc muốn cho hai tên huyết hoàng cả đời cuồng vọng biết rằng, trên thế giới này còn có một nhân loại huyết mạch so với huyết mạch bất tử của bọn chúng còn bá đạo hơn.

Đầu tiên hắc nhắm Xạ Nhật tiễn đã nhiễm huyết vào tên huyết hoàng đang kịch chiến với Nạp Lan Nhược Thủy, bất quá cuối cùng hắc lại chuyển phương hướng, Dù sao Đại Ma cũng rất mạnh, nếu như bây giờ y có thể làm cho đối thủ trọng thương, vậy thì hắc có thể có khả năng lập tức tiêu diệt được đối thủ.

Một tiếng kêu thê lương xé nát không trung. Một tia huyết quang dài hơn trăm trượng nghịch không bay lên, tạo nên nguyên khí ba động giống như vọt lên từ biển lớn. Huyết quang trải khắp bầu trời do Song tử huyết hoàng bày ra lại bị tia huyết quang mạnh mẽ này xé rách. Một tiễn kinh thiên động địa phẳng phất như nghịch loạn thời không lao tới, nhanh đến mức người ta không thể nắm bắt được.

Đồng thời từng tiếng gào thét thê lương vang lên sau khi thần tiễn phóng ra, vô số hài cốt thần ma trào dâng bám theo sau huyết tiễn, giống như đại quan ma thần của địa ngục tiến lên mặt đất, tất cả đều đang điên cuồng gào thét, thanh thế cực kỳ đáng sợ.

Tùng ngọn núi lớn từ trên cao rơi xuống. Dưới sự dao động kịch liệt của cổ nguyên khí mệnh môn như biển cả, từng ngọn từng ngọn nổ tung, loạn thạch bay khắp trời, không trung tràn ngập cát bụi.

Huyết quang vọt ra, Xạ Nhật Tiến cầm pháp vào trước ngực huyết hoàng, thần tình của y tràn ngập thần sắc không tin, sau đó bạo phát ra một tiếng kêu thảm thiết : “A...”

Đại ma hai mắt phát ra sát khí, ngũ âm ma ngục từ trên không hạ xuống, ngũ ngục hợp nhất tạo thành một ma quật cự đại không ngừng thôn phệ huyết hoàng vào trong.

Bất quá. Huyết hoàng thần sắc có vẻ không tin tưởng, phần nộ nói : “Huyết mạch này so với huyết mạch của chúng ta còn bá đạo hơn, cái này... thuộc về huyết mạch

Xạ Nhật Tiến quay về trong tay Thần Nam.

Huyết hoàng vận khí thực sự không được tốt, vốn nguyên khí đã đại thương, lại bị Hậu Nghệ thần cung bắn, còn bị máu tươi bá đạo hơn thôn phệ thân thể, khiến cho lúc này hồn phách của y bị thương nặng.

Đại Ma điên cuồng hét lên, ma quật cự đại hoàn toàn thôn phệ tên huyết hoàng đang bị trọng thương vào trong.

“Đại Ma, ngươi không giết được ta. Lại đem ta phong ấn ở trong ma quật này sao? Ta sớm muộn rồi sẽ phá phong ấn mà ra...” Huyết hoàng rít gào không cam tâm, nhưng theo sự đóng cửa của ma ngục, thanh âm của y hoàn toàn biến mất.

Giờ chỉ còn lại một tên huyết hoàng, Thần Nam đã không cần phải lãng phí máu tươi nữa, liền cất mình bay lên, nhanh chóng phóng tới tên huyết hoàng đang điên cuồng lao đến muốn cứu huynh đệ của mình.

“Nhược Thủy tiếp kiếm” Liệt Không Kiếm được truyền đến vào trong tay cầu Nạp Lan Nhược Thủy, Thần Nam nắm chặt Đại Long Dao, Dao Kiếm giao nhau kích phát ra thần quang trùng thiên, hai người liên thủ chém về phía huyết hoàng.

Nạp Lan Nhược Thủy chủ phòng, không ngừng phá nát từng đạo huyết quang như nước thủy triều đang lao đến. Thần Nam chủ công, Đại Long Dao chém nát hư không, đan thành một chiếc lưới ánh sáng rực rỡ giữa không trung bao phủ lên chỗ tên huyết hoàng còn lại.

Hai người công thủ phối hợp rất là ăn ý.

Đồng thời lúc này Đại Ma cũng phóng tới.

Các người cứ đợi đó, đến khi ta khôi phục lại cảnh giới đỉnh phong ta sẽ giết sạch tất cả các người!” Huyết hoàng không phải là kẻ không tiến tiến thoái, y giờ chỉ còn một mình, không dám ham chiến, y không sợ bị diệt sát hoàn toàn, nhưng rất khó bảo toàn nếu bị phong ấn.

“Oanh”

Một tiếng nổ lớn vang lên, huyết quang khắp trời vô cùng rực rỡ, làm cho người chói mắt không thể nào mở được, Huyết hoàng hóa thành một đạo huyết ảnh, lao xuống dưới mặt đất.

Thần Nam muốn đuổi theo nhưng bị Đại Ma ngăn lại.

“Không cần đuổi theo, đó là đào mệnh đại pháp cực kì hao phí nguyên khí của Huyết thiên sứ nhất tộc, y đã huyết động ra ngoài ngàn dặm rồi”.

Trong dãy núi khôi phục lại sự tĩnh lặng, núi non đổ gãy, cảnh tượng giống như ngày tàn của thế giới vậy.

Đại Ma là người đầu tiên phá vỡ yên lặng, nói : “Mặc dù đã phong ấn được một tên huyết hoàng trong ma ngục, nhưng đó cũng là một sự việc khiến cho người ta phải đau đầu, y sau khi kết hợp với thân thể huyết thiên sứ đúng là không có cách nào luyện hóa được hoàn toàn”.

“Lưu giữ hẩn sớm muộn gì cũng mang họa... trừ phi có sức mạnh của thần hoàng ma để mới có thể chính thức khiến cho hẩn hồn phi phách tán”. Thần Nam nói đến đây liền ngưng lại một lúc, sau đó nói tiếp : “Người nếu như muốn giết được hẩn, ba ngày sau đưa hẩn đến Đạm Đài thánh địa, ta còn có chỗ sử dụng”.

“Ta biết ngươi muốn làm gì!” Đại Ma hia mắt lóe thần quang, nói : “Ta sẽ không ngăn cản ngươi, bởi vì tên ma quân kia xuất thế chỉ là việc sớm muộn mà thôi, không ai có thể ngăn trở được, ba ngày sau ta sẽ đến, huyết hoàng sẽ là vật tế lễ mở ra tuyệt sát đại trận”.

Dứt lời, Đại Ma cất mình lên không trung mà bay đi.

Chỉ mấy câu nói của hai người đã quyết định vận mệnh của huyết hoàng.

“Nhược Thủy...” Thần Nam khẽ gọi tên của Nạp Lan Nhược Thủy.

Người trước mắt phong tư tuyệt thế, nhưng không còn có một điểm giống khi xưa nữa, mái tóc màu vàng phát phơ theo gió, da thịt trắng như tuyết sáng bóng như ngọc, đôi mắt đen giờ đã mờ hồ lóe lên hào quang kim sắc. Phía sau lưng thân thể xinh đẹp là một đôi cánh trắng muốt.

Nạp Lan Nhược Thủy nhẹ nhàng nói : “Không cần phải nói nhiều, cứ để trong lòng chúng ta đều giữ lại một phần hồi ức tốt đẹp đi...”

Thần Nam không thốt ra được lời nào.

Cả đất trời như tĩnh lặng, lúc này chỉ còn lại một chút khí tức ưu thương nhàn nhạt.

“Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ là cừu địch...” Nạp Lan Nhược Thủy có chút đau khổ nói.

“Điều này không có khả năng, chúng ta sao lại có thể trở thành cừu địch chứ?”

”Không có cái gì là không thể, ta đã không phải là ta nữa rồi, ta là - Thánh chiến thiên sứ! Ta vì Tây phương thiên giới mà chiến đấu! Trong trời đất này không có người nào có thể nắm được vận mệnh của chính mình. Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ trở thành cừu nhân sinh tử đối lập với nhau. Hi vọng đến lúc đó ngươi không nên mềm lòng mà bị ta giết. ta... đã không còn là ta nữa rồi. Ta là Thánh chiến thiên sứ chiến lược vô biên của Tây Phương thiên giới.

“Nàng mặc dù là thánh chiến thiên sứ, nhưng Nàng vẫn còn là Nạp Lan Nhược Thủy như trước kia!”. Thần Nam máy tóc tung bay, trường đao hướng lên trời, hét lên : “Nàng bằng vào cái gì lại muốn đem vận mệnh của mình giao cho người khác? Đám chủ thần thiên giới kia thì tính làm cái gì chứ? Nếu như cho ta thêm thời gian, sớm muộn gì sẽ có một ngày ta sẽ có thể từng đao từng đao một chém đôi bọn chúng”.

Nạp Lan Nhược Thủy có chút cảm thương nói : “Có rất nhiều sự việc đều đã trở thành hồi ức rất đẹp trong lòng ta, ta muốn vĩnh viễn ghi tạc trong trái tim, mãi mãi không quên...”

Nạp Lan Nhược Thủy giương một đôi cánh thánh khiết bay về phía phương trời xa, y phục màu trắng theo gió vũ động giống như một bức tranh tuyệt đẹp khắc tại không trung.

“Ba ngày sau ta cũng sẽ đến Đạm Đài thánh địa, đến lúc đó... ta sẽ giúp đỡ ngươi”. Lời nói thương cảm nhẹ nhàng từ xa xa truyền lại.

Thần Nam hét lớn : “Ta cũng sẽ giúp nàng, ta sẽ chặt xuống mấy cái đầu của đám chủ thần thiên giới...”

Nửa ngày sau, Thần Nam xuất hiện bên trong Côn Lôn huyền giới, nơi đây sơn thanh thủy tú,

“Di, tên xú bại hoại ngươi sao lại đến đây?”

Tiểu công chúa Sở Ngọc xinh như tinh tinh đẹp tựa tiên nữ một năm không gặp càng ngày càng mỹ lệ, thực sự có một cỗ mị lực làm điên đảo chúng sinh.

“Cốc”

Thần Nam không khách khí cốc vào trán nàng một cái.

“Ái u...” Tiểu công chúa xoa trán, đau đến nổi suýt bật khóc, tức giận nói : “Xú bại hoại lại còn dám mạo phạm ta, biết ta là ai không, ta bây giờ là đại thống lĩnh của Côn Lôn yêu tộc, đám tiểu yêu đầu ra đây, bắt lấy tên gan to bằng trời này cho ta”

Có tiếng dạ vang, một đám tiểu yêu rất nhanh lao tới, bao vây Thần Nam vào giữa, bắt quá sau khi nhìn rõ là ai, tất cả đám yêu quái đều giật nảy người lui về phía sau.

“Tiểu ma phiền tử tử...” Thần Hi được Thần Nam bế từ nội thiên địa đưa ra.

“Tiểu Thần Hi mau đến đây với tử, tránh xa cái tên bại hoại kia...”

Trải qua một phiên nháo nhào, mấy lão yêu quái ở Côn Lôn cũng bị kinh động, Đoan Mộc vọt tới đầu tiên. Trước là mỉm cười nhìn Thần Hi yêu thương, sau đó một tay nắm lấy cổ áo Thần Nam, rít lên : “Tên tiểu tử khốn nạn nhà ngươi đem tiểu phượng hoàng đi đâu, ngươi... không phải là không để ý đến an nguy của nó đã để nó lại thiên giới chứ?”

Tiếp theo là Ma Oa, La Sâm, Nê Nhân đều chạy tới, mỗi người đều nhìn Thần Nam với ánh mắt bất thiện.

“Dừng tay! Ta một điểm đều không có ngược đãi nó, ta ở thiên giới tìm cho nó một danh sư, biết là ai không? Đó là một vị thần vương hung cứ một phương danh chấn thiên giới, mà còn là một cầm vương, hiệu Kim Sí đại bằng thần vương, vừa vặn thích hợp với Tiểu phượng hoàng”.

Trong lúc nói ra những lời này, Thần Nam buồn thay cho Tiểu Phượng Hoàng, gặp được một sư phụ như vậy, tiểu nữ này hiện tại sợ rằng đang dấy giũa trong nam thạch hoặc giả mỗi ngày đều học máu phi hàng mấy chục vạn dặm.

“Phải không? Ta cũng đã nghe nói về y”. Đoan Mộc buông tay ra, dần dần khôi phục lại trạng thái trầm tĩnh như trước, y nói tiếp : “Bất quá Tiểu phượng hoàng thân tại thiên giới, đúng là làm cho người ta có chút lo lắng, lần nó trước quay về, mấy lão yêu chúng ta nhất trí quyết định, Thần Hi sẽ tạm thời đứng ở vị trí tam đại yêu chủ Côn Lôn huyền giới”.

Rốt cuộc, mấy lão yêu này vẫn không có chủ ý buông tha cho Tiểu Thần Hi.

Ở bên cạnh, Tiểu công chúa tinh quái, phần nộ kêu lên : “Mấy lão già hư đồn các người không phải nói ta là yêu tôn chuyển thế sao, không phải là để ta làm Côn Lôn yêu chủ sao, giờ sao lại còn tìm người khác?”

Đoan Mộc mỉm cười nói : “Người là đại yêu chủ, Thần hi là nhị yêu chủ, tiểu phượng hoàng là tam yêu chủ...”

Nước trà trong miệng Thần Nam thiếu chút nữa là phun hết ra ngoài, hần kinh ngạc đưa mắt nhìn Tiểu công chúa, tiểu nha đầu chuyên rước lấy tại họa này thật đúng là

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua, Thần Nam luôn đứng ở bên ngoài Bách Hoa Cốc, cuối cùng thở dài một tiếng, đem Thần Hi phó thác cho Đại yêu ma Đoan Mộc, cáo biệt mọi người ở Côn Lôn rồi đi trước đến Đạm Đài thánh địa.

Hắn bay lên trên không rồi quay đầu lại nói với Đoan Mộc : “Ta bây giờ muốn thả ma xuất thế, Côn Lôn huyền giới các người chuẩn bị cho tốt, để tránh khỏi thảm cảnh không đáng có”.

“Đợi một chút, La Sâm, Nê Nhân sẽ đi cùng với ngươi, cái thể ma vương xuất thế, tất nhiên sẽ dẫn tới sự chú ý của tất cả cao thủ tuyệt đỉnh trong thiên hạ, Côn Lôn cũng không thể không góp mặt chứ”.

“Còn có ta, đại thống lĩnh của yêu tộc, hi hi...”

Tám phương mưa gió, hội tụ tại Đạm Đài thánh địa.

243. Chương 244: Máu Chảy Thành Sông

Dưới ánh mắt chăm chú quyền luyện không rời của Tiểu Thần Hi, Thần Nam bay lên không rời khỏi Côn Lôn huyền giới.

Đại yêu ma La Sâm, Nê Nhân theo sát phía sau, Tiểu công chúa vô pháp vô thiên ở bên ngoài cũng lặng lẽ cười lên một con chim lớn bám theo sau. Lúc này, đám lão yêu trong Côn Lôn huyền giới mắt nhắm mắt mở, tựa hồ rất nguyện ý cho nhân vật phiền toái này rời đi một khoảng thời gian. Đương nhiên, với tốc độ của nàng tuyệt không có khả năng đuổi kịp được ba người ở phía trước, chỉ có thể tự tìm đường đi một mình mà thôi.

Xuyên vân phá vụ, Thần Nam, La Sâm, Nê Nhan ba người trong nháy mắt đã đi được trăm dặm, trong một khoảng thời gian ngắn đã liên tục bay qua hai tiểu quốc.

Đối với tu vi của hai tên yêu ma này, Thần Nam rất lấy làm kinh ngạc, hai người này tựa hồ đã đạt đến cảnh giới thần vương sơ cấp, lại tựa hồ như cùng một tuyến với đệ tử Vương Chí của Đạm Đài Tuyền, ở vào cảnh giới chuẩn thần vương, làm cho người khác không thể nhìn thấu.

Đại yêu ma La Sâm hóa thân vô số, ngàn năm trước đã từng cùng với Ma Oa đại náo Tây thổ, dấy lên một trận gió tanh mưa máu, mà mấy trăm năm trước trong lúc nhiệt huyết dâng lên, tại đông thổ kiến lập một đế quốc nhân loại không lớn cũng không nhỏ, trở thành thái thượng mỗ mấy trăm năm sau đó mới giả chết thoái ẩn.

Nê Nhan nhìn qua thì thấy chân chất mộc mạc, nhưng tuyệt đối là một kẻ gian ngoan độc ác, từng trong một đêm đồ sát tám trăm dặm, chỉ phát tay đã làm cho mấy cừu gia huyền giới nhỏ nhoi tan thành mây khói.

Có hai đại cường giả này theo sau, hơn nữa lại có Đại Ma cùng với Nạp Lan Nhược Thủy, Thần Nam cảm giác đằng sau mình đã rất cường đại.

Vạn dặm xa xôi, đối với cường giả có thể ngự không phi hành mà nói, vô cùng nhàn hạ. Hai đại yêu ma tuy không có tốc độ như Thần vương đệ tử của Thần Nam, nhưng khi toàn lực phi hành thì tốc độ cũng dị thường kinh người.

Một ngọn núi lớn nhanh chóng lui lại phía sau, từng tòa thành trấn của nhân loại hóa thành hư ảnh. Đám người Thần Nam đến phi hành giữa trưa cuối cùng cũng đến được Đạm Đài thánh địa, nơi hội tụ mưa gió tám phương.

Bay đến gần nơi này trăm dặm đã có thể cảm giác được khí tức không bình thường, phần lớn cao thủ của các huyền giới từ các nơi trên đại lục đã hội tụ tại đây, khắp nơi tràn ngập các loại cường giả khí tức.

Mà Cái thế ma vương bị phong ấn trong Đạm Đài thánh địa, hai ngày gần đây giọng gào thét ngày càng thêm kịch liệt, không chỉ xuất hiện lúc nửa đêm mà giờ ngày cả ban ngày cũng xuất hiện, thường xuyên khiến cho đám đệ tử trong Đạm Đài thánh địa cảm giác được từng đợt khí tức âm u khủng bố.

Ma quân bị phong ấn tựa hồ cũng biết, ngày y thoát khỏi sự trói buộc không còn xa, y phẫn phát đã cảm giác được không khí không tầm thường ở bên ngoài.

Ba tiếng kêu dài từ phía xa vọng tới, Thần Nam, La Sâm, Nê Nhan xuất hiện ở trên những dãy núi tuyết liên liên bất tận, Cổ thánh địa xanh mướt đã hiện lên trước mắt.

Cảm nhận được khí tức cường đại tỏa bên ngoài của ba người, phần lớn cao thủ huyền giới đều bẽ lên không trung, trong những người này có không ít người đã nhìn thấy bức vẽ Thần Nam, cũng sớm nghe cực đạo cao thủ nhân gian nói rằng, hôm nay hắn sẽ đại phá tuyệt sát trận của Đạm Đài thánh địa, thả cái thế ma quân ra ngoài.

Nguyên khí dao động của phần đông huyền giới cao thủ đồng thời dâng lên mãnh liệt, sau khi hội tụ lại thực sự mãnh mẽ như đại dương, vừa mạnh mẽ vừa khủng bố, không thể đo lường.

“Grào...” Một tiếng long ngâm từ phía xa vọng tới, Tử Kim thần long cùng với Giai Ti Lệ như thiểm điện nhanh chóng lao tới.

“Con cá trạch nhà người kêu gào cái gì”.

“Grào... Tiểu tử, hôm nay ta mang viện binh tới cho ngươi” Tử kim thần long đắc ý phi thường nói : “Nếu như đến lúc thả tên đại ma vương kia thoát ra, nhân thủ không đủ cứ nói, lão bại hoại Khôn Đức sẽ giúp một phần sức lực, Ái u...”

Con rồng vô lại này bị Giai Ti Lệ hung hăng néo cho một cái.

“Lão hổ dẫn kia mặc dù không có lộ diện, nhưng mà Giai Ti Lệ đã cảm ứng được khí tức của y, y đến lần này đến đây không có làm khó ta, Giai Ti Lệ đã liên hệ qua với lão bại hoại đó, y đáp ứng đến lúc đó có thể phân ra một hóa thân đến giúp đỡ”.

Đó đích xác là một viện binh cường đại!

Một đạo kim quang thoáng hiện giữa không trung, Long bảo bảo từ trong Đạm Đài thánh địa cũng đã ra đến nơi, con tiểu súc sinh này khỏe miệng vẫn còn nhỏ rãi, trong tay còn cầm một bình rượu so với nó còn to hơn lão đảo bay tới.

“Thần... Thần Nam, ta... mang rượu tới cho người uống, đây là... rượu đã cất được ba trăm năm. Uống ngon... cực kì ngon!” Log bảo bảo nói đứt quãng, bay đến trước mặt Thần Nam một cách khó khăn.

“Cạch”

Thần Nam không khách khí gõ lên đầu nó một cái, nói : “Cái tên tửu quỷ này, thực là càng lúc càng không giống ai”.

Tiểu long ủy khuất đưa móng vuốt màu hoàng kim lên xoa xoa đầu, lườm khướt nói : “Ta... người đúng là không hiểu cho ta, ta... nhẫn nhục ... nằm gai nếm mật... nấu mình trong nhà bếp của bọn chúng...”

”Nấu mình ở nơi đó làm gì, có làm nên công tích vĩ đại nào không, phỏng chừng ăn uống phê phờn phá phách lung tung trong bếp nhà người ta phải không?”

Tiểu Long lườm khướt cười trừ, nửa ngày sau mới tỉnh ngộ. Lời nói ra cũng không lấp bắp nữa : “Không phải! Ta... đã tra được một tin tức trọng yếu, ta ở trong thánh địa nghe được tên ác ma trong phong ấn kêu gào lúc nửa đêm, xưng bản thân là người của Thần gia”.

“Cái gì?” Thần Nam kinh hãi thốt lên, chuyện này đối với hắn mà nói, đúng là một tin tức có tính chấn động.

“Rốt cuộc là chuyện gì, hãy nói lại tường tận một chút!” Hắn liền vội vàng gặng hỏi.

Tiểu long gãi gãi đầu ngượng ngùng nói : “Ta...ta uống quá nhiều, trong lúc đó... đã ngủ thiếp đi”.

Ngã!

Thần Nam tức giận thực muốn đánh cho nó vài phát, con súc sinh tinh linh cổ quái này, đến thời khắc mấu chốt thì lại lại mơ hồ.

Ngay cả đại yêu ma La Sâm cùng với Nê Nhân cũng đều có cảm giác đáng tiếc. Dù sao cái thể ma vương kia thực sự quá thần bí.

“Y không phải là cộng tử của lực đại tà đạo sao, sao lại mang họ Thần?” Thần Nam cảm giác tim đập rất mạnh.

Ở phía xa một con kì lân to lớn, thần hỏa trên thân bốc lên ngút trời lảo đảo rất nhanh. La Sâm cùng với Nê Nhân phi lên trước, vô cùng cung kính nói : “Cảm tạ tiền bối đã nhắc nhở mấy ngày trước, Côn lân huyền giới chúng tôi đã có chuẩn bị rồi”.

“Đã có chuẩn bị là tốt rồi, bằng không ai biết được cái tên điên kia sau khi thoát ra sẽ không huyết sát thiên hạ chứ, dù sao mấy người có thể kìm chế được hắn đều không có đến”.

Phần lớn trong đám huyền giới tu luyện giả đang ở trên không trung tựa hồ biết được lai lịch của bệnh kì lân, đối với nó rất là tôn kính.

Bệnh kì lân đối diện với Thần Nam, nói : “Người trẻ tuổi chuẩn bị tốt rồi chứ, hôm nay ta chỉ đến đây chứng kiến ma quân xuất thể mà thôi, sẽ không ra tay tham dự vào chuyện này. Có không ít lão bất tử ngàn năm không xuất thể cũng đang âm thầm quan sát”.

Thần Nam đáp : “Ra hiểu”.

Bệnh kì lân nhìn thật sâu vào mắt hắn, nói : “Bất quá, huyền giới nhân gian có không ít người có thâm thù đại hận với người trong thiên giới, đám người này cực lực hi vọng cái thể ma quân xuất thể, bọn chúng có thể trợ giúp người được một chút”.

Thần Nam gật đầu, bay về phía Đạm Đài thánh địa, Tử kim thần long cùng với Long bảo bảo đang say khướt bay theo bên cạnh hắn, La Sâm, Nê Nhân cùng bay theo ở phía sau.

Trong lúc đó, Một lão nhân râu tóc bạc phơ dẫn theo mười mấy người từ phía xa bay tới. Hướng về phía Thần Nam hô lớn : “Thần tiểu huynh đệ, nhân mã lao sơn huyền giới chúng tôi, nguyện cùng tiến thoái với huynh đệ”.

Đồng thời, ở phía bên cạnh cũng có mấy chục người bay tới, dẫn đầu là một lão giả, nói : “Thanh Hư huyền giới chúng tôi cũng muốn cùng tiến thoái với Thần tiểu huynh đệ”.

“Còn có Tử Uyển huyền giới chúng tôi, hôm nay muốn trợ giúp Thần tiểu huynh đệ thả ma quân thoát ra, để cho y gây loạn cho thiên giới, vì tổ sư đã mất của chúng ta mà báo thù”. Một lão bà bà dẫn theo mười mấy người con gái đứng tuổi bay tới.

“Còn có Cửu Cung huyền giới chúng tôi”.

“Còn có chúng tôi...”

.....

Từ bốn phương tám hướng, từng đoàn người bay tới lần lượt vây quanh Thần Nam, đám huyền giới này đều có mũi thù không đội trời chung với thiên giới.

Thần Nam thầm giật mình kinh hãi, nhân gian không phải không có cao thủ a, chỉ là bình thường rất ít hiện hữu, thường ngày đều là ẩn tu không để ý đến trần tục. Trong nháy mắt, huyền giới cao thủ đến bên cạnh hắn càng lúc càng nhiều, mà ở phía xa nhưng người đứng xem càng lúc càng đông.

“Các người đều biết mấy thần vương trên thiên giới là kẻ địch của ta, vậy nên các người cùng với ta có cùng mục đích, ta cũng không nói lời thừa nữa, bây giờ chúng ta cùng đi đưa cho thiên giới một đại lễ nào”.

Từ phía chân trời, vô số bóng người hoặc cười thả vãn, hoặc ngự ma vân ùn ùn kéo tới bao phủ lấy Đạm Đài thánh địa.

Mà huyền giới cao thủ quan chiến càng lúc càng nhiều, tất cả đều đã hiển lộ tung tích xúm đen xúm đỏ vây quanh Đạm Đài thánh địa.

Đạm Đài phái như lâm đại địch, rất nhiều cao thủ có thể ngự không phi hành đến xâm phạm, sự việc này vạn năm qua chưa từng xảy ra, bởi vì dù là ai cũng phải nể mặt Đạm Đài Tuyền trên thiên giới mấy phần.

Mấy vị tiên sư trên thiên giới xuống nhất thời biến sắc, bọn họ tuy có tiên nhân chi thể, nhưng cũng không hơn huyền giới cao thủ bao nhiêu, cũng không chắc chiếm được bất cứ ưu thế gì. Còn nữa, nhưng người đến lần này quá đông, chỉ nhìn thôi cũng khiến bọn họ rùng mình.

Tất cả Đạm Đài đệ tử đều ngẩng mặt nhìn huyền giới đại quân trên không trung, không biết phải làm thế nào. Mấy ngày gần đây bọn họ cũng đã biết ở vùng phụ cận Đạm Đài thánh địa xuất hiện không ít huyền giới cao thủ, rốt cuộc muốn làm cái gì, bây giờ bọn họ căn bản vô lực ngăn cản.

Mộng Khả Nhi cũng ở trong đám người đang nhìn lên trời. Nam tử đang ở phía trước dẫn dắt phần đông cao thủ, sát khí đằng đằng như thần ma khiến cho nàng trong lòng chấn động. Muốn nói gì đó nhưng không thể nào mở miệng nói ra được.

Thần Nam là người dẫn đầu huyền giới đại quân. Mộng Khả Nhi chỉ có thể lặng lẽ nhìn hắn phá vỡ phong ấn do tổ sư Đạm Đài Tuyền bày ra.

Huyền giới đại quân như đám mây đen hạ xuống, từng lớp từng lớp hướng phía thạch lâm nơi phong ấn tuyệt thế đại ma vương.

Trên mặt đất nhiễm hồng máu huyết của các tiên thần trong truyền thuyết phát ra từng đợt khí tức âm u đáng sợ, một cỗ sát khí lúc có lúc không từ dưới đất dâng lên.

Thần Nam hét lớn : “Theo truyền thuyết, năm đó vì phong ấn ma quân, nơi đây xương cốt tiên thần chất cao như núi, máu nhiễm hồng cả trời cao. Cuối cùng phần lớn cao thủ đã bày ra tuyệt sát đại trận, phong ấn ma quân vào trong địa quật. Hôm nay, chúng ta muốn phá vỡ tuyệt sát đại trận, trước tiên cần phải lấy máu làm lễ hiến tế, các người đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Sớm đã chuẩn bị tốt rồi”.

Những thủ lĩnh của các huyền giới đều mở nội thiên địa của mình, vô số những sinh vật hoang dã như sư tử, hổ báo, lang, tượng... bị chém giữa không trung, máu tươi từ trên không trung rơi xuống như mưa.

Quang cảnh dị thường tàn khốc, thi thể của dã thú ở trong Đạm Đài thánh địa chất cao như núi, trong thạch lâm máu chảy thành sông, dâng lên cuồn cuộn.

“Máu của dã thú thì làm sao được chứ, lễ tế quá đơn giản rồi, ta mang máu của tiên thần đến tế lễ đây”.

Một âm thanh già nua từ xa vang lên.

244. Chương 245: Huyết Sắc Luyện Ngục

Tất cả huyền giới cao thủ thần sắc nghiêm túc, ngưng trọng chăm chú nhìn xuống phía dưới. Trong lòng bọn họ có chút bất an, cho rằng máu tươi của dã thú không đủ phân lượng để mở tuyệt sát đại trận ra.

Đúng lúc đó, một âm thanh già nua cất lên nhất thời hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, phần lớn huyền giới cao thủ ở trên không trung nơi phong ấn ác ma đều quay đầu nhìn về hướng Tây.

Chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ, y phục rộng thùng thình từ phía xa xa bay tới rất nhanh. Lão nhân tuy đã nhiều tuổi, nhưng cả người toát ra một cỗ khí tức hung mãnh, bộ râu bạc trắng nhưng lại vừa thẳng vừa cứng giống như những chiếc kim màu bạc, cặp lông mày trắng càng giống như hai lưỡi đao cắm thẳng vào tóc mai.

“Ta tới hiến máu của tiên thần”.

Tiếng nói như sấm rền, vang vọng rất lâu trong không trung.

Tiểu long ở bên cạnh Thần Nam lộ ra thần thái mơ hồ, nói : “Ta sao nhìn lão già này có chút quen mắt a”.

Đầu lĩnh Thanh Hư huyền giới nói : “Kia là... nhân vật phía sau khai sáng Thần Phong học viện!”.

Lão bà bà của Tử Uyển huyền giới cũng giật mình, nói : “Đúng là y, không phải đã có lời đồn rằng hắn đã sớm biến mất rồi sao? Ta tưởng rằng y đã sớm qua đời, không ngờ được y vẫn còn sống rất khỏe mạnh...”

Sau đó, rất nhiều huyền giới cao thủ đều nhận ra không ngừng nghị luận về lão nhân đang bay tới này.

chính là năm đó có mấy vị nhân loại cao thủ năm đó cùng nhau khai sáng Thần Phong học viện. Bất quá người trong huyền giới biết rằng, đứng đằng sau đám người này có một nhân vật rất mạnh mẽ duy trì, là y cung cấp cho vũ lực tuyệt đối cùng với tiền bạc, che chở cho việc khai sáng học viện. Mà người này lại lịch rất là phi thường, chính là một siêu cấp cao thủ của nhân gian huyền phong huyền giới năm đó.

Thần phong huyền giới năm đó tuyệt đối là một siêu cấp huyền giới uy danh hiển hách nhân gian, có thể nói cao thủ như mây, cao thủ đỉnh phong vô số kể, tại nhân gian cũng không có mấy siêu cấp đại thể lực có thể so sánh được với bọn họ. Bất quá, huyền giới này trong trường thiên hạ đại loạn mấy ngàn năm trước, chỉ trong một đêm đã tan thành tro bụi, chỉ có vài ba người chạy thoát ra.

Lưu Viễn may mắn là một siêu cấp cao thủ còn sống đó, y sau đó chỉ ẩn tu rất ít khi lộ mặt, nhưng không ít cao thủ huyền giới đều biết, y luôn đối địch với thiên giới.

Y từng tự mình tiêu diệt căn cơ của hai vị thần vương tại nhân gian. Đến đây thì không cần phải nói nhiều, tất cả mọi người đều biết, sự diệt vong của Thần Phong huyền giới khẳng định là có liên quan với người của thiên giới.

Về sau đồn đãi rằng, có một vị thần vương đã hạ phàm muốn tru sát Lưu Viễn, bất quá lại bị một vị cao thủ nhân gian ở bên ngoài không gian thông đạo bức lui phải quay về thiên giới, cứu Lưu Viễn một mạng.

Sau đó, Lưu Viễn tĩnh lặng giữ mình, không trêu chọc đám người trong thiên giới nữa, chỉ âm thầm kiến tạo Thần Phong học viện.

Thần Nam từ trong những lời nghị luận của đám huyền giới cao thủ, đại khái biết được những tin tức này. Thực là minh trời cho a, Lưu Viễn cùng với hắn có rất nhiều điểm đặc biệt tương tự nhau.

Lưu Viễn rất nhanh đã bay tới, cười nói : “Ta đến cũng tính là không muộn. Đặc biệt phụng hiến một phần đại lễ”.

Dứt lời, y mở nội thiên địa của mình. Mấy trăm cái bình to cao bằng người hiện ra giữa không trung, sau đó từng cái từng cái vỡ tan. Máu tươi từ trên không trung không ngừng rơi xuống, rưới lên toàn bộ thạch lâm.

Khắp nơi của phong ấn đột nhiên đỏ rực lên, máu tươi của dã thú sau khi được thần huyết rưới lên liền bắt đầu sôi sục. Cả dải thạch lâm giống như một khối sắt nung đỏ, phát ra hào quang đỏ rực. Tất cả trụ đá, vách đá đều lóe lên ánh huyết quang khiến cho người ta sợ hãi.

“Thần kì, lễ nào đúng là thần huyết?”

“Lễ nào đúng là phải cần có máu của tiên thần làm lễ tế mới có thể sao?”

“Lưu viễn không biết tìm đâu được nhiều máu của tiên thần thế nhỉ? Y mấy năm này làm gì nhỉ? Lễ nào y đi tìm giết vô số tiên thần?”

Phần lớn huyền giới cao thủ tại trường đều có chút cảm giác không thể không suy tư. Ở phía xa, vô số cao thủ đang chăm chú quan sát cũng phải giật mình.

Lưu Viễn đến trước mặt Thần Nam, thấp giọng nói : “Đa tạ, mặc dù không thể phục chế huyết mạch cho người, nhưng chúng ta đã trải qua hàng loạt các thí nghiệm, huyết dịch được luyện hóa chế tạo cũng đã sánh ngang với huyết dịch của tiên thần. Cái này... thực là một kì tích. Ta thực sự không biết phải cảm ơn người như thế nào...”

Thần Nam trợn mắt há hốc mồm. Hắn nhớ tới lúc trước phó viện trưởng Thần phong học viện đã nói qua với hắn về sự tình “Thần huyết”, vậy mà.... Thực sự bọn họ đã thành công!”

Mà được như vậy, ở phía sau lưng nhất định có một nhân vật cường đại chống đỡ.

Từ đó mọi việc mà suy xét, Thần Nam đoán rằng Thần Phong học viện phân nửa chỉ là một quân bài mà Lưu Viễn trưng ra bên ngoài. Sự việc mà y muốn làm chính là tiến hành thu thập các loại thí nghiệm cổ quái, từ đó tạo ra cao thủ. Thí nghiệm thần huyết tất nhiên là một nghiên cứu trọng yếu.

Đến giờ thì Thần Nam còn nói thể nói được cái gì. Chỉ có thể cười trừ nói : “Kì thực, với tu vi của ông bây giờ hoàn toàn có thể chính thức chém giết được tiên thần dùng làm thí nghiệm nghiên cứu”.

Lưu Viễn lắc đầu nói : “Huyết dịch của tiên thần căn bản không có tác dụng gì, duy chỉ có huyết dịch đẳng cấp tối cao đối với chúng ta mới có tác dụng lớn. huyết mạch của người cực kì hiếm thấy, lúc ấy chúng ta đều không nghĩ rằng có thể thành tựu được như ngày hôm nay”.

Trong lúc đó, nơi phong ấn ác ma huyết quang trùng thiên hòa quyện cùng với sát khí vô tận bốc lên tận mây xanh.

Khắp Đạm Đài thánh địa sớm đã mất đi sự nhu hòa thần thánh, hiện tại nơi này trông rất ảm đạm khủng bố, khắp nơi tràn ngập khí tức âm u vô tận.

Trong thạch lâm, huyết thủy sôi trào, xung quanh nơi phong ấn ác ma mặt đất chấn động kịch liệt, từng tiếng ma khiếu trần muộn như có như không không ngừng truyền ra từ sâu trong lòng đất, thanh thế khiến cho người ta cực kì sợ hãi.

Bất quá, tất cả mọi người đều nhú mày.

“Tựa hồ tế lễ còn chưa đủ”.

“Tuyệt sát đại trận còn chưa có hiện ra”.

“Rốt cuộc phải cần bao nhiêu máu tươi của sinh linh đây?”

Thần Nam cũng nhăn trán nhú mày. Trong tưởng tượng của hắn, huyết hoàng đang bị Đại Ma nhốt trong ngũ âm ma ngục là tế lễ tốt nhất.

Phần đông huyền giới cao thủ cừu địch với thiên giới đều mang rất nhiều sinh linh tới đây để làm huyết tể, lại thêm vào đại lễ của Thần phong học viên mang tới, theo ý liệu của hắn thì như thế là đủ nhưng không ngờ được vẫn còn chưa đủ, huyết sát đại trận trong truyền thuyết vẫn còn chưa hiện ra, còn nói chi đến việc phá trận.

Lưu Viễn lớn tiếng hô : “Không còn cách nào khác, ta còn có một nửa lễ vật chưa có đưa ra”.

Nội thiên địa của y lại một lần nữa được mở ra, có gần trăm người dường như là tù nhân hiện ra giữa không trung. Đám người này tựa hồ như đã trải qua vô số những hình phạt thảm khốc dị thường, toàn thân đầy những vết thương.

“Đám này chính là những tiên thần ta bắt được trong hai ngàn năm trở lại đây. Bọn chúng muốn âm thầm ám sát ta, nhưng đều bị ta bắt làm tù binh, may mà vẫn còn lưu lại tính mạng cho bọn chúng, hôm nay rốt cục cũng có chỗ dùng”. Lời nói của Lưu Viễn vô cùng lạnh lẽo.

Vì báo thù, y gần như đã ma hóa rồi.

“Vậy giết bọn chúng đi!”

“Đúng, vừa đúng lúc cần dùng máu của bọn chúng làm tế lễ”.

Cảnh tượng rất là tàn khốc, gần trăm tiên thần bị chém nát thân thể vô cùng tàn nhẫn. Đầu lâu rơi xuống, mảnh vụn thi thể tung bay. Cả màn máu tươi từ từ tràn ngập ra. Theo những mảnh vụn thi thể của đám tiên thần rơi xuống xuống, dòng huyết dịch trong thạch lâm lại sôi trào lên, cả Đạm Đài thánh địa bắt đầu rung động mãnh liệt. Sát khí tràn ngập khắp đất trời, cả không trung đều không còn ánh nắng, tất cả cảnh vật đều được bao phủ bởi huyết sắc nhàn nhạt.

“Gào...” Tiếng gào thét khùng bố từ dưới mặt đất truyền lên nghe rất rõ ràng.

Lúc này, tất cả cao thủ đỉnh phong của nhân gian đều có thể nghe được ma âm trầm muộn này, những người công tham tạo hóa tại giây phút này đều hiểu rõ, đại sự kiện sắp phát sinh.

“Còn chưa đủ!” Thần Nam hét lớn : “Mỗi người đều rạch cổ tay của mình, mấy ngàn người chúng ta ở đây đều dùng một phần máu tươi của mình rưới xuống”.

Tại thời khắc quan trọng này, không có ai lui bước, không có ai do dự. tất cả đều rạch một đường trên cổ tay, để máu tươi của mình không ngừng nhỏ xuống thạch lâm đang phong ấn ác ma.

“Oanh long long”

Từng tiếng động lớn kinh thiên động địa vang lên, tựa như thiên lôi đột nhiên bộc phát ra, trong thạch lâm huyết quang trung thiên, mùi tanh của máu bốc lên khiến cho người ta khó thở, huyết thủy không ngừng dâng lên, mặt đất chấn động kịch liệt, phảng phất giống như muốn nứt ra.

Thần Nam vội vàng hét lên : “Nhanh lui lại, tất cả mọi người đều lui ra phía sau!”.

Bất quá, có gần trăm người chưa kịp rời khỏi phía trên thạch lâm bị một cỗ huyết quang ngút trời chiếu vào, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có, toàn bộ tan thành tro bụi.

Thạch lâm hoàn toàn vỡ nát, mặt đất sứt đã nứt toác, tất cả huyết thủy đều ngấm sâu vào trong lòng đất. Sau đó, một tòa huyết sắc luyện ngục theo tiếng ù ù vang vọng của thiên lôi từ sâu trong lòng đất trời lên hiện ra ngay giữa nơi phong ấn ác ma.

Huyết quang che khuất cả mặt trời, cả thế giới trong giống thế giới huyết sắc âm u của tu la. Một bức ma tượng cao lớn hiện lên giữa không trung, bất quá toàn bộ đều thấm đẫm màu đỏ của máu. Từng dãy ác ma thành bảo hình dáng gần giống như đầu của ác ma, hiện lên sừng sững trong luyện ngục âm u, hải cốt vô tận trôi nổi, bảy tám tòa xương khô chất cao như núi nhô lên. Dòng sông máu găm thét cuộn cuộn chảy qua dưới bức ma tượng, thành bảo, núi xương...

Từng thân thể tiên thần treo lơ lửng trên những núi xương, vương vãi ở trước ác ma thành bảo giống như trước khi chết đã phải chịu các loại cực hình thảm khốc, vẫn được bảo trì y như cũ.

Huyết sắc luyện ngục này tự hình thành nên một phiến không gian.

“Trời ơi, cái này đúng là khi phong ấn ác ma năm đó đã phải chết đi hàng ngàn hàng vạn sinh linh”.

“Thì cốt tiên thần năm đó đều ở đây”.

”Đúng là... đúng là máu chảy thành sông, xương chất thành núi.

Tất cả mọi người đều khó có thể che giấu được sự kinh hãi ở trong lòng, không ít người bắt đầu run rẩy.

Huyết sắc luyện ngục làm rung động tất cả các huyền giới cao thủ tại trường, cho dù những người đang quan sát từ xa cũng không kìm được phải kinh hãi biến sắc.

Thần Nam quát lớn : “Đại ma ngươi đến chưa vậy? Tuyệt sát đại trận đã hiện ra rồi, mau đem huyết hoàng tế trời đi”.

Một thân ảnh cao lớn lao đến như nhanh như chớp, hét lớn : “Ngũ âm ma ngục”.

Thần thể bị tàn phá của huyết hoàng từ trong lỗ đen bị đẩy ra ngoài, Thần Nam hét lên : “tất cả mọi người lui lại, tránh xa khỏi huyết sắc luyện ngục”.

Phần đông huyền giới cao thủ tại trường nghe vậy, liền vội vã bay ngược về phía sau. Luyện ngục khủng bố này thật quá đáng sợ, đây là tuyệt sát đại trận a, sát cơ chân chính vẫn còn chưa hiện ra.

Ở phía xa, tất cả đệ tử trong Đạm Đài thánh địa thần sắc thảm biến. Sự việc phát sinh ngày hôm nay đối với bọn họ mà nói rất là đáng sợ, ác ma do tổ sư liên hợp cùng với vô số cao thủ phong ấn sắp xuất thế.

Mấy tên Đạm Đài đệ tử từ thiên giới hạ xuống càng kinh hãi đến cực điểm. Việc lớn thế này, bọn chúng lại không thể kịp thời báo cáo lên thượng giới, đó là tội không thể nào tha thứ được, cho dù có bị chém cả ngàn lần cũng không hết tội. Bọn chúng sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Đạm Đài phái.

Mông Khả Nhi sắc mặt vô cùng khó coi, những việc xảy ra hôm nay đối với nàng mà nói là sự kích động quá lớn.

Thần Nam đứng giữa không trung, hét lớn : “Liệt Không Kiểm tru hoàng tế thiên!”

Một đạo thần quang rực rỡ chói mắt từ Thần Nam phát ra, giống như một đạo cầu vòng phóng vút lên không trung hướng về phía thân thể tàn tạ của huyết hoàng lao tới.

“Phốc”

Huyết quang tung tóe. Thần Kiểm xuyên qua thân thể bị tàn phá của huyết hoàng, mau tươi vương giả nhỏ xuống, huyết hoàng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, y tựa hồ biết sự việc gì sắp phát sinh.

“Không... không thể như thế”.

Huyết hoàng mạnh nhất chính là thân thể bất tử, nhưng nếu như bị đem ra làm lễ tế trời ở trước tuyệt sát đại trận cũng khó có thể bảo toàn mạng sống.

Liệt Không Kiểm, kiếm quang trăm trượng mang theo huyết hoàng hung hăng phóng vào trong tòa ác ma thành bảo to lớn nằm trong huyết sắc luyện ngục.

“Oanh”

Một tiếng nổ lớn như trời long đất lở vang lên. Đồng thời huyết sắc luyện ngục bắt đầu rạn nứt, một sợi xích sắt dưới lòng đất phóng lên, điên cuồng vũ động quét sạch tất cả thành bảo cùng với xương cốt trong huyết sắc luyện ngục.

“Grào...”

Ma khiếu vang vọng khắp đất trời.

“Oanh”

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, trên mặt đất lại phóng lên một sợi xích sắt nữa. Đất trời như chao đảo, tất cả xương cốt bên trong huyết sắc luyện ngục đều bị hất tung lên, điên cuồng vũ động.

“Trời ơi... kia phải chăng là thần tỏa trói buộc ma vương”.

“Đó... đúng là xích sắt trói buộc ma quân”.

Tiếp theo những âm thanh hoảng sợ của mọi người, một đạo huyết quang rực rỡ xuyên thấu cả đất trời từ dưới đất chiếu lên, ở phía xa mà nhìn thì phẳng phất giống như một cái cột chống trời cao vậy.

“Grào...”

Tiếng ma khiêu vang lên kinh thiên động địa, mấy trăm huyền giới cao thủ tại trường bị chấn động đến hôn mê.

245. Chương 246: Tà Tổ Xuất Thế

Huyết quang ngưng trời, Từ trong tu la luyện ngục bạo phát ra từng tiếng ma khiêu thật lớn, đỉnh tai nhức óc, vang vọng khắp đất trời, làm những dãy núi ở xa đều rung động theo.

Hai sợi xích sắt đáng sợ ở trong huyết sắc luyện ngục điên cuồng vũ động. Từng tòa ác ma thành bảo cùng bảy tám đồng xương cốt chất cao như núi bị quét phải sụp xuống, xương trắng tung tóe khắp nơi, mà huyết thủy trên mặt đất cũng đang sôi trào.

“Lui lại phía sau. Lui lại phía sau nữa”.

Thần Nam lo lắng hét lên.

Huyết quang xung thiên không ngừng hướng ra bốn phía bên ngoài, khiến cho hơn ba trăm huyền giới cao thủ giống như băng tuyết tan chảy khi gặp phải ánh trời mặt trời vậy, trong nháy mắt đã hóa thành huyết thủy dung nhập vào vùng huyết sắc tu la thể giới. Cảnh tượng vô cùng khủng bố, đường đường là huyền giới cao thủ cũng không có cách nào ngăn cản được sát khí đã được chôn sâu dưới đất cả vạn năm.

Mấy ngàn người nhanh chóng lui lại, trong lúc này, những tu luyện giả sớm bị ma ám chấn hôn mê cũng vĩnh viễn không thể tỉnh lại, bị trùng thiên huyết sát ăn mòn thân thể, trong nháy mắt hóa thành xương trắng, thành một trong hàng vạn bộ xương khô ở nơi này.

Hai sợi xích sắt quét ngang quật dọc, cơ hồ san phẳng tất cả những núi xương cùng với thành bảo bên trong huyết sắc luyện ngục.

Đúng lúc đó, mười mấy đạo thần quang chiếu thẳng lên trời. Thần quang sáng rực phá vỡ huyết vũ, chiếu rọi khắp mặt đất.

Đồng thời, vô số đạo kiếm quang trong huyết sắc luyện ngục như xoáy lốc cuồng bạo không ngừng di chuyển qua lại trên mặt đất, phá nát tất cả những chướng ngại vật trên đường đi của chúng.

Tuyệt sát đại trận đã mở ra.

Ma vương bị phong ấn vừa mới có hành động khác thường thì đại trận trăm thần diệt tiên đã đã hoàn toàn được vận hành trở lại.

Thần Nam cùng với vô số tu luyện giả yên lặng nhìn tất cả những động tĩnh xảy ra dưới mặt đất, ma quân xuất thế đã không còn có thể ngăn cản được nữa. Bởi vì thần tọa trói buộc y đã bị mở ra quá nửa, sợi xích khổng lồ đang trói buộc ma quân đã xuyên phá mặt đất tạo nên một cái hang lớn.

Tuyệt sát đại trận lúc này mới phát động, tựa hồ đã có chút muộn màng.

Liệt Không Kiếm bay lên không trung, quay về trong tay Thần Nam. Hiện giờ hắn đang quan sát, để quyết định bước hành động tiếp theo.

Huyết sát bị bảy bảy bốn mươi chín đạo thần quang áp chế xuống, xem xét kỹ lưỡng, bốn mươi chín đạo quang trụ to lớn này là tuyệt sát kiếm quang rực rỡ vô cùng. Lúc này trong huyết sắc luyện ngục, tất cả những luồng sáng sắc nhọn tung bay, đều từ trong quang trụ to lớn này bộ phát ra ngoài.

Từ sâu trong địa quật hai sợi xích sắt cự đại phóng ra, vũ động điên cuồng chấn nát toàn bộ những luồng sáng sắc nhọn này. Sau đó còn đập về phía bốn mươi chín đạo cột ánh sáng to lớn kia.

“Đang đang đang...”

Trong Đạm Đài thánh địa vang lên từng tiếng kim loại va vào nhau, hai sợi xích sắt cùng với kiếm quang không ngừng xung đột.

“Grào...”

Một tiếng gào thét chói tai vang lên, huyết sắc luyện ngục vỡ tan, vô số shài cốt cùng với huyết vụ từ dưới mặt đất điên cuồng vọt mạnh lên, khiến cho không ít huyền giới cao thủ ở phía xa quan chiến bị kích trúng thổ máu tươi đương trường, giống như một con thuyền nhỏ chao đảo giữa đại dương bao la.

“Mau lui lại”.

“Ma vương xuất thế rồi”

“Tất cả mọi người lui hết về sau”.

Các đầu lĩnh của các huyền giới lơ lửng quay bề hướng đệ tử của bản phái quá lớn.

“Grào...”

Ma Khí xung thiên! Từ dưới đất trào lên một cỗ hắc sắc ma khí mênh mông như biển, trong nháy mắt đã bao trùm cả Đạm Đài thánh địa. Cảnh tượng giống như ngày tàn đang đến.

Tất cả Đạm Đài đệ tử đều hoảng hốt lao ra khỏi cổ thánh địa. Đại ma vương ngày trước đến sư tổ còn không đối phó được, hôm nay phá phong ấn thoát ra sợ rằng việc đầu tiên chính là hủy diệt thánh địa này.

Không có người ngăn trở bọn họ, cho dù là đám người Thần Nam, hay là những người đang quan chiến từ phía xa. Tất cả đều đang yên tĩnh quan sát vùng đất bị phong ấn.

“Grào...” Sau một tiếng gào thét thật lớn, phát sinh từng tiếng như trời long đất lở, nơi phong ấn ác ma phát sinh những vụ nổ năng lượng lớn.

Bảy bảy bốn mươi chín đạo Thần kiếm trùng thiên kia đồng thời hạ nghiêng xuống, thần quang sáng rực đồng thời hội tụ tại lõi ra của ma quật.

“Grào... ta đã ra được rồi, ta cuối cùng cũng đã ra được rồi”.

Ma khiếu hàm chứa hận ý xung thiên không ngừng vang lên trong không trung : “Một vạn năm. Một vạn năm, ta rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này”.

Ma âm âm u khủng bố, ma khí dâng lên mãnh liệt, từng đạo thần kiếm chi quang không ngừng chém soàn soẹt vào chỗ phong ấn.

Ma vân rốt cuộc cũng biến mất, bốn mươi chín đạo thần quang vốn chiếu thẳng lên trời, giờ tề tụ về ma quật, thần quang rực rỡ như ánh mặt trời không ngừng chặt ngang chém dọc.

Chính giữa là một cái lỗ đen ngòm vô cùng âm u khủng bố. Hai bàn tay to lớn mang theo hai sợi xích sắt trầm trọng không ngừng lay động điên cuồng bên ngoài ma quật.

“Trời ơi”.

“Ma quân rốt cuộc là cao lớn bao nhiêu đây”.

Rất nhiều người kinh hãi thốt lên.

Kia quả thật là bàn tay của nhân loại, bất quá nó thật là to lớn, sợi xích sắt khổng lồ quấn chằng chịt trên trên đó.

“Một vạn năm đã trôi qua, tuyệt sát đại trận đã hủy nát không còn hình dạng, còn muốn vây khốn ta sao? Hừ”.

Tiếng hừ lạnh giống như một cây trùy nặng ngàn cân đập vào trong lòng của mọi người, có không huyền giới cao thủ sắc mặt trắng bệch.

“Ngàn vạn kiếp nạn ta đều đã trải qua, lẽ nào lại để trong mắt bốn mươi chín đạoj tru ma kiếm này sao, mở ra cho ta!”.

“Oanh”.

Huyết quang bạo hiện, một cỗ lực lượng dồi non lấp biểm bạo phát ra. Trên mặt đất từng khe nứt lớn rất nhanh lan ra, mặt đất vang lên từng tiếng “Rắc rắc”, những khe nứt kéo dài ra khắp bốn phương tám hướng đến tận mấy chục dặm.

“Grào...”

Một ma ảnh to lớn cuối cùng đã lao ra khỏi ma quật, ngang nhiên đứng trên mặt đất.

Đó thật sự là một ma vương! Cao chừng ba trượng, hai sợi xích sắt quấn chặt lấy phần trên của thân thể, giống y như giáp sắt bị tàn phá, che chắn những chỗ yếu hại của y, toàn thân hằn trên dưới da thịt đều sần chắc, cường tráng mà có lực, lấp lánh quang mang màu nâu, quả thực giống như thân thể đều được đúc từ cương thiết mà thành, làm cho người ta cảm nhận được một cỗ lực lượng cuồng bá. Mái tóc đỏ rực như máu, tung bay loạn xạ ở phía trước trán và đằng sau lưng, hai mắt như dã thú, lấp lánh huyết mang tà ác âm u khủng bố.

“Ha ha...” Tiếng cường cuồng loạn chấn động đất trời.

”Một vạn năm rồi, ta cuối cùng cũng xuất thế. Tất cả các người hãy đợi đấy.....

Trong lúc đó, bên tai không ngừng vang lên tiếng leng ceng, bốn mươi chín đạo thần quang sáng lạn không ngừng chém về phía tuyệt thế đại ác ma. Nhưng mà tất cả đều bị hai sợi xích sắt đánh lui trở lại, bốn mươi chín đạo tru ma thần kiếm tuyệt sát đại trận hiệu xưng kiên cố không gì phá nổi lại không có cách nào chém đứt được xích sắt trói buộc ma vương.

Thần Nam ở phía xa vẻ mặt có chút hoảng hốt, hần rớt cục cũng thấy được bản thể của ma vương, hần lại phát hiện hiện ma vương lại có vài phần đặc chất như hần. Đồng thời cảm giác được máu huyết trong người có chút xao động, tựa hồ hần cùng với ma vương có một mối liên hệ máu thịt, tựa hồ ma vương kia là thân nhân của hần.

Ở phía xa trên trời cao, một con Ngân Long to lớn đứng giữa không trung, lạnh lùng nhìn về phía Đạm Đài thánh địa. Thân dài chừng sáu mươi trượng, cứng rắn như được luyện thành từ cương thiết, trên lưng nhô lên mấy chục đốt xương, mỗi đốt dài mấy trượng, giống như những thanh trường thương sắc nhọn chìa thẳng lên trời, bảo hộ phía sau nó, đôi cánh khổng lồ rợp cả thiên không, nhẹ nhàng đập lên đập xuống. Cả không trung nhất thời cuồng phong nổi lên, cặp long trảo sắc bén lóe lên hào quang âm u, khiến cho người trông thấy sợ hết vía.

Chính là kẻ gần như vô địch Tây phương còn tồn tại, lão bạo quân Khôn Đức.

Bên cạnh hần còn có một một kì lân thần thú vô cùng to lớn. Hai đại cường giả đều không nói không rằng, chỉ yên lặng quan sát ma vương ở trong Đạm Đài thánh địa.

Cách đó hai ngọn núi tuyết, một Ma viên dị thường to lớn khủng bố cũng đang lẳng lặng đứng tại đó. No so với hai ngọn núi còn cao hơn, toàn thân trên dưới một màu đêm tối tăm, cùng với tuyết trắng xung quanh hình thành lên sự đối nghịch.

Tại một ngọn núi bên cạnh còn có hai lão nhân đông thỏ râu tóc bạc phơ cũng đang chăm chú nhìn về phía Đạm Đài thánh địa. Bọn họ đang thấp giọng bàn bạc than thở cùng nhau.

“Tuyệt sát đại trận đã tổn hại rồi, căn bản không thể nào ngăn trở được y”.

“Bảo vật Khôn Tiên Tác tuy đã trói buộc y cả vạn năm, nhưng hiện giờ lại trở thành vũ khí cực kì đáng sợ của y”.

Trong Đạm Đài thánh địa, Cái thể ma vương như được cương thiết tạo thành đột nhiên hét lớn : “Nơi này có người của Thần gia. Ta cảm giác được khí tức của người, mau mau ra đây”.

Thần Nam trong lòng chấn động, hần rẽ đám người đi ra đứng giữa không trung.

Ma quân một mặt chống lại tru ma kiếm quang, một mặt cười như điên cuồng nói : "Ha ha... vừa rồi ta ở trong ma quật đã phát giác được có người dùng Liệt Không Kiếm của Thần gia huyết tể thượng thiên. Tiểu tử, ta là tổ tông của ngươi, đem toàn bộ bảo vật trên người ngươi phóng ra hết đi. Giúp ta hoàn toàn đánh nát tuyệt sát đại trận này.

"Thúi lắm, ta mới là ông của ngươi". Thần Nam nghe được những lời đó của y, theo bản năng liền đáp lại. Bất quá tiếp theo đó hắn liền sững sốt.

Tổ tông? Cái này... cảm giác liên hệ máu thịt, tự xưng họ Thần. Lẽ nào đúng là như vậy? Thần Nam ngăn người ra.

Cái thể ma vương điên cuồng vũ lộng Khốn Thiên Tác, đánh bật từng đạo kiếm quang ra. Quay về phía Thần Nam cười dữ tợn : "Tiểu tử thúi lá gan đúng là không nhỏ a! Dám đối kháng với tổ tông, thực sự là không muốn sống nữa rồi".

"Ngươi.... Rốt cuộc là ai?" Thần Nam quát hỏi.

"Tiểu tử thúi còn dám ầm ĩ sao!" Ác ma như được tạo ra từ cương thiết âm lãnh nói : "Ngươi đã là người trong Thần gia, vậy chắc cũng nghe nói qua về lai lịch của ta, ta vốn là người thứ tám trong truyền thuyết của Thần gia".

"Cái gì? Ngươi là người thứ tám tông truyền thuyết của Thần Gia? Ngươi... vẫn còn sống sao, ngươi chẳng phải là ở trường đại chiến cuối cùng đã tan xương nát thịt mà chết sao?"

"Bởi vì ta không cần thất mất đi tư cách đó, không thể không bức thần binh chi hồn từ trong người ra ngoài. Đáng chết, cái đám hỗn đản đó tự nhiên lại từ bỏ ta".

"Nguyên lai không phải chính thức là người thứ tám".

Ma vương phẫn nộ quát lên : "vốn là ta! Ta muốn để cho bọn họ biết rằng, ai mới là người kiệt xuất chân chính của Thần gia. Ta rời khỏi Thần gia, chỉnh hợp lại lực đại tà đạo từ thái cổ truyền lại, ta muốn chứng minh ta mới là người mạnh nhất. Nhưng mà, bọn hỗn đản đáng chết kia lại dám đuổi ta ra khỏi Thần gia, lại còn giúp cho người ngoài phong ấn ta".

Hắn cười tàn nhẫn : "Tiểu tử thúi, cái này là do ngươi tự mình đưa tới. Hắc hắc..." Tiếng cười âm lãnh khiến có phần lớn huyền giới cao thủ đều dựng hết cả tóc gáy.

Thần Nam rốt cục đã rõ thân phận của đối phương, hắn cũng không kinh hãi nữa, ngược lại cũng bật cười vang, nói : "Lực đạo cộng tổ, ta cũng gọi ngươi là tà tổ vậy. Ha ha... Người đứng thứ tám của Thần Gia thực sự có sức hấp vậy sao? Lại phải dùng tính mạng của mình để cứu sống một kẻ hư vô tồn tại một cách mờ mịt, có đáng giá không?"

"Hắc hắc..." Tà tổ cười âm lãnh nói : "Ta nếu bản thân không muốn chết, thì ta vĩnh viễn là người thứ tám kia".

"Ta biết Thần gia vì sao lại trục xuất ngươi ra khỏi gia tộc, nguyên lai thì ra ngươi tâm thuật bất chính. Ngươi không cần phải nổi giận, kì thực chúng ta không phải đối lập, chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác. Bởi vì ta cũng đã phản lại Thần gia".

"Ha... ha ha..." Tà tổ cười lên điên cuồng, nói : "Đúng là thống khoái, ha ha... Thần Chiến người thứ chín của Thần Gia phản lại Thần gia, người thứ mười cũng đã phản lại rồi. Đám hỗn đản đó đúng là một đám đầu heo, ha ha... quả là có mắt không trông".

"Chúng ta có thể hợp tác được hay không?"

"Hợp tác, tiểu tử thúi ngươi bằng vào cái gì mà đòi hợp tác với ta. Hôm nay ta giết chết ngươi, đem thần binh chi hồn nhập vào trong ngươi, ta còn cần đến mi nữa sao? Hắc hắc..." Tà tổ cười âm lãnh.

Thần Nam cười lạnh nói : "Cái lão bất tử nhà ngươi. Đúng là một một con sói mặt trắng, ta vì mi đã hao phí rất nhiều công phu. Không ngờ ngươi lại lấy oán báo ân".

Tà tổ âm lãnh nói : "Hừ. Muốn sống tốt trong thời loạn thế này, thì cần phải độc ác, ngươi không đủ độc ác, sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt".

Thần Nam thở dài nói : “Được rồi, mấy kiện thần binh của ta đều cấp cho người”.

Dứt lời, Liệt Không Kiếm hóa thành một đạo cầu vồng xuyên vào trong hắc sắc luyện ngục, “Oanh” một tiếng cắm phập vào phía chính đông, tiếp theo Đại Long Dao phát ra một tiếng long ngâm, hóa thành một tàn long to lớn điên cuồng phóng về Huyết sắc luyện ngục, “Oanh” một tiếng cắm phập vào phía chính tây.

“Người...” Ta tổ một mặt đối kháng với bốn mươi chín đạo thần quang, một mặt phần nộ nói : “Người sao lại biết loại bí pháp này...”

“Hừ, vốn nghĩ là sẽ dùng mấy kiện bảo vật giúp người thoát khổ, bây giờ không thể không dùng bọn chúng giúp cho tuyệt sát đại trận diệt sát người”.

Dứt lời, từ trong người Thần Nam xuất ra một cây thần thụ rợp trời, bạo phát ra lục quang vạn trượng, “Oanh” một tiếng dừng ở phía chính bắc của hắc sắc luyện ngục. Do dự một lúc, Thần Nam không thêm cởi Huyền Vũ giáp ra, hần một nội thiên địa bạo dạn đem hai viên thuần thạch ra, hai ngọn thần sơn quang mang rực rỡ, trong những tiếng “Oanh long long” vang vọng hạ xuống tại phía chính nam của Hắc sắc luyện ngục.

Bốn kiện bảo vật hào quang chiếu rọi cả đất trời, bốn mươi chín đạo thần quang trong đại trận nhất thời rực rỡ, từng đạo từng đạo thần quang liên tục chém xuống người Tà tổ đang điên cuồng thét gào.

“Tiểu tử thú, ta muốn bầm thây người làm muôn mảnh”.

Thần Nam không thêm trả lời, chỉ ở bên ngoài tuyệt sát đại trận lạnh lùng nhìn y.

Phần lớn huyền giới cao thủ ở phía xa vô cùng kinh ngạc, sự việc phát sinh trong nháy mắt từ hồ vượt qua ý liệu của mọi người.

Ở phía xa xa trên không trung, thượng cổ lão bạo quân Khôn Đức, Bệnh kị lân, cùng với Ma viên cao như núi, còn có mấy vị thần bí cao thủ sắc mặt không biểu hiện gì, chỉ chăm chú nhìn về phía Đạm Đài thánh địa.

Đúng lúc đó. Một thanh âm già nua từ phía chân trời truyền tới.

“Nhân sinh đúng là không có gì thú vị cả. Muốn chết cũng không được, Tà tổ tiểu tử thú cầu người giết ta đi”. Một lão nhân già nua thân thể lam lũ từ trên không trung hạ xuống.

Tà tổ trong thấy lão già đang hạ xuống, sắc mặt liên tục biến đổi. Nghiến răng nghiến lợi mắng : “Cái lão già bất tử này, vẫn còn sống đến giờ”.

“Sống thực sự không có ý nghĩa, nhân sinh đúng là không còn hứng thú, ta tới cầu mi giết chết ta”.

Tà tổ một mặt dùng sức chống lại tuyệt sát thần quang càng lúc càng thịnh, một mặt mắng : “Lão bất tử biến thái”.

Đột nhiên, Tây phương cuồng phong nổi lên, tiếng gió rít gào, ở phía xa xa trên không một khí vật tràn ngập khí tức thần thánh cùng với tà ác mang theo huyết quang ngút trời đang lao tới rất nhanh. Đó là một tòa thạch đài to lớn vô cùng, như một đám mây đen dưng flajj ở phía trên đầu tà tổ.

“Đáng chết, lại là Vĩnh hằng sâm lâm bá tướng đài” Tà tổ sắc mặt vô cùng khó coi.

Đột nhiên, một cỗ ma khí ngút trời dâng lên từ phía tây khiến cả bầu trời đều biến thành màu đen. Một cỗ ma khí bàng bạc dâng trào mệnh mông như biển lớn tràn tới.

Một cái thạch bia khổng lồ cao chừng mười trượng, phát ra khí tức tang thương cùng năm tháng, chấn thiên động địa đang lao tới rất nhanh. Trên mặt của tấm thạch bia này đang có từng dòng máu tươi từ từ chảy xuống. phát ra hào quang chói mắt.

“Trần ma thạch” Tà tổ sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“A a... quả là có ý tứ”. Một giọng nói thánh thót vang lên rõ ràng trong tai của từng người. một vị thần nữ áo trắng chân đạp một thanh ngọc như ý trong suốt từ trên không trung hạ xuống.

Đồng thời lúc này, ở Tây thổ xa xôi mười tám tầng địa ngục dao động kịch liệt. Giáo hoàng không kịp được phát ra một tiếng thở dài.

Ở tầng đại ngục thứ mười hai, Tây thổ Đồ Đằng hét lên một tiếng : “Cuối cùng cũng đã trở về, đi gặp mấy lão bằng hữu thôi”.

Trong khoảnh khắc, tầng địa ngục thứ mười hai mở ra, Tây thổ Đồ Đằng nhanh chóng lao về phía chân trời phía đông bay tới.

Một lát sau, một giọng nói lúc có lúc không vang lên từ mười tám tầng địa ngục : “Do ma mà chết, do ma mà sinh...”

Một đốt xương tay từ mười tám tầng địa ngục mang theo ma khí trung thiên bay lên. Một cỗ uy áp khiến cho người ta phải run sợ bao trùm lên cả đất trời. Đốt xương tay dưới sự bao bọc của ma khí, bay vụt về phía đông phương xa xôi...

246. Chương 247: Thiên Bằng Địa Liệt

Toàn thân trên dưới phát ra huyết quang vạn trượng, ngang nhiên đứng giữa không trung, ngạo ngễ bất phương gào thét không ngừng.

Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo mái tóc dài màu đỏ tung bay theo gió trong vô cùng yêu dị, nửa thân trên đồ rực được ma văn che kín khắp người, nửa dưới không phải là hai chân mà là một chiếc đuôi rắn lớn, dài khoảng hai đến ba trượng.

Kì lạ nhất chính là ở giữa ma văn che kín trán của y, tự nhiên sinh ra một con mắt dựng đứng, bất quá nó gần như đang khé hở, con mắt đó được xưng hiệu là Đồ Đằng thánh nhãn có thể hủy diệt thể gian vạn vật.

Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo, hiệu xưng là vị Thần đáng kính xưa nhất trong truyền thuyết Tây thổ đại lục, là Thần Minh Đồ Đằng của bộ lạc lớn nhất thời đại loài người vẫn còn móng vuốt! Chính là vị thần pháp lực thông thiên, thâm sâu không thể dò được trong Thần thaoại truyền thuyết Tây thổ, là vị thần tồn tại còn sớm hơn cả thần linh rên thiên giới.

Tất cả huyền giới cao thủ tại trường cơ hồ không có mấy người nhận biết y. Chỉ có thể cảm nhận được dao động khủng bố mạnh mẽ đến cực điểm, cơ hồ tất cả mọi người đều không dám đối mặt chính diện với y.

Ở phía xa, lão bạo quân Khôn Đức động dung, thở dài nói : “Không thể ngờ được. Đồ Đằng thần đáng kính vẫn còn sống lại từ xa đến đây! Ta từng chú ý đến tầng địa ngục thứ mười hai, mấy lần tra xét đều chưa có kết quả, không tưởng tượng được ở nơi đây lại có thể gặp được nhánh vật đang ngủ say này”.

Xa xa, Hắc sắc cự viên hai mắt phát ra hai đạo kì quang. Lắm lắm : “Lời đồn thể mà lại là sự thật. Y còn chưa có chết, Tây thổ không yên ổn rồi, trên trời dưới đất cũng đều khó mà bình yên”.

“Ha ha...” Tà tổ bị khốn trong tuyệt sát đại trận đầu tốc rồi bù, ngửa mặt lên trời cười lớn : “Không tưởng được rằng ngày ta thoát khốn, lại diễn tới nhiều đại nhân vật trong truyền thuyết xuất hiện, thực sự khiến cho Thần mồ cảm giác hành diện”.

Tà tổ cười vang không dứt, tây phương thiên giới xa xôi, ma văn tràn ra, thiên địa nguyên khí mệnh mông, phảng phất như ngân hà từ trên chín tầng trời rơi xuống, một cỗ ma khí đáng sợ dao động mãnh liệt không thể tưởng tượng, cuộn cuộn dâng lên.

Bên trong sự bao phủ trùng trùng của ma khí, một đốt xương tay từ chân trời phía tây rất nhanh lao tới, làm cho người ta một cỗ cảm giác tà dị khác thường. Nhìn qua thì chỉ là một đốt xương tay của người bình thường, không biết đã trải qua bao nhiêu năm, trên mặt đã nứt nẻ, thậm chí đã toác ra gần như bị rửa nát.

Nhưng mà, đốt xương tay đó, dù ở phía xa trên trời cao nhưng hiện lên rất rõ ràng trong mắt của mỗi người, khiến cho tất cả mọi người đều không thể sao nhanh được sự tồn tại nó, tựa hồ nó là thứ tồn tại duy nhất trong đất trời này.

Không có người nào dám coi thường nó, đó tuyệt đối là một tà vật đáng sợ. Theo ngón tay đó tiến lại gần, một cỗ uy áp bao trùm lên Đạm Đài thánh địa.

Mấy vị khách không mời mà đến khiến cho cả Đạm Đài thánh địa đột nhiên yên tĩnh, tại thời khắc này tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đang đập.

Tất cả huyền giới cao thủ, không có ai nói gì, chỉ nhanh chóng lui ra xa, đám nhân vật này ít tuổi nhất cũng đã sống tối thiểu một ngàn tám trăm năm, trong đó người sống hơn mấy ngàn năm tại đây cũng không ít, nên hiểu được thế nào là xu cát tị hung (tìm cái tốt lành, tránh cái xui xẻo). Tất cả mọi người đều cảm giác được, những nhân vật ở trước mắt này có lẽ đều là những nhân vật mạnh nhất đang tồn tại mà bọn họ phải ngưỡng vọng. Cho dù không thể đoán được lai lịch cụ thể, nhưng tuyệt đối đều là những nhân vật cấp thần cổ xưa trong truyền thuyết.

“Ha ha...” Thủ mộ lão nhân đứng ở không trung, làm vỡ sự trầm mặc trước tiên, ông cười lớn khiến cho toàn thân run rẩy, làm cho người ta hoài nghi trong khi cười thân thể sẽ bị đứt đoạn ra.

”Người đẹp hiện lên sau mây ngàn

Trên có tầng xanh, trời mệnh mang.

Dưới có nước biếc, sóng hồ lan.

Trời cao đất rộng hồn bay nhọc.

Mộng hồn khôn đến được quan san. Một vạn năm rồi, đúng là không thể tưởng tượng được, còn có thể thấy được thần nữ năm xưa. Ta từng không ít lần xuất hồn trong giấc mộng, hạ xuống cửu u thượng thanh minh, đều không phát giác nửa điểm tung tích của nàng, tưởng rằng nàng đã sớm yên diệt trong viễn cổ nhất chiến. Ai, yếu diệu thần nữ, quân tử hảo cầu. Sau khi thấy được nàng, ta phát giác cả đất trời sáng rực hào quang, ta không nghĩ đến cái chết nữa”.

Lời này của Thủ mộ lão nhân, Thần Nam ở cách đó không xa nghe được, thiếu chút nữa thì té ngã.

Long bảo bảo nhỏ giọng nói : “Thần nói, thật sự là già rồi mà không biết xấu hổ”.

Tử Kim thần long lắc đầu, thở dài : “Nhân vật cùng chúng ta từ xưa đây”.

Thần Nữ áo trắng hơn tuyết, đứng trên ngọc như ý trong suốt, lẳng lặng đứng giữa hư không, bà chỉ cười nhạt nói : “Lão đầu tư người thật sự là cao thâm khó lường, tựa hồ không có chịu chút tổn thương nào, thực là ngoài dự liệu của ta. Bất quá nhưng mà người đừng có tìm ta làm đối thủ, bằng không thì người sẽ phải chịu khổ nhiều đó”.

Thủ mộ lão nhân cười lớn : “Ha ha... Hôm nay đến đây, vừa vặn gặp huyết quang trùng thiên do y phát ra, ta đặc biệt phát ra chiến ý, mời cổ nhân đến đây gặp mặt. Cái tên đại trùng kia toàn thân sát khí bùng bùng kia, ai động đến người sao? Ta còn nhớ người năm đó còn thiếu ta bát canh rắn, ai ngờ người lại bằng không biến mất nhiều năm như vậy”.

Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo sát khí trùng thiên, Đồ Đằng thánh nhân ở giữa trán liên tục rung động, cuối cùng xoạt một tiếng mở ra, một đạo kim sắc thánh quang hiệu xưng có thể hủy diệt thể gian vạn vật trong chớp mắt bạo phát ra, bắn về phía Thủ mộ lão nhân.

“Đại trùng, người làm sao thế, có tức giận thì cũng không thể đối với ta như thế chứ. Ta đâu có hãm hại mi, mi chắc bị ăn một vỏ đầu rồi, phỏng chừng là do mấy lão già vô sỉ ở Tây thổ các người”.

Thủ mộ lão nhân tựa hồ đối với đạo thánh quang đó rất cổ kị, trong lúc nói đã ảo hóa ra mấy đạo tàn ảnh trong không trung, rất nhanh tránh né mấy đạo thánh quang này.

“A”

.....

Ở phía xa xa, trong đám huyền giới tu luyện giả đang chú ý đến nơi này phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đồ đẳng thánh quang rực rỡ phóng qua chỗ đó, mười mấy tên lu luyện giả trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngay cả thi thể cũng không lưu lại một chút gì chỉ còn tro bụi phát pho bay xuống.

Đồng thời, một ngọn núi tuyết ở phía xa sau khi bị đồ dằng thánh quang chiếu vào, trong chớp mắt đã sụp lở, khó có thể tưởng tượng thánh quang kia bá đạo đến mức nào.

Bất quá, hiển nhiên Tây thổ Đồ Đằng không phải chính thức động thủ. Sau khi bắn ra mấy đạo thần quang thì y đã đóng lại Đồ Đằng thánh nhân.

Y lạnh lùng nói : “Lão quỷ đáng chết, ta hôm nay đến đông thổ, chính là do cảm ứng được khí tức của các người, ta một là muốn gặp lại cố nhân, hai là muốn hỏi các người, năm đó ai đã động tay động chân với ta, hai ta ngủ say không tỉnh”.

“A a...” Thần Nữ không nhịn được nở nụ cười, giống như một đóa hoa xuân tươi thắm, nói : “Thật sự là một con đại xà tham ngủ, bị người ta động chân động tay đến bây giờ mới tỉnh lại tìm người báo thù, a ha ha...”.

Thấy Tây thổ Đồ Đằng đang tức giận, Thủ mộ lão nhân đưa mắt nhìn quanh nói : “Đại trù người đứng là ngủ nhiều đến hồ đồ rồi, người xem thử ba vị đến từ Tây thổ, bọn họ cùng với người không phải cùng ở Tây thổ sao, nói vậy...”.

Nói đến đây, Thủ mộ lão nhân không nói tiếp nữa, chỉ đưa mắt nhìn về khí vật đang đứng ở ba phía trong không trung.

Bái tướng đài phương viên trăm trượng, thần thánh khí tức cùng với ma khí khủng bố tương giao, làm cho người ta cảm giác được một cỗ áp lực vô cùng.

Trần ma thạch cao mười trượng, phát ra khí tức âm u đáng sợ, hơn nữa trên bề mặt còn nhiễm rất nhiều vết máu, khiến cho nó có vẻ tà dị vô cùng.

Đốt xương tay thần bí nhất, mặc dù bất quá chỉ ngắn một mẫu, nhưng không ai không chú ý đến, phẳng phất nó mới là tâm điểm ở nơi đây.

Tây thổ Đồ Đằng nhìn về phía ba khí vật huyền bí, thanh âm lạnh lẽo, nói : “Đốt xương tay kia tịnh không phải chân chính là đốt xương tay, mà là tinh hồn của một người! Vốn ta muốn đem cả địa ngục toàn bộ thu vào trong nội thiên địa, nhưng nó ở tầng thứ mười tám luôn phá hoại chuyện tốt của ta! Ta thực sự không biết nó có lai lịch như thế nào. Còn Bái tướng đài cùng với Trần ma thạch, ta mặc dù nghe người ở bên ngoài ngục nói qua, nhưng cũng chẳng biết là hai tử quỷ gì”.

Thủ mộ lão nhân cười lớn : “Ha ha...người đều nói bọn chúng là tử quỷ. Mà bọn chúng ở tại Tây thổ, người còn muốn tìm ai báo thù?”

“Người nói người hại ta đã chết?”

“Có lẽ vậy”.

Tây thổ Đồ Đằng lạnh giọng nói : “Hừ, sợ rằng vẫn chưa có chết, ba kiện khia vật này ngưng tụ tàn hồn của bọn chúng, hôm nay ta đánh nát chúng”.

Thủ mộ lão nhân khẽ mỉm cười nói : “Ta đến giúp người” Tiếp theo ông ta lại quay sang Thần Nữ cười nói : “Nàng cũng giúp hần một chút sức lực đi. Đối với Bái tướng đài cùng với Trần ma thạch, ta và nàng trong lòng cũng hiểu biết một chút, duy chỉ có Đốt xương tay khiến cho người ta không thể thăm do được, hôm nay chúng ta đánh ra tinh hồn của nó, xem thử xem rốt cuộc là thần thánh phương nào”.

“A a...Ngày hôm nay thật thú vị, vậy hãy thống khoái mà đại chiến một trận đi”.

Thần Nữ tựa hồ cảm giác sự việc vô cùng thú vị.

Trần ma thạch cùng với Bái tướng đài vẫn bất động, đều án ngữ một phương, nhưng Đốt xương tay kia ma thí thao thiên đã tràn ra, thần thức âm lãnh dao động không ngừng kích động truyền vào trong lòng mỗi người rất rõ ràng : “Do ma mà chết, do ma mà sinh”.

Đốt xương tay nhẹ nhàng phát động, một dải hư không trong nháy mắt nứt vỡ, rất nhanh hướng về phía Thủ Mộ lão nhân mà thôn phệ.

“Hảo lợi hại”. Thủ mộ lão nhân tại chỗ còn lưu lại một đạo tàn ảnh, rất nhanh rời khỏi nơi thiên địa đang nứt vỡ kia, ông ta xuất hiện bên ngoài dải hư không, hét lớn : “Yên diệt”.

Thân âm của kinh lời từ trên cao vang lên, một lỗ đen to lớn xoáy tròn hút đốt xương tay vào trong.

“Ma thân vĩnh sinh” trong lỗ đen phát ra bốn chữ, âm thanh do thần thức dao động thực giống như từ miệng phát ra truyền vào trong tai của mỗi người

“Oanh”

Lỗ đen khổng lồ nứt vỡ, đốt xương tay vẫn bình thường như cũ, những vẫn hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, uy áp lớn lao bao phủ cả đất trời.

Trong quá trình đó, trên trời cao thiên phạt vẫn không ngừng phách xuống, nhưng điều khiến cho mọi người kinh dị chính là tất cả thiên phạt lời quang tiếp cận phiên thiên này trong nháy mắt đều biến mất một cách kì diệu.

Thiên địa pháp tắc vô hiệu!

Thủ mộ lão nhân với đốt xương tay, vừa rồi chỉ là đơn giản quá chiêu nhưng bọn họ tựa hồ đã đều tự sáng tác ra thiên địa pháp tắc.

Vô số tu luyện giả ở phía xa không một tiếng động, tất cả ánh mắt đều chăm chú nhìn về phía Đạm Đài thánh địa.

Lão bạo quân Khôn Đức, Bệnh Kỳ Lân, Cự Viên vẻ mặt đều không có biểu tình gì, bất quá bọn họ so với những người khác càng chăm chú quan sát chiến trường hơn.

“Lợi hại” Thủ mộ lão nhân quay sang Tây thổ Đồ Đằng cùng với Thần Nữ nói : “Các người trước tiên chế trụ nó, ta hôm nay ngoại trừ muốn dẫn các người đến đây ngoại trừ chạm mặt với đám này, còn muốn thu thập tên tiểu tử ở phía dưới”.

Tà tổ biết Thủ mộ lão nhân nói y, liền cười lạnh nói : “Cho dù lão già ngươi tu vi có nghịch thiên, cũng không giết không được ta. Nếu không vạn năm trước ta đã không bị phong ấn tại đài mà đã bị người ta giết rồi”.

Ở trên không cách đó không xa, Thần Nam trong lòng khẽ động, Liệt Không Kiếm, Đại Long Dao, Hậu Nghệ thần thụ, Thạch Cẩm Đang toàn bộ đều bay lên từ trong huyết sắc luyện ngục hóa thành bốn đạo thần quang rất nhanh bao về nội thiên địa của hắn.

“A.....”

Bốn kiện bảo vật trong truyền thuyết lao ra khỏi tuyệt sát đại trận, tà tổ lập tức phát ra một tiếng hét lớn chấn động thiên địa. Thân thể như cương thiết tạo thành bạo phát ra từng đợt quang mang đáng sợ, Khôn Thiên Tác trong tay vũ động mạnh mẽ trở lại.

“Grào...”

Sát khí trùng thiên, huyết quang che khuất mặt trời, Đạm Đài thánh địa tràn ngập huyết quang, vốn cổ thánh địa bốn mùa như xuân trong nháy mắt biến thành một dải chết chóc, tất cả các thực vật động vật có sinh mệnh trong nháy mắt đều bị mất đi sinh mệnh.

Cũng may, người trong Đạm Đài thánh địa, còn có không ít huyền giới cao thủ ở nơi đó sớm đã rời đi.

“Grào...”

Tà tổ ngẩng mặt lên trời gào thét. Cả thiên địa như chấn động, mấy ngọn núi tuyết ở phía xa hoàn toàn sụp đổ, mặt đất gần đó hoàn toàn rạn nứt, vô số khe nứt khổng lồ không ngừng lan đi mấy chục dặm.

Tiếng gào thét truyền đi trăm dặm, khiến cho mây gió bốn phương trùng động. Những đám mây phía trên Đạm Đài thánh địa trực tiếp bị chấn tán, đối diện với sự cường mạnh của Tà tổ, Thần Nữ, Tây thổ Đồ Đằng, Thủ Mộ lão nhân ở trên không trung cũng phải tạm thời lùi tránh những tia huyết quang phóng tới.

Thần Nữ mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói : “Mạnh thật, trường giang sóng sau xô sóng trước”.

Thủ mộ lão nhân nói : “Cái tên tiểu tử này tâm ngoan thủ lạt, năm đó lục đại ca thủ mạnh nhất của thái cổ lục đạo tại tịnh hỏa chi tể, bị nó ngư ông đắc lợi, nó đã thôn phệ toàn bộ sáu người này lúc đó đang bị

trọng thương không thể cử động vào trong người, luyện hóa hoàn toàn bọn họ. Cảnh giới của nó bây giờ mặc dù không hơn so với chúng ta, nhưng mà thân thể của nó so với bất diệt chi thể còn mạnh hơn rất nhiều. Rất ít có địch thủ”.

“Oanh”

Huyết sắc luyện ngục hoàn toàn tan nát, Tà tổ thoát khốn bay lên.

Ta tổ nhìn Thủ mộ lão nhân khiêu khích, trong miệng lạnh lùng nói : “Thiên trọng kiếp, bách thể nan, thời gian trôi qua vội vàng, chỉ trong chớp mắt. thân thể bất tử, linh hồn bất diệt, chấn cổ tuyệt kim, không người địch...”

Trong lúc đó, Trấn Ma thạch ở bên cạnh, những vết máu ở trên bề mặt đột nhiên bạo phát huyết quang tà dị trùng thiên, giọng nói giống như từ cửu u địa ngục từ trong huyết quang vang lên, thần thức dao động tiếp theo lời nói của Tà tổ vang vọng giữa không trung : “Đợi đến khi âm dương nghịch loạn. Ma huyết của ta nhuộm cả trời xanh”.

Tà tổ ngạc nhiên nói : “Là vị tổ sư nào trong thái cổ lục đại tà đạo?”

Thủ mộ lão nhân thấy vô cùng nhức đầu, lấy tay bóp trán lẩm bẩm: “Lầm rồi, hán #\$\$@...” Ông không nhịn được những lời thô tục để mắng chửi. Rồi tức giận nói : “Đáng chết, tử quỷ trong trấn ma thạch là tà nhân mạnh nhất thái cổ, là người đứng đầu trong thái cổ lục tà”.

Thủ mộ lão nhân tựa hồ có chút tức giận, quay sang Thần Nữ với Tây thổ Đồ Đằng hô lên : “Đánh hán nát ra, không cần đối phó với Đốt xương tay nữa”.

Bọn họ tựa hồ từng là minh hữu. Hiện tại nghe thấy vậy, Thần Nữ cùng với Tây thổ Đồ Đằng đều lao về phía Trấn ma thạch. Thần Nữ chân đạp Ngọc như ý khẽ hô lên : “Trời cao đất dày, đều nghe lệnh ta, âm dương lưỡng cực! Diệt”.

Trời cao tự hồ nứt vỡ, một dải hào quang màu xanh ngọc bích từ trên áp xuống, mặt đất trào lên như thủy triều, quang mang màu vàng đất nghịch không bay lên, thiên đại lưỡng cực đồng thời lao đến Trấn Ma thạch.

Đó là tuyệt sát tuyệt đối kinh khủng, Thần Nữ nói vài câu đã huy động được thiên địa pháp tắc

Trấn Ma thạch bị hai đạo hào quang mạnh mẽ bao vây, không ngừng đánh vào, cuối cùng dải hư không kia nát vụn, phát ra từng đợt gào thét.

Tây thổ Đồ Đằng hét lớn : “Thế gian vạn vật, qua mắt thành không, hủy diệt!”.

Đồ Đằng thánh nhãn đột nhiên mở ra, một đạo thánh quang rực rỡ trong chớp mắt chiếu sáng cả đất trời, trực tiếp bắn về Trấn Ma thạch.

“Thân thể bất tử, linh hồn bất diệt, Độc ô cửu chuyển”.

Trấn ma thạch truyền ra từng đợt thần thức dao động kịch liệt. Vết máu nhuộm trên bề mặt không biết vì sao đột nhiên bộc phát ra, chín cái huyết động to lớn xoáy tròn nhanh chóng, từ bên trong máu tanh không ngừng tràn ra, khắp bầu trời đều là huyết thủy đỏ rực.

Đồ Đằng thánh quang hiệu xưng có thể hủy diệt thế gian vạn vật sau khi gặp huyết quang vô tận từ từ biến mất trong huyết quang.

“A...” Trong Trấn ma thạch phát ra tiếng gào thét : “Huyết nhuộm trời xanh”.

Huyết thủy mãnh mẽ như đại dương cuộn cuộn tràn ra lao về phía Thần Nữ cùng với Tây thổ Đồ Đằng. Ở phía bên cạnh, Thủ mộ lão nhân sớm đã kịch chiến cùng với Tà tổ.

“Tiểu tử, ta thiếu tổ tiên ngươi một ân tình, bất quá ngươi lại đã từng giết đời sau của ta, ngươi nếu như bị phong ấn suốt đời không ra thì ta cũng bỏ qua, nhưng hôm nay ngươi lại thoát ra...”

Thủ mộ lão nhân xé rách hư không, trực tiếp ném Tà tổ vào đó, bất quá thân thể y vượt qua cả bất diệt chi thể, khó có thể bị vô tình thiên địa pháp tắc đánh nát, y lại phá toái hư không quay trở về.

“Lão bắt tử biến thái, người nói như thế nào cũng không giết được ta!”

“Oanh”

Một bàn tay khổng lồ, giống như một ngọn núi lớn từ Thủ mộ lão nhân đánh ra, hưng hăng tiến về phía Tà tổ ở dưới đất, mặt đất trong phương viên trăm trượng bị sụt xuống, mặt đất hiện lên một huyết động khổng lồ tối đen sâu thẳm.

Ở một bên, Bái tướng đài bất động đã lâu không vì sao lại cùng với Tiệt cốt chỉ kia đột nhiên chấn động thiên địa, đánh nát từng phiến hư không mãnh liệt đại chiến với nhau.

Sau đó, chiến trường mở rộng ra, hỗn chiến lan ra vùng ven, đám người này cũng nhau hỗn chiến kịch liệt.

Trời cao vỡ nát, núi lớn sạt lở, mặt đất nứt toác...

Thần Nam nhìn khắp trời đất, lạnh lùng tự nói : “Đánh đi, tốt nhất là đánh cho thiên băng địa liệt”.

247. Chương 248: Mượn Người Dùng Một Chút

Tây thổ Đồ Đằng rống lên, âm thanh trầm muộn vang tận trời xanh, truyền xa hơn trăm dặm, khiến cho những dãy núi tuyết ở xa xa chấn động kịch liệt, tuyết lở tạo lên những tiếng âm ầm không ngớt.

Sau khi con mắt thứ ba ở trên trán mở ra, y chưa từng nhắm lại, Đồ Đằng thánh quang bắn ra tám phía, liên tục phá sập mây toà núi tuyết, nhưng nhất thời không làm gì được huyết thủy cuộn cuộn kia

Trên cao, khắp nơi đều là huyết thủy, cả không trung rực một màu máu, huyết thủy mênh mông như biển lớn không ngừng dâng trào giữa không trung, Trần Ma thạch giống như là u linh nhấp nhô theo từng cơn sóng máu.

Trong huyết quang thao thiên, chín dòng suối huyết sắc âm u phẳng phất có thể thanh toán được linh hồn người, phát ra một cỗ dao động tà dị khác thường, không chỉ mãnh liệt thanh toán thân thể Tây thổ Đồ Đằng, đồng thời tựa hồ như muốn chop lấy thần thức của y, muốn đẩy hẳn tiến vào hoàn toàn trong chín cái huyết động to lớn.

Thần Nữ chân đạp Ngọc Như Ý không ngừng thi pháp, cao thiên hậu thổ ngưng tụ thành thiên địa âm dương nhị khí đan vào nhau, mãnh liệt phá khai hư không, muốn hút hết những cơn sóng máu kia đi.

Nhưng những cơn sóng máu bất tận, không ngừng cuộn cuộn chảy ra từ chín động huyết kia, càng ngày càng lan toả rộng trong không gian, từ từ bao vây Tây thổ Đồ Đằng và Thần nữ.

Tây thổ Đồ Đằng cười lạnh gầm lên: “Ta không tin, lẽ nào sau chín cái động khẩu kia, lại là một thế giới toàn là máu”.

Dứt lời, y ngẩng mặt lên trời hét lên một tiếng, thân thể trong nháy mắt biến lớn, nửa thân trên hoá thành người khổng lồ cao 15 trượng, cơ bắp cuộn cuộn hữu lực. Điều đáng sợ là ma văn trên người càng dày đặc, trên mặt, trên trán đều là ma văn. Một tấm thân đầy ma văn đáng sợ.

Còn nửa thân dưới vốn là một chiếc đuôi rắn dài ba trượng, lúc này bạo trưởng thành trăm trượng, thân rắn thô đại uốn khúc, khiến người ta sợ hãi, y lao lên không, công thẳng vào màn sóng máu đó.

Một đôi quyền đầu cực lớn đánh tan màn sóng cuộn cuộn đó, lao thẳng về Trần Ma thạch ở sâu trong làn sóng. Nhưng ba huyết động khổng lồ xoay tít, như ba chiếc miệng đầy máu của ba con cự thú, hung hãn đớp về phía y.

Tây thổ Đồ Đằng gầm lên một tiếng, song chưởng bạo phát từng đạo quang mang rực máu, mạnh mẽ chặn hai cái huyết động lại, đồng thời Đồ Đằng thánh nhãn bạo phát một đạo quang mang loá mắt, đánh lui một huyết động khổng lồ.

Nhưng những động máu âm sâm khủng bố đó không chỉ có ba cái, còn có sáu huyết động giống như u minh địa ngục, đang xoay tít giữa màn sóng máu ngập trời.

Trong lúc chặn đứng Tây thổ Đồ Đằng, sức mạnh vô biên xé nát, bể cong thân thể của y. Cùng lúc Trần Ma thạch từ trên cao lao xuống, điên cuồng giáng vào thân thể của Tây thổ Đồ đằng.

“Ta đang đợi ngươi đây” Tây Thổ Đồ Đằng gầm lớn, chiếc đuôi dài trăm trượng quất ngược lên, cuốn chặt lấy Trần Ma Thạch cao mười trượng, mặc cho chín cái động máu xâu xé cơ thể của y không còn ra hình thù gì.

Trần Ma Thạch bị chiếc đuôi khổng lồ của Tây Thổ Đồ Đằng cuốn đến trước mặt, thánh quang từ Đồ Đằng thánh nhân không ngừng phát ra, điên cuồng bắn vào Trần Ma Thạch.

Chỉ là, tiên huyết trên Trần Ma Thạch thật quá yêu dị, phát ra từng màn sương máu đáng sợ, tiêu diệt từng đạo thánh quang. Còn chín cái động khẩu khổng lồ, gần như đã xé nát cơ thể Tây Thổ Đồ Đằng.

“Bụp.”

Thân rắn trăm trượng rốt cục bị chín cái động khẩu cắn nát, sóng máu vô biên lan toả khắp nơi, chớp mắt lấp kín thân thể nát bấy của Tây Thổ Đồ Đằng, Trần Ma Thạch bay vọt lên cao.

Nhưng mà, trong chớp mắt, sóng máu vô biên đột nhiên sôi lên sùng sục, thân thể vốn nát bấy của Tây Thổ Đồ Đằng toàn bộ bay lên, nhanh chóng hợp lại với nhau, tạo thành một cơ thể hoàn chỉnh.

Những nhân vật như y sớm đã vượt qua cảnh giới thân thể bất diệt, cần phải có phương pháp đặc biệt mới có thể triệt để bị tiêu diệt, phá tan cơ thể vẫn chưa thể tạo được mối uy hiếp với sinh mệnh của bọn y.

Thân rắn trăm trượng của Tây Thổ Đồ Đằng nhanh chóng phá toái hư không, vọt một tiếng lại cuốn lấy Trần Ma Thạch, không quản chín cái động khẩu thanh toán thân thể, Đồ Đằng thánh nhân kim quang bạo phát, đột nhiên tử quang đại thịnh, một đạo tử sắc thánh quang loá mắt bạo phát, điên cuồng tấn công Trần Ma Thạch.

“Oành.”

Huyết quang tung toé, những vết máu lấm tẩm trên tấm bia bắn tung khắp nơi, còn biển máu trên cao không ngừng cuộn trào những cơn sóng máu

Tử sắc thánh quang chiếu sáng cự đại thạch bia, rốt cục khiến tấm ma bia đó rung chuyển kịch liệt, nhưng nó không bị vỡ nát, ngược lại điên cuồng triệu hoán chín cái động máu kia lại thanh toán Tây Thổ Đồ Đằng.

Lúc này, thần nữ tay cầm Ngọc Như ý bay đến, chớp mắt Ngọc Như Ý phóng đại lên trăm ngàn lần, dài gần chục trượng. Sau đó nữ thần vung mạnh ngọc như ý phát ra từng trận khí tức thần thánh đó, hung hãn đập vào trên Trần Ma Thạch.

Tây Thổ Đồ Đằng buông Trần Ma Thạch ra, phản kích lại sự thanh toán của chín cái động máu kia, thỉnh thoảng lại dùng Đồ Đằng thánh nhân tấn công Trần Ma Thạch.

Thần nữ một mặt thi triển cấm pháp, dùng thiên địa âm dương nhị khí cách li Trần Ma Thạch và những đợt sóng máu vô biên kia, một mặt dùng Ngọc Như Ý không ngừng oanh kích Trần Ma Thạch.

“Oành oành oành.”

Trần Ma Thạch âm thầm đáng sợ bị đánh rơi xuống bên dưới, màn huyết thủy ngập trời cũng rơi xuống đất cùng với nó, Thần nữ cùng Tây Thổ Đồ Đằng liên thủ không ngừng tấn công, trực tiếp đánh Trần Ma Thạch chui vào trong đất.

Ở một bên, Bái Tướng dài trăm trọng như núi, khí thế bàng bạc cự đại, tạo cho người ta một cỗ áp lực trầm trọng. Lúc này nó đang cùng đốt xương ngón tay nhỏ bé giao tranh. Hai bên nhìn có vẻ không tương xứng, nhưng thực sự giao chiến, Bái Tướng dài khổng lồ không hề chiếm ưu thế, có lúc còn bị đốt xương tay đó đánh văng đi. Đốt xương đó dường như có sức mạnh định thiên, ổn định giữa không trung như một cái cây.

“Ưc vạn sinh linh làm binh, bách vạn thần ma làm tướng”.

Hai hàng chữ khắc trên Bái Tướng dài, ảo hoá thành hai đạo thần mang rực rỡ bắt chéo nhau, chiếu sáng trên cao, phát ra một cỗ uy áp cực lớn khiến những quan chiến giả ở xa run rẩy. Tuyệt sát thần mang đó nhanh chóng bao phủ lấy đốt xương tay.

Chỉ là, Bái Tướng đài có thể trấn áp cả Tây phương Thần ma lăng viên, đối diện với một đốt xương tay nhỏ, dường như mất đi thiên uy ngày trước. Hai đạo tuyệt sát chi quang sau khi đập thẳng vào đốt xương đó, cho dù khiến cho cả trời cao dường như sụp đổ, nhưng đốt xương đó vẫn an nhiên bất động, lơ lửng giữa không trung.

Chỉ cốt lúc đứng im trầm ổn như núi, lúc động thì trời rung đất chuyển, chỉ một chút phiêu động đã tạo ra một cỗ ma khí bao trùm trời đất, hắc ám quang mang vô tận triệt để bao phủ cả không trung, từng khoảng bóng tối bao trùm lên màn huyết vụ vô tận giữa không trung

“Bụp.”

Bái Tướng Đài không ngờ bị đốt xương đó đánh bay từ trên không xuống, hung hãn lao về phía thủ mộ lão nhân.

Lúc này Thủ mộ lão nhân đang nắm Khốn thiên thành trên người Tà Tổ, quăng đông quật tây, phá vỡ từng phiến không gian. Còn Tà Tổ cũng không chịu kém, thân thể cứng rắn như sắt nguội cao ba trượng bạo phát sáu đạo quang mang tà dị, chiếu về phía thủ mộ lão nhân, sáu đạo hư ảnh như có như không điên cuồng cắn xé lão nhân, như muốn phanh thây lão.

Đúng vào lúc này, Bái Tướng đài bị đốt xương kia đánh bay về phía này, nhìn thấy phía trước có người ngăn cản, oanh một tiếng bắn ra hai đạo thần quang, đánh về phía hai cao thủ.

Thủ mộ lão nhân đại nộ, huy động Khốn thiên thành, vung Tà Tổ quật về phía hai đạo thần quang, phá nát hai đạo thần quang đó. Tà Tổ không hổ danh là cường giả gần đạt đến vô địch, ma thân khổng lồ không hề gặp chút tổn thương nào. Sau khi phá tan luồng thần quang liền đập vào Bái Tướng đài, vung song quyền liên tục đánh vào trên mặt đài.

Đốt xương tay lao xuống, phá vỡ một phiến hư không, tổng cả Tà Tổ và Bái Tướng đài vào trong, sau đó nó lơ lửng kịch liệt, phiến không gian hư vô đen ngòm đó bắt đầu biến mất.

Cơ thể Tà Tổ nhanh chóng bị tan chảy, cơ thể nát bấy máu thịt mơ hồ, bất quá cùng với một tiếng gầm vang tận mây xanh, nửa thân thể máu me đầm đìa của lão nhanh chóng vọt ra.

Rời khỏi khoảng không gian đó, cơ thể Tà Tổ vọng lên những tiếng kêu kì lạ, nửa thân dưới máu thịt mơ hồ nhanh chóng sinh ra xương thịt, cơ thể trở về nguyên trạng thái ban đầu. Đó thật mà một ma thân đáng sợ, không cách nào hủy diệt được.

Cùng lúc, Bái Tướng đài cũng bay ra theo, lần này nó phát ra quang mang âm sâm tà dị, cả thân đài đen kịt lấp lánh, phía trên đài ẩn ước xuất hiện một đạo nhân ảnh, tuy vô cùng mờ nhạt, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác về một khí thế ngạo thị thiên hạ duy ngã độc tôn.

Sau khi hư ảnh xuất hiện, Bái Tướng đài giống như một thượng cổ cự thú, càng ngày càng âm sâm khủng bố, không gian xung quanh nó dường như có thể thanh toán hết tất cả quang mang, cuối cùng hình thành một lực hút mạnh mẽ vô cùng, hút đốt xương từ trên cao xuống.

Tuy nhiên, càng đến gần, đốt xương đó di chuyển ngày càng chậm, nhưng khoảng cách ngày càng thu hẹp lại. Đến cả thủ mộ lão nhân và Tà Tổ đều bị sức mạnh quái dị đó hút vào.

“Hút.”

Thủ mộ lão nhân gầm lên, từng khoảng hư không vỡ nát, một đạo không gian liệt phùng cực lớn, lan khắp bầu trời. Ba tòa núi tuyết trong phút chốc sụp đổ, có vài kẻ quá ham xem cuộc đại chiến này đến quá gần, bị không gian đại liệt phùng nghiền nát.

Không gian xung quanh Bái Tướng đài không ngừng bị thanh toán, đó là một pháp tắc có thể hủy diệt cả không gian, giúp thủ mộ lão nhân chống lại lực hút khổng lồ đó, thoát khỏi hỗn chiến.

Tà Tổ không may mắn như vậy, bị hút thẳng lên trên Bái Tướng đài, chớp mắt vô số hư ảnh xuất hiện, toàn bộ lao về phía Tà Tổ.

Đó không chỉ đơn giản là công kích nhục thể, đó chính là sự tấn công linh hồn

Hư ảnh mờ ảo, có thể xuyên ta nhục thể của Tà Tổ, trực tiếp hút linh hồn của lão. Lần này Tà cổ thực sự có vẻ hoảng loạn, điên cuồng gầm thét. Cuối cùng lão cắn đầu lưỡi, liên tục phun ra ba ngụm máu tươi, phun lên trên Khổn thiên thẳng, sợi xích khổng lồ chớp mắt hóa thành hai đoạn thân thể đứt đoạn của một con măng xà khổng lồ.

Chẳng có đầu cũng chẳng có đuôi, giống như hai đoạn thân bị cắt ra từ giữa một con măng xà, ngoài hai vết cắt, toàn bộ các phần khác không chút tổn thương. Hai đoạn thân nhanh chóng hóa to như hai căn phòng, toàn thân phát ra từng trận lửa màu xanh, đẩy lùi rất nhiều hư ảnh, sau đó cuốn Tà Tổ thoát khỏi Bái Tướng đài.

Trong quá trình này, hư ảnh có khí thể bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn sừng sững giữa trung tâm Bái Tướng đài, chỉ im lặng chăm chú nhìn đốt xương tay kia.

Đốt xương đó cùng cổ lực lượng tà dị xung quanh Bái Tướng đài tạo thành thế cân bằng, ổn định giữa không trung. Nhưng một một khắc sau, đốt xương đột nhiên tăng tốc lao về phía trước, không hề kháng cự chút nào, mà chủ động xuất kích.

Nó bạo phát từng trận ma khí khủng bố, bao trùm lấy Bái Tướng đài, sau đó nó trực tiếp lao thẳng về đạo hư ảnh bên trên đài.

“Gào.”

“Grừ.”

Hai tiếng gầm khủng khiếp chấn động trời cao, rung chuyển địa hạ, khiến nhiều quan chiến giả chấn động rơi xuống đất, rất nhiều người bị ma âm đánh thẳng vào não ngất đi. Thậm chí có vài người trực tiếp bị ma âm tiêu diệt.

Các quan chiến giả kinh hãi, cùng lùi lại.

Đốt xương cùng đạo hư ảnh đó lao vào nhau, nhìn từ xa giống như có hai đạo nhân ảnh đang giao tranh quyết liệt, bọn họ điên cuồng kịch chiến, nhưng chỉ trong phạm vi không gian trăm trượng trên Bái Tướng đài. Hai đạo hư ảnh nhanh chóng khiến người khác không nhìn thấy gì rõ ràng, chỉ phảng phất cảm giác được ở đó có hai đại dươ ng đang điên cuồng va chạm.

Lúc này, Thủ mộ lão nhân, Tà Tổ, Thần nữ, Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo, cùng với Trấn Ma Thạch huyết nhuộm thiên không, hỗn chiến kịch liệt.

Ba đánh hai, đương nhiên Tà Tổ càng rơi vào thế bất lợi, mặc dù cơ thể bất tử, nhưng máu mồm máu mũi đã tuôn ra, thần sắc mệt mỏi sắp không chịu được.

Còn Trấn Ma Thạch càng gặp phải sự tấn công điên cuồng của ba người bọn Nữ thần.

Trời cao rung chuyển, mặt đất nứt toác, núi non sụp đổ...kinh thế đại chiến này ngàn năm khó gặp.

Cuối cùng, trong lúc hai hư ảnh chiến đấu giằng co trên Bái Tướng đài, cùng với sự lắc lư của Bái Tướng đài, cũng tiến vào một bên của chiến trường, đại chiến lúc này càng trở lên khốc liệt.

Đúng vào lúc này, thủ mộ lão nhân đột nhiên gầm lên: “Mượn đại long đao dùng một chút”.

Từ xam, Thần Nam cảm giác tay nhẹ bẫ ng, nửa thanh đại long đao bay ra, nhanh chóng tiến vào giữa chiến trường kịch liệt. Chớp mắt, ở đó đao mang cuốn cuộn, bốc lên tận trời.

Một lát sau, Tây Thổ Đồ Đằng hét lớn: “Mượn Liệt Không kiếm dùng một chút”.

Tay Thần Nam đột nhiên nhẹ bẫ ng, Liệt Không kiếm phá toái hư không bay đi, tiến vào nơi đang diễn ra đại chiến thảm liệt, lập tức kiếm khí tung hoành lan toả, hoành tảo tám phía.

Chỉ một lúc sau, Thần Nam nhìn thấy thần nữ tay cầm ngọc như ý cũng nhìn về phía này, lúc này hẫ n có vẻ sáng khoái hơn, trực tiếp triệu hoán Hậu Nghệ cung, đã bị “trần lộn” hai kiện côi bảo, lần này chủ động một chút, đưa nó ra trước.

Bất quá, sự tình dường như ngoài ý liệu của hẫ n, Thần nữ đồng dạng hét lên: “Mượn người dùng một lúc!”

Thần Nam cả người bay lên, lao đến nơi đại chiến.

“Ta # \$ % & @ #”

Cảm giác của hắn lúc này.....

248. Chương 249: Xương Máu Dung Hợp

Thần Nam chẳng thể nói nên lời ép buộc mượn Đại Long đao cùng Liệt Không kiếm của thủ mộ lão nhân cùng Tây Thổ Đồ Đằng, thần nữ mà hắn chưa từng quen biết này thật sự có cá tính, tự nhiên mượn luôn thân thể của hắn.

Lúc này trận chiến vô cùng kịch liệt, mấy vị cường giả đều biết hậu quả của cuộc đại chiến khốc liệt này, đều biết mỗi nơi đều có quy tắc riêng của chỗ đó, nên không dám mở rộng chiến trường ra quá Đạm Đài Thánh Địa

Trên đài bái tượng, hai đạo huyết ảnh vẫn dính với nhau như keo, mấy vị đại cao thủ lại đang bận rộn đấu với nhau, không hề để ý đến chuyện ngoài, chỉ tập trung đánh nhau.

Trên đài, hai người tuy chỉ là hư ảnh nhưng thực lực mạnh mẽ đến nỗi người thường khó có thể tưởng tượng, từng đạo không gian đen tối bị xé toạc ra, từ bên trong đó phát xuất từng trận gió lớn, sấm chớp, rồi giữa không trung từ từ hình thành một cơn lốc mang năng lượng cực lớn.

Cũng vì thế mà Trần Ma thạch cũng hoàn toàn bị áp chế, thần nữ, Tây Thổ Đồ Đằng cùng thủ mộ lão nhân ba vị cao thủ thực lực mạnh mẽ tỏa rộng khắp không gian, cơ hồ không ai có thể ngăn cản được các đợt công kích sắc bén của họ.

Tà Tổ cũng không khá hơn bao nhiêu, bị áp chế hoàn toàn, Tây Thổ Đồ Đằng cầm Liệt Thiên kiếm chém ra một đạo ánh sáng chói lóa trong lúc đó thủ mộ lão nhân cầm Đại Long đao cũng rạch một đường xé nát không trung.

Thần Nam bị Thần Nữ dùng lực cuốn đến giữ chặt lấy, thân thể liền bị vây hãm, cật lực phản đối vùng vẫy, nhưng không có kết quả.

“À há ... thân thể của ngươi thật tuyệt, tiềm lực vô cùng mạnh mẽ, lại có Huyền Vũ giáp hộ thân, nên có thể phát huy được hết sức mạnh của ta”

“Ngươi ... ” Thần Nam không biết ả đang suy tính thứ gì nữa.

“Thân thể ta sớm đã không còn tồn tại trên đời, thân xác hiện tại lại quá yếu đuối, mỗi khi vận dụng lực lượng trong lúc chiến đấu thì dễ dàng bị tổn thương, ta thấy thân thể của ngươi thật thích hợp.”

Những lời này vừa thốt khiến cho Thần Nam kinh hãi, nhưng hắn chưa kịp có phản ứng gì thì thần nữ đã hóa thân thành một đạo ánh sáng nhập ngay vào thân thể của hắn. Lúc này thân thể của hắn có sự chuyển biến, ánh mắt từ từ sắc bén hẳn lên, trong mắt phảng phất một ngọn lửa có thể thiêu đốt thiên địa, đột nhiên bắn ra hai đạo kiếm quang.

“Ầm ầm”

Hai đạo kiếm quang đánh thẳng vào Trần Ma thạch tượng, nhất thời phát ra hoa lửa tung tóe.

Thời điểm này, Thần Nam đáng phải chiến đấu với một loại phương thức đánh nhau kì dị chưa từng thấy. Trong người hắn có một cảm giác kì quái, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng, nhận ra sự thay đổi của thân thể, nhưng thân thể này lại không chịu sự chi phối của hắn.

Hắn thấy tay của hắn từ từ nhấc lên, hướng thẳng vào Trần Ma thạch tượng, đánh rớt thạch tượng vào nơi sâu nhất của huyết hải, huyết thủy bắn lên tung tóe.

Trên không trung, huyết thủy bắn tung tóe thành một màn sương mỏng, chín vòng huyết sắc quay điên cuồng, Trấn Ma thạch bị áp chế chỉ có thể trốn phía đằng sau mới tránh được sự công kích của tam đại cường giả.

Khí thể của ba đại cao thủ càng lúc càng mạnh, sự tà dị tuy có chút khác biệt, nhưng vẫn có thể nghiền nát cả Trấn Ma Thạch kì dị.

Đại Long đao cùng Liệt Không kiếm của thủ mộ lão nhân và Tây thổ Đồ Đằng phát huy uy lực cực lớn, uy lực này Thần Nam không có khả năng đạt đến.

Trong màn huyết quang dày đặc, Đại Long đao hóa thành một nửa con tàn long, không ngớt gầm rú, thân mình quần lay tay phải của thủ mộ lão nhân, đầu thì nhẹ nhàng múa vuốt tấn công đôi cự xà của Tà Tổ, long khí mạnh mẽ lập tức áp chế ngay con rắn lớn, khiến cho nó không còn linh động di chuyển như lúc trước nữa.

Tàn Long không ngừng giao thiết, dần dần cắn xé Trấn Ma thạch, khiến cho tượng đá phải chạy đông né tây để tránh né.

Liệt Thiên kiếm trong tây Thụy Đức Lạp Áo cũng xuất ra bản thể, hình dạng này Thần Nam mới thấy lần đầu, thật ra là một con thú có sừng, hình dạng giống xuyên sơn giáp nhưng lại nhiều hơn một cái sừng.

Con thú này to lớn vô cùng, phần đuôi quần quanh tay phải của Thụy Đức Lạp Áo, còn nửa phần thân trước của nó thì hướng ra phía ngoài khoảng trăm trượng, đang lắc lư dữ dội trong không trung, đánh vỡ đất đá thành bụi bay đầy trong không gian, khiến cho huyết thủy bắn tung lên.

Thần Nam bị thần nữ khống chế, bay bay trong không gian chỉ để lại một dải tàn ảnh, trên người phát ra quang mang rồi dần dần biến mất, khối bảo ngọc như ý trong tay liên tục công kích Trấn Ma thạch, rồi hần lại phát sinh biến hóa ngay trên đầu Tà Tổ, hai chân đạp vào không trung, phát ra một cước vào đầu Tà Tổ.

Đầu Tà Tổ cứng như sắt đá cũng bị móp đi, khiến hần kêu la thảm thiết, thân hình bay đi cả mấy trăm trượng.

Cuộc chiến đã gần kết thúc, Trấn Ma thạch tuy không bị nổ tan tành nhưng đã bị phong ấn, Tà Tổ cũng chẳng còn sức lực chiến đấu với ba đại cao thủ nữa, ưu thế đã nghiêng hẳn về phía ba người.

Đúng lúc này thì hai hư ảnh trên Bái Tướng đài đột nhiên phân ra rồi rộng lớn từng hồi, có thể thấy hai bên lực lượng ngang nhau, không phân hơn kém.

Chỉ cốt xung thiên, rời khỏi Bái Tướng đài, một đạo hư ảnh mờ nhạt từ từ nhập vào chỉ cốt.

Hai hư ảnh trên Bái Tướng đài lui lại phía sau, lại thấy Trấn Ma thạch đang trong cơn nguy khốn liền lập tức vọt tới

Đương nhiên Bái Tướng đài không phải trợ giúp Trấn Ma thạch, mà là cùng với bọn người thủ mộ lão nhân muốn hủy nó, tảng đá lớn lại phát sáng chói chang, huyết hải khắp nơi sôi sục bắn lên không trung, khiến cho khắp nơi đầy một màu máu.

Lúc này là hỗn chiến, Bái Tướng đài cũng không tránh được va chạm với đám người Thụy Đức Lạp Áo.

Liệt Thiên kiếm cùng Đại Long đao cùng nhau chém về phía Bái Tướng đài, lúc này Thần Nam bị khống chế, cũng không thể tự do hành động được, cũng phóng tới Bái Tướng đài mà xuất hai chiêu. Cuối cùng lại rút Hậu Nghê cung, liên tiếp bắn ra ba mũi tên, khiến cho Bái Tướng đài chịu công kích ba bề.

Cũng may, thần nữ không để cho thần tiên dính máu, bằng không Thần Nam vừa trải qua một trận chiến kịch liệt, đã mất khá nhiều máu, nếu dính máu thì không chết cũng bị thương.

Lúc này trời đất rung chuyển kịch liệt, phiến đá thiên địa rung động dữ dội, chỉ cốt cũng phá không bay đến. Bọn người Thần Nam không ngờ nó lại xông đến đánh Trấn Ma thạch.

Sự mạnh mẽ của chỉ cốt, hôm nay mọi người mới được thấy tận mắt.

Lúc này sát khí của chỉ cốt ngút trời, hư ảnh nhàn nhạt trong chỉ cốt lại hiện ra, rồi nhập vào trong Trần Ma thạch, tiếp theo đó là một âm thanh khùng khiếp phát ra, rồi thì hư ảnh ấy lại dùng hai tay đập nát phiến đá, tiếng kêu rắc rắc vang lên liên hồi.

Trần Ma thạch đã trở thành bia của trăm vạn mũi tên, cả đám người xông vào hội đồng, giống như mọi người đã có giao ước, không hề đâm đạp lên nhau, lúc này Tà Tổ không bị thủ mộ lão nhân áp chế nữa, tất cả đều dồn sức mà tấn công Trần Ma thạch.

Chín huyết động đã không thể bảo vệ được Trần Ma thạch nữa, huyết hải cũng không che chở nổi, chỉ có thể đỡ được phần nào sự công kích mà thôi.

Chỉ có điều tất cả đều là cường giả sức mạnh vô cùng, đối địch mười chiêu thì chỉ đỡ được một hai chiêu.

Cuối cùng, dưới sự hợp tác của Liệt Thiên kiếm, Đại Long đao, cùng thần chưởng, lại có chỉ cốt ra một đòn chí mạng.

“Ầm”

Tảng đá cao cả mười trượng liền bị đánh tan tành, Trần Ma thạch biến thành một đồng đá vụn.

Lúc này Thần Nam cũng nghe thấy tiếng đá vỡ rào rào, trong việc hủy diệt này cũng có một phần công lao của hắn. Hắn nằm mơ cũng không ngờ vật trấn áp mười tám tầng địa ngục lại bị hủy đi như thế này.

Lúc ấy huyết thủy cuồng loạn bắn tung khắp nơi, cả chín vòng huyết thủy cũng chuyển động không ngừng, không trung nhuốm một màu đỏ của máu, nhưng chỉ trong chốc lát đã bị chín vòng huyết thủy hút hết vào bên trong

Cuối cùng không gian không còn u tối nữa, tuy vẫn phảng phất một màu đỏ của máu, cũng bởi vì chín cái vòng cũng không thể nào hấp thụ hết toàn bộ huyết thủy.

Hư ảnh nhàn nhạt cũng bắt đầu la lối, khiến cho chỉ cốt cũng kêu thét theo. Cuối cùng huyết động âm u cũng biến mất, chỉ còn lại chín giọt huyết thủy tà dị mà thôi.

Huyết thủy trong không gian đã hóa thành chín giọt huyết thủy.

Cảnh tượng kì lạ vô cùng, khiến cả bọn thần nữ cũng có chút kinh ngạc, những ai đứng xa trông thấy thì lại càng khiếp sợ hơn nữa.

Hư ảnh nhập vào trong chỉ cốt, chín giọt huyết thủy thì ngưng tụ lại, đám thủ mộ lão nhân muốn ngăn cản nhưng chín giọt huyết thủy ấy nhanh chóng nhập ngay vào chỉ cốt.

Trong phút chốc, ánh sáng màu máu phát ra chói lóa, khắp nơi đều thấy tia máu, nhưng chỉ chốc lát thì đã tiêu biến, chỉ còn một chỉ cốt trắng như bạch ngọc trong không gian. Chỉ cốt lúc này không còn nham nhở như lúc trước mà đã hóa thành một xương ngón tay hoàn chỉnh.

Mọi người không sao giải thích nổi hiện tượng lạ lùng ấy, cũng không ngờ lại có kết quả như vậy. Chín giọt chân ma huyết lại nhập vào trong chỉ cốt, khiến cho một chỉ cốt hầu như nát bấy lại có thể trở về nguyên vẹn, lại tràn đầy sức sống.

Trên Bái Tượng đài, hư ảnh còn lại khe khẽ thở dài, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu nên không một ai hay biết, rồi sau đó tung mình bay cao, biến mất phía trời tây.

Chỉ cốt từ từ bay lên, phát ra sát khí cuồng bạo, có thể nghiền nát mọi vật trong không gian, rồi xé gió bay đi, cũng vẫn bay về hướng tây, trong chốc lát đã không còn thấy tung tích.

Thụy Đức Lạp Áo muốn ngăn cản nhưng thủ mộ lão nhân đã nhanh tay cản lại nói: “Không cần đuổi theo, chỉ cốt thần bí, lại không thể hiểu rõ, không nên coi thường rồi manh động” Sau đó lại lầm bầm: “Không phải là Lục tà trong truyền thuyết đó chứ? Lẽ nào ta lại đoán sai?”

Đại chiến kịch liệt cuối cùng cũng đã kết thúc, thủ mộ lão nhân đưa mắt nhìn về phía Tà Tổ cách đó không xa, khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo, hắn bản lĩnh là thế mà không thể nào chống nổi tam đại cao thủ liên kết vậy công.

“Muốn chạy? Điều này e rằng khó còn hơn lên trời, cả ba đều là đại cao thủ, Tà Tổ làm sao chạy thoát?”

Ba cổ sức mạnh dời núi lấp biển đổ về phía Tà Tổ, lúc này đã không còn uy hiếp phía sau lưng nữa, ba người dốc toàn lực, không cần cố kị gì nữa, chỉ chớp mắt đã có thể phong ấn thần lực của Tà Tổ, khiến hắn cứng đờ trong không trung, không thể nhúc nhích nổi ngón tay.

Thủ mộ lão nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nay không giết ngươi, tránh phải thất tín với tổ tiên ngươi, nhưng mà ta phải hóa giải lực lượng nguy hại trên người ngươi, tránh có ngày gây họa. Từ này về sau, số phận của ngươi tùy thuộc vào người của Thần gia, nếu như ta thấy không hài lòng, lúc đó ta sẽ ra tay lấy mạng ngươi, tuyệt không lưu tình!”

Nghe nói không bị giết, Tà Tổ trong lòng cảm thấy vui sướng, nhưng chỉ được một lúc, lại nghe đến câu chót của thủ mộ lão nhân thì hắn tái mặt, không còn chút huyết sắc

“Hôm nay đại chiến, ta bản thân công lực hao phí gần hết, muốn mượn hai phần thần lực của ngươi.”

Thủ mộ lão nhân giơ bàn tay gầy dẹt đặt lên đỉnh đầu, gần huyết khí hải của Tà Tổ, thần lực cuộn cuộn chảy ra ngoài. Thân thể của Tà Tổ kêu lên răng rắc, như muốn gãy nát, thủ mộ lão nhân tuy tha mạng cho hắn, nhưng lại rút đi công lực một đời của hắn, so với giết hắn thì càng khủng khiếp, ác độc hơn nhiều.

Bao nhiêu tháng ngày cực khổ, đồ không biết bao nhiêu mồ hôi, máu, nay phải bị người ta cưỡng ép rút lấy hai phần, nỗi đau này khác nào ngàn dao đâm vào trong tim?

Được một lát thì thủ mộ lão nhân lại thu tay lại.

Tà Tổ tưởng như yên, lại nghe tiếng của Tây Thổ Đồ Đằng nhưng sét đánh ngang tai: “Hôm nay thần lực tiêu hao quá mức, muốn mượn tạm hai phần thần lực của ngươi.”

Tà Tổ phần nộ thấu trời, rống lên một tiếng, nhưng thân thể đã bị phong ấn, chỉ có thể trợn mắt nhìn đối phương giải trừ thần lực của hắn mà thôi.

Thần lực cũng chính là sinh mạng của hắn, lại thêm hai thành thần lực bị rút đi khiến cho Tà Tổ đứng không vững, khuôn mặt thêm mấy phần nhợt nhạt, già đi rất nhiều.

Thần nữ từ trong thân thể của Thần Nam xuất hiện, thân thể nàng khoác một chiếc áo trắng, bay phất phới, xinh đẹp thuần khiết vô cùng. Nhưng xinh đẹp như tiên nữ chỉ là vẻ bề ngoài, còn bụng dạ nàng là ác ma, độc địa vô cùng.

“Ngươi không thể nhất bên trọng nhất bên khinh như thế được, ta cũng muốn mượn hai phần thần lực.”

Tà Tổ như muốn điên lên, sáu phần thần lực bị mất đi, phải mất bao lâu mới có thể khôi phục lại đây?

Thần lực trong cơ thể Tà Tổ bắt đầu chảy ra ngoài, nhập vào trong cơ thể của thần nữ.

Sáu phần thần lực bị mất khiến cho Tà Tổ mặt mày tái xanh không còn chút huyết sắc, trên mặt đầy vết chân chim, đã trở thành một lão già.

Thần nữ vẫn còn chưa thôi, ả ta nhìn một cách dò xét Tà Tổ rồi cất tiếng: “Ngươi tựa hồ như bất mãn lắm hả? Có điều gì muốn nói với ta không?” Nói rồi thần nữ để cho Tà Tổ lấy hơi dưỡng sức một chút để trả lời

“Ta muốn ăn tươi nuốt sống, xé xác các ngươi ra ... các ngươi mới thật sự là quỷ!” Tà Tổ phần nộ cất tiếng rống một cách thê lương.

“Mấy lời này thật khiến ta sợ hãi quá, vậy xin ngươi thêm hai phần thần lực nữa nhé!” Thần nữ lại vươn tay ra.

“Ngươi ... ngươi, tiện nhân độc ác, ta đã bị ông trời đầy dọa thể này, các ngươi còn chưa chịu thôi?” Tà Tổ hai mắt đỏ ngầu, điên tiết gào thét.

“Nếu không phải ta muốn giữ lại chút mặt mũi cho ngươi, thì đã lấy hết toàn bộ thần lực của ngươi rồi! Ngươi còn trừng mắt cái gì? Chẳng phải chỉ tiêu hao có tám phần thần lực thôi sao? Nghỉ ngơi tu luyện chừng vài ngàn năm là khôi phục được, nếu may mắn nuốt được vài tên sắp đạt được Thần Hoàng chi cảnh thì ngươi chẳng phải lại vô địch thiên hạ hay sao?”

Tà Tổ trong lòng rướm máu, lại gặp phải nữ nhân độc ác như vậy, nói sao cũng không lại ả.

Tà Tổ: “Người i¹/₄’i¹/₄ i; ¥i¹/₄’i¹/₄&...”

Định địa thần thụ xanh như ngọc từ trong thân thể Thần Nam xuất hiện, phát ra ánh sáng màu xanh, rồi biến hóa thành bảo cung màu đen, cùng với ảo ảnh thần cung bên người hắn dung hòa làm một, sáng lên rực rỡ.

Huyền vũ giáp cũng phát ra ánh sáng xanh nhạt, nhưng bảo giáp chi hồn lại không chuyển động, chỉ từ từ hợp thành một rồi phát ra mấy tiếng trầm đục.

Cuối cùng, hai khối cổ thuần thần bí cũng bay đến ráp vào tay trái của hắn, hợp với binh hồn làm một.

“Tiểu tử, coi bộ ngươi có không ít bảo bối, nhưng chỉ có Hậu Nghệ cung và Liệt Thiên kiếm là bị người thu phục, còn mấy món khác vẫn còn thất lạc ở đâu không rõ”

“Lão đầu tử nhìn đi.”

Trong lúc Thần Nam nói thì một hư ảnh xuất hiện ngay phía sau hắn, chính là ma ảnh thần bí.

Lúc này hắn đang nắm Đại Long đao bên tay phải, bên tay trái lại có một hình người bằng binh khí, quanh thân của hình nhân ấy bị xích sắt trói chặt, trông vô cùng thần bí.

Nhưng hình ảnh ấy lại mơ hồ, nên không có cách nào nhìn cho rõ.

Tà Tổ ánh mắt lạnh lẽo, đồng tử co rút lại.

“Lão đầu tử, ngươi cũng là người của Thần gia, vậy chắc hiểu tâm trạng ta lúc này, có lẽ chỉ có tổ tiên thần gia mới có thể giải được nghi vấn của lòng ta. Nếu như ta đoán không sai thì xích sắt của hình nhân cũng là Khốn Thiên Tác chi hồn phải không? Tuy Khốn Thiên Tác chi hồn bảy tám phần không dùng được nhưng bản thể của nó không phải là thất đầu xà chứ? Mà thần vật trên người ngươi vẫn còn thiếu, nhưng điều này không quan trọng, cho ta biết thần binh hình người lúc này rốt cuộc là vật gì?”

“Không biết!” Tà Tổ cứng rắn đáp.

Thần Nam thần sắc nghiêm trọng nói: “Khốn Thiên tác, tên đã bá đạo như thế, lẽ nào là ...”

Tà Tổ im lìm không nói.

Thần Nam cũng không hỏi nữa, chỉ lặng yên mà cởi bỏ xích sắt trên người Tà Tổ rồi vắt trên vai của hắn.

“Tiểu tử ngươi ...” Mặc dù lão đã có sự chuẩn bị nhưng suýt chút nữa là giận đến hộc máu, hai mắt trừng trừng nhìn Thần Nam.

Đạt đến cảnh giới Thần Hoàng, Tà Tổ gần như đã đạt đến vô địch thiên hạ, nhưng vừa xuất thế đã gặp bất hạnh, gặp phải mấy cao thủ có khả năng phá trời lập đất, đảo lộn càn khôn. Mấy người này lại không hề theo quy củ của trời đất, lại có thể sáng tạo ra luật mới, có thể lập thành thiên địa, định ra phép tắc.

Tà Tổ nếu như một đầu một thì cũng có thể đấu ngang tay, nhưng một chọi ba thì quả thật quá khó, nếu có khả năng chạy thoát khỏi bị phong ấn thì thật sự kì diệu.

“A ... a” Thần Nam nở nụ cười khinh thường.

Thủ mộ lão nhân cũng cười nhạt nói: “Tiểu tử ngươi cũng nên đề phòng, trên đời này họa phúc khó lường, huống hồ ngươi lại có nhiều bảo vật như vậy.”

Thần Nam không hiểu hỏi: “Xin tiền bối chỉ bảo.”

Thủ mộ lão nhân nói: “Ngươi nhất định biết rõ lai lịch những tà nhân này. Người thường đối với mấy món này đều lơ mờ không biết. Thần gia các người tuy ngoại lệ, nhưng ta nghĩ sớm muộn các người cũng tự rước họa vào thân.”

Thần Nam lại càng lơ mờ hỏi: “Xin tiền bối nói rõ.”

Thủ mộ lão nhân chỉ Tây Thổ Đồ Đằng bên cạnh nói: “Ngươi đã thấy con trùng này chưa? Nó chính là một trong những con thần trùng bên phương tây, trong trời đất này mấy ai có thể giết được nó. Còn ngươi, Đại Long đao của ngươi, bản thể chính là Thiên Long hoàng, chính là một trong những Đồ Đằng thần của phương đông, ngươi còn muốn ta nói thêm gì nữa?”

Thần Nam toát cả mồ hôi lạnh, chẳng lẽ những thứ bên người đều là vật tồn tại cùng thời với Tây Thổ Đồ Đằng cùng Thủ mộ lão nhân?

Nhìn Liệt Thiên kiểm rồi Hậu nghệ cung, sờ lên Huyền Vũ giáp trên người, hần cảm thấy thật nặng nề.

“Ta @%^*%” Hần có cảm giác thật lạ lùng.

Thần nữ lại nói: “Không nhớ ta đã từng nói với ngươi sao? Trời đất này như một bàn cờ, mặc dù có người rút lui, nhưng nếu chúng ta bất tử thì chúng ta sẽ trở lại.”

Thần Nam có một cảm giác thật khó hiểu, bản thể của những thần vật này hần đều thấy qua, một phần linh hồn của chúng lại nằm trong cơ thể của hần.

“Cái này ...”

Thần Nam đau đầu vô cùng.

“Ngươi hãy tự mình giải quyết đi” Thần nữ vung tay một cái, liền xuất hiện một không gian trước mặt Tử Kim thần long, khiến nó sợ hãi xém chút té xuống đất.

Nhìn thấy phong tư tuyệt mỹ của Thần nữ, Tử Kim Thần long lắp ba lắp bắp: “Hần hần hần ... mẹ nó chứ ... long long long ... đại gia ta đang yên ổn ... ngươi ... ngươi lại tới ... ta ... ta thật muốn khóc quá!”

“A ... a” Thần nữ nở nụ cười nhẹ: “Ta từng nói nếu ngươi tìm được Đại Long đao thì ta sẽ trả lại long nguyên cho ngươi, mặc dù ta chỉ thấy một nửa Đại Long đao nhưng ta cũng miễn cưỡng coi như ngươi hoàn thành nhiệm vụ, biết hần còn ở thế gian là tốt rồi” Nói rồi Thần nữ vung tay: “Trả lại long nguyên.”

Một cỗ lực lượng thật lớn nhập vào trong người thần long, từ tay Thần Nữ xuất hiện một dải sáng màu hồng rực rỡ, từ từ nhập vào thần long.

“”Grào... Long long long long đại gia ta thật sung sướng chết đi được, Long mục tại thượng, rốt cuộc cũng hiển linh!” Tử Kim thần long hưng phấn điên cuồng hét lên, thân hình hơn mười trượng rất nhanh bạo trưởng, biến thành to lớn, đến khi quang mang biến mất, Tử Kim thần long đã phóng đại đến hai trăm trượng như một dãy núi bay lượn trên không trung.

Thiên phạt phủ xuống, điên cuồng oanh kích Tử Kim thần long, bất quá dưới vài lần phát tay của Thần Nữ, thiên phạt thần quang dần dần biến mất.

“Ngao ô.....ha ha ha, long đại gia ta đã khôi phục trạng thái đỉnh phong siêu việt. Ha ha ha...” Tử Kim thần long cuồng tiếu như lão yêu ngàn năm vừa mới xuất thế, hần kích động kêu lớn: “Ha ha ha .. Long đại gia ta năm đó cũng là cường giả chóng đạt đến cảnh giới Thần Vương. Kết quả bắt đầu chậm lại, bây giờ long nguyên phục quý cũng đã đột phát khỏi gông cùm, đạt tới cảnh giới Thần Vương, grào ...ha ha ha lão long ta thật hưng phấn. Khôn Đức, Khôn Đức lão hồn dẫn ngươi ở nơi nào?? Long đại gia đang hưng phấn muốn đấu một trận với ngươi đây!”

Thần Nam cũng mừng rỡ theo, không ngờ Tử Kim thần long có thể đột phá tiến nhập Thần Vương cảnh giới, bất quá đây cũng là điều hiển nhiên.

Lão du côn cùng Nê Nhân là hảo hữu, cùng đối đầu với Tam đầu hoàng kim thần long có thể giao hảo cùng bọn họ đương nhiên cũng là người cùng cấp bậc. Vậy mà 2 người kia đều còn cách Thần Vương cảnh giới bước mong manh, còn lão du côn này ai có thể ngờ được sau khi long nguyên phục quý lại có thể đột phá cảnh giới thần vương

Cho đến khi Ngân long Giai Lệ Ti bay đến hung hăng đánh nó một đòn, Tử Kim thần long mới không quá thất bại nữa, đồng thời nó chú ý phía xa, thượng cổ bạo quân Khôn Đức trong mắt đầy hàn quang nhìn hần, lão du côn không biết vì sao lại rừng mình một cái.

Thần nữ cười nhẹ, phá toái không gian, trong phút chốc biến mất vô tung vô ảnh.

Tây thổ Đồ Đằng cũng bay lên không, biến mất về phía chân trời tây phương.

Thủ mộ lão nhân đi vòng quanh Tà Tổ hai vòng rồi nói: “Xử trí ngươi như thế nào đây?? Trực tiếp giao cho Thần gia ...”

Thần Nam nghe được những lời ấy tiến lên hỏi: “Tiền bối, khi nào phong ấn trên người hần có thể giải khai?”

“Còn nữa khắc nữa.”

“Ha ha ha...” Thần Nam cười to nói: “Tại hạ có thể giúp ngài giải quyết chuyện này, kỳ thực vô cùng đơn giản.”

Thủ mộ lão nhân hồ nghi nhìn hần: “Người có chủ ý gì hay sao ??”

“Ha ha ha....ngài đứng một bên nhìn là được, giao hần cho ta.” Thần nam nhắc đến Tà Tổ trên mặt liền nở nụ cười tà dị.

Hần đột nhiên phát lực, một quyền phá nát hư không, rồi sau đó hung hăng đá một cước vào hông của Tà Tổ, tiếp theo sau trận trận thiên phạt chi lôi rớt xuống, Tà Tổ bị một cước của Thần Nam đá bay vào không gian thông đạo thông tới Thiên giới.

“Tên tiểu tử!! Thật đáng chết!! Sớm muộn gì ta cũng sẽ giết ngươi.” Tà Tổ tức giận gào lên

Bị kẻ hậu sinh văng bồi đá vào hông, văng vào Thiên giới. Thật sự quá mất mặt, lão vô cùng tức giận !!

“Hắc hắc ...” Thần Nam bật cười, lên Thiên giới gây náo loạn, giờ muốn diệt hần sợ rằng mấy vị Thần Vương cũng không đủ sức.

Tà Tổ mặc dù bị mất đi 8 phần thần lực, rớt xuống lại Thần Vương chi cảnh nhưng dù sao lão cũng đã đạt tới Thần Hoàng lĩnh vực, những Thần Vương bình thường tuyệt không phải là đối thủ, lão như một cái động nước trống rỗng, nếu tại Thiên giới không dùng thủ đoạn giết người hấp thu thần lực của người khác mới có thể dần dần cường đại trở lại, nếu không nhất định sẽ bị người khác liên thủ lại tiêu diệt.

Bất quá đây không phải là điều Thần Nam lo lắng, cái chính là để cho mọi người ở Thiên giới một phen chấn kinh.

Chợt thấy sắc mặt của thủ mộ lão nhân bất thiện nhìn chằm chằm vào hần, Thần Nam ngưng cười, vẻ mặt có chút xấu hổ: “Tiền bối đi nhé... Ta không tiến.”

“Bình...”

Thần Nam bị thủ mộ lão nhân tặng một vô ảnh cước ngay vào hông, rất nhanh bay lên giữa trời

“Ta %^&....Lão đầu tử ngươi thật quá độc ác!” Hần nhếch miệng nói trên không bất quá không làm gì được, khi hần quay đầu nhìn lại thì thủ mộ lão nhân sớm biến mất, không còn trông thấy bóng dáng nữa.

Các đại cao thủ đều đã rời đi.

Chỉ còn lưu lại Đạm Đài thánh địa đã bị phá tan tành.

Bây giờ tại Đạm Đài thánh địa, mọi vật tan hoang bởi trận đại chiến, đều hoá thành cát bụi. Cổ thánh địa quanh năm chỉ một màu xanh giờ biến thành tử địa, đất đai nứt nẻ, động vật sớm bị hoá thành khô cốt.

Một vùng khô tịch.

Xa xa gió tuyết đang thổi, vô số Đạm Đài đệ tử mặt lộ vẻ bi thương. Truyền thừa thánh địa nghìn năm bị huỷ đi như vậy! Bọn họ khó có thể chấp nhận được, không muốn tin sự thật trước mặt

Cuối cùng cũng không người nào khóc lóc nữa, từng bước một hướng về Đạm Đài thánh địa

“Đồ quái vật ...”

“Thần Nam ngươi đúng là đại ác nhân!”

“Là người phóng thích ác ma.”

“Đạm Đài thánh địa và ngươi quyết không đội trời chung!”

Đám Đạm Đài đệ tử vô cùng phẫn nộ, nhiều người hướng phía Thần Nam ở trên không cùng lớn tiếng mắng chửi

Tử kim thần long cùng Long bảo bảo cùng phi tới gần Thần Nam, con rồng du côn hét lớn: “Tên nào chửi bới thì coi chừng lão nhân gia ta đem người về làm vợ.” Bây giờ đã đạt đến Thần Vương cảnh giới, nó nói năng không chút khách khí.

Bất quá đám Đạm Đài đệ tử vẫn không sợ hãi vẫn phần nộ tiếp tục chửi mắng.

Cho đến khi trên không đông đảo cao thủ Huyền giới bay đến, đám đệ tử này mới im miệng.

Một đội cao thủ Huyền giới, như mây đen che kín khắp bầu trời, thanh thế hãi nhân, dù sao đây đều là những nhân vật có thể cùng tiên thần đối kháng, sớm đã có danh, lại nhiều như vậy không thể không khiến cho đám Đạm Đài đệ tử e ngại. Đông đảo Huyền giới cao thủ nhìn những vết tích của cuộc đại chiến, nhớ lại cuộc đại chiến vừa rồi, yên lặng cảm ngộ.

Lúc này 1 tiếng rít gào hoà cùng tiếng gió tuyết từ xa vang đến, một ma viên to lớn rất nhanh bay đến.

“Oành Oành Oành....”

Mặt đất rung chuyển dữ dội, như xảy ra 1 trận động đất vậy

Ma viên cả người khoác trên mình bộ lông tối tăm rậm rạp, dị thường kinh khủng, mỗi bước hạ xuống mặt đất như rạn nứt chấn động liên hồi

Không cần nói, đám Đạm Đài đệ tử cùng đám cao thủ Huyền giới trên không đều cảm giác mắt mũi tối sầm lại.

Rất nhiều người đoán ra thân phận của nàng, ngay cả bạo quân Khôn Đức tại tây thổ cũng không dễ dàng trêu chọc chính là siêu cấp cao thủ “Thượng cổ hắc ma viên”.

Truyền thuyết nói rằng, ngàn năm trước nàng đã gia nhập Thiên giới, tại tây phương cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió, không biết vì sao lại quay về nhân gian.

Thần Nam cảm giác thấy có chút gì đó không ổn, không lâu trước đây chính hắn đã đánh văng đầu Lục đầu thần ma viên, lão ma viên này quá nửa bây giờ đến là để tìm hắn.

Một mảng thánh địa trở nên yên lặng, chỉ có tiếng bước chân oanh oanh nộ, làm rung chuyển nhân tâm.

Nhưng đột nhiên lúc này xuất hiện xuất hiện 1 thông đạo không gian thật lớn trên bầu trời Đạm Đài thánh địa

Tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn lên, bên trong thông đạo không gian cự đại nộ, một nữ tử phong hoa tuyệt đại, y phục trắng hơn tuyết, quanh thân bao phủ một lớp thần quang lấp lánh, đang đối kháng với thiên phạt.

Một cao thủ Thiên giới với sức mạnh của mình đã phá tan truyền thuyết, một thân nghịch đảo tiến nhập nhân gian.

250. Chương 251: Tàn Bạo

Cao thủ Nhân gian giới, tu vi vượt qua thất giai cảnh giới, nếu như thực lực quả thật cao thâm khi phá toái hư không tiến nhập tiên giới, tuy có nguy hiểm nhưng dù sao vẫn có hi vọng sinh tồn rất lớn.

Nhưng mà muốn từ Thiên giới tiến nhập Nhân gian. Cho dù là tiên nhân bình thường hay là Thần Vương có thực lực cao thâm mặc trắc, ở trong không gian thông đạo đều gặp phải sự nguy hiểm vô cùng.

Thiên phạt thần quang có thể hủy diệt tất cả mọi thứ, cho dù là Thần Vương hay là tiên nhân bình thường khi đối diện với nó, muốn đối kháng với lực lượng hủy diệt đó, đều phải gia tăng lực lượng bản thân lên gấp mấy lần.

Đạm Đài Tuyền đột nhiên xuất hiện trong Thiên giới thông đạo đã khiến cho Thần Nam rất là đau đầu. Đạm Đài thánh địa đã bị hủy diệt hoàn toàn, nếu thực sự muốn báo thù thì khẳng định là bắt đầu từ trên người hắn trước tiên.

Bạch y tung bay, người con gái dáng dấp tuyệt thế, mặc dù hiện tại đang phải đối mặt với quang mang hủy diệt nhưng trên khuôn mặt vẫn trấn tĩnh như trước, cả người phát ra một cỗ linh khí, khiến những người nhìn thấy tin rằng, người con gái này là đứa con yêu quý của thượng thiên.

Đạm Đài Tuyền tuy bị khốn ở trong không gian thông đạo nhưng đã sử dụng linh lực ảo hóa thành bảy thanh thải kiếm (bảy thanh kiếm màu sắc khác nhau), uy lực so với sự hủy diệt của Thiên phạt chi quang cũng không thua sút bao nhiêu, bảy thanh thải kiếm linh động như tinh linh, phiêu hốt bất định không ngừng chém nát những luồng ánh sáng hủy diệt đang đánh về hướng Đạm Đài Tuyền.

Đồng thời thân thể nàng cũng tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, càng lúc càng phiêu dật xuất trần.

Dưới mặt đất, đám đệ tử Đạm Đài tung hô vang trời, bọn họ mỗi ngày đều quỳ bái thần tượng tổ sư, hiện giờ tất cả đều nhận ra vị tiên tử xinh đẹp tuyệt trần không có một chút tục khí ở trong không gian thông đạo chính là sư tổ Đạm Đài Tuyền của bọn họ.

“Tiên tôn hạ phàm rồi!”

“Thánh địa được cứu rồi!”

“Đạm Đài thánh địa chúng ta được tái sinh rồi!”.

.....

Thần Nam càng lúc càng kinh dị, Đạm Đài Tuyền đúng là cao thâm mạc trắc, chiếu theo tình hình hiện tại, nàng ta dường như có thể thuận lợi hạ phàm. Hắn không khỏi nghĩ đến một lời truyền ngôn, đó là Đạm Đài Tuyền một ngàn năm trước đã từng hạ phàm. Mà ở tại một tòa thành nhỏ ở phía tây của Sở Quốc, nàng có hạ phàm thì bọn họ mới có thể điêu khắc ra bức tượng đó.

Bất quá chỉ trong giây lát, Thần Nam chú ý đến hào quang phát ra từ Đạm Đài Tuyền tựa hồ như rất quen thuộc. Hắn đột nhiên nhớ tới đạo hào quang này giống như hào quang ở trong tinh không nguyệt điện.

Rất hiển nhiên, Đạm Đài Tuyền đã nắm trong tay lực lượng kì dị của không gian đó, do vậy có thể dễ dàng đối kháng Thiên Phạt!

“Oành oành oành.....”

Mặt đất chấn động mạnh mẽ, từng vết nứt lớn lan ra, vết nứt rộng tới hơn một thước, có rất nhiều Đạm Đài đệ tử không tránh kịp, chỉ kêu lên thảm thiết rơi vào xuống khe nứt trên mặt đất. Phần lớn số Đạm Đài đệ tử còn lại vội vã bay tránh về phía sau.

Thần Nam cũng đã bay lên không trung, lúc này không chú ý đến Đạm Đài Tuyền nữa, quay sang đối mặt với Thượng cổ Hắc ma viên càng lúc càng gần.

Đôi mắt to của Hắc ma viên giống như hai hồ máu sâu thẳm, bắn ra hai đạo huyết quang lạnh lẽo kì dị quét ra xung quanh.

Đạm Đài đệ tử vội chạy ra xa, phần đông Huyền giới cao thủ cũng không không tự chủ lui về phía sau.

Con vật cao to sừng sững như một quả núi này vạn năm trước đã tung hoành tây phương Thiên giới, sau lại đánh khắp Tây thổ không có đối thủ, ai bị nó hung hăng nhìn qua đều trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Thần Nam cũng muốn bỏ chạy, nhưng hai đạo huyết quang từ Ma Viên sớm đã quét về phía hắn, khí tức của hung ác mãnh liệt của nó bao phủ lấy hắn. Thần Nam thầm than xui xẻo, ma viên tề danh cùng với lão Khôn Đức này chính là đang trừng mắt nhìn hắn. Hắn không không tránh né, muốn xem thử ma viên này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Đạm Đài đệ tử đã lui về dãy núi tuyết xa xa, đám Huyền giới cao thủ cũng là lui về phía viễn không, Đạm Đài thánh địa hoang tàn đổ nát giờ chỉ còn lại Thần Nam cùng với hai con rồng đang đứng ở trên không trung.

“Thần thành ơi. Nó ăn cái gì mà lớn như vậy?” Tiểu long hấp háy đôi mắt tỏ vẻ vô cùng khâm phục Ma viên càng lúc càng đến gần này. Lại dùng mấy cái móng màu vàng gãi gãi bụng, nhỏ giọng lầm bầm: “Ai, không có biện pháp, cho dù ăn bao nhiêu cũng vĩnh viễn đều nhỏ nhắn như thế này”.

Thần Nam không khách khí nói: “Người thì giống như quả bóng da, lại còn khen mình thon thả”. Sau đó nói với Tử Kim thần long: “Chuẩn bị chiến đấu. Đáng chết, con Ma viên này có ý muốn giết ta, ta không tin chúng ta hai kẻ mạnh hơn Thần vương lại không địch nổi nó”.

“Long đại gia càng không tin. Cuối cùng cũng đã thăng lên Thần Vương lĩnh vực, vừa may lại có kẻ dễ thử thân thủ. Grào...”

“Oành oành oành.....”

Tiếng chân của Ma viên như vang vọng trong lòng mỗi người, mỗi bước đi đều khiến cho trái tim của đám cao thủ ở phía xa lại đập mạnh lên.

“Người là Thần Nam?”

Tiếng nói âm u lạnh lẽo như tiếng chuông đập vào màng nhĩ, khiến cho trong tai Thần Nam cùng với hai con rồng không ngừng vang lên những tiếng ong ong, thân thể chấn động một trận. Ma viên này thực sự là quá biến thái mà, giọng nói không khác gì sấm động, khiến cho không ít cao thủ ở phía xa phải nhanh chóng bịt tai lại.

Thanh ảnh cao lớn, bộ lông đen tuyền rậm rạp, miệng chẳng khác nào một chậu máu, răng trắng nhờn nhờn, đôi mắt đỏ như máu lôm vào... Tất cả đều khiến cho ma viên càng trông càng thấy dữ tợn khủng bố.

“Không sai, chính là ta.”

Ma Viên đột nhiên nhe răng cười nói: “Dám dă thương con của ta, người đã chọc giận ta rồi, ta sẽ băm vằm người ra!”

Lời nói của Ma viên vô cùng cứng nhắc, tựa như vừa mới học nói không lâu vậy, trạng thái như vậy khiến cho người ta có cảm giác nó là một bức tượng thượng cổ hung thú vậy.

“Hừ!” Thần Nam chỉ hừ lạnh một tiếng.

Đối phương đã có quyết định, vậy thì chỉ còn cách chiến đấu mà thôi không cần phải nhiều lời giải thích. Bất quá, hiện tại trong lòng hắn có chút bất an, đối mặt với hung thú này, hắn không biết được thực lực của nó nông sâu ra sao.

“Grào...” Đúng lúc đó, tiếng tiếng long ngâm từ phía xa vọng lại, một Lam Long mang theo một cao thủ nhân loại bay tới.

Thần Nam mắt sáng lên, hắn đã nhìn ra đó là một thất giai thần long kị sĩ, trước đây hắn đã từng đánh nhau với long kị sĩ, lại còn giết không ít rồng tây phương, nhưng chưa từng giết thần long kị sĩ.

“Tham kiến Ma Viên bệ hạ, thần là thần long kị sĩ hộ giáo của Tây thổ hắc ám thánh hoàng, muốn hướng về bệ hạ đề xuất một thỉnh cầu. Bệ hạ khi giết một người hai rồng này, có thể giao cho thần thi thể của con tiểu long kia được không? Hắc ám thánh điện đối với bệ hạ cảm kích bất tận”.

Nghe được những lời này, cặp mắt to của Tiểu Long tức thời trợn trừng lên, dùng lực nắm chặt hai tay lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Thần nói, đáng chết!”.

Thần Nam trong lòng rung động. Quá khứ huy hoàng của Tiểu Long, rốt cuộc đã lưu lại Tây thổ truyền thuyết như thế nào? Nó đã từng trao cho Quang minh giáo hội một mũi Xạ Nhật thánh tiễn. Mà hiện tại người trong Hắc ám giáo hội tựa hồ muốn cái gì, sao lại muốn có được thi thể hoàn hảo của Tiểu Long.

Bất quá, phản ứng của Ma Viên lại nằm ngoài ý liệu của mọi người, ma trảo như một ngọn núi nhỏ vỗ xuống, “Lầm chuyện! Việc của ta không cần đến các người quản!”

“Bốp”

Máu bắn tung tóe, chỉ một cái vỗ xuống đó đã giết chết xé tan thân thể của tên long kị sĩ. Đồng thời cũng nắm chặt Thần Long vào trong. Lam Long không ngừng giãy giụa kêu gào thảm thiết.

Hai tay ma viên nắm chặt lấy thân thể thần long dài năm trượng, phát ra một tiếng gào thét trầm muộn, dụng lực dứt mạnh một cái, một tiếng “phụt” vang lên, lam huyết tung bay, con tây phương thần long bị ma viên dứt ra từng mảnh.

Cảnh tượng quá là khủng bố, viễn cổ hắc ma viên sau khi kéo đứt thi thể lam long liền ném mấy mảnh vào cái miệng to lớn của mình.

“Nhóp nhép, côm cốp...”

Tiếng nhai xương rầu rầu đáng sợ vang lên, máu huyết trào ra khóe miệng, không cần nói đến sự run rẩy của đám Đạm Đài đệ tử, cho dù là đám Huyền giới cao thủ đang quan chiến cũng đều có cảm giác rợn tóc gáy. Một thất giai thần long kị sĩ lại bị đánh chết dễ dàng như vậy, còn tọa kị của hắn cũng bị xé nát thành ra như vậy, thực sự điều này quá là thảm khốc.

Lam huyết từ khóe miệng của Ma viên chảy ròng ròng xuống, thấm đẫm đám long đen rậm rạp trên người nó, khiến nó càng thêm khủng khiếp.

Sau khi xé thi thể Thần Long ra làm mấy mảnh, Ma Viên liền dùng lực ném hai mảnh thi thể về phía ngọn núi tuyết xa xa.

Thượng cổ Hắc Ma Viên thực quá tàn bạo! Nhìn thấy cảnh đó không ít người trong lòng phát run.

Tử Kim thần long thấy vậy liền rút cổ lại, sao đó nhanh chóng thu thân thể dài gần hai trăm trượng rút lại chỉ còn dài một trượng, nó không muốn bị lão bạo viên kia tóm được, vạn nhất bị tóm chắc chắn sẽ bị xé ra làm mấy mảnh.

“Thần Nam, ngươi chém một cái đầu của con ta, ta cũng muốn bóp nát đầu của ngươi, ngươi chuẩn bị đi, hắc hắc...” Tiếng của ma viên vang lên chói tai.

Đối với con ma viên máu tanh tàn bạo này, Thần Nam không có gì để nói, Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm hiện ra, xuất hiện trong tay hắn.

Tử Kim thần long so với Thần Nam còn nóng lòng hơn, ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, từng luồng hào quang màu tím vọt lên, như một đạo lôi điện xé rách hư không.

“Bình.”

“Grào...”

Một nắm tay to như một ngọn núi nhỏ, hung hăng đánh lên thân Tử Kim thần long, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng. Phảng phất như đột nhiên hiện ra từ hư không, Tử Kim thần long kêu lên thảm thiết cuống cuống bay đi.

Thần Nam giật mình kinh hãi, triển khai Thần Vương dự, tại chỗ còn lưu lại một đạo tàn ảnh, xuất hiện ở phía sau lưng Đại Ma viên, vừa mới chỉ giờ Đại Long Dao cùng với Liệt Không Kiếm lên, đột nhiên phát giác ma ảnh cao như núi đang đối mặt nhe răng cười với hắn.

“Soạt.”

Thiên địa cực tốc!

Thần Nam lại thi triển Thần vương dự, bất chợt ảo hóa hiện ra bên trái cả ma viên, nhưng mà chờ đợi hắn vẫn chính là phía chính diện của Ma Viên.

Ma Viên này linh hoạt đến vậy sao? Thân thể to lớn, động tác sao lại có thể nhanh như vậy.

Thần Nam không tin, nghịch không bay lên, nhưng chờ đợi hắn vẫn là ma ảnh cao như núi, thượng cổ Hắc ma viên bằng không ảo hóa xuất hiện trước mặt hắn cười âm trầm.

Hắn biết đại sự không tốt! Ma Viên này tuyệt không phải là đối tượng hắn có thể đối phó được, cho dù là Tử Kim Thần Long đạt đến Thần Vương cảnh giới căn bản cũng không phải là đối thủ của nó!

Đôi cánh Thần Vương được xưng tụng là cực nhanh cũng không có cách nào vượt qua được tốc độ của Ma Viên.

Thân thể to lớn, thần lực cái thể, lại thêm vào tốc độ khủng bố cùng với pháp lực thông thiên, Ma Viên đúng là nhân vật đáng sợ nhất Tây thổ.

Nó tuyệt đối là cường giả gần như đã đạt tới Thần Hoàng cảnh giới, hoặc có khi đã tiến nhập vào Thần Hoàng chi cảnh rồi.

Thần Nam nắm lấy bả vai của Long bảo bảo nhanh chóng nhanh chóng đưa nó vào trong nội thiên địa. Sau đó hướng về Tử Kim thần long hét lên: “Con lươn, chúng ta chia nhau chạy”.

“Ông nó chứ, không chạy! Lão viên hầu, Long đại gia đến đây”.

Tử Kim thần long hóa thân thành một trung niên nam tử, lần này không phải là đầu rồng mà là một nam tử cao lớn vạm vỡ, mắt hổ mày kiếm, tuy nhiên tiểu tử này vẫn phát ra khí tức mười phần vô lại, quần áo toàn thân màu tím, tay cầm Tử Kim song tiết côn, hét lên lao về phía Ma viên.

Nhưng mà, thực lực của Ma Viên vượt quá tưởng tượng!

Trước mặt Thần Nam lưu lại một đạo tàn ảnh, sau đó bằng không ảo hóa đứng trước mặt Tử Kim thần long.

Đám người quan chiến ở phía xa nhìn thấy mà kinh tâm khiếp đảm, ma viên thực lực cao thâm mặc trặc này, tốc độ lại thần tốc như vậy, thực sự là quá đáng đáng sợ.

Ma Viên lại huy động ma trảo hướng về phía Tử Kim thần long, bất quá con rồng du côn này đã có chuẩn bị, một không gian bị xé rách từ hướng khác xuất hiện hung hăng hướng về phía khuỷu tay của ma viên lao tới.

“Đang”

Tiếng kim loại va chạm vang vọng khắp không gian, Tử Kim thần long bị chấn bay. Mà ma viên bất quá chỉ bị chấn động một chút, tịnh không chịu một chút thương tổn nào.

Tử Kim Thần Long vừa mới tiến nhập Thần Vương cảnh giới, lần này sự tự tin lại bị đả kích nghiêm trọng. Nó không cam lòng, muốn xông lên một lần nữa.

Thần Nam quát lên: “Con lươn chó làm càn”.

Vô pháp khuyên được Tử Kim Thần Long, Thần Nam chỉ còn cách bay đến cạnh người nó. Ma Viên chỉ cười lạnh không thêm cản trở.

Thần Nam lạnh lùng trừng mắt nhìn Ma Viên, rồi quay sang nói với Tử Kim Thần Long: “Dù không muốn cũng phải thừa nhận, chúng ta không thể đối phó được với nó, Ma Viên này tu vi rất mạnh, đã gần tiếp cận Thần Hoàng cảnh giới, cùng với Vũ Hình trên Thiên giới phó phân thắng bại. Còn nhớ cảnh tượng ở trong tinh không nguyệt điện không? Người đạt đến loại cảnh giới này, tất cả pháp tắc đều do bọn họ định ra. Nó tốc độ sở dĩ nhanh hơn Thần vương dực của ta, cũng chính là do vậy. Cận chiến với nó, chúng ta chỉ có con đường chết”.

“Tổ tông nhà nó, tức chết thôi, con bạo viên này thực là mạnh đến biến thái, khiến ta hận”.

“Hiện tại chỉ có biện pháp đột phá được pháp tắc cùng với cấm chế của nó, chỉ có ở bên ngoài vô hình thiên địa của nó chúng ta mới có một tia hi vọng giết được nó!”.

Thần Nam muốn dùng huyết nhuộm thần tiên cường hành đột phá, bất quá tại lúc này, trong một đạo thần quân rực rỡ, một thánh khiết thiên sứ toàn thân trên dưới phát ra vạn đạo kim quang phá toái hư không lao tới.

Y phục phát phơ theo gió. Mái tóc dài màu vàng như liệt hỏa bốc lên, làn da trắng mịn như ngọc, daung nhan khuyên quốc khuyên thành thanh lệ thoát tục, đặc biệt nhất là đôi mắt lóe lên kim quang sáng lạn, đó chính là thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy, nàng đã thánh hóa gần như hoàn toàn.

“Thánh chiến thiên nguyên trăm phá!”

Đỉnh cấp tuyệt học của Thánh Chiến thiên sứ tộc Thánh Chiến Thiên Nguyên Trảm, tức thời xuất thủ! Một đạo kim sắc chém ra, không gian rạn nứt, trong nháy mắt vô hình thiên địa của Ma Viên dường như chuyển sang kim sắc.

Đồng thời, đại ma thân hình to lớn, mái tóc tung bay cũng đang phá toái hư không lao tới, hét lên: “Ngũ Âm Ma Ngục”.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, Đạm Đài Tuyền đã đánh lui được thiên phạt thần quang, trùng phá được sự giam cầm của thiên địa từ Thiên giới hạ xuống Nhân gian! Bạch y phát phối, dung mạo tuyệt mỹ khiến rất nhiều người ngẩn nhìn cảm thấy hổ thẹn cho bản thân.

Đạm Đài Tuyền từ từ hạ xuống, trong không trung phát ra đạo hào quang chói mắt, quát nhẹ:

“Nghịch loạn thời không!”

251. Chương 252: Người Không Ai Ngờ Đến

Thánh chiến thiên sứ hiệu xưng Tây Phương Thiên giới chiến tộc tối cường đại, bọn họ vì chiến đấu mà sinh ra đúng là chiến thần trời sinh. Thánh chiến thiên nguyên trảm dài hơn trăm trượng, kim quang rực rỡ xé toạc cả không gian tiến nhập vào vô hình thiên địa của Ma Viên.

Đồng thời lúc đó, Ngũ âm ma ngục của Đại Ma ảo hóa thành năm cái hang lớn không ngừng thôn phệ không gian kì dị xung quanh Ma Viên, hư không không ngừng vỡ vụn.

Đạm Đài Tuyền giống như Cửu thiên huyền nữ lạc xuống phạm trần, cùng với bốn chữ “Nghịch loạn thời không” vừa thốt ra, cả không gian dường như bị bóp méo, trở nên mờ ảo nhìn không rõ, thời không phẳng phát như bị thay đổi trạng thái nguyên dạng.

“Gào.....”

Ma Viên ngửa mặt lên trời hống lên một tiếng chấn động thiên địa, phía xa xa có gần trăm Huyền giới cao thủ bị ma âm chấn làm cho rơi xuống.

Ma Viên toàn thân trên dưới lông tóc dựng đứng, hình dáng hết sức dữ tợn, chấn nát thể công mạnh mẽ của ba đại cao thủ. Bất quá vô hình thiên địa xung quanh nó đã bị thay đổi, không nằm trong sự khống chế của nó nữa.

Thần Nam cùng với Tử Kim Thần Long bay lên không trung tiến vào khoảng không gian kì dị. Đến tận bây giờ, Thần Nam không hề hoài nghi, Nhân gian tuyệt không yếu hơn Thiên giới! Trong vạn trượng hồng trần, vẫn có cao thủ.

Bay lên trên cao, Thần Nam giương cung lấp tiến. Hậu Nghệ cung hướng phía Ma Viên, dây cung khê bật ra, một đạo kim mang phá toái hư không trong nháy mắt đã phóng đến trước ngực Ma Viên. Bất quá chớp mắt đã bị hắc trảo cự đại đánh nát, từng điểm tinh quang phát tán giữa không trung.

Thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy toàn thân kim quang rực rỡ, nằng như một tia chớp màu vàng sáng rực lao tới cách Ma Viên trăm trượng, bất quá cũng không dám tiến vào sát hơn dù chỉ nửa trượng. Hung hăng chém xuống một đạo Thánh chiến thiên nguyên trảm, sau đó lại bay vút lên trên cao.

“Oành oành oành.....”

Một dải ánh sáng kim sắc nhọn hoắt dài hơn trăm trượng dẫn theo từng đợt sấm sét của thiên phạt lão tới Viễn cổ Ma Viên. Chỉ là, thiên lôi đánh xuống căn bản đối với Ma Viên vô hiệu nên nó không để vào mắt. Chỉ có dải ánh sáng kim sắc kia bị Bạo Viên há mồm phun ra một tia chớp thật lớn, trực tiếp đánh tan.

Tây thổ Ma Viên thật đáng sợ, thực lực khiến cho người ta không thể đo lường được!

Đại Ma không sợ ngược lại còn hống lên một tiếng phách ra một chưởng như dùi non lấp biển, đánh về phía Viễn cổ Ma Viên, đồng thời Ngũ Âm Ma Ngục hướng về phía thân thể to lớn của Ma Viên bao trùm lên.

Ma Viên không chút sợ hãi, chỉ lạnh lùng đứng ở đó. Ngay cả hai chân đều không di động, chỉ mở hai hai ma trảo cự đại ra, tại không trung mạnh mẽ huy động trong không trung.

Trên trời cao xuất hiện từng tia lôi điện mạnh mẽ đánh xuống, năm cái hang lớn đang không ngừng thôn phệ không gian kì dị bị ma trảo của Bạo Viên đánh tan, không gian theo đó vỡ vụn.

Điều này thật sự biến thái quá mức! Đám người quan chiến ở phía xa chỉ có thể cảm thán như vậy.

Đại Ma tự hồ có chút cố kị, khi tiến đến còn cách Ma Viên mấy chục trượng thì không dám tiến tới nữa, nó đánh ra một chưởng với sức dôi non lấp biển ảo hóa thành một huyết sắc chưởng ảnh to lớn ở giữa không trung phóng tới Ma Viên. Huyết chưởng này cũng đồng dạng với cự trảo của Ma Viên to như một ngọn núi nhỏ.

Hắc Ma Viên cười âm lãnh, lộ ra hàm răng trắng nhờn nhợt, phách một trảo về phía trước, thiên địa nguyên khí chấn động mãnh liệt, mây khắp bốn phương đều bị chấn tán. Sau đó ma vân cuộn cuộn nổi lên khắp cả bầu trời.

Một tiếng nổ vang lên, lấy Ma Viên làm trung tâm khuếch tán ra từng đợt sóng nguyên khí dao động mạnh mẽ, huyết sắc cự chưởng bị phách tán, ĐạiMa bị chấn bay ra ngoài trăm trượng mới ổn trụ lại thân hình.

Ma Viên tựa hồ có lòng tin rất lớn đối với thực lực khủng bố của bản thân mình, không thềm chuyển động thân hình, chỉ quay đầu về Đạm Đài Tuyền, cười dữ tợn.

Đạm Đài Tuyền nhẹ cười một tiếng, như hoa xuân nở rộ, nói: “Viên phu nhân, mấy ngàn năm không gặp, vẫn mạnh khỏe chứ?”

“Rất khỏe, tiểu muội muội cũng không tồi. Có thể làm chấn động thiên địa pháp tắc của ta, xem ra tiểu muội muội của ta một thời gian dài không gặp đúng là có không ít tiến bộ”.

Rất nhiều kẻ quan chiến cảm giác trên người nổi da gà, thượng cổ mãnh thú thô kệt như thế này, lại có thể cùng mới một người tuyệt sắc thiên kiều xưng hô tử muội, thực sự khiến cho người ta có cảm giác quái dị.

“A a... Tiểu muội tự nhiên không phải là đối thủ của tỷ tỷ, đâu dám tự bêu xấu chứ”.

“Hắc hắc...” Ma Viên âm lãnh cười nói: “Nhưng mà tỷ rất muốn kiến thức một chút tình không thần lực của muội”.

Ma Viên bay lên đứng giữa không trung. Đối mặt với Đạm Đài Tuyền, để lại trên mặt đất một cái bóng to lớn âm u.

Lúc này, Thánh chiến thiên sứ Lạp Lan Nhược Thủy nói nhỏ với Thần Nam: “Chạy!”

“Tới đâu?” Thần Nam hỏi lại.

Nạp Lan Nhược Thủy đáp: “Đến gặp một người, cũng chỉ có người này mới có khả năng áp chế được sự bạo hành của Ma Viên!”.

Thần Nam đáp: “Cứ thế này mà chạy không hay lắm”.

Xét cho cùng vừa rồi Đạm Đài Tuyền cũng đã xuất thủ giúp đỡ, hẳn không nghĩ có thể chạy trốn vào lúc này.

Đại Ma sắc mặt bất thiện trừng mắt nhìn Đạm Đài Tuyền cười lạnh, thâm nhủ: “Đó cũng là một đối thủ không tồi, nhưng mà không phải là hôm nay” Y quay đầu lại nhìn Nạp Lan Nhược Thủy nói: “Ta dẫn dụ Ma Viên, các người đi trước đi”.

“Được” Nạp Lan Nhược Thủy nhanh chóng bay về phía Tây.

Thần Nam không nói gì, cùng với Tử Kim Thần Long vội vã theo sau.

Đại Ma thực sự trực tiếp xé rách không gian, lợi dụng những vết nứt không gian hướng về phía Ma Viên trên không trung.

Ma Viên hồng lên một tiếng phấn nộ, nhanh chóng chuyển thân quay lại đuổi giết Đại Ma.

Đại Ma cười lạnh, không ham chiến mà nhanh chóng phóng về phía chân trời phía tây. Ma Viên không dám dây dưa với Đạm Đài Tuyền liền nhanh chóng không ngừng truy đuổi theo Đại Ma như hình với bóng.

Đám người Nạp Lan Nhược Thủy nhanh như chớp, trong chớp mắt đã tiến vào trong thập vạn đại sơn nơi giao nhau giữa hai đại lục đông và tây.

Đám cao thủ Huyền giới thấy có mấy người đột nhiên bay đi liền cảm thấy kinh ngạc, sau đó có rất nhiều người cũng chạy theo. Đám Huyền giới cao thủ này căn cứ nguyên khí dao động còn lưu lại trong không trung, không nhanh không chậm bám theo, mọi người đều muốn xem thử tu vi của Ma Viên rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Trong lúc mọi người rời đi, Đạm Đài Tuyền hạ xuống Đạm Đài Thánh địa đã hoang tàn.

“Tổ sư.....”

“Tổ sư.....”

Tất cả đám Đạm Đài đệ tử đều quỳ xuống bái lạy.

“Đứng dậy cả đi”.

Đạm Đài Tuyền xinh đẹp xuất trần, tuy sắc mặt điềm đạm nhưng ẩn chứa sự uy nghiêm vô hình. Khiến cho đám đệ tử Đạm Đài nảy sinh sự kính ngưỡng vô hạn.

“Khả Nhi đang ở đâu?”

Thấy không có người nào trả lời, Đạm Đài Tuyền nhíu mày hỏi lại: “Mộng Khả Nhi đang ở đâu?”

Thấy Đạm Đài Tuyền tịnh không hỏi đến sự việc thánh địa bị hủy, mà câu hỏi đầu tiên lại liên quan đến Mộng Khả Nhi. Mấy vị trưởng lão trong Đạm Đài thánh địa trong lòng có chút khó hiểu vội vã ra lệnh cho người đi tìm kiếm Mộng Khả Nhi.

Tất cả đệ tử trong thánh địa đều biết Mộng Khả Nhi, dù sao nàng cũng chính là đệ nhất truyền nhân, nhưng mà lúc này Mộng Khả Nhi đột nhiên bằng không biến mất, chẳng biết là đã đi về phía nào.

Đạm Đài Tuyền sắc mặt lộ vẻ lo lắng, nói: “Các người biết nó biến mất bao lâu rồi không?”

“Lúc tổ sư đối kháng thiên phạt, đệ tử còn nhìn thấy Mộng sư tỷ”. Một tiểu cô nương mười năm mười sáu tuổi vội vã trả lời.

Đạm Đài Tuyền cảm giác sự việc có chút gì đó không bình thường, liền nhẹ nhàng cất người bay lên hai mắt nhắm lại tĩnh tọa giữa không trung.

Trong ánh mắt kinh hãi của phần đông đám Đạm Đài đệ tử, Đạm Đài Tuyền toàn thân trên dưới tỏa ra vạn đạo hào quang, từng bóng ảnh từ trong người Đạm Đài Tuyền bay ra, trong nháy mắt mấy chục bóng ảnh này tỏa ra bay đi khắp bốn phương tám hướng.

Đám Đạm Đài đệ tử trợn mắt há mồm, có không ít đệ tử trẻ tuổi kinh hãi thốt lên: “Tổ sư người lẽ nào có thể phân thân ra muôn vạn, cái này... không phải là sự thật chứ?”

Một trưởng lão có tiếng trong phái lắc đầu, cuối cùng thở dài nói: “Tất cả đệ tử, hãy mau tỏa ra đi tìm”.

“Không cần”. Chỉ lát sau Đạm Đài Tuyền hai mắt mở ra, từng đạo hư ảnh từ từ quay về trong người nàng, “Có người cố ý bắt Khả Nhi đi, các người có tìm cũng không thấy đâu”.

“Việc này... Tổ sư có biện pháp gì không?”

“Việc này không cần các người quản, ta sẽ tự mình đi tìm nó. Trước mắt Đạm Đài thánh địa đã bị hủy, nhưng may mắn các đệ tử vẫn còn sống. Các người có thể ở trong dải núi tuyết khi chọn lấy một ngọn rồi thiết lập lại một tòa thánh địa”.

“Vâng!”

Đám Đạm Đài đệ tử nhất tề hô vang, sắc mặt hiện lên vẻ hưng phấn, tổ sư trong truyền thuyết đã hạ giới khiến cho bọn họ

Chỉ là mấy vị trưởng lão biết, Đạm Đài Tuyền dường như không để ý đến việc thánh địa bị hủy, nàng ta chỉ quan tâm đến Mộng Khả Nhi mà thôi.

Cuối cùng, sau khi giáo huấn một hồi Đạm Đài Tuyền cất người lên không trung nhanh chóng bay về phía Tây.

Xuyên vân phá vụ, Nạp Lan Nhược Thủy lúc dẫn đám người Thần Nam bay qua một dãy núi thì đột nhiên hạ xuống.

Trong sơn cốc vô số xương cốt rải rác, lẫn trong xương khô là gạch ngói và đá vụn, nơi này là một vùng đất hoang phế.

“Đây... không phải là Cổ Thần điện trong thập vạn đại sơn sao?” Thần Nam kinh hãi thốt lên.

Tử kim thần long lại càng biết rõ nơi này hơn, nó đã từng bị giam cầm tại đây mấy ngàn năm không được thấy mặt trời. Lần này quay lại đây, tức giận quát lên: “Ta... không muốn gặp lão cổ thần khốn nạn đó, nếu gặp lại ta sẽ lột da, rút gân y...”

Bỗng nhiên, Tử Kim thần long á khẩu, nó nhìn đến há hốc mồm, một lão nhân chỉ còn da bọc xương đang từ ngoài cốc thông thả đi vào.

“Ta vả chết cái loại tiên nhân như ngươi.” Tử Kim thần long đột nhiên nhảy bật lên.

Nó lao đi như một trận cuồng phong, nháy mắt đã túm được áo lão nhân, cười lên khàn khàn: “Oa ha ha... cái lão bất tử nhà ngươi, cũng có ngày lột vào tay ta, ha ha ha... Long đại gia ta chơi đùa với ngươi! Lão già, xem ta làm sao thu thập ngươi! Grào...”

Thánh chiến thiên sứ Lạp Nan Nhược Thủy hét lên: “Thả ông ta ra!”

Tử kim thần long ngạc nhiên, hỏi lại: “Vì sao, ta hận không ăn sống nuốt tươi cái lão bất tử này! Ngươi cùng với lão ta có quan hệ gì?”

“Ông ấy là đệ nhất cao thủ của Thánh chiến thiên sứ nhất tộc ta! Trước mắt chỉ có ông ấy mới có thể áp chế sự bạo hành của Viên phu nhân”.

“Ta #@%^& ... nhìn không ra, ngươi được xưng tụng là chiến lực đệ nhất của Thánh chiến nhất tộc ư? Năm đó vì sao ngươi lại giam hãm Long đại gia? Đến đây”. Tử Kim thần long mắng chửi không ngừng, nó quả thực hận lão cổ thần ở trước mặt.

Khô lâu lão nhân cười khỏ, khẽ gật đầu với Thần Nam nói: “Người thanh niên, đã lâu không gặp”.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp. Người giúp việc cho thần lúc trước, thật sự là một vị cổ thần”.

“A a.....” Lão nhân cười khỏ, nói: “Bất đắc dĩ mà thôi, tiểu hữu giúp ta gỡ bỏ oán thù với vị long vương này, ta nói cho tiểu hữu một tin tức trọng yếu”.

“Tin tức gì?”

“Thần Chiến phụ thân của tiểu hữu đang đến đây”.

252. Chương 253: Nỗi Khổ Của Cổ Thần

“Khụ khụ...” Cổ thần hư nhược bị hấn bóp mạnh đến độ bật ra tiếng ho.

“Xin lỗi, ta quá kích động.” Thần Nam buông ra, thi lễ chân thành: “Xin tiền bối chỉ rõ phụ thân ta ở đâu, sao tiền bối lại biết?”

Cổ thần đưa đôi khô lâu thủ chính lí tà áo nhàn nhúm, lại nhìn sáng Tử Kim thần long đang giận dữ nhìn mình: “Ta chỉ biết tin tức đại khái, không thể xác định được.”

“Không sao, mong tiền bối cho biết là được.” Thần Nam nói.

“Gào...”

Cùng lúc trên không vang lên tiếng gầm kinh thiên, ma viên như ngọn núi đang đầu với Đại Ma, cùng đến sơn cốc.

Đại Ma đáp xuống cạnh bọn Thần Nam, trông y có vẻ hơi khó coi, khóe miệng rỉ máu.

“Hừ trên đời không ai cứu được các ngươi, nơi đây sẽ thành mồ chôn các ngươi.” Tây thổ ma viên cuốn lên cuồng phong đáp xuống, cả sơn cốc rung động. Ma viên như cự nhân đỉnh thiên lập địa nhìn xuống bọn Thần Nam.

Chợt viên cổ ma viên thần tình ngưng trệ rồi thở dốc, gào lên chói tai, sóng âm vô hình khiến một đỉnh núi trong sơn cốc đổ sụp.

“Gào... Không thể nào.” Ma viên ngửa mặt hú vang, thần tình kích động cùng cực, nhìn khô lâu cổ thần chằm chằm, run giọng: “Là... người?”

Đoạn phần nô gầm lên: “Tên khốn người năm xưa bỏ vợ bỏ con mà đi, ta phải giết ngươi.”

Cự thảo như ngọn núi đổ xuống nhưng cổ thần thậm chí không động đậy nổi, nhắm mắt lại, ra vẻ nhận mạng.

Ma thảo của cuồng bạo ma viên còn cách cổ thần không đầy nửa thước đột nhiên dừng lại, nếu đổ xuống tiếp, chắc chắn cổ thần thành tương thịt.

“Gào...”

Ma viên hú vang, đôi hắc thảo nắm lại thành quyền đâm vào ngực mình như sấm động liên hồi. Đoạn cơ hồ phát cuồng, lao vào nguyên thủy sâm lâm bên ngoài sơn cốc, vô số cây cổ thụ chọc trời bị đá gãy, nát tan tành, cành lá vụn bay tứ tán, một vạt rừng bị hủy diệt.

Ma viên đã giẫm một vùng nguyên thủy sâm lâm thành bình địa!

Nhưng tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn phát tiết, ma viên lại gầm lên, khu rừng ngoài xa liên tục đổ gục như những cây lúa mềm oặt đột nhiên gặp phải kinh phong, không bật gốc thì cũng bị thổi bay, sóng âm hùng hậu lan tràn.

Ngoài núi xa, truyền lại tiếng rú vang, mấy con phi long từ trong núi bay lên, cả một con cự long hoảng sợ lao vào không trung, định chạy khỏi địa vực đáng sợ này.

Ma viên như thể tìm được đối tượng phát tiết, rít lên rồi bay theo, lưu lại một dài tàn ảnh rồi nhanh chóng lướt đi, cảnh tượng ngoài xa quả thật lạnh mình, mấy con phi long đều bị ma viên xé xác, quăng vào sơn cốc.

Cự long càng bị thảm, tâm tạng bị moi ra, đập ầm ầm trong tay ma viên. Ma viên đưa vào miệng, nhai qua qua rồi nuốt chửng.

Đoạn lại gặm xương cự long, tình cảnh thê thảm không nỡ nhìn.

Tử Kim thần long hóa thành nhân hình đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, quay đi nói với cổ thần: “Hùng mạnh cực điểm, lại là lão bà của ngươi, ta quả bội phục ngươi, thần tượng của đời ta. Ngay cả bạo viên thế này mà ngươi cũng cười được thì đúng là cầm thú, không cần nói cũng biết ở Thiên giới ngươi là tên sắc lớn bằng trời, thiên sứ tiên nữ không lọt vào mắt mà đi tìm một kiểu điểm tình khác. Cao nhân, cao nhân!”

Tử Kim thần long bị y nhốt mấy ngàn năm nên hận nhập cốt, nói năng tuyệt không lưu tình.

Cổ thần chỉ biết cười khổ.

Nhưng việc thượng cổ hung thú ma viên là lão bà của y, không chỉ Thần Nam không tin mà Nạp Lan Nhược Thủy của không lí giải nổi. Đại Ma vốn nghiêm túc cùng nhần mặt, tựa hồ không nghĩ ra phu thê nhà này sống với nhau kiểu gì.

Nên biết, đạo cổ thần từng là đệ nhất cao thủ của thánh chiến thiên sứ tộc, cũng có nghĩa là một cường giả có hạng của tây phương Thiên giới, muốn cưới thê tử kiểu gì chẳng được? Đừng nói những cao giai thiên sứ tư dung tuyệt thế mà ngay cả cưới nữ tính chủ thần cũng là bình thường.

Nhưng y... không chỉ cưới ma viên làm vợ, mà họ còn có một hài tử.

“Grào... ha ha ha... bộ dạng này của ngươi khiến ta nở từng khúc ruột.” Tử Kim thần long chen vào: “Chắc năm xưa chịu khổ nhiều rồi nhỉ? Đường đường thánh chiến thiên sứ phong lưu ngời ngời, tiền đồ vô hạn bị ma viên bắt về làm lão công, đúng là... ai, hay thật.”

Nhưng câu tiếp theo của của cổ thần khiến nó nín khe.

“Lúc đó chúng ta thật lòng yêu nhau.”

Suýt nữa con rồng du côn ngã đập mặt xuống, dụng lực hết mạnh mới đứng lên được, hồi lâu sau nó tỉnh lại, vù một tiếng cách xa cổ thần mấy trượng: “Tên khốn ngươi đúng là ***! Lúc xưa ngươi bắt long đại gia có phải vì...ta XXXX...”

Nghĩ đến chuyện không hay, toàn thân nó ướt đầm mồ hôi lạnh, lớn tiếng mắng: “Long đại gia ta thần vũ uy mãnh thế này mà ngươi định coi là bạo viên mỹ nữ hả, tổ tông nó chứ. Long đại gia là nam long đẹp trai hạng nhất. Ta XXXX...ngươi ***”

Cổ thần hoàn toàn tắt tiếng.

Nghe lão du côn từng bị hại mắng chửi, Thần Nam và Đại Ma tuy không ti nhưng cảm giác thánh chiến thiên sứ này mất mũi có vấn đề.

Chỉ có Nạp Lan Nhược Thủy bình tĩnh lại, mặt vô cùng bình lặng.

Ngoài xa, bạo viên nhai cự long huyết nhục mơ hồ, bạch cốt lộ ra, đoạn ném mạnh vào sơn cốc, nổi giận quay lại, giẫm mạnh một cước xuống. Nếu con rồng du côn không đủ nhanh chắc đã bị viên cước giẫm lún xuống đất, khoảng cách song phương không đầy nửa thước.

“Con rắn bốn chân ngươi vừa nói cái gì? Muốn chết hả.” Ma viên gầm lên.

“Không...” Tử Kim thần long đối diện với cự viên liền nhũn như chi chi, thực lực nó kém hơn đã đành, đối phương lại nóng nảy, được nó liệ vào hàng địch nhân nên tránh xa ba bước.

Cổ thần nói: “Nàng cuối cùng cũng hết giận.”

“Còn lâu.” Ma viên nổi giận: “Nói mau, mấy ngàn năm trước, vì sao ngươi bỏ đi không trở lại? Ngươi có biết hai mẹ con ta sống thế nào không? Tiểu Viên thiên tư tuyệt thế, kế thừa huyết mạch của ngươi, sinh ra đã có linh lực siêu việt, vốn có thể trở thành nhất đại Thần Hoàng trong thời gian ngắn nhất. Nhưng hai tên đường huynh đáng chết của ngươi thấy ngươi đi vắng, luôn gây khó cho hai mẹ con ta, cho rằng Tiểu Viên có sáu đầu là quá xấu, làm nhục hình tượng vinh quang của thánh chiến thiên sứ tộc nên chỉ muốn đuổi chúng ta đi. Ta đợi ngươi về nên không muốn đi, nhưng chúng... chúng...”

“Họ làm sao?” Cổ thần nóng nảy hỏi, ngực và bụng liên tục đập dồn.

Viễn cổ ma viên cười ra nước mắt: “Chúng nhân lúc ta không có mặt, bẻ gổ đôi cánh thánh chiến thiên sứ của Tiểu Viên để tiểu quái vật trong mắt chúng mất đi thân phận trong tộc, giải quyết mối nhục cho gia tộc.”

“Khốn kiếp, hai tên khốn kiếp.” Cổ thần bị phẫn.

“Sức mạnh hùng hậu của Tiểu Viên kế thừa từ ngươi mất sạch, nó suýt chết vì thế, từ đó thân thể ốm yếu, sức mạnh ta truyền thừa cho nó không thể thức tỉnh, mấy ngàn năm rồi, đừng nói nó không thành Thần Hoàng mà chưa tiến vào Thần Vương lĩnh vực một cách chân chính.”

Ai nấy ngằm chặc lưỡi trước cảnh ngộ bi thảm của Lục đầu thần ma viên, dù thân thể nhiều bệnh thần ma viên cũng nhanh chóng tiến vào cảnh giới Thần Vương, vậy mà viễn cổ ma viên vẫn bất mãn, thế là sao? Sức mạnh truyền thừa của gia tộc đó quá kinh khủng.

Cổ thần thở dài một hơi đoạn nói: “Không ngờ lại vậy, trước đây ta cũng kì quái sao Tiểu Viên lúc nhỏ thiên tư trác việt mà mấy ngàn năm rồi tiến cảnh không nhanh như tưởng tượng, nguyên nhân hóa ra vì thế, năm xưa đúng là ta không nên đi.”

“Cái gì, người đã gặp Tiểu Viên?” Viễn cổ ma viên kinh nghi hỏi.

“Đúng, ta tuy bị phế, mất hết chiến lực nhưng một vài thần thông vẫn thi triển được, ta đứng từ xa quan sát nó.”

“Sao người không gặp ta, lúc xưa người vì sao lại đi?”

“Lúc đó ta thành dáng vẻ người hầu không ra người không ra quý này, đang do dự có gặp nàng không thì nghe tin nàng giết hai ca ca của ta, ta...”

“Nên người không biết gặp ta thế nào, báo cừu cho chúng thế nào chẳng?” Viễn cổ ma viên cười như khóc: “Hai tên đường huynh khốn kiếp của người hại Tiểu Viên sống không bằng chết, đương nhiên ta không tha cho chúng, chúng bị ta xé xác nhưng tiếc là chưa kịp lấy cánh thánh chiến thiên sứ đưa vào thể nội Tiểu Viên. Đêm đó máu nhuộm tây phương, thật sung sướng thống khoái lâm li, dù ta trọng thương gần chết nhưng vẫn thoát được.”

“Ta thật thẹn với hai mẹ con nàng.” Cổ thần thống khổ thở dài.

“Người còn chưa nói vì sao mấy ngàn năm trước lại bỏ đi?”

Cổ thần chìm vào hồi ức: “Đệ nhất nhân Huyết Đế của huyết thiên sứ tộc vô tình phát hiện một di tích kì dị ở Nhân gian, lấy được một cấm kị cổ vật ngọc như ý, bên trong ẩn tàng sức mạnh vô cùng. Ta không muốn vì thế mà huyết thiên sứ tộc thực lực đại tăng, đồng thời muốn tặng nàng một lễ vật để nàng vui nên một mình vượt cổ trận xuống Nhân gian định giết Huyết Đế. Ai ngờ đó là cái bẫy, chúng cố ý lộ tin cho ta, biết rằng tính tình của ta sẽ một mình đi gặp Huyết Đế quyết chiến...”

“Đợi ta lại là tam đại cao thủ của huyết thiên sứ tộc hợp lực.” Cổ thần hơi ngừng lại: “Trận chiến đó quá thảm liệt, nghĩ lại mà giờ ta còn sợ, ta mà không mặc Huyền Vũ giáp chắc đã bị họ diệt, ta dốc toàn lực, giết được hai người kia, Huyết Đế tuy không chết nhưng cũng bị thương như ta, tu vi đại tổn, từ Thần Hoàng lạc xuống cảnh giới Thần Vương, chúng ta đều không muốn cứ thế quay về nên quyết tử trong thập vạn đại sơn. Kết quả ta thắng rất thảm, nhất thân chiến lực toàn bộ tiêu tan, thánh chiến vũ dực cũng thoái hóa. Sau đó ta đại khai sát giới ở Thiên giới, giết tộc nhân rồi chạy về Nhân gian. Ta thành thể này, thật lòng lạnh tro tàn, chỉ còn cách đợi chết dần trong chốn Nhân gian hồng trần.”

“Người nói là thật? Vì muốn làm ta vui nên đi giết Huyết Đế đoạt ngọc như ý chứ không phải vứt bỏ hai mẹ con ta?”

“Đương nhiên không phải, sao nàng lại nghĩ thế?”

“Gào...” Tiếng gầm vang vọng, ma viên như ngọn núi nhanh chóng co rút hình thể, hình dạng đáng sợ biến hóa dữ dội.

Nháy mắt sau, một nữ tử chừng hai mươi tuổi xuất hiện trước mắt tất cả, nàng mặc váy đen, mái tóc đen nhánh, làn mi cong vút, mắt trong như nước hồ thu, sống mũi nhô cao, cặp môi đỏ thắm, hàm răng trắng bóng, cổ trắng như thiên nga, vòng eo bó chặt, gò ngực nhô cao, cặp mông đầy đặn, đôi chân dài, đúng là tuyệt thế đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, làm gì còn chút nào đáng vẻ hung tàn lúc trước? Khác thường cổ hung thú tàn bạo một trời một vực.

Long Bảo Bảo vừa từ nội thiên địa của Thần Nam đi ra, hô vang: “Thần thánh ơi.”

Tử Kim thần long dụi mạnh hai mắt, nói với vẻ không tin được: “Trời ạ, thế giới này đa dạng quá, lão long ta cũng có lúc mê man.”

Viên phu nhân lại cất tiếng, giọng nói như tiếng ngọc rơi, thánh thót vui tai, khác hẳn ma viên vừa ngửa mặt hú vang.

253. Chương 254: Thần Chiến

Viên phu nhân sắc mặt bất thiện: “Nói đi, vì sao huynh lại bảo vệ chúng, huynh có biết tên trẻ tuổi kia từng chém một cái đầu của Tiểu Viên không?”

“Tiểu Viên được truyền thừa của nàng, có bất tử chi thân, tu dưỡng một thời gian sẽ mọc ra một cái đầu mới, đó không phải là ân oán không thể hóa giải, hơn nữa nàng có biết y là ai không? Là con trai Thần Chiến, phụ thân y từng có đại ân với chúng ta...”

“Cái gì? Y thật là con Thần Chiến? Chuyện... chuyện này sao có thể?” Viên phu nhân hơi chấn kinh: “Thần Chiến ân nhân đã mất tích vạn năm, nhi tử sao lại đột nhiên xuất hiện?”

Cổ thần thở dài: “Đúng, vạn năm thấm thoát trôi qua, nhưng y đúng là nhi tử của Thần Chiến ân nhân. Tin tức của muội kém quá, không bằng phế nhân ta. Việc Thần Nam gây loạn Thiên giới cách đây không lâu đã xôn xao, lưu truyền khắp các Huyền giới cao thủ, ngọn ngành nàng có thể qua các đại Huyền giới nghe ngóng là hiểu.”

“Là vậy à.” Viên phu nhân nhìn Thần Nam, dịch ý tan biến, thậm chí lộ vẻ hổ thẹn.

Nàng quay qua nói với cổ thần: “Muội tránh đời đã lâu, không còn hỏi đến việc hồng trần, nếu không phải Tiểu Viên trọng thương chạy đến nơi muội bế quan, có lẽ muội vĩnh viễn trốn ở thế ngoại. Đúng là muội quá lỗ mãng, thấy mấy món bảo vật lại tưởng là người Thiên giới Thần gia, đặc biệt thất Huyền Vũ giáp thì càng không giữ nổi bình tĩnh, đó là thần giáp năm xưa huynh từng mặc, dù không có việc của Tiểu Viên, muội tất cũng phải tóm y hỏi rõ ràng.”

“Tính nóng của nàng vẫn thế, lúc lạnh tĩnh thì đoan trang hiền huệ, phát nộ thì như sấm vang, nàng vẫn là nàng còn ta chỉ là phế vật.” Cổ thần tỏ vẻ mất mát, khô lâu thân thể càng rũ xuống.

Con rồng du côn tuy rất phẫn hận cổ thần, nhưng không hứng thú với chuyện cũ của họ, nó cũng đôi phần đồng tình nên thấy đôi phu thê tương tự sau bao khổ nạn cũng không cất ngang.

“Muội nhất định nghĩ cách giúp huynh khôi phục thần lực.” Viên phu nhân mắt đầy ánh nước, dáng vẻ ôn nhu đoan trang hiện tại khác trước rất xa.

Cổ thần cười cay đắng: “Vô dụng, nếu có thể, ta đã chuyển thể sang một thân thể mới, sức mạnh hủy diệt của huyết thiên sứ tộc quần lấy linh hồn ta, sớm muộn gì ta cũng tiêu tan. Nhưng trước khi chết ta phải cho hài nhi vài thứ, cánh thánh chiến thiên sứ của ta đã thoái hóa nhưng còn gốc, vẫn giữ được thánh chiến thần huyết thuần nhất, ta sẽ đẩy vào thể nội Tiểu Viên để nó thành tối cường chiến tộc!”

“Không được, muội không đồng ý, hừ muội phải đánh lên tây phương Thiên giới, bức mấy ma thần nghĩ cách cứu huynh, muội tin sẽ có cách. Mấy tây phương thần tộc suy tàn có đáng gì với muội, huynh đừng lo.” Mất Viên phu nhân ngậm lệ, nói như chém đinh chặt sắt.

“Nữ nhân trang điểm vì ai”, đại mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc như Viên phu nhân cam tâm lấy thú thể xấu xí đối diện thế nhân, mấy ngàn năm nay, nàng vì tình mà chết cõi lòng, hiện tại đã giải được hiểu lầm, đúng là một ngã rẽ mới mẻ.

“Chuyện này sau sẽ nói.” Cổ thần mỉm cười: “Hôm nay tiểu giải hiem nghỉ với nàng coi như ta thỏa tâm nguyện, hiện tại nói về việc của Thần Chiến ân nhân đi. Thần Nam, tiểu huynh đệ đến đây.” Cổ thần vẫy Thần Nam.

Thần Nam tiến tới, hần vô cùng đồng tình với những gì hai vợ chồng cổ thần trải qua, cũng muốn biết tin tức về phụ thân.

“Huyền Vũ giáp coi như vật quy nguyên chủ, nó vốn là của tiểu huynh đệ.”

“Vốn của tại hạ?” Mất hần ánh lên vẻ mơ hồ: “Người nói nó...”

“Đúng, do ân nhân lưu lại năm xưa.” Cổ thần khẳng định suy đoán của hần.

“Thần Nam, vừa nãy đắc tội, mong được huynh đệ kiến lượng, ta thật không biết huynh đệ là hậu nhân của Thần Chiến ân nhân.” Về mặt khuynh thành khuynh quốc của Viên phu nhân hiện lên nét ngưng ngáp.

Nhưng lại khiến Tử Kim thần long phía sau lưng hấn rợn tóc gáy, nó chưa quên cảnh tượng trước đó, Long Bảo Bảo lại háy mắt, tỏ vẻ hứng thú nhìn tuyệt sắc giai nhân.

“Không có gì, cũng là ta không đúng, đã thương tổn đến hài tử của phu nhân.”

Sự tình được gỡ bỏ, những gì không vui đều được cho qua.

Qua lời thuật của cổ thần và Viên phu nhân, hấn biết được nhiều điều về phụ thân.

Thần Chiến, nhất đại thiên kiêu!

Đó là cách nhìn của những ai hiểu ông, không ai hoài nghi năng lực của ông.

Thần Chiến là đệ cửu nhân trong truyền thuyết của Thần gia nhưng kinh tài tuyệt diệu, tu vi thâm bất khả trắc, trong thời gian ngắn đạt đến cảnh giới người khác mất cả đời khổ tu cũng không tài nào vươn tới.

Ở Thiên giới cách đây không lâu, Thần Nam có nghe tin về phụ thân, nhưng theo ấn tượng hình như ông không mạnh đến mức như lời đồn.

Hôm nay hấn được cổ thần và ma viên cho biết vì sao nhữn gì hấn biết và truyền ngôn ở Thiên giới lại khác nhau.

Thần Chiến từ nhỏ tới lớn đều ở trong Thần gia, nhất thân tu vi vượt xa cùng lứa, ngay cả nhiều nhân vật tiền bối cũng không phải đối thủ, khi bị xác định là đệ cửu nhân, cái thể thần thể được đẩy thần binh chi hồn vào, qua mấy trăm năm tôi luyện, tu vi càng tăng tiến, gần như vô địch.

Nhưng Thần Chiến không phải là con cháu ngu trung của gia tộc, kiến thức siêu việt nên không muốn làm vật dẫn mà nói rằng: “Cho ta thời gian, ắt không cần phục sinh viễn tổ, ta sẽ vượt qua viễn tổ.”

Lời lẽ này khiến các trưởng lão Thần gia bất mãn, sau cùng Thần Chiến nói rõ ràng trước đông người rằng không muốn làm đệ cửu nhân, trách nhiệm này có thể giao cho một người khác, còn ông sẽ sáng tạo một truyền thuyết bất hủ cho Thần gia.

Những lời đại nghịch bất đạo như vậy đương nhiên khiến các lão bất tử Thần gia nổi giận, tạo thành một vết nứt vô hình giữa song phương.

Sự tình phát triển theo hướng xấu nhất, Thần Nam muốn phản kháng vận mệnh, Thần gia lại cần thành viên ngỗ nghịch này.

Kết quả rất dễ đoán, Thần Chiến không chống nổi mấy lão bất tử, bị phong ấn rồi đẩy xuống Nhân gian, kí ức cũng bị thay đổi.

Thần gia không chỉ muốn ông quay đầu mà muốn biến thành công cụ, để ông tiếp tục tu luyện trong trạng thái bị phong ấn với một đời sống hoàn toàn khác, đợi thời cơ chín muồi sẽ đặt vào con đường thành đệ cửu nhân trong truyền thuyết.

Thần Nam thiên sinh kỳ tài, tại Nhân gian cũng đột phá được xiềng xích tâm linh nhưng công lực bị phong nên đành ngậm khổ tu huyền công, rồi đột phá phong ấn, vượt qua chính mình thời toàn thịnh.

Phong ấn được giải, sức mạnh ông mất đi cũng dần quay về.

Nhưng vì nắm trong tay một “tàn phá thể giới” mà dấy lên sóng gió vô tận, có mấy người thực lực cao thâm mạc trắc đến gây phiền.

Không muốn kinh động Thiên giới Thần gia, ông chỉ biết ngậm đầu với họ, từng có lần thi triển thông thiên pháp lực, dùng nguyên thần điều khiển cái thể nguyên lực, cùng khốn trong không không gian kỳ dị với mấy đại nhân vật, tranh đấu liên bốn năm. Bản thể ở ngoài chỉ còn lại một phần linh thức, tu vi sút hấn.

Thần Nam cả kinh, hóa ra có ngần ấy ẩn tình, phụ thân hấn không đơn giản tý nào, hấn muốn biết rõ hơn nhưng cổ thần cũng chỉ nắm được hữu hạn, không biết tàn phá thể giới là gì hay người đại chiến với Thần Chiến là ai.

Theo y đoán, Thần Chiến chỉ trong mấy trăm năm có thể oai trù thiên địa chắc liên quan đến việc đoạt được tàn phá thể giới.

Sau đó, thiên địa mệnh mang, Thần gia cũng không làm gì được Thần Chiến nữa.

“Thiên môn” trong truyền thuyết mở toang, tiên thần họa loạn Nhân gian, trong thời loạn ly đó, Thần Chiến dẫn người nhà lên Thiên giới tránh nạn. Việc này Thần Nam từng được nghe Thiên giới Vũ Hình nói qua, cũng không có gì khác lời kể này. Hắn chỉ quan tâm đến Thần Chiến sau đó.

Cổ thần nói: “Thần Chiến ân nhân trăm thân diệt tiên, từ đông phương Thiên giới tránh sang tây phương Thiên giới, lúc đó ân nhân thương thế nghiêm trọng, không biết do ai gây ra.”

“Người nói phụ thân ta chạy sang tây phương Thiên giới? Có gặp mẫu thân ta không?”

“Họ đi cùng nhau.”

Những việc sau đó không khúc chiết lắm, hết sức bình thường, Thần Chiến sang tây phương, vừa hay gặp đôi vợ chồng cổ thần và ma viên bị huyết thiên sứ tộc truy sát, bèn đại hiển thần uy, giết liền năm huyết thiên sứ mới cứu được hai vợ chồng cổ thần.

Ông không quen thuộc tây phương, lúc đó cổ thần là tài hoa của thánh chiến thiên sứ tộc, dễ dàng an bài một nơi cho ông ẩn tu, sau một năm, ông chữa lành thương thế, nhiều lần chỉ điểm cổ thần phụ tu luyện, lúc chia tay còn cỡi Huyền Vũ giáp tặng hai vợ chồng.

Cổ thần thở dài: “Thần Chiến ân nhân nói phải đi đấu với một cường địch, Huyền Vũ giáp mất linh hồn không thể chống nổi những đòn công kích lăng lệ của đối phương, thay vì làm hồng thần giáp, chi bằng để lại cho người có duyên sẽ ngưng tụ thần giáp chi hồn, tương lai phát huy tác dụng càng lớn. Từ đó hai vợ chồng ân nhân mất tích.”

Đáng tiếc, cổ thần và ma viên chỉ biết có thế, Thần Nam có nhiều việc muốn hỏi nhưng họ không thể đáp hết.

Nhưng có một việc hắn phải hỏi, hai vợ chồng năm xưa từng trải qua thiên địa hạo kiếp, chắc phải biết xảy ra chuyện gì, hắn ôm lòng hi vọng nêu ra câu hỏi.

Cổ thần tựa hồ chìm vào hồi ức đáng quên: “Đó là một trường tai nạn đáng sợ vô cùng, là diệt thế với thần ma, thần phạt trải khắp thiên địa hủy diệt mọi tu giả tu vi cao thâm, những thần tiên tu vi hơi kém cũng chung số phận, tất cả gục ngã.”

Thần Nam cả kinh: “Thiên phạt?”

Viên phụ nhân lắc đầu, nói lời: “Không đơn giản là thiên phạt, là một trường diệt thế chiến với thần ma, trừ vô tận hủy diệt thần quang còn có những sinh linh vô cùng đáng sợ tham gia hủy diệt thần ma. Ta từng thấy một cự trảo rộng ngàn trượng hủy diệt gọn một chủ thần hệ gia tộc, sức mạnh đó vốn không thể chống nổi.”

Cổ thần tựa hồ hiện tại còn run sợ: “Đó là một trường diệt thế hạo kiếp của thần linh, càng đáng sợ hơn, không hiểu sao lúc đó nhiều thần ma phát điên, chém giết lẫn nhau, Thiên giới trở thành huyết sắc luyện ngục, ngàn người mới có một hai may mắn sống sót.”

“Đúng, có một cỗ sức mạnh ảnh hưởng đến tâm thần người ta, buộc người ta giết chóc, đó là thời đại điên cuồng, mọi thần ma đều không biết tương lai ra sao. Những năm tháng tuyệt vọng.” Viên phụ nhân phảng phất lại dần thân vào cơn ác mộng năm đó, thở dài: “Mọi thần linh đều bị kéo vào, kể cả mấy nhánh tiên cổ thần cũng hiện thân trong lúc Thiên giới loạn lạc.”

Thần Nam lặng lẽ lắng nghe, hiểu được nhiều bí mật nhưng cũng càng mê hoặc hơn, thật ra sức mạnh nào tiến hành diệt thế chiến?

Thiên phạt!

Lẽ nào thiên phạt không phải sức mạnh tự nhiên mà bị người ta khống chế? Sinh linh ẩn trong hủy diệt chỉ quang là ý gì, vì sao muốn đồ lặc thần linh?

“Thiên” thật sự tồn tại? Lẽ nào đó không là một loại tự nhiên pháp tắc mà là một dạng sinh linh có tình cảm?

“Thiên” thật ra là gì? Hắc vốn cho rằng Thiên là thiên địa tự nhiên quy tắc, là sức mạnh bản nguyên chống trụ cho cả thiên địa nhưng giờ cũng không dám chắc.

Hắc nhớ lại lúc ở Ma Chủ chi mộ từng gặp ngân phát nam tử, chủ nhân vạn ma oai trùm thiên hạ, ma uy cái thể đó có giam giữ Thiên sao?

Lúc đó hắc cho rằng “Thiên” chỉ là một chí tôn nhân vật cực kỳ lợi hại.

Nhưng giờ hắc đã lay động, “Thiên” thật ra là gì? Lẽ nào trong thiên địa có dạng tồn tại vượt lên chúng sinh, coi sóc tất cả?

Có dạng tồn tại đó thật, Ma Chủ làm sao trói buộc được.

Sau cùng hắc nhớ đến nữ tử trong ngọc như ý, thần nữ từng nói: “Thiên địa là vạn cớ, chúng sinh là con cớ.”

Lẽ nào những người đó không chế tất cả, họ là chúa tể vận mệnh?

Trong lúc hắc suy nghĩ miên man, lời cổ thần đánh thức hắc.

“Chiến lực của ta đã mất, nhưng vài loại thần thông vẫn còn, linh giác ít người sánh kịp. Thần Chiến ân nhân thất tung vạn năm nhưng năm ngàn năm trước tại tây thổ, ta từng đột nhiên cảm ứng thấy cái thể cường giả khí tức uy mãnh Nhân gian, trong lúc thăng thốt tưởng là ân nhân. Đó là tin tức liên quan đến phụ thân huynh đệ mà ta muốn nói.”

254. Chương 255: Chiêu Hồn

Lại là 5000 năm trước.

Năm nghìn năm trước xảy ra rất nhiều chuyện, Vũ Hinh ở Thiên giới hạ phàm, trong Càn Thi Phái xuất hiện thi thể của Vũ Hinh....

Cũng vào lúc đó, Thần Chiến cũng đột ngột xuất hiện tung tích, để người khác phát hiện ra khí tức của ông, tất cả đều là xảo hợp, hay là có một mối liên hệ gì đó.

“Tiền bối, rút cục là người cảm thấy khí tức của phụ thân vẫn bối ở đâu. Tây thổ thật là rộng lớn, lẽ nào không có một địa phương cụ thể nào sao?”

Cổ thần thở dài một tiếng nói: “Lúc đó ta đang phiêu dăng ở Tây thổ, chỉ là trong thoáng chốc phát hiện là một cổ thần uy vô cùng cường hoành. Nhưng mà chỉ trong phút chốc cổ thần uy đó lại biến mất. Không biết có phải là ta nhầm hay không, nhưng ta vẫn cảm thấy như thế...”

Nói đến đây, cổ thần có chút không muốn nói tiếp, rồi an ủi Thần Nam: “Quá nửa là ta nhầm”.

Thần Nam trong lòng trầm xuống, bản năng khiến hắc cảm thấy có chút không ổn, hắc trầm giọng nói: “Xin tiền bối chỉ điểm”.

Cổ thần thở dài nói: “Trong một giây lát đó, ta cảm giác thấy, khí tức của ân nhân Thần Chiến dường như mạnh đến cực điểm rồi suy yếu, giống như vừa thăng hoa đến cực điểm, sau đó đột nhiên rơi vào im lặng chết chóc. Điều này, có thể là ta cảm giác nhầm. Nhưng mà, lúc đó ta có một cảm giác vô cùng không tốt. Dường như là sự tình có vẻ không ổn...”

Trong đầu Thần Nam như có sấm nổ, hắc cảm giác trời đất quay cuồng, lão đảo muốn ngã.

Nạp Lan Nhược Thủy vội vàng đỡ lấy hắc, khản trương quan tâm nói: “Thần Nam huynh không sao chứ, đừng có nghĩ lung tung. Đó chẳng qua chỉ là tiền bối cảm thấy trong phút chốc, chưa chắc đã là chuẩn”.

Tử kim thần long cũng nói: “Grào...đúng rồi, lão đầu tử này vô cùng dễ tiện hạ lưu, những lời lão nói làm sao có thể tin được chứ”.

Viên phu nhân hung dữ trợn mắt nhìn Tử kim thần long rồi nói với Thần Nam: “Đừng quá lo lắng, tại Tây thổ những kẻ mạnh hơn ta, dường như chẳng có mấy người. Đến ta cũng không cảm nhận được khí tức của Thần Chiến ân nhân, lão đầu tử làm sao cảm ứng được. Nhất định là lão trong lúc thần tình hoảng hốt, sinh ra sai lầm”.

Thần Nam gật đầu nói: “Văn bối không tin phụ thân văn bối xảy ra chuyện”. Hắn quay lại hỏi Cổ thần: “Xin hỏi tiền bối, người cảm thấy khí tức phụ thân văn bối ở đâu?”.

“Tại Tây thổ...Bái Đán thành”.

“Xoẹt xoẹt.”

Hai mắt Thần Nam bắn ra hai đạo quang mang thật chất hóa, hai đạo quang kiếm phá nát một khối đá lớn trước mặt.

Bái Đán thánh thành. Đó không phải là thánh địa của Quang Minh giáo hội sao. 18 tầng địa ngục cũng tại đó.

Nói đến đây, từ người Thần Nam phát ra kim sắc nguyên khí vô tận, như ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, một cổ sát khí cũng dậy lên tận trời.

“Đúng. Chính là ở đó”. Cổ thần gật đầu.

Thần Nam bay lên không, nắm chặt Đại long đao và Liệt không kiếm, ngẩng đầu lên trời gầm lớn, tóc tai tung bay, sát khí ngập trời, điên cuồng chém về phía một ngọn núi phía xa. Kiếm khí đao mang ngập trời, tê liệt không gian. Quang mang đỏ rực như máu, như thiên hà chảy xuống, phát ra hào quang bóng rực.

Trong cơn địa chấn trời rung đất chuyển, ngọn núi bị Thần Nam chém cụt. Sau đó kiếm khí tung hoành, đao khí ngập trời, ngọn núi bị cắt nổ tung, cát đá bay tung tóe.

Thần Nam đứng giữa trời, ngẩng mặt lên cao gầm lớn: “Ta rất muốn đánh thẳng vào 18 tầng địa ngục, nhưng ta biết với tu vi hiện tại của ta, căn bản không có khả năng công phá 18 tầng địa ngục. ta muốn trở nên mạnh hơn...mạnh hơn nữa”.

Hắn gầm lớn, làm cho cả những ngọn núi xung quanh phải chấn động.

Viên phu nhân bay lên cao nói: “Nếu như Thần Chiến ân nhân thực sự bị phong ấn tại 18 tầng địa ngục, ta có thể giúp người. Trong Quang minh giáo hội tuy có ẩn tàng một hai lão quái vật, nhưng lẽ nào bọn họ lại mạnh hơn Thiên giới chủ thần? Ta sẽ nghiền nát bọn chúng”.

Thần Nam trống ngực thùm thụp, một lúc sau mới bình tĩnh lại được: “Đa tạ Viên phu nhân, đến lúc đó nhất định cần người giúp đỡ. Nhưng mà, văn bối muốn chuẩn bị một chút”.

“Còn chuẩn bị gì nữa, trực tiếp đánh thẳng vào 18 tầng đại ngục. Nếu như Thần Chiến ân nhân bị giam trong đó, chúng ta nội ứng ngoại hợp, thế gian này còn ai có thể ngăn cản?”. Viên phu nhân như nóng như lửa, yêu ghét rõ ràng. Hiện giờ biết được Thần Nam là con của ân nhân mình, liền giúp đỡ hết mình.

Đại Ma bay lên cao, lạnh lùng nói: “Cho dù Quang Minh giáo hội chẳng là gì trong mắt ngươi, nhưng đốt xương ngón tay thần bí đó...ngươi có thể đối phó sao? Trấn Ma thạch vạn năm của 18 tầng địa ngục còn bị nó đánh nát. Trên đời này có kẻ nào có thể đối phó được với đốt xương ngón tay nhiễm tiên huyết tà dị đó không?”.

Viên phu nhân cười lạnh nói: “Đừng cho là những kẻ có thể tranh đấu tại Đạm Đài Thánh địa là lợi hại. Ta còn muốn đấu một trận với loại người đó cơ”.

Cổ thần giống như quỷ ảnh lơ lửng giữa không trung, nói với Viên phu nhân: “Tính cách của bà vẫn bạo liệt như vậy, hiện giờ thế gian cực thể vô cùng phức tạp, vạn lần không thể lỗ mãng hành sự. Dám tấn công 18 tầng địa ngục, nói không chừng sẽ dẫn tới một trường hỗn loạn cực lớn”.

Long bảo bảo mơ hồ lơ lửng trong không trung, mơ màng nói: “18 tầng địa ngục ư? Thần nói, trong lòng ta vô cùng loạn”.

Tử kim thần long là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, lớn giọng nói: “Có gì mà đáng sợ chứ? Chính là muốn phá vỡ mười tám tầng địa ngục, chính là muốn thiên hạ đại loạn. Để cho siêu cấp ma vương bị giam giữ vạn năm gây họa cho thiên hạ. Những kẻ hư ngụy ở cái thế giới này quá nhiều, sớm phải nhờ bọn ma vương thanh tẩy một phen”.

Nạp Lan Nhược Thủy bay lên cao hỏi: “Thần Nam, huynh không được vội vàng”.

“Huynh không sao”. Thần Nam từ từ bình tĩnh trở lại, hắn bắt đầu suy nghĩ xem rốt cục là kẻ nào phong ấn phụ thân hắn. Hắn hỏi cổ thần: “Tiền bối, vạn năm trước rốt cục là người ở cảnh giới nào”

“Mới bước vào Thần Vương lĩnh vực”.

Thần Nam nhíu mày. Vạn năm trước, cổ thần là ngôi sao sáng nhất của thánh chiến thiên sứ tộc, tu đã đạt tới Thần Vương sơ cấp. Còn phụ thân hắn có thể giải cứu cổ thần trong lúc nguy nan, điều này cho thấy phụ thân hắn ít nhất phải đạt tới Thần Vương đỉnh cấp hoặc là Thần Hoàng.

Nếu như, từ một phía khác phán đoán, Huyền Vũ giáp mất đi linh hồn trở thành vô dụng đối với Thần Chiến, từ đó có thể thấy được Thần Chiến phải đạt đến Thần Hoàng cảnh giới, thậm chí còn có thể cao hơn.

Dùng sức một người, phong ấn một Thần Hoàng cao thủ vạn năm, kẻ đó thật là đáng sợ.

Nhưng mà, điều Thần Nam quan tâm nhất chính là không biết có phải phụ thân hắn gặp phải bất trắc gì không, vì sao khí tức đang cực thịnh rồi lập tức chuyển sang tử tịch đáng sợ”.

“Hiện giờ vẫn bồi muốn lập tức kiến tạo một tòa chiêu hồn đài. Muốn xem phụ thân...có phải là gặp bất trắc gì không?”. Thần Nam nặng nề nói.

Đúng vào lúc này, Viên phu nhân hừ lạnh một tiếng nói: “Đạm Đài Tuyền, người đứng nghe cũng lâu rồi nhỉ”.

Thiên kiều tiên tử Đạm Đài Tuyền đứng giữa một màn mây mù mông lung, giống như khoác lên người một tấm sa mỏng, bạch y tha thướt, nàng nhẹ nhàng bay đến, vô cùng thanh lệ xuất trần, không dính một chút bụi trần.

“Ta mới vừa đến. Không ngờ Thần Chiến bá bá lại có khả năng bị phong ấn tại 18 tầng địa ngục. Thật khiến người ta không thể tin nổi. Với thiên tư của Thần bá bá, lại có pháp lực cái thế, trên thế gian này liệu có mấy kẻ có thể phong ấn được người”.

Đúng lúc này, từ phía xa xuất hiện vài bóng người, trên các đỉnh núi xuất hiện không ít tu giả, chính là những Huyền giới cao thủ đang truy đuổi theo. Bọn họ muốn xem sau khi thượng cổ thần viên phát uy, kẻ nào có thể khuất phục được bà.

Đạm Đài Tuyền bay đến trước mặt Thần Nam. Đôi mắt trong như mộng ảo lấp lánh nét chân tình: “Thần Nam, ta có rất nhiều điều muốn nói với người, nhưng hiện giờ ta có sự tình trọng yếu phải đi ngay. Nhưng mà, ta đã xuống Nhân gian, tin rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau rất nhanh thôi”.

Tiếp theo nàng quay người nói với Viên phu nhân: “Tỷ tỷ pháp lực thông thiên, có biết trong lúc muội đang đối kháng thiên phạt, không thể phân thân, là kẻ nào đã bắt đi một nữ đệ tử của Đạm Đài phái của muội”.

“Quan chiến giả rất nhiều, làm sao ta có thể nắm được tình huống của từng người. Nhưng mà, tranh thủ lúc muội không thể phân thân, có thể thần không biết quỷ không hay bắt đi người mà muội chú ý, đường như cũng không có nhiều”.

“Xin tỷ tỷ chỉ dạy”.

“Đồng thổ có hai người, có lẽ không có khả năng là bọn chúng lắm. Khả năng cao nhất chính là lão sắc long của Tây thổ, Long tộc nổi tiếng tham tài háo sắc, lão long đó ác danh càng nổi như cồn. Nhưng mà, ta cảm thấy rất kì quái, lão có háo sắc, cũng không thể vô duyên vô cớ bắt đi đệ tử của muội. Lão vốn có một tiêu chí, chỉ động đến những kẻ có danh tiếng”.

“Đa tạ” Đạm Đài Tuyền nhìn Thần Nam nói: “Ta sẽ nhanh chóng tìm huynh”.

Dứt lời, Đạm Đài Tuyền hóa thành một đạo thần quang, bay về phía Tây, giống như một ngôi sao băng vô cùng mỹ lệ lướt qua bầu trời.

Long bảo bảo chớp chớp mắt, bay vòng xung quanh Thần Nam, bộ dạng trên chốc.

Thần Nam vô cùng bất an, có trời mới biết khi Đạm Đài Tuyền tìm kiếm Mộng Khả Nhi, phát hiện nàng đã làm mẹ, thì sẽ có biểu tình như thế nào. Chỉ là, hắn cũng vô cùng kinh dị, Đạm Đài Tuyền vì sao lại chú ý đến Mộng Khả Nhi như thế, rút cục là giữa hai người có quan hệ gì.

Huyền giới tu giả tụ tập ngày càng nhiều, nhưng mà không có kẻ nào dám tới quá gần. Bọn họ vô cùng kinh ngạc với biến hóa của Ma viên. Từ khi tức cường giả mà phán đoán, bọn họ biết tuyệt sắc mỹ nữ tóc đen mắt đen kia chính là hóa thân của cổ viên, không ngờ trước sau bà thay đổi như vậy.

Đúng lúc này, Viên phu nhân gầm lên một tiếng, khiến các ngọn núi đều chấn động, bà cao giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, Thần Nam là huynh đệ của Viên phu nhân ta. Bất kể là tiên thần trên cao, hoặc là yêu ma dưới đất, kẻ nào dám động đến một sợi lông của Thần Nam, kẻ đó sẽ là kẻ địch của Viên phu nhân ta”.

Quan chiến giả bàn tán ầm ĩ, kinh ngạc về quan hệ của bà với Thần Nam, mới chỉ có một giờ, hai người dường như triệt để hóa giải oán cừu, hơn nữa còn kết thành tỷ đệ, đối lập...thật là quá lớn.

Tất cả mọi người đều biết, từ nay Thần Nam có một ngọn núi lớn để dựa vào, thượng cổ bạo viên đó nếu như phát điên, kẻ nào dám động vào? Kẻ nào muốn bị xé xác, nuốt sống cơ chứ”.

“Vân bối muốn lập tế hồn đài”. Thần Nam nói như chém đinh chặt sắt.

Cổ thần, đại ma có chút kinh dị nhìn hắn, lộ ra thần sắc không hiểu.

“Trước hết vân bối muốn xác định phụ thân có còn bình an tại thế hay không? Chiêu hồn là một bí thuật trong huyền công gia truyền của vân bối, có thể nghịch loạn âm dương, nối với Thiên Quý, tìm kiếm tàn hồn du dương tại thế gian, luyện đến cảnh giới cao, có thể nghịch thiên cải mệnh.”

“Được, ta ủng hộ, nghe đại danh của Thần Chiến đã lâu, cho dù không gặp được người, ta cũng muốn gặp quý cho biết. A...grào.”

Tử kim thần long bị Viên phu nhân đập cho một chưởng, rơi thẳng xuống đất sâu.

Bên dưới vốn là cổ thần điện, nhưng hiện tại đã là một khu phế tích, xương trắng thành gò, còn có tàn tích của thần điện, đá cột rơi vãi trên nền xương người, chính là tài liệu tốt nhất để kiến lập chiêu hồn đài.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều cao thủ Huyền giới, ma viên dùng đại pháp lực tạo ra một khoảng đất trống, sau đó Thần Nam tự thân động thủ, chỉ thấy những khối đá ngàn cân bay lượn, Thần Nam cất đầu ngón tay, mỗi khối đá đều thấm một giọt tiên huyết.

Đạm Đài thánh địa ác ma xuất thế, ảnh hưởng tạo ra vô cùng lớn.

Sau khi đốt xương ngón tay bay khỏi 18 tầng địa ngục, trong 18 tầng địa ngục bắt đầu vang lên tiếng gầm thét vang trời, sát khí ngùn ngụt, khiến toàn bộ Bái Đán thành run lên, ma vân như mực bao phủ cả tòa thành.

Tất cả thần chức nhân viên của Quang Minh giáo hội đều bị huy động, toàn bộ vận chuyển quang minh thánh lực, muốn đánh tan nguồn sát khí ngùn ngụt đó. Nhưng mà 18 tầng địa ngục giống như một ngọn núi lửa, thỉnh thoảng lại phun lên.

Quang Minh giáo hoàng quyết đoán đưa ra một quyết định, đem tất cả thánh cốt thu thập được trong Quang Minh thần điện, dùng để trấn áp quần ma loạn.

Đó chính là hài cốt của Quang Minh thần đời thứ nhất. Trong hài cốt ẩn chứa không ít thần xá lợi. Truyền thuyết Quang Minh thần sớm muộn cũng sẽ có ngày phản hồi Nhân gian.

Quang minh thánh cốt quả nhiên hóa giải nguy kỵ trọng đại của giáo hội, áp chế sát khí ngùn ngụt đó, đúng vào lúc này, đốt xương ngón tay thần bí đó cũng bay về, 18 tầng địa ngục trở lại bình tĩnh.

Lúc này, Thiên giới hỗn loạn vô cùng, mưa gió máu tanh.

Tà Tổ đột nhiên xuất thế, khiến mấy Thần Vương từng tham gia phong ấn lập tức rối loạn chân tay, chia nhau điều binh khiển tướng, chuẩn bị đại quyết chiến.

Nhưng mà, Tà Tổ tu vi bị giáng xuống cấp Thần Vương, không hề điên cuồng báo thù, mà bí mật ám sát các cao thủ các phái trong bóng tối. Ba ngày trôi qua, tinh anh cao thủ của Hỗn thiên đạo, Tuyệt tình đạo.... bị Tà Tổ giết chết vài chục người, nhân số tuy không nhiều, nhưng chết rất thê thảm, toàn thân tinh huyết khô kiệt, năng lượng sinh mệnh bị hút hết.

Loại ám sát như vậy, so với đường đường chính chính đại quyết chiến, còn khiến người ta sợ hơn. Tất cả các môn phái đều lo sợ, một trường đại chiến của Thiên giới khó mà tránh được.

Ba ngày trôi qua, trong thập vạn đại sơn, chiều hồn đài cuối cùng cũng dựng xong, mười tòa đài cao, mỗi khối đá đều nhiễm tiên huyết của Thần Nam, hơn nữa mỗi hòn đá đều được hắc điêu khắc những hoa văn cổ lão.

Ma văn phát ra từng trận dao động, khiến ngàn vạn xương khô bên dưới, toàn bộ lơ lửng giữa không trung, không ngừng chuyển động xung quanh Chiêu hồn đài, nhìn vô cùng tà dị.

Rất nhiều cao thủ Huyền giới vẫn chưa đi, bọn họ kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra ở phía xa.

Nửa đêm ngày thứ 4, Thần Nam đứng ở trên đài cao, cởi Huyền Vũ giáp, dùng bốn thanh trường kiếm xuyên qua tứ chi của mình, mặc cho máu chảy ròng ròng trên đài cao, bắt đầu tụng niệm một chú ngữ cổ lão xa lạ: “Thần hồn ma phách vạn cổ trường tồn, xin vì ta mà đả khai đại môn ở vùng đất cấm kị này, dẫn đường cho linh hồn lạc lối về đây...”

Đúng vào nửa đêm, mây đen kéo đầy trời, tất cả vì sao chớp mắt biến mất, toàn bộ trời đất trở lên một cổ âm vong thê thảm.

255. Chương 256: Mãi Mãi Là Thần Chiến

Chỉ có âm thanh chú ngữ cổ lão phát ra từ miệng Thần Nam, đúng vào nửa đêm, những ngôi sao trên trời biến mất, mây đen cuộn cuộn che phủ bầu trời, áp xuống bên dưới.

Một cổ áp lực khó chịu bao trùm lên vùng núi non, tử khí lan tỏa, cánh cửa địa ngục dường như mở ra, ngàn vạn quỷ hồn như sắp bay ra ngoài

Lúc này, giơ tay lên trước mặt cũng không nhìn rõ ngón, đối mặt khó nhận ra, trời đất vô quang, bóng đêm vĩnh hằng bao phủ đại địa.

Trong bầu không khí im lặng chết chóc đó, một tiếng quỷ khóc thê lương đột nhiên vang tận mây xanh, âm thanh chói tai giữa đêm khuya thanh vắng, càng chấn nhiếp lòng người, khiến tất cả đều dựng tóc gáy.

Hắc ám hư không tuyệt đối, đột nhiên xuất hiện những đốm máu thê lương, một bóng đen như một quả núi xuất hiện giữa không trung, chăm chú nhìn chiêu hồn đài bên dưới. Đôi mắt rừng rực hai đốm quỷ hỏa xanh lét, âm sâm khủng bố.

Rất nhiều Huyền giới cao thủ ẩn thân ở các ngọn núi phía xa, cảm giác nổi gai ốc, cảnh tượng tà dị trước mắt khiến bọn họ lạnh cả sống lưng, quỷ ảnh trên cao rất giống như Thiên Quỷ trong truyền thuyết, cổ lão tàn hồn có thể thanh toán thần ma.

Đó không phải là một sinh mệnh thể duy nhất, mà là thiên vạn oán hồn ngưng tụ thành tà ác chi hồn, chỉ khi tiến hành một nghi thức tế tự cổ lão thần bí, những những cường đại tàn hồn phiêu đảng trong trời đất, mới hợp lại với nhau, hình thành lên Thiên Quỷ.

Các cao thủ Huyền giới đều không dám mở miệng, tất cả đều chăm chú quan sát Chiêu Hồn Đài.

Thần Nam tóc tai xơ xụi, sắc mặt trắng bệch, toàn thân máu chảy ròng ròng, bốn thanh trường kiếm xuyên qua tứ chi, máu thấm đỏ cả Chiêu hồn đài. Những đốm sáng lấp lánh bên trong những vết máu đó, khiến Thần Nam trông bệnh hoạn tà dị.

Cổ lão chú ngữ chưa kết thúc, nhưng thân thể hắn đã lão đảo muốn ngã, lúc nào cũng có thể rơi khỏi Chiêu Hồn Đài.

Loại cấm kị pháp lực này, thật là tiêu tốn năng lượng sinh mệnh. Nếu như không phải gần đây tu vi đại tiến, căn bản hắn không thể thi triển được, cho dù là bây giờ hắn cũng lực bất tòng tâm. May mà có siêu cấp cao thủ như Viên phu nhân ở bên cạnh hiệp trợ, cung cấp năng lượng sinh mệnh, không ngừng truyền vào cơ thể hắn để bù đắp.

Thần Nam niệm chú ngữ càng ngày càng gấp, đến lúc tối hậu, hắn hét lớn: “Cấm kị đại môn - mở ra”.

Ở trên cao, Thiên Quỷ cao lớn như một quả núi, phát ra những tiếng quỷ khóc thê lương, nhanh chóng lao xuống dưới, cuộn lên những trận âm phong mãnh liệt, giống như một tòa núi cực lớn áp xuống đầu Thần Nam, đôi mắt quỷ âm u như hai cái ao cạn, bên trong ngập tràn âm hỏa xanh lét.

Nó lộn đầu xuống dưới, dữ tợn nhìn Thần Nam, tử vong khí tức dày đặc lan tỏa. Tử khí bao phủ xung quanh nó, cho dù chỉ cách chưa đầy một thước, Thần Nam cũng không thể nào nhìn rõ mặt nó, chỉ nhìn thấy cặp mắt đáng sợ đó.

Viên phu nhân lơ lửng bên cạnh cảm giác được Thiên Quỷ đáng sợ đang muốn thanh toán Thần Nam, hai mắt bà phát ra hai đạo hàn quang, muốn xuất thủ nhưng lại bị cổ thần ngăn lại.

Thiên Quỷ dường như rất muốn một miếng nuốt gọn Thần Nam, nhưng cổ lão chú ngữ triệu hoán nó đến đây, dường như có hạn chế gì đó, nó nhìn Thần Nam đầy vẻ luyến tiếc, sau đó hút hết huyết dịch trên Chiêu Hồn Đài, tiếp theo nó phát ra một tiếng gầm kinh thiên động địa, năng lượng sinh mệnh khổng lồ của Thần Nam nhanh chóng bị cạn kiệt.

Đại Ma, Nạp Lan Nhược Thủy, Viên phu nhân, Tử kim thần long thay nhau xuất thủ, năng lượng sinh mệnh do mấy cường giả cung cấp, có thể tưởng tượng lớn đến mức nào, chỉ trong một thời gian ngắn, sinh mệnh năng lượng lưu chuyển vượt qua tổng số năng lượng của hàng ngàn, hàng vạn người thường.

Thiên Quỷ gầm lên một tiếng, bay lên cao, ngàn vạn bộ xương khô lơ lửng xung quanh Chiêu Hồn Đài đều nát vụn, từng điểm tàn hồn bay vút lên cao, tụ về phía Thiên Quỷ, trở thành bữa ăn cho nó.

Cùng lúc, Thiên Quỷ lộn ngược giữa không trung, phát ra tử khí đầy trời. Cuối cùng nó gầm thét liên miên, vài chục đạo quỷ ảnh to lớn nhanh chóng tụ tập trên cao, tất cả đều là thần hồn ma phách trường tồn vạn cổ ngưng tụ thành ma quỷ. Quỷ ảnh trùng trùng, quỷ thanh trận trận. Nhưng đại sơn rộng lớn vẫn tạo cho người ta cảm giác tử vong trầm trọng, tiếng quỷ khóc càng làm cho nơi này trở lên âm u, đáng sợ.

Nhưng mà, chỉ trong phút chốc, một đạo u minh điện quang, tê liệt hư không, một cánh cửa không gian khổng lồ xuất hiện trên cao, không ai biết rút cục là nó thông đến đâu.

Tất cả mọi người trong phiên sơn mạch này đều cảm giác thấy, từ cánh cửa không gian đó lan tỏa ra một khí tức đáng sợ, vô cùng âm sâm khủng bố, một cổ sức mạnh khổng lồ từ cấm kị chi môn điên cuồng lan tỏa ra ngoài.

Tiếng quỷ khóc thê lương, vang vọng trời đất, có tiếng khóc của Thiên Quỷ, có cả những tiếng gầm truyền ra từ sau cấm kị chi môn đó.

Thần Nam thần tình khẩn trương chăm chú quan sát khoảng không hắc ám vừa mở ra đó.

Đúng vào lúc này, trời đất vang lên những tiếng sấm khổng lồ

“Ầm.”

Một đạo cự đại thiểm điện nối liền trời đất, kéo dài từ mây đen đến tận mặt đất. Tiếng ầm ầm vang vọng bên tai mọi người, khiến tất cả tạm thời mất đi thính giác.

Từ xa, rất nhiều cao thủ Huyền giới biến sắc

Cổ thần kiến thức sâu rộng, trầm trầm nói: “Cấm kị thiên lôi, đây không phải là thiên phạt bình thường, mà là cấm kị thiên lôi. Nghịch thiên cải mệnh phải chịu thiên phạt. Chỉ là, Thiên Quỷ thanh toán bao nhiêu năng lượng sinh mệnh, có lẽ đủ để cản được thiên phạt”.

“Oành.”

Lại một đạo cấm kị thiên lôi từ trên cao giáng xuống. Trên cao Thiên Quỷ gầm lên thê thiết, tỏa ra tử khí ngập trời, lan tỏa về phía cấm kị chi lôi, thần hồn ma phách xung quanh nó cũng lần lượt xuất thủ, oánh kích thiên lôi đáng sợ đó.

“Oành.”

“Oành.”

Thiên lôi từng đạo tiếp nối từng đạo, vô cùng đáng sợ, chỉ một chút ảnh hưởng sót lại, cũng phá tan hàng chục ngọn núi bên dưới. Mười tám đạo cự đại thiểm điện xuyên qua trời đất, vây bọc xung quanh cấm kị chi môn. Quang mang bùng rực, chói mắt, lôi thanh vang vọng không ngừng khắp trời đất

Trong màn ánh sáng chói mắt đó, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, người bên ngoài không thể nhìn được cái gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng gầm của Thiên Quỷ, cùng những tiếng hồng truyền ra từ sao đại môn. Mười tám đạo thiên lôi không ngừng oanh tạc, lôi quang bùng rất như mặt trời soi sáng không trung.

Trong lục Thần Nam vạn phần khấn trương, tâm thần dao động, từ trên cao, trong ánh điện quang đỏ rực như máu, một thân ảnh cao lớn bay ra khỏi cấm kị chi môn, phá khai cấm kị lôi quang vạn trượng, hạ xuống đất.

Vào lúc này, y trở thành duy nhất trong trời đất, cho dù Thiên Quỷ gầm thét, cho dù thiên lôi oanh ai, nhưng những thứ đó đã không còn thu hút ánh mắt của chúng nhân nữa.

Thân ảnh cao lớn đó, để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng mọi người, khiến mọi người thán phục kịch chấn, khí thế phát ra khiến mọi người có cảm giác muốn quỳ xuống trước mặt kẻ đó bái tế.

Lúc này, y chính là trời, y chính là đất, trong nháy mắt đã nhiếp phục tâm linh mọi người.

Thần Nam lệ chảy như suối, lòng đau như dao cắt, hắn không ngờ thực sự gọi được hồn phách của cha hắn, người đó chính là Thần Chiến.

Cả đời này, chỉ có Vũ Hinh từng làm cho hắn đau đớn. Hiện giờ nỗi đau trong lòng hắn càng lớn, đó chính là người cha thân thiết của hắn.

Nhất đại nhân kiệt tung hoành thiên địa, sát thần diệt ma, hào khí trùng thiên, dám so cao thấp với viễn tổ, không ngờ lại đã chết. Thần Nam không muốn tin vào sự thật này, hắn không thể nào tiếp thụ

Nam tử cao lớn ngày nào tráng chí vượt mây, toàn bộ thế giới dường như ở trong tay người, những tiếng nói phảng phất xuyên qua thời gian, từ thiên cổ truyền lại, vang vọng bên tai Thần Nam.

“Trên thế giới này, quan trọng không phải là con đang đứng ở đâu, mà là con đang đi về hướng nào”

“Cường giả không sợ tịch mịch, chỉ sợ trên đường truy tìm sức mạnh, mất đi cái tâm của cường giả”.

“Trên thế gian này không có kẻ nào có thể giết chết được cha”.

“Cho ta thời gian, không cần phục hoạt viễn tổ, ta sẽ vượt qua viễn tổ”.

Đó chính là nhất đại nhân kiệt Thần Chiến. Vĩnh viễn tự tin, dường như cả thế giới đều rung lên dưới chân y.

Thân ảnh quen thuộc đó, bay lại gần Thần Nam.

Thần Nam bị phần muốn ngẩng mặt lên trời gầm vang, cho dù là tàn hồn, nhưng thân thể vẫn khôi vĩ anh tuấn như ngày xưa, chỉ là đôi mắt nguyên bản vốn tràn đầy trí tuệ nay chỉ còn một vẻ trầm tịch, không có chút ánh sáng sinh mệnh nào.

Cường giả vĩnh viễn là cường giả! Cho dù chỉ là một chút tàn hồn, nhưng vẫn phảng phất có thể làm cho cả thế giới rung chuyển dưới chân, tàn hồn phát ra dao động đáng sợ, khiến các cao thủ quan chiến ở xa đều sinh ra một nỗi sợ hãi từ trong tâm hồn, không ít người run rẩy.

Tàn hồn không có linh trí, khiến Thần Nam tuyệt vọng.

“Ta không tin. Tất cả đều là ảo mộng, phụ thân ta vĩnh viễn không bao giờ chết”.

Chỉ là, tàn hồn im lặng đứng trước mặt hắn, tất cả đều vô cùng chân thật

“Có đúng là....Thần Chiến ân nhân không?”. Cổ thần run rẩy hỏi.

Viên phụ nhân cũng gầm lên một tiếng bi thương, tuyệt sắc mỹ nhân trong phút chốc hóa thành ma viên cao ngàn trượng, không ngừng gào khóc.

Đại Ma mang theo lòng kính ngưỡng đối với cường giả, cúi người trước tàn hồn giữa không trung.

Nạp Lan Nhược Thủy mắt hàm lệ, quan tâm nhìn Thần Nam.

Hai con rồng cũng không yên.

“Ta muốn mạnh hơn” Thần Nam gầm lên một tiếng

Vào lúc này, lệ đã khô, tâm đã chai.

“Vụt.”

“Vụt.”

Bốn thanh trường kiếm từ tứ chi của hắn bắn vụt ra, vùng với những tia máu bắn ra, toàn thân Thần Nam nguyên khí điên cuồng lan tỏa, chỉ là kim hoàng sắc rực rỡ đã chuyển thành đen như mực. Huyền công lại chuyển.

Lúc này, Thần Nam thân hóa ma vương, khí tức thần thánh toàn bộ biến mất, quang mang rực rỡ chuyển thành ma khí âm u.

Những vết thương nhanh chóng khép miệng, mái tóc chuyển sang đỏ rực như máu, pháp phới tung bay, hắn yên lặng đứng tại đó.

Tu luyện huyền công thành công là lần biến đổi thứ nhất, từ đó nghịch chuyển là lần thứ hai, rồi lại quay về chính chuyển là lần thứ ba, lúc này lại nghịch chuyển là lần thứ tư. Huyền công đã hoàn thành một lần chuyển biến trọng đại

Trong lúc tuyệt vọng, Thần Nam hoàn thành một lần biến đổi, tu vi tăng thêm một bậc.

256. Chương 257: Luyện Thể

Một con ma điệp bất mãn vận mệnh, chứa đầy tinh thần phản kháng. Hắn muốn phá tan mọi quy tắc, dẹp hết mọi cấm kị linh vực, thanh thoi thiên địa.

“Oành.”

Tiếng nổ chấn động mọi người trong cự sơn, sấm sét từ hư không bổ mạnh vào hắn. Những tia sét lớn hơn tượng tượng, lò quang như kinh thiên ngọc trụ, mỗi tia sét chiếm trọn cả sơn cốc, trùm lên cả bọn ma viên, cổ thần, Đại Ma.

Ma viên kêu lên: “Không ổn, Thần Nam tiến vào Thần Vương lĩnh vực, đây là Thần Vương kiếp.” Ma thể ngàn trượng lắc lư, cự trảo bổ mạnh lên không, vừa bảo vệ cổ thần vừa định giúp Thần Nam phá tan làn sấm sét kinh nhân.

Thần Nam đang đạt mức Thần Vương sơ khai, từ tiên nhân chỉ cảnh bước sang Thần Vương lĩnh vực, vượt qua khoảng cách vô số tu giả mộng mị cả đời. Đó không phải may mắn mà do hắn đã kinh qua kinh quá vô số trường sinh tử tẩy lễ, là thành quả thu được từ máu lửa.

Từ khi hắn bước vào chiến đấu, chưa có ngày nào yên ổn sinh hoạt, tựa hồ luôn qua lại giữa sống và chết. Ở Nhân gian, Thiên giới, hắn trải qua sinh tử đại chiến nhiều lần hơn người ta trải qua trong mấy kiếp. Giữa kiếp nạn trùng trùng, hắn tiến từng bước, không có chút nào may mắn.

Hắn không ngừng tích lũy đủ sức mạnh trong tu luyện, trong lúc sinh tử đại chiến với những siêu cấp cao thủ, cảm ngộ Thần Vương cảnh giới trong lúc sống chết mong manh.

Hôm nay đến lúc bùng nổ, tu vi tăng thêm một mức.

Mái tóc màu máu của hắn tung bay cuồng loạn, hai mắt bắn ra hào quang lạnh lùng, quét vang với ma viên: “Không cần, cứ để ta.”

Ma viên gầm lên: “Đây không phải trò đùa, Thần Vương kiếp uy lực vô cùng, người thành vương ở Nhân gian lại càng khó đoán. Tình huống này, mười người thành vương chết mất chín, tu vi như ta cũng phải dốc toàn lực.”

Thần Nam không chịu được việc mượn sức người khác để thành Thần Vương: “Ta thà chết.” Hắn nói như chém đinh chặt sắt.

Cổ thần nói: “Chúng ta lùi hết lại, nếu cần người khác tương trợ, dù thành Thần Vương cũng chỉ là đóa hoa được chăm bón, không chịu thiên phạt thì thà không thành Thần Vương cho xong.”

Ma viên bắt lực thở dài, bảo vệ cổ thần ra khỏi làn lôi quang. Nạp Lan Nhược Thủy được Long Bảo Bảo hộ tống rút lui, Đại Ma và Tử Kim thần long liếc nhìn hắn rồi cũng nhanh chóng lui ra.

Chỉ có tàn hồn Thần Chiến như ngọn núi đứng yên trên hư không, hai mắt trống rỗng nhìn hắn, thần sắc tường hòa.

Đệ nhất đạo lôi quang tuy khổng lồ nhưng chỉ có tính chất thăm dò, đệ nhị đạo thiên phạt thần quang giáng xuống, ai nấy đều biến sắc, quang trụ được thực chất hóa như chốt chống trời từ mây cao nổi liền mặt đất, bổ xuống Thần Nam.

Lúc đó hắn lại thực hiện một hành động kinh dị, đưa hai tay lên trời, quang Liệt Không Kiếm và Đại Long đao đi, cõi Huyền Vũ giáp rồi ném ra xa, Hậu Nghê cung, Thạch Cẩm đương, Khốn Thiên tác được tổng vào nội thiên địa.

Hắn tay trắng đứng trên chiều hồn đài, nhìn lôi quang giáng xuống rồi hú vang, gầm lên: “Đến đây! Không dựa vào ngoại vật, ngoại hồn, bằng nhục thân, hồn phách, chống lại thiên phạt. Ta sẽ tẩy lễ, thăng hoa trong lôi kiếp.”

“Y điên chẳng? Sao lại vứt hết bảo vật?” Ma viên tỏ vẻ không hiểu, hết sức nóng ruột.

Cổ thần thở dài một hơi: “Thần Chiến ân nhân từng nói, chân chính truyền nhân của Thần gia, sau khi thần binh nhập thể sẽ công lực đại tăng, trên danh nghĩa là lấy hồn dưỡng hồn, dựa vào bảo vật để đề thăng tu vi, nhưng thực tế không biết bên nào dưỡng bên nào. Cao thủ chân chính đều đi trên con đường tu luyện của mình, không theo bước tiền nhân. Ân nhân tựa hồ yêu cầu cực cao với bản thân...”

“Ồn.”

Quang trụ quán thông liễu thiên địa, trực tiếp đánh xuống, y phục trên mình Thần Nam tan tành, ngay cả chút tro tàn cũng bị lôi điện cuốn bay.

Lôi điện kinh nhân cơ này, đừng nói tự thân trải qua mà Huyền giới cao thủ ngoài xa quan sát cũng lạnh mình.

Hành động của Thần Nam càng kỳ quái, hắn không đánh tan thiên lôi mà ngược lại giơ cao hai tay để lôi quang khắp trời chảy vào thân thể.

Hào quang chạy vào, theo song cước nhập vào chiều hồn đài rồi xuống đất. Không hề có thi thể cháy đen xuất hiện như chúng nhân tưởng tượng.

“Bình.”

Chiều hồn đài vỡ tan, mặt đất nứt nẻ, trải về về xa, vết nứt kinh khủng dài tới mười mấy trượng.

“Ồn.”

Ngoài xa, một ngọn tàn sơn sập xuống hoàn toàn vì vết nứt lan tới. từ mấy hướng khác cũng vang lên tiếng động ầm ầm, mấy đỉnh núi bị vết nứt xé toạc chân nên đổ xuống.

Chiêu hồn dài tan tành, Thần Nam đứng trên không bất động.

“Soẹt.”

Lại một tiếng nổ, đệ tam đạo thiên phạt chi quang đáng sợ của Thần Vương kiếp giáng xuống.

Thần Nam vẫn bất động, mặc thiên phạt thần quang chảy vào thân thể, hào quang chói lòa che kín mình hắn, người khác không thể nhìn rõ.

Đại Ma nhú mày: “Y dùng thiên lôi thoái luyện thân thể nhưng khác nào đù với lửa.”

Cổ thần cũng tỏ vẻ lo lắng: “Y đang dùng thần phạt chi quang tẩy lễ, bất kể hậu quả thế nào!”

Ma viên cũng lo lắng vô cùng, thiên phạt hủy diệt Thần Vương vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, thế giới này luôn là phúc họa kề nhau, trong tử cảnh lại nảy sinh cơ.

Thần Vương hoàn toàn bất đồng với các tu giả cầu trường sinh, trong tuyệt cảnh họ cũng có cơ duyên cực lớn, lúc tử vong thiên phạt giáng xuống, thân thể sẽ xuất hiện vô hạn sinh cơ, nếu dẫn đạo hữu hiệu ắt hiệu quả vô cùng.

Nhưng ai nấy đều chọn cách dùng vô hạn sinh mệnh chi năng bổ sung cho bản thân mà đối kháng thiên phạt hoặc tránh thiên phạt.

Thần Nam lại chọn cách cực đoan, dùng thiên lôi thần quang thoái luyện thân thể, bất quá hắn còn dụng ý khác: mượn thần quang trừ đi thần binh chi hồn trong thân thể. Mấy hôm nay hắn đã hiểu nhiều việc, hắn không muốn nhập hồn phách như tạc lõi vào thân thể mình mà định trừ dứt hậu họa.

Thần binh chỉ nên sử dụng, không thể dung nhập, hắn đi đến quyết định như vậy.

Nhưng sự tính không như ý muốn, quá nhiều việc người ta không thể nắm chắc.

Lôi điện quán thể, hắn liền vận chuyển Thông thiên động địa ma công, để thân thể dung nhập thiên địa, mặc toàn bộ sức mạnh thiên phạt chảy vào rồi tự ra ngoài theo các lỗ chân lông khắp huyết vị toàn thân.

Luyện thể cũng như rèn sắt, dùng lửa rừng rực tạo ra tinh thiết.

Được lửa rèn giữa rồi tái sinh, để tinh thiết hóa thành thần thiết, đổi lại sức mạnh vô tận, thăng hoa cùng cực.

Hắn là một võ nhân nhưng quãng mấy bảo vật đi rồi cũng không còn binh khí cạnh mình, không thể như tu đạo giả, giao dung với pháp bảo nhập thể. Hiện tại thoái luyện thân thể cũng là rèn thân thể thành thần binh mạnh nhất, thành pháp bảo đỉnh cao.

Nhưng hung hiểm hơn cả tưởng tượng.

Dù hắn tinh thông Thông thiên động địa ma công nhưng không thể thông thiên thật sự, ban đầu còn miễn cưỡng chịu nổi sức mạnh nhập thể. Rồi thân thể phồng lên, sắp nổ tung... hắn mon men bên bờ tử vong.

“Oành.”

Đệ tứ đạo thiên lôi bổ xuống, quang trụ mạnh gần như cấm kị thiên lôi của Thiên Quỷ xuất ra đối kháng.

Thiên lôi nhập thể, sắc mặt Thần Nam đỏ lựng, phun ra một ngụm máu, toàn thân như được bơm khí phồng lên, trở thành phù nề, những mạch máu xanh lè hiện rõ, cơ hồ sắp nổ tung bất cứ lúc nào.

“Oành.”

Từ thân thể hắn tràn ra sức mạnh kinh hồn, lan đến mấy ngọn núi cạnh đó khiến chúng lắc lư, gần như sụp đổ. Hắn lại thổ huyết. Nhưng cuối cùng cũng qua được đệ tứ đạo thiên lôi.

Thân thể hắn lắc lư, song vẫn đứng yên trên không. Lúc đệ ngũ đạo thiên lôi bổ xuống, hắn đưa tay để thiên lôi quán thể, không chống lại hay tránh né như các tu giả đối kháng thiên phạt.

“Phụt.”

Mạch máu trên hai tay hần nứt toác, huyết nhục mơ hồ, thậm chí nhìn rõ cả bạch cốt trắng rợn người lộ ra. Vết thương đáng sợ khiến hần đau đớn tận cốt tủy, dầu vậy vẫn cố gắng gượng.

“Phụt.”

Huyết quản trên hai chân hần cũng nứt vỡ, toàn bộ cơ nhục chân rách toác, huyết nhục mơ hồ, bạch cốt lộ ra, thương thể cực kì nghiêm trọng.

Nhưng cũng coi như hần qua được đệ ngũ đạo thiên phạt thần quang, lúc lôi quan tan đi, Thần Vương lực nhanh chóng tràn ra như tiên nữ linh dịch, kì diệu vô cùng, nhanh chóng tu bổ thân thể hần, thoắt chốc đã khôi phục.

Da thịt không còn thương tổn, lấp lánh thần quang kì dị cùng sức sống vô hạn.

Thiên lôi quán thể, thoát luyện thân thể coi như đem thân mạng hiểm để nhục thể cực tận thăng hoa, luyện thành bất hoại chi thể chân chính.

Không dễ hần kịp lấy hơi, đệ lục đạo thiên lôi khiến núi non rung chuyển lại bổ xuống.

Đạo cấm kị chi lôi này mạnh hơn đạo trước nhiều, Thần Nam bị đánh bay xuống mặt đất loang lổ, toàn thân đầy máu, thậm chí có chỗ phát ra mùi tanh tưởi, làn da nhăm nhúm, ít nhất cũng có hai chục giống xương bị đánh gãy.

Hao quang sáng chói vây quanh hần, thân thể hần rũ ra mặt đất, không thể động đậy, chỉ còn đôi mắt trong suốt nhìn lên tàn hồn trên không.

Trong sát na nhìn thấy phụ thân, hần phảng phất có lại sức mạnh, chập vật bỏ dậy, đệ lục đạo thiên lôi quán thể rồi, hần liền vận chuyển huyền công mài giũa thân thể, nổi thống khổ như trong luyện ngục khiến hần hần chịu giãy vò đáng sợ nhất thế gian.

Huyết nhục nứt toác, xương gãy rời, nổi khổ này dù là Thần Vương cũng khó chịu nổi.

“Bình.”

Thần Nam gục xuống nhưng qua được đệ lục đạo thiên lôi. Thần Vương lực tràn ra, nhanh chóng tu bổ thân thể hần. Tầm thân gần như phá tan lại phục nguyên.

Nhưng lần này thân thể chưa hồi phục xong, đệ thất đạo cấm kị thiên lôi đã giáng xuống. Hần bay đi nhưng vẫn cố gượng để thiên lôi quán thể.

Cuồng bạo lôi quang đi qua đâu, núi non bị đánh tan tới đó, đủ thấy nhục thể hần đang chịu thống khổ thể nào.

Lúc Thần Vương đấu chiến có thể nhấc tay tan nát núi sông, nhưng có ai hiểu lúc họ lên Thần Vương chỉ cảnh phải chịu thống khổ thể nào?

Đương nhiên, nổi khổ của Thần Nam còn nghiêm trọng hơn, hần dẫn đạo thiên lôi nhập thể chứ không tránh đi như phần lớn Thần Vương khác.

“Cắc, cắc.”

Huyết nhục mơ hồ, toàn thân vỡ toác, hần gần như hóa thành tương thịt, gân mạch đứt rời, ngũ tạng tan nát, huyết nhục toàn thân bay nhảy.

Nếu thường ngày, chắc hần đã chết nhưng đang lúc tử vong thiên phạt, cũng là lúc sinh cơ dồi dào khiến hần còn sống sót.

Đang lúc chịu nổi khổ lớn nhất thế gian, hần cuối cùng cũng qua được đệ thất đạo cấm kị thiên lôi. Vô tận Thần Vương lực lan ra, tu bổ thân thể gần tan hần của hần. Không chỉ Nạp Lan Nhược Thủy khóc thành tiếng mà Đại Ma, cổ thần, ma viên cũng không nở nhìn. Hai con rồng liên tục uốn lượn trên không.

Ngoài xa, các Huyền giới cao thủ cũng ngằm run người, nổi khò đó quả là hình phạt tàn khốc ở địa ngục.

Trên con đường thành cường giả, không có từ may mắn, tất cả phải dùng màu đổi lấy, trải qua những khảo nghiệm người thường không làm nổi.

Lúc bát đạo thiên lôi oanh kích xuống, thân thể hắn chưa phục nguyên lại gần như tan tành, mọi khớp xương rời ra, huyết nhục nhũn nhão. Hắn nằm thẳng đuột dưới đất nhưng vẫn dẫn thiên lôi quán thể.

Khảo nghiệm kinh hồn.

Nếu qua được đệ bát đạo hủy diệt thần quang, sẽ chỉ còn lại một đạo thần phạt!

Lúc đó, Thiên Quỷ đang đối kháng mười tám đạo cấm kị thiên lôi đột nhiên rút lên, đối kháng trên không đến lúc cao điểm. Nhưng nó không muốn tiếp tục mà cười tàn nhẫn, dẫn lôi quang ngút trời chụp xuống Thần Nam.

Đồng thời đệ cửu đạo thiên phạt cũng xuất hiện, gần như cách đệ bát đạo hủy diệt thần quang có tích tắc, gần như không cho hắn cơ hội chuẩn bị. Hiện tại hắn đang dẫn đệ bát đạo thiên lôi vào thân thể, toàn thân đang nát nhừ.

Thiên Quỷ dẫn đạo vô tận lôi quang, hợp cùng đệ cửu đạo hủy diệt thần quang hung hãn bổ xuống chỗ hắn.

Mọi người bên ngoài hô lên kinh hãi.

Ma viên gầm lên: “Đang chết, Thiên Quỷ phản lại.”

Đại Ma cũng gầm vang: “Thiên Quỷ phệ biến!”

Ma viên, Đại Ma, Nạp Lan Nhược Thủy, và hai con rồng đều nóng lòng xông lên.

Nhưng lúc đó Thần Nam xảy ra dị biến khiến họ dừng lại.

Hắn định mượn thiên phạt thần uy bức khôi bảo chi hồn rời khỏi thân thể nhưng hiển nhiên đã thất bại. Thần binh chi hồn không bị thiên phạt thần quang kích tan nên không bị hắn bức ra.

Mấy thần binh tàn hồn đột nhiên tự động tiến ra, vây quanh hắn, điên cuồng xoay tít, càng lúc càng nhanh, sau cùng hình thành một màn sáng chặn đứng phía ngoài.

Hắn bị bao phủ bên trong như con ngai ngủ trong kén.

Đồng thời ma ảnh sau lưng hắn xuất hiện, tay trái cầm nhân hình binh khí, đứng sững gần hắn.

Những lần này nó khác hẳn trước đây, uyển chuyển như có linh tính, gầm lên vang vọng với Thiên Quỷ, thanh âm không lớn lắm nhưng khiến quá nửa số người có mặt trong núi gục ngã.

Đồng thời Thần Chiến tàn hồn đứng trên không cũng như bị kích thích, định so cao thấp với ma ảnh, hai mắt bắn ra hào quang.

257. Chương 258: Tiến Xuống Địa Ngục

Thân thể đen ngòm, nhục thể cuộn cuộn chết chóc, mười móng tay sắc lẹm uốn cong như cương câu.

Hiển nhiên Thiên Quỷ này đã thành thực, mọc ra huyết nhục, nó dẫn mấy chục thần hồn ma phách hùng hậu tràn tới, phía sau là mười tám cấm kị thiên lôi, rồi đến đệ cửu đạo hủy diệt chi quang toan hủy diệt Thần Nam.

“Gào...”

Ma cảnh cao lớn đứng cạnh hắn cầm nhân hình binh khí gầm lên hùng dũng, thân hình Thiên Quỷ ngừng lại, toàn bộ thần hồn ma phách quang nó do dự, chúng đều là cổ lão tàn hồn, những cao thủ mạnh nhất sau cơn hủy diệt nhưng đối diện với ma ảnh cao thâm mịt mịt cũng không dám ơ hờ.

“Gào...”

Tiếng ma khiêu vang vọng khiến mọi Huyền giới cao thủ rợn tóc gáy, run rẩy xuất phát từ linh hồn, ai nấy sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Thiên Quỷ lại càng do dự, tuy được coi là có thể hủy diệt thần ma nhưng nó cứ lòng vòng trên không, không dám tiến xuống, mười tám đạo cấm kị thiên lôi lướt tới ngay.

Chợt Thiên Quỷ lộ hung lao lao xuống.

“Soẹt. ”

Lôi điện bám theo, hào quang chói lói khiến núi non liên miên bất tuyệt phẳng phất nhuộm kim quang. Sáng rực như ban ngày,

Thiên Quỷ lao vào ma ảnh cạnh Thần Nam, mấy chục đạo thần hồn ma phách tiến theo, cấm kị lôi quang hùng hồn sau chót.

Thiên Quỷ ngàn trọng cao hơn ma ảnh nhiều lần nhưng nó không dám ơ hờ, dùng toàn bộ sức mạnh, dấy lên áp lực kinh nhân khiến mọi tu giả không thở nổi, nhiều người suýt hôn mê.

Ma ảnh ngửa mặt gầm vang nhưng tựa hồ không có thần thức chủ đạo, chưa có “Linh”, chỉ dựa vào bản năng cường giả mà phản ứng, là tư thái của tàn hồn khi đối diện kẻ gây hấn.

Tuy đứng dưới, dao động phát ra tự nhiên nhưng lại hất khí tức kinh hồn của Thiên Quỷ lan khắp núi non, lên tận mây xanh. Khí thế bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn như biển lớn lan tràn.

Thiên Quỷ rít lên, đôi cự trảo trăm trọng bổ mạnh xuống ma ảnh, chiếc mồm âm u cũng há to, lộ ra hàm răng trắng nhọn.

Ma ảnh chỉ thực hiện một động tác, há miệng hút lại Thiên Quỷ trên không, thân thể nó quá nhỏ so với đối phương nhưng thực hiện động tác khiến phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc!

Núi non liên miên bất tuyệt rung lên kịch liệt, ma tức kinh hồn phá tan mây mờ, ma ảnh phẳng phất như chúa tể đứng sừng sững nhưng khiến thiên địa chấn động.

Thiên Quỷ chợt lộ vẻ kinh sợ, định bỏ chạy nhưng đã quá muộn, ma ảnh gần như có thể hút cả thiên địa, thoáng chốc quỷ trảo tan tành, hóa thành đạo đạo ma khí chảy vào miệng ma ảnh đang há rộng.

Thân thể ngàn trọng của Thiên Quỷ tan rã, chỉ còn lại vô tận ma khí lan khắp hư không rồi Thiên Quỷ chỉ khí đen như mực chảy tựa dòng sông vào mồm ma ảnh.

Thiên Quỷ đã bị thanh toán. Tất cả đều do phản ứng bản năng của tàn hồn.

Như thế chứng tỏ nếu tàn hồn có linh tính, triệt để sống lại chắc sẽ ngạo thị thiên cổ! Không then là Thái cổ chí cường tồn tại mà Thần gia một lòng muốn phục sinh.

Trong lúc đó, hai mắt Thần Chiến trên không sáng lấp lánh, tựa hồ có “Linh” đoạn hù lên vang vọng đất trời.

Không có hào quang hay dao động kinh nhân, nhưng mọi Huyền giới cao thủ ngoài xa có quá nửa bị mồ hôi tuôn nhuộm ướt áo, áp lực vô hình lan tràn khắp thiên địa, loại áp bức tinh thần này khiến lòng họ không dám phản kháng.

Hai mắt Thần Chiến phát ra hào quang sáng chói như vầng dương vạch ngang ô vân, chiếu sáng thiên địa, lúc đó ai nấy đều nghĩ rằng mình biến thành kiến cỏ còn tàn hồn trên không như một vị thần đang quan sát chúng sinh.

Muốn tỷ thí với viên tổ. Những lời này Thần Chiến từng nói, lúc này tàn hồn ông đang nghiệm chứng hào tình năm xưa, hai mắt sáng chói của tàn hồn quét khắp mấy chục thần hồn ma phách chạy khắp bốn phương tám hướng, quét qua đâu là thần hồn tiêu, ma phách tán! Mọi cổ lão tàn hồn tan biến.

Thiên Quỷ diệt vong rồi, mấy chục thần hồn ma phách theo nó cũng diệt theo, chỉ còn mười tám đạo cấm kị thiên lôi, cùng đệ cửu đạo hủy diệt chi quang cuồng bạo giáng xuống Thần Nam. Thiên địa sáng trắng.

Lúc này hắn đang được một màn sang che phủ, thần binh chi hồn ẩn trong thân thể quay tít quanh mình thành một bức tường sáng, như tấm kén vây lấy hắn.

Thân thể hắn nhanh chóng biến hóa, từ chỗ bầy nhầy nằm nhũn dưới đất nhưng được thần binh chi hồn che phủ, tạm thời cách đoạn với thiên lôi oanh kích, tạ cho hắn chút thời gian quý giá, nhanh chóng phục nguyên, cốt nhục tan nát, tạng phủ vỡ vụn lành lại mau chóng.

Lúc mười tám đạo cấm kị thiên lôi đánh xuống, thân thể hắn đã như xưa, làn da lấp lánh bảo quang. Bất diệt thể gần như đại thành.

“Oành.”

Mười tám đạo cấm kị thiên lôi đập vào thần binh chi hồn, dao động năng lượng không thể đo nổi, thiên địa chỉ còn lại hào quang sáng rực. Thần Nam mở mắt, nhìn thấy tất cả, không hiểu nên vui mừng hay thở dài.

Thần binh chi hồn tiếp cấm kị thiên lôi thay hắn, giúp hắn tránh được kiếp nạn mất mạng. Đó là mười tám đạo thiên lôi, nhiều hơn tám đạo thiên lôi trước những mười đạo nhưng thần binh chi hồn tựa hồ đang hút sức mạnh của thiên lôi, trở nên mạnh hơn hắn. Hắn một lòng muốn hóa giải thần binh chi hồn nhưng giờ chắc gần như vô vọng.

Mười tám đạo cấm kị thiên lôi càng lúc càng yếu ớt, hắn đứng dậy, để mình chịu thêm áp lực, thêm khổ nạn, thoát luyện sẽ tàn khốc hơn. Hắn hất thần binh chi hồn quay quanh mình, tàn dư của mười tám đạo thiên lôi đập lên mình.

“Oành.”

Thoáng chốc, toàn thân hắn tan nát, ngã xuống đất.

Đồng thời, đệ cửu đạo hủy diệt thiên lôi đập xuống. “Oành”, năng lượng quang trụ đập hắn thành tương thịt.

Mặc cho quang trụ quán thể, hắn giữ một tia linh thức bất diệt, chống lại nỗi thống khổ lớn lao nhất thế gian, đợi phút giây phá kén bay ra.

Ngoài xa, Nạp Lan Nhược Thủy và Viên phu nhân hô lên kinh hãi, không ngờ hắn lại quyết đoán như vậy, chấn bay thần binh chi hồn, tự đón đỡ sức mạnh kinh nhân đó.

Lôi quang trên trời suy dần, lóe lên lần cuối rồi toàn bộ lôi điện tan biến.

Trên mặt đất, thân thể hắn vang lên tiếng lốp bốp, phá tan bản thân mà làm lại. Thân thể tan tành dấy lên vô hạn sinh mệnh chi năng, nhanh chóng tụ lại.

Thân thể cường tráng lấp lánh thần quang, ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận. Thiên lôi thoát luyện thể phách, trải qua cửu tử nhất sinh, chịu nỗi khổ nhất thế gian, sau cùng cũng thành bất hoại thể.

Trên thiên hạ, trừ vài khôi bảo, mọi thần binh bảo nhận khác khó lòng thương tổn đến thân thể hắn, nhục thể mạnh khó tưởng tượng nổi, những kẻ đồng cấp gần như không thể thương tổn được hắn.

Thân thể hắn để trần, toàn thân sáng rực, ngửa mặt hù vang, mọi thần binh chi hồn nhập thể, ma ảnh cũng biến mất, hắn lao vào một ngọn núi ngoài xa như lưu tinh, thoáng chốc đã như lưỡi kiếm sắc xuyên qua, để lại một động huyết hình người khiến ngọn núi bị đục thông.

Ma thể đáng sợ.

Lúc hắn bay lên không, ngọn núi tan thành cát bụi.

Bất diệt ma thể cộng thêm tu vi Thần Vương khiến hắn cơ hồ lay động cả thiên địa, sức mạnh sinh sinh bất tức trong thân thể, lòng dấy lên vạn tượng hào tình, hiện tại hắn muốn quay lại Thiên giới, đại chiến các lộ Thần Vương.

Hắn hù vang đoạn hóa thành một đạo thần quang nhanh chóng quay lại bên Thần Chiến tàn hồn. Hắn thấy trong mắt ông sáng lên, kích động gọi: “Phụ thân ...” Lòng cứng như sắt thép đã không còn nước mắt nhưng lời lẽ hàm chứa cảm tình.

Thần Chiến đứng sững trên cao chú thị vào hắn, một tia dao động tinh thần nhẹ nhàng truyền vào lòng hắn.

“Ta sẽ quay về.”

Đoạn nhất đại thiên kiều tàn hồn hóa thành quang mang bay vào thần bí chi môn trên trời đang đóng lại. Đó là cấm kị không gian được Thiên Quỷ xé ra, sắp đóng lại.

“Ồanh.”

Thân ảnh ông biến mất, vô tận ma vân cũng tiêu tan, đoạn tinh quang rợp trời trải xuống, ánh trăng như nước khiến ai nấy như đang trong mộng.

Mái tóc đỏ của Thần Nam dựng lên, xòe Thần Vương dực bay lên nhưng tất cả trống không, cấm kị chi môn đã biến mất.

“Phụ thân đi đâu?” Hắn ngửa mặt hú vang khiến núi non rung động. Thần Vương nổi giận tại Nhân gian sẽ dẫn đến thiên phạt.

Hồi lâu sau hắn mới bình tĩnh lại.

Nạp Lan Nhược Thủy nhanh chóng bay lên, quan thiết hỏi: “Thần Nam, không sao chứ?”

“Ta không sao.”

“Grào... thấy rồi, thấy rồi. Cuối cùng long đại gia cũng thấy nam nhân danh truyền vạn năm đó, danh bất hư truyền.”

Bọn Viên phu nhân cũng bay lên, ma viên ngàn trượng hóa thành tuyệt sắc lệ nhân quốc sắc thiên hương, chúc mừng Thần Nam: “Nhân gian thành vương, thiên lôi thoái luyện ma thể, tất nhiên sẽ mạnh hơn Thần Vương khác nhiều.”

Cổ thần nói: “Không cần lo, Thần Chiến ân nhân pháp lực thông thiên, tựa hồ không có chết.”

“Tiền bối có biết không gian phụ thân ta bay vào là đâu không?”

“Đó.. ta đoán là đệ tam giới trong truyền thuyết.”

“Đệ tam giới?” Thần Nam không hiểu.

Cổ thần gật đầu: “Cổ lão truyền ngôn, thể phân tam giới bao gồm Nhân gian, Thiên giới, còn có cả một cấm kị không gian. Gần như không ai biết nó là thể nào, chỉ có những nghi thức cổ lão mới thông được với nó, như chiêu hồn dài vừa này. Thần Chiến ân nhân không chết, mà cố ý phân xuất tàn hồn vào không gian đó để tìm hiểu gì đó.”

Lòng hắn rung lên, im lặng hồi lâu.

“Không cần cả nghĩ.” Cổ thần an ủi.

“Thần dạy, nam nhân đó có lẽ bị phong ấn tại mười tám tầng địa ngục, sao lại đến đệ tam giới?”

Long Bảo Bảo đột nhiên chen lời khiến Thần Nam nảy ra ý định điên cuồng.

Vì phụ thân, hắn phải gây náo loạn, quyết định đánh tới mười tám tầng địa ngục.

Hơn nữa tu vi đã tới Thần Vương chi cảnh, muốn tiến thêm một bước rất khó, chỉ có mang lại áp lực cho mình mới lên thêm một mức nữa, mười tám tầng địa ngục là một chốn quá tuyệt.

Hắn khách khí tiến Ma viên phu phụ, không muốn cho họ biết bởi không muốn họ mạo hiểm, có mảnh thần bí chỉ cốt đó, họ không thể giúp được. Đại Ma cũng về đông thổ, chỉ có Nạp Lan Nhược Thủy cùng hai con rồng đi cùng, ngoài ra là các Huyền giới cao thủ ngoài xa.

Cấm kị thiên lôi lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa ở đây, nhân ảnh trập trùng ngoài xa bay tới, các Huyền giới cao thủ muốn thử xem tình cảnh đáng sợ của hủy diệt thần phạt trong truyền thuyết tạo thành.

Cùng lúc, hắn gào lên: “Các người muốn xem cao thủ chân chính? Chúng ta đến mười tám tầng địa ngục xem đã phong ấn nhân vật nào. Những ai không sợ chết, dám đi tây phương thì theo ta.”

Đoạn hấn lao về phương tây.

Các Huyền giới cao thủ nhìn nhau, cảm giác lời hấn quá ngông cuồng, mười tám tầng địa ngục danh chấn thiên hạ vạn năm mà có người dám đến gây sự.

Nhưng biểu tình lúc hấn rời đi khiến nhiều Huyền giới cao thủ tin tưởng, họ hơi do dự rồi bám theo.

Hôm đó tây thổ nắng rực.

Nhưng một dòng chảy ngầm đang tràn lên.

Từ đông phương có gần ngàn cao thủ có thể ngự không phi hành hùng hổ hướng về vùng sâu tây thổ. Với những tây thổ tu luyện giả, đông tây phương đại chiến sắp nổ ra.

Nhưng họ nào biết kẻ gây họa lại nhằm vào mười tám tầng địa ngục.

258. Chương 259: Tiếng Trống Thần Thánh

Từ cổ chí kim sinh ra không biết bao nhiêu bậc kinh tài tuyệt đỉnh. Bất quá, tây thổ tu luyện giới cũng như đông phương, mấy ngàn năm nay, trừ hai lần huyền chiến bạo phát đều trầm tịch vô cùng. Đa số cao thủ rời khỏi hồng trần, không hỏi đến thế sự, thi thoảng có cao thủ biết phi hành xuất thế liền được tôn là thần nhân.

Thần Nam dẫn hơn ngàn Huyền giới cao thủ hùng hổ vào tây thổ liền đẩy lên sóng gió. Phổ thông phàm nhân thấy người có thể ngự không phi hành, lại là một vùng đen đặc cả ngàn người tức thì kinh hãi bỏ ra đất.

Huyền giới đại quân đi qua đâu là người đời lễ bái khiến tây thổ hồng trần sôi sục.

Đương nhiên, khẩn trương nhất là các tây thổ Huyền giới cao thủ, nhiều bậc tiền bối tổ chức nhân thủ, chuẩn bị nghênh tiếp đại chiến. Trong lịch sử, đông tây phương chỉ xảy ra một lần đại chiến, mỗi lần đều máu chảy thành sông, thây chất đầy núi.

Giờ đông thổ Huyền giới cao thủ xâm nhập đại quy mô như vậy, họ không khẩn trương sao được?

Chỉ nửa ngày, bọn Thần Nam gặp không ít tây thổ cao thủ có thể phi hành, họ ở xa quan sát, tựa hồ đợi lệnh và nhân mã đến sau.

Thần Nam hiểu ngay họ lo lắng gì, hấn không muốn gây ra hiểu lầm, nếu vì thế mà tạo thành đông tây phương đại chiến, hấn ắt biến thành thiên cổ tội nhân. Hấn ngửa mặt cất tiếng như thiên lôi truyền khắp trăm dặm.

“Các vị bằng hữu Tây thổ, hôm nay Thần mỗ đến đây, tịnh không có ý tạo thành đông tây phương phân tranh, chúng tôi chỉ muốn đến mười tám tầng địa ngục một lần, xin đừng hiểu lầm.”

Tuy hấn nói rất thành khẩn nhưng dẫn theo nhiều cao thủ như vậy, ai mà an tâm được? Tây thổ cao thủ vẫn ung dung bám theo, càng lúc càng đông.

Mười tám tầng địa ngục ở dưới tầng sâu Bái Đán thành, là một nơi cực kì đặc thù, phong ấn nhiều đại ma vương nổi danh, bất quá vô tận tuế nguyệt qua đi, nhiều danh hiệu đã mất tích khỏi lịch sử, dần bị người đời quên lãng, nhiều thần bí nhân vật bị phong ấn mà ngoại giới không biết.

Địa ngục dưới thánh thành là giam lao thịnh danh nhất thiên địa.

Thần Nam tuy chưa toàn lực phi hành, đi song song các Huyền giới cao thủ nhưng tốc độ cũng dị thường kinh nhân. Nhưng chỉ hơn nửa ngày sau đã qua Tân Lan đại đế quốc ở cực đông, tiến vào bách chiến chi địa ở miền trung tây đại lục.

Nơi này bách quốc tồn tại, là nơi trung gian giữa tây đại lục tứ đại đế quốc Tân Lan, Mạn La, Lạp Thoát Duy Á, Ái Khắc Tư, chỉ cần bảy tám tòa thành là một nước.

Vào địa vực này rồi, nhưng Huyền giới cao thủ của tây phương cũng lên đến bảy, tám trăm. Họ không lo lắng lắm, dù có bất ngờ cũng có thể chống được một thời gian,

Đại quân phi hành trên không càng mạnh, những tu giả cưỡi mây, pháp bảo hoặc thần long, lúc đi qua nhân loại thành thị khiến ai nấy há hốc mồm.

Xuyên qua bách chiến chi địa, nhìn xuống sa mạc vàng rực là thật sự tiến vào đại giới Bái Đán thành.

Đến đây, số tây thổ Huyền giới cao thủ đã vượt qua phe đông thổ, một ngàn năm trăm cao thủ mắt xanh tóc vàng hoặc cưỡi thần long, hoặc phun ra đầu khí đứng ngoài xa nhìn bọn Thần Nam chăm chăm, bầu không khí dị thường khẩn trương.

Nhưng Thần Nam không để ý, tu vi hiện tại của hắn, nếu hai bên thật sự khai chiến, hắn dám một mình xông vào.

Bay vào đại sa mạc vô biên, ở đây hắn từng trải qua mấy lần sinh tử đại chiến khó quên. Lúc xưa chém phàm trần bát đại tuyệt thế cao thủ, tạo thành chấn thế truyền thuyết cũng từ đây.

Cao thủ ngoài Quang Minh giáo hội, Song tử thánh long kị sĩ của Hắc ám giáo hội, mấy huynh đệ từ Đồ gia Huyền giới... tất cả đã tiêu tan. Bát đại cao thủ gục xuống đổi lại uy danh chấn thế cho hắn, cường giả phải đạp lên thi thể địch mà tiến lên.

Mấy ngàn người hùng hổ tiến vào đại sa mạc, cạnh hắn chỉ còn hai con rồng và Nạp Lan Nhược Thủy, họ giữ khoảng cách với đám đông.

Nạp Lan Nhược Thủy vốn định bỏ đi nhưng cảm giác thời gian tại Nhân gian không còn mấy nên muốn giữ lại chút thời gian đáng nhớ.

Nhưng sự tình lại không như tâm nguyện.

“Ồnh.”

Vô phong vô vân, trên trời giáng xuống thần lôi.

“Ồnh.”

Tiếng sấm ầm ì bên tai, trên không lóe điện quang.

“Thần thánh ơi, thỉnh không vỡ toác, mau xem.” Long Bảo Bảo kinh ngạc nhìn lên, đưa trảo chỉ trỏ.

Trời cao vỡ vụn, một đạo thân quang khổng lồ như thiên trụ từ hư không nổi xuống đất, thánh khiết quang huy như sóng nước từ quang trụ tỏa ra.

Mười mấy cao giai thiên sứ sáu cánh theo quang trụ bay xuống, ai nấy bạch y bay bay, dung mạo tuyệt mỹ, phát ra thánh khiết khí tức, có mấy tiểu thiên sứ khả ái bay theo, phát ra thần thánh quang huy.

Vô luận là tây thổ Huyền giới cao thủ, hay đông thổ chúng nhân đều chấn kinh. Thiên giới thần linh lại giáng lâm phàm trần. Quang trụ là một không gian thông đạo thần bí nối Thiên giới và Nhân gian mà không dẫn đến thần phạt!

“Thần dạy, cánh thiên sứ béo quá.” Long Bảo Bảo nhỏ giọng lẩm bẩm: “Ta ăn cánh gà nướng, cánh ngỗng nướng nhưng chưa ăn cánh thiên sứ nướng, không biết có ngon không...” Nó đảo mắt liên tục.

“Tùng.”

Từ quang trụ trên không truyền lại tiếng trống, thân thể Nạp Lan Nhược Thủy run lên.

“Tùng, tùng, tùng.”

Ba tiếng trống vang vọng, tròn mắt đen nhánh của nàng xạ ra hai đạo kim quang, thân thể run lên liên tục, đoạn ôm đầu kêu vang: “A ...”

“Bình.”

Đôi cánh trắng muốt xòe rộng, Nạp Lan Nhược Thủy lơ lửng trên không, quay nhìn Thần Nam, thở dài u oán: “Muộn phải đi, Thần Nam, huynh bảo trọng.”

“Vì sao? Lê nào vì tiếng trống từ Thiên giới triệu hoán nàng? Vì sao muội phải nghe họ an bài?”

Thần Nam quay lại quát vang với thỉnh không: “Hôm nay Thần Nam ta ở đây, để xem các người làm thế nào gọi Nạp Lan Nhược Thủy về Thiên giới.”

“Tùng, tùng, tùng.”

Tiếng thần cổ vang lừng trên không, càng lúc càng gấp rút, thân thể Nạp Lan Nhược Thủy phát ra trận trận kim mang. Nàng thê lương nói với Thần Nam: “Trong mình muội chảy huyết dịch của thánh chiến thiên sứ, tiếng trống này của thánh chiến gia tộc lưu lại cho muội. Muội không muốn phản lại thần cổ mà tiên tổ luyện chế, phải về Thiên giới. Triệu hoán trận đã mở, quán thông thiên địa đợi muội quay về.”

“Hừ.”

Thần Nam hừ lạnh, tiến lên hư không, vào trong quang trụ, quát vang: “Tránh hết cho ta.”

Trong đó, mười mấy cao giai thiên sứ và mấy chục tiểu thiên sứ cảm giác thân thể bị cấm cố, đoạn bị văng đi như lá thuyền trong biển lớn.

Hắn ngửa mặt hú vang, mái tóc đỏ dựng lên, nhất quyền nghịch thiên tổng lên.

“Oành.”

Ma khí cuồng bá đen như mực trùm kín quang trụ, sức mạnh như sóng Đông Hải nghịch không, quét tới Thiên giới.

Ma khí hùng hồn men theo không gian thông đạo do triệu hoán trận mở ra quét vào Thiên giới.

Tiếng trống trên không dừng lại, tiếng gầm tức giận vang vọng.

“Kẻ nào dưới phạm sáo chạm vào việc của Thiên giới chủ thần?” Uy lực kinh hồn theo quang trụ tràn xuống.

“Hừ.”

Thần Nam hừ lạnh, đằng không bay lên, thân thể như lưu tinh nghịch không xuất ra một ma quyền, đồng thời đánh ra Diệt Thiên thủ. Quyền kinh kích phá thần thánh uy lực, trong phạm vi mười mấy trượng, Diệt Thiên thủ đen sì hung hãn ấn vào hư không sáng lòa. Trên không vang lên tiếng đùng đục, đồng thời vang lên tiếng hú vang.

“Oành.” Thiên giới hư không mở toang, kim quang chiếu rọi phạm gian, mười mấy thân ảnh vàng rực đứng trong kim quang sáng chói, uy lực kinh nhân ép xuống khiến các Huyền giới cao thủ ngậm kinh hãi, nhiều người không chịu nổi.

Thần Nam ngẩng mặt quát vang: “Thiên giới chủ thần nghe cho rõ, có Thần Nam ta ở đây, muốn triệu hoán Nạp Lan Nhược Thủy về Thiên giới phải hỏi hai ngọn ma quyền đã.”

Hắn đứng trong quang trụ thông đạo, mái tóc màu máu không gió mà lay động, lạnh lùng chú thị, dù đối phương có tới mấy vị chủ thần nhưng hắn vẫn ngạo nghễ đối diện.

259. Chương 260: Ấu Đả Chủ Thần

Cho dù là Huyền giới cao thủ phương đông, cũng như cường giả Tây thổ đều có cảm giác giật mình.

Mấy vị chủ thần nhú mày, bọn họ biết rõ nam tử kiêu ngạo bên dưới là nhân vật không dễ trêu vào.

Tên của Thần Nam sớm đã chấn động Thiên giới, trước là ở Tây thổ cướp Lôi Thần điện khiến cho Lôi Thần mất mặt thành trò cười cho Thiên giới. Sau đó trong đại chiến Đông phương Thiên giới kết oán cùng mấy vị Thần Vương, mặc dù bị truy đuổi vây bắt đến thế nào, nhưng hắn vẫn sống an nhiên.

Hắn đoạt lại tính mạng của mình từ trong tay đám cường giả, không đơn giản chỉ là vận may, tất nhiên thêm vào đó là hắn phải có chỗ hơn người.

“Tùng, tùng, tùng.....”

Thần cổ lại vang lên, Thiên giới chủ thần không đáp lại lời của Thần Nam, tỏ vẻ muốn dùng hành động thực tế cho thấy phạm nhân như hắn không thể chống lại ý chí của họ.

Nạp Lan Nhược Thủy sắc mặt lộ ra thống khổ, mái tóc dài vốn màu vàng nhạt, lúc này sáng rực như ánh mặt trời, con người màu đen đã hoàn toàn biến thành màu vàng, đôi cánh trắng muốt đột nhiên chuyển hóa thành màu vàng. Cả người phát ra một cỗ uy áp, huyết dịch của thánh chiến nhất tộc đang sôi trào.

Được xưng tụng là chủng tộc có chiến lực mạnh nhất, ngày hôm nay đã chính thức thức tỉnh hoàn toàn.

Con người của Nạp Lan Nhược Thủy xạ ra hai đạo quang mang sáng rực, vẻ mặt u oán trong nháy mắt biến mất, Nàng bay lên trên không, nhanh chóng tiến vào không gian thông đạo đối mặt với Thần Nam, trong lời nói thiếu một phần chân tình, hơn một phần lạnh lùng: “Những điều trước kia, ta đã ghi khắc vào trong lòng, trở thành quý ức trân quý nhất của ta. Nhưng mà, bây giờ ta phải đi rồi, ta là huyết mạch cuối cùng của Thiên giới thánh chiến nhất tộc, là vì chiến mà sinh, vì đấu mà sống”.

Khuôn mặt lạ lẫm này khiến lòng hắn rung động, thiếu nữ đã không còn là Nạp Lan Nhược Thủy thuần túy nhưng vẫn giữ lại được ký ức của nàng, thành ra sau này nàng hành sự cũng khác.

Thần Nam bước lên trước bước từng bước một, nháy mắt đã đến trước người nàng.

“Thánh chiến nhất tộc, các nàng tưởng rằng chiến lực của mình rất mạnh mẽ ư. Nếu như ta phá vỡ vỡ được thần thoại bất bại của các nàng, nhổ trụi thánh chiến vũ dực, ban cho nàng tiên thần chi lực của đồng phương, nàng có thể biến trở lại thành Nạp Lan Nhược Thủy không?”

“Không thể nghĩ được ngày này lại đến nhanh như vậy, Chúng ta hiện tại đang là kẻ địch phải không?” Nạp Lan Nhược Thủy giọng nói lạnh như băng.

“Ta biết nàng giờ có rất nhiều kí ức, đã không phải là nàng khi xưa nữa. bất quá không có gì, ta sẽ đánh tan kí ức thánh chiến của nàng, khiến nàng quay về như khi xưa”.

“Vậy để xem người có hay không thực lực này đã”. Nạp Lan Nhược Thủy trên người phát ra vạn đạo kim quang, một cỗ sát khí vọt thẳng lên trời.

Thần Nam Lặng lặng nhìn nàng, nói: “Ta từ trước tới nay không nghĩ tới sẽ giao đấu với nàng, nhưng nàng giờ không phải là Nạp Lan Nhược Thủy chính thức. ta muốn nàng hãy quay về với con người thật của mình” Nói đến đây, trong cơ thể Thần Nam bạo phát một cỗ ma khí thao thiên. Ma vân cuộn cuộn bao phủ hơn một nửa sa mạc.

Đám Huyền giới cao thủ ở phía xa giật mình kinh hãi đến cực điểm, bọn họ cuối cùng cũng nghe hiểu được một chút. Thăm nghĩ Thần Nam đúng là gan to bằng trời.

“Phá trừ hắc ám, khiến cho ánh sáng gột rửa khắp mặt đất, thánh quang rọi nhân gian”.

Nạp lan Nhược Thủy ra tay trước không lưu tình phát động thần cấp cấm chú ma pháp, nguyên khí dao động mãnh liệt vọt lên chín tầng trời, quang mang chói mắt rất nhanh bộc phát ra, khiến cho mặt trời cũng ảm đạm thất sắc.

Đám Huyền giới cao thủ thâm hô không ổn. Tất cả mọi người đều tự thi triển tuyệt học, nhanh chóng phóng đi thật xa. Bọn họ không phải là người tầm thường, sớm đã cảm giác được khí tức đáng sợ của hai đại cao thủ, cuộc đại chiến này tất nhiên sẽ làm cho thiên băng địa liệt.

Thần cấp cấm chú ma pháp còn chưa chính thức bắt đầu, đã dẫn tới thiên phạt ở trên cao, sau đó tiếp theo quang mang chói mắt, cấm chú ma pháp Thánh diệu nhân gian chiếu khắp đại địa. Thiên phạt dung nhập vào ma pháp khủng bố, điên cuồng oanh kích về phía Thần Nam.

Một cột sáng khổng lồ hiện lên giữa không trung, giống như nối liền từ trên trời cao thông xuống mặt đất. Thanh thế vô cùng kinh người. Năng lượng ma pháp khiến cho tất cả Huyền giới cao thủ đang quan chiến kinh tâm khiếp đảm.

Thần Nam căn bản không tránh né, nháy mắt đã bị cột sáng khổng lồ quán thông thiên địa nhốt vào trong. Ở phía xa vang lên từng trận kinh hô: Kia là Thần cấp cấm chú a!

Cột sáng khổng lồ chừng mấy trăm trượng, có thể tưởng tượng được trong đó ẩn chứa uy lực khủng bố như thế nào. Thần Nam từng đối kháng qua cấm kị thiên lôi trong Thần Vương chi kiếp, nhưng trong lúc đặc thù đó, vô tận sinh mệnh chi năng khiến hắn nhanh chóng phục nguyên.

“Soẹt.”

Thần Nam bị ánh sáng mạnh mẽ chói mắt thôn phệ, đại sa mạc chấn động kịch liệt, đợi cho sau khi quang mang biến mất hồi lâu, một cái hố to xuất hiện trên sa mạc, từ trên không nhìn xuống sâu không thấy đáy.

Đám Huyền giới cao thủ nhất thời trở mắt, lẽ nào Thần Nam đã bị thánh chiến thiên sứ đánh chết rồi sao?

Bất quá, còn chưa đợi bọn họ nghĩ tiếp, một cổ ma khí thao thiên bắn vọt lên. Thần Nam như ma thần từ từ bay lên, toàn thân bao trùm màu xanh của Huyền Vũ giáp, xung quanh trôi nổi vô số thần binh bảo vật.

Hắn không thương tổn gì, Vả lại trên Huyền Vũ giáp ẩn ẩn có lôi quang lưu động. Vạn trượng lôi điện tựa hồ bị nó hấp thụ toàn bộ, thần cấp cấm chú tựa hồ thành thứ để nuôi dưỡng nó.

“Xoạt xoạt xoạt...”

Một âm thanh chấn thiên vang lên, một sợi dây xích khổng lồ từ chỗ Thần Nam giống như một con mãng xà nhanh chóng lao vút lên trên không hướng về phía Nạp Lan Nhược Thủy mà cuốn lấy.

Nạp Lan Nhược Thủy vội vàng giang thánh chiến thần dực rất nhanh bao lên trên cao, bất quá thần tác khổng lồ này tự hồ dài vô tận, Thần Nam đứng bất động giữa không trung, nhưng sợi xích vẫn không ngừng vọt lên liên miên bất tận, truy theo Nạp Lan Nhược Thủy, tạo nên từng trận ô quang, xoạt một tiếng đã trói vòng quanh người nàng.

Thần Nam rống lên một tiếng. dùng sức kéo Nạp Lan Nhược Thủy xuống.

Cái này... đám Huyền giới cao thủ trọn mắt há hốc mồm, Thánh chiến thiên sứ chính là cao thủ cấp Thần Vương, sao lại bị Thần Nam bắt trói như thế này chứ?”

Nạp Lan Nhược Thủy kêu lên không ngừng giãy dụa, cuối cùng nàng hóa thành một đạo hồng quang thoát khỏi sự trói buộc bay lên trên không.

Bất quá, Thần Nam so với nàng còn nhanh hơn, Thần Vương Dực giương ra, xoạt một tiếng chấn phía trước của không gian thông đạo, sau đó Đại Long Dao, Liệt không Kiếm, Thạch cảm đương, Định Địa Thần Thụ, Khốn Thiên tác toàn bộ bay ra, mấy kiện bảo vật nhất tề lao về phía Nạp Lan Nhược Thủy.

Thần Nam từng muốn mượn sự trợ giúp của cấm kị thiên lôi khu trừ thần binh chi hồn trong cơ thể, thế nhưng căn bản không thể lay động được tàn hồn của mấy kiện bảo vật, ngược lại còn làm cho chúng lớn mạnh không ít, ngay cả bản thể của mấy kiện bảo vật so với trước càng tăng thêm về thần dị, đã đều có thể tự do ẩn nhập vào trong cơ thể hắn, tùy theo ý niệm của hắn mà động.

Trước mắt mà nói, không nghi ngờ gì là một sự trợ lực tuyệt vời, nhưng hắn không biết trong tương lai, mấy kiện bảo vật có trở thành đại họa của hắn hay không.

Xích sắt, Long Dao, Thần Thụ, Trường Kiếm, Thạch Cảm Đương sau khi thôn phệ lực lượng của cấm kị thiên lôi, sức mạnh so với trước lại càng có uy lực hơn, hóa thành từng đạo thần quang bao vây Nạp Lan Nhược Thủy vào giữa.

Vì muốn nhanh chóng kéo Nạp Lan Nhược Thủy xuống, Thần Nam vận dụng toàn lực, sau khi dùng thần binh bao vây đối phương, bản thân cũng như một đạo thần quang lao lên, sau đó nhanh chóng lại gần Nạp Lan Nhược Thủy.

“Keng”

Kiểm quang cự đại hung hãn chém vào người Thần Nam, nhưng mà có Huyền Vũ giáp hộ thể, Thần Nam chỉ cần dùng một ma quyền là có thể đánh tan đạo quang kiếm đó. Quyền đầu lấp lánh quang thái trong suốt không chút tổn thương. Dù sao đó cũng là ma thể đáng sợ đã được cấm kị thiên lôi tôi luyện, Thần Vương cùng cấp khó có thể làm hắn bị thương.

Trên không quang ảnh loé lên, Nạp Lan Nhược Thủy triển khai công kích mãnh liệt với Thần Nam, nhưng căn bản không làm gì được hắn. Sau một khắc, mấy đạo ma pháp công kích đều bị Thần Nam phá trừ, Đại long đao, Liệt Không kiếm, Thạch cảm đương, định địa thần thụ chặn đường lui của Nạp Lan Nhược Thủy. Sợi xích sắt lại một lần nữa vây lấy người nàng.

Lần này, Thần Nam không cho nàng cơ hội tránh né, nhanh chóng lao đến, phát ra từng đạo từng đạo chỉ lực, sau đó dùng Khốn thần chỉ phong toả công lực của nàng, Nạp Lan Nhược Thủy bị Thần Nam bắt giữ.

“Đáng chết” từ trên cao truyền xuống một tiếng gầm phẫn nộ: “Thánh chiến thiên sứ vừa mới tỉnh thức, chiến lực chưa đạt đến cảnh giới cao nhất”.

Cùng lúc, một cỗ thần lực khổng lồ từ trên cao giáng xuống, uy áp cực đại khiến cao thủ Huyền giới ở xa kinh hãi.

Một thân ảnh cao lớn, từ từ hạ xuống, xung quanh y liệt hoả thao thiên, hoả diễm bùng rực thiêu hồng cả phiến sa mạc bên dưới. Phía sau y là hàng chục thiên sứ, cuộn lên từng trận mây lạnh, khiến y nhìn vô cùng thần vũ.

“Nhân loại dê tiện, dám đại nghịch bất đạo, kháng lại ý chỉ của chủ thần, ta là Kỳ Mạn, đệ đệ của Hoả thần nguyên tổ Khải Kỳ, xuống đây chấp hành thần phạt.”

“Nói như vậy người mới miễn cưỡng được tính là một chủ thần.”

Kỳ Mạn đại nộ nói: “Nhân loại dê tiện khoa trương kia, người quá ngông cuồng đó”.

“Ha ha...” Thần Nam cười lớn: “Thiên giới chủ thần hư ngụy kia, người rõ ràng biết ta đã đạt tới cảnh giới Thần Vương, vẫn còn miệt thị ta là nhân loại dê tiện, người muốn chứng minh là người cường đại, hay là muốn chứng minh Thiên giới cao cao tại thượng. Hôm nay nếu như ta không tử tế dạy dỗ tên khốn không biết khiêm tốn nhà người, thì chưa chắc người đã biết điều.”

“Xoẹt xoẹt”

Thần Nam vung Khốn thiên tác, đưa Nạp Lan Nhược Thủy vào trong nội thiên địa, sau đó quay người lại, khí thế toàn thân đột biến, cả người giống như một thanh tuyệt thế hung kiếm vừa xuất vỏ, hai mắt lấp lánh cuồng dã quang mang.

Hắn ngông cuồng cưỡi Huyền Vũ giáp, để nó hoá thành một thần quy khổng lồ, sau đó cùng các kiện côi bảo khác bay lên, chặn đường rút của Kỳ Mạn

Thần Nam lạnh lùng cười nói: “Vừa rồi ta sợ làm cho Nạp Lan Nhược Thủy bị thương, bó chân bó tay, hiện giờ rút cục cũng có cơ hội kiểm nghiệm sức mạnh Thần Vương rồi”.

Hắn hoá thành một đạo thần quang, phá toái hư không lao tới, ma khí ngập trời điên cuồng lan toả, toàn bộ trời đất chấn động.

“Thần hoả vĩnh hằng, hãy thiêu cháy hết mọi tội lỗi của thế gian”.

Kỳ Mạn niệm thần cấp cấm chú của hoả hệ, lửa đỏ rực trời giáng xuống, cát trong sa mạc bên dưới toàn bộ bị nung chảy, biến thành nham thạch cuộn cuộn chảy, có thể tưởng tượng nhiệt độ lúc này cao như thế nào.

Tất cả cao thủ quan chiến đã sớm lùi xa vài dặm, quan sát từ xa.

Thần Nam chẳng chút e dè, tiến thẳng vào trong màn lửa đỏ vô tận đó, ma khí ngập trời dừng động, chớp mắt bao phủ toàn bộ đám lửa rừng rực đó.

Lửa đỏ rừng rực giữa màn ma vân cuộn cuộn, Thần Nam trải qua thiên lôi tôi luyện cơ thể, cơ bắp trên người gần như trong suốt, lấp lánh quang mang kì dị. Thần hoả bùng rất không ngờ không làm gì được hắn.

Trong chớp mắt, Thần Nam vượt qua màn lửa rừng rực đó, nhanh chóng lao đến phía trước Kỳ Mạn. Một quyền hung hãn đánh ra

“Oanh”

“Oẹ...”

Thần Nam có Thần Vương ngự trên người, tốc độ vô cùng nhanh, dưới cái nhìn đầy vẻ không tin của Kỳ Mạn, một quyền đánh thẳng vào cằm hắn. Máu tươi vọt ra, mấy cái răng trắng cũng bay theo, Kỳ Mạn đau khổ ôm cằm, tư thế vô cùng khó coi bay ngược ra xa.

Không chỉ các vị cao thủ Huyền giới trợn tròn mắt, các vị chủ thần trên Thiên giới mặt cũng đầy vẻ không tin nổi, không ngờ Kỳ Mạn chỉ một chiêu đã bị đánh văng cả răng ra, thật là khiến người ta không còn gì để nói.

“Grào...còn không mau cướp lấy, đó chính là răng của chủ thần, là bảo đệ của Hỏa thần trên Thiên giới, là tuyệt phẩm dùng để luyện chế thần khí” Con rồng du côn chỉ sợ thiên hạ không loạn, ầm ỉ cả lên.

Nó gào thét như thế, làm mấy vị ma pháp sư ở tây phương muốn lao lên, nhưng cuối cùng vẫn nén được lòng tham.

“Nói đùa à. Đó là răng của một vị chủ thần, bây giờ định cướp lấy, thật là chán sống.”

“Thật là vô dụng, lẽ nào chủ thần đều là như thế, chẳng đánh đấm được gì?” Thần Nam dừng động ma khí ngập trời, đứng giữa không trung, tay cầm nửa cái răng trắng nói: “Thật chẳng có gì thú vị”.

“Đáng chết! Dám đánh lén ta à. Ta muốn cho ngươi thần hình câu diệt”. Kỳ Mạn điên cuồng gào thét, một tay ôm lấy miệng, một tay chỉ vào Thần Nam.

Vào lúc này y triệt để phát điên, y biết rằng nếu không thể giết chết Thần Nam, thì cho dù y có bình yên trở về Thiên giới, cũng trở thành trò cười cho Thiên giới. Không ngờ lại bị một tên cao thủ nhân loại đánh gãy cả răng, thật là truyện cười lớn nhất trong thiên hạ. Còn đáng cười hơn cả chuyện lời thần điện bị cướp nữa.

Toàn thân Kỳ Mạn thần hỏa tràn ngập, thiêu hồng cả khoảng thiên không, là đệ đệ của hỏa thần, hỏa hệ pháp thuật cao thâm khó dò vô cùng đáng sợ.

Mái tóc đỏ rực tung bay, y gầm lên một tiếng rồi lao về phía Thần Nam. Trong màn lửa ngập trời, hai tay y hợp lại phát ra một thanh quang kiếm, thần quang bóng rất thẩu tận mây xanh

“Giết”

“Giết”

Thần Nam cũng gầm lên, huy động ma vân ngập trời, điên cuồng lao lên.

Tiếng va chạm kịch liệt vang vọng khắp không gian, hư không không ngừng bị phá toái, hai đại cao thủ phá khai từng đạo từng đạo không gian đại liệt phùng.

Hai người như hai đạo cầu vồng giao chiến kịch liệt, đánh từ trên cao xuống dưới đất, rồi lại từ dưới đất bay lên cao. Cuối cùng trong màn quang mang chói mắt, phá nhập hư không

Trời cao như sụp đổ, mặt đất rung chuyển, sa mạc bên dưới như biển khơi lan toả, cuối cùng những cơn sóng cát cuộn đến tận trời, phá tan từng khoảng không gian, cát bụi vô tận che mờ không trung

Đại chiến vô cùng kịch liệt, đúng lúc mọi người nghĩ hai người rơi vào thế lưỡng bại câu thương, thì trên không trung truyền lại một trận thảm khiếu

Kỳ Mạn lại ôm lấy cằm, dùng một tư thế vô cùng bất nhã bay xuống sa mạc phía dưới, chực chực răng trắng văng vãi.

Mọi người trợn tròn mắt, chiến trường rơi vào im lặng, nhưng chốc lát đã bị Tử kim thần long phá vỡ không khí trầm lặng đó

“Grào...đầu giá thần khí tài liệu, răng của chủ thần, xin mời lại xem, không dùng thì quá phí! Grào...”

Mọi người không nhịn được, cùng phá lên cười

Trên cao, mấy vị chủ thần đứng sau cánh cửa không gian cảm thấy như mình vừa bị đâm vào mặt, tức đỏ cả mặt. Đó...thật là quá mất mặt. Chủ thần ở nhân gian bị người ta đâm cho gãy cả răng, thật là hài ước, còn đâu là uy nghiêm của chủ thần.

Thần Nam triển khai Thần vương dực, giống như một ngôi sao băng lao xuống sa mạc, đuổi theo Kì Mạn đang rơi xuống.

Hai mắt kì mạn tràn đầy phần nộ, phá khai một khoảng không gian, phát ra vô tận tử sắc thần hỏa, hận không thể lập tức thiêu Thần Nam thành tro bụi. Nhưng mà, thần hỏa nóng bỏng nhất cũng không thể làm gì được Thần Nam, ma thể do cấm kị chi lôi luyện thành thật quá đáng sợ. Những kẻ có tu vi tương đương với hắn, mà không có thần thông đặc biệt, căn bản không làm gì được hắn.

Bất kể lửa đỏ rực rực bủa vây, Thần Nam không chút sợ hãi, lao về phía trước, phát ra một chiêu Diệt thiên thủ.

Hắc sắc thủ chưởng khổng lồ, chu vi gần chục trượng, oanh một tiếng đánh cho Kì Mạn rơi thẳng xuống sa mạc. Giữa hình thủ chưởng khổng lồ in trên mặt đất, là một lỗ hổng hình người.

Tiếp theo, Thần Nam thuận tay phát ra một chiêu cầm long thủ, nhanh chóng kéo Kì Mạn lên trên, dùng lực hất lên trên không, sao đó lại dùng diệt thiên thủ giáng thẳng xuống đất.

“Bùm”

Kì Mạn lại một lần nữa bị đánh rơi thẳng xuống sa mạc. Chủ thần đáng thương bị oanh tạc liên tục

“Đáng chết”

Kì Mạn giận dữ cực độ, sau khi lao ra khỏi sa mạc, vận dụng thần lực phá khai không gian, hai đạo không gian đại liệt phùng giao nhau giáng thẳng về phía Thần Nam. Kì Mạn đã nhìn ra, ma pháp năng lượng không thể ảnh hưởng tới Thần Nam, chỉ có thể dùng chiêu không gian trầm đáng sợ này mà thôi.

Nhưng mà, sự cường hãn của ma thể của Thần Nam vượt quá dự tính của y. Lực lượng không gian đó cũng không gây ảnh hưởng gì đối với cơ thể hắn.

“Bụp”

Lại một lần nữa bị Diệt thiên thủ đánh bay xuống sa mạc, Kì Mạn chán nản, thật là quá mất mặt, chủ thần cao quý không ngờ lại bị người ta điên cuồng đánh đập ở nhân gian.

Sự tình đáng sợ hơn còn ở phía sau, sau khi Thần Nam kéo Kì Mạn từ dưới sa mạc lên, hắn đem chủ thần Thiên giới này làm bao cát, quyền cước liên miên, phút chốc đánh cho vị chủ thần anh tuấn tiêu sái trở thành mặt mũi thâm phù.

Điều này....các Huyền giới cao thủ ở phía xa không dám tin vào mắt mình nữa, điều này có thể thật sao? Đó là một chủ thần trong truyền thuyết mà.

Mấy vị chủ thần đứng trong cánh cửa không gian, đều xấu hổ đến phát khóc

“Thần nói, cái thế giới này thật quá điên rồ”. Long bảo bảo thấp giọng lầm bầm: “Lẽ nào ta thực sự có thể...thưởng thức món cánh chủ thần nướng”.

260. Chương 261: Khuếch Đại Hóa Sự Kiện

“Ầm.”

Toàn thân Kì Mạn đột nhiên hỏa quang xung thiên, đoạn thân thể nổ tung, hóa thành điểm điểm hỏa quang tiêu tán trên không trung.

Ngoài xa, các Huyền giới cao thủ kinh hãi, Thần Nam định giết Kì Mạn thật sự? Nếu vậy ắt sẽ phiền hà vô cùng, giết một Thiên giới chủ thần có khả năng sẽ tạo thành xung động kịch liệt giữa Thiên giới và Nhân gian.

Thần Nam ngạc nhiên, hắn biết mình còn chưa động sát tâm, nhưng lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. Điểm điểm hỏa quang tụ lại, Kì Mạn hoàn chỉnh lại xuất hiện trên không.

“Chết tiệt.” Kì Mạn rửa, là nguyên tố chủ thần, đương nhiên không thể chết lãng xệt như thế, trong lúc nguy cấp quan đầu sẽ hóa thân thể thành nguyên tố là đào mệnh tuyệt học của họ. Hôm nay Thần Nam hùng mạnh hơn ý liệu của y, liên tục chịu đòn buộc y phải hóa thân thành nguyên tố rồi tự lại nhục thân ở ngoài xa.

“Soạt.”

Thần quang lóe sáng, Thần Nam xòe Thần Vương dực phá không lao tới gần Kì Mạn, “âm”, y lại bị đánh lún vào sa mạc.

Sỉ nhục của Thiên giới.

Vốn là chủ thần cao cao tại thượng mà bị hành hạ ở Nhân gian khiến các chủ thần mất mặt.

Một đạo thần quang sáng rực từ trên không chiếu xuống, cổ lão triệu hoán trận được thi triển định đưa Kì Mạn về Thiên giới. Y vừa xấu hổ vừa phẫn hận cùng cực nhưng đành bó tay, còn ở lại chỉ tổ chịu nhục, y không thắng nổi địch nhân biến thái như Thần Nam.

Nhưng Thần Nam lại không cho y dễ dàng rút đi, đã động thủ thì không giết được đối phương cũng phai bất sống. Đại Long đao phá toái hư không, phát ra tiếng long khiếu vang vang, đao thân nhanh chóng hóa hình thành tàn long ngàn trượng, như một đám mây xanh vũ động lao tới phá tan thần quang thông đạo.

“Âm, âm, âm.”

Tiến nổ thiên băng địa liệt vang lên trên tầng không sa mạc. Không gian thông đạo bị đánh tan, Kì Mạn sắc mặt xanh lét vắng ra.

Thần Nam cười vang: “Đã hạ giới sao lại về nhanh thế. Không phải ngươi định tiến hành thần phạt thẩm phán với ta sao? Đến đây, chúng ta tiếp tục.”

Kì Mạn cuồng nộ, toàn thân cháy rực lên khiến các chủ thần trên không hô lên kinh hãi, y đã dùng đến linh hồn chi hỏa, chiêu thức vong mệnh trừ danh này đốt lên linh hồn chi năng!

Hỏa diễm ngút trời, trong vòng hai mươi dặm sa mạc bên dưới hóa thành biển lửa, toàn bộ cát hóa thành dung nham, nham tương chảy thành dòng như hải dương lan tràn.

Thần Nam cảm giác được khí tức nguy hiểm, không dùng nhục thể mạnh mẽ nghênh tiếp yêu dị hỏa diễm mà triển khai cực tốc thân pháp, phát ra từng đạo chưởng lực từ xa phá toái hư không, công kích Kì Mạn.

Các Thiên giới chủ thần vốn không muốn rước lấy cái danh nhục nhã phải hạ giới đánh hội đồng Nhân gian cao thủ nhưng giờ không thể bỏ mặc nữa, cứ tiếp tục ắt Kì Mạn xong đời. Mà như thế, uy vọng của Thiên giới chư thần sẽ bị đả kích nghiêm trọng.

Liên có hai chủ thần định xuống Nhân gian, nhưng lúc đó có tiếng gầm phẫn nộ vang lên từ chín tầng trời, cường giả trong các chủ thần Lôi Thần giá lâm!

“Chết tiệt, nhân loại nhãi nhép, mấy lần dám gây hấn với uy nghiêm của chủ thần, lần này bị ta nắm được hạ lạc, phải để ta thay mặt Thiên giới tiến hành mặt nhật thẩm phán với hần.”

Tiếng gầm vang khắp Thiên giới khiến mọi thiên sứ đứng trước triệu hoán trận pháp lắc lư, cũng vọng khắp Nhân gian, đủ thấy Lôi Thần phẫn nộ và kích động thế nào.

Mấy vị chủ thần bảo vệ Thiên giới triệu hoán trận thấy Lôi Thần đến, đều biết y pháp lực cao thâm, thuộc nhóm hàng đầu trong các chủ thần, họ cũng biết câu chuyện cười y bị bốn đại đạo cướp sạch, nhưng không cười nổi.

Lôi Thần gầm lên, từ triệu hoán trận pháp, tránh thoát thiên phạt, men theo không gian thông đạo lao xuống.

Đó là một nam tử cao lớn vô cùng, gấp rưỡi người thường, mái tóc tím ngắt trên đầu cuồng loạn vũ động, làn da cũng ánh lên màu tím sẫm, đạo đạo lôi quang quần quanh người thành những tiếng lộp bộp. Y mặt mũi hằm hằm, trán trán nổi rõ gân xanh, hai mắt bắn ra tử quang như hung thần ác sát.

Một đạo tử quang khổng lồ giáng xuống như tử sắc hồng mang chiếu sáng thiên địa nhưng thoáng chốc đã nhập vào thể nội Kỳ Mạn, dập tắt linh hồn chi hỏa đang rực cháy.

Kỳ Mạn gần như hư thoát, tinh thần rã rời, lơ lửng trên không, thấy Lôi Thần rồi cảm giác vô cùng mất mặt, cả hai đều ném mùi bởi một người.

“Con trùng nhỏ xíu kia, ta phải rút gân, lột da ngươi.” Lôi Thần thấy Thần Nam, toàn thân run lên, chính tên ranh kia biến y từ chỗ cao cao tại thượng trong hàng ngũ các chủ thần thành trò cười của Thiên giới.

Điều y không nhận nổi là mọi nữ thần cao quý đều mất hết hứng thú với y, sau lưng cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, thậm chí nhiều thiên sứ cấp thấp thấy y cũng tỏ vẻ khác thường.

Đều do tên ranh kia ban cho.

Thấy Lôi Thần rửa xả, Thần Nam mỉm cười: “Đó không phải truyền kỳ vĩ đại của Thiên giới sao hả Lôi Thần điện hạ vô địch? Ca ngợi mọi thần linh, hôm nay đúng là ngày của thần thánh, lại được trùng phùng với Lôi Thần vĩ đại đúng là kinh hỉ bất ngờ. Cảm tạ lòng khảng khái và đại độ của điện hạ, Lôi Thần điện hạ đúng là tuyệt, phi thường hùng vĩ tráng quan như thiên cung tiên vũ, giờ thành chỗ ở riêng của tị hạ.”

“Ầm.”

Hồi đáp hắn là vô tận lôi hỏa, tử sắc lôi quang ngập trời cuồng bạo giáng xuống như mưa, trùm kín hắn. Lôi Thần vốn hận hắn đến độ nghiêng răng kèn kẹt, lại bị kích động bởi mấy lời vừa rồi, làm gì có chuyện không điên tiết.

Đây mới là kinh địch.

Thần Nam dấy lên vô tận ma khí như sông lớn nghịch thiên, ma vân cuồng bá cuộn lên khác nào cuồng phong đập vào lôi quang ngập trời.

“Soẹt.”

Tiếng sấm sét từ ma vân lên tục truyền ra, hư không tan tành, năng lượng lan tràn, dao động kinh hồn khiến vùng thiên địa rung lên kịch liệt, các Huyền giới cao thủ ngoài xa cũng bị ảnh hưởng.

Ánh mắt tím ngắt của Lôi Thần biến thành đỏ ngầu, mái tóc dựng lên, điên cuồng lao vào Thần Nam. Hắn không chịu lép, xuyên qua ma vân và lôi quang, xuất ra Diệt Thiên thủ cuồng mãnh.

Diệt Thiên thủ ấn khổng lồ và bàn tay tím ngắt của Lôi Thần va nhau.

Lôi Thần gầm lên, sắc mặt hung ác, đột phá được hắc sắc cự thủ đáng sợ, tổng một quyền vào Thần Nam, sấm sét cuốn theo khiến hư không nứt ra những khe đáng sợ. Không thẹn là cường giả trong các chủ thần, mạnh hơn Kỳ Mạn nhiều.

Thần Nam không tránh, hữu quyền lóe lên tia sáng quái dị dăm ra, Thông Thiên động địa ma công toàn lực vận chuyển.

“Ầm.”

Tử sắc quyền đầu của Lôi Thần đập vào hữu quyền Thần Nam, tiếng nổ khiến đất trời rung chuyển khuếch tán từ trung tâm là hai người, khắp trời là lôi quang và hắc sắc ma khí, dao động năng lượng điên cuồng quét qua thình không, đánh tan mây trắng ngoài xa. Sa mạc bên dưới vừa bị linh hồn chi hỏa của Kỳ Mạn dung hóa thành nham tương, hiện tại đỏ rực, bị năng lượng trên không oanh kích liên phun lên không trăm trượng, hỏa xà loạn vũ, tầng không sáng chói nhưng vô cùng hiểm ác.

Lôi Thần và Thần Nam va nhau kịch liệt, cuồng bạo đại chiến, lưu lại vô số tàn ảnh trên không, không gian liên tục tan tành.

“Soẹt.”

Lôi Thần đột nhiên mở nội thiên địa, trong đó là một phiến lôi vân thế giới, vô tận tử quang là cảnh sắc duy nhất, cuồng bạo hướng tới, định đánh Thần Nam nát xác.

“Ầm.”

Nội thiên địa của Thần Nam cũng mở toang, vào Thần Vương lĩnh vực rồi, nội thiên địa của hắn vô cùng rộng lớn nhưng còn chưa chỉnh lý, tuy có nhiều núi non nhưng vùng hỗn độn cùng đan xen, chưa có vùng nào hình thành hoàn chỉnh.

“Hắc, vừa hay mượn Lôi Thần lực của ngươi mở nội thiên địa cho ta, phá đi ngăn cách của hỗn độn.” Hắn cười lạnh.

Bão lôi điện vô tận như biển lớn tiến vào nội thiên địa của hắn, bị hắn ngằm dẫn đạo phá đi ngăn cách của hỗn độn, đã thông một khu vực rộng lớn.

Lôi Thần điên tiết, hiểu ngay Thần Nam làm gì, vội đóng lại lôi điện thế giới, tiếp tục cận thân quyết chiến. Cả hai từ trên trời đánh xuống đất, lao cả vào vùng nham tương chưa ngừng kết xong.

Trong lúc các Huyền giới cao thủ đang kinh ngạc, thể phách Thần Vương của cả hai gần như bất tử không bị nham tương thương tổn mấy may, như đang ở trong sóng nước, dấy lên những làn sóng nham tương kinh hồn.

Hai người lại đánh lên không, Lôi Thần triệt để cuồng bạo, không ngờ vô sỉ đại đạo từng bị y truy sát cuồng cuồng lại đấu ngang tay với mình, thật không tưởng tượng được.

Đại địch trước mắt mà hận không thể xé xác bởi y không làm gì được đối phương, Lôi Thần giận bể phổi.

Đang lúc đấu với Thần Nam hăng say, y chợt thấy sau lưng có điều khác lạ, tai ong ong, đầu đau nhói. Y phản hận quay lại, thấy Tử Kim thần long hóa nhân hình cầm song tiết đại bồng tử cười ngậy ngô với mình.

Y suýt nữa ngất xỉu, không ngờ đối phương lại ngằm phá toái không gian, trực tiếp xuất hiện sau lưng rồi dùng song tiết còn đánh vào gay mình, đúng là sỉ nhục to lớn.

Y liếc mắt là nhận ra bản thể đối phương, chính thị một trong bốn đại đạo năm xưa, không ngờ lại để con rồng du côn đánh lén đắc thủ, nộ hỏa lên chín tầng trời. y cảm giác gáy đau nhói, quay qua định đối phó Tử Kim thần long nhưng cơn đau lại từ phía dưới lan lên, Thần Nam tổng mạnh cho y một quyền.

Tử Kim thần long tuyệt đối không tử tế gì, đánh một côn thật mạnh xong không không thể trọng thương đối phương liền ngẩn ra nhưng thấy một quyền của Thần Nam đánh trúng, nó như tỉnh mộng, tung tiếp một côn nữa, mặc cho Lôi Thần nhảy cẫng vì đau đớn.

“Bình.”

Vẫn chỗ cũ, dù Lôi Thần có Thần Vương thể gần như bất tử nhưng bị Thần Vương như lão du côn đánh hai côn vào một chỗ quả thật không chịu nổi, sau gáy sưng u một cục. Y đau đớn cộng thêm khí phẫn, cơ hồ ngất đi, xưa nay chưa bao giờ chịu nhục kiểu này.

“Ha ha... trúng rồi, tiếp này.” Tử Kim thần long cười vang, lại tung một côn.

“Bình.”

Lôi Thần giận gần chết. Bởi y... thật sự phải chịu một côn nữa, nhưng đang mắc đấu với Thần Nam nên không thể xử lý con rồng du côn.

Các Huyền giới cao thủ ngoài xa há hốc mồm, lão du côn quả nhiên vô sỉ, bản thân là Thần Vương cao thủ mà lại đi đánh lén hết lần này đến lần khác, đó là việc cao thủ chân chính không bao giờ làm mà nó lại ra vẻ đắc ý dương dương.

Thiên giới chủ thần nổi giận, có mấy cao thủ vẫn chú thị đến Nhân gian đại chiến, nếu mặc kệ thân phận đánh hội đồng chắc đã làm rồi, nhưng Tử Kim thần long đã vô sỉ phá tan quy củ, họ không còn ngại gì, lập tức có hai chủ thần lao xuống.

Đương nhiên, lao vào lão du côn đầu tiên là Kỳ Mạn, y không về Thiên giới mà vẫn ở trên tầng không sa mạc quan chiến.

“Grào... long đại gia đang tìm kẻ luyện tập, là ngươi.”

Nó bèn đại chiến với Kỳ Mạn.

Thấy Thiên giới có hai chủ thần xuống, Lôi Thần điên tiết gầm vang: “Đừng đến đây, ta phải tự tay giết hần.” Y từng bị Thần Nam biến thành trò cười của Thiên giới, nếu giờ cần người khác trợ lực bắt hần, ắt không bao giờ xóa được mối nhục

Y gầm lên: “Đứng ngoài quan chiến là được, nếu tên khốn vừa này đến đánh lén, giết thẳng tay.”

Không hiểu sao, Thần Nam thấy bất an, cảm giác trên không có dao động kinh hồn đang ngấm dấy lên, hần quyết định tốc chiến tốc quyết, không kiểm nghiệm bắt diệt ma thể nữa.

“Soạt, soạt...”

Năm tia sáng xuất hiện, hần tách ra năm thân ảnh giống hệt bản thể.

“Thân ngoại hóa thân? Cho người xem ta đánh tan chúng thể nào.” Lôi Thần cười lạnh.

Nhưng cùng lúc, Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Hậu Nghệ cung, Khốn Thiên tác, Thạch Cầm đương nhanh chóng bay tới, trừ bản thể mặc Huyền Vũ giáp, ngũ đại hóa thân đều cầm bảo vật vây lấy Lôi Thần.

Nhiều tiên nhân có thể phân xuất hóa thân, bất quá họ đều không muốn thực hiện bởi hóa thân bị kích toái thì bản thể cũng ảnh hưởng. Giờ nhục thể Thần Nam đã kinh qua cấm kị thiên lôi thoái luyện, gần như là bất diệt ma thể nên mới yên tâm sử dụng năm hóa thân.

Năm bất diệt ma thể và hần tâm ý tương thông, cầm bảo vật xông lên, phát huy thực lực không kém hơn hần, không còn lo bị hủy diệt, hần thẳng tay đại chiến khiến Lôi Thần lộ vẻ hoảng sợ.

Lôi Thần tập trung toàn lực, định hạ một hóa thân nhưng kinh hoàng nhận ra thể phách hóa thân mạnh hơn tưởng tượng, tuy hạ được nhưng phải có thời gian và thủ đoạn đặc thù mà hiện tại Thần Nam không có y cơ hội đó.

Đại Long đao mang xung thiên, Liệt Không Kiếm phá toái hư không, Liệt Không Kiếm vũ động khắp trời, Hậu Nghệ cung tiễn mang truy hồn. Đáng hận nhất là hóa thân cầm Thạch Cầm đương, đập vào y như đập gạch hoặc dùng gậy đập, toàn nhắm vào bộ vị mà Tử Kim thần long đánh lén y lúc trước, giã liên hai đòn khiến y gần như phát cuồng.

“Soạt, soạt.”

Sau cùng, Lôi Thần không địch nổi, Khốn Thiên tác thần xuất quỷ mạt quấn quanh mình y, trói cứng lại, hóa thân cầm Thạch Cầm đương bổ mạnh xuống. “Bình”, Lôi Thần suýt nữa ngất xỉu, gáy chịu thêm một đòn nặng, mọc ngay ra một “Sừng thịt”. Y rút khỏi tầng không, ngã xuống mặt cát.

Thần Nam và năm hóa thân nhanh chóng lao tới, hần giẫm chân lên ngực Lôi Thần.

Lôi Thần hùng mạnh đã bị hần bắt sống, không ai dám tin, hai vị chủ thần trên không lập tức lao xuống.

Cùng lúc, một làn dao động năng lượng hùng hồn dấy lên kịch liệt trên tầng không sa mạc, đoạn một quang trụ màu máu từ trên trời cắm thẳng xuống.

Lại một không gian thông đạo!

Bên trong ào ào ma khí, hai ma ảnh nhanh chóng từ trên cao theo huyết sắc thông đạo tiến xuống.

“Ha ha... Thần Nam hay lắm. Hắc Ám đại ma thần ta và Minh Thần đến giúp.”

Huyền giới cao thủ ngoài xa rợn tóc gáy, họ biết sự tình đang gay cấn.

Thần Nam ngẩn ra nhưng lại cười vang ngay: “Ha ha... Hắc Ám đại ma thần ta và Minh Thần điện hạ giá lâm, đúng là kinh hỉ. Mà ta cũng muốn hợp tác với hai vị điện hạ, nghe nói Hắc Ám đại ma thần ta và Minh Thần đời trước bị phong ấn tại mười tám tầng địa ngục, không biết hai vị có định gây loạn với ta một chuyến chăng?”

Lần này không chỉ Huyền giới cao thủ mà các vị chủ thần phe Lôi Thần cũng biết phiền hà đã tới. Phong ba ngàn đời sắp dấy lên.

261. Chương 262: Loạn Rời

Hắc Ám đại ma thần ung dung từ trong bước ra, y cao chừng một trượng, mặc huyền sắc ma giáp, mái tóc đen như dòng thác buông xuống cuồn cuộn, hắc vụ mờ mờ quấn quanh, đôi ma nhãn như hai ngọn đèn sáng rực, phát ra hào quang chấn nhiếp hồn người, giữa trán y là một chiếc sừng ba cạnh màu tím, uốn cong lên trời, tô thêm vẻ hung ác.

Vô hình trung phát ra áp lực khiến các Huyền giới cao thủ ngoài xa run rẩy. Đó là nỗi sợ xuất phát từ linh hồn, phảng phất có thái cổ hung thú sở lồng khiến người ta kinh sợ. Đó chỉ là khí tức tầm thường của Hắc Ám đại ma thần, đủ thấy ma vương trong truyền thuyết này đáng sợ thế nào.

Minh Thần ẩn mình trong hắc vụ, thân thể vô cùng tráng kiện nhưng chỉ thấy được tròng mắt, âm sát chí khí lan khắp tầng không sa mạc. Đang lúc chính ngọ dương quang vẫn khiến người khác lạnh mình.

Hai ma thần đều danh chấn thiên hạ mấy ngàn năm, là tuyệt đối cường giả phe ma thần. Họ hiện thân không chỉ khiến Huyền giới chấn kinh mà mấy vị chủ thần phe Lôi Thần nhũn mảy.

“Ha ha... đông phương các ngươi có một câu danh ngôn ‘cha cọp không có con chuột’, Thần gia phụ tử đều là anh hùng kiệt xuất. Vạn năm trước phụ thân ngươi làm loạn Thiên giới, vạn năm sau ngươi cũng khiến bọn chủ thân hư ngụy mất sạch danh dự. Ha ha... ta phi thường nguyện ý hợp tác với ngươi, mười tám tầng địa ngục có giam giữ một số vị tuyệt đỉnh cường giả của phe ma thần chúng ta, đó là mục tiêu chung.”

Hắc Ám đại ma thần cười vang, khí tức lạnh lẽo lan tràn.

Thần Nam xoay chuyển tâm tư, ma thần giáo trá này chưa từng từ thủ đoạn nào, đối phương tựa hồ muốn trợ lực nhưng hẳn luôn cẩn thận giới bị, trước nay hẳn và họ chỉ có oán, không có ân, Không lâu trước đây hẳn từng giết một chuyển thể Huyết Hoàng của tộc huyết thiên sứ, khó lòng cho rằng tin tức không lọt vào tai hai ma thần. Trước đó nữa, Thái Cực Thần Ma đồ trong thể hẳn từng hút thần cách của một Minh Thần không biết đời nào.

Thần Nam cũng cười vang: “Ha ha... Hắc Ám đại ma thần điện hạ như hạo nguyệt đương không, sấm động bên tai, hôm nay thấy được, đúng là tam sinh hữu hạnh.”

Đó là những lời sáo rỗng, Thần Nam hào khí xung thiên: “Hai vị ma thần cũng có hứng thú đánh xuống mười tám tầng địa ngục, sao không phải thêm nhân mã, chúng ta thống thống khoái khoái quấy loạn đất trời nghiêng ngửa.”

Hắc Ám đại ma thần hơi ngưng lại: “Ngươi không biết rồi, từ Thiên giới xuống Nhân gian, thiên phạt chi uy khiến chủ thần cũng phải tránh đi, chúng ta có triệu hoán trận đồ cổ lão, tránh được một phần hung hiểm. Chỉ là quá hao phí ma lực, dốc ba tháng chuẩn bị cũng chỉ mở được một thông đạo trong thoáng chốc. Nên không thể điều động nhân mã hạ giới đại quy mô như ngươi nói, hơn nữa có thể khiến Nhân gian chấp pháp giả sẽ hiệu lệnh cường giả trong thiên hạ Huyền giới xuất thế, có lẽ sẽ dẫn đến thiên nhân đại chiến.”

Minh Thần trong hắc ám, mắt ánh lên tia sáng khác lạ, nói lời: “Ta thấy cứ giải quyết mấy tên này đã rồi bàn đến chuyện ở mười tám tầng địa ngục.”

“Ha ha...” Thần Nam cười vang, càng tăng giới bị.

Lôi Thần uy phong bất khả nhất thế bị hẳn giẫm dưới chân, lúc này mái tóc tím sẫm rối tung, Khốn Thiên tác trối thật chặt, mấy hóa thân dùng bảo vật chỉ vào nơi yếu hại, căn bản không thoát được.

“Con trùng chết tiệt, nhân loại nhỏ xiu...” Y liên tục mắng chửi.

Thần Nam không có phản ứng nhưng hóa thân cầm Thạch Cẩm đương hình như muốn chơi trò đập gạch đến cùng, cầm hai khối thần thạch, bình bình hai tiếng, “thân mật tiếp xúc” với gáy Lôi Thần.

Thần Nam bật cười, thu năm hóa thân lại, mấy món bảo vật vây quanh hẳn, hẳn dùng lực cầm Khốn Thiên tác, cổ tay lắc mạnh, tiếng soạt soạt vang lên khiến long người rung động.

Hắn hất mạnh, nắm Lôi Thần bị trối đến chân Hắc Ám đại ma thần, cười nói: “Tặng hai ma thần một món đại lễ, giết hay không tùy hai vị.”

Di họa Giang Đông.

Nếu Thần Nam giết một chủ thần ắt phiền hà vô cùng, chỉ bằng giao cho hai ma thần xử lý, hẳn coi như vô can.

Lưỡng vị ma thần nhú mày, mấy chủ thần trên cao cũng kinh nộ vô cùng.

Một chủ thần mặc hoàng kim chiến y quát vang: “Hắc Ám đại ma thần, nếu ngươi dám giết Lôi Thần, coi như khai chiến Thiên giới. Chúng ta đã chuẩn bị huyết chiến tới cùng.”

“Hừ, uy hiếp ta sao? Hắc Ám đại ma thần ta xưa nay chưa từng sợ ai, thích chiến thì chiến, ta cũng muốn huyết chiến với các ngươi.” Đoạn y và Minh Thần đồng thời xuất thủ, xuất ra từng đạo hắc ám ma lực đáng sợ, trù lên Lôi Thần đang chửi rủa. Không lâu sau, Lôi Thần như đã chết, không thể động đậy, cơ hồ mất hết sức sống.

Minh Thần nói: “Phong ấn y đã, sau này có chỗ dùng thì sao, Thần Nam, cho vào nội thiên địa của ngươi đi.”

Thần Nam ngằm rửa, hai lão bất tử này quá giáo hoạt, mồm miệng lợi hại nhưng không dám thi triển sát thủ.

Hắn cười ha ha, sáng khoải quăng Lôi Thần bị phong ấn vào nội thiên địa, trước sau cũng lật mặt với phe chủ thần, bắt tên này đã rồi từ từ thu thập.

Lúc hắn mở nội thiên địa, hai mắt Hắc Ám đại ma thần sáng lên: “Thần Nam, không ngờ ngươi lại bắt được cả chuyển thể thánh chiến thiên sứ, ha ha... chỉ bằng giao cho chúng ta.”

“Chết tiệt, hoa ra hai ma thần nhắm vào Nạp Lan Nhược Thủy,” lòng hắn cười lạnh.

“Một thánh chiến thiên sứ nhỏ xíu có đáng gì, không đáng sợ như lời đồn, bị ta bắt rất dễ, hai ma thần vì sao lại muốn có?”

“Hắc hắc ...bọn ta chỉ cần huyết dịch thánh chiến thiên sứ để tế tỳ tiên bối.”

Thần Nam không tin, trầm giọng nói: “Lưỡng vị ma thần điện hạ, xin lỗi, thánh chiến thiên sứ chuyển thể chi thân là hảo hữu của ta, ta không để nàng ta lên Thiên giới, cũng không thể giao cho các vị.”

Hắc Ám đại ma thần cười vang: “Nữ nhân thôi mà, tu vi như ngươi cần giai nhân nào chẳng được. Trong các Thiên giới ma thần có mấy vị tư dung tuyệt thế, giao thánh chiến thiên sứ ra rồi mặc tình ngươi chọn.”

Đoạn, trong huyết sắc thông đạo sau lưng Hắc Ám đại ma thần sáng rực lên, mấy ma nữ thiên kiều bách mị phát phối bay.

Sa mỏng lất phất, tà váy trong suốt, những đường cong uốn éo, tư thế đẹp dễ phát ra vô tận dụ hoặc, tuyệt thế mỹ thái.

Nhưng trong lòng Thần Nam, họ như hồng phấn khô lâu. Thần Vương tâm kiên nghị không bị ma âm mị vũ lay động.

“Ta nói rồi, thánh chiến thiên sứ chuyển thể chi thân là bằng hữu của ta, mỹ sắc với ta như mây thoảng qua, không thể giao Nạp Lan Nhược Thủy cho các vị.”

“Ha ha, vì ngươi còn chưa thấy nữ tử có mị lực nhất trong các ma thần, lại là một ma thần cấp cao...”

Thần Nam cắt lời: “Hắc Ám đại ma thần điện hạ, ta không thể giao Nạp Lan Nhược Thủy cho các vị.”

“Thật sự không giao?” Ma thần và Minh Thần đồng thời phát ra ma khí kinh hồn, ngữ âm lạnh ngắt

“Thật.” Thần Nam đáp như chém đinh chặt sắt.

Kim quang vạn đạo trên không, khí tức thần thánh lan tràn, hai thân ảnh vàng rực nhanh chóng đáp xuống.

Hắc Ám đại ma thần biến sắc: “Quang Minh thần và Chiến Thần.”

Thần Nam đưa mắt nhìn, chỉ thấy một thanh niên nam tử sáng rực như mặt trời, được kim quang rợp trời chiếu rọi chậm chậm đáp xuống, là Quang Minh thần từng giúp hắn tại tinh không nguyệt điện.

Một thanh niên nam tử khác còn hoành tráng hơn, mặc hoàng kim chiến giáp, cầm hoàng kim thánh kiếm, toàn thân sáng rực kim quang như thần hỏa cháy rực, phát ra vô tận chiến ý.

Hai người này là cao thủ có hạng trong các chủ thần đương đại của tây phương Thiên giới, rất ít người cùng lứa là đối thủ của họ.

“Thần Nam, đã lâu không gặp, không ngờ chúng ta lại gặp mặt trong trường hợp này.” Nụ cười của Quang Minh thần xán lạn, toàn thân sáng như mặt trời.

“Đa tạ Quang Minh Thần điện hạ tương trợ lần trước.” Thần Nam xưa nay ân oán phân minh, lần trước Quang Minh thần xuất thủ tương trợ, có ân với hắn và Vũ Hinh, quyết không thể quên được.

Chiến Thần oai trấn bá phương, hai mắt chiếu sáng chiến hỏa, là chủ thần của thần hệ nổi danh nhất Thiên giới, y quả có thực lực tuyệt đối ngạo nhân, mạnh như Hắc Ám đại ma thần cũng kiêng dè.

Phe chủ thần và ma thần đều đưa ra cao thủ hàng đầu, lẽ nào chỉ tranh đoạt Nạp Lan Nhược Thủy, có cần phải khoa trương thế này không? Lòng Thần Nam đầy nghi hoặc, lẽ nào thánh chiến thiên sứ đạt đến toàn thịnh trạng thái vô cùng đáng sợ?

Các Huyền giới cao thẳm ngoài xa quan sát mật thiết tình hình, trực giác cho họ biết hôm nay sẽ có đại sự phát sinh.

Con rồng du côn đã thắng chủ thần Kỳ Mạn nhưng nó bực mình vì để Kỳ Mạn chạy về Thiên giới, nên cùng Long Bảo Bảo chăm chú quan sát mấy cự đầu.

Quang Minh thần cười: “Thần huynh có thể giao thánh chiến thiên sứ cho bọn ta mang lên Thiên giới chăng? Hôm nay xảy ra nhiều chuyện không hay nhưng với giao tình của chúng ta, ta đảm bảo tất cả sẽ tiêu tan, coi như chưa xảy ra chuyện gì, thế nào?”

Hắc Ám đại ma thần vội nói: “Thần Nam, nếu người giao thánh chiến thiên sứ cho bọn ta, phe ma thần sẽ giúp người thực hiện một nguyện vọng.”

Bất quá, Thần Nam coi lời Hắc Ám đại ma thần như gió thoảng, ma thần xưa nay giả trá, không từ thủ đoạn, không thể tin lời họ hứa.

Thấy hai bên tương tranh, Thần Nam lại tỏ ra ung dung: “Ta lấy làm kì quái, chuyển thể thánh chiến thiên sứ thật sự trọng yếu vậy sao? Hà có các người lại tranh cướp?”

Quang Minh thần mỉm cười: “Các ma thần đã biết thì không có gì phải giấu, ở Thiên giới, có mấy vị chủ thần phát hiện một thần quật, trong đó có mấy thánh chiến thiên sứ thi thân nguyên lành. Theo những gì ghi lại, có thể dùng máu đời sau của họ đánh thức họ, nếu mấy chiến tổ hùng mạnh này tỉnh lại, ý nghĩa thế nào quá rõ.”

Thần Nam hít một hơi khí lạnh, mấy lão bất tử không biết từ đời nào mà phục sinh, tình hình cân bằng ở tây phương Thiên giới sẽ có sóng gió.

Hắc Ám đại ma thần mắt lộ hung quang: “Đừng mơ, mấy lão bất tử không thể sống lại.”

Đoạn y và Minh Thần đem thần thức dồn lên mình Thần Nam, nếu có gì không ổn sẽ phát động công kích hắn. Cảnh đó Chiến Thần chiến ý dâng cao cũng nhìn Thần Nam chằm chằm.

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Đại sự kiện thạch phá thiên kinh, ảnh hưởng với các vị quá lớn.” Hắn nhìn lưỡng vị ma thần, lại nhìn Chiến Thần: “Nếu các vị xuất thủ đối phó ta trước, không sợ ta về phe kia sao. Nhưng các vị nên rõ, dù ta không hợp tác với bên nào cũng vẫn tiêu điều thiên địa như thường. Mấy vị Thần Vương đông phương muốn lấy tính mạng ta mà ta vẫn sống. Hơn nữa còn chuẩn bị sẵn bắt Thần Vương. Các vị không nên được cứ ra tay, ta không ngại có thêm địch nhân.”

Lời lẽ cuồng vọng nhưng bốn vị Thần Vương cường giả không dám khinh cử vọng động, Thần Nam quả nhiên rất mạnh, lại có Thần Vương dự, nháy mắt bay vạn dặm, họ không thể đuổi theo.

“Thế này vậy, chuyện này chúng ta từ từ thương lượng. Hiện tại các vị không vội về Thiên giới, chỉ bằng đến mười tám tầng địa ngục một chuyến.”

Hắc Ám đại ma thần cười vang: “Được, đi mười tám tầng địa ngục.”

Quang Minh thần và Chiến Thần nhú mày.

“Ha ha... mười tám tầng địa ngục nào.” Đoạn Thần Nam tiến vào vùng sâu sa mạc, hai con rồng bám theo.

Bốn Thần Vương cao thủ truyền âm vào không gian thông đạo, mấy thân ảnh đáp xuống, cùng bay về tây phương.

Các Huyền giới cao thủ nhìn nhau. Loạn rồi, loạn thật rồi. Thần Nam lại cổ động Thiên giới chủ thần đến quấy nhiễu Bái Đán thành, gây ra phong ba.

Vô số Huyền giới cao thủ bám theo, sa mạc dày đặc bóng người.

Tử Kim thần long hưng phấn kêu ngoa ngoa: “Nếu nghĩ được cách chỉ huy họ là có một nhóm siêu cấp đả thủ.”

Long Bảo Bảo gật đầu: “Thần dạy, để ma thần đánh chín tầng địa ngục, chủ thần đánh chín tầng, chúng ta đi tham quan mười tám tầng địa ngục.”

262. Chương 263: Thiên Đường Địa Ngục

Đi cùng bọn chúng là hai Thiên giới cường thế chủ thần, Thủy thần Tây Lạp Lệ Ti và Hỏa thần Khải Kỳ.

Thủy thần Tây Lạp Lệ Ti khắp người bao phủ một lớp thủy lam khí nhẹ nhàng phiêu tán. Dung nhan tuyệt mỹ tú lệ, một đôi mắt màu thủy lam xanh như lam bảo thạch, xinh đẹp, da thịt như tuyết trắng tạo thành, sáng bóng, lộng lẫy

Tuy bề ngoài như một mỹ thần xinh đẹp hiền hòa, lại vô hình phát ra khí thế uy nghiêm, mơ hồ như có một cỗ sức mạnh thâm sâu dao động chung quanh nàng. Đây là vị thủy thần uy năng, bình tĩnh điềm đạm như mặt hồ phẳng, thỉnh thoảng hơi lộ ra một chút tâm tình dao động, như biển sâu mênh mông dậy lên nghìn cơn sóng lớn. Chung quanh nàng thiên địa thủy nguyên tố, dựa theo nàng tùy ý điều khiển, làm cho người khác không thể đoán được nông sâu.

Hỏa thần cả người giống như một dải thần hỏa hùng hực thiêu đốt. Chung quanh người nóng rực, vô tận hỏa nguyên tố mãnh liệt mênh mông. Trên đầu hắc mái tóc dài đỏ rực, càng ngọn lửa sống động, cuồng loạn nhảy múa.

Hắn phần nộ địa nhìn kỹ Thần Nam. Hắn đã nghe thân đệ Kỳ Mạn bẩm báo, vội vàng từ hỏa thần điện bay tới. Ánh mắt bắt hảo hướng về Thần Nam chỉ chớp phát tác.

Không cần phải hỏi, Thiên giới nguyên tố chủ thần tuyệt đối là thần linh của các thần linh. Ma pháp nguyên tố lực không người có thể cùng bọn chúng làm đối thủ. Có thể nói vô luận là quyền thế hay thực lực, nguyên tố chủ thần đều xếp hạng đệ nhất. Có thể nói là cường thế thần tộc hàng đầu!

Bây giờ bốn vị Thiên giới chủ thần thực lực siêu tuyệt hạ giới, tổ hợp này cực kỳ mạnh mẽ. Từ đó có thể biết bọn họ đối chuyển thế thánh chiến thiên sứ cực kì trọng thị.

Các ma thần xuất trận, cũng dạng chói mắt vô cùng. Trừ Hắc Ám đại ma thần đỉnh đỉnh đại danh vang lừng thiên hạ mấy ngàn năm cùng Minh Thần ra, lại xuất hiện hai vị Ma thần trong truyền thuyết là Ngạc Vận Ma thần và Huyết thiên sứ Huyết Hoàng.

Ngạc vận Ma thần chiến lực cũng không phải hàng mạnh mẽ, nhưng hắn lại có thể bày ra ngạc vận kết giới, có thể ảnh hưởng toàn bộ đại chiến, là một Ma thần phi thường tà dị. Khi đến mười tám tầng địa ngục, Quang Minh hệ, hắc ám hệ chủ thần tránh không được hỗn chiến. Phe ma thần xuất động Ngạc Vận Ma thần, dụng ý có thể tưởng tượng được.

Về phần Huyết Hoàng, hắn vừa mới trở về Thiên giới không lâu, chính là người quen cũ của Thần Nam.

Trước đó không lâu, Thiên giới Ma thần hao tổn khí lực, hồi sinh hai gã huyết thiên sứ, để Ma thần có thêm hai vị chủ thần cấp cao thủ. Không ngờ bọn họ hạ giới đuổi giết thánh chiến thiên sứ chuyển thể thân thì bị đông phương chấp pháp giả giết đi, làm cho Thiên giới mấy vị đại ma thần suýt nữa khí huyết chảy ngược.

Bất quá, sau đó trời cao lại ban cho bọn hắn một phần đại lễ. Hai đứa con của Huyết thiên sứ Huyết Hoàng một đứa thoát khốn chạy ra. Mặc dù chỉ có thể trở về Thiên giới một người, nhưng đủ để lấy lại những gì hai gã huyết thiên sứ lúc trước có. Huyết Hoàng là ai chứ? Truyền thuyết huyết tộc thiên tài, có năng lực phá nhập Thần Hoàng lĩnh vực.

Được sự giúp đỡ của mấy vị Ma thần trên Thiên giới, Huyết Hoàng mặc dù chưa khôi phục trạng thái đỉnh cao năm nào, nhưng thực lực cũng cực kỳ đáng sợ đủ để làm cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Huyết Hoàng vô cùng căm tức Thần Nam. Y cùng với Thần Nam có thể nói thù không đội trời chung. Thần Nam không chỉ có phục kích hai huynh đệ y. Hơn nữa trước đây khi đại phá Đạm Đài phong ma địa lại ra tay bắt đứa con còn lại của Huyết Hoàng làm vật tế lễ, hiến cho Tru ma trận.

Mối thù giết em, không đội trời chung.

Bất quá, Huyết Hoàng dù sao cũng không phải người thường, không biết thị phi. Tuy mang thâm cừu đại hận, nhưng lúc này hắn cũng chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn.

Thần Nam cùng hai con tặc long nhanh như điện chớp, bay tới phía trước.

Hai phe chủ thần đi theo bọn họ phía sau, sau cùng là phần đông Huyền giới cao thủ.

Thần Nam thấy rõ hai hệ chủ thần phía sau. Long mây không khỏi nheo lại, hai phương đều có cừu địch của hắn, đây nhất định là song phương cố ý gây áp lực, cũng có thể là muốn cảnh cáo hắn.

Nếu thật sự đánh đổ mười tám tầng địa ngục, địch ta quan hệ thật sự phức tạp. Ba phương tùy thời có thể đại hỗn chiến, lúc đó Thần Nam này vốn là trung gian có thể trở thành tử địch ngay lập tức.

Xuyên qua đại sa mạc vô tận, lại bay qua một thảo nguyên mênh mông. Thần Nam cùng đại quân hùng hậu, rốt cuộc đã tới tây phương thánh thành

Thánh thành hùng vĩ trong ánh nắng chiều nhẹ nhẹ hiện ra tráng lệ. Những áng mây đầy màu sắc rực rỡ đầy trời thánh thành. Xa xa nhìn lại, thần thánh trang nghiêm.

Sau khi phi hành đến nơi, Quang minh chủ thần cùng Hắc Ám Ma thần, đều không tự chủ được ngừng lại.

Hắc ám Ma thần, cực kỳ hận nơi này. Người ngoài ít có ai biết được, lịch sử có mấy vị Ma thần mất tích, đều bị người phong ấn trong mười tám tầng địa ngục. Chỉ là, có quá nhiều cấm kỵ, mặc dù Thiên giới Ma thần cường đại như bọn họ cũng không thể dễ dàng đến địa phương này.

Nơi này thật sự tàng ẩn nhiều bí mật không thể cho người ngoài biết. Hôm nay, quan hệ thật sự trọng đại, bọn họ mới đến nơi này.

Quang Minh chủ thần cũng không muốn giao thiệp với nơi này. Bởi một nguyên nhân chưa rõ, thánh thành cùng bọn chúng tựa như đối lập. Nơi này là đời thứ nhất Quang Minh Thần dựng nên. Nhưng bây giờ Thiên giới chủ thần, đã không phải là Quang Minh Thần đời thứ nhất ...

Chủ thần cùng Ma thần do dự không dám tiến lên, ở phía sau Huyền giới cao tay cũng không dám vượt qua bọn họ.

Thần Nam cười to: “Xem các ngươi như thế mà lại trù trừ. Chẳng lẽ các ngươi thân là Thiên giới thần linh, lại e ngại một tòa Nhân gian thành trì nhỏ nhỏ sao? Ta xem các ngươi tựa hồ trong lòng có chút cố kỵ, thật sự làm cho người ta kỳ quái.”

Con rồng du côn hắc hắc cười nói: “Truyền thuyết, địa phương này là đất của những văn thần, bọn họ đương nhiên kiêng kỵ.”

Long bảo bảo mơ mơ màng màng thuyết đạo: “Thần dạy, thật kỳ quái, ta như thế nào mà tâm thần hoảng hốt, ta cảm giác như có vật gì ở đây đang gọi ta về, hảo, kỳ quái. Ta đại đức đại uy tới ta

tới” Nói xong lời cuối cùng, tiểu long giống như nằm mê nói sảng, một đôi mắt to nổi lên từng lớp nước, kim trào nắm chặt lại thành quyền.

Thần Nam phát hiện dị trạng của Long bảo bảo, trong lòng lo lắng, đem tiểu tử kia đặt trên đầu mình, rồi quay về phía chủ thần cùng Ma thần hô lớn: “Không muốn đi thì tránh ra, ta đi trước một bước.”

Dứt lời, hần nhanh như điện chớp, hóa thành một đạo quang ảnh, tiến vào thánh thành.

“Oành”

Ngay khi Thần Nam tiến vào thánh thành, một đạo quang mang sáng lòa chói mắt, soi tỏ trời đất, xuất hiện chắn ngang đường hần đi. Phía trước xuất hiện hai lão nhân râu tóc trắng xóa, dẫn theo mười mấy tên thần chức nhân viên, bay lượn trên trời cao.

Trong đó có một lão nhân lạnh lùng quay về hướng Thần Nam, quát: “Thần Nam, ta nghe nói người dẫn người tấn công mười tám tầng địa ngục, có thật không?”

“Không sai. Người ngay không làm việc mờ ám, không cần gì phải dấu diếm. Hôm nay ta đến để đánh nát mười tám tầng địa ngục!”

“Vậy chờ thần thánh thẩm phán đi. Người là đồ tà ác, chỉ có ánh sáng thần linh mới có thể siêu thoát linh hồn tội lỗi của người!”

“Ha ha Ánh sáng thần linh? Ha ha ha” Thần Nam ngửa mặt lên trời cười to, hai tròng mắt bắn ra hai tia sáng tà dị, lấy tay chỉ ra phía sau nói: “Người tới xem! Phía sau ta mấy người này là ai? Có phải là các vị thần mà bọn người cung phụng hay không?”

Quang minh chủ thần và mấy vị Ma thần do dự một lát rồi tiến tới. Chủ thần uy thế cùng cái thể Ma thần khí tức quả thực đáng sợ, như trời cao ép xuống đất bằng. Năng lượng to lớn vô cùng dao động, làm cho khắp không gian dao động mãi không thôi. Hơn nữa phía sau còn mấy ngàn Huyền giới cao thủ, thấu phát ra cường giả sức mạnh, làm cho cả tòa thánh thành bắt đầu lắc lư.

Quang Minh Thần điện chấp pháp đội tất cả mọi người sắc mặt đại biến, mặc dù bọn họ đã biết tin tức trước rồi, nhưng bọn họ không thể tưởng rằng có quá nhiều cao thủ như vậy kéo đến. Hơn nữa, đáng sợ nhất là mấy người trước mặt, tựa hồ như là ... thần linh! Chỉ có chủ thần chí cao chí thượng mới có thể toát ra uy thế như vậy!

Thần Nam đối với hành động chuyên phán tội kẻ khác của thần điện chấp pháp giả không có gì hảo cảm, quát to: “Tránh ra, tha các ngươi một mạng, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!”

“Người là ... tà ác dị giáo đồ đáng chết.”

Thần Nam máu nóng bốc lên, rống lên cắt ngang lời chấp pháp giả.

“Quang Minh Thần, Hắc Ám đại ma thần, nếu có thành ý thì ra tay đi, rửa sạch mấy tên cản đường giả, nhằm phía mười tám tầng địa ngục tiến lên.”

“Oành”

Quang Minh Thần quang chiếu tận trời cao, hắc ám ma khí tung hoành bốn phương. Quang ám cùng ra tay, mười mấy tên chấp pháp giả toàn bộ bị đánh bay, tại không trung trôi đi vài dặm không dừng, bất quá, không biết mấy vị Thiên giới cao thủ xem thường tánh mạng bọn họ, hay là vẫn còn hạ thủ lưu tình, không có hạ sát thủ.

“Bọn họ chính là thần!” Thần Nam cười to, dẫn hai tặc long tiến vào trong thánh thành.

Bên trong thánh thành, phần đông bình dân giạt mình há to miệng, không dám hướng về phía các Chiến Thần mà lớn tiếng? Nhiều người như vậy, lại có thể ngự không phi hành, trong mắt phàm nhân bọn họ chính là thần linh.

Dân chúng trong thành đều khiếp sợ nhìn trời cao. Thấy mây đen bay vào trong thành, tất cả bình dân trợn mắt há hốc mồm.

“Thần dạy, nóng quá, thật là kỳ quái!” Càng tiếp cận Quang Minh Giáo Hội, Long bảo bảo cả người càng phát ra tầng tầng kim quang, nó như một quả cầu màu vàng rực rỡ nằm trên vai Thần Nam, một đôi mắt to tròn đầy vẻ mê mang.

Trung tâm Quang Minh Giáo Hội thần điện, giáo hoàng thở dài một hơi, bảo một gã thần chức nhân viên đạo: “Thỉnh nguyên lão hội đến đây.”

“Tuân lệnh” Thần chức nhân viên phi thân đi.

Quang Minh Giáo Hoàng bay ra khỏi thần điện, xông lên trời cao, đối diện với đám cường giả.. Đồng thời, Thần Nam rất nhanh xông lên cạnh đám đông. Những người này đều là cao thủ chân chính. Thần chức nhân viên đều tạm thời tránh mặt hết.

“Thần Nam người thật sự là gan lớn bằng trời, nếu quả thực phá vỡ mười tám tầng địa ngục, người có biết địa ngục vỡ, ý nghĩa ra sao không?” Giáo hoàng vẻ mặt nhăn nhó, đáng vẻ già nua cổ lão. Tuy nhiên, hai mắt bắn ra hai đạo lãnh điện sắc bén chính là ánh mắt nhiếp hồn đoạt phách của tuyệt thế cường giả, làm cho phần đông Huyền giới cao thủ phía sau lạnh gáy. Hắn nói tiếp: “Mười tám tầng địa ngục phá, tai nạn sẽ giáng xuống Nhân gian!”

“Ta ngay cả muốn nhìn một chút mười tám tầng địa ngục rốt cuộc phong ấn tai nạn gì.” Thần Nam cùng Giáo hoàng đối diện, nói: “Tín ngưỡng thần của các người Quang Minh Thần đã tới, hẳn cũng không có ngăn cản ta, người càng không nên chống lại a?”

“Hừ” Giáo hoàng lạnh lùng nhìn Quang Minh Thần phía sau không có nửa điểm kính ý, thậm chí mang theo một tia miệt thị, hắn cao giọng quát: “Quang Minh Thần bọn ta tín ngưỡng không phải là bọn hắn!”

Giáo hoàng nhanh chóng tỏa ra một cỗ áp lực hùng mạnh khiến cho tất cả Huyền giới cao thủ cảm giác không chịu nổi. Vị giáo hoàng này quả thật quá biến thái, phát ra uy thế như thế đủ để cùng chủ thần sánh vai!

Người biết chuyện cũng không cảm thấy có gì là lạ. Bởi vì mấy tháng trước giáo hoàng chỉ tách ra một kim thân đã có thể đánh bại Ma Oa thực lực gần đạt Thần Vương cảnh giới.

Quang Minh Thần, Chiến Thần, nguyên tố thủy thần, hỏa thần cùng lộ ra một tia xấu hổ, thậm chí có chút tức giận. Nhưng không có lời nào phản bác.

Thần Nam cảm thấy ngoài ý muốn, thật sự có chút không minh bạch.

Hắc Ám đại ma thần cười to, nói: “Ha ha ... Thần Nam người không biết ẩn tình trong đó sao, Thiên giới Quang Minh Thần linh đều là lũ phản nghịch. Bọn họ phản bội lại Quang Minh Thần đời thứ nhất.”

Thần Nam giật mình hiểu ra. Hắn rốt cục hiểu được Quang Minh Thần đời thứ nhất hài cốt vì sao rơi vào Nhân gian, vì sao Quang Minh Thần điện lại cố gắng hồi sinh y, mà không phải Thiên giới chủ thần.

“Còn có các người hắc ám thần linh. Hắc ám chủ thần xa xưa từng phát thệ, Ma thần không được xâm nhiễu thánh thành, chẳng lẽ các người quên rồi sao?” Quang Minh Giáo Hoàng lạnh lùng quát, căn bản không xem Ám Hắc Ma Thần ra gì.

Thần Nam lại thêm một điều ngoài ý muốn. Quang Minh Giáo Hoàng thật sự quá cường mãnh, cũng dám quát nạt mấy vị Ma thần. Nói như vậy thực lực chân chính của Quang Minh Giáo Hội thực làm cho người ta sợ hãi!

“Hắc, cũng không phải ta phát thệ, hỏi ta làm gì!” Ám Hắc Ma Thần cười lạnh

“Ta nóng quá!” Tiểu long tại đầu vai Thần Nam mơ mơ màng màng lăm lăm, trên người hắn kim quang càng thêm rực rỡ.

Thần Nam nhú nhú mày đầu, hắn có chút lo lắng cho tiểu long, hiểu được có thể là địa vực này có sự vật gì đó bất hảo ảnh hưởng đến tiểu long.

Hắn quát to: “Quang Minh Thần, Hắc Ám đại ma thần, ta không muốn vòng vo. Có cái gì nói cái đó. Bởi vì đối với chủ thần, thủ đoạn gì cũng là quá ngây thơ. Các người đều biết mục đích của ta, ta cũng biết các

người vì chuyển thể thánh chiến thiên sứ. Cách xử lý rất đơn giản, ai giúp ta công đả mười tám tầng địa ngục, ta giúp người đó.”

“Ha ha” Hắc Ám đại ma thần cười to đạo: “Hảo, ta bây giờ giúp người tìm chân giáo hoàng, ngoại trừ hẳn ra ở đây không có ai có thể có thể ngăn cản người.”

Thần Nam lắc lắc đầu, đạo: “Ta phải thấy thành ý của các người. Bây giờ các người hai bên bên nào công phá ba tầng địa ngục trước tiên, ta sẽ ngã về bên đó.”

Song phương cũng không có nói gì, đối với bọn họ mà nói, mười tám tầng địa ngục có nhiều điều bí ẩn cùng kiêu kỳ.

“Grào... thật sự là không đủ sức khoẻ, Long đại gia trước tiên đánh ba tầng địa ngục, đến lúc đó các người từ tầng thứ tư bắt đầu đánh xuống.” Tử kim thần long một tiếng thét dài, thân hình trong phút chốc hóa thành mấy trăm trượng, thiên phạt nhất thời bổ xuống. Bất quá, nó không thêm để ý, thân thể thần long khổng lồ lóe ra tử quang chói mắt, phóng lên cao, sau đó đáp xuống, cuồng mãnh hướng về phía thần điện trung tâm mà đi.

Trong mắt giáo hoàng hàn quang chợt lóe, vừa muốn ra tay, bất quá, Hắc Ám đại ma thần nói được thì làm được, quả thật xuất thủ, vô tận hắc ám ma khí bao phủ hơn nửa thánh thành. Hẳn thân hóa thành một đạo ô quang tập trung vào Giáo Hoàng.

“Oanh”

Tử kim thần long trong miệng đột xuất một đạo lôi điện dài trăm trượng, đánh vào trung tâm thần điện.

Cự đại thần điện tại trong phút chốc hóa thành tro bụi. Xa xa ngay cả những thần điện chung đều chịu ảnh hưởng, sụp đổ không ít.

“Soẹt.”

Từng đoàn tử kim lôi điện cấp Thần Vương liên tiếp đánh xuống. Sau đó lão du côn không hổ danh lôi đài, rất nhanh thu nhỏ lại quay về.

Lôi điện cự đại oanh kích vô cùng chính xác, làm cho nền móng thần điện không chịu nổi. Ngay khi nền thần điện sụp đổ, một cỗ ma khí hùng mạnh bộc phát. Một đốm xương tay trong suốt, cao mười trượng phóng lên trời cao, đứng thẳng giữa mười tám tầng địa ngục và bầu trời.

Thần Nam hít một ngụm không khí. Mấy ngày không gặp, truyền thuyết đốt xương ngón tay của thần xảy ra biến hóa, trở nên quá hung mãnh.

Cùng lúc đó, Giáo hoàng và Hắc Ám đại ma thần mạnh mẽ va chạm. Cuối cùng Giáo hoàng dùng Không Gian Ma Pháp độc nhất vô nhị phóng ra, đem Hắc Ám Ma Thần trong nháy mắt truyền tống đi mấy trăm trượng.

Giáo hoàng quát to: “Thỉnh phệ thần thú xuất thế!”

Bầu trời phía trên mười tám tầng địa ngục đột nhiên rách ra, lộ ra một cái khe thật lớn. Một thế giới thần thánh tường hòa hiện ra trước mắt mọi người. Ánh sáng mờ mờ, điện vũ liên miên thành lớp, thánh hoa khắp nơi, trên mặt đất không ít tiểu thiên sứ bay múa.

Quang Minh Thần sắc đột biến, cả kinh nói: “Quang Minh Thần đời thứ nhất trong truyền thuyết có Quang minh thiên đường!”

Thần Nam nghe vậy cả kinh, Quang Minh Giáo Hội quả nhiên thần bí vô cùng, thần điện dưới có mười tám tầng địa ngục, trên có quang minh thiên đường.

Nơi phát ra thần thánh quang huy giữa hư không rất nhanh đóng lại, bất quá, xuất hiện thêm một lão nhân lưng còng, trên mặt nếp nhăn vô số, râu tóc đều đã rụng sạch. Hắn đứng sừng sững giữa hư không, phát ra dị thường già nua thanh âm đạo: “Phệ thần thú đang ngủ say, để cho ta tới đi.”

Quang Minh Giáo Hoàng trong mắt hiện ra thần sắc kinh hãi, tựa hồ có chuyện ngoài ý muốn, cung kính cúi mình thi lễ.

Quang minh Chiến Thần kiệt ngạo nghề ngẳng cao đầu, hoàng kim thần giáp trên người phát ra từng từng lớp lớp ngọc quang, cả người như một thanh bảo đao tuốt ra khỏi vỏ, phát ra vô hạn chiến ý. Hắn quát to: “Người là ai?”

“Ta là ai, các bậc cha ông của ngươi không có đề cập qua sao?” Âm thanh già nua không chút tình cảm, nhưng vô hình trung lại làm cho lòng người cảm được áp lực.

263. Chương 264: Không Gian Nuốt Thần

Bất quá điều này cũng không phải đúng với tất cả mọi người, ngày hôm nay Thần Nam thật sự cũng đã lĩnh ngộ được thể nào là thiên đường và địa ngục chỉ cách một đường tơ.

Mười tám tầng địa ngục chính là ở dưới Thần điện, trung tâm của Quang Minh giáo hội, nơi này giam cầm vô số hung ma, ai cũng biết điều này. Nhưng không mấy người biết rằng trên bầu trời của Thần điện còn có một thể giới gọi là Thiên đường.

Nơi này không khí thần thánh tường hòa, là một vùng đất thế ngoại, quỳnh lâu ngọc vũ liên miên thành dãy, khắp nơi đều là kì hoa dị thảo, thật sự là chỉ cách mười tám tầng địa ngục có một sợi tơ mỏng manh. Thật nằm ngoài sở liệu của chúng nhân.

Sau cánh cửa khép chặt của Thiên đường, giữa sân là một lão nhân thần bí, kì ngôn kì hành một mình trấn trụ nơi này, từng từng một tượng đài Chiến Thần.

Lão nhân thần bí này xem ra đã rất già lão, râu tóc đều đã không còn, răng rụng gần hết, da thịt chỉ còn là một mớ nhăn nheo, bất quá đôi mắt hữu thần, hai con ngươi ẩn hiện quang mang trầm uy, khiến cho người ta không thể không khuất phục, thậm chí là sợ hãi.

Cách đó không xa lại là một cổ bạch cốt khổng lồ phát ra vô tận ma khí, bao trùm cả bầu trời phía trên mười tám tầng địa ngục. Cảnh tượng xem ra hàm chứa nhiều điều tà dị.

Cự cốt này không phải là đứng yên một chỗ mà lại phù động giữa hư không. Mặc dù không khiến người ta kinh tâm nhưng cũng sinh ra khí thế khiến người ta sợ hãi.

“Hắc hắc...” Thần bí lão nhân chợt cười âm trầm, không chỉ khiến hàng ngàn Huyền giới cao thủ rung mình, mà còn khiến tất cả các chủ thần cùng ma thần đương trường nảy sinh cảm giác dị thường, thở ra một hơi khí lạnh.

“Tốt, trường bối của ngươi cũng tính toán hay lắm, khiến cho một số sự tình của Thiên đường bị lộ ra ngoài. Bất quá hẳn không bảo ngươi rằng, tốt nhất không quay lại đây!”

Vừa nghe, ai nấy lập tức hiểu được nhiều chuyện, trong quá khứ xa xưa, chủ thần của Thiên giới đã từng hạ giới, nên mới để lộ ra rằng Thiên đường nằm ngay trên bầu trời Quang minh giáo hội.

Tin tức này thật sự quá kinh nhân!

Từ trước đến giờ cũng có không ít các tin tức khiến cho người ta chấn động, Quang Minh thần thứ nhất sau khi thịt nát xương tan tuyệt không phải là tan thành mây khói, chỉ có một hóa thân lưu lại cũng đủ để đánh lui Chủ thần của Thiên giới.

Quang Minh giáo hội thật phi thường không đơn giản! Lực lượng ẩn giấu rất kĩ, tuyệt không lộ ra ngoài, không ngờ còn cất giấu một Vương bài sát thủ ngay tại Thiên đường!

Thần điện trung tâm dưới có địa ngục, trên có thiên đường dĩ nhiên không phải là tự nhiên thế, sự bố trí này thật ra mang theo một ý nghĩa bất phàm!

”Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Chiến Thần lại có thể bại? Ta không tin!

Chiến Thần đột nhiên phát ra khí thế cường đại, Hoàng kim Thánh kiếm trong tay phát ra quang mang chói mắt.

”Hừ, đối mặt với hóa thân cực mạnh của Quang Minh thần, ngươi còn tưởng là có thể chống đỡ ư?

Thật là một câu nói kinh thiên động địa!

Lão nhân thần bị tựa hồ cố ý lộ ra chân tướng sự việc năm xưa. Một câu này vừa nói ra không chỉ khiến cho phần lớn các Huyền giới cao thủ kinh ngạc mà cả mấy vị chủ thần cùng ma thần cũng biến sắc.

Quang Minh thần đệ nhất không phải thịt nát xương tan mà chết sao? Tại sao lại còn có một hóa thân nữa? Đây tuyệt đối là một chuyện chấn động

”Quang... Quang Minh thần hóa thân còn sống?

Chiến Thần lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Bọn bốn người Thủy thần, Hỏa thần, Hắc Ám ma thần cùng Minh thần cũng lộ ra thần sắc bất khả tư nghị.

Thần bí lão nhân thần nhiên nói:

“Có nhiều chuyện các ngươi còn chưa biết, thần tích vĩ đại của đệ nhất Quang Minh thần vĩnh viễn được ghi khắc. Dù trong quá khứ, người đã thịt nát xương tan nhưng hóa thân cường đại của người tuyệt không câu diệt. Cho dù bị trưởng bối của các ngươi phong ấn, hóa thân của người vẫn dễ dàng thoát ra. Với thực lực của người, tiêu diệt trưởng bối của các ngươi cũng không quá khó. Nhưng vì người tâm địa nhân từ nên đã buông tha mà không cho phụ bối của các ngươi một bài học đích đáng, nay lại tái phạm, thật không thể tha thứ!”

Chấn kinh, hoàn toàn chấn kinh, bị thần bí lão nhân giáo huấn một hồi khiến cho Chiến Thần nhất thời biến sắc, lớn tiếng quát:

”Hừ, chớ nói vậy! Nếu có hóa thân của Nhất đại Quang Minh thần, nhất định ta phải xem hấn mạnh đến cảnh giới nào.

Lão nhân hít vào một hơi, nói:

“Ngươi hãy còn thiếu hiểu biết lắm, khi hấn thoát khỏi phong ấn đánh bại trưởng bối các ngươi, bản thể đều đã câu diệt thành mây khói, nhưng hấn vẫn trường cửu tồn tại.”

“Ha ha...”

Hắc Ám Ma thần cười to:

“Ta còn tưởng hóa thân của Đệ nhất Quang Minh Thần vẫn còn tồn tại, hóa ra đã sớm hóa thành mây khói, ha ha...”

Quang Minh hệ tu giả là tử địch của Hắc Ám hệ tu giả, mặc kệ Nhất đại Quang Minh thần trước kia là địch hay là bạn, nhưng một khi biết được tin tức này, Ma thần không thể không vui mừng.

”Đúng vậy, hóa thân của Quang Minh thần quả thật đã chết. Bất quá, chân thân của người không lâu nữa sẽ sống lại!

Vừa nói đến đây lão nhân thần bí cười to đầy sáng khoái. Bất quá trong tai mọi người lại thành thanh âm khó nghe.

”Ngươi nói cái gì, Đệ nhất Quang Minh thần sống lại?

Một Thủy Thần đột nhiên mở miệng, trong con ngươi màu lam tràn đầy vẻ sợ hãi, dung nhan diễm lệ không thể bình tĩnh, run rẩy.

“Đúng, ta đã thấy được tương lai, Quang Minh thần chắc chắn sẽ trở lại!”

Lão nhân không che giấu thần sắc kích động nói: “Đây cũng là nguyên nhân hôm nay ta lại công cáo cho các ngươi nhiều bí mật như vậy. Hừ, Thiên giới phản nghịch giả, mọi việc đến hôm nay đã khác rồi, người chuẩn bị nhận trừng phạt đi.”

Hắc Ám đại ma thần vẻ mặt đại biến, lộ ra thần sắc suy tư, quát: “Hư ngụy, liên quân chúng ta trước hết tiêu diệt Thiên đường, để xem Đệ nhất Quang Minh thần làm sao hồi sinh, làm sao quay về.”

Quang Minh thần còn chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng của Hỏa Thần Khải Kỳ vang lên:

“Không sai! Chuyện liên quân ta cũng đồng ý, mấy ngàn năm trước tiên bối của ta đã mang lí tưởng hủy diệt hài cốt của Quang Minh thần nhưng mà vẫn chưa phát hiện hài cốt ở nơi nào. Nhưng mà bây giờ ta có thể cảm thấy khí tức của Quang Minh thần. Chúng ta liên thủ phá hủy xương cốt, coi hắn làm thể nào sống lại.”

Ma thần các phương đều lộ ra thần sắc đồng tình, Quang Minh thần có chút do dự, Thủy Thần không có biểu hiện gì, chỉ có Hỏa Thần là đồng ý với Chiến Thần. Hắn quát lớn:

“Thiên giới cũng có giới quy, ta chỉ biết tổ bối bị buộc phải phản kháng để duy trì mạng sống. Ta là tử tôn, nguyện tiếp tục di chí của người mà chiến đấu!”

“Oành...”

Khí tức thần thánh như ngân hà hạ xuống cửu thiên, khắp trời đều là thần thánh quang huy. Chiến Thần cùng Hỏa Thần lập tức khí thể bạo phát, hoàng kim đầu khí vây bọc phạm vi mấy trượng chung quanh Chiến Thần, mà Hỏa Thần thì đứng giữa một vùng thần hỏa ngày càng mãnh phát.

“Oành...”

Hắc Ám ma thần đang đứng riêng một chỗ cũng bắt đầu thúc động thao thiên ma khí, chỗ hắc đứng giống như biến thành địa ngục vậy, ma vân trùng thiên. Trong phương viên vài dặm xung quang hắc chỉ còn là một phiến hắc ám.

Hắc Ám đại ma thần thân ở tiền phương, ma giáp lấp lánh hàn quang, một thanh hắc sắc ma đao ảo hóa mà xuất hiện. Cự đại Minh Thần mặc Tử Vong khải giáp, cầm trong tay huyền sắc liêm đao từ từ đi đến, song nhãn thấu phát quang mang chấn nhiếp nhân tâm. Ngạc Vận ma thần âm thầm ẩn thân ở ngay sau lưng hắc. Huyết Hoàng bay lên trên bầu trời, xung quanh hắc sắc ma vân lóe ra đạo đạo huyết quang.

“Hắc hắc...” Thần bí lão nhân cười lạnh.

“Thật sự dọa lạc, à, Ma - Thần liên thủ. Bất quá các ngươi nghĩ bằng vậy mà đã có thể công phá Thiên Đường thì sai rồi. Quang Minh thần hóa thân tuy không có mặt nhưng còn có ta với Phệ Thần thú.”

Thần bí lão nhân mặc dù không phát ra một chút năng lượng dao động nào nhưng lại khiến mấy người bọn Hắc Ám ma thần cảm thấy cực kì bất an. Hắc nhìn Quang Minh thần hô lớn: “Tên hư ngụy nhà ngươi còn do dự cái gì. Mau liên thủ cùng ta tiêu diệt hắc.”

Chiến Thần quát lớn: “Sát!”

Y nhằm hướng lão nhân thần bí phóng tới, hoàng kim đầu khí ngút trời, lan tràn thiên không, kiếm quang chói lòa như một vì sao băng bắn thẳng đến, lưu lại trong không trung đạo đạo quang mang xán lạn, sát khí đầy trời.

Hỏa Thần cũng đồng thời ra tay, thần hỏa mạn thiên mãnh liệt nhằm vào thần bí lão nhân, sức nóng mãnh liệt khiến các cao thủ Huyền giới không khỏi kinh ngạc. Không gian phẳng phất cũng bị thiêu đốt đến biến dạng.

Ma đao của Hắc Ám ma thần cũng đồng thời bổ xuống, trăm phá hư không, năng lượng cuồng loạn bộc phát cả không gian. Minh Thần âm trầm cầm Tử Vong liêm đao, như biến mất vào hư không, cắt thẳng vào thần bí lão nhân. Huyết Hoàng cũng lập tức ra tay, huyết quang sáng chói tụ thành huyết kiếm phát ra quang mang tà dị chói mắt cơ hồ khiến không một người nào dám nhìn thẳng...

Từng ấy vị chủ thần liên thủ công kích, uy lực có thể tưởng tượng được, cả tòa Bái Đán thánh thành kịch liệt dao động. Cũng may là chúng thần đều phát động công kích trong không trung, nếu không chắc chắn tòa thành này sẽ nhanh chóng bị phá hủy.

Thiên phạt chỉ trong nháy mắt đã đánh xuống, bất quá cũng không gây được khó khăn nào cho chúng thần.

Đối mặt với sát khí xung thiên, năng lượng công kích bạo hãn vô cùng, thần bí lão nhân vẫn hết sức bình tĩnh, miệng rất nhanh niệm một đoạn chú ngữ cổ xưa, rồi quát lớn: “Không gian cấm cố!”

Đúng lúc này, một sự tình kì dị đáng sợ chợt phát sinh. Các chủ thần đột nhiên đều bất động, ở yên một chỗ giữa không gian. Ngay cả kiếm khí cùng đao mang bỏ ra, cả thần hỏa hùng liệt tất cả phẳng phất như đều bị dừng lại vĩnh hằng trong không gian đó.

Ở ngoài xa quan sát chiến trường Thần Nam đại kinh, thần bí lão nhân này không biết là nhân vật thể nào mà có thể chế trụ cùng lúc mấy vị chủ thần, thực lực thật quá biến thái. Ngay cả cao thủ cấp Thần Vương cũng đều đổ mồ hôi lạnh.

Rõ ràng là chỉ cốt khổng lồ với chiến trường ở giữa không trung đã phát sinh dị sự. Thần Nam cảm thấy mười tám tầng địa ngục đang có chuyển biến, tình thế lúc này dị thường bất diệu, bây giờ chỉ nên lặng lặng quan sát, tuyệt không thể vọng động.

- Cắc...

Hàng loạt tiếng gậy vỡ từ chiến trường giữa hư không phát ra, mấy người bọn Chiến Thần, Hắc Ám ma thần trong không trung gian nan nhích động thân thể, giống như đang cố nghiền nát một tòa thần sơn vậy.

Các vị chủ thần trước sau đều bắt đầu hành động, dùng toàn lực phá toái không gian trời buộc.

Quang Minh thần cùng Thủy thần Tây Tạp Lệ Ti bị bức phải tham chiến cũng bị chế trụ hành động ngay trên không trung. Khổ sở nhích động từng chút.

Thần bí lão nhân cười lạnh nói: “Giờ đã biết lợi hại rồi chứ?”

”Người... đã đạt tới Thần Hoàng cảnh giới?”

Hỏa Thần chấn kinh hỏi.

“Không phải, thực ra ta chỉ là một phế nhân, không có thần lực. Bất quá ta lại nắm giữ không gian pháp tắc, không gian xung quanh đều chịu sự điều khiển của ta, cho dù là Thần Vương cũng khó có thể thoát khỏi không gian giam cầm này.”

“Không phải Thần Hoàng nhưng lại sở hữu pháp tắc của Thần Hoàng!” Hắc Ám đại ma thần hít vào một hơi khí lạnh.

Chiến Thần nghiêng răng nói: “Người tưởng thế là có thể giam cầm bản tôn chăng?”

- Cắc...

Không gian hư vô giống như một vật hữu hình, phát ra tiếng băng vỡ chói tai, Chiến Thần lão đảo nhưng cũng dần thoát khỏi trời buộc của không gian, bắt đầu có thể hành động.

Cùng lúc, Quang Minh thần, Hắc Ám ma thần, Huyết Hoàng mấy người cũng dần dần khôi phục tự do.

Thần bí lão nhân biến sắc:

“Xem ra các người còn mạnh hơn ta nghĩ, bất quá cũng vô dụng thôi. Mặc dù ta không phải là Thần Hoàng, đây là một nhược điểm trí mạng nhưng không phải là không có cách tu bổ.”

Miệng niệm chú ngữ, không gian chỉ môn lại khai mở, Thiên đường hiện ra một lỗ hổng.

“Gào...”

Một tiếng gầm vang lên, tựa như tiếng sét đánh vào tâm linh mỗi người, khiến tất cả tu giả một trận chấn kinh, có thể thấy tiếng gầm của quái thú thật quá đáng sợ, phẳng phất như có khả năng xuyên phá tâm linh con người, thật khiến người ta sợ hãi.

Một con quái thú cực lớn từ trong Thiên Đường không ngừng gầm gừ, hung mãnh lao đến, thân cao ba trượng, dài năm trượng, thân kì lân chân voi, cả người bao phủ thanh sắc lân giáp lấp lóe hàn quang. Kì lạ nhất là trên mình nó lại mọc ra năm cái đầu dữ tợn phân ra các hướng, trung ương là một Tây phương Long đầu, bên phải là hai Hổ đầu cùng Sư đầu, bên trái là hai Hùng đầu và Báo đầu.

Đương nhiên trên mỗi cái đầu đều được bao phủ bởi lân giáp, nó hống lên một tiếng rồi nhắm vào các vị chủ thần đang hành động bất tiện trong không trung lao đến. Quái thú trong không gian giam cầm này tựa hồ không có chút ảnh hưởng, giống như đang đi trên mặt đất vậy.

- Gào...

Năm đầu cùng rống lên, chấn động thiên địa, cả tòa Bái Đán thánh thành cũng kịch liệt rung động. Quái thú nhanh chóng bay đến trước mặt Minh Thần, năm cái miệng lớn đỏ lòm như chậu máu cùng mở lớn, trong nháy mắt đã ngậm lấy nhục thể của hắn.

Năm cái miệng máu chớp nhoáng đã xé thân hình Minh Thần làm hai nửa, ma huyết nhuộm hồng cả một vùng không gian, Minh Thần kêu lên một tiếng thảm thiết. Chuyện này thật quá kinh khủng, phệ thần thú không ngờ lại có thể dễ dàng xé nát thân thể của một vị chủ thần!

Ở ngoài xa Thần Nam không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Quái thú này từ đầu đến chân đều cực kì biến thái, vượt xa thần thú Tử Kim Thần Long.

Đúng lúc này, Long bảo bảo đang ngủ trên vai Thần Nam phát ra hoàng kim quang mang chói mắt, mơ màng dấy dựa, khó chịu nói:

“Thần nói, ta rất khó chịu, ta... ta chết mất, ta sẽ không xuống địa ngục đâu...”

“Long bảo bảo, người bị làm sao vậy?”

Thần Nam kinh hãi đành chỉ quan sát chiến trường, vô cùng khẩn trương hỏi Tiểu Long.

“Ta... ta cảm thấy khó chịu, có người gọi ta, ta dường như mất đi linh hồn, đại đức đại uy...”

264. Chương 265: Biến Hóa

Tiểu hoai dẫn này bình thường thì rất thần côn, nhưng tinh linh nọ hình dáng thật sự khiến người ta yêu thích, nếu như nó có chuyện gì ngoài ý muốn thì Thần Nam cũng tuyệt đối không thể chấp nhận

”Long bảo vào, mau nói cho ta biết, rốt cuộc người cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Thần Nam có chút lo lắng, cuối cùng tự nói:

”Vấn đề này nhất định là phát sinh từ mười tám tầng Địa ngục hoặc là tại Thiên đường mà thôi, không biết hai nơi này có cái quỷ quái gì mà lại ảnh hưởng được tới tiểu long. Có lẽ ta nên đi một chuyến xem sao!”

Vì Long bảo bảo, hắn quyết định tạm thời rời khỏi Bái Đán Thánh thành, tiểu gia hỏa này tuyệt đối không thể có một điểm sơ suất được.

Bất quá, đúng lúc này thì Long bảo bảo lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, lảm nhảm nói:

“Thiên địa rộng lớn, ta là lớn nhất, ta là đại đức đại uy thiên long, ta không muốn rời khỏi nơi này, ta... không thể bỏ đi...”

Hai quyền đầu nắm chặt lấy bờ vai Thần Nam, toàn thân Long bảo bảo phát ra kim quang càng lúc càng mãnh liệt, giống như liệt hỏa rừng rừng thiêu đốt, chính là Hoàng Kim thần hỏa trong truyền thuyết được nó khiêu động. Với nhiệt độ này ngay cả không gian cũng giống như bị thiêu sạch, bắt đầu bị bóp méo.

Nếu không phải Thần Nam đã chính thức gia nhập Thần Vương lĩnh vực, lại trải qua cấm kị Thiên lôi tu luyện, thân thể gần như đạt tới Bất tử Thần Vương, thì có lẽ hắn căn bản là không thể tiếp thu nỗi Thần hỏa đang không ngừng bị Long bảo bảo thôi động.

“Ta khát nước...”

Tiểu Long thì thào nói, đôi mắt vô thần hiện lên nét thống khổ. Toàn thân là Hoàng kim Lân giáp bao phủ nhưng lúc này dường như đang tan rã, dần dần mất đi độ sáng bóng. Phảng phất như là Thần Long nguyên lực đang có dấu hiệu tan biến.

Thần Nam hoảng hốt, không dám chần chừ thêm nữa, lập tức triển khai Thần vương dực, như một tia chớp bay đi, nhanh chóng rời khỏi chiến trường. Mấy vị chủ thần với ma thần sống chết thế nào hắn cũng không cần quan tâm, thiên địa tuy lớn nhưng tính mạng của tiểu long còn lớn hơn.

Tử kim Thần long bám sát ngay sau lưng hắn.

“Không, ta không thể rời khỏi nơi này...”

Long bảo bảo đang mê man chợt trong mắt hiện ra một tia thần sắc thanh tỉnh khó tin, nó giãy giụa rồi bay lên khỏi vai Thần Nam.

Nhưng chính lúc này, thân thể tiểu long đột nhiên phát sinh biến hóa cực kì mãnh liệt.

- Cắc...

Một phiến Hoàng kim lân giáp mất đi hoạt lực rơi ra, hóa thành tro bụi, chính là do tiểu Long tự tay bóc ra.

“Thật là đau!”

Tiểu Long giống như một đứa trẻ bị đau thống khổ kêu lên.

”Đáng chết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thần Nam phần nộ gầm lên, hắn đã dùng Thần Vương dực cách li phiến không gian này với ngoại giới, nhưng tình trạng của Tiểu Long vẫn không có gì sáng sửa.

Không những thế, chuyện càng lúc càng nghiêm trọng. Từng phiến hoàng kim lân giáp bị bóc ra rơi xuống, Long huyết tưới đầm cả tiểu không gian. Tiểu gia hỏa thống khổ không ngừng run rẩy, khiến cho Thần Nam hết sức đau lòng.

Hắn nhanh chóng khai mở nội thiên địa, đưa tiểu Long vào trong đó, toàn lực thôi động Thần Vương dực, chỉ trong chớp mắt đã li khai Bái Đán Thánh thành hơn trăm dặm.

Vừa tiến đến bầu trời thảo nguyên ở phía đông của Thánh thành, hắn lập tức đình trụ thân hình, khai mở nội thiên địa, lao vào, Tử kim Thần Long cũng theo sau.

” Ta khó chịu... ta đau...”

Tiểu Long lăn lộn trong đám hoa cỏ, cả người đầy máu, Hoàng kim lân giáp trên người cũng đã bị bóc ra hơn phân nửa. Tiểu Long đáng thương giống như đang mắc phải một kì bệnh tuyệt chứng vậy.

Thần Nam cực kì thương tâm, lập tức chạy lại ôm nó vào lòng, chỉ là có chút cảm giác bất lực, thúc thủ vô sách.

Lúc này Tiểu Long đã trở nên mơ hồ, hắn thì thào nói:

“Ta khát...”

Thần Nam lập tức tiến vào Tiên quả lâm hái vài tiên quả, ép lấy nước cho nó. Tiểu Long từng ngụm từng ngụm nuốt vào, nhưng trên người từng phiến lân giáp vẫn không ngừng bị bóc ra.

Tử kim Thần long ở bên cạnh lo lắng nói:

“Long tổ tông ơi, sao lân giáp của Tiểu đệ dính lại bị bóc ra như vậy? Không lẽ là do nó huyết mạch bất thuần, nên Long Lân giáp không thể bám vào người? Chuyện này thật là kì quái!”

Nói đến đây nó dường như chợt nhớ ra chuyện gì:

- Để ta xem thử.

Hoàng kim thần hỏa trên người Tiểu Long đột nhiên suy nhược đi rất nhiều, nhưng lân giáp thì vẫn tiếp tục bị bóc ra như cũ.

Tử Kim thần long lập tức đặt tay lên người Tiểu Long, bắt đầu khởi động nguồn Long nguyên vô tận trong cơ thể, rót vào trong người Tiểu Long.

Thần Nam tâm trí máy động, lập tức đưa tay nhỏ máu vào miệng tiểu long, đồng thời thúc động Thần Vương lực thâm nhập vào trong nội thể Tiểu Long.

“Thoải mái quá...”

Tiểu Long lẩm nhẩm.

Thần Nam và Tử kim Thần long đưa mắt nhìn nhau, không hiểu là tiểu long này rốt cục là bị bệnh quỷ quái gì đây?

Vô tận Thần Vương lực cùng Long nguyên bị hấp thu vào trong thể nội của Long bảo bảo, lập tức tình hình của Tiểu Long đã tốt lên trông thấy, bất quá lân giáp rơi ra càng lúc càng nhiều, đã hoàn toàn mất đi ánh hào quang.

“Tiểu đầu đình tựa hồ như đang cần một nguồn lớn thần lực!”

Tử kim Thần long nói ra phán đoán của mình.

“Xem tình hình này không phải là hần đang tiến giai mà là đang thoái giai.”

Thần Nam tâm thần máy động lập tức hướng vào trong góc sâu của Nội thiên địa, rất nhanh mang Lôi Thần bị cầm tù đang hôn mê bất tỉnh lại chỗ Tiểu Long.

“Vì Long bảo bảo xem ra đành phải hi sinh hần, để ta thử xem có thể lấy được thiên sứ chi tâm của hần không. Thật muốn biết thiên sứ chi tâm của Thần Vương rốt cục là loại gì.”

Tử kim Thần long nghe vậy hai mắt đã bốc hỏa, nước miếng thiếu chút nữa chảy ròng: “Tiểu đầu đình thật khiến cho người ta hâm mộ! Để ta, trước đây trong danh sách kẻ thù của Long đại gia ta, Lôi Thần điện cũng có phần, cứ để ta làm cho.”

“Cẩn thận một chút, tốt nhất là nên lưu lại tính mạng cho hần.”

Thần Nam dù sao cũng chưa từng nghĩ là sẽ giết chết Lôi Thần, tốt xấu gì thì hần cũng là nhất phương chi chủ của Thiên giới, ảnh hưởng là rất lớn. Chỉ là bây giờ hần không còn sự lựa chọn nào khác, vì Long bảo bảo hần không tiếc trở mặt cùng Thần giới.

Tử kim Thần long kinh nghiệm vô số, trải qua thiên niên tuế nguyệt rèn luyện bản lĩnh là không phải bàn cãi. Hần khai mở thiên mục, lập tức một đạo thần quang tiến nhập vào trong cơ thể Lôi Thần.

Lôi Thần vốn đã tỉnh lại nhưng thân không thể động, có miệng mà không thể nói, chỉ biết giương đôi mắt tràn đầy phẫn nộ cùng hận thù nhìn Thần Nam và Tử Kim Thần long.

“Grào... Phát tài rồi, trong cơ thể tên này đã kết thành mấy viên thần đan!”

Thần Nam khai mở thiên mục cũng lập tức xuyên thấu thân thể đang bị phong ấn của Lôi Thần. Chín viên tử kim thần đan phân bố rải rác tại vùng ngực và bụng của Lôi Thần. Mấy khối thần đan lấp lóe quang hoa, bất quá lại bị một cỗ ám sắc năng lượng kiềm chế, không hề phát xuất ra ngoài một chút Thần Vương lực nào.

”Đừng kháng cự, Long đại gia ta ra tay đây!”

Lôi Thần nghe vậy lộ ra thần sắc hoảng sợ, mặt mũi trở nên khó coi đến cực điểm.

Tử kim Thần long đã động thủ, bất quá không hề có chút huyết tinh nào, Thần Long lực thật ảo diệu vô bì, Long nguyên bàng bạc nhanh chóng xâm nhập vào trong thể nội của Lôi Thần, cuốn lấy một khối Tử kim thần đan, lập tức theo miệng Lôi Thần bay ra.

Tử kim thần đan vừa ra khỏi miệng Lôi Thần thì cỗ ám sắc năng lượng đang khống chế nó cũng bị Tử kim Thần long chấn tan, một khối thần đan lấp lánh quang hoa như ngọc xuất hiện trong bàn tay của con rồng du côn. Đồng thời tiếng sấm vang rền khắp trời, từ trong thần đan từng đạo lôi điện không ngừng bắn ra.

” Thật là khó đối phó, tiểu tử mau giúp ta phá toái nó!”

Thần Nam nghe vậy lập tức xuất ra một chưởng, một cỗ thần lực cương mãnh lập tức áp chế Lôi Thần đan. Dưới sự hợp sức của hai nguồn siêu cường lực tử kim thần đan cuối cùng cũng phát ra tiếng lắc rắc, chỉ một lúc sau đã bị phá toái.

Một cỗ năng lượng khổng lồ hung hãn bộc phát nhưng lập tức bị Tử Kim Thần Long cùng Thần Nam thôn tẩm lấy, nguồn năng lượng này bị một đoàn tử khí vây bọc giam cầm lại trong không trung.

Lôi Thần lực hùng hậu từ từ bị dẫn dắt, từ từ trút vào trong cơ thể Tiểu Long.

Tiểu long dường như đã có chút thanh tĩnh, nhưng bệnh tình vẫn còn chưa thuyên giảm được mấy, nhỏ giọng thì thào: “Ta... tốt hơn rồi, các người không cần lo lắng quá...”

Tử kim quang hoa dần trở nên mờ nhạt, Lôi Thần lực bàng bạc đều đã bị Tiểu Long hấp thu hết. trên cơ thể Tiểu Long mơ hồ lấp lóe tử sắc quang hoa, chỉ là lân giáp vẫn tiếp tục bị bóc ra như cũ. Đợi cho năng lượng của khóa Thần đan này bị tiểu long hấp thu xong, Hoàng kim Thần long giáp phát sinh đột biến, bạo liệt rung động, toàn bộ đều bóc ra khỏi cơ thể Tiểu Long.

”A?

Thần Nam thất thanh kinh hô

- Long bảo bảo!

“Ta... dễ chịu quá. Nhưng mà... ta lại trở nên khó coi quá!”

Tiểu long suy yếu mở to đôi mắt nhìn xuống thân thể mình, mơ hồ nói:

“Thần nói, sao ta lại thành hình dạng này a?”

Kim quang trên người nó dần trở nên mờ nhạt, nhưng đúng lúc này, chiếc sừng thứ ba trên đầu tiểu long đột nhiên bạo phát trận trận kim quang bao phủ lấy tiểu long.

Thần Nam kinh hãi, lập tức nói với Tử kim Thần long: “Mau, lấy thêm một viên Thần đan!”

Đáng thương cho Lôi Thần, vừa nghe xong câu này lập tức hôn mê.

“Ta... không cần...”

Tiểu Long mê man nói nhảm.

Đoàn kim quang này tịnh không có làm tổn thương nó, thậm chí còn tựa như là máu huyết vây lấy thân thể nó, rất nhanh các vết thương trên người Tiểu Long đều khép miệng lại. Một tầng kim quang nhàn nhạt dần hóa thành thực chất bao phủ lên thân thể Tiểu Long, mà chiếc sừng thứ ba cũng bắt đầu từ từ... tan rã!

Thần Nam đối với tiểu long cực kỳ ưu ái, không những dụng Thần Vương lực bảo hộ nó vượt qua hiểm cảnh, mà còn cho nó hưởng nhiều tiện nghi, còn đối với Lôi Thần thì lại không lưu lại một điểm khách khí!

Viên Thần đan thứ hai, rồi đến viên thứ ba...

Tổng cộng đã có bốn viên Lôi Thần đan bị phá toái, hóa thành thần lực rót vào trong cơ thể Tiểu Long.

Nửa canh giờ sau.

“Thần nói, ta... tốt hơn rồi.”

Thân thể vẫn còn suy yếu, nhưng mà tinh thần của Tiểu Long dường như đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, trên người Tiểu Long lại phát sinh dị biến. Chiếc sừng thứ ba đã hoàn toàn biến mất, hóa thành một đạo kim sắc quang hoa bao phủ toàn thân, từ từ thẩm thấu vào trong thân thể nó. Bên ngoài thân thể Tiểu Long lại thấy từng phiến lân giáp vô cùng nhỏ bắt đầu xuất hiện, mặc dù còn chưa hoàn chỉnh nhưng hình thái so với trước đó có vẻ mạnh hơn rất nhiều. Tử kim Thần long cùng Thần Nam cuối cùng cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Lấy thêm một viên Thần đan nữa để củng cố cho tiểu bảo bảo.”

Lôi Thần bị cường bạo vừa mới tỉnh lại, nghe Thần Nam nói vậy kinh hãi lại ngất đi.

Nhưng viên thần đan thứ năm còn chưa kịp lấy ra, Tiểu Long đã loạn choạng bay lên, đứng trong nội thiên địa của Thần Nam, nhìn về hướng Bái Đán Thánh thành ở xa xa, thất thần lẩm bẩm: “Ta muốn đến đó... có người gọi ta về...”

Thần Nam mặc dù không muốn Tiểu Long lại gặp nguy hiểm nhưng lại không ngăn cản. Hắn mơ hồ cảm thấy có một kỳ ngộ lớn lao đang chờ đợi Long bảo bảo.

Trở lại Bái Đán Thánh thành, bầu trời hoàn toàn hỗn loạn, nguyên khí kịch liệt dao động cuồng loạn bắn ra tứ phía.

Quang Minh thần tựa như mặt trời rực rỡ, khí phách tựa như chiến đao xuất vỏ là Chiến Thần, Thủy Thần khí chất thanh tĩnh ôn hòa, còn Hỏa Thần thì lại liệt hỏa thao thiên. Bốn người mặc dù khí thế cường thịnh nhưng cũng đang hạ phong, trên người đều lưu lại vài vết máu, rõ ràng là ẩn khí của mấy đạo thú thảo. Trong đó, thương thế Hỏa Thần là nặng nhất, chân phải cơ hồ bị đoạn, huyết nhục vung vãi.

Bốn người tựa lưng vào nhau, khẩn trương nhìn về một con Phệ Thần thú đang ở ngoài xa. Bốn ma thần đang đánh nhau với Thần thú. Minh Thần đã mất đi nhục thể, bị Phệ Thần thú tàn nhẫn xé nát, bây giờ chỉ còn là một đạo ma hồn mà thôi. Bất quá đối với y mà nói cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Y vốn là tử vong chi thần, lúc nào cũng có thể tái tạo nhục thể, tạo thành tân thân.

Hắc Ám đại ma thần, Huyết Hoàng cũng đều bị tổn thương đến thân thể, bị Phệ Thần thú cắn xé khiến toàn thân chỉ còn là một khối huyết nhục mơ hồ. Bọn họ vô luận là phóng đấu khí hay ngâm xương ma pháp chú ngữ đều rất thông thạo.

Mà Phệ Thần thú kia tốc độ lại nhanh như thiểm điện, từng đạo ma pháp đáng sợ không ngừng công kích, còn có kiếm khí thao thiên như sóng lớn bắn ra, nhưng lại rất khó để có thể đánh trúng chân thân của nó. Dẫu có đánh trúng cũng chỉ có thể đẩy văng nó ra ngoài mười trượng, rồi sau đó lại vọt tới, các loại công kích đáng sợ của mấy vị chủ thần xem ra chẳng có gì đáng sợ với nó!

Các cao thủ Huyền giới quan chiến sớm đã tránh ra ngoài phạm vi mấy dặm.

Thần Nam thấy vậy âm thầm kinh ngạc, trong phiên không gian cấm chế này, mạnh như chủ thần cùng ma thần mà cũng hết sức chật vật, bị quái thú năm đầu đánh cho tơi tả.

Phệ Thần thú thật quá biến thái, đáng sợ!

“Ta... có cảm giác, ta đang được triệu hoán đến địa ngục, không đúng, cả thiên không cũng đang kêu gọi ta.”

Thần Nam đưa mắt nhìn theo tiểu thảo của Long bảo bảo, đột nhiên một khe hở không gian phía thiên đường vỡ ra!

Vì Tiểu Long Thần Nam quyết định ngạnh nhập Thiên Đường.

Trong khi thần bí lão nhân vẫn đang dùng chú ngữ khổng lồ chế không gian chiến trường, Quang Minh giáo hoàng thủ hộ ngay bên cạnh hắn. Phệ Thần thú hung hãn đuổi theo mấy vị ma thần. Xem ra trời cao không so được với mặt đất!

Thần Nam trong màn đêm đen mịt hóa thành một đạo tàn ảnh, vô thanh vô tức tiến vào kim sắc thông đạo không gian liệt phùng.

Trước mắt là thanh sơn lục thủy, cung điện liên miên nối tiếp, quang hoa đầy trời, rất nhiều tiểu thiên sứ bay qua bay lại phát ra thần thánh quang huy.

Đột nhiên một tiếng gầm cực lớn vang lên, thiếu chút nữa chọc thủng lỗ tai Thần Nam và Tử kim Thần Long. Một con quái thú từ trong cung điện lao bắn ra, rất nhanh tiến lại chỗ hắn. Cao ba trượng, dài năm trượng thân Kì Lân, ngà voi, năm cái đầu phân biệt là long, hổ, sư, hùng, báo.

“Phệ Thần thú? Grào... sao có thể được! Nó không phải đang ở bên ngoài sao?”

Tử kim Thần Long thất thanh kêu lên.

Thần Nam lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Cẩn thận một chút, đừng có đối đầu với nó!”

Phệ Thần thú ngay cả chủ thần cũng đều có thể thanh toán, có thể tưởng tượng được thực lực của nó cường hãn đến mức nào!

Năm chiếc đầu hung hăng nhắm hướng Thần Nam tiến lại.

Bất quá khi lại gần, khí thế của năm đại đầu quái đột nhiên thay đổi, khí thế hung tàn bạo ngược biến mất trong nháy mắt, chiếc đuôi không ngừng ve vẩy như một con chó thấy chủ nhân, nhẹ nhàng đi tới.

Thần Nam và Tử kim Thần Long không khỏi ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ nó thấy Long đại gia ta thần uy cái thế, nên muốn nhận ta làm chủ nhân? Grào...”

Tử kim Thần Long còn chưa nói xong, đột nhiên bị Phệ Thần thú đánh văng ra ngoài, kêu lên thảm thiết.

“Grào... đáng chết!”

Phệ Thần thú lộ ra thần tình xu nịnh nhìn về Long bảo bảo trong lòng ngực Thần Nam mà vẫy đuôi không ngừng.

265. Chương 266: Tể Đài Cổ Lão

Tiểu long tựa hồ không cảm giác thấy nguy hiểm, mắt tỏ vẻ hiếu kỳ, bập bẹ nói: “Thần dạy, người nhìn xấu quá, sao lại có tới năm cái đầu?”

Nghe thế, phệ thần thú cao lớn uy mãnh có vẻ ủy khuất, năm cái đầu gục xuống ư ử, tựa như bất mãn, lại như làm nũng với chủ nhân.

Thần Nam càng thấy quái dị hơn, lý do duy nhất giải thích được là phệ thần thú thuộc nhóm hồng hoang man thú, tồn tại từ thời viễn cổ với Quang Minh thần, đồng thời cảm giác được khí tức của Quang Minh thần trên mình tiểu long.

Nên biết khi xưa tiểu long tham ăn từng bắt cần nuốt một viên thần đan trong hài cốt Quang Minh thần vào dạ dày, những việc hôm nay chắc có liên quan đến.

Thiên đường nhìn có vẻ tường hòa nhưng với bọn Thần Nam lại không phải chốn tốt lành, vạn nhất bị phệ thần thú phát giác điều khác lạ chắc sẽ vô cùng hung hiểm, nhất là tiểu long đã ăn viên thần đan cần cho việc Quang Minh thần đời thứ nhất sống lại. Bọn hắn phải nhanh chóng rời đi.

Hắn giục Long Bảo Bảo: “Ở đây có gì hô hoán người, mau mau để phệ thần thú đưa chúng ta đi tìm.”

“Cảm giác kỳ quái lắm...” Long Bảo Bảo hơi thất thần, như một người mất đi ký ức, lẩm bẩm: “Khí tức bị khóa lại, sức mạnh từ xa xưa, phong ấn bị quên lãng...”

Chợt nó thò chiếc hoàng kim tiểu trảo tử chỉ về phía trước: “Ở đây.”

“Đi, chúng ta tới xem.”

Thần Nam ôm nó đằng không bay lên. Phệ thần thú vượt lên, phục xuống ra hiệu ngồi lên lưng nó. Tử Kim thần long cười vang, ngồi lên trước bọn Thần Nam, ngăm ảo hóa ra một long trảo cực lớn, thử vạch lên lớp vảy xanh biếc của man thú.

Kết quả vô cùng quái dị, long trảo ẩn chứa sức mạnh Thần Vương mà không mấy may làm gì được vảy phệ thần thú. Con rồng du côn và Thần Nam nhìn nhau, thể phách quái thú quá kinh khủng, Thần Vương lực cũng không công phá được vảy, không thẹn là man thú xé xác cả chủ thần.

Nhưng không hiểu sao nó không thể nói tiếng người hay ảo hóa thành nhân hình mà giữ lại phần lớn thú tính.

Trong Thiên đường vô cùng rộng rãi, những đỉnh núi tú lệ liên miên bất tuyệt vắt vẻo vàng rắng, từng phiến cung điện điểm xuyết giữa sơn thủy thủy, nhiều đình đài lầu các lơ lửng trên không, nhiều tiểu thiên sứ bay múa chung quanh, tô thêm vẻ đẹp thần thánh.

Xuyên qua một vùng núi, theo chỉ dẫn của tiểu long, man thú dẫn họ đến một bình nguyên vô cùng an tĩnh, càng phi hành càng trầm tịch. Không còn xuất hiện thiên sứ hay cung điện thậm chí cả những điểm màu lục lảm tấm cũng biến mất, có lẽ là đang ở hoang mạc.

Một hoang mạc trầm tịch.

Đi chừng hơn trăm dặm, trong hoang mạc đột ngột xuất hiện hai ngọn núi hợp thành một đại hợp cốc.

“Ồ đây.” Long Bảo Bảo kiên định chỉ vào đại hợp cốc.

Hai ngọn núi vàng nhạt như lưỡi kiếm sắc vươn lên mây, tiểu long chăm chú nhìn chúng, ánh mắt xuất hiện vẻ khác lạ, lẩm bẩm: “Là chúng... chúng triệu hoán ta.”

“Grào...” Phệ thần thú ngửa mặt hú vang, trong hoang mạc càng vang xa khiến chân trời rung động.

Long Bảo Bảo thoát khỏi ngực Thần Nam, lắt lư bay tới. Thần Nam bám theo sợ nó xảy ra bất trắc, phệ thần thú lúc lắc đầu bám theo.

Trong đại hợp cốc trọc lóc, không có thực vật mà chỉ có vô vàn đá vụn, vô cùng hoang lương.

Cả bọn chậm chậm bay vào, dọc đường Long Bảo Bảo tỏ vẻ mê mang, dùng tiểu trảo chạm vào vách núi.

Đi được hơn mười dặm trong đại hợp cốc, một tòa tế đài cao mười trượng do đá đen chất thành, xuất hiện chính giữa sơn cốc.

Nhìn kĩ mới thấy tế đài chứa đầy dấu vết tuế nguyệt, phát ra khí tức cổ lão thương tang, không biết chất thành từ bao nhiêu năm.

Cách đó không đầy trăm trượng, họ phát hiện hài cốt rải rác dưới đất, có cả của thần linh và người thường. Hài cốt thần linh vẫn giữ được ánh sáng màu ngọc, hài cốt thường nhân gần như đã phong hóa.

Tuy hài cốt rải rác quanh tế đài nhưng không mang lại cho người ta cảm giác tà ác mà có thần thánh khí tức lan tràn.

Long Bảo Bảo thất thần bay về phía tế đài, Thần Nam không yên tâm, chặn nó lại: “Đừng đến gần, chúng ta phải xem xét đã.”

“Không... ở đây, đừng cần ta...” Tiểu long tỏ ra ngang bướng, lắt lư bay tới.

Thần Nam và Tử Kim thần long bắt lực bám theo, đề phòng phát sinh bất trắc. Phệ thần thú tựa hồ hơi bất an, gầm lên khe khẽ, dừng lại ngoài xa, không dám đến gần.

Tế đài cao mười trượng đen nhánh, tuy có dấu hiệu phong hóa nhưng Thần Nam cảm giác được một cỗ sức mạnh kinh hồn ẩn trong đó.

Long Bảo Bảo đáp xuống cách tế đài chừng năm trượng, rảo bước tiến tới, Thần Nam và Tử Kim thần long cảm giác động tác của tiểu long có vẻ kỳ quái nhưng dám rời nó nửa bước.

Nhưng lúc tiểu long leo lên bậc đầu tiên, Thần Nam và Tử Kim thần long bám theo thì có đột biến.

Hào quang nhu hòa như sóng nước từ tế đài lan tràn, Long Bảo Bảo đi qua dễ dàng nhưng Thần Nam và Tử Kim thần long lại bị một cỗ sức mạnh cực kỳ đặc dị hất văng lại, không thể lại gần tế đài nửa bước.

Xem ra chỉ mình tiểu long lên đài được, trong lòng Thần Nam bất an nên dốc toàn lực, song thủ phát ra trận trận hắc mang, định xé tan bức tường như tấm màn nước nhưng kết quả bức màn mềm mại đó vẫn trơ trơ.

Tử Kim thần long càng không tin tà quái, Thần Vương lực xuất ra, cầm song tiết đại bổng tử phát ra tử quang, dụng lực quay mạnh, âm ba chói tai vang lên. Lão du côn bị hất văng đi, cắm vào vách đá đối diện thành hình chữ “Đại”.

Thần Vương lực cực mạnh nhưng bức tường ánh sáng càng bị đánh mạnh thì phản lực cũng tăng theo, con rồng du côn bị đại lực đánh cho quay cuồng.

“Grào... chết tiệt, đau chết long đại gia.”

Lúc đó Thần Nam mới biết tế đài không hề tầm thường, sức mạnh tác động vào bao nhiêu sẽ bị trả lại bấy nhiêu.

Hắn thấy tiểu long bò lên đài, lòng hơi do dự, tế đài hình như không nguy hiểm với tiểu long nhưng vẫn không yên tâm, bèn nắm Liệt Không Kiếm và Đại Long đao vào tay, chuẩn bị đột phá.

Cùng lúc, phệ thần thú đang bất an nhận ra cử động của hấn, liền chăm chăm nhìn vào thần binh trong tay hấn, đoạn gầm vang, hung hãn chặn đường, tựa hồ cực lực ngăn trở.

“Người không muốn ta phá kết giới của tế đài, không sợ tiểu long trong đó gặp nguy hiểm sao?” Hấn muốn giao lưu với man thú có thể nuốt cả chủ thần, không muốn liều mạng với nó.

Phệ thần thú lắc đầu rồi lại gật đầu, đồng thời gầm lên trầm trầm, tựa hồ ép hấn phải lui ra.

“Ông nó chứ, đánh thì đánh, ai sợ gì, lão long ta tức lắm rồi.” Tử Kim thần long cầm song tiết đại bổng tử, mặt xì khói, từ xa lao tới.

Thần Nam cầm chắc Đại Long đao và Liệt Không Kiếm, hai mắt phát ra hàn quang nhìn man thú, thấy nó dù hung hãn song không có hung quang, đành thua hai món thần binh lại, ngẫm nghĩ một lát rồi rút lui, nói với con rồng du côn: “Không nên khinh cử vọng động, xem ra Long Bảo Bảo không sao.”

Thấy cả hai rút lui, phệ thần thú cũng nhanh chóng rời khỏi tế đài, ngửa mặt gầm lên bất an.

Tiểu long sau cùng cũng lên đến tế đài, nó quá béo, lăn đi lăn lại như quả bóng, tỏ vẻ hiếu kì nhìn tế đài cao mười trượng.

Chợt đại hợp cốc rung động, nó đứng phía trên cũng lắc lư, bèn ngồi phệt xuống, đang lúc ảo não bỏ dậy thì tế đài đột nhiên bùng lên kim quang sáng chói. Một cỗ khí tức cương mãnh từ trung tâm là tế đài nhanh chóng tràn ra.

Thần Nam và Tử Kim thần long cả kinh thất sắc, vội bay tới định cứu nó.

Nhưng phệ thần thú lại gầm lên hóa thành một đạo điện quang chặn lại, năm chiếc đầu đồng thời há ra như năm chiếc chậu máu đe dọa.

“Tránh ra.” Thần Nam không thêm nghĩ nữa, Đại Long đao hung hãn bổ xuống. Tử Kim thần long cuồng mãnh bổ song tiết đại bổng tử tới.

Phệ thần thú há to năm chiếc mồm, đồng thời phun ra mấy quang trụ khổng lồ đập vào long đao và tử kim song tiết côn.

“Ầm.”

Hào quang ngút trời, Thần Nam và hai thần thú đồng thời lui lại mấy bước. Nhưng lúc đó từ tế đài sáng chói truyền ra tiếng của tiểu long khiến Thần Nam và Tử Kim thần long đang định sinh tử đại chiến dừng lại.

Hào quang ngút trời từ tế đài bùng lên nhưng Long Bảo Bảo không hề thương tổn, trong ánh hào quang nó càng giống một truyền giáo sĩ.

Nó lẩm bẩm: “Không hư hỗn độn, vực sâu hắc ám. Thần dạy, phải có ánh sáng, quang ám nên phân cách. Thần dạy, chư thủy phân khai, phải có khí, vạn thủy ngưng tụ sẽ thành mặt đất. Thần dạy, đất đai xuân về, ngập sinh cơ...”

Lúc này, tiểu long phát ra vạn trượng quang mang, trở nên vô cùng thần thánh và thần bí!

Màu cỏ xanh rờn xuất hiện trong đại hợp cốc, sơn cốc rung lên không ngừng, hai ngọn núi cao nhập mây theo tiếng nói non nớt của Long Bảo Bảo mà bật lên.

266. Chương 267: Thiên Long?

Trong đại hợp cốc rung chuyển, hai ngọn núi cao ngất bật lên, phát ra tiếng ầm ì như sấm, hai ngọn núi cũng tỏa rạng kim mang, chậm chậm bay lên.

Thần Nam và Tử Kim thần long vô cùng chấn kinh, quả thật không tin nổi.

Hơn nữa biểu hiện của Long Bảo Bảo quá kỳ lạ, bình thường nó vẫn thích giả làm thần côn, nhưng trong lúc tình thế không rõ ràng này nó lại có bộ dạng y hệt thần côn. Bất quá lần này không chỉ có vẻ bề ngoài mà tư thế thần thánh của nó khiến tín đồ trung thành nhất của Quang Minh giáo hội cũng kính nể.

Nó đứng nghiêm trang trong quang trụ ở trung ương tế đài, đôi hoàng kim tiểu bảo trảo tử liên tục vẽ hình chữ thập, lầm bầm: “Thần dạy, có sớm chiều ắt có phân chia, cần cả muôn vì sao sáng...”

Hai ngọn núi nổi lên, cách mặt đất hơn trăm trượng, dấy lên sóng khí ào ào khiến mọi tảng đá dưới đất trở nên cuồng bạo. Bất quá không thể tạo thành thương tổn với bọn Thần Nam, càng không thể xuyên qua kết giới của cổ lão tế đài ảnh hưởng tới tiểu long.

Hai ngọn núi bay cao dần, gió lốc dưới mặt đất yên tĩnh lại, đại hợp cốc biến mất, duy có tế đài vẫn ở nguyên vị.

Màu sắc hai ngọn núi chuyển từ vàng nhạt sang hoàng kim, hào quang chiếu sáng thiên địa như hai ngọn kim sơn. Sau cùng chúng dừng yên trên không, nhưng thần thánh kim quang càng sáng rực.

Cùng lúc, quang trụ vàng rực từ tế đài phía dưới đột nhiên bùng lên trên không, như dòng suối sóng nước menh mang tụ về hai ngọn núi.

Thời gian trôi đi, khi quang trên không liên tục nổ vang, từ một dòng suối nhỏ trở thành dòng sông vàng chói rồi hóa thành đại hà gầm gào, lan tràn đến hai ngọn núi.

Lúc đó hai quang trụ thông thiên mới phát ra ánh sáng như sóng biển, từ bốn phương tám hướng ào ào tràn tới, tụ về hai ngọn núi.

Cả hai đỉnh núi gần như dung hóa, liên tục ảo hóa thành các loại hư ảnh, mãi đến khi hai tiếng long ngâm phá tan hư vô hỗn độn, dấy lên âm ba cuộn cuộn trên không, hư không phá toái liên tục, hai long ảnh rợp trời điên cuồng vũ động.

Long ảnh khổng lồ chiếm cứ cả thính không, chúng gầm gào, đuổi theo nhau, múa tít như làn gió trên cao. Dải sáng vàng rực bao quanh chúng, tô thêm vẻ thần bí, hùng mạnh, nếu lộ ra trước mắt thế nhân chắc sẽ khiến ai nấy há hốc mồm.

Thể tích của chúng quá lớn.

Tử Kim thần long cảm giác dù mình có hiển hiện chân long thân hơn hai trăm trượng cũng không so được với một kim bảo trảo của hai đại vật trên không.

“Grào... ô ô ô ...” Con rồng du côn hú lên nhưng rồi lú lỏi.

“Đúng là tổ tông của tổ tông... thật quá khoa trương... miên miên bất tuyệt mấy ngàn trượng, một chiếc vảy cũng không kém long đại gia. Ngao ngao ngao ... ô ô ô ... lại còn là ngũ bảo hoàng tộc ...”

Nó kinh hãi đến độ không nói thành lời.

Thần Nam càng kinh dị, lẽ nào hai ngọn núi vốn là thần long bị phong ấn? Thật không tin được.

Cương phong cuồng mãnh từ trên không quét xuống mặt đất, tức thì cát bay đá chạy, vô số cự thạch bị cơn lốc xoáy cuốn lên không trung.

“Thần linh long!”

Thần Nam hô lên, sau cùng cũng phát hiện hai đại vật trên không đều có một đôi thần long dực, đôi cánh màu vàng rợp trời, hoàn toàn trải không biết sẽ chiếm bao nhiêu dặm vuông. Cơn lốc cuồng bạo dưới đất bị thần long dực dấy lên.

Phệ thần thú kêu lên nghèn nghẹt, man thú dám xé các chủ thần nhưng lúc này lại trở nên nhu thuận như tiểu miêu tiểu cẩu, tỏ vẻ cung kính với hai con thần linh long chiếm nửa thính không.

“Đúng là tổ tông của tổ tông...đây... đây... không phải Thiên Long sao?” Tử Kim thần long ấp úng, lộ vẻ không tin: “Lẽ nào có quan hệ với tiểu đại đình?”

“Grào...”

“Grào...”

Tiếng gầm động trời. Hai đại vật uốn lượn long thân, rải xuống phiến phiến kim quang, rồi đột nhiên đáp xuống.

Uy lực hùng hồn, dao động năng lượng đáng sợ khiến mặt đất rung lên, Thần Nam và Tử Kim thần long vội lui lại.

Long Bảo Bảo trên cổ lão tế đài hình như không nghe thấy gì, vẫn thành kính lẩm bẩm, đôi mắt ánh lên hào quang thuần tịnh nhất.

Hai con thần linh long che kín nửa tầng không đang hứng về mục tiêu là Long Bảo Bảo, chúng hướng đầu xuống đập vào tế đài.

“Chết tiệt.” Thần Nam đại nộ, Đại Long đao và Liệt Không Kiếm thoát khỏi tay hóa thành hai đạo thanh mang lao vào hai con thần linh long.

Hai con thần linh long mấy ngàn trượng động tác quá nhanh, đuôi còn ở trên mây mà đầu đã hạ xuống thấp, sắp đập vào cổ lão tế đài.

Đại Long đao ảo hóa thành bản thể trên không, nửa con rồng nổi lên, uyển chuyển như có linh hồn, vừa thấy hai con thần linh long liền giảm tốc rồi dừng lại trên hư không. Liệt Không Kiếm cũng đã hóa thành xuyên thiên thú, đứng ngang hàng với Đại Long đao, lạnh lùng nhìn hai con thần linh long.

“Grào...”

“Grào...”

Hai con rồng cùng phát ra tiếng gầm chói tai, hai long đầu đập mạnh vào bức tường ánh sáng bên ngoài tế đài.

Không sai, là đập vào.

Vừa chạm vào, đầu hai con thần linh long nhanh chóng co lại, long thân vũ động bên ngoài không biến hóa gì, vẫn che kín nửa tầng không.

Thần Nam cả kinh thất sắc, không hiểu sao Đại Long đao và Liệt Không Kiếm lại để cho hai con thần linh long tiến xuống tế đài mà không ngăn cản.

Đoạn long thể mấy ngàn trượng của hai con thần linh long từ trên không giáng xuống tế đài như dòng sông uốn khúc.

“Grào... xong rồi, đáng thương cho tiểu đầu đình, sắp bị đánh nát thành tương thịt.” Con rồng du côn có vẻ không nhẫn tâm. Lúc này Thần Nam cũng bó tay, phệ thần thú vẫn gầm lên bất an.

Nhưng quái sự xảy ra, hai con thần linh long mấy ngàn trượng tiến xuống tế đài nhưng hề phá hủy mà liên tục co lại, lúc kim quang khắp trời tan đi, chúng hóa thành nhỏ như Long Bảo Bảo, liên tục bay lượn trên tế đài.

Từ xa nhìn lại như có ba Long Bảo Bảo, trong đó có một tiểu thần côn đang thành kính lẩm bẩm và hai liên tục bay lượn quanh như hài đồng ranh mãnh.

Chuyện này...

Biến hóa kinh nhân này khiến Thần Nam tắt tiếng, con rồng du côn cũng há hốc mồm, không dám tin vào sự thật.

Quái sự còn tiếp diễn, hai tiểu long hoạt bát khả ái đang bay lượn đột nhiên tỏa sáng chói thành hai dải kim quang rồi đột nhiên tiêu tán trên không trung, hóa thành một phiến kim vụn, nhanh chóng ngưng tụ thành một đôi thần long dực, lóe lên hai đạo hư ảnh, tiến vào trong thần long dực mà Long Bảo Bảo có sẵn, lại bùng lên hào quang chói lòa.

Biến hóa quá đột nhiên, không ai ngờ hai ngọn núi lại hóa thành thần long dực nhập vào thân thể tiểu long. Quả thật không lý giải nổi.

Chỉ có man thú tựa hồ thần phục hơn, càng cung kính với tiểu long ở trên tế đài.

Từ xa nhìn lại, thần dược của tiểu long đã khác, màu sắc rõ ràng hơn, kim quang sáng chói mắt. Nhưng nó vẫn không biết gì, vô tri vô giác lằm bằm khiến người ta hận không thể tóm cổ nó, buộc phải tỉnh lại.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên khiến tiểu thần côn tỉnh khỏi cơn mê. Cổ lão tế đài đột nhiên sập xuống, nó vẫy vẫy đôi cánh hoàng kim, kêu lên kinh hãi: “Thần dạy, địa chấn sao?”

“Ầm.”

Tế đài sập xuống, kim quang sáng lên, trong đồng đá đổ nát lộ ra hai chuôi kiếm màu vàng dài mấy trượng, tuyệt đối nặng đến mấy vạn cân.

“Grào... không tin được, lại có thần binh bảo nhận xuất thế sao?” Tử Kim thần long định tiến lên nhưng bị Thần Nam ngăn lại, hắn đoán rằng đó là cơ duyên của tiểu long, không nên nhúng tay vào.

“Choang.”

“Choang.”

Hai lưỡi tuyệt thế lợi kiếm từ dưới đất vọt lên, dài cả trăm trượng, toàn thân sáng chói kim quang, lưỡi kiếm sắc lẹm phát ra hàn ý, lan tỏa khắp vùng thiên địa.

Tiểu long giật nảy mình vội lắc lư tránh qua một bên, đôi mắt tỏ vẻ mơ hồ.

“Thần dạy, thánh kiếm sắc thật, lớn thế này thì ai vũ động nổi?”

Hai cây hoàng kim thánh kiếm tựa hồ có linh tính, nghe thế liền bay vút lên, chẻ tan片片 hư không rồi hóa thành lưỡng đạo kim long, dấy lên mây gió ào ào. Sát khí xung thiên, lãnh ý thấu cốt cùng thần mang chói lòa khiến chúng càng thêm bất phàm.

“Grào...”

“Grào...”

Hai tròng long khiếu vang lên chín tầng trời, hai đạo kim ảnh nhanh chóng hướng xuống tiểu long ở dưới.

“Thần thánh ời.” Lúc này Long Bảo Bảo béo tròn như quả bóng lại trơn tuột như con lươn. Vì một tiếng, lao đi mấy trăm trượng.

Nhưng hai đạo kim sắc thần long như bóng theo hình, thoáng chốc chạm vào đầu nó.

“Ai da, thần dạy, ta sắp giải thoát.” Long Bảo Bảo như hài tử bị dọa, ré lên.

Nhưng kết quả lại trái ngược, hai lưỡi hoàng kim thánh kiếm không đâm vào đầu nó mà hóa thành kim vụ, ngưng tụ thành hai cây long giác sáng rực, gắn lên trán nó.

“Ai da, ta không muốn chết.” Tiểu thần côn tựa hồ bị dọa nạt, không biết hai cây thánh kiếm đã dung nhập vào long giác mà nhắm mắt kêu ầm lên: “Cứu mệnh, ta không muốn chết... Thần Nam, con lươn mau cứu ta.”

Tử Kim thần long dờ ra, hồi lâu mới gào lên: “Grào... không tin được, ông nó chứ. Cơ duyên thế này sao lão long ta không có phần. Ta đoán không sai thì đó là Thiên Long dược và Thiên Long giác.”

Thần Nam vừa bực vừa buồn cười nhìn Long Bảo Bảo, tiểu thần côn quả nhiên thần bí.

“Bình.”

Long Bảo Bảo nhắm mắt đợi chết quên cả vẫy cánh, rớt thẳng xuống đất.

Nó mở mắt, tỏ vẻ hiếu kỳ: “Ồ, ta không chết.” Nó cúi xuống đưa đôi hoàng kim tiểu trảo tử lên xoa đầu.

“Long Bảo Bảo, không sao chứ?” Thần Nam thu lại Đại Long đao và Liệt Không Kiếm bay tới.

“Không sao, triệt để khôi phục rồi.” Tiểu long tỏ vẻ kinh dị cảm thụ biến hóa của thân thể, ấp úng nói: “Kì quái, ta thấy thể nội đầy sức mạnh...”

Thần Nam hơi hiểu ra, nói với nó: “Thử long dực và long giác xem nào.”

“Được,”

Tiểu long bay lên, đôi thần dực trải ra đoạn vẩy mạnh.

“Àm.”

Một cổ cuồng phong dấy lên, trong phạm vi mười mấy dặm tức thì sạch bách cát bụi, một miệng vực sâu hoắm xuất hiện, nhiều tảng đá nặng cả vạn cân bị cuốn lên không.

Đồng thời, lưỡng đạo quang nhận đan nhau giữa song giác của nó cắm xuống mặt đất theo hướng khác, hai vết nứt nhanh chóng lan dài, tiếng “lốp bốp” vang lên không ngừng.

Nó giật nảy mình rồi giữ vững thân hình, chỉ thấy một bên xuất hiện miệng vực mười mấy dặm vuông, một hướng khác xuất hiện vết nứt rộng mấy trượng, sâu không thấy đáy, vươn dài mười mấy dặm, nhìn xuống tối om.

Thần Nam cũng giật mình, tiểu long quá mạnh, dù hắn có thực hiện chưa chắc được như thế,

Long Bảo Bảo cũng có vẻ không tin, nhưng nó mơ hồ một chút lại lẩm bẩm: “Hình như có thứ gì đó đang gọi ta...”

“Còn... còn nữa...” Con rồng du côn lấp bắp, chảy cả nước miếng.

“Tiểu long sẽ tự lại Thiên Long chân thân?” Thần Nam nhìn nó, thăm suy đoán.

267. Chương 268: Tự Hợp

Đương nhiên, hiện tại nó không phải là chuyển thể chi thân.

Trong quá khứ xa xưa, Long Bảo Bảo trải qua một trường đại chiến khốc liệt, trọng thương nguy ngập, Thiên Long chân thân gần như tan nát, song giác gãy, Thiên Long trảo và thần long dực cũng vỡ vụn nhưng nó không bỏ nhục thể mà chuyển thể trùng sinh.

Theo những gì trong tiền sinh kính, nó dựa vào thân thể tàn phá, tiến hành một loại niết bàn trùng sinh đại pháp giống kiểu của phượng hoàng tộc mà sống sót. Nhưng Thiên Long cấp cao nhất biến thành địa long cấp thấp nhất, linh thức bị vĩnh viễn phong ấn trong đáy sâu linh hồn, theo năm tháng mà mờ dần.

“Kỳ quái thật, có vật đang triệu hoán ta...” Long Bảo Bảo lắc lư bay đi bay lại trên không.

“Đợi gì nữa, đi tìm mau.” Thần Nam thật sự cao hứng cho nó, những gì nó trải qua quá đáng thương, hiện tại nên lấy lại những gì thuộc về nó.

Hắn đoán rằng hai ngọn núi đã hay hai cây hoàng kim thánh kiếm đều là những phần của thân thể Thiên Long vỡ tan, bị phong ấn tại đây, hiện tại quay về bản thể.

Thiên Long dực!

Thiên Long giác!

Phong ấn vô tận tuế nguyệt sau cùng cũng đợi được chủ nhân.

Phệ thần thú liên tục gầm lên trần trẫm, nhảy lên không đến trước mặt Long Bảo Bảo cung thuận phục xuống để tiểu long ngồi lên lưng. Thần Nam, Tử Kim thần long cũng nhảy lên, theo khí tức mà tiểu long cảm ứng, nhanh chóng lướt tới.

Đi được hơn trăm dặm, họ rời khỏi hoang mạc, đến một bình nguyên, một dãy núi đá cao chạm mây sừng sững vươn lên, đó là nơi tiểu long cảm ứng.

Hiện tại Thần Nam không phải lo lắng gì, hắn và Tử Kim thần long nhảy khỏi ma thú, mặc Long Bảo Bảo một mình tiến lên, phệ thần thú đưa nó đến ngọn núi rồi nhanh chóng lui lại.

Tất cả đều như Thần Nam dự tính nhưng lần này thanh thế quá kinh nhân.

Toàn bộ ngọn núi bay lên khiến mặt đất rung chuyển, xé thành một vết dài trải về xa xôi.

Trên không rực rỡ kim mang, mọi thạch sơn đều sáng rực một màu vàng, kim hà vân vụ miên miên bất tuyệt.

“Grào... đúng là không tin được, lần này tự lại cái gì, Thiên Long thể chẳng?” Tử Kim thần long ngẩng ngơ nhìn lên.

“Không phải.” Thần Nam phủ định: “Thiên Long thể năm xưa tuy tàn phá nhưng vẫn còn giữ được, có lẽ lần này là Thiên Long trảo.”

Sự tình tiếp đó chứng minh lời hấn, mọi thạch sơn hóa thành long ảnh, gầm gào trên không rồi lao xuống, tụ hợp vào Long Bảo Bảo.

“Đúng là Thiên Long trảo.” Tử Kim thần long hô lên kinh hãi.

Từng long ảnh hóa thành long trảo sắc bén, nhập vào hoàng kim tiểu trảo tử khiến tiểu long kinh hãi lắc tiểu trảo liên tục.

Hiện tại tiểu long có đôi long giác, long dực cùng bốn ngọn trảo khác hấn những bộ vị khác trên người, sáng lên màu hoàng kim, phát ra khí tức cực kỳ đặc biệt.

Thần Nam cũng thấy cao hứng cho tiểu long.

Trong lịch sử long tộc, chỉ có một vài thần long tiến lên Thiên Long cảnh giới được, đương nhiên năm xưa tiểu long là cao thủ siêu cấp.

Chỉ là kết quả của nó bị thảm, từ Thiên Long cấp cao nhất lạc xuống địa long cấp thấp nhất, kị ức mất sạch, sau đó dựa vào bản năng mà không ngừng niết bàn, tiến hóa, trải qua vô vàn tuế nguyệt mới tiến lên ngũ giai thánh long, quá trình đó chứa đựng không ít huyết lệ.

Hôm nay nó lấy lại những gì của mình, tuy không thể trực tiếp quay lại cảnh giới Thiên Long nhưng hi vọng cao hơn hấn, sẽ có ngày nó lại tiểu ngạo thiên địa.

Nó vẫn tinh nghịch như trước, vui vẻ bay đến cạnh Thần Nam, đôi mắt hấp háy, hưng phấn kêu lên: “Ta cảm giác thể nội có sức mạnh dùng không hết.”

Dù có được sức mạnh vô tận nhưng tâm tính nó vẫn như hài đồng.

Thấy dáng vẻ khả ái của nó hiện tại, lại nghĩ tới nó từng là nhân vật hô mưa gọi gió, Thần Nam cảm giác chua xót trong lòng. Những gì nó trải qua quá ư đáng thương.

Từ Thiên Long xuống thành địa long, trải qua vô vàn khổ nạn, chiến đấu với dã thú, hung long trong thập vạn đại sơn, sau này thành thánh long cũng bị người ta thu làm vật cưỡi...

“Được, chúng ta đi.”

Thần Nam âu yếm vuốt đầu nó, theo thói quen đặt lên vai rồi cùng Tử Kim thần long lên đường. Phệ thần thú gầm lên khe khẽ rồi bám theo.

Xuyên qua bình nguyên, đại sơn, lại đến vùng đất thần thánh có cung điện liên miên bất tuyệt là lối ra khỏi phiến không gian này. Bọn Thần Nam không hề do dự tiến ra, phệ thần thú chân chừ rồi cũng gầm lên, rời khỏi cung điện mà nó bảo vệ.

Thân thể Long Bảo Bảo không ngừng biến hóa, phát ra kim mang liên tục, vừa ra khỏi, nó liền ré lên: “Thần dạy, sức mạnh trong thể nội ta sắp nổ tung.”

Tiểu long nhanh chóng bay lên, long thân hóa thành mấy chục trượng, liên tục gầm gào, lăn lộn, rồi thể tích phóng đại trong làn ánh sáng chói lòa, từ năm trượng thành hơn hai trăm trượng, tiếng long khiếu chấn thiên.

Các chủ thần đang đại chiến ngoài xa lập tức nhìn lại, nhiều Huyền giới cao thủ cũng kinh ngạc nhìn qua.

Thần Nam vừa nảy còn hơi lo lắng nhưng giờ đã thoải mái hẳn, Long Bảo Bảo tiến giai thành công, dung hợp Thiên Long đực, Thiên Long giác, Thiên Long trảo rồi, nó lại đột phá, tiến vào Thần Vương lĩnh vực.

Nó vượt giai thăng cấp, thực lực tăng hẳn nhưng Thần Nam biết nó chưa dung hợp hết sức mạnh. Những thần binh bảo nhận như Thiên Long giác trên mình nó còn chưa kết hợp hoàn toàn, nhưng theo thời gian, nó sẽ tự hết sức mạnh, sẽ có ngày tiến lên Thiên Long chi cảnh.

Ai nảy ngạc nhiên nhìn nó, không ngờ trong lúc đại chiến này lại có kẻ tiến vào Thần Vương lĩnh vực.

“Grào...”

Tiểu long lúc này, khí thế cường thịnh vô cùng, không còn dáng vẻ ngoan đồng chút nào nữa, vũ động long thân khổng lồ rồi vẩy long đực, nhìn lên không với vẻ cẩn thận, nó cảm giác rằng thiên phạt sắp giáng xuống.

“Soạt.”

Thần Vương kiếp hiển hiện, quang trụ khổng lồ từ thiên không bổ xuống Long Bảo Bảo.

“Grào...”

Nó gầm lên phần nộ, hai cánh trải ra, từng đạo cuồng phong trời dậy hướng về chân trời. Đương nhiên đó không đơn giản là cuồng phong mà ẩn chứa Thần Vương lực vô tận, hào quang dâng lên chói mắt, kim phong đã đánh tan đệ nhất đạo lôi quang.

“Quả nhiên rất mạnh.” Thần Nam trầm trầm, hẳn rất tin vào thực lực của tiểu long, đã kế thừa nguyên lực của Thiên Long, ắt thuần túy hơn các Thần Vương, đối kháng Thần Vương kiếp không thành vấn đề.

Long tộc có cách tu luyện riêng, không biến thái như Thần Nam, dẫn thiên lôi nhập thể, dùng sinh mệnh mạo hiểm. Tiểu long chỉ cần đối kháng bình thường hoặc tránh khỏi thiên phạt là ổn.

Phệ thần thú từ trong Thiên đường chạy ra, thấy tiểu long gặp nạn liền gầm lên định tới giúp nó đối kháng thiên phạt. Bất quá tiểu long gầm lên khiến nó lùi lại, sinh vật nào cũng có cao ngạo và tôn nghiêm, hà huống là long tộc thực lực vô cùng, tự mình vào Thần Vương lĩnh vực ắt phải tự vượt qua Thần Vương kiếp.

Ngoài xa, đại chiến giữa các chủ thần đã ngừng lại, bởi hùng tính phệ thần thú nghe thấy tiếng gầm của mẫu thú, lại thấy tiểu long trên không, long tức hùng hồn khiến nó cảm giác được khí tức quen thuộc, chạy khỏi không gian bị thần bí lão nhân cấm cố, nhảy lên cao, cùng mẫu thú khẩn trương quan sát tiểu long.

Bọn Quang Minh thần, Hắc Ám đại ma thần trong không gian đó thở phào đồng thời xấu hổ, họ nếm mùi đau thương trong trận đại chiến vừa rồi.

Phe ma thần có Minh Thần bị phệ thần thú hoàn toàn xé tan thân thể, biến thành món ăn. Phe Quang Minh thần có Hỏa thần Khải Kỳ bị gãy chân phải, thành độc thoát thần linh. Quả là thất bại và sỉ nhục khủng khiếp với các chủ thần.

Các ma thần và chủ thần khác cũng khó coi hết sức, trên mình bị thú tạo thành những vết thương đáng sợ, các Thiên giới chủ thần cao cao tại thượng quả không tưởng tượng được phải nếm mùi như thế ở Nhân gian, lại bị một man thú đánh bị thương. Họ đều kinh hãi trước thực lực cao thâm mạt trắc của Quang Minh giáo hội.

Thần bí lão nhân gần như là phế nhân, không có thần lực nhưng lại nắm được thời không pháp tắc, không gian quanh đó đều do lão điều khiển, dù là Thần Vương cũng không thoát được cấm cố chi thuật.

Phệ thần thú vốn có thực lực Thần Vương cấp nhưng thể phách đáng sợ hơn nhiều, Thần Vương lực không thể thương tổn đến tính mệnh, có thể coi thể phách của chúng sánh với cấp Thần Hoàng.

Lão nhân có một phần pháp tắc Thần Hoàng, phệ thần thú có thể phách cấp Thần Hoàng, tổ hợp này khác gì một chuẩn Thần Hoàng, khiến tứ vị chủ thần và tứ vị ma thần nếm mùi thất bại. Đối thủ của các chủ thần mạnh hơn tưởng tượng.

Nhang dù thể nào họ đều cảm giác mất mặt, bị lãnh đòn ở Nhân gian quả thật họ không nuốt nổi.

Lúc này, nắm lấy cơ hội hiếm có, họ dốc lực đối kháng không gian pháp tắc.

“Cắc...”

Không gian phẳng phất như hữu hình chi vật, phát ra tiếng gậy vỡ. Ngoài xa, lão nhân được giáo hoàng bảo vệ thần sắc rất khó coi rồi thở dài: “Phế nhân, không có thần lực đúng là không thành đại sự, không có phệ thần thú phối hợp, bộ xương già này còn làm được gì.”

“Cắc”, tiếng gậy sau cùng vang lên, tứ vị chủ thần và tứ vị ma thần thoát khốn, quang minh thánh quang và hắc ám ma khí dấy lên ngút trời. Họ là Thiên giới thần linh, bị ném thiết thòi nên không nhịn được, ngửa mặt gầm vang.

Minh Thần tuy mất thân thể nhưng vốn mà ma thần của tử vong, sức mạnh bản nguyên nhất là hồn phách, tùy tiện đổi thân thể là xong. Nhưng Nguyên Tố hỏa thần mất chân trái lại khác, cầm hận trừng hai mắt nhìn thần bí lão nhân.

Cạnh đó, cấm kị thiên lôi liên tục giáng xuống, Long Bảo Bảo thể hiện thực lực phi phàm, hai cánh vẫy thành cơn bão năng lượng, song giác giao nhau liên phát ra nghịch thiên thánh kiếm, long trảo xé toạc hư không, phá toái tất cả lôi quang. Nó nhanh chóng chống đỡ xong cửu đạo Thần Vương lôi kiếp, thuận lợi tấn thân thành Thần Vương.

“Thần dạy, ta là Thần Vương rồi.” Thần linh long hai trăm triệu nhanh chóng co lại thành quả cầu màu hoàng kim, lắc lư bay lên vai Thần Nam.

Quang Minh giáo hoàng và thần bí lão nhân mắt ánh lên nét khác lạ, thần sắc cực kỳ phức tạp: hoài nghi, kinh hãi, đau đớn, thống khổ... lần lượt trải qua.

“Thật sự... thật sự là Đại đức đại uy Thiên Long sao?” Thần bí lão nhân run giọng, chăm chú nhìn Long Bảo Bảo trên vai Thần Nam.

Cùng lúc, ngoài xa có một vì sao băng nhanh chóng lao tới.

Một con ngân long khổng lồ dấy lên cương phong mãnh liệt đột nhiên lao tới, dừng lại trên không. Long thân sáu mươi triệu như được đúc từ thép, mang lại lực cảm vô cùng, trên lưng có mấy chục chiếc vuốt dựng lên như trường mâu sắc lẹm hướng lên trời tô thêm nét hùng mạnh xen lẫn thần dị.

“Bạo quân Khôn Đức.” Hai mắt Thần Nam xạ ra thần mang, cẩn thận giới bị, hẩn nhận ra y đang chăm chú nhìn tiểu long.

“Khôn Đức, người đi đâu, trả lời ta mau.”

Tiếng quát ngọt ngào như tiên âm ẩn chứa nộ ý truyền tới. Thân ảnh yếu diệu như cầu vồng vắt ngang tầng không bay tới, tiên nhan như ngọc thanh lệ vô song, tuyệt đại tiên tư không nhiễm trần thế khí tức, bạch y phát phới, chính thị Đạm Đài Tuyền vừa đến Tây thổ.

268. Chương 269: Trận Chiến Thần Vương

Nhưng Thần Nam lại thấy kỳ quái, theo hẩn biết, Khôn Đức và Ma Viên phu nhân có lẽ đã tiến vào Thần Hoàng lĩnh vực, gần như là cường giả Nhân gian vô địch. Đạm Đài Tuyền mới là Thần Vương đại thành, cùng với Thi Hoàng, Vũ Hình thuộc nhóm đứng đầu Thiên giới nhưng sao nàng ta lại dám chạm vào Lão bạo quân?

Ngân long thể khổng lồ của Khôn Đức tỏa rạng hào quang chói lòa rồi nhanh chóng ảo hóa thành nhân hình, trầm ổn đáp xuống đất, phát ra khí tức khiến người khác lạnh mình.

Mái tóc màu bạc lật phất theo gió, làn mi kiếm rủ xuống, gương mặt cương nghị, tròng mắt màu bạc sáng rực khiến nam tử cao lớn khôi vĩ này có mị lực đặc biệt của người thành thực.

“Lão tiểu tử này rất được.” Tử Kim thần long lẩm bẩm, nó xưa nay không có hảo cảm với Khôn Đức, dù tương lai có thể thành nữ tể của y nhưng vẫn nói ra những lời khó nghe.

Con rồng du côn hóa thành nhân hình cũng là nam tử anh vũ nhưng so với Khôn Đức khô vi bất phạm còn kém xa. Khôn Đức có khí chất đặc biệt của tuyệt đỉnh cường giả bao trùm thiên hạ tự nhiên phát ra, hết sức tự tin, khí phách thiên hạ duy ngã độc tôn, đó là khí chất không thể diễn tả.

Con rồng du côn chưa đạt đến cảnh giới đó tựa nhiên không thể so sánh, riêng về khí chất, dù nó sống mấy ngàn năm nhưng trước mặt Khôn Đức, vẫn là một mao đầu tiểu tử.

Khôn Đức hiển nhiên nghe thấy lời Tử Kim thần long, mắt xạ ngân mang nhìn sang con rồng du côn dám buông lời bất kính. Nhưng y không vì việc đó mà phát tác, ngược lại chuyển sang một sự tình khác.

“Ta cảnh cáo ngươi không được nhắm vào Giai Ti Lệ.”

Tiểu nữ nhi Giai Ti Lệ được nhất đại bạo quân thương yêu nhất nhưng tiểu nữ nhi cứ quẩn quít với Tử Kim thần long khiến y nhức óc.

“Ta khinh, long đại gia ta có coi ra gì. Lão long ngươi sao lại nói như thế, rõ ràng Giai Ti Lệ thích ta, sao lão lại bảo ta quyến rũ? Hơn nữa, sau này long đại gia ta có cưới Giai Ti Lệ, lão cũng không quản được.”

Khôn Đức lạnh giọng: “Hừ, bớt mơ mộng đi, con gái ta sao lại gả cho con rồng có vấn đề như ngươi?”

“Đáng ghét. Long đại gia ta tốt xấu gì cũng là cao thủ Thần Vương cấp, ngươi dám khinh thị ta vậy sao? Khôn Đức, ngươi nghe cho rõ đây, ngươi không cho ta cưới Giai Ti Lệ, ta lại quyết phải cưới xem ngươi làm gì được ta? Sao nào, không phục cứ đến đây, chúng ta quá chiêu.”

Các cao thủ có mặt cười vang, Tử Kim thần long quả thật khôn kiệp, y như một tên du đăng, muốn cưới con gái người ta mà ra vẻ như thế, lại muốn quá chiêu với cha vợ tương lai.

“Grào...” Tuy vẫn giữ nhân hình nhưng Khôn Đức phát ra tiếng long khiếu, đoạn ngân mang lóe lên.

Long trảo khổng lồ chợt ảo hóa, xuất hiện đột ngột cạnh Tử Kim thần long, chụp lấy nó rồi quăng ra xa.

“Grào... lão tiểu tử ngươi dám đánh lén ta...đáng ghét.” Tử Kim thần long du côn bị quăng đi mà vẫn gào lên hung hãn, nó dừng lại trên không, nhất thời không muốn đến gần.

Đoạn Khôn Đức lạnh lùng nhìn sang mấy vị chủ thần và ma thần, buông một câu khiến tất cả chấn động.

“Ta là Tây thổ chấp pháp giả!”

“A...”

Các Huyền giới cao thủ ngoài xa cũng kinh ngạc trước tin tức thạch phá thiên kinh này, không ngờ Tây thổ bạo quân trong truyền thuyết lại là Tây thổ chấp pháp giả.

Thần Nam cũng vô cùng ngạc nhiên, tất cả vượt ngoài ý liệu của hắn. Không lạ là có truyền ngôn rằng Khôn Đức ẩn thế mấy ngàn năm, mỗi lần xuất hiện đều dậy lên phong ba.

Sắc mặt các vị chủ thần và ma thần vô cùng khó coi, tin tức này khiến họ chấn động, vẫn biết Khôn Đức không coi Thiên giới ra gì nhưng không ngờ là vì nguyên nhân này.

Nếu luận bối phận, Khôn Đức là tiền bối của họ, thực lực của y khiến họ mơ hồ, mấy ngàn năm trước có mấy vị chủ thần phân xuất hóa thân hạ giới, bị hóa thân của Khôn Đức dễ dàng tiêu diệt.

Lão bạo quân sớm bị các Thiên giới chủ thần có là nhân vật nguy hiểm, nếu không bắt buộc, họ không muốn chạm vào y, nhưng hiện tại khó tránh được một trường đại chiến. Tây thổ chấp pháp giả có chức trách giữ cho nhân an yên bình, không bị Thiên giới quấy nhiễu nên bị người Thiên giới cấm hận.

“Nói chung, chấp pháp giả khá dễ tính bình thường thần linh thiên sứ hạ phạm, ta đều làm lơ, ít khi hỏi đến chuyện phạm trần, chỉ cần họ không làm gì quá ắt ta không chấp pháp. Nhưng hôm nay ta buộc phải quản, ta và Quang Minh giáo hội có uyên nguyên rất sâu.”

Chúng nhân giờ mới hiểu thân phận bí hiểm chấp pháp giả của Khôn Đức.

Nguyên Tổ hỏa thần, Quang Minh thần, Hắc Ám đại ma thần khí thế cường thịnh hẳn, đã không tránh được chiến đấu, phải chuẩn bị trường hợp xấu nhất.

“Hừ.” Khôn Đức hừ lạnh: “Muốn động thủ? Khôn Đức ta sẵn sàng phụng bồi các người, bất kể thiên thượng địa hạ.”

Lúc đó, Đạm Đài Tuyền lên tiếng: “Khôn Đức, người định làm gì, sao lại bắt đệ tử của ta? Mau giao ra.”

Nàng băng cơ ngọc cốt, phong tư tuyệt thế, thanh lệ xuất trần khiến ai nấy cảm thấy mình ô uế. Nàng nhìn Thần Nam gật đầu chào hỏi rồi quay sang Khôn Đức.

Thần Nam cũng muốn biết đáp án, hắn và Mộng Khả Nhi không có cảm tình nhưng nàng là mẫu thân của đứa con mà hắn chưa thấy mặt. Cách đây không lâu, vì Thần Chiến nên hắn không hỏi đến việc này, giờ gặp Khôn Đức và Đạm Đài Tuyền, hắn tất phải hỏi hạ lạc của nàng.

Khôn Đức đáp: “Ta sẽ trả lại, người cứ yên tâm, tuyệt đối ta không thương tổn đến nàng ta.”

“Không được, phải trả ngay cho ta.”

Khôn Đức trầm giọng: “Ta cần điều tra một đoạn công án, mà lại có dự cảm sẽ tìm được manh mối trên mình đệ tử của người, nếu người cực lực ngăn trở, ta đành hoài nghi người có liên quan đến đoạn công án đó.”

“Hừ, Khôn Đức người cường từ đoạt lí, khinh người quá mức.” Hiển nhiên Đạm Đài Tuyền không sợ mà muốn động thủ.

“Cho ta nửa tháng ta sẽ trả lại đệ tử cho người, đoạn công án này tất phải phá giải.” Khôn Đức nói với vẻ chém đinh chặt sắt, có vẻ chấp nhận đánh nhau cũng không giao Mộng Khả Nhi ra.

Đạm Đài Tuyền do dự rồi gật đầu: “Được, cho người nửa tháng.”

Khôn Đức quay lại nói với mấy vị chủ thần và ma thần: “Các người muốn đấu với ta thì ở lại, không thì về ngay Thiên giới.”

Lúc đó, Quang Minh giáo hoàng bảo vệ thần bí lão nhân đến gần Khôn Đức, hiển nhiên họ quen nhau, liếc nhìn thay cho chào hỏi.

“Hắc hắc ...” Hắc Ám đại ma thần cười lạnh: “Đơn giản cứ bảo Thần Nam giao thánh chiến thiên sứ cho chúng ta là bọn ta đi ngay.”

Chiến Thần lên tiếng: “Thánh chiến thiên sứ là của chúng ta.”

“Đó là việc của các người, không liên quan đến ta.” Khôn Đức lạnh lùng nhìn quanh.

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Ta nói rồi, các người muốn có thánh chiến thiên sứ, công phá mười tám tầng địa ngục cho ta, bằng không cứ theo ý kiến của Khôn Đức tiền bối, về Thiên giới đi.”

“Ha ha...” Nguyên Tổ hỏa thần mất chân phải nhưng vẫn thịnh khí lăng nhân, lạnh giọng: “Người muốn lợi dụng chúng ta? Hừ, đúng là nằm mơ, chúng ta theo người đến đây đã là nể mặt lắm rồi. Đừng tưởng có Thần Vương dự là chúng ta không bắt được, Tây phương Thiên giới chúng ta thiếu gì bí pháp bắt người.”

“Hừ.” Hắc Ám đại ma thần cũng hừ lạnh, cười lạnh tanh với Thần Nam: “Kịch không cần phải diễn nữa, Thần Nam người có chịu giao thánh chiến thiên sứ ra không?”

“Không giao, các người làm gì được ta.” Thần Nam lạnh lùng đáp, không hề e ngại.

Bầu không khí lập tức khẩn trương hẳn, Hắc Ám đại ma thần cười ha hả với bọn Quang Minh thần: “Hai bên chúng ta liên thủ, thế nào? Diệt hắn trước rồi xét xem thánh chiến thiên sứ thuộc về ai.”

Nguyên Tổ hỏa thần không hề do dự: “Được, diệt hắn đã.”

“Ha ha...” Thần Nam cười vang đoạn lạnh giọng: “Ta biết các người giở trò, thời thời khắc khắc đều muốn động thủ trừ diệt ta. Trời đất mệnh mang, mình ta tiêu diêu, để xem các người diệt ta thế nào.”

Hắn vốn không có ý đào tẩu, ngang nhiên đứng trên không, chiến ý ngùn ngụt dâng lên, mái tóc tung bay, kinh khí lan tràn, sát khí dâng cao tận mây xanh.

Ngoài xa, các Huyền giới cao thủ đều động dung, Thần Nam dám đối chiến với tám cường giả chủ thần, thật quá ngông cuồng.

Khôn Đức tựa hồ bất mãn Thần Nam dám công phá mười tám tầng địa ngục nên lặng lẽ đứng nhìn, mặc các chủ thần và ma thần xuất thủ, tịnh không có ý ngăn cản.

Đạm Đài Tuyền định nói gì đó nhưng thấy Thần Nam tự tin vô cùng nên lại trầm mặc.

Tiếng phá không liên tục vang vọng, trên không trung quang ảnh lóe sáng, bát vị thần vương cao thủ cùng để lại tàn ảnh, chia thành tám hướng vây Thần Nam vào giữa, phòng hấn bỏ chạy.

“Con lươn, thời khắc kiểm nghiệm tu vi Thần Vương cấp của chúng ta đến rồi.” Thần Nam nói với Tử Kim thần long.

Con rồng du côn hú vang, không hề do sự nhanh chóng lao tới.

Không để nó lăm lờ, Thần Nam mặc Huyền Vũ giáp cho nó đoạn đưa tiếp Liệt Không Kiếm.

Hắn luyện thành Thần Vương thể gần như bất diệt, Huyền Vũ giáp mặc lên mình hắn không hiệu quả bằng cho con rồng du côn mặc.

Long Bảo Bảo được Thiên Long tàn thể, nó có thực lực tuyệt đối nên Thần Nam không lo nhưng vẫn đưa hai mảnh cổ thuẫn tàn phiến cho nó, cả hai mảnh liên tục quay tít chung quanh, bảo vệ các nơi yếu hại.

Quang Minh thần lộ vẻ bất nhẫn: “Thần Nam, ngươi có giao thánh chiến thiên sứ ra không?”

“Hừ.” Huyết Hoàng cười âm u: “Dù giao ra cũng khó thoát chết.”

Nguyên Tố hỏa thần cười lạnh: “Hôm nay nhất định diệt hắn.”

“Thử xem ai giết ai.” Thần Nam quát vang: “Giết.”

Long Bảo Bảo hiểu ý, quát lớn: “Giết.”

“Grào...”

“Grào...”

Hai con phệ thần thú gầm lên, từ ngoài xa lao vào, đồng thời bọn Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo cùng xuất kích.

269. Chương 270: Giết Thần

May mà Quang Minh giáo hội có thần bí lão nhân thiện nghệ cấm cố không gian, có thể thi triển không gian pháp tắc làm giảm hậu quả thấp nhất, cộng thêm Quang Minh giáo hoàng và Khôn Đức chống lại năng lượng còn lại, bằng không cả Bái Đán thành sẽ tan tành. Mười ba Thần Vương đại chiến, vô cùng đáng sợ.

Tịch dương đã khuất bóng, sắc trời dị thường âm ám, những tia sét khổng lồ liên tục bổ xuống, thần quang phá toái hư không, năng lượng đến từ dị không gian cuồng bạo đánh tới, ma khí kinh nhân tràn ra, cùng thần quang dệt thành một tấm lưới, cơ hồ nuốt chửng tất cả.

Thịnh không sôi lên.

Mười ma Thần Vương động tác nhanh như hồng mang, để lại đạo đạo tàn ảnh trên không, mỗi lần giao kích kinh thiên động địa lại dẫn đến thiên phạt và dòng năng lượng từ dị thời không chảy loạn xạ.

“Giết.”

“Giết.”

Tiếng gầm hét liên tục vang lên trong trận đại chiến kịch liệt, các cường giả đổ ngầu mắt mũi, dốc toàn lực liều mạng.

Tử Kim thần long cầm Liệt Không Kiếm, tử kim song tiết côn đấu với Nguyên Tổ thủy thần Tây Lạp Lệ Ti khó lòng phân giải. Vị nữ thần này không thẹn là chủ thần của Thiên giới, thuật khống chế thủy nguyên tố xứng đáng độc bộ thiên hạ.

Thủy nguyên tố rợp trời bị tụ tập lại, hóa thành vô tận hải dương xuất hiện trên không trung, sóng thần lan tràn khiến cảnh tượng dị thường tráng quan. Thủy thể giới đáng sợ nuốt chửng lão du côn.

Nơi nào song phương xuất hiện, các chủ thần khác buộc phải tránh đi, chiến trường của họ quá lớn, vô tận sóng nước quét qua thình không.

Con rồng du côn liên tục gằm lên trong sóng nước, tiếng nó vọng ra rõ ràng: “Tây Lạp Lệ Ti người muốn dùng nước đối phó ta thật sai lầm, có nghe chuyện thần long nhập hải chưa? Thủy nguyên tố không phải mình người khống chế được, thần long tộc chúng ta cũng là thiên sinh thủy thần!”

“Ầm.”

Trên không liền dấy lên sóng lớn, nước biển vô tận sôi trào, sóng thần cuồng bạo đột nhiên toác ra, sóng nước quét ngang trời bị lão du côn cắt đứt. Sóng dấy lên chung quanh nhưng phiền hư không nó đứng trông trơn, lãng hoa không lại gần được.

“Chết đi.” Tử Kim thần long gằm gào, xuyên thiên thú vũ động quanh nó hung hãn bổ vào Thủy thần.

Nguyên Tổ thủy thần Tây Lạp Lệ Ti sở trường ma pháp, không hợp đấu nhau bằng nhục thể, nhanh chóng dựng lên một màn nước trước mặt, hình thành thuẫn bài kiên cố.

“Ầm.”

Bản thể của Liệt Không Kiếm ảo hóa phá tan thủy thuẫn rồi hất Tây Lạp Lệ Ti văng xa trăm trượng. Sóng nước trên không mất chủ nhân khống chế, liền sa xuống như ngân hà rơi từ chín tầng trời.

Tử Kim thần long cười ha ha, định tiến lên.

Nhưng lúc đó mái tóc màu lam của Tây Lạp Lệ Ti vũ động, vô tận hồng ba nghịch không bay lên, phá tan không thủy thuật của Tử Kim thần long, trù lên nó.

Nguyên Tổ thủy thần hừ lạnh: “Thần long nhập hải ta từng nghe qua, người khống chế được sóng nước thì thử trọng lực thần thuật trong nước xem nào.”

Sóng nước vô tận ép xuống Tử Kim thần long, thân thể nó trở nên trầm trọng vô cùng như bị mấy ngọn núi ép xuống, cơ hồ không động đậy được. Chủ thần cấp cấm chú ma pháp trọng lực thuật quả đáng sợ. Lão du côn bị trói chặt.

“Người không sợ sóng nước thì thử băng nhận.”

Dung nhan như ngọc của Thủy thần phát ra vô tận sát khí, mái tóc màu lam cuồng loạn vũ động. Sóng nước vô tận trên không lóe sáng đạo đạo thần quang, cộng thêm băng kiếm và băng mâu được gia trì thần lực đâm vào lão du côn trong sóng nước.

“Chết trong Thủy thần hải.”

Thủy thần quát vang, hào quang trong sóng nước càng sáng rực, ngàn vạn đạo băng kiếm và băng mâu được chủ thần gia trì thần lực đâm vào lão du côn. Từ xa nhìn lại, hào quang sáng chói, mọi hồng mang tập trung vào một điểm.

“Ầm.”

Hào quang sáng chói và tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sóng nước vô tận sôi trào, băng kiếm và băng mâu trúng Tử Kim thần long phần lớn nhưng kết quả khiến Tây Lạp Lệ Ti á khẩu.

“Grào... thoải mái thật.” Tử Kim thần long thở ra nửa cây băng mâu, căn bản không thương hại mấy may, Huyền Vũ giáp phủ kín toàn thân nó, dù là băng nhận được chủ thần gia trì cũng không làm thương tổn được.

“Người gãi ngứa cho ta hả? Long đại gia thư phục rồi, giờ đến lượt ngươi.” Tử Kim thần long dù đang lúc sinh tử đại chiến vẫn ra vẻ ngông nghênh du côn.

Nó hú vang xông vào Nguyên Tổ thủy thần, công kích mãnh liệt gấp mấy lần. Trên không trung sóng biển trập trùng, nó và Nguyên Tổ thủy thần đánh hăng say, sóng nước vô tận quét qua thiên địa, tiến vào chiến trường khác.

Trong mắt lão du côn lóe sáng tử mang, lúc đến gần chiến trường của Thần Nam, nó cười hăng hắc, bỏ Nguyên Tổ thủy thần, dùng đại pháp lực xé tan hư không, thoáng chốc đến sau lưng Nguyên Tổ hỏa thần.

Khải Kỳ và Huyết Hoàng đang đấu với Thần Nam, đại chiến kịch liệt vô cùng, đang lúc sinh tử đối quyết, nào ngờ lão du côn lại đánh lên một cách ti bỉ vô sỉ như thế.

“Phập.”

Liệt Không Kiếm chém lên vai phải Khải Kỳ, suýt nữa cắt đứt đầu. Dù con rồng du côn xé không gian đột ngột xuất hiện nhưng Khải Kỳ là một chủ thần, lúc nguy cấp vẫn tránh được đòn tấn sát.

Huyết thủy nhuộm đỏ nửa người, y hung hăng quay lại, hai mắt phun lửa, cao thủ Thần Vương mà lại đánh lên, quả thật khiến y muốn chửi cha mắng mẹ.

Nộ hỏa dâng lên khiến y muốn bắt kẻ hậu quả trừ diệt Tử Kim thần long, bèn há miệng phun ra linh hồn chi hỏa đốt nó.

Nhưng cùng lúc, y cảm giác chân phải truyền lên cơn đau nhói, linh hồn chi hỏa bị nuốt gọn.

“Bình.”

“A...”

Nguyên Tổ hỏa thần gào lên thống khổ cực điểm.

Song tiết đại bổng tử của con rồng du côn đánh mạnh vào cái chân gãy khiến vết thương nghiêm trọng gấp trăm lần, huyết nhục mơ hồ, Khải Kỳ suýt nữa hôn mê.

“Chết tiệt, ta phải giết ngươi, con trùng khốn kiếp.” Nguyên Tổ hỏa thần phần nộ gầm vang, tràn ra đại hỏa ngút trời hướng vào con rồng du côn.

Nhưng lão du côn trơn tuột, ánh chớp lóe lên, nó lại xé tan hư không xông tới chỗ Nguyên Tổ thủy thần. miệng hét vang: “Long đại gia không có thời gian đùa với ngươi, còn một tiểu nường bì xinh đẹp đợi ta thu thập.”

Nguyên Tổ hỏa thần giận bể phổi.

Nguyên Tổ thủy thần mặt mũi trắng nhợt, những gì vừa xảy ra trong chớp nhoáng, nàng ta không kịp ngăn cản địch thủ tấn công người phe mình.

Ngoài xa, các Huyền giới cao thủ tất tiếng, con rồng du côn quả thật khốn kiếp, là cao thủ Thần Vương mà lần trước đánh lên Lôi Thần, lần này là Khải Kỳ.

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Con lươn, làm tốt lắm. Khải Kỳ, ngươi chạy đâu, chịu chết đi.” Tàn long trong tay hấn gầm vang, thân thể phóng đại, chặn trước mặt Nguyên Tổ hỏa thần, buộc y quay lại chiến trường.

Nhưng y thân thụ trọng thương, lại bị con rồng du côn đánh lên đắc thủ, thương thế càng ác hóa. Thần Nam bỏ rơi Huyết Hoàng, tấn công y liên tục khiến y sa vào sinh tử hiểm cảnh.

Huyết Hoàng tuy muốn diệt Thần Nam nhưng đánh lâu vẫn vô dụng thì biết hôm nay chắc sẽ tay trắng. Thấy Khải Kỳ như vậy, cười lạnh liên hồi, xuất thủ chậm hẩn, mặc Thần Nam dồn tinh lực đối phó Nguyên Tổ hỏa thần.

Đã không diệt được Thần Nam, chi bằng lợi dụng cơ hội mượn tay hẩn diệt bớt chủ thần thuộc phe Quang Minh thần. Y có lòng tin trong tương lai khi triệt để khôi phục sẽ tự tay diệt Thần Nam báo thù, y là ma thần có thể ẩn nhẫn, hà tất phải vội vàng.

Thần Nam nhận ra nhưng Nguyên Tố hỏa thần không ngờ mình hữu giở trò, bị Thần Nam dồn đến cảnh không còn lực hoàn thủ, những vết thương toàn thân tràn máu. Khải Kỳ gần như phát cuồng, tiểu thể giới chi môn mở toang, đồng thời linh hồn chi hỏa cháy rạng trên cao, cuồng bạo bổ vào Thần Nam.

“Thủy hỏa tương dung.” Thần Nam lạnh lùng quát lên, hắc không điên cuồng như Khải Kỳ mà lúc nào cũng chú ý chiến trường xung quanh. Ngay sát na Hỏa Thần định phát động công kích, hắc xòe Thần Vương dực lướt đến cạnh Thủy thần, vừa hay có một làn sóng nước vô tận tràn tới.

Tá lực! Tá thể!

“Ầm.”

Thủy hỏa nguyên tố cuồng bạo cấp chủ thần và nhau, quang trụ khổng lồ đánh tan phiến phiến không gian. Không chỉ thông đạo dẫn lên Thiên giới được mở mà mấy phá toái không gian vô danh cũng mở toang, chảy ra từng dòng không gian loạn xạ.

Thủy hỏa nguyên tố va nhau, quang trụ đánh tan không gian bị thần bí lão nhân cấm cố. Trong lúc nguy cấp, không nhờ Quang Minh giáo hoàng và Khôn Đức đồng thời dốc toàn lực xuất thủ, e rằng tòa thành phía dưới đã bị hủy.

Hai loại nguyên tố tương phản hắc và nhau, phát ra năng lượng vượt hơn mọi dự liệu.

Trên không, Thủy thần phun máu văng ngược đi, vô tận thủy nguyên tố nghịch loạn, sóng dâng ầm ầm. Tử Kim thần long cũng bị văng đi mấy trăm trượng, nhưng có Huyền Vũ giáp hộ thể nên không bị thương tổn. Thần Nam dựa vào Thần Vương dực, tránh được đòn chính diện, dư ba không thể ảnh hưởng đến bất diệt ma thể.

Sức mạnh do thủy hỏa nguyên tố dung hợp phát ra tràn sang các chiến trường khác nhưng không ai bị thương tổn.

Nguyên Tố hỏa thần xuất ra một phần hồn chi hỏa, thần trí tựa hồ thanh tỉnh hắc nhưng vô cùng mệt mỏi, sức mạnh của y đã mất một nửa, nhất thời không thể phục nguyên.

Thần Nam không cho y cơ hội, cầm Đại Long đao tiến tới, Khải Kỳ quay mình chạy đi, hướng tới không gian thông đạo sắp đóng quay về Thiên giới. Lúc này y ý thức được sinh mệnh bị uy hiếp nghiêm trọng. Trong mắt Thần Nam lạnh tanh khiến linh hồn y run lên.

Đại Long đao rời tay Thần Nam, nhanh chóng cắt đứt đường lui của Khải Kỳ. Nguyên Tố hỏa thần vô cùng kinh hãi, song quyền vung mạnh định phá toái không gian, mở ra không gian thông đạo thông về Thiên giới một lần nữa.

Nhưng Thần Nam đã tới, không cho y nửa cơ hội quay về, năm hóa thân bay ra vây y, Khốn Thiên tác phát ra ma âm kinh nhân, quần chặt lại.

Năm bất diệt ma thân hợp lực kéo hai đoạn thiết tác rồi cắt thân thể Khải Kỳ.

“Không ổn.”

“Khải Kỳ cố gắng lên.”

Quang Minh thần và Chiến Thần cùng kêu lên nhưng bị hai con phệ thần thú cầm chân, thậm chí chúng bỏ cả công kích Hắc Ám đại ma thần.

Nguyên Tố thủy thần định đến cứu viện nhưng bị Tử Kim thần long điên cuồng công kích, khiến nàng ta không thể thoát thân.

Huyết Hoàng cũng ra vẻ công kích chân thân Thần Nam thật “cuồng mãnh”, thật ra trợ mắt nhìn Nguyên Tố hỏa thần lâm vào tử cảnh. Ngạc Vận ma thần và Minh Thần hồn phách càng không thể đến cứu viện bởi đang đấu với Long Bảo Bảo, hơn nữa dù có năng lực cứu, hai ma thần cũng không đời nào ra tay.

Chân thân Thần Nam đánh văng Huyết Hoàng, hai mắt xạ ra hàn mang lãnh liệt: “Hôm nay ta sẽ giết thần.”

Ngũ đại hóa thân phát ra năm đạo ma khí ngút trời quét qua thình không, năm tiếng ma khiêu vang lừng lên mây.

“A ...”

Nguyên Tố hỏa thần hét lên thảm thiết, bị năm ma thân của Thần Nam dùng Khốn Thiên tác cắt thành mấy đoạn. Thần Vương hồn nhanh chóng thoát ra, định bay lên.

Nhưng Thần Nam quyết tâm diệt y, đã lật mặt quyết không thể để lại đại hoạn trong tương lai.

Ngũ đại hóa thân nhanh chóng đuổi tới, tứ chi và đầu của Thần Vương hồn bị xé tan, phát ra hào quang chói lòa trên không. Nguyên Tố hỏa thần Khải Kỳ tịch diệt.

Diệt Thần Vương là quyết định lãnh huyết tàn khốc nhưng Thần Nam không được chọn lựa, trong thời loạn, chỉ có huyết sát, diệt cường địch mới giữ được mạng.

Thiên địa đại động loạn sắp bắt đầu, con đường sau này có nhiều cường địch đợi hấn, tất phải khiến máu lạnh dần, tuyệt không cho loại người gây hại tồn tại, tất cả chỉ để giữ được tính mạng.

Các chủ thần phe Quang Minh thần phần nộ cực điểm, Chiến Thần gầm vang: “Thần Nam, ta phải giết ngươi.”

Hắc Ám đại ma thần và Huyết Hoàng cũng giả bộ: “Báo cừu cho Hỏa Thần.”

Thần Nam lạnh lùng đáp: “Kẻ muốn giết ta tất phải trả giá rất đắt, ta đã báo rồi, hôm nay không chỉ một vị thần mất mạng.”

270. Chương 271: Giết, Giết, Giết

Các Huyền giới cao thủ càng kinh ngạc, vừa nãy Thần Nam đã giết thần thành công, giết Nguyên Tố hỏa thần danh truyền thiên hạ mấy ngàn năm nay, chuyện này... quá đáng sợ.

Nên biết đó là cường giả uy chấn thiên hạ mấy ngàn năm rồi, lại bị người ta xé tét, mà đó lại là một Nhân gian thanh niên cường giả mới quật khởi gần đây!

Lời lẽ lạnh lùng của Thần Nam càng khiến người ta kinh ngạc hơn, hấn quá ngông cuồng, cách đây không lâu đã gây sự với mấy vị Thần Vương của Đông phương Thiên giới, hiện tại lại thành tử địch của các Tây phương Thần Vương. Quả không tưởng tượng được.

Chiến Thần nổi giận bễ phôi, vừa ứng phó với phe thần thú vừa rít lên: “Thần Nam, ta phải khiến ngươi tịch diệt.”

Quang Minh thần và Thủy thần cũng vô cùng phần nộ

Hắc Ám đại ma thần và Huyết Hoàng cười lạnh lẽo, kết quả này khiến cả hai vui hơn hết.

“Muốn giết ta? Ta đến giết ngươi trước.”

Năm ma thân của Thần Nam nhanh chóng lao tới: một cầm Đại Long đao, một cầm Khốn Thiên tác, một cầm Hậu Nghệ cung, hai ma thân khác tay không.

Chiến Thần cầm hoàng kim thánh kiếm, đang đấu kịch liệt với phe thần thú, mấy ma thân cùng tới khiến y luống cuống.

“Bình.”

Khốn Thiên tác hung hãn đập vào mình y.

“Grào...” Đại Long đao ảo hóa thành tàn long, va chạm với hoàng kim thánh kiếm trong tay Chiến Thần, hào quang sáng chói bùng lên khiến y lạnh mình, sợ thánh khí tổn hủy. Thánh kiếm trong tay y là bảo vật nhưng còn lâu mới sánh được với Đại Long đao. Cũng may hai món thần binh chỉ va nhau về năng lượng, không chân chính tiếp xúc, hoàng kim thánh kiếm vẫn nguyên lành.

Chiến Thần càng bất an khi thấy ma thân cầm Hậu Nghệ cung cười lạnh với y, lúc nào cũng sẵn sàng bắn tên.

Hiện tại còn mỗi Huyết Hoàng chưa đối địch, y giả bộ cao giọng lên tiếng: “Chiến Thần, chúng ta là minh hữu, ta bỏ qua thù cũ đến giúp ngươi.” Đoạn lao tới nhưng không xuất lực, cực lực tránh va chạm với năm ma thân của Thần Nam.

Trong mắt Thần Nam lóe thần quang, Huyết Hoàng này quá xảo hoạt và âm độc. Đối phương suýt nữa thành Thần Hoàng chân chính, nếu cho y cơ hội, triệt để khôi phục đỉnh cao, nhất định thành đại hoạn, đây là cơ hội tốt để trừ khử y.

Năm hóa thân đột nhiên hú vang, để lại năm tàn ảnh rồi quay sang tấn công Huyết Hoàng, bỏ qua Chiến Thần đang nổi giận. Huyết Hoàng biến sắc, không ngờ lại chằm lửa đốt mình.

Bất quá, y là cường giả Thần Vương, không hề sợ hãi mà xòe ma thần dực màu máu ra, thiên địa đỏ lựng, vô tận huyết thủy hướng ra bốn phương tám hướng, định nhấn chìm cả năm ma thân.

Chân thân Thần Nam cười lạnh, hần và năm ma thân tâm ý tương thông, thu hồi Hậu Nghệ cung về, nhắm vào Huyết Hoàng bắn tới.

Tên do Hậu Nghệ cung bắn ra, uy lực thế nào, Thiên giới chúng thần đều biết, Huyết Hoàng đành cẩn thận ứng phó. Y nhanh chóng lách tránh, song chưởng liên tục vung lên, huyết sắc kinh khí tràn ra mấy lần mới đánh tan được thần tiễn.

Cùng lúc, năm ma thân đột phá huyết thủy xông đến gần y, đại chiến kịch liệt. Thần Nam ở cạnh, có lúc giương cung, có lúc lại tự xông đến tấn công Huyết Hoàng.

Huyết Hoàng nhận chuẩn một hóa thân, toàn lực tiến công hòng diệt đi nhưng hóa thân của Thần Nam khác hẳn, tuy lực công lực không như bản thể nhưng lực phòng ngự không khác gì Thần Vương chân chính. Thần Nam trải qua thiên lôi thoát luyện tu thành ma thể gần như bất diệt, mấy ma thân cũng là bất tử chi thể.

Nhất thời, Huyết Hoàng vô cùng bị động, tận lực phản kích.

“Gào... long đại gia cũng phải diệt thần. Nhân giả vô địch, phong sinh thủy khởi, hãy a. Thủy thần tiểu nữ, chịu chết đi.” Tử Kim thần long cũng vung cơn ảnh ngập trời tấn công Nguyên Tổ thủy thần.

Con rồng du côn đã lỗi đời, sống mấy ngàn năm không hề bị hoài phí, kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú, tuy Thần Vương lực không thâm hậu bằng Thủy thần nhưng vẫn không hạ phong.

Gần đó, Long Bảo Bảo liên tục vung long dực, phát ra năng lượng quang nhận, quét qua nửa tầng không đuổi theo hồn phách Minh Thần. Thiên Long giác đáng sợ hóa thành hai lưỡi long hình thánh kiếm bổ vào Ngạc Vận ma thần, hoàng kim long kiếm trăm trượng tung hoành, liên tục xé nát hư không.

“Ai da, thiếu một chút là xong.” Long Bảo Bảo vừa đối địch vừa hô lên.

Hai ma thần tuy bản lĩnh cao thâm nhưng cũng làm gì được tiểu long. Nó vô cùng hoạt đầu, không chịu cận chiến bởi kinh nghiệm còn quá ít.

Hai lưỡi long kiếm và vô tận quang nhận khiến hai Thiên giới ma thần luống cuống, thi thoảng qua được đợt tấn công lại bị hoàng kim tiểu trảo nhanh chóng hóa giải.

“Ai da, lại thiếu một chút là xong. Được rồi, ta tới đây, xem Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long trảo!” Tiểu long ngọng nghịu gào lên, vô số trảo ảnh lao vào Minh Thần và Ngạc Vận ma thần.

Hai ma thần dị thường nổi giận, thực lực của tiểu long quả thật rất mạnh, họ liên thủ tấn công đã lâu vẫn không làm gì được. Nhưng họ giận nhất là lời lẽ của tiểu long còn bập bẹ, khiến họ mất hết mặt mũi, hai lão bất tử lại không đối phó nổi một tiểu đậu đinh, quả thật đáng đập đầu vào tường tự tử.

“Ai da, thật thế à! Các ngươi đừng chạy, lẽ nào lại sợ Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long ta?”

Nghe âm thanh non nớt tỏ vẻ bất mãn, hai vị ma thần phát cuồng, mắt mặt đến thế là cùng, sao lại đi chọn một tiểu đậu đinh làm đối thủ? Thắng không ra gì, mà bây giờ thắng bại rất khó nói.

Thiên Long kiếm, Thiên Long dực, Thiên Long trảo dung nhập vào thân thể tiểu long tuy chưa phát huy được thực lực cấp Thiên Long nhưng nó có hai mảnh cổ thuần tàn phiến phòng hộ, thoải mái dốc toàn lực công kích.

Nó càng đánh càng hưng phấn, liên tục hô hoán.

“Thần dạy các người kém quá, không dám cùng ta chính diện giao phong, các người là ma thần sao? Quỷ nhát chết thì có.”

Bị mấy câu mắng này, hai ma thần gần như phát điên, bất kể trảo ảnh, kiếm quang, mang nhận, hung hãn lao bổ tới.

“Ha ha, các người lên hết đi, Bảo bảo Thiên Long trảo.” Tiểu long hưng phấn kêu lên: “Ai da, trúng này. Tiếp nào. Vô ảnh song long kiếm!”

Ngạc Vận ma thần bị một đạo trảo ảnh xé toạc một vạt tóc, cả da đầu cũng bị bứt, đau quá gầm vang. Minh Thần cũng không khá hơn, mấy đạo kiếm quang suýt nữa đánh trúng thần thức chi hải y.

Trận này quả thật quá mất mặt, bị tiểu long dồn ép loạn xạ. Nhưng hai ma thần dị thường kì quái, Thần Vương lực của nó không xuất chúng lắm nhưng trảo, cánh, sừng lại phát huy uy lực gần đạt mức Thần Hoàng.

“Ai, không ngờ phải dùng ngạc vận thiên địa với nó.” Ngạc Vận ma thần thở dài, đứng sừng trên không, sau lưng nứt toác một khe hở không gian, từ trong đó tràn ra vô tận ma khí như sóng thần dâng cao.

Ngạc Vận ma thần không nổi danh về chiến lực nhưng có thần thông đặc dị, tu thành ngạc vận nội thiên địa, trong đó có năng lượng kỳ dị có thể ảnh hưởng mạnh đến tâm thần địch nhân trong chiến đấu, tạo thành những sai lầm trí mệnh để y khai thác. Sức mạnh tinh thần tà dị này tu luyện cực khó, bình thường y không đời nào thi triển.

Vô tận ma khí nhuộm sức mạnh tinh thần tà dị, bao trùm cả chiến trường, tâm thần tiểu long liền lỏng ra. Ngạc Vận ma thần cười lạnh liên hồi, Minh Thần cũng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, tựa hồ thấy được cảnh kẻ khiến họ mất mặt phải chịu tội.

Vô tận ma khí nuốt chửng thính không, tiểu long tựa hồ quên cả công kích, mất lơ lơ vô thần, ngẩn ngơ nhìn hai ma thần. Long kiếm, long dực, long trảo không xuất kích, chỉ có cổ thuần tàn phiến liên tục quay quanh nó.

Hai ma thần cười âm lãnh, từng bước từ hư không tiến tới. Đột nhiên thần thức cho họ biết có điểm không ổn, tựa hồ có khí tức nguy hiểm đến gần, nên vội vàng lui lại.

Nhưng vẫn chậm một bước, Long Bảo Bảo đang ngơ ngẩn, hai mắt chợt sáng rực kim quang, long kiếm, long dực, long trảo đồng thời xuất kích, quang nhận vàng chói dẹt thành một tấm lưới chụp xuống hai ma thần.

Cả hai đều không phải thần linh tầm thường, trong lúc nguy cấp đã tránh được phần lớn công kích. Nhưng nguy hiểm chân chính không phải từ Long Bảo Bảo.

Hư không phía sau họ bị xé tét, chân thân Thần Nam cầm Đại Long đao đột ngột xuất hiện, Tử Kim thần long cầm Liệt Không Kiếm cũng xuất ra. Binh khí của cả hai sáng rực thần quang, chém qua hư không, hung hãn bổ vào hai ma thần.

Lưỡng vị ma thần bay sạch hồn vía, họ đã nghe về hai bảo vật này, bị chém trúng tất nhục thể không chống nổi.

Trong lúc nguy cấp, Minh Thần hiển hiện pháp lực cao thâm vô cùng, thoáng chốc đã phá toái hư không đào thoát khỏi vùng nguy hiểm. Ngạc Vận ma thần phản ứng chậm hơn, đang lúc toàn lực phá tan hư không thì Đại Long đao và Liệt Không Kiếm giao nhau chém vào cổ và eo y, tức thì đầu ma thần lăn lông lốc, eo cũng chém đứt.

Tất cả diễn ra quá nhanh, Huyết Hoàng bị năm ma thân vây đánh, không thể cứu viện, mấy lần phá toái hư không nhưng đều bị ma thân chặn đứng.

Thủy thần tuy không có địch thủ nhưng không dốc sức cứu viện. Cái chết của Nguyên Tổ hỏa thần do Huyết Hoàng thấy chết không cứu, bọn Quang Minh thần làm gì có chuyện không biết? Nên giờ thấy mà họ làm lơ, coi như trả lại món nợ lúc trước.

Thành ra, Ngạc Vận ma thần bị diệt có mùi của dự mưu.

Lúc Ngạc Vận ma thần định dùng sức mạnh tinh thần tà dị, lão du côn có kinh nghiệm phong phú liền biết ngay tình thế, vội dùng thần thức ý niệm đề tỉnh Long Bảo Bảo đừng bị mê hoặc, đồng thời báo cho Thần Nam.

Thần Nam quyết định phải diệt ngay đối thủ.

Hắn và con rồng du côn đang đại chiến, cố ý kéo trận đánh vào gần, rồi nhân lúc khấn yếu quan đầu liền phá toái hư không, đột nhiên xuất hiện, tiến hành tập kích. Trong khi đó, Long Bảo Bảo phối hợp ra vẻ tâm trí bị mê hoặc.

Ngạc Vận ma thần bị chém đứt nhục thể, Thần Vương hồn nhanh chóng bay lên, nhưng hai lưỡi hoàng kim long kiếm chặn lại.

“Thần dạy, Bảo Bảo rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.” Tiểu long giận dữ nghênh ngang lên tiếng.

Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo cũng bay lên, sử dụng đòn công kích mạnh nhất, hào quang chói lọi bùng lên, hồn phách Ngạc Vận ma thần bị đánh tan triệt để.

Cả bọn đã liên thủ diệt gọn Ngạc Vận ma thần!

Huỳnh đệ đồng tâm hợp lực ắt làm được mọi thứ, cả ba hết sức hiểu nhau trong khi đối phương còn chia rẽ, chủ thần và ma thần làm gì có chuyện đồng tâm bao giờ? Cùng có tâm cơ nên bị đánh tan là đương nhiên.

Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tổ thủy thần cười lạnh. Hắc Ám đại ma thần, Huyết Hoàng và Minh Thần trốn thoát đều nổi giận, họ trở mắt nhìn Ngạc Vận ma thần chết trước mắt nên giận cùng cực.

“Ta phải giết các ngươi.” Hắc Ám đại ma thần gầm lên cuồng bạo, nhưng vừa phá toái hư không liền bị một con phệ thần thú chặn lại. Dù y pháp lực vô biên cũng khó đấu nổi man thú có lực phòng ngự sánh với Thần Hoàng.

Huyết Hoàng bị năm hóa thân của Thần Nam chặn lại, tuy chiếm thượng phong nhưng nhất thời không thể thoát thân. Minh Thần hung hãn nhìn Thần Nam và hai con rồng.

“Giết Minh Thần trước.” Thần Nam quát lớn, lao tới. Hai con rồng hưng phấn kêu lên, cũng lao tới.

Hiện trường chỉ còn Nguyên Tổ thủy thần không có đối thủ nhưng trong lòng nàng ta quyết định vứt bỏ tất cả, báo thù cho cái chết của Nguyên Tổ hỏa thần đã.

Minh Thần tuy mất nhục thể nhưng chiến lực không giảm chút nào, lúc ba xông tới, không có cứu viện nên y đành phá toái hư không, chuẩn bị trốn về Thiên giới.

Nhưng quyết định đã muộn, hư không phá toái song y chưa kịp tiến vào, không gian thông đạo đã bị ba sát thần dùng sức mạnh Thần Vương đánh tan. Thông đạo không còn, năng lượng lúc không gian phá toái tràn lan tứ phía.

“Giết.”

“Giết.”

“Giết.”

Hai tiếng gầm cùng một tiếng hét bập bẹ vang lên, Thần Vương lực cuồng bạo nuốt chửng Minh Thần, y gầm lên trầm trầm, đã thụ trọng thương.

Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo không cho y cơ hội, lần lượt sử dụng sức mạnh tối đa, toàn bộ tập trung hướng và hồn phách Minh Thần.

“Ầm.”

U quang sáng rực, hồn phách Minh Thần nổ tan trên không, tịch diệt ngay.

Thần Nam lại quát: “Giết Huyết Hoàng.” Đại Long đao trong tay lóe lên ánh sáng chói nhip, đao quang chiếu rọi mây cao.

Huyết Hoàng tâm cơ thâm trầm, lập tức đưa ra quyết định, liều chịu mấy đòn nặng của năm ma thân, phá toái hư không tiến về không gian thông đạo, toan tránh qua sát kiếp.

Năm ma thân tuy không có thực như chân thân Thần Nam nhưng có một ưu điểm là tâm ý tương thông với hắn nên cũng tiến vào không gian thông đạo.

Chân thân Thần Nam xòe Thần Vương dực nhanh chóng bay tới, quát vang: “Huyết Hoàng chạy đâu, hôm nay dù lên trời xuống đất ta cũng quyết diệt ngươi.”

Trong không gian thông đạo, năm hóa thân cùng gầm lên: “Ngươi chạy lên trời, chúng ta theo lên tru sát ngươi.”

Đoạn ba ma thân đuổi theo Huyết Hoàng, ma thân thứ tư đứng nguyên chỗ, gương Hậu Nghệ cung lên bắn tên, ma thân thứ năm trực tiếp đánh tan không gian thông đạo.

“Ầm, ầm, ầm.”

Trên không sáng rực hào quang, không gian thông đạo vỡ tung, tràn ra vô tận năng lượng về tứ phía.

Các chủ thần và ma thần đang đại chiến đều quan sát mật thiết tình hình. Ngoài xa, các Huyền giới cao thủ cũng khẩn trương cực điểm, tình cảnh vô cùng gấp gáp, ai nấy tập trung tinh thần xem Huyết Hoàng có đào thoát không.

Dưới đất, Khôn Đức, Quang Minh giáo hoàng, thần bí lão nhân cũng lộ vẻ vô cùng quan tâm. Đạm Đài Tuyên bạch y như tuyết mắt hiện lên nét khác lạ..

“Ầm.”

Lại tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng, mọi người thấy được kết quả trong làn quang ảnh.

Không gian thông đạo tuy nổ tan phần lớn nhưng Huyết Hoàng trong phút quan trọng đã qua được đoạn thông đạo sau cùng, ba hóa thân bám theo tiến vào Thiên giới.

Cùng lúc, một mũi thần tiễn nhuộm máu đột nhiên chiếu sáng hư không. Hóa thân thứ tư trên không dùng máu của mình bắn ra kinh thiên nhất tiễn. Tuy chỉ là huyết dịch của hóa thân nhưng uy lực cũng vô cùng, huyết tiễn xuyên phá hư không, tiến vào không gian thông đạo, nhắm thẳng hậu tâm Huyết Hoàng.

Kinh thiên huyết mang dài trăm trượng tụ tập hết ánh mắt mọi người.

Trong lúc sinh tử, Huyết Hoàng phải xuất thủ tự cứu. Nhưng sát na phát tay về phía sau khiến thân hình hơi ngừng lại. Sát na đó tạo cho ba hóa thân cơ hội quý giá.

Một ma thân vượt lên, đứng song song Huyết Hoàng, tung một chưởng cuồng bạo trở lại.

“Ầm.”

Không gian thông đạo lại vỡ vụn, Huyết Hoàng và hóa thân đó quần lấy nhau. Dòng năng lượng khuếch tán, hào quang đình chỉ, tất cả đều thấy không gian thông đạo bị phá tan chỉ cách Thiên giới có năm trượng.

Huyết Hoàng liều mạng, dốc toàn lực triển khai cực tốc thân pháp nhưng hư ảnh Thiên giới biến mất, y cách Thiên giới đứng nửa bước.

271. Chương 272: Cửa Địa Ngục Đã Mở

Trong lòng y đầy tuyệt vọng và ảo não, lúc quan trọng nhất, không gian thông đạo vỡ tan, gần thành công rồi lại thất bại.

Thất bại có nghĩa tử vong!

Nhưng Huyết Hoàng không thể bó tay đợi chết, y là cường giả từng tiếp cận cảnh giới Thần Hoàng, tuy chưa khôi phục cảnh giới nhưng đã hơn trước nhiều, nếu liều mạng ắt bọn Thần Nam phải trả giá đắt.

“Grào... ha ha ha” Tử Kim thần long cười vang, giờ giọng: “Huyết hồ lô cánh dài kia định chạy hử, cứ bay đi. Không chạy, không bay sao? Tốt, hôm nay chúng ta sẽ nướng cánh thiên sứ.”

Huyết Hoàng không cố phá toái không gian đào tẩu bởi năm ma thân vây chặt y, Thần Nam và hai con rồng cũng áp sát, nếu y phá toái hư không, e rằng không gian thông đạo xuất hiện sẽ bị đánh tan ngay.

“Hắc hắc ...” Y cười lạnh: “Không cần bao vây ta, năm xưa bản hoàng tung hoành thiên thượng địa hạ không biết các ngươi đang chuyển thế đầu thai ở xó nào.”

Tử Kim thần long cười vang: “Lão điệu cánh dài kia, đừng cậy già nua, hôm nay long đại gia sẽ ăn tươi người.”

“Giết hẩn.” Thần Nam không nói nhiều, dùng hành động biểu đạt ý nghĩa.

Ngũ đại ma thân cùng bản thể Thần Nam và hai con rồng huy động thần binh bảo nhận vây quanh Huyết Hoàng.

Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Hậu Nghệ cung, Khốn Thiên tác, uy lực những thiên binh bảo nhận này vô cùng kinh nhân. Hai đạo hoàng kim thánh kiếm của Long Bảo Bảo phát ra không hề kém cạnh, mấy đạo sát phạt chi quang tung hoành, xé toang không gian.

Thoáng chốc, huyết nhục của Huyết Hoàng vỡ vụn, thân thể bị thương gần như tan nát. Ngoài xa, Hắc Ám đại ma thần nóng nảy, liên tục gầm vang nhưng không sao lại gần được, phệ thần thú vô cùng thông linh, được Long Bảo Bảo ra hiệu, nó quần chặt ma thần.

Thủy thần Tây Lạp Lệ Ti, Chiến Thần và Quang Minh thần quyết không lên cứu viện, chủ thần và ma thần thể như thủy hỏa, tuy tạm hợp tác nhưng vì chuyện Nguyên Tổ hỏa thần nên lại chia rẽ, hợp tác chỉ còn là hình thức.

Hiện tại phe Quang Minh thần đã tính sẵn, trong lúc quan trọng sẽ ra tay diệt Hắc Ám đại ma thần. Dù có thể dẫn đến đại chiến giữa Thiên giới chủ thần và ma thần nhưng hạ được một ma thần đầu não, đối với họ quả là dụ hoặc vô cùng.

“Ha ha ha...” Tử Kim thần long cười vang, tay cầm một nắm lông màu máu.

Trong sát na Huyết Hoàng bị Thần Nam và Long Bảo Bảo vây lại, Tử Kim thần long chọn cách đánh vô sỉ, dùng long trảo thủ đánh lén, mục tiêu không phải nơi yếu hại mà là mớ lông màu máu, đương nhiên tạo thành đả kích tinh thần trầm trọng cho đối phương. Huyết Hoàng giận run người, lông trên một cánh suýt bị lão du côn vặt sạch.

“Ha ha ha... hay lắm, đây là chiến lợi phẩm không tệ, sau này có thời gian đem làm chổi lông gà.” Lão du côn cười gian xảo: “Thối bay lông một con gà, phù...” Nó thối mạnh, đám lông bay phời phời trên không.

“Bảo bảo Thiên Long kiếm!”

Bình thường Long Bảo Bảo quá ít kinh nghiệm thực chiến, lần đại chiến này khiến nó hưng phấn dần, nắm được huyền cơ sinh tử đối quyết, hai tung hoành kích xạ, hóa thành hai con thần linh long đánh cho Huyết Hoàng liêu xiêu.

“Bảo bảo Thiên Long trảo!”

“Bảo bảo Thiên Long dực!”

Thần Nam không cần ra tay nữa, cùng năm hóa thân đứng ngoài mặc cho con rồng du côn và tiểu long phối hợp đối địch, đối thủ kiểu này rất khó kiếm, tiểu long được rèn luyện ắt thu được lợi ích lớn.

Huyết Hoàng oai phong một thửa giờ cuồng cuồng như chó nhà tang, tả xung hữu đột, uy phong mất sạch.

Nhưng thời gian trôi đi, Thần Nam cảm giác không ổn, vội xông tới, hần thấy Huyết Hoàng đang cười lạnh, cảm giác cho biết đối phương sắp giở trò.

“Huyết đồ thiên địa!”

Tiếng quát lạnh lùng vang lên, màu máu đột nhiên nhuộm đỏ thính không, áp lực trùm xuống, một huyết sắc luyện ngục đột ngột xuất hiện trên không trung. Trong đó sóng máu ngập trời, bạch cốt chìm nổi, là những hồn phách bị Huyết Hoàng đồ sát luyện thành huyết giới, nội thiên địa này mở ra sẽ tạo thành cục diện quyết sinh tử.

Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo vội dốc tận lực, không dám lơ hờ nữa, chúng biết đến lúc kết thúc chiến đấu.

“Gào...”

Một tràng quỷ khiếu từ huyết giới truyền ra, vô số đạo tàn hồn lao vào bọn Thần Nam. Cả ba vội múa thần binh, Đại Long đao, Khốn Thiên tác, hoàng kim long kiếm liên tục chém tan quỷ hồn.

Sau cùng Thần Nam và ngũ đại hóa thân, hợp với sức mạnh của Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo khiến nội thiên địa của Huyết Hoàng vỡ vụn, vô tận huyết quang tràn khắp thiên địa.

Huyết Hoàng tan xương nát thịt, mềm oặt trôi trên không, lạnh lùng nói với bọn Thần Nam: “Một cái túi da hôi thối có gì đáng giữ?”

“Ầm.”

Thân thể huyết thiên sứ nổ tung, huyết nhục tung tóe, hồn phách Huyết Hoàng bay lên cao, màu máu trên không tràn vào chỗ y, tiếng nói lạnh lẽo cất lên: “Cừu hận hôm nay sẽ trả lại gấp mười vào sau này.”

“Sau này? Người không có đâu, hôm nay ta phải khiến ngươi tịch diệt.” Thần Nam không muốn lưu lại đại họa, nhanh chóng lao tới.

Đại Long đao sắc lẹm chém đứt hồn phách Huyết Hoàng nhưng quái sự phát sinh, hai đoạn hồn phách nhanh chóng tụ lại.

Huyết Hoàng cười lạnh: “Đại Ma và ta đấu nhau mấy ngàn năm vẫn không diệt được huyết hồn, ngươi giết được sao? Không thể nào. Huyết Hoàng chi hồn, vĩnh sinh bất diệt, ngươi không giết được ta.”

Bọn Thần Nam không tin lời y, lại công kích mãnh liệt, đúng như Huyết Hoàng nói, huyết hồn rất khó diệt được.

Chỉ một thời gian ngắn không gặp, Huyết Hoàng được mấy vị ma thần tương trợ, tu vi khôi phục phần lớn, mạnh hơn trước kia nhiều, hồn phách được tôi luyện thành, rất khó diệt.

Một dòng âm thanh thoát có thoát không truyền vào thần thức chi hải của Thần Nam, hần kinh ngạc nhận ra Đạm Đài Tuyền đang dùng thần niệm truyền âm.

“Hồn phách Huyết Hoàng hiện giờ rất khó diệt được, thần binh trong tay ngươi không có linh tính, bằng không đã thanh toán được y. Y tuy là bất tử chi hồn nhưng lực công kích không mạnh, ngươi nên phong ấn y vào trong một món thần binh, sau này thần binh chi linh tụ tập lại, sớm muộn gì y cũng bị xử lý.”

Thần Nam gật đầu với nàng ta, nhanh chóng đến gần huyết hồn, vung tay lên liên tục, mấy chục đạo Diệt Thiên thủ từ bốn phương tám hướng ập tới, ép Huyết Hoàng vào trung tâm. Đoạn Đại Long đao hung hãn cắm vào, quát vang với Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo: “Cùng phong ấn hần vào long đao!”

Hào quang sáng chói, một điểm màu đỏ cố giãy giụa nhưng không thể thay đổi được gì. Hồi lâu sau, không trung bình tĩnh lại, Huyết Hoàng bị phong ấn trong Đại Long đao, trên thanh đoạn đao ẩn ước một tia màu máu.

Ngoài xa, các cao thủ Huyền giới há hốc mồm. Huyết Hoàng bất khả nhất thế, huyết thiên sứ có bất diệt huyết hồn lại bị phong ấn.

Bọn Thần Nam quá mạnh, thoáng chốc đã giết ba thần ma, phong ấn một huyết thiên sứ, chiến tích vô cùng hiển hách.

Thần Nam cầm Đại Long đao, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thủy thần rồi nhìn sang Hắc Ám đại ma thần, cuối cùng nhìn Chiến Thần. Quang Minh thần và hắn có một đoạn giao tình nên hắn không muốn ra tay với y.

Hắc Ám đại ma thần tuy giận dữ vô cùng nhưng đành chuẩn bị dốc lực chạy về Thiên giới. Hiện tại y thân cô thế cô, không thể lấy một đầu nhiều.

Quang Minh thần, Chiến Thần cũng thấy nguy ngập, gần có man thú, xa là Thần Nam đang chăm chăm nhòm ngó, bên dưới còn Lão bạo quân Khôn Đức quan chiến, nên họ cũng chuẩn bị rút lui.

Đột nhiên một âm thanh già nua vang vọng thiên địa, không ai biết nó xuất phát từ đâu.

“Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, nhân cũng thế, thần cũng thế, ma cũng vậy, gấp gấp làm gì!”

Hai con phệ thần thú phản ứng đầu tiên, vừa nghe thấy giọng nói đó liền ngoan ngoãn như mèo con, thu hết lệ khí, dừng công kích Quang Minh thần, Chiến Thần, Hắc Ám đại ma thần. Cả các Huyền giới cao thủ và chủ thần đều cả kinh.

“Ai?” Hắc Ám đại ma thần còn một mình, cực kỳ miễn cảm, lạnh lùng nhìn khắp nơi nhưng không phát hiện gì.

Đại chiến đình chỉ, không trung lại yên bình, giọng nói già nua thở dài: “Chuyện này ta rất hiểu, Thần Nam tiểu hữu, mọi chuyện ở đây đều do tiểu hữu mà ra.”

Thần Nam cũng không thấy phương vị của lão nhân, bình tĩnh hỏi: “Người là ai?”

Trầm mặc một lúc, giọng nói già nua lại vang lên, nói ra thông tin khiến chúng nhân kinh ngạc.

“Ta là Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất.”

Quả là đại sự kiện thạch phá thiên kinh. Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất là siêu cấp lão quái vật mà vẫn sống trên đời. E rằng lão từng có duyên gặp Quang Minh thần đời thứ nhất cũng nên.

“Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất?” Tử Kim thần long kinh hãi kêu lên: “Không tin được. Chắc ngang vai với giặc trọc Thanh Thiện hoặc còn cao hơn.”

Hắc Ám đại ma thần, Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tổ thủy thần đều rất khó coi. Nhân gian Quang Minh giáo hội quả có thực lực cao thâm mạt trắc, đưa ra thần bí lão nhân và hai man thú rồi mà giờ lại xuất hiện cả Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất. Lão quái vật này còn sống, là đời trước, thậm chí còn trước nữa của họ.

Các Huyền giới cao thủ yên lặng, hiện trường lặng như tờ.

Cách đó không xa, thần bí lão nhân và hiện nhiệm Quang Minh giáo hoàng đều kích động nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, hiển nhiên họ biết nhân vật trong truyền thuyết này còn sống.

“Thần Nam, tiểu hữu muốn công phá mười tám tầng địa ngục vì có gì?” Giọng nói già nua lại vang lên trên không.

“Phụ thân ta bị phong ấn trong mười tám tầng địa ngục, ta muốn giúp người thoát khổ.” Thần Nam nói với vẻ kích động.

“Sau tiểu hữu biết phụ thân bị phong ấn trong mười tám tầng địa ngục, biết đâu ông ấy cam nguyện tự phong ở đó?”

Thần Nam quát lớn: “Không thể nào.”

Giọng nói vang lên: “Sao lại không thể? Như ta cũng cam nguyện tự phong trong mười tám tầng địa ngục.”

Lại một tin tức thạch phá thiên kinh khiến tất cả ngạc nhiên.

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất lại đang ở trong mười tám tầng địa ngục, hơn nữa cam nguyện tự phong ở đó.

Thần Nam gầm lên: “Ta không tin.”

“Nếu tiểu hữu không tin ta cũng đành chịu, nhưng nếu có gan, tiểu hữu có thể vào xem, chân chân thiết thiết xem kỹ mấy tầng địa ngục cuối cùng xem có thay đổi được gì không.”

“Grào... đúng là lão tặc âm hiểm, không muốn phí lực lại phong ấn được bọn ta.” Tử Kim thần long giận dữ gầm lên.

“Thần dạy, ta muốn vào địa ngục xem sao.” Long Bảo Bảo ra vẻ háo hức.

Thần Nam lớn tiếng: “Hảo, cho ta biết muốn vào tầng cuối cùng thì làm thế nào?”

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất truyền âm: “Có thánh cốt thủ hộ, rất ít người có khả năng từ bên ngoài công phá mười tám tầng địa ngục. Hôm nay, ta lớn mật trực tiếp đưa tiểu hữu vào tầng địa ngục mười bảy, ai muốn vào xem cũng được nhưng nên nhớ sinh tử do mệnh!”

“Âm.” Một động khẩu đen ngòm xuất hiện trên tầng không địa ngục.

Địa ngục chi môn đã mở, thông xuống tầng địa ngục mười bảy, ai cũng vào được nhưng còn sống mà ra hay không phải nghe theo thiên mệnh.

272. Chương 273 : Tầng Địa Ngục Mười Bảy Khiến Người Ta Kinh Ngạc

Không gian chi động tối om đứng trên không song không ai dám tiến vào một bước, tầng địa ngục mười bảy trong truyền thuyết là một trong những địa ngục đáng sợ nhất, trời mới biết trong đó giam giữ đại ma vương nào, xông vào có khi lại tịch diệt.

Chỉ cốt dài cả chục trượng lấp lánh điểm điểm u quang, vô thanh vô tức nổi trên tầng không Quang Minh giáo hội, đó là vật có thể trấn áp mười tám tầng địa ngục, tựa hồ có linh tính nên đứng ngoài lạnh lùng bàng quan, không muốn nhúng vào vòng tranh đấu. Càng thế lại càng khiến người ta bất an, mọi người đều chú thị vào hắc động vừa quan sát bạch cốt.

Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tổ thủy thần cùng Hắc Ám đại ma thần đều không biểu lộ gì, các Huyền giới cao thủ càng không dám tiến lên, nhiều người bỏ đi, họ phải về các Huyền giới càng nhanh càng tốt.

Những sự kiện gần đây quá kinh người, Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất vẫn còn sống, lại mở tầng địa ngục mười bảy. Họ phải nhanh chóng đem tin này bẩm báo với “Giới chủ” của mình.

Trong màn đêm, Thần Nam và hai con rồng tranh cãi, hẳn muốn chúng về Đông thổ nhưng bị khước từ.

“Tầng địa ngục mười bảy trong truyền thuyết tất nhiên nhiều hung hiểm, các ngươi về Đông thổ đợi tin, ta quyết không để các ngươi theo ta mạo hiểm.”

“Ngươi vậy là có ý gì? Không phải quá khách sáo sao?” Tử Kim thần long hơi giận, nó thu lại vẻ cười cợt.

“Ta kiên quyết không đồng ý, phúc hay họa cũng cùng chịu.” Long Bảo Bảo nắm chặt hoàng kim tiểu quyền đầu, lúc này nó rất nghiêm túc, không còn chút nào đáng vẻ tiểu thần con.

“Là nam nhân mau thống khoái rút lui cho ta, không nên lằng nhằng.” Thần Nam tỏ thái độ dĩ thường kiên quyết, không muốn chúng theo hắn mạo hiểm, trầm giọng nói: “Nếu có mạo hiểm, ba Thần Vương cũng không đủ, nếu mà ứng phó nổi ắt ta có thể an toàn rút lui. Ta biết tâm ý các ngươi, không cần nói nhiều. Hiện tại phải giữ lại thực lực và mầm mống, lúc thật sự cần các ngươi, ta sẽ không khách khí.”

...

Tranh cãi một lúc, Thần Nam cũng thuyết phục được hai con rồng, tiễn chúng về Đông thổ, ngũ đại ma thân cũng đi theo. Chân thân Thần Nam cầm Đại Long đao quay người nhìn bọn Hắc Ám đại ma thần và Chiến Thần.

Xuyên vân phá vụ, bay qua nhiều ngọn núi cao và đại thảo nguyên, năm ma thân và hai con rồng bay đến vùng núi giao nhau giữa đông Tây phương.

Một ma thân dừng lại nói: “Đưa Nạp Lan Nhược Thủy về Đông thổ, các người cùng đi tìm Đại Ma, tạm thời đừng gây họa, có Đại Ma hộ vệ, chắc không ai dám chạm vào các người, nhớ đợi tin ta.”

Nạp Lan Nhược Thủy bị Thần Nam đưa vào trong tiểu thể giới của một hóa thân nhưng nội thiên địa này chỉ rộng chừng mười mấy dặm.

Năm hóa thân nhìn theo hai con rồng đi xa đoạn nhanh chóng quay về Tây thổ.

Thời gian chậm chậm qua đi, sau ba thời thần, tầng không mười tám tầng địa ngục trầm tĩnh, ai nấy đều đứng lặng như tờ.

Năm ma thân đồng thời quay lại, dung nhập vào thể nội Thần Nam, hần nhìn sâu về Đông phương đoạn tiến bước vào không gian chi môn.

Dưới đất, Đạm Đài Tuyền dùng thần niệm truyền thanh: “Thần Nam, người định vào địa ngục sao? Ở đó dù Thiên giới chủ thần cũng không tra thám thấu triệt, chắc chắn có nhiều nguy hiểm, sao người không đợi lúc đủ thực lực hăng đi?”

Nhìn bóng dáng thanh lệ thoát tục đó, hần im lặng, nàng ta là nữ tử thể nào? Thủy chung không để ai nhận ra được chân tâm, có phải là một tiên tử kỳ tài, thông tuệ thiện lương? Hay là nữ ma lòng dạ đen tối.

Từng yêu từng hận, cảm tình của hần với nàng ta vô cùng phức tạp, dùng thần niệm truyền thanh đáp: “Thời gian... thời gian không đợi người.”

“Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất, Thần Nam ta vào đây.” Hần không hề do dự, tung mình nhảy vào trong không gian chi động.

Đạm Đài Tuyền chăm chú nhìn vào cảnh cửa tối tăm.

Hiện trường xôn xao, mấy vị thần ma đều kinh ngạc, không ngờ Thần Nam thật sự nhảy vào tầng địa ngục mười bảy, họ định ngăn nhưng không kịp.

“Hay.” Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất cảm thán, giọng nói già nua vang lên: “Cửa tầng địa ngục mười bảy đã mở, ai muốn vào không hề bị ngăn cản. Vào rồi mà ba ngày không trở ra, may mắn sống sót cũng phải ba ngàn năm nữa mới có sinh cơ, lúc đó không gian chi môn này lại mở rộng trong ba ngày.”

Chiến Thần cầm hoàng kim thánh kiếm đột nhiên quát: “Ta đi. Nghe nói có một vị tiền bối của phái Chiến Thần chúng ta bị phong ấn trong địa ngục, phải đi xem sao.”

Chiến Thần nổi danh Thiên giới về hào khí và hiếu chiến, không để Quang Minh thần và Nguyên Tổ thủy thần ngăn cản, trực tiếp phá toái hư không xuất hiện trước không gian hắc động, nhảy thẳng vào trong.

“Áo Tư Lí!”

“Áo Tư Lí!”

Quang Minh thần và Nguyên Tổ thủy thần đồng thời gọi to tên Chiến Thần nhưng không kịp ngăn cản, họ nhìn nhau rồi cùng nói: “Mau về Thiên giới.” Lương đại chủ thần lập tức phá toái hư không, quay về Thiên giới.

Hắc Ám đại ma thần mắt lóe hàn quang, nói với động huyệt tối om: “Lão giáo hoàng, ông nói là cửa tầng địa ngục mười bảy sẽ mở trong ba ngày?”

“Không sai.”

“Được, ta hiểu rồi.” Hắc Ám đại ma thần cũng phá toái hư không về Thiên giới.

Thời gian qua rất nhanh, hai ngày qua trong chớp mắt. Việc cửa tầng địa ngục mười bảy mở rộng truyền khắp đại lục, nhiều lão bất tử của Huyền giới được môn hạ bẩm báo, lập tức đến ngay Bái Đán thành.

Nhiều ẩn sĩ, thiếu niên cho đến cường giả chưa xuất thế cũng xuất sơn, bát phương phong vũ tụ tập tại địa ngục chi thành.

Gần mười tám tầng địa ngục có vô số tu luyện giả, tất cả đều chờ đợi sự tình phát triển, lần này cường giả tụ tập, cả sáu, bảy Huyền giới cao thủ có thể đấu với Thiên giới chủ thần cũng tới.

Trong hai ngày này, động khẩu tối om đứng yên trên không, người thường không thấy nhưng những cao thủ siêu tuyệt lại nhận ra có mấy đạo hư ảnh nối nhau tiến vào địa ngục môn.

Thời gian chậm chậm trôi, trong mấy thời thần cuối cùng của ngày thứ ba, một vài cao thủ lại phát hiện mấy nhân ảnh theo nhau vào tầng địa ngục mười bảy.

Ai nấy cả kinh, bây giờ vào làm sao kịp quay về, những người này diên chẳng? Dù sống sót cũng phải đợi ba ngàn năm mới có sinh cơ trở ra, lại có người bất kể hậu quả tiến vào, quả thật không hiểu nổi.

Mấy thời khắc cuối cùng cũng qua, Đạm Đài Tuyền ở đó suốt ba ngày nhưng thủy chung không thấy Thần Nam trở ra, liền biết hẳn không xuất hiện. Không ai hiểu nàng nghĩ gì, xưa nay nàng vẫn là một nữ tử đầy bí ẩn, không ai đoán được tâm sự.

Lúc đó, Tây thổ Lão bạo quân Khôn Đức đột nhiên đằng không bay vào địa ngục chi môn.

Đạm Đài Tuyền quát lên: “Khôn Đức ngươi không thủ tín, giờ mà đi địa ngục, làm sao trả lại đệ tử cho ta trong nửa tháng nữa?”

“Ngươi không nghe sao, ‘trong động bảy ngày, ngoài đời hơn ngàn năm, ba ngàn năm trong địa ngục chắc chỉ bằng ba ngày ở ngoài’, tuy là truyền ngôn nhưng không thể không tin, thời gian mấy ngàn năm với ta đủ rồi, lúc ta về chắc ngươi cũng chỉ phải đợi mấy ngày thôi.”

Đạm Đài Tuyền nổi giận, quát lớn: “Nói nhăng, thời gian truyền thuyết này không nói đến địa ngục thời không.”

Nhưng Khôn Đức không đáp mà biến mất trong địa ngục môn.

Đạm Đài Tuyền biến sắc, những người quen biết nàng chắc phải kinh hãi bởi hiếm khi nàng tỏ ra xáo động thế nào: vừa phần nộ vừa gấp rút. Do dự một hồi nàng đành không tiến vào tầng địa ngục mười bảy.

Hiện trường có mấy Đông thổ Huyền giới cao thủ nhiều tuổi, họ đều tin tức linh thông, biết chuyện Khôn Đức bắt Mộng Khả Nhi, giờ thấy Đạm Đài Tuyền lo cho Mộng Khả Nhi như vậy, bất chấp nguy hiểm bị phong ấn ba ngàn năm tiến vào đại ngục, liền tỏ ra nghi vấn trùng trùng.

Thời gian đến hạn, địa ngục chi môn khép lại rồi biến mất, giọng nói già nua của Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất vang vọng.

“Cánh cửa này phong bế ba ngàn năm...” Thanh âm nhỏ dần rồi biến mất.

Mấy ngày sau, đại lục sôi lên, không ít cao thủ tận mắt trông thấy mấy nhân ảnh tiến vào địa ngục, sau cùng không ai quay ra, có nghĩa rằng mấy cao thủ Thần Vương cấp bị phong ấn tại tầng địa ngục mười bảy ba ngàn năm. Đương nhiên ai nấy đều chấn kinh.

Thần Nam vào tầng địa ngục mười bảy mấy ngày, cảnh tượng như đang trong mộng.

Tất cả đều có vẻ hư ảo, không thể tin nổi.

Hắn tưởng tượng rằng tầng địa ngục mười bảy phải âm lãnh hắc ám, đầy tử vong khí tức nhưng cảnh tượng lại trái ngược.

Tầng không xanh biếc, vạn dặm trong veo như tinh thạch màu lam. Vầng dương treo cao trên không phát ra ánh sáng nhu hòa, rải xuống mỗi thốn không gian.

Không hề có khí tức hắc ám, âm lãnh hay uy hiếp của tử vong.

Trước mắt hắn là biển xanh biêng biếc, trải ra mệnh mông, gió biển khê phất mang theo mùi muối nhàn nhạt phủ vào mặt, vô cùng nhẹ nhàng.

Chim biển bay lượn khắp tầng không, tiếng gáy vang lên trong trẻo, cá kết thành đàn nhảy khỏi mặt biển, lao nhanh về phía trước. Từng con kình ngư khổng lồ nổi lơ lửng phun ra thủy trụ cao mấy chục thước.

Biển rộng có cá nhảy, trời cao chim chao mình.

Đây đâu phải là tầng địa ngục mười bảy mà là thế giới thanh tân của biển, đầy tự do và sinh cơ.

Thần Nam há hốc mồm, không tin rằng cảnh tượng này tồn tại thật.

Tầng địa ngục mười bảy mà thật sự thế này thì Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất đâu phải tự chịu khổ phong ấn vào đây, rõ ràng là một thế giới tân kì không bị ngoại giới quấy nhiễu, là đất lành tu giả cầu mà không được.

Lúc đầu hắn chăm chú giới bị, cho đó là ảo ảnh nhưng qua mấy ngày dùng linh thức sắc bén tra thám, đành phải tin là thật. Đó là một thế giới chân thật, tầng địa ngục mười bảy là thế.

Hắn không thấy lục địa, cứ lơ lửng trên không, lãnh tính quan sát, những gì nhìn thấy khiến hắn quá ấn tượng.

Hiện tại hắn ngoài nghi, mười tám tầng địa ngục kiến tạo thế nào?

Mặt biển vạn tầng sóng biếc, ánh sóng lẫn tẩn, hiện tại không có sóng gió, mặt trời rơi xuống đạo đạo kim quang.

Hắn thầm tính toán, men theo mặt biển bay về đông thương, thử xem có thấy đại lục không.

Cá biển liên tục nhảy khỏi mặt nước, dấy lên đóa đóa lãng hoa, chạm vào áo hắn, hải triều trên không quan sát hắn bay qua mà không hề kinh hãi.

Phi hành mấy trăm dặm, trước mặt xuất hiện một hòn đảo xanh biếc. Hắn đại hỉ bay tới, có đại lục là có người, ắt sẽ giúp hắn hiểu đây là thế giới thế nào.

Bãi cát vàng rực rỡ sáng lên, những thân cây cao lớn đỉnh bạt xanh om, trên đảo dày đặc cây cối. Từ rìa hải đảo loáng thoáng nghe thấy tiếng thú gầm chim kêu từ vùng sâu truyền ra.

Thần Nam đi trên bãi cát vàng, đến một vạt rừng dừa, cách không hút một quả xuống, khế bỏ ra uống một ngụm, lẩm bẩm: “Bắt đầu từ hòn đảo này điều tra xem thế giới này thế nào.”

273. Chương 274: Đồ Đằng Thú

Từng đóa hoa sóng rì rào, trên bãi cát vàng có cua bò qua lại, lúc sóng rút đi để lại những vỏ sò mỹ lệ. Dừa mọc thành từng vạt xanh biếc, tạo thêm màu sắc đầy sức sống cho bãi cát vàng.

Thần Nam phát hiện một khúc kiếm gãy trong một khoảnh rừng dừa, quan sát kĩ thấy đoạn kiếm hoen rỉ không thành hình dạng gì nữa, e rằng không bao lâu sẽ trở thành cát bụi. Thanh kiếm rỉ khá lớn, chế tạo khá thô thiển, không thể coi là thần binh lợi khí, thậm chí kém xa tinh thiết kiếm ở Nhân gian.

Hắn hoan hỉ, mới lên đảo đã có phát hiện, dấu hiệu khá thuận lợi, có thiết khí ắt sẽ có dấu vết con người.

Trong hải đảo có nhiều cây cối xứ nóng, sinh cơ phồn thịnh nhưng lại trùng trùng nguy hiểm, đi trong rừng thường gặp độc xà măng trùng, buộc hắn phải đề phòng.

Đi hơn mười dặm, hắn đánh chết ba con độc xà, đương nhiên hắn có thể ngự không phi hành nhưng không thực hiện bởi độc xà không làm gì được hắn. Hắn loáng thoáng cảm giác được rằng có thể phát hiện gì đó trên đảo, nếu phi hành ắt bỏ lỡ.

“Gào...”

Tiếng gầm vang vọng, một con kiếm xỉ hổ lao vào hắn, bất hạnh thay nó không gặp thức hắn mà chạm vào cao thủ cấp Thần Vương.

Thần Nam tung chưởng hất nó văng đi, nhưng con kiếm xỉ hổ dài cả trượng hung tính đại phát, như nanh múa vuốt lao tới tiếp tục. Lòng hắn máy động, phát ra thần thức cực mạnh, kiếm xỉ hổ ngoan ngoãn phục xuống như mèo con, thân thể run lên không ngừng.

Đoạn hắn dùng thần thức kiểm tra kí ức của kiếm xỉ hổ, thử xem có moi được manh mối gì từ con hung hổ không.

Kí ức của kiếm xỉ hổ rất đơn giản, sẵn được rồi thì giết, xé xác... toàn là những cảnh đầm máu nhưng cuối cùng Thần Nam vẫn tìm được một tin tức vô cùng hữu dụng.

Là hình ảnh của nhân loại.

Hắn vui mừng xen lẫn kinh hãi, tức thì tìm kiếm thật kỹ, những hình ảnh kiểu đó chỉ gồm mấy chục bức nhưng cũng đủ rồi. Đủ xác nhận hòn đảo này có người, hẳn cả kinh nhận ra họ tựa hồ phi thường nguyên thủy, vẫn mặc da thú, dùng thiết khí thô sơ, sinh hoạt như những bộ lạc nguyên thủy.

Hắn ngồi lên lưng kiếm xỉ hổ, phát ra thần thức dao động, uy lực khiến hung thú ngoan ngoãn biến thành vật cưỡi đưa hắn vượt qua trùng trùng nguyên thủy sâm lâm, tiến vào sâu trong hải đảo.

Dọc đường gặp toàn cổ thụ cao vút, vượn hót hổ gầm, nguyên thủy sâm lâm dày đặc, hung thú rất nhiều. Vượt hơn trăm dặm núi non, kiếm xỉ hổ dừng lại vẫy đuôi lắc đầu, ra hiệu hắn quan sát phía trước.

Rừng rú thưa dần, có dấu hiệu của nhân loại: tro tàn bếp lửa, cây rừng bị chặt, cả đường mòn.

Hắn vỗ lên đầu kiếm xỉ hổ bảo nó đi tiếp.

Quả nhiên thấy dấu vết con người.

P phía trước xuất hiện một thôn làng vô cùng nguyên thủy, phần lớn người dân mặc da thú, thấy mãnh hổ đột nhiên xuất hiện, nhiều người cả kinh chạy ra khỏi nhà, cầm thiết kiếm lao tới, lớn tiếng hò hét.

Đại khái chừng gần trăm người ra khỏi thôn, lao vào kiếm xỉ hổ, hung thú định quay đầu chạy nhưng trước áp lực tinh thần của Thần Nam, nó không dám động dấy.

“Gào...”

“Gừ...”

...

Những người này thân thể cao lớn, lớn tiếng hò hét nhưng Thần Nam không hiểu gì.

Đám đông nhanh chóng lao tới, hiển nhiên họ vô cùng chấn kinh với kẻ ngồi trên lưng mãnh hổ, tựa hồ mấy đầu linh lẫm bấm mấy câu rồi quăng vũ khí quỳ xuống đất. Những người theo sau thấy đầu linh như vậy cũng quỳ theo.

Thần Nam tuy không biết ngôn ngữ của họ nhưng hiểu được ý tứ, dùng thần thức quét qua tinh thần dao động của họ quả nhiên được chứng nghiệm, họ coi hắn là người được thiên thần phái tới.

Hắn liền tung động, thiên thần? Thật ra là thần thánh phương nào? Long Bảo Bảo không có ở đây, hắn đành phải đóng vai thần côn, nhận là thiên thần sứ giả, dùng thần niệm trao đổi với họ.

Những người đó công kênh xung quanh đưa hắn vào thôn, vào đến nơi, cảm giác sắc bén cho hắn biết có tu luyện giả ở gần đó, tu vi đạt lục giai cảnh giới, với hắn không đáng gì nhưng ở một thôn gần như nguyên thủy này ắt không tầm thường.

Hắn lại phát ra một dải thần thức dao động, cố ý thức tỉnh đối phương.

Một tiếng gầm gầm vang lên từ trong vùng sâu của bộ lạc, những người đi cùng hắn lớn tiếng hô lên kinh hãi. Hắn tìm được trong óc họ một tin tức kinh nhân, tiếng gầm đó là của một Đồ Đằng còn sống.

Đồ Đằng!

Một Đồ Đằng còn sống.

Trong thoáng chốc hắn suy tư trăm đường, loáng thoáng nắm bắt được tình hình.

“Ầm, ầm. ầm...”

Mặt đất rung lên, tiếng gầm càng lúc càng gần, sau cùng Đồ Đằng sống của bộ lạc lộ chân thân.

Đó là một con dã ngư cao ba trượng, dài sáu trượng, lớp lông đen nhánh như tơ phát ra trập trập quang hoa, cặp sừng uốn cong như ma hoa, cong liền mấy vòng, lấp lánh hào quang lạnh lẽo.

Kiểm xỉ hổ hấn cười tỏ vẻ sợ hãi, thậm chí run lên nhưng hấn phát một đạo tinh thần dao động vô về, nó liền yên lặng lại.

Đã nguơ cũng nói ra tiếng người, ngôn ngữ y hệt của thôn dân, nó quát vang: “Người là ai?” Thần Nam nghe không hiểu nhưng từ tinh thần dao động là hiểu ý nghĩa.

“Ta là thần.” Hấn lạnh lùng đáp.

“Không thể nào, ta là Đồ Đằng của bộ lạc này, người không thể là thần, ta không cảm ứng thấy khí tức của thiên thần sứ giả trên mình người, người là địch nhân của thiên thần.” Nó gầm lên.

Thôn dân vô cùng khiếp sợ, tựa hồ phi thường sợ nó, đều quỳ dưới đất lễ bái.

Thoáng chốc, Thần Nam hiểu ra, giáo hoàng kích hấn tiến vào tầng địa ngục mười bảy là có thâm ý. Hiện tại thấy Đồ Đằng của một nguyên thủy bộ lạc, hấn liền nghĩ đến những đại nhân vật như Tây thổ Đồ Đằng, Đông thổ Đồ Đằng, điều đó gọi gì cho hấn? Không phải lịch sử trùng hiện sao? Có lẽ sau đây hấn sẽ trải qua những ánh xạ lại như nhân loại đã trải qua từ cổ đến giờ.

Đương nhiên tất cả là do hấn đoán, đã đến đây rồi thì có thời gian nên đi kiểm chứng, thám thính.

“Ai phong người làm Đồ Đằng, người chỉ là một nguơ yêu tu luyện thành tinh, đừng bày trò uy phong trước mặt ta, bằng không ta sẽ biến người thành thức ăn cho vật cưỡi của ta.”

“Hỗn láo, ta là Đồ Đằng của mọi thôn làng trong mấy trăm dặm quanh đây, người dám coi thường ta như vậy sao?”

“Ha ha... chỉ là một con trâu mà lớn lối Đồ Đằng cái gì.” Thần Nam cười ha hả, phát ra uy lực tinh thần cực mạnh, trùm lên mình đã nguơ khiến lực giai Đồ Đằng thú run rẩy. Tinh thần lực của cao thủ Thần Vương đương nhiên nó không đối chọi nổi.

“Người...”

“Nói mau, thiên thần người nói đến là gì? Ở đâu?”

“Ta... ta không biết.”

“Đến giờ mà còn không chịu nói, không biết tốt xấu.” Thần Nam đằng không bay lên, ngồi trên lưng Đồ Đằng thú đoạn vẫy tay cho kiểm xỉ hổ chạy về núi.

Người trong thôn run rẩy, đều quỳ bất động dưới đất. Đồ Đằng của bộ lạc lại bị người ta biến thành vật cưỡi khiến họ hoảng sợ, càng xác nhận Thần Nam là sứ giả thiên thần phái tới.

“Có nói hay không?” Thần Nam quát vang.

Đồ Đằng thú nhanh chóng phục xuống đất, nó cảm nhận được áp lực đáng sợ của Thần Nam, run giọng nói: “Ta cũng bị Đồ Đằng thú của bộ lạc lớn sai khiến, thật không biết thiên thần ở đâu.”

Thần Nam lại phóng ra thần niệm cực mạnh, quét qua kí ức của Đồ Đằng thú, phát giác đúng như nó nói, nó chỉ là Đồ Đằng thú thấp nhất, không biết thiên thần ở đâu.

“Đi, đưa ta đến đại bộ lạc gặp Đồ Đằng thú sai khiến người.”

“Ta... không dám...”

“Không dám? Còn muốn sống thì đừng nói lảng nhăng nữa.”

Nguơ Đồ Đằng bị áp lực của Thần Vương, hoàn toàn không còn uy nghiêm, vội gật đầu: “Vâng, ta sẽ đưa.”

Đồ Đằng thú thành vật cưỡi khiến trong lòng Thần Nam nghĩ rất nhiều, đây là một nguyên thủy bộ lạc, nếu cứ phát triển thì Đồ Đằng này có thành cao thủ siêu việt hấn từng thấy trong tầng địa ngục mười hai không?

Có lẽ hấn được chứng kiến quỹ tích phát triển của lịch sử trong tầng địa ngục mười bảy.

Bộ lạc lớn nhất có mấy ngàn người, ở giữa đảo. Đồ Đằng thú tu vi lực giai, có thể xuyên vân phá vụ phi hành trên không trung, đưa hấn đến đích rất nhanh.

Nhìn xuống dưới thấy từng gian nhà gỗ rải rác, hắn vừa định lệnh cho Đồ Đằng thú hạ xuống thì phát giác một thân ảnh quen thuộc, đại bộ lạc tựa hồ phát sinh đại loạn, một nữ tử trẻ tuổi bay múa trên tầng không như thiên tiên.

“Đạm Đài Tuyền.” Hắn vô cùng kinh hãi, lâm bẩm: “Sao nàng ta lại tới? Lại vào tầng địa ngục mười bảy?”

Hắn vội lệnh cho Đồ Đằng thú bay vào vân vụ rồi mở thiên nhãn quan sát cẩn thận.

Đạm Đài Tuyền bạch y bay bay, uốn lượn dưới tầng không thấp rồi như ngôi sao băng bay về phương đông, thoáng chốc đã mất bóng, nhiều người vẫn còn lễ bái.

Hắn không hành động, lẳng lặng chờ đợi nửa thời thần, tin rằng Đạm Đài Tuyền đã đi xa mới lệnh cho Đồ Đằng thú đáp xuống. Nhưng lại bay xuống một khoảng rừng rậm, hắn không muốn kinh động thôn dân, mà muốn ngấm ngấm thám thính bí mật.

Hắn vừa đáp xuống một ngọn cao sơn trong rừng, chợt phát giác phía xa truyền lại từng sợi dao động, vội bảo Đồ Đằng thú ẩn khí tức rồi chăm chăm quan sát.

Một nữ tử có mái tóc màu lam phá không bay qua như lãng ba tiên tử, thân ảnh yêu kiều vạch thành một quỹ tích ưu mỹ rồi đáp xuống bộ lạc, lại khiến tất cả loạn xạ, người trong bộ lạc vô cùng hoảng sợ.

“Nguyên Tổ thủy thần Tây Lạp Lệ Ti.”

Thần Nam càng kinh hãi, ở đây lại thấy Nguyên Tổ thủy thần của Tây phương Thiên giới, hắn nhú mày, đối phương hà cớ lại tiến vào tầng địa ngục mười bảy?

Đã mấy ngày rồi, cửa vào tầng địa ngục mười bảy đã đóng, Nguyên Tổ thủy thần lại không hề sợ hãi, tựa hồ đang truy tìm gì đó, tinh thần còn có vẻ hưng phấn, tuyệt không giống người thụ khổ.

“Muốn đoạt lại thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy? Không thể nào, ả biết địa ngục chi môn đã đóng, còn gì mà lại hưng phấn như vậy, khiến ả truy tìm? Lẽ nào tầng địa ngục mười bảy có bí ẩn trọng đại?” Thần Nam lâm bẩm, càng nghĩ càng thấy đúng.

“Gào...” từ trong đại bộ lạc truyền ra tiếng gầm kinh thiên động địa, một cự lang ba đầu dài mười trượng, cao bốn trượng đằng không bay lên, đưa Nguyên Tổ thủy thần bay về phương đông, phương hướng giống Đạm Đài Tuyền.

Lúc đó Đồ Đằng thú cạnh Thần Nam run lên: “Tam đầu cự lang là Đồ Đằng của đại bộ lạc này, thật không ngờ... y cũng đến nước này.”

“Hắc, bất quá là thất giai yêu lang, đương nhiên không phải đối thủ của chủ thần. Đi nào, lẹ lẹ bám theo.”

Thần Nam quyết định bám theo Nguyên Tổ thủy thần và Đạm Đài Tuyền xem họ hành động thế nào.

274. Chương 275: Con Trai Của Thần Nam

Ngư Đồ Đằng đưa Thần Nam lao đi như chớp trên mặt biển vô tận bay về phương đông. Chim biển tung bay, cự ngư nhảy nhót, bức tranh hoạt bát sinh động nhanh chóng lùi lại.

Thần Nam dung thần thức bám sát Nguyên Tổ thủy thần, tuy cách nhau rất xa không thấy được bóng dáng đối phương nhưng thần thức có thể nắm rõ tung tích.

Dọc đường thấy đảo lớn đảo nhỏ dày đặc như sao sa, như những viên minh châu xanh om trong nước biển, phát ra sức sống vô hạn.

Hòn đảo lớn nhất cũng chỉ mấy vạn dặm vuông, không có những đại kiến trúc như thành trấn, đa phần là những làng nhỏ.

Thần Nam rất ngạc nhiên, đây là tầng địa ngục mười bảy trong truyền thuyết mà có nhiều bình dân như vậy, thật không tin nổi. Đây là địa ngục nhốt thần ma sao? Phải là một thế giới nguyên sơ mới đúng.

Chợt hần cảm thấy Nguyên Tổ thủy thần ở phía trước dừng lại, tuy không nhìn rõ nhưng dựa vào linh thức cảm ứng rất rõ. Hần sai cự ngư Đồ Đằng đáp xuống biển, dừng lại nửa thời thần, lại thấy Tây Lạp Lệ Ti lên đường mới cho phép cự ngư Đồ Đằng đi tiếp.

Được chừng hơn ba mươi dặm, một hòn đảo rộng mười mấy dặm vuông xuất hiện trên mặt biển, lớn hơn nhiều hòn đảo lúc trước.

Hòn đảo này cũng đầy cây xanh, từ không trung nhìn xuống nó như một con hổ xanh om nằm phục xuống, Nguyên Tổ thủy thần cười cự lang Đồ Đằng đang đáp xuống đó.

Đồng thời, từ hòn đảo bay lên mấy chục đạo kiếm khí, kiếm mang sáng rực vút lên mây cao, lan tràn trên không. Thần Nam cả kinh, cảm giác thấy khí tức quen thuộc, là Đạm Đài Tuyền đang kịch chiến với người ta.

Ở đây lại có cao thủ đấu được với Đạm Đài Tuyền, quả khiến người ta kinh hãi.

Hần vỗ mạnh vào cự ngư Đồ Đằng, để nó lao tới thật nhanh, hần muốn xem hòn đảo có bí mật gì.

Trên đảo cây cối dày đặc, có những cây cần mười mấy người ôm mới xuể, không biết đã sống bao nhiêu năm mà cành lá um tùm, che kín mặt trời.

Tiếng thú gầm liên miên, cự hổ, dã tượng, hung long ... nhiều man thú xuất hiện trong nguyên thủy sâm lâm khiến hòn đảo như man hoang chi địa.

Cự ngư Đồ Đằng nhanh chóng xuyên qua mười mấy dặm rừng núi, qua mười mấy đỉnh núi cao rồi đến một vùng gò đồi, Tây Lạp Lệ Ti đang ở đó, ngầm quan sát đại chiến.

Thần Nam nhìn rõ, người cùng Đạm Đài Tuyền giao thủ là thượng cổ thần long Khôn Đức.

“Chết tiệt, không biết tầng địa ngục mười bảy có bí mật gì mà khiến lão long cũng mạo hiểm tiến vào.”

Khôn Đức đại chiến phi thường kịch liệt với Đạm Đài Tuyền, lão nhắc tay phá không, giậm chân nứt đất nhưng tựa hồ không thi triển sát thủ.

Đạm Đài Tuyền tuy công lực phi phàm nhưng còn kém Khôn Đức một chút, dù kiếm khí ràn rạt, năng lượng trong tiểu thể giới điên cuồng tràn ra nhưng không thể chạm đến Khôn Đức.

Kiếm khí tung hoành, thi thoảng từ trên không lạc xuống đất, hủy diệt mấy ngọn đồi, lực phá hoại kinh nhân vô cùng đáng sợ.

Hiện tại Thần Nam đoán ra Khôn Đức có lẽ chớm bước vào Thần Hoàng lĩnh vực. Đạm Đài Tuyền là cao thủ Thần Vương đỉnh cấp, vẫn còn kém hơn Thần Hoàng nên không thể đánh bại được Khôn Đức, không đoán được tu vi chân thật của Lão bạo quân.

“Àm.”

Tiếng nổ vang lừng, lưỡng đại cao thủ trên không bốc ra chưởng lực kinh hồn đánh thẳng xuống đảo, một khe nứt rộng mấy trượng nhanh chóng vươn xa mười mấy dặm, nước biển phía dưới theo khe nứt tràn lên.

Đương nhiên Đạm Đài Tuyền nóng ruột, đã động chân hỏa, tựa hồ muốn quyết sinh tử. Sau cùng, Khôn Đức hình như không muốn chiến đấu nữa, bay về Đông phương, Đạm Đài Tuyền đuổi sát.

Nguyên Tổ thủy thần không bám theo mà cười cự lang Đồ Đằng tìm kiếm thật kỹ trên đảo, tựa hồ muốn tìm gì đó.

Thần Nam vô cùng kỳ quái, thận trọng bám theo.

Nửa thời thần sau, chợt trên không có dao động quái dị, hần vội quay lại, chuân bị chiến đấu, một bóng dáng màu bạc vạch ngang hư không, đột ngột xuất hiện trước mặt hần.

“Khôn Đức!”

Mắt hần xạ ra hai đạo thần quang, không biết đối phương là địch hay bạn.

“Không sai, là ta. Không ngờ vừa nay không nhìn nhầm, người đang quan chiến ở ngoài. Ta không có địch ý, vào nội thiên địa của người đàm luận một chút.” Mái tóc bạc của Khôn Đức lất phất, tạo cho khôi vĩ nam tử bề ngoài chừng ba chục tuổi này mị lực siêu nhiên.

Thần Nam không chần chừ, mở nội thiên địa, hai người cùng vào.

“Ai nấy đều tham lam.” Khôn Đức cảm thán.

“Có ý gì?”

“Người có biết bao nhiêu người vào tầng địa ngục mười bảy không?”

“Ta sao biết được.”

“Người sẽ biết nhanh thôi, không ít Thần Vương tiến vào.”

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Vì sao? Họ có mục đích gì?”

“Mấy hôm trước có hai lão bất tử của Tây phương Thiên giới lộ ra tin tức rằng trong địa ngục có một cỗ sức mạnh cải thiên hoá địa.”

“A?” Thần Nam máy động trong lòng.

“Một tàn phá thế giới.”

Hai mắt hần xạ ra thần quang, lạnh giọng: “Tàn phá thế giới ... hừ!”

Khôn Đức gật đầu: “Không sai, một tàn phá thế giới. Nó bị phụ thân người phong ấn trong địa ngục, ai đạt được là vượt lên thành chí tôn cường giả trong thiên địa.”

Thần Nam lạnh giọng: “Lòng người không đáy, vì một truyền thuyết phiêu diêu lại khiến các Thần Vương cam tâm vào địa ngục. Hừ hiện tại địa ngục chỉ môn đã phong bế, ta xem họ thoát kiểu gì, sẽ mãi mãi ở lại trong này cũng nên.”

Khôn Đức nói: “Lấy được tàn phá thế giới sẽ mở được địa ngục. Đương nhiên, tàn phá thế giới chỉ có một, các Thần Vương sẽ phải tàn sát, để người sau cùng nắm được. Nó do phụ thân người để lại, ta thấy chỉ người mới có khả năng lấy được.”

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Người coi trọng ta, có phải định đi cùng, khi ta lấy được thì ra tay đoạt lấy?”

“Người cả nghĩ rồi.” Khôn Đức lắc đầu thở dài.

Lúc đó, thượng cổ thần long uy chấn Tây thổ có phần thương cảm, khác hẳn hình tượng cường giả uy nghiêm cái thế thường ngày: “Ta vào địa ngục để điều tra một đoạn công án. Ta có ba đứa con gái, Tiểu nữ nhi Giai Ti Lệ sáu ngàn năm trước mới sinh, hai đứa trước từ một vạn năm trước đã tiếp cận cảnh giới Thần Vương, là thiên tài hiếm thấy của long tộc. Nhưng không ngờ lại bị một nữ nhân sát hại...”

“Đạm Đài Tuyền? Chuyện đó... sao có thể.” Thần Nam cả kinh: “Lẽ nào là thế lực sau lưng nàng ta từ vạn năm trước?”

“Không sai.” Mắt Lão bạo quân lóe hàn quang: “Vạn năm trước có một nữ nhân tung hoành thiên thượng địa hạ, qua lại Tiên Áo và Ma Áo đại lục, vì đoạt Tây thổ chí bảo đã giết Tây thổ thủ hộ giả, hai con gái ta cũng vạ lây. Sau cùng tuy ả hồn phi phách tán trong thiên địa hạo kiếp nhưng ta thấy ả hình như chưa triệt để tiêu tan.”

“Sau vạn năm liệu còn tìm được ả không?” Thần Nam hỏi, hần muốn biết kẻ sau lưng Đạm Đài Tuyền đó là ai, đó cũng là cừ địch của Thần gia, cùng phụ thân hần tranh đấu mấy ngàn năm.

Khôn Đức nói: “Ta cảm giác được khí tức của ả tại hai nơi, một là Đạm Đài cổ thánh địa ở Nhân gian và tại mười tám tầng địa ngục.”

Thần Nam cả kinh: “Đạm Đài cổ thánh địa, lẽ nào là Mộng Khả Nhi?”

“Không sai, lúc đầu ta tưởng Mộng Khả Nhi là nữ nhân đó nghịch thiên quay về ngưng tụ thành thân thể. Nhưng hiện tại có lẽ đã lắm. Thể nội Mộng Khả Nhi tuy có một cỗ năng lượng kinh hồn nhưng không có khí tức của nữ nhân đó. Trừ cỗ thánh địa ra thì nơi hoài nghi còn lại là mấy tầng địa ngục cuối cùng. Mười bốn tầng đầu, sức mạnh của ta mở được nhưng từ tầng mười lăm trở đi, ta không mở được, để báo cứu cho hai con gái và Tây thổ thủ hộ giả, ta không ngại tiến vào tầng địa ngục mười bảy tìm tung tích nữ nhân đó.”

Đoạn Khôn Đức lại thở dài thương cảm, rồi mở một không gian, thả một nữ tử hôn mê ra, là Mộng Khả Nhi.

Nàng như nữ nhân đang ngủ, mặc tà váy trắng, nằm yên trong bụi cây, tuyệt đại tư dung diễm đam vô cùng, làn mi dài khẽ lay động, tựa hồ sắp tỉnh lại.

Khôn Đức cười nhạt: “Loại trừ nàng ta thì ta không muốn giam giữ nữa. Bất quá ta không trả cho Đạm Đài Tuyền, vạn năm trước ả không qua Tây đại lục, không có liên quan nhưng được nữ nhân đó thưởng thức, ta không giết ả nhưng quyết phải trừng phạt.”

Lão bạo quân liếc Thần Nam thật sâu: “Ta tìm tòi kí ức của Mộng Khả Nhi, cũng biết vài chuyện. Xin lỗi, không ngờ nàng ta lại mang hài nhi của người, nhưng ta không để nàng ta phải chịu ủy khuất.”

“Người...” Thần Nam há hốc mồm, thần tình vô cùng ngỡ ngàng, định phát nộ nhưng nhẫn lại được: “Người nói nàng đang có thai?”

“Cung hỉ, là nam hài, một hai năm nữa sẽ sinh.”

“Chuyện này...” Hần ngần ngại, tận giờ mới hiểu vì sao lúc trước không tìm thấy hài nhi ở Đạm Đài thánh địa, bởi nó chưa sinh ra. Hần biết tu luyện giả thể chất đặc thù, thai kỳ khác hẳn người thường.

Khôn Đức cười lạnh: “Trừng phạt lớn nhất với Đạm Đài Tuyền đến thế là cùng.”

“Người nói gì?” Thần Nam dựng làn mi kiểm, lạnh giọng: “Đừng đem cừu oán của người trút lên đầu hài nhi của ta. Hiện tại mong người không lợi dụng Mộng Khả Nhi đi báo thù Đạm Đài Tuyền, ta hi vọng người không làm mẫu tử nàng thương tổn.”

“Ha ha...” Khôn Đức cười vang: “Ta tuyệt không thương tổn họ. Ngược lại còn giúp họ. Mộng Khả Nhi dị thường trọng yếu với Đạm Đài Tuyền, nếu để ả biết Mộng Khả Nhi có hài nhi của người chắc sẽ dùng đại thần thông cấp Thần Vương giúp Mộng Khả Nhi luyện hóa tiểu sinh mệnh. Vì thế, tốt nhất người không nên cho Đạm Đài Tuyền biết Mộng Khả Nhi ở trong nội thiên địa, ta sẽ tiếp tục thu hút ánh mắt Đạm Đài Tuyền.”

Thần Nam biến sắc, trong thời gian hai năm tới khó mà để Đạm Đài Tuyền không tìm ra, hẳn tuy đạt đến Thần Vương nhưng e là không chống nổi cao thủ chuẩn Thần Hoàng.

“Không cần lo, chỉ cần hài nhi của người đủ mạnh, dù Thần Hoàng cũng không luyện hóa được. Nên biết hài nhi của người không tầm thường, hiện tại không phổ thông tiên nhân nào luyện hóa được, tiền đồ của nó không thể tưởng tượng, gốc rễ của nó thật quá sâu dày. Nếu người còn lo lắng, có thể nghĩ cách khiến tiên thiên của nó mạnh hơn.”

“Làm thế nào?” Thần Nam có vẻ động lòng.

“Có món đồ tốt không dùng, lãng phí quá.” Khôn Đức cười lạnh, chỉ vào Lôi Thần bị phong ấn cách đó không xa.

Sức mạnh của Lôi Thần tuy bị phong ấn nhưng cảm giác vẫn còn, nghe Khôn Đức nói xong, sắc mặt xanh lè.

“Ta rất thích hài tử chưa sinh ra này, cảm giác được nó rất mạnh lại nghĩ tới hai đứa con thiên tài xưa kia.” Khôn Đức có phần thương cảm: “Ta giúp nó lấy được sức mạnh Thần Vương của Lôi Thần, để tiên thiên của nó hồn hậu hơn.”

Khôn Đức vẫy tay, Lôi Thần bay tới nhưng được nửa đường, Lôi Thần đã sợ quá ngắt xỉu, lúc mất tri giác y quả thật muốn chửi văng lên, đường đường Thiên giới chủ thần lại trở thành bổ phẩm cho người ta, quả thật không còn gì để nói.

Một đạo tử quang từ thể nội Lôi Thần bính phát ra, một viên Lôi Thần đan xuất hiện trong tay Khôn Đức, rồi bị Lão bạo quân luyện hóa thành khí thái, cực kì thận trọng đẩy tử quang vào tiểu phúc Mộng Khả Nhi, dẫn vào thể nội tiểu sinh mệnh.

Lôi Thần có chín viên Thần Vương đan, bốn viên trước đã bị Thần Nam và con rồng du côn đẩy vào thể nội Long Bảo Bảo, hiện tại còn năm viên, bị Khôn Đức luyện hóa thành tiên thiên sinh mệnh lực, chú nhập vào tiểu sinh mệnh thể.

“Ta thấy thêm chút thời gian nữa, dù Đạm Đài Tuyền cũng không luyện hóa được nó, trừ phi ả muốn Mộng Khả Nhi mất mạng. Được rồi, giờ xin cáo từ.” Khôn Đức rời khỏi nội thiên địa, trực tiếp tan biến vào tầng không hải đảo.

Nhìn Mộng Khả Nhi đang ngủ, nở nụ cười diễm đạm, cảm giác được tiểu sinh mệnh máy động, lòng hần dấy lên cảm tình khôn tả.

Hắn cẩn thận ôm Mộng Khả Nhi lên, đưa nàng vào điện vũ rồi gọi mấy thiên sứ hàng phục được ở Thiên giới đến phục thị.

Hắn định rời khỏi, chợt thấy một tia tinh thần dao động mỏng manh, giọng nói non nớt tựa hồ đang hô hoán: “Ba ... ba ...”

Thần Nam không dám tin vào linh giác, quay phắt lại.

“Ba ba ... mẹ mẹ ...”

Giọng nói non nớt lại vọng vào tim hắn.

Hắn cao hứng muốn cười vang nhưng rồi nhấn lại được, ngồi xuống bên cạnh nhìn Mộng Khả Nhi đang ngủ, cảm thụ tiểu sinh mệnh hô hoán, một thời thần sau mới đứng dậy đi ra.

Rời khỏi nội thiên địa, xuất hiện trên hải đảo, tìm khí tức của Nguyên Tố thủy thần nhưng không phát giác, mà thấy một cỗ tinh thần dao động cực mạnh.

Hắn vội giúp cự ngư Đồ Đằng ẩn khí tức, lánh vào một vạt rừng trên núi. Chỉ thấy trên không có mấy nhân ảnh nhanh chóng bay tới, một kẻ là Hắc Ám đại ma thần, bên cạnh là hai ma thần hắn không quen.

“Chết tiệt, mấy tên này đến đây vì tàn phá thế giới.” Hai mắt hắn xạ ra thần quang.

“Lão bắt tử đó lừa chúng ta sao?”

“Âm Ảnh ma thần người hoài nghi tiền bối Hắc Ám tộc chúng ta?” Hắc Ám đại ma thần lạnh lùng hỏi.

Âm Ảnh ma thần không đáp, một ma thần khác nói: “Không phải chúng ta hoài nghi, Thần Chiến sao lại chết được? Dù chết rồi, vị tiền bối đó sao lại khẳng định được thi thể Thần Chiến ở tầng địa ngục mười bảy?”

“Tà Dục ma thần người có nghi vấn này sao lúc ở Thiên giới không nói ra?” Hắc Ám đại ma thần cười lạnh: “Sợ gì, dù không thu hoạch gì, chúng ta cũng rời đi được. Thôi, ba người chúng ta chia ra đi tìm. Bất quá không nên tách nhau quá xa, tránh xảy ra bất trắc.”

Ba ma thần chia thành ba hướng lao đi như sao băng.

Hai mắt Thần Nam phun lửa, lạnh giọng: “Chết tiệt, đều vì tàn phá thế giới. Phụ thân, người thật ra để lại gì ở đây? Con tin người chưa chết.”

Hắn tung chưởng đánh cự ngư Đồ Đằng ngất đi rồi đằng không đuổi theo hướng Âm Ảnh ma thần, lạnh giọng: “Định nhắm vào Thần gia chúng ta thì xin lỗi, ta phải ra tay. Nhất định ta phải thu hồi tàn phá thế giới, còn chuẩn bị chút bổ phẩm cho hài nhi.”

275. Chương 276: Chế Tạo Thần Vương

Âm Ảnh ma thần dùng thiên thị địa thính đại thần thông tìm khắp nửa hòn đảo, tựa hồ đang tìm kiếm, không chú ý đến sau lưng có một Thần Vương bám theo.

Nhưng Thần Nam không thể đến gần quá, cự ly thủy chung giữ trong phạm vi hơn hai mươi dặm, dùng thần niệm khóa chặt đối phương.

Bất giác, Âm Ảnh ma thần lần mò đến cực bắc một hòn đảo, gần sát mặt biển, ở đó có một tòa cổ bảo, khác hẳn kiến trúc trong các bộ lạc khác trên đảo, tượng ác ma vây quanh bảo. Âm Ảnh ma thần phát hiện ra liền đại hỉ đáp xuống.

Thần Nam cũng thấy hơi kỳ dị nhưng bỏ qua hết, thu liễm toàn bộ khí tức bám theo, chuẩn bị xuất thủ ở đây.

Từng vạt rừng dày trải khắp ngoại vi cổ bảo, Thần Nam như một đạo quang ảnh xuyên qua rồi tiến vào cổ bảo.

Cổ bảo do nham thạch đen nhánh chất thành phát ra tà dị khí tức, hiển nhiên không có người cư trú hay sinh khí, chỉ có trập trập âm hàn lan tỏa.

“Ha ha...” Từ cổ bảo đột nhiên truyền ra tiếng cười cuồng dại, hình như Âm Ảnh ma thần đang vui sướng.

“Oành.”, cổ bảo nổ tung, Âm Ảnh ma thần lao vút lên nhưng trong tay có một tấm thạch bi đen nhánh, cười vang: “Thần Chiến quả nhiên từng qua tầng địa ngục mười bảy, phong ấn một Đồ Đằng thú đến chết ở đây! Ha ha... phát hiện manh mối nhanh quá.”

Âm Ảnh ma thần đứng trên không cười điên cuồng.

Cùng lúc, Thần Nam hành động, ngũ đạo ma thân nhanh chóng tách khỏi bản thể, để lại năm chiếc bóng trên không, chia ra năm hướng vây chặt Âm Ảnh ma thần.

Âm Ảnh ma thần giống như tên hiệu, quanh người bao phủ âm ảnh, chìm trong hắc ám, tuy đang lúc trưa nắng mà không thể chiếu xạ vào hư ảnh, y oán hận nói với Thần Nam: “Tiểu tử, là người.”

Chân thân Thần Nam đằng không bay lên đứng cùng ngũ đại ma thân, lạnh giọng: “Tự sát hay đợi ta động thủ?” Với một Thiên giới ma thần, những lời này vô cùng cuồng vọng, không coi Âm Ảnh ma thần vào đâu.

“Ha ha...” Âm Ảnh ma thần giận quá hóa cười: “Người thật sự coi mình là Thần Hoàng sao? Đừng nói tiểu bối người không đáng gì với ta mà người có đầu được với ta thật, bọn Hắc Ám, Tà Dục cũng sẽ đến đây ngay, cùng giết người.”

Âm Ảnh ma thần tuy nổi giận nhưng lúc tuôn ra những lời này lại rất tự nhiên, y biết Thần Nam và hai con rồng đã diệt Ngạc Vận ma thần, Minh Thần, Huyết Hoàng, giờ mình đơn thân đối diện, trong lòng ít nhiều cũng e ngại.

“Gào...”

Âm Ảnh ma thần ngửa mặt hú vang, phát động công kích trước, chuẩn bị đột vây thoát đi.

“Hừ, người hú lên gọi bọn Hắc Ám đại ma thần đến cứu người chẳng? Ta cam đoan trước khi bọn chúng đến đây đã giải quyết xong người.”

Âm Ảnh ma thần không đáp, hiện tại thực lực mới là đạo lý, thân thể y lập tức mơ hồ, âm ảnh quanh mình khuếch tán.

Tàn ảnh liên tục lắc lự, Âm Ảnh ma thần tách ra mười tám hư ảnh, cũng là mười tám hóa thân, bản thể nằm giữa hư thể và thực thể, hóa thành làn khói.

Thần Nam và năm ma thân không coi nhưng hóa thân kia vào đâu, nhắm chặt vào chân thân Âm Ảnh ma thần và hóa thân cầm thạch bi.

Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Hậu Nghệ cung, Thạch Cầm đương đánh tan mấy hư ảnh, nhưng chúng nhanh chóng ngưng tụ thành nhân ảnh ngoài xa.

Thần Nam lao vào hóa thân cầm thạch bi, Khốn Thiên tác phát ra tiếng rung động trời, trời cứng hư ảnh đang cười cợt.

“Không thể nào, đây là trạng thái hư hóa của ta, sao lại bị trời?” Hóa thân của Âm Ảnh ma thần tỏ vẻ kinh ngạc, không tin nổi vào sự thật đang diễn ra.

“Ngay Thiên còn trời được thì kể gì một hư ảnh hóa thân nhỏ xíu, bất kể người hữu hình vô hình hữu chất vô chất đều không thoát được Khốn Thiên tác.”

“Ầm.”

Hóa thân nổ tung hóa thành khói tản ra bốn phương tám hướng, nhưng kinh hãi nhận ra không thoát được Khốn Thiên tác.

Thần Nam nhanh chóng đón lấy thạch bi đen ngòm rớt xuống, đoạn dùng Khốn Thiên tác kéo hóa thân lại: “Ta đã nói người không trốn được.”

Hắn dùng lực lắc Khốn Thiên tác, tiếng lật phật tử vang lên, hóa thân của Âm Ảnh ma thần gào lên thảm thiết, sắp bị xiết chết.

“Nói, Thiên giới có tổng cộng mấy vị ma thần? Các người được mấy lão bất tử của Thiên giới cho biết bao nhiêu bí ẩn? Nói ra ta còn tha được cho người, bằng không sẽ diệt ngay.”

“Hắc hắc ... ta quyết không cho người biết!”

“Vậy được, người chịu chết đi, có nhiều hóa thân như vậy, cả bản thể tại đây, ta có coi hư ảnh của người ra gì?”

“Ầm.”

Thần Nam dùng lực kéo mạnh Khốn Thiên tác, thoáng chớp đánh tan hư ảnh, vụ khí đen ngòm tan đi.

“Người ...”

Ngoài xa, chân thân Âm Ảnh ma thần rung động, tựa hồ thụ thương không nhẹ, lúc này y bị ngũ đại ma thân của Thần Nam vây chặt, nhưng hóa thân của y lại không có uy lực đủ để gây thương tổn cho bất tử ma thể.

Thần Nam giữ thạch bi trên không, phía trên có vạch mấy chữ bằng chỉ lực vô cùng bắt mắt: Phong ấn vĩnh viễn địa ngục ma lang thần - Thần Chiến.

Hắn tỏ vẻ kích động, đó là thủ bút của phụ thân nhưng không biết đã bao lâu rồi, thạch bi có mấy vết nứt lớn, có thể tan nát bất cứ lúc nào, sức mạnh phong ấn đã không còn.

Nhìn vào cổ bảo, một thi thể ma lang to lớn nằm phục trong một tòa động, hiển nhiên đã bị phong ấn tới chết.

Thần Nam hiểu ra liền quăng thạch bi, nói với Âm Ảnh ma thần: “Người có bản lãnh thế này thôi à? Thật hoài nghi rằng người đạt đến ma thần cảnh giới, hiện tại đến lúc kết thúc chiến đấu.”

Hắn đưa tay diệt hết mấy hư ảnh nhưng chợt thấy đại sự không ổn, thân thể phảng phất bị cầm cố, hành động chật vật hẳn.

Ngoài xa năm ma thân cũng vậy, chân thân Âm Ảnh ma thần tan biến.

“Hắc hắc ...” Trên không trung vang lên tiếng cười lạnh tanh: “Âm Ảnh ta là ma thần một phương, người tưởng ta không đỡ nổi một đòn sao? Vừa nãy chỉ là ma tỳ của ta, hư ảnh đó mà người tưởng là chân thân? Ha ha... Âm Ảnh ta là nhân vật thể nào, tùy tiện phân ra chút sức mạnh là thành hư ảnh. Ta xưa nay không tu hóa thân chân chính vì ta không cần dùng. Ha ha... có chủ thần nào dám coi thường ta, mà hôm nay người lại khiến ta động nộ. Biết không? Ta là Âm Ảnh ma thần, trên thế giới này chỉ cần có quang âm âm ảnh là ta có cơ hội ra tay, người làm gì được.”

Thần Nam cảm giác tình huống phi thường bất diệu, Âm Ảnh ma thần không nói quá, phía sau hắn và năm hóa thân đều có một bóng dáng đang đứng, khi thân ảnh trùng hợp, hắn thấy sức mạnh tan biến.

“Đó là pháp tắc của ta, âm ảnh thế giới, lấy sinh mệnh chi năng từ bóng của các người.”

“Àm.”

Thần Nam đánh mạnh vào hư ảnh sau lưng nhưng âm ảnh vẫn y nguyên.

“Vô dụng, pháp tắc của ta trải khắp thiên địa, mọi bóng hình đều do ta sử dụng, mọi hư ảnh bất diệt, khi sinh mệnh chi năng của người cạn, ta sẽ an táng cho người, hắc hắc ...”

Ngũ đại ma thân cũng gặp vấn đề tương tự, bị cấm cố trong không gian, khó lòng di động thân thể, đồng thời sinh mệnh chi năng rút đi rất nhanh.

“A ...”

Thần Nam ngửa mặt hú vang, tóc dựng đứng lên, cuồng bạo ma khí nghịch không quét ngược, đánh tan mây đám mây trắng trên không, mặt biển cạnh đó liền dâng sóng nuốt trời, nước biển sôi trào lên mấy trăm thước, tầng tầng sóng tràn qua hòn đảo.

Bị pháp tắc của một Thần Vương khống chế, tình huống rất khó khăn, Thần Nam dốc toàn lực, toàn thân phát ra trận trận ô quang, ma diễm nuốt trời, sức mạnh quần quanh mình trực tiếp phá tan hư không. Ngũ đại ma thân lại khôi phục hành động nhanh chóng tiến vào thân thể hắn.

“Năm hóa thân chạy, ta coi bản thể của người chạy đi đâu. Hắc hắc ...” Âm Ảnh ma thần cười lạnh.

Biển gào liên miên, ma khí quét khắp trời nhưng Thần Nam thủy chung không thoát được âm ảnh sau lưng, sinh mệnh chi năng chậm chậm trôi qua. Hiện tại hắn đã minh bạch, cao thủ cấp chủ thần không thể coi thường, mỗi Thần Vương đều có pháp tắc riêng, một khi chân chính toàn lực triển khai, rất khó chống nổi.

Hắn tuy mới tiến vào Thần Vương lĩnh vực nhưng chỉ tăng tinh thần và sức mạnh, còn chưa cảm ngộ, chế định quy tắc cho “Tiểu thế giới”.

“Đại Ma có Ngũ Âm ma ngục, Vũ Hình có hỗn độn pháp tắc, ta có gì?” Trong lúc sinh tử, lòng hắn thoáng qua ý nghĩ này nhưng thời gian không cho phép, hắn phá tan thịnh không, toàn thân chìm vào vùng năng lượng không gian.

Không gian kì dị âm lãnh, hắc ám này là năng lượng ám lưu không gian hoang phế nhưng vẫn không thể thoát nổi Âm Ảnh ma thần, y cười lạnh: “Thế giới có ánh sáng tất cả bóng đêm, vùng năng lượng không gian tối om, không có âm ảnh nhưng cả không gian vẫn là âm ảnh, người tự tìm đường chết.”

Trong thể nội hắn, sinh mệnh chi năng tan đi rất nhanh, cương khí hóa thành thực chất sáng chói chiếu rọi hắc ám không gian, đoạn phá toái hư không, quay lại tầng không hải đảo.

Lúc đó vàng dương treo cao, đang lúc chính Ngọ, hư ảnh của Thần Nam tan biến, hắn cảm giác sinh mệnh chi năng dừng trôi đi.

Âm Ảnh ma thần phần nộ: “Chết tiệt, thời khắc này ta ghét nhất trong ngày, nhưng không sao, dù dương quang chính Ngọ cũng có âm ảnh.”

Thần Nam cả kinh nhưng lại cười vang: “Ha ha... Âm Ảnh ma thần người hiện tại bị ta giẫm dưới chân, không thấy mất mặt sao?”

“Tiểu tử cứ cười đi, người vĩnh viễn không thoát được ta, đợi qua thời khắc này, ta xem người cười kiểu gì.”

Trong lòng Thần Nam nổi lên âm ảnh, nếu thế này, sinh mệnh chi năng của hắn sớm muộn cũng bị hút cạn, dù có bất diệt ma thể nhưng đối diện với pháp tắc của Thần Vương tà dị này cũng không thể sử dụng.

“Ha ha... tiểu tử sợ sao? Hiện tại quỳ xuống cầu xin ta sẽ kết liễu người thống khoái, chỉ cần chín ngàn chín trăm chín chín đao, không cần hơn vạn đao đâu.” Âm Ảnh ma thần cười vang, cố ý đả kích.

“Pháp tắc, phá diệt Âm Ảnh pháp tắc ...” Thần Nam lẩm bẩm.

Âm Ảnh ma thần chợt cảm giác khẩn trương, cười lạnh: “Lẽ nào người sợ đến mức nói lung tung?”

Thần Nam hất mạnh đầu, toàn thân ma khí tụ thành một ma trụ khổng lồ như hỏa sơn phun trào lên mây, từ xa nhìn lại, ma khí ngút trời khiến thiên địa hắc ám. Mặt biển rung lên, sóng dâng vô tận lên tận trời, toàn bộ mây khói bị đánh tan hết.

Thần Nam quát vang: “Nếu quang ám sản sinh âm ảnh, ta diệt luôn quang ám, Âm Ảnh ma thần người chết chắc rồi.”

“Tiểu tử đừng giờ trò, thiên địa âm dương, ngày và đêm thay nhau, người diệt quang ám thế nào được?” Âm Ảnh ma thần cười lạnh: “Nếu chính diện chiến đấu, ta thuộc nhóm sau trong các Thiên giới chủ thần, nhưng khi ta thi triển âm ảnh pháp tắc, chư thần đều tránh, không ai dám đối đầu.”

Thần Nam không nói gì, toàn lực thoát khỏi cấm cố, mở nội thiên địa ra, nhanh chóng tiến vào.

“Tiểu tử không cần phí lực.” Âm Ảnh ma thần thấy trong nội thiên địa rộng rãi của hắn bạt ngàn điện vũ, bật cười vang: “Nhà Lôi Thần ở đây hết, đúng là buồn cười.”

“Người sẽ ngậm mồm ngay thôi mà.” Thần Nam dốc toàn lực lao tới tận đầu vùng thiên địa rộng rãi.

“Tiểu tử đúng là phí lực, bay loạn xạ có tác dụng gì? Mau mau quỳ xuống cầu xin ta, ha ha...” Âm Ảnh ma thần cuồng vọng cười vang.

“Người chết chắc rồi.” Thần Nam tung quyền đánh tan một vùng hỗn độn rồi lao vào trong.

“A...không!” Âm Ảnh ma thần gầm lên.

Nhưng đã muộn, y nhanh chóng lộ ra bản thể, một hư ảnh nhân hình nổi lên trong vùng hỗn độn. Y dùng lực xuất chiêu, toan phá hỗn độn thoát thân nhưng Thần Nam không cho cơ hội, nắm ma thân như chiến thần giữ chặt y lại, giữ cứng tứ chi gần như hư ảo của y, Thần Vương lực cản lối rút lui.

Thần Nam lạnh giọng: “Quang ám vốn thuộc về hỗn độn, hiện tại trở về hỗn độn, quang ám không mở được, để ta xem âm ảnh chi thần người làm thế nào sử dụng pháp tắc.”

“A ...” Âm Ảnh ma thần gầm lên, giãy giụa kịch liệt nhưng sao tránh thoát được.

Thần Nam không do dự, Liệt Không Kiếm đâm thẳng tới, cắm vào thể nội ma thần. Âm Ảnh ma thần trọng thương, gục ngay xuống nhưng Thần Nam không hạ sát y mà nhanh chóng búng Khốn Thần chỉ lực ra, phong ấn trong hỗn độn.

Đoạn y mệt lả lê mình lên mặt đất, lập tức đã tọa điều tức, khôi phục nguyên khí. Đồng thời cũng rút ra bài học không nên khinh địch, nếu không cho Âm Ảnh ma thần cơ hội thi triển pháp tắc, y quyết không đến nỗi suýt bại vong.

Lúc hắn triệt để khôi phục nguyên khí, vừa đứng dậy thì thấy một khô lâu không hoàn chỉnh đi tới, là quản gia Cổ Tư. Mắt y lấp lóe quỷ hỏa, phát ra tinh thần dao động: “Thần Nam...”

“Thế nào?”

“Người không phải nói rằng sẽ cho ta một thân thể thích hợp sao, hiện tại...” Đoạn y nhìn Lôi Thần mất hết sức mạnh nằm cách đó không xa.

“Ha ha... người đúng là.” Thần Nam cười vang: “Có tầm nhìn lắm. Đây là thân thể Thiên giới chủ thần, tuy mất sức mạnh nhưng luận về nhục thể, khắp thiên địa không mấy ai so được. ha ha... hay lắm, hôm nay ta thành toàn cho người.”

Lôi Thần tuy mất hết Thần Vương lực nhưng chưa chết, vẫn còn cảm xúc. Với Thần Nam, chuyện đó không thành vấn đề, hắn dùng Thần Vương niệm lực hùng hồn cấm cố Lôi Thần, nhanh chóng đánh tan linh thức.

Tiếp đó vô cùng đơn giản, linh hồn chi hỏa của Cổ Tư được hắn che chắn nhanh chóng tiến vào thân thể Lôi Thần. Và một Lôi Thần mới tinh sống lại.

“Quá tuyệt. Thân thể này rất hoàn mỹ.” Cổ Tư gào lên, rồi nhảy tung tưng.

Lôi Thần kiêu cuồng bất khả nhất thế mà đến cuối cùng cả thân thể cũng bị lợi dụng, thành vật phụng hiến cho người ta.

Thần Nam cảm giác hơi quái dị, bật cười vang: “Làm người tốt đến cùng vậy, lúc xưa người ở tầng địa ngục mười hai tuy không có nhục thể nhưng tinh thần đã tu luyện mấy ngàn năm, chắc chắn cực kỳ hùng mạnh. Nhục thể Thần Vương cấp đã có, tinh thần lực cũng không kém bao nhiêu, ta lại tặng người một thân Thần Vương lực, nếu người nắm được, sau này sẽ thành một Thần Vương nhanh thôi.”

“Thật sao?” Cổ Tư đại hỷ.

“Đương nhiên!” Thần Nam dẫn y tiến vào vùng hỗn độn, triển khai hành động tạo Thần Vương.

Hắn nhanh chóng dùng Thần Vương lực hùng hồn luyện hóa Âm Ảnh ma thần bị phong ấn, hư thể bán thực chất hóa thành tro tàn phiêu tán trong hỗn độn, một dải Thần Vương năng lượng như vân vụ từ từ thấm vào thể nội Cổ Tư.

Thần Nam cảm giác tim mình ngày càng lạnh, càng cứng rắn hơn, diệt sát thần ma mà không do dự, hắn dần hòa mình vào thời loạn, với cừu địch chỉ có con đường hạ độc thủ.

“Ầm.”

Cổ Tư phá tan hỗn độn, hú lên vang vang đoạn kích động cơ hồ ôm chặt Thần Nam gào lên: “Ta cảm giác thể nội sung mãn sức mạnh vô tận.”

Thần Nam đánh giá y một lượt, tuy chưa tiến vào Thần Vương lĩnh vực nhưng không còn xa nữa, cũng ngang ngửa với đại đệ tử Vương Chí của Đạm Đài Tuyền.

“Muốn thành Thần Vương chân chính phải không ngừng chiến đấu, không trải qua sinh tử chi chiến, vĩnh viễn không thể tấn cấp. Đi nào, hiện tại chúng ta đi rèn luyện.”

Thần Nam muốn cười vang, nếu Hắc Ám đại ma thần và bọn Quang Minh thần thấy Lôi Thần sẽ tỏ ra thế nào? Hắn mở nội thiên địa, cùng Cổ Tư bay ra.

Chợt một cổ sức mạnh cương mãnh nhanh chóng bổ tới, Thần Nam nhanh chóng tránh đi, Cổ Tư trúng đòn.

“Grào... long đại gia rất thích đánh lên tên bồng chùy Lôi Thần, lần này lại trúng, ha ha ha... ta phải cho người một trận, phù.”

Thần Nam ngạc nhiên, dở khóc dở cười, quả nhiên là Tử Kim thần long.

Cổ Tư xui xẻo đưa tay xoa cái u sau gáy, đau tái người.

Con rồng du côn cầm song tiết đại bồng tử nói với Thần Nam: “Tiểu tử người sao lại để tên khốn này thoát? Nhưng không sao, long đại gia rất thích đánh tên bồng chùy này, để ta thu thập.”

“Dừng lại.” Thần Nam vội kể lại tình huống, lão du côn cười ầm lên.

“Được rồi, dừng cười nữa, người sao lại vào mười tám tầng địa ngục làm gì? Long Bảo Bảo đâu?”

Lão du côn bĩu môi: “Tiểu đậu đình chỉ biết ăn, giả làm thần côn tại một bộ lạc để được cung phụng, cả ngày hết ăn lại uống, béo như quả bóng.”

“Không phải ta bảo các người về Đông thổ rồi sao? Hà cơ không nghe ta khuyên cáo?”

“Mười tám tầng địa ngục mà thiếu bọn ta đúng là quá bình đạm, grào... không có long đại gia, thế giới thật quá tẻ nhạt.”

Thần Nam minh bạch tâm ý của hai con rồng, chúng không yên tâm về hắn nên mới vào theo.

Chúng rất biết cách, không tìm được Đại Ma ở Đông thổ bèn liên tục phá toái không gian, mở toang thông đạo từ Nhân gian nổi lên Thiên giới khiến Thiên giới khí tức tràn ra lôi kéo Đại Ma đoạn giao Nạp Lan Nhược Thủy rồi nhanh chóng bay về Tây thổ.

“Grào... tiểu tử, ta phát hiện một chỗ rất hay, ở hòn đảo cách đây không xa có một thần miếu dưới đáy biển, tựa hồ cung phụng một tên khốn họ Thần, địa phương đó cực kỳ cổ quái.”

276. Chương 277: Thần Miếu Dưới Đáy Biển

Nhưng thế cũng là kì tích, mấy vong hồn có được thân thể chủ thần? Chủ thần nhục thể bắt diệt lại thành tái thể cho vong hồn.

Sẽ có ngày y tẩy sạch tử vong ấn kí, hoàn toàn dung hợp với thân thể Lôi Thần, tiền đồ sẽ không thể hạn lượng, lúc đó sẽ thoải mái tung hoành, không còn chịu trói buộc của sinh tử và thân thể.

Con rồng du côn nhìn Cổ Tư với vẻ châm biếm, cười hắc hắc: “Sao lại thế? Lại đổi cả linh hồn, Ai, mỗi lần thấy Lôi Thần, ta lại muốn cho y một trận, sau này hết cơ hội rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Thần Nam, Cổ Tư, Tử Kim thần long, men theo bờ biển bay đi mấy chục dặm để thần miếu dưới đáy biển mà con rồng du côn phát hiện.

Nhưng lúc đó bọn hắn lại cảm ứng được dao động năng lượng kỳ dị, tựa hồ phía trước có người đại chiến.

“Cẩn thận đó.” Thần Nam nhắc nhở.

Cả bọn bám sát mép nước nhanh chóng tiến tới, Thần Nam thấy Hắc Ám đại ma thần và Tà Dục ma thần đang đại chiến với Nguyên Tổ thủy thần, dấy lên sóng thần ngút trời trên mặt biển.

Hắn hiểu ngay, lúc mình đại chiến Âm Ảnh ma thần, y ngửa mặt hú vang truyền tin, nhưng chưa thấy Hắc Ám ma thần và Tà Dục ma thần cứu viện bởi cả hai trên đường gặp phải Nguyên Tổ thủy thần nên đại chiến luôn.

Lưỡng đại ma thần đại chiến Nguyên Tổ thủy thần tịnh không có ưu thế áp đảo, ngược lại bị trói buộc, sa vào hạ phong.

Thần Nam đâm ra cảnh giác, Thần Vương phá tắc không thể coi thường, Nguyên Tổ thủy thần có thể đấu với lưỡng đại ma thần, chủ yếu vì ở đây có ngàn tầng sóng biển, Thần Vương pháp tắc thi triển như cá gặp nước, thực lực tăng lên không chỉ một tầng.

Nên mạnh như Hắc Ám đại ma thần và Tà Dục ma thần cũng không chiếm được ưu thế.

“Àm.”

Sóng cao ngàn trượng gầm gào như thiên quân vạn mã trực tiếp xung kích tầng không rộng lớn, đánh tan mây đám mây trắng.

Mây tan đi, trời xanh ngăn ngắt.

Nước biển thật sự trở thành “Tẩy thiên chi thủy!”

Uy thế kinh nhân, sóng chạm tới tận mây xanh, trên đời chắc chỉ có thiên phú thủy hệ Thần Vương như Nguyên Tổ thủy thần mới làm nổi.

“Tiểu nường bì này khá lắm.” Tử Kim thần long ngậm chắc lưỡi, nó tuy là thần long chi thân, thiên sinh có thể khổng chế sông biển nhưng không thể sánh với Nguyên Tổ thủy thần.

Thần Nam nói: “Ở đây có biển rộng vô tận, với Tây Lạp Lệ Ti là chiến trường tốt nhất, hiện tại ả còn đáng sợ hơn Hắc Ám đại ma thần, chúng ta không nên chạm vào, mặc họ đấu sinh tử.”

Bọn hắn lặng lẽ vòng qua chiến trường, tiếp tục tiến lên.

Cách đại đảo hơn trăm dặm, một tiểu đảo như viên minh châu màu lục xuất hiện trên mặt biển, thực vật trên đó xanh biếc khác thường, lục quang liên tục lóe sáng, cả hòn đảo sáng lên mờ mờ.

“Linh khí dày quá.” Thần Nam cả kinh cảm thán: “Quả là một nơi động thiên phúc địa.”

“Hắc hắc ...” Tử Kim thần long cười đắc ý: “Ta và tiểu đậu đình vào tầng địa ngục mười bảy rồi, chính xuất hiện trên tầng không hòn đảo này, các ngươi xem thực vật ở đây là dị vật gì?”

“Trời ạ, không phải sinh mệnh chi thụ sao?” Cổ Tư cả kinh.

Trên đảo xanh om, rực rỡ lục sắc thần quang, sinh mệnh chi năng vô tận. Thần Nam cả kinh, phát hiện trên đảo dày đặc sinh mệnh chi thụ, bản chất giống hệt bản thể Hậu Nghê cung.

“Không tin nổi.”

Thần Nam bắt giác kinh ngạc, trên thế gian sinh mệnh chi thụ phi thường ít ỏi, chỉ có Tây phương tinh linh bộ lạc cùng một vài địa vực cực kì đặc thù có mấy cây, do Sinh mệnh nữ thần trồng tại Nhân gian, người thường rất khó nhìn thấy. Giờ đây trên tiểu đảo rộng hơn ba chục dặm vuông lại dày đặc thần thụ, sao không khiến người ta kinh hãi.

Đáp xuống đảo, hần liền cảm giác thần thanh khí sảng, Cổ Tư càng say sưa nằm lún ra đất, tham lam hít lấy linh khí, y muốn tẩy sạch tử vong ẩn kí trong linh hồn.

Tiến vào hải đảo, Thần Nam cảm thán: “Đúng là kỳ tích. Có nhiều sinh mệnh chi thụ thế này, e là đem hết thần thụ trên Thiên giới sinh mệnh nữ thần điện cũng không bằng một phần mười ở đây, đúng là bảo đảo.”

“Hòn đảo này tà môn cực độ.” Tử Kim thần long nói: “Từ trên cao nhìn xuống, những nơi sinh mệnh chi thụ sinh trưởng gộp lại có hình dáng rất giống bàn tay.”

“Thật sao?”

Thần Nam liền bay lên, từ trên không quan sát cẩn thận, lập tức cả kinh. Quả nhiên như con rồng du côn nói, ghép những vùng có lục quang sáng chói trên đảo lại hình thành một bàn tay khổng lồ.

Tử Kim thần long nói: “Thổ dân ở đây gọi hòn đảo này là ‘Thủ Đảo’, tuy nhiên cổ quái nhưng rất đúng.”

Cổ Tư cực kỳ nghi vấn: “Lẽ nào có thần nhân bày trận pháp?”

“Rất có thể.” Tử Kim thần long tiếp lời: “Ta hoài nghi có đại nhân vật dựa vào hình dạng nhân thể bố trí trận pháp kì quái trên mặt biển, sinh mệnh chi thụ là trận đồ.”

Thần Nam trầm tư, nếu như thế khẳng định còn có những hòn đảo khác loại này, thật khiến người ta kinh dị. Mặt biển mênh mang mà có trận pháp, cần bao nhiêu hòn đảo để bố trận, phạm vi quá rộng này cần trận pháp bảo vệ cái gì? Hay phong ấn vật gì?

“Thần Nam...” Giọng nói nghẹn ngào mang theo nỗi kinh hãi vang lên trên tầng không hải đảo. Long Bảo Bảo như quả bóng da vàng rực lác lác bay tới, đôi mắt sáng rực hấp háy.

Tiểu quý tham ăn bản tính nan di, đôi trảo hoàng kim của nó một cầm cánh gà nướng, một xách vỏ rượu, say bết nhè: “Thần dạy, chúng ta tại địa ngục hội sư. Ta rất thích địa ngục kiểu này, còn thoải mái hơn ở Nhân gian.” Đoạn nó say sưa uống một hớp cuối, quăng vỏ không đi, sung sướng vỗ vỗ cái bụng căng tròn của mình.

Đoạn nó ấp úng: “Thần dạy, ta thấy hòn đảo này không phải là trận đồ, mà là một cự chương bị phong ấn.”

Tuy nó nói những lời say sưa nhưng khiến Thần Nam máy động.

Cổ Tư lên tiếng: “Có thể, ta thấy còn hợp lý hơn việc coi nó là trận đồ.”

Tử Kim thần long phản bác: “Sao vậy được? Bàn tay ai mà lớn thế này?”

Cổ Tư nói: “Những cấm kị nhân vật trong truyền thuyết tu luyện đến cảnh giới cao thâm, chân thân không cố định, họ có thể hóa thành sơn hà, ẩn thân trong cát bụi, với những nhân vật này không gì không thể.”

Th gật đi: “Được rồi, không tránh cãi nữa. Con lươn mau đưa chúng ta đến thần miếu dưới đáy biển xem là nơi thế nào.”

Cả bọn đáp xuống.

Trên đảo có không quá ngàn người, kiến trúc không khác gì ở Nhân gian, so với những đảo khác tiên tiến hơn nhiều.

Họ biết nấu rượu, chế tạo binh khí sắc bén, dệt sa dệt lụa nên không mặc da thú.

Thấy bọn Thần Nam từ trên trời xuống, cư dân liền coi bọn hấn là thần để lễ bái. Long Bảo Bảo dùng tinh thần dao động phủ an họ, tư thái ra vẻ rất thần côn.

Thần Nam bảo hai con rồng: “Hòn đảo này có Đồ Đằng, các người đã gặp chưa?”

Tử Kim thần long bữu môi: “Tiểu đầu dinh nướg rồi.”

“Thịt sói ăn không ngon.” Tiểu long bắt mỡn lằm bằm.

Thần Nam tắt tiếng.

Phát hiện thần miếu dưới đáy bể phải quy công cho Long Bảo Bảo. Nó được thổ dân trên đảo cung phụng, ngằm đi vào hầm rượu, kết quả uống say mềm, không cẩn thận lằm sập cả hầm rượu, ngã xuống động huyết dưới đất.

Nó lại phát hiện dưới hải đảo còn có động, nảy lòng hiếu kỳ nên đi tra thám, mới tìm ra thần miếu.

Bọn Thần Nam đi theo “con đường vinh quang” của nó, từ hầm rượu bị sập đi xuống lòng đất.

Kể lại những chuyện hôm đó, tiểu long lộ vẻ ngượng ngùng hiểm thấy, nhỏ giọng: “Ta mà không uống nhiều một chút đã không phát hiện ra tòa miếu nát dưới hòn đảo...”

Men theo thông đạo rộng rãi dưới lòng đất, phía trước xuất hiện một hồ nước biển, địa huyết và đại hải nối nhau, loáng thoáng có trận trận quang hoa phát ra, ánh xạ lên trên.

“Ta còn tưởng là hải bảo gì cơ, kì thật là một hòn đá nát.” Tiểu long tựa hồ ân hận, bắt mỡn.

Bọn Thần Nam nhảy xuống nước biển dưới lòng đất, lặn hơn trăm trượng mới đến thần miếu dưới đáy.

Đó là một cổ miếu xa xưa, không biết được xây từ năm tháng nào, bị hải thủy xâm thực gần như sập xuống, kết cấu của miếu bằng đá đen, cửa giả đã mất hết, còn lại mỗi khung cửa trống không.

Bọn Thần Nam tiến vào, xuyên qua ba tầng điện vũ mới đến trung tâm chính điện, giữa gian cung phụng một khối thạch bi, ngoài ra không có vật gì.

Mục quang Thần Nam bị hấp dẫn, trên thạch bi khắc một chữ chói sáng: Thần.

Lòng hấn rung lên, Thần, ở tầng địa ngục mười bảy có mấy người họ Thần sao? Phần nhiều là phụ thân hấn.

Nhưng chữ khắc trên đó không phải thủ bút của ông, thạch bi tự ahồ phong ấn một luồng đại lực, phát ra hào quang lấp lánh.

“Giận chết người.” Long Bảo Bảo dùng thần thức truyền thanh: “Ta thấy thạch bi phát quang, định nhỏ lên nhưng không lay động nổi, hiện tại ổn rồi, bốn chúng ta thử xem sao.”

“Chắc là sức mạnh phong ấn ngăn cản.” Thần Nam nói: “Cổ quái như vậy thì chúng ta thử nào.”

Hấn ảo hóa ra một quang chưởng chop lấy thạch bi, kết quả lay mạnh mấy lần mà không khiến nó rung động, con rồng du côn tiến tới, hợp lực với hấn.

Sức mạnh của hai Thần Vương hợp lại ắt vô cùng hùng mạnh, lần này thạch bi rung động nhưng không bật lên.

Long Bảo Bảo định lên thử, bay tới tương trợ nhưng bị Thần Nam cản lại bởi hấn cảm nhận thấy áp lực từ bốn phương tám hướng tràn vào.

“Không ổn, có điều cổ quái, chúng ta đi mau.” Hấn theo lối cũ lui ra.

Tử Kim thần long, Cổ Tư, Long Bảo Bảo cũng cảm thấy một cỗ sức mạnh hùng hồn dao động, bèn bám theo Thần Nam nhanh chóng rút lui, thoáng chốc đã lên đến mặt đất.

Cùng lúc trên đảo đại loạn, mọi thổ dân đều quỳ dưới đất lễ bái. Bọn Thần Nam nhìn xuống, tức thì nhức hết óc.

Trên không có một bản tay khổng lồ phát ra lực quang sáng chói phát ra dao động năng lượng vô tận, lơ lửng trên không.

“Thần thánh ơ!” Long Bảo Bảo hô lên kinh ngạc: “Không phải ta nói đúng sao? Ở đây phong ấn một bản tay khổng lồ.”

“Chạy mau.”

Thần Nam cảm giác thấy tình huống không ổn nên dẫn đầu chạy trước, bọn Long Bảo Bảo bám sát.

Bản tay trên không cũng hành động, trải ra rợp trời bổ xuống bọn hắn.

“Thần dạy, đáng sợ quá.”

Cả nhóm chạy ra biển, sát sạt tránh thoát một chưởng.

“Ầm.”

Bản tay rộng mười mấy dặm khiến ngàn tầng sóng dâng ngút trời, nước biển vô tận tràn lên, thanh thế hãi nhân.

Thần Nam và bọn Tử Kim thần long quay đầu lại nhìn, lại chạy ngay, bản tay khổng lồ lại từ lòng biển bay lên, tạo thành sóng ào ạt, bổ tiếp tới bọn hắn.

“Grào... ông nó chứ, không cho ta sống nữa mất thôi.” Tử Kim thần long mắng ầm lên.

277. Chương 278: Giải Khai Phong Ấn

Thần Nam có Thần Vương dực được coi là thiên địa cực tốc bằng không căn bản không thoát được. Hắc đàn thu hai con rồng và Cổ Tư vào nội thiên địa rồi xòe Thần Vương dực lướt đi trăm dặm, thoát khỏi hải vực này.

Lúc Tử Kim thần long ra khỏi nội thiên địa, nó tỏ vẻ phẫn hận: “Có nhẽ đâu thế, long đại gia bị một bản tay nát đuôi chạy chúp đuôi, thật không nuốt nổi cục tức này.”

Thần Nam nói: “Bản tay này phi thường thần dị, chúng ta không thể ngạnh tiếp, giờ có một mấy hòn đá dò đường cho bọn ta rồi, ta sẽ dẫn bọn Hắc Ấm đại ma thần đến, các người ẩn đi.”

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư chìm xuống biển, Thần Nam bay lên, lao về hòn đảo ngoài xa, bay hơn trăm dặm liền phát hiện trận chiến giữa hai vị ma thần và Nguyên Tổ thủy thần đã kết thúc, không biết thắng bại thế nào nhưng không thấy bóng dáng.

Thần Nam bay vào đảo, xòe Thần Vương dực nhanh chóng phi hành, không lâu sau cả, ứng được khí tức của Hắc Ấm ma thần và Tà Dục ma thần, hắn ngửa mặt hú vang, hấp dẫn họ đuổi tới.

“Hắc Ấm, Tà Dục, các người đúng là chậm chạp, Âm Ảnh ma thần đã bị ta thịt rồi mà các người còn chưa phát giác.”

Hắc Ấm đại ma thần cười lạnh tanh: “Ta biết tiểu tử người ở gần đây, dám đến gây hấn với chúng ta, chắc là chán sống hay còn âm mưu gì?”

Hắc Ấm đại ma thần đã sống vô tận tuế nguyệt, vô cùng thâm trầm, kẻ mưu kiểu này sao lừa nổi?

Thần Nam cười vang, với lão tặc thâm hiểm này, lòng vòng chỉ bằng nói toẹt ra, dụ y trực tiếp đến.

“Hắc Ấm lão vương bát đản, cả Tà Dục lão ô quy, các người đúng là mấy cảnh củi mục, tìm cái gì ở trên hòn đảo này, lẽ nào không phát hiện ngoài trăm dặm còn có một tiểu đảo? Ta phát hiện bí mật ở đó nhưng một mình không giải được phong ấn.”

Thần Nam không hề khách khí, một câu rủa đen, hai câu lão vương bát đản, khiến hai ma thần giận run người, đợi hắn nói xong, Tà Dục ma thần quát vang: “Giết người đã rồi tính.”

“Người giết được ta?” Thần Nam lại gây sự: “Có bản sự thì đấu tay đôi với ta, ta sẽ chấp người một tay.”

“Tiểu bối chịu chết đi.”

Tà Dục ma thần toàn thân phát ra ma khí, găm lên lao vào Thần Nam.

Hiện tại hắn không muốn dây dưa với họ, lại phải đề phòng Thần Vương pháp tắc, hắn cách mục tiêu khá xa, có đủ không gian và thời gian để rút lui.

“Hai lão khốn, ta đi trước một bước, các người cứ từ từ đuổi theo, kịp hăng nói.” Thần Nam cười vang, xòe Thần Vương dực bay vút về xa

Lưỡng đại ma thần song song quát lớn, đuổi theo ngay nhưng tốc độ không thể bắt kịp. Thần Vương dực được cánh của Đại Bằng thần vương, hiệu xưng tam giới tốc độ đệ nhất luyện thành, uy lực thần dị khôn tả.

Thoáng chốc, Thần Nam đã lẫn mất vào chân trời. Lưỡng vị ma thần tuy muốn lập tức giết hắn nhưng đành bó tay.

Đoạn họ nghĩ tới tin tức hắn thấu lộ, đương nhiên địch thủ không vô cớ cho họ tin tốt thế được, nhưng thần ma đều có lòng hiếu kỳ, họ tin mình không trúng kế nên cũng mồn đi xem hòn đảo đó thế nào.

Với thần ma, cự ly trăm dặm không đáng kể, hai người tìm kiếm một hồi trên mặt biển, cuối cùng phát hiện ra hòn đảo. Họ bay tới, lập tức cũng cả kinh như Thần Nam lúc trước.

Khắp đảo là sinh mệnh chi thụ, thần quang chói mắt, như viên minh châu màu lục trên vạn tầng sóng biển.

“Không thể nào.” Hắc Ám đại ma thần hít sâu một hơi khí lạnh.

Tà Dục ma thần lộ vẻ tham lam: “Những vật trên cô đảo này quả là bảo vật trời cho, chi bằng chuyển vào tiểu thể giới của ta.”

“Không nên manh động, tiểu tử đó không phải loại tốt lành, nếu không có nguy hiểm chắc hắn đã động thủ.Ồ, hình như có một bàn tay lớn, xem này.” Hắc Ám đại ma thần tỏ ra cực kỳ cẩn thận.

Lưỡng vị ma thần đáp xuống hải đảo, từ trên không họ đã cảm ứng được một cỗ khí tức đặc dị, trên mặt đất có một động huyệt cực lớn tựa hồ phát ra hào quang mờ mờ.

“Có chuyện cổ quái, hình như xuất phát từ dưới hải đảo.” Hắc Ám đại ma thần lẩm bẩm: “Phi thường cổ quái, e rằng hòn đảo này là một thiên địa đại trận.”

Tà Dục ma thần cũng đồng ý: “Ta cũng thấy thế, bằng không sao lại có sinh mệnh chi thụ ở đây? Chắc phải phong ấn một vật trọng yếu, có phải là tàn phá thế giới mà chúng ta đang tìm?” Hai mắt y liền sáng rực lên.

Hắc Ám đại ma thần hơi do dự: “Ta lo nó là vật hình thành sau khi Thái cổ cường giả giải thể, bị phong ấn tại đây là tàn thể.”

“Không thể nào.” Tà Dục ma thần kinh ngạc: “Chuyện này...” Lời nói hệt hơi hẩn.

“Đã đến rồi cũng nên xem phong ấn cái gì.” Hắc Ám đại ma thần nói: “Tiểu tử kia có thể an nhiên vô dạng, chỉ cần chúng ta không khinh cử vọng động, ắt không vấn đề gì.”

Thần Nam và bọn Tử Kim thần long ẩn mình trong mây, nhìn thấy Hắc Ám đại ma thần và Tà Dục ma thần bay xuống địa huyệt cổ chai.

“Grào... lòng hiếu gì có thể giết hai ma thần. Họ biết rõ là bị dụ đến đây, biết đây không phải chốn tốt lành mà vẫn cật tu vi cao thâm mạo hiểm tiến vào, lại có kịch hay để xem. Grào...”

Quả nhiên không lâu sau, Hắc Ám đại ma thần và Tà Dục ma thần chạy ra, một cỗ vô hình khí mang truy đuổi theo, trên hải đảo, sinh mệnh chi thụ bùng lên vạn trượng quang mang chiếu rọi thiên địa, mọi lực sắc thần quang ngưng tụ thành một điểm, hóa thành một bàn tay rộng mười mấy trượng.

Hiển nhiên, Hắc Ám đại ma thần và Tà Dục ma thần gặp phải vấn đề như Thần Nam. Họ vừa rời khỏi địa huyệt, cự chưởng bỏ tới ngay.

Lưỡng đại ma thần kinh hãi, vội vạch ngang hư không chạy ra ngoài biển.

“Ầm.”

Bàn tay liên tục bỏ xuống khiến sóng gió ngút trời, Hắc Ám ma thần và Tà Dục ma thần liên tục bỏ chạy.

“Chết tiệt, lại trúng kế, tiểu tử đó không ai dò được tâm tư, hần nói toạc ra mà lại thành bày trò.” Tà Dục ma thần phần nộ gầm lên.

Bàn tay rợp trời bỏ xuống, mỗi đòn che kín phạm vi mười mấy trượng, truy kích Hắc Ám đại ma thần và Tà Dục ma thần không còn đường lên trời hay xuống đất.

“Soạt soạt.”

Hai người nhanh chóng biến mất trên không, trốn vào nội thiên địa. Nhưng bàn tay như có linh trí, chớp mắt liền nắm được tọa tiêu trên không của họ, hung hãn ấn xuống, quang ảnh lóe sáng, lưỡng đại ma thần nhếch nhác chạy khỏi nội thiên địa.

Thần Nam trốn trong mây nói: “Chuẩn bị xuất kích, mục tiêu Tà Dục ma thần!”

Đương nhiên, trước mặt bàn tay khổng lồ, bọn hần quyết không dám xuất hiện.

Nhưng không đợi bọn hần hành động, dưới biển đã có biến hóa.

Hắc Ám đại ma thần và Tà Dục ma thần vận chuyển công lực, phát ra ma khí ngút trời, toàn lực chống lại. Chưởng lực hùng hậu liên tục nghịch không bay lên đập vào bàn tay màu lục nhưng hiệu quả không thu được bao nhiêu, bàn tay chỉ hơi ngừng lại rồi lại bỏ xuống.

“Hắc Ám, người ...”

Biến cố phát sinh, Hắc Ám đại ma thần đột nhiên xuất thủ với Tà Dục ma thần vốn không phòng bị, bản thân hóa thành một tia chớp bay đi.

Bàn tay vỗ xuống hóa chưởng thành trảo, chộp Tà Dục ma thần vào lòng tay. Bất quá, bàn tay quá lớn, Tà Dục ma thần còn nhỏ hơn con kiến.

Bàn tay thần bí không truy kích Hắc Ám đại ma thần, nắm chặt Tà Dục ma thần rồi nhanh chóng co lại, hóa thành còn mấy trượng, lực quang chiếu rọi thiên địa, vô cùng rực rỡ.

“A ...”

Tà Dục ma thần kêu lên thảm thiết, tiếng kêu khiến người khác lạnh mình.

Thần Nam và Tử Kim thần long hít sâu một hơi khí lạnh, ma thần vốn có mái tóc đen dài chột biến thành trắng muốt, sinh mệnh chi năng rút đi nhanh chóng.

Từng đạo sinh mệnh chi năng từ thân thể Tà Dục ma thần tràn ra, thấu qua bàn tay màu lục phiêu tán lên không trung rồi tụ về hòn đảo. Sinh mệnh chi năng của cường giả Thần Vương cấp hùng hồn vô tưởng, điểm điểm quang hoa che kín tầng không hải đảo rồi thấm vào sinh mệnh chi thụ.

Bọn Thần Nam nhìn nhau, sinh mệnh chi thụ lại hấp thu được sinh mệnh chi năng của Tà Dục ma thần, quả vượt ngoài ý liệu của bọn hần. Vô tận sinh mệnh chi thụ do ai trồng? Còn có tác dụng thần bí gì nữa?

Nửa thời thần sau, Tà Dục ma thần tiêu tan trong lòng tay màu lục, còn lại những tro tàn bay trong không trung. Đúng lúc đó từ phía xa có ba bóng người bay tới.

Thần Nam liếc mắt liền nhận ra: “Ta đã gặp Nguyên Tổ thủy thần, không ngờ cả Chiến Thần và Quang Minh thần cũng tới.”

Quang chưởng màu lục như có linh tính, cảm ứng thấy khí tức tam vị chủ thần, nó không lui về hòn đảo mà lặng lẽ lơ lửng trên không đợi ba người đến gần.

Thần Nam thoáng nghĩ: “Bàn tay thần bí này thái quá cổ quái nhưng đã có mấy tên xui xẻo đến rồi, tạo cơ hội cho ta, các người có dám theo ta xuống thần miếu dưới đáy biển nhỏ khỏi thạch bì lên xem có gì xảy ra không?”

“Thần dạy, có gì mà không dám.”

“Grào... đi nào, long đại gia cũng muốn đi.”

Bọn Tử Kim thần long đều chỉ sợ thiên hạ không loạn, đương nhiên hoàn toàn tán đồng đề nghị của Thần Nam, lúc bọn Quang Minh thần đến gần, bọn hắn và Cổ Tư lui đi, tiến vào thần miếu dưới đáy biển.

Lần này cả bốn cùng động thủ, ba Thần Vương cùng Cổ Tư sắp đạt đến cảnh giới này, sau cùng cũng nhỏ bật thạch bi đen ngòm lên.

Cùng lúc thần miếu rung lên kịch liệt rồi toan sụp xuống, bọn hắn hợp lực nhỏ thạch bi, làm bùng lên hào quang chói lòa cùng khí tức khiến ai nấy run rẩy, sau cùng sụp đổ.

“Đi nhanh lên.” Thần Nam cảm giác đại sự không ổn, tuy đang ở đáy biển nhưng cả hải đảo phía trên rung chuyển, đồng thời mặt biển cũng cuộn trào.

Bọn Thần Nam thuận theo thủy đạo tiến vào lòng biển sâu, không dám thò lên mặt biển mà lao đi như sao băng dưới đáy biển.

Lúc này Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long đã phát huy tác dụng, long tộc thiên sinh đã khống chế được nước, từng dòng chảy ngầm cuộn ra, liên tục đẩy cả bọn đi.

Lúc đi được mấy chục dặm, bọn Thần Nam mới ngừng lại nghỉ ngơi.

Lúc cả bốn nổi lên mặt biển, mở thiên nhãn nhìn lại phía sau, tức thì rợn tóc gáy.

“Thần dạy, có lẽ... chúng ta gây họa mất rồi.” Long Bảo Bảo lẩm bẩm.

“Grào... lần này... tạ hồ chúng ta gặp phiền hà lớn.” Con rồng du côn lú lú.

Thần Nam cũng vô cùng khó chịu.

Từ xa nhìn lại, bàn tay khổng lồ từ tiểu đảo nổi lên, phía trên cự chướng mọc đầy sinh mệnh chi thụ, bắt quá màu sắc càng lúc càng ảm đạm, sau cùng tất cả đại biến dạng!

Vốn thần thụ mọc xanh rờn lại biến thành đen ngòm.

“Ta... ta không nhìn lầm.” Cổ Tư đưa tay dụi mắt.

Thần thụ màu lục dần biến thành những sợi lông đen nhánh.

“Thần thánh ơi.” Tiểu long há hốc mồm.

Một bàn tay đen xì như thú trảo lơ lửng trên không.

“Ồ...ông nó chứ, đó không phải là sinh mệnh chi thụ, kì kì kì thật ... là...lô..ông thú.” Tử Kim thần long lú lú vào: “Chúng... chúng.. ta... đã thả yêu quái... quái... quái ... vật gì ra nhỉ?”

Tình cảnh qua đáng sợ, thú trảo khổng lồ lơ lửng trên tầng không tiểu đảo mọc đầy lông thú đen ngòm, vô cùng ghê rợn.

278. Chương 279: Tụ Lại Chân Thân

Bọn Thần Nam và Tử Kim thần long từ xa nhìn lại, không dám đến gần.

Thú trảo đột nhiên quấy lộn trên không, tức thì ô vân dày đặc từ bốn phương tám hướng tụ lại, thỉnh không vốn sáng sửa chợt u ám hẳn đi.

“Soạt”, một tia chớp xé toạc ô vân, vạch thành một tia sáng vàng chói trên mặt biển, thỉnh không hoàn toàn tối tăm, mặt biển xanh biếc trở thành trầm trầm, cảm giác ngột thở lan tràn khắp không gian.

Mạnh như bọn Thần Nam cũng cảm thấy áp lực trầm trọng.

“Ầm.”

Tia sét khổng lồ từ thỉnh không hắc ám như một con giao long giáng xuống, nối liền chân trời và mặt biển, tiếng ầm ầm vang lên bất tuyệt.

Mặt biển yên lành cuộn lên kịch liệt, từng tầng sóng thần đen nhánh gầm gào. Mặt biển sôi réo.

Trên không vang lên tiếng sấm sét, cuồng phong bạo vũ giáng xuống.

Cảnh tượng như thiên địa trong ngày tàn.

“Đây... đây... đây... quả là cao thủ” Con rồng du côn áp ứng: “Ta nghe nói chỉ có nhân vật cỡ ma gia gia, thần tổ tông trong cổ đại truyền thuyết khi xuất thế mới có hiện tượng này: thiên biến, địa động, phong vân biến ảo theo tình cảm của kẻ đó.”

Cổ Tư cũng run giọng: “Đại sự không xong rồi, chúng ta đã gây họa, thạch bi đó là trận thế quan trọng trấn áp thú thảo, bị chúng ta nhổ lên, kết quả ... để thú thảo phá ấn thoát ra.”

“Có thả tuyệt thế ma tổ ra hay không thì hiện tại không thể vấn hồi nữa, ma thảo khổng lồ đáng sợ này mới là bá chủ ở đây, chúng ta không thể đối kháng, đừng mong phong ấn nó lại.”

“Thú thảo này chỉ là một phần tàn thể của sinh vật vô danh, nếu nó tụ tập được hết thân thể, không biết là dạng tồn tại đáng sợ nào? Trong thiên địa có mấy ai chế trụ nổi? Chỉ có những nhân vật như thủ mộ lão nhân và thần nữ mới có tư cách này.”

Cuồng phong bạo vũ quay cuồng, thiên địa là một màn nước, mặt biển cuồng bạo sôi réo, từng đạo sấm sét sáng lòa giáng xuống.

Thần Nam ngẫm nghĩ rất lâu mới nói: “Ma Viên phu nhân từng bảo, trong lần thiên địa đại loạn vạn năm trước có xuất hiện một cự thảo thần bí rộng trăm ngàn trượng, dễ dàng hủy diệt cả một chủ thần gia tộc. Lẽ nào...cự thảo chúng ta thả ra và cự thảo hủy diệt thần ma vạn năm trước có liên hệ?”

Bọn con rồng du côn cả kinh, nếu có liên quan đến cự thảo hủy diệt thần ma vạn năm trước, bọn chúng đã gây ra mối họa ngàn đời.

Tử Kim thần long nói: “Tổ tông nó chứ, mong là người đoán sai, bằng không bị người ta biết được chúng ta thả họa hoạn này ra, thần ma khắp nơi sẽ hận chúng ta đến chết.”

Long Bảo Bảo cũng không tỏ vẻ gì sợ hãi, nháy mắt nhỏ giọng nói: “Không biết cự thảo này nướng chín ăn có ngon không.”

“Cộp.”

Thần Nam gõ cho nó một cái nên thân.

Nó bất mãn: “Ta chỉ nói thôi mà, có muốn ăn thật đâu.”

Trong làn sóng dâng ngút trời, bọn Thần Nam ẩn vào nước biển, lên xuống theo nhịp sóng. Thần Nam dung thần thức tìm kiếm: “Không biết bọn Quang Minh thần và Chiến Thần có bị thú thảo xử lý không.”

Tựa như đáp lời, hần vừa nói xong thì thấy ba cỗ tinh thần dao động, linh thức sắc bén cho hần biến cách đó mấy dặm có ba Thần Vương từ đáy biển tiến lên rồi ẩn vào làn sóng.

“Ba tên này đúng là may mắn, chắc do có Nguyên Tổ thủy thần, ở trong nước đúng là sở trường.” Tử Kim thần long cảm thán.

Hiện tại cự thảo đáng sợ và thần bí xuất thế, bọn Thần Nam không dám đến tìm bọn Chiến Thần gây sự, chăm chăm nhìn lên hư không xem thú thảo sẽ biến hóa thế nào.

Đột nhiên Thần Nam cảm giác khác lạ, trong không khí có mùi máu tanh. Đang lúc ngạc nhiên thì cuồng phong bạo vũ cũng thay đổi.

Cơn lốc ào ào chợt phát ra âm thanh nghèn nghẹn, phía dưới thấp dấy lên trận trận hoàng vụ, thanh âm vô cùng kinh rợn, không trung không trút nước xuống mà trút huyết thủy!

Mưa máu ào ào.

“Thần thánh ơi.” Long Bảo Bảo rụt cổ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Vừa nãy ta.. ta nói chơi thôi, hiện tại ta không muốn nường người nữa.”

“Quái vật này thái quá tà dị.” Giọng Tử Kim thần long hơi run: “Chỉ là một thú thảo mà thiên địa cũng rải mưa máu xuống, lẽ nào hấn khiến được thiên địa nghe theo? Nếu thế mà hấn tự thành chân thân hoàn chỉnh thì thủ mộ lão bất tử, cả Tây thổ đại xà cũng chưa chắc dám chạm vào. Đáng sợ.”

Ngoài xa bọn Quang Minh thần, Chiến Thần cũng lạnh người, qua dao động tình cảm mạnh mẽ là biết họ lo sợ. Tam vị chủ thần đương nhiên cũng phát hiện bọn Thần Nam nhưng họ không chủ động phát động công kích, thú thảo xuất hiện khiến họ không còn mấy may chiến ý.

Gió lốc gầm rít, một nỗi bi thương từ từ tràn lan khắp không gian, cả thiên địa nhuốm khí tức thê lương.

Thiên địa cũng cảm ứng.

Thần Nam cũng không hiểu lắm: “Y bi thương? Nhân vật cỡ này sao lại như thế? Không cần thiết phải theo tiêu chuẩn thái thượng vong tình yêu cầu bản thân tuân theo nhưng nên làm nhạt đi tình cảm phạm tục. Chỉ là bộ phận thân thể, lẽ nào có linh thức hoàn chỉnh? Quyết không thể nào, đó chỉ là linh thức tàn khuyết còn lại.”

Thiên địa tinh phong huyết vũ nhưng lại nhuốm đầy bi thương.

“Soạt.”

Một tia sét khổng lồ đánh xuống, huyết vũ ngừng lại, bi phong lặng tắt, ô vân trên không tan dần, ánh nắng vàng lại rải xuống, mặt biển trở lại bình tĩnh, biển trời trải một màu xanh, cơ hồ tất cả mọi sự vừa nãy đều là ảo ảnh, thoáng chốc đã tan biến sạch sẽ.

Nhưng thú thảo vẫn nổi trên không, cho bọn Thần Nam biết những gì bọn hấn nhìn thấy đều là thật.

“Vụt.”

Thình không lại dấy lên cuồng phong, ma chướng đen ngòm dấy lên ma vân ngút trời, che kín vàng dương vừa lộ ra, thú thảo khổng lồ lao vút đi về Đông phương, vô tận ma vân bay theo.

Từ xa nhìn lại thấy tầng không phương đông nhuộm đen.

“Sao đây?” Tử Kim thần long hỏi.

“Đuổi theo, để xem nó biến hóa thế nào.” Thần Nam quyết định bám theo. Bọn Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo cũng mặt lớn bằng trời, lập tức đồng ý.

Thần Nam, Tử Kim thần long, Cổ Tư, Long Bảo Bảo bám theo mặt biển truy đuổi.

Thú thảo lướt đi vạn dặm, mặt biển vô tận tựa hồ còn rộng hơn hải dương ở Nhân gian giới, lúc cự thảo dừng lại, bọn Thần Nam lập tức cảm giác không ổn, vô cùng kinh hãi.

Một hòn đảo xuất hiện trước mặt, thần quang màu lục sáng lóa, cả hòn đảo như một viên minh châu khảm lên mặt biển, trên đảo cũng mọc đầy sinh mệnh chi thụ.

Đương nhiên, bọn hấn lập tức liên tưởng rằng hòn đảo này cũng phong ẩn một phần tàn thể của thần bí sinh vật. Tình hình cũng giống hòn đảo phong ẩn thú thảo.

“Mẹ ơi, xem ra chúng ta gây họa thật sự rồi.” Tử Kim thần long kêu lên kinh hãi: “Hấn định phá các phong ấn khác sau đó tự lại chân thân sao?”

Sự thật chứng nghiệm ý nghĩ của nó, ma thảo đột nhiên đáp xuống, trực tiếp vào trong lòng biển.

“Thần dạy, lẽ nào hải đảo này cũng có một tòa thần miếu.”

Thần Nam không lý đến hai con rồng, lợi dụng lúc ma thảo vào trong nước biển, hấn nhanh chóng đăng không, từ trên cao nhìn xuống. Tuy cách mấy chục dặm nhưng với thiên nhãn thần thông, cảnh vật trên đảo hiện lên rất rõ ràng.

Cổ Tư và hai con rồng cũng bay lên, Cổ Tư cả kinh: “Trên hòn đảo này, sinh mệnh chi thụ liền vào nhau, tựa hồ...là một cánh tay, là cánh tay bị mất bàn tay.”

“Không sai.” Thần Nam trầm giọng: “Xem ra quái vật định tụ lại chân thân, tìm theo các bộ phận mà giải phong ấn.”

“Ầm.”

Mặt biển dấy ngàn tầng sóng vô tận lên tận trời cao, một tấm thạch bi bay lên khỏi mặt nước rồi nổ tung khiến hải đảo rung lên mãnh liệt.

Bọn Thần Nam vội lao xuống lòng biển, ẩn giữa làn sóng ầm ào nhìn hào quang chói lói trên hòn đảo.

“Ầm, ầm, ầm.”

Hải đảo lay động mãnh liệt, mặt biển sôi sục, đạo đạo lục sắc thần quang chiếu sáng thiên địa, sau cùng một dòng năng lượng bài sơn đảo hải nổ tung, một cánh tay rợp trời từ hải đảo bay vút lên, dài như một dây núi.

Sinh mệnh chi thụ che kín cánh tay nhanh chóng đổi màu, màu lục sáng chói thần quang biến thành lông thú đen nhánh, vô cùng đáng sợ.

Nước biển trào dâng, thú thảo bay lên không, phát ra trận trận ma khí, va mạnh vào cánh tay.

“Ầm.”

Vô tận ma khí lan tràn khắp không gian, mặt biển trở nên tử tịch vô cùng, thiên địa một màn hắc ám.

Thần Nam lẩm bẩm: “Rất có thể chúng ta được tương chứng kiến một trường thiên địa đại sự kiện, một nhân vật ảnh hưởng đến thiên địa an ninh sẽ phục sinh.”

279. Chương 280: Chân Thân Sinh

Quả thật không tin nổi, nó sánh được với Thái cổ cự nhân từ thừa khai thiên tịch địa.

Cánh tay khê lác lư trên không, thiên địa liên nổi cuồng phong bạo vũ, sấm sét ừng oàng, xuất hiện dị tượng.

Trong lúc sóng thần dâng cao, huyết vũ rải xuống, cánh tay đột nhiên tạo thành động tác, thú thảo khổng lồ bổ thẳng xuống hòn đảo bên dưới.

“Ầm.”

Sóng biển dâng lên tận trời, hòn đảo bị bàn tay đánh tan, rồi tan biến trong nháy mắt.

Đó là hủy thiên diệt địa chi lực!

Sóng thần dâng trào, lúc sóng biển rút đi, hải đảo cũng biến mất, trên mặt biển dường như chưa từng có hòn đảo nào như thế.

Cánh tay bay lên, dấy thành ma khí cuộn cuộn, lao về phía xa.

Ô vân tan dần, mặt biển trở lại yên tĩnh, dương quang chiếu rọi, chim biển tung cánh, cự ngư quăng mình, mỹ cảnh quả thật vô cùng tươi đẹp.

Nhưng bức tranh hồi này vẫn in sâu trong lòng bọn Thần Nam và Tử Kim thần long, một đòn của cự chưởng xứng danh vô địch, không Thần Vương nào đỡ nổi, ngạnh tiếp ắt tan xương nát thịt, tịch diệt tức thì.

“Làm sao bây giờ?” Tử Kim thần long hỏi.

“Đuổi theo, ta muốn xem đó là thần thánh phương nào.” Thần Nam bay trước, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo bám theo.

Cổ Tư bay đến cạnh Thần Nam hỏi: “Ta biết vì sao lại xuất hiện nhiều sinh mệnh chi thụ như thế. Nhân vật bị phong ấn quá lợi hại, sinh mệnh chi năng của y vô cùng hùng hậu, tuy bị chia ra phong ấn trên các hòn đảo nhưng sinh mệnh chi năng xuyên qua phong ấn tràn lên mặt đất, ngưng tụ thành sinh mệnh chi thụ.”

Long Bảo Bảo hiếu kỳ: “Ngưng tụ thành vật thật được sao?”

Cổ Tư giải thích: “Cũng không có gì kỳ quái. Theo truyền thuyết, có những vô địch Thái cổ cường giả chết đi, thân thể có thể hóa thành núi sông, có những người mạnh hơn, không chỉ hóa thành sông lớn, núi non trùng điệp mà biển rộng vô tận, lục địa rộng lớn cũng chỉ là một phần thân thể, có thể nói họ hóa thành một thế giới. Nên thú thảo mà chúng ta phát hiện, sinh mệnh chi năng của nó hóa thành sinh mệnh chi thụ cũng là bình thường.”

“Đúng vậy, ta từng nghe có những cường giả như thế tồn tại.” Con rồng du côn cảm thán: “Đúng là lật tay thành mây, trở tay thành mưa. Thiên địa nằm hết trong tay ta.”

Bay được mấy ngàn dặm, trên mặt biển mênh mang lại xuất hiện một hòn đảo xanh rờn, thần quang xung thiên.

“Không phải chứ, lại tìm thấy một hòn đảo? Grào... Bà nó chứ.”

Thú thảo nổi thêm cánh tay, uy lực càng không thể tưởng tượng, khe phất lên trên không, mặt biển yên lặng liền gào rú, sóng dâng ngút trời, một tấm bia đá thần quang sáng rực từ đáy biển bay lên, phát ra vạn trượng quang mang rồi nổ tung.

Thần Nam mở thiên mục, nhìn rõ trên tấm bia có khắc một chữ: Thần!

Hoàn toàn giống với tấm bia ở ngôi thần miếu dưới đáy biển phong ấn ma thảo.

“Quả như ta dự đoán, dưới mỗi hòn đảo đều có thần miếu và một khối trấn ma thạch bi! Vì sao lại điêu khắc chữ Thần nhưng phải thủ bút của phụ thân ta? Lẽ nào Thần gia còn có người khác qua đây? Hoặc còn có ẩn tình?” Hắc chợt run lên, lòng có dự cảm không lành, đoán được một kết quả đáng sợ.

Nhìn sang thú thảo, nó vẫn đang tung hoành, trên hòn đảo thần quang xung thiên, nửa lồng ngực từ từ nổi lên, thần mang màu lục chiếu rọi thiên địa.

“Thần dạy đáng sợ quá, lồng ngực tan nát bị khuấy động nổi lên.”

Lồng ngực tan nát bất kham, nửa trái vẫn nguyên lành, từ đầu vai xuống eo vẫn còn giữ được nhưng nửa phải tựa hồ bị xé nát, thiếu hết mọi bộ phận. Hào quang màu lục nhanh chóng nhạt dần, lớp lông thú màu đen dài rậm vươn ra khắp toàn thân.

Y trải ra như đám mây che kín thái dương trên trời, âm ảnh lan khắp mặt biển, tiếng sấm ầm ầm vang lên, lồng ngực và cánh tay lơ lửng trên không va nhau thật mạnh, bùng lên sinh mệnh chi năng hùng hồn cùng vô tận ma khí.

Ma vân che phủ, ngực và tay nối vào nhau, không gian lập tức rung lên kịch liệt, cuồng phong bạo vũ, sấm sét giáng xuống, mặt biển dậy sóng ngút trời.

Huyết vũ phiêu tán, tàn thể như ngọn núi từ trên không, dấy lên vô tận ma vân chậm chậm đáp xuống, đoạn cánh tay trái vùng mạnh lên, hung mãnh ầm xuống dưới.

“Ầm.”

Hòn đảo phía dưới bị đánh tan tành.

Tàn thể lại bay lên trời, lao về xa xăm.

“Nhanh quá.” Thần Nam lẩm bẩm: “Cứ thế này, không đầy mấy ngày, y sẽ tụ hợp lại hết chân thân.”

Tất cả đúng như hắc dự liệu, ma thảo tụ được cánh tay cùng nửa thân trái, năng lực tựa hồ tăng cao, tốc độ của tàn thể bay trên mặt biển càng nhanh hơn.

Chỉ một ngày mà y đã tự được hoàn chỉnh nửa thân trên, hai cánh tay như hai ngọn núi cũng đã hoàn toàn tự hợp!

Ngày thứ hai, ma thân dấy lên trần trần ma vân, tìm được một đoạn đùi ở đáy biển sâu, vừa hợp lại với thân thể, hòn đảo liền bị đánh tan ngay.

Trong hôm đó, giống chân cũng được tìm thấy và hợp vào tàn thể. Ma thân chỉ còn thiếu một chân và đầu là hoàn chỉnh.

Tàn thể là mình người nhưng lại bao phủ một lớp lông thú dày đặc, đáng sợ vô cùng.

Thần Nam từng hoài nghi đó có phải là cự viên nhưng quan sát cẩn thận, hẳn phát hiện là thân người, bất quá cao lớn hơn người phổ thông, cộng thêm lớp lông dày đặc.

Ngày thứ ba, tàn thể không có thu hoạch gì, liên tục bay lượn trong đại hải vô tận, nhưng không cảm ứng được một chân và đầu ở đâu

Đến ngày thứ năm, một hòn đảo lớn lại xuất hiện trên mặt biển, lục quang ảm đạm nhưng quả thật có linh khí che kín tầng không, tàn thể lao xuống như ngọn núi màu đen khổng lồ.

Năm ngày nay, bọn Thần Nam bám theo sau, giờ liền biết chiếc chân còn lại đã tìm được, đó là một chiếc chân hoàn chỉnh, nhưng sinh mệnh chi thụ phủ trên nó tựa hồ có vấn đề, không còn bao nhiêu ánh sáng.

Con rồng du côn thấy nhiều hiểu rộng, chắc lưỡi: “Lại có trận pháp che trên hải đảo, nếu không sinh mệnh chi thụ sao lại mất đi một nửa tinh hoa?”

“Ầm.”

Sóng dâng ào ào, trần ma thạch bi ở đáy biển xung thiên rồi nổ tung trên không.

Hải đảo liền phát ra trần trần lục quang, bất quá chiếc chân bị phong ấn không bay lên. Một tiếng rít lạnh lóe vang vọng, một con cửu đầu cự đầu cao mười mấy trượng bay vút lên.

Cửu đầu đầu quả thực rất lớn nhưng so với ma thể tàn khuyết lại quá nhỏ bé như con sâu cái kiến, toàn thân nó phủ một lớp lông xanh biếc, phát ra trần trần thần quang cùng một cỗ sức mạnh hùng hồn.

“Tuyệt đối là sức mạnh cấp Thần Vương trở lên.” Thần Nam cả kinh, đây là cường giả mạnh nhất từ lúc xuống tầng địa ngục mười bảy, dao động cực mạnh tràn ra theo đường vẩy cánh khiến mặt biển rung lên bần bật.

Tử Kim thần long nói: “Con cự đầu này tựa hồ giành lấy năng lượng của sinh mệnh chi thụ, nhìn nguyên khí dao động từ lông cánh nó phát ra, thanh âm khác nào năng lượng của hòn đảo, khẳng định là cùng gốc.”

Tàn thể trên không tuy không có đầu nhưng cơ hồ nhìn rõ tất cả, hai ngọn ma trảo rợp trời bổ xuống cửu đầu đầu.

Tiếng rít vang trời.

Cửu đầu đầu nghịch không bay lên, không hề tránh mà lao thẳng vào ma trảo, quái sự liền xảy ra. Quái đầu cao mười mấy trượng tựa hồ gặp gió liền phóng đại, thân thể nhanh chóng biến thành cự đầu lớn mấy chục dặm, hai cánh giang ra dài không dưới trăm dặm, chặn hết toàn bộ ánh nắng trên không lại, tạo thành một vùng âm ảnh.

“Thần thánh ơi, không tin được.” Long Bảo Bảo hô lên kinh hãi.

Thần Nam, Tử Kim thần long, Cổ Tư đều há hốc mồm, cửu đầu đầu quá kinh nhân, lại phóng đại thân thể đến mức này, sánh ngang ma thể. Đồng thời phát ra dao động năng lượng càng lúc càng mạnh, không biết mạnh hơn lúc đầu bao nhiêu lần.

“Kinh khủng, tầng địa ngục mười bảy này quá biến thái. Xuất hiện một ma thể đã khiến người ta không tin nổi, giờ lại có thêm một quái đầu, cũng có thực lực không đoán nổi, trời mới biết ở đây còn những dạng tồn tại biến thái nào.”

Không chỉ con rồng du côn cảm khái mà Thần Nam cũng ngậm tặc lưỡi.

“Ầm.”

Hai cánh quái diệu như hai lưỡi đao bén ngót, trong lúc cực tốc phi hành cắt tan hư không thành hai khe nứt cực lớn, song trào phát ra hào quang xanh biếc, chộp vào tàn thể.

Chín chiếc đầu cũng phun ra thần quang sáng chói đánh vào ma thân. Mỗi dải hào quang dài mấy ngàn trượng, rộng mấy chục trượng, năng lượng ẩn chứa trong đó đương nhiên khủng khiếp.

Ma trào trên không liên tục vung lên, phát ra trận trận ma khí, hóa giải toàn bộ thanh quang vô tận, rồi bổ vào cự đầu.

Tiếng chim kêu vang động, phảng phất xuyên qua óc bọn Thần Nam, thanh âm quá mạnh khiến tất cả phải phong bế thính giác, bằng không sẽ bị xé nát màng tai.

Hai cánh cự đầu sắc bén không kém thần binh bảo nhận, liên tục bổ vào ma trào trên không, diệu trào và chín chiếc đầu liên tục phát động công kích.

Ma thân bị đánh cuống cuống, nhất thời không làm gì được cử đầu cự đầu.

Nhưng không lâu sau, hai ngọn ma trào chộp cứng được cự đầu, nhúng xuống biển rồi giơ lên không xén tan.

“Ầm.”

Thiên địa nguyên khí lay động, vô tận sinh mệnh chi năng tràn ra, bọn Thần Nam cũng cảm nhận được linh khí hồn hậu trên không, Cổ Tư tham lam há miệng hút lấy, đồng thời toàn lực vận chuyển công pháp, hấp nạp sinh mệnh chi năng.

Nhưng vô tận sinh mệnh chi năng chỉ khuếch tán giây lát, đoạn đột nhiên hóa thành thần quang tụ tập xuống hòn đảo.

Sinh mệnh chi năng cực mạnh tựa hồ tràn xuống hết khiến sinh mệnh chi thụ lập tức thần quang đại thịnh, chúng cũng dùng toàn lực hấp thu sinh mệnh chi năng.

Cự đầu bị ma thể xé tan không có máu phun ra, thân thể nó mờ dần rồi hóa thành linh khí bay về hòn đảo.

“Ông nó chứ, cuối cùng ta cũng hiểu chuyện gì, ta đã bảo là trên đời không thể có lắm loại biến thái như thế. Con cử đầu cự đầu hoàn toàn do linh khí hóa thành, do sinh mệnh chi năng từ ác ma bị phong ấn phát ra ngưng tụ lại, thời gian quá lâu mới dần mở linh trí, tu thành yêu ma. Hiện tại, yêu thân bị xé, linh khí tan đi, nó quay về bản thể, trở về chân ác ma.”

Thần Nam cũng biết, cự đầu bất quá là hóa thân của ma thoái, do không thể xung phá phong ấn, nên để nguyên khí thoát khốn theo một cách khác.

“Ầm, ầm, ầm.”

Hải đảo lay động, một chiếc chân như đỉnh núi cao bay lên không.

“Ầm.”

Tàn thể và ma thoái va vào nhau, sau cùng hợp thành một ma thân gần như hoàn chỉnh.

Đó là một thân thể đỉnh thiên lập địa, nếu không bị lông thú đen ngòm che phủ, ắt xứng danh dị thường cường kiện và hoàn mỹ, hoàn toàn do hoàng kim đúc thành.

Ma thân quá cao lớn, đứng trên mặt biển mà nửa thân thể đã vượt qua mây trắng trên không.

Cuồng phong ào ạt, ma khí dấy lên, sóng quăng lên không, ma vân tụ tập. Trong tiếng sấm sét, huyết vũ phiêu tán xuống, nhưng lần này huyết vũ không rơi xuống biển mà tụ hết vào ma thân, toàn bộ huyết thủy từ bốn phương tám hướng cũng thấm hết vào y.

Thần Nam vô cùng kinh hãi: “Lẽ nào huyết vũ là huyết dịch của y vẫn phiêu tán trong thiên địa hiện tại tụ tập lại?”

Bọn Tử Kim thần long gật đầu tán đồng.

Ở hướng khác, Quang Minh thần, Chiến Thần, cả Nguyên Tố thủy thần lộ vẻ ngưng trọng thảo luận.

“Chắc là ma huyết hiện tại tụ tập lại.”

“Tụ hợp chân thân gần như hoàn toàn thành công, chỉ còn thiếu đầu.”

280. Chương 281: Chiến Ma - Thần Chiến

Đó là chúa tể tuyệt đối, dao động năng lượng hùng hậu hơn mặt biển phía dưới, hùng mạnh như bọn Thần Nam, Tử Kim thần long cũng sinh lòng sợ hãi, không dấy lên nổi chiến ý.

Trước mặt nhân vật như thế, dù là Thần Vương cũng phải bái phục.

Hiện tại Thần Nam buộc phải tin rằng trên đời thật sự có cao thủ lật tay phá nát trời, giậm chân nứt đất, hủy diệt được cả thiên địa. Hẳn tin rằng trừ phi nữ tử trong ngọc như ý hoặc thủ mộ lão nhân tới, ngoài ra không ai đủ tư cách đấu một vài chiêu với cường giả như khai thiên cự nhân này.

Thiên địa sấm sét ừng oàng, huyết vũ rơi rơi, vô tận huyết vụ trùn lên vô đầu ma thân, nhanh chóng dung nhập vào thể nội.

Bất diệt ma huyết phiêu tán trong thiên địa không biết bao nhiêu năm đang tụ tập lại. Thật sự là sáng tạo thần thoại của thần thoại.

Thật ra cường giả này mạnh cỡ nào?

Thiên không diệt nổi! Địa không chôn vùi nổi.

Mặt biển cuộn cuộn nhưng thoáng chốc nước biển hôn ám dưới chân ma thân đột nhiên lùi lại, đại dương đang cuộn sóng lại xuất hiện một vùng chân không, nước biển bị một luồng đại lực mạnh không tưởng tượng nổi đẩy lùi.

Thiên địa sấm sét ầm ầm, huyết vũ cuồng bạo hấn lên.

Từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện từng dải hình ảnh như huyết long, lại giống cả những tia sét màu máu từ xa tụ lại.

Quan sát kỹ sẽ nhận ra là dòng sông do huyết thủy tụ thành.

Huyết thủy phẳng phất như từ mọi góc ngách của tầng địa ngục thứ mười bảy, không quản vạm vỡ xa xôi đổ về.

Màu máu vô tận nhuộm đỏ thình không, huyết vũ bay bay, huyết vụ lan tràn, huyết hà gầm gào, thình không cơ hồ hóa thành huyết hải.

Ma thân cao lớn được huyết tẩy tủa hồ càng cao vợi vợi, đứng sừng sững như chúa tể khống chế cả vùng thiên địa.

Nhìn màu máu vô tận cùng ma thần khiến người khác ngưỡng vọng, không hiểu sao Thần Nam lại nhớ tới câu nói: Đến lúc âm dương nghịch loạn, dùng ma huyết nhuộm đỏ trời xanh.

Tà Tổ bị phong ấn tại Đạm Đài thánh địa từng nói thế, chín giọt chân ma chi huyết trên Trấn Ma thạch từng hú lên như thế, nhưng không ai biết người nói câu đó đầu tiên là ai.

Liên tưởng đến câu nói đó, Thần Nam bất giác thấy hợp với hoàn cảnh này.

Ma huyết vô tận quét qua thiên địa khiến đại dương và thình không bị che mờ, chỉ còn ma thân là duy nhất trong thiên địa.

Câu nói đó có phải là dự ngôn? Thần Nam buộc phải đặt ra liên tưởng.

“Thần dạy, y mạnh quá.” Long Bảo Bảo thấp giọng: “Ta mà có sức mạnh thể này, còn món gì ngon trong thiên hạ mà không được ăn...”

“Siêu cấp quái vật...siêu cấp quái vật...” Lão du côn chấn kinh, liên tục lẩm nhẩm lại câu nói.

Sau một ngày một đêm, huyết vụ mới dần tan đi, vô đầu ma thân đứng trên mặt biển như đất bằng, rảo bước tiến về Đông phương.

Ánh dương quang rải xuống, mặt biển yên bình trở lại, trời biển xanh biếc một màu, nhìn từ xa, trời biển nối liền nhau.

Vô đầu ma thân đi trên mặt biển, mỗi bước lướt xa mười dặm nhưng không làm dấy lên bọt sóng, cũng không lún bàn chân xuống nước.

Y rảo bước đi, tựa hồ đã có mục đích xác định.

Dọc đường đi qua nhiều hòn đảo, tại không ít đại đảo có Đồ Đằng thú thực lực hùng mạnh, có con không biết tự lượng sức, bay lên cao định hỏi ma thân là thần thánh phương nào, câu trả lời là ma trảo khổng lồ ập xuống, đánh tan xác chúng.

Thực lực song phương quá chênh lệch, cách nhau một trời một vực.

Thần Nam và Tử Kim thần long cứng người, thực lực của vô đầu ma thân, họ không nghĩ ra ai ngoài thần nữ và thủ mộ lão nhân, có đủ tư cách tranh cao thấp.

Tuy nói khắp mặt biển không gặp thách thức nhưng vẫn xuất hiện mấy cao thủ, mấy Đồ Đằng thú tu vi gần đạt đến Thần Vương chi cảnh.

Phía tận đầu của mặt biển mênh mông, một vùng xanh ngắt xuất hiện trước mắt bọn Thần Nam, là một lục địa.

Vô đầu ma thân đi qua mặt biển, quả nhiên tìm đến vùng lục địa này, tựa hồ có linh thức hoàn chỉnh, mọi hành động đều chuẩn xác.

Lục địa cực rộng nhưng vẫn nguyên thủy, rừng rậm dày đặc phủ khắp nơi, hung hiểm man thú nhan nhản, đều là dị chủng.

Như cự tượng cao hai mươi trượng, song đầu đại mãng dài trăm trượng, ngũ sắc cự điêu xòe cánh dài bảy, tám trượng, địa long lớn như ngọn núi.

Tùng bách san sát, cỏ thụ mọc ngút trời, man thú ẩn hiện, phảng phất như cả bọn quay về thời viễn cổ.

Vô đầu ma thân đi chừng mấy trăm dặm, liền gặp một bộ lạc lớn, nhân số hơn vạn người, một Đồ Đằng thú hùng mạnh bay lên, tạo thành dao động năng lượng ào ạt.

Bọn Thần Nam ở ngọn núi ngoài xa rung động, dựa vào linh giác sắc bén, hẳn nhận ra Đồ Đằng thú mặt người thân nhện này đã đạt tới Thần Vương cảnh giới, là siêu cấp cường giả.

Thần thức dao động trên không, Thần Nam lần theo dao động, tức thì hiểu được ngọn ngành.

“Ta là Đồ Đằng thần trong phạm vi mười vạn dặm quanh đây, biết được từ Tây hải có cự ma xuất thế, tiến về đại lục này, không ngờ là loại vô đầu cự ma, thật ra người là thần thánh phương nào?”

Đáp lời Đồ Đằng thần là ma trảo bổ tới, bất quá lần này sức mạnh của ma trảo hơn hẳn, trực tiếp xé toang hư không, chộp vào nó.

Đồ Đằng thần mặt người thân nhện sợ hãi, để lại tàn ảnh dưới đất, nhanh chóng xuất hiện ở một hướng khác, thực lực Thần Vương cấp cũng không chống nổi nên đành tránh đòn đánh hung hãn kia.

“Àm.”

Ma trảo bổ nát một ngọn núi khiến cát bụi mịt mờ, loạn thạch xuyên không.

“Người là yêu ma phương nào? Định tấn công đất của thiên thần sao? Thiên thần thống trị lục địa này, người định trở thành địch nhân của ngài sao?” Đồ Đằng thần gầm lên.

Tuy ra vẻ cứng cỏi nhưng nó đang hoảng sợ, đối diện với bá chủ không thể dò nông sâu như cự ma, có ai không sợ hãi.

Bọn Thần Nam và Tử Kim thần long kinh ngạc, không ngờ mạnh như Thần Vương vẫn là thủ hạ của “Thiên thần”, xem ra kẻ chưa xuất hiện rất lợi hại. Nhưng chắc chắn sẽ được gặp ngay, thế nào y chả xung đột với vô đầu ma thân.

“Àm.”

Lại một ngọn núi bị ma trảo đánh tan, đại lực khiến Thần Vương cũng phải e dè tránh đi.

Đồ Đằng thần mình nhện mặt người biết mình không phải địch thủ của vô đầu ma thân nên đừng không bay lên nhưng đối phương không cho nó cơ hội, rảo bước tới, cơ hồ ảo hóa xuất hiện ngay trên không, thoáng chốc di chuyển mấy chục dặm, chặn đường Đồ Đằng thần, ma trảo khổng lồ lại chụp xuống.

Kết quả không cần tính toán, ngay cả Tà Dục ma thần kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú cũng không thoát được ma trảo nói gì đến Đồ Đằng thần có thực lực nhưng kinh nghiệm kém hẳn?

Đồ Đằng thần tận lực, mấy lần phá toái hư không bỏ chạy nhưng cuối cùng vẫn bị ma trảo xé tan. Bọn Thần Nam và Tử Kim thần long từ xa đứng nhìn lạnh hết mình, đó là một Thần Vương mà bị giết chết quá dễ dàng.

“Àm, âm, âm.”

Mặt đất rung lên, nguyên thủy sâm lâm lắc lư, những cây cổ thụ cao vút bị bàn chân của vô đầu ma thân giẫm nát như cỏ dại, y không hề do dự tiến về Đông phương.

Trừ bọn Thần Nam, ở hướng khác còn có Chiến Thần, Quang Minh thần, Nguyên Tổ thủy thần ngằm bám theo.

“Đáng sợ thật, kẻ này là ai?” Nguyên Tổ thủy thần tựa hồ hoảng sợ, mặt mày nhợt nhạt, thần sắc cực kì khó coi.

Sắc mặt Chiến Thần cũng không dễ coi hơn, biết mình cách vô đầu ma thân một khoảng xa, không thể so sánh với nhau, bậc chủ thần nổi danh về chiến lực như y so với đối phương chỉ đáng làm trò cười.

Thần Nam cũng phát hiện bọn Quang Minh thần và Hắc Ám đại ma thần nhưng cả ba nhóm đều không có ý động thủ, lặng lẽ tách ra, lần lượt bám theo vô đầu ma thân, họ đều muốn biết cự ma này sẽ làm gì tiếp theo.

Cứ thế đi suốt mấy ngàn dặm, dọc đường, vô đầu ma thân lại thể hiện thực lực kinh hồn, xé tan một Thần Vương Đồ Đằng, từ đó không còn Đồ Đằng thú nào dám thò ra nữa.

Đi qua một đại bộ lạc, những người gần như nguyên thủy này đều hoảng sợ quỳ hết xuống, lẩm nhẩm cầu nguyện nhưng ma thân không chạm đến những kẻ phạm nhân nhược tiểu.

Các Đồ Đằng thú đã biết tin cự ma xuất thế, báo cho nhau, bọn Thần Nam đoán rằng vị thiên thần kia cũng biết tin này, nếu là nhân vật hùng mạnh, kiểu gì cũng xảy ra một trận kinh thế đại chiến.

Lại đi thêm hơn hai ngàn dặm nữa, bọn Thần Nam bất giác cảm thán, tầng địa ngục thứ mười bảy này tựa hồ cũng rộng lớn ngang với Nhân gian.

Đúng lúc đó, bên tai hần vang lên âm thanh rất nhỏ, hoàn toàn là thần thức dao động đối với một mình hần.

“Không ngờ ngày này đến nhanh thế.” Thanh âm vô cùng già nua, tựa hồ vô hạn cảm khái.

“Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất?” Thần Nam cả kinh.

“Không sai, là ta.”

“Ông tìm ta chỉ điểm chăng? Người mở địa ngục chỉ môn cho bọn ta chắc không phải vô duyên có?”

“Không sai, ta đưa tiểu hữu xuống địa ngục không phải vì hứng khởi nhất thời. Ta tuy ở địa ngục nhưng Nhân gian xảy ra chuyện gì cũng biết hết.”

Những lời này đều là thần thức dao động nên bọn con rồng du côn không biết.

Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng, truyền âm hỏi: “Ông tìm ta có việc gì?”

“Nhận lời ủy thác của người ta, tặng tiểu hữu một vật. Hơn nữa dẫn tiểu hữu đến đây giải cứu một người.”

Tức thì lòng Thần Nam rung động, tựa hồ đoán được là vật gì, kích động hỏi: “Người đó... ở đâu?”

“Tiểu hữu đã gặp rồi.”

Thần Nam ngạc nhiên, câu nói này khiến hắn ngẩn ngơ: “Ta muốn nói đến phụ thân của ta, Thần Chiến...cha ta ở đâu?”

Long Bảo Bảo cuộn mình trên va hắn cơ hồ bị dọa giật nảy người lên, mở đôi mắt mèm mang hỏi: “Thần Nam, người sao thế?”

Tử Kim thần long và Cổ Tư cũng ngoái lại, kinh dị nhìn Thần Nam đang kích động.

Giáo hoàng đời thứ nhất rất tin tưởng bọn Tử Kim thần long, dùng thần thức dao động truyền âm vào tâm hải chúng nên chúng cũng nghe thấy.

“Không sai, ta cũng nói đến Thần Chiến, tiểu hữu đã gặp rồi.”

Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long hô lên kinh hãi, hiển nhiên đã nghe rõ lời lão nói, đều vô cùng kinh ngạc.

Sắc mặt Thần Nam biến hẳn, buồn thảm hỏi: “Lẽ nào là... chẳng?” Ánh mắt hắn ướt đẫm nhìn theo hướng vô đầu ma thân vừa khuất bóng.

“Không sai, là phụ thân tiêu hữu.” Giáo hoàng khẳng định.

Không chỉ Thần Nam mà Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư cũng tắt tiếng.

Thân thể Thần Nam lắc lư, suýt nữa gục xuống, Cổ Tư vội đỡ lấy, hắn vô cùng bi phẫn, lòng đau như cắt: “Thật ra đã xảy ra chuyện gì, vì sao phụ thân ta lại biến thành như thế?” Đoạn hắn vẫy Thần Vương dục, định đuổi theo.

Một vạn năm rồi, phụ thân chí thân chí kính lại biến thành vô đầu cự ma đáng sợ, hắn không thể tin nổi, vừa đau lòng vừa phẫn nộ cực điểm. Dù Thần Chiến biến thành thế nào cũng vẫn là hảo phụ thân mà hắn kính ngưỡng, hắn muốn lập tức đến gần vô đầu cự ma gọi to: “Phụ thân.”

Bất quá một bức tường ánh sáng chặn hẳn lại, giọng nói già nua của Quang Minh giáo hội vang bên tai: “Không cần vội, tiểu hữu mà tiến lên giờ, ông ta sẽ giết tiểu hữu. Thân thể này do ma tính chủ đạo, hiện tại ông ta là thần ma, không nhớ ra tiểu hữu.”

Thần Nam cảm giác lòng tan ra từng mảnh, nam tử khôi vĩ dám so hơn kém với Viễn tổ, không coi thần ma khắp thiên địa ra gì vì sao lại biến thành như vậy?

Lỗ ngực hắn nhấp nhô, cố áp chế tình cảm, hồi lâu mới chật vật lên tiếng: “Mẫu thân ta sao rồi?”

“Không cần lo, sự tình không như tiểu hữu nghĩ, bà ở cùng với Thần Chiến do thần tính chủ đạo, không mấy may nguy hiểm.”

“Cái gì?” Thần Nam kinh hãi: “Ma tính chủ đạo, thần tính chủ đạo, thật ra là sao?”

“Tiểu hữu chắc hiểu được đặc tính của công pháp Thần gia, huyền công có thể liên tục nghịch chuyển, chính hướng tu luyện nguyên khí màu vàng là thần, nghịch hướng tu luyện ma khí màu đen là ma.”

“Ta đương nhiên biết.” Thần Nam mấy lần chuyển huyền công, tất nhiên hiểu được ẩn bí.

“Nhưng tiểu hữu có lẽ không biết, phụ thân tiểu hữu chưa từng nghịch chuyển huyền công, mà tu luyện chính hướng. Ông ta vô ý nghe một lão tiên bối Thần gia cho biết bí mật nên đi trên một con đường khác, định mở ra một lối đi hoàn toàn mới. Nhưng Hoán Ma kinh của Thần gia quá bá đạo, nhập vào là không thoát thân nổi, phụ thân tiểu hữu kinh tài tuyệt đỉnh, có cơ hội khó lòng tưởng tượng đó nên tu vi tăng cao, công tham tạo hóa. Nhưng khi tu vi cái thế, càng lúc càng khó áp chế Hoán Ma kinh nghịch hướng, sau cùng hóa thân thành ma tại tầng địa ngục thứ mười.”

Thần Nam tin lời của giáo hoàng, bởi trong quá khứ, phụ thân hắn từng bảo hắn không nên lạm dụng nghịch chuyển huyền công.

Thần Chiến dùng cái thể công lực áp chế huyền công mấy ngàn năm, sau cùng không thể thay đổi được, vẫn phải nghịch chuyển, chắc chắn quá trình đó vô cùng kịch liệt.

Giáo hoàng đời thứ nhất chứng thực cho suy đoán này: “Phụ thân tiểu hữu áp chế chặt vật mấy ngàn năm, không ngờ khi nghịch chuyển lại diễn ra liên tục, kết quả như tiểu hữu đã thấy.”

“Cái gì?” Thần Nam cả kinh, lạc giọng: “Lẽ nào huyền công tu luyện đến lần chuyển sau cùng sẽ thành ma thể đỉnh thiên lập địa?”

“Không hẳn, phụ thân tiểu hữu đã nghịch chuyển tám lần, không biết đã coi là lần cuối chưa.”

Thần Nam toát mồ hôi lạnh, sẽ có ngày hắn cũng đi trên con đường đó, thân cao vạn trượng, ma thể cái thể!

“Phụ thân tiểu hữu nghịch chuyển bảy lần mà tu vi đã cao đến mức không tưởng, nhưng gần như ma hóa, thành cái thể Chiến ma! Được mẫu thân tiểu hữu đánh thức tạm thời đã quyết định mượn tay cường giả Thần gia để rũ bỏ ma thân, triệt để đi trên con đường tu luyện của mình.”

Thần Nam cảm giác lưng lạnh ngắt, đi theo con đường hiện nay, lẽ nào tương lai hắn sẽ thành một cái thể ma tôn pháp lực thông thiên nhưng tuyệt tình diệt tính?

281. Chương 282: Thế Giới Bị Tàn Phá

Hoán Ma kinh không chỉ là huyền công bảo điển uy lực kì tuyệt mà là khoáng thể trận pháp vô địch, nhưng lấy thân thể làm trận, triệu hoán cường giả chỉ hồn phiêu đảng trong thiên địa, quả thật huyền diệu cùng cực.

Nhưng Hoán Ma kinh cũng vô cùng tà dị, là người Thần gia mà đến giờ hắn mới biết nhiều bí ẩn, tu luyện đến cùng, khi bát chuyển thành công lại hóa thành ma vương chi thân cao vạn trượng, diệt tính tuyệt tính, biến thành tuyệt thể ma tôn.

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất giải thích khá kĩ nên hắn hiểu được những việc đã xảy ra với phụ thân.

Một vạn năm trước nhất đại thiên kiêu Thần Chiến tung hoành thiên thượng địa hạ, bách chiến thần ma, gặp phải cường địch khó tưởng tượng nổi. Ngoài người Thần gia còn mấy địa địch thủ, toàn những cường giả mạnh nhất thiên địa, trong đó có một kẻ khó chơi nhất là thần bí nhân vật đứng sau lưng Đạm Đài Tuyền.

Đến giờ hắn mới biết người đó là ai, không ngờ là thân muội muội của lão ma vương xa xưa nhất Đông thổ Phong Ma. Pháp môn tu luyện của nữ tử này đồng mạch với lão ma vương, là nữ tử thực lực mạnh nhất Đông thổ, được người đời tôn xưng là Thần Cơ.

Nhưng ả chỉ là một trong những cường giả truy sát Thần Chiến, trong lúc hỗn chiến lại không biết chết trong tay ai, trở thành một huyền án. Phong Ma vì thế động can qua, thượng thiên nhập địa, định báo thù cho Thần Cơ, nên đã làm giảm hắn áp lực lên Thần Chiến. Ông không đối địch với Phong Ma mà địch thủ của ông lại liên tục giao chiến cùng y.

Trong thiên địa đại kiếp, chúng thần rơi rụng, thần ma tử thương vô số, Thiên giới và Nhân gian gần như nối nhau, Thần Chiến tìm được cơ hội nên quay về Nhân gian, ẩn trong tầng địa ngục thứ mười bảy.

Ông xóa hết dấu vết, thoát được cường địch, lặng lẽ tiềm tu năm ngàn năm, huyền công liên tục chuyển đổi, nghịch thần thành ma, mấy ngàn năm áp chế nhưng cuối cùng vẫn bùng phát khiến ông hóa thành tuyệt đại ma thể.

Lúc đó võ công của ông chấn cổ thước kim, huyền công bát chuyển rồi mà xông khỏi địa ngục chắc chắn đánh khắp thiên thượng địa hạ vô địch thủ. Bất quá khi đã ma hóa, ông không giữ được thần thức tỉnh táo, vô tình vô nghĩa, dù người thân nhất cũng sẽ hạ sát thủ.

Mẫu thân hần mấy bận suýt ngộ hại, nhưng Thần Chiến không then là nhất đại thiên kiêu, không chỉ võ học tạo nghệ đến mức hiếm người sánh nổi mà tính cách kiên nghị càng khó tìm. Được vợ dùng huyết lệ hô hoán, ông dùng nghị lực thoát được ma kiếp, lại không chế được thân thể.

Đồng thời đi đến quyết định trọng đại, rũ bỏ cái thể ma vương thể. Bất quá loại biến hóa kịch liệt này cần người khác tương trợ.

Thần Chiến hóa thành ma thân ngàn trượng, đánh tan tầng địa ngục mười bảy, không che giấu khí tức nữa để ma khí bá tuyệt thiên địa xông lên, thậm chí trực tiếp phá toái hư không lên tận Thiên giới. Uy thế của cái thể cường giả tràn khắp vũ trụ.

Ông biết cừu địch sẽ cảm ứng được, nhanh chóng tìm tới, ông sẽ mượn lực của họ rũ bỏ ma thể.

Tất cả đều đúng như dự liệu, cường địch nhanh chóng tìm tới, trừ Thiên giới Thần gia còn có mấy vị cao thủ nữa.

Huyền công bát chuyển, hóa thân ma thể ngàn trượng, Thần Chiến lúc đó hoàn toàn chìm trong chiến đấu. Thực lực tuyệt đỉnh, cực kỳ khó gặp địch thủ.

Những cừu địch cũ không phải đối thủ, tuy ông giữ được một tia tỉnh táo nhưng vẫn do ma tính chủ đạo, nên diệt luôn ba cường địch không phải họ Thần. Đương nhiên trận chiến vô cùng kịch liệt, những người này tu vi đến cảnh giới khó lòng tưởng tượng khiến cảnh tượng trời đất xoay chuyển, biến động âm âm.

Thần Chiến niệm tình mình xuất thân Thần gia, trên mình cùng chảy một dòng máu nên không hạ sát thủ với người đồng tộc, vừa hay một vị lão tổ Thần gia tới.

Thần Chiến mượn cơ hội này để rũ bỏ ma thân, mượn tay lão tổ phá tan ma thể, thoát được gông cùm của ma, biến mất trước mắt tất cả. Thi thể Chiến ma bị người Thần gia phong ấn trong lòng biển.

“Về sau phụ mẫu ta thể nào?” Thần Nam hỏi.

“Thân thể mới của Thần Chiến do thần tính chủ đạo, mang mẫu thân tiểu hữu rời tầng địa ngục mười bảy, bởi không muốn sinh tử với người Thần gia.”

“Họ đi đâu?”

“Đệ tam giới!”

Thần Nam lẩm bẩm: “Đệ tam giới ...” Lần trước hần triệu hoán hồn phách phụ thân từ trong cấm kị trận pháp, đã biết ông đến đệ tam giới trong truyền thuyết, hôm nay được chứng thực.

Hần hiểu quá ít về đệ tam giới, không hiểu đó là nơi thế nào nên hỏi: “Đệ tam giới trong truyền thuyết là nơi thế nào?”

“Nơi được sánh ngang với nhân giới, Thiên giới thế nào, ta cũng không biết, e rằng chỉ có cường giả như Tây thổ Đồ Đằng mới biết.”

“Làm cách nào mới vào được đệ tam giới?” Thần Nam quá khao khát về vạn năm trước, từ khi sống lại ở viễn cổ thân mộ, hần thường mơ về khi đó - mộng tưởng vĩnh viễn trong lòng hần.

“Muốn vào đệ tam giới nào có dễ.” Quang Minh giáo hoàng cảm thán, lời lẽ đượm vẻ ân hận, bất lực: “Ta cũng không biết cách vào đệ tam giới.”

Long Bảo Bảo hiểu kì: “Khó vậy sao?”

“Đương nhiên, vì đệ tam giới chính là tầng địa ngục thứ mười tám.”

Tin tức như thạch phá thiên kinh khiến Thần Nam và bọn Tử Kim thần long há hốc mồm, hồi lâu không thốt lên lời.

Quang Minh giáo hoàng nói: “Các vị mới may mắn vào được tầng địa ngục thứ mười hai, tầng nào cũng có vô vàn bí mật. Tầng mười tám trong truyền thuyết còn kì dị hơn những tầng trên, với phụ thân tiểu hữu sau khi huyền công bát chuyển, mở tầng mười bảy cần một thành công lực thì mở tầng mười tám cần tám thành. Các vị đã biết Chiến ma ngàn trượng đáng sợ thế nào, bất quá đó chỉ là một góc của phụ thân tiểu hữu, không thể so với thời ông đạt đỉnh cao, đương nhiên tám thành công lực này vô cùng kinh nhân.”

Quá mức khủng khiếp! Tử Kim thần long kêu lên: “Tầng địa ngục mười tám lại là đệ tam giới trong truyền thuyết.”

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất thở dài: “Địa ngục vốn có mười bảy tầng, nhưng một truyền thuyết cổ lão cho biết dưới tầng mười bảy có một không gian chi môn nối với tầng mười tám, hơn nữa từ rất xưa có mấy vị cường giả cực mạnh bị đẩy vào đệ tam giới. Nên các tiên bối coi đó là tầng thứ mười tám.”

Thần Nam ngơ ngẩn, theo lão giáo hoàng nói, những người trên đời đủ tư cách vào đệ tam giới chắc phải cỡ thủ mộ lão nhân.

Tuy biết được nhiều điều nhưng hắn vẫn còn vô số nghi vấn, bèn hỏi: “Thiên giới, Nhân gian, đệ tam giới trong truyền thuyết hợp lại có phải là tam giới? Vì sao ta cảm thấy tầng địa ngục mười bảy này không nhỏ hơn Nhân gian? Lẽ nào nó cũng là một giới? Hay là Huyền giới bình thường?”

“Ha ha... cuối cùng tiểu hữu cũng hỏi đến chuyện này.” Lão giáo hoàng tựa hồ đã biết hắn sẽ hỏi nên đáp: “Nhân gian, Thiên giới, đệ tam giới có vóc dáng của thế giới hoàn chỉnh. Tầng địa ngục thứ mười bảy chưa đạt đến tiêu chuẩn của một giới. Tiểu hữu thấy trên không có vàng dương nhưng đêm về có thấy sao không? Đây không phải là thế giới hoàn chỉnh.”

“Đây không phải là thế giới hoàn chỉnh.” Lão giáo hoàng nhấn mạnh câu này, tựa hồ chỉ điểm cho Thần Nam.

Hắn liền tỉnh ngộ: “Không phải ông muốn nói rằng tầng địa ngục mười bảy là tàn phá thế giới của phụ thân ta?”

“Gần đúng rồi.” Lão giáo hoàng nói: “Tầng mười bảy vốn không phải thế này, nhỏ hơn nhiều nhưng được phụ thân tiểu hữu luyện hóa nó nhập vào tàn phá thế giới.”

“Cái gì?” Thần Nam kinh ngạc, nhiều chương giả muốn lấy được tàn phá thế giới, hóa ra nó lại ở đây.

“Trước lúc đi, phụ thân tiểu hữu từng nói, tiểu hữu có một hạt giống hoàn mỹ, có thể sửa lại được tàn phá thế giới, sẽ có ngày... thay đổi được gì đó.” Lão giáo hoàng tỏ vẻ nghiêm túc: “Đó là những lời phụ thân tiểu hữu nói, nhất định phải nhớ, không được hiểu lầm.”

Thần Nam gật đầu: “Ta thu phục tàn phá thế giới này bằng cách nào?”

“Phụ thân tiểu hữu nó rằng, khi tiểu hữu đủ mạnh, đem ‘hạt giống thế giới’ hoàn mỹ đó quăng vào tầng địa ngục mười bảy, nó sẽ hấp thu được tàn phá thế giới. Nhưng nếu không đủ mạnh, không những không hấp thu được mà hạt giống đó sẽ bị hút ngược lại, tiểu hữu sẽ hoàn toàn hóa thành tro tàn.”

“Ta hiểu.” Thần Nam trịnh trọng gật đầu.

Lão giáo hoàng nói: “Nhiều người động can qua, muốn lấy được tàn phá thế giới, rồi đoạt lấy sức mạnh siêu tuyệt nhưng họ có nghĩ nát óc cũng không biết bản thân từng vào tàn phá thế giới.”

“Phụ thân ta còn nói gì nữa không?”

“Ta muốn giúp phụ thân tiểu hữu tụ lại thân thể Chiến ma, ma thể ngàn trượng đã tụ lại xong, chỉ còn thiếu đầu bị người Thần gia phong ấn tại trung tâm đại lục này, cần có máu của người cùng tộc mới giải khai phong ấn được.”

“Phụ thân ta đã bỏ ma thể, còn tụ lại làm gì?”

“Vì đó là nguyên thủy thể phách của phụ thân tiểu hữu, từ đó biến hóa ra thần tính nhục thể, cũng coi đó là hóa thân. Nếu tiểu hữu đạt đến trình độ đó sẽ hiểu hóa thân chỉ là đường tắt, một cường giả tu luyện đến cực trí cảnh giới đều phá tan hóa thân nhập vào bản thể.”

Lời lão giáo hoàng khiến Thần Nam tỉnh lại, biết rằng năm hóa thân của mình trước sau cũng phải đánh tan.

“Chiến ma chi thể của phụ thân tiểu hữu bị phong ấn mấy ngàn năm, ma tính đã tan rồi nhưng nhục thể cương mãnh vẫn còn, khi vào đệ tam giới sẽ nghĩ cách dung hợp với phụ thân tiểu hữu, trở lại bản nguyên.”

“Được, ta đi giải phong ấn cho đầu Chiến ma.”

“Cẩn thận, cao thủ của Thiên giới Thần gia tự trấn thủ ở đó, hơn nữa còn có một, hai cao thủ đáng sợ trong tầng địa ngục mười bảy là cừu địch năm xưa của phụ thân tiểu hữu. Không hiểu ma thể của phụ thân tiểu hữu còn giữ được bao nhiêu linh thức, nếu còn đủ, ắt sẽ dễ dàng giải được phong ấn.”

Hiển nhiên thiên thần của thế giới này chính là người của Thiên giới Thần gia. Thần Nam hơi lo lắng: “Nếu... vạn nhất thất bại ...hậu quả sẽ thế nào?”

Lão giáo hoàng nói: “Không cần quá lo lắng, dù tiểu hữu không thực hiện được thì sớm muộn cũng có ngày phụ thân tiểu hữu tự dung hợp ma thể.”

Bàn luận cẩn thận với Quang Minh giáo hoàng, Thần Nam đã hiểu được nhiều điều còn mù mờ.

Hiện tại việc khẩn yếu nhất là giúp Chiến ma chân thân triệt để tụ lại. Hắc và bọn Tử Kim thần long bay lên, nhắm hướng trung tâm đại lục.

Bay được ba ngàn dặm, cách xa trung tâm đại lục, bọn hắc bắt kịp vô đầu Chiến ma. Tựa hồ Chiến ma gặp cường địch, một thanh kiếm dài trăm trượng trải khắp thiên địa vây quang Chiến ma, liên tục chém xuống, sức mạnh hơn hẳn Thần Vương.

Kinh Thiên thần kiếm do nhục thân một nam tử hóa thành, cách xa Chiến ma liền hóa thành bản thể cao chừng một trượng thể phách khô vĩ, lấp lánh bảo quang màu cổ đồng, mái tóc đen dài tung bay, làn mi dài che kín nhãn thần sắc lạnh, toàn thân phát ra tà dị khí chất như đao mang.

“Choang.”

Ma trảo khổng lồ của Chiến ma chộp vào thần kiếm trăm trượng, khiến tà dị nam tử lộ ra bản thể.

Thần Nam hơi yên lòng, nam tử thân hóa thần kiếm xem ra không phải đối thủ của Chiến ma. Đồng thời hắc nhận ra mấy người quen, trừ nhân mã hai phe Quang Minh thần và Hắc Ấm đại ma thần còn cả Khôn Đức và Đạm Đài Tuyền cũng đứng quan chiến.

282. Chương 283: Uy Thế Của Chiến Ma

Ma trảo vung lên, hư không tan tành, núi non sụp đổ, không chướng ngại vật nào ngăn nổi, ma thể bền như thép, cứng như kim cương, uy thế trúc chẻ ngói tan.

Nguyên thủy sâm lâm rung lên dưới chân, từng vạt rừng bị bàn chân nghiền nát thành bột. Man thú cuồng cuồng bỏ chạy, bạch tượng cao mười trượng, rồng biển dị cao hai mươi trượng, tam đầu cự hùng ...đều gầm lên, rừng núi nhốn nháo, đại loạn.

Nam tử tà dị lấy thần hóa thành Kinh Thiên thần kiếm dài trăm trượng tung hoành trên không như cầu vòng, liên tục chém tan hư không, vây quanh Thần Chiến. Nhưng sức mạnh vượt xa Thần Vương cấp này lại không mấy may thương tổn đến tuyệt thế ma thể!

“Choang.”

Ma trảo khổng lồ từ thiên ngoại ập vào, chộp lên thanh kiếm, thần kiếm định tránh đi nhưng cự trảo quá nhanh, liên tục tung ra những đòn lăng lệ, phát ra tiếng kim thuộc giao nhau, hắt văng thần kiếm ra ngoài mấy dặm, cắm vào vách núi.

Thần kiếm sáng rực liền chém đứt ngọn núi đoạn nghịch không bay lên, kiếm thể dần hư ảo, lộ ra bản thể của nam tử tà dị, đầu tóc rối loạn, khóe miệng trào máu không ngừng, lạnh lùng lẩm bẩm: “Kinh Thiên

thần kiếm cũng không làm gì được hắn. sư tôn có lẽ cũng không đầu nổi, một vạn năm trước, sư đồ chúng ta không phải là đối thủ của hắn, lẽ nào vạn năm sau vẫn không chống nổi vô đầu ma thể?”

Y lại hóa thành cầu vồng, ngưng tụ thành thần kiếm lao vào ma thể, nhưng lần này tử thần lên tiếng, tuyệt thể ma thân bùng lên sát khí ngập ngựa, ma vân vô tận che kín nơi nơi, núi rừng chìm trong hắc ám.

Kinh Thiên thần kiếm như sa vào đầm lầy, tốc độ đình trệ, ma trảo bổ tới, chụp lên thanh thần kiếm rồi giật mạnh.

“Soạt.”

Thần quang xung thiên, huyết thủy phun trào, thần kiếm bị cự trảo đánh tan, thần hồn chưa kịp bỏ chạy nên vị cường giả cũng chung số phận.

Tình cảnh quá rùng rợn, một siêu cấp cao thủ bị Chiến ma giải quyết gọn gàng, thực lực này tuyệt đối chấn nhiếp lòng người.

“Àm, âm, âm...”

Mặt đất rung lên mãnh liệt, nguyên thủy sâm lâm nghiêng ngả, Chiến ma tiến tới, bỏ mặc mấy nhóm Thần Vương há hốc mồm.

Tử Kim thần long cảm giác miệng khô rang, nhìn than với vẻ quái dị: “Lão già nhà ngươi quá biến thái, ta thấy tên vừa rồi thực lực đạt tới đỉnh cao Thần Vương, thậm chí Thần Hoàng sơ cấp nhưng... Đúng là không biết nói gì, lão già nhà ngươi lại thệt hần như bút cọng cỏ.”

Thần Nam cũng cảm giác kinh ngạc, đó là thực lực chân chính của phụ thân? Nếu có linh thức hoàn chỉnh chắc sẽ tung hoành thiên địa không có địch thủ.

Một đạo thần mang ngàn trượng từ trong cổ thành bay lên, hào quang chói lòa sáng hơn vàng dương, kiếm mang nóng rực xuất hiện màu sắc rực rỡ quét qua Chiến ma chi thể.

Kiếm quang đáng sợ vô cùng, trừ ngôi thành ra, bình nguyên bên ngoài xuất hiện vô vàn vết nứt như tấm lưới đoạn vỡ tung, đủ thấy sức mạnh của kinh thiên nhất kiếm này mạnh thể nào.

Chiến ma tựa hồ cảm giác thấy nguy hiểm, lưu lại tàn ảnh rồi bay lên không, như ngọn núi vút lên mây.

“Thần Chiến, còn nhớ ta không?” Thần kiếm ngàn trượng phát ra thanh âm như thiên lôi.

Ngoài xa Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tổ thủy thần đều kinh hãi vô cùng, không ngờ cự ma lại là Thần Chiến. Khôn Đức cũng ngạc nhiên nhìn ma thân, hai mắt Đạm Đài Tuyền lấp lánh kì quang, đoạn tỏ vẻ trầm tư.

Vô đầu ma thân tựa hồ hơi ngẩn ra, đoạn phát ra thần thức dao động với vẻ nghi hoặc: “Ngươi là ai?”

Thần kiếm phát ra thanh âm như tiếng sấm: “Cửu thiên thánh thổ, Kinh Thiên kiếm chủ.”

Thần thức của Chiến ma hình như tán loạn, mê hoặc nói: “Không nghe nói qua.”

“Hừ.” Kinh Thiên kiếm chủ hóa thân thành thần kiếm ngàn trượng, nhìn vô đầu ma thân, lạnh giọng quát: “Ngươi bị người ta phân giải, linh thức phân tán, đương nhiên không nhớ ta. Vạn năm trước ngươi đánh bại sư đồ chúng ta, hôm nay ta xin thỉnh giáo.”

“Hóa ra là bại tướng dưới tay...tựa hồ có chút ấn tượng, Cửu thiên thánh thổ và Thiên giới Thần gia đồng khí liên chi, ta... vừa giết một người... tựa hồ cùng một phái với ngươi.” Thần thức vô đầu ma thân còn tán loạn, dao động tinh thần cực kì bất ổn định, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ.

“Tên đệ tử bất thành khí của ta quả nhiên không chịu nổi một đòn.” Kinh Thiên kiếm chủ buông lời nhẹ tênh nhưng không giấu nổi nộ ý, thần kiếm ngàn trượng lại phát ra ngàn vạn đạo hào quang chém vào Chiến ma.

Ngoài xa, hùng mạnh như Thần Nam cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy. Vô đầu ma thân và thần kiếm kịch liệt giao phong, hình thể cả hai tuy to lớn nhưng nhanh như gió, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, sau

cùng khắp trời toàn bóng Kinh Thiên thần kiếm và vô đầu ma thân, không phân biệt nổi đâu là bản thể chân chính.

“Choang.”

Tiếng động rền trời, thần kiếm chém trúng ma quỷ, máu tươi phun trào. Vô đầu ma thân quá to lớn, huyết thủy phun ra như dòng suối.

Ngoài xa, Thần Nam kinh hãi, giận dữ xen lẫn đau lòng.

“Gào...”

Ma khiếu phát ra theo thần thức dao động, tiến vào tâm hải mỗi người, đáng sợ hơn tiếng gầm gào bình thường trăm lần, vô đầu ma thân phủ đầy ma khí, hắc vân nhanh chóng ngưng tụ, cả vùng đất chìm trong hắc ám, sát khí vô tận khiến ai nấy run rẩy, phảng phất ngày tàn đã tới.

Ma thân lưu lại tàn ảnh cuồng bạo trong bóng tối, Kinh Thiên kiếm chủ nhanh chóng tránh đi, tựa hồ vô cùng e ngại, cả hai từ tầng không cổ thành nhanh chóng lao về nguyên thủy sâm lâm ngoài xa.

Ma khí tràn lan, đẩy lên dao động như đại dương, ma thân đuổi theo thần kiếm khiến tầng không hắc ám tưởng như cũng đuổi theo, ma văn cuộn cuộn, sát khí xung thiên, tất cả lẫn mất vào bình nguyên.

Bọn Thần Nam vội đuổi theo, mở thiên mục quan sát, chỉ thấy trong dãy núi nguyên thủy, từng đỉnh núi sụp đổ, kiếm quang và ma khí liên tục quấn lấy nhau.

Nửa khắc sau, ma thân ngàn trọng như bạc chúa tể, cầm một thanh kiếm đứng giữa đất trời, cái thể ma uy khiến ai nấy lạnh mình.

Thắng bại đã phân.

Vô đầu ma thân nắm kiếm bằng cả hai tay, uy lực hùng hồn tràn ra, thân thể y đẩy lên ô quang, sát khí lan tràn. Ma khí phủ kín thần kiếm, tựa hồ đang luyện hóa Kinh Thiên thần kiếm.

Ma khí lấy Chiến ma làm trung tâm, dùng thể như chẻ tre đánh tan toàn bộ mây ngọn núi vây quanh, hiển nhiên luyện hóa Kinh Thiên thần kiếm khiến y tiêu hao rất nhiều công lực.

“Gào...”

Sau tràng ma khiếu, ma văn tan đi, giữa trời chỉ còn lại vô đầu ma thân sừng sững, mọi ngọn núi cạnh đó đều bị phá tan. Trong tay Chiến ma cầm một thanh thần kiếm sáng rực hàn quang, Kinh Thiên kiếm chủ bị y luyện hóa thành bình khí.

“Thần dạy, Thần bá bá mạnh thật.” Long Bảo Bảo nắm chặt hoàng kim tiểu quyền đầu, mắt lóe ánh sao và thần sắc sùng bái: “Ta mà có sức mạnh như thế thì hay quá.”

“Ầm, ầm, ầm...”

Mặt đất rung động, vô đầu ma thân cầm thần kiếm lao về bình nguyên.

Đến ngoài cổ thành, Chiến ma cầm thần kiếm khiến mọi Đồ Đằng thú trong thành run cầm cập, thủ hạ của “Thiên thần” đều lạnh người.

“Không then là nhân vật thiên tài xuất sắc nhất của Thần gia chúng ta, lại luyện chế cao thủ của cửu thiên thánh thổ thành thần binh.”

Hai trung niên nam tử như cười như khóc từ trong thành, bước lên hư không tiến ra.

“Thiên giới... người Thần gia?” Vô đầu ma thân phát ra thần thức dao động cực mạnh, nhưng vẫn cực kỳ mê mang, tựa hồ chặt vật suy tư.

“Không sai, chúng ta là thúc tổ của ngươi, tên con cháu không ra gì kia, đúng là đại nghịch bất đạo, dám phản lại gia tộc nuôi mình thành người.”

“Phản lại gia tộc ... phản lại gia tộc ...” Chiến ma tựa hồ không hiểu lắm, liên tục lặp lại.

Hai người đứng trên không quát vang: “Nghịch chúng, thấy thúc tổ còn không mau quỳ xuống.”

Vô đầu ma thân tựa hồ được kích thích nhớ lại, phát ra ma âm lạnh lẽo: “Không bá trời, không lay đất, chỉ tôn trọng bản thân.” Thần kiếm trong tay chém xuống hai cao thủ Thần gia trên không.

Hai người liền biến sắc, vốn định dùng ngôn ngữ chế phục Thần Chiến đang lúc thần thức hỗn loạn, không ngờ lại kích nộ đối phương.

“Thần Chiến ngươi quả đại nghịch bất đạo. Định giết thúc tổ sao?”

Ma tính Thần Chiến gầm lên: “Ma hô hoán ...đầu ở đây...tra cho ta.” Thật ra y không có thần thức hoàn chỉnh, hiện tại hoàn toàn do ma tính bạo ngược chủ đạo.

Hai người trên không phát ra kim quang sáng rực, vạch qua không trung như hai ngôi sao băng, lưu lại ảo ảnh, tránh khỏi đòn đánh của Thần Chiến, đồng thời bổ ra chưởng lực hùng hậu vào ma thân.

“Thần Chiến, đầu của ngươi do một vị lão tổ trong gia tộc phong ấn. Trừ lão tổ không ai giải được, lại cần cả máu tươi của người chí thân mới khiến nó có lại sức sống, ngươi tìm đầu ra nhi tử trong lúc vội vàng?”

“Gào...” Thần Chiến gầm lên, sát ý vô tận phát ra.

“Hồng rồi, sao lão tổ còn chưa tới?”

Hai người trên không tỏ ra vô cùng nóng lòng, họ đợi viện binh từ Thiên giới, đến giờ vẫn chưa xuất hiện, mà tu vi của họ không thể đấu với Thần Chiến bị ma tính chủ đạo.

Một cỗ sức mạnh hùng hậu, bạo ngược từ mình Thần Chiến phát ra, hơn lúc trước mấy lần.

Thần sắc hai người trên không biến hẳn.

“Chết tiệt, hãm cảm ứng được khí tức của đầu, ma tính dần tỉnh lại, chắc sẽ nhanh chóng triển khai giết chóc.”

Cả hai đều có cảm giác đại nạn lâm đầu.

“Gào...”

Ma khiếu chấn thiên, vô tận ma văn che kín khắp nơi, Thần Chiến cảm thần kiếm ngàn trượng chém xuống xả tan một tòa cổ thành.

Một ma trảo khổng lồ đột nhiên phá tan giới hạn thời không, ảo hóa trước mặt hai cao thủ Thần gia, chớp lấy. Trong sát na mất đi linh thức, cả hai đều kinh hãi nhận ra: Dù lão tổ tới cũng chưa chắc đấu lại Thần Chiến đang thức tỉnh ma tính.

Họ không có thời gian cả nghĩ, lấp tức bị Chiến ma nghiền nát, hoàn toàn tịch diệt.

“Gào...”

Ma khiếu chấn thiên, ma tính Thần Chiến vung kiếm chém tan cổ thành. Mặt đất như bị người ta chẻ ra, xuất hiện một đại hợp cốc, một tấm bia đá đứng trong đó.

“Đầu của ta...” Ma thể Thần Chiến gầm vang.

Thần Nam vừa định tiến lên dùng máu của mình phá khai phong ấn nhưng một tiếng thở dài vang khắp thiên địa khiến hắn dừng bước.

Tiếng thở dài đột ngột nhưng bao hàm sức mạnh không tưởng. mấy vị cao thủ Thần Vương ngoài xa đều rung động linh hồn.

“Tiểu Chiến, thiên tài kiệt xuất nhất Thần gia, vì sao phải đối lập với gia tộc?” Giọng nói già nua ẩn chứa niềm tiếc nuối.

Vô đầu ma thân ngừng gầm rống, quay về phía nam.

Thần Nam biết một vị lão tổ của Thần gia đã tới.

283. Chương 284: Ngũ Tổ

Đó là một vị lão tổ Thần gia?

Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác hỗn hợp, vốn là người trong cùng một gia tộc nhưng phải đấu đến sinh tử, quả là bi ai lớn nhất đời. Nhìn theo thân ảnh lão thần tiên, hần phát giác được khí tức đáng sợ, lão nhân tiên phong đạo cốt đó lại là cường địch đáng sợ nhất của phụ thân, uy hiếp đến cha con hắn.

Lão nhân này cực kỳ đáng sợ, Tử Kim thần long cảm giác miệng khô ran, mắt phun lửa, Thần gia lão tổ mà xuất thủ, dù mạnh như Thần Chiến chưa chắc đã tiếp được.

“Thần côn.” Lần này tiểu long chỉ dùng hai chữ rất đơn giản để bình phẩm.

Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tổ thủy thần, Hắc Ám đại ma thần đều cả kinh, không ngờ lão quái vật của thần bí gia tộc tại Đông phương thiên lại tự ra tay. Họ là Tây phương Thiên giới chủ thần, đương nhiên biết truyền thuyết về Thần gia, ngay cả tổ bối của họ năm xưa mỗi lần nói về gia tộc này cũng úy kị vô cùng.

Khôn Đức, Đạm Đài Tuyền cũng vô cùng chấn kinh.

“Người là ai?” Hiển nhiên tàn thể Thần Chiến không nghĩ ra lai lịch của lão nhân này nên tỏ vẻ không hiểu.

Lão nhân hòa hoãn nói: “Ta là Ngũ tổ. Sao cháu lại quên ta? Năm xưa ta từng tự thân dạy cháu ba năm.”

Hình như có lại ấn tượng, ma tính Thần Chiến nghĩ ra điều gì đó: “Năm ngàn năm trước người tự ra tay xé nát ma thể này.”

Về mặt lão nhân tươi cười: “Ha ha, hài tử này đúng là giảo hoạt, lại dùng kế kim thiền thoát xác. Thân thể do thần tính chủ đạo ung dung thoát đi, coi như cháu mượn tay ta trừ ma thể. Thể này đi, cháu cũng coi là một nửa Chiến nhi, năm ngàn năm nay, ma tính nhạt dần, không còn chỉ biết đến cuồng bạo sát lục, Tiểu Chiến, theo ta về Thần gia, sai lầm trước kia cho qua hết, chúng ta sẽ giúp cháu tìm lại nửa thân thể, lấy ma tính làm chủ đạo.”

“Nằm mơ.” Ma tính Thần Chiến chỉ nói ra hai từ rất đơn giản đáp lại.

“Xem ra thời gian là sức mạnh kỳ diệu nhất thế gian.” Ngũ tổ than, “quả nhiên có thể khiến tất cả phát sinh cải biến. Không cần thần tính Thần Chiến đến tìm cháu chắc cháu cũng tự đi tìm để hoàn thành dung hợp, Chiến nhi cuồng bạo sát lục đã biến dạng thể này không biết Chiến nhi thần tính sẽ thế nào.” Lão thành khẩn và trịnh trọng nói với ma tính Thần Chiến: “Hài tử theo ta về Thiên giới, gia tộc quyết không bạc đãi cháu.”

Ma tính Thần Chiến tựa hồ cân nhắc, hồi lâu mới nói: “Không cần biết người nói thế nào, ta không theo người...”

“Hài tử bướng bỉnh, thần thức còn lại không hiểu lời ta nói.” Ngũ tổ lắc đầu bất lực, “xem ra hài tử buộc ta phải động thủ.”

“Gào.”

Tiếng ma khiếu vang vọng thiên địa, cảm giác được sát ý của lão nhân, ma tính Thần Chiến bùng lên trận trận ô quang che khắp người như giáp trụ.

“Hay lắm. Bát chuyển huyền công thật khiến người ta ghánh tỵ.” Ngũ tổ không vội động thủ mà cảm thán một thôi một hồi. “Thần gia xưa nay xuất hiện chín người các người thích hợp luyện Hoán Ma kinh hơn cả, người khác nghịch chuyển lần thứ nhất đã tan xương nát thịt, thi thoảng có bậc kiệt xuất nghịch chuyển được lần thứ hai, thứ ba là cực hạn. Chờ bao nhiêu năm mới, vốn nguyện vọng phục sinh tổ tiên sắp thành thật, không ngờ cháu phản lại gia tộc, nhưng cháu sinh được đứa con rất khá, cũng luyện được huyền công.” Ngũ tổ cười ha ha.

Ngoài xa, Thần Nam cảm giác lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, lúc cùng Đỗ gia cường giả giao thủ, biết gia tộc đối phương một vạn năm nay không có ai nghịch chuyển huyền công được, hắn đã hiểu sự tình không hề tầm thường.

Hiện tại hắn cảm thấy mình đang trần trụi trước mặt lão nhân nọ, đối phương tựa hồ quan sát hắn từ lâu. Quả nhiên, lời nói tiếp theo chứng thực suy đoán của hắn.

“Tiểu tử rất thú vị, quấy loạn cả Thiên giới, ta đem Liệt Không Kiếm cho hắn khiến hắn cao hứng vô cùng, nhưng hắn quá lớn mật, dám vào Ma Chủ chi mộ khiến bọn ta lo lắng mãi.”

“Nhi tử của ta.” Ma tính Thần Chiến chìm vào mê mang.

Thần Nam trốn khỏi Thiên giới không hề ngại mấy Thần Vương cừu địch hạ phàm giết hắn mà lo người Thần gia sai cao thủ bắt mình, nhưng đợi mãi cũng không thấy gì, vốn cũng nghi hoặc. Mãi hôm nay, câu đó mới được giải, nguyên lai họ định thả cho hắn đi.

“Grào... gừng càng già càng cay, rượu càng lâu càng nồng, người càng già càng vô sỉ, lão Vương bát đản này giả hoạt khùng khiếp, tất cả đều theo dự mưu an bài.”

“Thần dạy, lão đầu xấu xa quá.” Long Bảo Bảo cũng nhỏ giọng.

“Cốp.”

“Cốp.”

“Ái chà, tên Vương bát đản nào dám đập vào đầu long đại gia?”

“Thần dạy, đau quá.”

Hai con rồng cùng kêu lên.

Ngũ tổ đối diện ma tính Thần Chiến cười ha hả: “Người trẻ tuổi phải biết tôn kính trưởng bối, sao lại nói xấu ta, đó là trừng phạt nho nhỏ với các ngươi.”

Tử Kim thần long suýt nữa rớt tròng mắt, Long Bảo Bảo cũng trợn tròn xoe mắt, chúng không ngờ cách xa như thế, lại mắng thầm sau lưng mà lão cũng phát giác.

“Ha ha.” Ngũ tổ nói với Thần Chiến: “Cháu còn chưa biết trong những người đuổi theo cháu có cả con ruột.”

“Hài tử của ta...” Ma tính Thần Chiến hiển nhiên tư duy hỗn loạn.

“Phụ thân...” Thần Nam nghèn nghẹn, đã bị phát hiện, hiện tại không cần lẫn trốn nữa, hắn xòe Thần Vương dực lao tới như điện chớp.

Vô đầu ma thể tựa hồ đầy nghi hoặc, bàn tay như ngọn núi định chạm vào nhi tử nhỏ như hạt bụi, sau cùng không để xuống, có vẻ y sợ thương tổn đến Thần Nam, lại như không phân biệt được.

Thần Nam nhìn thân thể mấy ngàn trượng, lòng chua xót, nhất đại thiên kiêu từng trí tuệ như thần lại luân lạc đến mức này: tư duy hỗn loạn, quên hết quá khứ, hoàn toàn dựa vào bản năng mà hành sự.

“Nhi tử... nhi tử...”

Thần thức dao động hùng hồn phát ra, tựa hồ bao gồm những lời yêu thương tha thiết khôn tả, bàn tay như ngọn núi lại vươn tới Thần Nam.

Hắn không tránh, kích cỡ quá chênh lệch nên cự chưởng như ngọn núi đập vào mình hắn, bất quá ma trảo dừng lại cách hắn vài thước.

“Ầm.” Ma trảo đánh tan không gian tầng địa ngục thứ mười bảy, Thần Nam cảm giác một cỗ sức mạnh nhu hòa bao trùm, đoạn quãng hắn vào hư không vừa bị vỡ.

Hào quang lóe sáng, hắn cảm giác cảnh vật đại biến dạng, bản thân xuất hiện trên tầng không Quang Minh giáo hội ở Nhân gian, hắn đã thoát khỏi địa ngục.

Nhưng hắn chảy lệ đầy mặt, phụ thân quăng hắn ra, hiển nhiên cảm giác được tử vong uy hiếp nên đưa hắn khỏi nơi nguy hiểm. Vô đầu ma thân không có linh thức hoàn chỉnh, chỉ dựa vào bản năng và thân tình máu mủ thâm sâu mà hành sự, dẫu quên hết chuyện cũ, linh thức phá tán, nhưng vẫn ý thức được hắn là thân sinh nhi tử, trong tình huống không nắm chắc đối phó nổi, đã đưa con trai ra khỏi chiến trường.

Trong địa ngục, Ngũ tổ cười vang: “Chiến nhi, quả thật rất yêu chiều nhi tử, linh thức phá toái, kị ức không còn mà vẫn giữ bản năng này. Nhưng cháu yên tâm, ta sao lại thương tổn đến hần, đó là đệ thập nhân của Thần gia, ta phải bồi dưỡng thật tốt, để hần tận mắt thấy ta bắt cháu thể nào mà kích phát tiềm năng tu luyện. Phá!”

Lão nhân quát vang, tay áo rộng phát mạnh, địa ngục chi môn lại mở rộng, Thần Nam lơ lửng trên tầng không Quang Minh thần điện bị một cỗ đại lực kéo quay lại tầng địa ngục thứ mười bảy.

Lúc hần quay lại, đại chiến đã bùng phát, ma tính Thần Chiến tựa hồ nhập vào cuồng bạo chi cảnh, ma thể mấy ngàn trượng cầm thần kiếm, để lại đạo đạo tàn ảnh, phá tan từng phiến không gian, định đánh vào Ngũ tổ.

Ngũ tổ quả hùng mạnh, thân ảnh như mộng ảo không hoa, lấp lóe trên không, mỗi lần biến mất lại xuất hiện cách nhau mấy chục dặm.

Thân thể lão so với Thần Chiến như hạt bụi nhưng sức mạnh phát ra lại như đại dương, không hề kém hơn.

Dòng năng lượng trên không như ngân hà rơi khỏi chín tầng trời, mỗi thống không gian đều ngập dao động năng lượng, vô đầu ma thân quét ngang thần kiếm thành tàn ảnh đuổi theo Ngũ tổ.

“A.”

Một đạo kiếm mang cắt xuống mặt đất, khe nứt trải ra không biết bao nhiêu dặm, tựa hồ chia cả đại lục ra làm hai. Mọi núi non trên mặt đất đều bị vết nứt nuốt chửng.

“Bình.”

Ngũ tổ tuy hạn chế được không gian phá toái, lách mình đi cả trăm dặm nhưng cuối cùng vẫn bị ma chưởng của Thần Chiến đánh trúng, lún xuống đất.

Nhưng nhân vật như lão không thể bị một chưởng đánh chết. Mặt đất rung lên, tiếng gầm đùng đục từ phía dưới vang lên.

“Ầm.”

Mặt đất nứt ra, vô số đất đá nghịch không bay lên, một thân ảnh cao lớn từ dưới đứng lên, phát ra kim quang ngập trời, không hề thấp hơn Thần Chiến.

Đó là một cự nhân da vàng, cơ nhục toàn thân cuộn cuộn, cũng cao mấy ngàn trượng, trên mình sáng rực kim mang, xứng danh thần thể.

Ngũ tổ đại biến dạng!

Không chỉ thân thể lớn lên mà dung mạo cũng biến hóa, không còn già nua chút nào nữa, khuôn mặt rất trẻ trung, đôi mắt lấp lóe kim quang nóng rực, mái tóc bạc thành đen.

Thanh âm chấn động màng tai: “Tiểu Chiến, cháu bức ta động thủ. Nên biết năm xưa ta là được chọn làm đệ ngũ nhân, tuy sau cùng không thể thành người trong truyền thuyết, không được thần binh chi hồn tương trợ, nhưng tu luyện đã lâu, tư chất không kém đệ ngũ nhân bao nhiêu, huyền công cũng biến hóa bảy lần. Với sức mạnh tuyệt đối, bất chuyển của cháu chưa chắc hơn thất chuyển của ta, càng không nói cháu chỉ là ma tính Thần Chiến tàn khuyết, không phải là cá thể hoàn chỉnh. Chiến nhi, mau quay lại, đừng sa vào bến mê.”

“Gào...”

Hồi đáp lão là kiếm quang hùng hồn, vô đầu ma thể gầm lên liên tục, tựa hồ cuồng bạo hần, tấn công kim thân cự nhân.

Trời sụp.

Đất nứt.

Trong lúc lưỡng đại cao thủ tranh phong, thiên địa đều chấn động, tựa hồ ngày tàn sắp tới.

Chiến trường khuếch đại, từ bình nguyên đến gò đồi, lại lan xuống núi rừng, không biết đánh tan bao nhiêu đỉnh núi cũng bao nhiêu bình nguyên rộng lớn.

Trong một vùng núi mênh mông, từng đỉnh núi sụp xuống, Thần Chiến bị cự nhân đánh lún xuống liên tục, sau cùng ngập nửa người.

Ngoài xa, Thần Nam vô cùng lo lắng, cơ hồ tim nhảy khỏi lồng ngực.

Thần Chiến tuy mạnh nhưng đây chỉ là tàn thể, không có đầu nên không có ý thức hoàn chỉnh, đối phương lại là siêu cấp lão quái vật sống vô số năm tháng, có thất chuyển chi thân nên so ra, y thua thiệt nhiều.

“Gào...”

Ma tính Thần Chiến tựa hồ bị kích nộ, một vùng dao động năng lượng bùng lên, tàn sơn bị năng lượng xung kích bật lên, mười mấy đỉnh núi quanh Thần Chiến đề nghị không, lao vào cự nhân vàng chóa, bản thân cũng bay vút lên trời.

“Ầm, ầm, ầm.”

Từng ngọn núi bay lên không liên tục nổ tung cạnh cự nhân, đánh cho y vô cùng khó coi, Thần Nam phá toái hư không, lại lao tới đại chiến với lão.

“Chiến nhi, cháu làm ta hơi sợ đấy. Nếu cháu hợp lại thân thể hoàn chỉnh, dung hợp với thần tính Thần Chiến, ta đành rút lui.”

Vô đầu ma thân dấy lên chiến ý cực điểm, tựa hồ quyết diệt bằng được Ngũ tổ.

“Chiến nhi, cháu lo lắng cho nhi tử, hẳn bị ta cầm cố thân thể, đang ở cách đây không xa quan chiến, cháu không sợ làm nó bị thương ư?”

Vô đầu ma thân lập tức hơi ngừng lại.

Nhưng từ ngoài xa vang lên giọng nói già nua: “Ha ha, lão tiểu tử không thấy đỏ mặt sao? Đánh không lại người ta lại dùng trò tâm cơ?”

Thần Nam bị cầm cố thân thể, vừa thoát khỏi vội quay lại nhìn, một lãnh nhân lưng còng, mặt đầy nếp nhăn xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào, là thủ mộ lão nhân tại Thần Ma lăng viên.

Hai mắt Ngũ tổ xạ ra hai đạo kim quang, hà lạnh: “Là người, người định thế nào?”

Thủ mộ lão nhân cười hì hì: “Ta nhìn không thuận mắt nên can thiệp.”

284. Chương 285: Tử Tịch Quy Hư

“Thần lão ngũ người phải biết thế này không thắng được ta. Ta phải hạ sát thủ.” Thủ mộ lão nhân lạnh lùng dần, tuy thân thể khô quắt nhưng lúc này phát ra vô tận địa sát ý, cả vùng thiên địa lãnh liệt cực điểm.

Sát khí xung thiên tràn ra, ma tính Thần Chiến phát ra hào quang ngút trời, vô tận ma vân tràn tới khiến Ngũ tổ như bị Thập vạn đại sơn áp xuống, bất giác phải lùi lại một bước, cách xa thủ mộ lão nhân, đối diện ma tính Thần Chiến.

Thủ mộ lão nhân vẫn nhìn rõ, vô đầu ma thể rút ra một cây ma đao, giờ không phải lúc giao lưu, phải dùng võ lực tuyệt đối.

Ma tính Thần Chiến và Ngũ tổ lại đại chiến. Thủ mộ lão nhân kéo Thần Nam ung dung bỏ đi.

Đền vùng bình nguyên, mặt đất nát ngang dọc, toàn là những vết nứt do Thần Chiến và Ngũ tổ đại chiến lúc trước tạo ra, cổ thành đồ nát đã biến mất, chỉ còn lưu lại một đại hợp cốc.

Đó là nơi phong ấn đầu Thần Chiến, một tấm bia đá cao ngất đứng trong cốc, bề mặt khắc một chữ “Thần” cực lớn.

Bàn tay khô gầy của thủ mộ lão nhân khẽ vẩy xuống, thạch bi bùng lên hào quang ngùn ngụt, ẩn chứa sức mạnh kinh nhân, dù mạnh như lão nhân cũng phải lùi lại mấy bước.

Thần quang bay lên chiếu sáng cả phiến bình nguyên, khắp trời là hào quang, là những vầng rắng.

“Thần gia đã phí lắm công sức, biết ma thể tan rồi vẫn có thể tụ lại nên dùng đại pháp lực tầng tầng phong ấn bộ phận quan trọng nhất là đầu.”

Lão nhân phát ra thất sắc hồng mang đập vào thạch bi, phá giải đệ nhị đạo phong ấn. Kết quả lão bị hất văng mười mấy bước, sức mạnh đáng sợ khiến mặt đất quanh đó tan tành, hơn hẳn tầng phong ấn thứ nhất.

Đệ tam đạo, đệ tứ đạo ...lúc thủ mộ lão nhân phá giải đệ lục đạo phong ấn, bị hất văng mấy dặm.

“Hắc hắc ...may mà công phu vẫn ổn, ta phải xem các ngươi bố trí bao nhiêu tầng phong ấn.”

Lúc đệ thất đạo phong ấn bị phá, thần quang hóa thành thần kiếm thực chất hóa cắt nát cả không gian, mặt đất, mạnh như Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo đều phải nhờ thủ mộ lão nhân đỡ đòn mới đứng vững nổi trên không.

Bọn Quang Minh thần, Chiến Thần, Hắc Ám đại ma thần sớm đã lui xa, đứng xa nhìn lại, căn bản không dám lại gần nửa bước.

Đệ thất đạo thần quang chưa lui hết, trên không lại có thêm áp lực hùng hồn, một đạo kim ảnh lao xuống, chạm chưởng với thủ mộ lão nhân.

Không có tiếng nổ kinh thiên hay năng lượng điên cuồng tràn ra, hữu chưởng của thủ mộ lão nhân và thân ảnh màu vàng dính lấy nhau, đoạn thân ảnh văng ngược lại như sao băng.

Thủ mộ lão nhân đứng bất động, thoáng sau, không gian quanh lão vỡ tan khiến bọn Thần Nam suýt gặp tai ương.

“Hắc, Thần lão tứ đến rồi hử, cũng là thất chuyển huyền công nhưng ngươi hơn lão ngũ nhiều.” Thủ mộ lão nhân hắc hắc cười lạnh: “Ngươi tu thành vô cực kim thân?”

“Không sai, chính thị vô cực kim thân, huyền công bát chuyển thất bại, ta tan xương nát thịt, may mà thần hồn không tan nên tu thành thân thể này.”

Một đạo kim quang lại lao tới, nhưng không tấn công thủ mộ lão nhân.

Người này thân cao một trượng, dung mạo anh tuấn, khá giống Ngũ tổ, nhưng cả thân thể như hoàng kim sáng lấp lánh, rõ ràng không phải huyết nhục, cơ hồ là vàng đúc thành.

Thần Nam từ lời thủ mộ lão nhân biết đó là lão tổ đời thứ tư của Thần gia, không ngờ lão nghịch chuyển huyền công thất bại mà vẫn sống, lại tu thành vô cực kim thân quái dị thể này.

Tứ tổ không bộc lộ gì, phẳng phất là kim nhân thật sự: “Tiền bối tựa hồ quản quá nhiều chuyện.”

Thủ mộ lão nhân cười: “Hôm nay ta quản đến cùng, Thần lão tứ ngươi không phục cứ đến đây.”

“Hảo. Lĩnh giáo cao chiêu!”

Tứ tổ biến mất trên không, kim quang rợp trời đột ngột tụ lại trước mặt thủ mộ lão nhân, phát ra dao động kinh hồn.

Thần Nam vô cùng lo lắng, Tứ tổ xuất hiện khiến hắn như ngồi trên đống lửa, không biết Tam tổ, Nhị tổ có đến không. Tuy là con cháu Thần gia nhưng hắn phải than rằng gia tộc quá biến thái.

Trên không trung kim quang đạo đạo, sáng chói lòa khiến không ai mở mắt nổi, bọn Thần Nam dù mạnh cũng không nhìn rõ hai người chiến đấu kịch liệt thế nào. Họ liên tục thay đổi phương vị, còn nhanh hơn điện chớp, không biết đã phá tan bao nhiêu không gian, đánh đến nhật nguyệt vô quang, thiên địa thất sắc!

“Bình.”

Thân ảnh màu vàng bị thủ mộ lão nhân hất bay đi, lúc đó hai người mới tách nhau ra, lão chiếm thượng phong nhưng tựa hồ cũng có cảm xúc: “Thần gia thật khiến người ta tâm sinh kính úy, đời nào cũng có cao thủ, nghe nói người và đệ tứ nhân trong truyền thuyết của gia tộc ngang nhau, suýt nữa người đã thành đệ tứ nhân. Xem ra cũng có bản lĩnh.”

“Quá khen.” Tứ tổ cực kỳ bình tĩnh.

Thủ mộ lão nhân bật cười rồi lắc đầu: “Đáng tiếc người không ngăn được ta.”

“Hừ.” Thân ảnh màu vàng hừ lạnh, quát vang: “Tử tịch quy hư!”

Thủ mộ lão nhân biến sắc, phát mạnh tay áo, một luồng đại lực cuốn bọn Thần Nam đến gần lão, thanh quang mờ mờ từ thân thể gầy gò bùng lên, che kín bọn hắn vào trong.

Không gian quanh lão tựa hồ chìm vào tuyệt đối hắc ám, không chỉ phá toái mà bị chẻ ra, trở thành hỗn độn.

Ngoài xa, bọn Quang Minh thần, Hắc Ám đại ma thần kinh hãi, thấy không gian trở nên tử tịch, đại bình nguyên bên dưới mất sạch màu xanh sẫm lại, đất đai phì nhiêu thành sa mạc rồi sa mạc cũng tan biến, phẳng phát dung nhập vào hư không, trở thành hỗn độn.

Trong phạm vi mấy trăm dặm, các không gian khác cũng tan biến, đột nhiên hóa thành hỗn độn!

Bọn Quang Minh thần kinh hãi cực điểm, Thần gia Tứ tổ quá đáng sợ, biến một không gian chân thật chuyển hóa thành hỗn độn, trở lại thời nguyên thủy.

Đó là pháp tắc xứng danh sánh cùng thiên địa.

Trong vùng hỗn độn, thân thể thủ mộ lão nhân phát ra thanh quang mờ mờ, ngăn không cho vùng không gian gần đó trở về nguyên thủy, nhưng cũng khiến bọn Thần Nam và Tử Kim thần long lo lắng, Tứ tổ quá mạnh.

Nửa khắc sau, hỗn độn thế giới bên ngoài tựa hồ yên lặng, thủ mộ lão nhân lắc mạnh thân thể, hào quang bảy sắc sáng lên, hỗn độn quanh đó vỡ tan, không gian nhanh chóng khuếch đại đến khi mấy trăm dặm đã triệt để phá toái, phục hồi như cũ.

Bọn Nguyên Tổ thủy thần lại há mồm, thủ mộ lão nhân mạnh hơn họ tưởng tượng.

“Thần lão tứ xem ra cũng không giết được ta, ta còn cho rằng người khiến ta bất ngờ nhưng cuối cùng lại thất vọng. Đời người vô tình, không ai giết nổi ta.”

Thủ mộ lão nhân cảm khái như vậy khiến tất cả tắt tiếng, lão đầu tử quá biến thái.

Tứ tổ không nói gì, thực lực thể hiện cho tất cả, lão không phải là đối thủ của thủ mộ lão nhân.

“Ha ha. Hiện tại còn muốn ngăn ta nữa không? Lão nhân gia phải tiếp tục phá giải phong ấn, bắt phục cứ việc mời tiếp người nữa tới đây, ta tiếp hết.”

Đoạn thủ mộ lão nhân lại phát ra hào quang bảy sắc đập vào thạch bi bị phong ấn.

Năng lượng phát ra lần này vượt cả tưởng tượng, hắt lão vắng mười mấy dặm. Thần Nam và con rồng du côn nếu không được thanh quang che chắn, chắc đã gặp nguy hiểm.

Năng lượng cuồng loạn nửa thời thần mới biến mất. Thạch bi bị đánh tan.

“Ha ha, phong ấn đầu đệ cửu nhân mà phải dùng tới bát đạo phong ấn, cẩn thận quá.” Thủ mộ lão nhân bật cười kéo Thần Nam bay tới.

Thạch bi hóa thành cát bụi, một địa huyết xuất hiện trong đại hợp cốc, thủ mộ lão nhân quát vang: “Khởi!”

Địa quật tan tành, mặt đất rung lên kịch liệt, một chiếc đầu khổng lồ trôi lên, nhưng không phải do huyết nhục ngưng tụ thành mà bị hóa thạch.

Hai mắt Thần Nam mơ hồ, đau lòng xen lẫn kích động.

“Đợi cái gì, mau đến đi.” Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ ngưng trọng, hắt mạnh đẩy hắn vào đỉnh chiếc đầu đá.

Hắn không do dự cắt cổ tay rải máu tươi lên đó.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao thủ mộ lão nhân thần sắc ngưng trọng. Trên không có một đôi mắt sáng lạnh lùng đang nhìn họ, nhưng không nhìn thấy mặt mũi.

Hắn không lo lắng gì nữa, máu rải xuống, đầu Thần Chiến đã hóa thạch nhanh chóng khôi phục sức sống. Vô tận ma khí cuộn cuộn, khí tức của vạn ma chỉ vương lan tràn khắp thiên địa.

Tứ tổ định xông tới lập tức dừng bước.

285. Chương 286: Vạn Cổ Giai Không

Trong vô tận hắc ám, hao con người như hai ngọn núi vô cùng băng lãnh, phát ra hàn ý thấu cốt lóe sáng.

Không có gương mặt hay đầu, chỉ có hai điểm lãnh quang!

Nhưng người ở dưới dù vận dụng thiên nhãn thông, mở thiên mục ra cũng không nhận ra điều thần bí trên vòm trời đen ngòm kia.

“Gào...”

Đầu ma tính Thần Chiến đã sống lại, nhanh chóng phục hồi sức sống, vô tận ma khí cuồng mãnh bùng lên, khí thế khiến người ta kinh tâm động phách, xúng danh ma trung chỉ ma!

Đôi mắt băng lãnh chợt mở bừng, hai dải hào quang phát ra như hai tia sét, xé toang hư không. Tứ tổ dừng bước trước đầu Thần Chiến một quãng, hơi trù trừ, nhìn thủ mộ lão nhân rồi nhìn đôi mắt thần bí trên không với vẻ ngưng trọng, sau cùng từ hư không tiến tới chỗ đầu Thần Chiến.

Thần Nam lơ lửng cạnh chiếc đầu, hai mắt mơ hồ, kích động hô lên: “Phụ thân...”

Chiếc đầu như ngọn núi chậm rãi quay về phía hắn, thần sắc băng lãnh trong mắt dần tan đi, tỏ vẻ nghi hoặc xen lẫn mê mang.

“Hài tử của ta...”

“Đúng vậy, con là Thần Nam, phụ thân, lẽ nào người quên con?”

Toàn thân Tứ tổ kim quang vạn đạo, lạnh tanh nói với Thần Nam: “Hài tử đến đây, cháu là đệ thập nhân của Thần gia, ta sẽ không làm tổn thương cháu, không được đến gần chiếc đầu quá, bằng không nó sẽ hủy diệt cháu.”

“Người nói láo, đó là phụ thân ta.”

“Y là phụ thân cháu nhưng đã nhập ma. Năm ngàn năm trước, ngay cả mẫu thân cháu suýt nữa bị giết, vì sao phụ thân cháu lại bỏ bản thể, phân ra thân thể thần tính? Vì y không thể khống chế ma tính! Ma thân này tuy đã bị phong ấn năm ngàn năm nhưng ma tính chưa tan bao nhiêu, y sẽ biến thành một sát lục ma vương, mau lại đây.”

Khó nói được ma tính hay thần tính Thần Chiến mới là hóa thân.

Thân thể ma tính Thần Chiến là bản thể nhưng nguyên thần lại bị phân hóa, còn lại ham muốn giết chóc vô cùng. Thân thể thần tính Thần Chiến tự lại chính là hóa thân nhưng tình cảm lại là bản nguyên.

“Không, phụ thân sẽ không tổn ta, mẫu thân đã đánh thức linh thức của người được, vì sao ta không thể.” Thấy thân nhân, lòng Thần Nam lại run lên.

Vô cực kim thân của Tứ tổ sáng rực thần quang, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nói với Thần Nam: “Lúc đó thần tính của phụ thân cháu vẫn còn, hiện tại không có, chỉ còn ma tính, mau lại đây.”

Đôi mắt từ chiếc đầu như ngọn núi loé lên hai đạo hào quang băng lãnh, ngưng tụ thành lưỡng đạo thần kiếm chém vào Tứ tổ. Dù có vô cực kim thân, lão cũng không dám ơ hờ tiếp đón, để lại tàn ảnh trên không, lách sang một bên.

Chiếc đầu lại nhìn Thần Nam, vẻ lạnh lẽo tan biến, ánh mắt hiện lên nét nhu hòa, khẽ gọi: “Hài tử...hài tử của ta... ta cảm giác được tiếng gọi của máu mủ...”

“Phụ thân...” Thần Nam nghẹn ngào, Thần Chiến do ma tính chủ đạo, tuy quên quá khứ, còn mỗi ý muốn giết chóc nhưng trong lòng vẫn còn sợi thân tình chưa bị cắt đứt, cảm ứng được sức mạnh của huyết thống.

“Một vạn năm rồi, hài nhi không thể tận hiếu đạo, con cúi lạy người.” Thần Nam quỳ xuống trên không.

Một cỗ ma khí nhu hòa chậm chậm đỡ hấn dậy, trong mắt ma tính Thần Chiến, lãnh quang và nhu tình giao nhau.

“Hài tử... mau rời xa ta, ta không nhịn được muốn giết người. Gào...”

Tiếng ma khiếu chấn thiên vang lên khiến thính không rung động, ma tính Thần Chiến sau cùng cũng tỉnh lại.

Mái tóc dài như dòng thác đen nhánh tung bay cuồng loạn khắp trời, hư không bị chấn vỡ, Thần Nam bị một cỗ sức mạnh nhu hòa bao lấy, đẩy ra xa tấp.

Ma tính Thần Chiến phát cuồng.

Ngoài xa, thủ mộ lão nhân thần tình ngưng trọng nhìn đôi mắt thần bí trên không, lão chậm chậm bay lên đối diện.

Tứ tổ không do dự gì, nhanh chóng lao tới tấn công chiếc đầu.

Tuy không có tay chân nhưng chiếc đầu vẫn đầy nét kiêu ngạo, mái tóc dài vũ động như dòng song tử vong quét ngang tầng không, kéo thành những dải tàn ảnh đáng sợ.

Tứ tổ như đúc thành từ hoàng kim, tuy bị mái tóc quét trúng, văng xa mười mấy dặm nhưng không bị thương nặng nề, toàn thân lại cháy lên thần hỏa rực rỡ, thoáng chốc biến mất, ảo hóa ngay cạnh chiếc đầu, hai đạo kim quang bài sơn đảo hải nhanh chóng ập vào mắt Thần Chiến.

Thần Nam cảm giác nặng trĩu trong lòng, Thần Chiến tuy mạnh nhưng đây chỉ là một chiếc đầu, không có tay chân nên mất đi những đòn công kích mạnh nhất.

“Soẹt.”

Hai mắt Thần Chiến bắn ra hai đạo ma kiếm chặn đứng sức mạnh bài sơn đảo hải đoạn há miệng gầm vang, vô tận ma khí như biển lớn tràn lan, che kín Tứ tổ, hắt lảo văng xa mấy ngàn trượng.

“Không then là đệ cửu nhân của Thần gia chúng ta.” Tứ tổ có vô cực thể chất đặc thù, lời lẽ không lộ ra chút tình cảm nào, nói như chiếc máy nhưng ai cũng thấy lão vô cùng trọng thị Thần Chiến.

“Ma thể ở đâu?” Thần Chiến ngửa mặt hú vang.

Mặt đất rung lên như xảy ra địa chấn, Ngũ tổ tiến tới, thần thể cao nhập mây phát ra kim quang, nhuộm đầu huyết tích, hiện rõ mười mấy vết thương đáng sợ, tâm tạng bộ vị bị đâm thủng, nhiều chỗ thấy hở cả xương hoặc bị xuyên hằn qua.

Ngũ tổ ôm một thi thể tan nát, thân thể bị xé tan, tứ chi phân ly, máu nhuộm đỏ mặt đất, là ma tính Thần Chiến không đầu.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, thân thể run lên, suýt nữa ngã xuống.

Ngũ tổ tuy thắng lợi nhưng không vui vẻ tí nào, lão biết trường đại ác chiến giờ mới bắt đầu.

Tàn thể của Thần Chiến lão ôm trong tay không chịu khổng chế, rung lên rồi phát ra ô quang kinh nhân, hắt văng lão, tứ chi và lồng ngực như năm ngọn núi nhỏ lao tới chỗ chiếc đầu.

“Bình.”

Như Ngũ Nhạc lay động trời xanh.

Tất cả va vào nhau tổ thành vô đầu ma thân, đoạn cái thể ma thể bay lên, lao vào chiếc đầu.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang vọng, vô tận ma khí che kín mặt đất, tầng địa ngục mười bảy triệt để chìm vào hắc ám, tiếng gầm khí tráng sơn hà trời dậy, màn đen mới tan dần.

Vô tận ma khí phảng phất như sóng biển tràn vào Thần Chiến, cái thể ma thể cao lớn hoàn mỹ hoàn tất tụ lại, sừng sững như ngọn núi đỉnh thiên lập địa.

Hai mắt ma tính Thần Chiến phát ra lãnh quang, tựa hồ không có tình cảm nhân loại, lãnh mạc vô tình cực độ.

Y không nói gì, rảo bước tiến đến phía Ngũ tổ.

“Tiểu Chiến, xem ra cháu không thể quay đầu...” Ngũ tổ than: “Xé thân thể cháu là ta cũng bất đắc dĩ...”

Hồi đáp lão là một quyền bá tuyệt thiên địa, tốc độ của ma tính Thần Chiến nhanh đến không tin nổi, quyền vừa phát, thân thể cao lớn đã biến mất, xuất hiện ngay trước mặt Ngũ tổ.

Ngũ tổ tuy biết ma thể mạnh đến mức khiến lão e dè nhưng không chịu kém hơn ngay từ đòn đầu tiên, vung bàn tay như ngọn núi chống đỡ.

“Bình.”

Không trung tan vỡ như sao trời lấp lánh rơi xuống, thân thể khổng lồ của Ngũ tổ văng xa tít, đập tan mặt đất phía xa.

Thần Chiến đứng yên, mái tóc đen tung bay cuồng loạn, cái thể ma thể uy thế lẫm nhâm!

Ma tính Thần Chiến sau khi huyền công bát chuyển mạnh đến đáng sợ, vượt hơn dự liệu của Tứ tổ, cả hai lao tổ không nói gì, lao thẳng vào Thần Chiến.

Thần Nam tuy còn hơi lo lắng nhưng không còn như lúc trước, hấn tin vào phụ thân, Thần Chiến đã chân chính tụ lại, sẽ phát huy được trăm phần thực lực của ma thể, không bị động như lúc trước nữa.

Thần gia tam đại cao thủ kịch liệt giao phong, tuy có hai người thân thể cao nhập mây nhưng động tác còn nhanh hơn cả chớp, để lại đạo đạo tàn ảnh trên không, phá toái phiến phiến hư không, không ai nhìn rõ thực thể của họ, chỉ thấy dải sáng đập vào mắt.

Cao thủ đẳng cấp trên tranh đấu, vạn năm khó thấy, mạnh như các Thần Vương, bọn Quang Minh thần, Hắc Ám đại ma thần cũng lần đầu chứng kiến, họ đứng ngoài xa, chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Trường đại chiến này mà phát sinh tại Nhân gian hoặc Thiên giới, không biết sẽ hủy diệt bao nhiêu sinh linh, phạm vi của tam đại cao thủ quá rộng, trong phạm vi mấy ngàn dặm đều chìm xuống, nham tương dưới đất phun lên.

Hiện tại bọn Quang Minh thần tự hỏi không biết thiên địa đại kiếp vạn năm trước do những cao thủ cỡ này gây ra diệt thế? Tuy hơi hoang đường nhưng hoàn toàn có thể.

Nửa thời thần sau, tiếng ma khiếu cuồng bá trải vạn dặm, truyền khắp tầng địa ngục mười bảy, ánh mắt Thần Chiến như điện, mái tóc cuồng loạn nhuộm đầy huyết vũ, giơ cao thân thể Ngũ tổ, xé làm đôi.

Thân thể cao mấy ngàn trượng của Ngũ tổ kim quang ảm đạm, tàn thể không ngừng run lên, huyết thủy phun trào như vô số dòng thác rải xuống đất.

Tình cảnh vô cùng kinh nhân.

Tứ tổ kinh nộ, vô cực kim thân lấp lóe, để lại từng đạo tàn ảnh trên không, thaóng chốc lướt đi mấy ngàn trượng, cuồng bạo tấn công Thần Chiến.

Thần Chiến quảng tàn thể bị xé làm hai của Ngũ tổ, đại chiến Tứ tổ.

“Bình.”

Một đòn cái thể ma quyền đánh tan mặt đất, ấn Tứ tổ ngập xuống mấy ngàn trượng, chìm vào nham tương cuộn cuộn trào lên.

Thần Chiến đứng sừng sững giữa thiên địa, hai mắt băng lãnh vô cùng, trận đại chiến khốc liệt dường như không mấy may ảnh hưởng.

“A...”

Tàn thể của Ngũ tổ gầm lên thống khổ, hai nửa va vào nhau, lại khôi phục nguyên dạng, cao thủ như lão đã đạt mức thể phách vạn cổ nan diệt, không có thủ đoạn đặc thù, đừng hòng hủy diệt được.

Đồng thời Tứ tổ từ dưới đất bay lên, toàn thân sáng lóe kim quang, rũ sạch mọi nham tương bám vào.

“Tiểu Chiến, cháu thật khiến ta hoảng sợ.” Ngũ tổ thở dài, hai mắt xạ ra hàn quang: “Xem thân thể hoàn chỉnh của cháu có chịu nổi pháp tắc của ta không. Nghịch không loạn trăm!”

Không gian quanh Thần Chiến đột nhiên sụt xuống, xuất hiện một không gian đa tầng trùng điệp, năng lượng từ không gian bí ẩn này sắc như thần đao, chém vào thân thể Thần Chiến, định cắt nát.

Đương nhiên vừa nãy Thần Chiến không đầu bị thủ đoạn này cắt nát, hiện tại Ngũ tổ lại thi triển.

Dao động kinh hồn từ không gian thần bí khiến Thần Nam ở ngoài xa cũng rung mình, đủ thấy đáng sợ đến đâu, Thần Chiến ở giữa cơn phong ba đương nhiên còn chịu áp lực mạnh hơn.

Thủ mộ lão nhân không có ý định xuất thủ tương trợ, vẫn lạnh lùng nhìn đôi mắt khổng lồ trên không.

Lần này “Nghịch không loạn trăm” của Ngũ tổ bị chú định thất bại, cái thể ma thể của Thần Chiến không bị tổn hại gì, mà phát ra ô quang chói lọi, triệt để phá tan không gian trùng điệp, tất cả chìm vào yên lặng rồi hư không khôi phục nguyên dạng.

Thần Chiến vẫn đứng sừng sững, sắc mặt Ngũ tổ nhợt nhạt, lùi lại mười mấy bước.

“Tử tịch quy hư!” Tứ tổ quát vang.

Không gian ảo diệt, quay về nguyên thủy, hỗn độn mệnh mang bao phủ Thần Chiến.

Nhưng thoáng chốc, từ trong hỗn độn truyền ra dao động đáng sợ, hỗn độn nát tan như biển gầm núi lở, ma thể cao lớn đứng sừng sững trên không.

Ngũ tổ và Tứ tổ nhìn nhau, đều tỏ vẻ hoảng sợ, họ biết ma tính Thần Chiến hoàn chỉnh cực kỳ đáng sợ nhưng không ngờ đến trình độ này.

“Nghịch không loạn trăm!”

“Tử tịch quy hư!”

Ngũ tổ và Tứ tổ đồng thời quát vang, dốc hết sở năng, liên hợp thi triển những pháp tắc sánh cùng thiên địa.

Thần Chiến không trầm mặc nữa, hai mắt tỏa sáng như điện, ung dung thi triển pháp tắc độc đáo của mình.

“Vạn - Cổ - Giai - Không.”

Lời vừa dứt, Ngũ tổ và Tứ tổ hét lên kinh hãi, họ cảm giác thời gian trôi đi, cảm giác khó tả đè nặng trong lòng khiến họ hoảng sợ hét lên.

“Không...”

“Không...”

Nhưng tất cả đã muộn, thời gian thật sự quay ngược.

Thân thể Ngũ tổ và Tứ tổ nhanh chóng biến hóa, thoáng chốc cả hai như trải qua vạn năm.

Tứ tổ cao một trượng tan biến, chỉ còn lại một hải đồng vàng chóa cao nửa thước, vô cùng hoảng sợ nhìn tứ phía, khua khua hai tay, cơ hồ không tin vào mắt mình.

Ngũ tổ cao nhập mây cũng không còn, một hải đồng khoảng ba tuổi, mũm mĩm như búp bê xuất hiện, tựa hồ vô cùng kinh sợ, lớn tiếng gầm lên: “Thần Chiến, người...người làm gì bọn ta?” Tuy lão rất phần nộ nhưng giọng nói giống hệt hải đồng, so với Ngũ tổ thần uy cái thể lúc trước khác nhau một trời một vực.

Tình cảnh tuy đáng cười nhưng không ai cười nổi, những cao thủ quan chiến ngoài xa nín khe, Vạn Cổ Giai Không quá đáng sợ.

Quả nhiên có thể nghịch loạn thời không, cải biến thời gian.

Thử hỏi ai đỡ nổi?

Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng động dung, lẩm bẩm: “Đúng là bá đạo.” Đoạn lại cười vang: “Ha ha...hai lão tiểu tử các ngươi càng ngày càng trẻ, đúng là hạnh phúc của đời người, có mấy khi được quay lại thế này, những các ngươi lại được tắm trong hạnh phúc hồi thơ trẻ, ha ha...”

Hiện trường chỉ mình lão cười nổi, ai nấy đều bị pháp tắc của ma tính Thần Chiến chấn trụ.

Hồi lâu sau, Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long tỉnh lại đầu tiên.

“Grào... ha ha, hai tiểu đệ khỏe không?” Lão du côn bay tới với vẻ bất thiện.

Ngũ tổ và Tứ tổ kinh nộ vô cùng, định thịt lão du côn nhưng thể nội trống không, pháp tắc cũng không thi triển được.

Long Bảo Bảo nhắm tít mắt lại, bay vòng quanh Tứ tổ thân thể vàng óng, cả hai cùng màu vàng nên nhìn khá giống nhau.

Thần Chiến cũng bay lên, vẫy tay, thần kiếm ngàn trượng luyện hóa từ Kinh Thiên kiếm chủ bay tới, y cầm kiếm chỉ vào đôi mắt thần bí trên không.

Kiểm ở trong tay, bát phương vận động, hỏi thiên hạ ai mới là anh hùng?

286. Chương 287: Ánh Mắt Tổ Tiên

Ma tính Thần Chiến vì đấu mà sinh, vì chiến mà sống, là Chiến ma chi thể sát ý vô hạn, không nói câu nào, thân thể như thông thiên ma trụ vùng thần kiếm chém vào đôi mắt thần bí.

Kiểm mang chói lòa vắt qua thỉnh không, cắt thành hai phiến không gian, đôi mắt khổng lồ vẫn vô cùng lạnh lẽo, như vô tình chi vật nhìn thần kiếm chém tới, hình ảnh mờ dần rồi biến mất hoàn toàn.

Thoáng sau đôi mắt lại hiện ra trên không, vẫn lạnh lùng như trước, ngưng thị phía dưới như chúa tể vạn vật nhìn thương sinh.

Ma tính Thần Chiến vùng kiếm chỉ trời, lại bay lên vùng trời vô tận, tựa hồ không hạ được đôi mắt thần bí không chịu ngừng tay.

Thủ mộ lão nhân thấy Thần Chiến bay lên, hai mắt bắn ra lãnh điện, thu lại nụ cười, lạnh lùng lẩm bẩm: “Thật ra là ai? Là Thần lão nhị, hay Thần lão đại, ta tựa hồ từng cảm ứng được khí tức này ở Thần gia, lẽ nào...”

Lão đằng không bay lên, thân ảnh dần biến mất khỏi tầm mắt tất cả, không biết bay lên mấy vạn trượng Tứ tổ và Ngũ tổ ở dưới kinh hãi nhìn con rồng du côn dần đến gần, cả Long Bảo Bảo tinh nghịch đang bay quanh.

“Các người...”

“Các người muốn gì?”

“Ha ha...” Tử Kim thần long cười vang: “Các ngươi sống vô vàn năm tháng, lúc có thần thông, không thèm coi Thần Vương ra gì, hiện tại lại thành thế này, thật khiến long đại gia buồn cười, grào... ha ha...”

Về mặt Ngũ tổ trắng nhợt, vốn mũm mĩm như búp bê nhưng hiện tại như đang muốn khóc, đáng vẻ ủy khuất cực điểm. Càng thế, Tử Kim thần long càng muốn cười lên, nó thi triển thần thông ảo hóa ra một tấm gương đặt trước mặt hai lão tổ.

Ngũ tổ và Tứ tổ suýt nữa hôn mê, trong gương là hai tiểu hài u oán ủy khuất sắp khóc nhè, vô cùng đáng thương, còn đâu uy nghiêm của Thần gia lão tổ.

Hồ vừa giận vừa hận nhưng dáng vẻ đó không khác nào hài đồng giận lẫy, đưa tay quệt môi, từ đáng thương biến thành khả ái ngây thơ.

“Ha ha ha...” Tử Kim thần long cười văng lên, nhìn hai vị lão tổ với vẻ mỉa mai, bất kể thần thái họ thể nào thì với thân phận lão tổ đều cực kỳ hoạt kê.

“Đừng xiu, tỉnh lại mau.” Tử Kim thần long cười gian manh, hướng luồng tử kim điện hồ lách tách xuống lưng khiến Tứ tổ và Ngũ tổ vốn sắp ngã bật dậy, lùi liên mấy bước.

Long Bảo Bảo lắc lư bay đi bay lại, đôi mắt sáng chớp chớp khiến hai lão tổ càng phát hỏa, thấy tiểu long thơ ngây họ lại chạnh lòng nghĩ tới mình.

Ngoài xa, Thần Nam nóng mắt, tuy hấn muốn giao huấn hai lão nhưng đó là tổ tiên của hấn, Thần Chiến biến hóa thành hài đồng nên không thể để hai con rồng tiếp tục diễn trò, bằng không khác nào hấn khi sư diệt tổ.

Nhưng việc đó cũng khiến hấn nhức đầu, hai tổ tông sống lại biến thành thế này.

Hấn đây Tử Kim thần long qua một bên, đặt Long Bảo Bảo lên vai, cố lấy vẻ hòa hoãn nói: “Hai vị lão nhân gia, hiện hai vị mất công lực, nếu ở trong man hoang thế giới này sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh, ở đây không chỉ có nhiều hung cầm mãnh thú mà cả mấy vị Thần Vương rình mò. Chi bằng vào nội thiên địa của cháu trước.”

Tứ tổ cao chừng nửa thước, toàn thân sáng rực kim quang như kim oa oa. Ngũ tổ mũm mĩm như ngân oa oa, cả hai cùng kêu lên: “Không được, tiểu tử ngươi định cầm tù chúng ta, khi sư diệt tổ! Không cần người lo, Thần gia sẽ có người đến tìm, người đi đi.”

“Ha ha...” Tử Kim thần long cười vang, ra vẻ bất cần: “Không cần... người ta không cần... đi thôi.”

Hai lão tổ giận bể phổi, họ tung hoành thiên địa tuy không dám nói vạn cổ tuế nguyệt nhưng cũng thuộc nhóm già cả nhất hoàn vũ, không thể dùng đơn vị ngàn năm đo lường.

“Con rồng đáng chết, sau này chúng ta khôi phục thực lực, nhất định tìm ngươi trả đũa.” Ngân oa oa Ngũ tổ hầm hừ, từ lúc bị hóa thành hài đồng, tâm tình họ cũng hài đồng hóa.

“Ta sợ quá...” Tử Kim thần long ré lên, ra vẻ du côn.

Tứ tổ kim oa oa lớn tiếng: “Dù là Thiên Long trong truyền thuyết cũng không dám lớn lối thế trước mặt chúng ta. Người dám như vậy, chắc phải đem ngươi tòng xẻo. Hiện tại chúng ta vẫn có vạn cổ bất diệt thể, người có thể nhục mạ nhưng không giết được chúng ta, sớm muộn cũng có ngày chúng ta khôi phục.”

“Đợi các ngươi khôi phục rồi tìm ta quyết chiến.” Tử Kim thần long ra vẻ bất cần.

Thần Nam mở nội thiên địa, không hề khách khí ôm cả hai lão tổ đưa vào.

“Thần Nam, ngươi còn đáng ghét hơn phụ thân ngươi, sao dám cầm tù chúng ta? Không thể thế được.” Hai người liên tục giãy giụa.

Nhưng Thần Nam không thể thả cho họ đi, hấn đã trở mặt với Thần gia ở Thiên giới, để họ về, khi khôi phục tu vi sẽ trở thành hai cường địch khó lòng tưởng tượng được, chi bằng nhốt lại trước rồi giao cho thủ mộ lão nhân xử lý, hoặc trực tiếp đưa họ vào đệ tam giới.

Mộng Khả Nhi phiêu dật xuất trần, băng cơ ngọc cốt từ trong một hoa viên đi ra, hiện tại nội tâm nàng vô cùng phức tạp, đã trăm ngàn lần thử vẫn không luyện hóa được tiểu sinh mệnh trong thân thể, hiện tại phản ứng của thai phụ càng ngày càng rõ, tiểu phúc cũng hơi nhô lên. Mỗi ngày nàng đều nghe thấy có tiểu sinh mệnh tựa hồ đang hô hoán, cảm giác huyết nhục tương liên dấy lên trong lòng.

“A, khí tức mạnh thật.”

“Là khí tức con cháu Thần gia chúng ta.”

Kim oa oa và ngân oa oa thấy Mộng Khả Nhi, tức thì kêu lên kinh hãi, hai người vừa ra vẻ đau lòng không muốn sống nữa, lập tức cười hơn hở, tính tình ngày càng hài đồng hóa.

“Ha ha... ta dám khẳng định thằng nhóc này sẽ là đệ thập nhất nhân!”

“Thế chất của nó tuyệt đối khiến huyền công viên mãn nghịch chuyển.”

Hai tổ tông sống cười vang, nhảy tung tăng, chạy đến bên Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi ngăn ra, rồi dịu giọng: “Các tiểu đệ sao lại bị ác nhân giam vào đây?” Vừa nói vừa âu yếm xoa đầu hai “hài đồng.”

“Người, người...người người sao lại như thế, phải xưng hô chúng ta là lão tổ, chúng ta là tổ tông của người.” Hai lão tiểu tử tức giận nhảy cẫng lên.

“Thật là không ngoan. Còn dám hồ ngôn loạn ngữ nữa tỷ tỷ sẽ đánh vào mông.” Mộng Khả Nhi vuốt ve mặt hai lão.

Thần Nam tắt tiếng, chỉ biết cười nhún nhó, lại sắp náo nhiệt rồi. Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư cười văng lên.

Tuy bị Mộng Khả Nhi đối đãi “vô lễ” nhưng hai lão tổ tựa hồ chấp nhận, gào vang với Thần Nam ngoài xa: “Tên tiểu tử khi sư diệt tổ nghe cho rõ đây, lão tổ chúng ta sẽ ở lại nội thiên địa này, vừa khôi phục nguyên khí vừa đợi đệ thập nhất nhân ra đời.”

“Đừng hòng động vào nhi tử của ta. Các vị mau dẹp ý định đó đi, từ phụ thân ta, chi này quyết không chịu vì mục đích hư vô phiêu diêu mà giao sinh mệnh cho các vị chúa tể.”

Đoạn bọn Thần Nam, Tử Kim thần long rời khỏi nội thiên địa.

Vừa ra, Tử Kim thần long cảm khái: “Nếu để họ ở lại lâu dài trong nội thiên địa, coi như có hai lão sư khai môn mạnh cực điểm.”

Thần Nam ủ rũ: “Không thể nào, Thiên giới Thần gia quyết không chịu, nghiêm trọng hơn là từ nay họ sẽ nhắm vào ba chúng ta.”

Ở ngoài xa bọn Quang Minh thần, Chiến Thần, Hắc Ám đại ma thần thấy Thần Nam đem hai cường giả biến thành hài đồng vào nội thiên địa, kinh hãi suýt rớt mất xuống.

Tuyệt mỹ dung nhan của Đạm Đài Tuyền lộ vẻ hồ nghi, lúc nội thiên địa của Thần Nam mở ra, nàng ta ấn ước cảm ứng thấy khí tức của Mộng Khả Nhi.

Bọn Thần Nam đang không bay lên, hẳn không yên lòng về an nguy của Thần Chiến. Lúc bay lên mấy vạn trượng mới phát hiện được Thần Chiến và thủ mộ lão nhân.

Thần Nam cảm thần kiếm ngàn trượng đối diện đôi mắt khổng lồ. Quan sát gần mới thấy đôi mắt lớn hơn tượng tượng, không phải như hòn núi nhỏ mà tương đương một cự sơn, lớn ngang ngửa Thần Chiến. Ở giữa song phương là quang hoa và ma khí, thần kiếm cách trông mắt chỉ một thốn nhưng không thể đâm vào thêm. Hai bên đang lặng lẽ so kè.

Thủ mộ lão nhân đã đại biến dạng, nguyên bản thân thể cong xuống giờ trở thành tráng kiện, đầy sức sống thanh xuân, làm gì còn tí già nua nào? Hiện tại lão chỉ chừng hai chục tuổi, mái tóc trên đầu đen rậm, sáng lấp lánh, thân thể đỉnh bạt hùng kiện, tràn đầy sức mạnh, gương mặt anh khí bức nhân vô cùng cương nghị.

Nếu không phải có khí tức đặc thù cho Thần Nam biết đó là thủ mộ lão nhân, bọn hắn không đời nào tin được.

“Cha nó chứ, thật ra là mắt ai mà khiến lão đầu tử xấu xa này phải động toàn lực?” Tử Kim thần long cả kinh.

Thủ mộ lão nhân tuy chỉ nhỏ như hạt bụi so với đôi mắt nhưng phát ra khí thể của cái thể cường giả, không hề kém cạnh tý nào. Khoảng giữa lão và đôi mắt sáng rực thần quang, đang ngăm đầu nhau.

“Thần lão đại, là người phải không? Đừng có giả thần lộng quỷ!” Thủ mộ lão nhân hừ lạnh: “Ta cảm ứng được khí tức của bọn người, muốn động thủ với ta cứ hiện bản thể ra.”

Hai trong mắt vẫn lạnh lùng vô tình nhìn lão, sức mạnh phát ra không hề tăng hay giảm.

“Vạn - Cổ - Giai - Không.” Đầu một hồi, ma tính Thần Chiến mới mở miệng, thi triển pháp tắc đáng sợ có thể nghịch loạn âm dương, cải biến thời gian.

Hào quang vô tận kịch liệt lóe sáng, hai con mắt đột nhiên biến mất, lúc pháp tắc đến gần, chúng liền phá hư không xuất hiện tại chân trời xa tắp.

“Các người sợ nghịch chuyển thời gian?” Thấy kết quả này, thủ mộ lão nhân mỉm cười, tựa hồ nghĩ ra, lẩm bẩm: “Ta hiểu rồi,”

“Người biết gì?”

Trên không vang lên thanh âm cực lớn, chấn động màng tai.

“Không phải Thần lão đại hay Thần lão nhị, mà là tổ tiên mà các người khổ công muốn phục sinh. Hai mắt đã ngưng tụ xong.”

Thần Nam cả kinh, đó là Viễn tổ phải phục sinh sao? Thật... quá đáng sợ. Đôi mắt đã như vậy, nếu hoàn chỉnh phục sinh thân thể, thật không tưởng tượng nổi đến mức nào.

Thủ mộ lão nhân lại lên tiếng: “Thần lão đại, Thần lão nhị, các người quá nóng lòng, định để y theo ma tính Thần Chiến vào đệ tam giới rồi hút cả đệ cửu nhân hoàn chỉnh? Không sợ mắt Viễn tổ bị Thần Chiến dùng Vạn Cổ Giai Không hóa thành trần ai, dung nhập thiên địa sao?”

Cùng lúc, trời cao tan nát, một giống bạch cốt tiến vào tầng địa ngục mười bảy, là chỉ cốt trấn áp mười tám tầng địa ngục. Hiện tại nó dài mấy chục trượng, vắt ngang chân trời, bên trên có một hồn ảnh mơ hồ đứng.

287. Chương 288: Thần Nữ, Đồ Đằng, Ma Chủ

Hư không phá toái, chỉ cốt trấn áp mười tám tầng địa ngục vạch ngang trời, dài mấy chục trượng, lấp lánh hào quang màu lục mờ mờ, phía trên có một hồn ảnh đang đứng. Cục thể trước mắt càng mơ hồ, không ai nhận ra ẩn bí bên trong, đồng thời cũng tò mò hơn. Chỉ cốt trước khi dung hợp với chín giọt chân ma chỉ huyết trên Trấn Ma thạch đã mạnh đến mức khiến người ta không tưởng nổi. Hiện tại càng biến hóa, khiến không ai nắm bắt được, uy thế phát ra khiến linh hồn run rẩy.

Hồn ảnh như quân chủ của tử vong thế giới, tuy đứng lặng trên chỉ cốt nhưng tử vong dao động phát ra khiến tất cả đều khó chịu. Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng nhíu mày, lẩm bẩm: “Lẽ nào ta đoán sai, không phải Thái Cổ Lục Tà thì tên Vương bát đản nào có uy thế cỡ này?”

Cái thể anh kiệt Thần Chiến như ngọn núi tựa như mất linh hồn từ lúc chỉ cốt xuất hiện. Y cảm Kinh Thiên thần kiếm, chăm chăm nhìn hồn ảnh trên chỉ cốt, ma khí quanh mình dày hơn, hư không nơi y đứng đã chìm hẳn vào bóng đêm.

Chỉ cốt và đôi mắt thần bí nhìn nhau như cố nhân lâu lắm không gặp nhau, lại như cừu địch không thể hóa giải ân oán.

Ai nấy càng kinh hãi hơn, qua lời thủ mộ lão nhân, đôi mắt là của Thần gia Viễn tổ, là cao thủ không tưởng trong lịch sử, cốt chỉ lại vì lão mà tới. Chắc phải là người cùng thời đại hoặc kẻ có thực lực không kém nhưng mang ân oán đến tìm.

Mắt Thần gia Viễn tổ sáng lên hào quang đáng sợ như hai vầng thái dương sáng chói trên không, chiến sáng tầng không, nhưng phía sau lại là vùng âm ám, phẳng phất ẩn chứa bí mật không thể cho ai biết khiến tình cảnh vô cùng quái dị. Hai làn mâu quang sáng chói nổi lên vùng đen tối phía trước, chiếu sáng mỗi thốn không gian, trừ nơi bản thân đang đứng.

Hôm nay không thể hòa nhã được.

Viễn tổ ma nhân xuất hiện, thần bí chỉ cốt cũng muốn nhúng vào, không có kết quả quyết không chịu ngừng.

Sự tình diễn ra vượt ngoài dự liệu tất cả, cùng lúc hư không vỡ tan, không gian chỉ môn của tầng địa ngục mười bảy lại mở rộng, thần nữ biến mất đã lâu xuất hiện.

Sự tình càng phức tạp hơn, thêm một chỉ tôn cấp cường giả xuất hiện.

Phong hoa tuyết đại, như tiên tử giáng lâm phàm trần, thánh khiết khí tức rải khắp nơi nơi. Nàng cầm ngọc như ý như dải cầu vòng xuất hiện cạnh đôi mắt, thuận tay đánh mạnh.

Trong sát na, ngọc như ý hóa thành trăm ngàn trượng, chấn toái hư không, đập vào Thần gia Viễn tổ. Ma nhân sáng rực như thông với u minh mờ đi, mặc cho ngọc như ý quét qua.

“Hừ, Thần tổ thì sao, dù người phục sinh chân thân ta cũng không sợ.” Thần nữ hừ lạnh, không đuổi theo.

“Ha ha... thiên thượng địa hạ đệ nhất ma nữ đến rồi.” Thủ mộ lão nhân cười vang.

“Lão quỷ bớt nói lăng nhăng đi, ai không biết ta là thế gian đệ nhất thần nữ!”

“Hắc hắc... ha ha...” Thủ mộ lão nhân quái tiểu, tựa hồ vô cùng thoải mái: “Nhớ đến mi ta lại nhớ mẹ mi, đó mới là thế gian đệ nhất ma nữ, hoặc theo mi nói là thế gian đệ nhất thần nữ.”

“Lão đầu chết tiệt, không được nói nhăng. Ta và mẹ ta đều là đệ nhất thần nữ!”

Hư không lại phá toái, trên không xuất hiện một đạo nhân ảnh: Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo.

Hôm nay cường giả tụ tập, mấy đại cường giả nổi danh thế nhân đều vì đôi mắt Thần tổ xuất thế mà đến, chắc chắn lúc Thần tổ đạt đỉnh cao phong quang thế nào.

Đơn thuần là hai mắt mà khiến tứ phương dậy sóng.

Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo thân người đuôi rắn, trên đầu có ba con mắt, con mắt ở giữa được coi là có thể hủy diệt thế gian. Y nhìn thủ mộ lão nhân với vẻ kinh dị: “Người vừa bảo tiểu yêu nữ là con gái đệ nhất ma nữ?”

“Con rắn chết tiệt kia, người bảo ai là tiểu yêu nữ?” Thần nữ nhìn y với vẻ tức giận. dù trước mắt cục thế bất minh, cường địch đang vây quanh nhưng nàng vẫn vô cùng ung dung.

“Hắc hắc...” Thụy Đức Lạp Áo cười khan: “Nhầm rồi, là thần nữ,”

“Ha ha...” Thủ mộ lão nhân cười vang: “Đại xà, người ngốc thật, đến giờ còn không biết xuất thân của tiểu nha đầu sao? Thử hỏi khắp thiên hạ còn ai sinh được nữ nhi như thế?”

“Người nói thật không?” Tây thổ Đồ Đằng tựa hồ cả kinh, quên bég mình đang ở đâu, không ý thức được chỉ cốt và đôi mắt địch hữu nan mình ở ngay bên cạnh: “Năm xưa, đệ nhất ma nữ là thê tử của Thái cổ cấm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên... nói thế, đây là... nữ nhi... của Độc Cô Bại Thiên?”

Thủ mộ lão nhân cười ha ha: “Không sai, tiểu nha đầu là Độc Cô Tiểu Huyền.”

“A, là...”

Cái tên Độc Cô Bại Thiên này, Thần Nam không phải mới nghe lần đầu, là Thái cổ đệ nhất ma thần trong truyền thuyết, theo lời của con gái ông ta Độc Cô Tiểu Huyền, dù không phải là đệ nhất cường, cũng là nhân vật được xếp hàng đầu.

“Hừ, có gì là lạ,” Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền hừ lạnh.

Thủ mộ lão nhân đứng trên hư không, thần sắc nghiêm túc lại: “Mắt của Thần gia Viễn tổ có nhiều điểm khiến người ta nghi ngờ, ta cảm giác được khí tức quen thuộc nhưng không đoán được Thần tổ năm xưa là ai? Lê nào là một trong Lục Tà? Ta thấy chúng ta nên liên thủ tóm cổ ma nhân xuống, cả chỉ cốt cũng khiến người ta nghi ngại. Hôm nay là cơ hội tốt, Thần gia đệ cửu nhân mạnh hơn ta tưởng tượng, bốn người chúng ta liên thủ chắc thật được hai người này. Nhất định phải biết nguồn cơn, xem họ là thần thánh phương nào?”

“Àm.”

Lời vừa dứt, hư không lại phá toái, một cỗ khí tức kinh hồn giáng xuống tầng địa ngục mười bảy.

Một chiếc giường bằng xương do thần linh đầu cốt xếp thành bay vào.

Một thanh niên nam tử chừng hai bảy, hai tám tuổi nằm nghiêng bên trên, y phát ra vô thượng uy nghiêm khiến người khác nẩy ra xung động muốn lễ bái.

Tuy thân thể đang ở độ tuổi tươi đẹp nhất nhưng hai mắt nhuốm đầy tuế nguyệt thương tang, mái tóc bạc như tuyết, cơ hồ trải qua bách thể luân hồi, nhận thấu hết những nỗi chìm thương hải tang điền của đời người.

Không hề có dao động nhưng y vẫn phát ra khí thể như ngọn núi khiến người khác thấy mình như sâu kiến, còn y là thánh thần cao cao tại thượng.

288. Chương 289: Nghịch Loạn Âm Dương

Chiếc giường bằng xương treo lơ lửng, ngăn phát thanh niên nam tử im lặng bất động, nằm nghiêng trên giường, đôi mắt thương tang nhìn khắp một lượt.

Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng hô lên kinh hãi: “Ma Chủ.”

Tây thổ Đồ Đằng biến sắc, tựa hồ nhớ ra, lẩm bẩm: “Hỏi mặt đất...ai trải qua bao chìm nổi? Chỉ có ta... Ma Chủ. Lê nào là...Ma Chủ... trong truyền thuyết đó.”

Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền ngăn ra rồi kêu lên: “Ma Chủ thúc thúc còn sống?” Nàng như mộng ảo không hoa, lưu lại tàn ảnh, thân hình phong hoa tuyết đại như hồng mang xuất hiện cạnh cốt sàng cao cao tại thượng.

Độc Cô Tiểu Huyền tựa hồ không sợ Ma Chủ uy chấn thiên cổ, kích động gào lên: “Ma Chủ thúc thúc mau nói đi, vì sao thúc sống lại? Còn phụ thân cháu sao vẫn chưa sống lại?”

Đôi mắt tang thương của Ma Chủ hơi sáng lên nhưng không nói gì.

“Ma Chủ thúc thúc mau nói đi, vì sao phụ thân cháu vẫn chưa sống lại? Cháu biết phụ thân vẫn ẩn tàng trong chúng sinh, đợi đến lúc nghịch loạn âm dương sẽ quay lại.” Nàng ta dị thường kích động, còn đầu đáng vẻ ung dung thường ngày.

Ma Chủ đứng bất động như trung tâm thế giới, là thế gian đệ nhất tuyệt đỉnh cao phong được người đời ngưỡng vọng.

Độc Cô Tiểu Huyền định lên lay động Ma Chủ nhưng bị một cỗ đại lực vô danh bùng lên hất lùi lại.

Đôi mắt tang thương của Ma Chủ nhìn vào chỉ cốt trên không, ngưng thị lên dải hồn phách, sáng lên nét khác lạ.

Đoạn dao động lay chuyển thiên địa bùng phát khiến mấy vị chí tôn cấp cao thủ có mặt đều cảm giác như núi cao biển lớn đang chuyển động.

Khí tức cuồng bá che kín chỉ cốt, Ma Chủ biến mất, lúc y xuất hiện lại, cốt sàng cũng đến cạnh hồn ảnh mơ hồ ở bên chỉ cốt.

Hồn ảnh như có linh tính, tựa như thống khổ giãy giụa, giở thủ chưởng bỏ vào Ma Chủ. Dao động năng lượng hùng hậu khiến Tây thổ Đồ Đằng, thủ mộ lão nhân ngoài xa cũng tỏ vẻ ngưng trọng.

Ma Chủ không tránh, hai mắt đột nhiên sâu như biển phát ra thần quang sáng lóa, tựa hồ trong hư không hắc ám xuất hiện hai tia sét, đánh tan chưởng lực kinh nhân.

Hồn ảnh đột nhiên phát ra thần thức dao động bài sơn đảo hải, tiếng ma khiếu cuồng bá vang vọng: “Gào...”

Hư không liên tục tan tành, linh hồn vô số phi cầm tẩu thú bị tiêu diệt, tiếng ma khiếu đáng sợ đã trực tiếp câu hồn người khác.

Mạnh như bọn Thần Nam, Tử Kim thần long cũng không chịu nổi, suýt ngã từ trên không xuống.

Hai mắt hồn ảnh bắn ra hào quang tà dị, đấu với hai mắt Ma Chủ, đồng thời, chỉ cốt từ dưới chân hồn ảnh rung lên, quét vào Ma Chủ.

“Ầm.”

Ma Chủ và hồn ảnh đối thị, căn bản không tránh chỉ cốt, bị đánh trúng ngay. Cốt sừng do xương thần linh tổ thành nát tan, rải khắp không trung.

Bất quá, chỉ cốt đánh tan được cốt sừng, đập lên mình Ma Chủ lại không mấy may lay động, mà lại bị một cỗ đại lực hất bay hơn ngàn trượng.

Hai mắt Thần gia Viễn tổ vẫn lạnh tanh, đứng bất động ngoài xa. Thần Chiến cầm thần kiếm ngàn trượng lộ vẻ mê mang, đồng thời sát khí lan tràn, đứng im một chỗ.

Thủ mộ lão nhân, Tây thổ Đồ Đằng, thần nữ không có ý xuất thủ, đều muốn xem Ma Chủ trong truyền thuyết mạnh đến cảnh giới nào.

Chỉ cốt cao mấy chục trượng phát ra dao động năng lượng đáng sợ, đập vào Ma Chủ lần nữa, cùng lúc trời cao nứt toác, Bái Tướng đài biến mất đã lâu lại phá không bay tới, đập vào chỉ cốt.

Hai hàng chữ: “Ức vạn sinh linh là binh, trăm vạn thần ma là tướng!” giao nhau trên không thành hình chữ thật, tỏa sáng chói lòa rồi chém xuống chỉ cốt.

Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm: “Bái Tướng đài do Ma Chủ tế luyện thành... tàn hồn ẩn chứa trong đó là y.”

Chỉ cốt và Bái Tướng đài va nhau, từ Bái Tướng đài từ từ nổi lên một đạo hư ảnh, ngưng tụ thành một đạo tàn hồn!

Độc Cô Tiểu Huyền lẩm bẩm: “Có phải vì trong Bái Tướng đài có một điểm linh hồn năng lượng của Ma Chủ nên mới không diệt vong?”

Tàn hồn xuất hiện trên Bái Tướng đài mơ mơ hồ hồ nhưng uy thế cũng lẫm liệt bức nhân như tàn hồn từ chỉ cốt, phong thái bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Hồn ảnh giữa mặt hù vang, là chân nhiếp xuất phát từ linh hồn, y thoát khỏi Bái Tướng đài, lao vào thể nội Ma Chủ cách đó không xa.

“Ầm.”

Một cỗ cuồng bạo khí tức hủy thiên diệt địa tràn ra, uy thế của Ma Chủ khiến ai nấy lạnh mình, dao động năng lượng đáng sợ tràn khắp tầng địa ngục mười bảy rồi như sóng biển dâng trào, nhập vào thể nội y.

Ma Chủ đang nằm nghiêng nghiêng từ từ đứng dậy, mái tóc màu bạc lấp phát trong gió, khí tức kinh hồn tràn ra nơi nơi, ánh mắt không rời khỏi tàn hồn phân ly từ chỉ cốt.

Hiện tại, năng lượng tàn hồn, thân thể cùng bất diệt linh thức dung hợp lại, chiếm ưu thế hoàn toàn, đẩy tàn hồn trong chỉ cốt liên tục gặm văng, không cùng Ma Chủ tiếp tục tiến hành so kè tinh thần mà phá toái hư không, vô số hồn ảnh lao vào Ma Chủ.

Ma Chủ vung tay, màn sáng trùng trùng trùn lên tàn hồn rồi áp chế luôn. Chỉ cốt cuồng bạo vũ động, thoát khỏi Bái Tướng đài rồi nhanh chóng lao tới.

Ma Chủ hừ lạnh, uy nhiếp từ linh hồn phát ra khiến chỉ cốt dừng lại thoáng chốc. Ma Chủ ảo hóa ra bàn tay khổng lồ, cơ hồ thu được cả thiên địa, trùn lên chỉ cốt.

Đoạn y hét vang, mái tóc bạc tung bay cuồng loạn, phát ra vô tận sát khí, thiên địa hắc ám như màn đêm buông xuống.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang lên, chỉ cốt vỡ tan, thiên địa lại sáng rõ.

Chỉ cốt trần áp mười tám tầng địa ngục bị Ma Chủ đánh tan thành tro bụi, biến mất khỏi thiên địa. Chín giọt huyết thủy đỏ lừ ngưng tụ giữa hư không, quay tít quanh y.

Ma Chủ đẩy chín giọt máu vào màn sáng trùng trùng, máu tươi và tàn hồn giã giũa dung hợp lại. Hai tay Ma Chủ không ngừng múa lên, đẩy vào vô tận năng lượng.

“Y làm gì nhỉ?” Độc Cô Tiểu Huyền tỏ vẻ nghi hoặc.

Thủ mộ lão nhân lộ vẻ ngưng trọng: “Luyện hồn!”

Chín giọt máu nhập vào tàn hồn, sức mạnh của y tăng hẳn, Ma Chủ tuy áp chế được nhưng hiện tại tàn hồn tựa hồ lúc nào cũng có thể thoát khỏi phong ấn. Tàn hồn điên cuồng gầm lên, hình như đang chịu thống khổ cực lớn, chín giọt máu không ngừng chảy trong thể nội y, nơi nào đi qua lại bốc lên làn khói nhẹ, sau cùng máu tươi phân bố khắp linh hồn.

Một luồng yên vụ tụ tập trên đỉnh đầu tàn hồn, bị chín giọt máu và sức mạnh của Ma Chủ luyện hóa ra.

Tây thổ Đồ Đằng thần sắc trầm trọng: “Trong chỉ cốt lại ẩn chứa hai linh hồn, chín giọt chân ma chi huyết tựa hồ cùng gốc với tàn hồn, bạch sắc vân yên và chỉ cốt hình như cũng thế.”

Vân yên trắng xóa bay ra, tàn hồn tĩnh lại trong tiếng gầm cuồng bạo, ngửa mặt gầm vang giận dữ, song chưởng múa tít, trườn lên mây khói. Ma Chủ cũng lựa thời cơ xuất thủ, cùng tàn hồn luyện hóa năng lượng bất minh của vân vụ. Nửa thời thần sau, mây khói trắng xóa bùng lên thần quang sáng chói rồi nổ tung, triệt để tiêu tán giữa không trung!

Ma Chủ uy chấn thiên cổ đưa tay làm động tác mời tàn hồn, hai người cùng bay lên Bái Tướng đài.

Ngoài xa, Tây thổ Đồ Đằng, thủ mộ lão nhân đều cả kinh, Ma Chủ làm thế, lại để tàn hồn cùng đứng trên Bái Tướng đài, chứng tỏ người đó và y bằng vai phải lứa.

Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền kích động: “Ma Chủ thúc thúc, là phụ thân cháu sao? Nhưng... sao cháu không cảm giác được khí tức? Nếu không phải, cha cháu ở đâu?”

“Ở đời làm gì có ai không chết...” Sau cùng Ma Chủ cũng mở miệng, thanh âm ẩn chứa tia bi lương, thương tang, cùng bất lực.

Độc Cô Tiểu Huyền như ngã xuống hố băng, cảm giác toàn thân lạnh buốt, run giọng: “Cháu không tin, phụ thân... không thể nào... chết được.”

“Ta sai rồi... không ai có thể vạn cổ bất diệt.” Lời Ma Chủ trầm trầm.

“Cháu không tin.”

Ma Chủ trầm giọng: “Sinh tử nối nhau, tử đến cùng là sinh, sinh tận cùng lại là tử, không có vĩnh hằng bất tử, cũng không có vĩnh hằng tịch diệt.”

Đoạn y nhìn về chân trời vô tận, thần tình càng lúc càng lạnh nhạt: “Thế giới này đang lúc hỗn loạn nhất, nếu không thể lập ra pháp tắc và trật tự mới, diệt thế sẽ bắt đầu, không ai sống sót được. Hôm nay ta sẽ hiệu lệnh thiên, nhân lưỡng giới, đem toàn bộ những kẻ chưa xác định được vào hết đệ tam giới.”

“Người nói gì?” Tây thổ Đồ Đằng tựa hồ biết được chuyện gì xảy ra, sắc mặt bất thiện.

“Ta muốn mời người vào đệ tam giới.” Giọng Ma Chủ cực kỳ lạnh lẽo.

“Người... dựa vào đâu.” Tây thổ Đồ Đằng vô cùng kinh hãi.

“Bằng vào Ma Chủ ta.”

“Một Ma Chủ linh hồn tàn khuyết làm gì được ta.” Tây thổ Đồ Đằng đại nộ.

“Ta thấy đủ rồi.” Ma Chủ đứng trên Bái Tướng đài.

Thánh nhân của Tây thổ Đồ Đằng mở bừng, thánh quang được coi là có thể hủy diệt thế gian xạ ra, đầu tiên là hoàng kim rồi màu tử kim, lam sẫm, đỏ sẫm... từng đạo hào quang nóng rực nổi nhau.

Lần trước, Tà Tổ xuất thế, trong lúc đại hỗn chiến, y mới thi triển kim sắc thánh quang và tử sắc thánh quang, lần này lại tăng lên mấy tầng, đương nhiên rất cổ kị Ma Chủ.

Nhưng tất cả đều công cốc, Ma Chủ quát vang từng chữ: “Nghịch - loạn - âm - dương!”

Lời buông vừa dứt, sự tình đáng sợ xảy ra, Tây thổ Đồ Đằng liền hóa thành bạch cốt, tuy nhiên y là hồn thể vạn cổ bất diệt, thoáng chốc đã tụ lại thân thể, thành một Đồ Đằng thân hoàn chỉnh. Nhưng Nghịch Loạn Âm Dương lại phát sinh tác dụng, biến y thành bạch cốt.

Lập đi lập lại như vậy, Tây thổ Đồ Đằng liên tục qua lại giữa hai bờ sống và chết, sinh tử tuần hoàn, không sức mạnh nào thoát được, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Thủ mộ lão nhân biến sắc: “Ma Chủ, người hà tất khiến y chịu giày vò như vậy?”

“Người muốn động thủ?” Ma Chủ cất giọng lạnh tanh, không hề lộ ra cảm tình.

“Muốn thử một phen.” Thủ mộ lão nhân tựa hồ không sợ.

Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền cũng không nén được, xen vào: “Ma Chủ thúc thúc hơi quá rồi, lẽ nào muốn đưa cả cháu vào đệ tam giới?”

“Không chỉ cháu mà mọi cường giả đạt đến cấp độ trong thiên địa đều vào đệ tam giới hết.”

Thủ mộ lão nhân bật cười: “Ma Chủ, người đánh giá mình hơi cao, lúc thân thể nguyên vẹn cũng không có tư cách nói câu đó, hiện tại người khiến các cường giả đỉnh cao chịu phục sao?”

“Ta và y liên thủ là đủ.” Ma Chủ nhìn lên hồn ảnh đứng cùng y trên Bái Tướng đài.

“Được, để ta xem các người làm sao nắm được cả càn khôn.” Thủ mộ lão nhân chuẩn bị cùng Ma Chủ đại chiến.

Ma Chủ lạnh lùng: “Đừng vội, không sau lại hối hận.”

Y và tàn hồn trên Bái Tướng đài cũng ngửa mặt hú vang, tiếng rống xé toang không gian tầng địa ngục thứ mười bảy, truyền lên Nhân gian giới. Mọi tu luyện giả ở Tây thổ đều run rẩy linh hồn.

Không lâu sau, một Thái cực đồ cực lớn bao vào tầng địa ngục mười bảy, lơ lửng trên đầu Ma Chủ và tàn hồn.

289. Chương 290: Thái Cổ Song Tà

Sinh tử khí tức tràn ra như biển lớn, sóng dậy trập trùng, khiến Ma Chủ và tàn hồn trên Bái Tướng đài cao không thể với tới.

Trong lòng Thần Nam dậy sóng, Thái cực đồ xuất hiện, hần cảm giác được thể nội có dị động, trong đó cũng có Thái Cực Thần Ma đồ, hiện tại đang chậm rãi quay tròn, hần nắm chắc quỹ tích của nó.

Thủ mộ lão nhân liên tục biến sắc: “Ta biết ở trong Vĩnh hằng sâm lâm, Thái Cực Thần Ma đồ đã gần thành công, người quả tài năng. Vốn ta định đấu với người một phen nhưng Thần ma đồ xuất hiện thì thôi vậy.”

Ma Chủ trầm giọng: “Mời người vào đệ tam giới. Thiên giới, Nhân gian thật quá yếu nhược, những nhân vật đẳng cấp như các người không nên ở lại, không đáng cho các người tranh đấu.”

Thủ mộ lão nhân sầm mặt, tắt ngay vẻ cười cợt thường ngày, bị người ta cưỡng ép rời khỏi thế giới cũ, với những cường giả như lão, quả thật không hay ho gì.

Tây thổ Đồ Đằng đang đấu tranh với sinh tử, khi “Nghịch Loạn Âm Dương” pháp tắc chưa bị giải trừ, y còn chuyển hóa không ngừng giữa khô lâu cốt và hoàn chỉnh nhục thân. Đó là nỗi thống khổ kinh nhân, mỗi giây mỗi phút đều thử nghiệm nỗi đau đớn của tử vong.

Có thể thấy pháp tắc của Ma Chủ đáng sợ thế nào.

Độc Cô Tiểu Huyền phong hoa tuyệt đại phi thường bất cam tiến vào đệ tam giới trong truyền thuyết. Ngẫm nghĩ một chút, nàng ta hiện lên vẻ tinh nghịch: “Ma Chủ thúc thúc, sao lại cưỡng bách cháu vào địa phương đáng sợ đó? Cháu phải tìm phụ thân, thúc thúc không thể làm thế với cháu.”

Giao tình giữa Ma Chủ và gia đình nàng ta rất sâu, nhưng lúc này vẫn lạnh lùng: “Có những việc buộc phải làm.”

“Ha ha, xem ra thúc thúc không thể dả thông được nhưng cháu không dễ bị bắt nạt như vậy, phải đấu với thúc một phen.”

“Cháu đối phó được với Thần ma đồ?” Giọng Ma Chủ lạnh tanh.

“Không thử sao biết.” Độc Cô Tiểu Huyền đột nhiên biến mất rồi xuất hiện cạnh Thần Nam cách đó hai mươi dặm, cười hi hi: “Mượn thân thể dùng tạm.”

“Ta #% #...” Thần Nam tắt tiếng, đó không phải lần đầu tiên thần nữ nhắm vào hắn, lẽ nào thân thể hắn có đặc thù?

Cổ Tư không ngăn được, Long Bảo Bảo chỉ biết trợn trừng mắt, Tử Kim thần long cạnh đó nín khe, nó từng bị thần nữ trừng trị nên tận giờ vẫn không muốn chạm mặt.

Tình cảm của Thần Nam vẫn thế nhưng thân thể không còn thuộc về mình, thần nữ dung nhập vào thể nội hắn, cất mình bay lên đối diện với Ma Chủ trên Bái Tướng đài.

Cảm giác đó khiến người ta phát cuồng, nếu đấu được chắn hắn đã đánh cho Độc Cô Tiểu Huyền một trận, lại đem thân thể hắn đấu với nhân vật như Ma Chủ.

“Tiểu nha đầu muốn đấu với ta?” E rằng chỉ có Ma Chủ mới dám coi thường ma nữ như vậy.

“Cháu muốn đấu với thúc thúc.”

Thần Nam hiện cảm giác cực kì quái dị, như một người bàng quan cảm thụ “lời lẽ và hành động của mình.”

“Ta hiểu.” Ma Chủ nhìn “thanh niên” trước mặt thật sâu.

Bằng trực giác, Thần Nam hiểu y đang nhìn mình chứ không phải Độc Cô Tiểu Huyền.

Ma Chủ ngoeo đầu nhìn tàn hồn đứng cùng y, họ tựa hồ tâm có cảm ứng, hồn ảnh ngửa mặt hú vang, khiến tầng địa ngục mười bảy rung lên, uy thế phát ra không kém hơn thiên cổ Ma Chủ, hà huống giờ có ý thể hiện khí tức.

Hai tay tàn hồn vô thanh vô tức vẽ lên, chợt Thần Nam cảm giác mình không chế được thân thể, thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền thoát ra, kinh dị nhìn tàn hồn, tỏ vẻ không hiểu: “Y là ai?”

Ma Chủ phát tay đưa Thần Nam rời khỏi chiến trường, trầm giọng: “Là một mảnh chiến hồn tàn khuyết.”

“Chín giọt chân ma chi huyết trên Trấn Ma thạch là của y?”

“Không sai nhưng ma thạch thông linh, không muốn trả lại ma huyết nguyên lực, sau cùng tuy bị ép song nguyên lực lại bị chỉ cốt hấp nạp. Y cùng chỉ cốt luan quẩn vô tận tuế nguyệt, mấy phen nguy hiểm, hôm nay mới giải thoát.”

“Y thật ra là ai?” Độc Cô Tiểu Huyền tỏ ra vô cùng kích động.

“Người cùng ta tác chiến, Tiểu Huyền, cháu lui đi.” Ma Chủ lộ ra thần sắc nhu hòa hiếm thấy, Thần ma đồ trên đầu y quay tít khiến phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc, một cỗ không gian năng lượng cực kì đặc dị tràn ra.

Thiên địa sáng lòa, bạch quang rực rỡ khiến thiên nhân thần thông của bọn Thần Nam, Tử Kim thần long không thể nhìn thấy gì.

“Không, cháu không muốn đi đệ tam giới.” Thần nữ tựa hồ giãy giụa nhưng Thái cực đồ chụp lên rồi đưa nàng ta vào làn bạch quang.

Thoáng sau, hào quang tắt lịm, Thái cực đồ chậm rãi quay tròn trên đầu Ma Chủ và tàn hồn, thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền mất bóng.

Tình cảnh khiến tất cả tắt tiếng, Độc Cô Tiểu Huyền mạnh thế nào, ai cũng biết nhưng vẫn bị Ma Chủ lợi dụng Thái cực đồ đưa vào đệ tam giới.

Ma Chủ quay người nhìn sang thủ mộ lão nhân.

“Lão nhân gia tự đi, không phiền người động thủ!” Thủ mộ lão nhân sầm mặt.

“Chậm đã, ta muốn mượn người một thứ.” Ma Chủ nói.

“Mượn gì?”

“Mượn thân thể dùng tạm.”

“Ta #@% #...” Tâm tình của thủ mộ lão nhân hiện tại y hệt Thần Nam vừa nãy, cách mượn thân thể này khiến người ta khó chịu.

“Ta mượn cho y.” Ma Chủ chỉ vào tàn hồn bên mình, nói với thủ mộ lão nhân: “Không lâu lắm, khi chúng ta xử lý xong xuôi sự tình, vào đệ tam giới sẽ trả lại ngay.”

“Đừng hòng, không có cửa đâu.” Thủ mộ lão nhân đã chuẩn bị đại chiến, bình thường lão vẫn cười cợt nhưng có nguyên tắc riêng.

Lúc Ma Chủ nhìn sang Tây thổ Đồ Đằng, y đang cố gắng chống lại sinh tử giày vò, trực tiếp cự tuyệt đạo: “Trừ phi ta chết.”

Ma Chủ không nói thêm câu nào, giải trừ Nghịch Loạn Âm Dương pháp tắc, trực tiếp tung ra một quyền, bạch quang sáng chói, Thụy Đức Lạp Áo bị đánh bay vào đệ tam giới, quả nhiên không nề mặt y chút nào.

“Người lên đường đi.”

“Lão nhân gia ta nói là giữ lời, sẽ tự đi đệ tam giới nhưng ta muốn đợi thêm một chút xem người làm thế nào mới hết mọi người vào đó.”

“Được.” Ma Chủ không miễn cưỡng thủ mộ lão nhân. Y đứng trên Bái Tượng đài, quay lại nhìn ma tính Thần Chiến mấy ngàn trượng, mắt lộ vẻ hân thưởng: “Ta muốn mượn thân thể sử dụng.”

Từ đầu đến giờ, ma tính Thần Chiến ngưng thị lên tàn hồn trên Bái Tượng đài nhưng nghe Ma Chủ hỏi lại gật đầu, tịnh không lộ ra sát ý điên cuồng như mọi người dự liệu, hành động tựa hồ theo bản năng.

Không chỉ thủ mộ lão nhân kinh dị, Ma Chủ cũng bất ngờ.

Tàn hồn bay lên nhanh chóng nhập vào thể nội Thần Chiến, cái thể ma thể nhanh chóng co lại, thoáng chốc hóa thành thường nhân, một thanh niên nam tử anh khí bộc phát xuất hiện trước mặt tất cả.

Thần Nam rung động, sau cùng hắn cũng thấy lại dung mạo chân thân của phụ thân.

Thần Chiến và Ma Chủ sóng vai đứng trên Bái Tượng đài, cùng nhìn về hai con mắt khổng lồ ở ngoài xa.

Ma Chủ lạnh lùng: “Thần đại, Thần nhị, ta biết tiên tổ của các ngươi chưa tự được ”linh thức“, hiện tại do các ngươi ngằm thao túng. Nếu các ngươi không sợ hai con mắt vất vả mới tự lại được bị đánh tan trong lúc đại chiến, cứ việc xuất thủ.”

“Hắc!” Tiếng hừ lạnh truyền tới, hư không vỡ tan, bạch quang chiếu rọi thiên địa, loáng thoáng có tiếng nói: “Vốn có ý vào đệ tam giới tự lại Viễn tổ chân thân, hiện tại vừa hay hợp thời cơ.”

Hai đạo nhân ảnh và đôi mắt khổng lồ tiến vào bạch quang.

Thủ mộ lão nhân và Thần Nam đều cho rằng đối phó với người Thần gia tất Ma Chủ phải đại chiến kịch liệt, không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Nhưng thủ mộ lão nhân lại cười vang: “Những người ở đây đều giải quyết xong, ta vẫn không tin người mới được hết cường giả vào đệ tam giới.”

Ma Chủ lạnh lùng: “Có lẽ, Bái Tướng đài do ta dùng nguyên thần tế luyện, ắt cảm ứng được mọi cường giả cấp cao.” Đoạn y và Thần Chiến bay lên Bái Tướng đài quát vang: “Hiện tại bắt đầu đi mời người. Bái Tướng đài, đi nào.”

Bái Tướng đài phá toái hư không bay khỏi tầng địa ngục mười bảy.

Quả là một bảo vật, Bái Tướng đài xuất động đi mời người.

Với những cao thủ này thì khoảng cách vạn dặm không là gì.

Nửa thời thần sau, hư không tan vỡ, Bái Tướng đài bay về, theo sau là một thanh niên nam tử sát khí xung thiên

“Ai quấy nhiễu Tử Tiêu lão tổ ngủ?” Tóc y tím sẫm, song mục như điện lạnh lùng nhìn mọi người trong tầng địa ngục mười bảy.

“Ta, mời người vào đệ tam giới.” Ma Chủ không nói nhiều, Thần ma đồ trực tiếp chụp xuống, bạch quang lóe sáng rồi Tử Tiêu lão tổ bị đẩy xuống đệ tam giới.

Nửa thời thần sau, Bái Tướng đài lại quay về, phía sau có một băng quan, mơ hồ nhận ra có một nhân ảnh mơ hồ bên trong. Ngoài ra còn có một huyết sắc trường phát thanh niên nam tử phá không bay tới. Cả hai đều ma khí xung thiên, phát ra cường giả khí tức khiến thủ mộ lão nhân kinh hãi.

Lão hô lên: “Lẽ nào là Thái Cổ Lục Tà? Hắc hắc, phiền hà không nhỏ rồi.”

Thần Nam cũng chấn kinh, Thái Cổ Lục Tà này chắc là chân chính tổ thần của lục đại tà đạo thánh địa.

“Ma Chủ?” Huyết phát thanh niên nam tử phát giác Ma Chủ liền kêu lên kinh dị, hiển nhiên từng có quen biết.

“Là ta. Người là Hỗn Thiên tổ thần trong Thái Cổ Lục Tà?”

“Hừ, là ta, làm gì mà loạn xạ hết lên, quấy nhiễu ta thanh tu?”

“Mời người vào đệ tam giới.”

“Ha ha... Ma Chủ người vẫn bá đạo như xưa. Hiện trạng của người chắc bị ta giết mất.” Hỗn Thiên tổ thần hiện lên nét cuồng nhiệt trong mắt, xem ra là một lão bất tử điên cuồng.

“Hừ.” Từ trong băng quan cũng truyền ra tiếng hừ lạnh: “Ma Chủ, có bao quát Tuyệt Tình tổ thần ta không?”

“Đúng thế.”

“Àm.”

Băng quan nổ tung, một bạch phát thanh niên nam tử đứng trên hư không, lạnh giọng: “Tư thái khoa trương của người vĩnh viễn khiến người khác khó chịu. Người đánh thức ta từ dưới vạn trượng tuyết phong chỉ để hân thưởng nét cuồng vọng của người sao?”

“Hắc hắc...”

Cách đó không xa, thủ mộ lão nhân mỉm cười lẩm bẩm: “Hai lão tặc này đến lại có kịch hay xem.”

Ma Chủ vẫn không đổi vẻ cao ngạo, lạnh lùng nói: “Các người rất mạnh nhưng ta không có thời gian đấu với các người.”

Hỗn Thiên tổ thần và Tuyệt Tình tổ thần lúc đó mới chú ý đến Thái cực đồ, lập tức biến sắc.

Hỗn Thiên tổ thần cả kinh: “Không ngờ người lại tế luyện thành công.”

Tuyệt Tình tổ thần nói: “Ta định thỉnh giáo công lực chân thật của người chứ không muốn đấu với thứ do người chết hợp thành này.”

Ma Chủ lạnh giọng: “Đáng tiếc, hôm nay kẻ muốn động thủ với ta vô vàn, nên ta không phụng bồi người được.”

“Người sợ?” Tuyết Tình tổ thần cười lạnh.

“Ta đến đây.” Thần Chiến đang đứng cạnh Ma Chủ lúc đó đột nhiên lên tiếng.

Ma Chủ nhìn y với vẻ kinh dị, sau cùng gật đầu.

“Người là ai?” Tuyết Tình tổ thần lộ vẻ hồ nghi.

Thần Chiến không nói gì nhưng cường giả khí tức bùng lên, quét khắp tầng địa ngục mười bảy. Chiến ý cao ngất thể hiện rõ cho Tuyết Tình tổ thần thấy không động thủ thì thôi, đã động là thạch phá thiên kinh!

Tuyết Tình tổ thần lộ vẻ ngưng trọng, không hiểu về đối thủ mới là điều đáng sợ, y quyết định dùng tuyệt sát.

“Băng - Phong - Quy - Hư!”

Y nhắc lại từng chữ, thi triển pháp tắc mạnh nhất của mình.

Khắp trời đều là băng tuyết, thoáng chốc, Thần Chiến bị băng phong trong một khối băng như ngọn núi cao.

Thủ mộ lão nhân kêu lên: “Xong rồi, lại không tránh đi, bị nguyên thủy chân băng trong truyền thuyết đông cứng, dù Thái cổ cường giả cũng sẽ tan xương, nguyên thần khó thoát.”

Thân thể Thần Chiến trong băng sơn bị đông thành mấy phần.

Thần Nam vừa kinh hãi vừa giận, Tử Kim thần long và Cổ Tư ôm lấy hắn, không cho hắn lao tới.

Ma Chủ cũng lộ vẻ kinh ngạc: “Không nên, sao lại sai lầm như vậy.”

Nhưng chưa dứt lời, trong băng sơn truyền ra thần thức dao động, từng chữ một cất lên: “Vạn - Cổ - Giai - Không!”

Vụ khí lan tràn, băng sơn tiêu tan, cơ hồ chưa xảy ra điều gì, Thần Nam vẫn đứng trên không như thần ma.

“Hay cho Vạn Cổ Giai Không.” Thủ mộ lão nhân tán dương: “Một điểm linh thức bất diệt sẽ khiến tất cả quay về ban đầu, pháp tắc đáng sợ thật.”

Ma Chủ cũng nhìn Thần Chiến với vẻ kinh dị: “Vì sao vẫn do người chủ đạo?” Nhưng lập tức hiểu ra: “Đúng, các người có pháp tắc tương tự, nhưng...”

Tuyết Tình tổ thần không dám tin vào những gì xảy ra, loại pháp tắc kinh hồn kia đã hoàn toàn phá giải “Băng phong quy hư”! Quá đáng sợ.

“Vạn - Cổ - Giai - Không!” Thần Chiến nhắc lại từng chữ, niệm lại vô địch pháp tắc như cổ lão ma chú.

“A...”

Tuyết Tình tổ thần gầm lên, liên tục ảo diệt trên không, thay đổi phương hướng, nhưng lúc Thần Chiến dừng lại, Tuyết Tình tổ thần cũng bị pháp tắc đánh trúng, đáng vẻ từ hai mươi tuổi lui xuống còn chừng mười tám, mười chín tuổi.

“Chuyện này.... Sao có thể?” Y không dám tin vào cảm giác, lần đầu tiên tổ về sợ hãi.

Ma Chủ nhìn Thần Chiến rất sâu, quay qua Tuyết Tình tổ thần: “Công phu của người chắc chỉ cần trăm năm tu dưỡng là khôi phục, đệ tam giới thích hợp hơn cả.”

“Các người...” Tuyết Tình tổ thần bị phần vô cùng, đi đệ tam giới thế này quá khuất nhục, những giờ đành cúi đầu, y nhìn Thần Chiến chằm chằm: “Người là ai?”

Thần Nam không nói gì, đứng yên như bức tượng cổ lão, vẻ thương tang và điên cuồng hiếu sát hiện rõ trong mắt.

Hỗn Thiên tổ thần cũng tỏ vẻ điên cuồng: “Ta lên thử xem.”

Nhưng y bị Tuyết Tình tổ thần ngăn lại: “Chúng ta nhận thua, ta cần người bảo vệ, nếu người cũng gặp bất trắc, e là chúng ta đều xong đời.”

“Thỏa hiệp thế nào sao?” Hồn Thiên tổ thần tỏ vẻ cứng cỏi, tựa hồ phi thường bất cam tâm. Nhưng sau cùng nhẫn nhịn được.

Bạch quang lóe sáng, cả hai tiến vào, đồng thời lạnh lùng rút lên: “Mỗi hận hôm nay sẽ báo vào ngày khác.”

Cường địch bị đưa vào đệ tam giới, Ma Chủ quay qua đánh giá Thần Chiến: “Chúng ta nên giải quyết vấn đề một lần cho xong, đến lúc chúng ta lại liên thủ rồi.”

Thủ mộ lão nhân biến hẳn sắc mặt, hiểu được hàm ý của Ma Chủ: “Người... định làm thế, cải biến tất cả cách cục của thiên địa.”

“Thay một chút thôi,” giọng Ma Chủ lạnh ngắt.

Thủ mộ lão nhân ré lên: “Cái gì mà một chút! Loạn thiên động địa! Thiên, nhân lưỡng giới đều đại biến dạng, các người sẽ cảm cái biến quỹ tích của hai thế giới.”

290. Chương 291: Thế Giới Kịch Biến

Thật ra y có khả năng thực hiện được, Tây thổ Đồ Đằng, Độc Cô Tiểu Huyền, Tử Tiêu lão tổ đều bị đưa vào đệ tam giới. Thần gia tuy không tự nguyện vào nhưng vì thế mà nổi sóng gió. Hiện tại, Hồn Thiên tổ thần và Tuyệt Tình tổ thần của Thái Cổ Lục Tà trong truyền thuyết cũng bị bức vào. Thiên thượng địa hạ, chỉ có Ma Chủ mới dám làm thế.

Bá khí và thực lực của Ma Chủ cùng hiển hiện, đưa một người đạt độ cao khó với, là ma tính Thần Chiến sau khi tàn hồn nhập chủ, cũng hiển hiện vô thượng uy thế chấn cổ thức kim.

Hiện tại khó nói là tàn hồn hay Thần Chiến làm chủ đạo, nhưng chắc chắn hai người hợp lại, đủ tư cách sánh với Ma Chủ.

Pháp tắc áp sợ Vạn Cổ Giai Không khoáng cổ tuyệt kim, nhân vật trong Thái Cổ Lục Tà cũng không chịu nổi, bị đoạt mất vô tận tuế nguyệt!

Ma Chủ nhìn Thần Chiến thật sâu đoạn lại nhìn về chân trời: “Xảo hợp, đúng là xảo hợp, pháp tắc cũng tương tự.”

Thủ mộ lão nhân và Thần Nam biết y đang nói đến tàn hồn và Thần Chiến.

“Ha ha...” Ma Chủ ngửa mặt cười bi thiết, thần sắc lạnh lùng tan đi, lộ ra tình cảm chân thật: “Hỏi khắp mặt đất này, ai qua hết mọi nỗi chìm, chỉ có Ma Chủ ta, nhưng... các vị thì ngay ta cũng không nắm được.”

“Xong rồi, hẳn lại phát cuồng, không ngăn nổi nữa.” Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm, thoái lui mười mấy dặm.

Quả nhiên, Ma Chủ nói xong, thần sắc liền băng lãnh, nói với ma tính Thần Chiến: “Bất kể người là ai, Vạn Cổ Giai Không do người mà định, Mộng Ảo Không Hoa vì ta mà thành. Cùng hợp lại sẽ cải biến thời không, chúng ta liên thủ ắt thiên động địa! Không cần tiếp xúc với những cường giả cần vào đệ tam giới mà trực tiếp di chuyển cả thời gian và không gian theo họ. Nhưng như thế sẽ khiến thiên địa kịch biến, Thiên giới, Nhân gian, các Huyền giới vô chủ sẽ thông nhau. Có lẽ cũng không hẳn là việc xấu, các giới hợp nhất vĩnh hằng, thực hiện đại đồng.”

“Ma Chủ, người điên rồi, việc này cũng làm được sao?” Hiển nhiên, thủ mộ lão nhân phi thường lo lắng, khuyên giải lần cuối.

Giọng Ma Chủ lạnh tanh: “Thiên địa cách cục nên chuyển biến, có vài người đã tâm quá lớn, ôm những mục đích khác nhau. Có kẻ vọng tưởng luyện hóa cả thế giới, có kẻ định dùng nội thiên địa thay cho đại thế giới, hoặc có kẻ định mở thế giới khác. Ta khâm phục họ nhưng cứ lần lượt làm thế, coi thiên hạ là ván cờ sẽ dẫn tới những sức mạnh lớn hơn, khiến các giới tiến tới hủy diệt.”

Thủ mộ lão nhân nói: “Nhưng thủ đoạn của các người quá kịch liệt.”

Ma Chủ đáp: “Coi thiên địa là cục thế, chúng sinh là quân cờ, ai cho rằng mình đang đánh cờ, kì thật đã sa vào cục thế, không ai có thể thoát ra ngoài. Hôm nay ta cũng muốn nhúng tay.”

Thủ mộ lão nhân im lặng, ngưng ngắt cất tiếng: “Người định xử lý hết tất cả sao?”

“Đương nhiên, với trạng thái hiện giờ của ta và y, dù Vạn Cổ Giai Không và Mộng Ảo Không Hoa đồng thời tác dụng lên Thần ma đồ cũng không thể đủ được. Nhưng có tàn phá thế giới, mọi thứ đều ổn.”

“Tàn phá thế giới?” Thủ mộ lão nhân kinh nghi bất định. Ma Chủ quát vang: “Hiện tại bắt đầu thôi.” Y và Thần Chiến tàn hồn nhập chủ đứng sóng vai, thân thể cùng phóng đại.

Mười triệu.

Trăm triệu.

Ngàn triệu.

Vạn triệu!

Hai ma thể cao nhập mây, phẳng phất muốn phá toái thiên địa.

Ma thể hoàn mỹ, đầu gối trở xuống ngập đất, ngực trở lên chạm thái hư, xứng danh vươn tới cứu thiên, tiến xuống u minh, đỉnh thiên lập địa!

Thần ma đồ cũng phóng đại theo nhưng luôn lơ lửng trên đầu hai người, liên tục quay tít phát ra hào quang hai màu đen và vàng, vô tận sinh chi khí tức và tử chi khí tức quét khắp thiên địa.

Thủ mộ lão nhân đến giờ cũng biết rằng tầng địa ngục mười bảy là tàn phá thế giới, hai vị cường giả chấn cổ thức kim dùng cái thể ma thể mượn sức mạnh của nó.

Thần Nam ở ngoài xa lặn lẽ nhìn hai người, trong lòng bình tĩnh vô cùng.

“Quá quá quá... quá ...quá...điên...cuồng..” Tử Kim thần long kích động lấp bắp: “Hai người này khiến long đại gia kích động quá, ta...ta...ta hâm mộ, sùng bái họ. Đời là phải thế, nắm thiên địa vạn vật trong tay, cả thế giới do ta định, mới là nam nhân. Grào...”

Long Bảo Bảo không kích động lắm, tuy hiếu kỳ và kinh hãi nhưng nó vẫy vẫy đôi cánh hoàng kim, lắc lư bay, nháy mắt hỏi nhỏ: “‘Nam nhân’ có ăn được không? Ngon không? Đời chỉ cần khoái lạc bình tĩnh là được, ôm lắm chỉ tổ mệt thân, vô vị, chả có gì hay.”

Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm: “Xong rồi, không ngăn được. Chỗ quái quỷ đó vào dễ ra khó, lão nhân gia ta trăm cay ngàn đắng mới ra được, giờ lại phải vào, bực quá.”

Lúc này mọi người ở trong tầng địa ngục mười bảy đều có cảm giác kỳ dị, thế giới này

Đúng vậy, đó không phải là ảo giác, là sự tình thật sự xảy ra.

Ma Chủ và ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ mượn sức mạnh của tàn phá thế giới, cả thế giới nhanh chóng co lại. Họ phải thi triển pháp tắc mạnh nhất, không chỉ bó hẹp trong mấy người mà vượt qua cả thiên, nhân lưỡng giới nên cần sức mạnh khó tưởng tượng nổi.

Ba ngày ba đêm mà dài như ức vạn năm, hai vạn triệu ma thể như đứng đó từ Thái cổ phát ra dao động năng lượng hùng hồn, cuốn đi khắp thế giới.

Sức mạnh này khiến tất cả lạnh mình, không dám nảy lòng chống đối.

Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng liên tục hổ dài, dẫn đạo sức mạnh của tàn phá thế giới đi tác động lên hai thế giới hoàn chỉnh, thật quá điên cuồng.

Ai cũng cảm giác được năng lượng không ngớt đổ vào hai cái thể ma thể rồi lại bị hai người đẩy sang Thần ma đồ.

Thái cực đồ thần bí không biết hút bao nhiêu sức mạnh, chậm chậm chuyển động, mang lại cảm giác như thập vạn cự sơn áp đỉnh.

Ma Chủ và Thần Chiến cũng hoàn thành động tác, chậm rãi bay lên tiến vào trong Thần ma đồ rộng lớn vô biên, cùng dung hợp lại.

Đồng thời, hai giọng nói cùng cất lên.

“Nghịch loạn chi - mộng - ảo - không - hoa!”

“Vạn - Cổ - Giai - Không!”

Hai tiếng hô chấn nhiếp lòng người vang lên, hai loại sức mạnh pháp tắc giao nhau, hình thành sức mạnh trái ngược, tác dụng khắp thiên địa

“Ầm.”

Tầng địa ngục mười bảy phá tan, Thái cực đồ xung thiên bay khỏi địa ngục nhưng không gian phá toái không đóng lại mà vẫn mở ra, sức mạnh vô hình men theo cửa ra, liên tục tụ vào Thần ma đồ.

Thái Cực Thần Ma đồ một hóa hai, hóa bốn, hóa thành ngàn vạn bay khắp Nhân gian, Thiên giới...

Hôm đó, thiên địa rung chuyển, không ai tưởng tượng được kịch biến phát sinh, đến đâu cũng thấy hai mài vàng, đen giao nhau, hai ma ảnh ẩn trong hào quang xuất hiện khắp mọi ngóc ngách của thế giới.

Mộng Ảo Không Hoa, Vạn Cổ Giai Không giao nhau, sức mạnh tụ vào Thần ma đồ, lại có tàn phá thế giới hậu thuẫn, tác dụng lên thiên, nhân lưỡng giới, điều chỉnh ảnh hưởng cách cục của hai không gian.

Thiên địa lay động.

Thiên môn mở rộng, nhiều nơi ở Nhân gian và Thiên giới hợp lại, hai không gian xuất hiện nhiều thông đạo.

Biến hóa khủng khiếp còn ở phía sau, thời không đại loạn, nhiều Huyền giới vô chủ tan biến, dung nhập vào đại thiên địa.

Mộng Ảo Không Hoa, Vạn Cổ Giai Không vốn đã khoáng cổ tuyệt kim, cộng thêm sức mạnh của tàn phá thế giới, đương nhiên đại lực xuất ra là không tưởng.

Thiên địa tương thông, đại hoàn cảnh phát sinh đại biến hóa!

Sau đó, từng ngọn núi xuất hiện tại Nhân gian, nhiều bình nguyên vô danh hiển hiện tại Thiên giới, địa vực của hai giới rộng hơn không biết bao lần, ở giữa lại có vô số thông đạo, loáng thoáng có xu thế nối nhau.

Thiên cũng không ngăn nổi, trước Mộng Ảo Không Hoa và Vạn Cổ Giai Không, thiên phạt mất tác dụng, trật tự bị đảo phá!

Đương nhiên khi thế giới bình tĩnh lại, Thiên cũng biến hóa.

Trong lúc thiên cổ kịch biến, đại hoàn cảnh biến hóa, nhưng địa vực nhỏ cũng biến đổi, nhiều Huyền giới trùng điệp lên nhau, mọi không gian gần như trong suốt.

Ngay cả tầng địa ngục mười bảy cũng không ngoại lệ, Thần Nam nhìn thấy tầng tầng không gian trong suốt trùng điệp hiện lên như bong bóng.

Rồi hẳn thấy sóng Đông Hải ở Thiên giới và tầng địa ngục mười bảy nối nhau, thậm chí thấy cả thân ảnh Long Vũ lóe lên.

Hẳn thấy sông hồ núi non ở Nhân gian và Thiên giới nối liền, những dãy núi trở nên hùng vĩ tươi đẹp hơn nhiều.

Thế giới đại biến dạng, không phải chuyện hư ảo mà là chuyện thật sự xảy ra, không chỉ Thiên giới, Nhân gian nối nhau mà tàn phá thế giới và ngoại giới cũng tương liên...

291. Chương 292: Vô Thiên Chi Nhật

Kịch biến chấn kinh thiên cổ được đưa vào sử sách vĩnh cửu. Thế giới cách cục cải biến, Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thế giới liên thông, tạo thành ảnh hưởng cực lớn với hậu thế.

Không ai đoán được quỹ tích tương lai thế nào, quá nhiều việc sẽ vì thế mà cải biến, nghịch chuyển!

Từng không gian thông đạo rộng lớn như lưới nhện giao nhau tung hoành khắp tam giới.

Nhưng tu luyện giả siêu tuyệt mẫn cảm nhất, nhiều cường giả biết rằng từ đây thế giới sẽ khác, nhiều người đâm ra lo lắng.

Đương nhiên có không ít cao thủ thông thiên bị đánh thức, tu luyện pháp môn của những người này khác nhau, có người đang tu luyện, có người đang ngủ đã trăm, ngàn năm, hôm nay bị kịch biến làm nhiều thanh tu.

Tuy vẫn có mười mấy người uy thế thạch phá thiên kinh, những người này pháp lực siêu tuyệt, dù mạnh như Ma Chủ cũng không dám coi thường

Trong Lý gia Huyền giới ở Đông thổ, Phong Ma trong truyền thuyết đang ngủ, rất ít cường giả trong thiên địa dám quấy nhiễu. Lý gia Huyền giới được coi là thánh địa Đấu chiến đạo môn, mấy lần thiên hạ đại loạn, suýt nữa nó bị người thiên hạ diệt nhưng mỗi lần chúng cao thủ vào Lý gia Huyền giới đều ỷ rũ rút lui. Những khi Lý gia Huyền giới bại vong, Phong Ma liền tỉnh lại, hủy diệt hết những ai dám vào Huyền giới, y là Lý gia Viễn tổ, chưa từng rời khỏi Huyền giới này.

Hôm nay trong Lý gia Huyền giới truyền ra tiếng hú vang lên mây xanh. Ma khí tràn ra từ cửa Huyền giới, một nhân ảnh cao lớn bay ra, một trong những tu luyện giả mạnh nhất Đông thổ cảm thụ được nguy hiểm, Phong Ma phải ra cự địch bên ngoài Huyền giới.

Phong Ma được gọi là Phong Ma vì vô cùng điên cuồng, khi đã chiến đấu liền biến thành một chiến đấu cuồng nhân. Lúc này trong mắt y sáng rực ánh sáng nóng bỏng, cường giả như y thế gian khó có đối thủ, nay cường địch đến, không hề nộ ý mà vô cùng xung động và hưng phấn.

“Gào...”

Ma vân cuộn cuộn, hất văng mây trên chân trời, đất trời hắc ám.

Thần ma đồ lao tới, sắc mặt Phong Ma biến đổi, kêu lên: “Người là Ma Chủ? Ta muốn cùng người chân chính quyết đấu, dựa vào thiên bảo này có ra gì.”

Thanh âm băng lãnh từ trong Thần ma đồ vang lên: “Hiện tại ta không có thời gian, đến đệ tam giới đợi ta.”

Thái cực đồ trù xuống, bạch quang trù xuống, Phong Ma gầm lên phẫn nộ, bất cam nhưng rồi cũng biến mất.

Trong Đồ gia Huyền giới, một cỗ khí tức hùng hậu tản ra, đầu Thiên Ma ngủ say vạn năm tỉnh lại, cả Huyền giới lay động khiến người Đồ gia bàng hoàng. Ma tôn trong truyền thuyết là ác mộng của cả gia tộc, ai nấy đều bị dấu ấn Thiên Ma khắc sâu, coi đó là nguồn gốc cấm kỵ chế ước họ.

Trong Huyền giới lúc này đất đai nứt nẻ, một chiếc đầu từ dưới sâu bay lên, là một thanh niên nam tử anh khí bức nhân, mái tóc đen như mực, hai mắt xạ ra lãnh điện kinh người, lẩm bẩm: “Thiên địa lại kịch biến nữa sao? Ta giám thị Huyền giới này cho Thần Chiến một vạn năm nhưng không biết y tìm được nơi phong ấn Thiên Ma lực của ta tại đệ tam giới chưa nhỉ.”

Theo lời lẽ nào, hiệp nghị vạn năm trước giữa y và Thần Chiến đã hé lộ dần.

Năm xưa y bị người ta phân giải, phong ấn tại tam giới, thân thể tàn phá bị phong ấn tại Nhân gian và Thiên giới, sức mạnh bản nguyên bị rút đi, phong ấn vào đệ tam giới.

Nhất đại thiên kiêu Thần Chiến vô ý giải trừ đầu Thiên Ma bị phong ấn, sau đó họ đạt thành hiệp nghị, Thần Nam giúp Thần Chiến tọa trấn Đồ gia Huyền giới, Thần Chiến giúp y tìm lại sức mạnh bản nguyên.

Thần Chiến có trong tay tàn phá thế giới, tương truyền là một phần của một thế giới chân thật bị hủy diệt từ vô tận tuế nguyệt trước. Thần Chiến kinh tài tuyệt diệu nên muốn biết rõ nguồn cơn trong đó.

Y tính toán dài hơi, muốn tái hiện thế giới chân thật năm xưa, tìm ra nguyên nhân hủy diệt phải cảm ngộ thiên địa biến hóa, hiểu được bản tính của Thiên, nhìn thấu bản chất của đại thế giới.

Nhưng lại không thể nào đoán được sau khi tàn phá thế giới phục nguyên sẽ biến hóa thế nào, Thần Chiến tránh xảy ra bất trắc nên đi từng bước. Vì thế mới có Đồ gia Huyền giới, đó không phải là một Huyền giới đơn giản mà là một phần của tàn phá thế giới được Thần Chiến rút ra.

Từ vài việc nhỏ xúy nhìn ra bản chất một cá nhân cũng như từ tiểu thế giới nhìn rộng ra đại thế giới, quả là một việc làm cực kỳ công phu.

Thiên Ma cực kỳ hứng thú với kế hoạch này, y mất sức mạnh bản nguyên tuy thần thức đủ mạnh để giữ mình, nhưng không vào đệ tam giới được nên nguyện ý tọa trấn Huyền giới để Thần Chiến đi tìm sức mạnh bản nguyên của y.

Đầu Thiên Ma lẩm bẩm: “Ồ, ta cảm ứng được tàn thế, thiên địa có đại sự kiện phát sinh, gom thân thể lại đây.”

Y bay khỏi Huyền giới, ngửa mặt hù vang, thanh âm vút lên mây cao.

Một đạo sấm sét khổng lồ đánh xuống, hắc vụ ào ào, vô số tàn hồn bay múa, Thiên Ma bắt đầu tụ tập tàn hồn và tàn thế.

Cửa Huyền giới trở thành một quỷ giới, âm phong gào rú, hắc vân ép xuống, quỷ ảnh trùng trùng.

Thần Nam hình như đang thi triển cổ lão ma chú, liên tục niệm những câu mù mờ, đồng thời từng đạo chú phù xuất hiện quanh đầu, lấp lóe hào quang vô cùng tà dị, thiên địa xuất hiện một cổ lão trận pháp khổng lồ.

“Thiên - ma - quy - vị!”

Từng đạo cấm kị thiên lôi oanh kích xuống, tiếng gào rú từ bốn phương tám hướng vang lên bất tuyệt.

Hư không phá toái, lồng ngực Thiên Ma bay tới, bình một tiếng, hợp với đầu.

Đoạn hư không liên tục vỡ tan, tay trái của Thiên Ma, tay phải... thay nhau bay tới.

Tay trái và nửa thân dưới đồng thời bay tới sau cùng, tụ hợp trên mình tàn thế. Hai bộ phận này có quan hệ cực lớn với Thần Nam, tay trái từng bị hấn khổng chế một thời gian dài, nửa thân dưới lại bị hấn dùng Đại Long đao đánh tan long mạch dưới lòng đất thả ra.

Hôm nay, Thiên Ma chân thân hoàn tất tụ hợp, tuy mất sức mạnh bản nguyên, không so được với mấy lão bất tử nhưng Thiên Ma thần thức vẫn ít người sánh kịp.

“Ồ, lợi dụng sức mạnh đặc dị trong thể nội Thần Chiến là cách lựa chọn thứ hai khôi phục tu vi nhưng hiện tại không còn thời gian.” Thiên Ma lẩm bẩm, lạnh lùng nhìn về chân trời, tuy chưa đạt đỉnh cao nhưng vẫn lộ ra tư thái của cái thế cường giả.

Thần ma đồ nhanh chóng bay tới, che kín tầng không trên đầu Thiên Ma khiến y vô cùng kinh hãi nhìn hai ma ảnh trong Thái cực đồ, liếc qua Ma Chủ rồi nhưng thị vào Thần Chiến.

“Thần Chiến? Người là ai?”

Ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ đứng sững trong Thần ma đồ như hóa thạch cổ lão.

Thiên Ma liếc y thật sâu rồi nhìn Ma Chủ, cười lạnh: “Theo bối phận ta nên gọi người một tiếng để nghe, người là đệ nhất ma trước ta, còn ta là đệ nhất ma sau khi người trầm tịch, hôm nay muốn động thủ sao?”

“Không, hôm nay chỉ muốn mời người vào đệ tam giới.”

“Hắc, Ma Chủ người xưa nay bá đạo nhưng hôm nay Thiên Ma ta chịu nhún, ta không thể đợi được nữa. Để người đưa ta vào đệ tam giới, tự đi tìm sức mạnh bản nguyên. Ma Chủ, đợi ta khôi phục đỉnh cao sẽ tìm người lĩnh giáo.”

“Ngạo tính như phụ thân ngươi.” Ma Chủ chỉ nói một câu rồi dùng Thần ma đồ chụp xuống, bạch quang sáng lòa, Thiên Ma biến mất.

Thái cực đồ bay về xa tắp, Thiên giới Thần gia và Cửu thiên tịnh thổ đều bị quang lâm.

Thần ma đồ tung hoành thiên địa!

Sau cùng lại bay về Tây phương, tiếng long khiếu truyền khắp Tây thổ, mọi tu luyện giả đều thống nhất rằng đó là một con Thiên Long trong truyền thuyết.

Không lâu sau, ma pháp rực rỡ chiếu sáng thiên địa, truyền khắp Tây thổ, các tu luyện giả kinh hãi, những tiên bối hiểu rộng đều biết đó là sức mạnh của Thái cổ cấm kị ma pháp, có lẽ do Thái cổ cấm kị pháp sư trong truyền thuyết thi triển!

Sao lại thế được? Thiên Long, Thái cổ cấm kị pháp sư đều là những nhân vật không còn tồn tại, giờ lại phát ra dao động năng lượng. Trong trận đại biến này, lẽ nào có người xuất thủ với họ? Nghi vấn này hiện hữu trong lòng các Tây thổ tu luyện giả.

Đương nhiên đó là hành vi của Ma Chủ và ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ ngồi trên Thần ma đồ.

Tây phương Thiên giới cũng không còn yên tĩnh, thu hút Thần ma đồ “quang lâm”!

Thái cực đồ tịnh không vào bất cứ tòa chủ thần điện nào mà bay đến một phế tích, đánh tan nó ra, hôm đó Tây phương Thiên giới chư thần đều thấy linh hồn run lên, khí tức đáng sợ lan khắp Thiên giới.

Nhiều thần linh nhanh chóng lao về di tích đó, muốn chứng kiến một vị siêu tuyệt cường giả xuất thế. Nhưng lúc họ đến nơi chỉ thấy bạch quang sáng rực rồi Thái cực đồ xung thiên bay mất.

Thái Cực Thần Ma đồ lại bay về tế thần đài của Thiên giới, một luồng sức mạnh cực điểm bùng lên, để đáp lại, tế đài của ma thần cũng phát ra dao động kinh nhân.

Thần ma đồ chưa tới, hai vị cổ lão cường giả ẩn tu trong hai tế đài đã tự xuất hiện liên thủ đối địch!

Các Thiên giới chủ thần cả kinh, vạn vạn lần không ngờ dưới tế thần đài và tế ma đài có tiên bối cao thủ ẩn tu!

Lần này Ma Chủ và Thần Chiến tàn hồn nhập chủ gặp phiền hà không nhỏ. Thái Cực Thần Ma đồ và hai cổ sức mạnh nọ liên tục va nhau, khí tức hùng hồn lan tỏa khắp Thiên giới, đủ thấy hai vị cường giả này của Tây phương Thiên giới đáng sợ thế nào.

“Là Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần!”

Các chủ thần điện và ma thần điện đồng thời hô lên kinh hãi.

“Không tin nổi.”

“Hai vị tổ thần vẫn còn sống.”

“Là ai dám công kích Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần vô địch?”

Tây phương Thiên giới chúng thần đầy nghi vấn.

Sức mạnh thời gian và không gian gần gũi với sức mạnh bản nguyên hơn cả.

Ma Chủ tu luyện pháp tắc Mộng Ảo Không Hoa, ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ tu luyện Vạn Cổ Giai Không, phân biệt là bản nguyên chi lực của không gian và thời gian.

Người họ muốn đối phó bây giờ là Không Gian tổ thần và Thời Gian tổ thần, quả thật “lấy mỡ nó rán nó.”

Họ có Thái cực đồ, lại thêm tàn phá thế giới hậu thuần, nhưng hai Thái cổ đại thần trong truyền thuyết của Tây phương cũng có bản lĩnh để cậy nhờ.

Tế thần đài và tế ma đài là nơi thế nào? Là hai linh lực nguyên tuyền chi nhãn của Tây phương Thiên giới, kinh qua vô tận tuế nguyệt, không biết bao nhiêu thần linh đã được hiển tế, nơi đây ngưng tụ linh lực mạnh hơn tướng tượng.

Nhưng sau cùng sức mạnh của Thái Cực Thần Ma đồ và tàn phá thế giới hợp lại mạnh hơn.

Nửa khắc sau, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần bất cam tâm gầm lên vang vọng, hóa thành hai đạo bạch quang bị tống vào đệ tam giới, những lời phẫn nộ còn vang vọng khắp Thiên giới: “Ma Chủ, chúng ta gặp lại tại đệ tam giới, lúc đó sẽ tranh cao thấp, phải quyết sinh tử.”

Tuyên chiến!

Lời tuyên chiến mạnh nhất, quyết phân sinh tử.

Chắc chắn tương lai không xa tại đệ tam giới sẽ xảy ra đại chiến thảm liệt.

Ma Chủ và ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ không nói gì, tiếp tục cười Thái Cực Thần Ma đồ tung hoành khắp Tây phương Thiên giới...

Hồi lâu sau mới rút đi.

Ngày đó, không ai biết có bao nhiêu người bị “mời” vào đệ tam giới.

Mọi tu luyện giả ở Nhân gian và Thiên giới đều biết hôm nay thần bí Thái cực đồ thực hiện một đại sự kiện chấn kinh thiên cổ.

Ngày đó được coi là Vô thiên chi nhật.

Mọi tu luyện giả mạnh nhất thế gian biến mất khỏi Nhân gian và Thiên giới, có những người tuổi tác sánh với Thiên, đủ tư cách đuổi kịp trước thời Thái cổ, nhưng hôm đó đều bị đẩy vào đệ tam giới, cáo biệt thế giới cũ.

Những người này được hậu nhân xưng là “thiên giai cao thủ”, ngày họ biến mất được coi là “Vô thiên chi nhật”!

292. Chương 293: Quang Minh Thần Đồi Thứ Nhất.

Nhân gian giới, Thiên giới, tàn phá thế giới tuy chưa triệt để quán thông nhưng giữ tam giới xuất hiện nhiều không gian thông đạo, không còn là ba thế giới hoàn toàn phong bế.

Sau cùng họ quay lại tàn phá thế giới, bay đến gần bọn Thần Nam, một đạo sức mạnh kinh hồn trối hắt rồi lại bị giải trừ.

Trong khoảnh khắc đó, hắc không hề hoảng loạn, vào đệ tam giới cũng không có gì đáng sợ, càng sớm đoàn tụ với cha mẹ.

Nhưng nếu bị động tiến vào đệ tam giới như thế, hắc sẽ vô cùng ân hận, Vũ Hinh ra sau đây? Hắc đã thề phải đưa Vũ Hinh chân chính quay lại, chỉ khi đó hắc mới không còn gì lo lắng mà vào đệ tam giới.

Thần ma đồ chăm chăm vào Long Bảo Bảo, bất quá còn do dự.

Long Bảo Bảo là hoạt lưu tiểu quỷ đầu, nó biết hậu quả khi bị Thần ma đồ chú ý, lòng khản trương cực điểm, làm ra vẻ ngây ngô: “Thần dạy, ta không phải muội muội, đừng nhìn ta như thế, ta thẹn.”

Sức mạnh hùng hồn sau cùng tan đi, trong Thần ma đồ vọng ra tiếng Ma Chủ nói với thủ mộ lão nhân: “Người là người cuối cùng, mời vào đệ tam giới.”

Thủ mộ lão nhân lắc đầu: “Ma Chủ, người tưởng tam giới thanh bình? Thật sự mọi cường giả đều đã vào đệ tam giới?”

“Chắc vậy, ta nghĩ không còn lọt ai, nếu thật sự có người khiến ta không cảm ứng được, dù tìm ra họ thì trạng thái này của ta cũng không làm được gì.”

“Ha ha... ngay cả người cũng không dám khẳng định trăm phần, chưa biết chừng sau cùng sẽ có đại loạn, lão nhân gia ta đến đệ tam giới.”

“Đợi chút...” Thần Nam vội gọi thủ mộ lão nhân và Thần ma đồ sắp biến mất.

Hắn mở nội thiên địa, thả hai hài đồng ra.

“Tiểu tử khi sư diệt tổ, chúng ta không phải đã nói với ngươi rồi sao, tạm thời ở trong đó, đừng quấy nhiễu.”

Hai tổ tông sống là tù đồ mà quát mắng hắn ầm ỹ, hắn không biết xử lý sao cho hợp, nếu là người khác ắt hẳn đã cho một trận nhưng đây là tổ tông, vấn đề khiến hắn dở khóc dở cười.

“Mời hai vị vào đệ tam giới, giao cho người Thần gia.”

“Ha ha ha...” Thủ mộ lão nhân cười vang: “Hai hài tử ngốc lại đây...”

Không chỉ Tứ tổ và Ngũ tổ đại nộ, Thần Nam cũng tai xì khói, dù sao họ cũng là tổ tiên của hắn.

Ma Chủ lạnh lùng cất tiếng: “Không cần, nếu không có gì bất ngờ, không đủ một ngàn năm họ không thể khôi phục nguyên khí, trong thời gian đó đã xảy ra rất nhiều việc.”

“Ha ha... hay lắm, lão nhân gia đi trước một bước.” Thủ mộ lão nhân nói xong, nơi lão đứng sáng lóa bạch quang rồi tan biến.

Thần ma đồ cũng tiến vào đệ tam giới, Thần Nam quỳ xuống trên hư không, nói với ma tính Thần Chiến: “Phụ thân, con sẽ vào đệ tam giới tìm các người.”

Thân thể ma tính Thần Chiến hơi run, chậm chậm quay người, lộ ra thần sắc cực kỳ đặc dị, nguyên bản khí chất tan biến, trong mắt lộ ra nét nhu hòa hiếm có: “Thế giới này không có ai tùy tiện thành công. Được và mất cân bằng, mất bao nhiêu cũng sẽ được bấy nhiêu và ngược lại, một vạn năm chỉ là sớm chiều.”

Thần Nam ngẩn ra, hắn có ảo giác rằng đó không phải ma tính Thần Chiến mà là Thần Chiến chân chính quay lại, phụ thân muốn nói gì với hắn?

Hào quang chói lóa lóe sáng, Thái cực đồ bao lấy Ma Chủ và Thần Chiến rồi tan biến.

“Hận trời lấy mất của ta một vạn năm... ta mất quá nhiều, nhưng được gì?” Hắn đứng yên trên hư không.

Tương lai mờ mịt, ta phải về đâu?

Hiện tại, thế giới đại biến dạng, đương nhiên sẽ có nhiều trọng đại sự kiện phát sinh.

Trên hư không lóe sáng, một thân ảnh màu vàng xuất hiện trước mặt bọn hắn, đó là một lão nhân quang chất hóa, thể chất điển hình của người Tây phương nhưng không phải chân thật nhục thể, gần như hoàn toàn do kim quang ngưng tụ, cơ hồ trong suốt.

Hắn lập tức tỉnh lại, nhìn với vẻ giới bị: “Ngươi là ai?”

“Ta là Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất.”

Thần Nam kinh dị, không ngờ Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất vẫn ẩn thân trong bóng tối đã hiện thân, lại có thể chất đặc thù như vậy.

Tựa hồ nhận ra nghi vấn của hắn, y cười khổ: “Thân thể ta đã tiêu tan từ lâu, hoàn toàn dựa vào công pháp do Quang Minh thần truyền lại mới ngưng tụ hồn phách, chuyển thành quang hóa thể chất. Bất quá không thể như nhục thể, chiến đấu kịch liệt trong thời gian dài.”

Đoạn, lão lại làm một việc khiến cả Thần Nam và Tử Kim thần long cả kinh: quỳ xuống trước mặt Long Bảo Bảo, cung kính kính kính thi đại lễ.

Cử động này khiến con rồng tham ăn vù một tiếng, bay lên vai Thần Nam, nó hết sức cẩn thận với vị giáo hoàng hùng mạnh này.

“Thần dạy... thần dạy... ngươi định làm gì?”

“Tiểu thần vừa được tin rằng phong ấn trong Thiên đường đã bị ngài phá, tội nhân bá kiến thần thượng.”

“Ngươi nói cái gì?” Long Bảo Bảo hiển nhiên vô cùng mơ hồ nhưng nó vốn là thần côn, lại thuận miệng nói: “Quang Minh đại thần côn. Thần dạy, cho ngươi vô tội, lui cách ta trăm trượng.”

Giáo hoàng đời thứ nhất ngạc nhiên nhưng cũng lui đủ trăm trượng.

“Thần dạy, có âm mưu.” Long Bảo Bảo nhỏ giọng: “Thần Nam, con lươn, chúng ta chạy hay đánh?” Nó làm ra vẻ sẵn sàng chuẩn bị.

“Người đúng là tiểu thần côn!” Thần Nam vừa bực vừa buồn cười: “Y mà có ác ý tất không cần làm vậy, phải hỏi rõ ràng trước đã.”

“Được.” Long Bảo Bảo nhỏ giọng: “Sao ta thấy y là toàn thân không thoải mái?” Hai mắt nó hấp háy, tựa hồ nghĩ ngợi.

“Giáo hoàng, mời ngài tới.” Thần Nam lên tiếng.

Nhưng giáo hoàng lại nhìn Long Bảo Bảo, tựa hồ đợi nó quyết đoán.

“Thần dạy, người đến đây...” Tiểu long bắt mắt.

Thần Nam cố giữ bình tĩnh, hỏi giáo hoàng: “Ngài vừa... xưng hô nó là thần thượng, ‘thần thượng’ này... có phải là Quang Minh thần đời thứ nhất?”

“Chính thị.” Giáo hoàng hồi đáp.

“Grào... có nhầm không? Ta điên mất, tiểu thần côn lại là Quang Minh thần đời thứ nhất? Ha ha ha... cười chết mất, nó là Quang Minh thần đời thứ nhất chắc ta là Thiên Long hoàng, là Hắc Ám đại ma thần đời thứ nhất, là chúa tể Đông thổ, là...”

Tử Kim thần long vừa cười vang vừa phản bác.

Tiểu thần côn Long Bảo Bảo tỏ vẻ ngượng ngùng hiếm thấy, bập bẹ lên tiếng: “Thần dạy, dù trí tuệ của ta cử thế vô song, thực lực của ta không ai sánh kịp nhưng người không cần cung kính như thế. Quang Minh thần là kẻ đã chết, ta.... là long thượng chi long tiềm lực vô biên, tiền đồ vô hạn, sao lại có liên hệ với tử quỷ được?”

Thần Nam có cảm giác muốn cười vang lên.

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất ngạc nhiên, tuy có chuẩn bị tâm lý nhưng lão vẫn suýt ngã ra đất. Tiểu long đang nháy mắt, giọng nói ngọng nghịu, như hải đồng ngâm thơ đang bắt mắt này là Quang Minh thần sao? Lão hơi nghi hoặc.

“Không sai.” Tựa như lên gân cho mình, lại như chứng thực, Quang Minh giáo hoàng nói: “Ngài là Quang Minh thần.”

“Thật ra là sao? Theo ta biết, nó thuộc long tộc.” Thần Nam hỏi.

Quang Minh giáo hoàng tựa hồ rất thoải mái, không buồn chấp Thần Nam xưng hô Long Bảo Bảo như vậy.

“Sự thật, chúng ta chưa từng thấy chân thân của Quang Minh thần...”

“Không nhìn thấy mà sao lại bảo là ta...” Long Bảo Bảo bắt mắt.

“Quang Minh thần xuất hiện trước mặt người đời chỉ là một hóa thân...”

Được giáo hoàng thuật lại, bọn Thần Nam, Tử Kim thần long mới minh bạch chân tướng.

Quang Minh thần đời thứ nhất trong truyền thuyết là một cao thủ cực kì đặc thù, hầu như lang thang khắp Nhân gian, ít khi quay về Thiên giới, y có một đặc thù rất giống Long Bảo Bảo: Thích món ngon và thực lực kinh nhân.

Y vô cùng thần bí, gần như không có ai thấy qua chân thân, chỉ có mấy người được thấy hóa thân nên gọi đó là Quang Minh thần. Cũng chỉ có năm, ba người biết được rằng Quang Minh thần đời thứ nhất là hóa thân của một nhân vật siêu tuyệt, không ai biết chân thân là ai.

Rất ít người biết gì về y, không ai biết chân tướng trận chiến hủy diệt nọ, mà chỉ biết y và Thiên Ma liên thủ cũng thảm bại cáo chung.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc là lúc Quang Minh thần tan thân, thần hồn tiêu tan liền tiến vào Thiên đường, phong ấn mấy vật không muốn cho ai biết, không buồn quan tâm đến thân thể tan tành. Lại còn phân phó rằng dùng thân thể nát tan đó hấp dẫn mọi người để họ chú ý, sẽ có ngày hài cốt tụ hợp hoàn tất, y tất phục sinh.

Đến đây, Thần Nam dựa vào vài dấu vết đoán được Long Bảo Bảo tất nhiên là Quang Minh thần đời thứ nhất.

Hiện tại có nhiều vấn đề cần giải quyết.

Thánh khí của Quang Minh giáo hoàng - Xạ Nhật tiễn vì sao lại hóa thành chiếc váy nghịch của Long Bảo Bảo? Đương nhiên dễ hiểu.

Tàn thể Thiên Long bị phong ấn trong Thiên đường là một phần chân thân của nó, thân thể phá toái chỉ là hóa thân dùng để hấp dẫn chú ý của ngoài giới, dùng kế Âm độ trần thương, chân thân ở địa vực khác từ từ khôi phục.

Vì thế nó mới nuốt được xá lợi của Quang Minh thần, sức mạnh của hóa thân.

Chân tướng đã xuất hiện nhưng khiến ai nấy tất tiếng.

Long Bảo Bảo quả là Quang Minh thần đời thứ nhất, nói cho đúng, hóa thân của nó là thể.

Nó có hai tầng thân phận.

“Grào... quá quá hoang đường, tiểu đầu đình tham ăn lại là Quang Minh thần? Ta @#%#...”

Thần Nam hoàn toàn tất tiếng, thần côn này mà là Quang Minh tổ thần được vạn nhân sùng bái và kính ngưỡng? Lão thiên đúng là thích đùa.

Long Bảo Bảo ngây ngô nháy mắt, bất mãn nói: “Các người nhìn ta cái gì?”

Thấy biểu tình của nó ngây thơ, ai nấy suýt ngã lăn ra đất, kể cả Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất.

“Hắc hắc...” Mắt Long Bảo Bảo lóe lên tia trí tuệ, bập bẹ nói với Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất: “Thần dạy, ta là Quang Minh đại thần côn, không, là Quang Minh thần. Hiện tại ta nhân danh thần truyền cho người...”

Quang Minh giáo hoàng vội trở nên nghiêm túc, cực kỳ trịnh trọng nói: “Quang Minh thần vạn năng trên cao, nô tài trung thành nhất của ngài xin nghe lời dạy.”

“Thần dạy, ta đối...”

“Bịch.”

Quang Minh giáo hoàng không nhịn được, ngã lăn ra đất.

“Thần dạy, ta thật sự đối...”

Quang Minh giáo hoàng run rẩy bò dậy như bị đá kích cực kỳ trầm trọng, cổ khắc chế tình cảm, cung kính nói: “Thần thượng, tiểu thần đi chuẩn bị thực vật cho ngài.”

“Thần dạy, người đúng là nô tài trung thành nhất của ta.” Tiểu long chậm rãi mà trịnh trọng tán dương, đoạn nó liệt kê một lô đồ ăn: “Ta cần một ngàn đôi cánh gà nướng, không, một vạn đôi, năm ngàn chiếc hương tô vùng cay, năm ngàn chiếc hoa nhụy thật mềm, thêm năm ngàn cân gan ngỗng, năm ngàn cân thịt bò, năm ngàn chiếc đùi dê nướng, năm ngàn cân sườn chiên, năm ngàn... sau cùng là năm ngàn thùng hồng tửu, à, ta thích đệ nhất danh tửu Lạp Phỉ Trang.”

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất run rẩy lui ra.

Thần Nam và Tử Kim thần long há hốc mồm, tiểu long được tôn là Quang Minh thần, những ngày bận rộn của Quang Minh giáo hội còn tiếp nữa.

Lão giáo hoàng quả thần thông quảng đại, một thời thần sau đã mang núi thức ăn tới, lại vận dụng quang minh ma pháp giữ cho chúng nóng hổi.

“Thần dạy, ta thích quá.” Long Bảo Bảo lao vào trong núi thức ăn.

Thần Nam đến gần lão giáo hoàng, hỏi: “Ngài có biết cách đây rất lâu có một con Thiên Long là Đại đức đại uy?”

“Biết chứ, tên đó loăng quăng khắp đông Tây phương, tuy được gọi là đại đức đại uy nhưng nên gọi là tham ăn tham uống mới đúng... A!”

Quang Minh giáo hoàng chợt dừng lời, quá khứ không biết bản thể của Quang Minh thần là Thiên Long, giờ đã biết, lão đoán ra Long Bảo Bảo là ai?

“Đó, đó, đó là...”

Quang Minh giáo hoàng triệt để sửng sốt, tổ thần phe mình lại là nhân vật có vấn đề, đại đức đại uy Thiên Long đương nhiên tham ăn đến trình độ này mà sáng lập ra một giáo hội nổi danh.

Đại đức đại uy Thiên Long quả là cao nhân.

Đương nhiên, Thần Nam không coi đại đức đại uy Thiên Long vì ăn uống là kiến lập Quang Minh giáo hội. Đoạn hấn hỏi những vấn đề quan tâm.

“Quang Minh thần và Thiên Ma thật ra đại chiến với ai, lẽ nào không có dấu vết sao?”

“Vấn đề này ta không biết, chỉ biết đó tựa hồ là kẻ nhắm vào Quang Minh thần. Thiên Ma và một thần bí nhân là trợ thủ Quang Minh thần mời tới.”

Thần Nam biết không thể hỏi ra tin tức gì hữu dụng, không tiện truy vấn mà hỏi tiếp: “Có thể để Long Bảo Bảo, à không, Quang Minh thần đi theo ta.”

“Không vấn đề gì.” Bất ngờ là Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất thống thống khoái khoái đồng ý đoạn mở ra một phiên không gian, rút thần cốt sáng lòa ra: “Đây là hài cốt hóa thân của Quang Minh thần, sẽ giúp tổ thần phục nguyên.”

Thần Nam thu vào nội thiên địa, hấn biết sẽ hữu dụng với tiểu long, lần này đến Tây phương, nó mấy lần có cảm ứng bất ngờ, đều liên quan đến Thiên Long tàn thể và hóa thân hài cốt.

Nhưng hấn biết tiểu long muốn khôi phục lại chắc vô cùng khó khăn, địch thủ từ vạn năm trước chuyên nhắm vào nó, vết thương tạo thành làm gì có chuyện dễ dàng phục nguyên.

Lúc đó chỉ có Cổ Tư đứng cạnh hấn, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đang tranh nhau núi thức ăn.

Hiện tại tàn phá thế giới đã có thông đạo nối với Nhân gian, hấn quay lại rất dễ, mọi việc đã rõ, tin tức về Thần Chiến cũng đã biết, không còn gì lo lắng nữa nên hấn quyết định quay lại Nhân gian.

Nửa thời thần sau, hấn, Tử Kim thần long, Cổ Tư và Long Bảo Bảo vốn rất lưu luyến Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất, đi ba bước lại quay nhìn, cùng bay đi.

Nó khua khua hoàng kim tiểu trảo nói với lão giáo hoàng: “Thần dạy, ta sẽ rất nhớ ngươi, sẽ thường đến thăm.”

Thân hình lão giáo hoàng run lên, không biết vì kích động hay hoảng sợ, đưa tay vẫy vẫy.

Thần Nam rời khỏi tàn phá thế giới, nhưng chóng bay về Đông thổ.

Núi rừng mệnh mang, Thập vạn đại sơn ở miền trung Thiên Nguyên đại lục trải qua lần thiên địa kịch biến lại càng rộng hơn mấy lần.

Thần Nam thử tìm tử vong tuyệt địa nhưng không phát hiện dấu vết, tuyệt địa tựa hồ biến mất, không biết Vô Danh thần ma và Tiềm Long đi đâu.

Chợt một quang ảnh mờ mờ bay tới, tuyệt mỹ thân ảnh bay qua đỉnh núi như cửu thiên thánh nữ giáng lâm phạm trần, là Đạm Đài Tuyền băng cơ ngọc cốt, mắt như nước hồ thu, phong hóa tuyệt đại nhưng thần sắc bất thiện chặn đường bọn hấn.

293. Chương 294: Thi Chứng

“Thần Nam, giao Mộng Khả Nhi cho ta.” Đạm Đài Tuyền tỏ vẻ bất thiện, tuyệt mỹ dung nhan mất đi vẻ ung dung, hơi có nộ ý. Nhưng nữ tử khuynh thành khuynh quốc như nàng dù biểu tình thế nào vẫn điểm quan thiên hạ, nộ ý thỉnh thoảng phát ra đem lại cho người ta một mỹ cảm rất khác.

“Ta không biết ngươi nói gì, định hưng sư vấn tội ta sao?” Sắc mặt hần dần cau lại: “Nếu muốn nói về nhân quả thì vạn năm trước chúng ta có ân oán, mọi việc ta đều biết, hừ.”

Đạm Đài Tuyền dung nhan như ngọc, thoáng qua nét hoài niệm, hiện rõ tình cảm: “Thần Nam, vạn năm trước ta có lỗi với ngươi, nhưng dựa vào tình cảm tương giao không tẻ, có thể cho qua hết mọi chuyện không vui chẳng? Chúng ta là cố nhân vạn năm, có một đoạn hồi ức cực kỳ đáng nhớ là quá tốt rồi. Mạnh như thần ma cũng sống được mấy lần vạn năm? Trên còn đường tu luyện vô cùng gian hiểm, không cẩn thận là thần ma cũng hủy diệt. Dù sống sót nhưng trong những năm tháng vô tận sau này, bằng hữu và thân nhân thừa thối dần, cô độc và tịch mịch là thống khổ lớn nhất mỗi cường giả phải đối diện. Ta không muốn mất nốt bằng hữu như ngươi, ta biết ngươi có nhiều hiểu lầm với ta, thậm chí có cả hận ý nhưng ta thật lòng muốn chúng ta quay lại như vạn năm trước, những tháng ngày mới quen, có lại tình cảm chân thành.”

“Đa tạ.”

“Thần Nam, thật đấy, tất cả lời ta đều thật, không có chút nào giả dối, còn nhớ tình cảnh lúc ngươi nhảy vào Ma Chủ chi mộ ở Thiên giới chẳng? Ta cũng không do dự nhảy theo, dù biết đó là đại hung cấm địa của thiên địa. Lúc đó ta chỉ nghĩ phải cứu bằng hữu vạn năm trước.”

Có lẽ thời khắc đẹp nhất của mỗi người là lúc lộ ra chân tình.

Chim sa cá lặn không đủ để hình dung nét mặt Đạm Đài Tuyền, nguyệt thẹn hoa nhường không sánh được với tiên nhan, nghiêng nước nghiêng thành không đáng để miêu tả tuyệt sắc của nàng.

Bạch y như tuyết, da tựa mỡ đông, thân hình mỹ miều, lời lẽ ngọt ngào, vị tiên tử trên trời lúc này quả thật đẹp đến cực điểm.

Một lúc sau Thần Nam mới thở dài: “Đạm Đài Tuyền, vì sao ta không tài nào nhìn thấu được ngươi? Có phải ngươi quá thông minh?”

Tuyệt sắc dung nhan của Đạm Đài Tuyền hơi ngẩn ra trước câu nói của Thần Nam: “Ngươi... nói gì, có ý gì?”

“Một vạn năm rồi, vì sao vẫn không để cho người khác nhìn thấu được ngươi...”

Đạm Đài Tuyền hơi ngẩn ngừ, sau cùng mỉm cười: “Ngươi đáng mừng ta hư nguy sao? Ha ha... ta cảm giác sao mà bị lừa.”

“Ta không có ý đó.”

Đạm Đài Tuyền đưa ngọc thủ mảnh mai khẽ khàng vuốt mớ tóc mai, thở dài một hơi: “Tu luyện giới ngầm tranh đấu, nữ tử như ta nếu muốn sinh tồn ắt phải cẩn thận, thế giới phức tạp, ta đành phải che giấu chân tình, dùng hư nguy đánh lừa thiên hạ, lúc nào cũng giữ vững mình trước mặt người khác, không thể để địch nhân nhận ra nông sâu của mình hay để đệ tử nhận ra mình yếu đuối. Ta phải là ‘Đạm Đài Tuyền’ thủy chung bất biến, không để ai nhìn thấu, đó là bi ai của ta.”

Thần Nam trầm mặc.

“Thần Nam, ngươi không tha thứ cho ta?” Đạm Đài Tuyền lộ ra chân tình: “Giao Mộng Khả Nhi cho ta.”

Vì sao Thần Nam lại không giao Mộng Khả Nhi cho nàng ta? Nếu có thể đương nhiên hần giao ngay. Dù hần và Mộng Khả Nhi không có tình cảm nhưng tiên tử Mộng Khả Nhi đang mang hài tử của hần, làm sao giao ra được?

Thấy Đạm Đài Tuyền quan tâm Mộng Khả Nhi như vậy, nếu bị nàng ta biết Mộng Khả Nhi đang có thai, trời mới biết sẽ gây ra chuyện gì.

Hần lặng lẽ mở nội thiên địa ra: “Ngươi vào xem đi.”

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư đều khấn trương, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng Đạm Đài Tuyền chỉ đứng ở cửa nội thiên địa khẽ liếc mắt rồi nhú mày, lẩm bẩm: "Thật sự không có, nhưng ở tầng địa ngục mười bảy, lúc người mở nội thiên địa, ta rõ ràng cảm ứng được khí tức của Khả Nhi, lẽ nào Khôn Đức giờ trở?"

Đạm Đài Tuyền tiên tử cũng không làm quá, lộ ra chân tình rồi, nàng tỏ vẻ hơi mê mang - thần tình hiềm thấy ở thiên chi kiều nữ.

"Xin lỗi, ta sai rồi, xin đi trước một bước, phải tìm Khôn Đức cho mau." Đoạn Đạm Đài Tuyền hóa thành một đạo thần quang, nhanh chóng lao về Tây phương.

Thần Nam lặng lẽ nhìn theo cho đến khi thân ảnh nàng ta biến mất.

"Tĩnh lại mau, người ta đi rồi." Long Bảo Bảo nháy mắt thì thầm.

"Bịch." Thần Nam không hề khách khí gõ mạnh một chỉ, Long Bảo Bảo đưa hoàng kim tiểu trảo lên xoa trán, phi thường bất mãn lầu bầu: "Không có nhân quyền, lại không cho ta nói thật."

"Người thì biết cái gì."

"Cái gì ta cũng biết."

Thần Nam bật cười, không tranh hơi với tiểu long, bằng không nó sẽ còn nói ra lắm chuyện linh tinh.

Tử Kim thần long phi thường hồ nghi: "Kì quái, sao lại không thấy Mộng tiểu nương bì?"

Thần Nam vội ra hiệu cho nó im lặng, đoạn đưa tất cả vào nội thiên địa.

Tứ tổ và Ngũ tổ nhảy chân sáo ra, làm bộ khoa trương: "Tiểu tử, việc người bảo chúng ta làm được chứ?"

"Quá tốt."

"Hắc hắc, việc này quá dễ dàng."

Đoan Ngũ tổ xé không gian, đưa Mộng Khả Nhi ra.

Nội thiên địa và tu giả có liên hệ, dù không vào cũng tùy tâm khống chế, Thần Nam ngầm trợ lực cho hai lão tổ, đưa Mộng Khả Nhi vào nội thiên địa của Ngũ tổ.

Dù Ngũ tổ bị biến thành hải đồng nhưng nội thiên địa vẫn còn, có điều co lại không thành hình dạng gì, chỉ còn mười mấy thước nhưng cho một người vào không thành vấn đề.

Mộng Khả Nhi đã biến đổi, dù không còn dám mắng Thần Nam nhưng đã bớt vài phần khí chất tiên tử, thêm mấy phần mẫu tính quang huy, không còn đáng vẻ cao cao tại thượng nữa.

Vừa ra khỏi, nàng không khách khí kéo tai hai vị lão tổ, tức giận nói: "Kim oa oa, ngân oa oa, hai tiểu đệ rất hư, lại đi nghe theo hai ác nhân bày bố, đáng ghét."

Tứ tổ và Ngũ tổ đau méo miệng, bực bội vô cùng nhưng vì "Đệ thập nhất nhân" trong truyền thuyết, họ đành nhẫn nhịn, gọi "tỷ tỷ" rồi theo nàng đi theo vào nội thiên địa.

Tử Kim thần long muốn cười vang lên nhưng thấy dáng vẻ Thần Nam, đành nén lại. Thần Nam cũng vô cùng bực bội, chuyện này quá nhức óc, dù gì đó cũng là hai vị tổ tông sống.

Cả bọn nhanh chóng phi hành, thoáng chốc đã vượt qua Thập vạn đại sơn, tiến vào quốc gia ở cực tây Đông đại lục - Sở quốc.

Thần Nam chợt nhớ ra: "Đi nào, chúng ta đi giải quyết phiền hà, hiện tại chắc có thể dễ dàng trừ được."

"Ai?" Tử Kim thần long hỏi.

"Tổ thi vương của Càn Thi phái."

Tử Kim thần long vẫn nhớ Tổ thi vương, nó cười quái dị: "Hóa ra là hắc nhớ lại vẫn khiến ta thấy sợ, Tổ thi vương quá tà dị, nhưng với tu vi Thần Vương của chúng ta hiện tại, chắc sẽ dễ dàng thu thập được."

Trong vạn năm qua, đông tây đại lục nhiều lần nổ ra đại chiến vô cùng kịch liệt, thân chất đầy nội, máu chảy thành sông, ở nơi đông Tây phương giao nhau có vô số quân hồn, Phong Đô sơn trở thành quỷ vực thực sự. Theo truyền thuyết ngọn núi này do thi cốt chất thành, sau đó dùng đất lấp lên, đâu đâu cũng có thi hài.

Càn Thi phái ở phía tây Sở quốc, ngàn vạn thi cốt sát khí xung thiên, là nơi âm khí nặng nhất thiên hạ, thích hợp nhất cho Càn Thi phái tu luyện, trở thành thánh địa của họ.

Phái này đã bị Thần Nam liên hợp bát phái thánh địa diệt gọn, còn sót lại một Tổ thi vương.

Thần Nam nói: “Ta có cảm giác giờ không trừ Tổ thi vương, sau này sẽ thành hậu họa.”

Con rồng du côn gật đầu: “Ta cũng thấy hắn tà dị, không biết sao cứ có cảm giác đó.”

“Thi Hoàng ở Thiên giới từng mấy lần mạo hiểm hạ giới vì hắn, ta nghĩ chắc có bí ẩn gì đây.” Thần Nam đưa ra nghi vấn.

Cả bọn phi hành như điện, thoáng chốc đã đến Phong Đô sơn.

Nơi này hắc vụ vẫn vít, quần sơn đều bị hắc vân đè nặng, bình thường ít khi có dương quang chiếu xuống, quỷ ảnh trùng trùng, âm khí mờ昧, dù là ban ngày vẫn nghe thấy tiếng gào khóc rợn người, người tầm thường không dám tiến vào trong núi sâu.

Thần Nam không phải đến đây lần đầu, Thần Nam cũng vẫn cảm thán là thiên hạ đệ nhất âm địa!

Truyền thuyết cho biết từng có cổ thần bày một tòa phong thủy đại trận ngăn cản âm khí của Phong Đô sơn tiết ra ngoài nên mọi quỷ vật tà mị không tác quái được.

Thần Nam không tin lắm vào truyền thuyết, hắn và kẻ tinh thông trận pháp Tử Kim thần long từng thảo luận, ở đó tựa hồ có một siêu tuyệt đại trận nhưng không khiến người ta tìm được môn lộ.

Hắn cảm giác đó không phải do Càn Thi phái hay Thi Hoàng làm ra.

Nói thế càng khiến hắn nghi ngờ dụng ý thật của người bố trận. Phong Đô sơn càng ngày càng nặng quỷ khí, ngưng tụ hơn vạn năm đã biến nơi đây thành một tòa minh phủ, lâu dài không phải là việc hay ho, thậm chí là hậu họa kinh người.

Quỷ sơn mệnh mang đầy hắc vụ, bọn hắn mấy lần quanh co, cuối cùng đến được đệ thất quỷ phong, Huyền giới mà Tổ thi vương tàng thân ở đó.

Trên đỉnh đệ thất quỷ phong, sâu vân thăm đậm, hải cốt rải nơi nơi, một tòa cung điện do bạch cốt chất thành, lối vào ô quang mờ mờ, bên trong vọng ra tiếng quỷ khiếu, tọa tiêu của Huyền giới Tổ thi vương là nó.

Cả bọn vào trong bạch cốt điện, thông qua một thông đạo âm u, hỗn độn chi quang lóe sáng, họ dung ung lướt qua.

Họ nhanh chóng tiến vào nội thiên địa nhỏ bé này, trong đó tối om, xò tay không thấy ngón, mùi tanh nồng khiến người ta khó chịu nổi.

Thần Nam và Tử Kim thần long đã tới đây, đương nhiên minh bạch tình hình.

Long Bảo Bảo và Cổ Tư cảm giác vô cùng tà dị, bởi chúng thấy một tình cảnh kinh rợn.

Vân vụ đen ngòm đột nhiên rút đi như nước triều, Huyền giới sáng dần, nhưng Cổ Tư và Long Bảo Bảo lại hít sâu một hơi khí lạnh, ngoài xa, một tòa bạch cốt phong hút sạch vô tận hắc khí.

Đợi khi hắc vụ tan hết, bạch cốt phong lộ ra một ma ảnh cao lớn.

Một ác quỷ đầu tóc rối bởi lạnh lẽo đứng đó, mùi vị tanh lợm giọng từ chỗ y đứng phát ra, ánh mắt trống rỗng khiến người khác rùng mình. Minh y phủ vẩy trắng ớn phát ra âm hàn khí tức, những nơi không có vẩy phủ rỉ ra nước vàng ệch đặc trưng của xác chết, vô cùng kinh dị.

“Vù.”

Tổ thi vương há miệng, mây đen vô tận tràn ra, Huyền giới lại chìm vào hắc ám.

“Thần dạy, ô ô ô ...khó chịu quá, lão giáo hoàng cho ta bao nhiêu đồ ngon, giờ lại muốn thổ hết ra.”

Hiển nhiên lời nó đã kinh động Tổ thi vương.

Tổ thi vương toàn thân tanh tưởi lao tới như chớp, ma ảnh cao lớn hiện rõ nét nanh ác.

“Gào...”

Một cỗ cuồng bạo thi khí lan tràn, Tổ thi vương ngửa mặt gầm vang, cốt phong cạnh đó rung rinh, y lao tới như điện, quỷ thảo xả ra chưởng lực khiến mấy tòa cốt phong cạnh lồi vào Huyền giới sụp đổ.

Bọn Thần Nam đã khác xưa, thi khí của Tổ thi vương không ảnh hưởng nhưng hấn lại nhúu mày: “Tổ thi vương này quả cổ quái, chưởng lực của hắn còn chưa hơn được lực giai nhưng ta cảm giác được thể nội hắn ẩn tàng sức mạnh kinh nhân.”

“Không sai.” Tử Kim thần long nói: “Ta cũng lấy làm kì quái, mỗi lần thấy hắn, ta lại thấy tà dị hơn, hiện tại đã hiểu, hắn không đơn giản như biểu hiện.”

Thần Nam nhớ lại lời Đoan Mộc, Tổ thi vương không dễ trêu vào, các cao thủ Huyền giới khắp thiên hạ không mấy ai là địch thủ.

Hắn nhớ lúc Tổ thi vương vào Đồ gia Huyền giới, dù đại bại quay về nhưng không bị hủy diệt tại đó, đủ thấy thực lực cực mạnh. Nên nhớ Đồ gia Huyền giới truyền thừa vạn năm, rất có thể có siêu giai cao thủ.

“Tất cả không được coi thường.”

Thần Nam lại toàn lực tung ra một quyền, quyết định trực tiếp hạ sát thủ.

Một năng lượng quang trụ gần như được thực chất hóa từ quyền đầu của hắn bùng lên, ma khí vô tận lan tràn, đánh tan thi khí đen ngòm, mấy tòa cốt sơn phía trước bị năng lượng cuồng bá đánh vỡ.

“Ầm.”

Năng lượng quang trụ cương mãnh thể như chẻ tre đột phá chưởng lực của Tổ thi vương, đánh trúng mình y, hất bay mấy trăm trượng, thân thể y mềm nhũn ra, đập mạnh vào cốt sơn.

“Ông nó chứ, cứng thật, nhất kích của Thần Vương cũng chịu nổi, không tan thành bột.” Tử Kim thần long hơi kinh dị, lại nói tiếp: “Nhưng cũng không tà dị lắm, đã bị giải quyết dễ dàng.”

Cùng lúc, Tổ thi vương mềm nhũn tại cốt sơn bật dậy như khí cầu được bơm căng, thân thể phồng lên, như được đúc từ thép luyện, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

“Thần dạy, lão quỷ sống lại.”

Cổ Tư nhúu mày: “Đó...là sức mạnh Thần Vương. Hơn nữa là Thần Vương tuyệt đỉnh.”

“Ai đến quấy nhiễu ta thanh tu?”

Thi Vương gầm lên giận dữ, không còn là loại vai u thịt bắp đầu óc ngu si như vừa nãy mà trong mắt sáng chói u minh quỷ hỏa, tà dị khôn tả.

Thần Nam kinh dị hỏi: “Người không phải Tổ thi vương, thật ra là ai?”

“Ta là Thi Hoàng.”

“Đáng ghét.” Tử Kim thần long ré lên.

“Thần dạy, người nói láo, Thi Hoàng ở trên Thiên giới.” Long Bảo Bảo trợn trừng mắt, nó từng thấy Thi Hoàng trên Thiên giới đáng sợ thế nào.

“Ta là thi chủng của Thi Hoàng trên Thiên giới gieo xuống, nói chung cùng là một người, sớm muộn cũng hợp lại. Lúc đó... hắc hắc!” Thi Hoàng cười âm u.

“Nguyên lai người không phải Tổ thi vương!” Thần Nam lạnh lùng nhìn y.

“Ta đương nhiên không phải, người tưởng Thi Hoàng mấy lần mạo hiểm hạ giới vì cái gì, lẽ nào báo ân thành toàn cho lão phế vật đó? Hừ hừ... chẳng qua xem trọng thân thể lão.”

Hiện tại tất cả đã rõ, nghi vấn đã sáng tỏ.

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Nguyên lai người và Thi Hoàng coi như là một, vậy chúng ta càng không bỏ qua cho người, cừu oán của bọn ta và Thi Hoàng cực sâu.”

“Các người dám động thủ với Thi Hoàng?” Lão quỷ lạnh lùng nhìn bọn Thần Nam.

“Ha ha... người tuy tên Thi Hoàng nhưng còn lâu mới bằng Thi Hoàng ở Thiên giới gần tiếp cận Thần Hoàng, chẳng qua người là cường giả Thần Vương. Tất cả cùng lên diệt hắn.”

Với hóa thân khác của Thi Hoàng, Thần Nam quyết không khách khí, liên thủ diệt trừ ngay.

“Hừ, các người giết được ta? Có biết vì sao ta nói thật cho các người biết không? Từ khi các người đã tới, Thi Hoàng ở Thiên giới đang tới đây, ta cảm ứng được khí tức.”

Thần Nam hơi nhíu mày, hắn loáng thoáng cảm nhận được thi khí dao động, bất quá liền giãn mày ra, bởi cũng cảm ứng thấy khí tức của Đại Ma và Vũ Hình, tựa đang đại chiến ngoài xa.

Hiện tại không cần nói, phải nhanh chóng giải quyết Thi Hoàng này đã, không để hai yêu ma hợp thể.

“Giết.”

Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư cùng xông lên.

“Ta thích nhất lấy gạch đập hắn.” Tử Kim thần long gào lên.

Thần Nam lấy hai khối cổ thuẩn tàn phiến cho nó, đưa Liệt Không Kiếm cho Cổ Tư, Long Bảo Bảo không cần gì, toàn thân nó là bảo vật: Thiên Long trảo, Thiên Long dực, Thiên Long kiếm.

Ba bán Thần Vương đánh một Thần Vương, đương nhiên chiếm hết thượng phong.

Thi Hoàng kinh nộ đan xen, rút giọng: “Ai ngăn cản Thi Hoàng của Thiên giới ắt sẽ chết.”

“Lão quỷ đừng si tâm vọng tưởng. Người ở Thiên giới giết không biết bao người, hôm nay tử kỳ đã tới.”

Thần Nam công tới Thi Hoàng đầu tiên, nhất đao chém vào tay phải Thi Hoàng, e rằng chỉ có bảo vật như Đại Long đao mới chém được kim cương bất hoại thể của thi sát Thần Vương cấp.

“Bình, bình.”

Tử Kim thần long quăng hai “viên gạch” vào gáy Thi Hoàng.

“Choang, choang.”

Cổ Tư dùng Liệt Không Kiếm chém vào eo Thi Hoàng, y chưa đạt đến Thần Vương cảnh giới nên bảo vật trong tay mà không chém được.

“Gào...”

Từ ngoài xa truyền lại tiếng gầm phẫn nộ, thanh âm xuyên qua Huyền giới.

Hiển nhiên Thiên giới Thi Hoàng cảm ứng được mọi thứ ở đây.

Đồng thời, tiếng thở dài từ trên đệ thất quỷ phong vang lên, Đạm Đài Tuyền lại xuất hiện, khẽ than: “Thi Hoàng là nhân vật rất khá.”

294. Chương 295: Trùng Phùng

Đương nhiên, tuyệt đại đa số không dám cảm khinh cử vọng động, thiên biến phát sinh, ai biết được thế giới đại biến có hung hiểm gì, những kẻ bảo thủ không muốn thò mặt ra.

Nhưng có người nóng lòng hạ phàm, trong đó có Thiên giới Thi Hoàng, thi chủng đưa vào thể nội Tổ thi vương mấy ngàn năm rồi, cộng thêm mấy lần mạo hiểm hạ giới “chăm bón”, giờ đến lúc thu hoạch, tiến hành hoàn nguyên hợp thể sau chót để tiến vào Thi Hoàng cảnh giới chân chính.

Y nhưc đầu nhất là phải chống lại thiên phạt hạ giới, lần nào cũng chật vật, thiên địa đại biến phát sinh hóa ra thành vận may, vì thể y vội hạ phàm ngay.

Nhưng đại địch ở Thiên giới Vô Tình tiên tử đến ngăn cản, Thi Hoàng xuống Nhân gian, định phát động “Thi biến” nên đoạt sinh mạng mấy trăm thôn dân để luyện thành thi trận đối phó Vũ Hinh, đâu ngờ làm Đại Ma nổi giận mờ tối, kết quả hai người cùng đấu Thi Hoàng khiến y ôm đầu máu.

Tuy ngày càng đến gần Phong Đô sơn nhưng Thi Hoàng vô cùng phần nộ nhận ra hạt giống Thi Hoàng đã thụ trọng thương.

Y tả xung hữu đột nhưng không thoát được vòng vây của Đại Ma và Vũ Hinh, lưỡng vị cao thủ đều không kém hơn y, đơn đả độc đấu cũng là kinh địch, hà huống liên thủ.

Với lần thiên địa kịch biến, Đại Ma chỉ biết thở dài, không thể theo quy củ cũ hành sự. Hiện giờ Thiên giới và Nhân gian không còn ngăn cách, không thể ngăn cản hữu hiệu thần linh hạ phàm nhưng y là chấp pháp giả và thủ hộ giả của Đông thổ, tất phải dốc sức bảo vệ người phàm không bị thương tổn. Thiên giới cường giả như Thi Hoàng đi lấy mạng người vô tội là trọng điểm công kích của y.

“Sinh tử luân hồi môn!”

Thi Hoàng gầm lên, toàn thân bùng lên thi khí và hào quang thánh khiết. Sinh tử lưỡng cực phát ra khí tức tương phản, quần lại với nhau, quét vào Đại Ma và Vũ Hinh. Đó là sinh tử ảo nghĩa y lĩnh ngộ sau khi đột phá thiên tắc, không bị thiên phạt hạn chế nữa.

Sinh tử luân hồi, từ tử sang sinh, sinh tử lưỡng cực nguyên khí lan tràn, tạo thành ảo tượng trên hư không, lúc thì thâm chất đầy nội, huyết hải ngút trời, lúc lại đại địa hồi xuân, cây cỏ xanh tươi, sinh cơ mơn mớn.

Chín đạo luân hồi chi môn lấp lánh huyết quang phía trong, xuất hiện cạnh Vũ Hinh và Đại Ma, chậm chậm ép vào, hút lấy họ.

Đương nhiên bị hút vào sinh tử luân hồi môn coi như bị sinh tử luân hồi ấn của Thi Hoàng chế trụ, do y nắm sống chết.

“Ngũ - âm - ma - ngục!”

Đại Ma cũng gầm lên, xuất ra chiêu bài tuyệt học. Y cũng gần đạt Thần Hoàng cảnh giới, ngang nhau với Thi Hoàng, pháp tắc không hề kém hơn “Sinh tử luân hồi môn”.

Thần Vương là cấp độ sức mạnh tăng cao, tiểu thể giới khuếch đại hẳn lên, tuy nắm được các pháp tắc nhưng vẫn bị thiên địa pháp tắc hạn chế, nằm trong khuôn khổ của thiên tắc.

Tiếp cận Thần Hoàng lại khác, đột phá đại thiên địa hạn chế, nắm được chung cực pháp tắc do bản thân ngộ ra, có thể thi triển sức mạnh cực hạn mà không lo thiên phạt.

Thiên giới Vũ Hinh vẫn như trước, không có đặc thù pháp tắc nhưng thân thể khước bạo phát trận trận hỗn độn chi quang, ngăn cản được Sinh tử luân hồi môn của Thi Hoàng.

“Gào...”

Thi Hoàng gầm lên, bị hai cao thủ đồng cấp vây đánh, đương nhiên không chống nổi, lòng y lại nóng nảy vì tình cảnh ở Phong Đô sơn, càng thêm bị động.

“Ngũ ngục hợp nhất!” Thân thể cao lớn khôi vĩ của Đại Ma phát phơ mớ tóc dài, hai mắt sáng rực, dốc toàn lực diệt cường địch định gây hại Nhân gian.

Năm ma ngục hợp lại hình thành một không gian hắc động cực lớn xuyên qua Sinh tử luân hồi môn hút lấy Thi Hoàng,

Vũ Hinh phong hoa tuyệt đại, bạch y vũ động nhưng lúc này như nữ tu la, hai mắt xạ ra lãnh điện, toàn thân sáng lóe hỗn độn chi quang, khác nào thiên nữ chiến sĩ mạnh nhất trong Thái cổ thần thoại.

Không có pháp tắc nhưng hỗn độn chi quang hơn cả pháp tắc, Sinh tử luân hồi môn bị thần quang hắt bay, hiệp trợ Đại Ma dùng ma ngực hợp nhất hút Thi Hoàng vào.

“Hừ.”

Đại Ma hừ lạnh: “Thi ma này nên luyện hóa từ lâu.”

Nhưng Đại Ma vừa dứt lời, không trung phát ra dao động đáng sợ, ma ngực đang chậm khép lại đột nhiên nứt ra, Thi Hoàng đột phát ra ngoài, ma ngực cũng không phong ấn được.

Thi Hoàng do sinh mà tử hóa thành thần thi, rồi lại do tử mà sinh, rũ hết tử khí, thành tiên thần. Những gì y trải qua không thể tưởng tượng nổi, liên tục qua lại giữa sinh tử, đột phá sinh tử cực hạn, nắm được ý nghĩa của sinh tử thành cường giả một phe Thiên giới.

Y cứ tu luyện thế này, không mấy mà đạt đến cảnh giới Thần Hoàng.

Thể chất y và người ta khác nhau, hiểu ý nghĩa sinh tử hơn hầu hết mọi người, thời gian tu luyện ngắn hơn họ nhưng cảnh giới lại vượt xa những kẻ cùng thời đại.

Vũ Hình như tu la thiên nữ cười vang như tiếng chuông bạc: “Thi Hoàng ngươi hôm nay chết chắc, hiện tại đang cố giấu chết.” Hỗn độn chi quang lóe sáng, nòng lại ra đòn.

Trong mắt Đại Ma cũng rực lên thần quang, toàn lực diệt Thi Hoàng.

Tiếc cho Thi Hoàng, vừa đột phá xong lại bị hai cường giả ngăn cản, đành phải tận lực chống cự.

Đại chiến ở Phong Đô sơn cũng kết thúc, Thiên giới Thi Hoàng bị cản khiến hạt giống Thi Hoàng muốn ra ngoài hợp thể cũng bị Thần Vương vây ráp, đành dựa vào sức mình khổ chiến, liên tục thoái lui, sa vào tuyệt cảnh quan đầu.

Song giác của Long Bảo Bảo hóa thành hai ngọn Thiên Long kiếm hoàng kim, phát ra kim sắc thần quang sáng chói, chém Thi Hoàng thành bốn mảnh.

“Ai nha, thần dạy, ta lại tạo sát nghiệt rồi.” Tựa hồ nó rất không thích giết chóc.

Với cừu địch không thể nhân từ, Thần Nam tiến lên vùng Đại Long đao chém liên tục, diệt hết linh thức vỡ nát của hạt giống Thi Hoàng khiến y tịch diệt.

Hạt giống Thi Hoàng gằm lên bát cam rồi tan biến. Thi thể đáng sợ hoá thành thi thủy ngấm xuống đất nhưng năm viên châu sáng chói chậm rãi bay lên, thần quang sáng rực, ngập ngựa sinh mệnh khí tức.

“Huyết đan!”

Tử Kim thần long kêu lên kinh hãi.

Tử đến đỉnh điểm là sinh, sinh đến tận cùng lại là tử, sinh tử giao nhau, đó là quy luật cân bằng thế giới, dù trong tử vong cũng ẩn tàng sinh khí, vô tận sinh mệnh chỉ năng đan nhau ắt sẽ có sinh tử khí tức.

Thi Hoàng liên tục chuyển hóa giữa sinh tử, thể nội tuy có vô tận tử khí nhưng cũng sản sinh sinh khí, huyết dịch của ngàn vạn người gom hết tinh hoa phối hợp với sinh khí kết thành huyết đan.

“Một, hai, ba...” Tử Kim thần long nhỏ nước miếng.

Long Bảo Bảo nhìn huyết đan rồi lại nhìn thi thủy dưới đất, nó thống khổ nhắm mắt, huyết đan tuy kỳ diệu nhưng xuất xứ quá kinh khủng khiến nó ớn lạnh.

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Đừng hiềm nó ô uế đó là sinh mệnh tinh hoa thuần túy nhất, càng hay, để định địa thần thụ tịnh hóa mấy ngày đã.”

Hắn ném năm viên huyết đan vào nội thiên địa, định địa thần thụ phát ra thần quang màu lục sáng rọi, lá cây khua lên xào xạc, năm viên đan thần thụ hấp phụ, treo trên cành như quả cây.

“Ha ha ha...”

“Hi, hi, hi...”

Hai “Hài đồng” Tứ tổ và Ngũ tổ như thiên niên lão yêu cười quái dị: “Tốt quá. Năm viên sinh mệnh thần đan của Thần Vương, không ai được lấy, đó chuẩn bị sẵn cho đời sau của Thần gia. Đệ cửu nhân phản nhưng đệ thập nhất nhân bù vào, trời thương tưởng ban cho huyết mạch này, hì hì..”

“Không được cười như thế.”

“Ái chà.”

“Ái chà.”

Hai lão tổ bị Mộng Khả Nhi kéo tai vào tiên quả viên.

Trong Thi Vương giới, thi khí tan dần, chỉ có bạch cốt sơn vẫn vô cùng tà dị.

Thần Nam nói: “Chúng ta hủy diệt Huyền giới này rồi hăng đi.”

Hắn, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư đứng trên đệ thất quỷ phong, cùng thi triển toàn lực tung một đòn công kích cuồng mãnh.

Hỗn độn chi quang lóe sáng, Thi Vương Huyền giới bị tiêu diệt, tan thành hỗn độn, chỉ có vô số bột xương rải từ trên không xuống.

Bọn Thần Nam lại bay lên, bay về hướng có khí tức của Đại Ma và Vũ Hinh.

Lúc họ vừa đi, Đạm Đài Tuyền lại xuất hiện trên đệ thất quỷ phong khê thở dài: “Thần Nam, người lừa ta...”

Cách đó mấy chục dặm, Đại Ma và Thiên giới Vũ Hinh bức Thi Hoàng vào tuyệt cảnh, thân thể trọng thương.

Thi Hoàng gần như cuồng bạo, cảm ứng được sự tình đáng sợ ở Phong Đô sơn, hạt giống y gieo đã bị diệt, con đường tiến lên Thần Hoàng đã bị cắt

“Chết tiệt. Gào...”

Y ngẩng mặt gầm vang nhưng tất cả đều vô bổ, thoát thân cũng khó.

Bọn Thần Nam đến nơi cũng đúng lúc Thi Hoàng diệt vong, hỗn độn thần quang và Ngũ âm ma ngục đánh nát Thi Hoàng.

Trước lúc chết, đầu y phản kích, lao vào bọn Thần Nam. Bất quá trước mặt ba bán Thần Vương, kẻ sắp chết có thông thiên bản lĩnh cũng không phát huy được, bị bọn Thần Nam đánh tan, tịch diệt hoàn toàn.

Nếu hỏi thế gian ai mặt dày nhất, đương nhiên Tử Kim thần long chiếm ngôi, nó không hề giác ngộ, trong lúc mọi người quan sát mà mặt không đỏ, tim không đập lao lên không thu hết tám viên Thi Hoàng đan gần đạt đến cảnh giới Thần Hoàng lại.

“Gào... ta biết các người đều là cao nhân, không để mắt đến tục vật này, thôi để bọn ta xử lý.” Lão du còn nói với Đại Ma và Vũ Hinh.

Cao thủ chết đi, hiếm khi để lại thần đan nhưng Thi Hoàng thể chất quá đặc thù, để lại sinh mệnh thần đan trần quý vô cùng.

Lúc này trong mắt Thần Nam chỉ có Vũ Hinh, những người khác gần như thành không khí hết.

Thân ảnh bạch y bay bay phía trước thanh lệ tuyệt tục, tuyệt thế tư dung vẫn xuất trần như xưa, dung nhan tươi thắm như đóa hoa có khác nào vạn năm trước, vẫn mỹ tuyệt hoàn vũ.

Nhưng hắn biết đó không phải là Vũ Hinh ngày xưa, sau khi tu luyện Thái Thượng vong tình lục, tính cách nàng đã khác.

Nhưng dù vậy, thể nội nàng vẫn chảy dòng máu của Vũ Hinh, là một kiểu sinh mệnh của Vũ Hinh, khiến hắn khó giữ nổi bình tĩnh.

Dung nhan thanh lệ tuyệt luân, mắt trong như nước mùa thu, mái tóc buông xuống như dòng thác đen nhánh, thân thể yêu kiều như mộng ảo, linh khí bức nhân, gom hết những gì tươi đẹp trong thiên địa.

“Thần Nam...” Vũ Hinh khẽ gọi: “Lần trước người vì ta vào sinh ra tử, sau cùng nhảy xuống Ma Chủ chỉ mộ khiến ta rất thương tâm. Nhưng lúc đó ta không thể cứu người, còn đang đấu với Thi Hoàng.”

Lòng Thần Nam dần bình tĩnh: “Ta biết, muội không cần tự trách, muội bình an là được rồi.”

Vũ Hinh mỉm cười như hoa xuân đua nở, cả thế giới cơ hồ sáng lên.

Thần Nam nói: “Vũ Hinh, đừng về Thiên giới nữa, hiện tại thiên địa đại biến, muội ở lại Nhân gian với bọn ta.”

Vũ Hinh gật đầu không do dự: “Được, ta ở lại.”

Hào quang lóe sáng, Đạm Đài Tuyền mờ ảo như mộng ảo xuất hiện, gọi lên thân thiết: “Vũ Hinh muội muội.”

“Đạm Đài tỷ tỷ.” Vũ Hinh thấy Đạm Đài Tuyền, tựa hồ phi thường cao hứng.

Thần Nam nhúc nhích, nhìn Đại Ma cạnh đó hẩn nhớ đến một chuyện còn nhức đầu hơn.

295. Chương 296: Mục Tiêu Thái Thượng

Theo tình cảm, hẩn sẵn sàng bỏ tất để đi cùng Vũ Hinh nhưng giờ Mộng Khả Nhi đang có thai, Đạm Đài Tuyền hình như có liên quan rất lớn đến hẩn, nếu để mọi sự vỡ lở ắt sẽ náo loạn.

Hào quang từ thể nội Vũ Hinh phát ra, hào quang bảy sắc bao quanh nàng, bạch y phơ phất, thần thái thu thủy đáng như ngọc, thu hết linh khí thiên địa vào mình.

Đạm Đài Tuyền cạnh đó cũng tuyệt đại tư dung, vĩnh viễn mờ ảo xuất trần, làn mi cong cong, sống mũi nhô cao, môi đỏ thắm, hàm răng như ngọc, đẹp đến mơ hồ.

Hai nàng được Thiên giới tôn là thiên kiều song nữ, vô luận về tư dung hay thực lực đều hiếm kẻ sánh nổi.

Hai người như chị em ruột, cười nói liên tục, vô cùng thân thiết.

Nhân cơ hội này, Thần Nam vội truyền âm cho Đại Ma: “Ma huynh vẫn khỏe chứ, Nhược Thủy hiện ở đâu?”

Đại Ma tựa hồ nhận ra hẩn đang lo lắng, dùng thần thức truyền âm: “Đã về Tây phương Thiên giới.”

“A, sao lại như vậy?” Thần Nam cả kinh nhưng không hỏi Nạp Lan Nhược Thủy về Thiên giới thế nào. Lúc trước hẩn dùng Khốn Thần chỉ nhưng không tận lực, biết không thể phong ấn một Thần Vương lâu dài, chỉ mong khi Nạp Lan Nhược Thủy tỉnh lại sẽ bình tâm suy tính, không thể về Thiên giới ngay. Hiện tại chắc có biến.

Đại Ma nói tiếp: “Hiện tại thiên địa đại biến, xem ra chấp pháp giả như ta nên rút lui, thiên địa quán thông nhiều không gian thông đạo, không thể cứ thấy thần linh là giết, chỉ cần họ không hoành hành tại Nhân gian là được.”

Thần Nam đề nghị: “Ma huynh nên cùng bọn ta, hàng ngày có thể thỉnh giáo võ kỹ, có biến cũng chiếu ứng được cho nhau.”

“Được.”

Thần Nam thấy Đại Ma không để tâm lắm đến thiên địa đại biến, liền hỏi với vẻ kỳ quái: “Đại Ma, huynh có biết vì sao thiên địa phát sinh kịch biến?”

“Không rõ lắm. Trước khi xảy ra, sư phụ từng nhập mộng cho ta biết thiên địa có thể có kịch biến phát sinh.”

“A, sư phụ... huynh dự cảm được?” Thần Nam cả kinh, sư phụ Đại Ma thật ra là ai? Dự cảm được cả việc như thế ắt thần thông quảng đại, có bị Ma Chủ “mời đi” không?

Đoạn hấn nghĩ đến một khả năng khác, buột miệng hỏi: “Đại Ma, sư phụ huynh là ai? Có phải một ngân phát thanh niên nam tử?”

“Không, hình như là một hắc phát nam tử. Người thường xuất hiện trong mộng, ta chưa từng chân chính gặp mặt nên khó tả dung mạo.”

Mồ hôi như tắm.

Sư phụ Đại Ma tất phải là nhân vật siêu tuyệt, chỉ dựa vào nhập mộng mà dạy được một đồ đệ thế này, chắc với thực lực đó phải vào đệ tam giới. Nhưng khả năng hấn hữu là y lọt lưới. Sau này phải cần Đại Ma chứng thực mới được.

Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyền đàm luận rất thoải mái, cùng bay đến gần Thần Nam. Khóe miệng Vũ Hinh mỉm cười, vừa ngâm thơ, lại đượm nét tinh nghịch, nụ cười mỉm này khiến Thần Nam xao động.

Nàng bảo hấn: “Đạm Đài tỷ tỷ và ta quyết định ở cạnh nhau một thời gian.”

Đạm Đài Tuyền hơi mỉm cười, tuyệt sắc khiến trăm hoa lu mờ: “Ta muốn ở lại Nhân gian một thời gian.”

Thần Nam hơi kinh ngạc, nhưng lại thở phào ngay: “Hay lắm, phi thường hoan nghênh.”

Bất kể nàng không phải Vũ Hinh ngày xưa, chỉ cần cùng nàng trùng phùng một thời gian là hấn vô cùng vui sướng, cả nhóm tiến về phía đông đến Côn Luân Huyền giới.

Tthiên địa đại loạn, Thần Nam quyết định đến yêu tộc thánh địa, đợi sự tình phát triển.

Cả nhóm hợp lại, tạo thành một lực lượng đáng kể trong thiên địa.

Trừ Cổ Tư ra, Thần Nam, Long Bảo Bảo, Đạm Đài Tuyền, Vũ Hinh, Đại Ma, con rồng du côn đều là Thần Vương, hợp lại ắt thừa khả năng so kè với một nhóm cao thủ, kể cả địch thủ là Thần Vương cũng không ngại.

Côn Luân sơn trải dài ngàn dặm, trong núi cây cối xanh rờn như biển, đâu đâu cũng thấy cây cối mơn mớn sinh cơ.

Mẫu đơn cốc diễm lệ, mai khô sơn rừng rực, lan thảo nhai thâm u, liên hoa hồ xuất trần, trong núi mỹ cảnh vô số, khác nào Nhân gian thánh thổ.

Cổ thụ bạt ngàn, hoa tươi đua nở, cỏ xanh mênh mang, mùi thơm nức mũi phiêu đảng trong núi, có rất nhiều dị thú họ chưa thấy, chưa nghe qua, tất cả đều đẹp như thi như họa.

Mỗi lần đến đây, Thần Nam đều chìm trong cảm xúc khôn tả, ở đây có quá nhiều nơi gắn bó với hấn.

Thân ảnh buồn bã đó vạn năm trước đã vào Bách Hoa cốc rồi tử biệt với hấn... vạn năm sau tìm lại, vẫn là nỗi đau cam lặng đó, ngọc thạch vỡ vụn lộ ra hàng chữ “Yêu chàng vạn năm”, mỗi lần nhớ lại hấn đều có cảm giác đau lòng.

Dù đã gặp linh thi Vũ Hinh, thấy tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, trùng phùng Thiên giới Vũ Hinh, nhưng với hấn vẫn còn nhiều ân hận, họ đều không phải Vũ Hinh chân chính.

Họ có dung mạo của Vũ Hinh nhưng tư tưởng lại khác, nói chung không phải là nàng chân chính.

Mỗi lần vào Côn Luân thánh địa, hấn đều có cảm giác hoảng sợ, đây là nơi cắt đứt một đoạn tình cảm trọng yếu nhất đời hấn. Hấn không biết mình còn được gặp lại cô bé ầm ập như ánh nắng, dịu dàng như nước biển, tươi tắn hơn hoa tươi nở rộ lúc xuân về tuyệt tan không.

Một vạn năm đã qua, người và vật đều không còn, Vũ Hinh để lại quá nhiều câu hỏi mà hấn không biết, liệu còn gặp được Vũ Hinh chân chính không, hấn sợ rằng lần tử biệt vạn năm trước là vĩnh biệt.

Thoáng chốc, bọn hấn bay đến Bách Hoa cốc, tất cả đều trống trơn, Bách Hoa cốc đã bị mấy lão yêu quái dùng đại pháp lực đưa vào Côn Luân Huyền giới.

Nhưng nơi đó vẫn có ma lực kinh nhân khiến Thần Nam không tự chủ dừng lại, nói với Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo: “Các người thuộc đường, đưa các quý khách vào yêu tộc thánh địa, ta đến sau.”

Hắn đáp xuống, lặng lẽ đứng trên vùng đất trống, dụng tâm cảm thụ những dấu tích của Vũ Hinh.

“Yêu chàng vạn năm.”

Hắn tưởng tượng được cảnh tượng bi thương vạn năm trước nàng rơi lệ khắc lại hàng chữ này, loáng thoáng nghe thấy tiếng thầm thì bi thiết vọng về.

Đó là điểm kết thúc? Hay lại là một vòng tròn mới?

Hắn không phải người hay vương vấn nhưng lúc này không tự chủ được hồi ức lại, có những người hoặc vật vĩnh viễn không thể quên.

Từng bức tranh nhuộm máu lấp lóe trong lòng. Hắn hú vang, lao vút lên, bay về phía yêu tộc thánh địa. Mỗi lần nhớ lại, hắn đều có cảm giác muốn khóc.

Hắn nào phải kẻ yếu đuối, có thể trường đao hướng thiên, nhượng mảy mối diện với thần ma dày đặc, dù máu nhuộm chiến bào, không giữ được tính mạng cũng có thể uống rượu nồng, liều mạng chiến đấu, mà vẫn không chống nổi mấy hình ảnh đầy huyết lệ đó.

“Muội tên Vũ Hinh, được sư phụ tìm thấy trong bụi cây vào đêm mưa...”

“Lúc... huynh già đi, còn nhớ... một cô bé... tên Vũ Hinh...”

....

Hắn cố khép hồi ức tiến vào yêu tộc thánh địa.

Khung cảnh xa xa nhiệt náo, đầy sắc màu ấm áp.

Hai con rồng đã coi đây là hậu hoa viên nhà mình, không biết kéo Cổ Tư đi gây họa ở đâu. Đại Ma vẫn nghiêm nghiêm nghị nghị, được Nê Nhân và La Sâm mời đi, Đạm Đài Tuyền đang giao đàm với Đoan Mộc.

Thiên giới Vũ Hinh lại đang cười nói với một tiểu nữ hài hoạt bát khả ái: Tiểu Thần Hi, tiếng cười trong veo của cô bé đầy niềm vui.

“Vũ Hinh tỷ tỷ đến từ Thiên giới, không phải Vũ Hinh tỷ tỷ kia sao? Tỷ lần đầu đến đây sao biết muội tên Thần Hi?”

Lời cô bé khiến Thần Nam chú ý, hơi biến sắc.

“Tỷ tỷ nghe người ta gọi mới biết.” Thiên giới Vũ Hinh mỉm cười đáp lời, ôm Thần Hi mũm mĩm như búp bê vào lòng.

“Vậy sao? Sao vừa nãy muội không nghe ai gọi mình.” Tiểu Thần Hi hơi mơ hồ nhưng lại bật cười cao hứng ngay, trò chuyện thân tình với Vũ Hinh, tiểu thiên sứ nhanh chóng đem tâm tình khoái lạc truyền cho người khác.

“Ca ca ...”

Tiểu Thần Hi đã nghe nói Thần Nam quay về, tỏ ra vô cùng cao hứng, lập tức bay đến chỗ hắn. Hiện tại cô bé có thể nhảy xa mười mấy trượng như tiểu tiên tử đang múa, xem ra ở cùng mấy lão yêu quái, tu vi đã tăng cao.

Thiên địa đại biến, mấy đại cao thủ đến sống khiến thánh địa yêu tộc tăng hân về thực lực, Côn Luân Huyền giới nhiệt liệt hoan nghênh, trong lúc đại loạn này, sức mạnh đồng nghĩa với giữ được an lạc tương hòa.

Đương nhiên, chúng yêu không hoan nghênh hai con rồng, Côn Luân đại hại, tiểu hại nổi danh đã quay lại khiến không ít kẻ nhức óc, lại đề phòng như phòng tặc.

An trí xong xuôi, Thần Nam tiến vào nội thiên địa, luyện hóa sinh mệnh chi đan của Thi Hoàng, năm viên của hạt giống Thi Hoàng và tám viên của Thiên giới Thi Hoàng.

Thi Hoàng đã tiến sát Thần Hoàng cảnh giới, Thi Hoàng đan hơn hẳn Thần Vương đan.

Hắn muốn luyện hóa rồi đưa vào thể nội hài nhi nhằm đảm bảo an toàn cho tiểu sinh mệnh.

Hắn từng nghe Lão bạo quân Khôn Đức nói, với công lực của Mộng Khả Nhi không thể luyện hóa tiểu sinh mệnh nhưng đối lại là Đạm Đài Tuyền ắt khó nói, trừ phi tiểu sinh mệnh hấp thu sinh mệnh chi năng thật lớn.

“Tiểu tử khi sư diệt tổ, sai rồi, phải đẩy vào khắp kinh mạch cốt tủy đệ thập nhất nhân để sinh mệnh chi năng phân bố đến mỗi thốn huyết nhục chứ không đơn giản đẩy vào thân thể là xong.”

“Tên tiểu tử trời đánh kia, làm theo ta bảo, khiến một phần ánh sáng phát ra mười phần nhiệt, chứ không phải mười phần ánh sáng một phần nhiệt.”

Mộng Khả Nhi bị phong bế huyết đạo, không biết gì nữa nhưng hai vị lão tổ Thần gia liên tục mắng khiến Thần Nam mồ hôi đầy đầu, bất quá đó toàn là những lời quý giá, hắn tiếp thu vô điều kiện.

Ngũ tổ đưa cánh tay mũm mĩm ra vỗ lên Thần Nam đang quỳ: “Tiểu tử khi sư diệt tổ, ngươi phải học nhiều thứ lắm, lúc nào rồi đến chúng ta sẽ dạy ngươi.”

“Vâng, vâng, vâng.”

Thần Nam không thể mắng họ, đành phải kính lễ, quả là hai tổ tông sống khiến người ta nhức óc.

Đưa mười ba viên sinh mệnh thần đan luyện hóa vào thể nội tiểu sinh mệnh, Tứ tổ và Ngũ tổ cho hắn biết, trừ phi có người giết Mộng Khả Nhi, bằng không không thể luyện hóa được nó nữa.

Thần Nam từ nội thiên địa ra, được biết có Đạm Đài Tuyền đến tìm, nàng ta nói toẹt ra ngay: “Thần Nam, ta biết Mộng Khả Nhi ở trong nội thiên địa của ngươi, vì sao không giao cho ta.”

Thần Nam tắt tiếng, hiện tại phải làm sao? Nếu để nàng ta biết Mộng Khả Nhi có thai, chắc sẽ trở mặt với hắn ngay.

Đạm Đài Tuyền nói tiếp: “Ta nghĩ ngươi sẽ không để ta thất vọng. Chúng ta là bằng hữu, vạn năm trước đã thế, hiện giờ và tương lai vẫn vậy. Có một việc ta phải đề tỉnh ngươi, Thiên giới Vũ Hình không phải là Vũ Hình trước kia.”

“Ta biết.”

“Ngươi không hiểu gì cả. Có biết vì sao nàng ta đến Côn Luân Huyền giới không? Vì muốn cắt đứt một đoạn trần duyên rồi lại biến hóa.”

“Ngươi nói là nàng mỗi lần tăng tiến công lực một tầng lại biến hóa một thân thể?”

“Đúng, là biến hóa một loại nhân cách mới đúng. Không ai hiểu Thái Thượng vong tình lực hơn ta, đó là một loại chung cực tu luyện pháp môn, thông qua mỗi lần biến hóa sẽ không ngừng tự hoàn thiện. Khiến tu luyện giả tiến hóa dần vào hoàn mỹ, không còn sơ hở nữa. Không chỉ nhục thân đạt đến mức vô địch mà tinh thần cũng đạt đến thái thượng chi cảnh.”

296. Chương 297: Thất Tuyệt Nữ

Thần Nam từng lấy được nó trong lúc đau lòng nhất nhưng chỉ đọc qua chứ không nghiên cứu kỹ.

Vì đó là một bộ ma thư có ma lực không tưởng, tu luyện ắt khiến tu vi tăng nhanh đến cảnh giới khó tưởng tượng nổi.

Nhưng cái giá quá lớn, sau cùng có thể phải giết chính mình.

Tầm xuân hóa bướm, phá kén bay ra, từ con tầm xấu xí hóa thành hồ điệp mỹ lệ, thoát khỏi thế giới tối tăm, bay lên trời cao, từ đó sống giữa mệnh mang, trong một thiên địa mới.

Tu luyện Thái Thượng vong tình lực tuy cũng biến hóa như thế, nhục thể hoàn mỹ dần, đạt tới hóa cảnh nhưng khi đó tu luyện giả cũng xảy ra biến hóa, nhân cách liên tục dị biến, sau cùng không biết mình là ai.

“Bản thân” ban đầu cứ biến đổi dần, nhục thể biến ắt tính cách biến, tinh thần tư tưởng truyền thừa đến cuối cùng không biết sẽ thành thể nào.

Việc đó quả thật đáng sợ, ngày thành công cuối cùng, “Thái thượng” là ai? Không thể biết được.

Tác giả Thiên nhân không có lời đáp sau cùng, người ngoài cũng không biết tu luyện đến cảnh giới này, chỉ biết y đã chết, không còn trên cõi đời nữa.

Thần Nam có cảm giác cực kỳ hoang đường, Thái Thượng vong tình lực sau cùng sẽ thành tựu thể nào? Đạt đến cảnh giới chung cực thái thượng là dạng tồn tại nào?

Đạm Đài Tuyền đi đã lâu mà trong lòng hần vẫn không yên tĩnh nổi, trăn trở vấn đề này.

Hần muốn phục sinh Vũ Hình chân chính, làm thế nào mới khiến tư tưởng và nhục thể của nàng sống lại?

Nếu hần không đoán sai, linh thi Vũ Hình chính là nhục thể, nhưng tinh thần của nàng ở đâu?

Thoáng chốc đã qua nửa tháng, Đạm Đài Tuyền không đến tìm hần, cũng không đòi Mộng Khả Nhi, tựa hồ bình tĩnh ở lại yêu tộc thánh địa tu luyện.

Thiên giới Vũ Hình và Tiểu Thần Hi rất hợp nhau, mỗi ngày từ lúc tu luyện đều ở cùng cô bé, thiên tiên nữ và tiểu thiên sứ ở cùng nhau khiến Côn Luân Huyền giới vô cùng hài hòa.

Hai con rồng về đây như cá gặp nước, kéo cả Cổ Tư theo, đương nhiên nói là “giúp đỡ” nhưng thật ra Cổ Tư phải giúp chúng cùng gây họa.

Đại Ma là tu luyện cuồng nhân, bế quan ẩn cư trong một nơi yên tĩnh thâm u của Côn Luân Huyền giới.

Thần Nam cũng khổ tu, hần tích tụ sức mạnh, đợi thời cơ, có những sự việc và cừu oán cần giải quyết.

Nửa tháng qua, ngoại giới không xảy ra đại biến cố, không ít thần linh hạ giới, Nhân gian cũng có không ít cao thủ lên Thiên giới, nhưng không gây ra sóng gió gì.

Đương nhiên như thế không có nghĩa là hoàn toàn sóng yên gió lặng, Tà Tổ từ Đạm Đài thánh địa xông ra gây lên sóng gió khắp Thiên giới, giờ thiên địa quán thông, lão càng ít chịu hạn chế. Tranh đấu không ngừng với mấy thần ma vương.

Tà Tổ xuất thế, bị mấy thiên giai cao thủ vây đánh, thực lực rút xuống cảnh giới Thần Vương. Bị tung lên Thiên giới, thực lực kém hần như thế nên lão không còn cuồng vọng nữa mà cẩn thận hành sự.

Đương nhiên mấy đại thần ma vương có cừu oán với lão đã được tin nên hết sức phòng bị, phái nhiều cao thủ truy tìm nơi hạ lạc.

Tà Tổ liên tục thanh toán đệ tử các phái, sau cùng tìm được cơ hội tiến vào Tuyệt tình phái đại khai sát giới, hút được công lực không ít đệ tử phái này, thực lực khôi phục nhiều nhưng vẫn bị mấy đại thần ma vương đánh bại.

Hút công lực người khác để tăng tu vi là cách làm cực kỳ tàn bạo và đáng sợ. Đương nhiên, không phải ai cũng cấp cho lão công lực phù hợp để tăng cao tu vi.

Trừ phi công lực không tăng theo kịp tinh thần cảnh giới mới phải hút công lực người khác để nâng cao tu vi mới có hiệu quả. Xưa nay công lực và tinh thần đều tăng song song, ít khi phát triển lệch một mặt.

Tà Tổ mất công lực vốn có nên mới đi hút công lực người khác, cũng như con rồng du côn trước đây mất long nguyên, trở thành một đầm nước khô cạn, dung tích lớn nhưng nguồn lại không đủ, sau này có cho nước vào đương nhiên không vấn đề gì.

Cũng có trường hợp cực kỳ đặc thù, hút sinh mệnh chi năng của cao thủ trên bậc ắt tăng được tu vi nhưng khả năng này quá hào huyền, một người tu vi thấp làm sao luyện hóa được sinh mệnh của cao thủ trên hần mình?

Nên việc hút công lực rất hiếm khi xảy ra tại tu luyện giới, Tà Tổ xuất hiện khiến sóng gió tràn lan, vô hình trung trở thành mũi nhọn cho các Thiên giới nhắm vào.

Mấy vị Thần Vương và Ma Vương liên thủ bắt lão, năm xưa họ đều tham gia phong ấn lão, giờ để đối phương tăng công lực ắt họ không có kết cục tốt đẹp.

Sóng gió khiến nhiều người không thể yên tĩnh được, Tà Tổ tiến hành du kích chiến, cơ hồ ngày nào cũng đánh nhau tại Thiên giới và Nhân gian.

Thần Nam lại vui sướng, những kẻ đối địch với Tà Tổ toàn là đại cừu nhân của hắn, chắc chắn Hỗn Thiên ma vương và Tuyệt Tình ma vương đang nhức óc, phải nhân cơ hội thiên địa quán thông hạ giới truy sát lão.

Không có nhiều sóng gió là chuyện thường tình nhưng Thần Nam lại có cảm giác sau khi thiên địa đại biến sẽ có đại sự kiện phát sinh. Bất quá hắn không tài nào đoán được.

Linh thi Vũ Hinh đã vào Bách Hoa cốc khá lâu nhưng chưa có dấu hiệu xuất quan, Thiên giới Vũ Hinh đến đây, hắn rất muốn hai người gặp nhau xem chuyện gì xảy ra.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Thiên giới Vũ Hinh đến tìm hắn.

Quan hệ giữa họ rất phức tạp, từng luyện ái nhau nhang giờ lại thành ra vô cùng vi diệu.

Hắn vẫn đợi, nếu đúng như Đạm Đài Tuyền nói, Thiên giới Vũ Hinh đến đây tìm hiểu một đoạn trần duyên, có phải là việc vạn năm trước với hắn? Hay lại bắt đầu một đoạn cảm tình, rồi rũ bỏ tất cả mà đi? Hắn không biết.

Tiểu Thần Hi không đến cùng mà bị hai con rồng kéo đi bay lượn bên ngoài Côn Luân sơn.

Đôi mắt Vũ Hinh mênh mông như nước, tựa hồ có tâm sự, nàng đứng cạnh đỉnh đài trên đỉnh núi, chăm chú nhìn hoa lan trên tuyết nhai, hồi lâu mới nói: “Một vạn năm rồi.”

“Đúng, một vạn năm rồi.” Thần Nam thở dài.

“Có lúc ta cảm thấy rất kỳ quái, trong lòng có rất nhiều chuyện đáng nhớ nhưng mỗi lần nhớ lại, hình như lại thành kỉ ức của người khác, dù cảm khái vô hạn cũng không thể đặt chân vào đó...”

Nàng thở dài một hơi, trong lòng Thần Nam lạnh ngắt, bình tĩnh đáp: “Trong thể nội muội thật ra phong ấn bao nhiêu nhân cách? Muội là một trong số đó? Vũ Hinh vạn năm trước còn sống trong đó không?”

Vũ Hinh hồi lâu không đáp, gió khe phất qua, nàng đứng trên vách đá, đôi mắt như mộng ảo nhìn về xa xăm, tà áo trắng muốt lật phất, cơ hồ sẵn sàng đưa nàng theo gió bay đi.

“Ta không biết...” Vũ Hinh bình tĩnh đáp nhưng Thần Nam cảm giác lòng nàng không bình tĩnh chút nào.

“Vũ Hinh...” hắn buông tiếng thở dài.

“Ngàn năm sau, chúng ta nhìn lại chỉ thấy tất cả nhạt nhòa như gió.” Vũ Hinh quay lại, đôi mắt mỹ lệ sâu thẳm như nước biển.

“Muộn đang ám chỉ gì?” Thần Nam bình tĩnh chú thị vào nàng.

Vũ Hinh không đáp mà chuyển đề tài.

“Thần Nam, ta tu luyện Thái Thượng vong tình lục rồi, linh giác sắc bén hơn các cường giả khác nhiều, hiện tại cảm giác sẽ có đại sự phát sinh, ngươi nên cẩn thận.”

Thần Nam gật đầu: “Ta cũng loáng thoáng cảm ứng được có sự tình sẽ phát sinh, muội cũng nên cẩn thận.”

“Ta biết rồi, yên tâm đi.” Vũ Hinh lặng nhìn hắn: “Đề phòng Đạm Đài Tuyền.”

“Vì sao?”

Vũ Hinh quay người nhìn về mẫu đơn cốc ngoài xa, ngắm những đóa hoa xinh đẹp rực rỡ: “Đạm Đài Tuyền hiện không gây bất lợi cho ai nhưng sau này rất khó nói.”

“Thật ra là sao?” Thần Nam hỏi, hiển nhiên Vũ Hinh biết được bí mật của Đạm Đài Tuyền.

Vũ Hinh không đáp mà hỏi lại: “Ngươi có nghe qua Thất Tuyệt truyền thuyết?”

“Thất Tuyệt truyền thuyết?” Thần Nam tỏ vẻ không hiểu, lắc đầu biểu hiện chưa nghe.

Vũ Hình nói: “Đó là truyền thuyết cổ lão của Thiên giới, đồn đại thì nhiều nhưng không có thông tin chính xác. Người ta bảo có một cuốn kì thư cũng thuộc hàng đệ nhất như Thái Thượng vong tình lục, gọi là Thất Tuyệt nhưng đã bị thất lạc, chỉ lại Thái Thượng vong tình lục mà thôi. Lại có người bảo có một thần nữ xưng là Thất Tuyệt, đưa thất thân nhập trần thế khổ tu, lại có người bảo có ma nữ tiến hành Thất Tuyệt biến ...”

“Thất Tuyệt ...nhiều truyền thuyết như thế, lẽ nào lại liên quan đến Đạm Đài Tuyền?”

“Đúng.” Vũ Hình khẳng định: “Ta cảm giác nàng ta là Thất Tuyệt nữ trong truyền thuyết.”

“Thất Tuyệt nữ? Chuyện này...” Thần Nam hoang mang, vì sao hai nữ tử tối kiệt xuất từ vạn năm trước đều có thân phận phức tạp như vậy? Hắn hỏi: “Truyền thuyết về Thất Tuyệt nữ thế nào?”

“Ta không biết.” Vũ Hình lắc đầu: “Cam giác này không tả được, trực giác cho ta biết nàng ta là Thất Tuyệt nữ.”

Thần Nam cảm thấy những người bên mình không đơn giản, bất kể xuất thân bối cảnh hay tâm tính đều không thể đoán nổi.

“Thần Nam, sau này nên cẩn thận một chút.” Vũ Hình nói đoạn dằng không bay đến một tòa hoa cốc ngoài xa. Sau cùng nàng quay lại nói với hắn: “Thần Nam, dù thế nào ta cũng không thương tổn đến ngươi, không cần lo, mà nên tin ta.”

Trong nội thiên địa, Thần Nam đánh thức hai vị lão tổ đã tọa, nghe lời “Huấn đạo”.

“Tên tiểu tử khi sư diệt tổ, muốn tu luyện cũng không xong với ngươi...”

Hai lão tổ hài thường xuyên nói ra bốn chữ “Khi sư diệt tổ” trước mỗi câu, Thần Nam cũng không biết làm sao.

Cạnh đó, Long Bảo Bảo và con rồng du côn đang cùng tranh luận.

Tử Kim thần long nói: “Thần Bội Tư có gì à? Ta thấy Thần Bội Tư nghe hay tuyệt.”

Thần Nam dụng tâm lắng nghe, phát giác chúng đang tranh luận tên của tiểu sinh mệnh chưa chào đời. Hai con rồng quả nhiên quá đáng, Mộng Khả Nhi bị chọc giận, kéo theo thiên sứ thị hầu bay vào sâu trong Huyền giới.

Long Bảo Bảo tranh biện: “Khó nghe lắm.”

Tứ tổ và Ngũ tổ nghe rõ cũng gào lên: “Con lươn kia, truyền nhân tối kiệt xuất của Thần gia chúng ta sao lại dùng tên Tây phương? Im ngay cho ta.”

Tử Kim thần long không tranh biện: “Nếu tên Tây phương không hay thì đổi, phụ mẫu nó hình thành nó ở Tây phương, khẳng định rất nhớ Tây phương, ồ, là truyền nhân tối kiệt xuất của Thần gia các ngươi hử, vậy thì đặt cái tên thật ý nghĩa kiểu ‘Quán Tuyệt Tây Phương’ có được không nhỉ?”

“Thần Quán Thiên cũng không được, nói gì đến quán tuyệt Tây phương.” Hai lão tổ phủ định ngay.

Long Bảo Bảo nháy mắt: “Thần Hạo Nam thế nào? Phát dương uy phong của phụ thân, lại có tên của phụ thân trong đó.”

Tất cả loạn hết lên, Thần Nam nhúc ớ nhưng bó tay trước mấy quái vật tinh lực thịnh vượng này, bèn ra khỏi nội thiên địa.

Vừa ra khỏi liền thấy Đạm Đài Tuyền đứng trên lan thảo nhai lặng lẽ nhìn hắn.

Hắn cả kinh, vội đóng cửa nội thiên địa lại.

Đạm Đài Tuyền bình tĩnh hỏi: “Họ đang đặt tên cho ai.”

297. Chương 298: Dự Cảm Của Ma Chủ

Đạm Đài Tuyền nhìn hẩn chăm chăm: “Lúc nào người giao Khả Nhi cho ta?”

Thần Nam tâm tư xoay chuyển, Đạm Đài Tuyền chỉ nghe thấy mấy tiếng loáng thoáng, lúc mình mở nội thiên địa chi môn đi ra để lộ, nếu nghe hết chắc giờ đã động thủ rồi.

“Ta và Khả Nhi có ước định, tạm thời ...ồ...” Thần Nam ngượng ngùng, không biết tìm lời nào.

Nhưng Đạm Đài Tuyền cũng không kiên trì, chỉ liếc sâu hẩn rồi bay lên, lướt về phía xa.

Thần Nam mở nội thiên địa, nhanh chóng tiến vào.

Khung cảnh loạn xạ lên, tất cả còn đang tranh cãi.

Không biết ai đưa ra tên mà cả nhóm đang cãi nhau rất hăng.

“Phải là cái tên để lại cho ngàn đời, họ Thần là đương nhiên, gọi Thần Thế Mỹ đi.”

“Ồ, không tệ.”

“Tựa hồ phải xem xét.”

Thần Nam suýt nữa ngã nhào, mấy kẻ tinh lực thừa mứa này đúng là nhân quá hóa khùng.

Hẩn nhanh chóng tiến tới,quăng hai con rồng khỏi nội thiên địa rồi theo ra.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hẩn tu luyện trong Côn Luân Huyền giới.

“Trên đời này không có ai tùy tiện thành công.” Mấy hôm nay, hẩn suy nghĩ nhiều về những lời Thần Chiến nói với hẩn trước lúc vào đệ tam giới.

Người khác mất mấy ngàn năm mới tiến vào Thần Vương cảnh giới, hẩn chỉ mất hai năm ngắn ngủi, tựa hồ điều đó vượt hẩn bình thường, phải chăng Thần Chiến ám chỉ gì đó với hẩn.

“Được và mất cân bằng, mất bao nhiêu sẽ được bấy nhiêu và ngược lại, một vạn năm chỉ là sớm chiều.”

Mỗi lần nhớ lại câu đó, hẩn càng khẳng định một vạn năm không trôi qua hoang phí như tưởng tượng.

Hai năm nay hẩn trải qua vô số sinh tử đại chiến, luôn mấp mé giữa sống và chết, mỗi lần ở ranh giới tử vong, thân thể hẩn lại có một luồng đại lực giúp hẩn đột phá.

Tinh tâm nghĩ lại hẩn mới thấy, thế giới quả cân bằng giữa được và mất.

Hẩn mất quá nhiều nhưng cũng được nhiều thứ.

Thiên giới, Nhân gian và tầng địa ngục mười bảy liên thông, đã không xảy ra những việc nghiêm trọng như tưởng tượng nhưng trong lòng hẩn vẫn âm u, kiểu gì cũng không dẹp nỗi lo được.

Côn Luân Huyền giới là một động thiên phúc địa, thánh thổ của thiên hạ yêu tộc những người tìm được đây ai cũng là cường giả của tu luyện giới.

Một tháng sau thiên địa cự biến, Côn Luân Huyền giới đón một vị khách không mời, tịnh không báỉ phỏng ai trong Huyền giới mà muốn gặp Thần Nam.

Tinh xá để tiếp đãi khách nhân được kiến thiết trên những ngọn núi thấp, cảnh sắc đều vô cùng tươi đẹp.

Ở đó hoa đua thơm ngát, chim hót véo von, thác nước buông xuống, đình đài điện vũ trập trùng.

Nhưng lúc này tất cả đều tử khí trầm trầm, tiếng chim lặng tắt, cảnh sắc mỹ lệ như mất đi sắc thái.

Cây cối như được một màn xám bao trùm, tiếng suối róc rách cũng đại biến dạng, nhuộm tử khí như u minh chi tuyền ở địa ngục, trong làn nước có thêm một tia hắc khí.

Sinh cơ tan biến, trừ tiếng nước chảy, tất cả đều tử tịch.

Lúc Thần Nam và hai con rồng đến nơi, hoàn cảnh còn tệ hơn, tử vong khí tức dày đặc, hắc vân bao trùm đỉnh núi, phẳng phất như vùng đất chết.

Tử Kim thần long quát vang: “Lớn mật, yêu nghiệt phương nào dám đến quấy nhiễu Côn Luân thánh địa?”
“Hừ.”

Tiếng hừ lạnh đáp lời, tử vong khí tức dày hơn tràn ra, hắc vụ lan tràn.

“Thần dạy, quét sạch tà ác, quang minh vĩnh tồn.”

Toàn thân Long Bảo Bảo phát ra kim quang chiếu vào hắc vân nhưng một cỗ sức mạnh tử vong cũng tràn ra.

Thần Nam ngăn nó lại rồi nói với vào tầng không trên núi: “Vị bằng hữu nào đến tìm tại hạ.”

Không ai đáp lời, vô tận tử khí tràn ra, một lưỡi tử thần liềm đao trăm trượng từ trên đỉnh núi đột nhiên quét xuống, ánh sáng kim thuộc lạnh lùng lóe sáng, hàn khí và tử khí đồng thời tràn ra, vùng thiên địa lập tức lạnh thấu xương.

“Lẽ nào là Minh Thần? Không đúng, y đã ta giết rồi?” Thần Nam nhất thời không đoán ra là ai.

Những đóa hoa ngoài xa điêu tàn rồi tan vỡ, theo gió bay xa.

Tử thần liềm đao dừng lại cách cổ hắc một thước, trên đó có khắc khô lâu hoa văn, lưỡi đao lạnh lẽo soi bóng hắc.

“Thần Nam...”

Thân ảnh trong hắc vân sau cùng cũng chịu mở miệng, Thần Nam nghe ra giọng nói quen thuộc nhưng không nhớ là ai, có điều không phải Minh Thần sống lại.

Thần Nam hỏi: “Người thật ra là ai?”

Tử thần liềm đao trăm trượng lóe lên ánh sáng âm lãnh, thu hồi lại rồi vọng lên giọng nói trầm trầm: “Có thời gian đi thăm muội muội ta.”

“Gào... nói với ta hả? Hảo sự này cứ tìm ta là được.” Tử Kim thần long mặt dày đến mức không tưởng.

Vừa dứt lời, tử thần liềm đao đột nhiên lại cuồng mãnh quét vào nó, lưỡi đao cắt thật nhanh vào cổ.

Con rồng du côn vội giơ tử kim đại bổng quật ra.

“Choang.”

Tiếng va chạm xuyên mây vang lên, thiên địa rung động hồi lâu khiến ai nấy lạnh mình, Tử Kim thần long vừa định tiến lên thì Thần Nam ngăn lại: “Ta biết rồi, không ngờ là ngươi.”

“Cuối cùng ngươi nhớ ra rồi.”

Hắc vân tan dần, cảnh tượng hiển lộ, một thanh niên nam tử cao lớn, mặc chiến giáp kim loại, tay cầm thần liềm đao bình tĩnh nhìn Thần Nam ở dưới.

“Quả nhiên là Tiềm Long người!”

Người đến là một trong thập đại thanh niên cao thủ cùng xông vào tử vong tuyệt địa, cũng là một trong bảy người sống sót, trở thành đệ tử của Ma Chủ.

Không ai biết chuyện gì xảy ra mà Tiềm Long khí chất đại biến, vốn y là thiên tài nhưng không ngạo mạn, lúc nào cũng mỉm cười tươi tắn, hòa nhã như đại nam hài hàng xóm.

Chỉ hai năm, y trở thành kẻ nắm sống chết uy quyền hơn Minh Thần, khiến ai gặp cũng có ấn tượng, y là tử thần chân chính.

“Thần Nam ngươi đã mạnh hơn, hiện tại có tư cách đấu một trận với ta.” Giọng Tiềm Long trầm trầm.

“Người là ai? Vừa nãy khoa trương thật, có tin long đại gia cho ngươi một trận không?” Tử Kim thần long vừa bị chấn lùi nên lòng không phục, hiện tại thấy Tiềm Long như vậy, càng muốn động thủ.

Thần Nam ngăn nó, hấn không động nộ với lời Tiềm Long, nếu đứng ở góc độ đối phương, nói những lời này cũng không có gì quá đáng.

Năm xưa, Tiềm Long được các tiền bối Đông thổ coi là thiên tài cao thủ, là đệ nhất nhân lớp trẻ Đông đại lục. Sau này Long Vũ cho biết lúc vào tử vong tuyệt địa, tu vi của y đã chớm ngũ giai, trong lúc Mộng Khả Nhi cũng chỉ tứ giai, cự ly cách y một quãng xa.

Cách hai năm, bọn hấn tiến bộ nhanh, còn Tiềm Long có tiến bộ không? Sư phụ sau lưng y là Ma Chủ, một trong cường giả mạnh nhất thiên địa, tu vi không tăng mới là lạ.

Lúc này hấn cảm nhận được Tiềm Long rất mạnh, hấn từng trải qua một vạn năm “được mất” nên mất có hai năm đã tiến vào Thần Vương lĩnh vực, nhưng còn Tiềm Long? Là vì sao?

Tiềm Long là khoáng thể kì tài nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là sư phụ y, Ma Chủ có thông thiên chi năng, đồ đệ của thiên giai cao thủ trong hai năm tăng lên Thần Vương cũng không khiến ai lạ lẫm.

“Thần Nam, có thời gian đi thăm muội muội ta.” Lời Tiềm Long tuy vẫn băng lãnh, trầm trầm nhưng Thần Nam cảm giác được chân tình trong đó. Hấn biết đôi huynh muội này từng có thời gian “yêu lắm.”

“Sao ngươi không đi? Ngươi nên tự đi thăm mới phải.”

“Ta đã đi rồi nhưng chỉ đứng từ xa nhìn lại.” Thần sắc băng lãnh của Tiềm Long tan đi không ít: “Trạng thái tinh thần của nó hiện không tốt, ta không muốn quấy nhiễu đời sống an bình khiến nó phiền muộn.”

Thần Nam cười: “Ngươi bảo ta đi thăm, không sợ ta sẽ mang phiền tới sao? Ta là kẻ có vấn đề, cường địch bạt ngàn.”

“Ta chỉ hi vọng muội muội hạnh phúc! Thần Nam, nếu ngươi khiến nó đau khổ, ta quyết không tha cho ngươi.” Đoạn Tiềm Long bay lên, đẩy thành một trận hắc vân.

“Từ từ.” Thần Nam vội quát, hấn có nhiều chuyện chưa hỏi rõ.

“Còn gì nữa?” Tiềm Long dừng lại trên lưng chừng không.

“Tiềm Long, ngươi nóng nảy qua, chúng ta coi như là cố hữu, sao không uống mấy chén mà vội vàng đi ngay?”

Thiên địa đại biến, thiên, nhân lưỡng giới không còn ngăn cách, ta đi tìm Thần Vương cao thủ khiêu chiến.”

“Lại thêm một chiến đấu cuồng nhân, Tiềm Long đã khác trước nhiều”, Thần Nam thở dài.

“Tiềm Long, đã nói đến việc thiên địa đại biến dạng, ta muốn thỉnh giáo ngươi. Ngươi là đồ đệ của Ma Chủ, chắc cũng biết sư phụ mình đạo diễn chuyện này. Y nói vì an tĩnh cho thiên nhân lưỡng giới nên mời thiên giai cao thủ vào đệ tam giới, ta nghĩ ngoài nguyên nhân đó chắc còn chuyện gì khác.”

Nói đến Ma Chủ, mắt Tiềm Long hiện lên thần sắc không biết là kinh hay hận, hồi lâu mới đáp: “Ông ta tựa hồ cần tập kết thiên giai cao thủ tu sửa gì đó, cụ thể thế nào ta không biết. Một ngày trước khi xảy ra thiên địa đại biến, ông ta sai ta và sư huynh Vô Danh thần ma rời khỏi tử vong tuyệt địa.”

“Quả nhiên, còn dụng ý khác.”

“Sư phụ từng nói với ta những câu kỳ quái, nếu trên đời thiếu đi cao thủ, thế giới chưa hẳn đã yên tĩnh, nếu có một ngày cao thủ Thiên giới và Nhân gian bị một nhóm người đáng sợ đánh bại, hi vọng tu luyện giới chúng nhân có thể chống chọi được.”

“Cái gì, y nói vậy sao, thật ra ám hiệu gì?” Thần Nam chấn kinh, những lời Ma Chủ từng nói tuyệt đối là đại sự kiện.

Đó có phải là nguyên do khiến hấn và Vũ Hành đồng thời cảm ứng được bất an?

“Ta không biết, sư phụ chỉ dự cảm thế, sư phụ hi vọng không thành sự thật, bằng không sẽ rất phiền hà.”

Thần Nam hiện tại hiểu được sự tình không thể coi thường. Ma Chủ là nhân vật cỡ nào, những lời nói ra khẳng định sẽ có đại sự kiện phát sinh.

“Tiềm Long vì sao lại khí chất đại biến dạng?”

“Ta...” Tiềm Long cười lạnh liên hồi, phát ra hàn ý lạnh người, rít lên: “Người có biết ta sống thế nào không?”

“Ta biết người từng trải qua những việc không vui vẻ gì.”

“Sư phụ lệnh cho bảy người chúng ta giết lẫn nhau, một người còn sống, sáu người kia thành lương thực trong nửa năm.”

Tiềm Long không nói nhiều nhưng Thần Nam tưởng tượng được tình cảnh tàn khốc lúc đó, những đồng bạn từng đồng sinh cộng tử phải giết nhau, đến lúc sáu người chết, một người còn lại, tay nhuộm đỏ máu đồng bạn, dùng thi thể họ mà sống sót, quả bi thảm biết bao? Thống khổ nhất thiên địa chắc không thể hơn thế.

“Đáng sợ thật.” Long Bảo Bảo run rẩy.

“Ma Chủ đúng là biến thái.” Tử Kim thần long ré lên: “Trên đời này, y là kẻ tà ác nhất.”

Tiềm Long nghe bình phẩm nhưng không mắng mỏ thống hận như tưởng tượng mà lắc đầu: “Các người không hiểu ông ta, từ góc độ nào đó, ta hận ông ta cực độ, ông ta tàn nhẫn, lãnh khốc, buộc ta phải làm những việc thê thảm đó, chỉ muốn tôi luyện tâm tính cho ta, để ta đủ ác độc. Nhưng từ góc độ khác ta lại kính trọng ông ta, người không chịu trời buộc của thế gian pháp tắc, không quan tâm đến người đời nhìn nhận thế nào, tất cả đều suy tính cho đại cục, ta nghĩ nếu để làm việc lớn, ông ta sẵn sàng giết trăm vạn thần ma, ngàn vạn sinh linh không nháy mắt, bởi ông ta là thiên cổ cuồng nhân.”

Tiềm Long đi rồi, lòng Thần Nam không bình tĩnh nổi, thật ra Ma Chủ tính toán gì? Y biết có đại sự phát sinh, vì sao còn mang ngàn ấy thiên giai cao thủ đi? Lễ nào việc ở đệ tam giới còn trọng yếu hơn?

Hai tháng tiếp theo, Thần Nam lại biến hóa, hẩn luyện hóa năm hóa thân, dung nhập vào bản thể.

Hóa thân chỉ là đường tắt, hẩn luyện hóa năm ma thân khiến ma thể mạnh hơn, da thịt lấp lánh bảo quang, như được đúc từ sắt thép, thể nội ẩn tàng sức mạnh vô tận.

Bất diệt ma thân của hẩn tiến thêm một mức, những cao thủ cùng cấp chắc khó lòng thương tổn đến nhục thân của hẩn, nhưng hẩn dù đạt cảnh giới Thần Vương đại thành vẫn chưa ngộ ra pháp tắc riêng nên không biết hạ thủ thế nào.

“Không có pháp tắc cũng không sao, Vũ Hình tu luyện Thái Thượng vong tình lục, được coi là Thiên giới đệ nhất kì công, không phải cũng không yêu cầu phải có pháp tắc sao?”

Hẩn xuất quan rồi, đến tìm Cổ Tư và hai con rồng: “Chúng ta đi Đông Hải một chuyến, lúc về chắc sẽ có ác chiến.”

Hẩn vô cùng ngượng ngập khi Đạm Đài Tuyền và Vũ Hình muốn đi cùng.

Hẩn không biết nói sao, muốn đi thăm Long Vũ mà có hai đại mỹ nữ đồng hành, thật quá...

Nhưng dọc đường, Vũ Hình và Đạm Đài Tuyền lại chia tay, họ muốn đi khắp các nơi tại Nhân gian bởi họ đều tâm sinh cảm ứng, sẽ có đại sự phát sinh.

Trước lúc đi, Vũ Hình nói với hẩn: “Nếu người đến Đồ gia Huyền giới, không được lỗ mãng hành sự, đến lúc, chúng ta sẽ chiêu tập nhân mã cũng tiến vào. Hiện tại cảm ứng của ta càng lúc càng mạnh, dự cảm rằng sẽ có việc đáng sợ xảy ra, đây chỉ là trầm tĩnh trước cơn mưa gió.”

“Ta biết, các người cẩn thận.”

Bọn Thần Nam đi về hướng đông, Vũ Hình và Đạm Đài Tuyền phi hành về hướng khác.

298. Chương 299: Thông Thiên Thất Trụ

Chim biển bay cao, cự ngư nhảy múa tạo thành bức tranh vô cùng sinh động hài hòa.

Biển lớn vô tận, sóng dâng ngút ngàn, đứng trước biển lại thấy con người nhỏ bé.

Tâm cảnh bất đồng, tư tưởng cũng khác.

Trước đây Thần Nam cho chúm mũi vào chiến đấu, giờ đối diện với mặt biển mênh mông, cảm giác của hắn đều đứng từ góc độ chiến đấu, làm sao lợi dụng sóng biển trong lúc chiến đấu phát huy tác dụng, bố cục trên biển thế nào.

Sau ba tháng điều chỉnh, tâm cảnh của hắn bình tĩnh hơn nhiều, thấy mặt biển hùng tráng, tình cảm cũng biến hóa. Từ mặt biển hắn nghĩ về tình không rồi hướng sang vũ trụ, cùng không gian vô tận. Tiếp đó nghĩ về thời gian vĩnh hằng...

“Muốn đề thăng tu luyện cảnh giới, không thể thiếu sinh tử đại chiến. Thu hoạch trong đại chiến sẽ chìm sâu, khi ta từ trong núi xương sống máu bước ra, tiến vào thình không thanh tân khác ắt sẽ cảm ngộ. Tu luyện giả chân chính không chỉ cần máu và cái chết khảo nghiệm, mà cả nhiều tầng cảm ngộ đậm sâu.”

Bọn hắn đổi kế hoạch, không ra biển tìm Long Vũ ngay mà ở lại bờ biển.

Mỗi ngày, hắn đều nhìn biển lớn vô tận, quan sát sóng lớn yên lặng, nhìn nước triều lên xuống...

Năm, sáu ngày sau, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo không chịu nổi, kéo Cổ Tư chưa từng ra biển lang thang dọc bờ biển.

Ngày thứ mười, Tử Kim thần long không chịu nổi nữa, oán hận nói với Thần Nam: “Tiểu tử người ngơ ngẩn cái gì, cả ngày ngồi ngây ra, có gì hay đâu nhỉ?”

“Con lươn người đã tiến vào Thần Vương lĩnh vực, có thời gian nên cảm ngộ thiên địa biến hóa, tĩnh tâm lại sẽ có ích cho tu luyện.”

“Dừng, long đại gia ngày nào chẳng cảm khái, biển toàn là nước, tuần mã có bốn chân, mỹ nữ tươi đẹp. Có cái gì mà cảm ngộ?”

Thần Nam chỉ biết cười khỏ, tâm tính của Tử Kim thần long mà muốn tĩnh tâm cảm ngộ ắt bằng đánh đổ. Nhưng hắn không lo lắng, mỗi người mỗi tình, lão long thích nghỉ lẩn lộn trong hồng trần, cũng như Long Bảo Bảo và Cổ Tư, con đường tu luyện khác hẳn, không thể ép đi theo con đường của hắn.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và hắn náo loạn một lúc rồi hai con rồng đi ngay.

Hắn lại mình ngộ thêm mấy ngày, cảm giác thu hoạch rất lớn, đương nhiên không phải trong mấy ngày này tu vi tăng ngay, loại mình ngộ này là một dạng tu luyện tinh thần.

Thời gian nối nhau qua đi.

Hai chục ngày sau, hắn vươn vai đứng dậy, lẩm bẩm: “Sau đao quang kiếm ảnh, huyết vũ tinh phong phải là một quang lâm mình, thu hoạch. Cây cỏ xanh tươi rồi sẽ lớn lên, cũng là một loại mình ngộ. Nghe mãnh hổ gầm, hạc vang ngâm xướng cũng được diu dặt tiến lên.”

Cả bọn bay vào đại hải mênh mang, theo đường Tiềm Long chỉ đi tìm Phiêu Diêu phong.

Phiêu Diêu phong là một nơi đầy màu sắc truyền kỳ, là thành địa thiên hạ đều biết tới từ vạn năm trước, tương truyền có cổ tiên nhân cư trú, là thiên môn kỳ dị nối với Thiên giới.

Bọn Thần Nam tìm thấy trong vùng biển sâu vô tận bảy hòn đảo, phân bố rất có quy luật, đứng trên mây nhìn xuống thấy chúng bày theo hình bắc đẩu thất tinh.

Thần Nam nói: “Là đây.”

Long Bảo Bảo hiếu kỳ: “Ta không thấy đỉnh núi, gọi là Thất Tinh đảo không được sao? Hà cớ phải gọi là Phiêu Diêu phong?”

Tử Kim thần long dương dương đắc ý: “Tiểu đầu đỉnh cần học hành tử tế, cần phải làm một con Thiên Long có lý tưởng, có văn hóa mới được. Đảo ở dưới chỉ là ảo giác, lúc tiến vào mới thấy thiên địa trong trận pháp kỳ diệu thế nào.”

Đúng như con rồng du côn nói, ở đó có một hoang cổ đại trận che kín hải cảnh vào trong.

Bọn Thần Nam đáp xuống, quanh co mấy lần, liên tục đổi phương vị, sau cùng cũng vào được vùng thiên địa kỳ dị đó.

Bên trong cũng có bảy hòn đảo nhưng đứng gần nhau hơn nhìn từ trên cao nhiều, bảy hòn đảo gần như đứng sát nhau, khoảng cách không quá ngàn thước, thành hình bắc đầu thất tinh.

Ở giữa mỗi hòn đảo đều có một đỉnh núi cao ngập mây, nhưng chúng có phần hơi kỳ dị, nên gọi là thông thiên chi trụ mới đúng. Đường kính của chúng không quá ba trăm thước, từ chân lên đỉnh đều chẵn chẵn, như bảy thạch trụ cắm trên hải đảo.

Trên bảy cây thông thiên chi trụ không có nửa ngọn cỏ, trọc lông lóc, vươn thẳng lên cao, từ xa nhìn lại vô cùng đặc dị.

Bảy cây trụ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, bên trên có dấu sét đánh, dấu đao, phủ chém vào nhưng vẫn đứng sừng sững, nhuộm đậm tuế nguyệt phong sương, cơ hồ tồn tại từ tuyền cổ đến nay.

Trên bảy hòn đảo lại xanh rờn, cỏ thụ chọc trời mọc khắp nơi, dị thú gầm gào chấn thiên, lúc thấy cự hùng cao mười trượng từ sơn lâm ra, Long Bảo Bảo nhìn chăm chăm vào bàn tay béo mẫm của nó, nước miếng chảy ào ào.

Cạnh bảy tòa chủ đảo còn có một tiểu đảo, bên trên hoa tươi mơn mớn, không có cây cối hay cự thú mà là một hòn đảo gồm trăm hoa đua nở lúc xuân về.

Trên đảo trăm hoa đua nở, màu sắc rực rỡ, nhìn từ xa như bức tranh cẩm tú, đẹp đến mê người.

Chầm chậm đến gần sẽ nghe thấy tiếng chim hót, đập vào mắt là hồ điệp bay múa, ong mật vo ve. Mùi thơm nức mũi phả vào mặt, ở đây như đồng thoại thế giới, đượm khí tức vui vẻ, tường hòa.

Hai con rồng mắt sáng lên, không quan tâm tới cảnh sắc phồn hoa như gắm mà nhìn vào quả viên.

Long Bảo Bảo nuốt nước bọt ừng ực, lẩm bẩm: “Nhiều chu quả quá, có cả linh lung hỏa liên, thất bảo tiên đào, tử kim linh chi. Ta... ta thích quá... cảm động quá.”

Nó thềm ăn đến mức nhắm tít mắt lại, bay thẳng về phía đó.

Tử Kim thần long cũng lảo liên cặp mắt, cùng bám theo Long Bảo Bảo.

Thần Nam đuổi theo, gõ hai cái thật mạnh để chúng tỉnh lại. Hiển nhiên, đảo này có người cư trú, tiên quả viên được người ta tận tâm chăm sóc, nếu để hai họa hại tiến vào, có trời mới biết số thiên tài địa bảo này còn lại bao nhiêu.

“Các người yên lặng một chút cho ta nhờ được không?”

Tiểu long lâu bà: “Là bản tính của ta.”

“Đúng, đó là bản tính của ta.” Tử Kim thần long phụ họa.

Đương nhiên cả hai không chịu ngã lòng.

“Các người đừng có gây họa được không?” Thần Nam nhìn quanh quất, nhỏ giọng nói với hai con rồng: “Lúc chúng ta đi... khục, lúc đó mang theo một chút, khục, hiểu chưa.”

Hắn cũng có cách nghĩ bất lương này khiến hai con rồng cười hăng hắc.

Cổ Tư ở cạnh á khẩu nhìn ba tên đại bất lương.

Lúc đó, trong đao nhanh chóng có hai bóng người bay tới chỗ họ.

Đó là hai người khá trẻ. Nam anh tuấn tiêu sái, nữ mỹ mạo như hoa, bất quá Thần Nam không coi họ là thiếu nam, thiếu nữ bởi trong mắt đối phương lóe lên ánh sáng thành thực của người đã trải nghiệm nhiều. Đó là hai tiên nhân đạt đến bất tử chi cảnh.

Xen ra lời đồn không sai, Phiêu Diêu phong này quả là tiên địa, có cao thủ tiên nhân cư trú.

“Ai đến vậy?” Nam tử lên tiếng, lời lẽ bình hòa, không có tư thái kiêu ngạo như đệ tử cao môn đại phái.

Thần Nam gật đầu: “Ta tên Thần Nam đến đây tìm một vị bằng hữu là đệ tử quý phải, tên Long Vũ.”

“A, người tìm Long Vũ, đợi chút.” Hai người nhanh chóng lao đi.

Không lâu sau một thân ảnh tuyệt mỹ như hành vân lưu thủy tiêu sái bay tới.

Long Vũ tuyệt mỹ vẫn tiêu sái như vậy, vẻ đẹp của nàng khác hẳn mọi người, không có vẻ yếu đuối giả tạo của các thiếu nữ, lời lẽ cử chỉ ưu nhã mà sang khoáng, dù đứng giữa trăm ngàn mỹ nữ vẫn khiến người ta cảm giác được nét đặc biệt: vĩnh viễn tự tin như ánh dương quang.

Long Vũ lúc này không còn là cô bé tóc ngắn, mái tóc đen dài buông xuống như thác nước, lấp lánh hào quang.

Dung nhan như ngọc sáng dịu dàng, đôi mắt trong veo hiện lên nụ cười, chiếc mũi yêu kiều hơi nhún lại, cặp môi đỏ khê bĩu, lộ ra hàm răng trắng muốt như trân châu, nói với Thần Nam: “Nói mà không giữ lời, giờ mới tới thăm muội.”

Nàng giơ tay, búng lên trán Thần Nam thật dứt khoát, chỉ có nữ tử như Long Vũ mới chào nhau kiểu đó, vĩnh viễn khác hẳn tất cả.

Long Vũ thần thái phơi phới, phong thái tự tin, độc nhất vô nhị.

Tuy Thần Nam không thật sự hứa sẽ đến thăm nàng lúc nào nhưng thân là nam nhân, không tiện tranh luận chuyện nào, mỉm cười đáp: “Thấy muội thế này, ta yên tâm rồi.”

Long Bảo Bảo ở cạnh cũng nháy mắt, bất mãn lên tiếng: “Long Vũ, muội quên ta hử.”

“Ha ha, sao lại quên, tiểu long khả ái.” Long Vũ khẽ ôm Long Bảo Bảo lại, cười bảo: “Tiểu long tham ăn, phải giảm béo thôi, không sẽ thành quả bóng mất.”

“Hắc hắc ...còn ta nữa, Tiểu Vũ, ta rất nhớ muội.” Tử Kim thần long xòe hai tay ra.

“Xú long là người? Lại hóa thành nhân hình cơ đấy.” Long Vũ cười hi hi, gõ ngay một nhát lên trán con rồng du côn.

Long Bảo Bảo vận mình, nháy mắt: “Long Vũ, ta rất nhớ muội.”

“Tiểu quỷ này, nhớ ta sao lại nhìn sang hướng khác chảy nước miếng.”

“Đâu có đâu.” Long Bảo Bảo vội đưa đôi kim hoàng tiểu trảo tử lên lau khóe miệng, bất mãn lẩm bẩm: “Lừa đảo.”

Long Vũ mỉm cười: “Ta lại không biết tiểu quỷ ngươi chắc, không phải thấy tiên quả viên trên đảo mới nhớ đến ta sao.”

“Phải, à, không phải.” Long Bảo Bảo lộ tẩy, hiếm khi nó ngượng ngập như thế.

“Hử, hai con rồng các ngươi đừng gây loạn, chốc nữa ta sẽ hái cho một ít, nhưng đừng có mò đến đó.” Long Vũ dặn dò, nàng từng quen cả hai, đương nhiên hiểu tập tính của chúng.

Thần Nam và nàng lên đảo, khắp nơi nở đầy hoa, vừa đi vừa bàn luận. Cổ Tư và hai con rồng bám theo.

“Long Vũ, muội vẫn khỏe chứ?”

“Muội vẫn khỏe, sư phụ rất chiều cố, không tiếc hao phí công lực để thăng tu vi cho muội.”

“Có thời gian nên về thăm nhà.”

“A a, quả dưa ngọc không phải bảo muội về thăm ca ca, triệt để giải khai tâm kết? Yên tâm đi, không sao đâu, lần trước muội biết ca ca đến thăm, cao thủ trên đảo phát hiện huỳnh ấy, muội thật cao hứng, không ngờ lại thoát được tử vong tuyệt địa.”

“Muội biết hết rồi?”

“Đúng, mau nói tình huống cụ thể đi.”

Hai người tản bộ trên đảo, vừa đi vừa trò chuyện, lời lẽ tuy bình thường nhưng bao hàm lời chúc phúc đối phương thật lòng.

Đến lúc trời tối, ngoài xa truyền lại tiếng cười của mấy thiếu nữ mới khiến hai người tỉnh lại.

Bất giác, họ quay về theo đường khác, mấy thiếu nữ ngoài xa cũng trẻ tuổi như Long Vũ, đang cười hi hi nhìn cả hai.

“Long Vũ sư muội, là ai đấy? Mau giới thiệu cho chúng ta nào.”

Mấy thiếu nữ đang trêu Long Vũ.

Long Bảo Bảo đang thoải mái nằm trong lòng một thiếu nữ, vừa gặm chu quả, áp ứng: “Ta... biết là ai... bất quá... ta muốn ăn tiếp một quả tử kim linh chi.”

“A, tiểu long còn chưa ăn đủ sao?” Mấy thiếu nữ phát hiện Long Bảo Bảo rồi, hiển nhiên bị nó hấp dẫn, cho rất nhiều đồ ăn ngon.

Tử Kim thần long đang ngồi trên một tảng đá, thở dài: “Rồng cũng phân biệt đối xử, bực chết thôi.”

Tia tịch dương cuối cùng tắt đi, sắc trời tối hẳn.

Mấy tòa chủ đảo cách đó không xa lắm, có bảy cây thông thiên thạch trụ đột nhiên bùng lên thần quang sáng lòa, chiếu rọi hải vực khiến hoa đảo sáng như ban ngày.

Long Vũ tỏ vẻ lo lắng: “Không ngờ thần quang lại sáng như ban ngày.”

Thần Nam cả kinh: “Chuyện này... là sao?”

“Ngoại giới đồn đại nhiều về Phiêu Diêu phong, nhưng huynh có biết nó thật ra là thế nào không?”

Thần Nam lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

“Kì thật, nơi này không là thánh địa cổ tiên nhân cư trú, ngược lại nơi này không phải thiên địa, sư môn muội chỉ phụng mệnh tổ tiên ở lại đây bảo vệ.”

“Chuyện này...” Lần đầu tiên Thần Nam nghe thấy chuyện này.

“Truyền thuyết, ở đây phong ấn bảy nhân vật loạn thiên động từ Thái cổ thời đại.”

“Cái gì?” Thần Nam cả kinh, đó là bí ẩn cực lớn.

“Cổ lão truyền thuyết cho biết trên đời có bảy toàn thánh sơn mà thần ma không phá được. Từ Thái cổ thời đại bảy nhân vật loạn thiên động địa bị phong ấn trong thần sơn, vô tận tuế nguyệt trôi qua, bảy Thái cổ cường giả không chết mà có xu thế phá ấn. Bảy tòa thần sơn bị họ luyện hóa thành bảy thạch trụ.”

Đó là tin tức kinh động, bảy nhân vật có thể loạn thiên động địa từ thời Thái cổ lại bị phong ấn tại đây, truyền tin này đến tu luyện giới tất nhiên sẽ dẫn đến phong ba.

“Bảy tòa bị bố trí Thái cổ cấm kị trận pháp thành hình bắc đẩu thất tinh. Qua bể dâu, chìm nổi cùng vô vàn năm tháng, bảy tòa thánh sơn dần có biến hóa, bảy Thái cổ nhân vật thủy chung bất diệt. Cứ thế này, sớm muộn họ cũng đánh tan thánh sơn. Chỉ là đại tộc bảo vệ thánh sơn đã không còn ai, sư môn muội là một nhánh, vô lực cải biến tình hình.”

“Vậy bảy Thái cổ nhân vật sẽ xuất thế, không ngăn lại được sao?”

Long Vũ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Sư môn muội còn muốn tiếp tục không?”

“Tuân tòng tổ mệnh.”

“Đúng là khó tin.” Thần Nam thở dài, không ngờ Phiêu Diêu phong trong truyền thuyết lại là một nơi thế này

Long Vũ nói: “Lúc muội mới nghe thấy cũng vô cùng kinh hãi. Thất thánh sơn đã bị luyện hóa thành bảy cây thạch trụ, ngày sụp đổ không còn xa, nhất là sau thiên địa đại biến, thánh sơn biến hóa càng rõ...”

“Cái gì, sau thiên địa đại biến...” Thần Nam cảm giác mồ hôi lạnh chảy ra.

299. Chương 300: Đại Sự Kiện Thay Đổi Lịch Sử Tam Giới

Ai ngờ thông thiên thất trụ nguyên là bảy tòa thánh sơn kiên cố nhất? Từ Thái cổ thời kì đã từng sừng sững giữa thiên địa, phong ấn bảy nhân vật được coi là pháp lực vô biên, vậy mà cũng bị bảy người luyện hóa thành thạch trụ. Vô tận tuế nguyệt qua đi, bảy người vẫn sống đến giờ, không hiểu họ mạnh đến mức nào.

Từ Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư ngẩng ngơ nhìn thông thiên thất trụ. Quanh đó, mấy thiếu nữ kiên nhẫn giới thiệu tình huống, tức thì chúng đều kinh hãi y như Thần Nam.

Mặt biển bình tĩnh dần dậy sóng, bảy ngọn thạch trụ vươn lên mây xanh phát ra hào quang xạ xuống mặt biển, sóng thần vô tận dâng trào khiến cả hải vực sôi lên.

Quái sự xảy ra sau đó, từng đại sóng lớn bay lên không, hóa thành các loại thần binh lợi nhận: có cự phủ dài cả chục trượng, cự kiếm trăm trượng, toàn bộ do nước biển hóa thành nhưng lại sáng lấp lánh như tinh thiết thần binh chân chính.

Tuy cách rất xa nhưng bọn Thần Nam cảm giác được số binh khí do nước biển hóa thành này đáng sợ thế nào, quyết không kém hơn thần binh lợi nhận thật sự.

Giá trị của thần binh nằm trong tay người sử dụng, nếu tu luyện giả đủ mạnh, một cọng cỏ cũng thắng được thần kiếm, đương nhiên binh khí do nước biển ngưng tụ thành được bảy nhân vật trong truyền thuyết truyền linh hồn vào, đã vượt hơn thần binh lợi nhận, trở thành bảo vật trân quý.

Cự kiếm, thần phủ, trường đao... mấy chục cây binh khí phát ra ánh sáng lãnh liệt, hóa thành từng dải sáng bổ vào thạch trụ, từng đóa hoa lửa bùng lên, như sao băng vắt ngang mặt biển.

Số binh khí ẩn chứa sức mạnh kinh hồn, có thể sánh với thần vật này không thể lay động được bảy ngọn thạch trụ, chỉ biết dựa vào lực va đập mãnh liệt, chém tan điểm điểm hỏa tinh, coi như vô dụng.

Nếu trong thạch trụ thật sự phong ấn bảy Thái cổ nhân vật, ắt phải kinh hãi trước ý chí của họ. Vô tận tuế nguyệt đã qua mà họ chưa buông xuôi, vẫn dùng cách cố công hiệu cực chậm này để phá thánh sơn, tinh thần đáng kính không kém gì truyền ngôn Ngu Công dời núi, mài chày sắt thành kim.

Nên nhớ năm xưa đó là bảy tòa thánh sơn vô cùng cao lớn, từ Thái cổ đến nay, trải qua dâu bể, năm tháng dài lâu đã mài thành thạch trụ, buộc người ta phải bội phục.

Ý chí kiên cường, tính cách bất khuất khiến bảy nhân vật này sau cùng cũng thấy được hi vọng thoát khổ.

“Đó có phải ẩn họa khiến ta bất an?” Thần Nam lẩm bẩm.

“Àm.”

Sóng dâng ngút trời.

Tiếng hú vang vọng từ trong một căn thạch trụ bùng lên khiến cả hải vực rung động, ngàn tầng sóng dâng cao nhưng tiếng hú lại áp chế được tiếng biển gào, trời đêm liên tục rung chuyển.

Sáu cây thạch trụ khác cũng như cự nhân đang ngủ tỉnh dậy, phát ra tiếng hú mạnh hơn cả nước biển cuồng bạo, tiếng biển gầm so với họ khác nào tiếng nhạc vui tai.

Thần Nam cảm giác rõ ràng linh hồn chấn động, nỗi sợ từ đáy sau linh hồn dâng lên.

Không sai, tâm linh cảm ứng trước đây của hắn có liên quan đến tình cảnh này.

Hiện tại hắn đã khẳng định được.

Bảy tiếng hú kéo dài nửa khắc mới dừng, bảy cây thạch trụ vẫn sáng chói như trước, chiếu rọi thiên địa, mấy chục món binh khí chém loạn, ngoài ra không có gì khác thường.

Long Vũ lộ vẻ hồ nghi: “Xưa nay chưa từng có tiếng hú. Chuyện này...e là bảy Thái cổ nhân vật thật sự muốn đột phá phong ấn.”

Thần Nam rảo bước tiến tới, đến bờ biển cạnh hoa đảo, đứng ở cự ly gần nhất quan sát thạch trụ, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư và nhiều người nữa cũng tới, lặng lẽ quan sát thông thiên thất trụ.

Bảy đạo hào quang chói lòa đột nhiên phát ra, bảy thân ảnh mơ hồ thoát ẩn thoát hiện trong thạch trụ khiến người hoa đảo đại loạn.

“Mau đi bấm báo tổ sư!”

Mấy người nhắm thẳng trung ương hoa đảo chạy đi, kỳ thật không cần họ bấm báo, lẽ nào tiếng hú vừa này không kinh động cao thủ trên đảo?

Trên một ngọn núi thấp ở giữa hoa đảo có bốn lão nhân đang đứng, họ đều lo lắng, chăm chú quan sát thông thiên thất trụ.

“Lẽ nào nhân vật bị phong ấn sắp thoát ra?”

“Không ngờ lại phát sinh trong thời đại của chúng ta.”

“Mấy ngày tới phải cho các đệ tử trẻ tuổi đi hết, để lại mấy lão bất tử chúng ta bồi táng là được. Không biết khi thất nhân xuất thế sẽ ảnh hưởng thế nào đến lục địa đang loạn lên, nhưng mong là không có gì nghiêm trọng.”

“Thời gian quá lâu rồi, bảy người là những nhân vật thế nào, không ai biết nữa, nên chắc không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Thần Nam nhìn sóng lớn vỗ bờ và thông thiên thất trụ, nói với Long Vũ: “Những người này, sư môn của muội không đối phó nổi đâu, lại trải qua Vô thiên chi nhật, thiên địa chắc không tìm được ai đối phó được với họ. Ta cảm giác họ mạnh không tưởng tượng nổi, Long Vũ, mau về báo cho sư tổ muội mau an bài đi.”

“Vô dụng, họ sẽ không đi đâu.”

“Nhưng thế chỉ hi sinh vô vị.”

Long Vũ lặng lẽ nhìn bảy cây thông thiên chi trụ sáng chói: “Biết là không thể nên có lúc không nên ngu trung ngoan cổ, nhưng đây lại là tinh thần bất khuất. Sức một mình muội không làm được gì, nhưng nếu không dám làm gì ắt hi vọng cũng mất luôn, mấy vị tổ sư không thể thoái lui.”

Bóng dáng trong bảy cây thạch trụ rõ dần, nhưng cũng với những cao thủ đứng ở cự ly rất gần trên hoa đảo, vận dụng thiên nhãn thông mới nhìn được.

Những thạch trụ cao tận mây xanh, đường kính mấy trăm trượng, nhưng có thân ảnh ở lõi đang hiển hiện dần nên cổ lão thạch trụ phẳng phát dần trong suốt.

Một nam tử cao lớn, thân cao chừng một trượng, đầy sức mạnh mang tính bùng nổ, cơ nhục cuộn cuộn, làn da màu cổ đồng như được tôi luyện trăm ngàn lần.

Cơ nhục của y không phải gồ lên kiểu đã man mà gần như hoàn mỹ, thể phách hữu lực mà thon thả.

Mái tóc đen dài rũ xuống như thác nước, che trước mặt và sau lưng, mắt nhắm tịt nhưng phẳng phát phát ra hai đạo hào quang lăng lệ, khiến những ai nhìn y đều kinh tâm động phách!

Đó là vô hình khí chất, bất diệt chiến ý vượt thiên cổ.

Cổ lão chiến bào rách nát chỉ che được từ bụng trở xuống bị huyết thủy nhuộm đỏ, nhìn mà kinh tâm, chắc từ rất xa xưa, y từng tung hoành chém giết, máu nhuộm chiến bào. Những người bị y giết, đương nhiên là Thái cổ cường giả cấp cao.

Bất diệt chiến ý dâng tràn là nguyên nhân trọng yếu khiến y thiên cổ bất diệt

Tay y cầm một thanh cổ lão chiến mâu rỉ sét, cán mâu chống xuống đất, vết rỉ hoen hiện rõ, mũi mâu chỉ lên trời, ảm đạm vô quang. Cây thanh đồng cổ mâu không hề sáng chói nhưng xuyên qua thạch trụ phát ra sát khí khiến ai nấy rùng mình.

Người và mâu từ Thái cổ tồn tại đến nay phát ra khí tức khôn tả, như cổ lão hóa thạch, lại như bất diệt chi thể chiến ý lẫm lẫm.

Đó là tổ hợp mâu thuẫn, chiến y rách nát nhuộm máu, thân thể cao lớn, cổ lão chiến mâu rỉ sét... tạo thành một bức tranh vô cùng chấn động.

“Kia là... kia là...” Long Bảo Bảo đột nhiên hô lên kinh hãi.

Hào quang sáng rực, quang ảnh lóe lên bên trái nam tử cầm cổ lão chiến mâu, một thốt chiến mã cao lớn thần tốc dần lộ rõ. Chiến mã vô cùng cao lớn, hơn nam tử một chiếc đầu, nó cũng nhắm mắt, toàn thân nhuộm máu thành màu đỏ sẫm, khó lòng nhận ra màu lông thật sự.

“Thần dạy, nó... nó vẫn sống, từ Thái cổ phong ấn đến giờ mà không chết.”

“Thiên mã!” Tử Kim thần long gào to.

Quả là một truyền kì thần thoại, bị phong ấn vô tận tuế nguyệt mà bản thân nguyên lành, lại giữ cho Thiên mã còn sống.

Tuy không nhận ra nhân vật trong sáu cây thông thiên thạch trụ nhưng khí chất họ chắc chắn không kém hơn người này.

Tình cảnh vô cùng đáng sợ, Thần Nam hoài nghi, dù Ma Chủ quay lại, tu vi khôi phục đỉnh cao, liệu có đánh bại được ai trong bảy người không? Trực giác cho hắn biết bảy người này siêu việt vô cùng.

Những người này có lai lịch thế nào?

Quả là một việc vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc, đột nhiên tinh quang lóe sáng trên trời, nguyệt hoa như nước rải xuống.

“A, tinh quang, nguyệt quang đều tán loạn hết rồi.” Long Vũ hô lên kinh hãi.

Mọi đệ tử trên hoa đảo cũng hô vang, tựa hồ dự cảm được sẽ có sự tình đáng sợ phát sinh.

“Long Vũ, chuyện gì vậy?” Thần Nam hỏi.

“Bắc đẩu thất tinh Thái cổ cấm kị đại trận phong ấn thất thánh sơn, giam giữ bảy Thái cổ nhân vật, đại trận quanh năm vận chuyển, cùng bắc đẩu thất tinh trên trời kết hợp. Đồng thời sao sáng trên trời dùng tinh thần chi lực liên tục tụ xuống mặt biển cung cấp cho Thái cổ đại trận. Nhưng mỗi vạn năm, Thái cổ cấm kị đại trận lại dừng trong khoảnh khắc bởi tinh quang trên trời tán loạn, không cung cấp năng lượng cho cổ trận được.”

Thần Nam đã hiểu, chỉ khoảng khắc ngắn ngủi này, cổ trận mất hiệu dụng, sức mạnh phong ấn thấp nhất. Nếu là lúc luân hồi trong vạn năm ắt không vấn đề gì nhưng giờ thánh sơn đã tiêu ma thành bảy ngọn thạch trụ. Thánh sơn được coi là thần ma không hủy nổi mà cũng thế, chỉ e không áp chế nổi bảy cường giả nữa.

Cần phải dùng sức mạnh sao trời trấn áp phong ấn bảy người, quả thật đáng sợ.

“Đệ tử Phiêu Diêu phong tập trung hết đến đây.”

Mấy vị tổ sư ở trung ương hoa đảo gào lên gấp gáp.

Bóng người lấp lánh, mọi đệ tử nhanh chóng lao tới.

Bọn Thần Nam cũng bám theo.

Trên ngọn núi thấy, một lão nhân mập ú quát lớn: “Giờ ta phát tổ sư lệnh, mọi đệ tử mau rời khỏi Phiêu Diêu phong, càng xa càng tốt, trong vòng nửa tháng không được quay lại.”

Lúc này Thần Nam không cảm thấy buồn cười trước thân thể béo phì của lão nhân là lộ ra kính ý sâu sắc, lão đã quyết tử nên muốn môn đồ đi hết để giữ mạng.

“Không, cùng tồn vong với tổ sư.”

“Cùng tồn vong với Phiêu Diêu phong.”

“Cùng tồn vong với sự môn.”

Mọi đệ tử chảy nước mắt hết lên.

“Ngu xuẩn!” Lão nhân đại nộ: “Ta lệnh cho các người đi thật xa, bằng không ta lập tức tự tuyệt trước mặt các người. Mau đi, còn không đi ta chết ngay đây.” Lão nhân giơ cao bàn tay, nhắm thẳng vào thiên linh cái.

Tiếng khóc vang lên khắp đảo, các đệ tử lưu luyến quay đầu rồi mới đi.

Tinh quang lấp lánh, bảy ngọn thông thiên thạch trụ rung lên kịch liệt, cả hải vực đều sôi lên, không chỉ chín tòa chủ đảo lắc lư mà hoa đảo cũng bần bật.

“Bay hết đi cho ta, những ai tu vi cao thâm không thể dìm đệ tử bay đi, định bức tử ta sao? Hành động mau lên cho ta.” Lão nhân quát vang.

Mọi đệ tử trẻ tuổi gào khóc bay về phái xa.

Đệ tử trẻ tuổi đi hết rồi, trên ngọn núi ngoài mấy vị lão nhân còn hơn hai mươi trung niên nhân.

Lão nhân quát: “Các người cũng đi, mấy lão bất tử chúng ta ở lại là đủ. Còn người là còn hi vọng, hạt giống, Phiêu Diêu phong không thể đứt mạch từ đây, tương lai của Phiêu Diêu phong phải dựa vào các người.”

Sau cùng, mười hai trung niên nhân ra đi, mười ba người khác thà chết cũng không cất bước.

Thần Nam kéo Long Vũ nhuộm lệ sầu thương cùng Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư bay lên, rời xa hoa đảo.

Chỉ khoảnh khắc mà thay đổi lịch sử, thay đổi lịch sử tam giới.

Vô hạn tinh quang sáng rực, thiên địa trắng xóa, không chỉ Thái cổ cấm kỵ đại trận đình chỉ, một việc đáng sợ hơn xảy ra.

Tinh thần chi quang không còn là sức mạnh áp chế Thái cổ thất vị nhân vật mà trở thành trợ lực cho họ thoát khổn.

Bảy cường giả có thông thiên pháp lực đã tụ vô tận tinh quang lại những dải sáng đánh vào thông thiên thạch trụ.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vạn dặm mặt biển dậy sóng ngút trời, nước biển chạm tới mây cao.

Đại sự kiện thay đổi lịch sử tam giới đột ngột phát sinh.

Bảy Thái cổ nhân vật trong truyền thuyết phá được bảy cây thông thiên thạch trụ, phong ấn qua vô tận tuế nguyệt lúc này tan vỡ.

Bảy tiếng hú vang động, tiếng biển gầm vạn dặm bị áp chế, thiên địa chỉ còn tiếng gầm chấn động màng tai, bảy vị Thái cổ chiến thần phá được phong ấn đứng trên không.

Ai nấy chiến ý ngút ngàn, trên mình khoác cổ lão huyết y rách nát, tay cầm thanh đồng cổ binh rỉ sét, ngựa mặt hú vang liên tục, mái tóc tung bay cuồng loạn.

“Ầm, ầm, ầm...”

Ngàn vạn tầng sóng dậy lên, bảy tòa hải đảo sụp đổ, chúng bị tiếng gầm hủy diệt.

Sáu bóng người hóa thành hào quang kinh nhân bay về sáu hướng.

Thần Nam nhìn rõ dung mạo của nam tử ở lại, y cầm thanh đồng cổ mâu rỉ sét, cười trên lưng Thiên mã nhuộm máu, lạnh lùng nhìn xuống hoa đảo.

Tổ sư Phiêu Diêu phong và mấy vị lão nhân giận dữ bay lên. Sau lưng họ, hơn mười trung niên cũng bám theo.

Thần Nam kéo Long Vũ về lướt về chân trời nhưng không đi quá xa, vạn dụng thiên nhân thông chú thị tình hình, hẳn biết bị kịch sắp diễn ra dù mấy lão nhân kia cực mạnh.

Tổ sư Phiêu Diêu phong dấy lên thiên địa nguyên khí kinh hồn, như vì sao băng lao tới, xuất ra ngàn tầng kiếm khí bổ vào nhân vật cười Thiên mã.

Nam tử cầm thanh đồng cổ mâu ngồi nguyên trên lưng Thiên mã, không hề động đậy, mặc mọi làn kiếm khí lao vào mình mà không hề biến sắc.

Các cao thủ Phiêu Diêu phong đều lộ vẻ vui mừng, chưởng môn tổ sư là một cao thủ Thần Hoàng, dù thiên giai cao thủ mà đứng yên chịu đòn tất nhục thể cũng khó giữ.

Nhưng sự tình vượt xa ý liệu, ngàn vạn đạo kiếm khí kinh hồn bổ trúng nam tử từ phong ấn tuyệt địa tiến ra.

Hào quang tan hết vào thể nội y như mưa xuân thấm vào đất khô hạn.

Cao thủ Phiêu Diêu phong cả kinh.

“Phập.”

Huyết quang lóe lên, nam tử ngồi trên lưng Thiên mã khe vung chiến mâu liền xuyên qua ngực Thần Hoàng cao thủ, nhanh hơn cả chớp.

Huyết vũ rải rác, tổ sư Phiêu Diêu phong tan thân, tịch diệt lập tức.

Mọi cao thủ hô lên đau đớn, mười mấy người cùng lao lên.

Nhưng trận chiến tàn khốc hơn họ tưởng tượng.

Thái cổ nam tử không hề phát ra dao động, cũng không có hào quang năng lượng lóe sáng, múa binh khí như vô giả tầm thường nhất trên Nhân gian, những mối đòn lại xuyên ngực một cao thủ Phiêu Diêu phong khiến họ tịch diệt.

Máu nhuộm đỏ bầu trời, những cường giả mạnh nhất Phiêu Diêu phong thoáng chốc đều bị Thái cổ nhân vật quét sạch.

Thái cổ nhân vật trong truyền thuyết không hề biến sắc, như lòng giếng trầm tịch vạn năm, tựa hồ tất cả đều không đáng gì.

Ngoài xa Long Vũ mắt nhòe lệ, khóc không thành tiếng.

Thần Nam trầm trầm: “Đáng sợ thật, Thần Hoàng cũng không chống nổi một đòn, không phát ra dao động nguyên khí uy bá thiên địa như Ma Chủ, đơn giản là một vô giả nhưng diệt hết tất cả, lẽ nào bảy người này mở ra một tu luyện lĩnh vực mới.”

Trên tầng không đại dương, nhiều đệ tử Phiêu Diêu phong không đi xa, họ tận mắt thấy sư môn cao thủ thảm bại, một Thần Hoàng và ba Thần Vương bị diệt nhanh như sâu kiến.

Mối thù này báo thế nào, bằng cách nào?

Dù khổ tu cả đời cũng khó vươn tới cảnh giới này.

Con người đều có huyết tính, không ít đệ tử quay lại, găm vang lao vào Thái cổ nam tử, bao quát mười hai vị trung niên cao thủ!

Nhưng trận chiến không cân sức, đơn giản là một trường đồ sát, Thái cổ nam tử ngoài múa cổ mâu, hoàn toàn không làm gì nữa, nhanh chóng xuyên qua ngực tất cả, máu phun ào ào.

Diệt gọn tất cả, Thái cổ nam tử ngồi yên trên lưng ngựa, trầm tịch như hóa thạch.

Đột nhiên, hoa đào dưới chân y vỡ tung, vô tận thảo mộc tinh hoa và thiên địa nguyên khí tràn vào thân thể y. Y như một hắc động không đáy hút hết thiên địa tinh khí!

“Đáng sợ thật, là một tu luyện lĩnh vực mới.” Thần Nam ở ngoài xa lặng lẽ quan sát, trầm trầm: “Lẽ nào sóng gió ở đây sẽ quét qua lục địa? Là họ? Tựa hồ phải mà không phải?”

300. Chương 301: Thương Thiên Chết, Hoàng Thiên Được Lập

Nhưng từ chung quanh vô tận thiên địa nguyên khí rung động, đổ về phía y như vạn lưu quy tông.

Y không hề có dao động năng lượng, không có ý tụ tập thiên địa nguyên khí nhưng thảo mộc tinh khí và nhật nguyệt tinh hoa lại không chịu khống chế, tự động đổ về.

Hoa đào vỡ tan, hoa cỏ trên bề mặt điêu linh, thoáng chốc hóa thành từng dòng sáng bay lên không, nhập vào thể nội nam tử.

Ngoài xa, Tử Kim thần long than oán: “Long Hoàng trên cao, đây... đây là bậc thầy phạm tội. Có chặt hết trúc cũng không ghi nổi, bao nhiêu là thiên tài địa bảo, trời ơi, cho lão long một nửa, không, hai thành là được rồi. Trời ạ, tên khốn trời đánh.”

“Thần dạy, ta khó chịu quá... vừa nãy ta nên ăn nhiều một chút.” Long Bảo Bảo lẩm bẩm với vẻ tiếc nuối.

Không chỉ tiên quả viên mà cả hoa đào không còn nữa, hoàn toàn biến mất khỏi mặt biển phẳng lặng.

Thần Nam không thể đoán ra nam tử dùng năng lượng gì mà không có dao động xuất ra, chỉ có vô tận thiên địa nguyên khí tràn tới rồi hải đảo sụp đổ.

Đến giờ, Phiêu Diêu phong và mọi cổ trận pháp trên đó đều tan biến, tinh không rực rỡ và mặt biển vô tận lộ ra dưới sắc trời đêm.

Lúc này biển động ầm ầm, sóng dâng ngút trời, thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động nên mặt biển không còn yên ả.

Nam tử hết như một hắc động không đáy, điên cuồng hút lấy nguyên khí chung quanh, cuối cùng tạo thành biển động.

Cường giả siêu tuyệt.

Chỉ đứng bất động cũng tạo thành phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc.

Long Vũ lau khô nước mắt: “Hắn đang điên cuồng hút thiên địa nguyên khí, từ Thái cổ đến nay, hắn vẫn không ngừng tu luyện mà thể nội trống không, khó mà tưởng tượng được phải hút bao nhiêu thiên địa tinh khí.”

Nàng nói không sai, Thái cổ nam tử như một tòa động không đáy, vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Sau cùng mặt biển cuộn sóng cũng bị ảnh hưởng, từ lãng hoa xạ ra đạo đạo thần mang, tinh khí trong nước biển cũng bị hút lên điên cuồng.

Trong nước biển có ngàn vạn sinh vật, giờ bị hủy diệt, thoáng chốc đã mất đi nguồn sống tinh khí nên dần ngột ngạt rồi nổ tung.

Mọi sinh vật đều thành đối tượng cướp đoạt của Thái cổ nam tử, vô tận sinh mệnh chỉ năng từ hải dương bay lên, nhanh chóng tụ tập vào chỗ y đứng.

Cảnh tượng dưới biển lại không nở nhìn, nhỏ như tôm của cho đến những con cá, hải giao to lớn cả trăm trượng, đều nổi tử thi lên mặt biển, huyết nhục khô cằn, sinh mệnh chỉ năng mất sạch, trôi nổi trên mặt nước.

Nhìn từ xa, mặt biển bị tử thi bao phủ, hải vực ngàn dặm đã thành một vùng biển chết chóc.

Khung cảnh đáng sợ.

Mặt biển không còn tí sinh khí nào.

Ngoài xa, bọn Thần Nam, Long Vũ, Long Bảo Bảo nếu không nhờ tu vi trác tuyệt, chắc sinh mệnh chỉ năng cũng bị cướp đoạt.

Cổ Tư hoảng sợ: “Nhân vật cỡ này đáng sợ thật, không cảm ứng được năng lượng dao động nhưng lại cảm thụ thấy chỗ đáng sợ của hắn.”

Mặt biển không đủ đáp ứng Thái cổ nam tử, tinh không thành đối tượng cướp đoạt của y. Ánh tinh quang rực rỡ rải xuống, vốn khiến cho hải vực đượm vẻ nhu hòa, nhưng giờ đây cũng bị cướp đoạt.

Tinh quang bị bẻ cong, toàn bộ ánh sáng tập trung vào phương vị có Thái cổ nam tử.

Từ xa nhìn lại, khung cảnh quả thật tà dị mà đáng sợ.

Mấy trăm trượng tinh không rực rỡ rải ánh sáng xuống mặt biển tan biến sạch, tụ vào nam tử, tầng không thấp trở nên hắc ám.

Thái cổ nam tử bá đạo khủng khiếp, ngay cả tinh quang không thoát khỏi tay y.

Lúc đó, bọn Thần Nam đứng hoàn toàn trong bóng đêm bởi mọi tia sáng bị nam tử hút hết. Tinh quang rợp trời tụ thành một quang trụ khổng lồ, nối liền với thân thể y, vô tận tinh thần chi lực chảy vào thể nội.

Thần Nam không tưởng tượng nổi nam tử mạnh đến mức nào, bất quá hẳn biết y đủ tư cách đấu với Ma Chủ nên rất mong chờ có ngày hai cao thủ đạt đỉnh cao đấu nhau một phen, đương nhiên đó là một trận chiến thiên cổ.

Tiếc rằng hiện tại Ma Chủ đã ở đệ tam giới.

Dưới màn đêm, mặt biển dần bình tĩnh lại, tôm tép cua cá phơi xác đầy trên biển, tử khí trầm trầm khiến vùng biển này thật sự trở thành tử hải.

Tinh thần chi lực hùng hậu vô biên, suốt cả đêm Thái cổ nam tử bất động, đứng trên hư không như hóa thạch mặc cho vô tận tinh quang tiến vào thể nội.

Mãi lúc lê minh tràn đến, tia tinh quang sau cùng tan đi, nam tử mới động dậy. Y ngồi trên lưng Thiên mã, mở bừng mắt, trong nháy mắt hai đạo sét màu tím chẻ đôi mặt biển thành hai rãnh sâu hoắm, nước biển dạt sang hai bên.

Tử điện tan đi, hai mắt nam tử trở lại bình thường.

Ngoài xa, bọn Thần Nam thăm kinh dị, lần đầu tiên họ nhìn thấy trong mắt đối phương: màu tím sẫm, sâu hun hút, dù cách rất xa vẫn cảm nhận được sức mạnh thần dị.

“Hiện tại chúng ta không địch nổi y, căn bản không phải địch thủ.” Thần Nam cảm thán, song phương chênh nhau quá xa.

Những họ không dám đấu với Thái cổ nam tử, không có nghĩa người khác không dám.

Không ít đệ tử trẻ tuổi của Phiêu Diêu phong không đào tẩu, đứng ngoài xa quan sát đối phương, mấy lần định lao tới nhưng bị thiên địa tinh khí cực mạnh cản lại. Hiện tại mười mấy người lao tới nhanh như chớp.

Long Vũ và Thần Nam cùng lắc đầu, dũng khí là tốt nhưng giờ không phải lúc nhiệt huyết xung động.

Mười mấy người nhanh chóng tới trước mặt Thái cổ nam tử, nhưng lần này y không khai sát giới, chỉ lạnh lùng liếc nhìn đám người của Phiêu Diêu phong, trong mắt thương tang nhìn về lục địa phía xa, đoạn cưỡi Thiên mã toan bay đi.

Đệ tử Phiêu Diêu phong kích nộ liễu, cảm giác bị coi thường, đồng loạt phát ra kiếm khí.

Thái cổ nam tử vẫn không thèm nhìn tới, cưỡi Thiên mã tiến lên, mặc cho trăm đạo kiếm mang chém vào người. Thiên mã lướt qua như tia chớp, tan biến vào cuối chân trời.

Năm đệ tử bị Thiên mã đạp thành tương thịt, bốn người khác trọng thương, chỉ có ba người không sao.

Đó... hoàn toàn ơ hờ mà thực hiện, nam tử cơ hồ coi họ là mấy ngọn cỏ bên đường, trực tiếp giục ngựa lướt qua.

Quả là tuyệt đối cường giả, không buồn để ý những thứ nhỏ xíu như kiến cỏ, có coi đám đệ tử Phiêu Diêu phong ra gì.

Thậm chí, Tử Kim thần long ở xa bị Thái cổ nam tử liếc qua mà cũng có cảm giác tương tự. Lão du côn giận dữ kêu ầm lên: “Tên Thái cổ lão hỗn đản, nhần thần kiêu gì vậy, lại coi ta như không, lẽ nào người coi ta thật sự là ngọn cỏ, con cá?”

“Có bản sự thì đuổi theo mà nói, gào hét sau lưng người ta thì có ra thể thống gì.” Thần Nam đả kích.

“Ta không đuổi được, con ngựa kia nhanh quá.”

Thần Nam lại nhìn về hướng lục địa: “E rằng Nhân gian sẽ có đại biến phát sinh, chúng ta về thôi.”

Nhưng họ vẫn phải chậm lại hai ngày, bởi Long Vũ cảm thương, muốn tế bái sư môn, cùng an bài cho các sư huynh muội sống sót.

Sau biến cố này, tinh anh cao thủ của Phiêu Diêu phong tổn thất hết.

Hai ngày sau, Long Vũ mới dẹp nỗi đau cùng Thần Nam lên đường.

Lúc họ vào lục địa liền thấy ngay quái sự.

Chỉ trong hai ngày mà xảy ra những việc động trời.

Bảy vị thần bí cao thủ tung hoành thiên địa, không ai chống nổi.

Bảy người không đi cùng nhau mà xuất hiện phân tán khắp nơi.

Không ai hiểu họ nói gì nhưng một vài cao thủ tu luyện giới căn cứ vào thần thức dao động mà hiểu được.

Bảy người cùng muốn tìm một tàn phá thế giới!

Họ không hề có dao động năng lượng, chỉ như vô giả bình thường múa may binh khí, ban đầu các nhân sĩ tu luyện giới không coi họ vào đâu, thậm chí có người đến gây hấn. Kết quả, bảy Huyền giới tan tành, gây thành sự kiện thảm khốc, mọi năng lượng của Huyền giới vỡ tan đều bị họ hấp thu. Nơi Huyền giới tọa lạc hóa thành sa mạc, thảo mộc khô kiệt, động vật bỏ mạng, trở thành một vùng tử địa.

Thần Nam nghe xong liền biết ngay không ổn, trên đời có mấy tàn phá thế giới? Không phải phụ thân hắn từng lấy được một sao? Hiện tại đã hóa thành một phiên đại thiên địa, liên thông với Thiên giới và Nhân gian.

Bảy Thái cổ nhân vật gấp rút tìm kiếm, thật ra vì bí mật gì? Lẽ nào tàn phá thế giới ẩn chứa sức mạnh khiến họ động tâm?

Thần Nam không thể đoán được ý nghĩ thật sự của họ, bởi lúc đó họ đang gây loạn trên Thiên giới.

“Những người Ma Chủ dự cảm sẽ xuất hiện, có bảy người này không?” Thần Nam nghĩ tới liền lẩm bẩm: “Bảy người mạnh như vậy mà Ma Chủ lại đến đệ tam giới trước, bỏ qua những nguy hại bảy người tạo ra, lẽ nào tại đệ tam giới còn có việc quan trọng hơn?”

Hắn đưa Long Vũ đến Côn Luân Huyền giới rồi một mình rời đi, không mang theo cả Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long. Hắn muốn chạm vào bảy Thái cổ nhân vật, có Thần Vương dực rồi, nếu cẩn thận một chút ắt được bình an.

Nhưng hắn chưa bay khỏi Yêu tộc thánh địa, chưa ra khỏi Côn Luân sơn đã phải dừng lại trên tầng không một tòa trà hoa cốc.

Trong cốc bốn mặt là núi, cảnh sắc ưu mỹ, một dòng suối xanh trong chảy róc rách vui tai ra phía ngoài cốc. Khắp nơi nở đầy hoa trà, từng đóa hoa lấp lánh như ngọc, hương thơm ngào ngạt, thấm vào tâm tì khiến người ta say mê.

Nhưng Thần Nam không có thời gian say sưa, hắn thấy Thái cổ nam tử cười Thiên mã, cầm thanh đồng cổ màu rỉ sét đứng bất động trên không, đang nhìn hai nữ tử trẻ tuổi trong trà hoa cốc.

Hai vị tiên tử dung mạo thanh lệ thoát tục, được hoa trà ánh xạ càng tô thêm vẻ xuất trần, chính thị Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyền.

Vì bảy vị cường giả xuất thế, thiên địa bất an mà hai người kết thúc kế hoạch viễn du, vừa về Côn Luân Huyền giới, thấy nơi đây cảnh sắc tú mỹ, định vào thưởng hoa không ngờ gặp ngay nam tử cầm mâu.

Cũng may họ gặp nam tử ở đây, bằng không đối phương sẽ dựa vào linh thức cảm ứng tìm đến Côn Luân Huyền giới, ắt hủy diệt hết Yêu tộc thánh địa.

Nam tử nói bằng ngôn ngữ không ai nghe được, nhưng Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh dựa vào thần thức dao động mà hiểu ý tứ.

“Nói, các người có biết tàn phá thế giới?”

Hai tiên tử là nhân vật cỡ nào, hai ngày nay đã biết tin tức về bảy vị bất thế cường giả, đương nhiên đoán ra thân phận nam tử.

“Thế giới tàn phá liên thông với Nhân gian, Thiên giới, đi về phía tây người sẽ thấy một vùng thiên địa rộng lớn, đó từng là tàn phá thế giới.”

Mái tóc đen nhánh của Thái cổ nam tử tung bay cuồng loạn, đôi mắt sáng lên kinh nhân, thế phách cường kiện màu đồng cổ lóe lên bảo quang, ẩn dưới lớp huyết y rách nát càng sáng chói hơn.

“Hoàng Thiên ở đâu?” Y hỏi tiếp, ngôn ngữ tựa hồ phi thường kích động.

“Cái gì mà Hoàng Thiên?” Hiển nhiên hai nữ tử không biết y muốn hỏi gì.

“Thương Thiên đã chết, Hoàng Thiên phải được lập, chúng ta đã giết Thương Thiên, để Hoàng Thiên lại cho mấy kẻ đó phong ấn...”

Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh nhìn nhau, tuy không hiểu ngọn ngành nhưng cảm giác được đó là đại sự kiện chấn kinh thiên cổ sắp được nam tử thổ lộ.

301. Chương 302: Giết Thiên - Báo Thù

Câu này không chỉ khiến Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh kinh ngạc, ngay cả Thần Nam mới tới cũng thấy nhiệt huyết sôi lên, Thái cổ nam tử thật ra là người thế nào, mà giết được cả Thương Thiên?

Có dạng tồn tại như “Thiên” thật sao? Thật ra là loại sinh mệnh gì? Có lẽ “Thương Thiên” chỉ là hiệu xưng của cường giả?

Nhưng theo thần thái, ngôn ngữ của y, Thương Thiên mà y nói chắc chắn là “Thiên”. Thế giới này điên cuồng rồi, lại có cả người đủ khả năng giết được sinh mệnh như “Thiên.”

Trong thoáng chốc, Thần Nam nhớ lại lời Vô Danh thần ma nói trong tử vong tuyệt địa, “Thiên” bị “Ma” khóa chặt tại Nhân gian. Ma, tất nhiên chỉ Ma Chủ, vậy “Thiên” chỉ ai? Lẽ nào là Hoàng Thiên mà Thái cổ nam tử nói tới?

Câu vừa nãy của Thái cổ nam tử lộ ra rất nhiều tin tức, bọn họ giết Thương Thiên, Hoàng Thiên liền lên ngôi vị, rồi Hoàng Thiên bị một nhóm cao thủ phong ấn.

Như vậy, bảy Thái cổ nhân vật phá tan tòa thánh sơn, phá phong ấn mà ra có phải những người từng liên thủ với Ma Chủ? Họ từng gây ra những việc ảnh hưởng khắp thiên địa?

“Chúng ta không biết Hoàng Thiên, người... thật ra là ai?” Đạm Đài Tuyền kinh nghi bất định, dù nàng ta tâm tư cẩn mật, mưu lược hơn người nhưng nghe Thái cổ nam tử nói xong cũng không giữ nổi bình tĩnh.

Thái cổ nam tử bất động như hóa thạch từ thời tuyên cổ, hồi lâu mới đưa thanh đồng cổ mâu đầy vết rỉ sét chỉ vào Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh.

Ngoài xa, Thần Nam rung động, không kịp nghĩ ngợi gì, thi triển Thần Vương dự bay tới, chặn trước mặt nhị nữ. Tuy một trong hai người không phải Vũ Hinh chân chính nhưng hắn cũng không muốn nàng bị thương tổn. Toàn bộ hi vọng khiến Vũ Hinh sống lại đều được gửi gắm lên mình nàng.

Thái cổ nam tử ngồi bất động trên lưng Thiên mã, thanh đồng cổ mâu trong tay vẫn chỉ thẳng tới, không hề có dao động năng lượng nhưng Thần Nam vẫn thấy áp lực vô hình ép tới.

Đó không phải là áp lực của sức mạnh mà thuộc về lĩnh vực tinh thần, là “thế” tự nhiên tồn tại của đối phương. Không sai, nó thuộc về tinh thần nhưng lại vượt hơn tinh thần.

“Hoàng Thiên...”

Hồi lâu, Thái cổ nam tử mới lên tiếng nói ra hai chữ, bọn Thần Nam hiểu được nhờ vào tinh thần dao động.

Trong lúc này, Thần Nam vô cùng trấn định, bình tĩnh lên tiếng: “Chúng ta không biết Hoàng Thiên người nói đến ở đâu, có hỏi hết mọi người trên đời, chắc cũng không ai biết. Chúng ta chỉ biết tàn phá thế giới ở một nơi tại Tây phương, có thông đạo nối với Nhân gian giới.”

Sau cùng Thái cổ nam tử thu thanh đồng cổ mâu rỉ sét lại, không nhìn họ mà kéo cương Thiên mã. Tiếng hí vang vọng, Thiên mã nhảy lên, đưa y bay lên không, mái tóc đen dài bay theo gió, chiến y màu máu rung lên phần phật.

Thái cổ nam tử giục ngựa biến mất vào chân trời phía tây.

Bấy Thái cổ nhân vật giết chết Thương Thiên thật ra có lai lịch thế nào? Thần Nam muốn biết nhưng không có manh mối, chợt hấn vỗ trán, như nhớ ra gì đó, không muốn cho nhị nữ biết nên vội chào rồi bay vút đi.

Cách xa Đạm Đài Tuyền và Vũ Hình, hấn dừng lại trên một đỉnh núi thấp xanh om, nhanh chóng mở nội thiên địa, mời Tứ tổ và Ngũ tổ ra.

Hiện tại thiên giai cao thủ đều bị Ma Chủ cưỡng bức vào đệ tam giới, hai lão bất tử này vì tu vi đã mất nên trở thành hai con cá lọt lưới một cách hợp pháp. Cả hai tuy không phải là những người già nhất nhưng với tu luyện giới, không mấy ai nhiều tuổi hơn họ.

Toàn thân Tứ tổ lấp lánh kim quang, Ngũ tổ như được điêu khắc từ ngọc, cả hai giống hệt hài đồng, khác nào kim oa oa và ngân oa oa.

“Tiểu tử vội vàng vàng làm cái gì vậy?” Ngũ tổ ngênh ngang hỏi.

“Xin hỏi các vị lão tổ có biết chuyện của bọn Ma Chủ không?”

“Sao người lại hỏi chuyện này? Ta không có hứng thú với tên điên ấy.”

Hiển nhiên cả hai không có hảo cảm với Ma Chủ.

“Bởi có đại sự, Phiêu Diêu phong sụp đổ, bảy vị Thái cổ nhân vật xuất thế, cháu cảm giác họ biết Ma Chủ...”

“Bịch.”

“Bịch.”

Hai lão tổ lần lượt ngồi phệt xuống, thần sắc cực kỳ khó coi.

“Hai vị lão tổ tông sao vậy?” Thần Nam hỏi.

Tứ tổ và Ngũ tổ ngồi trên mặt cỏ, dụng lực bút mạnh mấy cọng cỏ.

“Tiểu tử... người nói thật chứ?”

“Đương nhiên, cháu đã tận mắt thấy, giờ thiên giai cao thủ đều bị Ma Chủ ép vào đệ tam giới, không ai chống nổi bảy Thái cổ nhân vật, cháu muốn hỏi họ ai lịch thế nào.”

“Lai lịch họ thế nào chúng ta cũng không biết, chỉ biết là người được thiên cổ Ma Chủ và Thái cổ cấm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên mời đến, liên thủ giết chết Thương Thiên.”

Thần Nam kinh ngạc: “Thật sự có Thiên? Thương Thiên thật ra là dạng tồn tại nào?”

“Chúng ta không biết, trừ những người từng trải qua, ai biết rõ được Thiên là gì? Chỉ là lời đồn thổi, đó là thời đại cực kỳ hỗn loạn, các cường giả rơi rụng.”

“Họ hỏi cháu về tàn phá thế giới cùng Hoàng Thiên...” Thần Nam đem hết những tin tức hẩn biết báo cho hai vị lão tổ xem có biết được tin tức gì hữu dụng không.

“Đúng rồi.” Ngũ tổ vỗ đùi: “Cháu có biết tàn phá thế giới là chuyện gì không?”

“Sao cháu biết được, mong lão tổ nói rõ.”

“Tương truyền đó là một thế giới chân thật tồn tại. Đại chiến năm xưa có lẽ... bùng phát ở đó, cả thế giới vì thế mà hủy diệt. Truyền thuyết cho rằng đó là vì bảy người báo thù, tàn phá thế giới do họ lấy được.”

“Một thế giới chân thật... lại bị hủy vì chiến trận?” Thần Nam kinh hãi ra mặt.

Rồi hẩn nhớ lại tàn phá thế giới bị Thần Chiến lấy được, để lại cho hẩn sau này nghĩ cách luyện hóa. Nhưng bảy Thái cổ nhân vật xuất hiện, phiền hà cũng tới.

Hẩn lại hỏi: “Hoàng Thiên là sao? Vì sao bảy người định tìm y? Y là Thiên?”

“Đúng là Thiên.” Hai vị lão tổ đáp với vẻ không chắc: “Thời đại xảy ra chuyện đó quá lâu rồi, nhưng người tham dự đều thủ khẩu như bình, ngoại nhân khó lòng biết được. Tựa hồ việc bảy người bị phong ấn tại Phiêu Diêu phong có liên quan đến Hoàng Thiên... Lại hình như... bọn Ma Chủ cũng nhúng tay vào. Nói chung sự tình phi thường phức tạp, người ngoài không thể hiểu được.”

Thần Nam nói: “Họ đã do Ma Chủ mời tới, từng giết cả Thương Thiên thì lần này có lại tự do ắt sẽ không gây phiền phức lớn.”

“Không gây phiền? Phiền hà lớn thì có.” Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời tỏ vẻ lo lắng: “Không nói đến việc Ma Chủ lừa họ hay không, cứ nói đến việc hứa cho họ tàn phá thế giới. Hiện tại thế giới này đã nối với Thiên giới và Nhân gian, bảy Thái cổ nhân vật nếu muốn nắm được, ắt không đời nào bỏ qua cho hai giới này. Trên thế gian lại không còn thiên giai cao thủ, do bị Ma Chủ mời hết vào đệ tam giới, còn ai ngăn nổi?”

Quả là vấn đề cực kì nghiêm trọng, hiện tại e rằng không ai chặn nổi bảy người, Thần Nam cũng lo lắng, lắm bầm: “Ma Chủ định làm gì ở đệ tam giới, lẽ nào còn việc quan trọng hơn?”

“Tiểu tử ngươi chịu khó ngoan ngoãn chút, đừng có chạy lung tung, bằng không khó giữ tiểu mệnh, bảy người này mà đại khai sát giới, e rằng thế gian lại xuất hiện thêm một tàn phá thế giới.”

Trong lúc Thần Nam và hai vị lão tổ bàn bạc, bảy Thái cổ nhân vật thay nhau tiến vào tàn phá thế giới, vốn là tầng địa ngục thứ mười bảy.

Họ từng tung hoành thiên địa, đến thế giới này khác nào bảy đạo sấm sét xé toang mỗi thốn không gian, cơ hồ nơi nào cũng thấy tung tích.

Bảy người không phải bay lung tung, tựa hồ đang tìm gì đó.

Sau cùng nam tử cuối Thiên mã cầm thanh đồng cổ mâu lên tiếng: “Tàn phá thế giới bị người ta dùng đại pháp lực cắt mất một phần.”

Họ tựa hồ đều tiếc chữ như vàng, mỗi người chỉ nói vài ba chữ.

“Tọa tiêu chi môn không ở đây. ”

“Chắc tại phiên không gian đó.”

“Lấy khí tức của tàn phá thế giới làm manh mối.”

“Đi tìm.”

Bảy đạo thần quang bay khỏi tàn phá thế giới. Họ tựa hồ phát giác được mục tiêu ở đâu, bay khỏi Tây thổ như bảy đạo hồng mang, lướt về Đông phương xa xăm.

Đương nhiên mục tiêu là Đồ gia Huyền giới, phiên không gian bị Thần Chiến vạch ra.

Thần Nam lấy được tàn phá thế giới, từng tái hiện lại thế giới trước đó mà cảm ngộ thiên địa biến hóa, hiểu được bản tính của tự nhiên, từ đó tìm hiểu bản chất của đại thế giới. Nhưng cũng không đoán nổi sau khi

tàn phá thế giới phục nguyên sẽ có biến hóa gì, quyết định làm lần lượt, vì thế Đỗ gia Huyền giới mới sinh ra.

Hôm nay đã thành ngày tàn không dự liệu được của Đỗ gia Huyền giới.

Thiên Ma đi rồi, họ cho rằng trở chú mất hiệu lực, bản thân được tự do, dù có địch thủ cỡ Thần Vương như Thần Nam thì đã sao? Họ tin rằng với tích lũy vạn năm của gia tộc, đối phó với một Thần Vương ắt không thành vấn đề.

Nhưng tất cả quá đột nhiên, bảy đạo thần quang lao vào Huyền giới, khiến nguyện vọng và dã tâm của họ triệt để tan tành. Bảy sát thần cầm binh khí cổ đồng chỉ thực hiện động tác duy nhất với người trong Huyền giới, bất kể tu luyện giả hay bách tính: giết.

Trừ vài người ở ngoài thoát được, tất cả bị bảy Thái cổ nhân vật đồ sát sạch sẽ. Họ không hề bộc lộ chút tình cảm nào, mắt không hề nháy, từ không không phải đang giết người mà đang xén lúa.

Đỗ gia Huyền giới truyền thừa qua vạn năm, những người tu luyện Thần gia huyền công chừng hai, ba ngàn, còn lại đều là phạm nhân, nhưng không ai thoát nạn.

Cả Huyền giới hóa thành tử giới.

Vùng đất như thế ngoại đào nguyên bị huyết thủy nhuộm đỏ, tử thi đầy rẫy, bảy Thái cổ nhân vật cơ hồ đang nhìn kiến, không mấy may dao động...

Thần Nam cùng Tứ tổ và Ngũ tổ đàm luận trong nội thiên địa hơn nửa ngày, căn bản không biết thăm án tại Đỗ gia Huyền giới, càng không biết vùng không gian đó trọng yếu thế nào với bảy người.

“Tiểu tử ngươi ngàn vạn lần phải nhớ, giữ mạng là quan trọng, cần thiết phải co đầu rút cổ cũng được.”

Hắn không biết nên khóc hay cười với lời khuyên thực lòng của hai lão tổ, đứng dậy toan rời đi.

Lúc hắn mở nội thiên địa, định thoát ra, một đạo quang ảnh loáng lên, hắn kêu lên không ổn, vội dùng Thần Vương dực đuổi theo.

“Đạm Đài Tuyền...khổ rồi.” Thần Nam nhìn rõ quang ảnh, tức thì minh bạch mọi sự.

Đồng thời một bóng dáng xinh đẹp cùng bay tới, gọi lớn: “Đạm Đài tỷ tỷ, chúng ta không phải đã bảo đợi Thần Nam ra sao, có gì tỷ lại tự xông vào?”

Thần Nam và Vũ Hình nhanh chóng đuổi kịp, Đạm Đài Tuyền xông đến trước Mộng Khả Nhi đang lộ vẻ kinh ngạc. Thần Nam định làm gì cũng đã muộn, Đạm Đài Tuyền hành động vượt ngoài dự liệu của hắn.

Nhất đại thiên chi kiêu nữ Đạm Đài Tuyền va vào mình Mộng Khả Nhi, tình cảnh xảy ra khác hẳn, không ai ngã xuống.

Cả hai hợp lại thành một.

“Trời ạ, hóa ra là vậy.” Vũ Hình hô lên kinh hãi.

Thần Nam há hốc mồm, đưa tay chỉ vào Đạm Đài Tuyền, không thốt thành lời.

Cùng lúc, Đạm Đài Tuyền ôm tiểu phúc, rút lên: “Thần Nam, ngươi... đã làm gì ta?”

Nàng ta ôm mặt: “Ô ô, ta không sống nổi nữa...”

Hài tử của Thần Nam cũng kêu lên: “Không được, con muốn xuất sinh...”

302. Chương 303: Tiên Tử Có Thai

Không ai biết lai lịch và những việc trước kia của nữ tử đầy bí ẩn, thông tuệ như bậc tiên tử này.

Nàng nhanh chóng nổi lên như sao băng bay qua chiếu sáng đại lục rồi hồng mang sang chói biến mất tại Nhân gian, xuất hiện trên Quảng hàn Thiên giới.

Mấy lần hạ phạm đều lưu lại vô số truyền thuyết và truyền kì, là thiên kiều tiên tử bí ẩn nhất với người đời.

Không thể phủ nhận rằng vạn năm trước Thần Nam từng si mê Đạm Đài Tuyền cực độ, cũng sa vào mị lực của nàng như mọi thanh niên cao thủ.

Dấu ấn mà Đạm Đài Tuyền vạn năm trước để lại trong lòng hắn quá sâu, nữ tử từng khiến nam tử toàn lục địa khuynh đảo là nữ thần hoàn mỹ nhất trong lòng hắn.

Sau đó xảy ra một loạt sự kiện nên Vũ Hình mới bước vào đời hắn, có điều trong sâu thẳm lòng hắn, vẫn có bóng dáng Đạm Đài Tuyền.

Hoàn mỹ nữ thần trong lòng từ năm xưa giờ lại xuất hiện trong nội thiên địa với thân phận và trạng thái khiến hắn không tưởng tượng nổi, hoàn toàn tắt tiếng...

Lúc này tuyệt đại tiên tử Đạm Đài Tuyền, dung nhan như ngọc hiện rõ nét phần nộ lẫn hoảng sợ, ngọc thể hoàn mỹ liên tục run lên, ngọc thủ mảnh mai ôm lấy tiểu phúc, một cánh tay chỉ vào hắn không thốt thành lời.

Tiểu tử trí tuệ trầm tĩnh năm xưa không giữ nổi bình tĩnh, sự thật khiến nàng gần như sập đổ, run rẩy mắng hắn: “Ngươi... ngươi... tí bỉ... ác ma! Ta phải giết ngươi.”

Nàng khẽ quát lên, ngọc liên đài vốn thuộc về Mộng Khả Nhi lóe sáng thần quang, uy lực hơn hẳn Mộng Khả Nhi không biết bao lần.

Hình dáng liên đài ảo hóa ra khác hẳn trước kia, nhanh chóng phân giải và phân hóa, thoáng chốc tụ thành liên y chiến giáp phát ra hào quang thánh khiết, che kín những chỗ yếu hại, hào quang nhu hòa chiếu rọi khiến nàng như thần minh được chúng sinh lễ bái.

Có điều vị thần minh này đầy giận dữ, như phi thiên thần nữ, tay hút chặt một cánh sen, hóa thành một đạo thần quang chém vào eo Thần Nam, toan chặt hắn làm đôi.

Hào quang thánh khiết phát ra, bảy màu sắc rực rỡ quấn quanh nàng tạo thành bảy thân ảnh tuyệt đẹp nhưng khiến người ta lạnh mình, đồng loạt vũ động công tới. Dung mạo các thân ảnh quá mơ hồ, chỉ có hai thân ảnh nhìn rõ là Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi.

Thiên giới Vũ Hình và Đạm Đài Tuyền được xưng là tuyệt đại tiên tử nhưng lúc Vũ Hình nhìn thấy thân ảnh bằng ánh sáng cũng phải hô lên: “Truyền thuyết lại là thật, Thất Tuyệt nữ quả nhiên tồn tại, Đạm Đài tỷ tỷ...”

Thần Nam hơi ngẩn ngơ nhưng bản năng chưa mất, thi triển Thần Vương dực, lách ngang mấy trăm trượng, tựa hồ tỉnh mộng, chú thị vào nữ tử như thần minh đang lao tới.

“Đạm Đài Tuyền, vì sao là ngươi, sao lại thế này...” Đến giờ, trong lòng Thần Nam rối bời, nữ thần trong lòng ngày xưa lại có quan hệ với hắn theo kiểu này, theo ý thức quả thật hắn từng hi vọng vậy nhưng theo tình cảm chân thật, lại là một chút đau đớn.

Mộng Khả Nhi đã tan biến, thánh nữ bất khả xâm phạm, khí chất thần thánh lại ra đi như vậy khiến hắn nhất thời khó lòng chấp nhận.

Không chỉ vì hai người từng có một đoạn hôn nhân hoang đường, nàng mang hài tử của hắn mà vì hắn loáng thoáng cảm giác mình có cảm tình với truyền nhân tính cách quật cường, tâm tư cẩn mật của Đạm Đài thánh địa này.

Từ lần gặp nhau đầu tiên hai người đã đối lập, luôn tranh đấu, tính toán, sau cùng vì nguyên nhân khó tin mà quỹ tích nhân sinh giao nhau, đưa họ đến một điểm. Lẽ nào hai đường giao nhau này chỉ trong thoáng chốc rồi vĩnh viễn chia ly?

Thần Nam khó chấp nhận như thế, thánh nữ Đạm Đài lại là một dạng sinh mệnh của Đạm Đài Tuyền khiến hắn bi ai. Được tôn làm đệ nhất thánh nữ của chính đạo thánh địa sau cùng lại là Thất Tuyệt nữ, quả thật là nữ tử đáng thương, thoáng ghé qua cuộc đời.

Đạm Đài Tuyền lại công tới, bảy đạo thân ảnh ánh sáng cùng lao theo nhưng Vũ Hình cũng bay tới, xuất ra hỗn độn chi quang chặn Đạm Đài Tuyền lại.

“Vũ Hinh muội muội đừng cản tỷ.” Đạm Đài Tuyền lớn tiếng rít lên.

“Đạm Đài tỷ tỷ không thể giết Thần Nam.” Về mặt Vũ Hinh vô cùng phức tạp.

Thần Nam lại biến sắc, việc này phát sinh trước mặt Vũ Hinh quả thật khiến hắn không biết làm sao.

Nhưng thần sắc Vũ Hinh khôi phục bình thường rất nhanh, ung dung nói với Đạm Đài Tuyền: “Tỷ tỷ, Thất Tuyệt đã hợp được hai, đang lúc khẩn yếu quan đầu, đừng tính toán nữa, tha cho Thần Nam đi.”

“Không, ta phải giết hắn, ô ô...” Đạm Đài Tuyền bật khóc, không còn dáng vẻ lạnh lùng như trước mà giống một tiểu nữ nhi đơn bạc.

Soạt, soạt, soạt.

Từng đạo thân ảnh đột nhiên hiển hiện, phân thành mấy hướng vượt qua ngăn cản của Vũ Hinh, khiến người khác không phân biệt được chân thân là đâu, hợp nhất lại trước mặt Thần Nam, cánh sen chém xéo xuống.

Thần Nam vội rút Đại Long đao ra đỡ, đồng thời quát vang: “Đạm Đài Tuyền mau dừng lại, ta có việc phải làm rõ, sau đó chiến hay hòa do người quyết định.”

“Ô ô... ác ma, ta và ngươi không có gì để nói, chịu chết đi.”

Cùng lúc, nàng ta đột nhiên kêu lên kinh hãi, dừng ngay lại, dung mạo hóa thành Mộng Khả Nhi, thần thái giống hệt kiệt xuất truyền nhân của Đạm Đài thánh địa.

“Tổ sư... vì sao lại thế này...” Mộng Khả Nhi thốt lên cay đắng.

“Khả Nhi, như vậy không tốt sao? Đừng chống lại, chúng ta vốn đồng thể đồng tâm, dung hợp rồi sẽ mở ra được thiên địa rộng lớn.”

“Không, con không muốn dung hợp mà muốn là mình, dung hợp rồi con sẽ không còn tồn tại.”

“Khả Nhi, sao con lại cho là như thế?” Đạm Đài Tuyền lộ vẻ gấp rút: “Vốn không giống như con tưởng tượng, con không phải là hóa thân của ta, chúng ta cùng là chủ thể. Có lẽ ta hơi vội, không đợi đến lúc sức mạnh trong thân thể con thức tỉnh, bằng không con đã không hiểu lầm. Nhưng hiện tại thiên địa sẽ đại loạn, chúng ta không dung hợp nhanh sẽ vô cùng nguy hiểm.”

“Đạm Đài Tuyền, thả Mộng Khả Nhi để nàng ra.” Thần Nam thấy Mộng Khả Nhi vẫn còn tồn tại, trong lòng chợt dâng lên niềm vui dị thường.

“Ác ma... ta hận không thể giết chết ngươi ngay, ngươi lại còn... ô ô...” Nữ tử lại hóa thành dung mạo Đạm Đài Tuyền, vô cùng phần hận nhìn hắn: “Quân ti bỉ... trả lại cho ta băng thanh ngọc khiết chi thân, ô ô...”

Nàng ta lại lao vào hắn, nhưng thân thể thật sự có vấn đề, dù hắn và Vũ Hinh không ngăn cản cũng khó phát huy được thực lực chân chính.

Nàng ta đứng nguyên chỗ, dung mạo hóa thành Mộng Khả Nhi, miệng vang lên giọng của thánh địa truyền nhân: “Con không muốn là người khác, chỉ muốn là chính mình.”

“Khả Nhi, con còn chưa biết, chúng ta là Thất Tuyệt nữ trong truyền thuyết. Vốn chúng ta là một người, hiện tại dung hợp lại cũng là quay về chân thân.”

“Không cần, Thần Nam, mau cứu hài tử của... chúng ta.”

Không câu nói nào tác dụng hơn câu nói này.

Thần Nam không suy nghĩ gì, lao tới quát vang: “Đạm Đài Tuyền, mau thả Mộng Khả Nhi ra, nàng là thê tử của ta, không được làm nàng thương tổn.”

Dung mạo Mộng Khả Nhi tan biến, lại ảo hóa thành Đạm Đài Tuyền, nàng ta giận giữ run người, chỉ vào Thần Nam: “Vô sỉ! Hạ lưu! Khả Nhi là Đạm Đài ta, ngươi... tên ác ma ti bỉ, ta sao lại là thê tử của ngươi được? Người làm bản thân ta... ta... ô ô...”

Nhất đại thiên kiều tiên tử Đạm Đài Tuyền thân thể run rẩy, hận không thể lập tức chấn nát Thần Nam nhưng lúc này thân thể nàng ta không được thoải mái, hai luồng sức mạnh đang tranh đấu trong đó.

Trong hiện thực, Mộng Khả Nhi không phải là đối thủ của nàng nhưng hợp thành nhất thân thì nàng không thể dễ dàng áp bức được tình cảm riêng của đối phương. Mộng Khả Nhi có tiềm lực cực lớn nhưng chưa bộc phát, cũng chính là sức mạnh Thất Tuyệt mà Đạm Đài Tuyền nói tới.

Tiềm lực của cả hai không cách biệt nhiều, trong quá trình dung hợp không phải chỉ là tranh đấu tu vi mà cả tiềm lực ẩn tàng cũng so kè nhau.

Đạm Đài Tuyền chỉ muốn dung hợp thật nhanh nhưng Mộng Khả Nhi đề kháng kịch liệt.

Cùng lúc Tứ tổ và Ngũ tổ từ vùng sâu nội thiên địa bước ra, họ nghe thấy động tĩnh nên hiểu đại khái.

Bèn quát vang với Thần Nam: “Đưa sức mạnh vào các đại huyết trên thân thể để ngăn cản dung hợp, làm theo lời chúng ta.”

“Được.” Thần Nam đồng ý.

Trận đấu giữa Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi càng kịch liệt, vô luận thế nào Đạm Đài Tuyền cũng không ngờ hiện tại mình không thể động đậy, hai cỗ sức mạnh “Thất Tuyệt” liên tục tranh đấu trong thân thể hoàn mỹ.

Tứ tổ và Ngũ tổ lên tiếng chỉ điểm cho Thần Nam: “Quan Nguyên, Thần Khuyết, Cự Khuyết, Thiên Trung, Phong Trì...Tĩnh Minh, Thái Dương, Thần Đình, Bách Hội...”

Thần Nam nhanh như chớp, hóa sức mạnh trong thân thể thanh từng đạo hào quang, đẩy vào thể nội Đạm Đài Tuyền theo lời Tứ tổ và Ngũ tổ.

“Thần Nam mau cứu ta...”

“Tên ác ma làm hỏng bằng khiết chi thể của ta...”

Hai giọng nói khác nhau cùng phát ra từ một thân thể.

Thần Nam liên tục vỗ vào huyết mạch nữ tử, cơ hồ hao tận sức mạnh của Thần Vương trong thân thể. Ngũ tổ và Tứ tổ khẩn trương đứng cạnh quan sát, Vũ Hình lại lặng lẽ đứng ngoài xa, không hề xuất thủ.

Hào quang bảy sắc nóng rực đột nhiên bộc phát khiến không ai mở mắt nổi.

Thần Nam cảm giác một thân thể mềm mại lao vào lòng mình, lúc hào quang tan đi, phát giác là Mộng Khả Nhi, nàng đã phân xuất thành công.

Thân thể Mộng Khả Nhi phát ra hào quang bảy sắc, sức mạnh phong ấn hùng hồn tràn khắp toàn thân, qua lần biến đổi này nàng trực tiếp tiến lên tiên nhân chi cảnh, hơn nữa sức mạnh phong ấn này cũng dần tan biến.

Đạm Đài Tuyền cũng biến hóa, Thất Tuyệt thần lực cực mạnh ẩn tàng trong thân thể cũng phá được phong ấn thần bí, mạnh hơn hẳn trước, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc, tu vi tiến lên Thần Hoàng lĩnh vực.

Đương nhiên ai cũng phải kinh thán, Thất Tuyệt nữ quả là một dạng tồn tại kì tích, hai thân còn chưa chân chính dung hợp đã thể hiện tiềm lực kinh nhân.

Nhưng cả Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền đều không trong trạng thái ổn định, cần mau chóng tĩnh tâm điều tức.

Mộng Khả Nhi thấy Thần Nam, hận ý xưa kia tựa hồ tan biến, yên lòng xếp bằng vận chuyển huyền công điều tức.

Đạm Đài Tuyền cũng không quay đầu lại, lao khỏi nội thiên địa của Thần Nam, nàng cần tìm một nơi bí ẩn để tĩnh tu, trước lúc đi còn run giọng: “Thần Nam... ác ma...cứ đợi đấy.”

Thần Nam tịnh không ngăn cản, chỉ mong nàng ta mau ly khai.

Vũ Hình do dự một hồi rồi cũng đuổi theo.

“Vũ Hinh, muội cũng định đi sao?” Thần Nam gọi.

“Ta không yên tâm về tỷ tỷ nên phải đi xem, đừng nghĩ nhiều, đến Côn Luân đợi ta về.”

Nội thiên địa lại yên tĩnh, Tứ tổ và Ngũ tổ vây lấy Thần Nam, hồi lâu mới nói: “Tiểu tử được lắm, đúng là được lắm. Không biết ngươi là sao quả tạ hay tên đại ngốc chỉ biết đến sắc đẹp.”

Sắc mặt Tứ tổ và Ngũ tổ cực kì khó coi.

“Ngay cả Thất Tuyệt nữ mà ngươi cũng... ai, tổ tông sống của chúng ta, cả Thất Tuyệt nữ mà ngươi cũng dám nhắm vào.”

Ngữ khí của Tứ tổ và Ngũ tổ nhằm vào hấn, xem ra họ đang hận không thể nuốt sống hấn.

“Ngươi có biết Thất Tuyệt nữ đáng sợ thế nào? Có nghe qua truyền thuyết về ả?”

Thần Nam thật sự không biết nói gì, những việc đã xảy ra làm sao giải thích rõ ràng.

Tứ tổ và Ngũ tổ tựa hồ phi thường lo lắng: “Thất Tuyệt nữ từ Thái cổ hồng hoang thời đại đã chấn nhiếp thiên địa, để vượt qua tất cả mà hóa thành bảy phân thân, hiển hiện tại những thời đại khác nhau, nếu có ngày, một người đạt đến thiên giai...thiên nữ, phát hiện người khinh mạn thân thể thánh khiết của họ, lại còn có cả hài tử nữa, dù Thần gia có mạnh nữa cũng khó lòng yên tĩnh.”

Thần Nam há hốc mồm, Thất Tuyệt nữ là cao thủ... Thái cổ thời đại? Lúc trước hấn sao biết được Mộng Khả Nhi là Thất Tuyệt nữ? Hơn nữa tất cả đều không do hấn tự chủ.

Dù biết phiền hà lớn thế nào, trước mắt vẫn chưa có cách giải quyết.

Bất quá, Tứ tổ và Ngũ tổ vừa lo lắng vừa lẩm bẩm: “Thất Tuyệt nữ hùng mạnh, huyết mạch Thần gia chúng ta lại có cốt huyết của ả, đệ thập nhất nhân đúng là bảo bối. Chỉ cần... tránh thoát đại kiếp này, là...”

Hai lão tổ vừa lo lắng vừa hưng phấn, liên tục thò tay, đi đi lại lại trong nội thiên địa, quên cả mắng Thần Nam.

Cùng lúc, Mộng Khả Nhi đang điều tức dần tĩnh lại, hơi thất thần rồi kêu lên kinh hãi: “Hài tử... hài tử không có. Hài tử của ta...”

“A.”

“A.”

Thần Nam chưa kịp nói Tứ tổ và Ngũ tổ đã hô lên kinh hãi.

“Là bảo bối của Thần gia chúng ta, cốt nhục của Thất Tuyệt nữ, sao lại...”

Trong sâu thẳm của Côn Luân sơn, Đạm Đài Tuyền dần tĩnh lại, một luồng thần quang bảy màu sáng chói từ thể nội nàng phát ra, bay lên mây xanh, nàng đã tiến vào Thần Hoàng lĩnh vực.

Nàng cảm giác thân thể khác lạ, liên kinh hãi chạm tay vào tiểu phúc. Lúc trước, không thấy gì nhưng giờ nàng cảm giác được một tiểu sinh mệnh cựa quậy.

“A...” Nàng rú lên lãnh lói: “Không thể nào, Khả Nhi đã thoát ra rồi, sao lại... ô ô...”

Đạm Đài Tuyền quả thật phần hận muốn chết, ngọc thể không ngừng run lên.

“Trời ơi, ô ô... sao lại xảy ra chuyện này... Thần Nam... ác ma... ta phải giết ngươi.”

Đạm Đài Tuyền đầy trí tuệ năm xưa giờ đã mất đi vẻ lãnh tĩnh, khóc lóc như tiểu nữ nhi, quyết định giết Thần Nam trước rồi tĩnh tâm luyện hóa tiểu sinh mệnh.

Ở Đồ gia Huyền giới xa xôi, xương cốt chất thành núi phát ra mùi máu tanh nồng, nam tử cười Thiên mã trầm tư đứng trên một ngọn núi xác chết.

Đoạn mở bừng mắt, nói với sáu danh Thái cổ nhân vật: “Hình như ta quên mất một chuyện, phải đi một chuyến, các vị không cần đợi.”

Y cầm thanh đồng cổ mâu rỉ sét lên, nhảy lên Thiên mã, bay khỏi Đồ gia Huyền giới về phía Côn Luân sơn.

303. Chương 304: Phong Tỏa

“Đúng là vậy.” Tứ tổ tán đồng.

Thần Nam há hốc mồm, thật quá hoang đường. Đạm Đài Tuyền vốn giận giữ, xấu hổ muốn chết, hiện tại dung hợp không thành, ngược lại không có chồng mà mang thai, chắc.... khiến cho nhất đại thiên kiều tiên tử tâm cao khí ngạo, thánh khiết vô cùng này làm sao nuốt trôi? Không bị chọc giận đến phát điên mới lạ, phiền hà lại càng lớn.

“Hài tử của ta... sau cùng lại cần Đạm Đài Tuyền sinh ra, vậy...” Thần Nam ngẩn ngơ lẩm bẩm.

Tĩnh lại sau vạn năm, Thần Nam biết được nguyên nhân năm xưa nên hoàn mỹ nữ thần trong lòng dần bay xa nhưng thân ảnh đó không hề tan biến hoàn toàn, chỉ ẩn vào sâu thẳm trong tim. Không ngờ cuối cùng, lại xảy ra ái hận tình cừu kiều này.

“Đạm Đài Tuyền có hài tử của ta...”

“Sai, là Thất Tuyệt nữ có hài tử của ngươi.” Tứ tổ và Ngũ tổ đều tỏ vẻ nghiêm túc: “Không chỉ ngươi mà Thần gia cũng gặp phiền hà, ngươi đúng là họa tinh sắc lớn bằng trời.”

Mộng Khả Nhi ngân ngẩn, dung nhan như ngọc không hề lộ ra biểu tình, đệ nhất thánh nữ điểm quan thiên hạ lúc này trở trở như khúc gỗ, việc xảy ra hôm nay là đả kích quá lớn, khiến nàng khó lòng tiếp thụ.

Hồi lâu sau, nàng tựa hồ tỉnh lại, rên lên chói tai: “Sao lại thế này, hài tử của ta... Thần Nam, cứu hài tử của chúng ta...”

Nàng lộ ra thần sắc kinh hoảng, ngọc thể mềm oặt không đứng vững, loạng choạng ngã vào Thần Nam, lắc chặc tay hắn: “Đạm Đài tiên tử sẽ giết nó, mau nghĩ cách cứu nó.”

Trong phút giây này, nàng vô cùng tiêu tụy, mặt đầm lệ, tiên tử trăm mưu ngàn kế, lạnh lùng vô kể trong quá khứ còn đâu, chỉ còn lại một nữ tử đang lo lắng, hoảng sợ, tư dung thanh lệ vô cùng đáng thương.

Nàng không còn là thánh nữ của Đạm Đài phái mà là một nữ nhân tỏa ra ánh sáng mẫu tính.

Trên đời không thiếu mỹ nữ nhưng những nữ tử có khí chất, thông tuệ và mỹ lệ lại không nhiều. Mộng Khả Nhi đương nhiên khuynh thành khuynh quốc, trí tuệ vô cùng, xưa nay hành sự chuẩn xác, nhưng cũng vì thông tuệ mà nàng được khoắc lên lớp vỏ tâm cơ thâm trầm, kế mưu đầy mình.

Trước kia, nàng luôn có thủ đoạn cao siêu hơn hẳn người khác, lúc nào cũng vì lí tưởng bản thân, vì Đạm Đài thánh địa mà phấn đấu. Lúc tu luyện giới hỗn loạn, nàng buộc phải vận dụng trí tuệ, dùng thủ đoạn hơn người mà hành sự, nên liên tục đụng độ với Thần Nam. Nhưng khi tất cả lí tưởng tiêu tan, nàng lại lộ ra bản chất đặc hữu của nữ nhân.

Do từng muốn luyện hóa tiểu sinh mệnh, trong lòng đau đớn vật vã, rồi chuyển sang thương yêu nó, khía cạnh thiện lương và mẫu tính được thể hiện ra rất rõ.

Ý chí phấn đấu vì Đạm Đài thánh địa tan tành, tổ sư muốn dung hợp cùng, tiểu sinh mệnh được nàng kí thác tinh thần và tâm lòng lại mất đi, quả thật là đả kích cực kì trầm trọng, lúc này nàng đâu còn là nữ nhân trí tuệ, chỉ còn là một nữ nhân nhỏ nhoi, yếu ớt.

“Thần Nam... cứu hài tử...”

Thân thể nàng lắc lư, đột nhiên ngã đi.

Thần Nam vội ôm lấy ngọc thể sắp ngã xuống, lớn tiếng gọi: “Khả Nhi... đừng lo, ta sẽ cứu hài tử về.”

Mộng Khả Nhi trong lúc mê man vô cùng đáng thương, tiên nhan như ngọc đầy lệ, làn mi dài mỗi lần chớp là lại có nước mắt nhỏ xuống.

Không hiểu sao, lòng Thần Nam rung lên, đáng vẻ nhu nhược như hoa lê trong mưa của Mộng Khả Nhi khiến hắn cảm giác nhũn ra.

Hắn ôm nàng bay lên, đến bên đỉnh địa thần thụ, bẻ một cành mềm mại, nhanh chóng kết thành dây hoa đội lên đầu nàng, để sinh mệnh khí tức hùng hồn trấn an. Sau cùng, hắn đưa nàng đến Lôi Thần điện, giao cho mấy thiên sứ trông nom.

Cách đó không xa, Tứ tổ và Ngũ tổ vừa lo lắng vừa kích động, nghị luận với nhau.

“Tứ tôn Thần gia chúng ta không tầm thường, ắt không có gì nguy hiểm, sợ rằng tương lai có thêm một thiên nữ nương thân mới là phiền hà.”

“Hi vọng tiểu bảo bối sớm xuất thế.”

Thần Nam nghe hai lão nói mà nhức óc, vội bay khỏi nội thiên địa về Côn Luân Huyền giới. Giờ hắn cần trợ thủ, bằng không khi đối diện với Đạm Đài Tuyền vừa tiến vào cảnh giới Thần Hoàng, hắn không cách nào thủ thắng.

Trong Côn Luân Huyền giới, tiên vụ lưu động, nơi nơi xanh rờn một màu, suối reo thác đổ, bình địa phồn hoa tựa gấm thêu, những đỉnh núi phiêu diêu điểm xuyết không ít đỉnh dài lâu các, quả là thánh thổ tường hòa.

“Grào... long đại gia quay đầu một lần trời sụp đất nứt, nước chảy ngược...”

“Thần dạy, con lơn người hát khó nghe quá... à, cạn.. chén...”

Lúc Thần Nam tìm đến, hai con rồng đang nháo nháo gây loạn, không hiểu chúng moi đầu ra mấy trăm vò liệt tửu được Yêu tộc ủ thành, uống đến mờ mắt. Cổ Tư cũng bị cưỡng bách uống cùng không ít, vẻ mặt gã hoạt tử nhân đỏ rực như lửa.

“Ba tên túy quỷ không uống nữa, mau vào nội thiên địa, ta có chuyện cần bàn.”

“Thần ... Nam Nam... đến uống nào.” Long Bảo Bảo chớp mắt, lắc lư bay đến gần Thần Nam, tiểu trảo vàng chóc cầm một chén rượu lớn đưa cho hắn.

“Tên tiểu tửu quỷ!” Thần Nam vừa giận vừa buồn cười, quăng chén rượu đi, đặt nó lên vai rồi gọi Tử Kim thần long và Cổ Tư vào nội thiên địa.

Thần Nam thuật lại sơ qua, cộng thêm Tứ tổ và Ngũ tổ bổ sung, hai con rồng và Cổ Tư đại khái hiểu được tình huống, biết nguy hiểm đang tới, phải chuẩn bị đối phó Đạm Đài Tuyền.

“Không... vấn đề gì.” Cả ba dị khẩu đồng thanh.

Rượu do Yêu tộc ủ cực mạnh, được coi là thần tiên thiên nhật đảo, cả ba say không biết gì, vừa đồng ý xong liền phun ra toàn những lời say.

“Ai dâm dăng, chính ngươi...”

“Ai dâm dăng, chính ngươi...”

Không biết ai hô lên trước, tiểu long lắc lư thân thể như quả cầu thịt, ôm vò rượu xiêu xiêu bay trên không. Tử Kim thần long ôm một vò lớn, vỗ vào trán Thần Nam khiến hắn tối sầm mặt mày, cả hai con rồng thật là...

Hắn thấy Cổ Tư hơi tỉnh lại: “Cổ Tư ngươi đi mời Đại Ma mau, hai tên túy quỷ này chắc không giúp được gì. Còn nữa, bảo bọn Đoan Mộc Yêu tổ rằng có đại địch sắp tới, nên chuẩn bị cho kỹ.”

Cổ Tư vừa đi khỏi, Đạm Đài Tuyền đã xông vào Côn Luân Huyền giới, tu vi cấp Thần Hoàng khiến nàng càng hiện rõ nét thần thánh bất khả xâm phạm, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc, bạch y bay bay, không nhiễm phạm trần khí tức.

Nàng không chạm vào người khác, nhanh chóng lao tới chỗ bọn Thần Nam.

Long Bảo Bảo ôm vò rượu, từ đỉnh núi lắc lư bay xuống, cất lên giọng nói bập bẹ: “Đứng lại. Núi này do ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua phải để hài tử lại.”

Đạm Đài Tuyền vốn đã phẫn hận cực độ, giờ tiểu long nói càng muốn phát cuồng, ngọc dung đỏ lựng, trong mắt như thu thủy cơ hồ phun lửa.

“Tránh ra, niệm tình người tu luyện không dễ, ta không muốn đả thương kẻ vô can, Thần Nam lên chịu chết đi.” Nàng quát vang.

“Cái gì? Coi thường ta? Ta là... Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long.” Tiểu tử quỷ cổ ra vẻ hào khí, nhấc vò rượu còn to hơn nó lên uống một ngụm, suýt nữa rót xuống vì say.

Thần Nam thật sự bức hỏa, lúc này nó còn say sưa, trông chờ gì được nữa, hấn sợ tiểu long bị thương nên vội bay lên.

“Thần Nam... đừng tới đây, giao ả cho ta... là được.” Long Bảo Bảo vỗ ngực, nháy mắt nhìn Đạm Đài Tuyền nói với vẻ mơ hồ: “Xinh đẹp thật, ồ người... sao lại có ba đầu sáu tay nhỉ?”

Vốn nó vô cùng khả ái nhưng trong mắt Đạm Đài Tuyền giờ, nó vô cùng đáng ghét, nàng không nói gì, phất ra một dải hào quang vào tiểu long.

Thần Nam quát: “Tránh ra.” Đoạn lao tới, đó là sức mạnh Thần Hoàng, hấn không muốn tiểu long say khướt thụ thương.

Tiểu long ngần ngại, không hề tránh đi, lúc dải sáng đến gần, đôi sừng bùng lên hào quang nóng rẫy, giao nhau bắn ra.

“Bình.”

Hào quang bảy sắc va vào Thiên Long giác, hất Long Bảo Bảo văng đi mấy trượng như sợi kim tuyến trên không.

Thần Nam cả kinh, vội đuổi theo, gào lớn: “Long Bảo Bảo... không sao chứ?”

Long Bảo Bảo lắc lư bay đến cạnh hấn, nhỏ giọng: “Ta... không có say, Thiên Long giác sống lại... có thể tiếp được ả mấy hiệp, ta đang kéo dài thời gian, à, à...” Đoạn nó lại mở mấy vò rượu.

Thần Nam vừa đau lòng vừa yêu chiều vỗ vỗ nó, đặt nó lên vai, bất kể nó có say không cũng không muốn nó mạo hiểm.

“Thần Nam, chịu chết đi.” Đạm Đài Tuyền phát ra lãnh quang, mây lành bảy sắc đưa nàng lao tới gần Thần Nam.

“Grào... Đạm Đài tiên tử có thai rồi...grào.” Dưới chân núi, Tử Kim thần long bắt đầu gào lên.

Đạm Đài Tuyền biến sắc, vừa giận vừa xấu hổ, quát lớn: “Người gào loạn xạ cái gì?”

Tử Kim thần long từ khí xung thiên, nằm trên đồng vò rượu, đáp trả: “Người dám đến gần ta nửa bước, ta sẽ dùng thiên lí truyền âm gào khắp thế giới rằng Đạm Đài tiên tử chưa chồng đã có thai, phải phát kẹo mừng cho toàn thể giới, Đạm Đài tiên tử băng thanh ngọc khiết chưa chồng đã có con...grào.”

Đạm Đài Tuyền tức giận toàn thân run rẩy, nàng sợ lão du côn vô sỉ này thật sự kêu lên, như thế thì thánh khiết tiên tử như nàng còn mặt mũi nhìn ai.

“Người... người...”

“Ta... ta... grào...”

Long Bảo Bảo say khướt: “Gừng... càng già càng cay, rồng... sống lâu ắt giảo hoạt, con lươn người xấu xa thật.”

Thần Nam vốn cho rằng hai con rồng không giúp được gì, ai ngờ chúng vẫn rất lắm trò.

Viện thủ đã tới, Đại Ma đi đầu, phái sau là tứ đại yêu ma Đao Mộc, Nê Nhân, Ma Oa, La Sâm của Côn Luân Huyền giới. Thình không lóe lên hỗn độn chi quang, Vũ Hình đi tìm Đạm Đài Tuyền quay lại.

Tu vi của Vũ Hình và Đại Ma gần đến cảnh giới Thần Hoàng, cộng thêm mấy cao thủ cấp Thần Vương có mặt, đối phó một Thần Hoàng chân chính không thành vấn đề.

“Thần Nam, người...người đã... nói hết mọi chuyện ra ngoài?” Sắc mặt Đạm Đài Tuyền thoát xanh thoát đỏ, cổ khắc chế tình cảm.

“Không có, họ chỉ nghe nói có người đến tìm ta gây phiền nên đến giúp. Trả hài tử cho ta, coi như chưa có gì xảy ra, thế nào?”

Hai người dùng thần thức ngẫm trao đổi.

Đạm Đài Tuyền nghe vậy, toàn thân run lên, chỉ vào hắc: “Người...”

“Người không định trả lại?”

Câu này quả có lực sát thương, khiến Đạm Đài Tuyền suýt nữa hôn mê, nếu thoát được hài tử này, nàng ta đời nào thất thái như vậy, hài tử đến quá bất ngờ, nàng ta thử luyện hóa mấy lần đều không thành công.

Các cao thủ tiến lên, lão yêu Đoan Mộc hỏi Thần Nam và Đạm Đài Tuyền: “Hai vị sao thế, đều là quý khách, nên dĩ hòa vi quý, thông thả bàn luận có hơn không?”

“Không sao, hòa khí vi quý, chúng ta cùng bàn luận.”

Thần Nam chưa tỏ vẻ gì, Long Bảo Bảo đã bập bẹ lên tiếng.

“Đúng, nên ngồi lại bàn luận, mọi người đều là bằng hữu, không nên tổn thương hòa khí.” Tử Kim thần long ra vẻ nghiêm túc nhưng lại ngẫm truyền âm với Đạm Đài Tuyền: “Tiên tử, lão long ta uống say, nếu tiên tử muốn sinh tử, lão long sợ mồm mép không nghe theo, nói lảng nhăng gì đó.”

Đạm Đài Tuyền thật muốn lập tức giết chết Tử Kim thần long, xưa này nàng trí tuệ nổi danh Thiên giới, nhưng hôm nay vì nguyên do đặc biệt mà phải cúi đầu, phần hận hừ lạnh một tiếng rồi quay người lướt đi.

“Đợi đã.” Thần Nam truyền âm: “Đạm Đài Tuyền, chúng ta bàn một chút, cúng tính cách để tiểu sinh mệnh thoát ly thân thể người.”

“A...”

Đạm Đài Tuyền gần như phá cuồng, rít lên lãnh lói, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt tất cả, khiến Đại Ma và tứ vị lão yêu sững sốt.

Nhưng chỉ thoáng sau nàng đã quay lại.

Thái cổ nhân vật mặc huyết y rách rưới, cười Thiên mã cầm thanh đồng cổ mâu xuất hiện trong Yêu tộc thánh địa, Đạm Đài Tuyền bị y bức phải lui lại.

Tất cả như lâm đại địch, tuy trước đây mấy lão yêu và Đại Ma chưa gặp Thái cổ nam tử nhưng đã nghe đồn, giờ thấy dung mạo liền biết ngay.

Bảy tám Huyền giới nổi danh bị bảy Thái cổ nhân vật phá tan, các lão yêu cùng có cảm giác không lành.

Lúc tất cả chuẩn bị sinh tử chi chiến, Thái cổ nhân vật cười Thiên mã đột nhiên thoái lui, không ai hiểu sao y làm thế.

Nhưng họ hiểu ngay. Y đứng sững ngay lối ra vào Côn Luân Huyền giới như thần giữ cửa khiến không ai qua được, hình như có ý phong tỏa nơi này.

Không ai hiểu y định làm gì.

Một ngày một đêm trôi qua mà y vẫn đứng bất động như hóa thạch ở đó.

Thần Nam, Côn Luân lão yêu, Đại Ma đều không hiểu gì, sát tinh đã tới nhưng không ra tay huyết tinh đồ sát, còn định làm gì đó tội tệt hơn chăng?

Đạm Đài Tuyền lại không yên, nàng không muốn ở cùng Thần Nam một giây nào nữa, nhưng vì Thái cổ nhân vật ngăn trở nên không có cách rời đi.

Ba ngày trôi qua, thời gia này với Đạm Đài Tuyền vô cùng thống khổ, vật vờ, nàng cố tính tâm luyện hóa tiểu sinh mệnh nhưng đành bó tay.

Dẫu dốc toàn lực cũng vậy. Nàng thật sự hoảng hồn, hậu quả quá đáng sợ, lẽ nào tắm thân bằng thanh ngọc khiết của nàng sẽ phải sinh nở? Còn khó chịu hơn giết chết nàng.

Ba ngày nay, Thần Nam dần cảm thấy không ổn, Thái cổ nhân vật tuy không phát ra tinh thần dao động nhưng hần ần ước cảm ứng thấy đối phương tựa hồ quan sát mình.

304. Chương 305: Bái Đường Thành Thân

Những đại yêu ma xuất thân từ đây đều được các tu luyện giả khắp thiên thượng Nhân gian ghi nhớ trong lòng. Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững, Cốt Long, Hoàng Nghĩ, Phượng Hoàng thiên nữ đều là những siêu cấp cường giả.

Nhưng họ hoặc thất tung hoặc Niết bàn, đến nay vẫn không có tin tức gì, khiến Huyền giới nổi danh nhất dần sa sút.

Thái cổ nam tử đứng ở lối ra, phong tỏa cả Huyền giới liền mười ngày nhưng y không hề động đậy, hoàn toàn trở như tấm bia đá.

Các lão yêu Côn Luân tính đến chuyện thật sự rời bỏ thánh địa, bởi đá không phải lối ra duy nhất, còn hai thông đạo dẫn đến các nơi khác của đại lục.

Nhưng sau cùng họ không hành động vậy, Thái cổ nam tử mạnh như thế, lay động trong đó ắt không giấu nổi, một khi y chưa triển khai huyết tinh đồ sát, các lão yêu quyết định tạm thời quan sát.

Trong nội thiên địa Thần Nam, Mộng Khả Nhi tỉnh lại, mấy ngày nay khiến nàng tiều tụy hần, không ai ngờ nữ tử âu sầu này lại là thánh nữ cơ mưu thâm trầm lúc trước.

Thân thể nàng biến hóa dị thường, tuy tinh thần tiều tụy, nhưng tiên thiên thần thể hoàn mỹ dần, từng đạo hào quang bảy sắc phát ra, liên tục thay đổi thể chất nàng, sức mạnh bị phong ấn liên miên tràn ra, tô điểm thêm nét hoàn hảo cho nữ tử diễm quan thiên hạ này.

Mỗi thốn da thịt nàng đều sáng lấp lánh, Thất Tuyệt thần lực hoàn thành một lần biến đổi, đưa tu vi của nàng lên cảnh giới Thần Vương.

Thần Nam gần như không tin nổi, tất cả xảy ra quá nhanh, công lực của Mộng Khả Nhi chỉ trong thoáng chốc đã vượt hơn hần, thậm chí gần như đuổi kịp cảnh giới Thần Hoàng của Đạm Đài Tuyền.

Tứ tổ và Ngũ tổ không hề kinh hãi trước biến hóa của Mộng Khả Nhi, họ cho rằng nàng không đột phá cảnh giới mới là bất thường, còn chuyện biến hóa thành thiên nữ là đương nhiên.

Đương nhiên tình thế hiện tại vi diệu, hai lão không thể nói ra những lời này trước mặt Mộng Khả Nhi. Hai lão lo tu vi của nàng tăng lên, Thất Tuyệt thần lực được giải phòng, nàng sẽ hiểu lầm mình là Thất Tuyệt nữ!

Mà như thế sẽ vô cùng phiền hà, lúc đó nàng còn niệm chút mẫu tử thân tình chăng? Có chủ động dung hợp với Đạm Đài Tuyền chăng?

Nhưng Tứ tổ, Ngũ tổ vừa lo lắng vừa tỏ ra hoài nghi, lúc Đạm Đài Tuyền đạt tới cảnh giới Thần Vương đã hiểu tất cả về Thất Tuyệt, giờ Mộng Khả Nhi cũng đạt Thần Vương sơ cấp, sao còn chưa thấu triệt?

Ngày thứ mười, Mộng Khả Nhi dần bình tĩnh, không còn hoảng sợ nữa, tu vi từ Thần Vương sơ cấp tăng lên trung cấp, quả thật ngày tiến ngàn dặm.

“Thần Nam, chúng ta mau nghĩ cách cứu hài tử về.” Mộng Khả Nhi tỏ ra rất bình tĩnh.

Trong nội thiên địa, Mộng Khả Nhi bạch y như tuyết, dung nhan như ngọc, phát ra hào quang thánh khiết lạnh băng khiến Thần Nam tưởng mình hoa mắt, nàng đã tìm lại tự tin, trở thành đệ nhất thánh nữ ngày trước.

“Ta cũng muốn cứu hài tử nhưng nàng chưa minh bạch tình thế, mấy hôm trước ta thấy nàng tinh thần hoảng hốt, không muốn trút thêm lo lắng nên không kể lại. Nàng có biết tu vi Đạm Đài Tuyền đạt đến cảnh giới nào không, đã là Thần Hoàng cao thủ.”

Thần Nam biết Mộng Khả Nhi là nữ tử cực kỳ thông tuệ, thấy nàng khôi phục được vẻ lãnh tĩnh trước kia bèn kể lại những việc xảy ra gần đây. Đệ nhất thánh nữ thủ đoạn cao siêu, không biết sẽ tính toán thế nào.

“Ta quyết định dung hợp với Đạm Đài Tuyền, bằng không hài tử sẽ nguy hiểm, chỉ khi tiến hành dung hợp và phân ly kiểu này mới cứu được hài tử.” Mộng Khả Nhi nói năng rất lãnh tĩnh, nàng đứng nơi lưng núi, quay lưng lại nói với Thần Nam, mái tóc đen dài và à áo trắng bay lất phất theo làn gió núi thổi tới. Cạnh đó, mười mấy giò u lan bừng nở, khiến nàng thanh lệ tuyệt trần như Quảng Hàn tiên tử.

“Không được, công lực của nàng kém xa Đạm Đài Tuyền, nếu vạn nhất trong quá trình dung hợp phân ly xảy ra không biến, cả mẹ lẫn con sẽ đều ô hô ai tai, lúc đó có hối cũng không kịp.”

“Trong quá trình đó, tu vi chân thật có ảnh hưởng nhất định nhưng chủ yếu dựa vào tiềm năng bản thân tranh đấu, mặt này ta và Đạm Đài Tuyền gần ngang nhau, sẽ không nguy hiểm gì.”

Thần Nam lắc đầu: “Nàng đã nói rồi tu vi chân thật có ảnh hưởng nhất định, dù tiềm năng ngang nhau nhưng chỉ dựa vào sức mạnh bản thân, nàng không thể thoát được, ta không muốn nàng mạo hiểm.”

Mộng Khả Nhi tỏ vẻ lo lắng: “Nhưng... Đạm Đài Tuyền chưa cần đạt đến thiên giai, đến cảnh giới Thần Hoàng tối cao, dựa vào Thất Tuyệt thần lực đã đủ kinh thiên địa rồi. Nếu lúc đó ả dùng thủ đoạn cực đoan, hài tử tất vô cùng nguy hiểm.”

Lúc đó, Tứ tổ và Ngũ tổ vất vả leo lên đỉnh núi, đồng thời hô lên: “Không nên mạo hiểm, hài tử không có còn sinh tiếp được.” Rõ ràng hai người nói ngược ý nghĩ, không hiểu đang tính toán gì.

Mộng Khả Nhi đỏ ửng mặt mày, nàng tuy không còn cừ địch với Thần Nam như trước nhưng người khác nói thế lại khiến trong lòng phát hỏa. Sau cùng cũng nhân nại được, khẽ nhắc gót sen, đến trước mặt hai vị lão tổ, gõ khẽ lên má họ như trách mắng hài tử.

“Đau quá... người dám phạm thượng, đã biết chúng ta là lão tổ của Thần Nam còn mình là nhi tức Thần gia mà đối đãi với trưởng bối như vậy sao. Đau quá.”

Hai lão tổ bị xử lý nên thân.

Kì thật, Mộng Khả Nhi cũng thấy kì quái, nhiều ngày làm “tỷ tỷ” của họ, cũng biết họ không phải hài đồng tầm thường nhưng thói quen đối đãi với họ đã ăn sâu.

“Ta biết hai người có cách phá được phong ấn của ta, đúng không? Nếu ta tăng lên cảnh giới Thần Hoàng sẽ không lo bị Đạm Đài Tuyền áp chế.”

Hai lão tổ lập tức đáp ứng: “Thực ra... không có cách.”

“Hừ, hai người lo sẽ thành toàn cho Thất Tuyệt thiên nữ?” Mộng Khả Nhi rời mắt khỏi Thần Nam nhìn sang hai lão tổ, đoạn quay nhìn tầng không ngoài xa: “Ta không thể thành Thất Tuyệt thiên nữ bởi linh thức không nên có đó đã bị ta chấn tan.”

“Người... người nói cái gì?” Tứ tổ cả kinh.

Ngũ tổ tỏ vẻ hồ nghi. Theo họ lý giải, Mộng Khả Nhi đạt đến cảnh giới Thần Vương tất sẽ “minh ngộ”.

“Ta không phải Thất Tuyệt thiên nữ thuần túy, thiên nữ chân chính là Thần Cơ nhưng bà ta đã gặp bất trắc. Vạn năm sau, ta do thiên địa tinh khí ngưng tụ thành, sinh ra gần Đạm Đài thánh địa. Mấy ngày nay ta chỉ biết có vậy, chỉ muốn là chính mình, không muốn dung hợp với người khác nên chấn tan linh thức không nên tồn tại.”

“Thần Cơ?”

Thần Nam vô cùng ngạc nhiên, Thần Cơ là muội muội của Phong Ma, sao lại thành Thất Tuyệt thiên nữ? Chuyện này....

Hắn không hiểu, không hẳn Tứ tổ và Ngũ tổ cũng thế, họ hiểu khá nhiều về chuyện này nên nhanh chóng nắm được nguồn cơn.

“Không sai, Thần Cơ chính là Thất Tuyệt thiên nữ, ả không phải thân muội muội của tên điên đó.” Tứ tổ nói: “Thất Tuyệt thiên nữ do thiên địa tinh khí ngưng tụ thành, không phải do nhục thể phàm thai sinh ra, mỗi thời đại đều có một Thất Tuyệt thiên nữ xuất hiện. Thần Cơ do Phong Ma nuôi lớn...”

Nghe Tứ tổ phân tích, Thần Nam mới hiểu nguồn cơn.

Vạn năm trước, sau lưng Đạm Đài Tuyền có một vị cường giả, từng tranh đoạt tàn phá thế giới, giết Tây thổ thủ hộ giả, đó chính là Thần Cơ do Phong Ma nuôi dưỡng.

Thần Cơ chọn Đạm Đài Tuyền vì họ đều là Thất Tuyệt nữ, có điều lúc đó Đạm Đài Tuyền chưa “minh ngộ”, tu vi không đủ cao thâm nên không phải lúc dung hợp tốt nhất.

Việc đời bất ngờ, trong một lần hỗn chiến, Thần Cơ bị một thiên giai cường địch mạnh hơn tưởng tượng đánh cho gần như tịch diệt, tuy không chân chính tiêu vong, sau cùng tàn hết tinh khí đi, chuẩn bị đến thời đại thích hợp sẽ ngưng tụ chân thân rồi xuất thế. Vì thế mới tạo thành Mộng Khả Nhi.

Về khía cạnh nào đó, Thần Cơ, Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi là “tinh linh”, là tự nhiên chi thể hoàn toàn do thiên địa tinh khí ngưng tụ thành. Đó là nguyên nhân thân thể họ gần như hoàn mỹ.

Thần Cơ gặp bất trắc, biểu hiện của Mộng Khả Nhi cũng bất ngờ không kém, tiến vào cảnh giới Thần Vương xong, những linh thức ẩn kín chuyển hướng nên mới kháng cự Đạm Đài Tuyền. Sau đó nàng lựa chọn chấn tan hết linh thức đó.

“Thế nên ta không thể thành Thất Tuyệt thiên nữ phiêu diêu hư vô, các người cứ yên tâm. Muốn cứu hài tử, chỉ còn cách giúp ta phá phong ấn, rồi dung hợp với Đạm Đài Tuyền mới hi vọng áp chế được ả. Hơn nữa, trước khi tiến hành, chúng ta sắp đặt, tính toán cẩn thận, không sợ không hàng phục nổi ả.” Lúc này nàng lại trở thành thánh nữ tâm tư cẩn mật, thủ đoạn cao siêu, chuẩn bị sắp đặt đối phó Đạm Đài Tuyền.

Tứ tổ và Ngũ tổ do dự nhưng cuối cùng cũng tin lời Mộng Khả Nhi, giờ nàng đã đạt tới cảnh giới Thần Vương, nếu muốn lừa họ nhằm dung hợp với Đạm Đài Tuyền khá đơn giản, không cần phí lời thế này làm gì.

“Chuyện này, hắc hắc...chưa yên tâm lắm. nếu chúng ta tạo thành một Thất Tuyệt thiên nữ... thì phiền lắm. Người đã biết đôi chút, chúng ta không cần giấu nữa. Đã là nhi tức của Thần gia cũng nên để hải lão già này tổ chức một hôn lễ long trọng nhỉ?”

Lòng vòng hồi lâu, hai vị lão tổ vẫn không yên tâm, quyết định dùng hôn nhân trói buộc Mộng Khả Nhi, nếu là Thất Tuyệt nữ vừa “minh ngộ”, quyết không đồng ý.

“Các người...” Ngọc dung Mộng Khả Nhi đỏ ửng, giận run người: “Các người quá khinh người, ta không đồng ý.”

Thần Nam cũng ngưng ngưng: “Hai vị lão tổ đừng gây loạn nữa.” Hắn lo hai lão lại phát tác tâm tính hài tử lên.

Tứ tổ và Ngũ tổ tỏ ra khá kiên quyết, Ngũ tổ lên tiếng: “Nói thật là chúng ta có cách phá phong ấn nhưng chỉ khi người là nhi tức của Thần gia mới nói ra, bằng không... sau này khi Thất Tuyệt thiên nữ thành, muốn khóc cũng không kịp.”

Mộng Khả Nhi tức giận phát tay áo bỏ đi nhưng không yêu cầu rời khỏi nội thiên địa của Thần Nam.

Thần Nam rời nội thiên địa, lại cảm ứng thấy Thái cổ nhân vật đang quan sát mình, tuy cách sông cách núi nhưng hắn vẫn có cảm giác người khác đang dõi theo từng bước của mình.

Đạm Đài Tuyền cũng gặp vấn đề tương tự, lòng nóng như lửa đốt không chỉ vì tiểu sinh mệnh trong mình, mà còn vì Thái cổ nam tử đang quan sát.

Đến ngày thứ mười lăm, Thần Nam vào nội thiên địa liền nhận được tin tức bất ngờ, Mộng Khả Nhi đồng ý với yêu cầu của hai vị lão tổ, chính thức gia nhập Thần gia.

Hắn phản đối: “Mộng Khả Nhi, nàng không cần lo, ta sẽ cứu được hài tử, không để nàng chịu ủy khuất.”

Đoạn cất mình bay vào trong sâu nội thiên địa tìm Tứ tổ và Ngũ tổ.

Hai lão tổ biết tin liền nhảy căng lên, ghé sát tai hần thì thầm: “Chúng ta chỉ muốn tốt cho người, sau khi giải phong ấn, nó sẽ tiến vào Thần Hoàng lĩnh vực, nếu không dùng hôn nhân ước thúc, nó muốn giết người dễ như trở bàn tay.”

Thần Nam cầm câu đáp: “Hôn nhân không phải trò đùa, cũng phải là hình thức, nếu nàng muốn giết cháu vì việc trước đây, liệu hôn nhân có bó buộc được không?”

“Bốp.” Ngũ tổ gõ cho hần một cái nên thân: “Dám coi thường trí tuệ của chúng ta, đây là huyết chú hôn ước, sau này nó muốn giết người tất lãnh hậu quả trước. Tìm cho người một Thần Hoàng làm vợ còn ý kiến gì hả.”

Thần Nam bị hai lão tổ kéo xuống, gõ hai cái lên đầu.

“Bất kể thế nào, cháu cũng không đồng ý, vì... cháu không thể cô phụ, phản bội một người khác.” Thần Nam tỏ vẻ buồn bã nhưng nói ra chắc như chém đinh chặt sắt.

“Ta phải cóc chết tên cứng đầu.” Hai lão tổ tuy nhỏ nhưng nhảy rất cao, lên đầu hần gõ liền hai cái, hần không dám động nộ với hai vị lão tổ tông.

“Chúng ta không bảo người chỉ cưới mình Mộng Khả Nhi, đây là để ứng phó với tình huống trước mắt, cưới đã rồi nói.”

Thấy Thần Nam không đáp, Ngũ tổ tiếp lời: “Người không phải muốn tìm Vũ Hinh chân chính sao, chúng ta sẽ giúp.”

Thần Nam quay phắt lại, hai mắt sáng chói khiến hai lão tổ kinh hoảng.

“Hai vị lão tổ tìm được?”

“Đương nhiên, thành thân trước rồi nói.”

Thần Nam không biết nên khóc hay cười, hai lão tổ cười hì hì quả thật khó chơi.

“Sưu hồn đại pháp!” Hần trực tiếp dùng thần thông với hai người, định tìm kí ức của họ.

“Không cần phí công.” Hai lão tổ tỏ vẻ ơ hờ, Ngũ tổ nói: “Tuy tu vi của chúng ta không còn nhưng tâm thần bất tử vẫn thế, về phương diện tình cảm, người không cách nào xâm nhiễu được.”

Sau cùng, hôn lễ hoang đường cũng diễn ra, nhưng Thần Nam đã truyền âm cho Mộng Khả Nhi rằng chỉ nhằm ứng phó với hai lão tổ tông.

Mộng Khả Nhi băng cơ ngọc cốt, thanh lệ tuyệt tục, trông mắt như thu thủy quét qua hần, lặng lẽ gặt đầu rồi bắt đầu bái thiên địa.

Mỗi người có cảm thụ riêng, lúc xưa ở Tây thổ cũng từng trải qua một đoạn hoang đường hôn nhân khiến quan hệ giữ họ phức tạp vô cùng. Hôn nhân lần này lại bất ngờ, thật không biết sau này hai người sẽ ra sao.

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái lão tổ!”

“Phu thê đối bái!”

Hai lão tổ reo lên hứng trí, ung dung tiếp nhân khẩu bái của đôi tân nhân, làm ra vẻ nhắc chén trà lên.

“Lễ xong, phu thê vào động phòng!”

Thần Nam và Mộng Khả Nhi tiến vào Lôi Thần điện, để hai lão tổ bên ngoài, hai người ngồi yên lặng trong phong hoa chúc, chuẩn bị đả tọa điều tức hết đêm.

Nhưng lúc đó một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện trong phòng, là Thái cổ nam tử. y không cười Thiên mã hay cầm thanh đồng cổ mẫu.

“Là người.” Thần Nam đứng dậy, trọng giọng: “Muốn gì?”

Đối phương lại vào nội thiên địa của hắn được mà hắn không có cảm ứng gì, trình độ quá chênh lệch.
“Để chúc mừng.” Thái cổ nam tử lên tiếng, khiến cả Thần Nam lẫn Mộng Khả Nhi đều kinh ngạc.

305. Chương 306: Đêm Động Phòng Hoa Chúc Mê Đắm

Quả nhiên câu tiếp theo khiến hắn lạnh toát người.

“Người rất đặc thù, cả mấy nữ tử trong Huyền giới này cũng khiến ta có cảm giác khác thường.”

Thần Nam không hiểu ngôn ngữ của Thái cổ nam tử nhưng nắm được thông qua dao động tinh thần.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi hơi ngạc nhiên, bị cường giả cỡ này chú ý, đương nhiên có vấn đề.

Mấy nữ tử mà đối phương nói tới, bao quát cả Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, hai hóa thân của Thất Tuyệt nữ, khi tất cả hóa thân hợp lại sẽ là cường giả mạnh nhất. Có lẽ Thái cổ nhân vật cảm ứng được khí tức nguy hiểm trên mình họ.

Còn Thần Nam có đặc thù gì? Hắn tự thấy mình có nhiều bí mật, chỉ ít như thiên bảo Thần ma đồ, thần binh tàn hồn cùng một phần linh hồn của tiên tổ, sẽ có ngày ba khía cạnh này uy hiếp đến Thái cổ nam tử.

“Người định làm gì?” Thần Nam quát hỏi.

“Ha ha...” Nam tử cười vang, không đáp.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi bất an, nam tử lạnh tanh này lại thay đổi mãnh liệt như vậy, chắc chắn trong lòng đang kích động.

“Ta cần hài tử của các người.”

Nét cười trên mặt nam tử tan biến ngay, trở lại lạnh lùng như được điêu khắc từ kim cương.

Quả nhiên là lai giả bất thiện!

Nhưng ý định của đối phương khiến Thần Nam và Mộng Khả Nhi bất ngờ, đồng thời vô cùng phẫn nộ.

“Có gì cứ tìm ta, đừng nhắm vào hài tử của ta.”

Dù đối diện với Thái cổ nhân vật từng giết “Thương Thiên” nhưng Thần Nam không hề sợ hãi, nhìn đối phương đầy giận dữ.

“Người... còn có tác dụng khác, hài tử của người rất mạnh, còn hơn ta lúc nhỏ. Nó có quan hệ với các người nhưng thành truyền nhân của ta sẽ một đao cắt đứt, các người không còn là phụ mẫu của nó nữa.”

Thái cổ nam tử buông lời lãnh khốc vô tình.

Mộng Khả Nhi biến sắc, quát lớn: “Không được, hài tử của chúng ta, sao người dám vượt qua cương thường như vậy?” Thân thể lóe sáng hào quang bảy sắc, phi thường kích động cùng phẫn nộ.

Thần Nam cũng quát: “Người khinh người quá, dù không phải đối thủ của người, ta cũng phải tuyên chiến, muốn cướp hài tử phải bước qua xác ta trước.”

“Không, không cần phải giết các người, ta không chỉ cần một hài tử mà các hài tử tương lai của các người.”

Có những lúc không thể nhẫn nhịn được.

Thần Nam nổi giận, Thái cổ nam tử quá khinh người, tính toán như vậy có coi hắn vào đâu?

Trong thiên địa có bậc phụ mẫu nào đành lòng nhìn hài tử bị cướp đi, Thần Nam sẵn sàng thà ngọc nát hơn làm ngói lành.

Mộng Khả Nhi cũng biến sắc, đứng cùng phía với Thần Nam. Thái cổ nam tử bức bách đôi “phu thê” đồng tâm với nhau.

“Không cần nổi giận, đây là thế giới cường giả vi tôn, ta có đủ sức mạnh nên làm gì cũng được.” Thái cổ nam tử nói với Thần Nam: “Vốn ta định thu người làm truyền nhân nhưng ta không nhìn được tương lai của người, có thể người sẽ thành một chiến hồn cực mạnh hoặc chỉ là vật dẫn cho người ta. Con người đương nhiên sẽ thành một chiến hồn mạnh nhất, nên ta phải chọn nó.”

Thần Nam vừa phần nỡ vừa ngạc nhiên, không hiểu nam tử dựa vào đâu mà phán đoán như thế. Mộng Khả Nhi cả kinh, nhìn Thần Nam chằm chằm, lại nhớ đến hải tử chưa xuất thế, lòng nổi sóng cuộn cuộn.

“Được rồi, không quá nhiều đêm tân hôn nữa, chúc các người sớm sinh quý tử.” Thái cổ nam tử tan biến, trong phòng sáng rực hào quang, cảnh vật đại biến dạng.

Mùi hoa thơm lừng thấm vào tâm tì, những đóa hoa vô danh mọc ra nhanh chóng rồi bùng nổ trên giường, dưới đất, trên nóc phòng, màu hoa rực rỡ khiến căn phòng trở thành một tòa hoa ốc.

Những đóa hoa mỹ lệ lấp lánh hào quang, gần như yêu diễm, mỗi đóa hoa rực rỡ đều trong suốt, cơ hồ được điêu khắc từ bảo ngọc.

Mùi thơm nồng khắp căn phòng khiến người ta say mê.

Nhưng Thần Nam và Mộng Khả Nhi nhanh chóng thấy bất thường, tinh thần họ dần loãng ra, trước mắt xuất hiện ảo giác.

Xung quanh họ dường như lại biến hóa, họ chìm vào một vùng thiên địa mới, vẫn ngập đầy hương hoa nhưng rộng hơn, có nhiều cảnh vật hơn thế giới trước.

Một dòng suối nhỏ chảy trong biển hoa, tiếng róc rách vui tai, cá lội tung tăng, những viên đá trứng ngỗng rực rỡ được ánh dương quang chiếu vào càng trở nên diễm lệ.

Một chiếc cầu nhỏ xuất hiện cách đó không xa, bờ suối bên kia rực rỡ như gấm thêu có ba gian nhà tranh, men theo cây cầu liền thấy mấy mẫu vườn xuất hiện sau nhà, ngoài xa chút nữa là rừng trúc xanh um, mấy hài đồng tinh nghịch đang chạy nhảy.

Càng kinh ngạc hơn là Mộng Khả Nhi và Thần Nam thấy chính mình đang mỉm cười uống trà, ngồi trên ghế mây nhìn hài đồng đùa nghịch.

Bức tranh sinh động, hài hòa, ngập niềm vui.

“Ha ha...”

Giọng cười chói tai vang lên đột ngột, dao động tinh thần của Thái cổ nam tử nhập vào óc họ.

“Đây là ý nguyện chung trong tiềm thức các người, nguyện vọng này hiện cùng hòa nhịp. Nhưng ta phát hiện có quá nhiều gút mắc đạo đức tạo thành cấm cố, ha ha... để ta thành toàn cho các người sớm sinh quý tử...”

Lần này, Thái cổ nam tử thật sự biến mất.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi không biết mình đang ảo giác hay bị đại pháp lực chuyển di đến một không gian mới. Cảnh tượng trước mắt vẫn là nước chảy dưới cầu, hoa thơm đưa hương, tiếng cười hài đồng xa dần, cả thiên địa chỉ còn lại hai người.

Mùi hoa liên tục bay vào mũi, tinh thần hai người lại mơ hồ.

Mộng Khả Nhi đứng trong khóm hoa, mái tóc dài óng ả như tơ, lấp lánh ánh sáng khiến làn da như tuyết càng tô thêm nét bóng bẩy.

Tuyệt đại dung nhan đâu cần son phấn mà vẫn thanh tân tú lệ, gò má căng mọng như mộng như ảo, dù vắng mình nguyệt trên trời cũng không thể so được.

Tà váy trắng lất phất theo gió, dung nhan như ngọc khiến bách hoa thất sắc, đôi mắt linh động lấp lánh một làn sương, đượm vẻ mê li.

Tuyệt sắc tiên nhan quả thật khuynh thành khuynh quốc.

Nàng đứng yêu kiều trong khóm hoa, nhìn Thần Nam cách đó vào bước với vẻ mê hoặc.

Lúc này, Thần Nam cũng vô cùng hoang mang, khuôn mặt cương nghị nhũn hẫ đi, ánh mắt dần lộ vẻ thương yêu, nội tâm hấn cực lực phản đối, biết rằng mình đang rơi vào “tròng” của Thái cổ nam tử nhưng không thể chống cự nổi.

Trong mảnh đất cực lạc phồn hoa như gấm này, càng lúc hấn càng thấy thân thể không chịu chi phối, gắng gượng di động cước bộ hướng về Mộng Khả Nhi.

Hấn biết Thái cổ nam tử muốn hai người làm gì nhưng dần vô lực kháng cự, mùi thơm nồng khiến ý chí hấn bạc nhược dần.

Mộng Khả Nhi cũng mê mang tiến về phía hấn, nàng cũng cố chống cự nhưng sa vào hạ phong.

Không biết ai đưa tay ra trước mà tay hai người nắm lấy, thân thể gần dần...

Ti lí trí sau cùng tan đi, hai người cũng mắng Thái cổ nam tử ti bỉ. Hiển nhiên, y biết cả hai muốn gì nhưng nội tâm còn ngăn cách nên không thể chân chính động phòng hoa chúc, y lại muốn có cốt nhục của hai người nên thi triển thủ đoạn phi thường.

Trong rừng hoa, y sam rải rác, Mộng Khả Nhi băng cơ ngọc cốt, như cửu thiên tiên tử giáng lâm phạm trần, đượm vẻ mê ly.

Bất diệt ma thể của Thần Nam cường kiện như đúc từ thép, cơ bắp cuộn cuộn lấp lánh bảo quang màu cổ đồng.

Thất Tuyệt nữ hiệu xưng huyết mạch ưu tú nhất ôm lấy Thần Nam, thực hiện nguyện vọng của Thái cổ nam tử.

Trong rừng hoa, ngọc thể của Mộng Khả Nhi lồ lộ, những đường cong ẩn hiện, dụ hoặc mê người, cánh tay như ngọc cùng cặp chân dài trắng muốt thò khỏi khóm hoa khiến thánh khiết tiên tử vô cùng quyến rũ, phong tình vạn chủng.

Hiện tại, thế giới chỉ còn lại mình họ...

Trong nội thiên địa của Thần Nam tuy không có nhật nguyệt nhưng vùng hỗn độn cũng sản sinh được cảnh ngày đêm thay đổi.

Ánh sáng hỗn độn chiếu rọi, một ngày mới lại bắt đầu.

Trong nội thiên địa, bạch vụ mờ mờ lan tỏa, dần tan đi.

Tiếng chim trong vút vui tai, mùi hoa thơm theo gió đưa lại, điện vũ lâu đài, thanh sơn lục thủy, cảnh vật quả thật đẹp hơn tiên cảnh.

Tứ tổ và Ngũ tổ biến thành hài đồng, có những lúc tư tưởng cũng hài đồng hóa, lúc này họ đang ngằm đến gần tân phòng của Thần Nam.

Xuyên qua trùng trùng Lôi Thần điện, hai người chậm cước bộ lại, kiễng chân tiến tới. Những vừa vào trong viện tử, họ lập tức ngẩn người, khắp nơi toàn là những cánh hoa trong suốt, rực rỡ đang khoe nở.

Tứ tổ kêu lên: “Không ổn, là Tình Nhân hoa.” Rồi kéo Ngũ tổ lui lại mười mấy trượng: “Đây là Tình Nhân hoa không thần ma nào chống nổi, sao ở chỗ này lại nở nhiều thế nhỉ? Lẽ nào là tiểu tử giả trò, hắc hắc...”

“Tên cứng cổ đó không tốt lành gì, Tình Nhân hoa nửa tháng mới tàn, hắc hắc...”

Hai lão tổ không buồn nghĩ nhiều cũng không ngờ có người dùng đại thần thông mới được nội thiên địa mà đến đây.

Sáng sớm, ánh sáng hỗn độn chiếu vào tân phòng của Thần Nam và Mộng Khả Nhi, hai tân nhân ôm nhau từ từ tỉnh lại.

Tà váy trắng cùng chiến y đen nhánh rải rác trong khóm hoa, Thần Nam lơ mơ mở mắt, đập vào ánh nhìn là tuyệt thế tiên nhan, đôi mắt trong như thu thủy phủ một tầng sương khói, đang tỏ vẻ mê ly.

Làn da trắng muốt, mềm mại, cặp đùi tròn lẳn, làn da được ánh nắng chiếu vào gần như trong suốt, toàn thân nàng chìm trong ánh sáng mờ mờ, tóc mai rũ rượi, gò má ửng hồng.

Đột nhiên tiếng hét thất thanh xé toang không khí buổi sớm yên bình.

“A... người người... chết đi.” Mộng Khả Nhi bật lên, để nguyên thân trần tung chưởng vào Thần Nam.

“Bình.”

Thần Nam giơ chưởng lên đỡ. Đối diện cao thủ cấp Thần Vương, hắn không dám sơ suất, hai người đại chiến trong tâm phòng khiến phòng ốc tan tành, nhưng những đóa Tình Nhân hoa tan nát rồi lại nở luôn ở chỗ cũ, càng đẹp hơn.

Tứ tổ và Ngũ tổ vốn định bỏ đi, đưa mắt nhìn nhau, lẩm bẩm: “Xấu hổ quá hóa giận? Xem ra còn phải tức giận mười bốn ngày nữa, mỗi ngày chỉ có một lúc tỉnh lại mà thôi...”

Quả nhiên như họ dự liệu, kịch chiến mới bắt đầu đã kết thúc, tất cả lại yên bình. Hai kẻ ái hận nan minh chật vật cất bước tiến về phía nhau...

Hai lão tổ cười hi hi cao hứng, cùng nhau đi ra, lại hạ lệnh cho các thiên sứ không được đến gần nửa bước.

Tại lối ra Côn Luân Huyền giới, Thái cổ nam tử đứng như hóa đá chợt cười lạnh: “Ta cần chiến hồn mạnh nhất.”

306. Chương 307: Chiến Hồn- Thần Chi

Ngày thứ năm, hai người hợp lực phá cấm cố, ra khỏi biển hoa, không khí ngoại giới vẫn trong trẻo nhưng họ như tỉnh mộng, không dám tin những gì xảy ra mấy ngày qua, thật quá hoang đường.

Ở Tây thổ trước đây, họ từng cùng mất kí ức, tham dự vào một cuộc hôn nhân hoang đường, lần này là một hoàn cảnh khó lòng tưởng tượng khác, họ thành phu thê thật sự, ái hận tình cừ giữa hai người đến giờ rất khó phân chia.

Mộng Khả Nhi run người, nàng muốn giết Thần Nam nhưng họa căn lại là đây, tất cả do Thái cổ nam tử an bài.

“A...”

Mái tóc nàng dựng lên, ngẩng đầu hú vang, đoạn thân thể phát ra hào quang bảy sắc, hất bay y sam, lao vút lên không quát vang: “Thần Nam, ta muốn quyết chiến với ngươi.”

Hiện tại nàng chỉ muốn dùng đại chiến để phát tiết, bằng không chắc sẽ phát điên.

Thần Nam cũng thấy khuất nhục chưa từng thấy, Thái cổ nam tử coi hắn là gì?

Nói hắn là ngựa giống còn dễ nghe, kì thật y coi hắn khác nào công cụ tạo ra chiến hồn có thể thoải mái sử dụng.

Cảm giác bị người ta sai khiến, tùy ý an bài mệnh vận này khiến hắn vô cùng uất ức, hơn hẳn mọi khuất nhục từng chịu, quả thật hắn bị phản cực điểm.

“Sẽ có ngày ta trả lại gấp mười.” Hắn gầm lên phẫn nộ.

Nghe Mộng Khả Nhi khiêu chiến, hắn lao vút lên, dùng thực tế đáp trả, cùng kịch chiến với nàng.

Hai người đều chịu đả kích, nếu tâm thật ý, cuộc sống vợ chồng tuần tự diễn ra, họ không có gì oán hận nhưng lại bị người ta cưỡng bách.

Địch ý giữa họ sau khi xảy ra một loạt sự kiện đã mờ dần, thậm chí còn phát triển theo hướng tích cực. Nhưng như thế không có nghĩa họ thật sự kết thành phu thê, chuyện đó cần thời gian xóa đi ngăn cách, nuôi dưỡng tình cảm.

Tất cả xảy ra quá đột nhiên, khiến họ cảm giác vô cùng sỉ nhục.

Mộng Khả Nhi tăng lên cảnh giới Thần Vương, tu vi hơn hẳn trước, chiến lực phi phàm, liên tục giao phong với Thần Nam trên không, phát tiết nộ hỏa trong lòng.

Thần Nam cũng mang tâm lý như vậy, cần đại chiến thật lâm ly để xóa mờ cảm giác khuất nhục trong lòng, hẳn không dùng bảo vật, chỉ bằng bản năng chiến đấu.

Trên không kiếm khí tung hoành, hào quang sáng rực như từng đạo lưu tinh vạch ngang trời, kéo thành từng vệt ánh sáng.

Tứ tổ và Ngũ tổ nghe tin đến ngay, không hiểu gì, Tứ tổ hét gọi: “Hai người đang làm gì... phu thê sao lại đấu sống chết, đã có huyết chú hôn ước, không ai được hại nhau, bằng không sẽ bị huyết chú phản ngược.”

Ngũ tổ cũng kêu lớn: “Mau mau dừng tay, Thần tiểu tử mau nhận thua, sao lại dùng loại tà hoa này, là người sai. Tiểu Mộng cũng mau dừng tay, còn chưa giải phong ấn, chưa tăng lên cảnh giới Thần Hoàng, lẽ nào lại định sai lời, giết Thần Nam? Lúc trước cô chỉ đùa sao?”

Hai người trên không chưa nghe lời hai vị lão tổ còn bình tĩnh, nghe rồi càng phẫn nộ, tất cả đều do Thái cổ nam tử an bài, hai lão tổ chắc đang làm loạn.

Không biết họ đại chiến bao lâu, các thiên sứ ngoài xa run rẩy, không dám lại gần, mãi đến khi Mộng Khả Nhi và Thần Nam mỗi một, rớt từ trên không xuống, trận chiến mới kết thúc.

Đương nhiên trong lúc giao chiến họ dần lãnh tĩnh, Mộng Khả Nhi cũng không quyết tâm giết Thần Nam, bởi tất cả đều do Thái cổ nam tử.

Thần Nam lại càng không có sát tâm, tu vi của hắn hiện vẫn cao hơn Mộng Khả Nhi một chút, muốn giết nàng không cần dùng bảo vật cũng được.

“Không phát khùng nữa à?”

“Thật ra là sao?”

Tứ tổ và Ngũ tổ bước tới nhưng hai người kiệt sức lại không chịu nổi mặt họ.

“Xem ra có biến cố phát sinh, không phải như chúng ta đã nói, thật ra là chuyện gì, biết đâu hai lão bất tử bọn ta giúp được gì đó.”

Thần Nam nghiêng rằng: “Thái cổ nam tử quá khinh người, xưa nay cháu chưa bao giờ bị sỉ nhục thế.”

Ngũ tổ cả kinh: “Hắn vào được đây, có mục đích gì?”

“Tối đó...” Thần Nam đầm quyền xuống đất, một vết nứt lan ra xa.

Mộng Khả Nhi nghe Thần Nam kể lại, tức giận lao tới, lắc lư lao vào vùng sâu nội thiên địa.

Thần Nam kể lại cho hai lão tiểu hài nghe bởi hắn thấy hai lão quá ư thần bí, chưa biết chừng thật sự chỉ điểm được biện pháp nào đó đối phó với Thái cổ nhân vật.

“Cái gì? Hắn dám nhắm vào tử tôn Thần gia chúng ta hả, ở đâu ra cái lý đó.”

Nếu là việc gì khác, Thái cổ nhân vật này quá mạnh, hai vị lão tổ có thể nín nhịn nhưng đối phương lại định cướp Thần gia đệ thập nhất nhân trong truyền thuyết, khiến họ nhảy dựng lên.

“Khinh người quá lắm, diệt hắn, diệt hắn.”

Hai lão tổ dụng lực nắm chặt tiểu quyền đầu, phẫn nộ hét lên.

“Hết không thì được việc gì, hai vị có cách nào không?” Thần Nam gầm lên.

Hai lão tổ ừ ừ, Tứ tổ thở dài: “Nhóm Ma Chủ đã vào đệ tam giới, hiện tại Nhân gian không có Thiên giới cao thủ, làm sao diệt hắn được, chúng ta chẳng qua quá giận mà thôi.”

Ngũ tổ cũng than: “Dù họ chưa vào đệ tam giới, cũng chỉ có năm ba người như Ma Chủ, Thần lão đại, Thần lão nhị của Thần gia chúng ta địch nổi Thái cổ thất nhân.”

“Thần lão đại, Thần lão nhị sánh được với Ma Chủ?” Thần Nam cả kinh, quên rằng họ là tổ tiên của mình, nên không dùng lời lẽ cung kính.

“Sao dám nói vậy, tiểu tử?” Hai lão tổ đồng thời gõ lên đầu hắn: “Thần gia chúng ta có sáu vị thiên giai cao thủ, phóng mắt khắp thiên hạ, ai dám không phục? Một nhà có sáu người như thế, tuyệt đối là thiên thượng địa hạ đệ nhất gia tộc.”

Thần Nam không hiểu trong sáu người này có gồm “đại phản đồ” phụ thân hắn không, nhưng chắc chắn thực lực của Thần gia quả kinh nhân. Hắn cảnh tỉnh hai vị lão tổ: “Chưa biết chừng Thần gia còn thiên giai cao thủ chưa vào đệ tam giới.”

Ngũ tổ tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Không cần nghĩ, chúng ta bị gã phụ thân khi sư diệt tổ của người dùng Vạn Cổ Giai Không biến thành thế này. Thần lão đại, Thần lão nhị bảo vệ linh thức và một phần thân thể tiên tổ, chủ động vào đệ tam giới. Thần lão tam tọa trấn ở nhà chắc không tránh khỏi bàn tay của tên điên Ma Chủ.”

Liên tục mấy ngày, Mộng Khả Nhi bế quan trong trúc lâm ở nội thiên địa Thần Nam, không chịu gặp ai.

Thần Nam tỉnh tâm ra khỏi nội thiên địa, không ngờ biết được mấy lão yêu bắt đầu hành động thăm dò, để tránh rủi ro, họ phái vài tiểu yêu ra nhưng hoàn toàn không bị Thái cổ nam tử ngăn cản.

Thần Hi và Long Vũ đều bị đưa đi, Thần Nam không kịp đến đưa tiễn.

Đạm Đài Tuyền không đi, bởi nàng ta biết Mộng Khả Nhi còn ở đây. Mấy hôm nay nàng không giữ nổi bình tĩnh, nơi tĩnh tu cả ngày kiếm khí xung thiên, trừ Vũ Hinh, không ai dám đến gần.

Lúc Thái cổ nam tử xuất hiện trong nội thiên địa, Thần Nam lao thẳng tới, dù biết không phải đối thủ nhưng nộ ý trong lòng hắn phải phát tiết, cầm Hậu Nghệ cung, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Thạch Cầm đương, nhất tề công tới.

Nhưng hắn cả kinh bởi Đại Long đao không hiểu sao lại vỡ tan, long đao chỉ hồn tại thể nội mờ dần.

“Ta đã nói tạm thời không giết người nhưng người còn bất kính với ta, chắc không sống được mấy hơi.” Thanh âm Thái cổ nam tử lạnh tanh: “Một khi mấy chiến hồn mạnh nhất xuất thế, người khác được chết. Ta cho người biết, hài tử của người dù được ta thu làm truyền nhân nhưng nếu không trở thành mạnh nhất, không sánh nổi huyết mạch của chúng ta, ắt ta không do dự xuống tay.”

Thần Nam bừng bừng nổi giận, không chỉ hắn mà cả hài tử cũng là công cụ, đối phương chỉ cần chiến hồn mạnh nhất, nếu không đánh bại huyết mạch không hiểu ở nơi nào của y, cũng chỉ còn nước chết.

Nhưng mấy bảo vật không mấy may thương tổn được Thái cổ nam tử, y lắc đầu: “Những cường giả mạnh nhất, chết rồi bị người ta luyện chế thành thần binh, những hào quang khi xưa...”

Đoạn y tan biến ngay.

Thần Nam sửng sốt, hình như hắn hiểu được gì đó.

Tứ tổ và Ngũ tổ chạy tới, họ vừa thấy tất cả, không hiểu sao lại phần nộ gầm lên: “Chết tiệt, đồ khốn, quá đáng lắm rồi, định bức chúng ta xuất tuyệt chiêu.”

“Các vị...”

“Chắc người cũng đoán ra, tên khốn đó quá đáng thật, đó là bổ phẩm linh hồn cho Viễn tổ sống lại.”

Thần Nam cả kinh: “Các vị nói hài tử của cháu...những chiến hồn mạnh nhất là...”

Ngũ tổ giận dữ gào lên: “Chúng ta quá ơ hờ, vốn không ngờ đệ thập nhất nhân mạnh đến thế nhưng không nghĩ nhiều, hiện giờ đã hiểu. Hài tử không chỉ có huyết mạch của Thất Tuyệt thiên nữ và Thần gia, cả sức mạnh của thần binh chi hồn bị nó nuốt vào. Nó xuất thế, tất cả sẽ hiển hiện.”

Thần Nam ngạc nhiên nhìn Đại Long đao vỡ tan trong tay, lại nhìn vào long đao chi hồn mờ mịt. Xưa này hắn vẫn cho rằng mình nuôi hồn trong thân thể, trước sau cũng gặp họa, tìm mọi cách giải thoát mà vô hiệu, không ngờ sau cùng hài tử của hắn lại hút mất long đao.

Hắn hơi lo lắng: “Hài tử... này và long đao dung hợp, sau này có nguy hiểm không.”

Tứ tổ nói: “Không, đó là hồn dương hồn, chuyện này... trời ạ. Không biết là may mắn hay bi ai của Thần gia. Nếu vì muốn tổ tiên sống lại, ‘phụng hiến’ hài tử như tám người trước kia, quả thật đáng tiếc, cái giá lớn quá.”

Ngũ tổ cũng kích động: “Thật không ngờ, sức mạnh của cường giả mạnh bậc nhất trên đời lại do tử tôn Thần gia chúng ta kế thừa.”

Nghe hai lão tổ giảng giải, Thần Nam hiểu được nguồn cơn.

Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác... những bảo vật này từng là thần linh có sinh mệnh, hơn nữa còn là cường giả hàng đầu trong thiên địa.

Nhưng không hiểu vì sao họ lần lượt rơi rụng, song không hoàn toàn hủy diệt, sinh mệnh chỉ năng hùng hồn không tan mà vẫn tồn tại, có điều chỉ hiển hiện được trạng thái bản thể, bị người ta tế luyện thành thần binh.

Thần gia có tới sáu vị thiên giai cao thủ, thực lực đương nhiên hơn hẳn các gia tộc khác, qua nhiều năm tìm kiếm, dần tụ tập được thần binh rải rác các nơi khắp thiên địa. Mục tiêu của họ là dùng năng lượng của những tàn hồn này cho tổ tiên sống lại.

Xưa nay họ vẫn lấy hồn dương hồn, không chỉ tụ tập linh hồn tàn phẫn của tổ tiên mà cả tàn hồn của thần binh, rồi thực hiện nguyện vọng vĩ đại: giúp tổ tiên hồi sinh.

Nhưng xưa nay chưa từng có chuyện thần binh chỉ hồn lại là cường giả mạnh bậc nhất thiên địa, chân chính dung hợp với huyết mạch Thần gia.

Nhưng hài tử của Thần Nam và long đao dung hợp. Nó không phải Đại long thần chuyển thể nhưng cũng tương tự, bởi nó mang trong mình sức mạnh của Đại Long đao.

Thái cổ nam tử từng nói đó là nguyên nhân hài tử của hắn sẽ thành chiến hồn mạnh nhất thiên địa. Nếu những hài tử này chân chính dung hợp với mỗi thần binh chỉ hồn, có thể sẽ trùng hiện được những cường giả mạnh nhất thiên địa khi xưa.

Đó cũng là một hình thức khiến Đại Long đao, Liệt Không Kiếm sống lại, tái hiện tối cường chiến hồn!

Hiện tại, hài tử của hắn đang biến đổi đó thành hiện thực, không chỉ nữa khúc long đao hắn giữ trong tay cùng linh hồn của đao cũng nhập vào thể nội hài tử, long đao tàn hồn phiêu tán tại thiên địa cũng tụ tập lại.

Hắn biết rằng thần binh chỉ hồn cực mạnh, giờ mới chân chính hiểu được.

Tiềm lực của hài tử khó lòng tưởng tượng, chẳng trách Tứ tổ và Ngũ tổ cảm thán, dùng hài tử để cho tiên tổ sống lại, quả thật cái giá quá đắt.

Đó cũng là nguyên nhân Thái cổ nam tử xem trọng hài tử. Y biết được những cường giả mạnh nhất thiên địa sẽ dùng một phương thức khác quay lại thế giới.

Nhưng hắn cũng kinh hãi bởi Thái cổ nam tử lại dám lớn tiếng rằng huyết mạch của bọn y mà đánh bại hài tử sẽ không do dự giết đi kẻ thất bại, đủ thấy thực lực phe y thâm bất khả trắc.

Thái cổ nam tử lại cùng Thần gia tranh đoạt chiến hồn khiến hai vị lão tổ gầm lên phẫn nộ.

“Bất kể sau này hài tử của ngươi có dùng để cho tiên tổ sống lại không, cũng quyết không giao cho tên Vương bát đản này.”

Xem ra hai lão tổ càng coi trọng hài tử hơn, không chỉ vì qua điểm cố hữu bất biến, mà bởi họ dần bị lay động trước cái giá phải bỏ ra cho tổ tiên sống lại.

“Không thể hi sinh hài tử để cho tiên tổ sống lại.” Thần Nam thầm quyết định, hắn sẽ dốc toàn lực ngăn cản, có điều không nói ra miệng, tránh phải tranh chấp vô vị với hai lão tổ.

Tứ tổ phẫn nộ: “Tặc tử quá khoa trương, ta muốn thịt hắn.”

Ngũ tổ cũng diên tiết: “Ta cũng muốn nhưng không thể dùng bữa bữa sức mạnh được...”

Thần Nam rung động, Thần gia quả nhiên có sức mạnh chế ngự được Thái cổ nam tử.

Hắn không nén được, bật lên câu hỏi: “Thần gia thật sự có thực lực giết hắn?”

“Người nói gì vậy? Hoài nghi thực lực của gia tộc sao?” Hai lão tổ lại định cốc hắn, kết quả hắn “khi sư diệt tổ”, ra tay cốc hai người trước: “Có thực lực mà không dùng, lẽ nào muốn đợi cho con cháu Thần gia bị diệt? Nhưng cháu hoài nghi...”

“Người dám hoài nghi, có biết mấy người mạnh nhất Thần gia là ai không?”

“Không phải các thiên giai cường giả như các vị sao?” Thần Nam tỏ vẻ nghi hoặc.

“Không phải, chúng ta chẳng qua là những người không được chọn.” Tứ tổ có vẻ trầm trọng: “Họ... mới là những cường giả mạnh nhất Thần gia. Thần gia bát hồn... một khúc bi ca.”

Thần Nam chấn kinh: “Họ... còn sống không?”

Tứ tổ và Ngũ tổ tâm tình trầm trọng, lộ vẻ thương cảm: “Chết rồi, nhưng chúng ta có cách triệu hoán họ. Nếu cho người sức mạnh, có dám đấu với Thái cổ nam tử chẳng?”

“Sao lại không?” Đôi mày Thần Nam dựng lên, quát vang: “Cháu muốn đánh nát hắn.”

307. Chương 308: Trên Nguyệt Lượng

Vốn là bậc kỳ tài trời sinh, nhân kiệt trăm ngàn năm khó thấy nhưng để Viễn tổ sống lại mà hi sinh...

Nhưng người không được chọn như Thần đại, Thần nhị ... Tứ tổ, Ngũ tổ đều đã thành thiên giai cao thủ. Nếu tám vị nhân kiệt bất tử, chiến lực của họ... chắc chắn vô cùng đáng sợ, tuyệt đối đủ để lay động Tam giới Lục đạo.

“Làm sao triệu hoán bát hồn?” Thần Nam tỏ vẻ kính trọng, thật tiếc cho tám người này.

Ngũ tổ nói: “Cần phải về Thần gia ở Thiên giới.”

Thần Nam ngây người: “Khó lắm, Thái cổ nam tử vây khốn ở ngoài, quyết không cho chúng ta tùy ý hành động.”

Tứ tổ thở dài: “Nếu tu vi chúng ta còn nguyên, sẽ trực tiếp mở không gian, xuất hiện tại Thần gia. Chúng ta có tọa tiêu trận đồ của Thần gia Huyền giới.”

Thần Nam rung động: “Chuyện này... tập hợp các Thần Vương cao thủ thôi động thần lực thì sao?”

Ngũ tổ gật đầu: “Có thể. Cũng không cần sức mạnh hùng hồn của thiên giai cao thủ, đạt đến cao thủ cấp Thần Hoàng là được. ”

Thần Nam tuy cực kỳ giận dữ, hận không thể lập tức về Thần gia ở Thiên giới cho hai lão tổ triệu hoán bát hồn, chiến bại Thái cổ nam tử. Nhưng hắn vẫn còn lý trí, tịnh không bị cơn giận che mất đầu óc.

“Hai vị lão tổ, cháu thấy... hình như chúng ta quên mất một điểm.”

Ngũ tổ nghi hoặc: “Quên gì, tên đáng chết này cứ để bát hồn tề xuất đến diệt hắn là xong.”

Thần sắc Thần Nam khá khó coi: “Các vị lão tổ đã quên cháu nói gì sao? Thái cổ nam tử này mạnh không tưởng nhưng đáng sợ nhất là không phải mình hắn mà tổng cộng có tới bảy cường giả như thế. Hiện tại không biết sáu người kia ở đâu, mà người nào cũng có thông thiên pháp lực.”

Tứ tổ và Ngũ tổ tỏ vẻ trầm trọng, không phải một Thái cổ cường giả mà tới bảy vị, nếu xung động nhất thời, có thể mang họa diệt thân.

“Đáng tiếc, bát hồn chỉ còn lại hồn phách tan nát, nếu còn nhục thể, tái hiện uy thế năm xưa thì bảy người đó đã sao?” Về mặt hai vị lão tổ đầy bi ý. Thần gia luôn một lòng kính trọng bát thánh đã chết.

Hai lão tổ tuy dáng vẻ hài đồng nhưng động tác vẫn như người lớn, chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong nội thiên địa.

Sau cùng họ đồng thời kêu lên: “Liều thôi.”

Tứ tổ nói: “Để đánh bại Thái cổ nam tử cưỡi Thiên mã, chúng ta phải tiến vào di tích của Thần tổ. Nếu may mắn không chết, nơi đó sẽ thành bảo lũy không phá nổi.”

Ngũ tổ tán thành: “Đúng, còn hơn bị hấn coi là thú vật đồ chơi trong tay.”

Thần Nam đồng cảm, sống nhục thể này có khác gì vật nuôi của người ta, khiến trong lòng hấn uất ức đến cực điểm, nếu có hi vọng thay đổi, quyết phải nắm lấy.

“Cháu đồng ý, bằng không cứ cố sống thể này, lúc hấn tử bị cướp, chiến hồn không thuộc về Thần gia, chúng ta mất giá trị lợi dụng, ắt sẽ chết.”

Hấn rời nội thiên địa, gọi Cổ Tư cùng hai con rồng lại để chúng đi mời Đại Ma cùng tứ vị lão yêu của Côn Luân, tự hấn đi tìm Vũ Hinh.

Trúc xanh ngăn ngắt khẽ lay động.

Vũ Hinh bạch y như tuyết, được màu trúc xanh tô thêm nét thanh lệ thoát tục. Nhìn thấy nàng, dù biết không phải Vũ Hinh ngày xưa, lòng hấn vẫn đầy hổ thẹn.

Nhưng giờ không phải lúc nhi nữ tình trường, không thể cả nghĩ.

Biết rõ tình hình, Vũ Hinh liền cùng hấn đi ngay, đột nhiên từ trong rừng trúc sâu, một đạo thần quang lóe sáng, Đạm Đài Tuyền tỏa rạng thần quang bay màu lao tới.

Nàng vẫn mỹ lệ như xưa, chỉ có vùng tiểu phúc hơi nhô lên ảnh hưởng đôi chút đến thân hình hoàn mỹ. Lúc này nàng lạnh tựa băng sương, chằm chằm nhìn Thần Nam, tuy không nói gì nhưng ai cũng thấy nàng đang cố nén nộ ý.

Thần Nam định lên tiếng nhưng há miệng rồi lại không biết nói gì, dẫn Vũ Hinh đi ngay.

“Ầm.”

Thần quang bảy sắc bay vút lên, quanh mình Đạm Đài Tuyền sáng chói, trúc lâm chung quanh hóa thành bụi.

Đại Ma và tứ vị lão yêu đến nơi, Thần Nam sơ lược lại tình hình, họ đồng ý phụ giúp thần lực, hơn nữa muốn theo hấn lên Thần gia ở Thiên giới một phen.

Thần Nam vốn không muốn họ đi. Chỉ cần hấn và Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi đi là nơi đây không còn nguy hiểm nhưng bốn vị lão yêu và Đại Ma kiên quyết muốn đi.

Sau cùng Đạm Đài Tuyền đến nơi, hấn không tiện cự tuyệt, mời hai vị lão tổ từ trong nội thiên địa ra. Ngầm ra hiệu rằng họ phải mang tất cả số người đây theo.

Hai vị lão tổ vạch lên mặt đất vài nét, tạo thành một trận đồ quang tuyến phức tạp, giống như hình bát quái đồ.

Đoạn một bức cự đồ rộng mấy chục thước vuông cuốn tất cả vào. Ngũ tổ nói: “Tất cả đẩy thần lực vào trung tâm trận đồ.”

Ngần ấy Thần Vương đồng thời vận chuyển thần lực, luồng đại lực đương nhiên cực mạnh.

Đạm Đài Tuyền đứng trong trận đồ nhưng không góp thần lực, chỉ lạnh lùng quan sát tất cả. Đương nhiên khi xuất hiện trước mắt mọi người, nàng thi triển thần thông, vận dụng chương nhân pháp che đi vùng tiểu phúc nhô lên.

Các Thần Vương cùng bổ lực, hào quang xung thiên liên tục lóe sáng khiến Côn Luân Huyền giới rực rỡ.

Sau cùng hào quang bùng lên, trận đồ khắc trên đá biến mất, những cường giả trong đó không còn thấy nữa.

Trong lúc đó, Thần Nam, Vũ Hinh, Đại Ma đều cảm giác trời xoay đất chuyển, bát quái trận đồ xé toang không gian mang họ vào một không gian thông đạo rồi nhanh chóng bay mất.

Xung quanh ngập ánh sáng hỗn độn, tốc độ trận đồ nhanh đến cực điểm, sát na đã bay được trăm dặm.

Cùng lúc, Long Bảo Bảo kêu lên kinh hãi: “Không ổn, tên cười lừa đuổi đến rồi.”

Tử Kim thần long gào theo: “Đáng ghét, tên cười thiên lư sao lại bám theo được nhỉ, mẹ nó chứ, định đuổi tận giết tuyệt sao?”

Chúng nhân ngạc nhiên, ngoài lại nhìn liền thấy Thái cổ nam tử cười Thiên mã, cầm thanh đồng cổ mâu đang bám theo trận đồ.

Cảnh tượng vô cùng kinh nhân, trận đồ phức tạp bay nhanh, xuyên qua hỗn độn không gian, vừa qua rồi, vùng hỗn độn đóng lại ngay.

Nhưng, Thái cổ nam tử tuy không đứng trong trận đồ nhưng thanh đồng cổ mâu chỉ thẳng tới, phá tan hư không đuổi theo.

Không cần trận pháp, chỉ dùng sức mình cũng dẹp hết mọi ngăn cản trong hỗn độn, thanh thể kinh nhân.

Tu vi của y quả đáng sợ.

“Grào... tên cười lừa này đúng là lư khí xung thiên.” Tử Kim thần long khê nói.

Thần Nam hơi nhíu mày: “Cháu đã biết không thoát được hần, quả nhiên hần bám theo.”

Lúc đó, nam tử cười Thiên mã lên tiếng.

“Hừ, những người trong thế giới của các người đủ tư cách động thủ với ta không mấy ai, hơn nữa không chết, bị thương thì cũng vào đệ tam giới hết. Phóng mắt khắp thiên hạ, ta không tin còn ai khiến ta thương tổn nổi. Hôm nay ta không cần mà bám theo các người xem sao.”

Cuồng vọng cực độ nhưng qua thật y có tư cách như thế. Hiện tại không ai có thực lực như Ma Chủ nên không thể đấu với y, chỉ biết ngấm ngầm tức giận.

Không biết bao lâu sau, trận đồ phá tan không gian, phía trước quang mang đại thịnh, không khí trong lành phủ vào miệng. Cả nhóm từ không gian thông đạo bước ra, cảnh tượng khiến họ sửng sốt. Đập vào mắt là ánh sáng nhu hòa, một vầng minh nguyệt treo trên không, cơ hồ ngay trước mặt họ.

“Ta ngất mất, thần dạy, ta đang hoa mắt, lẽ nào chúng ta đã tới Nguyệt lượng.” Long Bảo Bảo ấp úng.

Ai nấy há hốc mồm, nhìn xuống dưới, dùng thiên nhãn thông mới thấy núi non sông suối, quả thật họ đã tới tầng không Thiên giới, hơn nữa rất gần Nguyệt lượng.

“Long tổ trên cao, Thần gia quả có bản lãnh.” Tử Kim thần long liên tục thở than: “Quả... quả nhiên đã tới Nguyệt lượng.”

Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyền tuy không nói gì những từ sắc mặt ngạc nhiên là biết trong lòng họ kinh ngạc. Với những Thiên giới Thần Vương như họ đều không biết thật ra Thần gia ở đâu, mãi hôm nay những câu hỏi mới được giải đáp.

Bốn Côn Luân lão yêu nhìn nhau, Đại Ma cũng không ngừng quan sát Nguyệt lượng trước mặt.

Tứ tổ nói với Thần Nam đang kinh hãi: “Tiểu tử mình bạch thực lực của gia tộc chưa? Thiên giới có ba Nguyệt lượng, Thần gia chúng ta khai phá một.”

Thần Nam không khỏi thở dài, Thần gia quả thật tài năng, nhớ lại phụ thân từng ở đây, lòng hần đầy cảm xúc, muốn thử xem đại bản doanh của gia tộc.

Cả nhóm cố chống lại cương phong trên cao, phi hành mấy trăm dặm, sau cùng tới được Nguyệt lượng của Thiên giới.

“Hay.”

Thái cổ nam tử chỉ lạnh lùng thốt đoạn bám theo.

Theo truyền thuyết Nguyệt lượng là nơi ở của Thái cổ cấm kị thần ma, có bảy nhiều tầng trận pháp, thần tiên muốn đến gần cũng khó, nói gì chuyện bay qua.

Nhưng nhờ Thần gia khai phá, nơi đây đã thành một thánh thổ, không còn cấm cố của Thái cổ thần ma.

Nguyệt lượng còn đẹp hơn tất cả tưởng tượng.

Thần sơn hùng vĩ nhô khỏi mặt đất, phẳng phất nhập vào tinh không, sông lớn gầm réo dưới đất, khí thế hoành tráng, kéo dài ngàn dặm.

Ngoài sông núi, tất cả đều đẹp như tranh vẽ, ráng chiều lưu động, từng tòa tiên sơn linh khí bức nhân, tiên cung phiêu diêu, trần cầm dị thú liên tục xuất hiện.

Một vùng xanh um, đầy sinh khí, phồn hoa như gấm thêu, cảnh sắc như thi như họa.

Quả là một vùng đất lành giữa chốn hồng trần, cũng không thuộc về ngũ hành. Chả trách năm xưa những thần ma có thực lực lại chọn Nguyệt lượng mà cư trú, từ đây nhìn xuống thiên địa thương sinh.

Tử Kim thần long ngẫm kéo áo Thần Nam: “Đây là nhà người, có... có thể cho bản thần long một mỏm núi không, nơi này đẹp quá.”

Ngũ tổ hừ lạnh: “Nếu không sợ gia tộc chúng ta bắt người nấu canh, chúng ta phi thường hoan nghênh.”

Tử Kim thần long rút cổ, không dám nổi nóng, đã đến đây, nó không muốn chạm vào hai vị lão tổ.

Thái cổ nam tử lớn tiếng cảm khái: “Đúng là một mảnh đất lành, ta quyết định rồi, khi xử lý hết mọi sự Tùng Tán Đức Bố ta sẽ di cư đến đây”

Mọi người dựa vào dao động tinh thần của nam tử mà biết tên y là Tùng Tán Đức Bố.

Hai vị Thần gia lão tổ đại nộ. Nhưng họ nén xuống, hiện tại mà động nộ chỉ tổ chịu nhục.

Từ xa có mấy nhân ảnh nhanh chóng bay tới như lưu quang.

“Ai dám đến Thần gia tiên phủ?” Người đi đầu quát vang.

Thần Nam bật cười, là người quen, chính thị Thần Vũ Minh cảm Liệt Không Kiếm khi xưa truy sát hắn.

“Vũ Minh không được làm tàng.” Ngũ tổ quát.

“Người là ai?” Thần Vũ Minh kinh nghi bất định, y cảm giác được khí tức đặc thù của gia tộc cường giả nhưng hai người này lại mang dáng vẻ hài đồng khiến y không biết.

Tứ tổ và Ngũ tổ tuy tu vi thật lùi nghiêm trọng nhưng vẫn thi triển được một vài tiểu thần thông không hao phí công lực. Tứ tổ không nói gì, xuất ra một đạo tinh thần lạc ấn.

Thần Vũ Minh nhận được liền thất sắc: “Cháu đi mời Thất tổ.”

Tận lúc đó, tinh thần cùng khí tức của hai vị lão tổ mới dâng lên, quay lại nói với Thái cổ nam tử: “Hiện tại người lui đi còn kịp.”

“Hừ, hừ, hừ...” Thái cổ nam tử cười lạnh, căn bản không coi ra gì.

“Vậy được.” Tứ tổ cực kì bình tĩnh, quay qua nói với Thần Nam: “Đến lúc đó đừng để chúng ta thất vọng.”

Từ xa có một đạo kim quang nhanh chóng lao tới, một lão nhân tiên phong đạo cốt, tay áo phất phơ, râu tóc trắng xóa xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thỉnh an Tứ tổ, ngũ tổ.”

Ông ta tiến lên cung cung kính kính thi lễ với hai vị lão tổ.

“Miễn lễ, Tiểu Thất đi trước dẫn đường, đưa chúng ta đến nơi chiến hồn an nghỉ.”

308. Chương 309: Bát Hồn, Kịch Chiến, Huyết Mạch Mạnh Nhất

Thất tổ chưa tiến vào thiên giai cảnh giới nhưng tinh thần dao động cho biết, không lâu nữa ông sẽ đạt được.

Ông dị thường khiêm cung với Tứ tổ và Ngũ tổ, biết hai người tu vi bị hủy nên khẽ vẫy tay, giao long bảo xa được chuẩn bị sẵn nhanh chóng đưa tới, khiến tất cả cảm giác được Thần gia cực mạnh.

Tám con giao long cực lớn vũ động thân thể to lớn như quầng mây xanh đỏ tới. Mỗi con dài trăm trượng, lớp vảy lấp lánh thần quang, giao trảo thoát ẩn thoát hiện trong vân vụ, hàn quang sáng chói, vô cùng đáng sợ. Không hiểu chúng tu luyện bao nhiêu năm rồi nhưng ai cũng cảm ứng được sức mạnh, e rằng tùy tiện thả một con cũng đủ gây loạn.

Tám con giao long đồng thời rống lên như tiếng long ngâm chấn thiên, thanh thể hải nhân như núi đổ biển gào.

Chúng đều có tiềm chất thăng lên cảnh giới thần long vương. Giao long thông thường không thể gầm rống nhưng chúng có thể phát ra long ngâm, đương nhiên đã tiếp cận với long vương chi cảnh.

Chúng đã trải qua vô vàn năm tháng khổ tu, vốn giao long chỉ có hai trảo đã thành bốn, độc giác được thay bằng hai chiếc, hiển nhiên gần đạt đến thần long giác, đủ tư cách xưng là “long” đứng nghĩa.

Giao long biến thành long!

Quá trình đó gian nan khó tưởng tượng nổi nhưng Thần gia có tám con giao long cỡ đó lại dùng để kéo xe, quả nhiên đặc biệt.

Tám con giao long kéo một cỗ bảo xa thần quang xung thiên, hoàn toàn do thần ngọc điêu khắc thành, khắc đầy hoa văn cổ lão, vừa nhìn là biết không phải đồ án tầm thường, tuyệt đối thuộc hàng trận đồ cấp cao.

Bảo xa được tám con giao long phụ trợ, tô thêm vẻ trang nghiêm thần thánh.

Tứ tổ và Ngũ tổ không khách khí, trực tiếp trèo lên bảo xa.

Mười mấy con cháu Thần gia cười các dạng thần thú đi trước dẫn đường. Toàn là thần thú dị chủng, có tam đầu thần lang, bạch báo có sừng, bạch ngọc thần tượng... thanh thể rình rang cực độ.

Thất tổ khẽ quát, mười mấy người đi trước lên đường, ông tự ngồi lên giao long bảo xa bay tới.

Ai nấy thềm tặc lưỡi, thực lực Thần gia quả nhiên quá mạnh.

Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo rất giận, giao long tuy không thuộc long tộc chân chính nhưng cũng là một nhánh, bị người ta dùng để kéo xe, quả là khinh nhờn long tộc, khiến chúng dị thường bất mãn.

Thần Nam sợ chúng gây loạn nên vội kéo cả hai lại.

Cả nhóm cất mình bay lên, bám theo long xa.

Nguyệt lượng không thẹn là nơi ở của Thái cổ cấm kỵ thần ma, cảnh vật vô cùng tươi đẹp.

Không hề có phạm hoa, tục thảo.

Khắp nơi là những kì hoa dị thảo ngay cả Thiên giới cũng ít thấy, vàng rắng trôi nổi phía trên đám hoa cỏ theo gió bay lên không, mùi thơm khiến ai nấy thần thanh khí sảng, toàn thân thư thái khôn tả, phẳng phất mọi lỗ chân lông đều mở tung, tắm trong mùi thơm.

Phía dưới là một màu xanh óng ả, lục quang lấp lóe, mỗi gốc cây như được lục ngọc điêu khắc thành, phát ra sinh mệnh khí tức cực mạnh.

Lúc mới đến, chúng nhân chưa quan sát cẩn thận, hiện tại bay trên Nguyệt lượng, họ mới chú ý đến cảnh vật bên dưới, tức thì cả kinh.

Nơi này không thể coi là bảo địa, mà phải là mảnh đất lành chân chính.

“Thần dạy, không tin nổi, toàn là tiên hoa và thần thụ, chả lẽ không có cọng phàm thảo nào?” Long Bảo Bảo trợn tròn mắt, đang tìm nơi kiêu như tiên quả viên.

Tử Kim thần long cũng tỏ vẻ gian manh, đảo mắt khắp nơi.

Bọn Thần Nam đi cạnh long xa, lời hai con rồng bị Tứ tổ và Ngũ tổ cùng Thất tổ nghe thấy. Ngũ tổ than: “Đương nhiên không có phàm thảo, đây là một mảnh đất lành, là Nguyệt lương nơi Thái cổ thần ma cư trú.”

Theo tiếng thở dài của ông, đương nhiên biết đây là một nơi cực kì đặc dị, qua bao năm tháng chắc có kinh thiên biến cố nào đó phát sinh.

Xuyên qua một vùng núi non xanh rờn, lại qua một đại bình nguyên, phía trước là một vùng gò đồi nhấp nhô. Vừa tới, con cháu Thần gia cười thần thú lập tức nhảy xuống.

Thất tổ cũng thế, dừng long xa lại để tám con giao long nghỉ ngơi, Tứ tổ và Ngũ tổ từ trong xe bước ra, được Thất tổ phục thị.

Mỗi người trong Thần gia đều lộ kính ý nồng đượm, hiển nhiên nơi chiến hồn an nghỉ cách đây không xa, phía trước có tàn hồn của Thần gia bát thánh.

Tất cả đều đi bộ theo bước người Thần gia. Thái cổ nam nhân cười Thiên mã hé nụ cười lạnh, để Thiên mã hạ xuống, chậm rãi bám theo.

Phong cảnh nơi đây cực kì trí nhả, dị chủng từng bách lấp lánh thần quang mọc trên vách núi, dáng vẻ cao vợi. Từng vạt trúc xanh rờn lóe thần quang trong vùng gò đồi, tiên hoa kì thảo trải khắp nơi, quả thật nơi này còn đẹp hơn cả đồng thoại thế giới.

Men theo con đường lát đá xanh, xuyên qua trùng trùng rừng thần thụ, lại đi qua mấy tiểu hồ trong vắt như minh châu, sau cùng chúng nhân vào được vùng núi sâu.

Nơi đây, tất cả được bố trí theo quy luật, cúc hoa cốc, lan thảo nham, mẫu đơn sơn... Mỗi ngọn núi đều có những loại hoa khác nhau theo tên gọi.

Chúng nhân lúc đầu không để ý, dần tỉnh ngộ, đây là trận pháp do bách hoa bố trí thành, nhưng Thần gia đã đóng đại trận nên tất cả thoải mái ra vào.

Một dòng suối trong như ngọc chảy róc rách trong núi, Ngũ tổ nói: “Nguồn suối là nơi chiến hồn an nghỉ.”

Cả nhóm men theo dòng suối, ai cũng cho rằng nơi cần đến cũng có cảnh sắc giống vừa rồi nhưng sự thật khác hẳn.

Tiên hoa thưa dần, thần thụ khuất bóng, đập vào mắt họ là một vùng hoang lương, cây cối gần như mất bóng, dòng suối trong vắt xua bớt không khí trầm trầm.

Một lúc sau, cả nhóm lọt vào một vùng hoang mạc, cây cỏ hoàn toàn sạch bóng.

Đến đây, không hiểu sao tâm tình ai cũng trầm trọng, nhất là Thần Nam, cảm giác cực kỳ khó chịu. Thật ra hẳn là con cháu Thần gia, trong mình chảy cùng dòng máu nên đến nơi bát thánh tàn hồn an nghỉ, cũng giống những tử tôn khác, lòng đượm bi ý.

Thình không mất đi màu rực rỡ, ánh dương quang rải xuống tựa hồ mất hẳn nhiệt lượng, trở nên lạnh lẽo.

Tám phần mộ chơ vơ xuất hiện trong hoang mạc, không trang sức hoa lệ như tượng tượng, Thần gia không kiến tạo lăng tẩm hoành tráng, chỉ có tám nấm đất chon von giữa hoang mạc, ngay cả mộ bia cũng không có.

Đó là nơi an nghỉ của tám vị nhân kiệt năm xưa.

Nỗi niềm ưu thương nhàn nhạt trải ra, dù không phải người trong Thần gia cũng thấy chua xót khôn tả, trong lòng ai cũng ngập đầy bi ý.

Tám ngôi mộ chơ vơ đang hát một khúc bi ca.

Trong tám người an nghỉ ở đây, có người là văn bối của Tứ tổ và Ngũ tổ nhưng hai lão đến trước phần mộ quỳ xuống, toàn bộ tôn tử Thần gia tức thì quỳ theo.

Thần Nam không do dự quỳ xuống hoang mạc, trong lúc này hắn cảm khái vô vàn, dù cho nhất đại nhân kiệt, vô địch thiên hạ thì sao? Cuối cùng chỉ còn lại một nắm đất vàng.

“Tứ tôn bất hiếu đến quấy nhiễu liệt tổ liệt tông” Thất tổ thay Tứ tổ và Ngũ tổ khấu đầu thỉnh tội: “Thần gia chưa từng nghĩ có ngày phải đến kinh động các vị tiên tổ nhưng cường địch đến xâm phạm, mấy vị lão tổ đều vào đệ tam giới, con cháu còn lại không thể bảo vệ Thần gia, xin các vị tiên tổ thứ tội, tứ tôn bất tài xin được mượn sức mạnh của tàn hồn của tổ tiên...”

Thất tổ cung cung kính kính khấu đầu, con cháu Thần gia cùng khấu bái.

Thái cổ nam tử ở phía sáu vẫn lạnh lùng: “Hóa ra là tám tên đã chết, khiến ta thất vọng quá. Nhưng hoang mạc này... hình như hơi cổ quái.”

Người Thần gia không để ý đến ngôn ngữ bất kính của Thái cổ nam tử nhưng trong lòng ai cũng phần nộ. Đồng thời kinh hãi trước linh giác của y, lại cảm ứng được chỗ cổ quái của hoang mạc. Đây là nơi trọng yếu nhất của Thần gia, có phong ấn một phần thân thể của Thần tổ.

Lễ xong, Tứ tổ và Ngũ tổ ngồi xuống trước tám ngôi mộ, cẩn thận vẽ trận đồ triệu hoán, quá trình diễn ra vô cùng phức tạp, trận đồ dày đặc trong phạm vi mấy trăm trượng.

Cái gọi là triệu hoán tàn hồn bất quá là ngưng tụ lại sức mạnh tàn dư của hồn phách. Tám người này sau khi phụng hiến, lẽ ra đã tịch diệt nhưng họ quá mạnh, dù thịt nát xương tan, linh hồn phá toái nhưng một tia anh linh chiến ý bất khuất vẫn bất diệt.

Đó là những bất diệt chiến hồn, dù linh hồn không còn nhưng linh thức không tan, tụ tập lại một phần tàn hồn, dùng phương thức khác trầm tịch tại đây.

Sau hai thời thần, Tứ tổ và Ngũ tổ mờ mờ hồ hồ đứng dậy, Ngũ tổ quay qua nói với Thất tổ: “Đem bội kiếm tám vị anh kiệt từng dùng qua đây.”

Con cháu Thần gia nhanh chóng mang tám thanh thần kiếm tới, đặt vào trận đồ.

Tám thanh kiếm ẩn chứa khí tức của họ năm xưa, dùng để thức tỉnh hồn phách đang say ngủ.

Tứ tổ tỏ vẻ bi thương: “Con cháu Thần gia dùng máu tiếp dẫn, thật tâm gọi anh linh, thức tỉnh các vị tiên thánh!”

Mấy chục con cháu Thần gia liền cắt cổ tay, rải máu vào trận đồ.

Máu vừa rải vào, trận đồ sáng lên hồng quang, một giọt máu sự hồ có sinh mệnh, lăn theo nét vẽ trong trận. Thoáng chốc trận đồ mấy trăm trượng biến thành đỏ rực, huyết thủy phân bố đều ra các nơi, đến đâu cũng ánh lên huyết hồng chi quang chói lòa.

Sau cùng cổ trận đồ bùng lên huyết quang xung thiên, tám thanh thần kiếm nổi lập lờ trong trận ngân vang, liên tục rung lên, thần binh có thần hồn, cảm ứng được khí tức của chủ cũ nên liên tục kêu gọi.

Huyết quang rợp trời chặn hết ánh dương quang, cảm hoang mạc nhuộm màu đỏ lôm, ảm đạm.

Ngũ tổ đến cạnh Thần Nam, gõ mạnh vào đầu hắn: “Ngẩng ra cái gì, ngươi là con cháu Thần gia, sao không dùng máu tế lễ?”

Thần Nam giật mình, trong lòng vô cùng khó chịu, tiếng gọi của thân tình, nỗi đau sinh ly tử biệt đứt ruột vang vọng.

Thần Nam chợt nghĩ trong tám vị tiên thánh này có gia gia, thái gia gia của hắn chăng? Vì sao chưa từng được Thần Chiến kể qua chuyện của gia gia? Hắn có cảm giác muốn khóc, cảm ứng mãnh liệt thấy những người chí thân trước mắt, thấy thân tình huyết nhục tương liên.

“Người thân, tổ phụ của ta...” Hai mắt hắn đỏ lợ, sau cùng cũng biết một trong bát hồn là tổ phụ.

Tổ phụ bật tấm hóa ra lại ở đây, phụng hiến tất cả cho Thần gia, hóa thành một nắm đất.

“Nếu phụ thân cũng hi sinh như thế, ta cũng hi sinh, có phải vận mệnh tổ tôn ba đời chúng ta quá bi thảm không? Ba đời chúng ta đều bị chọn ‘huyết mạch’, quả là một bi kịch.” Trong lòng Thần Nam đau thương,

ba đời nhà hắc đều góp mặt trong vở bi kịch này. Hắc lặng lẽ lau khô nước mắt, rạch cổ tay để máu tươi rảy vào trận đồ.

Tức thì huyết dịch lưu động trong đó dấy lên vô tận huyết vụ, hào quang sáng rực tỏa khắp trời.

Tiếng gầm trầm trầm loáng thoáng hiện lên trong trận đồ, vọng vào tai mỗi người.

Trận đồ cơ hồ sống lại, rung lên, sắc trời ảm đạm, gò đồi quanh hoang mạc chìm trong hắc ám, khắp hoang mạc, trừ màu máu ra chỉ còn một màu đen.

Hình như có vạn tầng mây đen che phủ, áp lực khôn tả khóa lấp trái tim mỗi người, cảm giác như chín tầng trời sắp xuống.

Trận đồ màu máu chợt bay lên không, nhanh chóng quay tít, bao lấy tám lưới thần kiếm, xạ ra từng đạo xung thiên kiếm khí, sau cùng tám thanh kiếm bùng lên, cắm ngay vào trước tám ngôi mộ.

“Ầm, ầm, ầm...”

Hoang mạc kịch liệt lay động, tiếng gầm trầm trầm càng lúc càng rõ rồi vang lên bên tai tất cả như tiếng trời sập.

Thiên địa hoàn toàn tối tăm, trừ trận đồ trên không, mọi nơi khác đều không có ánh sáng, chìm vào hắc ám tuyệt đối.

Từng tia sét đen ngòm đáng sợ liên tục giáng xuống quanh trận đồ, vốn không ai biết nó được sinh ra thế nào mà mỗi tia đều dài trăm trượng, ẩn chứa sức mạnh kinh hồn, dù đáng sợ như Đạm Đài Tuyền cũng thâm kinh hãi.

Đó không đơn giản là lôi điện, vượt cả cấm kỵ thiên phạt, sức mạnh trong đó vô cùng vô tận, cao thủ Thần Hoàng bị đánh trúng chắc cũng tan tành trong nháy mắt.

Thiên giới và Nhân gian vốn đã liên thông, thiên địa phát sinh cự biến, thiên phạt không còn xuất hiện, nên không ai tại hiện trường cho đó là thiên phạt.

“Ầm.”

Hai đạo điện hồ khổng lồ va nhau, phát ra hào quang chói mắt, dao động năng lượng đáng sợ xé toang một vùng hư không.

Mấy trăm đạo sét diên cuồng vũ động, dệt vào nhau biến nơi đây thành một tấm lưới lôi điện đáng sợ, vây chặt trận đồ màu máu.

Tất cả nín thở, sợ sẽ bỏ qua pha gay cấn nào đó, nhìn chăm chăm lên không, ngay cả Thái cổ nam tử cũng nhú mày, chăm chú nhìn trận đồ.

Trong hắc ám vô tận, huyết quang lóe sáng giữa trận đồ, ngàn vạn đạo lôi điện rực lên, tám hồn ảnh đột ngột xuất hiện. Không ai biết họ thật ra đến từ đâu, vì sao xuất hiện.

Chỉ có Thái cổ nam tử nhú mày lắm bầm: “Do huyết mà tụ, do huyết mà sinh...”

“Ầm, ầm, ầm...”

Trời cao rung động, tám hồn ảnh mơ hồ xuất hiện trong trận đồ một cách tà dị, thân ảnh mờ mờ phát ra dao động đáng sợ khiến lòng người rung động trong hồn.

Lần đầu tiên Thái cổ nam tử lộ vẻ ngưng trọng, không dám khinh thường Thần gia nữa.

Toàn bộ người Thần gia quỳ bái, nhìn lên không, mắt ai cũng đầy nước mắt, đó là những nhân kiệt thiên phú nhất gia tộc, vì muốn tổ tiên sống lại mà hi sinh bản thân, không ai không kinh tài tuyệt diệu, nếu họ còn sống chắc chắn khiến Tam giới Lục đạo rung chuyển.

Hồn ảnh xuất hiện khiến nhưng tia sét đen ngòm đáng sợ kia tan biến. Nhưng thiên địa vẫn tối tăm, chỉ có trận đồ phát ra điểm điểm quang mang.

“Ai... triệu hoán chúng ta...”

Tinh thần dao động khiến tất cả rúng động truyền tới, ai cũng cảm giác được sức mạnh không tưởng cùng bản thân đang phi thường mê mang.

Người Thần Nam ủ rũ, đó là tàn hồn chưa tịch diệt, cũng coi là thiên cổ kì tích.

Thất tổ quỳ xuống, tỏ vẻ bi thương: “Tử tôn không ra gì quấy liễu tổ tiên, chúng con muốn mượn sức mạnh của các vị tiên thánh ứng phó cường địch!”

Trên không trầm mặc, rồi dao động tinh thần lại phát ra: “Hiểu rồi... từng có di ngôn như vậy...”

Trận đồ màu máu từ trên không chậm chậm hạ xuống, nguyên khí dao động cực mạnh phát ra như thập vạn cự sơn ép xuống.

Những người không có huyết mạch Thần gia đều bất giác lùi lại mấy trăm trượng bởi không chịu nổi áp lực. Thái cổ nam tử tựa hồ chống nổi nhưng ôm lòng giới bị nên cũng chậm chậm thoái lui.

Trận đồ dừng lại trước mặt người Thần gia, hiện tại đã nhìn rõ dung mạo tàn hồn.

Tám thiên tài đều còn rất trẻ, chừng trên dưới hai mươi tuổi, ai nấy rõ ràng, vừa nhìn là biết bậc phi thường. Họ đứng sững, tịnh không phát ra dao động, sức mạnh vừa nãy không phải dao động chân chính là một dạng “thể” do họ tự nhiên phát ra, vốn thuộc về tinh thần nhưng vượt trên tinh thần.

Thần Nam liền hiểu rõ, những người nếu còn sống, đương nhiên có thể tranh cao thấp với Thái cổ thất nhân, họ đều có “thể” vượt hơn cực hạn chấn nhiếp của mọi cường giả, tự nhiên lộ ra, khiến mọi cường địch rúng động.

Đó là nhân kiệt chân chính.

Chết đã vô số năm mà tàn hồn vẫn khiến người khác rúng động, quỳ xuống lễ bái.

“Chúng ta... không có nhục thể... cần mượn một ma thân hoàn mỹ...”

Bát hồn tựa hồ chỉ còn lại một phần, đã quên gần hết, chỉ còn lại một điểm kí ức, nhưng biết rằng được triệu hoán là để bảo vệ Thần gia.

Ngũ tổ và Tứ tổ đồng thời chỉ vào Thần Nam: “Nó.”

Thần Vũ Minh ngoài xa mắt phun lửa, lớn tiếng: “Sao lại dùng thân thể phản đồ? Hai vị lão tổ, cháu không phục.”

Nhưng con cháu Thần gia khác cũng tỏ vẻ không phục, họ đều biết việc việc Thần Chiến phản Thần gia, vốn cũng bất mãn với việc Thần Nam đến Nguyệt lượng.

Tứ tổ đại nộ, tuy công lực không còn nhưng khí thể vẫn còn, quát vang: “Các ngươi không phục cũng phải phục, vì huyết mạch của các ngươi không được. Không ai chịu nổi sức mạnh của bát hồn, khi bát hồn chảy vào, các ngươi sẽ tan xương nát thịt, linh thức tịch diệt.”

Thần Vũ Minh là người đầu tiên nhảy lên: “Chúng cháu không có ý mạo phạm lão tổ, nhưng không hiểu con của phản đồ sao lại được? Hắn có gì đặc biệt?”

Nhưng người khác nhao nhao phụ họa, được cùng sánh với tám chiến hồn mạnh nhất Thần gia quả là vinh diệu tốt đỉnh, chắc chắn sẽ thu được lợi ích vô cùng, họ sao có thể trở mắt nhìn con của phản đồ giành được tư cách?

Lúc này Thần Nam tựa hồ không nghe thấy tiếng cãi cọ, trong mắt hắn chỉ có tám hồn ảnh trong trận đồ, cảm giác hình ảnh cao lớn đứng cuối cùng có gì đó thân quen.

Về mặt, tinh thần rất giống Thần Chiến, tiếng gọi từ linh hồn cất lên khiến hắn nhìn lần đầu tiên liền biết người đó là tổ phụ chưa từng được gặp mặt.

Hồn ảnh cao lớn thấy hắn, hình như cũng liên tưởng gì đó, lộ ra nét kinh ngạc khó thấy, nghi hoặc nhìn Thần Nam, sau cùng lộ vẻ nhu hòa, khẽ gật đầu.

Đúng là người chí thân với hắn, phụ thân của phụ thân hắn, năm xưa Thần Chiến có biết hết không? Lòng hắn ủ rũ, tổ phụ quả nhiên là đệ bát nhân trong truyền thuyết.

Tất cả vượt khỏi ý liệu, lúc hần buồn thương nhìn sang người thứ hai, liền ngẩn ngơ, người này cũng cao lớn bất phàm, khí tức cũng thân thuộc, có phải tăng tổ phụ chăng?

Thần Nam nhìn khắp tám người, từng khuôn mặt thân thuộc nhập vào tâm linh sâu thẳm, họ sao mà thân thiết đến thế, cảm giác huyết mạch nối nhau, là tiếng gọi từ linh hồn.

“Lê nào Thần gia bát nhân, một khúc bi ca... đều xảy ra với chi của chúng ta, tổ phụ, tăng tổ phụ, cả các lão tổ...”

Trong lòng hần vô cùng bi phần, tuy chưa chứng thực nhưng tiếng gọi từ huyết dịch, linh hồn khiến hần cảm giác rõ ràng đó là truyền thừa trong một chi của gia tộc.

Nước mắt chứa chan, bi kịch xảy ra trong nhà...

Tứ tổ và Ngũ tổ không biết đến trước mặt hần từ lúc nào, ủ rũ hỏi: “Người cảm ứng được?”

“Cháu cảm ứng được, vì sao, vì sao lại thế?” Hần phần nộ cực độ: “Vì sao chỉ hi sinh một chi?”

Ngũ tổ nói: “Giờ cũng không cần phải giữ bí mật nữa, bởi mười người trong truyền thuyết đã xuất thế, dù đệ cửu nhân phản bội thì đệ thập nhất nhân có thể đảm đương vai trò thay thế.”

Thần Nam và phụ thân có cùng thái độ, bản thân không kể nhưng không thể để hài tử hi sinh vô vị. Lúc này hần không phản bác mà muốn nghe rõ nguồn cơn.

Ngũ tổ quát bọn Thần Vũ Minh: “Các người muốn kế thừa bát hồn? Được sao? Xứng đáng sao? Ta để Thần Nam đảm đương vì chỉ có nó mới được. Các người có biết bát hồn là ai không? Là tổ phụ, tăng tổ phụ, tăng tăng tổ phụ...những người máu mủ trực hệ với nó, họ là huyết mạch một chi của Thần gia, các người, cả ta nữa...”

Ngũ tổ không nói tiếp nổi, nhưng tất cả đều hiểu.

Tứ tổ tiếp lời: “Chi này đã trả giá quá lớn cho gia tộc, hi sinh quá nhiều, bát hồn chưa từng bao giờ được hưởng niềm vui, những người được chọn chỉ có mấy năm để tiến hành kéo dài huyết mạch, bởi ‘người trong truyền thuyết’ được chọn từ đời sau của họ. Hài tử mất cha không biết phụ thân ở đâu, bị gia tộc chia cắt nuôi lớn, cùng các huynh đệ cạnh tranh kịch liệt nhất, quyết định xem ai là người có huyết mạch mạnh nhất để chọn ra người thắng.”

Tất cả đều hiểu rõ, chi chủ của Thần Nam có huyết mạch mạnh nhất, vì gia tộc mà trả một cái giá quá lớn, bát hồn quả nhiên đều từ một chi. Họ là cha con, tổ tôn...tám người chí thân.

Thần Nam hoang mang, cứ thế này những người thân nhất của hần tại Thần gia đều đã chết, những “người thất bại” lại là những người gần gũi máu mủ hơn cả. Tà Tổ bị phong ấn ở Đạm Đài thánh địa là thúc tổ của hần, Thất tổ là tăng thúc tổ, Ngũ tổ là tăng tăng tăng thúc tổ...

Một khúc bi ca của Thần gia, nói cho cùng là bi ca của một nhánh.

Tổ phụ, tăng tổ phụ, tăng tăng tổ phụ...đều đóng vai chính trong bi kịch này.

Thần Chiến chưa từng gặp cha, cũng là gia gia của Thần Nam. Thần Chiến lúc nhỏ không được hạnh phúc như Thần Nam, chưa từng được hưởng tình yêu của người cha, chỉ biết dồn thời gian vào võ học khô khan. Có lẽ năm xưa ông phát hiện gì đó nên không muốn bi kịch tái diễn, đã phản lại Thần gia...

“Hiện tại các người đã minh bạch chưa? Gia tộc chúng ta do chi đó chống đỡ.” Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời hét lên, trong lòng hai người cũng vô cùng khó chịu bởi huynh đệ, phụ thân, tổ phụ họ cũng có mặt trong số tám người. Họ là huyết mạch trực hệ nhưng không được chọn.

Bọn Thần Vũ Minh không phục nhưng đành cúi đầu, truyền thừa huyết mạch tốt nhất không phải thuộc về chi bọn họ, nếu miễn cưỡng, tất nổ tung thân thể.

Ngoài xa, bốn lão yêu Côn Luân, Đạm Đài Tuyền, Tử Kim thần long cả kinh, không ngờ chi của Thần Nam vì Thần gia mà chấp nhận hi sinh quá lớn.

Thái cổ nam tử cười lạnh: “Gia tộc thú vị thật, để ta xem huyết mạch mạnh nhất đó thế nào.”

“Thần Nam chuẩn bị, bát hồn sắp nhập thể.”

Thần Nam lau hết nước mắt, cung cung kính kính quỳ xuống trước trận đồ màu máu, khấu bái tám người chỉ thân chưa từng gặp rồi đứng dậy.

Tám chiến hồn chia thành tám hướng chảy vào thể nội hấn.

“A...”

Hắn ngửa mặt rống vang, mái tóc dựng lên cuồn cuộn, hai mắt bắn ra hào quang vờn xa mấy dặm. Hắn cảm giác toàn thân sắp nổ tung, một luồng đại lực không tưởng chảy trong cốt tủy, trong huyết nhục.

Đồng thời, từng hình ảnh trôi qua trong óc, là những kí ức tám tàn hồn trên quý, nâng niu nhất, dù tan xương nát cốt, hồn phi phách tán thì những hình ảnh đó vẫn không mòn.

Những gì họ gìn giữ gần như tương đồng, không phải là cảnh tung hoành phong vân, ngạo thị quần hùng mà là tám hình ảnh ảm áp: cảnh họ ngằm liếc thê nhi chìm trong mộng trước lúc thịt nát xương tan. Tám người cùng một khoảnh khắc. Tám giây phút vĩnh hằng. Thành kí ức thâm sâu trong tim tám vị nhân kiệt.

Thê nhi đang ngủ là hồi ức đẹp nhất của họ, sát na từ lặng nhìn ở tiền thế đó vĩnh viễn in sâu trong linh hồn, là niềm quyến luyến vô hạn với thê nhi.

Những bậc nhân kiệt đủ tư cách so với Ma Chủ.

Họ từng khiến vô số nhân sĩ tu luyện giới lạnh mình, nhưng trong kí ức sâu thẳm của họ không phải là những chiến tích huy hoàng trong dĩ vãng mà là những gì thân thương.

Thần Nam bật khóc, khóc cho tám người.

Phảng phất như có tám vị tổ tiên đang mượn thân thể hắn mà rơi lệ.

Anh kiệt khiến người ta rơi lệ bi thương.

Năng lượng hùng hồn không ngừng lưu chuyển trong thân thể khiến hắn vô vàn thống khổ, cả hài cốt cũng thay đổi, thể chất kịch biến.

Hắn thuộc chỉ có huyết mạch mạnh nhất, nếu đổi lạ là bọn Thần Vũ Minh chắc đã nổ tung mà chết.

“A...”

Thần Nam gầm vang, thần quang nóng rực kích tan thân thể hắn nhưng thoáng chốc đã tụ lại.

Chả trách bọn Thần Vũ Minh thêm thường, họ đã nghe trưởng bối nói rằng nếu bát hồn tụ lên mình mà sống sót sẽ thu được lợi ích lớn, nhục thân tụ lại, thể chất biến đổi, cường kiện đến mức khó lòng tưởng tượng.

Mái tóc Thần Nam tung bay, ngẩng lên hú vang đoạn bay vút lên, bát hồn triệt để tụ lên mình, tạo thành xung kích không tưởng tượng nổi, toàn thân hắn là sức mạnh khó dò, cơ hồ một quyền có thể hủy cả Nguyệt lượng.

Tứ tổ hét lên: “Không đại chiến ở đây, đến diễn võ trường của gia tộc.”

Thất tổ đỡ Tứ tổ và Ngũ tổ đi trước.

Thần Nam đứng trên không lạnh lùng nhìn Thái cổ nam tử phía dưới, lúc này hắn cảm giác được những người đồng cấp đối chiến như thế nào, không còn phải ngưỡng vọng sức mạnh của đối phương nữa.

Hắn không nói gì, thân hình khê động đã xuất hiện tại tầng không diễn võ trường ngoài xa, linh thức cảm ứng được nơi này nên đến trước, bọn Thất tổ còn cách mấy chục dặm.

Đó là sức mạnh cực hạn, không gì không thực hiện được, cũng là sức mạnh chân chính của thần ma Thái cổ thời kì.

Diễn võ trường này không hẳn giống những nơi đấu võ thông thường, Thần gia có thiên giai cao thủ nên “quảng trường” này cực rộng, diện tích mấy ngàn dặm.

Thái cổ nam tử cười Thiên mã đến tầng không diễn võ trường, không nói năng gì, cầm thanh đồng cổ mâu, thôi động Thiên mã lao vào Thần Nam.

Thần Nam không còn cảm thấy áp bức như trước, sức mạnh đồng cấp đối kháng nhau khiến hắn đứng vững trên không, hóa thành một đạo lưu quang bổ tới.

Tốc độ nhanh hơn tưởng tượng tránh thoát thanh đồng cổ mâu của nan tử cười Thiên mã, song cước liên tục đá ra hơn ngàn lần, toàn bộ trúng vào ngọn mâu, Thái cổ nam tử và Thiên mã như điều đứt dây rớt xuống, ngập vào nham thạch.

Lúc đó, Thất tổ, Vũ Hinh, Đại Ma mới đến hiện trường, thấy Thần Nam đạp Thái cổ nam tử rớt xuống, đều kinh ngạc, đoạn hoan hô vang dội.

Nhưng Thái cổ nam tử không trọng thương, mặt đất nứt ra, y lại bay lên không, lạnh lùng nói: “Ta quên mất ngươi không còn là tiểu tử mặc cho ta bài bố như trước nên chủ quan, chịu chết đi.”

Không hề có dao động năng lượng nhưng những người mạnh như Thất tổ ở ngoài xa cũng rung mình, một cỗ “thế” hùng hồn từ Thái cổ nam tử phát ra, vốn nó thuộc về sức mạnh tinh thần nhưng lại vượt trên tinh thần.

Cuồng phong vô hình từ Thái cổ nam tử quét ra, bất luận là những Thần Vương cao thủ như Tử Kim thần long, Côn Luân lão yêu hay cao thủ cấp Thần Hoàng như Thất tổ, Đạm Đài Tuyền đều bị cuốn bay đi như lá khô trong gió.

“Thế” vô hình tựa như cuồng phong quét qua này chính là chấn nhiếp của bậc cường giả.

Ngoài xa, không ai nhìn rõ động tác của Thần Nam và Thái cổ nam tử, hai đại cao thủ quần lấy nhau trên không, biến mất khỏi thị tuyến. Ngay cả bóng dáng họ cũng không ai nhìn rõ, nói gì đến quan sát chiêu số.

Từng phiến không gian tan vỡ, tràn ra ào ạt, lúc đó họ mới nhìn ra quỹ tích của hai người.

“Bình.”

Hai nhân ảnh xuất hiện trước mắt mọi người, Thần Nam cầm cổ mâu rỉ sét, cùng Thái cổ nam tử giằng co trên không, hắn quát lớn: “Tịch Diệt Luân Hồi.”

Thất tổ kêu lên: “Là pháp tắc của đệ bát nhân.”

Thoáng chốc Thiên mã và Thái cổ nam tử hóa thành xương khô, linh hồn phiêu tán.

“Đáng sợ thật, pháp tắc bá đạo lắm.”

Ai cũng kinh hãi, mạnh như Thái cổ nam tử lẽ nào bị một pháp tắc hủy diệt? Họ đều hi vọng thế.

Nhưng hiển nhiên y không thể bị hủy diệt dễ dàng thế, nhân vật không kém hơn thiên cổ Ma Chủ, sao lại chết lẳng nhách kiểu đó được.

Hồn phách hùng mạnh gầm lên phản nộ, đoạn nhập vào bạch cốt, hồn phách Thiên mã được y mang theo, xương trắng mọc thịt, thoáng chốc Thái cổ nam tử sống lại.

Tịch Diệt Luân Hồi không giết nổi y.

“Thần gia... ta nhớ rồi.” Y gầm lên: “Ta phải cho các ngươi thấy chạm vào ta, ắt cả gia tộc mất mạng, trừ chiến hồn ta muốn.”

Y hát văng Thần Nam, ngồi lên lưng Thiên mã, gầm vang: “Chúng ta đối chiến trường, ta không muốn hủy diệt Nguyệt lượng, hành cung sau này của ta.”

“Được, đổi nơi khác, coi như sắp xếp cho ngươi.” Thần Nam lạnh lùng đáp.

Đoạn hắn bay lên, định rời khỏi Nguyệt lượng, tìm một chiến trường trên Thiên giới.

Nhưng vừa rời khỏi, hắn chợt rung động, bay lên cao hơn.

Thái cổ nam tử cười lạnh: “Ngươi đã chọn nơi Thái cổ thần ma quyết chiến, chúng ta quyết sinh tử tại thái không.”

Trước mặt lóe sáng tinh quang, Thần Nam và Thái cổ nam tử lần lượt rời khỏi Nguyệt lượng, bay vào hư không vô tận, họ định sinh tử đại quyết chiến tương tại thái không.

Trên đầu là màn sao lấp lánh, dưới chân là Nguyệt lượng, hai người đối diện tại thái không.

Thái cổ nam tử cười lạnh: “Với ta, ngươi chẳng qua là một tử thi, công pháp của chúng ta chuyên môn khắc chế sức mạnh của thế giới này, vừa này chẳng qua là dạo đầu.”

Thần Nam lạnh lùng đáp: “Ta cũng không muốn nói nhiều, đầu ngươi, cổ mâu và Thiên mã của ngươi sẽ là chiến lợi phẩm của ta.”

Từ sau thời Thái cổ, thái không đại quyết chiến lần đầu khai màn.

309. Chương 310: Thái Không Đại Chiến

Bát hồn đều là những nhân vật phong vân, ngạo thị một thời đại, giờ thành một phần mộ chơ vơ trên hoang mạc, cảnh tượng sinh tiền tử hậu trái ngược nhau khiến ai cũng đáng lòng.

Tám vị vong nhân, tám vị kì nữ tử, dung nhan chưa tàn nhưng lòng đã khô héo, những gì đã qua, những nụ cười nét mặt thừa xưa không còn...

Thân ảnh anh kiệt dám tranh cao thấp với Thiên tựa hồ còn hiện hữu trước mắt họ, những giờ khắc thê non hèn biển, cười vui dưới trăng, hào tình lên trời hái sao làm quà, phong tư tuyệt thế hào hùng, coi thường thiên địa... tất cả đều xa dần...

Hôm nay bát hồn tỉnh lại, kinh động những tuyệt đại tiên nhan, từng ngôi mộ tan nát, trận đồ lóe sáng, họ đương nhiên biết chuyện gì xảy ra.

Tam người nhìn nhau thê lương, cùng chẳng không, chậm chậm bay lên, dù biết là tàn hồn nhưng chỉ cần đứng xa nhìn thấy một lần là được rồi.

Người Thần gia cùng bọn Đại Ma, Đàm Đài Tuyền đứng trên thình không Nguyệt lượng đều khẩn trương cực độ nhìn về tinh không xa xăm, trận khoáng thế đại chiến khiến lòng họ rung động.

Người Thần gia thấy tám vị kì nữ tới đều tỏ vẻ cung kính, đó là di sương (vợ góa) của bát hồn, trong lòng Thần gia, họ là một nửa sinh mệnh của bát hồn, dù Tử tổ và Ngũ tổ gặp họ cũng phải kính ý.

Tám người lặng lẽ nhìn về thái không, nước mắt tuôn trào.

Lúc đó, Thần Nam đang gặp phiền hà.

Đúng như Thái cổ nhân vật nói, công pháp của y cơ hồ khắc chế sức mạnh của thế giới này. Chưởng lực bài sơn đảo hải của Thần Nam xuất ra nguyên khí vô tận như nộ hải cuồng đào quét qua thái không.

Bản thân hắn cũng thấy một chưởng này đáng sợ thế nào, dù mười Thần Hoàng hay một thiên giai cao thủ cũng tan tành ngay.

Nhưng sự tình khác hẳn ý liệu.

Hào quang kín trời đất không tạo thành mây may thương hại với Thái cổ nam tử, năng lượng vô tận như dòng sông gầm gào trước khi về biển lớn, toàn bộ chảy vào thân thể nam tử.

Y như một tòa động không đáy, tham lam hút lấy chưởng lực của Thần Nam, đoạn ngửa mặt hú vang tỏ vẻ hài lòng, cất tiếng tàn nhẫn: “Thoải mái, sức mạnh được lắm, ha ha... ta đã nói công pháp của chúng ta chuyên môn khắc chế sức mạnh của thế giới này, chết đi.”

Y cười Thiên mã, cầm thanh đồng cổ mâu lao vào Thần Nam như sao băng, cổ mâu hung hãn ấn vào ngực hắn.

Thần Nam tung một quyền trúng thanh đồng cổ mâu, không hiểu cây trường mâu rỉ sét này được tế luyện bằng thanh đồng hay vật gì khác mà bị đại lực đánh trúng vẫn trơ trơ. Cổ mâu bùng lên thần quang như vàng thái dương, va chạm với chưởng lực của Thần Nam.

Cổ mâu kinh hồn ẩn chứa sức mạnh bất thường khiến Thần Nam kinh hãi, sức mạnh này chính là ... chưởng lực hần vừa đánh ra. Chưởng lực bị nam tử hút lấy rồi trả lại toàn bộ.

Thế là sao? Đối phương dùng chính sức mạnh của hần đánh hần, đồng thời, đại lực của Thái cổ nam tử như trường giang cuộn cuộn đổ tới, hai luồng đại lực hùng hậu cực điểm cùng đánh vào hần.

Giao chiến thế này, thắng bại đã rõ.

Thần Nam bị chấn bay đi, Thái cổ nam tử và Thiên mã vượt hơn quang tốc, xuất hiện ngay cạnh hần, thanh đồng cổ mâu như sấm sét xuyên qua sườn non, xâu hần lên không.

Tình cảnh này khiến mọi người trên Nguyệt lượng cả kinh thất sắc, cùng kêu lên hoảng hốt.

Hai mắt Thái cổ nam tử Tùng Tấn Đức Bồ lấp lánh hàn mang, cười tàn nhẫn: “Ta nói rồi, sức mạnh của các người bị ta khắc chế.”

Thần Nam bị găm trên trường mâu, sườn non máu me đầm đìa nhưng thần sắc bất biến, bình tĩnh đáp: “Chưa đến cuối cùng, chưa thể khẳng định.”

“Soạt.”

Hần thuận theo trường mâu lao xuống, mặc mũi mâu sắc bén xuyên qua thân thể, lao vào ngực Tùng Tấn Đức Bồ, tất cả hành động diễn ra nhanh hơn điện. Hữu chưởng của hần nhanh chóng chém xuống, sắc hơn cả thần binh bảo nhận, chém trúng cổ Tùng Tấn Đức Bồ.

Máu tươi phun trào, Tùng Tấn Đức Bồ cơ hồ bị chặt đứt đầu, y gầm lên tà dị, hất mạnh trường mâu khiến Thần Nam bay xa mấy ngàn trượng.

Người ngoài đều cho rằng cả hai cùng thụ trọng thương, một bị mâu xuyên qua, một suýt bị đứt đầu. Nhưng với hai người, thương thế này không đáng kể, thân thể sáng rực, gần như lập tức khôi phục, vết thương tan biến vô ảnh vô tung.

Thái cổ nam tử cười lạnh: “Đến đi, dùng hết sở năng, bằng không người đâu còn cơ hội nữa.”

Thần Nam nắm Liệt Không Kiếm trong tay, Thần Nam bùng lên hào quang ngàn trượng như cầu vồng, bắt quá dải sáng không vượn dài tiếp mà càng lúc càng cường thịnh, sau cùng che hết tinh quang, tạo thành một vầng thái dương treo trên không.

Sức mạnh dao động đáng sợ, khiến những người đứng trên Nguyệt lượng trận trận kinh hãi, đạo kiếm mang này có thể chế đôi Nguyệt lượng chỉ bằng một nhát.

Tùng Tấn Đức Bồ cảm ứng được sức mạnh đáng sợ nhưng không hề hoảng loạn, ngược lại mỉm cười tàn nhẫn. Thần Nam nhận rõ thần tình của y, ngấm triệt đi một nửa sức mạnh, rồi độc địa chém tới.

Kiếm mang như cầu vồng cắt ngang thái không, chém ngay vào Thái cổ nam tử.

Tùng Tấn Đức Bồ cười lạnh, đưa trường mâu nghênh đón kiếm mang, quái sự lại xảy ra, cổ mâu hút hết thần quang như cá kình hút nước, kiếm mang không tổn thương được y mà trở thành đồ cấp dưỡng cho y.

Nếu là cường giả khác chắc đã hoảng sợ, vô luận mình xuất ra sức mạnh cỡ nào đều bị đối phương triệt để hấp thu, quả nhiên không dễ chịu.

Nhưng Thần Nam quyết không buông xuôi.

Hần nhớ lại lúc Tùng Tấn Đức Bồ xuất thế, người trong sư môn Long Vũ tấn công y, tình hình cũng thế này, mọi năng lượng đều bị y hút hết.

Liên tưởng với tình cảnh vừa rồi, hần đại ngộ, lúc đối phương công kích, tuyệt không có dao động năng lượng, kiếm khí hay bất cứ gì phát ra, hoàn toàn giống vô giả thông thường, vung trường mâu trực tiếp tấn công, đòn đánh cực kỳ đơn giản.

“Phải như thế.” Hắn đã nắm được bản chất của vấn đề nhưng vẫn nhúu mày, nếu muốn phát huy sức mạnh cao nhất, tất phải dùng năng lượng tác dụng lên thân thể đối phương.

Lẽ nào hắn cũng phải như Thái cổ nam tử, chỉ múa kiếm, không phát ra sức mạnh đáng sợ trong thân thể, chỉ tiến hành vật lý công kích đơn thuần? Quả thực có sức không được dùng.

Cùng lúc, Tùng Tấn Đức Bồ lao tới, đâm mâu vào Thần Nam, hắn đành vung kiếm chặn lại.

“Choang.”

Hoa lửa tung tóe, thần quang đáng sợ từ trường mâu phát ra hùng hổ cuộn về phía Thần Nam, là kiếm khí hắn xuất ra vừa nãy, giờ bị phản lại.

Hắn bay lùi, Tùng Tấn Đức Bồ bám theo, hiển nhiên muốn hắn xuất ra năng lượng kiếm mang.

“Tuyệt Diệt Thái Hư!”

Đang lùi lại, Thần Nam chợt quát vang, tái hiện pháp tắc năm xưa của bát hồn, thoáng chốc Tùng Tấn Đức Bồ bị đánh tan nát, hài cốt và huyết nhục nhuộm đỏ thái không.

Những người quanh Nguyệt lượng chưa kịp hoan hô, thì huyết khối nhanh chóng tụ lại, Tùng Tấn Đức Bồ tập hợp nhục thân, ngay cả Thiên mã y cười cũng vẫn hoàn hảo.

Pháp tắc của đệ thất nhân Tuyệt Diệt Thái Hư cũng khó lòng giết được Tùng Tấn Đức Bồ.

Đại chiến tới giờ, Thần Nam cảm nhận được đối phương mạnh và đáng sợ cỡ nào, sức mạnh vượt trên cực hạn vẫn bị y hút mất, pháp tắc của tổ tiên cũng khó lòng diệt được. Nhưng cục diện đã thành sinh tử, nếu không diệt được đối phương sẽ bị đối phương diệt.

“Không đáng sợ như tưởng tượng. Nói thật lòng... hiện tại ngươi và đối phương ngang ngửa, từ ký ức của ngươi được biết... hắn bị phong ấn vô số năm, đã tổn thương nguyên khí, hiện tại ngươi mạnh hơn hắn.”

Những lời này vang lên trong lòng Thần Nam khiến hắn cả kinh, là bát hồn đối thoại với hắn.

“Vì ngươi chưa từng thấy kiểu chiến đấu này, hiện tại bát hồn phong tỏa nguyên khí, không thể tự do thi triển, ngươi dùng cách tương tự vừa nãy đánh hắn, dùng pháp tắc bổ trợ.”

Bát hồn hợp nhất, linh hồn tan nát tụ hợp thành một linh hồn gần như hoàn chỉnh, tư tưởng của tám người đang dùng kinh nghiệm chiến đấu cực kì phong phú chỉ đạo Thần Nam.

Hắn tin ngay, một tổ tiên linh hồn hoàn chỉnh quyết không kém hơn đối phương, hắn là đời sau của cường giả, trong lòng liền dấy lên hào tình xung thiên.

Trong lúc bát hồn phong tỏa nguyên khí, hắn cầm Liệt Không Kiếm lao lên như vô giả thông thường, không hề có kiếm khí hay lực đạo phát ra.

Tùng Tấn Đức Bồ cười lạnh: “Ngươi tưởng thế này ta không hút được năng lượng sao? Trừ phi ngươi không sức mạnh.” Thanh đồng cổ mâu lại chạm vào trường kiếm định hút một phần sức mạnh của Thần Nam qua Liệt Không Kiếm.

Nhưng lần này không có tác dụng, bát hồn phong tỏa nguyên khí, Liệt Không Kiếm men theo cán trường mâu chém đứt một tay y.

“A... ngươi...” Thái cổ nam tử kinh nộ.

“Tam Thiên Đại Thế Giới!” Thần Nam quát vang, pháp tắc của Thần gia đệ lục nhân xuất ra, không gian như gấp lại, cơ hồ mở ra ngàn vạn thế giới, chấn nát Tùng Tấn Đức Bồ.

Nhưng Thần Nam cũng không mong sẽ diệt đối phương, lại quát tiếp: “Băng Phong Tam Vạn Lí!” Pháp tắc của Thần gia đệ ngũ nhân được thi triển, ôn độ trong hư không hạ xuống mức khó tưởng nổi, huyết nhục trôi nổi trên không bị băng phong ngay.

“Hồn Phách Tịch Diệt!” Thần Nam nói nhau xuất ra từng chiêu, pháp tắc của Thần gia đệ tứ nhân được thi triển.

Pháp tắc này cực kì kịp thời, nhục thể bị băng phong, linh hồn phiêu tán chưa kịp dung hợp quy vị, pháp tắc công kích linh hồn đã tới.

“A...”

Tùng Tán Đức Bồ gần lên giận dữ, ánh sáng linh hồn ảm đạm hẳn nhưng không triệt để hủy diệt. Y phá tan thi thể bị băng phong, nhanh chóng tụ lại chân thân, cả Thiên mã cũng phục nguyên.

Một chuỗi đòn đánh khiến y trọng thương linh hồn, khí sắc ảm đạm hẳn, phần hận nhìn Thần Nam: “Ta hơi coi thường ngươi, mấy pháp tắc vô dụng tập hợp lại hóa ra có tác dụng.”

Y gần như phát cuồng, thôi động Thiên mã, lao tới như sao băng vạch ngang bầu trời, liên tục vụt qua tình không, nhanh đến độ không ai nhận rõ bóng dáng.

Nhưng Thần Nam không còn phải cố kị gì nữa, bát hồn phong tỏa nguyên khí khiến hắn thoải mái thi triển thủ đoạn.

Hai người giao chiến như hai võ giả thông thường trên thái không kịch liệt giao phong. Nhưng không ai hoài nghi rằng hai món thần binh kia ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, hoa lửa bắn ra cũng phá tan được một片片 không gian.

“Giết.”

“Giết.”

Hai người gần như sa vào trạng thái phát cuồng, quyết sinh tử, trừ phi một bên triệt để tử vong!

Gần Nguyệt lượng, ai nấy dần yên lòng, chỉ cần đấu như bình thường, Thần Nam có hi vọng thắng. Tùng Tán Đức Bồ không hút được sức mạnh nữa khiến nỗi lo trong lòng họ trút đi.

Cùng lúc, một văn bối Thần gia bay lên hư không, thi lễ với Thất tổ rồi mặt báo tin tức.

Thất tổ nghe bấm báo, vội hồi báo với Tứ tổ và Ngũ tổ: “Theo tin tức hôm nay, sáu Thái cổ nhân vật còn lại xông vào Đồ gia Huyền giới, đồ sát tất cả rồi mở một không gian chi môn, họ... họ biến mất luôn.”

Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời biến sắc, Tứ tổ thở dài: “Sự tình quả nhiên phát triển theo hướng xấu nhất, họ... quả không phải người của thế giới này.”

Thất tổ nói: “Bất kể họ có là người của thế giới này không nhưng hiện tại đã rời đi, không phải tin tốt sao?”

Tứ tổ lắc đầu, tâm tình trầm trọng: “Có nhiều việc người không biết, năm xưa có người hứa với họ là sẽ tặng một thế giới, làm gì có chuyện họ chịu tay trắng quay về. E là... sau bình tĩnh sẽ là bão bùng, chuẩn bị nghênh đón cơn bão mạnh nhất. Thiên giai cao thủ không có ai, tàn phá thế giới là chiến lợi phẩm của họ, hơn nữa Nhân gian và Thiên giới nối với tàn phá thế giới... họ muốn tới, có ai cản nổi.”

Ngũ tổ cũng tỏ vẻ lo lắng: “Bão tố sắp quét qua Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thế giới, thậm chí trải tới cả đệ tam giới.”

Thất tổ nhìn lên thái không, quan sát Thái cổ nam tử cuối Thiên mã đáng sợ đang huyết chiến, kinh hãi nói: “Như vậy, Thần gia chúng ta chạm vào một đại địch khó lòng tưởng tượng, có thể... có thể gặp họa.”

Ngũ tổ gật đầu: “Không sai, nhưng chúng ta hết cách, hắn đã nhăm vào chiến hồn của Thần gia, chúng ta không thể buông tay, chỉ còn cách đấu sinh tử.”

Tứ tổ đồng tình: “Đã không còn đường lui, dù chúng ta chịu nhún cún khó thoát độc thủ, cứ dốc toàn lực giết chết con chó điên này đã, để Thần gia chúng ta, Thiên giới và Nhân gian phong quang. Tiểu Thất, mau tụ tập con cháu gia tộc, dùng kĩ ức thủy tinh, ghi lại cảnh tượng trận chiến này, lựa lúc truyền xuống thính không Thiên giới và Nhân gian, để ai cũng thấy Thái cổ nam tử không phải bất khả chiến thắng, mang lại cho họ chút lòng tin.”

Ngũ tổ tán đồng chủ ý này, đã thành tử địch thì làm cho hoành tráng, trước sau gì họ và Thái cổ lục nhân cũng sẽ sinh sự, không cần phải che giấu, để tu luyện giả khắp thiên địa trông vào trận khoáng thế đại chiến này.

Thất tổ cũng đồng ý.

Nhưng trong lòng ông buồn bã, nếu chân thân của Thần gia bát hồn tại thế, cả bảy người kia cùng đến thì cũng có sao?

Hôm đó là một ngày khó quên với các tu luyện giả Thiên giới và Nhân gian.

Trận đại chiến đáng sợ từ thái không trên Nguyệt lượng được chiếu rõ trên tầng không của các tu luyện thánh địa. Cảnh tượng đại chiến khủng khiếp giữa Thần Nam và Tùng Tán Đức Bồ kịp lúc truyền xuống Thiên giới và Nhân gian khiến các nhân sĩ tu luyện giới như được nhìn tận mắt.

Chỉ biết dùng từ thảm liệt hình dung trận chiến này, độ kịch liệt và tàn khốc khiến những người quan chiến run rẩy.

Đại chiến ba thời thần, hai người bắt đầu đánh xáp lá cà.

Huyền Vũ giáp của Thần Nam dù mặt trên người nhưng đã phá toái, sức mạnh đáng sợ của Tùng Tán Đức Bồ khiến tám giáp mất linh hồn không chặn nổi.

Thần Nam nắm chắc Đại Long đao vỡ nát trên tay, Thiên mã bị hấn chém rụng đầu, sinh tử bất minh nổi lập lờ cách đó không xa, cường địch Tùng Tán Đức Bồ toàn thân đầy vết máu, cầm trường mâu đối diện hấn.

Các tu luyện giả Thiên giới, Nhân gian đều nhìn rõ cảnh tượng, vô luận là thần điện và ma điện ở Tây phương Thiên giới hay các cổ lão bí địa ở Đông phương Thiên giới, ai cũng biết trận quyết chiến này thế nào. Họ cả kinh nhìn vào hình ảnh trong kí ức thủy tinh trên đỉnh đầu.

Trận đại chiến tàn khốc trôi theo thời gian, đã một ngày một đêm. Huyền Vũ giáp của Thần Nam gần như phá tan, hấn đã cởi ra, toàn thân là huyết tích.

Tùng Tán Đức Bồ cũng không hơn gì, toàn thân nhuộm máu, không còn trầm ổn như hàn băng giống lúc mới xuất hiện. Ánh mắt y lúc này như lang sói, hận không thể nuốt sống Thần Nam.

Thân thể họ tan nát mấy lần nhưng thủy chung không thể thật sự diệt được đối phương!

Thần Nam quăng Liệt Không Kiếm gần gãy đi, Tùng Tán Đức Bồ cũng quăng cổ mâu lủng lảng mấy khúc đi, sát ý trong mắt hai người lao vào nhau.

Bất kể Nhân gian hay Thiên giới, các tu giả đều thấy bất nhẫn, Thần Nam và Thái cổ nam tử xé nát nhau. Tay chân gãy rời, tan nát lao vào không trung, thi triển đòn kịch liệt và tàn nhẫn nhất, huyết thủy đỏ lờn nhuộm cả thái không.

“Lưỡng Thế Vi Nhân!”

Thần Nam quát lớn, một trong ba pháp tắc sau cùng được xuất ra, thân thể Tùng Tán Đức Bồ vừa tụ lại liền bị cắt làm đôi.

Ttdn có các giác mơ hồ, bản thân hình như lạc vào dòng thời gian, hai đoạn thân thể tách ra tuy chỉ cách mấy trượng mà cảm giác như xa tận chân trời, phẳng phất như cách nhau một thế giới. Y không cảm ứng được nửa thân thể kia, nhất thời khó lòng tụ hợp.

“A...” Y ngẩng lên gầm vang: “Thế giới của chúng ta không tu luyện pháp tắc, những thứ này vô dụng với ta.”

Không gian bị chia cắt rung lên, hai đoạn thân thể cũng rung theo, tựa hồ muốn tụ lại.

“Sát Na Vĩnh Hằng!”

Thần Nam lại quát lên, thời gian và không gian phẳng phất vĩnh viễn chia cách trong thoáng chốc.

Tùng Tán Đức Bồ cảm giác mình trôi trong dòng lịch sử, tình không quanh mình liên tục ảo diệt, bản thân như phong hóa rồi quy về vũ trụ trần ai, hai đoạn thân thể dần dung hóa thành điểm điểm tinh quang!

“Pháp tắc với ta... vô dụng!” Y chặt vật gầm lên.

Thân thể dừng tan biến, cố gắng giãy giụa.

“Hoàn Vũ Tận Diệt!”

Pháp tắc sau cùng xuất ra, thân thể Tùng Tán Đức Bồ thân thể triệt để hóa thành điểm điểm quang mang, linh hồn cũng nhanh chóng tan vào ánh tinh quang.

Tiếng hoan hô quanh Nguyệt lượng vang lên, tiếng gào hét rung động Nhân gian và Thiên giới. Thắng lợi không dễ dàng, Tùng Tán Đức Bồ mạnh đến mức khó tưởng nổi, tàn hồn của tán vị tiên thánh, tám pháp tắc suýt nữa không chế ngự nổi y.

“Ta... bắt tử.”

Lúc ai cũng nghĩ rằng tất thắng thì hào quang vốn mờ đi lại xán lạn, phát ra tiếng của Tùng Tán Đức Bồ, hai đoạn thân thể chậm chậm nổi lên, nhục thân tụ lại.

“Người không muốn chết cũng phải chết. Thái Cực Thần Ma đồ, hiện.” Thần Nam quát vang.

Từ lúc bát hồn nhập thể, hấn cảm giác được dao động của Thần ma đồ trong thân thể, cơ hồ có thể chỉ huy được bảo vật này, nhưng hấn vẫn đợi cơ hội, đến lúc khẩn yếu mới ra tay.

Thái cực đồ bay ra, lóe lên hào quang màu đen và vàng, khí tức sinh, tử trái ngược nhau cùng tràn ra.

Thần ma đồ bây giờ khác hẳn trước, vừa bay ra liền che kín tinh không, rộng lớn vô cùng, toàn bộ tinh quang bị nó tham lam hút hết, Tùng Tán Đức Bồ cũng là mục tiêu trọng điểm.

“A... chết tiệt.” Tùng Tán Đức Bồ gầm lên.

Hấn chặt vật tránh đi, nửa thân trên thoát được Thần ma đồ, nhưng nửa thân dưới bị Thái cực đồ nuốt vào.

Tùng Tán Đức Bồ giận giữ ngẩng lên hú vang, không chỉ một nửa nhục thể mà cả một nửa linh hồn bị hút vào.

Y quả nhiên hùng mạnh, dù chỉ còn nửa thân thể mà vẫn lao vào Thần ma đồ định đánh tan bảo vật thần bí này.

Nhưng đột nhiên sau lưng Thần Nam lóe lên hắc ảnh, chính thị hồn ảnh đã lâu không xuất hiện, tay cầm một binh khí hình người, nhanh chóng lao vào Tùng Tán Đức Bồ.

Y hét lên, nửa thân thể bị đánh gục, linh hồn mờ hẳn. Lần này y nhanh chóng tụ lại thân thể, không dám quay đầu, lao xuống phía dưới như sao băng.

Thái cổ nam tử quả nhiên đào tẩu.

Thái cực đồ quay lại thể nội Thần Nam, hắc ảnh sau lưng cũng tiêu tan, toàn thân hấn là vết máu, cầm Đại Long đao đang vỡ ra, đứt sắt như vì sao băng.

Hấn quyết không thả cho Thái cổ nam tử, phải diệt mối đại họa này.

Hấn dốc toàn lực đến Nguyệt lượng trước đối phương, sợ trước lúc chết, y liều mạng phản kích, đồ sát Thần gia. Nhưng Tùng Tán Đức Bồ không dám đến gần đó mà bay thẳng vào Thiên giới.

Thần Nam định bay lên thì phía sau vang vang giọng nói quan tâm của Đại Ma, Vũ Hinh, Tử Kim thân long, Long Bảo Bảo: “Thần Nam, phải cẩn thận.”

Hấn gật đầu, chợt thấy tám nữ tử thanh lệ thoát tục ngẩn ngơ nhìn mình, không hiểu sao trong lòng dấy lên bi ý, là ý niệm của tám tàn hồn.

Một đàn hồng nhan bay qua, Thần Nam cảm giác được hơi gió thu hiu hắt.

Nhưng thân thể hàm chứa bát hồn không dừng lại, nhanh chóng đuổi theo Thái cổ nam tử.

”Vung đao tràn trắng chí,

Trông nhận nước mắt tuôn.”

Thần Nam và bát hồn đều nghệt thở.

310. Chương 311: Long Hồn Tụ Lại

Trông nhận nước mắt tuôn.”

Thần Nam mang theo bát hồn, không quay đầu lại, bay thẳng lên trời, hiện tại giết Tùng Tán Đức Bồ là việc quan trọng nhất, nếu lỡ mất hôm nay sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội.

Hắn rời khỏi Nguyệt lượng, như vì sao băng lao về Thiên giới, tuy cách mấy chục dặm nhưng thần thức của hắn vẫn theo sát nửa thi thể.

Tùng Tán Đức Bồ trọng thương, yếu hơn hẳn bình thường nên cảm giác được sinh mệnh bị uy hiếp, cầm đầu đào vong. Y phải về Đồ gia Huyền giới trong thời gian nhanh nhất mới tránh được bị cường địch truy sát.

Hôm nay y gặp quá nhiều bất ngờ, vốn không tin có ai uy hiếp đến sinh mệnh mình được, dù khí bát hồn trong thân thể Thần Nam thể hiện pháp tắc phi phạm, y tuy kinh hãi, biết thân thể tổn thương nghiêm trọng nhưng không cho rằng đối phương triệt để tiêu diệt nổi mình.

Y có lòng tin giết địch, chỉ cần có thời gian tu dưỡng dài dài, sẽ phục nguyên.

Nhưng khí Thái cực đồ và ma ảnh xuất hiện, y cảm nhận được cái chết, sau cùng cũng biết thế nào là sợ hãi.

Nếu trong thời đỉnh cao, dù Thái cực đồ thần bí cũng không làm được gì, kể cả một đòn đáng sợ của hắc ảnh cũng khó lòng làm y bị thương. Do bị trấn áp dưới thánh sơn, nên dù thoát khổ nhưng nguyên khí đại thương, cộng thêm hôm nay mấy phen đại chiến, xuất hiện hai vết thần bí đó mới khiến y bại tẩu, bằng không sớm muộn gì cũng bị diệt vong.

Y chỉ có ý nghĩ phải chạy về Đồ gia Huyền giới tránh cường địch. Qua đận này rồi, đợi lúc y triệt để khôi phục nguyên khí, nhất định đánh tan hết mọi uy hiếp y hôm nay.

Nhưng y kinh hãi nhận ra, đại địch gần dần, giờ chỉ còn nửa thân thể và linh hồn, khó lòng chống chịu nổi đại chiến.

“Chịu chết đi.” Thần Nam quát vang.

Tụ lại mấy chục dặm với những người như hắn không đáng là bao, thoáng chốc là đuổi tới. Đại Long đao bùng lên hào quang ngàn trượng sáng rực, từ trên không độc địa chém xéo xuống.

Dao động năng lượng hùng hồn khiến Tùng Tán Đức Bồ rùng mình, tuy là bổ phẩm tuyệt vời nhưng y không dám dừng lại mà gia tốc. Y biết đối phương đang dụ mình tạm thời dừng lại hút năng lượng, tiếp đó sẽ là sát chiêu công tới.

Thấy Tùng Tán Đức Bồ oai phong lẫm lẫm giờ vắt chân lên cổ bỏ chạy, Thần Nam cười lạnh, đây quả là thế giới cường giả vi tôn. Thái cổ nhân vật từng cao cao tại thượng, nắm trong tay vận mệnh người khác cũng có ngày này, đúng là khác nhau quá xa.

Nhưng hôm nay có thể khiến Tùng Tán Đức Bồ cúp đuôi chạy, thật ngoài dự liệu của Thần Nam.

Hắn biết lâu dần Thần ma đồ sẽ biến hóa nhưng không ngờ lại đến mức như vậy, từ rất nhỏ biến thành cực lớn, che kín cả một vùng hư không. Nếu trước kia nó là hải đồng thì hiện tại đã trưởng thành một thiếu niên.

Hơn nữa biểu hiện của hồn ảnh càng bất ngờ, lúc đầu với địch nhân trước đây, nó không tham dự nhưng hôm nay lại tung ra một đòn kinh hồn, quả là khó tin.

“Giết.”

Thần Nam đuối tới cực nhanh, lần này hắn không phát ra dao động năng lượng, toàn thân như ánh lưu quang lao đến gần Tùng Tán Đức Bồ, Đại Long đao bổ xuống.

Tùng Tán Đức Bồ kinh hãi, thân thể bị trọng thương không thể tiếp tục bị đánh tan, bằng không rất khó phục nguyên, thân hình y như quỷ mị, không đổi hướng phi hành cực tốc nhưng nửa thân thể tan biến, lách ngang mấy trăm trượng khiến Đại Long đao chém vào khoảng không.

Thần Nam bám theo như bóng với hình, đuối sát sát, từ trên cao lao xuống, tung ra trăm ngàn cước ảnh.

Tùng Tán Đức Bồ tuy tránh được phần lớn nhưng vẫn trúng mấy chục cước, bị Thần Nam đá văng đi mấy nghìn trượng như tấm ván gỗ.

Kí ức thủy tinh của Thần gia thu được tất cả hình ảnh khiến những người trên Nguyệt lượng, tu giả ở Thiên giới, Nhân gian được chứng kiến cảnh tượng giao thủ.

Tứ tổ và Ngũ tổ kích động kêu lên: “Hay lắm, phải thế chứ.”

Vũ Hình, Đại Ma và người Thần gia hoan hô vang dội, đồng thời các tu giả Thiên giới, Nhân gian cũng hoan hô cổ vũ.

Đánh bại cường địch quá khó khăn, hiện tại cũng giành được thắng lợi.

Tùng Tán Đức Bồ văng đi ngàn trượng, cảm giác vô cùng sỉ nhục, hai mắt phun lửa, xưa nay y chưa bao giờ phải trải qua tình cảnh này.

Y hất Thần Nam dạt ra, dừng lại trên tầng không Thiên giới, quát vang: “Tiểu tử đừng ép ta.”

Thần Nam lạnh lùng, tuyệt không bị thắng lợi che mờ đầu óc, hắn biết Tùng Tán Đức Bồ vô cùng đáng sợ nên đáp lạnh tanh: “Ta không ép ngươi mà chỉ cố thực hiện lời hứa. Trước lúc khai chiến ta từng bảo sẽ lấy đầu, Thiên mã và cổ mâu của người làm chiến lợi phẩm! Hiện tại, chỉ còn thiếu đầu ngươi.”

“Đáng ghét.” Tùng Tán Đức Bồ than: “Trước đây có người bảo ta sẽ ném mùi vì cực độ tự phụ nhưng ta không thêm để tâm, không ngờ nó thật sự xảy ra. Tình cảnh hôm nay tự do ta tạo ra, nếu không vì hiếu kì muốn xem thử bát hồn rầm chó đó hùng mạnh cỡ nào, ắt không nhục nhã thế này. Ta cứ diệt luôn Thần gia, chắc đã không có gì bất thường xảy ra.”

Rõ ràng y đang hối hận.

Thần Nam đứng trên không, bình tĩnh nhìn y: “Trên đời này có quá nhiều chữ nếu, đáng tiếc là nó đều đã qua, việc đã xảy ra, ngươi hối hận cũng vô dụng, nên nghĩ xem muốn được kết thúc sinh mệnh kiểu gì thì hơn.”

“Ha ha, thế giới này đúng là hoạt kê, vị trí của chúng ta thay đổi nhanh thật, ngươi lại dám dùng giọng đó nói với ta, việc đời đúng là không liệu được. Bất quá, muốn giết ta không dễ, phải trả giá tương xứng, ta... thiên cổ bất diệt!”

Đoạn nửa thân thể y đột nhiên quang mang đại thịnh, cánh tay đưa chéo ra xuất hiện một cây hoàng kim thần mâu!

Hai mắt Thần Nam xạ ra thần quang, thần mâu khiến hắn động tâm, đó không phải là thần binh chân chính mà là binh hồn. Đương nhiên là binh hồn của thanh đồng cổ mâu bị gãy.

Cổ mâu của Tùng Tán Đức Bồ là binh khí chế tạo cho việc giết chóc, dần dần sinh ra binh hồn đáng sợ, cảnh giới của binh hồn này cao khó lòng tưởng tượng.

Thần Nam đã đoạt được cổ mâu, hiện tại thần binh chỉ hồn tái hiện, làm gì có chuyện chịu đựng tay, giá trị của binh hồn hơn hẳn cổ mâu bản thể, có được nó ắt luyện lại cổ mâu rất dễ dàng.

“Ha ha... ngươi suy nghĩ chu đáo thật, Thiên mã và cổ mâu đã để lại, binh hồn rút đi rồi cũng định lấy ra tặng ta sao.” Thần Nam chế dẫu vào lửa.

Hắn nói thế nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, Tùng Tán Đức Bồ đã xuất binh hồn ra, chắc sẽ thi triển tuyệt sát liều mạng.

“Tiểu tử, ta sẽ khiến ngươi hối hận.” Tùng Tấn Đức Bồ quát vang, nửa thi thể đang nhỏ máu cầm hoàng kim thần mâu nhanh nhẹn lao tới. Mũi thần mâu nhọn như mũi đao, tỏa ánh sáng lãnh liệt, lưỡi mâu dài và rộng, tỏ ra vô cùng đáng sợ.

Thần Nam không chịu kém, cầm long đao xông lên đại chiến, tiếng thần binh va nhau vang lên bất tuyệt.

Tốc độ của cả hai quá nhanh, dù kì bảo khí ức thủy tinh ghi lại được hình ảnh đại chiến nhưng bất kể người trên Nguyệt lượng hay ở Thiên giới và Nhân gian đều không thể nhìn rõ động tác.

Chỉ thấy từng phiến không gian bị xé toang, từ đó mà đoán quỹ tích di động của cả hai. Đến khi người Thần gia chia những hình ảnh trong kí ức thủy tinh ra, khung cảnh đại chiến kịch liệt mới thật sự hiện lộ trước mắt mọi người.

Người trong Thần gia trên Nguyệt lượng, thần điện và ma điện ở Tây phương Thiên giới, những tu luyện bí địa cổ xưa ở Đông phương đều lộ vẻ kinh hãi.

Tùng Tấn Đức Bồ tuy thân thể tàn khuyết nhưng vẫn dũng mãnh cực độ, đánh ngang cơ với Thần Nam.

Một thời thần sau, thần mâu chỉ hồn đánh tan Đại Long đao đang ngày càng mất đi tàn hồn khiến Thần Nam suýt nữa sa vào hiểm cảnh.

Trong lúc long đao tan nát, từng mảnh vỡ chợt hóa thành kim quang xung thiên bay về Nguyệt lượng.

Mọi người nhìn vào kí ức thủy tinh đều chú ý đến cảnh tượng đó, trừ Tứ tổ và Ngũ tổ lộ vẻ vui mừng, không ai hiểu chuyện gì xảy ra.

Hào quang vô tận bay về Nguyệt lượng, trở nên nhu hòa vô cùng, bao lấy Đạm Đài Tuyền giữa ánh mắt kinh dị của đám đông đoạn tan hết vào thể nội nàng.

Đạm Đài Tuyền vô cùng kinh hãi, biết rõ chuyện gì đang xảy ra, cảm giác tiểu sinh mệnh trong thân thể cường kiện hẳn, hào quang bay vào liền dung hợp với hài tử.

Suýt nữa nàng kêu lên, nhưng rất may là trước đó đã dùng đại pháp lực che đi tiểu phúc nhô lên, không ai biết nàng đang mang thai.

Nàng tuôn ra đủ lời phẫn hận, ảo não, nguyên rửa thì biến hóa kinh nhân xảy ra. Đột nhiên tiểu sinh mệnh trở nên cực mạnh, tựa hồ liều mạng tụ tập sức mạnh, dao động triệu hoán khó tả phát ra.

Tứ tổ và Ngũ tổ tuy tu vi bị hủy nhưng linh giác vẫn còn, đưa mắt nhìn nhau, cùng kích động kêu lên: “Long đao tàn hồn phiêu đảng trong thiên địa sẽ tụ lại.”

Trong mấy Huyền giới cổ xưa của Nhân gian Đông thổ, phát ra tiếng long ngâm, một đạo thanh mang phá Huyền giới bay ra khiến mấy lão già trong đó cả kinh, vội đuổi theo, chỉ thấy thanh quang bay lên tận Thiên giới.

“Theo truyền thuyết, thánh vật này là mảnh vỡ của Đại Long đao, sao lại bỏ chúng ta mà đi?”

“Lẽ nào có người dùng đại pháp lực tụ lại long đao?”

Tại mấy bí địa của Đông phương Thiên giới cũng có người thở than bởi thanh quang vừa từ đó đột nhiên bay lên, lao về phía Nguyệt lượng.

“Đúng là bảo vật, lại bay đi như thế.”

Đương nhiên, thanh quang hướng hết vào Đạm Đài Tuyền khiến mọi người trên Nguyệt lượng cả kinh nhìn nàng, trừ vài người từ từ hiểu ra sự tình, đa phần đều hoang mang.

Thanh quang không ngừng tụ tập, không chỉ những mảnh vỡ của long đao mà cả tàn hồn phiêu đảng tại thiên địa cũng tụ về.

Tan tác khắp nơi vô số năm, giờ Đại Long đao mới thật sự tụ lại, cả đao thể vào đao hồn.

Bất chợt, Đạm Đài Tuyền cảm giác nội thể có hình hài của một ngọn tiểu đao, lại như một hài đồng ranh mãnh.

Trong lúc này Thần Nam và Tùng Tán Đức Bồ đã phân thắng bại, dù Đại Long đao phá toái nhưng hẳn dựa vào pháp tắc đáng sợ của bát hồn mà cướp được hồn của thần mâu, Thái Cực Thần Ma đồ cũng đợi thời cơ xuất ra.

311. Chương 312: Hủy Diệt

Tùng Tán Đức Bồ vừa kinh vừa nộ, thần binh bị cường địch cướp mất, quả là nỗi sỉ nhục. Y tung hoành thiên địa chưa từng bị như thế bao giờ.

Nhưng lửa giận không đồng nghĩa với sức mạnh, hiện tại y chỉ còn nửa thân thể, phân nửa linh hồn chi lực bị hút mất, không phải địch thủ của Thần Nam.

Một làn dao động cực kì đặc dị từ Thần Nam phát ra, hai loại khí tức sinh tử lưỡng cực cùng tràn lan, che kín thiên địa, một Thái cực đồ như đám mây vô tận đột ngột xuất hiện.

Kim quang sáng chói, vô cùng thánh khiết, đượm sinh khí, hắc quang lại âm u như cánh cửa u minh địa ngục, ngập tà ác khí tức. Hai làn ánh sáng tương phản từ Thần ma đồ bùng lên, chụp lấy Tùng Tán Đức Bồ.

“Chết tiệt.” Y gầm lên, thấy Thái cực đồ từng hút mất nửa thân thể xuất hiện, hai mắt y đỏ ngầu, quên cả sinh tử, chủ động lao tới, định dốc toàn lực phá Thần ma đồ, giải phóng sức mạnh của nửa linh hồn kia.

Y không sợ Thái cực đồ, lúc trước bị hút mất nửa thân thể do pháp tắc nối nhau tác dụng, y sa vào bị động, không thể phân thân, Thần ma đồ mới đắc thủ.

Y quả là siêu cấp cường giả, dám dùng nửa thân thể va chạm với Thần ma đồ.

“A...”

Y gầm lên, toàn thân lộ ra dao động năng lượng hiểm thấy, nửa thân thể đầm đìa máu phảng phất cháy lên, vô tận kim quang sáng chói, hỏa diễm ngàn ngút khiến cả không gian chìm trong biển lửa, vây lấy Thần Nam và Thái cực đồ.

Trên Nguyệt lượng vang lên tiếng hô kinh hãi, chư cường tại thần điện và ma điện ở Tây phương Thiên giới vô cùng kinh hãi, Tùng Tán Đức Bồ mạnh đến không thể tin nổi, cường giả chấn cổ thước kim như y có thể đè bẹp bất kỳ cường giả trong truyền thuyết nào của họ.

Các tu giả ở Đông phương Thiên giới trong lòng dậy sóng, không ít người không cần dựa vào kí ức thủy tinh cũng cảm thụ được trận đại chiến. Biển lửa đó chiếu sáng cả tầng không Đông phương Thiên giới, như một tầng vân vụ màu vàng vậy phủ, nhiệt năng thiêu đốt mặt đất.

Trên thái không, thần hỏa quấy lộn tràn lan, càng lúc càng nóng khiến không ai mở nổi mắt, nhìn thẳng vào vô cùng nhức mắt.

Không gì đáng sợ hơn đòn phản kích của địch thủ trước lúc chết, Tùng Tán Đức Bồ được coi là khoáng thế cường giả, đòn tuyệt diệt của y cơ hồ đánh tan cả Thiên giới hư không, vô tận hoàng kim thiên hỏa bao phủ Thái cực đồ và Thần Nam.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong hoàng kim thiên hỏa khiến mọi người sởn da gà, một vùng huyết quang tan biến.

Tùng Tán Đức Bồ mỉm cười tàn nhẫn, nhưng nụ cười cứng đờ ngay.

“Băng Phong Tam Vạn Lĩ!” Thần Nam quát vang, xuất ra pháp tắc của bát hồn, trong tình cảnh này đây là pháp tắc thích hợp nhất.

Thứ bị diệt vừa rồi chỉ là Huyết hoàng chi hồn bị phong ấn khi xưa trong Đại Long đao, giờ Đại Long đao tan nát, y thoát khỏi. Nếu không phải y quá ác độc chắc đã không mất mạng. Thoát ra rồi, y ẩn trong phiên không gian, đợi cơ hội đánh lên Thần Nam nhưng chưa kịp giờ trò đã bị hủy diệt.

Trong làn kim quang nóng rẫy, vô tận gió tuyết đột ngột xuất hiện, va chạm với hoàng kim thiên hỏa, sức mạnh hủy diệt tràn ra, không gian lay động, thậm chí mặt đất phía dưới cũng không thoát, một bùng bình nguyên rộng lớn tan biến.

“A...”

Tùng Tán Đức Bồ gầm lên hoảng sợ xen lẫn phần nộ, phát hiện Thái cực đồ xuyên qua thiên hỏa, tình không tổn hại gì lao tới. Y tổng ra một quyền cuồng mãnh, cùng dao động năng lượng hùng hậu, một dải hào quang khổng lồ đổ vào Thái cực đồ.

Lần này Tùng Tán Đức Bồ lộ ra hai loại dao động năng lượng, y không muốn chạm vào Thái Cực Thần Ma đồ, dựa vào cảm giác y cũng biết làm thế không đánh tan được nó mà nhiều khả năng bị thanh toán trước.

Dải hào quang nhanh chóng chạm vào Thần ma đồ, quá nửa năng lượng bị hút hết nhưng chỗ còn lại hất Thái cực đồ văng đi.

Y quả nhiên đáng sợ, Thần ma đồ trường thành như hiện giờ, Thần Nam cũng thấy được chỗ đáng sợ mà nửa thân thể Tùng Tán Đức Bồ cũng đủ chống cự.

“Tịch Diệt Luân Hồi!”

“Tuyệt Diệt Thái Hư!”

Thần Nam quát lớn, hai loại pháp tắc được xuất ra, pháp tắc của bát hồn nào phải trò đùa, Tùng Tán Đức Bồ bị đánh tan tành.

Lần này thì khác, hiện tại y đang trong cảnh linh hồn tàn khuyết, khó lòng chịu nổi đòn đánh cỡ này, rống lên thê thảm, dùng toàn lực tự hợp nửa thân thể lại, cúp đuôi chạy.

Thái Cực Thần Ma đồ quay vào thể nội Thần Nam, hấn cầm thần mâu chi hồn sáng rực đuổi theo, trong đầu chỉ có ý niệm phải diệt được Tùng Tán Đức Bồ. Đối thủ thể này quá đáng sợ, tuyệt không thể để y phục nguyên, bằng không khó lòng biết mèo nào cắn mỉa nào.

Hai người như hai đạo lưu quang từ Thiên giới hướng xuống Nhân gian giới, trở thành cuộc đại truy sát vượt giới.

Tùng Tán Đức Bồ vút hết tôn nghiêm, với y mà nói, bây giờ mặt mũi, vinh dự khác nào không khí, chỉ cần còn sống là được, có thời gian phục nguyên, y sẽ lại trở thành bất bại.

Lúc đó y sẽ hủy diệt hết cừ địch, không cần Nguyệt lượng nữa, phải diệt hết để rửa mối nhục hôm nay.

Mục tiêu là Đồ gia Huyền giới.

Y và Thần Nam nối nhau, vượt qua tốc độ cực hạn, chớp mắt vượt vạn dặm, núi non trôi lại vùn vụt, cảnh vật bên dưới biến ảo nhanh hơn tưởng tượng. Thoáng chốc họ đã tới tầng không cách Đồ gia Huyền giới ngàn dặm.

Trong lòng Thần Nam trầm trọng, phía trước có sáu Thái cổ nhân vật...hắn không dám nghĩ tiếp.

Nhưng hắn không cảm ứng được khí tức của họ.

“Chịu chết đi.”

Hắn đuổi kịp đối phương, thần mâu chi hồn đâm ra như tia sét sáng nhất, một đạo kim quang rít lên, vươn dài ngàn trượng xuyên qua thân thể Tùng Tán Đức Bồ, độc địa đóng đinh y trên một đỉnh núi.

“A...”

Tùng Tán Đức Bồ kêu lên thê thảm, cả vách đá sụp xuống, nhưng lúc y bay lên, Thần Nam lại lao với với vô thượng chi uy.

Một quyền đập ngay vào mặt y, máu và mấy chiếc răng gãy văng ra, mặt Tùng Tán Đức Bồ gần như lõm xuống. y cuồng nộ quay ngoắt nửa thân thể lại tấn công Thần Nam.

“Bình.”

Thần Nam liên tục đá ra trăm ngàn cước, đá gãy chân và eo Tùng Tấn Đức Bồ, máu tươi phun lên, y gằm lên diên cuồng, văng đi mấy ngàn trượng.

Đến lúc kết thúc, Thần Nam không thể mềm lòng, giữ lòng nhân với ma vương này, ngày sau ắt hấn rước họa diệt thân.

Thân hình hấn loáng lên như hư ảnh biến khỏi không trung, nhanh chóng xuất hiện cạnh Tùng Tấn Đức Bồ, tuyệt thể quyền pháp của bát hồn liên hoàn xuất kích, toàn bộ trúng hết ngực Thái cổ nam tử. Y tan ra như cánh hoa khô bị vùi dập trong cơn cuồng phong bạo vũ.

“Chết rồi sao?” Thần Nam đứng trên hư không, cẩn thận thăm dò, liền phát hiện điểm điểm quang hoa đang tụ lại.

Hấn vừa kinh vừa nộ, điểm điểm linh hồn của đối phương ngưng tụ, bèn quát lớn: “Đáng ghét, lẽ nào đúng là thiên cổ bất diệt chi thể? Không thể giết được hấn? Ta không tin. Hồn Phách Tịch Diệt!”

Hấn xuất ra pháp tắc của Thần gia đệ tứ nhân, dao động chuyên môn hủy diệt linh hồn tràn ra.

“A...”

Tùng Tấn Đức Bồ hét lên thê thảm, điểm điểm linh hồn quang mang lại tan nát.

“Chết rồi sao?” Thần Nam lạnh lùng truy tìm khắp nơi xem có linh hồn ẩn kín của Tùng Tấn Đức Bồ không.

Trên Nguyệt lượng, Thiên giới, Nhân gian, các cao thủ thông qua ký ức thủy tinh, cũng khẩn trương chú thị, trong lòng vừa kích động vừa hoảng sợ. Không ai muốn Thần Nam công cốc, đều muốn hấn triệt để diệt vong Thái cổ nhân vật đáng sợ này.

Một tia sáng lóe lên trong lòng Thần Nam, hấn vẫy tay, thần mâu chi hồn lấp lánh kim quang xuất hiện trong tay, như sao băng quét qua bầu trời, trùm xuống một ngọn núi cao, thần mâu cắm lên đó.

Hấn và thần mâu xuyên qua, ngọn núi sụp đổ, hoàng kim thần mâu găm lấy một nửa thân thể huyết nhục mơ hồ.

Tùng Tấn Đức Bồ quá đáng sợ, mấy đòn hủy diệt liên tục tung ra mà vẫn không thể khiến y triệt để diệt vong.

“A... chết tiệt. Tiểu tử ngươi không thể giết nổi ta, nhớ lấy, sẽ có ngày ta tự tay hủy diệt ngươi.” Y bị Thần Nam găm trên mũi mâu, kinh nộ gằm lên.

“Ngươi không có cơ hội, hôm nay ta nhất định đưa ngươi xuống địa ngục.” Thần Nam lạnh lùng trào phúng.

Tùng Tấn Đức Bồ giận quá hóa cuồng, nghiêng răng cười lạnh: “Ha ha... địa ngục dám thu ta sao?”

“Địa ngục không nhưng ta dám.” Thần Nam quát vang.

Hấn dùng thần mâu đâm đối phương rồi quăng mạnh, rồi thoáng chốc lại theo sát, tiếp tục xuyên qua, mấy lần như thế khiến linh hồn và nhục thể của Tùng Tấn Đức Bồ càng lúc càng mờ mịt.

“Lưỡng Thế Vi Nhân!”

Thần Nam tung ra pháp tắc của Thần gia đệ tam nhân, thân thể Tùng Tấn Đức Bồ lại bị phân làm hai đoạn.

Pháp tắc đáng sợ này là giao dung của sức mạnh thời gian và không gian, linh hồn và nhục thể tuy bị phân cách mấy trượng nhưng thân thể như đang ở hai thế giới, quả thật kinh nhân cực điểm. Lúc ở thái không có thể sát thương được Tùng Tấn Đức Bồ cũng từ pháp tắc này.

Nhưng pháp tắc mạnh đến đâu, Thần Nam cũng không muốn dùng lại, hấn biết mỗi lần như thế, đối phương lại hiểu thêm một chút, sau cùng sẽ hoàn toàn vô cùng.

Hiện tại, mọi thứ nên kết thúc.

Hấn không giấu nghề nữa, mọi sát chiêu xuất hết ra.

“Sát Na Vĩnh Hằng!”

“Hoàn Vũ Tận Diệt!”

Lại hai pháp tắc được sử dụng, không chỉ nhục thể mà linh hồn Tùng Tán Đức Bồ cũng tiêu tan, chỉ còn lại hai dải hào quang cỡ nắm tay lấp lánh.

“Pháp tắc vô hiệu, ta... thiên cổ bất diệt!” Hai nắm linh hồn tinh tú thoát khỏi cầm cổ của pháp tắc, dung hợp lại, tiến về Đổ gia Huyền giới.

Trên Nguyệt lượng, ai nấy thở dài tiếc nuối, đồng thời cực kỳ lo lắng.

Tử Kim thần long tức giận gầm lên: “Mẹ nó chứ, đúng là bất tử xú trùng.”

Ai cũng đồng cảm với nó, nhớ đến còn sáu người khác đáng sợ không kém, họ đều lạnh người, Thần Nam đuổi theo thế này, nếu gặp họ...

Lúc Tùng Tán Đức Bồ sắp lao vào Đổ gia Huyền giới, thần mâu chi hồn lại được Thần Nam quăng ra, cắm vào nắm linh hồn tinh tú ảm đạm.

“Tịch Diệt Luân Hồi!”

“Tuyệt Diệt Thái Hư!”

“Tam Thiên Đại Thế Giới!”

“Băng Phong Tam Vạn Lí!”

“Hồn Phách Tịch Diệt!”

“Lưỡng Thế Vi Nhân!”

“Sát Na Vĩnh Hằng!”

“Hoàn Vũ Tận Diệt!”

Hắn nóng lòng, đã đuổi đến đây, loáng thoáng cảm giác được hung hiểm cực đại, phía trước kinh như có Thái cổ hung thú đủ khả năng nuốt sống tất cả đang đợi hắn.

Mắt hắn đỏ ngầu, toàn bộ sát chiêu đều tung ra, bất kể thân thể có chịu nổi áp lực không.

Pháp tắc của bát hồn gần như đồng thời tác dụng vào linh hồn tinh tú của Tùng Tán Đức Bồ, Thái Cực Thần Ma đồ cũng bay ra.

Tám đạo pháp tắc hợp lại, sức mạnh hủy diệt liên tục chấn tan linh hồn thần quang Tùng Tán Đức Bồ nhưng linh hồn tinh tú của y hết lần này đến lần khác tụ lại, mỗi lần vỡ tan lại mờ đi một chút.

Bát đạo pháp tắc đồng xuất, gần như lấy hết sức mạnh của Thần Nam, hắn ngồi phệt xuống trước cửa Đổ gia Huyền giới, không thể động đậy nổi. Nếu như thế mà không giết được đối phương, quả thật đành bó tay.

Bát đạo pháp tắc luân hồi giao thế, liên tục chấn tan linh hồn Tùng Tán Đức Bồ, dải sáng càng lúc càng mờ, nhưng sức mạnh của tám pháp tắc cũng hao tận, sau cùng linh hồn thần quang mờ mờ cũng thoát được.

“Ta... thiên cổ bất diệt!”

Những lời ngông cuồng, lãnh khốc khiến Thần Nam gần như tuyệt vọng.

Nhưng lúc đó Thần ma đồ đang xoay tròn chụp xuống, che hết linh hồn thần quang.

“Đáng chết, a...” Tùng Tán Đức Bồ hét lên bi phẫn.

Lúc đó, mọi tu giả quan chiến đều thấy tim đập nhanh.

Bất kể trên Nguyệt lượng hay ở Thiên giới và Nhân gian, chúng nhân đều bị hút vào cảnh trận chiến cuối cùng này.

Thái Cực Thần Ma đồ chụp lấy Tùng Tán Đức Bồ, liên tục vặn vẹo, cơ hồ có một quái thú toan đập vỡ nó.

Thần ma đồ cuốn lấy linh hồn thần quang của Thái cổ nam tử, liên tục xoáy tròn trên không, vô tận sinh tử khí tức, hào quang hai màu vàng và đen chiếu rọi thiên địa.

Khí tức thần thánh và đáng sợ cùng tồn tại.

Hào quang sáng rực suốt nửa thời thần, sau cùng vang lên tiếng gầm từ Thần ma đồ truyền ra: “Thiên cổ bất diệt...ta không cam lòng.”

Rồi tất cả lặng ngắt.

Thần ma đồ từ từ giảm tốc, quay trong trên không rồi lóe sáng, nhanh chóng thu nhỏ, tiến vào thể nội Thần Nam.

Tu giả trên Nguyệt lượng, Thiên giới, Nhân gian đều nhìn rõ, thần kinh lỏng lẻo ra, mồ hôi ai cũng đầm dề, gần như hư thoát.

Tuy không trực tiếp tại hiện trường nhưng ai cũng thấy như mình đích thân tham dự trận khoáng thể đại chiến.

Tuy sau cùng Thái cực đồ thần bí hút được linh hồn Tùng Tán Đức Bồ nhưng nếu y ở trạng thái đỉnh cao, Thần ma đồ cũng không làm gì được y.

Quả thật Tùng Tán Đức Bồ quá mạnh, trận đại chiến này vừa gian nan vừa may mắn.

Thần Nam khôi phục nguyên khí, cầm hoàng kim thần mâu đứng dậy, do dự một chốc rồi tiến vào Đồ gia Huyền giới.

Cảnh tượng như tu la địa ngục trải ra trước mắt, thi hài chất chồng, huyết tích đã khô, mùi thi thể thối rửa chất thành núi.

Thi khí dày đặc trải khắp Huyền giới, núi non ngoài xa cũng liêu nhiễu hắc vụ, vô cùng đáng sợ.

Huyền giới chỉ toàn mùi hôi thối, núi thi thể cùng từng rãnh máu, cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn.

312. Chương 313: Lục Đạo Lại Xuất Hiện

Thi khí trải rộng, hắc vụ cuộn cuộn, mùi tanh hôi ngập trời.

Thần Nam cầm hoàng kim thần mâu từng bước tiến vào Huyền giới, tâm tình vô cùng phức tạp, gia tộc này là đại địch của hắn, nếu không bị diệt, sớm muộn gì cũng phải đấu một trận.

Nhưng thấy thảm cảnh này, lòng hắn không hề có khoái cảm phục thù, Thái cổ thất nhân quá tàn nhẫn.

Nếu diệt hết tu giả của Đồ gia, hắn không có gì để nói nhưng cường giả cỡ họ mà vùng đồ đao với cả con trẻ, thật quá tàn nhẫn và tà ác.

Hơn năm vạn sinh linh, trừ vài ngàn tu giả đều là phạm nhân, tất cả đều gặp độc thủ.

Huyền giới đã thành tử vực.

Núi non và bình nguyên toàn bộ khô khốc, thực động vật đều bị rút hết sinh mệnh, trở thành Nhân gian địa ngục chính hiệu.

Hồi lâu Thần Nam vẫn không thể bình tĩnh, cước bộ vẫn vô cùng kiên định tiến tới.

Lúc đó. Cả trên Nguyệt lượng cùng Thiên giới và Nhân gian, phần lớn kí ức thủy tinh vỡ tung, không thể nhìn thấy tình cảnh trong Đồ gia Huyền giới.

Ngũ tổ nhũ mây: “Trong Đồ gia Huyền giới có cấm chế cực mạnh ngăn người ngoài quan sát nên kí ức thủy tinh mới vỡ, Thần Nam quá mạo hiểm, tuy sáu Thái cổ nam tử tựa hồ không ở trong đó nhưng vào trọng địa của người ta như thế, nhất định có phần nguy hiểm.”

Thần Nam bước qua núi thi thể, nắm chắc hoàng kim thần mâu chỉ về phía trước, quyết tiến tới.

Vượt qua mười mấy ngọn núi, ba bình nguyên, hần đến được địa vực phát ra dao động đáng sợ. Dao động năng lượng từ đây phát ra khiến hần bất an, phảng phất có hung thú đang chờ.

Thi hài ít dần, vùng bình nguyên hoang lương này không có sinh mệnh nào, hết như một hoang mạc.

Chỉ duy nhất một ngọn núi đá đột ngột nhô lên, nguồn gốc dao động từ đây.

Thần Nam cầm thần mâu, chậm chậm đáp xuống, cẩn thận quan sát ngọn núi.

Hắc vụ tràn lan, ngọn núi cao chừng ngàn trượng, chiếm diện tích bảy, tám dặm vuông, nham thạch đen tuyền tràn ra năng lượng kì dị khiến ai nấy có cảm giác quái lạ, ẩn ước thấy được hồn phách phiêu đảng, lắng nghe sẽ thấy có ngàn vạn hồn phách đang gào rú. Nơi đây... không giống một ngọn núi đá, giống núi thi thể hơn.

Đó không phải ảo giác mà là cảm thụ chân thật.

Ngọn núi tà dị.

Thần Nam rảo bước tiến tới, một tay cầm mâu, dụng lực cắm vào vách đá, hoàng kim thần quang lóe sáng, từng khối đá ngàn cân rớt xuống, mang theo ánh sáng đen tuyền.

Hần hít sâu một hơi khí lạnh, màu đen bên ngoài ngọn núi không được như ánh sáng bên trong. Hần lập tức hiểu nguyên nhân, bề ngoài tà dị như vậy vì đó là huyết tích đã khô, che kín màu sắc thật bên trong.

Hoạt tế! Huyết tế! Dùng sinh mệnh tế luyện thành núi đá!

Tất cả đều có đáp án, hồn phách gào rú là thật, họ bị người ta giết chết để tế luyện thành hòn núi này.

Đương nhiên người Đồ gia Huyền giới bị thảm sát vì người ta muốn lấy họ là vật hiến tế, lợi dụng sinh mệnh chi năng để huyết tế.

Thần Nam đành phải thám xét, tìm ra căn nguyên vấn đề, xem Thái cổ thất nhân đã làm gì ở đây.

Tận lúc tới mé kia ngọn núi bị huyết tế hần mới tìm ra.

Nơi đó có một không gian chi môn huyết quang ảm đạm đáng lóe sáng tà dị.

“Chết tiệt, thật ra Đồ gia Huyền giới nối với chỗ nào?” Trong lòng hần ngập dự cảm không lành, cầm hoàng kim thần mâu bay tới gần.

Không gian chi môn huyết quang lấp lóe cao mười trượng, hình tròn, sừng sững trên lưng chừng núi, nhưng bên trong lại đầy thánh khiết khí tức, ngăn cách huyết vụ và thi khí bên ngoài, đương nhiên trái ngược nhau.

Thần Nam không do dự tiến vào, trong không gian chi môn, lúc đầu như bạch ngọc thông đạo, nhưng đi ngoài trăm trượng liền thấy hỗn độn chi quang xuất hiện, từng điểm hào quang mờ lung xạ ra.

Đến đây, Thần Nam tin rằng Đồ gia Huyền giới có một không gian thông đạo không ai biết, cũng không hiểu nó thông tới đâu, những Thái cổ nam tử hiển nhiên từ đây thoát đi.

Hần cầm thần mâu cực tốc phi hành, nhanh chóng xuyên qua không gian thông đạo, định xem sáu người đó đi đâu. Tu vi của hần khiến tốc độ đạt đến thể gian cực hạn, nhưng phi hành hai thời thần mà chưa đến điểm tận đầu.

Mãi ba thời thần sau, hỗn độn chi quang dần ảm đạm, vân vụ đen ngòm lẫn với huyết khí dàn trải khắp không gian thông đạo. Thần Nam biết lối ra không còn xa, hắc vụ và huyết khí từ một góc khác tràn ra.

Quả nhiên lối ra ngay trước mặt nhưng có một đạo huyết môn cao mười trượng phong bế đường đi.

Thần Nam thử dùng thần mâu đâm vào nhưng một đạo huyết quang bùng lên, hất thần mâu đi, đoạn phát ra âm thanh đáng sợ như tiếng ma khiêu, đồng thời hắc vụ quanh đó tràn ra, phảng phất có bàn tay vô hình đang thò về phía hần.

Mấy lần thử không được, Thần Nam đành thoái lui, sáu huyết môn ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, nếu hần công kích thật mạnh ắt lay động được nhưng cũng gây ra động tĩnh.

Sáu Thái cổ nhân vật đã đi qua, lỗ măng hành động sẽ kinh động họ, vạn vạn lần không thể, chỉ còn cách thoát lui.

“Thật ra Đồ gia Huyền giới thông tới đâu?” Hắc thắc mắc.

Nhớ tới Tòng Tấn Đức Bồ nhiều lần nói với hắn rằng “thế giới của các ngươi”, hàm ý y không thuộc về thế giới này, lẽ nào huyết môn thông với một thế giới khác chứ không phải đơn giản là với một Huyền giới hay một không gian?

Có lẽ là thế.

Hắn nhớ tới đệ tam giới, có phải... sau huyết môn là nơi đó? Hắn thấy vừa phải vừa không phải.

Hắn thật sự hi vọng cánh cửa này nối với đệ tam giới, nếu vậy sáu Thái cổ nhân vật sẽ đầu nghiêng trời nghiêng đất với bọn Ma Chủ, giảm bớt áp lực cho Thiên giới và Nhân gian.

Giờ không thể ở lâu, hắn rời khỏi Huyền giới, như sao băng vạch ngang bầu trời, nhanh chóng bay lên Thiên giới, hướng về Nguyệt lượng.

Về đến nơi, tiếng hoan hô vang dội, thanh niên Thần gia đã coi hắn là huyết mạch gia tộc, trận kịch chiến một ngày một đêm khiến các thanh niên cao thủ cải biến ấn tượng với hắn. Mọi người vây lấy hắn như một anh hùng.

Bọn Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư, Côn Luân lão yêu vô cùng kích động, trận đại chiến quá gian khổ, hạ được Tòng Tấn Đức Bồ không dễ chút nào.

Hồi lâu, Thần Nam mới xuyên qua được vòng vây của thanh niên Thần gia, lúc đó bọn Vũ Hinh, Đại Ma mới có cơ hội đến hỏi han, chỉ có Đạm Đài Tuyền như tiên tử cô tịch, đứng ngoài xa, không buồn di động cước bộ.

Đợi khi mọi người bình tĩnh lại, hắn mới trịnh trọng bẩm báo với Tứ tổ và Ngũ tổ, hắn biết hai lão kiến thức đa quảng, chưa biết chừng sẽ đoán ra gì đó.

Nghe hắn kể lại tình hình trong Đồ gia Huyền giới, ai nấy đều động dung, năm vạn sinh mệnh bị tiêu diệt một cách tàn nhẫn chỉ để mở một không gian thông đạo, quả là việc đáng sợ.

Thật ra sau thông đạo là đâu? Lẽ nào là một cổ lão bí địa, hoặc một Thái cổ Huyền giới vô cùng tà dị? Tất cả chìm trong suy tư.

Duy có sắc mặt Tứ tổ và Ngũ tổ vô cùng khó coi, đưa mắt nhìn nhau, Tứ tổ chặt vật cất tiếng: “Ta thấy... ta biết nó nối đến đâu.”

Sắc mặt Ngũ tổ nhợt đi: “Kì thật, chúng ta đã sớm hoài nghi, chỉ có điều không tin, hôm nay mới xác nhận được. Họ... thật sự không thuộc về thế giới này.”

Tất cả kinh hãi, tin tức này quá kinh nhân.

Đại Ma trầm giọng: “Không phải người của đệ tam giới sao?”

Sắc mặt Tứ tổ phi thường khó coi: “Không, là một thế giới cực kì đáng sợ mà chúng ta không biết.”

Tất cả chấn kinh, mãi đến thời đại loạn ly này, nhiều bí mật mới từ từ xuất hiện.

Ai cũng biết đến Thiên giới, Nhân gian, cách đây không lâu là đệ tam giới, rồi cả tàn phá thế giới, hiện tại lại xuất hiện thêm một thế giới mới mẻ, tức là có năm thế giới, bảo sao họ không kinh ngạc.

“Sao có thể... còn thế giới khác nữa.”

Không ai chịu tin.

Ngũ tổ thở dài: “Tàn phá thế giới từng là thế giới chân thật, bất quá bị hủy diệt, chúng ta cũng không biết tên của nó, nếu lâu đệ tam giới là tiêu kí thì gọi nó là đệ tứ giới. Mấy Thái cổ nam tử đích xác đến từ một thế giới chúng ta không biết, tạm gọi là đệ ngũ giới.”

Nguyệt lượng xôn xao, chuyện này quá khó tin.

Lúc thanh âm nhỏ dần, Tứ tổ mới nổi tiếp: “Nhiều lão bất tử biết việc phân chia Tam giới: Nhân gian, Thiên giới, đệ tam giới. Nhưng thần thoại cổ xưa nhất cho biết còn có Lục đạo.”

Như sấm động trời quang vang lên bên tai mọi người.

Tứ tổ nói: “Nói về Lục đạo, ngày cả những nhân vật từ Thái cổ thời kì cũng thấy hư vô phiêu diêu. Nhưng từ thời đó nhiều lão bất tử đã tin rằng Lục đạo thật sự tồn tại, họ càng tin rằng từ xa xưa nữa từng có Lục đạo đại chiến!”

Lục đạo!

Nhân gian, Thiên giới, đệ tam giới, đệ tứ giới...

Hồi lâu mọi người mới tỉnh lại, họ là thần, là tiên nhưng lúc Lục đạo thần thoại tái hiện, họ chỉ còn là người.

Ai cũng dự cảm được một trường bão tố sắp bắt đầu.

Ngũ tổ than: “Dù chúng ta không tin nhưng đến giờ đành phải thừa nhận những gì dự đoán là thật.”

Thần Nam nhớ lại tin tức trọng yếu mà Tiềm Long từng thổ lộ, Ma Chủ cũng dự cảm như thế, sẽ có những nhân vật đáng sợ xuất hiện, cao thủ Thiên giới và Nhân gian có thể gặp tai họa. Hiện giờ thành sự thật, xem ra Ma Chủ đã dự đoán được nên mới vội vàng đem toàn bộ thiên giai cao thủ đến đệ tam giới tu sửa gì đó. Chuyện đó hình như còn trọng yếu nữa.

Hắn đem toàn bộ câu chuyện kể lại, hi vọng mấy lão bất tử của Thần gia có thể giảng giải đôi điều.

Tứ tổ trầm tư hồi lâu mới nói: “Lục đạo truyền thuyết có thể tái hiện, Ma Chủ chắc... muốn tu sửa ”Luân hồi” trong truyền thuyết.”

“Luân hồi là gì?” Một thanh niên văn bối hỏi.

Đó cũng là vấn đề mọi người đều muốn biết.

Tứ tổ lắc đầu: “Cụ thể thì... ta cũng không biết, chỉ là mấy lời mơ hồ ghi lại trong điển tịch cổ xưa của Thần gia.”

Ngũ tổ quát to với mấy thanh niên Thần gia: “Các ngươi sinh ra trong thời loạn, vừa là may mắn, vừa là bất hạnh. Nếu Lục đạo truyền thuyết tái hiện, không lâu nữa các ngươi sẽ được thấy sức mạnh chân chính của Thái cổ chư thần, đại đa số chắc đã chết nhưng cũng có người cực đạo thăng hoa, lần thiên địa lay động, thần ma đại kiếp lần này còn đáng sợ hơn vạn năm trước.”

“Thiên địa lay động, thần ma đại kiếp.” Tám chữ này khiến hắn khê rúng động, từng mấy lần truy vấn quá Tứ tổ và Ngũ tổ vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì nhưng họ không chịu tiết lộ. Giờ lại biết thêm một số bí mật.

313. Chương 314: Cấp Bách

Trường tai nạn kinh hồn đó, thật ra đã có bao nhiêu thần ma gục ngã? Không ai rõ.

Những người còn sống sót, mỗi lần nhớ lại đều lạnh mình, bất kể cường nhược, đứng trước trường tai nạn đó đều thành nhược giả hết.

Rất ít người có mặt tại đây từng trải qua nhưng ai cũng nghe qua truyền thuyết, đều lấy làm hoảng sợ, nỗi sợ nảy sinh từ trong lòng với những mối nguy hiểm mơ hồ.

Tứ tổ lộ vẻ trầm tư, tựa hồ không yên lòng, Ngũ tổ cũng tỏ ra rất phức tạp, vừa hoảng sợ vừa vui mừng, tựa hồ chìm vào hồi ức xa xưa.

Hồi lâu sau, Tứ tổ mới nói: “Những gì không biết khiến người ta hoảng sợ nhưng thiên địa có nhiều việc không thể hiểu hết được, các ngươi không cần phải hiểu sâu.”

“Nhưng chuyện này có liên quan đến sinh tử, ai biết được khi nào sẽ tái hiện cảnh tượng đáng sợ năm xưa.” Một văn bối Thần gia to gan lên tiếng hỏi.

Bốn lão yêu Côn Luân, Tử Kim thần long, Đại Ma, Vũ Hinh, cả Đạm Đài Tuyền cũng lộ vẻ quan tâm muốn biết tai nạn năm xưa có gì bí ẩn.

Tứ tổ tiếp lời: “Không phải ta không muốn nói mà nhiều việc không thể tìm rõ ngọn nguồn.” Ông nhìn lên hư không: “Sao trời ảo diệt, bốn mùa thay nhau, không có vĩnh hằng hay điều cuối cùng, tất cả lại theo quy tích đặc biệt mà tiếp tục.”

“Lão tổ thật ra muốn nói gì? Giải thích cho chúng cháu rõ.”

“Ta muốn nói lúc xuân đến, vạn vật trời lên, sinh cơ tràn ngập; hạ về ánh dương quang sung túc, mưa đổ rào rào, vạn vật phồn thịnh; thu sang, tiếng gió hiu hắt, lá rụng tả tơi, hoa cỏ điêu linh; đông tới, đại tuyết bay bay, băng phong vạn lí, lạnh thấu xương; đợi lúc xuân về, tất cả lại giao thế luân hồi, bắt đầu vòng quay mới.”

“Lão tổ thật ra muốn nói gì?”

“Ta muốn nói, thiên địa rung động, thần ma đại kiếp cũng như tiết thu buồn bã, tiết đông lạnh lẽo. Lúc các tu giả trong thiên địa phá được sinh tử hạn chế, tiến vào trường sinh lĩnh vực cũng như có một vùng thiên địa đầy sinh cơ lúc xuân về đợi họ. Khi họ bước vào giai đoạn mùa hạ là tiến đến huy hoàng đỉnh cao. Lúc này cảnh ‘bốn mùa giao nhau’ vĩnh hằng bất biến sẽ không thể dừng lại, tiếng gió thu buồn bã không còn xa nữa. Thần ma sẽ điêu linh như hoa cỏ, đợi đến lúc lạnh thấu xương, băng phong vạn lí là lúc thần ma hủy diệt. Quy luật này là thiên địa vĩnh hằng bất biến.”

Tứ tổ tuy không tiết lộ bản chất của “thiên địa rung động, thần ma đại kiếp” nhưng dùng một cách khác chỉ ra nhân quả trong đó, ai cũng cảm giác có một bức tranh mơ hồ trải ra trước mặt.

Tứ tổ và Ngũ tổ không chỉ rõ loạn động thiên địa là gì nhưng chúng nhân dấy lên khát khao vô tận.

Nhiều người bắt đầu tranh luận.

“Bốn mùa thay nhau, vạn vật điêu linh không phải tuyệt đối, thu cúc ngại khí lạnh, đông mai lại dựa vào ngạo cốt mà ngênh đón, trong số thần ma cũng có không phải cường giả nào cũng tránh né thiên địa đại kiếp mà sẵn sàng đón đợi, có người tồn tại được, họ là cường giả của thần ma...”

“Thần gia chúng ta truyền thừa qua nhiều năm tháng, cao thủ các đời vô số, không nói những người đời thứ nhất, ngay như đời Tứ tổ và Ngũ tổ cũng nhiều anh kiệt, nếu có mấy người đó tọa trấn, thế lực của gia tộc không phải đáng sợ cực điểm sao?”

“Không sai, nhưng không thể có nhiều cường giả như thế còn sống, đây là một thế giới cân bằng, bốn mùa nối nhau, thịnh cực tất suy, thiên địa không phải là bất biến, thành ra hiện giờ mới thành thế này.”

“Lẽ nào bao nhiêu cường giả trên đời không có ai muốn tìm hiểu ngọn nguồn?”

“Đương nhiên có, một nhóm người trong truyền thuyết vẫn đang đánh cờ. Luyện hóa thế giới, đột phá hạn chế của đại thiên địa không phải là mục tiêu sau cùng của họ. Đừng hỏi ta vấn đề này, Thần gia chúng ta xưa nay đứng ngoài ‘tranh đấu’, vẫn ở đây tu dưỡng...”

Nhiều văn bối cơ hồ quên mất thân phận của hai lão tổ, hiếm có cơ hội thế này, nên họ hăng hái thảo luận. Sau cùng lại quay về vấn đề Lục đạo, Đại Ma xen vào hỏi: “Về chuyện này, ta từng nghe qua, lẽ nào là Nhân đạo, Thiên đạo, Súc sinh đạo, A tu la đạo, Ác quỷ đạo, Địa ngục đạo trong truyền thuyết?”

Ai cũng quan tâm đặc biệt tới vấn đề này, hiện trường lập tức yên tĩnh.

Tứ tổ lắc đầu: “Người hiểu được đôi chút, nhưng đó chỉ là hữu hình Tiểu lục đạo, không phải vô hình Đại lục đạo! Nhân đạo, Thiên đạo, Súc sinh đạo, A tu la đạo, Ác quỷ đạo, Địa ngục đạo bao quát cả Thiên giới, Nhân gian, đệ tam giới, là do những cường giả tuyệt đỉnh trong nhóm tham gia đánh cờ diễn hóa thành. Họ định dùng hữu hình Tiểu lục đạo phỏng theo vô hình Đại lục đạo để đạt được mục đích nhất định. Còn họ mở Lục đạo làm gì thì chúng ta không biết bởi chưa đạt đến tầm. Ta chỉ biết Lục đạo mà người nói có quá nửa bị hủy, bị những người tham dự ván cờ vứt ở Vĩnh hằng sâu lâm.”

Đây quả là tin tức kinh nhân, Đại Ma vô ý động đếm một bí mật kinh thiên khiến tất cả lại sôi lên nghị luận.

Thần Nam từng đi qua “Vĩnh hằng sâm lâm”, biết được ở đó đáng sợ thế nào, giờ nghe đến Tiểu lục đạo liền tin ngay.

Cảnh vật trong Vĩnh hằng sâm lâm vô cùng tà dị, như Hoàng Tuyền lộ chết chóc, Nại Hà Kiều đáng sợ, Huyết hải vô tận, khô lâu cốc âm u... chắc là A tu la đạo và Địa ngục đạo.

Chả trách lúc trước hắn có cảm giác rằng đây là một vùng thiên địa rộng lớn, nhiều tầng.

Lục đạo, Lục đạo! Lòng hắn đầy nghi vấn, không thể trầm mặc bèn hỏi những chuyện từng hỏi trước đây.

“Thương Thiên, Hoàng Thiên là những dạng tồn tại thế nào?”

Trước đó, Tứ tổ và Ngũ tổ tuy hoài nghi Thái cổ thất nhân đến từ thế giới khác nhưng chưa từng nói ra, với vấn đề Thần Nam hỏi cũng không đáp hoặc chỉ hàm hồ cho qua.

Giờ bị hỏi lại, Ngũ tổ trầm mặc rồi nói: “Chắc là nhân vật tiếp xúc với nhóm người chơi cờ kia. Thần gia không tham dự nên không biết nhiều, có lẽ Thần đại, Thần nhị biết được đôi chút.”

“Nhân vật tiếp xúc với những người đánh cờ? Có phải là dạng tồn tại thần bí nhất có thể giáng xuống thần ma đại kiếp mà bọn họ đang khổ công tìm hiểu?”

“Không có việc gì chứng thực nên ta không dám khẳng định.”

Một văn bối Thần gia hỏi: “Hai vị lão tổ nói rằng Lục đạo thần thoại mà cùng hiện sẽ đáng sợ hơn cả thần ma đại kiếp, có thật thế chăng?”

Tứ tổ nói: “Ta bảo rồi, sao mọc rồi lặn, bốn mùa nối nhau, tất cả đều theo quy luật. Từng xảy ra thiên địa đại động, thần ma đại kiếp, tuy đáng sợ nhưng chỉ xảy ra ở thế giới chúng ta quen thuộc. Nếu Lục đạo thần thoại tái hiện sẽ còn khủng khiếp hơn đại kiếp nhiều. Cùng như trong một dòng sông sôi réo, con thuyền nhỏ gặp phải sóng lớn đã là tai họa diệt thân, nhưng lúc nó ra biển lớn, gặp phải ngàn tầng sóng gầm gào, lúc đó mới minh bạch tai nạn đáng sợ thế nào.”

“Vậy Đại lục đạo thật ra xuất hiện bao giờ, những thế giới chưa hiện thân là như thế nào?”

Tứ tổ lắc đầu: “Ta không biết, muốn nhìn xa hơn phải đứng ở vị trí cao hơn nữa. Đáng tiếc ta chỉ đạt đến thế, nếu muốn biết thêm phải tiến một bước nữa. Các ngươi đều còn trẻ, là bậc nam nhi tiềm lực vô hạn, chỉ cần nỗ lực, sớm muộn gì cũng có ngày đứng trên đỉnh núi cao hơn chúng ta.”

Đương nhiên tình thế hiện tại vô cùng khẩn bách, vì thế mọi người nghị luận để tính đường về sau.

Hiện tại ai cũng biết tương lai không xa sẽ phải đối diện với hung hiểm.

Nửa ngày sau, mọi người trên quảng trường mới giải tán, Thần Nam theo hai vị lão tổ rời khỏi đám đông. Hắn nhìn thấy tám nữ tử thanh lệ xuất trần lặng lẽ đứng ngoài xa nhìn hắn.

Trong lòng hắn dấy lên cảm giác chua xót, biết đó là tình cảm của bát hồn nên vội quay đi hướng khác. Đó đều là những người chí thân, nhất định hắn phải đến khâu đầu khâu kiến nhưng hiện tại đang có bát hồn trên người, không thể đến được.

“Thần Nam, cháu có cảm giác khó chịu không?” Tứ tổ hỏi.

“Sức mạnh của bát hồn chỉ tồn tại ba ngày rồi sẽ tan biến.”

“Cái gì? Chỉ có ba ngày, đại chiến mất một ngày đêm, giờ còn chưa đầy hai ngày nữa, cháu vẫn còn nhiều việc quan trọng chưa làm.”

Ngũ tổ hỏi: “Cháu muốn làm gì?”

Thần Nam thật sự có nhiều việc phải làm, trước tiên hắn định luyện hóa tàn phá thế giới nhưng lập tức rũ ngay ý nghĩ khỏi đầu. Bát hồn tại thân, tuy sức mạnh vô cùng nhưng thời gian không nhiều, hơn nữa đó không phải sức lực bản thân, khi bát hồn ly thể, có thể sẽ xảy ra bất trắc.

“Cháu muốn dùng tu vi siêu tuyệt hiện này luyện chế lại thanh đồng cổ mâu thành binh khí riêng. Hiện tại nó còn ở thái không, thần mâu chỉ hồn tuy trong tay cháu nhưng linh hồn ẩn kín của Tùng Tấn Đức Bồ còn chưa được rũ hết.”

Tứ tổ nói: “Thế hả, có binh hồn rồi thì yên tâm. Ta chỉ cho cháu con đường sáng, sau khi rũ hết ẩn kín của Tùng Tấn Đức Bồ, cháu nên xuống Phong Đô sơn ở Nhân gian thử vận khí, đương nhiên vận vận lần không nên cưỡng cầu gì ở đó.”

Thần Nam nghe lời Tứ tổ chỉ điểm nhưng không chú ý đến câu sau cùng ”vận vận lần không nên cưỡng cầu gì ở đó.”

Phong Đô sơn là nơi sát khí nặng nhất thiên địa, do ngàn thiên vạn quân hồn ngưng tụ lại mà thành, xứng danh cổ vũng kim lai đệ nhất âm địa. Nếu đem sát khí vô tận ở đây nhập vào thần binh, có lẽ sẽ luyện ra một cây hung binh khoáng cổ tuyệt kim.

Lục đạo thần thoại sẽ tái hiện, hiện tại tình huống với các tu giả vô cùng khẩn trương, hần cần nhanh chóng nâng cao thực lực.

Hần có cảm giác lúc Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Hậu Nghê cung thoát đi, hần sẽ không có món binh khí nào vừa tay.

Thanh đồng cổ mâu tuyệt không kém hơn mấy bảo vật đó, thậm chí còn mạnh hơn mấy món thần binh tàn khuyết linh hồn, luyện nó thành tuyệt thể hung binh là lựa chọn tối ưu.

Nếu Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Hậu Nghê cung ra đi, hần không có gì tiếc nuối mà có cảm giác giải thoát, xưa nay hần vẫn tin rằng sức mạnh lớn nhất phải do mình luyện ra.

Hần rời Nguyệt lượng, bay lên thái không.

Ánh sao sáng rực, hần đến vùng hư không từng xảy ra đại chiến.

Thi hài Thiên mã lặng lẽ trôi nổi, đầu và thân thể đã phân ly, Thần Nam dùng thần mâu chỉ hồn đâm xuyên liền phát hiện vẫn còn linh hồn dao động khe khẽ, một tia hư ảnh mờ mờ chưa hoàn toàn tắt đi, đang ngủ sâu để tu dưỡng.

Thần Nam không do dự, thần mâu phát ra thần quang sáng rực, nghiền nát Thiên mã, linh hồn thần quang triệt để tắt ngóm.

Nó là Thiên mã, đã đạt mức tại thiên giai sơ cấp, tuy lúc trước hần giết nó dễ dàng như ngựa thông thường nhưng khi nó phục nguyên còn hần không còn sức mạnh của bát hồn, nó gần như vô địch Thiên giới và Nhân gian. Trong tình huống không còn thiên giai cao thủ, không thể nuôi một mối đại họa được, chỉ còn cách diệt đi.

Thanh đồng cổ mâu rỉ sét cách đó không xa, không còn chút thần quang nào nhưng Thần Nam không dám coi thường, không bị vẻ ngoài của nó che mắt. Nó là tuyệt thể thần binh, sát phạt binh khí chân chính, từ thời Thái cổ truyền lại.

Trong trận đại chiến, thần mâu chỉ hồn tuy không tổn hại nhưng thanh đồng cổ mâu lại bị Liệt Không Kiếm, Đại Long đao tạo thành những chỗ nứt mẻ, vết nghiêm trọng nhất gần như gãy gập.

Nhưng Thần Nam đem binh hồn nhập vào, tất cả liền từ từ thay đổi, những nơi tổn hại dần liền lại như cơ thể có sinh mệnh.

Quả thực thần binh có hồn phách hoàn chỉnh quả thật hùng mạnh đến khó tưởng tượng nổi. Về mặt này, Đại Long đao, Liệt Không Kiếm không so nổi.

Thời gian không nhiều nữa, hần cầm thanh đồng cổ mâu nhanh chóng bay về Thiên giới.

Lúc tiến vào tầng không Thiên giới, hần phát giác những chỗ vỡ nát của thanh đồng cổ mâu tu bổ lại nhanh hơn hần, từng đạo ánh sáng từ bốn phương tám hướng tụ về.

Quan sát kĩ mới thấy đó là tinh kim chi túy trong truyền thuyết.

Nghe đồn rằng ngàn thạch kim loại không luyện nổi một hạt tinh kim chi túy, gần như không thể tìm đâu ra chất liệu này.

Giờ hần mới biết về ngoài rỉ sét của thanh đồng cổ mâu chỉ để che mắt, nó được đúc bằng tinh kim chi túy!

Hiện tại, nó cần tinh kim chi túy tu sửa bản thể nên phải thu gom từ khắp nơi lại.

Đúng là bảo vật của bảo vật.

Càng ngắm hần càng không muốn buông ra.

Hần không thích dùng kiếm bởi thấy quá nhu nhược, cái gì mà “vương giả chi kiếm”, bất quá là một món trang sức, không phải sát phạt chi binh chân chính. Hần thích dùng trường đao, trường mâu, những binh khí đặc dụng nơi chiến trường.

Tập hợp ưu điểm của đao và mâu, hần quyết định nghĩ cách đúc cổ mâu thành binh khí hần ưa thích nhất - phương thiên họa kích.

Chế tạo thần binh dạng này, thần hóa bình thường không được, nhất định phải là thiên hỏa nơi địa hạch mới là lí tưởng.

Trong lòng máy động, hần nhớ đến nơi Tiểu Bất Điểm khổ tu, tựa hồ nó cả ngày “ngâm” trong nham tương dưới lòng đất, lập tức bay về phía đó.

“Ta chỉ là một con chim nhỏ bé, muốn bay cũng không thể bay cao, ta đi tìm mãi một vòng tay ấm áp, yêu cầu này cũng không cao.”

Trên miệng hỏa sơn, Tiểu Bất Điểm đáng thương, toàn thân đen nhánh, đôi mắt sáng rực hấp háy, nước mắt sẵn sàng rơi xuống. Nó đang đứng ở miệng hỏa sơn, hát bằng giọng nhỏ dền mức gần như không nghe rõ, tự hồ ủy khuất cực điểm.

Cách đó không xa, trên một đỉnh núi, một con cự điều màu hoàng kim cao chừng mười trượng đang oán than: “Tiểu Bất Điểm ngươi nên biết tri túc, ngươi khổ thì ta ít khổ hơn chắc? Hai cánh ta gãy mấy trăm lần, ngươi cả ngày được ngâm mình còn gì?”

Tiểu Bất Điểm đen xì lập tức gào lên tức giận: “Tên biến thái, đồ phụ. Ô ô, ngươi còn bắt ta mỗi ngày phải đến địa hạch lấy thiên hỏa xong mới được quay về, ô ô.”

Đương nhiên con chim đáng thương này là Tiểu Phượng Hoàng, còn kẻ xui xẻo cạnh đó là Hận Thiên Đề.

Ngoài xa vang lên tiếng thét: “Hận Thiên Đề, ta hạn cho ngươi trong nửa thời thần bay xong mời tám vạn dặm. Tiểu Bất Điểm, đi lấy tiếp một ít thiên hỏa mới được về.”

Hận Thiên Đề hoảng sợ vội vùng cánh bay ngay, Tiểu Phượng Hoàng ghen ngào: “Ô ô, đáng thương thay, Thần Nam ca ca, tiểu long ca ca, du côn thúc thúc ở đâu, mau đến cứu ta.”

Hào quang lóe sáng, Tiểu Phượng Hoàng cảm giác trên miệng hỏa sơn xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, nó dụi dụi cặp mắt đầy nước, reo lên với vẻ không tin: “Thần Nam ca ca, cuối cùng ca ca cũng đến cứu.”

Vù một tiếng, Tiểu Bất Điểm từ trên hỏa sơn bay lên, chui vào lòng Thần Nam, thần tình thương tâm cực điểm, lệ châu lăn xuống thánh thót, dụi dụi vào ngực hần, như một cô bé chịu ủy khuất.

Đây là phượng hoàng Niết bàn chi thân cùng thời đại với Thái Thượng Yêu tổ Kim Dũng, Cốt Long, Hoàng Nghĩ sao?

314. Chương 315: Hồn

Thần Nam nhẹ nhàng vỗ về nó: “Đừng khóc, đừng khóc, khóc nữa sẽ thành quạ đen loang lỗ đấy.”

Tiểu Bất Điểm ngượng ngùng thoát ra, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc, lớp lông đen bị hất bay hết, lộ ra lớp lông bảy màu rực rỡ.

Nó vẫn xinh đẹp như trước nhưng thần tình vô cùng ủy khuất, cất lên giọng nói ngọng nghịu: “Thần Nam ca ca, sao giờ mới tới, muội suýt bị tên quái vật đó dày ải đến chết.”

Đại Bằng Thần Vương từ xa bay tới, thần thái vẫn trầm tĩnh như xưa.

Toàn thân cuộn trong chiếc áo đen, mái tóc vàng sáng rực như hoàng kim hỏa diễm đang nhảy nhót. Khuôn mặt cương nghị như được điêu khắc, nhìn xéo theo góc này, y là một trung niên nam tử anh dũng. Một nửa khuôn mặt lại là khô lâu cốt, hoàn toàn không có huyết nhục, ngay cả trong mắt cũng đen xì, trống rỗng, nanh ác rợn người.

Thần Nam biết vết thương trên mình Đại Bằng Thần Vương do Phật Tổ gây ra.

Con mắt duy nhất của Đại Bằng Thần Vương sáng lên, thấy Thần Nam liền lộ ra nét cười hiếm thấy: “Ta đã thấy cảnh tượng đại chiến ánh lên thình không qua kí ức thủy tinh, đúng là khó tưởng tượng. Đã nghe thất vị Thái cổ nhân tung hoành thiên địa, thực lực siêu tuyệt, không ai chống nổi mà mãi hôm nay mới được chứng kiến họ đáng sợ thế nào. Nhưng ta không ngờ là huynh đệ lại diệt được một người, tốc độ gia tăng tu vi của huynh đệ khiến ta không còn gì để nói, không thể suy đoán theo lẽ thường.”

Tiểu Phượng Hoàng thò chiếc đầu mượt như nhung ra, nhỏ giọng: “Đáng tiếc ta không thấy, đồ phụ người bắt ta đến địa tâm lấy thiên hỏa nên lỡ mất cơ hội tốt...”

“Đúng là một lời khó nói hết...” Thần Nam ôm Tiểu Phượng Hoàng bay về nơi Đại Bằng Thần Vương cư trú.

Tòa sơn cốc lẫn trong thạch lâm, Thần Nam lược thuật lại sự tình, Đại Bằng Thần Vương liên tục cảm thán: “Khó tưởng tượng được, huynh đệ đã trải qua nhiều việc như vậy, Thái cổ nam tử cổ nhiên cường đại, bất hồn lại càng khiến người ta khâm phục. Thiên địa quả nhiên sẽ đại loạn, đúng là có Đại lục đạo, ài, huynh đệ nên cẩn thận, đã giết một Thái cổ nam tử, sáu người khác quyết không chịu ngừng tay.”

“Ta biết nhưng đành bó tay, không thể ngăn được tai nạn. Giờ chỉ còn cách đề cao tu vi, không chỉ ta mà cả tu luyện giới, giống bào sẽ quét qua Thiên giới và Nhân gian.”

Đại Bằng Thần Vương hiểu ý hần muốn nói, mỉm cười gật đầu: “Muốn chế tạo cái thể thần binh, đích xác cần thiên hỏa mới luyện được. A a, Tiểu Bất Điểm sẽ khiến huynh đệ kinh hỉ, nó ra vào được địa hạch nên có thể lấy được thiên hỏa chân chính.”

“Đồ phụ ...ta.. hận người.” Tiểu Bất Điểm cố dùng sức chui sâu vào ngực Thần Nam, thò đầu ra với vẻ sợ sệt nhìn Đại Bằng Thần Vương.

Từ khi tu luyện cùng Đại Bằng Thần Vương, nó phải chịu rất nhiều ủy khuất, thống khổ, tu luyện quá mức khiến nó gần như suy sụp.

Thần Nam và Đại Bằng Thần Vương bật cười.

Nó nằm trong lòng Thần Nam cãi lại: “Không được cười, ta....mổ người.”

Đúng là tiểu hài tử, cả Thần Nam và Đại Bằng Thần Vương đều cười vang, Tiểu Bất Điểm thật sự khả ái.

“Tiềm chất của nó quá kinh nhân, khiến ta cũng ghen tị.” Đại Bằng Thần Vương nói về thành quả tu luyện của Tiểu Phượng Hoàng: “Hiện tại nó gần sát với Thần Vương linh vực, chắc không lâu nữa sẽ đột phá.”

Thần Nam không ngạc nhiên trước tiến bộ của Tiểu Phượng Hoàng, nó không đạt được mới là chuyện lạ.

Nên biết nó là Phượng Hoàng thiên nữ năm xưa, cùng là yêu chủ như Thái Thượng Yêu tổ Kim Dũng, Cốt Long, Hoàng Nghĩ, sống lại từ Niết bàn đại pháp, lúc khôi phục đương nhiên rất nhanh, thậm chí vượt hơn thành tựu trước đây.

Do hần chỉ có thời gian hữu hạn nên Đại Bằng Thần Vương nói với Tiểu Bất Điểm: “Người đưa Thần Nam đến địa hạch.”

Tiểu Phượng Hoàng gần như muốn khóc, đôi phượng mục đầy nước mắt, thần thái đáng thương, thấp giọng kêu lên: “Ta mới quay về chưa lâu, ô ô... đáng thương thật.”

Thần Nam khẽ vỗ về nó: “Lẽ nào người không muốn xuất sư? Hôm nay coi như khảo hạch, ta đặc biệt đến đón.”

“Thật chứ?” Đôi phượng mực của Tiểu Bất Điểm sáng rực lên.

“Đương nhiên.” Thần Nam cân nhắc có nên đưa Tiểu Phượng Hoàng đi không, nó đang gia tăng năng lực, cũng nên thay đổi hoàn cảnh, vừa này đàm thoại với Đại Bằng Thần Vương, hẳn đã tỏ ý này.

“A a a...” Tiểu Bất Điểm nhảy tung tung trong lòng Thần Nam, khẽ cọ mở vào má hắn.

Dù phượng hoàng là tổ tông của lửa nhưng Tiểu Bất Điểm đang trưởng thành, cả ngày đối diện với thiên hỏa cũng không chịu thấu. Miệng hỏa sơn ngàn ngút khói, sóng nhiệt ào ạt, nó nhẩn nhó nhảy vào trước.

Với tu vi hiện tại của Thần Nam, vào trong hỏa sơn đương nhiên không mấy may tổn thương.

Dưới đáy hỏa sơn tầm nhìn rất ngắn, khói bụi mù mịt, nham tương nóng rực sôi trào, hồng diễm cuộn lên sóng nhiệt ào ào, vô cùng đáng sợ.

Tiểu Phượng Hoàng thống khổ nhắm mắt, như lao xuống nước, Thần Nam theo nó lặn xuống nham tương sôi trào.

Vào trong đó chỉ còn nước dùng thiên nhân, Thần Nam cùng Tiểu Phượng Hoàng di động trong nham tương nóng rực, tiến về phía địa tâm.

Quả thật, mỗi ngày Tiểu Phượng Hoàng phải trải qua huấn luyện thể này khác nào hành xác. Chỉ cần không cẩn thận sẽ lạc lối trong đường hầm nham tương, cũng may Tiểu Bất Điểm linh tính phi phạm, linh giác sắc bén, tuy gặp nguy hiểm mấy lần nhưng đều hóa dữ thành lành.

Cả hai như cá bơi trong làn nham tương nhanh chóng tiến tới, sau cùng Thần Nam đẩy đại pháp lực vào thể nội Tiểu Phượng Hoàng để tăng tốc, hai thời thần sau họ tới được địa tâm.

Nham tương biến mất, nhưng nhiệt độ càng cao, từng động dung nham nổi nhau. Kì quái ở chỗ vách đá lại không dấu hiệu bị dung hóa.

Hào quang như sương trắng liên tục lóe lên, khẽ lay động như một tấm bạch sa.

“Đây rồi.” Tiểu Phượng Hoàng có vẻ hoảng sợ, dùng phượng dực chỉ tới: “Thiên hỏa ở trong này nhưng nó tựa hồ đã thành tinh, mỗi lần muội đều lén lấy một khối nhỏ thiên hỏa rồi quay về.”

Thần Nam nhướn mày, tựa hồ gặp được thiên hỏa tinh hồn trong truyền thuyết.

“Đừng sợ, có ta đây, chưa biết chừng Tiểu Bất Điểm lại được lợi.” Thần Nam an ủi Tiểu Phượng Hoàng đang khiếp hãi.

Bạch quang minh mờ mờ lóe sáng, là hỏa diễm cực tận trắng hoa, nhiệt độ cao hơn lửa thường cả vạn lần.

Ở nơi sâu nhất trong địa hạch, tầng tầng chồng nhau như đám mây, Tiểu Phượng Hoàng cho biết đó là thiên hỏa.

Thần Nam dùng thần thức cực mạnh, phát hiện thiên hỏa trong “Bạch vân” tựa hồ là một sinh mệnh. Hắn không dám khinh suất, ném thanh đồng cổ mâu vào.

“Ầm.”

Tất cả rung động nhưng mặt biển lặng nổi sóng gầm gào, liệt diễm trắng xóa nhanh chóng quét về phía hắn, đám “bạch vân” che kín hắn vào trong.

Tiểu Phượng Hoàng phản ứng ngay, vù một tiếng, chui vào ngực Thần Nam, chỉ thò đầu ra nhìn thiên hỏa.

Thần Nam không để ý đến thiên hỏa mà dùng thiên nhân thông ngưng thị vào cảnh vật đằng sau ngọn lửa. Một lưới kiếm ánh sang bổ tới, sáng chói như lớp lông bảy màu của Tiểu Phượng Hoàng.

“Quả nhiên là thiên hỏa tinh hồn!”

Hỏa diễm bảy màu vui vẻ nhảy nhót, tựa hồ có ý thức, lại như mê hồ trong vùng hỗn độn. Thần Nam nói với Tiểu Phượng Hoàng: “Tiểu Bất Điểm đúng là may mắn.”

Hắn mở thiên hỏa, dùng đại pháp lực khổng lồ chế thất sắc hỏa hồn rồi triệu hoán thanh đồng cổ mâu tới. Với tu vi của hắn, thiên hỏa không thể làm hắn bị thương, nhưng thiên hỏa tinh hồn bảy màu lại tạo thành đôi chút uy hiếp, may mà hắn có thể dùng đại lực khống chế.

Hắn dụng tâm luyện chế thanh đồng cổ mâu, rút binh hồn ra, bằng không bảo vật như nó thì thiên hỏa tinh hồn cũng khó lòng dung hóa được, hắn lợi dụng thiên hỏa luyện chế lớp vỏ cổ mâu, còn binh hồn cần hắn dùng tinh khí thần dung luyện, đúc ra là thu phục.

Cũng may ở đây có thiên hỏa tinh hồn hiếm thấy, bằng không thiên hỏa cũng khó luyện được lớp vỏ binh hồn, thanh đồng cổ mâu được hỏa hồn nung đỏ dần. Thần Nam cách không tạo hình theo ý muốn, chế tạo tuyệt thế hung binh theo đúng những gì đã nghĩ.

Trong địa hạch tiếng choang choang vang lên không ngừng, thiên hỏa tinh hồn tôi luyện hung binh!

Thần Nam dốc hết tinh khí thần “dung luyện” binh hồn, hắn dùng vô thượng đại pháp lực hoàn toàn đánh tan linh hồn ẩn nấp của Tùng Tấn Đức Bố để lại, trải qua trăm ngàn lần “tôi”, “luyện” mới thu phục được binh hồn.

Đó là một quá trình dị thường gian khổ, thần binh có linh hồn nhưng không dễ khuất phục, nhất là dạng bảo vật kiểu này lại càng theo truyền thống “trung thành.” Bất kể chủ nhân mới có thực lực đến đâu, nó cũng không dễ dàng chịu nhân, ý thức của binh hồn phản kháng.

Hình thể phương thiên họa kích hắn rèn đã thành hình.

Kích là một loại binh khí hình dáng giống trường thương, dưới mũi có hai lưỡi cực sắc, có thể đâm như thương mâu, lại có thể chém như trường đao.

Phương thiên là muốn so với trời cao, họa chỉ những hình hoa văn khắc trên cán. Phương thiên họa kích hàm ý là dùng họa kích tranh với trời cao, cũng muốn chỉ rằng nó siêu phàm thoát tục, thế gian độc nhất vô nhị.

Thần Nam lại rèn một cây phương thiên họa kích mới như trong truyền thuyết.

Lúc kích thể của tuyệt thế hung kích triệt để thành hình, địa hạch bỗng dấy lên khí lạnh, ngay cả thiên hỏa tinh hồn cũng co lại.

Trong lòng Thần Nam máy động, câu hung kích này chú định để xứng với hai chữ “Phương thiên”. Hình hài cây kích vừa thành đã có một đạo binh hồn nhẹ nhàng. Quả là việc thiên cổ ít thấy, tuyệt đối sẽ thành một hung binh độc nhất vô nhị.

Cảm thụ tinh khí thần đang dung luyện binh hồn, hắn biết có đánh tan binh hồn, nó cũng không chịu khuất phục. Hai mắt hắn ánh lên lãnh điện, thần binh chỉ có thể tự tạo ra, binh hồn của người khác không thể lấy cho mình.

Hắn không hề dung tình, đánh tan thiên cổ bất diệt binh hồn, bóc hết binh hồn linh thức nhưng thiên cổ bất diệt hồn năng được giữ lại, chậm rãi nhập vào phương thiên họa kích.

Đạo binh hồn nhược tiểu trong đó reo lên, không hề do dự hút lấy hồn năng thành của mình. Thần mâu hồn năng không có linh thức, khác nào thực vật mặc cho phương thiên họa kích tung hoành, không phản kháng được. Binh hồn của phương thiên họa kích mạnh dần lên, sau cùng hút hết thần mâu hồn năng, hình thành binh hồn riêng của phương thiên họa kích.

Thật quá bất ngờ, Thần Nam vô cùng hoan hỉ, lúc hắn rút binh hồn mới ra, hình dạng nó giống hệt cây hoàng kim thần kích, không còn hình cây mâu như lúc trước nữa.

Thần Nam cảm giác được điểm hùng mạnh và đáng sợ của nó.

Về hồn năng, phương thiên họa kích có thể so với thần mâu lúc trước, những vẫn còn tì vết, nó thiếu mất một chút sát phạt chi khí, bởi nó là thần binh mới sinh, chưa kinh qua huyết tẩy.

Chuyện này không thành vấn đề, sát khí của ngàn vạn quân hồn ở Phong Đô sơn có thể sử dụng, lúc đó nó chính là thiên hạ đệ nhất hung binh.

Bình hồn vui vẻ run rẩy bay về phía Thần Nam, hợp nhất với tinh khí thần của hắn, thần binh tự tạo đã nhận hắn làm chủ.

Nó không còn màu của thanh đồng, trừ lưỡi kích sáng rực như gương, thân kích thuần một màu đen của huyền thiết, đáng sợ khôn tả.

“Hung binh đáng sợ thật.” Tiểu Phượng Hoàng lẩm nhẩm.

“Ha ha...” Thần Nam bật lên nụ cười từ chân tâm, sau cùng cũng có một món binh khí vừa tay.

“Tiểu Phượng Hoàng, ta cho ngươi một món đại lễ.” Thần Nam dùng thông thiên pháp lực của bát hồn, bao lấy dải thiên hỏa tinh hồn, luyện hóa cho đến khi thất sắc hỏa diễm trở thành nhu thuận mới đẩy vào thể nội Tiểu Bất Điểm.

“Ai da... nóng quá, muội không chịu nổi...” Tiểu Phượng Hoàng đau đến chảy nước mắt, ủy khuất nhìn Thần Nam, rồi toàn thân bốc lên thiên hỏa, bất giác “múa may” điên cuồng.

“Tiểu Bất Điểm lần này được uống đại bổ, là cơ duyên hiếm có, còn không mau uyển hóa hấp thu.”

Nửa thời thần sau, Tiểu Phượng Hoàng cũng yên tĩnh lại, mê hoặc nháy mắt: “Ồ, thoải mái thật, thiên hỏa tinh hồn đâu? Mau ra đây, ta muốn cùng ngươi quyết chiến, đừng trốn nữa, bằng không ta không khách khí đâu, sợ gì ngươi.”

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng.

“Tiểu Bất Điểm được lợi còn giữ trò, nó đã dung nhập vào sức mạnh, đương nhiên khi nào nó mới hoàn toàn phát huy uy lực phải dựa vào tu vi tiến cảnh của ngươi.”

Tuy sức mạnh của thiên hỏa tinh hồn lặn sâu trong huyết mạch Tiểu Phượng Hoàng nhưng tu vi hiện tại của nó cũng được tăng cao, nửa thời thần trước đã tiến vào cảnh giới Thần Vương, hấp thu thiên hỏa tinh hồn rồi, sau này sẽ dễ dàng đột phá.

Thần Nam không muốn mất thời gian nữa, cầm phương thiên họa kích chỉ lên, thân kích đen ngòm, lưỡi kích sáng loáng phát ra hào quang thần dị.

Hắn bay lên, phương thiên họa kích phát ra hào quang rực rỡ phá tan thạch bích, nam tương, đất đá phía trên như rọc giấy, một đòn của thần binh quả có uy thế phát thiên.

Hắn cầm phương thiên họa kích bay lên, thạch bích, nam tương dọc đường bị hào quang kinh nhân từ lưỡi kích phát ra chẻ nát, tực động tách sáng hai bên, tạo thành thông đạo thẳng tắp lên mặt đất.

Tiểu Phượng Hoàng chui vào vạt áo Thần Nam, liên tục hô lên.

Sau cùng, phương thiên họa kích trực tiếp xé toang hư không, bay vào hỗn độn, Thần Nam lại mở một thông đạo trong đó, phá mặt đất bay ra.

Tiểu Bất Điểm trợn trừng mắt, kinh hãi nhìn phương thiên họa kích, trốn biệt vào ngực áo Thần Nam.

Đại Bàng Thần Vương tiến tới thở dài: “Một cây hung binh.”

Trước lúc ly biệt, Tiểu Phượng Hoàng bay đến cạnh Đại Bàng Thần Vương, cúi đầu thấp giọng: “Đồ phụ người tuy hung hãn nhưng ta biết vì người muốn tốt cho ta, đôn đốc ta tu luyện, đa tạ. Ta phải đi, sau này sẽ đến thăm người, giúp người báo cừu.”

Đại Bàng Thần Vương cảm khái, con mắt duy nhất ánh lên nét nhu hòa, mỉm cười vuốt ve nó: “Tiểu Bất Điểm mau lớn, đi đi.”

Thần Nam không mang theo Hận Thiên Đê, biết nó chưa đến lúc xuất sư, hiện tại thời gian dị thường khẩn bách, chỉ còn một ngày nữa. Hắn mang Tiểu Phượng Hoàng, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Phong Đô sơn ở Nhân gian.

Nơi này sâu vân thâm đạm, âm khí xung thiên, hiệu xưng thiên thượng địa hạ đệ nhất âm địa!

Hắc vân cuộn cuộn, hồn ảnh lập lờ trong mà âm vụ, dãy núi Phong Đô sơn lạnh lùng trong làn âm khí đáng sợ.

Trước đây, Thần Nam không cảm thấy gì nhưng giờ bát hồn tại thân, tu vi của hắn cao đến mức không tưởng tượng được, nhận ra nơi đây có điều dị thường.

Hắn nhớ đến truyền thuyết rằng nơi đây có một tòa khoáng thể đại trận phong tỏa đề phòng âm khí ngoại tiết. Đồng thời nhớ lời Ngũ tổ dặn lúc đi: “Nên xuống Phong Đô sơn ở Nhân gian thử vận khí, đương nhiên vạn vạn lần không nên cưỡng cầu gì ở đó.”

Đủ thấy Phong Đô sơn không phải nơi tốt lành.

315. Chương 316: Chữ “thiên” Xuất Hiện

Theo truyền thuyết, nơi đây là âm phủ, hồn phách những người chết đều quy về.

Hắc vụ ào ạt tựa hồ có trăm ngàn quỷ ảnh đang nhe nanh múa vuốt, sát khí xung thiên.

Thần Nam không phải đến đây lần đầu, phát giác hình như mình “có duyên” với nơi này, mỗi lần đến đều trải qua một trường sinh tử huyết chiến. Không biết hôm này sẽ gặp chuyện gì: “Phong âm đại trận” trong truyền thuyết hay lời đề tỉnh của Ngũ tổ khiến hắn cảnh giác.

Tuy biết Phong Đô sơn không phải nơi tốt lành nhưng hắn không sợ biến cố phát sinh, hơn nữa còn hi vọng xảy ra chuyện gì đó. Nhân cơ hội sức mạnh bát hồn vẫn còn, hắn muốn giải quyết vài ba ẩn hoạn.

Tương lai không thể đoán được, khi những nhân vật hùng mạnh của đệ ngũ giới lên, ở đây mà còn ẩn hoạn chắc chắn sẽ gây ra biến cố không đơn giản.

“Thần Nam ca ca, sao lại đến chỗ quỷ khí âm u này, khó chịu lắm.” Tiểu Phượng Hoàng khiếp hãi đứng vai hắn, nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Bát Điểm tuy đã là Thần Vương nhưng vẫn nhát gan như hồi còn nhỏ, Thần Nam chỉ biết lắc đầu, nó còn phải rèn luyện nhiều.

“Ta muốn luyện hung binh nên cần vô tận sát khí ở đây.Ồ, hành động này lại tạo phúc cho bách tính. Ở đây mai táng ngàn vạn quân hồn, bị tuyệt trận phong tỏa, âm khí ngày càng nặng, sẽ có ngày bùng phát, chưa chừng sẽ giết chết vô số sinh linh. Ta phải nghĩ cách luyện hóa số sát khí này.”

Hắn nói không sai, sớm đã biết Phong Đô sơn là đại hoạn, để âm sát chi khí ở chốn Nhân gian địa ngục này ngưng tụ đến một độ nhất định, có thể sẽ thành địa ngục chân chính.

Dùng phong âm đại trận phong tỏa âm sát chi khí giống như đang bố trí âm mưu, sát khí cuộn lại như tuyết cầu, sau cùng... thật không dám tưởng tượng.

Thần Nam mang Tiểu Phượng Hoàng bay vào trung ương dãy núi miên miên vô tận.

Phượng thiên họa kích bị hắn quăng lên không, rồi dùng thông thiên địa pháp lực đẩy vào thân kích. Tức thì lưỡi kích sáng choang phát ra hào quang chói lọi, thân kích đen ngòm lóe lên ánh sáng đặc hữu, cả cây kích phát ra dao động hỗn năng cực mạnh.

Đó là tiếng rung động, hoan hô của binh hồn.

Thoáng chốc, cây kích dài gần một trường phóng đại ngàn lần, bùng lên ngàn vạn đạo hào quang trên không, khác nào một ngọn núi đang vươn mình.

Lưỡi kích lạnh lẽo như mặt hồ phản xạ ánh sáng, thân kích dài mấy ngàn trượng chuyển động như một con rồng đen.

Cả cây kích ngang ngửa với một đỉnh núi cao, dao động đáng sợ phát ra đương nhiên đủ khả năng san bằng bất kì núi non, bình nguyên nào cản trở, xứng danh tuyệt thể hung khí!

“Đi.”

Thần Nam quát lớn, phương thiên họa kích như Thiên Long có sinh mệnh, tiếng choang choảng vang vọng trời mây, chúc đầu xuống cắm vào Phong Đô sơn.

Lưỡi kích khổng lồ đổ xuống, thoáng chốc chẻ một ngọn núi như rọc giấy.

Hung binh cắm vào đỉnh núi, loạn thạch xuyên không, cự sơn tan tành, nơi nó cắm vào ngàn ngút hắc vụ, vô tận sát khí ừn ừn đổ tới.

“Hút.”

Thần Nam lạ quát vang, dùng vô thượng đại pháp lực khổng chế.

Phương thiên họa kích sáng rực hào quang, cơ hồ lên tận trời cao.

Phong Đô sơn như mặt biển yên lặng dậy sóng, sát khí cuồng bạo tràn tới, từ trung tâm là hung kích tựa hồ hình thành một hắc động cực lớn điên cuồng hút hấy vô tận âm sát chi khí.

Sát khí từ bốn phương tám hướng đổ về, phảng phất như một dòng sông gầm gào, thanh thế hãi nhân.

Đứng trên không nhìn xuống chỉ thấy cảnh sóng dậy hùng tráng.

Ngàn vạn quỷ hồn gào khóc, vô số hắc vân tụ tập lại, liên tục trầm xuống, sau cùng ngưng tụ thành ma long lao vào hung kích như thiêu thân.

Phương thiên họa kích như biển lớn đón trăm sông, đến là hút, vô tận sát khí liên tục bị hấp thu. Nó như động không đáy, hút sạch sát khí của đệ nhất âm địa.

Cả Phong Đô sơn đều rung lên.

Vô số hồn phách gào rú khiến người ra sồn gai ốc.

Chốn Nhân gian địa ngục dần sôi lên.

Phương thiên họa kích như ngọn núi cắm vào Phong Đô sơn liên tục rung lên, vô tận sát khí như mĩ vị khiến nó hưng phấn.

Sát khí ngưng tụ từ quân hồn không hề tầm thường, nếu không có phong âm đại trận, sát khí đã lay động Nhân gian, tiến lên Thiên giới.

Thần Nam bắt đầu tập luyện hung binh, dùng vô thượng pháp lực đẩy vào hung kích, luyện hóa sát khí âm u thành xung thiên sát khí!

Dần dần, phương thiên họa kích biến thành lạnh lẽo ghê người, xung thiên sát khí lộ ra một cỗ “Thế” đáng sợ.

Ngoài xa Phong Đô sơn, một đàn cò trắng bay qua chợt nổ tung, chúng bị “Thế” của sát khí cực kì lãnh liệt chấn động.

Cả Phong Đô sơn rung lên, ma vân cuộn cuộn, quỷ khiếu xung thiên!

Thần Nam tế luyện phương thiên họa kích, sát khí dày đặc dần, nó hút loại sát khí do cổ quân hồn chuyển biến thành, cũng là lệ khí nặng nhất trong thiên địa, muốn chuyển hóa không hề đơn giản.

Trong lúc chốn Nhân gian địa ngục rung động, sát khí sôi trào thì xảy ra biến cố.

Một đỉnh núi đột nhiên sụp xuống, ma khí ngàn ngút bốc lên, hình ảnh trắng toát khổng lồ từ dưới đất trời lên, phát ra tiếng quỷ khiếu chói tai khiến sống lưng ai nẩy lạnh buốt.

Tiểu Phượng Hoàng hoảng sợ chui sâu vào ngực Thần Nam. Hắc lạnh lùng quan sát lớp ma khí ngàn ngút bốc lên.

Phía sau màn tử khí là một khô lâu đầu cốt khổng lồ.

Nó cao lớn không thua gì một ngọn núi.

Đầu cốt trắng toát, sáng chói hơn cả tuyết sơn.

Tình cảnh rợn người, một khô lâu đầu cốt lại lớn thế này, nếu không phải tận mắt chứng kiến, không ai dám tin.

Khô lâu nổi lập lờ trên tầng không Phong Đô sơn, xung quanh trải ra vô vàn ma vân đen ngòm, vô tận sát khí quần quít. Dáng vẻ nanh ác của nó quả thật rùng rợn, trong hốc mắt lập lờ hai đốm u minh quỷ hỏa, ánh mắt âm u ngưng thị vào Thần Nam, toát ra vô vàn sát khí.

“Nó... đáng sợ quá.” Tiểu Phượng Hoàng nhát gan thấp giọng đề nghị: “Thần Nam ca ca, chúng ta chạy thôi.”

“Đừng sợ, không sao đâu.” Thần Nam đưa mắt nhìn khô lâu, thiên nhãn thông cho hắn biết bản chất của bộ hài cốt khổng lồ kia.

Đầu cốt như ngọn núi do ngàn vạn tiểu đầu cốt hợp lại, không chú ý ắt không phát hiện ra.

Nhưng dao động phát ra lại thường kinh nhân, tuyệt đối thuộc hàng thiên giai.

Đó là một con Thiên Quỷ.

Phong Đô sơn quả nhiên không phải nơi tốt lành, có ta vật mạnh cỡ này, đương nhiên nó sinh thành từ ngàn vạn quân hồn.

Bây giờ Thần Nam đủ khả năng đánh bại nó nhưng hắn không dám khinh suất, sự tình không thể đơn giản thế này, có lẽ bên dưới Phong Đô sơn còn những bí mật đáng sợ hơn.

“Cá lọt lưới?” Hắn nhìn Thiên Quỷ, lấy làm lạ sao nó trốn khỏi “lời mời” của Ma Chủ.

“Ô ô ...”

Tiếng quỷ khóc chói tai vang lên từ trong khô lâu đầu cốt khổng lồ khiến cả dãy núi vang vọng tiếng quỷ khiếu, trở thành tử vong chi địa thật sự.

Thiên Quỷ há chiếc miệng trắng ớn lao tới, âm phong gào rú, minh vụ ngút trời bổ vào Thần Nam.

“Để lại tà vật như ngươi sớm muộn gì cũng thành đại hoạn, Ma Chủ để lọt ngươi, hôm nay ta sẽ luyện hóa.”

Hắn không hề sợ Thiên Quỷ, tiến thẳng tới, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang lao vào mồm Thiên Quỷ, quyền phải hung hãn đâm ra.

Tiểu Phượng Hoàng nằm trong ngực hắn, thấy cả hai bay vào chiếc mồm trắng nhớn của Thiên Quỷ, hoảng sợ đưa phượng dực che mắt, lẩm bẩm: “Không thấy, không thấy, ta không thấy gì, Thiên Quỷ không nuốt chúng ta, ô ô... đáng sợ thật.”

Giờ này Thần Nam pháp lực thông thiên, đối diện với cường địch như Tùng Tấn Đức Bồ mà cũng diệt được, đương nhiên không coi Thiên Quỷ ra gì.

Một quyền này cương mãnh hơn hoàn tượng tượng của Thiên Quỷ, nó không ngờ nhân loại nhỏ xíu dám đến quấy nhiễu kia lại là thiên giai cao thủ!

Lúc nó hiểu ra thì đã muộn, Thần Nam đã bị hút vào trong miệng nó nhưng minh ma chi khí không tài nào luyện hóa được hắn, mà uy lực một quyền kia khiến mồm nó nổ tung.

Năng lượng hùng hậu tràn ra, đầu Thiên Quỷ sáng rực rồi cũng nổ tan tành.

Ngàn vạn tiểu đầu cốt văng tung tóe, tiếng quỷ khiếu chói lói vang vọng khiến tai người nhức nhối, dựng tóc gáy, tình cảnh quả thật đáng sợ.

Thần Nam phá tan đầu Thiên Quỷ xông ra, lạnh lùng nhìn tiểu khô lâu đầu bay khắp trời, hắn đương nhiên không tin đối phương bị diệt chỉ với một quyền của mình.

Thoáng chóng, một quỷ thủ vô hình bổ xuống, nếu không nhờ hắc vụ lan tràn làm nổi bật hình dạng đáng sợ của vô hình quỷ trảo, chắc không ai nhìn rõ.

Đương nhiên không nhìn thấy không có nghĩa là mù tịt với quỷ tích vận động của nó.

Thần Nam quay người, tung liền mấy trăm cước, tiếng ầm ầm không ngớt vang lên, bạch cốt trảo khổng lồ bị hấn đá tan tành trên không, nó cũng do vô số khô lâu đầu cốt tụ tành.

“Có chút xíu đạo hạnh thế này thôi à?” Thần Nam nhìn khô lâu đầu khắp trời cùng tiếng quỷ khiêu, cố ý lộ vẻ khinh miệt.

Thiên Quỷ tựa hồ bị kích nộ, toàn bộ khô lâu đầu cốt nhanh chóng tụ tập tại khoảng không ngoài xa, thiên địa trắng xóa một màu, cơ hồ có một cơn mưa khô lâu đầu cốt trút xuống.

Thoáng chốc một khô lâu hài cốt cao mấy ngàn trượng được tổ thành.

Toàn thân nó trắng nhợt, đôi chân cao hơn cả mấy tuyệt nhai, trong mắt lập lòe u minh quỷ hỏa, âm u nhìn Thần Nam, lệ khí bùng lên kinh nhân.

“Ai da... đáng sợ quá.” Tiểu Phượng Hoàng rụt cổ lại.

Thần Nam lẩm bẩm: “Ta đã biết vì sao nó thoát được tay Ma Chủ. Nó do ngàn vạn quân hồn tổ thành, mỗi đầu lâu đều mang một phần năng lượng, bình thường ngủ vùi để tu luyện, đầu cốt trải khắp Phong Đô sơn, vốn không thể nhận ra ở đây có một thiên giai oán quỷ!”

“Thần Nam ca ca, chúng ta... có nên chạy không?” Tiểu Phượng Hoàng nhỏ giọng hỏi.

Thần Nam tuyệt vọng: “Xem ra về sau ta phải chuyên môn huấn luyện gan mật cho người. Yên tâm đi, ta thu thập được nó.”

Cùng lúc, Thần Nam phát ra dao động tinh thần đáng sợ: “Quấy nhiễu địa phủ của ta... chết đi.”

Nó do quân hồn tụ lại, ý thức không phát triển kịp với sức mạnh nên dù đã đạt tới cảnh giới này nhưng vẫn hàm hồ.

Thần Nam triệu hoán phương thiên họa kích cấm cách đó không xa về, ảo hóa thành hai quang chưởng, nắm chắc thân kích ngàn trượng.

Phương thiên họa kích đã hút được vô tận sát khí, có dáng vẻ của tuyệt thế hung binh, phát ra sát khí ngùn ngụt.

Hắn lẩm bẩm: “Thiên Quỷ là tinh túy của âm sát chi khí, món đại bổ của người, cứ thoải mái hút lấy.”

Đại chiến bùng nổ trong thoáng chốc.

Trong Phong Đô sơn quỷ khiêu chấn thiên, hào quang chói mắt, vô tận tử khí tràn lan khiến chồn Nhân gian địa ngục sôi trào.

Phương thiên họa kích dài ngàn trượng chém lên quỷ thân mấy ngàn trượng của Thiên Quỷ. Mấy lần giao phong, Thần Nam đánh tan một cánh tay và một chân của Thiên Quỷ khiến nó gằm rống liên miên, cả ngọn núi rung lên mãnh liệt.

Nhưng vết thương này không nghiêm trọng với Thiên Quỷ, thân thể nó do ngàn vạn khô lâu đầu cốt tổ thành mà Phong Đô sơn có vô vàn hài cốt, đâu đâu cũng có vật liệu bổ sung.

Thần Nam muốn thương tổn linh hồn nó ắt không dễ, bởi linh hồn cũng được tách thành từng đơn vị nhỏ bé, ẩn trong các khô lâu đầu.

Đương nhiên Thiên Quỷ càng không thể tổn hại đến Thần Nam, bất quá có chút tuyệt học giữ mạng, luận về chiến lực, nó kém xa bát hồn hoặc Tàng Tán Đức Bồ.

Chiến đấu tiếp tục, Thần Nam bắt đầu tấn công hữu hiệu dần, dù Thiên Quỷ đã phân giải khu thể, nhưng không chặn nổi phương thiên họa kích liên tục hút lấy hồn năng và sát khí của nó.

Dù là một vùng rừng vô tận cũng sợ vô tình đại hỏa liên tục đốt cháy, Thiên Quỷ phát giác không ổn, liên tục gằm gào, phản kích hung hãn hơn. Đầu tiên là quỷ trảo, rồi hai chân, đầu, ngay cả xương sườn cùng nhất nhất tách ra hóa thành cốt mâu công kích Thần Nam.

Thần Nam không hề e ngại, Thiên Quỷ không phải là đối thủ nên không cần dùng đến bát hồn pháp tắc, hắn không muốn dọa nó bỏ chạy mà để phương thiên họa kích dần dần hút lấy âm sát chi khí của đối phương.

Mấy lần bị phương thiên họa kích chặt đứt, Thiên Quỷ phân giải thân thể ẩn vào Phong Đô sơn, thi triển chiến thuật đánh lén.

“Hắc hắc ...” Không hiểu sao, Thiên Quỷ bị Thần Nam ép phải trốn xuống đất đánh lén mà vẫn bật lên tiếng cười lạnh lùng, khiến cả dãy núi run rẩy.

“Người... chết chắc.” Nó gầm lên âm u.

Thần Nam cười lạnh, một quỷ thảo lớn như đỉnh núi bị hắn truy sát phải chui xuống đất, hắn liền vùng hung binh, không hề do dự phá tan ngọn núi, đào đất lên rồi lao xuống.

Nhưng lúc phương thiên họa kích phá được một khe nứt, thân hình hắn lao xuống ngàn trượng liền dừng lại.

Một tấm bia đá khổng lồ thoát ẩn thoát hiện, lộ ra tàn thể cao mấy trăm trượng, Thần Nam theo bản năng cho biết có nguy hiểm, vội vàng lao ra.

“Nơi này... thật sự chỉ là cổ chiến trường của đông tây phương đại chiến? Vì sao dưới sâu ngàn trượng còn có bia đá?”

Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác không lành, hắn nhìn thấy mấy chữ cổ lão trên mặt bia, trong đó có một chữ: “Thiên!”

316. Chương 317: Người Hài

Thiên Quỷ phân giải thân thể rồi nhưng bất kể quỷ thảo hay khô lâu đầu cốt đều cực lớn, liên tục đánh lén Thần Nam. Quỷ thảo che kín mấy ngàn trượng như ngọn núi tuyết liên miên, chói rục, đầu cốt hết ngọn núi, màu sắc trắng âm u khiến ai nhìn vào cũng lạnh mình, hai mắt lập lòe quỷ hỏa, liên tục gào hét.

Nhưng tất cả đều không lọt vào mắt Thần Nam, hắn bình thản ứng chiến, ép Thiên Quỷ liên tục gào rú.

Thứ khiến hắn lo lắng là tấm bia đá.

Hắn dùng phương thiên họa kích mở một đại hiệp cốc mấy ngàn trượng, dưới đáy sâu Phong Đô sơn qua nhiên có một khối thần bí cự bi. Lòng hắn dấy lên cảm giác không lành, tấm bia quá lớn, chỉ lộ ra một nửa đã vươn cao mấy trăm trượng.

Nếu không lầm, đó là một tấm bia mộ.

Khiến hắn lo ngại nhất là hai chữ cổ kính khắc trên bia mộ, hắn không đọc được, chỉ có chữ thứ hai là đại khái đoán ra, hình như là kiểu chữ từ thời Thái cổ: “Thiên”.

Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán, không phải khẳng định, dù vậy cũng khiến hắn kinh hãi.

Không hề có dao động năng lượng phát ra nhưng hắn vẫn có cảm giác bất an rằng dưới lòng Phong Đô sơn ẩn chứa hung hiểm vô cùng.

Tu vi hiện tại của hắn mà thấy hung hiểm, ắt là sự tình phi thường nghiêm trọng. Cảm giác hiện tại uy hiếp được hắn, ít nhất cũng phải đồng cấp với Thái cổ nam tử Tùng Tấn Đức Bố.

Dựa vào linh giác sắc bén, hắn phát hiện bia đá không có dao động sức mạnh, cũng không có khí tức đáng sợ, xem ra nó không phải thông linh chi vật như Trấn Ma thạch.

Uy hiếp đến từ dưới lòng đất nhưng không thể cảm nhận được.

“Thiên? Lẽ nào là Thương Thiên hoặc Hoàng Thiên? Hoặc là Thiên khác...” Thần Nam đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, nếu là thật ắt phiền hà vô cùng, hắn vô ý mở ra cánh cửa còn đáng sợ hơn địa ngục.

Đó là dạng tồn tại từng khiến Ma Chủ và những Thái cổ nam tử liên thủ đối phó.

“Mong là... hắn thật sự chết rồi, không lưu lại vật gì.” Tuy suy nghĩ tích cực nhưng hắn biết thể khác nào đang tự an ủi bản thân.

Đại chiến tiếp tục với Thiên Quỷ, tấm bia trong khe nứt không hề xuất hiện điều gì dị thường, chỉ sừng sững đứng yên. Bất quá, Thần Nam phát giác Thiên Quỷ có ý dẫn hắn về phía tấm bia, tựa hồ mong hắn đánh tan thạch bi.

Hắn cười lạnh, chắc chắn có nguy hiểm bất thường, dù đại chiến kịch liệt nhưng hắn tuyệt không chạm vào thạch bi, ngược lại vận chuyển đại thần thông đẩy Thiên Quỷ về phía đó.

Lần nào Thiên Quỷ cũng tỏ vẻ sợ hãi, nhanh chóng thoát khỏi khu vực đó, tựa hồ nó biết không thể kéo Thần Nam lại gần tấm bia, bản thân lại không địch nổi hắn. Sau cùng nó gầm lên bất cam khiến ai nghe thấy rợn người, triệt để phân giải thân thể thành ngàn vạn khô lâu cốt ẩn nhập xuống đất, không chịu lộ đầu ra.

Thần Nam thoáng nghĩ ngợi, quyết định tạm thời không chạm đến Thiên Quỷ, đứng cách xa đi quanh tấm bia một vòng mà không phát hiện điều gì dị thường. Đoạn hắn bay lên, dùng phương thiên họa kích chế đôi hai ngọn núi, lấy hết đá vỡ lấp khe nứt và tấm bia.

Đó là một phiến “Vực.”

Là “Thiên khanh!”

Vô tình nhảy vào ắt vong mạng.

Thần Nam ngầm ghi nhớ phiến “vực” này vào lòng, quyết định chờ lại cho cường địch, ví dụ như sáu vị Thái cổ nam tử sẽ xuất hiện.

Hắn cầm phương thiên họa kích lăm bắm: “Phiến vực này chuẩn bị sẵn cho các ngươi, lúc đó ta xem chắc ngươi có nhảy xuống không.”

Hắn sơ bộ xác định được rằng chỉ cần không chạm vào bia đá ắt không nguy hiểm, hiện tại Thiên Quỷ đã ẩn đi, lại dùng hung kích hút âm sát chi khí.

Hung kích ngàn trượng cắm ngay giữa ngọn núi, điên cuồng hút lấy sát khí vô hạn.

Hắc vân cuộn cuộn, sóng dâng ào ạt như mặt biển đen ngòm cuồng nộ, ngàn vạn dòng khí đen nhánh đổ về cây kích khiến nó hưng phấn, không ngừng rung lên.

Ba thời thần trôi qua, sắc trời cạnh đó sáng hẳn, toàn bộ âm sát chi khí bị hung binh hút hết. Nhưng dãy núi ngoài xa vẫn đầy tử khí, hắc vân sà xuống, liên tục đổ về.

Hắn lại thôi động công lực tương trợ binh hồn trong hung kích, khiến nó hút âm khí điên cuồng hơn, một mặt dùng đại pháp lực luyện âm sát chi khí hóa thành xung thiên sát khí.

Trên đời có không ít âm địa, tính về sát khí và lệ khí, không đâu so được với cổ chiến trường. Loại quân hồn lệ khí hình thành trong nạn binh đao lại nặng âm khí hơn hết.

Lúc này ở thiên hạ đệ nhất âm địa, sát khí do ngàn vạn quân hồn ngưng tụ thanh đang cuộn cuộn, nếu không có phong âm đại trận, sát khí tiết ra chắc chắn tạo thành hậu quả kinh nhân.

Binh hồn của phương thiên họa kích mạnh hơn tướng tượng, quyết hút sạch quân hồn sát khí. Thật ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nó từng hút cả thần mâu chi hồn do Tùng Tấn Đức Bố tế luyện, hồn năng bản thân đã cực mạnh, có tiềm lực thể này cũng là đương nhiên.

Năm thời thần sau, sát khí cuộn cuộn tràn tới, đại khái hung kích hút được một thành sát khí của Phong Đô sơn, tuy chỉ một thành nhưng đã cực kỳ đáng sợ.

Thiên Quỷ vốn do sát khí ngưng tụ thành nên vô cùng tức giận, đây là nơi tu luyện của nó, bị người ta tranh đoạt kiểu này thật không thể nhân nhịn - nhưng nó phải nhẫn.

Nếu nó lại nhảy ra, rất có thể cả bản thân cũng bị hút vào.

Thần Nam không có ý dừng tay, nếu có thể, hắn muốn thu hết sát khí của Phong Đô sơn, để nơi đây trở lại trong lành. Nhưng hắn biết thời gian không cho phép.

Cùng lúc cảm giác mẫn duệ cho Thần Nam biết trên trời truyền xuyên từng trận dao động, không lâu sau có mười mấy bóng người xuất hiện. Thần gia Thất tổ mang theo mấy văn bối nhanh chóng phá không bay tới.

“Thần Nam, ta mang cho cháu chí bảo của gia tộc, Tụ nguyên trận đồ!” Thất tổ tay áo bay bay, râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt, nở nụ cười. Hiện tại Thần gia hết sức “cưng chiều” Thần Nam, họ đến trợ giúp.

Tụ nguyên trận đồ đích xác là bảo vật quan trọng của Thần gia, mở trận đồ ra sẽ tăng tốc độ tụ tập thiên địa nguyên khí lên mười lần, với những người tu vi đạt từ Thần Hoàng trở xuống, quả thật có nhiều lợi ích.

Thần Nam được Thất tổ cho biết, vui mừng ra mặt.

Thất tổ hạ lệnh, mấy chục ngọn tiểu kì được quăng xuống quanh phương thiên họa kích, tiểu kì đoán gió trải ra, nhanh chóng phóng đại, lúc cắm vào ngọn núi đã vươn cao trăm trượng.

Tám mươi một lá đại kì phần phật trong ma vân, liên tục hút lấy âm sát chi khí

Trận đồ bố trí xong liền vận chuyển, không chỉ tụ tập thiên địa tinh khí mà cả âm sát chi khí. Âm khí cuộn cuộn đổ tới với tốc độ gấp mười lần, thanh thể kinh người.

Quanh đó, hắc vân sà xuống thấp, địa vực tối đen, thò bàn tay không thấy ngón, phương thiên họa kích nằm giữa tám mươi một lá cờ liên tục rung lên, điên cuồng hút lấy thiên địa sát khí.

Thần gia Thất tổ và mấy vị hậu bối cùng hít một hơi khí lạnh.

Ba thời thần trôi qua, bảy tám thành âm sát chi khí của Phong Đô sơn bị phương thiên họa kích hút mất, nó quả thật là một tòa động không đáy.

Thiên Quỷ không chịu nổi nữa, ba lần bốn lượt giận dữ xông ra nhưng đều bị Thần Nam đánh lún xuống đất.

Bảy tám thành âm sát chi khí của Phong Đô sơn quả là con số lạnh mình, toàn do ngàn vạn quân hồn ngưng tụ thành.

Phương thiên họa kích trở thành đệ nhất hung binh thật sự.

Thần Nam hoàn toàn luyện hóa lệ khí thành sát khí, hiện tại hung kích đã hút đủ, phát ra sát khí xung thiên. Tuy nó cấm trong Phong Đô sơn nhưng phạm vi mấy ngàn dặm quanh đó đều dậy lên sát ý kinh hồn.

Dù là vùng ngoại vi xa nhất của Phong Đô sơn cũng khiến người ta lạnh lùng thấu cốt như đang trong tiết đông lạnh giá.

Lúc Thần Nam rút phương thiên họa kích lên, sát khí lan khắp thiên địa, lưỡi kích sáng choang phát ra “uy thế” cực mạnh

Mấy thanh niên đi sau Thất tổ, nếu không được Thần Nam dùng pháp lực bảo vệ chắc đã nổ tung xác.

Thất tổ đạt tới tu vi Thần Hoàng cũng không khỏi biến sắc, cảm thán: “Hung binh, quả là hung binh. Ta như thấy cảnh Lục đạo máu chảy thành sông... đáng sợ.”

“Các vị đi trước.” Thần Nam buông lời lạnh lùng, toàn thân phát ra trận trận ma khí.

Bọn Thất tổ thu lại tám mươi một lá đại kỳ rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc họ đi khỏi, Thần Nam mới thật sự nắm lấy phương thiên họa kích vào quang chuồng. Thoáng chốc, mái tóc hắc cuồng loạn vũ động, ma khí cuộn cuộn từ thân thể phát ra, hai mắt bắn ra hào quang lạnh lùng phảng phất như hai đạo kiếm mang dài mấy dặm, chém đứt hư không.

“A ...”

Hắc gầm vang, múa tít phương thiên họa kích, bắt đầu diễn luyện trong Phong Đô sơn.

Múa kích giữa làn gió.

Trời cao cung rung lên với cơn cuồng loạn của hắc.

Tuyệt thế hung binh ngàn trượng được hấn múa lên, cơ hồ nghịch loạn thời không, trời cao bị uốn cong rồi sụp lổ.

Xung thiên sát khí từ Nhân gian bắn lên Thiên giới!

Quần sơn trong Phong Đô sơn bị một kích quét qua, bị dẹp bằng phẳng như rọc giấy.

Nơi nào hung kích đi qua, tất cả tan tành.

Sát khí quét ngang dọc.

Thần Nam như thần quân ma chủ giáng lâm thiên hạ, toàn thân phát ra một cỗ “Thế” mạnh khôn tả.

Hắn dùng hung kích đâm xuống Phong Đô sơn, lưỡi kích ngàn trượng găm lấy một khô lâu đầu khổng lồ từ dưới đất lồi lên.

Lúc khô lâu đầu chưa kịp giải thể, hắn dùng đến pháp tắc của bát hồn.

“Băng Phong Tam Vạn Lí!”

Dải băng ngàn trượng phong bế khô lâu đầu vào trong, những tiểu khô lâu không kịp tách ra chạy trốn.

Thần Nam cầm tuyệt thế hung binh, toàn thân gần như tà dị, lạnh lùng nói với khô lâu đầu bị băng phong: “Vừa nãy không có thời gian giết ngươi, hóa ra ngươi lại định đánh lên ta, chủ động gây sự. Hừ.”

Hắn phát ra sát ý hùng hồn, so với dải băng ngàn trượng còn lạnh hơn khiến khô lâu gần như hồn phi phách tán.

“Ta còn chưa dốc toàn lực, để lại cho ngươi một mạng, hiện tại nói mau, dưới tấm bia đá có bí mật gì?”

Dưới áp lực hùng hồn của Thần Nam, khô lâu đầu cốt triệt để thần phục, nó gần như sụp sụp, run rẩy phát ra dao động tinh thần hồi đáp.

Thiên Quỷ quả là kì tích của tu luyện giới, do ngàn vạn quân hồn ngưng tụ lại, tu vi tinh thần hữu hạn, không sánh được với thiên giai tu vi. Nhưng hồn năng hung hậu lại dựa vào “Lực” mà tiến lên được thiên giai.

Chuyện này được hậu nhân coi như ngoại lệ, nếu có đủ sức mạnh sẽ từ một lĩnh vực đột phá lên thiên giai vốn được coi là không với tới. Sức mạnh của ngàn vạn quân hồn ngưng tụ ắt sinh ra thiên giai lệ quỷ.

Tu vi tinh thần của Thiên Quỷ không cao, nó tuy tu luyện ở đây nhưng chưa từng thám sát xem dưới đây sâu có ẩn bí gì. Chỉ là mấy ngàn năm trước nó vô ý tiến vào nơi đó, bị một cỗ sức mạnh kinh hồn đánh tan, mãi mấy trăm năm trước mới hồi phục được.

Chuyện đó càng khiến Thần Nam kiên định, cho đó là một “Thiên khanh” chuẩn bị sẵn có cường địch, tương lai hắn sẽ nhử vài kẻ nhảy xuống.

Đoạn hắn nhắc phương thiên họa kích chém về phía Thiên Quỷ bị băng phong khiến nó hoảng sợ run rẩy, dao động tinh thần phát ra cầu xin.

“Không giết ngươi, tương lai ngươi sẽ giết ta, cho ta lí do thả ngươi.”

“Ma tôn.. tha mạng...tôi sao dám không biết trời cao đất dày, thấy vô thượng ma uy của ngài, vĩnh viễn không dám phản lại. Tôi xin... làm người hầu của ngài.” Thấy thần sắc của Thần Nam băng lãnh tàn khốc, Thiên Quỷ đành đưa ra quyết định đau lòng, dao động linh hồn run lên: “Tôi nguyện để ngài hạ Tử mẫu thiên quỷ chú! Nếu có lòng bội phản sẽ lập tức tiêu tan.”

Thần Nam có nghe về loại bí chú này, loại ma chú nô dịch đáng sợ nhất, chủ chết ắt người hầu cũng vong, nói chung là loại phù chú bất bình đẳng nhất.

Thiên Quỷ run rẩy nói ra cách thi triển cấm chú, hắn liên tục gặt đầu rồi sử dụng luôn Tử mẫu thiên quỷ chú. Từ đây về sau, trừ phi Thiên Quỷ muốn chết, bằng không sẽ không dám phản lại hắn.

“Kẻ hầu hạ vĩnh viễn của ma tôn xin chờ lệnh.” Thiên Quỷ được thả ra liền tụ lại thân thể, khô lâu thân mấy ngàn trượng quỳ xuống Phong Đô sơn, như một ngọn núi tuyết hùng vĩ đáng chiều sáng.

Thiên Quỷ đau lòng nhưng lúc này đang dần thấy thoải mái, thậm chí cho rằng mình may mắn, đối phương hùng mạnh đến mức khiến nó run rẩy, trong thế giới cường giả vi tôn này, có chỗ dựa vững chắc như vậy, sau này có lẽ sẽ được nhiều lợi lộc.

Chỉ là nó không biết rằng hai thời thần nữa, nam tử khiến nó quỳ lạy này sẽ mất đi sức mạnh. Lúc đó e là nó lại hối hận muốn tự sát.

Tâm thần Thần Nam tuy bị tuyệt thế hung binh ảnh hưởng đôi chút, thỉnh thoảng lộ ra ý muốn giết chóc nhưng lúc này hắn vô cùng hưng phấn, biết rằng từ nay lúc nào cũng có thể xé hư không triệu hoán “người hầu” này.

Trong khi thiên giai cao thủ bị Ma Chủ mời đi hết, một thiên giai đả thủ thế này coi như vô địch.

Tuy không thể đối phó với sáu Thái cổ nam tử, nhưng đối phó với những kẻ ở Thiên giới và Nhân gian ắt không thành vấn đề.

“Phong Đô sơn vẫn còn sát khí xung thiên, người tiếp tục ở lại đây tiềm tu, gia tăng tu vi lên mức cao nhất, bằng không ta không ngại giết thêm một con ác quỷ vô dụng.”

“Tuân lệnh chủ nhân.”

Thiên Quỷ nhận lệnh của hắn, hài cốt khổng lồ thoảng chốc vỡ tan, ẩn phục vào lòng đất Phong Đô sơn.

Thần Nam cảm phương thiên họa kích đẳng không bay lên, tức thì sát khí xung thiên, vân vụ tiêu tan. Ngay cả lúc hắn lên Thiên giới, dọc đường khiến cho không ít tu giả hoảng sợ, hung kích quả nhiên đáng sợ, khiến linh hồn họ run rẩy.

Sau cùng, hắn ý thức được rằng, hung kích này không thể sử dụng hàng ngày, trừ phi gặp cường địch mới nên đem ra. Hắn đem ma kích giấu tại nơi sâu nhất của vùng hỗn độn trong nội thiên địa, phong bế tuyệt thế hung sát chi khí.

Nguyệt lượng hiện ra trước mắt, hắn giữ nổi bình tĩnh, Tứ tổ và Ngũ tổ có nói thật chẳng? Vũ Hình năm xưa có sống lại được không? Cả Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền và hài tử chưa xuất thế.

317. Chương 318: Thiên Giai Nhục Thân

Trăm hoa đua nở, thần thụ xanh um, ráng màu lập lờ, tiên cầm bay lượn, thú vật nhảy nhót, cảnh tượng như thế ngoại đảo nguyên.

Đi trong vườn hoa cỏ, hít mùi hương từ tiên quả viên xanh rờn cách đó không xa đưa tới khiến người ta say mê, không biết mình đang ở đâu.

Thần Nam xuyên qua trùng trùng tiên viên, bỏ lại sau lưng điện vũ đình đài, cảm thụ khung cảnh hài hòa tươi đẹp của Nguyệt lượng, thật quá đẹp. Hắn thật lòng yêu thích mảnh đất lành này.

Lúc hắn bấm báo sơ qua với Tứ tổ và Ngũ tổ, hai lão chìm vào trầm tư, đoạn Tứ tổ nói: “Ở Phong Đô sơn có một tòa ‘Thiên Khanh’, tuy ta biết đó không phải nơi tốt lành gì nhưng thật ra nó mai táng gì thì cũng chui. Cứ theo lời cháu, để người nào đó ‘nhảy’ xuống.”

Hai lão tỏ ra hoan hỉ trước việc hắn thu phục được Thiên Quỷ, hiện tại thiếu nhất là gì? Nhân tài. Đương kim thế giới hỗn loạn coi cái gì trọng yếu nhất? Là nhân tài. Tuy nói ra có vẻ không hay lắm nhưng là lời chân thật. Sau Vô thiên chi nhật, xuất hiện một thiên giai cao thủ ý nghĩa thế nào? Là muốn đánh ai cũng không sợ người ta dám đánh trả.

Còn hai thời thần nữa, sức mạnh của bát hồn sẽ tan đi, trong lòng Thần Nam khá do dự, nên đi gặp tám nữ tử thê lương vô hạn ngay hay đợi sức mạnh bát hồn tan hẳn mới đi?

Tứ tổ và Ngũ tổ chỉ góp ý, mặc hắn tự quyết định.

Ngũ tổ nói: “Bát hồn là anh kiệt khi xưa của Thần gia, chết rồi vẫn bảo vệ gia tộc, nhưng sức mạnh của họ mỗi lần dùng lại vơi đi, không biết cứ đại chiến cường liệt thế này, bát hồn chống chịu được mấy lần, giá phải trả... quá lớn.”

Thần Nam rung động, nguyên nhân bát hồn ngủ vùi tại mộ địa vì họ không thể tồn tại lâu dài, sức mạnh tiêu hao trong trận đại chiến là hao đi từng điểm nguyên khí sau cùng của họ.

Muốn họ tồn tại lâu dài, chỉ có cách như giúp Thần tổ sống lại, cách một thời gian lại dùng hồn dưỡng hồn, cung cấp cho họ hồn năng cực mạnh.

Trong lòng Thần Nam xuất hiện ý nghĩ hoang đường, Thiên giới muốn giúp Thần tổ sống lại, tương lai vị tất không có cơ hội phục sinh cho bát hồn. Lòng hấn rung động...

Hắn theo đề nghị của Tứ tổ và Ngũ tổ, bay về ngọn núi mỹ lệ ngoài xa, nơi tám vị di sương của Thần gia ẩn cư.

Đương nhiên, cảnh sắc nơi đây tươi đẹp nhất, khắp nơi nở đầy kì hoa, cỏ non êm mượt trải rộng.

Điện vũ đình đài, suối reo thác đổ có thể thấy khắp các đỉnh núi.

Tiên cầm và linh thú lấp lánh khiến nơi này dường như tường hòa thần thánh, sinh cơ ngập tràn.

Thần Nam bay đến một đỉnh núi tươi đẹp, đỉnh núi bằng phẳng, rộng rãi, có nước suối róc rách chảy như thơ như họa giữa hoa cỏ rồi đổ xuống dưới núi, hình thành một dòng thác, lấp lánh những dải cầu vồng.

Ráng hồng vây phủ, điện vũ lầu đài thoáng ẩn thoáng hiện, tám vị kì nữ tử thanh lệ tuyệt tục tựa hồ biết hấn tới nên từ trong điện đi ra, bay lên tuyệt nhai, nhìn hấn đang bay tới.

Hắn đến nơi, nhanh chóng quỳ xuống: “Xin ra mắt các vị lão tổ.”

“Đứng dậy.”

Mấy tiếng thở dài vang lên bên tai hấn, lòng hấn trở nên ưu thương, tâm tình của họ ảnh hưởng sâu sắc đến hấn.

Tám vị di sương nhìn vào mắt hấn, có vẻ thương yêu xem lẫn nhớ nhung, tựa hồ đang tìm lại bóng dáng năm xưa, tìm lại anh hùng trong lòng họ.

Đột nhiên, tám hư ảnh xuất hiện trước mắt, hấn cảm giác rõ ràng tiếng thở dài trầm trọng của họ.

Tám hồn ảnh tuy không thể lui xa nhưng thế cũng đủ rồi. Họ đứng lặng trên đỉnh núi, họ là tàn hồn, không thể chìm vào suy tư, chỉ đứng đó nhìn tám vị nữ tử.

Nước mắt âm thầm rơi xuống, những nam nhân anh hùng xa xưa đang đứng trước mắt nhưng nói nổi dù chỉ nửa lời, chỉ lặng lẽ nhìn nhau, mặc cho chân tình lặng lẽ lưu chuyển.

Đau lòng, lặng câm, rơi lệ...

Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác chua xót cùng cực, tổ phụ, tằng tổ phụ, tằng tằng tổ phụ ...

Đồng thời, từng hình ảnh trôi qua lòng hấn, bát hồn và bản thân trong giờ phút này có liên hệ phức tạp, những gì họ trải qua lại hiện ra trong tim.

Đệ nhất nhân trong bát hồn, thần thể vạn tượng che lấp thiên địa, nói với nữ tử tâm ái: “Được, chỉ cần là nguyện vọng của nàng, ta nhất định giúp nàng thực hiện. Hiện tại ta hái cho nàng một vì sao.”

Trong nội thiên địa của ông, tiếng một nữ hài thanh lệ lo lắng nói: “Không cần, muội chỉ thuận miệng nói ra, ngàn vạn lần không nên mạo hiểm, tình vực đã biến thành tử vực, muội không cần nữa...”

Thân thể vạn tượng bay lên, lớn tiếng: “Không sao, ta sẽ hái vì sao sáng nhất cho nàng.”

Tinh không vô tận dù đã thành tử vực nhưng nam tử cao lớn hóa thân thành vạn tượng thần thể, xuyên qua trùng trùng hiểm trở, sau cùng xuất ra một dải hào quang chói lọi bao lấy một vì sao sáng nhất trong tinh không, trải qua trăm ngàn lần dung luyện, biến nó thành một vì sao lớn bằng nắm tay, quay lại...

Lúc đó, một nữ tử đứng trên tuyết nhai, hai tay bụm lấy một vì sao lớn bằng nắm tay, thân thể liên tục run lên, hai mắt nhòa lệ. Nam nhân ấy chỉ vì một câu nói tùy tiện của nàng lại bay lên hái sao giúp nàng thực hiện nguyện vọng, khiến nàng vạn kiếp không quên. Anh kiệt này có thể lay động thiên địa, giờ chỉ còn là một dải u hồn, cùng nàng thiên nhân vĩnh cách ...

“Muội không cần sao sáng, chỉ có một nguyện vọng, vĩnh viễn cùng sống với huynh...” Nàng lẩm nhẩm trong làn nước mắt.

Kí ức của Thần gia đệ nhị nhân nổi lên trong lòng Thần Nam.

Thê tử ngẩng nhìn mình nguyệt trên không, tựa vào mình y, nhẹ giọng: “Ánh trăng thánh khiết, Nguyệt lượng mỹ lệ, nếu chúng ta sinh hoạt trên Nguyệt lượng...”

Đệ nhị nhân gật đầu: “Được, chúng ta về Nguyệt lượng.”

“Nhưng trên Nguyệt lượng đều đã có người cư trú.”

“Không sao, ta sẽ lên tinh không hái một Nguyệt lượng xuống.”

“Không nên, ở đó nguy hiểm lắm...”

“Không sao.”

Thần gia đệ nhị nhân bay lên tinh không, không lâu sau trên Thiên giới xuất hiện thêm Nguyệt lượng thứ ba, người của Thần gia xuất hiện trên Nguyệt lượng.

Vì nguyện vọng của thê tử, Thần gia đệ nhị nhân thật sự hái một Nguyệt lượng xuống.

Mình nguyệt vẫn như xưa, chuyện cũ như gió, Nguyệt lượng mỹ lệ thiên cổ trường tồn, nhưng nhân thể chìm nổi, anh hùng trong mắt mỹ lệ nữ tử đã hóa thành tàn hồn...

Thần gia đệ nhị nhân, đệ tam nhân, đệ tứ nhân ...

Họ đều hào tình vạn trượng, bút trắng hái sao, có thể phá thanh thiên, có thể lặn xuống u minh.

Hào tình khí thôn sơn hà, nắm trong tay vạn vật, nhìn xuống cả thiên hạ nhưng hiện tại đều theo gió bay xa.

Suốt hai thời thần, tuyết nhai yên lặng, tám vị di sương dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói ra được, chỉ lặng lẽ rơi lệ, ngưng thị vào tám tàn hồn. Những lời hoan lạc, nụ cười khỉ xưa, tuyệt thế khuynh tình, hồng nhan thiên kiều, đều tan theo nước mắt...

Lúc Thần Nam rời khỏi tuyết nhai, lòng hấn đầy cay đắng, chỉ hai thời thần ngắn ngủi mà như trăm ngàn năm đằng đẳng, hấn mới cảm thụ một chút tình cảm của mấy vị tổ tiên đã vô cùng chua xót thế này, chắc chắn năm xưa lúc họ sinh lý tử biệt với thê nhi còn đau khổ hơn nhiều.

Sức mạnh của bát hồn tan đi, hấn hôn mê ba ngày ba đêm, trong mộng luôn thấy lại hình ảnh của tổ tiên năm xưa.

Mãi đến ngày thứ tư hấn mới tỉnh lại, thiên giai tu vi ngạo thị thiên cổ đã tan nhưng hấn vẫn thấy trong thân thể cuộn cuộn sức mạnh hùng hồn, huyền công cuồng loạn vận chuyển, nổ ầm trong lòng, huyền công lại biến đổi, hắc khí biến thành kim khí, cả tòa điện vũ bị kim quang đánh tan.

Kim mang xung thiên, quần áo của hấn nát tan, thân thể hấn như được thép đúc thành, bắp thịt nổi cuộn cuộn, cơ nhục dẻo dai, đầy sức mạnh, phát ra trận trận bảo quang.

Hấn không thấy vì sức mạnh bát hồn tan đi mà hư thoát, thân thể đầy sức mạnh, nhục thể đặc biệt sung mãn như bất diệt kim thân, rất ít người hủy diệt nổi nhục thân này.

Tứ tổ, Ngũ tổ, Thất tổ đến nơi, kinh dị nhìn hấn, nhất là Tứ tổ và Ngũ tổ từng là thiên giai cao thủ, mắt họ ánh lên kì quang.

Ngũ tổ nói: “Huyền công đệ ngũ chuyển, vốn phải tiến vào cảnh giới Thần Hoàng sơ cấp nhưng cháu chỉ đạt Thần Vương tuyệt đỉnh mà nhục thể... nhục thể lại... lại mạnh không tưởng. Ta... ta cảm giác như thiên giai nhục thân!”

Tứ tổ gật đầu: “Không sai, gần như thiên giai nhục thân. Đệ ngũ chuyển xuất hiện, sức mạnh hoàn toàn phân bố vào nhục thân, sánh được với tinh hoa của thép đúc thành.”

Thần Nam vẫy tay lấy một thành trường kiếm từ eo một văn bối Thần gia, chém vào thân thể, kiếm mang sáng chói, ầm chứa thần lực của hắn, “keng”, thần kiếm chém trúng nhưng bị gãy tan.

Nhục thể hùng mạnh.

Sức mạnh cải tạo của bát hồn quả không tầm thường.

Thân thể cấp Thần Vương phải cộng sức mạnh của bát hồn nên thể chất đương nhiên được cải biến, bằng không sẽ nổ tung, bát hồn khiến thể phách hắn sánh được với tinh túy của tinh kim.

Sau Vô thiên chi nhật, không còn mấy ai có thể hủy diệt được thân thể hắn.

Một văn bối Thần gia không hiểu: “Nhục thể mạnh thế này, lại tiến hành huyền công đệ ngũ chuyển, vì sao còn chưa tăng lên lĩnh vực Thần Hoàng? Lẽ nào thể chất cải biến còn tác dụng phụ?”

Thất tổ mỉm cười lắc đầu: “Một cái ao nhỏ, đổ nhiều nước vào sẽ khiến mực nước tăng lên nhưng từ ao mở rộng thành hồ chứa, thành đại hải, đương nhiên mực nước không tăng, ngần ấy nước đã bỏ bèn gì.”

Thất tổ hiểu được bản chất nguyên nhân, tiềm lực vô tận của Thần Nam đã được mở, “mực nước” của hắn không tăng là bình thường, không thể dùng kiểu hình dung đơn giản là huyền công chuyển sẽ tăng từ Thần Vương lên Thần Hoàng.

Thần Nam vẫn chưa cảm ngộ được pháp tắc riêng, hắn thấy mình vốn không có “Cảm giác” như thế, tựa hồ con đường tu luyện của hắn khác hẳn của các Thần gia tiền bối.

Thậm chí hắn thấy mình tiếp cận với con đường tu luyện của Thái cổ thất nhân, sức mạnh và thân thể không ngừng được củng cố, không có pháp tắc khiến chiến lực trực tiếp tăng cao.

Đương nhiên, không có pháp tắc không hẳn là vấn đề gì to tát.

Vũ Hinh tuy xuất được hồn độn chi quang nhưng đó không phải pháp tắc của nàng, trong Thái Thượng vong tình lục không nói về cách tu luyện đơn nhất một pháp tắc, nhưng tu luyện đến chung cực cảnh giới, ngôn tức là pháp, hành tức là tắc!

Đạm Đài Tuyền cũng không có pháp tắc, nàng đạt cảnh giới Thần Vương nhiều năm, giờ lại tăng lên Thần Hoàng, cũng không thấy thi triển bất cứ pháp tắc nào, xem ra con đường tu luyện của Thất Tuyệt nữ khác thường.

Sau đó, người Thần gia đều thấy nhục thể của Thần Nam mạnh đến mức nào, đứng trước một tòa núi đá hùng vĩ, hắn không phát ra dao động năng lượng nhưng thân thể lại xuyên qua ngọn núi như thần đao rọc giấy, để lại một thông đạo hình người.

Đó là kiểu phi hành hoàn toàn dựa vào bản năng, căn bản không muốn lộ ra năng lượng, đủ thấy bất diệt ma thân của hắn hùng hậu cỡ nào.

Lúc những người vây quanh ngọn núi giải tán, hắn nói với Tứ tổ và Ngũ tổ: “Hai vị xin cho cháu biết cách để Vũ Hinh sống lại.”

“Nói cũng được nhưng trước đó có việc cháu cần giải quyết trước.” Ngũ tổ mặt mũi hồng hào, xem chừng rất vui.

“Chuyện gì?”

“Đạm Đài Tuyền sắp sinh.”

“A.”

318. Chương 319: Ai Sinh Hải Tử?

Sinh ra không lâu, nàng được một vị lão tu giả của Nhân gian Đông thổ nhận nuôi, tuy công pháp không thâm ảo lắm nhưng nàng nhờ thiên tư cao tuyệt tu luyện thành một thân tu vi siêu quần.

Trong lúc đi khắp Đông thổ đại lục tu luyện, vô số thanh niên si mê, anh kiệt theo hàng đàn, trí tuệ của nàng không kém hơn tuyệt thế dung mạo, học được không ít công pháp tuyệt diệu của các thanh niên, tu vi tiến bộ thần tốc.

“Thu thủy vi thần ngọc vi cốt”. Nàng là thiên chi kiều nữ, mỗi ánh mắt khiến vô số người sẵn sàng hi sinh.

Tu vi tăng cao khiến nàng trở thành nhân vật đầu lĩnh của lớp thanh niên, cộng thêm dung mạo vô song và khí chất xuất trần tạo cho nàng vị trí viên minh châu chói lọi của tu luyện giới.

Nàng như ngôi sao băng bay ngang bầu trời, chiếu sáng Đông thổ đại lục, thiên chi kiều nữ thực sự.

Tỏa sáng như vậy nên các nhân vật tiền bối chú ý đến, tiền bối cao thủ của Đông thổ đệ nhất đạo môn Loạn chiến Huyền giới coi trọng thiên tư của nàng, muốn thu làm đệ tử.

Nhưng lúc đó có một nhân vật hùng mạnh hơn cũng phát hiện nàng.

Vô thượng cao thủ Thần Cơ trong truyền thuyết tuệ nhãn thức châu, từ lúc nhìn thấy nàng đã lay động, thu làm đồ đệ duy nhất.

Nên biết đó là thân muội muội của Phong Ma, khai phái tổ sư của Loạn Chiến môn.

Thân phận của đôi huynh muội này cao bậc nhất tu luyện giới, là những nhân vật thiên tư cao nhất sau thời Thái cổ, đánh khắp Thiên giới Nhân gian gần như vô địch thủ!

Nhân vật như Thần Cơ phá cách thu nàng làm truyền nhân coi như cơ ngộ cực lớn, từ đó con đường tu luyện rộng mở thênh thang, không phải khổ nhọc vì công pháp thấp kém.

Biển rộng có cá nhảy, trời cao có chim bay. Từ đó nàng bước lên con đường tiên thần chi cảnh, sau cùng lên Thiên giới.

Đương nhiên trong lúc tu luyện tại Nhân gian đã phát sinh nhiều việc khiến nàng khó quên. Hiện tại, dù nhiều người và vật đã tiêu tan thì chuyện cũ vẫn để lại những ấn tượng không phai.

Thần Nam, Thần Chiến, Vũ Hinh, Thái cổ Lục đạo truyền nhân, Tà Tổ, Tây thổ thủ hộ giả ...

Từng câu chuyện cũ như mây như khói luẩn quẩn trong lòng, vốn cho rằng đã tàn theo năm tháng nhưng sau cùng vẫn phải đối diện.

Đến ngày nàng đạt cảnh giới Thần Vương mới biết mình là ai. Là Thất Tuyệt nữ trong truyền thuyết, sẽ có ngày là dạng tồn tại số một trong thiên địa, bậc tiên tử đứng trên đỉnh thế giới.

Sư tôn Thần Cơ cũng như nàng là Thất Tuyệt nữ chi thân, bất quá đã rơi rụng, mãi vạn năm sau mới xuất hiện. Không muốn nghĩ tới những chuyện xảy ra toàn không tưởng tượng được, khiến nàng khổ não và bi phẫn.

Nàng. Là Đạm Đài Tuyền.

Lúc này Đạm Đài Tuyền khổ não cực điểm, buồn, xấu hổ, giận dữ, phẫn hận... các loại tình cảm dẹt lại trong lòng khiến nàng rối tơ vò.

Mấy hôm trước, Đại Long đao vỡ tan, tụ hợp với tiểu anh nhi trong thân thể khiến tiểu sinh mệnh mạnh đến độ không tưởng tượng được, chắc sẽ xuất thế sớm.

Nàng chưa bao giờ tưởng tượng có ngày thế này, băng thanh ngọc khiết chi thân lại hoài thai. Không thể tưởng tượng được và cũng không có chuyện gì tồi tệ hơn được nữa.

Ai ngờ Đạm Đài tiên tử thánh khiết có ngày sẽ sinh sản?

Đúng là một trường tai nạn.

Bảo nàng còn làm người thế nào đây?

Đạm Đài tiên tử bằng thanh ngọc khiết sẽ thành mẫu thân, sinh ra một tiểu anh nhi, giấu được một lúc chứ không thể cả đời, sớm muộn gì người ngoài cũng biết việc này. Mỗi lần nghĩ tới hậu quả là nàng run sợ.

Nàng vô cùng sầu khổ, thậm chí nghĩ đến cách “lưỡng bại câu thương”, bất chấp sinh mệnh thụ tổn để hủy diệt tiểu sinh mệnh này nhưng chưa kịp thử đã phát giác nó và sinh mệnh bản thân quấn chặt lấy nhau khiến nàng bó tay.

Trốn trong tiên viên cảnh sắc tú mỹ cực điểm do Thần gia bố trí, nàng muốn khóc mà không ra nước mắt, xưa này chưa bao giờ nhu nhược thế này, nếu được quay lại chắc nàng sẽ cân nhắc từ bỏ dung hợp cùng Mộng Khả Nhi. Lúc này bốn bề không người, chỉ có dòng nước liu liu chảy qua cây cầu nhỏ trong tiên viên, cùng tiếng ong bướm vo ve, nàng không che giấu, để lộ vùng bụng nhô cao.

Nhìn tấm thân từng thon thả giờ phồng lên, nàng phần hận cực điểm, chỉ tiếc không thể vung kiếm gọt đi.

Nơi này phong cảnh như vẽ, trăm hoa bùng nở, hương thơm nức mũi, đình đài điện vũ điểm xuyết trong tiên viên, càng tô thêm vẻ mỹ lệ.

Đó là do Thần gia đặc biệt an trí nhưng không những không khiến nàng vui vẻ mà xấu hổ hơn. Bởi nàng biết mấy lão bất tử của Thần gia hiểu ngọn nguồn, coi nàng là nhi tức sắp sinh sản khiến tiên tử cơ hồ phát cuồng.

Lúc thấy mấy tiểu thị nữ dùng ngọc bàn mang các dạng kì trân bổ phẩm đến, nàng thật sự giận muốn khóc.

Tu vi đến cảnh giới như nàng không cần ăn uống, dù là tiên chi linh thảo cũng không coi ra gì, chỉ có tiên quả thật đặc biệt mới thu hút được chú ý.

Thần gia quả nhiên bất phàm, một ngày ba lần bốn lượt đưa tới những tiên quả mà tiên nhân nằm mộng cũng không có, cả những bổ phẩm mà Đạm Đài Tuyền chưa từng nghe nói lần nào cũng không trùng lặp.

Nàng càng xấu hổ xen lẫn giận giữ, Thần gia coi nàng như thai phụ, làm tất cả vì tiểu sinh mệnh.

Đạm Đài tiên tử lại bị người ta đối đãi như vậy, ngày nào cũng đưa đồ bổ tới, quả thật nàng không phát cuồng không được.

“Sao lại mang tới nữa, mới có hai thời thần thôi mà?” Dung nhan như ngọc của nàng lạnh như sương, cực lực khắc chế tình cảm nhưng giữa hàng mi lóe lên mấy đường đen nhánh. Khiến Đạm Đài tiên tử giận đến cỡ này, đủ thấy trong lòng nàng lửa giận bốc cao đến đâu.

Một tiểu thị nữ xinh xắn khôn lanh đáp: “Khải bẩm thiếu nữ nãi, lão tổ tông nói hiện tại thiếu nữ nãi cần nhiều chất bổ, hai thời thần là quá dài.”

Nghe thấy mấy từ “thiếu nữ nãi” và “dùng đồ bổ”, suýt nữa nàng xuất ra kiếm khí nhưng vẫn nhẫn nại được, khiến chiếc bàn đá trong đình đài rung lên, nàng nghiêng rằng: “Thật ra họ nghĩ được cách chưa, có phải đang kéo dài thời gian? Còn không nghĩ ra cách, ta sẽ đi ngay.”

Tiểu thị nữ nhìn nét mặt, cẩn thận lên tiếng: “Thiếu nữ nãi đừng giận, lão tổ tông đang nghĩ cách, mời thiếu nữ nãi dùng đồ.”

Vàng trán ngọc của Đạm Đài Tuyền khẽ nổi lên mấy sợi đen nhánh, mười ngọc chỉ nắm chặt lại khiến mấy tiểu thị nữ hoảng sợ, nhưng sau cùng nàng lỏng tay, đến bên ngọc bàn, cầm một lan chi tiên quả xanh mướt, lục quang lấp lánh, hương thơm nức mũi lên.

Làn môi đỏ hé ra, hàm răng trắng muốt nghiêng lại: “Ta ăn.” Nhưng không có vẻ gì đang ăn tiên quả chốn thiên thượng Nhân gian mà như nhai cừu nhân.

“Thần ... Nam ...”

Nàng vừa ăn lan chi quả nhất vừa mơ mơ hồ hồ thốt ra hai từ, mấy tiểu thị nữ nghe thấy, muốn cười mà không dám.

Đạm Đài Tuyền bằng cơ ngọc cốt, mười ngón tay mảnh mai như ngọc lại cầm một hoàng kim anh đào thánh quả, nhú đôi mày ngài: “Các ngươi cười cái gì, buồn cười lắm sao? Hừ.”

“Không có.” Mấy thị nữ vội cúi đầu.

“Thần ... Nam ...”

Lần này họ nghe rõ, Đạm Đài Tuyền vừa ăn thánh quả vừa nghiêng răng gọi tên Thần Nam, xem ra nàng cực kì phần nộ, coi thánh quả là hẩn.

“A, cô gọi ta, có... có việc gì chẳng?” Thần Nam xuyên qua một bụi hoa, bước qua cây cầu vào trong đình đài.

Vừa thấy hẩn, Đạm Đài Tuyền suýt nữa hất văng ngọc bàn, ngọc thủ kết kiếm quyết, loáng thoáng thấy được kiếm mang thoát có thoát không thò thụt. Mấy sợi đen trên trán nàng càng dao động mạnh, nàng sắp sửa phát tác.

Mấy tiểu thị nữ rất nhanh nhẹn, Thần gia không thích người nhiều chuyện nên thấy tình cảnh đó liền biến mất vô ảnh vô tung, hiện trường chỉ còn lại hai người.

Trong óc Đạm Đài Tuyền lúc này toàn bạo lực, ngược hẳn với thánh khiết khí chất ngày trước.

Đương nhiên những gì nàng nghĩ đều để đối phó Thần Nam: nàng cảm thần kiếm chém hẩn thành tám mảnh, dùng đại pháp lực phong ấn hẩn vào vực sâu vạn trượng...

Không thể trách nàng, đổi lại ai khác cũng vậy, nói gì tới bậc tiên tử vang danh Thiên giới, không nhiên lại có cốt nhục của đối phương.

“Thần Nam... hiện tại ta không muốn gặp ngươi.” Đạm Đài Tuyền cố nén không phát tác nhưng kiếm mang giữa các ngón tay rung lên kịch liệt theo tình cảm biến chuyển, vạch xuống đất.

Nếu không phải Tứ tổ và Ngũ tổ nói với nàng rằng mấy hôm này họ cùng Thần Nam, Mộng Khả Nhi nghĩ cách giải quyết thân phận thống khổ và khó coi này của nàng, chắc giờ nàng đang đại chiến với Thần Nam.

Thần Nam ngưng ngừng: “Ta đến... đây... thăm cô.”

Đạm Đài Tuyền suýt nữa phát hỏa, nghiêng răng nói: “Muốn xem dáng vẻ xấu xí của ta? Ngươi đang báo phục ta, sau cùng ngươi cũng báo mối hận vạn năm trước nhưng lúc đó ta không gây thương tổn ngươi, tất cả là Thần Cơ muốn đối phó với phụ thân ngươi. Hiện tại ngươi... đã thấy ta xấu xí, bộ dạng ta hiện tại buồn cười lắm sao? Không nhiên lại có hài tử của ngươi, a a...”

Trước lúc đến, Tứ tổ và Ngũ tổ nói với Thần Nam rằng tâm tình thai phụ không ổn định, phải cẩn thận lúc phát ngôn, hẩn đành nén lòng giải thích: “Có hiểu lầm rồi, tất cả... vì cô dung hợp... thôi, đã xảy ra rồi, nói nhiều cũng vô dụng.”

“Ngươi đến đây làm gì? Các ngươi nghĩ ra cách chưa?” Đạm Đài Tuyền lộ vẻ bất thiện.

“Hai vị lão tổ còn chưa nghĩ ra cách nào hay, họ nói cô là cao thủ cấp Thần Hoàng, sinh một hài tử không vấn đề, sẽ rất nhanh...à...”

“Chịu chết đi.”

Đạm Đài Tuyền nổi khùng, truy sát Thần Nam.

Hai người bay trên Nguyệt lượng, Thần Nam chạy trước, Đạm Đài Tuyền đuổi sát phía sau, vô số người Thần gia nhìn thấy nhưng được mật lệnh có thấy cũng coi như không.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư nhìn lên thình không, cùng nói: “Quả nhiên như sở liệu.”

“Thần dạy vì Tiểu Thần Thần, chúng ta cạm chén.” Long Bảo Bảo dùng hoàng kim trảo nâng chén đầu tiên.

“Cạm chén, ai thích sinh thì sinh.” Tử Kim thần long say mờ mắt cũng giơ chén lên.

“Cạm chén, hai lão tiểu hài nói hai ngày nữa hài tử sẽ ra đời.” Người nâng chén sau cùng là hoạt tử nhân Cổ Tư.

Cả ba ăn uống thỏa thuê, không buồn nhìn lên không nữa.

Thần Nam hiện tại có thiên giai nhục thân, tuy bị Thần Hoàng truy sát nhưng không gặp nguy hiểm sinh mệnh, thậm chí đối phó rất dễ dàng.

Hắn thật muốn dần cho hai lão tiểu hài Tứ tổ và Ngũ tổ nên thân, nói cái gì mà hiện tại Đạm Đài Tuyền đạt Thần Hoàng cảnh giới, cộng thêm các loại tiên quả đại bổ, sinh hài tử lại càng dễ dàng, ngoài hắn đến đả thông cho nàng ta không còn ai thích hợp, kết quả nào loạn hết lên, Nguyệt lượng nháo nhào. Đạm Đài Tuyền chưa một sẽ không dừng tay.

Mãi đến tối hắn mới thoát được, đến trước mặt Tứ tổ và Ngũ tổ, tức giận nói: “Các người thấy cả chưa? Việc này quá dễ thấy, để một tiên tử bằng thanh ngọc khiết sinh hài tử thà giết nàng ta đi còn hơn. Nàng ta nói nếu phải sinh, nàng ta sẽ ngọc thạch câu phần.”

Ngũ tổ xua tay: “Đúng là nhục ọc, kì thật chúng ta có cách khiến Thất Tuyệt nữ Mộng Khả Nhi tiềm lực vô hạn tăng lên Thần Hoàng chi cảnh rồi để nàng ta và Đạm Đài Tuyền dung hợp, hài tử quay về với mẫu thân chân chính. Nhưng...”

“Nhưng... chúng ta sợ Mộng Khả Nhi lại có thai, vậy lại giết mất một tiểu sinh mệnh.” Tứ tổ tiếp lời.

“Các người định làm gì?” Nghe họ nói vậy, Thần Nam suýt nữa hắt văng bàn lên không.

Hai ngày nữa hài tử sẽ xuất sinh mà hai lão tiểu hài còn suy nghĩ lung tung, sao không khiến Thần Nam phát cuồng nhưng lúc hắn nghĩ lại cảnh Tùng Tấn Đức Bồ bày mưu thì nhũn như con chi chi.

319. Chương 320: Hài Tử Xuất Thế

Không chỉ Tứ tổ và Ngũ tổ không xác định được mà Thần Nam cũng nhục ọc. Tùng Tấn Đức Bồ mạnh đến đáng sợ, thủ đoạn y bày ra chắc phải chuẩn xác, nếu đúng vậy... lại phiền hà lớn.

Trời mới biết Mộng Khả Nhi có liều mạng tiếp với hắn không.

Tứ tổ và Ngũ tổ lại vô cùng thoải mái, nhân đình thuộc chi Thần Nam càng nhiều với Thần gia càng tốt. Hiện tại Đạm Đài Tuyền có thai, dù muốn ngọc thạch câu phần cũng không được, tiểu bảo bảo ngưng tụ Đại Long đao hồn năng không dễ bị diệt.

Mộng Khả Nhi lại có thai thì càng tốt, hai lão tổ mặt tươi như hoa, đắc ý cười vang.

Thần Nam lại giận xì khói, sau cùng không nhịn được, bất kể phạm thượng, cốc hai cái nên thần vào trán hai lão tổ.

“A, tiểu tử khốn kiếp khi sư diệt tổ.”

“Tiểu tử định làm phản hả?”

“Các người không nên chỉ nghĩ đến đời sau! Hiện thực chút đi, bình không Thần gia sẽ bị hai Thất Tuyệt nữ quấy tung lên.”

Ngũ tổ vuốt trán: “Vậy đi hỏi xem Mộng Khả Nhi thật ra có hay không...chúng ta là trưởng bối, không thể ra mặt, cháu đi đi.”

Mộng Khả Nhi vẫn ở trong nội thiên địa Thần Nam, chủ yếu vì hiện tại tu vi của nàng không sánh được với Đạm Đài Tuyền, tránh bị cưỡng ép dung hợp nên phải ẩn ở đây.

Thần Nam vào nội thiên địa, quan hệ giữa hắn và nàng vô cùng vi diệu, vốn trải qua việc Thất Tuyệt nữ dung hợp và hài tử, mối quan hệ này hòa hoãn hẳn nhưng lại xảy ra việc Tùng Tấn Đức Bồ dùng Tình Nhân hoa khiến tình hình phức tạp đến cực điểm.

“Một con ong mật, bay vào bụi hoa...” Tiểu Phượng Hoàng đang hát hò vui vẻ trong sâu nội thiên địa, giọng hát quả thật trong vắt.

Vừa quay lại, nó chưa kịp gặp Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đã bị Thần Nam phái vào đây bầu bạn với Mộng Khả Nhi.

Vốn với dáng vẻ khả ái, thông minh của Long Bảo Bảo, thực hiện nhiệm vụ này quá đơn giản nhưng trước đây ở Tây thổ, nó từng khiến Mộng Khả Nhi vô cùng tức giận, đương nhiên không được chọn.

Tiểu Phượng Hoàng ngây thơ khả ái, vừa đến liền khiến mẫu tính của Mộng Khả Nhi lộ ra. Lúc nàng đang ôm nó trong lòng, cẩn thận chai chuốt bộ lông bảy màu, mỗi lần hát xong là nàng cau húng cho nó ăn mấy tiên quả, Tiểu Bất Điểm càng thoải mái hát hò tiếp.

“Khả Nhi tỷ tỷ, muội hát mệt rồi, chúng ta xuống ôn tuyền tắm nào.” Tiểu Bất Điểm ngây thơ vươn vai, thoải mái tựa vào lòng Mộng Khả Nhi.

“Lại quên rồi, gọi muội muội.”

“Nhưng muội thấy gọi là tỷ tỷ đúng hơn. Xưa nay vẫn gọi Thần Nam ca ca.” Tiểu Bất Điểm nghi hoặc, ngây thơ nháy mắt.

Mộng Khả Nhi cẩn thận chải lông cho nó: “Nhưng ta thích kiểu xưng hô kia.”

Ngoài xa, trong lòng Thần Nam máy động, tâm kết của Mộng Khả Nhi chưa giải, dù nàng đã khai phục tự tin và trí tuệ như xưa nhưng vẫn nhớ hải tử.

“A, Thần Nam ca ca đến rồi.” Tiểu Phượng Hoàng cao hứng kêu lên.

“A a, đúng rồi, ta đến thăm, Tiểu Phượng Hoàng, ra tìm tiểu long và con lươn đi, chúng rất nhớ Tiểu Bất Điểm.”

“Gần đây nàng vẫn khỏe chứ?”

“Hừ.”

“Thân thể không có gì không ổn chứ?”

“Người có ý gì?” Mộng Khả Nhi nhíu mày.

“Ta muốn nói thân thể nàng có khỏe không.”

“Rất tốt.”

“Vậy nàng... không có cảm giác gì đặc biệt sao?”

Dung nhan như ngọc của Mộng Khả Nhi lạnh tanh: “Người nói lắng nghe cái gì?”

“Ta muốn hỏi nàng có muốn ăn mai chua không?” Thần Nam lau mồ hôi trên trán, cảm giác quá ư thống khổ, còn gian an hơn đại chiến với Tùng Tấn Đức Bồ. Hắn quyết định sau này có cơ hội phải học tập Nam Cung Ngâm một phen.

“Nếu là bảo vật tiên quả, người cứ việc mang đến nhiều một chút.”

“A, bình thường nàng có cảm giác bức bối, muốn thổ ra không?” Thần Nam lại vận lực lau mồ hôi trên trán.

“Người chết đi.” Mộng Khả Nhi bằng tuyệt thông minh, từ đầu đã biết Thần Nam muốn hỏi gì nhưng cố nén không phát tác, chờ xem đầu đất nói năng thế nào, những cuối cùng không nhin nổi nữa.

“Hiểu lầm rồi. Ta không phải rửa nàng, ý của ta là nàng có không? A...” Thần Nam đành phải tránh né từng đợt truy sát của Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi nổi giận, tặc tử quá đáng ghét, còn chưa tỉnh ngộ vì sao nàng phát tác đã nghĩ vớ vẩn đến khía cạnh khác.

E rằng chỉ có cách nghĩ của Tiểu Phượng Hoàng gần với Thần Nam, nó bay đã khá xa, đột nhiên thấy Mộng Khả Nhi toàn thân sáng rực thần quang bảy sắc, truy sát Thần Nam. Tiểu Bất Điểm nghi hoặc nhìn hai người, lấy làm kì quái: “Ồ, kì quái thật, sao họ lại đánh nhau? Thần Nam ca ca nói ‘nàng có hay không’ đúng là không nguyên rửa Khả Nhi tỷ tỷ, vì sao tỷ tỷ lại phát hỏa? Đúng là khó hiểu, phải đi thỉnh giáo thúc thúc du côn và tiểu long ca ca.”

Tiểu Bất Điểm hoang mang bay khỏi nội thiên địa.

Thần Nam không tiện đấu với Mộng Khả Nhi, chỉ đành bị động tránh né đối phương điên cuồng truy sát. Mãi hai thời thần sau nàng mới dịu đi, hấn loạn choạng bay khỏi nội thiên địa.

“Cháu xác định nàng ta không có? Nàng ta không khẳng định nhưng không phủ định.”

Tứ tổ và Ngũ tổ có vẻ tiếc nuối, lại có phần hi vọng nhìn Thần Nam.

“Chết đi, hai lão đầu tử xấu tính.” Thần Nam dụng lực gõ mạnh hai cái, hấn bị hai lão bức phải nếm đòn của Đạm Đài Tuyền rồi Mộng Khả Nhi, tức mà không phát tác được.

“Khi sư diệt tổ!”

“Tiểu tử khôn kiếp.”

Hai lão tiểu hài liên tục ôm đầu mắng mỏ.

Sau cùng, Tứ tổ và Ngũ tổ sai người vào bảo khổ Thần gia lấy ra một bộ thần châm, quyết định mở một phần sức mạnh phong ấn trong thân thể Mộng Khả Nhi, để nàng tiến vào Thần Hoàng lĩnh vực rồi dung hợp và phân ly với Đạm Đài Tuyền mà không gặp nguy hiểm.

Bảy mũi thần châm dài quá mười thốn, sáng lấp lánh gần như trong suốt, được gọi là tiên hạc thần châm, tương truyền là dị bảo do Thái cổ cao thủ Ngọa Long Sinh tọa hóa để lại, ẩn chứa thần thông vô cùng, là vô thượng pháp khí phá giải phong ấn.

Lúc Mộng Khả Nhi biết kế hoạch liền không do dự đồng ý ngay, nàng không đành lòng xa hai tổ, giờ có cách khiến mẫu tử đoàn tụ, đương nhiên không cự tuyệt.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, Tứ tổ và Ngũ tổ liên tục chỉ điểm, Thần Nam cầm tiên hạc thần châm cắm vào rồi mình Mộng Khả Nhi rút ra thật nhanh, bảy đạo hào quang không ngừng lưu chuyển, phẳng phất như cầu vồng quấn quanh.

Suốt ba thời thần, Mộng Khả Nhi phải chịu thống khổ cùng cực, thân thể không ngừng run lên, đã là có phá phong ấn, không thống khổ không xong.

Đến thời thần thứ tư, lúc bảy mũi tiên hạc thần châm cắm hết vào thần thức của Mộng Khả Nhi, hào quang chói lói bùng lên, hoàng giả uy lực tràn khắp phiên thiên địa.

Phong ấn đã bị tiên hạc thần châm mở ra một phần, Mộng Khả Nhi tiến lên cảnh giới Thần Hoàng. Chỉ mấy thời thần ngắn ngủi nàng đã đạt đến cảnh giới nữ Thần Hoàng mà người khác khát khao cả đời.

Mái tóc đen dài khẽ tung bay như tấm lụa đen, làn da như tuyết, mắt như thu thủy, sống mũi nhô cao, làn môi đo đọt, hàm răng như ngọc, xinh đẹp cực điểm. Mộng Khả Nhi như tiên tử trong tranh bước ra, khí chất siêu phàm thoát tục, không nhiễm mấy may trần thế khí tức.

Nàng đứng trên không nhìn Thần Nam và hai vị lão tổ, không trung cơ hồ có hai tia chớp đang di động, vô cùng lặng lẽ.

Tứ tổ và Ngũ tổ kinh hãi, Thất Tuyệt nữ quá ư đáng sợ, phong ấn của Mộng Khả Nhi chưa hoàn toàn giải hết đã là Thần Hoàng, nếu mở toàn bộ, có lẽ sẽ tiến vào thiên giai chi cảnh. Lúc cả bảy Thất Tuyệt thiên nữ dung hợp lại sẽ thành cảnh giới gì? Nghĩ thôi cũng đủ rùng mình, bảy người dung hợp lại không đơn giản là hợp sức cả bảy lại với nhau.

Thần Nam đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, hiện tại Mộng Khả Nhi là Thần Hoàng, nàng chịu bỏ thân phận mà sinh sản sao? Dù nàng không đành lòng bỏ hai tổ cũng sẽ đợi Đạm Đài Tuyền sinh ra mới đến cướp lấy, liệu giờ có động thủ với hấn chăng?

Thân phận khác đi, tư tưởng cũng thế.

“Mời Đạm Đài Tuyền đến, ta muốn dung hợp.” Mộng Khả Nhi vô cùng bình tĩnh.

Giờ nàng đã là nữ Thần Hoàng. Vô hình trung có một uy lực khó tả khiến nàng vô cùng thánh khiết, không ai dám khinh nhờn.

Thần Nam thở hắt ra, tấm lòng ái tử của nàng chưa mất.

Ra khỏi nội thiên địa, Ngũ tổ nói: “Tiểu tử phải cố gắng, có vợ là Thần Hoàng, áp lực không nhỏ đâu.”

Thần Nam tắt tiếng, bất quá đúng thế, một vị Thần Hoàng...

Mọi việc thuận lợi, Đạm Đài Tuyền được mời vào nội thiên địa của Thần Nam là biết phải làm sao.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, chỉ có hấn cùng Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền, Tứ tổ, Ngũ tổ. Càng ít người biết càng hay.

Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền đối diện, giờ hai người đều là Thần Hoàng, cùng phong hoa tuyệt đại, khuynh thành khuynh quốc, bất quá tấm lòng lại khác nhau, nhìn nhau đầy phức tạp.

“Lại đổi mù mù nữa...”

Giọng nói bập bẹ nhưng rất rõ ràng vang lên bên tai mọi người.

Ai nấy ngạc nhiên, đoạn nhìn nhau, Đạm Đài Tuyền càng kinh hãi che tiểu phúc, thần tình ngượng ngùng cực độ, Thần Hoàng nữ như nàng thà chết còn hơn bị soi mói thế này.

Mộng Khả Nhi vô cùng kích động: “Hài tử ...hài tử của ta, ta là mù mù chân chính của con.”

“Con biết. Mù mù, con rất nhớ người.” Tiếng nói ngây thơ, người nghe thấy đều có cảm giác toàn thân thư thái.

Nhưng Đạm Đài Tuyền càng ngượng ngùng hơn, hai tay liên tục đan nhau, che tiểu phúc.

“Hài tử.” Thần Nam không chịu nổi cất tiếng gọi.

“Ba ba.” Lời lẽ ngọt ngào khiến Thần Nam ấm lòng.

Tứ tổ và Ngũ tổ xoa tay kích động, hài tử này quả nhiên là bảo bối, chưa sinh ra đã giao lưu được với họ. Cả hai thâm tính kế, nhất định dốc toàn lực bồi dưỡng nó.

Nghĩ đến cảnh sau này còn có khả năng có mấy hài tử như thế, hai lão kích động suýt nữa hôn mê.

Dung hợp bắt đầu, hào quang bảy màu chiếu sáng nội thiên địa, Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi lại dung hợp. Nhưng lần này không do Đạm Đài Tuyền chủ đạo, công lực cả hai gần cân bằng, mỗi người chiếm nửa quyền chủ đạo.

Tất cả đều thuận lợi, Đạm Đài Tuyền cũng không muốn triệt để dung hợp để tránh ác mộng phải sinh sản. Thần quang liên tục sáng lên, sau cùng hai người lại thuận lợi phân khai.

Đạm Đài Tuyền vượt vùng tiểu phúc phẳng phiu, thở hắt ra một hơi, cơn ác mộng coi như kết thúc, nàng như trút được gánh nặng, nhưng cũng có cảm giác mất mát.

“Ai da ...” Mộng Khả Nhi đột nhiên ôm tiểu phúc, kêu lên.

Thần Nam cả kinh vội tiến lên đỡ nàng, khẩn trương hỏi: “Sao thế?”

“Hài tử sắp sinh.” Mộng Khả Nhi nhìn hấn với vẻ nóng lòng, vẻ mặt hiện lên ánh sáng mẫu tính.

“Mau đi gọi người đến đỡ.” Hai lão tổ gào lên.

Thần Nam mở nội thiên địa, hai lão lao ra đầu tiên.

Tiếp sinh bà bà của Thần gia là tiên nhân biết bay nên nhanh chóng vào nội thiên địa của Thần Nam. Hấn bẻ tay đi đi lại lại cách đó không xa, không có gì to tát nhưng đột nhiên trở thành phụ thân, lòng hấn đầy cảm giác hạnh phúc, phức tạp.

Đạm Đài Tuyền không đi ngay mà ở xa lảng lảng quan sát, trong lòng vừa phức tạp vừa vi diệu.

Sinh sản thuận lợi, mẫu tử bình an, người Thần gia hoan hô ầm ĩ.

Nhưng tiểu anh nhi không giống như hài tử thường khóc lúc sinh ra mà nó cười khanh khách chào đời.

Nó mũm mĩm, khả ái như búp bê, mái tóc đen phủ xuống vai, đôi mắt sáng như hắc bảo thạch đảo đi đảo lại trong đám đông.

“Mụ mụ”

“Ba ba”

“Lão tổ tông”

Thoáng chốc nó đã nhận đúng người, khiến những tiếng kinh thán vang lên không ngớt. Mộng Khả Nhi hoan hỉ cực điểm, ôm chặt nó vào lòng hôn hít.

Đoạn nó nháy mắt nhìn ra ngoài đám đông thấy Đạm Đài Tuyền đang ngấm ngầm quan sát, gọi: “Tiểu mụ mụ ...”

Lời lẽ bập bẹ khiến Đạm Đài Tuyền kinh hoàng bỏ chạy như nghe thấy ma chú, không còn chút nào bản sắc nữ Thần Hoàng, vừa giận vừa xấu hổ bay khỏi nội thiên địa của Thần Nam.

Tu vi gần như nhau, Mộng Khả Nhi không còn lo Đạm Đài Tuyền ép dung hợp, bước ra khỏi nội thiên địa của Thần Nam.

Mấy lão bắt tử Thần gia cũng chiều hai mẹ con cực điểm, an bài họ ở tiên viên điện vũ đẹp nhất, phái thị nữ lạnh lợi nhất đến thị hầu, đưa đến những loại thánh quả quý nhất.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Cổ Tư đương nhiên đến thăm hài tử đầu tiên.

Mộng Khả Nhi dù không ưa con rồng du côn nhưng đối phương có hảo ý đến thăm nên không phát tác.

“Thần dạy, để ta đến thăm Tiểu Thần Thần khả ái nào.” Long Bảo Bảo ranh mãnh lên tiếng, kì thật nó cao chưa đến miệng Tiểu Thần Thần.

Mấy họa tinh đến khiến Mộng Khả Nhi có cảm giác không lành.

320. Chương 321: Nhân, Dao, Long

Con rồng du côn khi xưa không chỉ một lần khiến nàng tức phát điên, là điển hình của lão tặc vô sỉ cực độ. Long Bảo Bảo tuy lúc nào cũng ra dáng khả ái kiểu mê tử nhân bất thường mệnh nhưng ai biết rồi đều hiểu nó còn lăm trờ hơn cả lão du côn.

Tiểu Thần Thần mà đi cùng với nó, nàng thật không dám tưởng tượng.

Lúc thấy Long Bảo Bảo nháy cặp mắt sáng, ra vẻ vô hại đến gần, Mộng Khả Nhi theo phản xạ ôm Tiểu Thần Thần vào lòng.

“Mẹ, tiểu long đáng yêu quá, con thích vuốt ve tiểu long.” Cặp mày dài của Tiểu Thần Thần mỗi lần chớp động lại phát ra hào quang sang chói, dường như nhìn thấy trò chơi tâm ái nhất.

“Không được, không được lại gần chúng.” Mộng Khả Nhi ôm nó chặt hơn.

“Tiểu Thần Thần khả ái quá.” Long Bảo Bảo mập ú như trái cầu màu vàng lộ vẻ cười tươi, khen ngợi, giọng nó non nớt hơn cả Tiểu Thần Thần.

“A a...” Tiểu Thần Thần thò tay, vuốt ve Tiểu long.

“Gọi thúc thúc đi, ta có thứ hay lắm cho cháu.” Long Bảo Bảo khẽ tránh khỏi bàn tay nhỏ xíu.

“Người còn chưa lớn, làm đệ đệ của ta chưa xong.” Tiểu Thần Thần nói rất ngây thơ, tuột khỏi lòng Mộng Khả Nhi, đứng trên giường mỉm cười so chiều cao với tiểu long.

Quả thật nó cao hơn con rồng chỉ dài hơn thước như tiểu long nửa cái đầu, không chỉ vừa sinh đã biết nói mà tâm trí thành thục hơn xa các hài đồng khác.

“Tiểu đệ đệ sau này phải nghe lời.” Nó vuốt ve tiểu long, giọng nói vô cùng ngây thơ.

Tiểu long quả thật khóc cười đều không xong.

Mộng Khả Nhi vừa tức vừa buồn cười nhìn Tiểu Thần Thần, hài tử quả thật kỳ quái, không có vẻ gì giống con nít mới sinh, khiến người làm mẫu thân như nàng không biết phải làm sao.

“Tiểu Thần Thần khả ái thật.” Tiểu Phượng Hoàng bay quanh nó.

“Ta rất thích.” Tử Kim thần long thấy dáng vẻ của Long Bảo Bảo, đoạn cười vang với Tiểu Thần Thần: “Tiểu bảo bối, ta chuẩn bị rất nhiều lễ vật, tự cháu chọn đi.”

Mộng Khả Nhi quả thật muốn đánh người.

Tử Kim thần long vác theo một cái bao lớn, trong đó...hơn nửa là vò rượu, còn lại toàn tang vật, có linh chi tiên quả, bảo đao thần kiếm, đương nhiên lấy của Thần gia.

“Thơm quá, cháu muốn vò rượu.” Tiểu Thần Thần đa tay chỉ vào chiếc vò ngọc lấp lánh bảo quang.

“Hảo nhân lực!” Tử Kim thần long tỏ vẻ đau lòng: “Loại rượu ủ ngàn năm này ta phải phí rất nhiều công mới ăn trộm, à không, lấy được.”

Trán Mộng Khả Nhi đen ngòm, sắp phát khùng.

“Nào, ta rót cho một chén, để cháu thưởng thức cực phẩm tiên nương của Nhân gian.” Con rồng du côn mở lớp niêm phong, định rót cho Tiểu Thần Thần một chén.

Long Bảo Bảo nhìn Mộng Khả Nhi rồi kéo Tiểu Phượng Hoàng tránh ra hơn nửa trượng, Cổ Tư cũng lùi theo.

“Mang đi ngay, đừng làm hỏng hài tử của ta.” Mộng Khả Nhi nổi giận, dùng sức mạnh của Thần Hoàng quảng Tử Kim thần long đang ù ù cạc cạc ra xa.

Tiểu Thần Thần lưu luyến nhìn theo, nhỏ giọng nói: “Mụ mụ, nhưng... rượu thơm thật.”

Mộng Khả Nhi tắt tiếng nhưng thâm hận không thể dần cho Tử Kim thần long một trận nhừ tử.

Không lâu sau, Tử Kim thần long quay lại, thấy Mộng Khả Nhi nổi giận liền giải thích: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà, hiện tại Mộng tiên tử gả cho Thần Nam, chúng ta sau này là người một nhà... Hôm... hôm nay chúng ta quả thật chuẩn bị đại lễ, vừa nãy chỉ là đùa thôi.”

Mộng Khả Nhi nghe thấy mấy tiếng “gả cho Thần Nam” định phát tác nhưng trước mặt Tiểu Thần Thần đành nén lại.

“Thần dạy, là thật đó, chúng ta định tặng Tiểu Thần Thần thần chi thủ hộ chúc phúc.”

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đến gần, thỏ ra một giọt tinh huyết, không trung sáng lên, tinh huyết của ba con thần thú nhanh chóng dung hợp lại, hào quang càng sáng hơn rồi ẩn vào trán Tiểu Thần Thần.

Mộng Khả Nhi không ngăn cản, nàng biết chúng làm gì, đó đúng là thần chi thủ hộ chúc phúc trong truyền thuyết, sau này Tiểu Thần Thần gặp nguy hiểm, có thể dùng một phần sức mạnh của ba con thần thú, tránh bị thương tổn.

Nàng biết thân phận của ba con thần thú đều bất phàm, hiện tại tu vi mới đạt cấp Thần Vương nhưng với xuất thân của chúng, trời biết được sau này sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Đích xác là một món trọng lễ.

Huyết châu trên không phát ra ngàn vạn đạo hào quang, rơi vào trán Tiểu Thần Thần. Nó hiểu kì chớp mắt, tựa hồ thấy rất thú vị, thò tay ra định bắt lấy nhưng huyết châu lóe lên, rơi ngay vào trán.

Dị biến liền phát sinh, huyết châu dung nhập vào thân thể Tiểu Thần Thần, kích phát tiềm năng, một tràng long ngâm như tiếng đao rung phát ra.

Trong nhà lóe lên lãnh điện, một đạo hào quang hình long đao nhanh chóng vươn dài mười trượng, phá tan gian phòng khiến tiên điện sập xuống.

“Hài tử ...” Mộng Khả Nhi cả kinh kêu lên.

Sát khí xung thiên!

Phong mang vô tận tràn ngập bầu trời.

“Đại đại đại đại ...Long long long long long đao... có linh hồn.... hoàn chỉnh.” Con rồng du côn kinh hãi, lập cập nói.

Lúc đó người Thần gia đều cảm ứng được xung thiên sát khí trên Nguyệt lượng, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến nhiều cao thủ cấp thần tiên rùng mình.

Long Bảo Bảo nháy mắt, đặt tiểu thảo lên đầu, thở than: “Thần dạy, đúng là tiểu tử khiến người ta nhức óc.” Đoạn nó kéo Tiểu Phượng Hoàng bay lên, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Con rồng có vấn đề, đáng ghét. Xem các ngươi làm cái gì!” Mộng Khả Nhi thấy hai kẻ chạy đi liền nhanh chóng lao vào Tử Kim thần long.

“Grào...” Lão du công hoảng sợ bỏ chạy, đối phương hiện là một nữ Thần Hoàng, nó có cuồng vọng hơn nữa cũng đành ôm đầu.

Hoạt tử nhân Cổ Tư nhân cơ hội chạy mất bóng.

Lúc đó, Thần Nam đang hỏi hai vị lão tổ cách giúp Vũ Hinh sống lại, trong lòng hẩn nằng là người quan trọng nhất. Hẩn từng phát thệ sẽ khiến nữ tử ngây thơ vạn năm trước lại quay về.

Nhưng cự ly giữa hai người ngày càng xa...

Hẩn không biết sẽ phải đối diện với nằng thế nào, từng xảy ra quá nhiều chuyện hoang đường, dù nằng sống lại, hẩn cũng không thể nói lại.

Mỗi lần nhớ tới nằng, hẩn phảng phất thấy một bóng hình cô tịch đang buồn bã rời xa.

Lòng hẩn ngập hoảng sợ.

Hẩn không biết tương lai sẽ thế nào, hiện tại chỉ biết tận lực để “Vũ Hinh vĩnh viễn” trong lòng quay lại cõi đời.

“Cái gì? Lẽ nào nhất định phải thế?” Thần Nam phi thường chấn kinh, nghe Tứ tổ trình bày xong “đại kế sống lại”, thậm chí hẩn thấy hoảng sợ.

“Đúng thế.” Tứ tổ khẳng định: “Sinh mệnh trân quý hơn hết, muốn nằng ta quay lại cõi đời, không trả giá mà được sao?”

“Làm thế nào, tự cháu quyết định.” Tứ tổ quay đi, tựa hồ lão bất tử này cũng bối rối.

Thần Nam nắm chặt quyền đầu, sau cùng thốt: “Bất kể thế nào, ta phải đến Tây phương lấy Sinh Mệnh nguyên tuyền chuẩn bị trước đã.”

Cùng lúc hẩn và hai lão tổ cảm giác được một cỗ xung thiên sát khí bùng lên trên Nguyệt lượng.

“Sát khí lăng lệ thật, lẽ nào Thái cổ lục nhân tới?” Tứ cổ cả kinh: “Có phải khởi động sức mạnh bảo vệ Nguyệt lượng không nhỉ?”

Thần Nam cảm giác được sát khí từ nơi hài tử cư trú truyền tới, vội bay lên, đồng thời triệu hoán phương thiên họa kích phong bế tại nội thiên địa ra.

Sát khí trên Nguyệt lượng tăng cao, khiến không ít thanh niên run rẩy.

Phương thiên họa kích của Thần Nam, luận về sát khí còn hơn cả Đại Long đao, xứng danh đệ nhất hung binh!

Nếu không phải tự tay hẩn luyện thành, hung binh chi hồn nhận hẩn làm chủ thì tu vi cấp Thần Hoàng cũng khó lòng chế ngự.

Hẩn cảm phương thiên họa kích, sát khí lăng lệ phá toái hư không, mở ra một không gian thông đạo tiến về tòa điện vũ, chớp mắt đã tới nơi.

Hắn thấy một cây long đao mười trượng, thần mang xung thiên nổi trên không, cạnh đó Mộng Khả Nhi đang truy đuổi Tử Kim thần long ôm đầu bỏ chạy, Long Bảo Bảo kéo Tiểu Phượng Hoàng trốn ngoài xa, bộ dạng lén lút.

“Đại Long đao?” Thần Nam nhìn ra đôi chút nhưng không cảm ứng được khí tức quen thuộc của long đao, lập tức liên tưởng đến nguyên nhân, lẩm bẩm: “Phải chăng bảo bối nhi tử của ta nghịch ngợm? Có lẽ long đao chỉ hồn bị nó hấp thu nên khí tức thay đổi.”

“A, bình khí trong tay ba ba hung hãn thật.” Giọng nói non nớt từ trong long đao phát ra.

Mộng Khả Nhi nghe thấy tiếng hài tử liền nhanh chóng quay lại, mấy kẻ gây chuyện Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng cũng quay lại.

Thần Nam biết là hiểu lầm nên vội thu phương thiên họa kích lại, lúc đó mấy lão tổ Thần gia cũng tới.

Mộng Khả Nhi dùng giọng nhẹ nhàng trách mắng: “Đúng là hư quá, mau quay lại nguyên dạng, ai cũng bị con dọa rồi.”

“Con... không biến được, con đang cố.” Giọng Tiểu Thần Thần bập bẹ cất lên.

Mấy tiền bối Thần gia kinh hãi cực độ, hài tử này thái quá thần kì, vừa sinh ra đã biết chạy, biết nói, rồi biết cả biến hóa, không giống anh nhi chút nào.

“Biến.”

Thần mang xung thiên, long đao mười trượng biến mất nhưng thân ảnh hài đồng không hiện lên mà là một con Thiên Long xanh biếc bay lượn.

“Ai da, lại nhầm rồi.” Tiểu Thần Thần bắt mẫn lẩm bẩm.

Mấy lão tổ Thần gia cơ hồ rớt tròng mắt ra ngoài, không dám tin vào mắt mình.

Thiên Long!

Không sai, là Thiên Long. Khí tức của Thiên Long và thần long hoàn toàn bất đồng.

Dù sức mạnh của nó không ghê gớm lắm nhưng khí thế tiểu thiên giai đã hiển hiện, cái còn thiếu chỉ là sức mạnh.

Lúc này các tiền bối Thần gia đều kích động khôn tả.

Tứ tổ và Ngũ tổ qua cơn kích động, dần bình tĩnh lại.

Ngũ tổ nói: “Quả nhiên không ngoài sở liệu, long đao hồn năng bị nó tụt hợp lại, không cần đợi đến lúc thành niên cũng sẽ trở thành thiên giai cao thủ chân chính. Có khi... mạnh hơn cả phụ thân nó.”

Tứ tổ lắc đầu: “Nó mạnh là đương nhiên, long đao chỉ hồn từng là một trong những chiến hồn mạnh nhất, nhưng ta cảm giác phụ thân nó còn mạnh nữa, sẽ sáng tạo ra kì tích chúng ta không tưởng tượng nổi.”

“Có lẽ, ta cũng có cảm giác như thế.”

Hai lão tổ lại đổi mắt sang tiểu Thiên Long.

“Biến.”

Hào quang léo sáng, thanh long mười trượng biến mất, trên mặt đất lại xuất hiện Tiểu Thần Thần đáng yêu như búp bê. Ngoài xa, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo thở hắt ra một hơi.

“Mụ mụ ...” Nó giang tay lao vào lòng Mộng Khả Nhi: “Con mệt, con muốn ngủ.”

Giọng nói ngây thơ khiến Mộng Khả Nhi dấy lên tình thương yêu, bao nhiêu lời trách mắng liền thu lại hết.

Trường phong ba biến thân của Tiểu Thần Thần qua nhanh nhưng chuyện sau đó mới khiến Mộng Khả Nhi nhúc nhích.

Lúc nàng phát hiện bình sữa của Tiểu Thần Thần bị đổi thành một bình mĩ tửu, nó đang thưởng thức thì nổi khùng, suýt nữa đi tìm Tử Kim thần long tính sổ.

“Con con... sao lại uống rượu? Là hai con rồng có vấn đề đổi cho con?”

Nó cúi đầu: “Không phải, con tự đổi.” Đoạn ngắt đầu lên ngay thơ nói: “Con không muốn uống sữa, con muốn uống rượu.”

Mộng Khả Nhi không nói thêm tiếng nào, lập tức đi tìm Tử Kim thần long tính sổ.

Nguyệt lượng lập tức nháo nhào, Tử Kim thần long kêu ngao ngao ầm lên, vừa chạy vừa la hét oan uổng.

Bầu không khí trên Nguyệt lượng có thể coi là vui tươi nhưng Thần Nam biết đó chỉ là khoảnh khắc bình tĩnh trước bão tố, không lâu nữa sẽ có bão bùng.

Thiên giới, Nhân gian ngằm nổi sóng, sau cùng trên Thiên giới có người hiệu triệu Thần tiên đại hội cùng nghĩ cách chống cự ngoại địch.

“Thái cổ thất nhân sự kiện” truyền khắp Nhân gian và Thiên giới, ai cũng biết tình hình, nhiều người hiểu rằng sáu nam tử sớm muộn gì cũng quay lại, vì tàn phá thế giới, họ quyết không bỏ qua cho Thiên giới và Nhân gian.

Nhưng sự thật thế nào? Hiện tại rất khó nói rõ.

Tiên thần đại hội mời rất rộng, thiệp phát đi cả đông tây phương Thiên giới và Nhân gian.

Hiện tại các nhân vật tiền bối đều gác lại ân oán, quyết định cử hành thần tộc đại hội lần thứ nhất, cùng hợp đại tác chiến.

Một trường thịnh hội sắp bắt đầu, địa điểm ở Tây phương Thiên giới.

Người Thần gia đương nhiên vui mừng, họ đã kết oán với Thái cổ thất nhân, nguyện ý cùng nhiều thế lực liên hợp chống lại sáu nhân vật đáng sợ kia.

Hơn nữa các tiên bối gia tộc bắt đầu hành động, liên hợp với người của hai Nguyệt lượng kia.

Yên lặng trước cơn bão.

Thần Nam buộc phải đến Tây phương một chuyến làm đại biểu của Thần gia, đồng thời nghĩ cách lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền cho Vũ Hinh.

“Ta ngưỡng vọng, trên Nguyệt lượng, có bao nhiêu mộng tưởng tự do tung cánh... sinh mệnh bị cuốn theo nước triều lên xuống...”

Bọn Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư đang thoải mái uống rượu. Với chúng, Nguyệt lượng quả là thánh địa, có mỹ tửu không cạn, tiên quả vô biên, đương nhiên phải lên lấy trộm.

“Ta uống cùng được không?” Đột nhiên, chúng phát hiện Tiểu Thần Thần ôm một vò rượu còn cao hơn nó bước tới.

Tử Kim thần long như nhìn thấy quỷ, kêu lên: “Không được.” Nó quá sợ bị Mộng Khả Nhi truy sát, thấy Tiểu Thần Thần là muốn tránh.

Quả nhiên tiếng Mộng Khả Nhi truyền tới.

Long Bảo Bảo kéo Tiểu Phượng Hoàng chạy trước. Tử Kim thần long vừa kêu lên thống khổ, lại bắt đầu bị truy sát.

“Đây là báo phục, rõ ràng là báo phục. Biết là ta không dẫn dụ tiểu tử uống rượu, nó vốn là một vò rượu nhỏ rồi. Ấu thủy chung không quên ngày xưa bị ta trở chú ‘Một trăm lần, một trăm lần!’” Tử Kim thần long vừa ôm đầu chạy vừa nghĩ đối sách.

“Ba ba muốn rời Nguyệt lượng?” Tiểu Thần Thần bay tới chỗ Thần Nam.

“Đúng vậy, ta có việc triệu tập tiểu long và con lươn đi cùng.”

“Thôi rồi, sau này không còn ai cùng con uống rượu.” Giọng nói non choẹt nhưng rất thành thật, Thần Nam vừa giận vừa buồn cười, cảm thấy chuyện này mang bọn Tử Kim thần long đi quả nhiên đúng đắn.

“Ba ba, con muốn cho ba ba biết một bí mật.”

“Bí mật gì?”

Tiểu Thần Thần ôm chân Thần Nam, ngẩng mặt lên ngây thơ nói: “Trừ phi ba ba đồng ý cho con uống rượu, không uống sữa, con mới nói. Cả mẹ mẹ và tiểu mẹ mẹ đều không biết, hiện tại chỉ mình con biết.”

Thần Nam ôm nó lên, yêu chiều vuốt mũi: “Con là con trai, không phải không thể uống nhưng đợi lớn lên đã.” Hắn vốn không coi chuyện con nít nói là gì, cho rằng nó chỉ muốn uống rượu nên nói thế.

Hắn dẫn Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư, Tiểu Phượng Hoàng rời Nguyệt lượng bay về Tây phương Thiên giới. Trước đó Đại Ma và mấy lão yêu Côn Luân đã khởi hành.

Tiểu Thần Thần nhìn theo bóng hắn: “Ta đi tìm tiểu mẹ mẹ.”

Bọn Thần Nam nhanh chóng tiến vào Tây phương Thiên giới, nhưng không lập tức vào thần điện.

Họ ẩn thân ở nơi giao nhau giữa đông tây phương Thiên giới, xem có mấy cừu gia đến dự, đương nhiên không phải để trả thù bởi hiện tại không phải lúc thanh toán ân oán cá nhân, chẳng qua muốn đề phòng trước.

Liên tục mấy ngày, họ thấy rất nhiều người quen, đầu tiên là nhóm của Hỗn Thiên Ma vương. Khiến Thần Nam kinh ngạc là Hỗn Thiên tiểu ma vương ở Nhân gian lại theo sát lão ma vương, tựa hồ rất được thưởng thức.

Tuyệt Tình ma vương cùng đồ đệ là nhóm thứ hai.

Đoạn hần thấy Tiềm Long, trải qua rèn luyện ở tử vong tuyệt địa, y đã biến thành một chiến đấu cuồng nhân luôn khao khát đột phá, đang cùng một nhóm tiến vào Tây phương Thiên giới.

Thần Nam lại thất một thanh niên nam tử tóc bạc, thân ảnh cao lớn quen thuộc khiến hắn lẩm bẩm: “Đông Phương Trường Minh, quả nhiên người không khiến ta thất vọng.”

Đông Phương Trường Minh vừa đi qua, Tử Kim thần long gào lên: “Đáng ghét, nữ chiến đấu cuồng nhân đến rồi.”

Thần Nam liếc sang, quả nhiên thấy Lý Nhược Lan của Loạn Chiến môn.

Tử Kim thần long nói: “Đúng là loạn thế, những người này không là đại nhân vật chuyển thế cũng là kì tài, tất cả cùng xuất thế, xem ra sẽ có nhiều trò.”

“Đúng rồi.” Thần Nam cảm thán: “Bây giờ là loạn thế gió mây cuộn cuộn, tất cả đều do một luồng đại lực vô hình dẫn dắt, như nam châm ở trong cát, những kim loại sẽ hút về một nơi.”

“À, cầu nhục hòa thượng đến rồi.” Long Bảo Bảo kêu lên.

Ngoài xa, huyết hòa thượng Huyền Trang bay về Tây phương Thiên giới.

“Sau cùng y cũng lộ diện.” Thần Nam nói: “Huyết hòa thượng đến này.”

“Cầu nhục hòa thượng, chúng ta mời người đánh chén.” Hai con rồng gào lên.

Huyền Trang ngẩn người, thấy Thần Nam liền lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng bay tới.

Thần Nam lại thấy một người quen, là Nam Cung Tiên Nhi, muội muội của Nam Cung Ngâm. Nàng ta vẫn đầy mê hoặc, thân thể ma quỷ, dung mạo thiên sứ, quả là vật diên đảo chúng sinh. Hắn chỉ bất ngờ bởi nàng ta được người Tình Dục đạo vây quanh như ngàn sao nâng vầng trăng lên.

321. Chương 322 : Cái Giá “rồng Và Chuột Không Thể Cùng Vào”

Nhưng bọn Thần Nam đều biết tẩy của y, bỏ qua thân phận mấy ngàn năm trước, hiện tại y cũng không phải bậc cao tăng giả từ bi. Lúc đại chiến cùng Loạn Chiến môn năm xưa, y giết người như thái rau, không

biết bao nhiêu người bị y giết.

Tiểu long cũng bắt chước, chấp hoàng kim trao lại đến trước mặt Huyền Trang, làm ra vẻ thể ngoại cao nhân, thật thà niệm: “Ngẫu mẽ đầu phát! Sư đệ hữu lễ.” Tức thì khiến khí chất đặc đạo cao tăng của Huyền Trang tan biến, huyết hòa thượng bật cười.

“Cầu nhục hòa thượng, vào Thần Vực rồi chúng ta sẽ mời người đánh chén, chúng ta quá quen Tây phương Thiên giới, người muốn ăn cánh thiên sứ, chúng ta tuyệt không lấy cánh vịt ra lừa.” Tử Kim thần long khoác lác.

Quả thật, bọn Thần Nam từng gây loạn Tây thổ, cướp cả Lôi Thần điện, tạo thành vô số phong ba và chuyện hài hước nên hiểu rõ Tây phương Thiên giới.

Tiểu Phượng Hoàng nhìn lớp lông bảy sắc lại nhìn cái đầu trọc của Huyền Trang, tỏ vẻ đồng tình: “Đúng là đáng thương...”

Huyền Trang ngượng ngùng, không biết nên nói gì.

Thần Nam biết Tiểu Bát Điểm ngây thơ lại suy nghĩ linh tinh.

Huyền Trang hết sức lạ lẫm với Cổ Tư nhưng cảm ứng được khí tức của Tây thổ thần trên mình đối phương, lấy làm kinh dị, được Thần Nam giới thiệu mới hiểu ngọn nguồn.

Với dung mạo hiện tại, Cổ Tư mà vào Tây phương Thiên giới sẽ dẫn đến không ít phiền hà vì y đang dùng thân thể Lôi Thần. Thần Nam đành dùng pháp lực tạm thời cải biến dung mạo cho y. Lần này hẳn đến để liên hợp đại tác chiến, không phải đi gây chiến nên đành tạm dẹp bỏ ân oán trước đây.

“Được rồi, chúng ta lại chính thức vào Tây phương Thiên giới.” Thần Nam mỉm cười kêu lên.

“Grào...”

“Ngẫu mẽ đầu phát!”

“Ha ha ha...”

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng hoan hô, “đại đạo truyền thuyết” khi xưa khiến chúng vừa hoan hỉ vừa kích thích. Hiện tại quay về chốn cũ, trong lòng chúng không hề tính chuyện “ngoan ngoãn”, ba kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn đang tính chuyện lập “truyền thuyết” mới.

Tây phương Thiên giới quả nhiên rộng lớn vô cùng.

Bất kể Tây phương Thiên giới hay Đông phương Thiên giới đều lớn hơn Nhân gian nhiều, từng dãy núi uốn mình liên miên bất tuyệt ngoài vạn dặm, đại bình nguyên rộng mấy trăm vạn dặm vương đều có.

Thiên giới vô cùng tươi đẹp.

Trên những dãy núi một màu xanh om, tiên vụ quần quít, từng trận hào quang lưu động.

Đại bình nguyên vô biên hiện người ta mở lòng sáng khoái.

Cả những dòng sông sôi trào như Thái cổ Thiên Long xuôi về mấy vạn dặm.

Cả những đại hiệp cốc dài mấy ngàn dặm, hiểm trở vô cùng khiến người ta không khỏi cảm thán trước quỷ phủ thần công của thiên địa.

Dọc đường cả bọn gặp vô số bảo địa đầy hoa thơm chim hót, cảnh sắc như thi như họa, đều là nơi tu luyện lí tưởng cho tu giả.

Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long tí toáy suốt dọc đường, thiên tài địa bảo tại những nơi này bị chúng thu gom.

Người ở Tây phương Thiên giới cư trú tập trung, có mấy chục thành thị lớn cực kì nổi danh, tụ tập gần hết nhân khẩu. Thiên giới quá rộng, cự ly giữa các thánh rất xa, giống như mấy hòn đảo lấm tấm trên mặt biển vô hạn.

Bọn Thần Nam đều là Thần Vương cao thủ, tốc độ phi hành cực nhanh, không lâu sau đã đến Thần Vực của Tây phương Thiên giới.

Đây là nơi các chủ thần cư trú, thần điện bạt ngàn vì thế nơi thần thánh chi địa được mệnh danh là Thần Vực. Tương tự nơi ma thần cư trú là Ma Vực.

Địa điểm tiên thần đại hội lần này cử hành trong Thần Vực.

Quang Minh chủ thần và Hắc Ám ma thần đình chỉ tranh đấu vạn năm, quả là đại sự kiện, ý nghĩ vô cùng trọng đại. Vì thế tiên thần đại hội được quyết định tổ chức tại Thần Vực.

Đến Tây phương Thần Vực, Thần Nam, Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long đều cười vang, nhớ lại khi xưa cướp Lôi Thần điện, đúng là quá liều mạng, cơ hồ không chân thật.

Lúc đó chỉ mình Thần Nam đạt đến tiên nhân chi cảnh, nhưng cả bọn đã cướp sạch Lôi Thần điện, một viên ngói cũng không chừa, được coi là việc không thể tin nổi của Thiên giới, biến Lôi Thần thành trò hề, toàn bộ gia tộc này mất mặt.

“Thần dạy, chúng ta có nên...đến làm khách nhà Hỏa Thần không?” Long Bảo Bảo đề nghị.

Nguyên Tổ hỏa thần Khải Kỳ bị giải quyết, đệ đệ Kỳ Mạn trở thành Hỏa Thần mới. Y từng giao thủ với Thần Nam tại Tây phương, kết quả thảm bại, còn bị Tử Kim thần long quăng cho mấy viên gạch, cúp đuôi chạy về Thiên giới.

“Dừng lại, đừng gây loạn.” Thần Nam dặn: “Giờ không phải thời cơ.”

Huyền Trang lần đầu đến Tây phương Thiên giới, không hiểu gì về Thần Vực.

Tử Kim thần long đến nơi, đầu tiên bật cười rồi thở dài, giọng nói nhỏ xíu, cơ hồ không nghe rõ: “Ta quyết định phải tự tay báo thù, lần trước đến đây nhưng vô năng, lần này nhất định khiến hấn tịch tiệt.”

Long Bảo Bảo linh giác mẫn tuệ, nghe được mấy từ chính yếu, trừng mắt tròn xoe: “Con lươn người muốn báo thù ta sẽ giúp, đến thần điện của bọn chúng, khoắng sạch mới thôi.”

Thần Nam nghe thấy, hấn biết Tử Kim thần long có đại cừu nhân ở Tây phương Thiên giới năm xưa đã sát hại tiểu bạch long mà lão du côn yêu thương nhất. Nhưng mỗi lần hỏi nó đều không muốn tiết lộ, chỉ nghiêng răng thề phải tự tay báo thù.

Đó là tâm kết mà con rồng du côn không giải được, năm xưa không chiếu cố đến nơi đến chốn cho tiểu bạch long, trở mặt nhìn tình nhân chết trước mắt khiến nó gần như suy sụp.

Thần Nam đoán con rồng du côn suốt ngày cười cợt, coi thường tất cả đa phần bởi bị đả kích quá mức mà ra.

Hấn quyết định phải nghĩ cách giúp nó báo thù tuyệt hận, giải mối tâm kết.

Trong Thần Vực, thần điện của các chủ thần không chiếm nhiều diện tích, mỗi thần điện lại cách nhau rất xa.

Lúc đi qua nơi là Lôi Thần điện cũ, bọn hấn kinh dị phát hiện ra có một tòa điện vũ rộng lớn, huy hoàng, khí thế hùng tráng ở đó,

“Thần dạy, không phải Lôi Thần bị chúng ta thịt rồi sao?”

Thần Nam vội bịt miệng Long Bảo Bảo: “Nhỏ giọng chút đi, dù ai cũng biết nhưng không thể nói ra. Ta đã nghe rằng sau lưng các chủ thần điện đều có chủ Thần gia tộc chống lưng, xem ra không sai. Đường đại chủ thần chẳng qua là đại biểu họ cử ra.”

Cả bọn không đi qua Lôi Thần điện, vào Thần Vực chưa lâu đã thấy thiên sứ bay tới, hỏi rõ thân phận rồi dẫn đến nơi đã được chuẩn bị sẵn.

Nữ thiên sứ bốn cánh phi thường mỹ lệ, bay phấp phới trên không, nhanh chóng đưa cả bọn đến một nơi tươi đẹp: từng ngọn núi nối nhau, trên đỉnh có những tòa điện vũ thần quang lấp lánh, trên núi có kì hoa dị thảo, thác đổ trắng xóa nơi nơi, ong bay bướm lượn, mùi hoa thơm lừng thấm vào tâm tì.

Ngoài xa có ôn tuyến bốc hơi nghi ngút, trong mỗi khe suối lại chất đầy những viên đá màu sắc rực rỡ, quả là thánh địa dưỡng thân.

Bay đến nơi, thiên sứ bốn cánh đáp xuống: “Mời các vị quý khách, tôi chỉ phụ trách dẫn đường, giờ phải đi.” Đoạn thiên sứ mỉa mai ung dung bay xa.

Bọn Thần Nam tiếp tục cất bước, ở đây không tiện phi hành trên không. Bất quá, vừa qua sơn môn, Tử Kim thần long lập tức giậm chân mắng: “Đáng ghét, kì thị chủng tộc. Không thể nhịn được.”

Cạnh sơn môn có một tấm bài nhỏ, bên trên khắc hàng chữ: “Rắn bốn chân và chuột không được vào trong.”

“Gào...” Tử Kim thần long ngửa mặt rống vang: “Chết tiệt, địa bàn của tên Vương bát đản nào thì cút ra đây cho long đại gia trút giận.”

Tiếng rống khiến mười mấy thiên sứ nhanh chóng bay tới, thấy bộ dạng hung thần ác sát của con rồng du côn, mấy thiên sứ sợ mất mặt, họ cảm ứng được long uy của Thần Vương.

Tử Kim thần long ảo hóa thành bản thể khổng lồ, gầm lên như vạn niên lão yêu: “Có phải tên Vương bát đản của Lôi Thần điện lập tấm bài này?”

“Không... phải...” Mấy thiên sứ run rẩy, không nói rõ ràng nổi.

“Thật ra có phải không?” Dám coi thần long và chuột ngang nhau khiến Tử Kim thần long giận xì khói, Long Bảo Bảo cũng điên tiết.

“Không phải.”

Mười mấy thiên sứ lên tiếng.

Thần Nam ngăn cản con rồng du côn: “Đây là địa vực của chủ thần đó sao? Vì sao y lại để tấm bày này ở đây?” Hắn biến tấm bài nhăm vào Tử Kim thần long, Đông phương thần long cực kì hiềm thấy, gần ngàn năm nay chỉ có Tử Kim thần long hiện thế, tính cả Long Bảo Bảo nữa mới là hai.

Một nam thiên sứ thấy con vật dài mấy trăm trượng yên tĩnh lại, mới hơi an tâm nói: “Đó là địa vực của Nguyên Tổ hỏa thần điện, còn về tấm bài...tựa hồ do chủ thần Kỳ Mạn điện hạ tự tay đặt.”

Lỗ mũi Tử Kim thần long phun ra hai đạo hỏa diễm, đoạn cười ha hả, tựa hồ đã hết giận, thu lại thân thể khổng lồ, hóa thành nhân hình đứng nguyên chỗ cũ.

“Hóa ra là tiểu tử bị ta quăng gạch lên người, đầu hấn... ha ha, bị ta đánh sưng u, cúp đuôi chạy về Thiên giới, chẳng trách oán niệm sâu nặng, ha ha ha...”

Biết được do chủ thần bị mình bỏ mấy viên ngói vào đầu bố trí, nó hết giận, ngược lại tỏ ra vui vẻ, chứng tỏ rằng lần đó Nguyên Tổ hỏa thần uất ức vô cùng.

“Không thể cho qua được.” Long Bảo Bảo nắm chặt tiểu quyền đầu, nó hết sức phản cảm với cách người ta gọi lão du côn là rắn bốn chân.

“Đương nhiên không thể. Đêm nay chúng ta đến nhà hấn tấn bộ xem có ”phong cảnh” nào hay ho không!” Lão du côn cười gian manh.

“Ta cũng muốn đi.” Tiểu Phượng Hoàng lên tiếng.

“Các người... ngoan ngoãn chút đi. Hiện tại đang lúc phi thường khẩn cấp, tốt nhất đừng có gây loạn.” Thần Nam không yên lòng với ba kẻ có vấn đề này.

“Yên tâm, đi, không sao đâu.” Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo vỗ ngực bảo đảm.

Đến tối, Huyền Trang và Thần Nam chọn một tòa điện vũ nghỉ ngơi. Đêm khuya, tiếng sói tru vang lên *****g lộng, tiếng ca khiến người khác phát cuồng của Tử Kim thần long vang lên.

“Ta là một con rồng phương đông...”

Nhiều thần tiên ngụ cùng khu vực cả đêm đó rất muốn đánh người nhưng tìm hồi lâu vẫn không phát hiện kẻ hát hò ở đâu.

Thiên sứ tại các thần điện của Tây phương Thiên giới đua nhau nghị luận.

“Ồ, người có biết gì không? Kì Mạn điện hạ bị cướp.”

“Có nghe qua, cả dải thần điện của Hỏa Thần điện lại bị người ta cướp mất.”

“Tin chậm quá, thực tế thì ngay cả khổ của điện hạ cũng bị người ta lấy đi.”

“Không phải chứ, thế thảm thế sao? Trung tâm thần điện vẫn còn, chắc không nghiêm trọng đến thế đâu.”

“Người còn non lắm, có biết giấu đầu hở đuôi là thế nào không? Là cố che lấp khi sự đã rồi. Kì thật khổ của Nguyên Tổ hỏa thần cũng bị người ta mang đi bán.”

“Không phải chứ, trời ơi, tổ thần trên cao.”

Không đến nửa ngày, các vị chủ thần của Tây phương Thiên giới còn chưa phát biểu gì nhưng thiên sứ của các chủ thần điện đã truyền tai nhau “chân tướng”. Gần như ai cũng biết “tin tức chính xác” rằng khổ của Nguyên Tổ hỏa thần cũng bị người ta lấy mất.

Lúc Kì Mạn nghe thấy tin này suýt nữa ngất xỉu, gằm lên bi phẫn khiến cả Thần Vực đều nghe thấy, triệu tập hết thiên sứ còn lại đi điều tra.

Nửa thời thần sau, thiên sứ thủ hạ về bẩm báo rằng tại một quảng trường của Thần Vực có người đang bán khổ của y, hình như hàng thật, làm từ loại lụa do thần tằm bảo tì, phát ra liệt hỏa nguyên tố.

Kì Mạn nghe báo tức thì trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã gục. Đối phương quá độc ác, bức y phải nhảy xuống tuyệt lộ, thực hiện từng bước rất bài bản, đầu tiên cho người phao tin rồi đưa ra “chứng cứ.”

Lúc y học tốc đến nơi, suýt nữa phải che mặt bỏ chạy.

Không ngờ... thật sự có người đang trả giá.

Kẻ này chắc uống mật báo, định làm loạn thêm ở đây. Kì Mạn lao thẳng tới nhưng khi phát hiện tiêu chí trên y phục họ liền dừng lại.

Một ác ma trẻ tuổi, vàng trán như ngọc mọc ra một chiếc sừng, sau lưng có ba đôi cánh dơi, thân thể quyến rũ chỉ phủ lên một lớp sa mỏng, từng đường nét linh lung ẩn hiện, trên lớp sa là một chữ “Dục” rõ mồn một.

Chỉ cần người hiểu về Tây phương Thiên giới là biết tiêu chí đó thuộc về một nhân vật trọng yếu dưới trướng Hắc Ám dục thần, là phái dâm loạn nhất Tây phương.

Chuyện này... chắc có quan hệ với họ, Kì Mạn có lý mà không làm gì được, biết rằng sau này trừ phi không sợ Hắc Ám dục thần, trực tiếp sát tử đối phương, bằng không sẽ còn bị tin đồn mất mặt này bám theo.

Cạnh đó một Đông phương nữ tử cũng lả lơi không kém, bước đi núng nính, cơ hồ theo gió bay tới, mị hoặc cực điểm, đôi mắt quét đi khắp nơi mời gọi khiến đám người trên quảng trường mê mang, ấn kí trên tay áo nàng khiến Hỏa Thần kị hús.

Đó là tiêu chí của Đông phương Tình Dục ma đạo, cũng là môn phái không dễ trêu vào, bằng không sẽ rước không ít phiền hà vào mình.

Thủ hạ của hai dục thần ở đông tây phương tranh mua khổ của Kì Mạn, y bi phẫn mà đành bó tay, ủ rũ quay về Hỏa Thần điện.

Lúc có người cho biết Nguyên Tổ hỏa thần Kì Mạn nộ khí trùng trùng xuất hiện tại chỗ đấu giá rồi ủ rũ bỏ đi thì Thần Vực sôi lên, hiện giờ tất cả đều tin vào lời đồn, Kì Mạn thật sự bị người ta cướp, ngay cả khổ cũng bị lấy đi.

Ai nấy nhao nhao nghị luận, đúng là sỉ nhục của thần điện, Kì Mạn là loại bại loại của phe Hỏa Thần, lại tham sống sợ chết đến nỗi thỏa hiệp với địch, làm mất mặt cả gia tộc Nguyên Tổ hỏa thần.

Kì Mạn muốn khóc mà không ra nước mắt, không ngờ chạm vào con rắn bốn chân tí bĩ vô sỉ như vậy, đúng là thất sách.

Những lúc không có ai, y nghiêng rằng, đồng thời vô cùng hối hận, lẩm bẩm: “Loại rắn bốn chân không nên chạm vào, nhất là con rắn lưu manh, du côn này. Bại loại! Hồn đản!”

Đương nhiên nhiều người biết rõ tình hình, nhiều thiên sứ cấp cao của Tây phương đàm luận rồi đi đến quyết định: Gặp con rắn bốn chân không được nói năng linh tinh, nhất là loại rắn lưu manh, tốt nhất nhanh chóng bỏ chạy, suốt đời không nên chạm mặt. Đương nhiên tất cả đều do con rồng du côn và Long Bảo Bảo đạo diễn, “rắn bốn chân và chuột không được vào” khiến Kỳ Mạn phải trả giá đắt.

Hai con rồng còn có một chiếc đuôi bám theo, Thần Nam làm lơ, khi chưa gây loạn đến mức không thể thu xếp được, hắn cũng không nói gì, thậm chí ngẫm “thêm dầu vào lửa”, đợi Kỳ Mạn tìm đến.

Huyền Trang liên tục thở dài, miệng tụng A di đà phật.

Nguyên Tố hỏa thần Kỳ Mạn giờ trở thành trò cười của Thần Vực, còn xui xẻo hơn cả Lôi Thần thừa xưa.

Hiển nhiên câu chuyện hoang đường mà hoạt kê này khiến không ít đại nhân vật nổi giận, ví như chủ Thần gia tộc của Lôi Thần, cả gia tộc sau lưng Kỳ Mạn. Ngoài ra còn không ít kẻ không ưa bọn Thần Nam, như mấy vị Thần Vương đông phương và người của phe ma thần.

Thần Nam nói với Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đang hứng chí: “Hỏa Thần không làm gì được các người, chưa biết chừng đang tìm người giúp. Bất quá, tiên thần đại hội lần này, các phe đã quyết định không được báo thù riêng nên hắn không dám làm quá đáng nhưng chắc chắn sẽ tìm người đến trút giận, các người cũng mời người đi.”

Tử Kim thần long hỏi: “Mời người? Ai? Làm gì có ai.”

Thần Nam bật cười: “Mời người ta đánh chén.”

Đôi mắt Long Bảo Bảo tức thì trợn trừng, manh mồm nhanh miệng: “Ăn thịt chó sao?”

“Đúng, ăn thịt chó. Đi mời Hồn Thiên tiểu ma vương, Tiềm Long, Lý Nhược Lan, Nam Cung Tiên Nhi, Đông Phương Trường Minh, mấy lão bằng hữu lâu ngày không gặp giờ đều đến Tây phương Thiên giới, cũng nên gặp gỡ nhau.”

“Thần dạy... có được không?” Long Bảo Bảo chớp mắt, hồ nghi nhìn Thần Nam.

Mấy người được mời đó có cả tử địch, Hồn Thiên tiểu ma vương, Lý Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh khi xưa từng là đối thủ đấu nhau sống chết với hắn.

“Không sao, ta thấy họ không vội động thủ, con người ta cũng thay đổi theo thời gian.”

Kết quả khá bất ngờ, những người được mời đến ngay.

Hồn Thiên tiểu ma vương thân thể cao lớn, máu tóc màu máu tung bay, vẫn bá khí như xưa, tựa hồ không phiền lòng trước lời mời của Thần Nam, nhìn hắn rồi nhìn Huyền Trang thở dài: “Lúc ta xuất đạo bị Thần Nam người áp chế, bao lần tưởng đã bại được người mà đến giờ vẫn bị người áp chế.” Đoạn ngồi xuống.

Thần Nam bật cười: “Huynh đệ quá khiêm nhường, chúng ta không đánh không quen, sau này có cơ hội lại tiếp tục giao lưu.”

Lý Nhược Lan cũng tới, nàng ta phiêu dật như tiên, khí chất xuất trần, dung nhan tuyệt mỹ vô cùng bình tĩnh, thi thoảng lại lộ ra thần quang. Thân thể vẫn tràn trề tính hiếu chiến, thoáng chốc có thể trở thành chiến nữ.

Nàng không nói gì, chỉ hung hãn nhìn Huyền Trang cũng khí chất siêu trần thoát tục không kém rồi lặng lẽ ngồi xuống.

Tiếp đó Tiềm Long tới, y tuy đã dọa nhập hắc ám, thành Tử Thần nhưng tình cảm với Thần Nam không tệ, vừa vào liền mỉm cười ngồi xuống.

Lúc Đông Phương Trường Minh tóc bạc tiến vào, nhiệt độ trong phòng hạ ngay xuống, trừ ma công Liệt Thiên thập kích, do bị băng phong vạn năm, y luyện thành hàn công kinh nhân. Vừa vào y liền nhìn Thần Nam chăm chăm, hai mắt bắn ra lãnh quang, nhưng rồi thu lại khí tức, ngồi xuống.

Nam Cung Tiên Nhi đến sau cùng, tà váy lấp lánh thần quang không che nổi thân hình ma quỷ, cặp chân dài tròn lẳn như được đúc bằng hoàng kim, cặp móng nở khiến người ta hồ tư loạn tưởng, vòng eo vừa một chét tay mềm mại, đôi trái đào tiên vươn cao ngạo nghễ, cần cổ trắng muốt, mịn màng như lông thiên nga.

Y sam khiến thân thể hoàn mỹ đầy mê hoặc, từng đường cong uyển chuyển, hai cánh tay thập thò trong tay áo càng mịn màng, phát ra ánh sáng kì diệu, mê hoặc, thể hiện thanh xuân khí tức vô cùng động lòng người.

Gò má căng mọng kiêu mị cực độ, da trắng như mỡ đông lấp lánh ánh sáng, đôi mắt ướm át câu hồn đoạt phách, dung nhan diễm quan thiên hạ hoàn toàn không có khiếm khuyết.

Nếu phải dùng hai từ để miêu tả vưu vật này, nhất định là “mị” và “mỹ.”

“A a...” Tiếng cười khiến người say mê vang lên, khiến lòng ai cũng chực dậy sóng, quán vào tim.

Nam Cung Tiên Nhi quét mắt, rồi dừng lại trên mặt Thần Nam, bật cười: “Hảo thân vương của thiếp, lâu nay không gặp chàng càng thần dũng. Chi bằng chúng ta gặp gỡ riêng một phen.”

Tiếng cười tiêu hồn đoạt phách, quả thật mê hoặc cực điểm.

“Không chịu nổi.” Tử Kim thần long lảo bầm.

Thần Nam cũng cười: “Lúc xưa ở Nhân gian từng đấu sinh tử mà thành giao tình. Hiện giờ các vị đều phá được hạn chế của sinh tử, là cao thủ cấp tiên nhân trở nên, sinh tử còn bỏ qua được, chả lẽ ân oán không thể cho qua?”

Hỗn Thiên tiểu ma vương cười lạnh: “Người nói nhẹ tênh, lúc xưa ta bị sỉ nhục, lẽ nào một câu là cho qua? Hiện tại ta không phải là đối thủ của ngươi nên không làm gì được nhưng nói khơi khơi cho qua, đúng là quá ngông nghênh.”

Thần Nam không hề động nộ: “Ta nói rồi, chẳng qua là tạm thời bỏ qua ân oán trước kia. Hôm nay coi như gặp gỡ, ta tặng các vị lão bằng hữu một món đại lễ.”

Lý Nhược Lan hừ lạnh: “Đại lễ gì?”

“Sinh Mệnh nguyên tuyền.”

Ngay cả kẻ lạnh lùng như lòng giếng lạnh Đông Phương Trường Minh cũng biến sắc, những người khác đều động dung. Bảo vật này là chí bảo trong truyền thuyết của Tây phương Thiên giới, năm xưa các thiên sứ đều do Sinh Mệnh nguyên tuyền tạo ra. Loại thiên bảo tự tạo ra sinh mệnh đương nhiên trân quý cực độ.

323. Chương 324: Thiên Giai Đại Triệt Hoán Thuật Trong Truyền Thuyết

Theo truyền thuyết, một giọt sinh mệnh chi tuyền đủ đắp thịt cho xương trắng, bất kể nhục thể bị hủy diệt thế nào, còn một chút thịt, một mảy xương đều khiến cho chủ thể phục sinh.

Dù linh hồn bị hủy nhưng chỉ cần một tia tàn hồn, để vào trong Sinh Mệnh nguyên tuyền tu dưỡng, dần dần sẽ khiến linh hồn tụ hợp tái sinh.

Sinh Mệnh nguyên tuyền tuyệt đối là cấm kị thánh bảo!

Hơn nữa là thánh vật mà tu giả luôn mong mị.

Đương nhiên không có vật gì tuyệt đối, Sinh Mệnh nguyên tuyền với cao thủ từ cấp Thần Hoàng trở xuống có tác dụng vô cùng thần kì, lúc nó sáng tạo thiên sứ từng tạo ra cả cao thủ Thần Hoàng. Nhưng với thiên giai tu giả có sinh mệnh chi năng cực mạnh lại không có tác dụng gì rõ rệt, trừ phi để những người nguy hiểm sinh tử vào trong linh tuyền cả ngàn vạn năm.

Đối với Hỗn Thiên tiểu ma vương và Nam Cung Tiên Nhi, Sinh Mệnh nguyên tuyền có ma lực cực lớn, một giọt sinh mệnh chi tuyền ngang với một sinh mệnh.

“Người nói thật chứ?” Tuyệt thế mị thái của Nam Cung Tiên Nhi được thu lại, chăm chú nhìn Thần Nam.

“Ta rất muốn tặng các vị phần đại lễ, bản thân chắc chắn phải lấy nó, nếu các vị cung cấp cho ta tin tức, tất nhiên ta sẽ phân phát cho các vị.”

Lý Nhược Lan đại nộ: “Người giỡn mặt chúng ta sao.”

Hỗn Thiên tiểu ma vương cũng bắn ra hung quang: “Người chắc tưởng mình tu vi cao thâm, có bát hồn trợ lực, tự cho rằng đã biến thiên hạ vô địch thủ, định coi chúng ta làm trò đùa hả?”

Tiêm Long không thể hiện gì, y vốn có giao tình với Thần Nam; Đông Phương Trường Minh tỏ vẻ bất thiện, Nam Cung Tiên Nhi nhìn hẩn cười nửa miệng.

Hẩn nói: “Xin đừng giận, ta nói là thật. Sau lần đại chiến vừa rồi, các vị cũng biết lúc cần thiết ta mới mời bát hồn trợ lực. Nếu các vị trợ giúp ta tìm được manh mối, ắt không nên nghi ngờ ta không có năng lực đó. Hôm nay ta hoàn toàn nói thật, không hề có ý đùa vui.”

“Hừ.” Lý Nhược Lan hừ lạnh.

“Chư vị, trên đời làm gì có thứ từ trên trời rơi xuống, không trả giá sao có thể được hồi báo? Ta chỉ muốn mượn sức các vị, lúc lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền, tất sẽ chia sẻ.”

Thế lực sau lưng mấy người này đều cực lớn, là những Đông thổ danh môn trọng phái đã trải qua vô vàn năm tháng. Phía sau Hỗn Thiên tiểu ma vương là Hỗn Thiên đạo, sau Nam Cung Tiên Nhi là Tình Dục đạo, Đông Phương Trường Minh thuộc Phá Diệt đạo, Lý Nhược Lan có Phong Ma trong cổ lão huyền giới chống lưng, Tiêm Long là đệ tử của Ma Chủ, ngoài vị kí danh sư huynh Vô Danh thần ma thực lực kinh người, y không còn đồng môn nào.

Nếu kéo họ về phe, hình thành một lực lượng cực mạnh, cùng tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền ắt bản thân nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đương nhiên sắp xảy ra thiên địa đại động loạn, hẩn cũng muốn kết sẵn minh hữu, hiện tại vu vi của họ nông sâu thế nào không quan trọng, hẩn để ý đến tư chất của họ. Đại động loạn không thể kết thúc nhanh chóng, những người có tiềm chất sẽ được vinh danh, nên hẩn rất coi trọng những người đồng bối này.

Năm người được hẩn mời tới đều thế. Hỗn Thiên tiểu ma vương được Thiên giới lão ma vương thưởng thức, thân truyền tuyệt học, tiến bộ cực nhanh. Hiện tại chỉ đạt mức tiên nhân nhưng với tính cách kiên cường, được năm tháng gột rửa, thế nào cũng có ngày y là một nhân vật nổi danh.

Lý Nhược Lan là chiến nữ tiềm chất vô cùng, là con cháu đời sau của Phong Ma, đệ nhất nhân sau thời Thái cổ, trong xương cốt đã có chất hiếu chiến của tổ tiên, lại có thiên tư, lúc xưa cơ hồ áp đảo Thần Nam. Hiện tại tu vi cũng chỉ tiên cấp nhưng Thần Nam có dự cảm cường nữ này cũng như tổ tiên Phong Ma, sớm muộn cũng uy chấn thiên hạ.

Vưu vật đầy nhục cảm Nam Cung Tiên Nhi lại khiến hẩn không nhìn thấu, ấn tượng khi xưa là nàng ta tu vi không cao lắm nhưng lúc trùng phùng tại Thiên giới, hẩn cảm giác đối phương cao thâm mạc trắc.

Tuyệt thế yêu nữ điên đảo chúng sinh này ẩn tàng được dao động năng lượng bản thân nên ngay cả Thần Nam cũng không nhận ra nông sâu. Nhớ lại tình cảnh nàng ta được người Tình Dục đạo vây quanh tiến vào Tây phương Thiên giới, hẩn lơ mơ đoán ra đôi điều.

Tiêm Long là đệ nhất nhân lớp trẻ Đông đại lục lúc xưa, tư chất đương nhiên siêu tuyệt, bằng không đã không được thiên cổ Ma Chủ nhìn trúng. Dựa vào tuyệt học của Ma Chủ, thiên tư hơn người của y lại được sư phụ chỉ điểm, y nhanh chóng tiến lên cảnh giới Thần Vương, tương lai rộng mở, không ai dám chắc sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Đông Phương Trường Minh là kinh địch vạn năm trước của Thần Nam, cũng sống lại sau tháng năm đằng đẳng, cả hai cùng mất đi vạn năm. Tuy tu vi của y hiện tại cũng chỉ đạt tiên nhân chi cảnh nhưng Thần Nam có dự cảm thành tựu của đối thủ cũ này quyết không chỉ có vậy.

Thế giới này công bằng, mất bao nhiêu sẽ lấy lại bấy nhiêu, Đông Phương Trường Minh cũng như hẩn, tỉnh lại sau vạn năm ngũ say, hẩn không tin đó là cơ duyên may mắn, sẽ có ngày Đông Phương Trường Minh bùng nổ như hỏa sơn, thể hiện sức mạnh khó tưởng tượng.

Lúc bắt đầu ăn thịt chó, không khí nặng nề, chỉ có Long Bảo Bảo và con rồng du côn tranh nhau. Mãi về sau mới vui vẻ lên, huyết hòa thượng điên cuồng thưởng thức, đồng thời uống mĩ tử ừng ực, cơ hồ như mấy ngàn năm nay mới được ăn thịt, khí chất siêu trần thoát tục mất sạch, không khiến người ta bật cười mới là lạ.

Kì thật những người được mời dần minh bạch tâm ý của Thần Nam, ngấm ngấm chấp nhận liên minh.

Ăn xong, Nam Cung Tiên Nhi cười lơ lửng, quét ánh mắt khắp nơi, dù những người này đều lòng cứng như thép nhưng bị tuyệt thế vũ vật trên ghẹo cũng không khỏi đỏ bừng mặt. Nàng ta không hề kị hủ, trèo lên người Thần Nam ngay trước mặt chúng nhân, đôi cánh tay như ngọc ôm lấy cổ hắn, cặp mông nảy nở đặt lên đùi hắn.

“Thần dạy, không thấy gì, ta không thấy gì hết.” Long Bảo Bảo nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Tỷ tỷ xinh đẹp ở đó làm gì?” Tiểu Phượng Hoàng bay lên vai Thần Nam, nháy mắt tỏ vẻ không hiểu.

Đối diện với Tiểu Phượng Hoàng thuần khiết, Nam Cung Tiên Nhi ngẩn người, ngọc diện chợt đỏ lên, rời khỏi Thần Nam đang vô cùng lúng túng.

Lúc đó lại có khách không mời.

Kỳ Mạn được thần hỏa bao phủ, sau lưng có hai cao thủ hỏa hệ cũng một cường giả toàn thân lấp lánh lôi quang, một thiên sứ tám cánh nhanh chóng đáp xuống viện tử của Thần Nam.

Lúc thấy mấy người ngồi cạnh hắn, Kỳ Mạn biến sắc, y biết rõ thế lực hùng hậu chống lưng cho họ.

Thần Nam mời bọn Nam Cung Tiên Nhi tới cũng có ý nhắm vào Kỳ Mạn, để y biết rằng nếu chạm vào, thế nào cũng bị đánh nên thân.

Hắn và bọn Nam Cung Tiên Nhi, Lý Nhược Lan đạt thành hiệp nghị, cũng muốn thể hiện chút thực lực cho họ tin, tạo thành cơ sở để sau này hợp tác cũng dễ ăn dễ nói nên đánh mất cho con rồng du côn.

Tử Kim thần long là lão bất tử sống mấy ngàn năm, có coi ai ra gì, nó quát vang: “À...há! Mao tặc ở đâu dám xông vào nơi long đại gia cư trú, còn không mau để lại khổ rồi đi.”

Kỳ Mạn giận xung thiên, “khó” đã trở thành cơn ác mộng của y, mỗi lần nghe thấy từ này lại nhảy lên như phản xạ có điều kiện. Lần này bị con rồng du côn chơi xỏ trước mặt ngàn này người, tức thì y bốc hỏa bùng bùng.

“Con rắn bốn chân, Thần Nam, các người rút ra đây cho ta. Tuy Thần Vực có quy định không được báo thù bằng cách đầu sinh tử nhưng không cấm so tài. Hôm nay ta phải giáo huấn các người, mấy tên ti bỉ vô sỉ một trận.”

Kỳ Mạn vốn cho rằng chỉ có Thần Nam và Tử Kim thần long đạt mức Thần Vương, lại thêm mình mời viện trợ cực mạnh nên hùng hổ kéo tới. Chỉ khi đến nơi mới nhận ra hai tiểu bất điểm thần thú tựa hồ... cũng đạt mức Thần Vương. Thêm bọn Huyền Trang, Tiềm Long khiến y suýt hôn mê.

Cung đã kéo dây, làm gì có chuyện thu tên, y bị con rồng du côn chọc cho phải phát tác.

“Người khiêu chiến với ta?” Thần Nam hỏi.

“Không sai.” Kỳ Mạn nhìn hắn phẫn hận, “câu chuyện chiếc khó” khiến y không ngẩng đầu nổi tại Thần Vực.

“Được, ta chấp nhận, năm người các người lên đi, nếu ta không địch nổi sẽ cúi đầu thỉnh tội. Nếu các người bại, xin mời lập một tấm bài ngoài Nguyên Tổ hỏa thần điện, có ghi: Ta là trư đầu, ta đã sai.”

Không chỉ Kỳ Mạn giận suýt hôn mê mà những người sau lưng y cũng giận phát điên, Thần Nam quá coi thường cả bọn.

Nên biết năm người này, Kỳ Mạn là cao thủ cấp Thần Vương, hai tộc đệ cũng gần đạt Thần Vương. Thiên sứ tám cánh đương nhiên cũng là Thần Vương cao thủ còn cường giả lấp lánh lôi quang lại càng đạt đến Thần Vương sớm hơn, rất có thể sẽ nhậm chức Lôi Thần điện chủ thần vốn đang khuyết.

Thần Nam dám một đấu năm, khiêu chiến với mấy Thần Vương, quả thật quá khoa trương, không coi năm người ra gì.

Dù bọn Huyền Trang, Tiềm Long, Đông Phương Trường Minh cũng thấy hấn phạm sai lầm, họ cảm ứng được hấn vẫn ở mức Thần Vương, vô luận thế nào cũng không thể thắng được mấy vị Thần Vương liên thủ.

Kỳ Mạn xanh lét mặt mày, nghiêng rằng nói: “Được, như ngươi muốn. Bất quá, chúng ta muốn đến quảng trường trung ương Thần Vực quyết chiến.” Y quyết định không cho Thần Nam cơ hội, đối phương phạm sai lầm như thế, y phải nhận ngay, trước mặt đông người tại quảng trường, năm người dân cho hấn một trận, sẽ khiến mất mặt.

Thần Nam hơi ngần ra nhưng lập tức minh bạch dụng ý, không thể rút lời, đành gật đầu: “Được, các người đi trước dẫn đường.”

Bọn năm người phe Kỳ Mạn cười lạnh bay lên không, đồng thời triệu tập thủ hạ, phát ra mệnh lệnh, dốc sức tuyên truyền về trận đại chiến này, khiến càng nhiều người đến xem càng tốt, nhất định phải cho Thần Vực chúng nhân thấy cảnh Thần Nam bị đánh bại.

“Đi nào, các vị, ăn uống no say rồi, mời các vị hân thưởng Thần Vương đại chiến.” Thần Nam nói.

Chúng nhân cảm giác hấn không hề chịu áp lực, nhìn hấn với vẻ hồ nghi, sau cùng nổi nhau tới quảng trường.

Long Bảo Bảo đứng trên vai hấn nhỏ giọng: “Thật sự phải đấu à? Chúng có tới năm người.”

“Không sao, ta nắm chắc.” Thần Nam mỉm cười.

Tại quảng trường trung ương của Thần Vực tụ tập mấy ngàn thân linh. Không chỉ Tây phương chủ thần và thiên sứ, có cả Đông phương tiên thần.

Năm người bọn Kỳ Mạn đến quảng trường, lặng lẽ đợi Thần Nam.

Lúc Thần Nam đáp xuống, Kỳ Mạn mới quát vang, công bố nghia vụ của người thất bại. Dù năm đánh một khiến bọn y nóng bừng mặt mày nhưng không phải lúc nghĩ nhiều, chỉ cần giẫm Thần Nam dưới chân là thắng lợi vinh quang.

Tiếng huyền não bắt tuyệt vang lên, gần đây Thần Nam oai phong lẫm lẫm, giờ năm vị cao thủ muốn cùng hấn đại chiến càng thu hút chú ý. Vớ số thần tiên, thiên sứ vẫn tụ tập về đây để xem trường long tranh hổ đấu.

“Thần Nam, ngươi chịu chết đi.” Kỳ Mạn quát vang, toàn thân phát ra hỏa diễm ngàn ngút, liệt diễm rừng rực đốt tầng không thành một vùng lửa đỏ lừ, nhanh chóng đổ về Thần Nam, phát ra dao động năng lượng hùng hồn. Hai tộc đệ của y theo sát, cũng phát ra thần hỏa rừng rực.

Thiên sứ tám cánh cầm một cây Tài Quyết thần kiếm, tiếng ngân vang lên trời cao, xé toang hư không, phát ra kiếm mang sáng rực, chém vào eo Thần Nam.

Vị chuẩn Lôi Thần gầm vang giận dữ, khắp trời dậy lên sấm sét tím sẫm, điện hồ gần như quán thông thiên địa, từ mây cao bổ vào Thần Nam, phảng phất có vô số cây cột màu tím dựng lên giữa thiên địa, thanh thế cực lớn.

Thần Nam có thiên giai nhục thân, nhanh như sao băng, liên tục biến ảo trên không, lưu lại đạo đạo tàn ảnh, nhẹ nhàng tránh qua từng đợt công kích của năm cường giả.

Đoạn hấn đứng trên không trung, không hề phát ra dao động năng lượng, miệng niệm: “Thủy tinh linh trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta...”

Bọn Kỳ Mạn vô cùng ngạc nhiên, Thần Nam rõ ràng là Đông phương võ giả, dựa vào nhục thân hùng mạnh để chiến đấu, giờ sao lại... đang ngâm tụng chú ngữ của ma pháp sư?

“Thần Nam, ngươi định làm gì? Bớt giả thần lộng quỷ đi.” Kỳ Mạn quát vang.

Thần Nam đành dừng lại: “Ta ngâm tụng chú ngữ, chuẩn bị thi triển ma pháp. Quên không nói cho người biết, ta ngoại trừ là một Đông phương võ giả còn là một ma pháp sư cực mạnh.”

“Ta khinh.” Kì Mạn tức giận buông ra lời bất nhã, rõ ràng Thần Nam đang đùa cợt, ai chả biết từ lúc hắn xuất đạo, luôn đại chiến với thân phận võ giả, hiện tại đang giữ trò.

“Người muốn làm ma pháp sư, ta làm con mẹ nó Đông phương thần long kị sĩ!” Nguyên Tổ hỏa thần vốn vô cùng ưu nhã, bị chọc giận đến không chịu nổi.

“Grào... tên bống chùy kia!” Tử Kim thần long ở ngoài quảng trường không chịu được, phát ra tiếng long khiếu chấn thiên, lớn tiếng chửi lại: “Ta #@# tất cả bọn ... định chiếm tiện nghi long gia gia. Cho người biết long đại gia ta là Hỏa Thần kị sĩ.”

“Ta #@%...con rắn bốn chân đáng chết, ta #%&...hận không giết chết người ngay.” Kì Mạn quên tiết thân phận, bị “chuyện khổ đầu” ám ảnh nên thấy Tử Kim thần long là nỗi giận, hiện giờ bị mắng nên bất chấp hình tượng mà trả đũa.

“Ta #%&...người làm hỏa phu nấu cơm thì có, dám lớn lối làm chủ thần? Long đại gia nhỏ vào. Ta khinh, ta @%#...”

Những thần tiên quan chiến há hốc mồm.

Một thiên sứ cảm giác mồ hôi khô rang, hỏi đồng bạn cạnh đó: “Kia... kia là Hỏa Thần điện hạ của chúng ta?”

“Tựa hồ ...đúng.” Thiên sứ đồng bạn lau mồ hôi trán.

“Điện hạ ... làm gì thế?”

“Tựa hồ.... đang cùng một con rồng hỏi han về mười tám đời nữ tính thân thuộc của đối phương.”

“Trời ạ, tổ thần trên cao.”

...

Các Tây phương thần linh đến xem trận trừng mắt, không biết nên nói gì.

Tử Kim thần long nói văng bọt mép, nói về mắng người dù mười Kì Mạn cũng không đo được, đến lúc Kì Mạn giận suốt ngày xui nó mới dừng lại.

“Ai, già rồi, cũng hay quên nhiều thứ, không biết cả mắng người.”

Những thần tiên cạnh đó gần như ngã gục.

Kì Mạn được hai tộc đệ và thiên sứ tám cánh ngăn cản, tựa hồ tỉnh mộng, biết rằng hình tượng của mình bị hủy hết, vô cùng bị phẫn nộ nhìn Thần Nam.

“Hỏa nguyên tổ trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta...”

Kì Mạn cùng hai tộc đệ điên tiết, Thần Nam muốn thi triển ma pháp nào cũng được nhưng lại đem hỏa hệ ma pháp ra, quả thật họ muốn nhìn cũng không được.

Bất quá, Thần Nam tuy ngâm xương hỏa hệ ma pháp, lại không thi triển, chỉ bị động tránh né công kích. Mãi khi chuẩn Lôi Thần và thiên sứ tám cánh công tới, hắn lại ngâm tụng lời hệ ma pháp, quả đang muốn đả kích người khác.

Sau khi ngâm xương các hệ ma pháp, đợi lúc không ai chú ý hắn mới niệm một câu ma chú.

Hắn muốn lợi dụng cơ hội hôm nay kiểm nghiệm thành quả, xem trợ lực của mình có hữu hiệu không.

Hư không trên quảng trường tan nát, vô tận hắc vân nhanh chóng ép xuống, quỷ khí âm u tràn khắp toàn trường.

Thần Nam đại hỉ, triệu hoán Thiên Quỷ quả nhiên hữu hiệu!

Hắn vội đem thần niệm truyền thành dao động, bảo Thiên Quỷ ẩn giấu thiên giai khí tức, vụn vặt lần không để người ta phát giác, chỉ cần chế phục năm người trên không là được.

Ma vân vô tận âm ép xuống, một không gian thông đạo tối om xuất hiện, Thiên Quỷ ẩn ở trong. Lúc này nó vô cùng bị phần, phát hiện tu vi thật của Thần Nam còn chưa đạt đến Thần Hoàng. Nó thống khổ chỉ muốn đập đầu chết đi cho rảnh, Thiên Quỷ mà lại để một Thần Vương hạ Tử mẫu thiên quỷ chú.

Trời ạ, nó muốn khóc mà không ra nước mắt.

Ma chú đã phát huy, nó không thể phản kháng Thần Nam, đành đau lòng tuân mệnh, đem hết nộ ý chuyển sang năm người trên không.

Theo ý muốn của Thần Nam, nó không hiển lộ chân thân, chỉ từ khe nứt không gian thò ra quỷ trảo cực lớn, bạch cốt âm u che kín phạm vi trăm ngàn trượng, hung hãn chụp lấy cả năm người, rồi quăng xuống quảng trường.

Huynh đệ Kỳ Mạn, chuẩn Lô Thần, cả thiên sứ tám cánh, xuýt nữa bị oanh kích ngắt đi.

“Trời ơi.”

“Cốt trảo khổng lồ.”

“Trời ạ, đúng là ma pháp, hình như là đại triệu hoán thuật tối cao trong triệu hoán ma pháp.”

...

Những người quan chiến nhao nhao hô lên.

Thần Nam ngâm tụng các loại ma pháp nên họ đều cho rằng hẳn thật sự biết ma pháp, đang thi triển đại triệu hoán thuật đỉnh cao của triệu hoán ma pháp.

“Ầm.”

Quỷ trảo khổng lồ như đang vằn búp bê, liên tục “nhào nặn” bọn Kỳ Mạn, cứ nhấc lên rồi quăng đi, lặp đi lặp lại.

Năm người đáng thương bị đánh tan nát, như tượng gỗ mặc cho Thiên Quỷ xoay vần, sau cùng mất tri giác.

“Đại triệu hoán thuật đáng sợ thật.” Trong lòng đám đông đều nghĩ thế.

Bọn Huyền Trang, Tiềm Long, Lý Nhược Lan cũng ngạc nhiên, từ bao giờ Thần Nam biết ma pháp? Bọn họ cũng không nhận ra nguồn cơn.

Chỉ có Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo, Tử Kim thần long, Cổ Tư biết rõ. Tiểu Phượng Hoàng kích động quá, suýt nữa để lộ, bị con rồng du côn bịt mồm, nó nói văng lên: “Thấy gì không, là đại triệu hoán thuật đỉnh cao, ai muốn bá sư không? Ta sẽ dạy, điều kiện nhập môn rất đơn giản, tùy tiện đến Nguyên Tổ hỏa thần điện mắng chửi một hồi là xong.”

Chúng nhân suýt ngắt xỉu.

Nam Cung Tiên Nhi mỉa mịch lưu chuyển, hai mắt phát ra kì quang như nhìn thấy vật sẵn, chăm chăm nhìn vào Thần Nam trong trường.

Trận chiến kết thúc. Bọn Kỳ Mạn bị quỷ trảo xoay vần đến nơi đến chốn khắp quảng trường, sau cùng đành nhận thua.

Con rồng du côn làm ra vẻ như nhân sĩ, bước đi ưu nhã đến giữa quảng trường, tỏ vẻ lễ độ nói với Kỳ Mạn: “Nguyên Tổ hỏa thần điện hạ cao quý, hi vọng với phẩm đức cao thượng, ngài sẽ tuân thủ lời hứa.”

Kỳ Mạn thấy nó, phảng phất thấy một dải khổ che trên đầu, lửa giận bùng bùng, lại nhớ đến cảnh trước chủ thần điện treo tám bài khắc hàng chữ: “Ta là trư đầu, ta sai rồi” liền ngắt xỉu.

Tuy đã mấy ngày qua nhưng trường phong ba vẫn chưa yên lặng.

Thần Nam thi triển “Đại triệu hoán thuật” trong truyền thuyết gọi bắt tử sinh vật tới khiến Thần Vực sôi lên. Nhiều người tham gia thảo luận, nhất là những Tây phương thần linh tu tập triệu hoán thuật liên tục đến gặp Thần Nam xin thỉnh giáo.

Mấy ngày sau, Tử Kim thần long cả ngày đến trước Nguyên Tổ hỏa thần điện gào hét bởi Hỏa Thần chưa treo bài. Lão du côn suốt ngày dùng giọng hát như lệnh võ gào hét khiến vô số người quan sát.

Các môn phái cổ lão thực lực quả nhiên không tệ, chỉ mấy ngày mà Hỗn Thiên tiểu ma vương nhờ Hỗn Thiên đạo tra ra tin tức, Sinh Mệnh nguyên tuyến quả nhiên vẫn tồn tại, bởi một vài chủ thần hệ gia tộc có mấy giọt.

Đối với Sinh Mệnh nguyên tuyến trong các chủ thần hệ gia tộc, Thần Nam không thêm quan tâm, bởi “Lượng” quá ít, cùng lắm là mấy giọt hoặc mười mất giọt, quá ít so với nhu cầu của hắn.

Tình Dục đạo Nam Cung Tiên Nhi cũng có chỗ hơn người, tin tức nàng ta nhận được càng chính xác. Nguyên Tổ thổ thần hệ có năm giọt, Nguyên Tổ hỏa thần hệ còn ba giọt...

Đồng thời nàng ta còn tra ra, Sinh Mệnh nguyên tuyến là dòng nước suối phun trào, đương nhiên có sinh mệnh chi năng cực lớn.

Đáng tiếc là Sinh Mệnh nguyên tuyến từng khô cạn rồi không thấy đâu.

Nhưng chúng thần tin rằng Sinh Mệnh nguyên tuyến vẫn tồn tại, là một tuyến nhân biết di động. Thậm chí có người hoài nghi, Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần vốn tịch diệt nhưng vì tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyến, ngâm mình qua vô tận tuế nguyệt mới khiến họ tái hiện trong “Vô thiên chi nhật”.

Nhưng nơi hai tổ thần tu thân, dù bị chúng thần tìm kiếm rất kỹ vẫn không tìm ra manh mối nào.

Bọn Thần Nam cố gắng tìm nơi hạ lạc của linh tuyến, thời gian bắt đầu tiên thần đại hội sắp đến.

Cùng lúc, có người truyền tin tới rằng Đỗ gia Huyền giới đã xuất hiện dị động

324. Chương 325: Người Đệ Ngũ Giới Đến Rồi

Trời biết được khi nào họ quay lại.

Một tiểu Huyền giới cạnh đó phát giác tình huống đầu tiên, gần đây họ cảm giác được có dao động đáng sợ phát ra từ lối vào Đỗ gia Huyền giới. Chủ nhân tiểu Huyền giới này vội dẫn mọi người trốn ngay.

Người Thần gia trên Nguyệt lượng hành động đầu tiên, họ và mấy Thái cổ nhân vật oán cừu sâu nặng nên lập tức phái cao thủ tới điều tra, liền đó các phái ở Thiên giới và Nhân gian đều phái nhân mã tới.

Nhưng tất cả đều thất vọng, lối vào Đỗ gia Huyền giới đã bị phong bế, chỉ cảm giác được dao động vô cùng đáng sợ liên tục phát ra, tựa hồ có siêu cấp đại ác ma sắp xuất thế, hiện tại đang tích tụ sức mạnh.

Không ai điều tra rõ ràng được, nhân mã các phái đành ôm thất vọng quay về, chỉ lưu lại một bộ phận tiếp tục giám thị.

Trên một đỉnh núi cách lối vào Đỗ gia Huyền giới mười dặm, một thanh y thiếu nữ mắt ngập lệ, bi thương vô hạn nhìn về Huyền giới.

Thanh âm run rẩy, đau thương bật lên tiếng khóc: “Phụ thân, mẫu thân, tổ phụ, tổ mẫu ...mọi thân nhân, toàn thể tộc nhân năm vạn người đều chết hết. Không còn ai sống sót.... Trời ơi, mối thù này ta báo sao đây? Ta làm cách nào đánh bại được sáu tên ma quân?”

Từ thể nội nàng vang lên giọng nói khác, là dao động tinh thần của một nam tử, cũng vô cùng bi phẫn, gầm vang: “Chỉ cần Đỗ Hạo ta còn một hơi thở, tất phải báo cừu. Hiện tại tu vi của ta thấp kém, không thể làm gì được chúng nhưng ta thề nhất định phải sống, phải tận mắt thấy Thái cổ lục nhân diệt vong! Nếu có thể ta nguyện làm một cọng cỏ, dùng chút sức mọn để chết chúng vào phút cuối.”

Thanh y thiếu nữ chính là muội muội của Đỗ Hạo, họ là những kẻ may mắn sống sót của Đỗ gia Huyền giới, lúc đó đang ở ngoài tôi luyện nên tránh thoát trường huyết tinh đại đồ sát.

“Ca ca, làm sao đây?”

“Đến Tội Ác chi thành, dựa vào Thần Phong học viện có thể tạo ra thần, ta muốn có thân thể riêng rồi đi tìm sức mạnh, nếu giết được sáu kẻ đó mà phải bán linh hồn, ta cũng nguyện ý.” Đỗ Hạo là đệ nhất nhân lớp trẻ Đỗ gia, buông lời thề thảm liệt rồi cùng muội muội chung thân thể bay đi.

Tử Kim thần long há mồm, tựa hồ thấy mình mà nói ra ắt quá tàn nhẫn, sau cùng thở dài. Thần Nam biết nó định nói gì, nhìn về phía xa: “Họ thật đáng thương, nếu không nhắm vào ta, tất cả cứ để qua hết đi.”

Hắn biết Đỗ gia huynh muội và mình là người thuộc hai thế giới, tu vi cách biệt một trời một vực, về sau chắc không còn gì gặp gỡ.

Phía sau hắn, Tiềm Long, Huyền Trang, Nam Cung Tiên Nhi, Lý Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh, Hồn Thiên tiểu ma vương đứng trên không, ngoài xa nữa, một vài thần linh Tây phương cũng đứng trên mây.

Thần Nam gào lớn với các Tây phương thần linh: “Nguyên Tổ thổ thần, nếu ta thất bại sẽ thực hiện một việc cho người, nếu ta thành công, đừng quên lời hứa, ta cần mượn thổ nguyên tố thần lực của người để đào đất.”

Các Tây phương thần linh này phần lớn thuộc phe Nguyên Tổ thổ thần, y lớn tiếng: “Được, chỉ cần người mở xong phong ấn Đỗ gia Huyền giới, tìm ra bí mật trong đó là được.”

Nguyên Tổ thổ thần rất thoải mái, vì dù thua cuộc, y cũng không mất mát gì, hơn nữa y là đại biểu của Tây phương thần linh, cũng muốn biết trong Đỗ gia Huyền giới đã xảy ra chuyện gì.

Nơi Đỗ gia Huyền giới tọa lạc xanh om một màu, núi non miên miên bất tuyệt, cảnh sắc phi thường ưu mỹ.

Bọn Thần Nam bay đến gần Huyền giới, tức thì cảm giác dao động đáng sợ tràn ra như sóng biển.

Lối vào đã phong bế mà còn ẩm ướt như vậy, thanh thế đương nhiên kinh hồn.

Thần Nam đứng trên đỉnh núi có lối vào Đỗ gia Huyền giới, lớn tiếng ngâm tụng: “Hỏa nguyên tố trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta...”

Trong đám Tây phương thần linh ngoài xa, một đại biểu của Hỏa Thần hệ suýt nữa phun lửa ra mũi. Chủ thần Kỳ Mạn của Hỏa Thần hệ bị hại thảm thiết.

“Thổ nguyên tố trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta...”

Nguyên Tổ thổ thần tối sầm mặt mũi nhìn Thần Nam, đến giờ các Tây phương thần linh đều nhận ra đó không phải Tây phương triệu hoán ma pháp, càng không phải đại triệu hoán thuật trong truyền thuyết được các tiên bối nhiều đời nghiên cứu phát hiện, mà giống như một loại Đông phương cổ lão bí chú.

“Ầm, ầm, ầm.”

Sắc trời ảm đạm, vô tận hắc vân che kín Đỗ gia Huyền giới, quỷ khí trùng trùng che hết tầm nhìn, không ai thấy rõ cảnh vật lối vào Huyền giới.

Trong không gian thông đạo tối om, Thiên Quỷ thò chiếc đầu nanh ác vô cùng ra, gằn lên bị phần cùng cực, dao động tinh thần phát ra cực kì không tình nguyện: “Thiên Quỷ đợi lệnh.”

Thần Nam ra lệnh: “Mở phiên Huyền giới này cho ta, bất kể từ lối vào hay chỗ nào cũng được.”

“Ta...” Thiên Quỷ phần nộ, định vung quỷ trảo vồ lấy Thần Nam nhưng nhớ tới phản lực của Tử mẫu thiên quỷ chú, đành thu lại, bực dọc đáp: “Được.”

“Ầm.”

Sức mạnh thiên gian điên cuồng đập vào cửa Huyền giới bùng lên dao động kinh hồn, hai ngọn núi cạnh đó sụp xuống, sức mạnh cực hạn tác dụng vào một điểm nhưng dao động hùng hồn vẫn bị thoát ra ngoài một phần.

“Đây...” Thiên Quỷ hít một hơi khí lạnh: “Sức mạnh phong ấn này quá mạnh, tựa hồ người phong ấn còn lợi hại hơn ta.”

Trong lòng Thần Nam rung động, biết chắc do Thái cổ lực nhân, họ đã quay lại chưa? Nếu họ ở trong, mà tiến vào thế này, coi như tìm chết.

“Người là thiên giai cao thủ, có thể vượt qua Huyền giới, cảm ứng cảnh tượng bên trong không? Thử xem người phong ấn có trong đó không.”

Thiên Quỷ lần đầu tiên có vẻ e ngại, cẩn thận đẩy thần niệm xuyên vào Huyền giới, cảm nhận mọi thứ trong đó. Hồi lâu sau, nó mới thở phào, tựa hồ phí lực quá lớn, mệt mỏi lên tiếng: “Trong đó không có nhân vật nào đáng sợ nhưng có vô số sinh hồn gào khóc, dao động sinh mệnh hùng hậu hình như đang cung cấp năng lượng cho một loại tà ác trận pháp.”

“Mau mở Huyền giới cho ta, rồi tiến vào.” Thần Nam nóng lòng, đại khái đoán ra tình hình.

Lúc sáu Thái cổ nam tử quay về đệ ngũ giới từng đồ sát hơn năm vạn người, tụ tập dao động năng lượng cực lớn để đả thông thời không chỉ môn bị phong bế đã lâu. Hiện tại, e rằng họ cũng đang làm thế để đả thông một đường không gian thông đạo.

Bạch cốt trảo như ngọn núi của Thiên Quỷ liên tục oanh kích nhưng hiệu quả không thu được bao nhiêu, phong ấn chỉ môn từ từ bị phá nhưng phải mất rất lâu mới hoàn thành được.

Thần Nam không muốn Thái cổ lực nhân quay lại thật nhanh nên triệu hoán thiên cổ hung binh trong nội thiên địa, vừa xuất hiện khiến sát khí dâng lên cuộn cuộn, cả quỷ khí âm u của Thiên Quỷ cũng gần như bị tiêu tan.

Ngoài xa, dù là Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi hay các tảo linh Tây phương đều cảm giác được sát khí chấn nhiếp lòng người, đồng thời qua màn sát khí mờ mờ thấy được một khô lâu cự nhân khiến tất cả đều rùng mình.

Quỷ khí âm u tụ lại, Thiên Quỷ thi triển chương nhân pháp ngăn cản thị tuyến mọi người.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích quát vang với Thiên Quỷ: “Đẩy sức mạnh của người vào tay ta.”

Thần Nam do dự, đồng thời có cảm giác bức bối, vô hình trung dao động tinh thần tố cáo tất cả, nó lên tiếng: “Ta là thiên giai cao thủ, người chỉ là Thần Vương, không sợ sức mạnh của ta làm nổ tung sao? Ta không muốn chết, nếu người tịch diệt, ta cũng chung số phận.”

Thần Nam đại nộ: “Tên mao đầu tiểu quỷ, tưởng mình vô địch chắc? Quên lúc trước ta đánh bại người cách nào rồi sao? Ngay cả sức mạnh hơn người nhiều ta còn chịu được. Thiên giai so với nhau còn cách biệt vô vàn, hiện tại chẳng qua thắng chột lăm vua xứ mù nên mao đầu tiểu quỷ người được tạm xưng đại vương. Nhưng người có lợi hại nữa cũng mau thực hiện lệnh ta.”

Lời lẽ phủ đầu khiến Thiên Quỷ nổi giận.

Đương nhiên sức mạnh của nó không so được với bát hồn, Thần Nam tự do vận dụng, lúc đại lực nhập vào hai tay khiến hắc ám xoay tròn theo: bổ mạnh xuống

Hung binh phương thiên họa kích được sức mạnh thiên giai đổ vào, đáng sợ cùng cực, “Thế” phát ra khiến ai nấy lạnh buốt xương tủy. Hung kích như cổ ma đang ngủ tỉnh giấc, phát ra tràng ma khiếu hướng vào cửa Huyền giới.

Sát khí quét qua thiên địa, vùng núi non phụ cận như chìm trong tiết hàn đông, trăm hoa úa tàn, cây cối đổ gãy, vô số chim thú nổ tan xác.

Sát ý đáng sợ trực tiếp lấy đi sinh mệnh chỉ năng của chúng.

Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi vội lui về chỗ các Tây phương thần linh. Tuy họ không bị ảnh hưởng nhiều nhưng đốn đầu phong mang không dễ chịu gì.

Phương thiên họa kích quả xứng danh với hai từ “kinh hoàng.”

Hai thời thần sau, Đồ gia Huyền giới liên tục vang lên tiếng va chạm, sát khí kinh hồn dần thu liễm, một tiếng nổ vang lên. Lối vào Huyền giới bị phá.

Thần Nam hạ lệnh, Thiên Quỷ rống lên khiến ai nấy lạnh gáy, xông lên đi đầu. Hắn cầm phương thiên họa kích theo sau, Long Bảo Bảo, Tử Kim thần long cũng nổi gót.

Lúc vào trong Thần Nam mới chú ý thấy ở cửa Huyền giới có một thạch trụ bị gãy, bề mặt khắc đầy chú văn, sắc mạnh phong ấn từ đó mà ra.

Hắn toát mồ hôi lạnh khắp người, Thái cổ nam tử từ đệ ngũ giới chỉ bày một trụ đá đã tạo thành phong ấn đáng sợ như vậy, thực lực quả thật khủng khiếp.

Trong Huyền giới vẫn như trước, thấy người rải khắp nơi, cảnh tượng thê thảm, nhưng khắp Huyền giới đầy những hồn ảnh, tiếng quỷ khiếu chói tai vang lên không ngớt.

Đồng thời, vô tận sinh mệnh chi năng từ phía trước dồn lại.

“Mau.”

Thần Nam quát vang, đoán được dao động sinh mệnh từ không gian chi môn trong vùng sâu Huyền giới truyền ra. Không hiểu hiện giờ còn kịp ngăn cản tình hình xấu đi.

Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi, Huyền Trang, Đông Phương Trường Minh thấy quỷ khí ngút trời tiêu tan, lối vào Huyền giới mở rộng liên nhanh chóng lao vào. Nhóm Tây phương thần linh cũng không do dự, nhất nhất tiến vào.

Thiên Quỷ đi đầu tiên mở đường.

Thần Nam bay qua thi sơn cốt hải, nắm chắc phương thiên họa kích chỉ về phía trước, phát ra sát khí vô hạn, mấy con thần thú theo sát hai bên.

Bay qua mấy chục ngọn núi, ba đại bình nguyên, sau cùng hắn cũng thấy địa vực phát ra dao động đáng sợ, vùng đại mạc hoang lương cô tịch có một ngọn núi đá do máu tươi tạo thành đứng sừng sững, gọi thi sơn mới đúng.

Ngọn núi này do sinh mệnh tạo thành, nhiễm đỏ máu người Đồ gia, lúc này vô số oan hồn đang kêu gào, ai nghe thấy cũng rợn người.

Lưng chừng núi có một không gian chi môn ảm đạm huyết quang, lóe sáng hào quang tà dị.

Bạch quang nóng rẫy không ngừng phun ra, dao động sinh mệnh hùng hậu bắt nguồn từ đây.

“Thiên Quỷ, mau đánh tan ngọn núi này cho ta, cả không gian chi môn nữa.” Thần Nam gấp rút kêu lên.

Thần Nam chưa quát xong, Thiên Quỷ chưa kịp động thủ, trong không gian chi môn phát ra tiếng hú vang vang, một thân ảnh cao lớn lao ra.

“Mẹ nó. Vẫn chậm bước.” Thần Nam nổi giận, bật ra tiếng mắng.

325. Chương 326: Dị Giới Quân Chủ

Thần Nam vô cùng nóng ruột, gọi Thiên Quỷ phá hoại nhưng trong không gian chi môn vang lên tiếng hú động trời, một thân ảnh cao lớn xông ra. So với người của thế giới này thì thân ảnh cao hơn hẳn, đạt hơn một trượng, thể hình vô cùng khôi vĩ, giống hệt Tùng Tán Đức Bố.

Trước mắt Thần Nam tối sầm, không ai hiểu hơn hắn chỗ đáng sợ của Thái cổ thất nhân, không tự thân trải qua trường đại chiến thảm liệt sẽ không thể hiểu nổi. Thần gia bát hồn, cùng Thần ma đồ, cả hồn ảnh sau lưng hắn mấy lần liên hợp công kích mới hạ được Tùng Tán Đức Bố kiêu ngạo.

Bây giờ Thần gia bát hồn ở xa, hắn dựa vào đâu mà đấu với họ? Thiên Quỷ sao? Với Thái cổ nam tử, nó chỉ thuộc hàng tiểu quỷ.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Cổ Tư như thể gặp đại địch, theo sát Thần Nam lâu nay, sao lại không biết mấy Thái cổ nhân vật đáng sợ thế nào?

Bọn Tiềm Long, Huyền Trang, Nam Cung Tiên Nhi cũng mấy chục vị Tây phương thổ hệ thần linh cũng vậy, chuẩn bị đối phó với tình huống xấu nhất. Họ từng thông qua kí ức thủy tinh quan sát trận đại chiến, biết được đối phương thế nào, thêm người nữa cũng vô dụng.

Người xông ra cao lớn uy mãnh, mắt như chuông đồng, mũi sư tử, râu mọc tua tủa khắp mặt, không hề phát ra dao động năng lượng, đứng với những gì bọn Thần Nam biết. Nhưng Thần Nam lấy làm kì quái, người này tựa hồ không phải là một trong sáu Thái cổ nhân vật. Hắn từng nhìn thấy họ nên có chút ấn tượng.

“Bịch.”

Tất cả trợn tròn mắt, nam tử uy mãnh hú vang xông ra, thân thể lác lư trên không rồi đâm đầu xuống, cắm vào sườn núi.

“Không phải bất cứ ai trong sáu người đó.” Thần Nam nhẹ nhõm hẳn, lập tức dùng thần thức dao động quát lớn: “Thiên Quỷ, cầm phương thiên họa kích của ta nhanh chóng tiến vào không gian thông đạo ngăn cản sinh mệnh huyết tể, nhất định phá tan tể lễ.” Đoạn hắn trấn an hung binh chỉ huy, để lại một tia thần niệm, bằng không Thiên Quỷ dùng hồng sử dụng thuận lợi được hung kích.

Thiên Quỷ tuy vạn phần bất cam nhưng không thể cãi lại, phát ra quỷ khí âm u che kín, thân thể nhanh chóng thu nhỏ, cầm phương thiên họa kích của Thần Nam tiến vào không gian chi môn.

Tuyệt thế hung binh điên cuồng bổ vào không gian chi môn, đá núi vỡ tan, văng tứ tung nhưng cánh cửa không mấy may lay động, vẫn phát ra huyết quang mờ mờ, mệnh chi năng phun ra ào ào.

Thần Nam ngẩn người, nhận ra không gian chi môn không thể phá được, quát vang: “Không cần lãng phí thời gian ở đó, xông vào ngăn sinh mệnh chi năng từ đệ ngũ giới tràn vào Huyền giới, nhất định phải phá tan huyết tể tà ác.”

Dùng sinh mệnh chi năng đã thông lưỡng giới, chỉ còn cách ngăn nó tràn vào mới không cho lưỡng giới tương liên.

Thiên Quỷ phát ra tiếng rú chói tai, lao lên trước.

Thần Nam nhanh chóng lao lên lưng núi, rút Liệt Không kiếm bị mẻ ra, chém ngay vào cổ nam tử cao lớn nằm trên sơn nhám.

Nhưng hắn kinh hãi vạn phần nhận ra đối phương sắp tiêu vong, nhục thể đã tử vong nên nằm mềm nhũn ở đó, chỉ còn một tia linh thức yếu ớt.

Hắn cúi xuống, đặt tay vào thân thể đối phương lập tức kinh hãi, toàn thân cốt nhục của nam tử này gần như gãy nát hết, chỉ còn lớp da lạnh lạnh, nội tạng đã nát tan.

Y dựa vào hơi thở cuối cùng xông tới.

“Người là ai?” Thần Nam hỏi bằng thần niệm.

Tuy nhục thể của nam tử này đã tan nát nhưng linh hồn còn dao động yếu ớt.

“Ta là... tín sứ của A Đức Lan Tư quân chủ, chúng ta... đang cùng...sáu vị Thái cổ quân chủ mới quay về...đại chiến ...ta được phái đi thỉnh cầu viện trợ ...” Linh hồn phát ra dao động tinh thần đứt đoạn.

Chuyện này...

Thần Nam ngẩn người, đệ ngũ giới đang đại chiến, như vậy Thái cổ nhân vật không hẳn tuyệt đối uy lẫm thiên hạ mà cũng có cừu địch.

Cũng coi là tin tức tốt lành.

Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi, Huyền Trang, Đông Phương Trường Minh cùng mấy chục vị thần linh tới gần, nghe thấy lời của dị giới tín sứ, đều ngạc nhiên biến sắc.

Thái cổ lục nhân chưa quay về vì còn đại chiến tại đệ ngũ giới, xem ra đối thủ cũng là cường giả không tầm thường.

“Tình hình ở đó thế nào?”

“Thái cổ lục quân chủ ...quá mạnh! Thế như chẻ tre...chiếm được nửa giang sơn...rất nhiều cường giả theo về họ, nguy cấp ...” Dao động tinh thần yếu ớt, tựa hồ sắp tắt.

Thần Nam vội đẩy hồn năng vào mới giúp y không tiêu vong tại trận.

“Phe chúng ta... có bốn, năm quân chủ, miễn cưỡng đấu với Thái cổ lục quân, chỉ biết lợi dụng các loại bảo vật chật vật phòng thủ.”

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, không hẳn vì Thái cổ lục nhân quá hung hãn mà bởi đệ ngũ giới còn có bốn, năm người có thể sánh với họ.

Thiên giai cao thủ chỉ cần xuất hiện một, hai người đã quá kinh khủng, hiện tại có tới bốn, năm người. Còn may họ và Thái cổ lục quân chủ đối địch, bằng không họ cùng lên Nhân gian và Thiên giới, lúc đó còn ai ngăn nổi.

Thần Nam trầm giọng: “E là khiến người thất vọng, chúng ta không có thiên giai cao thủ, không ai đấu nổi sáu người đó.”

“Sao lại như thế? Trong truyền thuyết có nói nơi đây... từng là thánh địa của cường giả! Vậy...” Linh hồn sắp tắt tựa hồ không chịu nổi đả kích, lập tức tắt.

Thần Nam lại đẩy vào một đạo hồn năng, y mới tiếp tục gian nan kể tiếp: “Đúng rồi... ta đã hiểu...theo truyền thuyết... trận chiến Thái cổ khiến những cường giả chân chính của thế giới này... đã rơi rụng hết. Nhưng người còn sống, e rằng đang ẩn cư... liệu thương. Muốn tìm tung tích của họ, chỉ bằng tìm các quân chủ ẩn cư.. tại thế giới của chúng ta.”

Sự thật không sai dự đoán này bao nhiêu, trận chiến Thái cổ năm xưa khiến chúng cường rơi rụng, nhưng y không biết những người may mắn sống sót đều được “mời” vào đệ tam giới.

Thần Nam nói: “Nếu các người vào được đệ tam giới, có lẽ còn gặp vận khí.Ồ, ta không biết thế giới của các người có gọi đó là đệ tam giới không. Theo chúng ta biết, nơi đó trợ trọi, tựa hồ là một giam ngục khổng lồ, thiên giai cao thủ của các người có người tiến vào đó.”

Linh hồn yếu ớt hình như nỗ lực, linh hồn chỉ hỏa kịch liệt nhấp nháy, nhưng lại âm thầm đi thật nhanh, gian nan cất tiếng: “Thế giới của chúng ta và các người khó lòng nối nhau... nếu không có không gian chi môn cổ lão bất hủ này. Đệ tam giới mà các người nói... lại càng kì dị, tựa hồ là một nơi không lạnh, thiên giai cao thủ ...vào thì được nhưng...muốn quay về, không mất trăm ngàn năm ắt không thể được, lúc đó...tất cả... đã muộn.”

Tin không lành, hàm ý bọn Ma Chủ phải rất lâu nữa mới quay về, trong thời gian đó không ai chống nổi Thái cổ lục nhân.

Thần Nam nói: “Sao người lại đến đây được, lẽ nào dùng vô tận sinh mệnh huyết tể, mở không gian thông đạo?”

“Thái cổ lục nhân chinh chiến liên miên, có nói ở chỗ các người...còn một vị quân chủ nữa, họ sai người đồ sát mấy vạn sinh linh nhằm mở không gian chi môn ...tìm người đó về, ta nhân cơ hội...liều mạng xông qua...”

Thần Nam bất giác nắm chặt Liệt Không kiếm. Thái cổ lục nhân chưa biết Tùng Tán Đức Bố đã diệt vong, quả là một thùng thuốc nổ, một khi tin tức truyền ra, họ sẽ tiến quân ngay.

Linh hồn yếu ớt nhìn Thần Nam với vẻ hi vọng: “Lúc xưa người của thế giới các người trấn áp Thái cổ thất quân chủ, lẽ nào không còn ai? Để bảy người quay lại...”

....

“Ta nói rồi, các người chỉ nên đến đệ tam giới tìm viện trợ, có điều các người phải giải quyết được vấn đề quay lại...”

Linh hồn yếu ớt thở dài lặng lẽ, sau cùng truyền lại thần thức dao động: “Nguy cơ... cách các người không xa nữa, Thái cổ lục quân chủ tựa hồ ...để nhóm người tìm được ... đệ thất nhân không cần quay về mà lưu lại thế giới này đại luyện binh, cho phép chúng ...huyết sát!”

Tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Thần Nam nhíu mày: “Lần này chúng đã thông không gian thông đạo, liệu có thông suốt mãi không?”

“Không thể vĩnh cửu được...mỗi lần cần tới mấy vạn sinh linh huyết tể ... thông đạo mới nối thông... các người không thể ngăn nổi.” Đoạn linh hồn người đến từ đệ ngũ giới triệt để ảm đạm, Thần Nam đẩy hồn năng vào cũng vô dụng.

Thần Nam quay lại nói với chúng nhân: “Giờ các vị mau lui khỏi Huyền giới, nhớ phải hợp lực giữ vững lối ra, không cho cái gì thông qua. Chúng ta cùng đóng cửa đánh chó.”

Hiển nhiên, trong lòng ai cũng trầm trọng, đó là dị giới cường địch.

Thần Nam nói: “Cứ tin ta, vật ta triệu hoán ra nhất định thịt được hết bọn chúng.”

Thần Nam không cho bọn Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng theo, quay mình nhanh chóng lao vào không gian chi môn. Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi cùng mấy chục vị Tây phương thần linh cũng tiến tới cửa Huyền giới.

Vào không gian chi môn lấp lánh huyết quang, Thần Nam lặng lẽ nhìn mọi người khuất bóng, đoạn triệu hoán Thiên Quỷ.

“Không ngăn nổi.” Thiên Quỷ xuất hiện, câu đầu tiên đã oán trách, nó không thể ngăn được năng lượng liên miên của sinh mệnh huyết tể quán thông lưỡng giới.

“Không cần ngăn cản, để chúng tới. Đợi khi người của họ đến hết, thông đạo đóng lại, người cứ đại khai sát giới, diệt sạch chúng ngay trong Huyền giới.”

Trong hốc mắt Thiên Quỷ âm u quỷ hỏa, cười tàn nhẫn, phát ra dao động tinh thần khiến người khác lạnh gáy, gần đây nó ôm nhiều uất ức, sớm đã muốn đồ sát.

Thần Nam thu hồi phương thiên họa kích, mang Thiên Quỷ nhanh chóng rời xa không gian chi môn. Thiên Quỷ ảo hóa ra thể phách khổng lồ, bộ xương trắng xóa như ngọn núi tuyết tỏa sáng.

Hai thời thần trôi qua, từ không gian chi môn rực rỡ bạch quang, vô tận sinh mệnh nguyên khí dao động, sau cùng cũng triệt để đã thông lưỡng giới, hắt văng hết mọi oan hồn đang gào khóc quanh ngọn núi đá.

“Đến rồi.” Thần Nam nhìn chăm chăm vào không gian chi môn, cảm giác bức bối.

Một phiến không gian ngoài không gian chi môn phá toái, mấy chục cường giả cao hàng thượng xuất hiện, đạt tính điển hình nhất của người đệ ngũ giới là thân thể cao lớn.

Họ sử dụng truyền tống trận pháp trong không gian thông đạo, cả nhóm từ ngách khác tiến vào Đồ gia Huyền giới.

Thần Nam và Thiên Quỷ ở ngoài xa quan sát, hắn nói với Thiên Quỷ: “Chúng ta lui trước, đợi toàn bộ bọn chúng tới, thông đạo phong bế rồi mới động thủ.”

Cả hai nhanh chóng lao ra cửa Đồ gia Huyền giới.

Những người tiến ra không vội hành động, họ đứng trong Đồ gia Huyền giới quan sát tứ bề, đến khi toàn bộ cả nhóm ra hết, lưỡng giới thông đạo đóng lại mới xông ra.

Không hề có dao động năng lượng nên không phán đoán được cường nhược.

Thiên Quỷ hú vang, bộ xương như ngọn núi bộc lộ, vung quỷ trảo chộp vào mấy trăm người đó. Quỷ vân dày đặc che kín thị tuyến địch nhân.

Thần Nam không bám theo mà lui vào cửa Huyền giới.

Chúng nhân thấy hắn đi ra liền nhao nhao hỏi han.

“Đóng cửa, thả quỷ. Mấy kẻ đó không ai thoát được.” Hắn rất tự tin với thực lực của Thiên Quỷ, trong thời đại không còn thiên giai, Thiên Quỷ là vua.

Quả nhiên trong vùng sâu Huyền giới truyền ra tiếng kêu thê thảm.

Đệ ngũ giới cường nhân thì sao? Đối diện với sức mạnh tuyệt đối cũng bị tiêu diệt.

“Các người...” Đệ ngũ giới tín sứ vốn nhục thể đã diệt vong, dao động tinh thần được coi là tuyệt diệt lại rung lên nhẹ nhẹ, y chưa triệt để tiêu vong!

“Quên.. nói với...các người. Lãnh đội cường giả ...theo cách nói của thế giới các người... tựa hồ là thiên giai sơ cấp cao thủ ...” Nói xong hình như y thật sự bị diệt vong.

“Ta #%#*i;¥%...” Thần Nam nảy ra xung động muốn mắng người khác.

Ai cũng đồng cảm, tặc tử kia ăn nói quá hàm hồ, cái gì mà mấy lời quan trọng, đến tận giờ mới chịu nói ra. Đúng là đáng ghét.

Quả nhiên không lâu sau, trong Đỗ gia Huyền giới vang lên tiếng gầm chói tai của Thiên Quỷ, đương nhiên nó gặp kình địch.

Nhưng Thần Nam không nản lòng, hần chuẩn bị lấy tuyệt thể hung binh phương thiên họa kích ra.

Nhưng lúc đó, đệ ngũ giới tín sứ vốn đã chết lại truyền ra dao động tinh thần yếu ớt.

“Còn một việc... quên không nói, một trong... Thái cổ lục quân chủ...ở một góc thông đạo khác, không biết... hần ra chưa...”

“Đáng ghét, người còn chưa chết sao?” Tử Kim thần long nhảy bổ tới đầu tiên.

Thần Nam hận không thể bóp cổ chết tín sứ, tin tức như vậy mà y lại đợi tận giờ mới phun ra.

“Mẹ hần chứ...” Ngay cả vưu vật Nam Cung Tiên Nhi cũng không nhịn được, bật lên tiếng chửi.

Một trong Thái cổ lục quân chủ. Ai chống nổi?

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều muốn xông tới, trực tiếp bóp cổ tín sứ đang thoi thóp thở.

“Đi mau, hiện tại tất cả triệt thoái!” Thần Nam gầm vang: “Đi được bao xa cứ đi.”

Hiện tại, không ai dám chắc vị quân chủ có đến đây không, đành bỏ chạy trước.

Tất cả cùng bay lên.

“Ta còn... chưa chết, còn... một hơi thở...” Tín sứ nằm dưới đất lại phát ra dao động tinh thần yếu ớt, thốt thêm một câu.

Chúng nhân ngã ngựa.

“Đáng ghét, tên Bất tử lão cường còn sống à? Đáng ghét...ghét....ghét... Long đại gia tự mang người đi xem còn thở được mấy hơi, con bà nó, tức chết ta thôi.” Tử Kim thần long lao tới, chụp lấy cổ áo tín sứ rồi công đi.

Bọn Huyền Trang, Hồn Thiên tiểu ma vương, Đông Phương Trường Minh lập tức tản đi tứ phương, mấy thần linh Tây phương chạy một mạch về Thiên giới.

“Thần Nam, mau chạy đi.”

Mấy con thần thú quay lại thấy hần vẫn đứng yên.

Hần đang dùng thần thức dao động truyền âm với Thiên Quỷ trong Đỗ gia Huyền giới.

“Đưa cường địch đến Phong Đô sơn, dẫn vào Thiên khanh có chôn vùi thạch bi.”

“Grào...” Thiên Quỷ gầm lên hoảng hồn, hiển nhiên không chống nổi.

326. Chương 327: Giết

Mấy con thần thú biết tính hẩn, không khuyển được nên không nói thêm, nhanh chóng bay lên, thoảng chốc đã khuất bóng.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích, lặng lẽ đứng ở cửa Đỗ gia Huyền giới.

Trong Huyền giới rung lên kịch liệt như nổi nước sôi, không chỉ có tiếng gầm giận dữ của Thiên Quỷ, cả tiếng hú thảm liệt truyền ra.

Thiên Quỷ giết chết không ít cường giả đệ ngũ giới, giờ gặp cường địch tu vi không kém bao nhiêu, đáng đầu nhau kịch liệt. Hình như Thái cổ quân chủ chưa đến, cả Thiên Quỷ và Thần Nam đều không cảm ứng được “Thế” kinh hồn của đối phương.

“Thiên Quỷ, tình huống thế nào? Không cần dằng dai, đến Phong Đô sớm mau, dẫn hẩn đến Thiên Khanh.”

“Gừ...”

Thiên Quỷ gầm vang, dùng thần niệm truyền âm: “Mấy nhãi nhép xong ra bị ta thịt hết, còn lại hơn mười con cá lọt lưới. Nhưng mẹ nó chứ...có tới hai thiên giai cường giả xông ra. Con mẹ tên khốn tén sứt của đệ ngũ giới, hiện tại ta bị vây rồi.”

Trên không cách đó hơn ngàn dặm, đệ ngũ giới tén sứt được Tử Kim thần long công trên lưng phi hành, linh hồn run lên, lại tĩnh lại, rung giọng: “Có người... trở chú ta...”

“Ta #%#...người chưa chết sao?” Tử Kim thần long nổi giận: “Không cần nghĩ lắm, người còn thoi thóp, hơi thở cuối cùng chưa trút ra sao? Còn gì để chết không nhắm mắt chẳng?”

Đệ ngũ giới tén sứt im lặng, thanh âm yếu ớt cất lên: “Ta nhớ ra rồi... có việc còn... chưa nói...”

Tử Kim thần long phát cuồng, Long Bảo Bảo, Cổ Tư, Tiểu Phượng Hoàng cũng khó chịu, tặc tử này quả thật khiến người ta hết chịu nổi.

“Đồ lừa đảo, lừa chúng ta phát khùng, đến không nuốt nổi nữa! Tin tức không nghe thì thôi, trước sau gì tên quạ đen này cũng nói ra toàn tin xấu.” Tử Kim thần long gào lên.

Long Bảo Bảo xông tới đầu tiên, đẩy hồn năng thành dòng nhỏ vào linh hồn tén sứt để kích thích: “Thần dạy, người thật đáng ghét.”

“Tựa hồ có... hai thiên giai sơ cấp cường giả dẫn đầu...”

“Quả nhiên tin còn xấu hơn, tên Bất tử lão cường này dám lừa ta, xem ra hẩn chết cũng đáng.” Tử Kim thần long phẫn hận: “Tặc tử này mở mồm nói toàn lời xui xẻo.”

“Sai rồi... có... tin tốt...” Tàn hồn được Long Bảo Bảo kích thích, liên tục run lên: “Lúc ta... đến, đối phương tuy... có một Thái cổ quân chủ nhưng phe bọn ta... cũng có một quân chủ, bằng không sao ta xông qua được...”

Nói xong, y hoàn toàn bất động.

Trong Đỗ gia Huyền giới, quỷ thảo khổng lồ của Thiên Quỷ không ngừng phá toái hư không, nhưng hai đối thủ cũng vô cùng đáng sợ, thủ đoạn của nó không thể giết được đối phương.

Thần Nam truyền âm: “Đừng xuất ra dao động năng lượng, kìm lại chứ không phát, chỉ khi tiếp xúc với nhục thể chúng mới phát ra.”

Hẩn từng đại chiến với Tùng Tán Đức Bố, biết được chỗ đáng sợ của người đệ ngũ giới, công pháp phi thường đặc dị, có thể mượn sức đối thủ, chỉ có dùng nhục thể mạnh mẽ mới trấn áp được.

Thiên Quỷ phát hiện vấn đề, đổi ngay phương thức tác chiến, nhưng bề ngoài vẫn vô cùng nghiêm nghị.

Gần nửa thời thần sau, Thái cổ quân chủ của đệ ngũ giới vẫn không xuất hiện, chợt Thiên Quỷ đột nhiên kinh hãi kêu lên: “Không ổn, ta cảm giác có Thái cổ hung thú cực mạnh, tựa hồ hút được cả linh hồn sắp xông ra khỏi không gian chi môn.”

Thiên Quỷ có cảm giác này, đương nhiên người ở góc kia không gian chỉ môn cực kỳ đáng sợ.

Đương nhiên đó là một trong Thái cổ lục quân chủ.

Thần Nam nóng ruột giục: “Mau, nghĩ cách thoát khỏi ngăn cản, đưa hai thiên giai sơ cấp cường giả đến Thiên Khanh, nếu Thái cổ quân chủ tới, tất nhiên sẽ tìm đến đó, mau mau lên.”

Lúc đó vô cùng khẩn bách và nguy cấp.

Thiên Quỷ liên tục gầm hét, sau cùng tìm được cơ hội, gầm vang đột vây chạy đi.

Thoáng chốc Thần Nam đã cách Đồ gia Huyền giới trăm dặm, Thiên Quỷ phá toái hư không bay ra, hai đệ ngũ giới thiên giai sơ cấp cường giả rú lên lao theo.

Trải qua Vô thiên chi nhật, ba thiên giai cường giả chính là “Vua”, là bá chủ chân chính, họ liên tục xé toang hư không, nhanh chóng bay về Phong Đô sơn.

Thần Nam cảm giác cả ba đã đi xa, bèn quay lại Đồ gia Huyền giới. Đồng thời mười chín nhân ảnh cũng đang tiến ra cửa Huyền giới, chính thị mấy con cá lọt lưới khoi quỷ trảo quả Thiên Quỷ, có bảy, tám người được hấn cảm ứng thuộc hàng Thần Vương.

Hấn cảm phương thiên họa kích, mái tóc dài không gió mà lay động, mắt xạ ra lãnh điện, quét một vòng rồi lạnh lùng lên tiếng: “Thần Vương? Dù là Thần Vương cao thủ thì sao? Không phải các người phụng mệnh huyết sát thế giới này sao? Không có hai thiên giai cao thủ, ta xem các người làm được trò gì.”

Thái cổ lục quân cũng biết mọi thiên giai cao thủ ở đây đều vào đệ tam giới nên hai thiên giai sơ cấp cao thủ dẫn đầu là đủ quét sạch. Nhưng có những việc không ngờ tới, họ nào biết còn có cao thủ như Thiên Quỷ, lại không ngờ có cả “vực” chờ người ta nhảy vào.

Mười mấy cường giả đệ ngũ giới đều cao một trượng, khôi vĩ vô cùng, mục quang họ đều dồn vào phương thiên họa kích trên tay Thần Nam.

Đột nhiên một người kêu lên kinh hãi, thần tình vô cùng kích động xen lẫn hoảng sợ.

Thần Nam tuy nghe không hiểu nhưng dựa vào tinh thần mà hiểu được dao động tinh thần của họ, biết họ đang nói gì.

“Trời ơi, đó là... không thể nào. Sao lại thế được? Hung binh khiến người ta rùng mình đó vì sao lại khiến ta có cảm giác rằng nó có tính chất tương tự với Thích Thiên thần mâu trong truyền thuyết? Thích Thiên thần mâu không phải là binh khí của quân chủ Tùng Tấn Đức Bố sao? Lẽ nào...”

Hiển nhiên những người khác cũng thấy quái dị, thần tình phi thường kích động.

Có mấy người đồng thời rút binh khí ra, quả nhiên khá giống với thanh đồng cổ mâu của Tùng Tấn Đức Bố.

Đương nhiên đó chỉ là phỏng chế theo, không thể bì với cây cổ mâu thật sự, họ là đời sau của Tùng Tấn Đức Bố nên hiểu rõ binh khí của tổ tiên.

“Các người nói đến Tùng Tấn Đức Bố sao? Bị ta giết rồi.” Lúc này Thần Nam sát khí xung thiên, khí thể như ma vương, hai mắt bắn ra quang kiếm thực chất hóa từ lãnh điện khiến đối phương nhúc nhối.

“Khốn kiếp, dám bắt kính như vậy với Tùng Tấn Đức Bố quân vương.” Mười mấy người đều đại nộ, mắng mỏ Thần Nam.

“Ha ha... ha ha ha...” Thần Nam cười vang đoạn giọng thể gian đệ nhất hung binh lên, đáp bằng giọng lạnh tanh: “Cảm giác của các người không sai, đây là binh khí rèn từ Thích Thiên thần mâu mà các người nói đến, nhưng mạnh hơn thần mâu nhiều. Nó đã thanh toán binh hồn của thần mâu, hiện tại là binh khí của ta.”

“Không thể nào.”

“Người nói nào.”

“Thiên cũng không diệt được tổ quân!”

“Người nhất định là ăn trộm tùy thân binh khí của ma quân.”

...

“Các người ngây thơ thật, ta không muốn nói thêm những lời thừa, các người không phải phụng mệnh huyết sát thế giới của bọn ta sao, hôm nay để xem ai giết ai.” Thần Nam lộ sát cơ, lời lẽ lạnh tanh.

Hắn tuy là Thần Vương nhưng nhục thân đạt đến thiên giai chi cảnh, có thân thể như thế, dù đối diện với mấy vị Thần Vương, hắn cũng không chịu lép.

“Giết.”

Đối diện tử địch không cần nói nhiều, Thần Nam múa phương thiên họa kích khiến thính không rung lên. Sát khí lạnh buốt khiến những đệ ngũ giới cường nhân chưa đạt đến Thần Vương bị hất lùi lại.

“Các người lui lại.” Mấy cao thủ Thần Vương quát vang, cây tuyệt thế hung binh quá tà dị, “Thế” phát ra mạnh đến mức có thể hút cả linh hồn địch thủ.

Nhưng cao thủ chưa đạt cấp Thần Vương nhanh chóng lùi khỏi Đồ gia Huyền giới. Họ không dám tưởng tượng hung binh này nằm trong tay một thiên giai cường giả sẽ có uy lực thế nào.

Một cự hán đầu tóc rối bời, thân cao trượng hai cầm thần mâu quát vang: “Ta phải đâm hắn, dám khinh miệt tổ quân.”

Không đợi người khác đồng ý, y nhanh chóng xông tới, muốn ngăn cản cũng không kịp.

Trong mắt Thần Nam xạ ra hai đạo u minh hàn quang, phương thiên họa kích chậm chậm giơ lên, dùng lực nắm chắc, đoạn thần dực ở sườn xòe ra, lao tới nhanh hơn sao băng.

Trong thoáng chốc tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích đánh tan cây thần mâu, lưỡi kích sáng choang xé tan thân thể đối phương rồi xả ra.

Hung kích xuyên qua, Thần Nam cũng xuyên qua, huyết thủy đỏ lôm nhuộm khắp thính không.

Thân thể cao lớn bị chẻ làm đôi, khuôn mặt mất nửa vẫn lộ ra nét hoảng sợ, không thể tin nổi, hồn phách y cũng bị hung kích chấn tan. Thần Nam và hung kích từ giữa hai mảnh thân thể lao ra.

Khung cảnh cực kì kinh động, một Thần Vương cao thủ bị hắn giết trong nháy mắt.

Nếu biết Thần Vương không chỉ ở thế giới này mà ở đệ ngũ giới cũng được coi là cao thủ. Hai giới đấu nhau, so kè về thực lực tất nhiên sẽ do mấy lão bất tử thiên giai cao thủ ra tay, Thần Vương cao thủ là hi vọng về sau của cả một giới.

Nếu so sánh thật sự, Thần Nam không thể chỉ một chiêu giết được đối thủ. Cả hai đều muốn tốc chiến tốc quyết mà mãng hán quá khinh địch, Thần Nam súc tích toàn bộ sức mạnh, định một đòn uy nhiếp đối phương, cộng thêm tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích phụ trợ mới đạt hiệu quả như thế.

“Giết hắn.”

Tiếng quát vang lên, sáu Thần Vương còn lại nhất tề xông vào Thần Nam. Nhưng hắn không kinh hoảng bởi hiện tại hắn nào sợ gì quần chiến. Nếu không địch nổi cũng có thể bỏ chạy.

Hắn chỉ lo Thái cổ quân chủ có đến bằng đường không gian chi môn không nên mới quay lại xem xét.

Hắn không nói thêm câu nào, vung phương thiên họa kích lao tới, tấm thân như thép đúc, mái tóc dài đen nhánh tung bay trong gió, lưỡi kích sáng choang phản xạ ra khiến người khác lạnh mình, tung hoành giữa vòng vây của sáu người.

Nhất vương chiến lục vương!

Tuy áp lực khó lòng tưởng tượng nhưng huyết dịch hiếu chiến trong mình Thần Nam sôi lên, chỉ có kiểu chiến đấu hấu như không thể thắng này mới kích phát tiềm năng của hắn.

Lâu rồi không phải đối diện với uy hiếp của tử vong, hôm nay hắn múa phương thiên họa kích như gió, định đột phá giữa cơn sinh tử.

Bất quá, hôm nay trời cao không cho hắn cơ hội.

Hai tiếng hú từ xa truyền lại.

“Ta đến đây.”

“A di đà phật!”

Tiêm Long và Huyền Trang nói nhau xông tới.

Hai mắt Tiêm Long nóng bỏng, đệt tử như Tử Thần của Ma Chủ cũng là một hiểu chiến cuồng nhân, gần đây thường chiến đấu với người ta. Hiện tại đã đi rồi còn quay lại, gặp đối thủ thế này, y không gia nhập không được.

Khí chất đặc đạo cao tăng của Huyền Trang đầu còn, y hóa thân thành huyết hòa thượng, hai mắt loáng thoáng phát ra huyết mang. Đại phật đại ma chỉ là ý niệm.

Hai người đều là Thần Vương, không nói gì mà lao tới đón đánh hai đối thủ.

“Ha ha...” Tiếng cười trong như chuông bạc của Nam Cung Tiên Nhi vang lên ngoài xa, tà áo màu rực rỡ phát phơ, thân thể gợi cảm biến ảo trên không, thoáng chốc đã tới nơi.

Thực lực nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, diên đảo chúng sinh, làn da như tuyết, thân thể tuyệt vời này thể hiện ra vượt hẳn ý liệu của Thần Nam. Nàng ta kéo ngay hai đối thủ về phía xa.

Tiêm Long hình như nhận ra vẻ cả kinh của hắn: “Không cần ngạc nhiên, ngươi còn không biết ả là ai, cánh đầu không lâu ta tìm người giao chiến mới biết được thân phận thật sự của ả. Là chân thân bị diệt rồi tái hiện của Tình Dục đạo tông chủ.”

“Cái gì?” Thần Nam thật sự kinh hãi, chợt nhớ tới lời Nam Cung Ngâm.

“Tổ sư của Thiên giới Tình Dục đạo có lẽ gặp biến, bởi Huyền giới lưu lại ở Nhân gian gần như vỡ tan...”

Lại nhớ đến mấy hôm trước Nam Cung Tiên Nhi vào Tây phương Thiên giới, Tình Dục đạo chúng nhân vây chặt nàng ta, tất cả... tựa hồ chứng thực cho lời Tiêm Long.

Biết được chân thân của Nam Cung Tiên Nhi, Thần Nam vẫn cảm thấy hơi quái lạ, yêu nữ “cướp” hai người kia dẫn đi, hiển nhiên sẽ không giết, nhưng với cá tính của ả, chắc không đến nỗi dọ lạc.

Tiêm Long và Huyền Trang tuy là cường giả nhưng đấu với người của đệ ngũ giới cũng không dễ, mãi đến lúc không phát ra dao động năng lượng mới dần xoay chuyển cục thế.

Thần Nam đại chiến với hai Thần Vương cao thủ, áp lực giảm hẳn, hắn chặt đầu một đối thủ, chấn nát linh hồn khiến huyết thủy phun ra cuồng loạn, rải cả lên người, đoạn lại chặt ngang lưng đối thủ còn lại.

Xuyên qua màn mưa máu, hắn tiến vào Đổ gia Huyền giới, không nói câu nào mà vùng hung binh trong tay giết sạch số cường giả còn lại của đệ ngũ giới.

Máu nhuộm đỏ y phục, từng mảnh thi thể văng tứ tung, cảm giác được xung động trong không gian chỉ môn lạng dần, hắn không phán đoán được sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc hắn ra khỏi Huyền giới, Tiêm Long và Huyền Trang đã chiến thắng, hai người như ma nhân, mắt Tiêm Long bắn ra hào quang nóng rực, mắt Huyền Trang sáng lên huyết quang hưng phấn, nhìn hai đối thủ bị bắt như thấy tiểu bạch thỏ.

Cả hai muốn nghiên cứu người của đệ ngũ giới, kể cả tu luyện pháp môn rồi chia nhau bỏ đi, ước hẹn gặp lại tại Tây phương Thiên giới.

Thần Nam rời khỏi Đổ gia Huyền giới, nhanh chóng lao về Phong Đô sơn, người của đệ ngũ giới, trừ hai thiên giai sơ cấp cao thủ, đều bị tiêu diệt. Hiện tại hắn muốn biết tình hình ở Phong Đô sơn thế nào.

Lúc đến nơi hắn chỉ thấy được một phần bức tranh rừng rợn.

Hai thiên giai sơ cấp cường nhân bị Thiên Quỷ dẫn dụ vào nơi có tấm bia đá cực lớn, liền như hai khối đá chìm xuống biển, ngay cả chút tăm cũng không thấy sủi lên, hoàn toàn biến mất.

Chỉ có hai từ kinh hồn mới hình dung được.

Thiên Quỷ rùng mình, nói với vẻ hoảng sợ: “Chắc chắn sẽ chết, năm xưa ta chỉ đến gần một chút đã bị hủy mất nửa tu vi.”

Thần Nam không hoảng sợ mà đại hỉ, đó đích xác là “Thiên khanh!” Có lẽ đủ để... thít gọn một Thái cổ quân chủ.

Hắn để Thiên Quỷ ở Phong Đô sơn tiếp tục tu luyện, quyết định đến Tây phương mượn sức linh cảm của Nguyên Tổ thổ thần, dù phải đào nát ba thước đất cũng nhất định tìm được tuyền nhãn của Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Để Vũ Hinh sống lại nhất định cần linh tuyền, đồng thời hắn cũng muốn dựa vào đó cung cấp sinh mệnh chi năng cho bát hồn. Nên biết Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần vốn đã tiêu tan, nhờ tìm được “Tuyền nhãn” trong truyền thuyết nên mới sống lại.

Có lẽ mất rất lâu mới thật sự khởi tử hồi sinh nhưng trong thời gian ngắn cũng có tác dụng nhất định.

Lúc hắn ở Phong Đô sơn, tại không gian chi môn trong Đỗ gia Huyền giới, không hề có sinh mệnh dao động nhưng đột nhiên thò ra một cột đá, cắm xéo vào Huyền giới...

327. Chương 328: Tuyệt Vọng Ma Dao

Sau cùng, hắn quay lại Đỗ gia Huyền giới, thấy mười mấy bóng người đang lằng xằng, họ là thám tử của các đại thế lực ở Thiên giới và Nhân gian, quan sát tình huống ở đây.

Thấy họ đi đi lại lại có vẻ bất an, hắn biết có chuyện.

Quả nhiên lúc lao vào Đỗ gia Huyền giới, cảm giác ngay được sát khí lạnh liệt lan tràn, hiu hắt hơn cả gió thu cuốn lá.

Nhưng không phải lạnh kiểu đêm đông, cơn lạnh khiến lòng người tuyệt vọng, nảy ra ý định tự hủy, qua là loại sát ý đầy ma tính dụ hoặc.

Sát ý đáng sợ tà dị đến cực điểm.

Thần Nam nhíu đôi mày kiếm, giới bị tiến vào sâu trong Huyền giới, đi qua thi sơn cốt hải, hắn xuất hiện trên hoang mạc yên lặng. Từ xa nhìn vào không gian chi môn, hắn đứng lại, không biết từ bao giờ trên ngọn núi đá có thêm một cột đá cắm xéo vào.

Cây cột đá xanh dài chừng mười trượng, cắm thẳng xuống chừng một trượng, thò lên mặt đất một đoạn chừng sáu, bảy trượng, chỉ chéo lên không gian chi môn. Từ vị trí, cự li, tư thế đều dễ dàng nhận ra nó từ trong cánh cửa bay ra.

“Tuyệt vọng hàn ý” lan khắp Huyền giới bắt nguồn từ nó, sát ý lạnh liệt đầy ma tính dụ hoặc cũng từ đây mà ra.

Cảm giác bất an dấy lên mạnh hơn trong lòng Thần Nam, ngay cả lúc thấy Thiên Quỷ và hai thiên giai cao thủ đấu nhau hắn cũng không có cảm giác này, bây giờ đứng trước cây cột đá xanh lại thấy tim đập thình thịch, thực sự không phải việc tốt lành.

Tài cao mặt lớn nên hắn chậm rãi bay tới, định xem nguồn cơn ra sao.

Bay chưa đầy ba dặm đã thấy tình huống dị thường, cây trụ và không gian chi môn hình như có liên hệ quái dị. Hắn vòng qua cây cột đá, đến khoảng trung gian giữa nó và không gian chi môn, cảm giác có một cỗ năng lượng vô hình đang lưu chuyển.

Giữa cây cột và cánh cửa tựa hồ có mối liên hệ năng lượng mà thiên nhãn cũng không nhận ra. Thần Nam không hiểu mối liên hệ này có dính dáng gì đến đệ ngũ giới không.

Hắn xuất ra một đạo kiếm khí, thử cắt dòng vô hình năng lượng nhưng hào quang sáng chói lóe lên, kiếm khí va vào năng lượng liền tan ngay.

Sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Thần Nam kinh hãi, tựa hồ đệ ngũ giới có cường giả liên hệ với cây cột khí vượt giới. Công lực này ắt thuộc nhóm Thái cổ quân chủ.

Hắn nghi hoặc, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Quan sát liền hai thời thần mà không phát hiện gì, sau cùng hắn không nén được, quyết định thử hủy diệt thạch trụ. Bất kể thế nào, thạch trụ và đệ ngũ giới có liên hệ, quyết không phải việc tốt lành.

Hắn lộ ra thần tình ngưng trọng, chậm chậm tiến tới, lúc cách cây cột hơn trăm thước, phương thiên họa kích trong nội thiên địa truyền ra dao động bất an, hung binh lay động dù cách nội thiên địa.

Hung binh có dự cảm hoặc cảm ứng đặc thù?

Hắn nhanh chóng triệu hoán phương thiên họa kích, nắm chắc trong tay, hung binh rung lên, phát ra chiến ý cao vút, chỉ thẳng vào cây cột.

Dù vậy, Thần Nam không hề kinh ngạc, nắm chắc hung binh từ từ tiến tới, cách cây cột hơn mười trượng mới dừng lại, giơ cao hung kích theo thế Lực Phách Hoa Sơn hung hãn bổ xuống.

Lưỡi kích bắn ra hào quang chói lòa như cầu vòng vắt ngang trời, soạt một tiếng, chém trúng cột đá xanh.

Hào quang tỏa sáng, cây cột nổ tung nhưng phát ra một cỗ sát khí lăng lệ hơn, vô tận tuyệt vọng chi ý bùng lên, một lưỡi ma đao sáng rực hiển hiện.

Sát khí phát ra tuy không bằng phương thiên họa kích nhưng “Thế” lại hùng hậu không kém gì.

Lưỡi ma đao cong một đường hoàn mỹ, trên bề mặt điêu khắc ma văn, dạng thức vô cùng cổ lão, cây đao tập trung hết những đặc điểm: đẹp đẽ, thương tang, cổ kính, tà dị.

Ma đao hơn hẳn hung kích ở chỗ nó có bố trí chú văn, từng dải văn tự cổ lão quấn quanh, nổi lên không trung, giữ cho nó đứng yên.

Không còn cây cột đá bao phủ, sát ý của ma đao càng đậm, Thần Nam cũng bị ảnh hưởng tâm thần, dấy lên bi ý.

“Chết tiệt, đúng là ma đao, không thể phát ra ‘Thế’ cực mạnh mà ảnh hưởng được cả tâm thần người khác.” Thần Nam nhanh chóng liên tưởng đến Thái cổ thất quân chủ, tựa hồ có một người cầm ma đao, lúc họ phá phong ấn, hắn loáng thoáng có ấn tượng.

Hắn biết đại sự đã hỏng, ma đao của Thái cổ quân chủ sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây? Lẽ nào người đó sẽ tới?

Dải năng lượng vô hình vẫn liên hệ với đệ ngũ giới, Thần Nam không hiểu vị quân vương kia làm gì, hắn cầm phương thiên họa kích đang xung động, chém vào ma đao mấy lần nhưng không làm gì được, ma văn nổi trên không hóa giải hết công kích của hung kích.

Thần Nam phí liền hai thời thần cũng không phá nổi chú văn cũng không làm gì được thanh ma đao, tuy không biết nó và đệ ngũ giới có liên hệ gì nhưng tuyệt không phải hảo sự.

Ở lại cũng không thay đổi được gì, hắn không hề do dự, rời Đồ gia Huyền giới, trước lúc đi quát to với các thám tử: “Giám thị thanh ma đao trong này cho cẩn thận, nếu có gì khác lạ, mau bẩm báo với các đại thế lực ở Thiên giới và Nhân gian.”

Hắn quyết định đi tìm tuyến nhân của Sinh Mệnh nguyên tuyến, tận lực bổ sung sinh mệnh chi năng cho bát hồn, ma đao chủ nhân sắp tới, hắn cần sức mạnh của bát hồn.

Ở vùng giao nhau giữa đông tây phương Thiên giới, hắn gặp Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, cách rất xa đã nghe tiếng con rồng du côn gào: “Y @#%...đúng là tà môn, còn chưa chết hã, lại tỉnh rồi.”

Thần Nam đại hỉ, hần thấy Bất tử lão cường này không đến nỗi đáng ghét, thậm chí hơi khả ái, hần đang muốn hỏi y vài việc.

Thấy hần tới, nỗi lo trong lòng Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo được trút bỏ.

“Y còn sống không?”

“Grào....sống dai đến mức làm ta phát sầu, một lúc lại tỉnh lại, phun ra vài câu xui xẻo. Đáng ghét nhất là không lần nào nói trọn vẹn. Đáng đánh.”

“Thật ra là chuyện gì, y nói sao?”

“Y nói có hai thiên giai cao thủ tới, còn cả một quân vương của phe y cũng ở một góc trong không gian thông đạo, đấu với một vị Thái cổ quân chủ...” Tử Kim thần long kể lại cho Thần Nam.

Thần Nam vội quay lại, hỏi đệ ngũ giới tín sứ vừa “tỉnh” lại: “Ta phát hiện một lưỡi ma đao trong Đồ gia Huyền giới, tựa hồ từ đệ ngũ giới lên, đầy tuyệt vọng sát ý ...”

“A” linh hồn hư nhược của đệ ngũ giới tín sứ run lên: “Là cây... Tuyệt vọng ma đao ...hung binh đáng sợ...” Đoạn linh hồn chi hỏa của y lập lòe.

“Sao, chết rồi à? Vừa đến lúc quan trọng.” Thần Nam vô cùng ảo não.

“Yên tâm, con gián này bắt tử, hơi thở cuối này, ta thấy phải tám ngày mười ngày mới thở xong, chắc nữa sẽ tỉnh lại.” Tử Kim thần long tức giận giải thích.

Vậy sao? Ngất mất.

Thần Nam tắt tiếng.

Cả nhóm nhanh chóng đến Thần Vực, Thần Nam trực tiếp đến Nguyên Tố Thổ Thần điện tìm thổ hệ chủ thần: “Theo lời đánh cá, ta đã thắng, cần mượn lực cảm ứng với mặt đất của thổ hệ thần linh các vị, mong rằng không cự tuyệt.”

“Không, đương nhiên ta không thể tự xuất hiện, vậy để hai vị tộc đệ đi tương trợ, thật ra người định làm gì?”

“Không sao, đào bảo vật đi.”

Nguyên Tố thổ thần đứng trong chủ thần điện gọi hai vị tộc đệ Khải Ân Tư và La Lợi Đức, họ tuy chưa đạt tới Thần Vương cảnh giới nhưng không còn cách bao xa.

Vừa rời khỏi Thổ Thần điện, đệ ngũ giới tín sứ tỉnh lại, đến giờ Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đã quen với Bất tử lão cường sống dai như gián này, thật sự phải cố nén giận nhưng cục tức vẫn khó lòng nuốt xuống

“Tuyệt vọng ma đao là... hung binh... của quân vương Hắc Khởi... trong Thái cổ lục quân chủ, hần đang ở một góc khác trong không gian chi môn...đấu với quân vương của bọn ta.”

“Cha nó chứ, chết luôn đi.” Tử Kim thần long giận càn hông.

Thần Nam cũng đã quen với Bất tử lão cường, quay sang nói với Khải Ân Tư và La Lợi Đức: “Tây phương Thiên giới có bao nhiêu cấm địa? Nhất là đại hung đại ác chi địa, tuyệt đối không có ai dám tới.”

Hai thổ hệ thần linh hồ nghi nhìn hần, không hiểu vì sao lại hỏi vậy.

“Ta muốn thử vận khí xem có đào được bảo bối nào chẳng.”

Quý mới tin được những lời này, hai thổ hệ thần linh ngẫm nghĩ rồi đáp: “Hung ác chi địa có khá nhiều nhưng không thể coi là tuyệt đối không ai dám tới. Thần vực không thiếu cao thủ, ở Thiên giới, thần linh là chúa tể, làm gì có nơi nào thần linh không dám đặt chân tới.”

“Thật sao, ở Đông phương Thiên giới có Ma Chủ chi mộ, không thần linh nào dám tới, lẽ nào Tây phương Thiên giới không có nơi như thế?” Giờ Thần Nam chỉ còn cách chọn nơi như vậy, nếu Sinh Mệnh nguyên tuyền còn tồn tại, nhất định phải ở nơi như thế, một nơi thông thường chắc đã bị các thần linh tìm ra.

Khải Ân Tư và La Lợi Đức liên tục biến sắc, đồng thời đáp: “Người không phải muốn chúng ta đến nơi như thế chứ?”

“Thật có nơi như thế?”

“Không có.” Cả hai vội lắc đầu.

Thần Nam mỉm cười: “Được rồi, chúng ta nghỉ một ngày, mai nói tiếp. Ồ, đến chỗ ta, có việc cần hỏi các vị.”

Đến nơi, Thần Nam vội vàng chế trụ hai người khiến họ hôn mê.

Tiểu Phượng Hoàng nghi hoặc nhìn sang, hần bật cười: “Mượn lực cảm ứng thổ nguyên tố của họ là được, họ ngủ đi thế này càng hay, bằng không đâu có chịu ngoan ngoãn hợp tác.”

Lúc đó đệ ngũ giới tín sứ tỉnh lại.

“Hắc Khởi... là tuyệt thế sát thần. Trong một ngày... giết sạch bốn mươi vạn tiên thần ... là lãnh huyết quân vương trong Thái cổ lục quân chủ. Hắn đưa ma đao đến để phát tin cho quân chủ chưa quay về, nếu quá lâu không thấy gì, hắn tất nhiên... tự công lên.”

Sau cùng y cũng nói được hoàn chỉnh ý tứ, Tử Kim thần long tức giận quăng y vào nội thiên địa: “Thi thể sống dai, để ta xem người còn sống được mấy ngày.”

Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng: “Hắc Khởi lúc nào cũng sẵn sàng vượt giới, tất phải chuẩn bị sẵn cho đại chiến. Cổ Tư, người về Nguyệt lượng báo tử mĩ tin tức cho Thần gia biết.”

Cổ Tư biết sự tình khẩn bách nên nhanh chóng đi ngay.

Đoạn Thần Nam lại phái Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đi thăm dò xem Tây phương Thiên giới thật ra có cấm địa nào.

Nửa ngày sau hai con rồng quay lại, thăm dò được không ít cấm địa nhưng đại đa số đều không phải tuyệt đối cấm địa, một vài thần linh vẫn ra vào dễ dàng.

Nhưng Long Bảo Bảo trong lúc vô ý nghe được một tin khiến Thần Nam chú ý, trong Thần Vực có một nơi cực kì đặc thù do các thần điện phái cao thủ liên hợp canh giữ nghiêm mật, không cho ai đến gần nửa bước.

“Trong Thần Vực có nơi như thế hả? Hay lắm, chúng ta đến đó trước.”

Thần Nam không chế thần trí hai thổ hệ thần linh, mang họ và ba con thần thú ngậm đi về cấm địa.

Đó là một hoa cốc mỹ lệ, cực kì rộng lớn, bốn mặt có núi cao vây phủ một diện tích mười mấy dặm, trong cốc hoa cỏ đua nở, sắc màu rực rỡ, hoa trái khắp nơi, hương hoa thơm nữ thấm vào tâm tì.

Từ xa nhìn lại, vạn hoa lay động, ong bay bướm lượn, một biển hoa trải ra rước mắt

Quanh đó có không ít bóng dáng thần linh, bày bố bên ngoài hoa cốc, đi lại trông coi. Cúng không trách được bởi từ thiên cổ đến nay chưa từng xảy ra chuyện gì ở đây nên họ ơ hờ phòng thủ.

Thần Nam dễ dàng đột nhập vào hoa cốc, cả nhóm dùng pháp lực nhấn chìm một khoảng đất để ẩn xuống. Khối đất vừa chìm, Tiểu Phượng Hoàng kêu lên kinh hãi: “Dưới đất sao lại chảy máu, còn có nhiều hài cốt...”

Bọn Thần Nam kinh hãi, vừa chìm xuống, phát giác dưới lớp đất cuộn cuộn huyết thủy, dưới đáy sâu mai táng vô số hài cốt trắng phau

328. Chương 329: Đào Cường Định Cho Hắc Khởi Quân Vương

“Chuyện gì nhỉ?” Long Bảo Bảo tròn mắt, cẩn thận nhìn vào vối vẽ giới bị.

Tử Kim thần long cũng thấy sự tình quá quỷ dị. Lão du côn trầm giọng: “Đã là nơi khiến Thần Vực thần điện kị húy, các cao thủ liên hợp trông coi, tuyệt đối là tà địa, chúng ta phải cẩn thận.”

Tiểu Phượng Hoàng gật đầu, đứng trên vai Thần Nam, bất giác xuất ra một phần thiên hỏa, người khác chắc đã bị nó nướng chín.

Thần Nam quan sát cẩn thận bốn phía lòng vực, mong tìm ra manh mối. Hắn rút vào gióng xương từ lòng đất ra, ngưng thị quan sát, mở hài cốt gần như phong hóa, không biết tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Lúc rút mấy gióng bị nhiễm máu, hắc kinh dị nhận ra, số bạch cốt này lại như mới, ánh sáng phát ra rất rõ, căn bản không có lỗ thủng hai dấu hiệu bị rã.

Xương mới và tàn cốt bị phong hóa cùng tồn tại, thật ra là chuyện gì?

Đột nhiên Thần Nam phát hiện quái sự xảy ra, những gióng xương nhuộm máu mang lại cho hắn câu trả lời về bản chất của vấn đề, bạch cốt vốn bị phong hóa, bề mặt có nhiều lỗ nhỏ, nhưng được máu nhuộm thì những lỗ đó tự động khép lại, biến thành một gióng xương mới.

Chuyện này...

Hắn cả kinh, loại biến hóa này quá tà dị, máu tươi lại có diệu dụng như vậy. Chợt hắn ngẩng đầu lên, tìm đập nhanh, đây không phải nơi tọa lạc của Sinh Mệnh nguyên tuyến sao? Bằng không máu tươi sao lại thần hiệu như vậy?

Nếu đúng thế, tất cả đều có đáp án.

Hiện tại một vấn đề cực kì rõ ràng trải ra trước mắt hắn.

“Grào...”

“Thần dạy, không phải chứ?”

Hiển nhiên hai con rồng cùng phát hiện vấn đề, nhớ tới một khả năng.

“Đây là nơi có Sinh Mệnh nguyên tuyến?” Tiểu Phượng Hoàng nháy mắt hỏi.

Thần Nam không buồn nghiên cứu kĩ xem vì sao ở đây có nhiều bạch cốt như vậy, dưới lòng đất lại có máu tươi rỉ ra mà chỉ muốn tiến xuống xem nguồn cơn. Nếu không có gì bất ngờ, Sinh Mệnh nguyên tuyến ở dưới.

Tất cả đều bất ngờ, thuận lợi như tưởng tượng, tìm được mà không phí nhiều khí lực, linh tuyến hiện ra ngay trước mắt.

Đương nhiên ba con thần thú rất hưng phấn, không nghĩ ngợi gì nhiều, Thần Nam dùng pháp lực mở thông đạo đi xuống, cả ba vội vàng tiến vào.

Xuống được hơn trăm trượng, một đạo thần quang sáng rực đột ngột xẹt ra, dưới đáy sâu rung lên bần bật. Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đều bị điện hồ màu lam đánh trúng, hai thổ hệ thần linh ở phía sau may mắn tránh thoát.

Thần Nam có thiên giai nhục thân không sao nhưng ba con thần thú đều thấy đau nhói, thân thể xém chút nát vụn, lớp lông đẹp đẽ của Tiểu Phượng Hoàng bong lên, nhìn khá hoạt kê.

Tử Kim thần long đại nộ, kêu lên: “Con mẹ nó, ai đánh lên ta?”

Dưới mặt đất rung lên, rồi lại yên tĩnh, căn bản không thấy khí tức kẻ đánh lên.

Trên mặt đất truyền lại tiếng hò hét, hiển nhiên những người bảo vệ cảm ứng được dị động dưới mặt đất.

Thần Nam lãnh tĩnh lại ngay, thở dài: “Chúng ta quá khát vọng lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyến nên vừa rồi mới xung động quá mức, kì thật có thể thấy ở đây có linh tuyến hay không đều không thể dễ dàng lấy được. Bằng không các Tây phương thần linh đã động thủ từ lâu, còn phái nhân thủ trấn giữ làm gì? Ở đây có cấm chế cực mạnh, chúng ta mới chỉ chạm vào vài cấm chế đơn giản ở ngoài cùng mà thôi.”

Long Bảo Bảo nháy mắt, gật đầu đồng ý: “Đúng vậy.”

“Làm sao bây giờ, những người trên mặt đất hình như phát giác dị động, tiếp tục chứ?” Tử Kim thần long hỏi.

“Tiếp tục. Bất quá, các người cách ta xa ra, đừng đến gần quá, nhục thân của ta mạnh hơn nhiều, cấm chế này không làm gì được.”

Thần Nam lao xuống trước, điện hồ kinh nhân lại bắn ra nhưng không thể thương tổn đến hắn, tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích được rút ra, liên tục bổ xuống, phá trừ từng đạo cấm chế.

Trên mặt đất sôi lên, các Thần Vực cường giả bảo vệ đều biến sắc, bao nhiêu tuế nguyệt trôi qua nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện gì. Tận hôm nay lại có dị biến phát sinh, đương nhiên họ kinh hãi.

Họ không biết phía dưới có ẩn bí gì nhưng từ cổ chí kim, các bậc tiền bối khi chết đều thần tình ngưng trọng dặn hậu bối không được để nơi này có gì sơ sót, nhất định bảo vệ thật tốt, không được thăm dò, truy tìm gì.

Nguyên Tổ thủy thần Tây Lạp Lệ Ti xông tới đầu tiên, vị mỹ nữ thần linh Thiên giới hiếm có này bất kể hình tượng mắng chửi: “Chết tiệt, chuyện gì thế?” Xen ra nàng ta nóng ruột xen lẫn hoảng sợ.

Ngoài xa, Nguyên Tổ thổ thần, Trí Tuệ nữ thần, Quang Minh thần, toàn bộ bị kinh động, nhanh chóng bay tới.

Ngoài xa nữa là các thần linh tiền bối đã lui vào phía sau hậu trường. Thần vực xôn xao, nhiều đại nhân vật đời trước đều xuất hiện.

Dưới đáy sâu, bọn Thần Nam xuyên qua mấy trăm trượng, cách mặt đất khoảng tám trăm trượng trở lên. Nơi này huyết thủy chứa chan, bạch cốt trắng phau, họ phát hiện huyết thủy chảy ra bởi tác động phá hỏng các tầng đất của mình.

Thần Nam có cảm giác hoang đường, vùng đất này như một thân thể, bất quá xương cốt phía trong đã hỏng mà huyết dịch vẫn tươi nguyên. Hắn giật mình với ý nghĩ này.

Tiến thêm hơn trăm trượng nữa, Thần Nam có thiên giai nhục thân cũng có phần không chịu thấu. Cấm chế càng lúc càng mạnh, hiện tại không chỉ có sấm sét bổ ra, cả hỏa diễm, băng mâu, thổ thích, bạch quang, đủ loại ma pháp cấm chế.

Đương nhiên đó không phải ma pháp công kích thông thường, đều là siêu tuyệt cấm chú!

Mỗi đòn ma pháp công kích đều khiến một ngọn núi tan thành bột, nếu Thần Nam không có thiên giai nhục thân, đổi lại là thần linh khác chắc đã xong đời.

Nhưng vùng dưới đất vô cùng tà dị, toàn bộ ma pháp công kích bùng lên sát tầng mặt đất mà dưới đáy sâu chỉ rung lên mãnh liệt, tuyệt không bị hủy diệt.

Ở độ sâu một ngàn trượng, một tấm màng màu lam ngăn đường cả bọn.

Tấm màng lấp lánh như lam bảo thạch chất lại, hào quang rực rỡ, vô cùng đẹp đẽ. Nhưng cả Thần Nam và ba con thần thú đều cảm giác nguy hiểm chực chờ.

Đó không phải vòng sáng bảo vệ của thủy hệ tầm thường, cảm thụ năng lượng chậm chậm lưu động bên trong, ít nhất cũng do thiên giai cao thủ bố trí.

Thần Nam không muốn chạm vào, gọi hai thổ hệ thần linh tâm trí bị khống chế lại, đặt hai tay lên lưng họ, để họ vận dụng bản năng thiên phú quan sát tình huống chung quanh thật kĩ.

Đó là Thần gia huyền công bí pháp. Hai thần linh nối với thân thể Thần Nam, thiên phú của họ lúc này biến thành của hắn. Thoáng chốc hắn cảm giác được mọi thứ ở đáy sâu.

Cảnh vật bên dưới đập vào mắt hắn, vô tận hải cốt phân bố trong lớp đất không theo quy luật nào, từng đạo “Huyết quản” như mạng lưới bố trí dày đặc trong các tầng đất, đầy sức sống và sinh cơ.

Hắn kinh ngạc nhận ra mọi “Huyết quản” nối nhau, sau cùng thông qua mấy “huyết mạch” cực lớn tụ về tấm màng màu lam dưới đáy sâu.

Giống như một trái tim khổng lồ.

Thần Nam quăng hai thổ hệ thần linh vào nội thiên địa, liên tục phá tan cấm chế quanh tấm màng, quan sát trái tim khổng lồ.

Diện tích trái tim phải đến trăm ngàn trượng, hình dạng gần giống trái tim, huyết mạch cực lớn bị hấn cắt đứt chảy ra một lượng lớn huyết dịch rồi liền lại nhanh chóng.

Quan sát kĩ sẽ thấy mỗi khắc, “trái tim” màu lam lại đập mạnh, phát ra dao động kinh hồn khiến người ta vỡ mật.

Bọn Thần Nam lớn mật quan sát trái tim màu lam, mọi người trên mặt đất cũng nóng ruột như cào, rất nhiều Tây phương thần linh đổ tới, tản ra tìm kiếm trong hoa cốc.

Nhưng địa động bọn Thần Nam để lại đã đóng chặt, biến mất vô ảnh vô tung. Sau cùng mấy nhân vật kiên quyết hạ lệnh yêu cầu mấy vị chủ thần xuống dưới mặt đất quan sát, nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Thần Nam cùng ba con thần thú đi quanh vị trí trái tim mấy vòng, sau cũng thấy được chỗ dị thường, trên trái tim màu lam cực lớn có một nơi ánh sáng cực kì ảm đạm. Ở đó có một khối sáng lớn cỡ ngón tay cái khác hẳn màu ánh sáng chung quanh.

“Không ngờ, trùng, là một con trùng.” Long Bảo Bảo kêu lên kinh hãi.

Một con trùng dài chừng ngón tay cái toàn thân trắng tinh, trong suốt, như điêu khắc từ ôn ngọc đang găm lớp màng màu lam khiến một khe nứt mỏng manh khó thấy xuất hiện, nó thò được một phần thân thể vào trong.

Nhưng con bạch ngọc trùng hình như cũng quá mệt, nằm xoài luôn ở đó, tựa hồ không động đậy nổi, hiển nhiên nó có sinh mệnh dao động, cảm giác được bọn Thần Nam tới, hơi động đậy, đưa cặp mắt mê hoặc nhìn cả nhóm, đoạn rùng mình, toàn thân co lại.

Tử Kim thần long tỏ vẻ không hiểu: “Con trùng này... tựa hồ có trí tuệ, rất sợ chúng ta.”

Thần Nam không thô thiển như con rồng du côn, hấn tựa hồ đang gặp đại địch, nên biết trên tấm màng màu lam là dao động năng lượng thiên giai mà con bạch ngọc trùng khoét được, quả nhiên đáng sợ.

Có điều đợi hồi lâu không thấy bạch ngọc trùng công kích, ngược lại tỏ vẻ sợ hãi gần như tuyệt vọng. Thần Nam lấy làm kì quái, thấy nó có vẻ kiệt sức, tựa hồ mình bạch.

Hấn nhanh chóng lấy một chiếc hộp ngọc trong nội thiên địa ra, thu con trùng vào rồi dùng dĩ đại pháp lực liên tục thi thổ mười ba tầng phong ấn, ngăn không cho nguyên khí từ ngoài tràn vào.

Tử Kim thần long thấy con bạch ngọc trùng ăn được sức mạnh thiên giai, cũng cảm giác lưng ứa mồ hôi.

“Lão đầu, có một lão đầu!” Tiểu Phượng Hoàng kêu lên kinh hãi. Nó đứng trên vai Thần Nam, đôi phượng mục nhìn qua khe nứt mà bạch ngọc trùng đào mà thấy cảnh tượng bên trong.

Thần Nam kinh hãi, vội vàng quan sát.

Trái tim màu lam thần bí tuy tương thông với nhiều huyết quản nhưng bên trong không có nửa giọt máu, máu chảy vào đều biến thành năng lượng cực mạnh. Thiên giai năng lượng dao động trên tấm màng màu lam liên tục được dòng năng lượng kia bổ sung.

Trong trái tim trống rỗng, là một vùng hư không rộng lớn, nhưng ở vị trí chính giữa lại có một thân thể khô xác đang nổi lên.

Đó là một lão nhân đã khô, thân hình gầy gò, thấp bé, mái đầu bạc lưa thưa, da mặt nhăn nheo, mũi nhô cao, mắt nhắm tịt, hàm râu dê buông xuống, cuộn mình trên không, áo trên mình cổ kính, không hiểu mấy từ năm tháng nào, hết sức lụi tụy.

Nhưng lão nhân không có gì bất mắt lại khiến Thần Nam và ba con thần thú cảm thấy nguy cơ cực lớn, cơ hồ đó không phải là một lão giả suy nhược mà là một Thái cổ hung thú.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng nhìn vào tay Thần Nam, hần cũng bắt giác nhìn xuống hộp ngọc trong tay, tỏ vẻ vô cùng gượng gạo, cổ nuốt nước bọt: “Không phải chứ...xảo hợp vậy sao? Lão đầu này... bạch ngọc trùng... có liên hệ gì không?”

“Thần dạy, chúng... chúng ta tựa hồ đã sai lầm.”

Tử Kim thần long cũng thấy miệng đắng nghét, hơi lập cập lên tiếng: “Ta cảm giác chúng ta gặp phiền hà không nhỏ.”

“Thật sao?” Tiểu Phượng Hoàng bay trên đầu Thần Nam, hoảng sợ nhìn hộp ngọc ngoài xa.

“Àm.”

Vị Tây phương thần linh phía trên chạm vào cấm chế, đang vội vàng hạ xuống.

Thần Nam nhìn tiểu lão đầu trong trái tim màu lam, lại nhìn hộp ngọc trong tay, cảm giác bối rối, sau cùng đành nói: “Chúng ta rời khỏi đây đã.”

Đoạn rút phương thiên họa kích ra, nói với mấy con thần thú: “Theo ta.”

Tuyệt thế hung binh phá toái hư không, mở ra một không gian thông đạo!

Mấy lão bắt tử ở dưới mặt đất mở bừng mắt: “Mau tìm kiếm tại không gian phụ cận, có người đang muốn phá hư không bỏ chạy.”

Tức thì, khắp trời thần linh bay múa, cánh thiên sứ tưởng che kín thỉnh không.

Nhưng Thần Nam đã chạy cực xa, được hung binh phương thiên họa kích tương trợ, thoáng chốc hần mở một không gian thông đạo, chui vào rồi quay về chỗ ở.

Hai ngày sau, trường phong ba mới dần bình tĩnh, mấy lão bắt tử trong Thần Vực lo lắng với địch nhân quái dị nhưng không làm gì được, sau cùng không có kinh thiên cự biến phát sinh khiến nổi lo trong lòng họ nhẹ hần.

Lúc này Thần Nam đang trừng trừng nhìn con bạch ngọc trùng, cạnh đó là ba con thần thú.

Hiện tại tất cả đều giữ bản thân tuyệt đối hư không, không có nửa tia dao động năng lượng. Đến giờ Thần Nam vẫn chưa yên tâm, sợ con bạch ngọc trùng thần bí này lại hút năng lượng nên bí mật triệu hoán Thiên Quỷ trấn giữ trong bóng tối.

Hần truyền ra dao động tinh thần trước: “Bọn tại hạ vô ý mạo phạm tiền bối, bất quá vì tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền, xảo hợp tiến vào chỗ đó.”

Nhưng bạch ngọc trùng không phản ứng gì, trong mắt tỏ vẻ sợ hãi.

“Chắc người là đại nhân vật, có phải lão nhân gia từ trong trái tim màu lam ảo hóa ra?”

Nghe vậy, bạch ngọc trùng run lên, tựa hồ kinh hãi.

Nó phản ứng vậy khiến Thần Nam và ba con thần thú giật nảy người, chẳng lẽ lại đúng vậy?

Nhưng thấy dáng vẻ hoảng sợ của nó, Thần Nam hơi có hi vọng, hình như con trùng thần bí này đang trong thời khắc hư nhược nhất. Có nên cho một chương là rảnh nợ? Coi như giải quyết xong, mặc kệ nó là con trùng hay là lão đầu thần bí kia.

Bạch ngọc trùng tựa hồ phi thường kinh sợ, truyền ra dao động tinh thần: “Người muốn giết ta?”

Thần Nam giật nảy người, không chỉ vì nó truyền ra dao động tinh thần mà nó đoán trước được hành động của hần.

“Không có, sao tại hạ lại làm thế? Tại hạ tính cách thả tiền bối, hóa giải hiểu lầm giữa chúng ta.”

“Người vốn không giết nổi ta, nhưng lúc này ta phi thường hư nhược, người sẽ khiến nỗ lực trong một thời gian dài của ta thành công cốc. Nếu người thả ta, sau này sẽ được hậu tạ, người muốn làm Tây phương Thiên giới chi chủ, ta cũng thực hiện được. Nếu người không vừa ý, tính thêm cả Đông phương Thiên giới vào cũng được.”

“Quả là lão đại gia.” Tử Kim thần long ngằm kinh hãi, lão trùng tử này thật ra lai lịch thế nào mà dám khẩu xuất cuồng ngôn?

Thần Nam cũng cực kì kinh hãi, đồng thời cảm giác khó xử, chạm phải nhân vật khó chơi thế này, phiền hà ắt không nhỏ.

“Lão nhân gia thật ra là ai?” Tiểu Phượng Hoàng cất lên tiếng nói khiến người khác mát lòng.

“Các người không cần biết ta là ai, nhưng ta có thực lực đó.”

Thấy con tiểu trùng buông lời như vậy, bọn Thần Nam cảm giác hoang đường vô cùng nhưng lại trọng thị nó.

“Được, tại hạ không thể từ cấm tiên bối, đang nghĩ cách xem có thả khu thể của tiên bối ra không.” Thần Nam không cho nó có cơ hội nói, trực tiếp phong ấn vào hộp ngọc.

Đoạn bố mười ba đạo phong ấn quanh chiếc hộp, hấn chìm vào trầm tư. Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo trợn trừng mắt, sao bảo muốn thả mà lại vội phong ấn.

“Lai lịch của con trùng này cao vô cùng nhưng ta không tin lời nó. Chúng ta phải làm thế, thả nó ra, nhờ may nó khôi phục thực lực sẽ diệt chúng ta. Đại nhân vật cỡ này quyết không cho những kẻ từng “bắt” mình sống trên đời. Bằng không sau đó mà lộ ra có phải mất mặt không.”

“Người định thế nào?” Tử Kim thần long hỏi.

Thần Nam trầm tư hồi lâu: “Ta nghĩ có nên sai Thiên Quỷ đào trái tim màu lam cho vào Đồ gia Huyền giới không.”

“Thần dạy, ta đồng ý.” Tiểu long tỏ ra rất kích động.

“Gào...”

Tử Kim thần long liền gào lên.

Ý tưởng này quá điên cuồng nhưng ba con thần thú chỉ sợ thiên hạ không loạn này lại hưng phấn kêu ầm lên.

Thần Nam quyết định đợi mọi sự yên lại rồi mới lệnh cho Thiên Quỷ đào trái tim.

Mấy tên lưu manh này quả nhiên điên cuồng.

Đây là bí mật cấm địa của Thần Vực.

Qua mấy ngày, Thiên Quỷ lại xuất động, lão khô lâu tuy không hề muốn nhưng không dám phản kháng ý của Thần Nam. Mấy lần nó thử đều lãnh đủ, quả tim màu lam ẩn chứa sức mạnh kinh hồn, dù là thiên giai tu vi cũng không dám ngạnh tiếp.

Sau cùng, Thần Nam đưa ra kiến nghị, Thiên Quỷ thực hiện một việc làm vô cùng điên cuồng với Thần Vực.

Trong đêm, nó khiến mọi thần linh bảo vệ hôn mê, dùng ma vân che kín tất cả đoạn mở toang nội thiên địa, dựa vào thiên giai đại thần thông thu hoa cốc rộng mười mấy dặm, để lại địa điểm gốc một vực sâu hoắm.

Ngày hôm sau, Thần Vực sôi lên.

Quá ư điên cuồng, bí cốc được bảo vệ bao nhiêu năm giờ bỗng nhiên tan biến.

Thần Nam không dừng tay, ngày nào hấn cũng cảm thấy bị tử vong uy hiếp từ cây Tuyệt vọng ma đao trong Đồ gia Huyền giới, mỗi lần nghĩ tới lại thấy cổ lạnh buốt.

Hôm nay có cơ hội xuất hiện, tất nhiên hấn phải lợi dụng.

Hấn cùng Thiên Quỷ vào Đồ gia Huyền giới, hạ lệnh cho nó bỏ hoa cốc ra, quỷ vực ầm ầm hạ xuống, phát ra quang mang vạn trượng, che kín cây ma đao với tuyệt vọng sát ý vô tận.

Phía dưới hoa cốc vang lên tiếng ma khiêu, dao động hùng hậu từ chú văn quanh thanh đao tựa hồ đang tranh đấu.

Thần Nam sẵn sàng trấn thủ trong Huyền giới, biết rằng chỉ mấy ngày nữa tuyệt thế sát thần Hắc Khởi sẽ vượt giới, phải đợi cơ hội thả bạch ngọc trùng ra.

329. Chương 330: Thái Thượng Yêu Tổ Kim Dũng

Ba con thần thú không nói gì, trong thời khắc liên quan đến sinh tử, cần gì nói nhiều, tất cả không cần biểu lộ bằng lời.

Lúc này trong Huyền giới, hủ thi xú khí xung thiên, Thần Nam đành ẩn vào hoa cốc rộng mấy chục dặm bị đưa đến đây. Trong đó hoa tươi đua nở, mùi thơm thấm vào tâm tì theo gió bay xa, không khí thanh tân, khác hẳn với cảnh tượng địa ngục cách đó không xa.

Hắn vào hoa cốc, có cảm giác dao động dị thường, thủy chung vẫn cho rằng hoa cốc là một nhục thể cực lớn, chứ không đơn giản là mấy lớp đất.

Bạch ngọc trùng vẫn bị phong ấn nhưng hắn ý thức được rằng lúc Hắc Khởi đột nhiên tới, thả nó ra không hiểu nó đã súc tích đủ sức mạnh chưa? Đó là vấn đề quan trọng, bằng không sẽ bị Thái cổ quân chủ làm thịt.

Nhất định phải giao đàm với nó một phen, dùng lời lẽ sáo rỗng cũng được.

Hắn lại lấy hộp ngọc ra, triệu hoán Thiên Quỷ tới ẩn thân trong bóng tối rồi bố trí xung quanh thành chân không, tránh không để nửa tia linh khí nhập vào.

Mỗi lần thấy con trùng trắng như ngọc này, trong lòng Thần Nam lại dấy lên cảm giác cực kì hoang đường, gần như không chân thật, một thiên giai cường giả lại xuất hiện với bộ dạng này...

“Người thấy buồn cười lắm sao?” Bạch ngọc trùng phát ra thần thức dao động lạnh lùng.

Thần Nam cả kinh, linh thức của đối phương quá sắc bén, thậm chí đáng sợ, hắn vừa có ý nghĩ mà con trùng lại nắm được tâm linh dao động.

“Ta nói rồi, thân phận của ta rất lớn, có thể cho người cả Tây thổ Thiên giới. Chỉ cần người thả ta, để ta vào hoa cốc là được.” Nó nói đến đây, Thần Nam cảm giác trong đôi mắt nó ánh lên nét tham lam.

Dấu hiệu không lành, xem ra con bạch ngọc trùng tựa hồ không phải bậc chính nghĩa gì.

“Tiền bối chắc không nhận ra, chúng ta không nên giở trò với nhau nữa, ai cũng hiểu rõ nhau, tại hạ e ngại khi thả tiền bối, người đầu tiên bị giết là mình.”

“Người không cần lo, chúng ta sao lại hạ mình ngang với người, hơn nữa là người vô ý.”

“Xin hỏi tiền bối, cần bao lâu mới khôi phục nguyên khí xong?” Thần Nam quan tâm nhất đến vấn đề này.

“Đại khái cần vài ngàn năm.” Bạch ngọc trùng đáp ngay.

Nhưng Thần Nam không tin, lại hỏi: “Tại hạ chỉ cần thả tiền bối vào hoa cốc là xong? Không cần phá phong ấn, bỏ bản thể trong trái tim màu lam ra sao?”

“Không cần, chỉ cần thả ta vào hoa cốc là xong.”

Thần Nam lập tức lại hồ nghi, hình như hơi khác thường, sao có thể bỏ đi bản thể mà không cần tới nữa?

“Được rồi, tại hạ sẽ nhanh chóng khiến tiền bối đạt thành tâm nguyện.” Hắn không buồn khách khí phong ấn hộp ngọc.

Đoạn hắn tìm khắp hoa cốc xem có ẩn bí gì mà khiến bạch ngọc trùng bỏ đi bản thể, lẽ nào hoa cốc khiến nó khôi phục nguyên khí thật sự?

Hắn lại lần xuống lòng đất, phí lực mở từng đạo cấm chế, đến gần trái tim màu lam khổng lồ, quả nhiên nó vẫn đang chậm chậm đập, vô tận huyết dịch tràn ra, hóa thành sức mạnh khủng khiếp trùn lên tấm màng màu lam.

Thần Nam dừng lại trước vết nứt do bạch ngọc trùng cắn, gỡ thiên nhãn nhìn vào lão nhân co ro nằm trong không trung.

Hắn tuy cảm giác được thể nội lão nhân có khí tức cực mạnh như Thái cổ hung thú nhưng cũng cảm ứng được một tia tường hòa khí tức.

Hắn không hiểu sao lại thấy chua xót, cơ hồ bị cổ khí tức yếu ớt đó cảm nhiễm.

Quan sát hồi lâu, lão giả gầy gò, khô kiệt như một lão nhân đơn cô lúc sắp đi hết cuộc đời, không còn chỗ dựa, co lại như anh nhĩ, vô cùng đáng thương.

“Không... nên... tin...”

Đột nhiên dao động tinh thần cơ hồ không nghe thấy từ khe nứt truyền ra.

Thần Nam cả kinh, lạc giọng hỏi: “Tiền... tiền bối là...”

Không có hồi đáp nhưng hắn phát giác nguồn gốc dao động từ lão nhân đáng thương kia.

Hắn ngẩn ra, lẽ nào bạch ngọc trùng không phải là nguyên thần của lão nhân, trái tim màu lam phog ấn tới hai người?

“Đó là...một vị Pháp Tổ từ Thái cổ...là một trong những cổ ma pháp sư... mạnh nhất năm xưa...nói cho đúng...hắn mà một trong những Tây phương ma pháp tổ thần.”

“A” Thần Nam cả kinh, không thể tin nổi bạch ngọc trùng quả nhiên là ma pháp tổ thần.

“Không hiểu so với Không Gian chi thần và Thời Gian chi thần thế nào?” Thần Nam quan tâm đến vấn đề này.

Hồi lâu vẫn không có lời đáp, xem ra lão nhân trong trái tim rất hư nhược, nói một câu cần nghỉ khá lâu khôi phục nguyên khí.

Nửa khắc sau, dao động tinh thần yếu ớt truyền ra: “Gần đạt đến...mức của Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.”

Tin tức chấn động. Nên biết lương thần gần như là cường giả mạnh nhất xưa nay của Tây phương Thiên giới.

“Tiền bối là ai, sao lại ở đây, Pháp Tổ kia vì sao lại biến thành một con trùng?” Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn.

“Ta là... một lão trùng tử ...đến từ... Côn Luân của Nhân gian...”

Trong óc Thần Nam lóe lên điện quang, nghĩ ngay đến một thiên giai nhân vật trong truyền thuyết - Thái Thượng Yêu tổ Kim Dũng. Hắn sớm cảm giác lớp đất có gì đó không ổn, lại giống như tấm thân huyết nhục, nếu không đoán lầm thì đó là cự dũng (con nhộng) biến hóa thất bại.

“Tiền bối là Yêu tổ Kim Dũng?”

“Là... ta...”

Quả nhiên là Kim Dũng, thiên giai cường giả năm xưa đã thất tung vô số năm, không ngờ lại bị khốn ở đây.

“Tiền bối sao lại bị khốn ở đây, thật ra là chuyện gì?”

Thái Thượng Yêu tổ tổn hết mấy thời thần, ngắt quãng kể lại đại khái tình huống.

Kim Dũng, một trong những cường giả mạnh nhất của Yêu tộc là một con trùng yếu ớt nhất tu thành Yêu tổ hùng mạnh, đương nhiên phải trải qua vô vàn gian khổ. Từ tầng thấp nhất của Yêu tộc tu lên chậm hơn thần thú nhiều.

Y đạt được thành tựu này quả là kì tích.

Nhưng vì luôn khát vọng đột phá, khi đạt đến thiên giai chi cảnh liền sang Tây phương, định từ những lĩnh vực mới mẻ tìm cơ hội đột phá.

Trong lúc vô ý, y tiến vào nơi tinh thần hệ Pháp Tổ La Khải Nhĩ ngủ, bắt đầu sa vào vòng tranh đấu nhiều năm với sinh tử.

Năm xưa trong trận chiến Thái cổ, chúng cường rơi rụng, La Khải Nhĩ là một trong những cường giả hàng đầu Tây phương nên không tránh khỏi trường ác chiến, không may bị tan xương nát thịt. Nhưng y là tinh thần hệ pháp tổ, tinh thần tu vi cao siêu thể gian hiểm có.

Một tia linh thức không tan giữ cho y trong thời khắc nguy cơ gửi thân vào một con trùng, cũng là bạch ngọc trùng mà Thần Nam nhìn thấy, nên sau cùng không tịch diệt.

Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững vô ý tiến vào nơi y ngủ, đã đánh thức y dậy. Tu vi của Kim Dững cực cao, tự nhiên cảm ứng được thần thức tu vi cực mạnh của đối phương, sinh ra hiểu kì, hai bên giao lưu.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ là Thái cổ cường giả, chỉ giao lưu qua qua cũng khiến Kim Dững cực kì kinh ngạc, thu hoạch rất lớn, từ đó hai người vừa là thầy vừa là bạn của nhau.

Kim Dững hoàn toàn không biết Pháp Tổ đã bày bố sẵn nhảm vào mình.

Kim Dững xuất hiện khác nào ân tứ của trời cao ban xuống cho La Khải Nhĩ. Y biết Đông phương có một môn thần công uy lực kì tuyệt là Thái Thượng vong tình lục, nghe nói môn thần công này thoát thai từ ảo hóa chi pháp của nhộng tằm.

Giờ có một thiên giai thần dũng tìm đến, với Pháp Tổ lấy bản thể là trùng, quả thật cơ duyên không thể lớn hơn.

Thiên giai tằm dũng sớm muộn cũng phải biến hóa, tuy không đạt được thành quả kinh hồn như Thái Thượng vong tình lục nhưng Pháp Tổ thân là trùng, mà tham cứu được ảo bí cũng đạt được nhiều lợi ích.

Lúc đối phương biến hóa, y là trùng thần, tất nhiên cảm ngộ được, sau khi hiểu được kiểu biến hóa đó, chưa biết chừng sẽ khôi phục thực lực đỉnh cao năm xưa, thậm chí có thể vượt qua.

Sau cùng Kim Dững cũng biến hóa, âm mưu của Pháp Tổ cũng bắt đầu. Y cổ vũ Kim Dững chọn địa điểm tiến hành loại biến hóa nguy hiểm nhất, y dùng tinh thần ma pháp khống chế danh tức của các hệ thần linh trong Thần Vực, từ đó Thần Vực mới có thần bí cấm địa.

Kim Dững chưa từng phòng bị y, vạn lần không ngờ trong lúc quan trọng lại bị trọng thương tinh thần.

Pháp Tổ quả thật hiểu được một ít ảo bí nhưng không bằng lòng, lại sợ bản thân thất bại nên muốn trực tiếp hưởng luôn thành quả biến hóa của Kim Dững, cướp tinh hoa của cự dũng, nên trong lúc quan trọng, không ngần ngại xuất thủ.

Trước lúc chết Kim Dững phản đòn, dùng trái tim khổng lồ của bản thể khổng La Khải Nhĩ vào trong, còn tinh hoa của cự dũng liên tục bổ sung cho sức mạnh phong ấn.

Cả Pháp Tổ và Kim Dững biến hóa thất bại cùng bị khốn trong trái tim màu lam. Nhiều năm qua đi, trong thân thể cự dũng bị Pháp Tổ bị Pháp Tổ bố trí ma pháp cấm chế, cự dũng khô hết thịt, xương nhưng huyết dịch vẫn còn sức sống, sức mạnh còn giữ lại trong tàn thể.

Tinh thần thụ trọng thương khiến Kim Dững gần như gục ngã, toàn bộ sức mạnh trong lúc biến hóa chưa xong bị Pháp Tổ hút, hơn nữa y lại thi triển tinh thần hệ cấm chế đáng sợ trong thân thể cự dũng. Pháp Tổ dựa vào sức mạnh cướp được, kinh quá nhiều năm tháng, sau cùng cũng xé được một góc phong ấn.

Nhưng lúc xé xong, sắp hút sạch sức mạnh của Kim Dững thì Thần Nam xuất hiện khiến Pháp Tổ đang hư nhược tuyệt vọng cực điểm.

Thần Nam hiểu ngọn nguồn, nhớ đến việc Pháp Tổ hiểu được suy nghĩ liền ướm đầm mồ hôi lạnh. Tổ thần tà ác này hình như đã khôi phục một phần sức mạnh tinh thần, nếu không có Thiên Quỷ bảo vệ, chắc y đã thi triển tinh thần ma pháp công kích.

“Tiền bối, phải làm thế nào mới cứu được ngài?” Thần Nam hỏi.

“Pháp Tổ không còn... sau này ta tự cứu được mình...quan trọng là...không để hắc hút mất sức mạnh... ẩn chứa trong cự dũng. Hắc là trùng thân, nắm được ảo bí, nếu có thêm sức mạnh cùng thuộc tính, thật không dám tưởng tượng...”

“Tiền bối yên tâm, tại hạ quyết không cho hắc vênh vang, tuy không giết được nhưng có thể vĩnh viễn phong ấn.”

Thần Nam cảm giác Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững quá bi thảm.

“Ta tựa hồ...cảm ứng thấy... một cỗ tuyệt vọng sát ý, thật ra là sao?” Hồi lâu sau, Kim Dững lại lên tiếng.

Nghĩ đến việc Hắc Khởi sẽ tới, Thần Nam nhúc nhích hết óc, nói qua loa tình huống.

Lần này Kim Dững trầm mặc mất một thời thần mới phát ra dao động tinh thần: “Thả Pháp Tổ ra, để hắc hút sức mạnh của cự dũng đối phó Hắc Khởi.”

“Sao được?” Thần Nam phản đối: “Loại tà ác đó sao có thể cho hắc lấy được sức mạnh vốn thuộc về tiền bối.”

“Ta cần tu dưỡng... rất lâu, còn hắc... chỉ cần hút được sức mạnh của cự dũng...là đấu được với Hắc Khởi.”

Thần Nam trầm mặc.

“Người nên biết...cân nhắc nặng nhẹ, để hắc hút... sức mạnh của cự dũng, cắt đứt...huyết quản nối với trái tim...mang trái tim màu lam... đi khỏi đây...”

Thần Nam cảm giác trong lòng chua xót cho Kim Dững.

Hắc khâm phục, cảm động trước tình cảm cao thượng của Yêu tổ, để đối phó Thái cổ quân chủ Hắc Khởi nên Kim Dững cam nguyện thành toàn cho đại cừ nhân.

“Theo người nói... lúc sát thần Hắc Khởi vượt giới... tới, sẽ phát ra... sinh mệnh năng lượng dao động cực lớn...thì thả Pháp Tổ...lúc Hắc Khởi tiến vào giới này, Pháp Tổ cũng hoàn thành xong...làm theo ta bảo, người nên biết...cân nhắc nặng nhẹ.”

Lúc đến đây, Thần Nam vốn định mượn sức Pháp Tổ, biết được chân tướng rồi, hắc lại không muốn. Nhưng những lời tang thương của Thái Thượng Yêu tổ liên tục vang lên bên tai: “Người nên biết...cân nhắc nặng nhẹ...”

Để đối kháng Hắc Khởi, Kim Dững cam nguyện hi sinh một đời khổ tu khiến trong lòng Thần Nam vô cùng cảm động, đau thương.

Sau cùng, hắc làm theo lời Kim Dững chỉ điểm, dùng bí pháp đưa trái tim vào nội thiên địa.

Ngày thứ ba, ma dao phát ra tuyệt vọng sát ý xung thiên, trong không gian chỉ môn trần ra dao động sinh mệnh năng lượng kịch liệt, tuyệt thế sát thần Hắc Khởi sắp vượt giới tiến sang.

330. Chương 331 : Thái Cổ Quân Vương Hắc Khởi Vượt Giới Tiến Sang

Trong không gian chỉ môn, dao động sinh mệnh cực mạnh khiến lòng người rung động, một cỗ “Thế” đáng sợ vượt giới truyền tới. Uy lực thuộc về tinh thần nhưng lại cao hơn tinh thần khiến nhiều thám tử trong Huyền giới gần như suy sụp tinh thần.

Uy thế khủng khiếp loang ra, ai nấy gần như hư thoát, mềm nhũn ngã xuống. Chỉ có mấy người ở gần Huyền giới hoảng sợ bỏ chạy, nhanh chóng báo tin về Thiên giới và Nhân gian.

Hắc Khởi đến rồi.

Tâm tình Thần Nam trầm trọng cực điểm.

Hắn hận không thể một cước giẫm chết con trùng nhưng hiện tại không còn lựa chọn.

Phải biết cân nhắc.

Hắn không hề do dự lấy hộp ngọc ra, mở nắp rồi quăng vào hoa cốc.

Bạch ngọc trùng như nhộng tằm đón gió mà phóng đại nhanh chóng, vô tận thiên địa nguyên khí tràn tới, thoáng chốc nó lớn ngang dĩa lang.

Đôi mắt nó bắn ra lãnh mang đáng sợ, lạnh lùng hơn mắt sói nhiều lần, lúc quét qua Thần Nam lại sáng hẳn lên, gần như hóa thành thực chất. Thần Nam rung động, biết vị tinh thần hệ tổ thần đã động sát niệm với mình, hiện tại không cần che giấu nữa.

Trong mắt lộ ra sát ý tàn nhẫn nhưng bạch ngọc trùng không động thủ ngay, bởi nó cảm ứng được Thiên Quỷ đang chăm chăm quan sát. Giờ thì nó không sợ nữa, Thiên Quỷ cũng thể phong ấn được.

Vô tận thiên địa nguyên khí tràn ra, bạch ngọc trùng nhanh chóng biến thành lớn ngang ngựa cự tượng, hiện tại nó còn đáng sợ hơn cả một con cự xà.

Nó không dừng lại, rít lên chói lói, nhanh chóng lao vào hoa cốc, tựa như ác lang tham lam lao vào đàn dê béo, hưng phấn cực điểm.

Bách hoa rực rỡ trong hoa cốc thoáng chốc điêu linh, rơi lả tả, tất cả đều điêu tàn, vô tận huyết dịch bay lên, tinh hoa của Thái Thượng Yêu tổ Kim Dũng cuồng loạn tràn ra.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ biến đổi từng giờ từng khắc, thoáng chốc vươn dài như cự mãng mười mấy trượng. Thân thể lấp lánh bạch quang quăng quật lên xuống như biển dậy sóng.

Sóng máu cuộn cuộn, tinh hoa của Yêu tổ bị La Khải Nhĩ tham lam hút lấy, đó là huyết mạch trong lúc biến hóa nên khi hấp thụ vào, y liền phát sinh biến hóa, toàn thân dần xuất hiện kim quang.

Trong lúc này, áp lực từ không gian chi môn truyền ra càng mạnh hơn, những thám tử chưa kịp thoát đi bị suy sụp.

Phía dưới cự dũng, Tuyệt vọng ma đao lên tục rít lên, sát ý tràn lan chấn nhiếp lòng người tựa hồ sinh ra địch ý với Pháp Tổ trong cự dũng.

Tất nhiên, một thiên giai cao thủ liên tục tăng cường uy hiếp nghiêm trọng đến ma binh. Chú văn quanh ma đao phát ra hào quang vô tận, xung phá cự dũng, tựa hồ muốn chấn nát.

Pháp Tổ đại nộ, hiện tại y có sức mạnh thiên giai, đương nhiên cực kỳ phản cảm với cây ma đao liên tục gây hấn, tuy biết là binh khí của cường giả nhưng không chịu nổi, đành xuất thủ. Nếu để ma đao phá tan cự dũng, y sẽ hút được ít linh lực hơn.

Thần Nam có thiên giai nhục thân, nhưng không thể ở lại, bởi nếu khi Pháp Tổ thành công sẽ thu thập hắn. Còn cả tuyệt thế ma quân Hắc Khởi sắp vượt giới, lại càng có mối cừu bất cộng đái thiên với hắn, tất nhiên sẽ tìm hắn báo cừu tuyệt hận.

Trước lúc đi phải bố trí một phen, hắn lấy kí ức thủy tinh trong nội thiên địa, bảo Thiên Quỷ dùng đại pháp lực phong ấn, cố định mấy chục viên khắp nơi trong Đồ gia Huyền giới.

Hắn muốn tận mắt quan sát trận đại chiến để phân tích thật lực của Hắc Khởi, sau này lúc đối quyết sẽ tìm cách đối phó.

Hơn nữa hắn cũng không ưa Pháp Tổ La Khải Nhĩ, bản thể của y đã bị hủy diệt từ lâu, dù hút được linh lực của Kim Dũng thì sao? Đó không phải là thân thể biến đổi thành công hoàn toàn, chỉ là một nửa “con nhộng”, còn chưa phá kén.

Gọi Thiên Quỷ xong, Thần Nam nhanh chóng rời khỏi Đồ gia Huyền giới.

Trong Huyền giới, hoa cốc đã biến thành phế địa, cây cỏ điêu linh, toàn cốc chuyển sang màu máu, trùng thể của Pháp Tổ vươn dài trăm trượng, đáng sợ hơn cả cự mãng.

Y hấp nạp chưa đủ huyết dịch nhưng lại cảm nhận được uy hiếp kinh hồn từ không gian chi môn cùng xung thiên sát ý của Tuyệt vọng ma đao khiến tâm thần y không thể an tĩnh.

Tiếng rống cuồng đại vang lên, cự mãng biến hóa kịch liệt, trùng thể trăm trượng co lại, dần chuyển thành cầu thể, sau cùng trở thành một quả cầu thịt cực lớn, há miệng điên cuồng hút lấy tầng đất lưu huyết của hoa cốc.

Cơ hồ có hai ngọn núi nhỏ chụp lại, một há một khép, đáng sợ cực điểm, điên cuồng hút huyết dịch. Áp lực của Hắc Khởi khiến y hoảng sợ.

Chỉ một thời thần ngắn ngủi, quả nửa hoa cốc bị Pháp Tổ thanh toán, thân thể y phóng đại ngang một ngọn núi, cầu thể liên tục uốn lượn, chiếc mồm màu máu như đại hợp cốc lúc khép mở đều có sóng máu tràn ra, khô cốt văng tứ tán.

Bất kể thế nào cũng không ai ngờ đó là Pháp Tổ năm xưa, họ chỉ nghĩ đó là một ma quái đáng sợ.

“Àm.”

Đệ ngũ giới phát ra hào quang sáng chói, Thái cổ quân vương Hắc Khởi vượt giới xuất thủ.

Hào quang xung phá cự dũng xuống lòng đất, chú văn quanh Tuyệt vọng ma đao đột nhiên biến mất, ma đao phát ra vạn trượng quang mang xé tan tàn dũng rồi bay lên.

Pháp Tổ càng lúc càng khẩn bách, y cần thời gian luyện hóa linh lực cực mạnh trong hoa cốc, tốc độ hiện tại đạt tới cực hạn mà từ trong không gian chi môn có mối uy hiếp cực lớn.

“Chết tiệt, ta cần thời gian.”

“Soạt.”

Tuyệt vọng ma đao từ trên cao đột nhiên chém xuống tinh thần hệ pháp tổ.

Hắc Khởi quả nhiên đáng sợ, có thể cách giới thi triển thần thông tác chiến!

Không hề có dao động năng lượng, cũng phát ra thần quang sáng rực, chỉ là một nhát đao tầm thường nhưng Pháp Tổ lại cảm thấy nguy hiểm vô hạn. Cầu thể như ngọn núi lăn sang một bên tránh đòn.

Hoa cốc bị Tuyệt vọng ma đao vô thanh vô tức chẻ làm đôi.

Pháp Tổ đại nộ nhưng không bất chấp tất cả phản kích mà ngược lại cố hút lấy nhiều hơn.

Tren Nguyệt lượng, người Thần gia nhận được hình ảnh do kí ức thủy tinh truyền về, vội truyền lại cho các tu luyện thánh địa trọng yếu ở Thiên giới và Nhân gian.

Nhất thời, lưỡng giới khẩn trương cực điểm, từ hình ảnh thấy được ma đao tung hoành, bổ chém cuồng loạn trong Đồ gia Huyền giới, hàn quang đáng sợ khiến người khác lạnh gáy.

Gần đây, tin Tuyệt vọng ma đao vượt giới truyền khắp tu luyện giới, ai cũng biết cây ma đao này đến từ đệ ngũ giới, hiện tại nó phát động công kích, hiển nhiên chủ nhân sắp tới.

Họ bất ngờ với quái vật như ngọn núi lại xuất ra được từng đạo ma pháp công kích cao hơn cả thần cấp cấm chú. Trong Đồ gia Huyền giới như hỏa sơn phun trào, ma pháp năng lượng điên cuồng lan tràn.

Trừ một vài người như bọn Thần Nam, không ai biết đó là yêu quái gì là lại chống nổi ma quân.

Các thần linh Tây phương tuy nhìn thấy tình cảnh nhưng không thể hiểu rõ tình cảnh trong hoa cốc, thần bí cấm địa bị Pháp Tổ biến thành không ra hình dạng gì.

Lúc này trong Đồ gia Huyền giới đang xảy ra đại chiến kịch liệt. Thái cổ ma quân Hắc Khởi chưa tới nhưng đã cách giới thao túng Tuyệt vọng ma đao đại chiến với Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ kinh hãi, sau cùng cũng biết đối thủ cỡ nào, xưa nay chưa bao giờ y gặp địch thủ kiểu này: cường địch đến từ giới khác.

Thiên giai cấm chú liên tục xuất ra, Đồ gia Huyền giới mà không phải là hình ảnh thu nhỏ của tàn phá thể giới chắc đã bị phế.

Tuy là tinh thần hệ pháp tổ, nhưng La Khải Nhĩ thì triển được thiên giai cấm chú ma pháp đáng sợ của các hệ khác. Hỏa hệ thiên giai ma hỏa đốt đỏ rực Đổ gia Huyền giới, mọi hũ thi hóa thành tro bụi, nhiều ngọn núi bị nung chảy thành vô tận nham tương.

Tất cả bị phá tan, trừ kí ức thủy tinh được Thiên Quỷ dùng thiên giai pháp lực phong ấn. Đổ gia Huyền giới cũng biến dạng.

Hỏa diễm đỏ rực khiến tất cả cháy lên hừng hực thành một biển lửa, Huyền giới trở thành thế giới của hỏa diễm.

Thiên hỏa tung hoành đối phó với ma đao chứ chưa phải chủ nhân chân chính của nó.

Thái cổ quân chủ Hắc Khởi quả nhiên đáng sợ.

Ai nấy đều cảm giác như vậy, thông qua kí ức thủy tinh nhìn rõ mọi sự phát sinh trong Huyền giới.

Thái cổ ma quân vượt giới tới gây chiến, thật không hiểu cần sức mạnh cỡ nào.

Vượt qua đệ ngũ giới và Nhân gian, loại siêu tuyệt đại thần thông này chắc chỉ có Ma Chủ đã vào đệ tam giới mới so được, mộ của Ma Chủ nói Thiên giới và Nhân gian thể hiện cho sức mạnh tột đỉnh.

“Ta - hận.”

Đột nhiên, dao động tinh thần khủng khiếp từ trong không gian chi môn phát ra, Thái cổ quân chủ Hắc Khởi truyền âm vượt giới.

“Tùng Tán Đức Bồ... đệ quả nhiên chết rồi, a.....”

Tiếng rú chói chói vang khắp thiên địa.

“Ai giết đệ? Ta phải huyết sát trăm vạn dặm, khiến cây chết thành núi, sóng máu ngập trời, giết sạch sinh linh cả giới đó. A...”

Tiếng gầm chói tai phần nộ của Thái cổ ma quân Hắc Khởi vượt giới vang lên, khiến người người nhìn qua kí ức thủy tinh sởn gai ốc.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ càng thấy áp lực nặng hơn, “Thế” vô hình khiến y khó thở, ma đao tuy không có dao động năng lượng nhưng phát ra tuyệt vọng sát ý làm y khó chịu. Y là Pháp Tổ của tinh thần hệ, biết được chỗ đáng sợ của kiểu tấn công tinh thần này.

Cũng may hoa cốc bị y hút sạch, linh lực đang không ngừng được chuyển hóa, cảm giác bản thân mỗi lúc một hùng mạnh, lòng tin cũng tăng lên.

Lúc này y to lớn như ngọn núi, hút xong hoa cốc, cầu thể lại tiếp tục lớn lên, biến thành một con cự mãng khổng lồ màu bạc.

Lớn như tuyết sơn miên miên bất tuyệt.

Dao động năng lượng khủng khiếp điên cuồng bắn ra, sau cùng kim quang sáng chói, tuyết linh biến thành kim sơn, trùng thể màu trắng liền chuyển thành màu hoàng kim, thoáng chốc thanh ma đao liên tục chém tới bị kim quang hắt văng đi.

Thần thực tu vi của Pháp Tổ cực mạnh, hiếm người nào sánh nổi, hiện tại nhục thể không ngừng tăng cường sức mạnh khiến thực lực tăng lên cảnh giới khó tưởng tượng, tái hiện thời kì đỉnh cao khi xưa.

Tâm tình bất an của y dần bình tĩnh.

Cùng lúc, không gian chi môn bùng lên một dải hào quang sáng rực, vô tận thần quang kinh nhân khiến không gian bên ngoài không ngừng phá toái, một ma ảnh cao lớn như được đúc bằng thép từ địa ngục hiện về, rảo bước tiến tới.

Thái cổ ma quân Hắc Khởi sau cùng cũng vượt giới mà tới.

“Tùng Tán Đức Bồ, ta sẽ báo thù cho đệ.”

Tiếng gầm chấn động màng tai truyền khắp Thiên giới và Nhân gian. Tịnh không hề thông qua kí ức thủy tinh truyền tống tới mà trực tiếp xuyên qua thời không khiến mọi tu giả kinh hãi.

Tuyệt thế sát thần Hắc Khởi chỉ một tiếng gầm đã chấn động lưỡng giới!

Pháp Tổ La Khải Nhĩ gặp đại địch.

Thái cổ ma quân Hắc Khởi tiến tới.

Đồng thời vô tận hắc vân cuộn cuộn, đệ ngũ giới cường giả liên tục từ không gian thông đạo xông ra.

Đỗ gia Huyền giới rung lên.

331. Chương 332: Không Phải Lúc Nhi Nữ Tình Trường

Tuy người của đệ ngũ giới công pháp đặc thù, rất ít khi phát ra nguyên khí dao động, nhưng khi Hắc Khởi cảm nhận được cái chết của Tùng Tấn Đức Bố liền phát ra hào quang sáng rực khiến Đỗ gia Huyền giới không chịu nổi, lập tức vỡ tan.

Hắc Khởi thịnh nộ, nguyên khí phát ra triệt để hủy diệt Huyền giới.

Nên biết đây là hình ảnh thu nhỏ của tàn phá thế giới, là nhân tố kiện cố nhất cấu thành đại thế giới mà cũng không chịu nổi áp lực kinh hồn của Hắc Khởi, hoàn toàn vỡ tan.

Dòng năng lượng điên cuồng tỏa ra, sau cùng phún nát thành vô số bán không gian, dần dần quy về hỗn độn, co thành một điểm rồi biến mất.

Trùng thể như ngọn núi liên miên của Pháp Tổ lạnh lùng nổi trên không, dòng năng lượng từ không gian phá toái dù cực mạnh nhưng không thể hủy diệt thiên giai cường giả như y.

Tuyệt thế sát thần Hắc Khởi cao chừng trượng rūi, toàn thân như đúc bằng thép khiến người có lực cảm sâu sắc. Chiến y trên mình y bị máu nhuộm đỏ, thoáng nhìn là biết cách đó không lâu y trải qua thảm liệt đại chiến. Nửa thân trên gần như lộ hết ra ngoài, làn da màu cổ đồng sáng choang đem lại cảm giác đáng sợ cho người nhìn vào y.

Mái tóc đen dài lất phất trước ngực và sau lưng, gương mặt cương nghị như được điêu khắc, đôi mắt sâu thẳm lãnh khốc đang phát ra hàn mang lạnh người.

Quanh y là một vùng hỗn độn, không gian chỉ môn găm trong đó, ma khí trào ra ào ào. Khí tức của vô số cường giả liên tục tuôn tràn, từng thân ảnh cao lớn bay ra không ngừng. Sau lưng Hắc Khởi có không dưới mấy trăm người.

Hắc Khởi quả nhiên dùng đại pháp lực giữ vững không gian chỉ môn, chuyển từ Đỗ gia Huyền giới ra đây, từ thời Thái cổ đã có cánh cửa thần bí này, bất quá lần này tàn phá thế giới chuyển di lên Nhân gian, trực tiếp nối Nhân gian và đệ ngũ giới thông qua một giới trung gian.

Đương nhiên sát tâm của Hắc Khởi đang dâng cao, y đã động nộ thật sự, huyết sát trăm vạn dặm không phải lời nói chơi.

Lúc Đỗ gia Huyền giới vỡ tan, toàn bộ kí ức thủy tinh được Thần Nam lệnh cho Thiên Quỷ bố trí trong đó vỡ tan nên mất tác dụng. Người trên Nguyệt lượng, và các bí địa ở Thiên giới, Nhân gian không thể nhìn rõ tình cảnh trong đó.

Thần Nam lại mạo hiểm triệu hoán Thiên Quỷ, cho nó ở ngoài xa dùng đại pháp lực tái phong ấn mấy chục viên kí ức thủy tinh đã vỡ. Hắn muốn nhìn thấy thực lực của Hắc Khởi để tìm đầu pháp.

Thiên Quỷ tuy hơi hoảng sợ, cảm giác được tử vong uy hiếp, tuy cùng là thiên giai nhưng nó mới đạt thiên giai sơ cấp cao thủ, đối diện với quân vương Hắc Khởi quả thật quá nhỏ bé.

Còn may, Hắc Khởi bị Pháp Tổ thu hút chú ý nên không để ý đến nó, mặc nó thuận lợi bố trí kí ức thủy tinh.

Lúc hình ảnh lại hiện lên rõ ràng, ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, sau lưng Hắc Khởi có tới ba ngàn cao thủ, người nào cũng cao cả trượng, phát ra xung thiên sát khí. Thoáng nhìn cũng biết là những cường giả kinh qua tử vong tấy lễ.

Hắc Khởi thật sự muốn huyết sát giới này? Câu hỏi này khiến tất cả cảm giác lòng mình lạnh ngắt.

“Đi đi, dùng song thủ đồ sát thế giới này thành màu máu cho ta. Bắt đầu từ các cường giả.” Lời lẽ Hắc Khởi băng lãnh, thông qua quá kí ức thủy tinh truyền khắp Thiên giới và Nhân gian, khiến ai nấy rùng mình.

Mây đen cuộn cuộn, ba ngàn đôi mắt vô tình phát ra huyết quang rợn người, lời Hắc Khởi khiến họ bùng lên thú tính chiến ý.

Nhân ảnh lấp lánh, ba ngàn cường giả từ đệ ngũ giới như ác lang lao về xa xôi.

Trên Nguyệt lượng. Thiên giới, Nhân gian, mọi cường giả đều chấn động tâm thần, tiếng quát vang lên từ khắp nơi.

“Chuẩn bị đại chiến!”

“Chuẩn bị chém giết chúng!”

...

Tất cả đều hiểu đại chiến sắp bắt đầu, trận này chắc chắn vô cùng thảm liệt.

Ba ngàn thần ma không nhiều cũng không ít, kém hơn hẳn Thiên giới và Nhân gian về số lượng nhưng chiến lực của họ quả kinh hồn, đều là những đồ phụ đã trải qua sinh tử chi chiến.

Khắp Thiên giới và Nhân gian rối tung, rất nhiều cường giả chuẩn bị đại chiến!

“Người đã đi rồi, chiến trường trống không, để ta giải quyết con trùng đáng ghét này đã.” Lời lẽ của Hắc Khởi băng lãnh nhưng vô cùng tự tin.

Pháp Tổ tuy chịu áp lực cực nặng nhưng nhe vậy không khỏi đại nộ, y vốn là tinh thần hệ pháp tổ, sau trận chiến năm xưa phải gửi thân vào con trùng, đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng, ghét nhất bị ai chạm vào.

“Ta từng tiếp xúc với người của giới các ngươi, tuy công pháp quái dị, nhưng hiểu rồi cũng chẳng có gì đáng sợ. Những kẻ đấu với ta năm xưa đều bị ta thịt hết.”

“Con trùng nhược tiểu kia, chết đi.” Sát thần Hắc Khởi tựa hồ dưới mắt không người, không coi Pháp Tổ vào đâu, Tuyệt vọng ma đao bổ xuống, nhắm thẳng vào trùng thể lớn như hòn núi.

Không hề có dao động năng lượng, không có cả dao mang sáng rực, chỉ có một đại đao quang lóa lên, đó là ánh sáng phản xạ từ Tuyệt vọng ma đao, Hắc Khởi tiến tới mấy ngàn trượng, xuất hiện trên đầu trùng thể.

Hào quang rực lên, một tòa băng sơn đột ngột xuất hiện phía trên trùng thân của Pháp Tổ chặn đứng nhất đao lăng lệ, đó là phòng ngự mạnh nhất của thủy hệ: Vĩnh hằng chi thuẫn!

“Soạt.”

Thế tích của Tuyệt vọng ma đao kém hơn băng sơn nhiều nhưng dưới uy lực của một đao, đòn phòng ngự siêu cấp của thủy hệ tan tành, từng khối băng sơn văng tứ tung khắp trời.

Thế chém của ma đao không đổi.

Nhưng Pháp Tổ lách đi mấy dặm, trùng thể khổng lồ nhìn có vẻ chậm chạp nhưng động tác chân chính lại như chớp, lưu lại tàn ảnh tại chỗ đứng, cùng một đòn ma pháp công kích ngợp trời.

Băng tuyết mịn mù che kín, băng phong Hắc Khởi trong nháy mắt thành một tòa băng sơn.

Nhưng Thái cổ quân vương đối phó khá dễ dàng, quát vang một tiếng, băng sơn vỡ tung. Y cầm Tuyệt vọng ma đao lướt tới chỗ Pháp Tổ.

“Vĩnh hằng chi quang!”

Pháp Tổ quát vang, hào quang sáng chói chiếu khắp thiên địa, hiện trường toàn bạch quang, quang hệ thiên giai cầm chú ma pháp ào ào đổ tới.

“Ha ha ha...” Tiếng cười lạnh vang lên trong làn sáng. Tuyệt thể sát thần Hắc Khởi lạnh lùng cất tiếng: “Người lớn lối muốn đại chiến với người của giới bọn ta, mà phạm sai lầm ngớ ngẩn thế này. Cực hạn quang năng ma pháp của người chỉ thành bỏ phẩm cho ta.”

Pháp Tổ uốn tròn thể to lớn, đứng ngoài xa cười lạnh, tịnh không đáp.

“Cái gì? Sao lại thế...” Trong làn bạch quang nóng rẫy vang lên tiếng hét kinh hãi của Hắc Khởi, tiếp theo là tiếng gầm thống khổ: “A ...”

Hào quang hơi mờ đi, những người quan chiến qua kí ức thủy tinh đều hoan hô vang dội, đòn ma pháp công kích đã đánh tan một nửa thân thể Hắc Khởi, tiêu tan như hoa tuyết gặp hơi nóng.

Thần Nam kinh hãi, thầm than Pháp Tổ không hổ là một trong những cường giả mạnh nhất Tây phương, tạo thành vết thương cỡ này cho tuyệt thể ma quân.

“Người tưởng đó là quang hệ năng lượng đơn thuần sao? Là ma pháp công kích kết hợp với tinh thần hệ.”

“A ...” Hắc Khởi gầm vang, mái tóc đen tung bay cuồng loạn, trong mắt bắn ra hào quang kinh nhãn, đáng vẻ cực độ nanh ác.

“Con trùng nhu nhược đáng ghét kia, người khiến ta phẫn nộ rồi.”

Nửa thân thể Hắc Khởi chợt phát ra vô tận hắc mang, nuốt chửng bạch quang sáng rực, hai nửa thân thể hợp lại trong nháy mắt.

Lúc ma khí đen ngòm bùng lên, y cảm Tuyệt vọng ma đao lao vào Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ biết thiên giai cầm chú ma pháp khó lòng hủy diệt đối phương nhưng không ngờ Hắc Khởi chặn lại dễ dàng như vậy.

“Thâm lam chi phạt!”

La Khải Nhĩ quát vang, một khe nứt không gian đột nhiên xuất hiện, vùng biển mệnh mang hiện ra trên trời, vong hải chi thủy được coi là có thể diệt cả thần ma trút xuống, che kín Hắc Khởi.

Vong hải trong truyền thuyết chính là tử vong chi hải ở Tiểu lục đạo, thần ma dính vào đều tịch diệt.

Nhưng Hắc Khởi đã đề phòng, y biết đối phương là Pháp Tổ của tinh thần hệ, không thể chỉ dựa vào thủy hệ ma pháp công kích. Toàn thân y trùng trùng sát khí, do giết ngàn vạn thần ma khi xưa tạo thành, sát ý tăng lên cực điểm.

Ma đao phát ra tuyệt vọng sát ý phá tan vô tận ma hải chi thủy, y hóa thành một dải lưu tinh lao tới, xé toang không gian xuất hiện trước mặt Pháp Tổ, chém ngay một đao xuống.

“Phập.”

Sóng máu ngập trời, trùng thể khổng lồ của Pháp Tổ bị một đao chém thành hai đoạn, tiếng hét thê thảm vang lên. Đương nhiên không giết nổi y bởi với thiên giai tu vi, hai đoạn trùng thể nhanh chóng gộp lại.

“Con trùng nhược tiểu kia, đúng là không biết tự lượng sức.” Hắc Khởi buông lời lãnh khốc, ma ảnh lóe lên, thoáng chốc y hóa thân thành cả ngàn vạn, vô số ma ảnh từ bốn phương tám hướng chém vào Pháp Tổ.

Quả nhiên thạch phá thiên kinh!

Mỗi đạo ma ảnh đều tồn tại chân thật, mỗi lần ma đao bổ xuống lại chẻ nát núi non bên dưới, cả dãy núi liên miên bất tuyệt bị vạt mất một mảng lớn.

Pháp Tổ đại nộ, dù thân thể khổng lồ nhưng động tác nhanh cực độ, liên tục biến ảo trên không thành vô số tàn ảnh. Tránh được hầu hết mọi đòn chém của ma đao song trên mình vẫn xuất hiện nhiều vết thương không nhẹ, huyết nhục mơ hồ.

“Tâm linh phong bạo!”

Pháp Tổ thi triển ma pháp công kích đặc ý nhất, thần thức hóa thành từng đạo phong lợi chỉ mang nhanh chóng lao tới.

“A ...”

Hắc Khởi kêu lên thảm thiết, ma ảnh khắp trời tan biến, y đưa tay ôm đầu, thống khổ kêu gào, gần như phát cuồng lên. Tuyệt vọng ma đạo bị quăng sang một bên tự chém loạn xạ khiến không gian tan vỡ, năng lượng chảy loạn.

Nhưng thoáng chốc tiếng kêu ngừng bật, âm phong nổi lên quanh y, hắc ảnh ngưng tụ nổi lên, vô số thần ma ảnh xuất hiện, những ác linh này điên cuồng gầm gào khiến ai nấy rợn tóc gáy.

Pháp Tổ kinh hãi: “Tiếng gầm của oán linh khắc chế tinh thần ma pháp! Người là Hắc Khởi...trong truyền thuyết.. của giới khác... giết bốn mươi vạn thần ma trong một ngày? Là tuyệt thế ma tinh dẫn bốn mươi vạn thần ma chỉ hồn nhập vào mình?”

“Không sai, chính thị bản quân.” Tuyệt thế sát tinh Hắc Khởi cầm ma đạo tiến tới, mỗi lần y hành động, bốn mươi vạn thần ma oán hồn cũng làm theo. Khí thế kinh thiên địa!

Cả Thiên giới và Nhân gian đều cảm nhận được khí tức đáng sợ của oán linh.

Hắc Khởi giờ cao ma đạo, tuyệt vọng chỉ ý xung thiên, thực lực chân chính được thể hiện.

Lai lịch của Tuyệt vọng ma đạo khiến thần ma tuyệt vọng, phối hợp với bốn mươi vạn thần ma oán hồn mà xuất ra, tuyệt vọng sát ý một khi tràn ra khắp thiên địa, cả thần lẫn ma đều khó lòng chống nổi.

Thần Nam biết Pháp Tổ đã sinh lòng sợ hãi, trận chiến này kết quả đã rõ. Hắn bay lên, hướng về Nguyệt lượng, đến lúc phải dùng đến sức mạnh của bát hồn.

Thiên Khanh có thể lợi dụng được nhưng Hắc Khởi là Thái cổ quân chủ, không thể ơ hờ, phải đến lúc tới hậu quan đầu mới đưa ra.

Trên Nguyệt lượng, tên của Tiểu Thần Thần đã được xác định, chỉ có một chữ: Long.

Tuy không có họ Thần nhưng tiền bối Thần gia đều làm lơ, họ biết giữa Thần Nam và Mộng Khả Nhi có tâm kết chưa được giải khai.

Từ đó mọi người trên Nguyệt lượng đều gọi hài tử khả ái này là Long Nhi.

Thần Nam quay lại Nguyệt lượng, ai cũng biết hắn định làm gì, bầu không khí nặng nề bao phủ khắp nơi.

“Ba ba ...là ba ba quay về, con cảm giác được khí tức của ba ba.” Long nhi mồm mím ngẩng mặt nhìn Mộng Khả Nhi. Một tay nó cầm bình sữa, một tay cầm bút luyện chữ.

Mộng Khả Nhi âu yếm vuốt tóc nó: “Ngoan, tiếp tục viết đi.” Nàng đương nhiên Thần Nam định làm gì, vẫn vận dụng thiên nhãn thông quan sát hình ảnh được kí ức thủy tinh truyền về nhưng không muốn Long nhi thấy những hình ảnh đầm máu đó.

“Hay quá, chắc ba ba nhất định đến thăm con.” Long nhi ngáy thơ reo lên.

Thần Nam quả thật rất muốn đến thăm nó nhưng không muốn tâm thêm loạn nên trực tiếp đến nơi bát hồn an nghỉ.

Trên hoang mạc cô tịch, thê lương, tám ngôi mộ đứng chờ vợ.

Tứ tổ và Ngũ tổ đã vẽ xong trận đồ đón bát hồn.

Thần Nam không nói gì, lập tức mời bát hồn thượng thân!

Sức mạnh của bát hồn vừa nhập vào, hắn cảm giác tự tin hẳn lên nhưng liền đó lại rung động, rõ ràng sức mạnh của bát hồn đã kém hơn lần trước.

Sức mạnh của tổ tiên, dùng bao nhiêu là giảm đi bấy nhiêu.

Lần này có đánh bại được đệ nhất ma tinh Hắc Khởi không?

Hắn không nắm chắc.

“Hồng rồi.” Có người chợt kêu lên kinh hãi.

Không phải họ lo lắng cho Pháp Tổ, y không địch nổi, vừa đánh vừa chạy. Người trên Nguyệt lương kinh hãi bởi lại có thêm một quân chủ nữa định vượt giới, trong không gian chỉ môn phun ra sinh mệnh dao động cực mạnh.

Một Thái cổ ma quân đã đối phó chặt vật, thêm một kẻ nữa, làm sao chống nổi? Ai tranh phong được với họ?

Lẽ nào hôm nay ta phải chết? Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác không lành, trải qua vô số lần sinh tử đại chiến, tận giờ hắn mới nếm cảm giác cùng đường.

Một quân chủ đã gần như vô địch, thêm một người nữa thì đúng là thảm họa.

Trước lúc đại chiến, hắn lại có cảm giác muốn nhìn thấy người thân.

Nhìn người Thần gia đứng đông nghịt cạnh đó, hắn gật đầu rồi đi tìm hài tử.

Mộng Khả Nhi thông qua kí ức thủy tinh, biết sắp xảy ra chuyện gì, đứng yên một hồi rồi nắm tay Long nhi: “Đi tiến ba ba nào.”

Thần Nam nhìn ra xa.

Mộng Khả Nhi đưa Long Nhi bay tới.

Hắn biết trận chiến này có lẽ là vĩnh biệt, thấy nàng và Long nhi xuất hiện lòng vừa ấm áp vừa chua xót.

“Ba ba ... ô ô ...” Long nhi khả ái chạy tới, ngẩng mặt lên khóc vang: “Mụ mụ tưởng con không biết gì, kì thật con biết hết, ô ô ...”

“Để ba ba ôm con một lần.” Thần Nam tuy mỉm cười nhưng ánh mắt xót xa: “Đừng khóc... sau này phải nghe lời mụ mụ...”

“Ô ô ...ba ba nhất định sẽ đả bại đại ác nhân ...” Mặt Long nhi đầm nước.

Thần Nam nhẹ nhàng đặt nó xuống: “Hảo hài tử, ba ba không làm tốt trách nhiệm phụ thân, con phải tự mạnh mẽ lên.”

Đoạn hắn quay đi ngay, để lại trong lòng Long nhi hình ảnh kiên nghị, cùng cảm giác hiu hắt trong lòng Mộng Khả Nhi...

“Ba ba, nhất định phải quay về...” Long nhi vẫy tay, thanh âm trẻ thơ nghẹn ngào.

“Còn sống quay về...” Mộng Khả Nhi cũng run lên.

Thân hình Thần Nam hơi sững lại rồi rảo bước xuyên qua đám người Thần gia vây quanh.

Trên một đỉnh núi ngoài xa của Nguyệt lương, một thân ảnh cô tịch lặng lẽ nhìn hắn.

Lúc hắn bay lên, tinh sinh cảm ứng, quay ngoắt lại nhìn, thấy đôi mắt mênh mang đượm nước.

Vũ Hình vạn năm trước?

Hắn suýt nữa kêu lên nhưng nén lại được, bởi một đám mây bay qua tuyệt mỹ thân ảnh, lúc vạn vụ tan đi, đôi mắt cũng biến mất, thân thái vạn năm trước cũng không còn.

“Ta quyết không nhìn nhầm! Vừa... vừa này...” Trong lòng hắn gào lên, cảm giác muốn bật khóc.

Nhưng sinh tử đại chiến sắp bắt đầu, mọi nhi nữ tình trường đều bị dẹp sang. Hắn cầm tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích hóa thành một đạo lưu quang rời khỏi Nguyệt lương.

Ba ngàn sát tinh của đệ ngũ giới phân thành mười mấy nhóm nhân mã, tung hoành thiên địa, dấy lên huyết tinh đại chiến. Có những môn phái bị hủy diệt.

Tiếng chém giết vang vọng đất trời.

Nhưng cũng có người phi thường hưng phấn, như Tiềm Long, Huyền Trang đều thấy huyết dịch sôi lên, dầm thân vào trường tranh đấu.

Thần Nam lao khỏi Nguyệt lượng, cực tốc phi hành trên Thiên giới, gặp ngay một nhóm ma tinh.

Mấy chục sát tinh được Thần Vương lãnh đạo đang truy sát mấy trăm Thiên giới tu giả, máu nhuộm đỏ trời cao, thê thảm vô cùng, những tu giả này không có Thần Vương nên bị đồ sát.

“Tìm chết.”

Thần Nam đã thấy cảnh này đương nhiên không thể bỏ qua, tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích vung lên, thoáng chốc chẻ nát đầu bốn Thần Vương, tàn thi tung tóe.

“Giết.”

“Giết.”

...

Mấy cuồng nhân đệ ngũ giới lao vào hấn nhưng đối diện với thiên giai siêu cường giả, nhưng cao thủ chưa đạt đến Thần Vương này khác nào sâu kiến. Phương thiên họa kích quét một vòng, mấy chục cái đầu nổ tung, toàn bộ ô hô ai tai.

Ngoài xa có ba người nhanh chóng bay tới, hiển nhiên là ma tướng trong đó ba ngàn sát tinh, Thần Nam cảm giác được đó là ba Thần Hoàng.

Hắn không nói gì, cầm phương thiên họa kích lao tới, cả ba liền bị hấn xuyên thành một xâu.

Đoạn hấn không ngoái đầu lại, hất văng ba tử thi, nhanh chóng lao xuống Nhân gian.

332. Chương 333: Đấu Với Hắc Khởi

Hắn nhanh chóng tiến vào Nhân gian giới, nhìn lại sơn hà trắng lè, trong lòng cảm xác lẫn lộn. Vùng đất trầm tịch nhiều năm này đang bị giày vò.

Chiến hỏa ngàn ngút, tất cả đại loạn, cảnh này không còn xa xôi nữa.

Hắn từng cho rằng huyền giới đại chiến sẽ xảy ra, nhưng kinh qua Vô thiên chi nhật, những kẻ thao túng phía sau đều bị Ma Chủ ép vào đệ tam giới, vì thế trận chiến do các thiên giai đại nhân vật định phát động phải ngừng lại.

Nhưng mối uy hiếp lớn hơn lại tới.

Thần Nam không hiểu Nhân gian và Thiên giới dựa vào đâu để chống lại Thái cổ lục vị ma quân, đó đều là những nhân vật đồng cấp với Ma Chủ nhưng trong lúc này, bọn Ma Chủ làm sao có thể trở về?

Hiển nhiên không thể.

Hắn gia tốc phi hành, phương thiên họa kích trực tiếp phá toái hư không, mở ra một không gian thông đạo, lao vào hỗn độn.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang vang, hấn ra khỏi vùng hỗn độn đến vùng đất cách Đồ gia Huyền giới ngàn dặm, Pháp Tổ La Khải Nhĩ và tuyệt thế sát thần Hắc Khởi đang đại chiến.

Lúc này trùng thể khổng lồ của La Khải Nhĩ quét ngang thiên địa, lẫn lộn lên xuống, dấy động ô vân ngập trời, thanh thế kinh hồn như Thiên Long xuất thế.

La Khải Nhĩ không địch nổi Hắc Khởi.

Tinh thần hệ pháp tổ vốn bản lĩnh siêu phàm thoát tục, từ Thái cổ thời đại đã danh chấn thiên hạ, là trác tuyệt cường giả của Tây phương, chỉ có Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần đứng trên còn những người khác không ai dám nói chế trụ nổi y.

Tu vi siêu tuyệt khiến y hoành hành suốt nhiều năm tại Tây phương nhưng hiện tại không đạt tuyệt đỉnh, trùng thể không phải chân thân, tuy được quá nửa linh lực biến hóa của Kim Dững nhưng còn lâu mới sánh được thực lực năm xưa.

“Con trùng ngu xuẩn, chết đi.”

Hắc Khởi sát khí xung thiên, y đã động chân hỏa, bốn mươi vạn thần ma oán hồn cùng tiến thoái với y nên khi ma đao giơ lên, oán linh rền rĩ, cũng làm theo động tác y hết, dù là Thương Thiên tái hiện cùng kinh hãi, nói gì đến La Khải Nhĩ trong trạng thái hiện giờ.

Khắp trời toàn là thần ma hồn ảnh, tiếng quỷ khiếu, thần ma gào khóc chấn thiên, cả phiến địa vực sôi trào, ô vân cuộn cuộn, bầu trời đen đặc, đâu đâu cũng là tử linh khí tức!

Trùng thể khổng lồ của La Khải Nhĩ lúc lắc trong ô vân, thân thể như dây núi bị chặt thành mấy trăm đoạn, những vết thương khủng khiếp như những khe nứt khiến sóng máu phun ra ào ào.

Hắc Khởi cười tàn nhẫn: “Con trùng nhược tiểu, dom đóm dám đua ánh sáng với vàng trăng, giết người cũng dễ như giết một con xú trùng.”

Y vùng mạnh tay, vô tận thần ma oán linh nhanh chóng lao tới, trên mình La Khải Nhĩ, oán hồn gào hét, đập chồm, xé nát thân thể y. Đó không phải ác linh thông thường mà từng là thần ma, hồn phách này mạnh hơn quỷ phách không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa tiếng gào của oán linh vang lên mây xanh, tựa hồ là thiên sinh khắc chế với tinh thần ma pháp mạnh nhất của Pháp Tổ khiến tuyệt học mạnh nhất của y không thể hiện được.

La Khải Nhĩ phần nộ, vô cùng uất ức, không phát huy được thực lực lại phải chịu nhục nên nộ hỏa bùng bùng, nhưng y cũng bó tay, chỉ biết toàn lực tránh né.

Y gầm lên: “Tên đồ phụ thô bỉ, người bất quá là một tên lỗ mãng, nếu bản thể của ta không bị diệt, thắng bại rất khó nói. Nhưng dù sao hiện nay người cũng khó giết được ta, ta phải khiến người trả giá.”

Hắc Khởi cười lạnh: “Nếu Ma Chủ quay về, Độc Cô Bại Thiên tái sinh ta còn e ngại, nhưng... người sao? Dù đạt đỉnh cao năm xưa thì năm tên cũng không phải đối thủ của ta. Cho người biết ta cũng nguyên khí đại thương, chưa toàn khôi phục, nên mới nói... người không phải đối thủ của ta.”

Kĩ nghệ không bằng người nên còn gì để nói, từ xưa đến giờ thắng làm vua thua làm giặc, nói lắm chỉ tổ chịu nhục. Pháp Tổ vừa tích lực, vừa quấy thân thể hắt văng hồn ảnh trên mình, nhanh chóng tụ lại thân thể.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích đứng cách ngoài trăm dặm, thu liễm toàn bộ sinh mệnh dao động, hẩn triệu hoán Thiên Quỷ.

Không lâu sau, hư không phá toái, khô lâu cốt khổng lồ trắng xóa loáng lên

“Tham kiến chúa thượng.”

Thiên Quỷ run lên, nó cảm ứng được Thần Nam hiện tại đáng sợ thế nào nên sợ hãi, nên biết bình thường tuy nó nghe lời nhưng không cung kính lắm. Giờ Thần Nam tái hiện uy thế lúc thu phục nó khiến nó hoảng sợ cực điểm, e Thần Nam giết mình.

“Ta bảo người diệt đám người đệ ngũ giới, có gặp thiên giai sơ cấp cao thủ không?”

“Tạm thời chưa phát hiện, đã diệt mấy chục người, bao gồm một Thần Hoàng và hai Thần Vương, chúng quá phân tán nên nhất thời ta chưa thể nắm chắc tung tích.”

“Được không phát hiện thiên giai sơ cấp cao thủ là được, nhưng tốt nhất người nên tìm quanh khu vực này, đồng thời mật thiết quan sát không gian chỉ môn cho ta, có gì lạ phải báo ngay.”

Thiên Quỷ thở hắt một hơi, vốn cho rằng Thiên Quỷ ra lệnh tấn công tuyệt thể sát thần Hắc Khởi, mà loại sát lục ma quỷ này, thiên giai cường giả cũng không chống nổi, “tắm gương” chính là lão trùng tử, hiện tại đang bị “quay” đến nơi đến chốn.

Thân ảnh Thiên Quỷ tan đi trong hư không, Thần Nam nắm chắc hung binh phương thiên họa kích.

Ngoài đó trăm dặm, La Khải Nhĩ đang đại chiến đến lúc thảm liệt nhất, thân thể bị chém thành nhiều đoạn, nhưng đành liều mạng tử chiến.

Y cũng muốn đào tẩu nhưng không thể nào dứt ra được.

Lúc Hắc Khởi còn chưa vượt giới, ma đao đã đấu với Pháp Tổ, bây giờ Tuyệt vọng ma đao có nhiễm khí tức của y, dù y có chạy đến chân trời góc bể cũng sẽ bị tìm ra.

Hơn nữa y là Thái cổ cao thủ, tôn nghiêm của cường giả khiến y không thể bỏ chạy nhục nhã được.

Mấy đoạn trùng thể bị chặt như mấy ngọn núi lớn, phát ra tiếng sấm rồi ép xuống Hắc Khởi. Bất quá, Thái cổ quân chủ cầm Tuyệt vọng ma đao quét thật mạnh, trùng thể liền hóa thành huyết vũ và tương thịt, tan nát trong không trung, chỉ còn lại vô tận huyết vụ phiêu tán.

La Khải Nhĩ rống lên thê thiết, chân tan tàn thể, huyết quang rợp trời, thịt nát văng tứ tung, thảm liệt đến cực điểm.

“Nhân danh ta, huyết tẩy thiên hạ!” Pháp Tổ điên cuồng gầm lên.

Dùng huyết nhục của mình làm vật dẫn, cộng thêm tinh thần hệ ma pháp thi triển huyết chi thiên giai cấm chú. Loại ma pháp đáng sợ này gây hại cho chủ nhân trước rồi mới tới địch nhân, không đến lúc sinh tử quan đầu, không ai nguyện ý thi triển.

Huyết quang ngút trời văng tứ tán, nuốt gọn ô vân cùng bầu trời xanh biếc, bốn mươi vạn thần ma oán linh gào lên kinh hãi, tiếng quỷ khiếu chói lói chấn động thiên địa!

Trong màn huyết quang, bóng dáng bốn mươi vạn oán hồn mơ hồ dần, bị tiêu hủy mất một nửa linh lực. Hắc Khởi đứng ở chính giữa vùng huyết quang, liên tục bị đánh tan hai lần nhưng đều tụ lại được. Y gầm lên phẫn nộ, sát khí vô tận bắn ra, sát ý ngùn ngụt do ngàn vạn sinh linh ngưng tụ thành.

Bốn mươi vạn thần ma trải khắp trời vốn hư nhược gần như tan hẵn nhưng được sát khí của Hắc Khởi cấp dưỡng, tất cả lại hiển hiện, điên cuồng gào rống.

Pháp Tổ bất chấp nguyên khí đại thương, thi triển huyết hệ ma pháp lưỡng bại câu thương, tuy thương tổn được Hắc Khởi và bốn mươi vạn thần ma chi hồn nhưng không thể hủy diệt đối phương. Hắc Khởi quá mạnh.

Trùng thể khổng lồ vỡ tan thành huyết ngục ngập ngựa mềm nhũn, sau cùng hóa thành từng con tiểu trùng nhỏ như linh xà cuộn mình, cơn mưa rắn dày đặc đổ vào Hắc Khởi.

Đao quang lóe sáng, Hắc Khởi giơ Tuyệt vọng ma đao chém xuống như chớp, huyết vũ và tàn trùng thi thể văng tung tóe.

“Dù chết, ta cũng kéo theo ngươi.” La Khải Nhĩ cười thảm, trùng thể tan nát, chỉ còn lại trùng đầu. Y rít lên, huyết nhục nát vụn lại ngưng tụ, điên cuồng lao vào Hắc Khởi.

Bốn mươi vạn thần ma oán hồn không thể ngăn trở toàn bộ, mặc cho ma đao của y lấp lánh nhưng vẫn bị huyết nhục trời buộc, cả Hắc Khởi cũng bị bao phủ, cơ hồ bị một động vật cầu thể quấn rịt.

Hắc Khởi biết đối phương không chống nổi nên muốn kéo mình chết theo, nhưng y là ai? Là sát thần Hắc Khởi, xưa nay chỉ có y giết người, làm gì có chuyện y bị người ta giết.

Huyết nhục có năng lực ăn mòn nên y vùng ma đao, toàn lực tránh né.

Cùng lúc, hư không phía trên nhục cầu bị xé toang vô thanh vô tức, một ngọn tuyệt thể hung binh lóe sáng lao tới.

Thần Nam nắm chắc phương thiên họa kích, chúc đầu lao xuống như thần ma từ thiên ngoại bay tới.

“Phập.” Huyết quang rực rỡ, lưỡi kích cắm thẳng vào nhục cầu. Tiếng gào thảm thiết vang lên tận mây xanh, bốn mươi vạn thần ma cũng đồng loạt khóc theo.

Huyết nhục của Pháp Tổ nhanh chóng dạt ra, để lộ tuyệt thế sát thần Hắc Khởi ở trong.

Sắc mặt y nanh ác, hai mắt trợn trừng. Hung binh phương thiên họa kích cắm thẳng từ trên đỉnh đầu y xuống, lưỡi kích xuyên qua hạ thân, đòn thiên ngoại nhất kích này của Thần Nam đã xuyên qua y.

“A...”

Thái cổ quân vương Hắc Khởi điên cuồng gầm lên, mái tóc đen tung bay cuồng loạn, y thống khổ cực điểm.

Thần Nam giữ chắc cán kích, điên cuồng xoay tít, không chỉ đơn giản phá nhục thể của Hắc Khởi mà hấn đang toàn lực phá linh hồn của ma vương.

“Tuyệt Diệt Thái Hư!”

“Sát Na Vĩnh Hằng!”

“Hồn Phách Tịch Diệt!”

Hấn xuất ra tam đại pháp tắc của bát hồn như đang phát cuồng.

Cơ hội này khó gặp, hấn biết khó lòng triệt để hủy diệt đối phương, nhưng nhất định phải khiến Hắc Khởi trọng thương.

Hắc Khởi bị phương thiên họa kích đóng đinh, điên cuồng giãy giụa, gầm hét, bốn mươi vạn thần ma chỉ hồn đồng thời gầm lên, thiên địa chấn động, lan đến tận thái hư!

“A... đáng chết, Tùng Tán Đức Bồ chết trong tay ngươi, ta phải giết ngươi...a...”

Thiên cổ vô địch quân vương này quá lớn, thân thể nổ tung rồi nhanh chóng tụ lại.

Tuy thoát được nhưng Hắc Khởi cũng lãnh đủ, linh hồn trọng thương, khiến vô địch sát thần xưng hùng một cõi bốc lửa giận lên tận chín tầng trời. y không thể nhẫn nhịn nổi.

Pháp Tổ chỉ còn lại một trùng đầu như ngọn núi, phần hện nhìn Thần Nam cầm phương thiên họa kích, lạnh giọng: “Tiểu tử ngươi được lắm, hôm nay ta không chết, ngày khác sẽ tính sổ với ngươi.”

Y tuy muốn tính sổ với Thần Nam nhưng biết giờ không phải thời cơ, sát thần Hắc Khởi xưa nay chưa từng tha cho cừu địch, đó mới là uy hiếp lớn nhất, cần diệt trừ trước, bằng không sau này ăn ngủ khó yên.

Hắc Khởi lạnh lùng nhìn Thần Nam, hai mắt sáng lên tia cừu hận, cháy rực lên trên không khiến những người quan chiến qua kí ức thủy tinh kinh hãi, đủ thấy ma vương phần nộ thể nào.

“A...” Hắc Khởi ngẩng lên rống vang bi thảm: “Tùng Tán Đức Bồ chết thật rồi, chết trong tay tên nhóc này, ngay cả binh khí cũng bị luyện hóa, đáng ghét thật, bi thảm thật. Yên tâm đi, ta sẽ báo thù cho đệ, huyết sát trăm vạn dặm, lấy ức vạn sinh linh bồi táng cho đệ.”

“Hấn chết là đáng.” Thần Nam chỉ lạnh lùng thốt ra một câu.

“Cái gì, chết đáng kiếp ư? Ngàn vạn sinh mệnh của sinh linh tại thế giới này cũng không sánh được với Tùng Tán Đức Bồ. Tiểu tử ngươi tên gì? Ta sẽ phải cầm cố linh hồn ngươi vạn năm tại luyện ngục, để ngươi vĩnh viễn sống trong đau khổ.”

Thần Nam nhìn Hắc Khởi lộ hung quang và sát khí xung thiên, cảm giác uy hiếp cùng cực, địch nhân hình như mạnh hơn, điên cuồng hơn Tùng Tán Đức Bồ.

“Ta tên Thần Nam, ngươi nghe cho rõ đây, ngươi nhất định chết tại giới này.”

“Ha ha...” Hắc Khởi cười điên cuồng, lạnh lùng đáp: “Tù vi của ngươi không tệ nhưng dù gặp ba lần cũng không làm gì được ta. Giết ngươi rồi ta sẽ giết nốt đàn tạp chủng.”

Thần Nam không động nộ, phi thường bình tĩnh đáp: “Dù chết, ta cũng kéo theo ngươi.”

Cùng lúc, hai nhân ảnh tan đi.

Trên không vang lên tiếng tương giao như ánh sao băng, tuyệt thể hung binh phương thiên họa kích và Tuyệt vọng ma đao chạm nhau cả ngàn lần trong nháy mắt, thiên địa rung động, hư không liên tục phá toái.

333. Chương 334: Trùng Sinh

Bị phong ấn vô vàn năm tháng mà ma tâm không diệt, thiên cổ ma công tu luyện không ngừng, ngày thoát khỏi đã gây họa loạn thiên địa. Tuy nguyên khí đại thương nhưng cảnh giới càng thịnh hơn, hôm nay vượt giới tiến tới, khó gặp đối thủ.

Thần Nam đại chiến với tuyệt thể sát thần đến thiên hôn địa ám, hoành tảo thiên địa, cơ hồ khiến nhật nguyệt vô quang, sao trời thất sắc. Núi cao bị nhổ bật lên không, quay tít rồi vỡ tan, những dòng sông nghịch không bay lên như ngân long, sóng biển quét khắp thiên địa.

Đó là một trường họa kiếp, lưỡng đại cao thủ đấu nhau khiến trời đất ngã nghiêng, sát khí lên tận bắc đẩu.

Trận kinh thế đại đối quyết này thảm liệt hơn hẳn lần Thần Nam đấu với Tùng Tấn Đức Bồ. Ngay cả tinh thần hệ pháp tổ La Khải Nhĩ cũng rung mình, sau thời Thái cổ đến nay, qua bao tuế nguyệt y mới được chứng kiến lại, bất giác nhiệt huyết dâng lên, phảng phất quay về thời kì Thái cổ chư thần tỏa sáng.

Trong nửa thời thần, phương thiên họa kích và Tuyệt vọng ma đao va chạm vô số lần, không trung toàn là tàn ảnh của hai người, ở trung tâm trận chiến bị họ xé toang một hắc động, không gian chung quanh bị tan nát vô số lần.

Các kiểu chiến kĩ, võ kĩ được thi triển, sát chiêu liên tục tung ra, cả hai đã đấu đến lúc hưng phấn.

Hắc Khởi quân vương hơn hẳn Tùng Tấn Đức Bồ, sức mạnh bát hồn của Thần Nam lại không bằng trước nên đấu dằng dai, chiến lực của Thần Nam quyết không dịch lại Hắc Khởi.

Sát thần thân cao trường rười, cơ nhục cuộn cuộn, mái tóc dài tung bay, ánh mắt sáng rực như ngọn lửa, liên tục gầm lên, Tuyệt vọng ma đao phát ra sát ý vô hạn, mỗi lần ma đao bổ ra là bốn mươi vạn thần ma chi hồn cùng gào rú theo, bốn mươi vạn oán linh đẩy tuyệt vọng chi ý lên cực điểm.

Y thật sự trở thành ma vương không thể chiến thắng.

Thần Nam thẳng thừng va chạm với ma đao, nhãn thần sắc tựa lãnh điện, đối diện với uy thế của bốn mươi vạn thần ma mà hần một mình gạt hết, độc chiến với Hắc Khởi đến giờ.

Hần lần lượt quất ra pháp tắc của bát hồn, quả thật Hắc Khởi có bốn mươi vạn thần ma trợ lực nên đấu Thái cổ chư thần quay lại cũng không dễ đối phó. Sát thần này quá mạnh.

Không hổ danh thiên địa vô địch, thể gian hiểm có đối thủ.

Thần Nam hất văng Tuyệt vọng ma đao, quát vang: “Tịch Diệt Luân Hồi.”

Hắc Khởi quá mạnh, dù đối diện với Tịch Diệt Luân Hồi mà vẫn gầm vang, bốn mươi vạn thần ma chi hồn gầm theo, tiếng oán linh rền rĩ như biển gào vang khắp thiên địa, truyền ra Nhân gian giới.

Trước mặt Hắc Khởi nổi lên một bộ khô lâu cốt, lao vào Tịch Diệt Luân Hồi. Trong làn sáng chói lòa đất trời, Tịch Diệt Luân Hồi bị nó an nhiên vô dạng đánh tan rồi quay về cạnh Hắc Khởi.

Y cười cuồng vọng, tiếng cười chấn động trời cao, hư không run rẩy.

Bộ khô lâu do y giết bốn mươi vạn thần ma, rút tinh hoa luyện thành, đương nhiên kiên cố vô cùng, thậm chí còn hơn cả thân thể y.

“Tiểu tử, ngươi mới thấy sức mạnh bề nổi của ta, sau cùng ta phải cho ngươi nếm mọi đau khổ rồi mới giết ngươi.” Hắc Khởi cười tàn nhẫn, trong mắt lóe sáng huyết quang.

“Lưỡng Thế Vi Nhân!”

“Sát Na Vĩnh Hằng!”

“Hoàn Vũ Tận Diệt!”

Thần Nam lại xuất ra tam đạo pháp tắc, hơn nữa đồng thời thi triển, định khiến đối phương trọng thương. Nhưng ma uy của Hắc Khởi vô cùng, lần này y không dùng ma cốt mà quát lớn, bốn mươi vạn thần ma oán hồn cùng động.

Hồn ảnh vô tận tụ thành một ngọn núi cao sau lưng, y nhanh chóng bay lên đỉnh, đứng sừng sững trên đó như vô thượng tôn chủ.

Bốn mươi vạn thần ma oán hồn lần lượt phát ra hồn lực, từng phiến tử vong quang huy bùng lên biến nơi đây thành địa ngục.

Từ xa nhìn lại, quanh hồn sơn do oán linh tổ thành là hải cốt trải khắp hư không. Vô số máu tươi tụ lại thành dòng lớn tràn lan trên thình không, cảnh tượng như ở địa ngục.

Pháp Tổ hít một hơi khí lạnh, Hắc Khởi quả thật thâm bất khả trắc!

Thần Nam nhận ra tam đạo pháp tắc tuy đánh tan hơn nửa hải cốt và hồn sơn nhưng không chạm nổi vạt áo Hắc Khởi. Trước mặt đối phương hình như có mấy tầng tử vong chi lực, hóa giải hết mọi pháp tắc.

Đương nhiên y mạnh hơn Tùng Tấn Đức Bố.

Hắc Khởi hú vang vọng đứng trên hồn sơn, ma thể cao lớn càng trở nên khôi vĩ, quả xứng danh tuyệt thế hung thần. Vô tận sát khí phát ra, ma vân cuộn cuộn hướng về hồn sơn, những thần ma oán hồn bị đánh tan lại ngưng tụ.

Y đứng trên đỉnh hồn sơn, cầm Tuyệt vọng ma đao: “Xưa nay chỉ có ta giết người, không có chuyện người giết ta, người chết đi.”

Ma khiếu vang vang, khuấy lên ô vân ngập trời đổ vào Thần Nam, hợp cùng Tuyệt vọng ma đao, nháy mắt đã chém tới.

Thần Nam máy động, phương thiên họa kích hất mạnh ra, tiếng choang choang vang lên, hoa lửa tung tóe, hấn văng xa ngàn trượng, cổ họng phun máu. Hắc Khởi lại truy tới, Tuyệt vọng ma đao sát khí xung thiên bổ xuống, Thần Nam chặn lại, thân thể một lần nữa bị hất văng.

Hắc Khởi lúc này như ma hóa, hung hãn như Thái cổ hung thú, uy mãnh tuyệt luân, mạnh như Thần Nam cũng không thể đấu lực nổi.

Mọi người hông qua kí ức thủy tinh quan chiến đều lo lắng, Thái cổ quân chủ này quá mạnh, căn bản không thể dùng sức đấu chiến.

“Gừ...”

Hắc Khởi lại hú lên lao vào Thần Nam, bốn mươi vạn thần ma oán hồn sau lưng y ngưng tụ lại thành một ma hồn cực lớn giữa thiên địa, động tác giống hệt chủ nhân.

Hắc Khởi chém vào Thần Nam, ma hồn cũng vung đao chém xuống, thanh thế kinh nhân.

Thần Nam cả kinh, đó quả là một vô địch ma vương. Hấn tận lực chống lại, đồng thời cố triệu hoán Thần ma đồ nhưng lập tức thất vọng phi thường, Thần ma đồ không hề động tĩnh gì.

Một đòn này khiến Thần Nam tan nát nhục thân, Hắc Khởi cười lạnh như thể báo phục lại việc y bị đối phương đánh tan nhục thân lúc bắt đầu.

Thần Nam vô cùng phẫn nộ, than thở sức mạnh bát hồn không được như trước, hấn nhanh chóng ngưng tụ nhục thân, cầm hung kích đối diện với Hắc Khởi.

“Hấn mạnh như vậy phần lớn dựa vào bốn mươi vạn thần ma oán linh, ta sẽ dùng ma pháp cầm chân số thần ma chỉ hồn này, người và bản thể của hấn đại chiến.” Trầm tịch một lúc, Pháp Tổ đã hồi phục thân thể tan nát, khôi phục được quá nửa nguyên khí, bí mật truyền âm cho Thần Nam.

“Hảo!”

Tính huống cực kỳ nguy cấp, hai thiên giai cao thủ liên thủ!

“Giết!”

Thần Nam vùng phương thiên họa kích nhanh như sao băng, lưu lại tàn ảnh trên không cùng một dải hào quang lạnh lẽo, rợn người lao tới gần Hắc Khởi, lãnh quang xạ ra, ánh lửa tung tóe.

Trong trận ác chiến, hung binh phương thiên họa kích và Tuyệt vọng ma đao cùng xuất hiện vết tổn hại. Nhưng với những bảo vật có binh hồn này, lúc nào cũng khôi phục được.

Đại chiến thảm liệt vô cùng, Tuyệt vọng ma đao sáng rực rỡ, hàn quang xạ ra sát ý vô cùng, một đao chém xuống hót mất nửa đầu vai Thần Nam. Huyết quang xung thiên, Thần Nam vô cùng đau đớn nhưng không kêu lên.

Hắn cố ý như vậy, hiện tại chiến lực của Hắc Khởi mạnh hơn, chỉ có cách lưỡng bại câu thương mới có cơ hội thương đối phương, tạo cơ hội cho Pháp Tổ. Lúc này phương thiên họa kích cũng xuyên vào ngực Hắc Khởi, hắn quay tit khiến lồng ngực Hắc Khởi nát mất một nửa.

Lối đánh thảm liệt này khiến nhục thể phục nguyên được nhưng linh hồn bị trọng thương, không thể hồi phục trong thời gian ngắn. Hơn nữa nỗi đau đơn không khác gì với người thường, ý chí kém kiên cường không bao giờ chịu nổi.

Hắc Khởi nén đau, lạnh giọng: “Tiểu tử độc ác thật, cũng giống ta năm xưa.”

Y cùng Thần Nam lại đối chiến, đao, kích liên tục va nhau, huyết quang lóe lên.

“Nhân danh ta, Linh hồn tịnh hóa!” Pháp Tổ xuất thủ, Quang minh hệ thiên giai cấm chú mới sáng tạo gần đây để đối phó tử vong oán hồn bùng lên.

Bốn mươi vạn thần ma oán hồn bị làn sáng thần thánh bao trùm, tiếng kêu khóc rền rĩ vang lên bất tuyệt, bốn mươi vạn oán linh đồng thời gãy giữa.

Mấy vạn oán linh tan tành như bóng đêm gặp ánh lê minh.

“Con trùng đáng chết, không diệt ngươi thì ngươi dám đối phó với ta như vậy, tan xương nát thịt mau.” Hắc Khởi phẫn nộ cực độ, ơ hờ một chốc mà thần ma chi hồn bị phá dễ dàng như thế, sao không khiến y đại nộ? Y rút đao chém vào Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ kinh hãi, phát hiện quang hệ thiên giai cấm chú ma pháp Linh hồn tịnh hóa nhanh chóng tan mất, mấy vạn oán linh vốn tan biến lại xuất hiện.

“Không thể nào.”

“Ta không thể hủy diệt, làm gì có chuyện thần ma chi hồn ta tế luyện ra lại bị hủy diệt.” Hắc Khởi gầm lên lao tới, bốn mươi vạn thần ma oán hồn cũng điên cuồng gào rú, lần này chúng hợp lại cùng Hắc Khởi, hung hãn đánh tan trùng thể như ngọn núi.

“Lần này ta quyết giết ngươi, không cho ngươi cơ hội nữa.” Hắc Khởi rít lên.

Y xuất ra bốn mươi vạn thần ma chi hồn, ma đao liên tục vạch lên trên không, từng đạo chú văn xuất hiện gần Tuyệt vọng ma đao rồi giờ lên cao chém vào Pháp Tổ.

Thần Nam cũng hành động.

Thân thể và phương thiên họa kích hợp nhất, hắn liên tục gầm lên.

“Tam Thiên Đại Thế Giới!”

“Băng Phong Tam Vạn Lí!”

“Lưỡng Thế Vi Nhân!”

“Sát Na Vĩnh Hằng!”

“Hoàn Vũ Tận Diệt!”

Chỉ đợi mỗi cơ hội này. Hắc Khởi xuất thủ, Thần Nam cũng xuất thủ, pháp tắc, hung kích và cả thân thể hần hòa làm một lao vào tuyệt thể ma quân.

Hiển nhiên, Hắc Khởi có phần kị huy khi hai thiên giai cường giả liên thủ. Y quyết định diệt Pháp Tổ trước rồi từ từ xử lý Thần Nam, báo thù cho Tùng Tấn Đức Bố.

Khô lâu cốt do bốn mươi vạn thần ma hài cốt tinh hoa tế luyện thành ngăn trước mặt y, che đỡ đòn công kích của Thần Nam, bản thân y cùng thần ma oán linh vung Tuyệt vọng ma đao bổ mạnh vào La Khải Nhĩ.

“Tịch diệt cho ta.”

“A ...”

Pháp Tổ kêu lên thảm thiết, thân thể đang tụ lại vỡ tan, cả linh thức tựa hồ cũng bị đánh tan.

Hắc Khởi lộ ra nụ cười mãn ý tàn nhẫn, nhưng lập tức tắt ngay. Thần Nam phá tan bộ khô lâu cốt, bổ thẳng vào bản thể của y.

Thân thể bị chẻ làm đôi, linh hồn cũng thụ trọng thương.

Nộ hỏa lan tràn, Hắc Khởi vô cùng phẫn nộ. Bất quá, đã diệt được con trùng kia nên giờ có thụ trọng thương cũng đáng, y có thể thoải mái hành hạ cừu nhân.

Nghĩ vậy, nộ hỏa của y tan ngay, thân thể nhanh chóng tụ lại, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Đến phiên ngươi, ta phải hành hạ ngươi một vạn năm.” Y thu hồi khô lâu cốt rải rác trên không, chỉ Tuyệt vọng ma đao vào Thần Nam.

Thần Nam thầm nghĩ, chẳng lẽ dự cảm cách đây không lâu lại thành thật? Hôm nay e là lành ít dữ nhiều.

Nhưng giờ không còn chỗ lùi, hần buộc phải tử chiến đến cùng.

Đến nước này hần không hề chán nản mà hào khí dâng lên ngàn ngút, chiến ý cháy sáng trong lòng, huyết dịch dần sôi lên.

“Chết, ta cũng phải kéo theo ngươi.”

Hần không lùi, cầm kích lao tới, quyết tử cùng đối phương.

Lập tức vô số vùng hư không tan tành, thảm liệt đại chiến lại bắt đầu. Thần Nam mang lòng quyết tử cùng xung thiên chiến ý nên trận chiến với Hắc Khởi thiên hôn địa ám.

Cùng lúc một tia dao động kì dị tràn ra, trên không sáng rực hào quang, một con nhộng chừng hơn trượng xuất hiện tại hư không.

“Soạt.”

Con nhộng phát ra kim quang đột nhiên phá toái, một cánh bướm nhanh chóng bay ra.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ.

Y không còn giữ trùng thể chậm chạp, hiện cao như người thường, trừ mang trùng đầu cùng một đôi cánh bướm màu vàng sau lưng, y giống hệt thường nhân, hình dáng dễ coi hơn lúc mang trùng thể vô số lần.

Biến hoá.

Trong hoàn cảnh này y lại biến hóa thành công.

Y quan sát trận khoáng thế đại chiến giữa Thần Nam và Hắc Khởi ở ngoài xa, đang đi đến những thời khắc thảm liệt nhất.

Thoáng chốc, y phảng phất thấy mình quay về Thái cổ thời kì.

Trong thời đại có vô vàn cường giả đó, bao nhiêu anh hùng đều rơi rụng trong những trận đại chiến thế này. Đó là một trang sử hủy diệt, đầy tối tăm khiến cường giả rơi máu lệ.

La Khải Nhĩ cơ hồ thấy cường giả mạnh nhất năm xưa đang tung hoành thiên địa, phong thái cao vợi.

Tựa hồ thấy lại cảnh tượng bi thảm anh hùng mặt lộ, máu của cường giả nhuộm khắp thiên địa.

Y tuy đau lòng, tiếc nuối nhưng biết trận chiến năm xưa xứng đáng.

Phảng phất như khung cảnh Thái cổ chư thần năm xưa rơi máu khắp thiên địa, nhiệt huyết đại chiến.

Tựa hồ nghe thấy tiếng hét bi thương khí tráng sơn hà của Thời Không đại thần, tự hủy tu vi bách thể để nghịch chuyển càn khôn, điên đảo âm dương, bất chấp cái giá phải tịch diệt mở con đường máu cho chư thần.

Như nhìn thấy Ma Chủ, người được coi là điên cuồng nhất thiên địa, trong trận chiến tuyệt vọng đã hút lấy trăm vạn sinh hồn, dùng phương thức tàn nhẫn nhất giết địch.

Sau cùng, hình ảnh dừng lại nơi đại thần Độc Cô Bại Thiên, người lật tay cũng làm càn khôn biến đổi, đang máu nhuộm trời xanh.

Trận chiến thành công để thiên cổ tuế nguyệt yên bình.

“Ha ha...” Pháp Tổ cười vang, bước khỏi tâm linh thế giới, ngẩng mặt lên bật cười: “Không ngờ ta còn có ngày khôi phục thực lực.”

Ngoài xa Hắc Khởi và Thần Nam tách nhau ra.

Mắt Hắc Khởi xạ ra hào quang đáng sợ, lạnh lùng nói: “Được lắm, quả nhiên may mắn không chết, tu vi càng tinh tiến.”

Pháp Tổ tỏ ra cực kì tự tin: “Đấu được với người.”

“Vô dụng, người vẫn còn lâu mới là đối thủ của ta.” Hắc Khởi lạnh tanh nói.

“Không ổn, một quân chủ khác của đệ ngũ giới sắp tới.” Thiên Quỷ ngoài xa truyền âm cho Thần Nam.

Trong lòng hấn dậy sóng, không giữ nổi bình tĩnh.

Thoáng chốc, hấn nghĩ tới một việc - biến hóa. Được Pháp Tổ châm ngòi, hấn đang đi đến quyết định gian nan: có tu luyện Thái Thượng vong tình lục không..

334. Chương 335: Bắc Đẩu Phục Ma

Điểm kì tuyệt thần dị của thần công đương nhiên vô vàn, nếu tu thành không biết sẽ mạnh đến mức nào.

Thần Nam từng đọc qua Thái Thượng vong tình lục, chỉ đọc nửa bộ đã vô cùng chấn động, không dám đọc tiếp nửa sau, sợ mình nhập ma rồi không thể rút chân mà tự luyện, sau cùng đành bỏ đi.

Nửa bộ công pháp mà tu thành thì mỗi ngọn cây, cọng cỏ, thiên địa vạn vật đều là của hấn, từ lớn như núi non sông ngòi cho đến nhỏ như hạt bụi, sâu kiến, thậm chí cả thân thể địch nhân cũng vậy. Ý niệm đến đâu, phạm là vật chất sẽ phải nghe lệnh của hấn, nếu đại thành sẽ lên thêm một mức. Đáng sợ hơn là khi hoàn thành, hấn và Thiên là một, cách hấn làm là ‘tắc’, thiên địa pháp tắc do mình hấn định.

Đó tuyệt đối là một bộ thần ma cấm thư. Tu luyện là đạt đến thần ma chi cảnh, xứng danh thông thiên kì thư!

Nhưng bộ kì thư này quá tà dị, tu luyện nó phải không ngừng giết tự ngã, biến hóa thành một tự ngã hoàn toàn mới, để nhục thể và tinh thần liên tục tăng cao.

Cứ như thế, sau cùng sẽ thành thiên địa hay còn là bản thân?

Vì nguyên nhân vậy, hấn không ngó ngang đến Thiên giới đệ nhất kì thư. Đến cuối cùng sẽ tu luyện thành cái gì? Hấn không biết.

Từ Hoán Ma kinh, hấn đã nắm được đôi chút. Bộ công pháp đó cũng kì dị không kém - dùng thân thể một người khác làm trận pháp cho một cường giả chết nhiều năm sống lại.

Thái Thượng vọng tình lục có ẩn chứa âm mưu như vậy không?

Đó là điểm Thần Nam lo lắng nhất, từ lúc tiếp xúc với quyển sách này đã liên tưởng như vậy, liên tục biến hóa bản thân, cuối cùng thành một tự ngã hoàn toàn mới, có phải là điều tác giả Thái Thượng vọng tình lục dự liệu trước, rồi bày ra một cái bẫy cực lớn?

Hắn lo rằng tiến hóa thể sau cùng lại phục vụ cho Thiên nhân, tác giả của tà thư.

Tu luyện hay không? Thần Nam phi thường mâu thuẫn, thấy Pháp Tổ biến hóa, hắn liên tưởng đến Thái Thượng vọng tình lục, với thiên giai tu vi chắc chắn có thể lập tức thi triển vài cấm pháp trong đó nhưng chỉ e không thể quay đầu.

Hiện tại tình huống quá nguy hiểm, chỉ có thực lực mới là đạo lí. Tuy Pháp Tổ cực mạnh nhưng rõ ràng không phải đối thủ của Hắc Khởi. Dù gì Thái cổ quân chủ cũng là nhân vật ngang cơ với Ma Chủ.

Tu luyện hay không? Quả khó quyết định.

La Khải Nhĩ và Hắc Khởi đang đại chiến, cả hai đều là cường giả từ Thái cổ thời kì, thân kinh bách chiến, kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú. Vừa giao thủ đã biết nhau mạnh yếu thế nào.

Quân vương Hắc Khởi hú vang trời, tư thái cuồng bá bất khả nhất thế!

La Khải Nhĩ biến sắc mấy lần, biết mình dù tái hiện tu vi gần như năm xưa nhưng vẫn không phải địch thủ của đối phương.

Nhưng giờ không thể giờ mình chịu nhục như trước được. Dù chiến bại cũng phải chết cho tôn nghiêm, buộc đối phương phải trả giá.

Y không từ thủ đoạn đối đãi với người khác, đương nhiên đối địch càng không cố kỵ gì.

Thái cổ ma pháp ảo ma lĩnh vực nhanh chóng được thi triển, cơ hồ có một vòng sáng che kín thiên địa, phạm vi ngàn dặm đều trở thành ảo ma vực trong tay y, mọi sinh mệnh thể trong lĩnh vực đều tử vong.

“Tuy có thêm cánh nhưng cuối cùng người vẫn là một con trùng. Loại pháp tắc không gian này cấm cố được ta sao? Đúng là buồn cười. Chẳng qua là huyết chôn con trùng người.” Hắc Khởi bật cười.

“Tâm hữu linh tề!”

Pháp Tổ đứng trong lĩnh vực của mình quát vang, không phải dạng cảm ứng lãng mạn mà là tinh thần ma pháp công kích kinh nhân giết người trong vô hình.

Y muốn quán thông ý nghĩ trong lòng Hắc Khởi rồi tạo thành ảo cảnh trong tâm hải đối phương, để đối phương tự giết mình.

Hắc Khởi ngẩng lên gầm vang, cuồng phong quét qua tâm hải, hơi lộ vẻ thất thần, đó là đòn công kích đến từ linh hồn, một cây kiếm lớn đang tung hoành trong tâm hải, dấy lên ô vân dày đặc, toan chấn nát tâm hải của y.

Thế giới tâm hải của y có dấu hiệu tan ra, cây thần kiếm cấu thành từ tinh thần sắp hủy diệt tâm hải thì y chợt gào lên tuyệt vọng, trong tâm hải liền có một thanh ma đao cũng do tinh thần ngưng tụ thành hoành không xuất thế, đánh gãy thanh thần kiếm. Thế giới tâm hải rạn vỡ liền ổn định rồi khôi phục nguyên trạng.

Thế giới tâm hải của y như đã trải qua luân hồi nhưng với ngoại giới chỉ là nháy mắt.

Y mở bừng mắt nói với Pháp Tổ: “Không cần thi triển tinh thần ma pháp với ta. Vô hiệu thôi. Tâm chí ta còn cứng hơn thép.”

“Ta biết, chẳng trách được.” Pháp Tổ cười lạnh.

“Thấy được tâm hải của ta? Ha ha...” Hắc Khởi ngẩng mặt cười vang nhưng thần thái vô cùng nanh ác, phát ra tuyệt vọng chỉ ý, lạnh lẽo nói: “Lúc nhỏ chưa thành danh ta bị người ta bức phải ăn thịt phụ mẫu. Mới thành danh đã bị người ta phong ấn trong tuyệt địa, để sống sót ta phải ăn cả chín nhi nữ theo bên mình. Cả ái thiếp nữa. Lúc thành danh đỉnh cao, dẫn bốn mươi vạn thần ma tung hoành thiên địa, nhưng

sự tình không hoàn mỹ, lại trúng kế của người ta, bị hai quân vương bố trận vây khốn vạn năm, trong lúc tuyệt vọng giây giũa đã sáng tạo ra thiên cổ ma công, tự tay động thủ giết bốn mươi vạn tâm phúc đem tế luyện họ thành thần ma oán linh, sau cũng cũng thoát được tuyệt trận, giết sạch cường địch. Người đời cho rằng ta giết bốn mươi vạn thần ma cừu địch, có ai biết họ đều là thủ hạ theo ta chinh chiến? Ha ha.. đích xác, sau này ta giết địch nhiều hơn số đó nhiều nhưng đầu tiên vẫn phải giết thủ hạ. Ha ha...”

Hắc Khởi điên cuồng cười vang, sắc mặt méo mó cực điểm.

Thần Nam và Pháp Tổ tăng công lực lên cực hạn. Hắc Khởi kinh qua những hoàn cảnh tuyệt vọng nhất, lịch trình tâm linh này quá đáng sợ, một khi y ra tay, thủ đoạn hành sự ắt tàn nhẫn hơn người thường trăm lần.

Hắc Khởi chìm vào tuyệt vọng là đáng sợ nhất.

Tinh thần ma pháp công kích của La Khải Nhĩ không thương tổn đến y mà kích dậy ám hắc chi tâm tàn bạo nhất, tâm tình tuyệt vọng lan tràn thiên địa, khí thế của Hắc Khởi lên đến cực điểm!

“Thế giới này không ai ngăn nổi ta! Nhìn khắp Tam giới Lục đạo, trừ vài ba người, còn ai đáng là đối thủ của ta.”

Hắc Khởi cười điên cuồng, không biết y khẩu xuất cuồng ngôn hay thật sự đạt đến cảnh giới đó.

Bất kể thế nào, Pháp Tổ và Thần Nam đều cảm thấy áp lực chừng từng có. Thái cổ quân vương mạnh hơn hẳn, vết trọng thương cơ hồ không ảnh hưởng gì, bốn mươi vạn thần ma oán linh quanh y phảng phất như ngọn lửa bùng hực cháy lên.

Linh vực được Pháp Tổ bố trí khắp ngàn dặm tiêu tan.

“Thế” mà Hắc Khởi phát ra lên tận thái hư.

“Thời Không đại thần ở đâu? Ma Chủ ở đâu? Độc Cô Bại Thiên ở đâu? Ra đây. Không ai chống nổi ta trăm chiêu.” Hắc Khởi gần như phát cuồng.

Pháp Tổ và Thần Nam nhìn nhau, lộ vẻ kinh hãi, họ đã liên thủ cũng không chống nổi Hắc Khởi.

“Chiến hồn lang thang trong thiên địa, các chiến hữu của ta, xin hãy nghe lời ta triệu hoán...” Pháp Tổ lần đầu tiên trịnh trọng ma trang nghiêm ngâm xướng cổ lão chú ngữ như phổ thông ma pháp sư.

Đương nhiên hiệu quả khác hẳn, chú ngữ của một Thái cổ ma pháp tổ thần ắt uy lực thạch phá thiên kinh!

Từ lời chú ngữ là biết uy lực này khác một trời một vực với pháp sư hiện tại.

Pháp sư mạnh nhất bây giờ dù thi triển được Thái cổ ma pháp cũng chỉ ngâm xướng: “Những Thái cổ thần linh vĩ đại lang thang trong thiên địa...”

Pháp Tổ xưng hô họ là chiến hữu, cách biệt vô cùng.

“Tuyệt diệt chi - Thiên ngoại vẫn thạch!” Pháp Tổ quát vang.

Không chỉ Thần Nam kinh hãi mà Hắc Khởi điên cuồng cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Các cao thủ Thiên giới và Nhân gian quan chiến thông qua kí ức thủy tinh đều tỏ vẻ kinh hoàng. Trong truyền thuyết, Thái cổ ma pháp sư có thể triệu hoán thiên ngoại vẫn thạch về đại chiến, nhưng ai nấy chỉ coi đó là lời đồn, không ngờ hôm nay được chứng kiến thật sự.

Từ trời cao một màn mưa sao băng nhanh chóng phá không bay tới, đúng là không tưởng tượng nổi do một người triệu hoán tới.

Hào quang chói thoáng chói đã tới như diệt thể chi quang. Pháp Tổ lại triệu hoán được thiên ngoại vẫn thạch tấn công.

“Ầm, ầm, ầm...”

Thình không chấn động, vô vàn vẫn thạch phát ra hào quang chói lọi lao tới Hắc Khởi, nuốt chửng y.

Nhưng trong lúc mọi người ở Nhân gian, Thiên giới chưa kịp hoan hô thì tiếng cười điên cuồng phát ra trong màn mưa sao băng.

“Ha ha ha... Ta nói rồi, không ai giết nổi ta, ‘Thiên’ cũng không.”

“Àm.”

Cơn mưa sao băng thoáng chớp sáng rực lên cực điểm rồi vỡ tan, hóa thành cái bụi tầm thường, biến mất trong hư không.

Tất cả tan đi, thân thể cao lùn của Hắc Khởi đứng trên không, cầm Tuyệt vọng ma đao phát ra sát ý xung thiên, bốn mươi vạn thần ma oán linh đốt lên sát khí rừng rực.

Sắc mặt Pháp Tổ nhợt đi, đã triệu hoán đến sát chiêu Thiên ngoại văn thạch, cấm kị tuyệt học của ma pháp mà vẫn không làm gì được Hắc Khởi, làm thế nào mới giết được y?

“Trừ phi ngươi triệu hoán sao trời vô tận, hoặc ‘Thiên’ đến đây.” Quân vương Hắc Khởi buông lời lạnh lùng, chấn nhiếp hồn người.

La Khải Nhĩ lần đầu tiên có cảm giác vô lực.

Thần Nam định dùng Thiên Khanh nhưng biết rằng Hắc Khởi không phải con nít ba tuổi mà là thiên cổ quân vương điên cuồng, dù dẫn y tới chắc y cũng bằng thần thức tu vi hùng hậu mà cảm ứng được nguy hiểm.

Chỉ khi đến lúc cuối cùng, lưỡng bại câu thương, mất hết chiến lực, đó mới là chiến trường quyết định.

Nhưng hắn không biết mình có kiên trì nổi đến lúc đó không.

Hiện tại hắn cần thực lực.

Hắn biết mình không được chọn lựa, nếu bây giờ nghịch chuyển huyền công, có lẽ sẽ tăng tu vi lên mức vô tận, nhưng được sao? Hiển nhiên thần công không chịu sự khống chế của hắn, hiện tại chỉ còn cách dùng tới một vài tuyệt học trong Thái Thượng vong tình lục.

Hắn bị bức phải đi lên con đường không lối về.

“Mỗi ngọn cây, cọng cỏ, thiên địa vạn vật đều là của ta... ý niệm đến đâu, phạm là vật chất sẽ phải nghe lệnh của ta... ta và Thiên là một. Cách ta làm là ‘tắc’, thiên địa pháp tắc do mình ta định...”

Đệ nhất kì công Thái Thượng vong tình lục cổ lão mà thần bí. Mỗi câu chữ trong lòng Thần Nam là những cấm kị chi pháp khủng khiếp hiện lên trong óc.

Dù đi trên tuyệt lộ, hắn cũng đành cay đắng chấp nhận.

Tâm pháp gia truyền Hoán Ma kinh bị hắn cố cắt đứt, thay bằng Thái Thượng vong tình lục, xương cốt vang lên tiếng lách cách, chân nguyên trong kinh mạch như sóng biển gầm gào, thân thể hắn cơ hồ nổ tung.

Không thể quay lại nữa rồi.

Chỉ đành tiến lên...

Chân nguyên phá nát gân mạch, tiến vào cốt cách, đường lối hành công hoàn toàn bất đồng. Không cần gân mạch hay huyết vị, toàn thân đều là huyết mạch, kể cả tóc tai hay làn da.

Thiên thông địa động!

Thần Nam cảm giác bản thân dung nhập vào thiên địa, nhìn thấy sao trời sáng rực, ánh sao vô tận rạng ngời.

Một môn tuyệt học trong Thái Thượng vong tình lục lóe lên trong óc.

Hắn quát lớn: “Bắc Đẩu Phục Ma!”

Hòa vào thiên địa, hắn cảm giác mình và bắc đẩu thất tinh trên trời tạm thời nối liền.

Bắc đẩu thất tinh phát ra ánh sáng vô hạn, từ trời cao xạ ra bảy quang trụ.

335. Chương 336: Tiến Vào Đệ Ngũ Giới

Thần Nam nhục thân tuy đứng trên hư không nhưng cảm giác đang hóa thân thiên địa. Ưc vạn tinh mang chiếu sáng hoàn vũ, hắc tướng mình đang ở trong tinh không.

Sao sáng vô tận trường tồn thiên cổ, bảy vì sao sáng rực đáp lại cảm ứng của hắc. Bắc đẩu thất tinh rải xuống hào quang ngập trời, tụ lại thành bảy đạo thần quang từ thiên ngoại bay về, ngưng tụ thành bảy quang trụ, chụp xuống Hắc Khởi.

Thông thiên thất quang!

Thần Nam cảm giác vô cùng quen thuộc, nhớ lại Thông thiên thất trụ ở Phiêu Diêu phong.

Bảy đạo thần quang cùng bắc đẩu thất tinh trên trời tương ứng chiếu sáng mặt đất.

Rốt cuộc Hắc Khởi không giữ nổi bình tĩnh, lưu lại tàn ảnh rồi nhanh chóng lướt đi mấy ngàn trượng, bốn mươi vạn thần ma oán linh di động theo, tiếng rền rĩ như sóng biển quét qua thiên địa, dấy lên vô tận ô vân.

Đạo quang trụ đầu tiên bay lên không, ép xuống mặt đất vô tận, tuy không phát ra dao động năng lượng nhưng sức mạnh hàm chứa trong đó vô cùng kinh nhân. Đương nhiên nếu kích trúng mặt đất sẽ hủy diệt một vùng thành tử địa.

Tâm niệm của Thần Nam tuy liên thông bắc đẩu nhưng tâm thần vẫn quan sát chiến trường, đạo tinh quang này do Thiên Xu tinh phát ra, hắc kết thành pháp ấn phức tạp, miệng quát lớn tinh thần chi quang. Vô tận tinh thần chi lực đổi hướng đuổi theo Hắc Khởi.

“Gừ...”

Hắc Khởi đại nộ, hắc xưa nay gặp mạnh càng mạnh hơn, chưa từng thoái lui, hiện tại ma hỏa đại thịnh, bèn đưa Tuyệt vọng ma đao chỉ vào tinh quang, bốn mươi vạn thần ma oán linh cùng gào lên.

Tuyệt vọng ma đao và tinh thần chi quang va nhau, bùng lên hào quang, tiếng gầm điên cuồng của Hắc Khởi vang khắp thiên địa.

Đạo tinh thần chi quang bị cái thể ma vương đánh tan.

Tinh thần chi lực từ Thiên Xu tinh bị y đánh bật đi, bốn mươi vạn thần ma oán linh cùng gào lên.

Qua kí ức thủy tinh, các tu giả của Nhân gian và Thiên giới đều biến sắc, Thái cổ quân chủ này quả bất khả chiến thắng!

Cùng lúc, đệ nhị đạo và đệ tam đạo tinh thần chi quang đồng thời chiếu tới.

Bạch quang từ Thiên Tuyên và Thiên Cơ tinh sáng chói, tụ thành hai quang trụ, xuyên xuống gần chỗ Hắc Khởi, định bao phủ y.

“A ...”

Hắc Khởi phát cuồng, mái tóc dài tung bay, cuồng loạn vũ động, diện mạo nanh ác cực điểm. Bốn mươi vạn thần ma hóa thành vô tận ma vân, chặn trước mặt y, hòa vào thần quang của sao trời.

Một bên sáng chói, một bên âm đậm và nhau kịch liệt.

Ngay cả La Khải Nhĩ cũng kinh hãi.

Nhưng kết quả vượt khỏi ý liệu, hai bên vô thanh vô tức, điên cuồng hút lẫn nhau.

Sau cùng, Tuyệt vọng ma đao kết thúc tình hình giằng co, tinh quang tan tác, bốn mươi vạn thần ma oán linh hồn ảnh âm đậm.

Hắc Khởi gầm lên điên cuồng, quanh mình phát ra vô tận sát khí khiến bốn mươi vạn thần ma oán linh đồng thời phục nguyên!

Hắc Khởi đáng sợ, quả nhiên vĩnh hằng bất diệt!

Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy khoe miệng y rỉ máu, nội thể bị tổn hại, thụ trọng thương, nghiêm trọng hơn nhiều vết thương ngoài thể phách.

Thật ra trong thời gian quá ngắn, Thần Nam không thể hiểu tường tận Thái Thượng vong tình lục, nhưng dựa vào thiên giai tu vi và tâm pháp tà thư mà vận chuyển thể nội chân nguyên theo những gì ghi trong môn công pháp đáng sợ này, thi triển một vài tuyệt học như Bắc Đẩu Phục Ma.

Nhưng về ý cảnh của Thái Thượng vong tình lục cần tham ngộ nhiều chỗ kì diệu khác mới nắm được tinh túy.

Nhưng giờ đành phải học kiểu mô phỏng, dựa vào thiên giai tu vi, cưỡng ép thi triển một vài cấm kị tuyệt học.

Bằng không bảy đạo của tinh quang của Bắc đẩu thất tinh sẽ cùng chiếu xuống.

Hiện tại bảy quang trụ tuy đến cách nhau chỉ nháy mắt nhưng với cao thủ cỡ Hắc Khởi, thể cũng đủ rồi, có thể ung dung hóa giải.

Thiên Quyền, Ngọc Nhai, Khai Dương ba đạo tinh quang thoáng chốc kích tới, quán thông thiên địa.

Lần này ma đao của Hắc Khởi giữ phương chính giữa, thần ma oán linh giữ mé tả, khô lâu do thần ma hài cốt luyện thành giữ mé hữu, cùng đối kháng ba đạo tinh quang.

“Ngăn ra đó làm gì, lên đi.” Thần Nam quát vang với Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ tỉnh mộng, hiện tại không phải lúc ngăn ra, không diệt đối phương sẽ bị y huyết sát trăm vạn dặm, cân nhắc thể nào ắt loại người bất cần thủ đoạn Pháp Tổ biết chọn lựa.

Thiên địa lóe lên từng trận hỗn độn chi quang, không gian chung quanh tan vỡ không thành hình dạng gì, cũng quay về hỗn độn.

Ba đạo tinh quang va chạm với Hắc Khởi vô cùng kịch liệt.

Tuyệt vọng ma đao suýt nữa gãy gục, bốn mươi vạn thần ma oán linh bị oanh kích tứ tán, khô lâu cốt tan thành vô số đoạn. Ba đạo tinh thần chi quang tan biến, Hắc Khởi vừa thò khỏi vùng hỗn độn liền bị một dải ma pháp hỗn hợp của La Khải Nhĩ kích trúng, tan tành từng mảnh.

Y phần nộ gầm lên, thân thể lại ngưng tụ, nhưng đạo tinh thần chi lực sau cùng do Thần Nam khống chế lại giáng xuống.

Thần lực phá không bay tới, đập vào mình Hắc Khởi, Tuyệt vọng ma đao gãy làm đôi, Hắc Khởi bị đánh tan xương nát thịt, linh hồn âm đạm hẳn, thụ trọng thương không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng dị biến đáng sợ nằm ở phía sau.

“A ...”

Hắc Khởi phần nộ gầm lên, thanh âm truyền khắp Thiên giới và Nhân gian, thân thể tan nát không tụ lại ngay, bốn mươi vạn thần ma chi hồn bị đánh tan tràn về chỗ y như mây đen đầy trời, toàn bộ bị hồn phách y hút lấy.

Cả khô lâu cốt tan tành cũng bay về, dung nhập vào toái cốt của y, lúc đó y với chân chính tụ lại.

Tiếng gầm tuyệt vọng vang lên, bốn mươi vạn thần ma oán linh giãy giụa trong tuyệt vọng, phát ra sát khí xung thiên rồi toàn bộ tan vào thể nội Hắc Khởi.

Hắc Khởi tụ lại một cách đáng sợ.

Trong tuyệt vọng, y tăng thêm một mức.

“Cho các người biết, ta vĩnh hằng bất diệt. Tam giới Lục đạo không mấy ai đáng là đối thủ của ta.” Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao bị gãy, ma đao nhanh chóng liền lại.

Những người quan chiến qua kí ức thủy tinh gần như tuyệt vọng, Thái cổ ma quân này quả bất khả chiến thắng, mạnh hơn cả Tùng Tấn Đức Bồ.

Hắc Khởi lạnh lùng nhìn Thần Nam: “Người cũng dùng Bắc Đẩu Phục Ma, quả là xảo hợp, năm xưa bọn ta cũng bị trận pháp kiểu này phong ấn. Giờ lại gặp, không giết người khó với nỗi hận trong lòng.”

Hiện tại Thần Nam không có thời gian cân nhắc chuyện Hắc Khởi bị phong ấn năm xưa.

Hiện tại trong lòng hắn cô tịch, cuối cùng đã bước lên con đường không lối về của Thái Thượng vong tình lục. Công pháp trong đó vô cùng quái dị, không hổ là Thiên giới đệ nhất công pháp.

Nhưng thời gian ngắn ngủi, căn bản không thể phát huy toàn bộ uy lực của các cấm kị tuyệt học trong đó. Hắc Khởi trong lúc tuyệt vọng lại lên cao hơn một cấp, dù lâu thông Thái Thượng vong tình lục cũng nắm chắc triệt để diệt được đối phương, nói gì lúc không có thời gian này.

“Không ổn, đệ ngũ giới không gian chi môn đã mở, một quân vương vượt giới.” Thiên Quỷ sợ hãi truyền âm cho hắn.

Trong óc hắn nổ vang, một Hắc Khởi đã không chống nổi, thêm một người... hắn không dám tưởng tượng hậu quả.

Vô tận sát ý cùng “Thế” kinh nhân của cường giả ngút trời tràn tới như tiếng biển gầm, đang quét vào tiểu thôn yên tĩnh trên bờ, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Quân vương vượt giới thoáng chốc đã tới.

Người này cao một trượng, thân thể cao ráo, dung mạo tuấn lãng, da trắng mịn, vốn trông cực kì văn nhã nhưng lúc này y toàn thân nhuộm máu, sát cơ lộ lộ như lưỡi thần kiếm sắc bén vừa rời vỏ.

Tà áo nguyệt bạch rách tan, bị máu nhuộm đỏ, nhất là những nơi yếu hại càng tan tác, chắc y từng chịu không ít đợt công kích trí mệnh.

Tay y cầm một thanh đoạn kiếm không ra hình dạng gì, đủ thấy trận chiến vừa rồi khốc liệt cỡ nào.

Đệ ngũ giới tới thêm một cao thủ, tức thì khiến mọi tu giả của Nhân gian và Thiên giới tuyệt vọng cực độ. Còn ai có thể tiến ra đối kháng cường giả đến xâm phạm?

“Đức Mạnh người quả nhiên không chết, còn dám vượt giới đuổi theo ta, đúng là không biết lượng sức.” Lời Hắc Khởi khiến Pháp Tổ cả kinh.

Thần Nam lại như tỉnh mộng, vốn đã tính tới trường hợp xấu nhất nhưng không ngờ sự tình không nghiêm trọng như tưởng tượng. Hắn nhớ lời tín sứ của đệ ngũ giới, Bất tử lão cường, nói rằng người này chính là quân vương phe họ cùng đấu với Hắc Khởi.

Đức Mạnh gật đầu với Pháp Tổ và Thần Nam, dùng thần thức dao động chào hỏi: “Tại hạ trên đường đến đây đã dựa vào oán niệm của tử linh mà biết chuyện gì xảy ra, tại hạ là đối thủ của Hắc Khởi, cùng các vị đối phó hắn.”

Không tin nào tuyệt như thế, giờ Hắc Khởi coi như vô địch, cường viện cỡ này quả là đến đúng lúc.

“Ha ha... các người tưởng đồng người thì giết nổi ta sao? Thiên cũng làm được, tính gì các người. Hiện tại trên đời không còn ai làm gì được ta.”

Đức Mạnh cầm đoạn kiếm, toàn thân sắc bén như thanh thần kiếm nhìn Hắc Khởi chằm chằm. Ở đệ ngũ giới, nếu y không trả tử, chắc đã bị Hắc Khởi diệt.

Y quay lại bí mật truyền âm với Thần Nam và Pháp Tổ: “Hắn nói đúng, dù ba người chúng ta liên thủ cũng không đánh nổi. Hắn vốn là đệ nhị cường trong Thái cổ thất quân vương, nếu bị bức vào đường cùng sẽ sinh ra tuyệt vọng sát ý, thậm chí lúc đó hắn xếp thứ nhất, cơ hồ không ai tranh phong nổi.”

Pháp Tổ truyền âm: “Hắn bị chúng ta bức phải lộ ra tuyệt vọng sát ý.”

Đức Mạnh nói: “Hiện tại... không ai đối phó nổi hắn nhưng giới của tại hạ có một trọng bảo vậy khôn hắn được hai ngày.”

“Nói rõ ra đi.” Thần Nam biết đối phương đã có kế sách chu mật.

“Tại hạ muốn mời các vị đến đấu chiến thánh giới, giúp chúng ta diệt một hai người trong Thái cổ lục quân vương, sau đó chúng ta dùng ưu thế quân số, mấy vị quân vương hợp lực diệt Hắc Khởi.”

Vào đệ ngũ giới đấu với các Thái cổ quân chủ khác, dù Đức Mãnh nói không ai được như Hắc Khởi nhưng cũng không dám đại ngôn, chắc chắn vô cùng hung hiểm.

Pháp Tổ không đáp, Thần Nam cân nhắc một hồi rồi nói: “Ta có thể đi cùng nhưng chỉ ở lại đấu chiến thánh giới hai ngày, Pháp Tổ không thể đi được.”

“Vì sao?” Đức Mãnh hỏi.

Thần Nam cân nhắc rất nhiều, ai dám chắc khi diệt xong cường địch, phe Đức Mãnh không trở mặt, nhưng không thể lộ ra, hần lên tiếng: “Thế chất của ta rất đặc thù, chiến lực chỉ duy trì được hai ngày. Giờ Hắc Khởi bị khốn nhưng cần cường giả giám thị. Bằng không hần thoát được, huyết sát trăm vạn dặm thì hậu quả không thể tưởng tượng.”

Đức Mãnh đành gật đầu, nhưng trong lòng rung động, nhận ra tu vi của Thần Nam không kém mình. Hắc Khởi bị khốn tại đây, nếu bọn họ quay về...

Pháp Tổ La Khải Nhĩ tỏ vẻ đồng ý, y không muốn mạo hiểm tiến vào đệ ngũ giới đáng sợ.

Hắc Khởi lạnh lùng nhìn ba người, Tuyệt vọng ma đao đã hoàn toàn hồi phục, y cười tàn nhẫn, định một trận diệt gọn ba thiên giai cường giả.

Nhưng mười ba lá đại kì đột nhiên che kín đất trời che kín chu vi quanh y. Thoáng chốc, âm phong gào rú, sóng máu ngập trời, khung cảnh đại biến dạng.

Ma vân cuộn cuộn, mười ba lá cờ cao đủ ngàn trượng, rung lên phần phật trong âm phong, che kín vùng thiên địa này, vây khốn Hắc Khởi vào trong.

“Giữ...” Y tựa hồ chấn kinh cực điểm, phát cuồng gào lên: “Đức Mãnh người quả nhiên là truyền nhân của hai tên khốn kia, chết tiệt, ta phải diệt hết tộc của người, một ngọn cỏ cũng không tha.”

Năm xưa, y và bốn mươi vạn thủ hạ bị khốn vạn năm, cũng do những lá Tru Thiên ma kì này, sau cùng đành phải tự tay giết hết thủ hạ, một mình thoát khỏi phong ấn, điều đó trở thành tử kết trong lòng y.

“Không sai, hai vị quân vương năm xưa là cao thủ của tộc chúng ta.”

“Ha ha...” Hắc Khởi đứng trong Tru Thiên ma kì đại trận, giận quá hóa cười: “Năm xưa không giam được ta nữa là hiện tại, các người chuẩn bị đợi diệt tộc.”

Đức Mãnh cười lạnh: “Giam người ba ngày đủ rồi, lần này chúng ta phải thắng trong trận chiến tại đệ ngũ giới.”

Hắc Khởi biến sắc, cố sức xông ra nhưng mười ba lá ma kì rung lên, che kín đất trời, đâu có chuyện dễ dàng xung phá.

“Đi nào.” Đức Mãnh nói với Thần Nam.

“Đợi chút, ta bố trí trận pháp đã.” Thần Nam đã bước vào con đường không lối về, không cần cố kị Thái Thượng vong tình lục nữa, nên thi triển vận dụng bất kể hậu quả.

Hần phải đi, nhưng không muốn sau đó Hắc Khởi sẽ gây ra chuyện gì bất ngờ.

“Bắc Đẩu Phục Ma!”

Vẫn là cấm kị tuyệt học này, Hắc Khởi bị khốn, không thể phá ngang quá trình thi triển.

Bảy đạo thần quang từ trên không giáng xuống, bắt đầu từ chòm sao bắc đẩu kéo dài đến cuối, thất tinh chi lực chia thành bảy phương vị: Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Nhai, Khai Dương, Diêu Quang xạ thẳng từ biển sao xuống phía ngoài mười ba lá cờ, hình thành Bắc Đẩu Phục Ma trận!

Tuy Thần Nam chưa nắm chắc Thái Thượng vong tình lục nhưng để trận pháp vận chuyển hai, ba ngày không thành vấn đề.

Bảy quang trụ quán thông thiên địa.

Pháp Tổ ở lại, Thần Nam không buồn ngoái lại cùng Đức Mãnh tiến vào không gian chi môn thông đến đệ ngũ giới.

“Ba ba ...” Trên Nguyệt lượng, Long Nhi mắt nhắm, nắm chặt tiểu quyền đầu, gọi to.

Mộng Khả Nhi, Vũ Hình, Đạm Đài Tuyền, Đại Ma... nhiều người nữa thông qua kí ức thủy tinh nhìn Thần Nam đi xa.

“Thiên Quỷ, dọn dẹp sạch sẽ bọn người Hắc Khởi mang tới.” Trước lúc vào không gian chi môn, Thần Nam lớn tiếng hạ lệnh cho Thiên Quỷ ngoài xa.

Chỉ trong hai, ba ngày có thể xoay chuyển càn khôn.

Thần Nam không được lựa chọn, chỉ đành tiến vào đệ ngũ giới.

Thái Thượng vong tình lục khiến hắn đặt chân lên tuyệt lộ, hiện tại còn gì đáng sợ nữa.

Đệ ngũ giới quân vương Đức Mãnh mở ra một không gian, năm vạn sinh linh bị y rút từ thiên địa của mình ra rơi xuống, y dùng đoạn kiếm quét ngang, vô tận huyết dịch phun trào, đầu người lẫn lóc, tàn thi rơi rụng. Cảnh tượng đại đồ sát đầm máu như ở luyện ngục.

Máu nhuộm đỏ vùng thiên địa, đả thông lưỡng giới chi môn vốn cần vô vàn sinh linh huyết tể, khung cảnh cực kì tàn nhẫn.

Sư hổ săn bắt mà thành danh, còn hươu dê có ai thương đến? Thế gian xưa nay mạnh nuốt yếu, có lý cũng vô dụng.

Thần Nam không ngăn cản, xuyên qua trùng trùng sóng máu tiến vào không gian chi môn ...

Trong đó, oán linh gào khóc, hồn phách giã giụa, tiếng quỷ khiếu bất tuyệt nhưng hiện tại không lúc bi thương, Thần Nam và Đức Mãnh nhanh chóng đi qua.

Đệ ngũ giới được gọi là đấu chiến thánh giới, mảnh đất của cường giả, những cường giả mạnh nhất đều ghé qua đây.

Ba thời thần sau, Thần Nam và Đức Mãnh cũng vào được đấu chiến thánh giới.

336. Chương 337: Đuổi Giết Quân Vương Trăm Vạn Dặm

Thần Nam diệt được Tùng Tán Đức Bố trong Thái cổ thất quân chủ rồi đại chiến Cái Thế quân vương Hắc Khởi, đã kết thành mối hận không thể giải với mấy quân vương tu vi thông thiên.

Việc đã rồi không thể vãn hồi hay che giấu, đợi đối phương đánh tới, chỉ bằng mình tới trước, giải quyết một số vấn đề tại không gian khác.

Thái cổ quân chủ đại chiến khiến thân phơi vạn dặm, lần này đệ ngũ giới cũng gặp cảnh tàn nhẫn như vậy, nhưng lại giữ được bình an cho Nhân gian.

Khai thác dị thể chiến trường!

Thần Nam và quân vương Đức Mãnh vượt giới thành công, ra khỏi không gian chi môn, đến đấu chiến thánh giới an toàn.

Cảnh tượng này nằm trong dự liệu của Thần Nam.

Đạp vào mắt là vô tận hải cốt, quanh không gian chi môn có ngàn vạn thi thể rửa nát, ngoài xa bạch cốt ngút ngàn, khô lâu cốt trắng xóa trải ra mệnh mang khiến lòng người chấn động.

Đó là những sinh linh bị các quân vương đồ sát để vượt giới.

Tích lũy qua nhiều năm tháng, không biết bao nhiêu sinh hồn bị đồ lục ở đây.

Sinh khí tràn ra, đó là sinh mệnh chi năng do huyết tế sinh ra chưa tan hết. Ngoài xa hơn, âm khí trùng trùng, âm vụ đem ngòm phiêu đảng mờ mờ, được vô tận hải cốt tô điểm, càng lạnh lẽo rợn người.

Oán linh không ngừng rên xiết, một vùng tử vong chi địa.

Xa hơn là một đầm lầy vô biên, ánh nước lấp loáng, thỉnh thoảng lại có thi thể rữa nát nổi lên giầy giụa, vô cùng tà dị.

Đối diện vô tận hải cốt, Thần Nam không hề cảm khái, hiện tại hắn giết địch vô số, việc tàn nhẫn nào cũng từng chứng kiến. Lần này đến đệ ngũ giới chỉ để sát nhân.

Đức Mãnh thân thể cao ráo, sắc mặt trắng trẻo như một thư sinh, không giống bậc quân vương huyết sát vạn lí. Y quay lại nói với Thần Nam: “Đi nào, qua âm linh chiếu trạch là chân chính tiến vào thế giới của chúng ta. Trừ khi quân vương vượt giới, không ai vào đây làm gì.”

Với tu vi của hai người, xuyên qua vùng đầm lầy này chỉ trong sát na.

Đi qua đầm lầy đến một dãy núi liên miên bất tuyệt, ngọn nào cũng ngập trong mây.

Dọc đường Thần Nam cảm giác vô cùng kì dị, nhưng ngọn núi chọc trời này đều bị cụt ngọn, thật khó tưởng tượng nếu nguyên vẹn, chúng cao đến đâu.

Đức Mãnh tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của hắn: “Từng có nhiều cường giả đến đấu chiến thánh giới, lưu lại ấn kí không nhòa. Đây vốn là một tòa thần sơn, tụ tập vạn sơn chi linh khí cùng bách mạch chi linh căn, thuộc hàng thánh địa hiếm có. Nhưng bị người ta chặt gãy đỉnh núi, lấy linh căn đi mất, chưa biết chừng chính là cường giả của thế giới các vị.”

Phi hành thật nhanh, bọn hắn lại phát hiện một vùng đất rộng vạn dặm. Đức Mãnh giới thiệu là nơi Ma Chủ đấu với người khác năm xưa, từ Thái cổ đến nay, nơi này thành một hoang lương tuyệt địa.

Đoạn Thần Nam thấy ấn kí của đại thần Độc Cô Bại Thiên lưu lại, trong lòng vô cùng cảm khái, Thái cổ thời kì cũng chỉ có nhân vật như thế mới có thể ung dung vượt giới.

Ở đệ ngũ giới này, cảnh vật các nơi khác hẳn.

Nói chung là sơn hà tráng lệ, dù có không ít tuyệt địa nhưng phong cảnh tú lệ cũng không ít. Diện tích cực rộng, không kém gì Thiên giới của Thần Nam.

Vốn để giết địch nhưng hắn chỉ có thời gian hữu hạn, sau ba ngày sức mạnh bát hồn sẽ suy kiệt nên buộc phải giải quyết tất cả trong hai ngày, để bớt thời gian đối phó Hắc Khởi.

“Bọn ta có bảy vị quân chủ, bốn người khác đang đại chiến với đối phương, chế trụ tứ đại cao thủ của chúng. Hiện tại Hắc Khởi vượt giới, đối phương còn một vị quân vương không có địch thủ nên chúng ta đi đối phó hắn.”

Thần Nam liếc y: “Đừng nói với ta đó là đệ nhất nhân trong Thái cổ thất quân.”

Đức Mãnh bật cười: “Sao lại thế, đệ nhất nhân đã có người cầm chân, người chúng ta cần đối phó không quá phiền hà. Hắn đang trọng thương, trong trận đại chiến cách đây không lâu suýt bị bọn ta triệt để phong ấn. Đáng tiếc, quân vương phe đối phương đến cứu kịp lúc.”

“Được, bắt đầu hạ thủ từ y.”

Thần Nam biết được không ít tin tức từ lời Đức Mãnh, phe y cũng khiến hắn kinh ngạc, lại có người cầm chân được đệ nhất nhân của Thái cổ thất quân chủ.

Nhưng như vậy cũng không sao, hắn đến đây để phá cục diện khiến phe Đức Mãnh và Hắc Khởi cân bằng trở lại, khiến thế lực hai bên càng ngang ngửa càng tốt, có vậy mới bảo vệ được Nhân gian và Thiên giới.

Thái cổ quân vương trọng thương tên Ni Trọng, lúc Thái cổ lục quân quay về đệ ngũ giới bị phe Đức Mãnh phát hiện trước, thấy thất quân chỉ có sáu người nên bày kế định giết bớt một người.

Kết quả tuy chưa thành công nhưng khiến Ni Trọng trọng thương suýt chết, không thể tham chiến. Song phương chỉ huy động được tối đa năm vị quân vương nên giữ được cân bằng trong một thời gian.

“Một vị quân vương trọng thương, tự người cũng diệt được, hà tất tìm ta?” Thần Nam hồ nghi nhìn Đức Mãnh.

Đức Mãnh thở dài: “Bọn ta từng thử mấy lần nhưng thủy chung không đắc thủ. Cảnh hắc không có quân vương bảo vệ nhưng trận pháp bố trí để dưỡng thương không đơn giản, gần như ngang một quân vương. Lần này hai người chúng ta đi cùng, chắc sẽ dễ dàng phá được.”

Đức Mãnh trả tử lừa được Hắc Khởi, lúc Cái Thế quân vương lên Nhân gian, một mình y cũng có cách phá trận pháp nhưng tính y cẩn thận, tìm Thần Nam tới hòng một đòn là thành.

Đấu chiến thánh giới quả là một nơi kì dị, trong đó có rất nhiều Huyền giới vô chủ, có Huyền giới địa vực rất rộng khiến người ta chặc lưỡi.

Thần Nam cùng Đức Mãnh tiến vào Vọng vân giới. Huyền giới này lớn hơn tưởng tượng, bằng một phần sáu đệ ngũ giới,

Vọng vân giới vô cùng đặc dị, nơi duy nhất có cảnh tượng là thạch lâm.

Thạch lâm vô biên cơ hồ trải ra tận chân trời.

Vào sâu Huyền giới mà vẫn hiếm thấy bình nguyên, gò đồi, tuy dần xuất hiện màu xanh sinh cơ, nhưng toàn bộ đều bao quanh một ngọn núi đá.

Ngọn núi này vô cùng kì dị, là một hòn đá lớn được đẽo gọt thành, thạch bích cao vút trời xanh, vượt hơn tưởng tượng.

“Đến rồi, chính ở đây.”

Phía trước có sáu tuyệt bích cao vút, khác hẳn chung quanh khi lấp lánh hào quang, rõ ràng đã bị người ta tế luyện.

“Đó là Lục Hợp càn khôn trận do Ni Trọng bố trí. Sáu tuyệt bích này là trận kì, chia thành Thi, Thư, Lễ, Nhạc, Chu, Xuân, tên nghe rất nhã trí nhưng lại sát nhân vô hình. Đây là tuyệt học mạnh mẽ của Ni Trọng, chiếu theo nguyên khí trong thân thể hắc vận chuyển mà biến hóa. Tuy Ni Trọng gần như tịch diệt nhưng được các vị quân vương khác giúp sức tế luyện, sáu tòa thần sơn này coi như cơ thể hắc tái sinh, mượn vô tận thiên địa oán khí vận chuyển theo công pháp của hắc, vô cùng đáng sợ.”

Thần Nam đã hiểu, sáu tuyệt bích này coi như Ni Trọng trùng sinh, bèn hỏi: “Có cách khắc chế không?”

“Không có, tấn công đại trận coi như đấu với Ni Trọng, hoàn toàn dựa vào thực lực.”

“Vậy được, bắt đầu từ hắc. Người tấn công ba trận kì Thi, Thư, Nhạc, ta đánh Lễ, Chu, Xuân, trực tiếp phá tan hết.” Thần Nam cười lạnh, một Thái cổ quân vương ngông cuồng cả đời, giờ phải chịu trận chiêu số của bọn hắc, đương nhiên tin rằng sẽ diệt được.

“Giết.”

“Giết.”

Đức Mãnh và Thần Nam cùng hô vào lao thẳng tới.

“Đức Mãnh ngươi lại đến rồi.” Ni Trọng ở trong sáu tuyệt bích cất giọng lạnh lùng.

“Lần này quyết diệt ngươi.” Đức Mãnh gầm lên, đoạn kiểm bổ mạnh vào chữ Thi trong ba trận kì Thi, Thư, Nhạc. Đoạn kiểm nhanh chóng hóa thành một ngọn núi lớn.

Rung động một chớp, trận chữ Thi vẫn trơ ra, Đức Mãnh bị hất bay lại, nhưng y không hề chán nản, cười ha hả: “Ni Trọng, ngươi chết chắc.”

Với cao thủ đẳng cấp như y, chỉ xuất thủ một lần là phán đoán được thực lực song phương, biết hiện tại Ni Trọng đang cố gượng, quyết không chịu nổi đòn liên thủ giữa y và Thần Nam.

Phượng thiên họa kích của Thần Nam hóa thành ngàn trượng đánh vào trận chữ Chu trong ba trận kì Lễ, Chu, Xuân, khiến toàn tuyệt bách rung lên.

Đoạn hấn và Đức Mãnh điên cuồng tấn công, cơ hội chỉ đến trong thoáng chốc, nhân lúc những quân vương không cứu viện kịp, nhất định phải giết Ni Trọng.

Đức Mãnh và hung binh của Thần Nam đẩy lên kinh phong, uy thế kinh nhân. Lục Hợp càn khôn trận sắp bị phá, Ni Trọng không chịu đợi chết, quát vang: “Càn khôn lục giải!”

Càn khôn trận bị chấn vỡ, sáu tuyệt bách tung tóe, vô số nhân ảnh lao ra. Thoáng chốc khắp nơi toàn bóng người, vung đao lao vào Thần Nam và Đức Mãnh.

“Giết.”

“Giết.”

“Giết.”

...

Thần Nam tính sơ sơ, đám người này không dưới mười vạn.

Đức Mãnh lớn tiếng cảnh tỉnh: “Ngàn vạn lần không được phát ra oán khí, bổ sung năng lượng cho chúng. Ni Trọng đã dốc hết mọi trò rồi, y chết chắc.”

Thần Nam vung mạnh phương thiên họa kích, thoáng chốc mấy trăm sinh linh ô hô ai tai.

“Đây là...” Thần Nam không thấy mảy may trở lực.

Đức Mãnh gào to: “Ni Trọng tụ tập trăm vạn sinh linh để liệu thương, chuân bị giết sạch họ nhằm khôi phục oán khí. Những phổ thông bách tính này hiện chưa bị giết nhưng đã bị Ni Trọng khống chế tâm thần, biến thành hóa thân của hắn. Không được cho ai thoát.”

“Cái gì, những người này là phổ thông bách tính, trăm vạn sinh linh?” Thần Nam chấn kinh, dù xảy ra thiên tai nhân họa thì có bao nhiêu người chết? Đại chiến giữa các siêu cấp để quốc chết bao nhiêu người? Hắn vô cùng kinh hãi, tính mệnh của bách tính quả thật “quá rẻ rúng”. Ni Trọng đáng chết vạn lần.

“Đàn phải hạ thủ, thả bất cứ ai, Ni Trọng cũng có thể thoát được. Ai cũng có thể là hắn.” Đức Mãnh gầm lên, sắp thu lưới nên y không muốn tay trắng, diệt được một Thái cổ quân vương quả nhiên không dễ.

Trăm vạn sinh linh tuy là phạm nhân chi thể, nhưng những người đi đầu có thực lực không thua thần ma, do Ni Trọng khống chế, kế thừa thực lực của y.

Lòng Thần Nam lạnh lại, hắn biết sau này có lẽ sẽ gánh thiên cổ ác danh, giết ngàn này sinh linh còn ác độc hơn Hắc Khởi nhưng không thể lựa chọn nữa.

Sát khí trăm thiên địa, thảm liệt lan tận mây sâu, ba bước giết một người, lòng dừng nhưng tay không dừng. Máu chảy vạn dặm, hồn phách kêu gào.

Thần Nam xuyên qua thi sơn Huyết hải, linh thức hùng hồn khóa chặt những sinh linh lao ra, tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích mỗi lần vung lên đoạt hồn cả vạn người, sóng máu ào ào quanh hắn như địa ngục tu la.

Ngàn đời sau, có lẽ không ai nhớ hắn giết chóc vì muốn diệt cừu địch, giữ bình an cho Thiên giới và Nhân gian, họ chỉ nhớ có một ma vương tắm máu, một cuồng nhân hiếu sát diệt trăm vạn sinh linh, bị gán cho ác danh vạn kiếp.

Lời khen không thấy đâu, danh xấu đương nhiên vang động.

Nhưng Thần Nam không còn chọn lựa, đành chém giết trong trăm vạn sinh linh.

Giết chóc là một tội, đồ sát lại là anh hùng, đồ sát chín trăm vạn sẽ là anh hùng trong anh hùng. Tuy vậy con đường lại không giống nhau, nhân nghĩa tồn tại trong lịch sử ngàn năm nhưng nay chỉ tồn sùng hùng phong. Mĩ danh không ưa ác danh, giết trăm vạn người ắt tâm không yên, bị vạn người nghiêng rặng, ôm hận thiên cổ.

Thần Nam và Đức Mạnh diệt trăm vạn sinh linh, chấn kinh cả đệ ngũ giới!

Hắn và Đức Mạnh truy sát hóa thân của Ni Trọng, tung hoành khắp đấu chiến thánh giới, sau cùng cũng hạ được đối thủ ở một thảo nguyên.

Cường giả từng diệt Thiên Giới này bị phong ấn vô tận tuế nguyệt nên nguyên khí đại thương, về đệ ngũ giới bị trọng thương, hôm nay cũng tịch diệt.

337. Chương 338: Đệ Giết Sói

Đệ ngũ giới chấn động, ác danh của Thần Nam vượt cả Hắc Khởi, người cả giới này cho rằng hắn chính là tu la ma vương lãnh huyết tàn khốc, nên bị quân sát.

Đức Mạnh tuy lắm mưu nhưng cũng không ngờ tới tình cảnh này, tuy trừ được đại địch nhưng thanh danh bọn y tại đệ ngũ giới xuống cực thấp. Điều an ủi duy nhất là tội danh giết trăm vạn sinh linh bị đổ hết lên đầu Thần Nam, y chỉ bị coi là trợ giúp hung đồ, tội danh nhẹ hơn nhiều.

Thần Nam lặng lẽ, giết cũng giết rồi, không cần biện bác. Tuy việc hắn làm để giữ bình an cho Nhân gian và Thiên giới nhưng không liên quan đến chúng sinh của đệ ngũ giới.

Thị phi thế nào, hắn đã dự liệu được. Tấn dương không hề có nhưng lời mắng chửi là đương nhiên.

Phần nộ nhất là mấy vị quân vương phe Hắc Khởi, họ bị mấy quân vương phe đối phương cầm chân, tuy muốn giết Thần Nam mà không thể phân thân.

Quân vương nổi giận thiên địa động!

Hôm đó, bốn vị quân vương nộ hỏa phá thái hư, đại chiến thảm liệt với phe Đức Mạnh, cả đệ ngũ giới cảm ứng được sát ý lạnh lùng của họ.

Đệ ngũ giới sóng ngầm dậy vạn dặm.

“Tiếp theo đi giết A Lý Đức.” Trong mắt Đức Mạnh phóng ra hai đạo lãnh quang sắc bén, vị quân vương bánh bao lúc này hung ác như độc xà.

“Đệ ngũ giới có cân bằng lại không?” Thần Nam tự hỏi, giết phe Hắc Khởi là đúng đắn nhưng để những kẻ độc ác như Đức Mạnh độc bá cũng phải việc hay ho gì.

Qua Vô thiên chi nhật, Thiên giới và Nhân gian yếu nhược, không thể chống nổi đệ ngũ giới. Hiện tại không thể để phe nào tại đệ ngũ giới nắm được cục thế, giới này hỗn loạn càng lâu, Nhân gian và Thiên giới càng bình an.

“Hiện tại các vị còn cần gì ta nữa, các vị đã chiếm được thượng phong.”

Đức Mạnh lắc đầu: “Cường giả mạnh nhất phe bọn ta có thể tạm cầm chân nhân vật đứng đầu Thái cổ thất quân nhưng đối phương còn có Hắc Khởi. Hắn quá mạnh, không ai địch nổi, một khi sa vào tuyệt cảnh, triệt để phát cuồng sẽ ngang với ba vị quân vương. Từ lúc đại chiến đến giờ, chưa ai dám ép hắn sa vào hoàn cảnh đó. Nhưng đến cuối cùng vẫn không thể tránh được. Giờ diệt hai người, chúng ta mới coi là xoay chuyển càn khôn được.”

Thần Nam biết Đức Mạnh đang thuyết phục mình nhưng Hắc Khởi quả thật quá mạnh, phải giúp họ diệt thêm một quân vương nữa, song phương mới thật sự cân bằng. Khi Hắc Khởi thoát khổn, cùng tham chiến thì...

“Đi giết A Lý Đức.” Thần Nam quyết định.

A Lý Đức là một quân vương đặc biệt trong Thái cổ thất quân, không dùng thần binh mà hóa núi non cây cỏ thành vũ khí, ở bất cứ nơi nào có những thứ này, đều lập tức tế luyện thành thần binh tạm thời.

Cảnh giới cao siêu của cao thủ có thể hóa vạn vật thành binh khí. A Lý Đức không phải người đạt đến cảnh giới đó, từ khi y tu võ đã là vậy, có thiên phú gọi được tinh hồn của cây cỏ và linh sơn tế luyện thành binh.

Lúc Thần Nam và Đức Mãnh tới, A Lý Đức và một quân vương phe Đức Mãnh đều trọng thương, vô tận huyết vũ phơi phới trên tầng không đại thảo nguyên.

Quân phương phe Đức Mãnh cầm chân A Lý Đức không cho y đi cứu viện Ni Trọng, đại chiến đến mức nguyên khí đại thương, lắc lư cơ hồ rơi xuống. Thấy Đức Mãnh và Thần Nam tới, vị quân vương nọ vội vàng rời chiến trường đi tìm nơi liệu thương.

A Lý Đức thân cao một trượng, làn da đen đúa, mái tóc đen rối bời không che được tướng mạo bất phàm. Tứ chi của y đều dài, lưng gấu cường kiện, toàn thân như thần báo, hai mắt bắn ra hào quang hung dữ.

“Là người... giết Tùng Tấn Đức Bố, Ni Trọng! Hắc Khởi...Hắc Khởi sao rồi?” Y đứng trên tầng không đại thảo nguyên, phần nộ nhìn Thần Nam, thân hình hơi run lên.

Y cảm nhận được tử khí của hai vị quân vương, đó cũng là tuyệt học của y.

Thần Nam không nói gì, Đức Mãnh cười âm u: “Hắc Khởi xong đời rồi.”

Hắn cố ý kích nộ đối phương, chỉ cần A Lý Đức đại loạn, Đức Mãnh sẽ công kích ngay.

“Ta hận.” A Lý Đức không lộ vẻ phần hận thái quá, lạnh lùng ngưng thị vào Thần Nam: “Ta đã gặp người, lúc chúng ta thoát khỏi thông thiên thất trụ, người ở gần đó. Không ngờ... một con trùng không ra gì lại nuốt được hai vị quân vương. Ta hận vô vàn.”

A Lý Đức tuy không tâm thần đại loạn, nhưng câu cuối cùng của y không giấu nổi hận ý và nộ hỏa.

“Không cần phải miên miên bất tuyệt, tuy không đến mức một sát na là xong nhưng một ngày cũng đủ rồi.” Thần Nam tuy nói ra với vẻ cực kỳ bình tĩnh nhưng ý niệm sát lộ rõ.

“Ha ha... không sai, giết Ni Trọng mất một ngày, A Lý Đức người cũng một ngày là đủ.” Đức Mãnh cười lạnh lẽo.

Đã thế này còn gì để nói, A Lý Đức quát vang: “Đại địa đằng long, Địa sát kiếm!”

Trên đại thảo nguyên vô biên đột nhiên nứt ra một đại hiệp cốc, một khối cự thạch như hòn núi từ dưới đất bay lên không khác nào Thiên Long, dấy lên vô tận địa sát chi khí.

Địa sát kiếm đồng thời chém vào cả Thần Nam và Đức Mãnh.

Thần Nam quét hung kích ra, va chạm mãnh liệt với Địa sát kiếm, hòn núi bị đánh tan thành hai nửa nhưng cả hai lại lao tới.

Thần Nam cười lạnh, Địa sát kiếm tuy bị A Lý Đức khống chế nhưng không chống nổi phương thiên họa kích, hai nửa ngọn núi vỡ thành vô số mảnh.

Tất cả chưa kịp rơi xuống lại được A Lý Đức dồn lực vào công vào Thần Nam.

“Hắc, một hóa thành hai, hai thành bốn... hoá thành ngàn vạn, như vậy chạm được đến ta chăng?”

Lần này phương thiên họa kích vươn dài ngàn trượng, Thần Nam đứng nguyên, dùng lực quay mạnh như xoay sông lật biển, thiên địa chấn động, toàn bộ cự thạch hóa thành cát bụi.

Nhưng cát bụi không tan, từ bốn phương tám hướng tụ lại, khắp trời toàn là cát. Đó không phải cát tầm thường mà xuyên qua được sắt thép, được ngưng tụ thần lực của A Lý Đức, đồng thời mang theo vô tận địa sát chi khí.

“Băng Phong Tam Vạn Lí!”

“Hoàn Vũ Tận Diệt!”

Hai pháp tắc đồng thời xuất thủ, Địa sát kiếm lập tức bị phá. Vô tận địa sát chi khí bị băng phong rồi nổ tung. Thần Nam hợp nhất với hung kích, xuyên qua trùng trùng băng vỡ, đâm vào A Lý Đức.

“Ha ha...A Lý Đức người đến ngày tàn rồi.” Đức Mãnh cầm đoạn kiếm lao tới.

Nếu Thần Nam hoặc Đức Mãnh độc chiến với A Lý Đức khỏe mạnh, thắng bại rất khó quyết. Nhưng giờ A Lý Đức trọng thương, không phải là địch thủ của hai người.

A Lý Đức lo rằng mình sẽ chết. Y bị phong ấn vô tận tuế nguyệt, giờ lại trọng thương, vĩnh hằng bất diệt chỉ thể vô cùng yếu ớt. Ni Trọng chính là vết xe đổ.

“Ức vạn ngọn cỏ nghịch kinh thiên!” A Lý Đức quát vang.

Khắp đại thảo nguyên, mọi ngọn cỏ đều bay lên không, tức thì lục quang đại thịnh. Thảo nguyên bên dưới trọc lốc, đập vào mắt là màu đất vàng vô tận.

Cỏ xanh ngập trời như từng mũi tên tấn công Đức Mạnh và Thần Nam.

“A Lý Đức người đứng là ngu xuẩn, tu vi đến cảnh giới như chúng ta mà định dựa vào cây cỏ sát tử đối thủ sao?” Đức Mạnh cười lạnh, đoạn kiếm vạch ra, một nửa vùng cỏ xanh trên không hóa thành vô hình.

Thần Nam càng hung hãn, phương thiên họa kích quét ra, hư không tan tành, số lục vũ tiễn dù được quán thông sức mạnh của A Lý Đức cũng bị quét sạch.

“Thiên sát kiếm!” A Lý Đức lại quát lên.

Vốn bầu trời xanh ngắt, thoáng chốc dày đặc mây đen, ma vân cuộn cuộn đổ về. Tầng không hắc ám, mấy chục thanh kiếm sáng chói liên tục bổ xuống, định tiêu diệt Thần Nam và Đức Mạnh.

“Vây mới đúng.”

Lần này Đức Mạnh mấy bận gặp nguy hiểm, Thiên sát kiếm là một tuyệt học của A Lý Đức, dùng ma vân tụ tập thiên địa tinh khí, ngưng tụ thành Thiên sát kiếm, chuyên phá nhục thể quân vương.

Nhưng... đấu với một người còn hữu dụng, nhưng với hai đại cao thủ dù A Lý Đức có dốc tận lực cũng không mấy hữu hiệu.

Quả nhiên, phương thiên họa kích của Thần Nam phá tan mọi thanh kiếm trong ô vân, khiến trời lại xanh vơi vơi.

A Lý Đức biết hôm nay khó sống sót.

“Thế nhân đều biết A Lý Đức ta hóa núi non cây cỏ làm binh khí, không cần tế luyện thần binh. Nhưng có ai biết ta giấu binh khí, không muốn để lộ ra. Hắc, những kẻ biết ta dùng thần binh đều đã chết, không biết sau này còn giữ được bí mật này nữa không.”

“Ầm.” Sấm sét ừng oàng, vô tận huyết vụ tràn ra, đột nhiên sắc trời ảm đạm vô quang.

Bảy thanh thần kiếm như bảy đạo cầu vòng xé toang màn huyết vụ, lưỡi kiếm lạnh lẽo phát ra sát ý thấu cốt, nhanh chóng chém vào Thần Nam và Đức Mạnh.

“Chết tiệt, hắc ám tàng thực lực!” Đức Mạnh biến sắc, bảy thanh thần kiếm bỏ qua Thần Nam, lao hết vào y.

Bảy lưỡi kiếm xé tan từng khe nứt trên không gian, hợp thành kiếm trận không thể đột phá, Đức Mạnh không tránh nổi.

“Chết tiệt.” Đức Mạnh kinh hãi, đoạn kiếm của y bị bảy thanh thần kiếm đánh gãy.

“A...” Quân vương nhục thể bị chấn nát, linh hồn trọng thương, Đức Mạnh vô cùng sợ hãi.

Trong màn huyết vụ, bảy thanh thần kiếm cực kỳ lợi hại, dễ dàng phá nát nhục thể y.

Biến cố đột ngột khiến Thần Nam cả kinh, nếu vừa nãy bảy thanh thần kiếm tấn công hắc, chắc hắc cùng khó thoát trọng thương.

“Tiếc thật, vốn lần này ta định diệt một vị quân vương khác nhưng biết bản lãnh lợi hại nhất của y là trốn chạy. Người lại dẫn trợ thủ cực mạnh đến thay thế y, khiến ta phải ấn nhẫn tới giờ.” A Lý Đức cười lạnh tanh: “Dù ta chết, cũng phải kéo một quân vương theo.”

Đức Mạnh đại nộ, nhanh chóng tụ lại thân thể trong kiếm trận nhưng không thể đột phá. Bảy thanh thần kiếm tựa hồ cấm cố vùng không gian này, bảy đạo thần mang tung hoành, lại chấn nát nhục thể y, linh hồn tiếp tục trọng thương.

Thần Nam vùng phương thiên hạ kích, múa tít thành sát khí xung thiên lao tới. Nhưng A Lý Đức đã chuẩn bị trước, y vốn quyết tử cũng phải kéo Đức Mãnh theo nên chặn Thần Nam lại đại chiến.

“A ...”

Đức Mãnh lần thứ ba thụ trọng thương, kêu lên thê thảm, không thể thoát khỏi kiếm trận nên y kinh hãi cực điểm. Dù y là bất diệt thiên giai cao thủ, nhưng nếu liên tục trọng thương, sau cùng nguyên khí đại thương đến mức thấp nhất, ắt khó thoát chết.

Thần Nam tuy muốn cứu Đức Mãnh nhưng bị A Lý Đức cầm chân, căn bản không thoát thân được. Hiện tại, hắn buộc phải thừa nhận Thái cổ thất quân đều bất phàm, muốn diệt ai cũng phải trả giá đắt. Nếu Ni Trọng không gần như hủy diệt, chắc bọn hắn phải chặt vật mới giết nổi.

Đức Mãnh đang hoảng sợ đến cùng cực, vốn thắng lợi trong tầm tay nhưng giờ lại gặp sát thân chi họa, không ngờ A Lý Đức ẩn tàng đòn tuyệt sát cỡ này.

A Lý Đức vừa đấu với Thần Nam vừa cười lạnh: “Thế nhân đều không hiểu ta, vốn ta là người yêu quý binh khí nhất, lại bị người ta đồn đại sai lầm. Hắc hắc ...”

Tuy bình thường Đức Mãnh đa mưu lắm kế nhưng giờ cũng hết cách, y muốn lớn tiếng chửi hết người đời những kẻ đã lừa gạt y.

“Tử Phong, Đại Không, Vân Vọng, Liệt Cương, Hư Vọng, Lập Sát, Cô Đảm, bảy cây thần kiếm do thất phách của ta luyện thành, Đức Mãnh người thoát thể nào được.”

Đức Mãnh gần như tuyệt vọng, bảy thanh thần kiếm nối liền với thất phách của đối phương, đúng là giao cắt tính mệnh.

Thần Nam dù không có hảo cảm với Đức Mãnh nhưng rất muốn cứu hắn, chẳng qua bị A Lý Đức liệu mạng ngăn trở. Bị một quân vương chặn lại, hắn không tài nào tiến lên được.

Nhục thể bị hủy diệt, linh hồn trọng thương lần thứ bảy, Đức Mãnh gằm lêm bi thiết: “Xem ta phá kiếm trận của người thể nào.”

Y tụ lại thân thể, ở trên không phân hóa thành mấy đạo hồn ảnh, nghênh đón bảy thanh thần kiếm .

“Dựa vào lưỡng hồn ngũ phách của ta cắt đứt thất kiếm của người.” Đức Mãnh điên cuồng rống lên.

Bị bức đến nước này, còn muốn sống sót tất phải lựa chọn, Đức Mãnh phát cuồng tự phế hồn phách.

Lưỡng hồn, ngũ phách của quân vương vô cùng đáng sợ, bảy đạo hồn phách nhanh chóng lao vào bảy thanh thần kiếm, ngàn vạn đạo hào quang phát ra, chấn tan huyết vân ngập trời, cuồng phong nổi dậy, âm phong gào rú.

Lưỡng hồn ngũ phách quán lấy bảy thanh thần kiếm, hồn đoạn, phách toái, kiếm gãy, trên không vang lên tiếng gầm chói lói.

Đức Mãnh chấp nhận hi sinh lưỡng hồn ngũ phách, cuối cùng cũng chấn gãy bảy thanh thần kiếm, thoát khỏi kiếm trận. Thân thể y liên tục run lên, máu trào khỏi miệng như suối, toàn thân trở thành huyết nhân.

A Lý Đức cũng gần như gục ngã, thất phách trọng thương không tưởng tượng nổi khi thất kiếm gãy, bị Thần Nam vùng kích chấn tan. Y nhanh chóng tụ lại thân thể, điên cuồng triệu hoán bảy thanh thần kiếm lại, dung nhập hết vào thân thể, định dốc tận lực bảo vệ thất phách.

Cạnh đó, Đức Mãnh cũng như phát cuồng tự tập lưỡng hồn ngũ phách.

Lưỡng bại câu thương!

“Thần Nam... giao cho người, ta phải đi liệu thương.” Đức Mãnh không muốn dây dưa thêm nữa, biến mất vào cuối chân trời, hôm nay y tổn thương quá nặng.

Thần Nam không nói gì, lao thẳng vào A Lý Đức.

Đến giờ, A Lý Đức hữu tâm vô lực, không thể tái chiến.

Y không muốn chết thế này nên điên cuồng đào mệnh.

Ngày đó, hung danh của Thần Nam chấn động ngũ giới, đuổi giết Thái cổ quân vương A Lý Đức chạy trốn chết suốt cả ngày.

Uy thế rõ ràng. Nên biết Thái cổ quân chủ là những chúa tể vĩnh hằng bất diệt, cả Thiên cũng dám giết lại bị một thanh niên cao thủ đuổi khắp nơi, quả không thể tưởng tượng nổi.

Thân ảnh Thần Nam trở thành dấu ấn không thể xóa nhòa trong lòng nhiều cao thủ đệ ngũ giới.

Giết trăm vạn sinh linh, lại truy sát A Lý Đức, bắt bại chi thân của Thần Nam chấn động cả đấu chiến thánh giới.

Cái thế đại hung nhân!

Đó lời bình luận của người đệ ngũ giới dành cho Thần Nam.

A Lý Đức vội vàng như chó nhà có tang, y không muốn chết bởi không cam lòng, bị phong ấn quá lâu nên nguyên khí thủy chung chưa khôi phục, y không muốn thế này mà mất mạng.

Nhưng y không có thời gian.

Sau cùng, lên trời hết lối, xuống đất cạn đường, y chạy đến không gian chi môn, không hề do dự, lấy năm vạn sinh linh trong nội thiên địa ra huyết tế thông đạo nối liền lưỡng giới. Y muốn vượt giới trốn chạy.

Y muốn đến Nhân gian giới, bởi mấy vị quân chủ phe y đều bị cầm chân, không thể cứu giúp, chỉ có Hắc Khởi ở giới kia là bùa cứu mệnh sau cùng.

Y biết cường giả của Nhân gian giới và Thiên giới đều vào đệ tam giới, trừ Thần Nam ra không còn địch thủ lợi hại nào. Với bản lĩnh một mình chống nổi ba quân vương của Hắc Khởi, có thể cứu được y.

Lại một trận đại chiến trước không gian chi môn, y gần như bị hủy diệt nhưng Thần Nam không ngăn nổi, bản thân hắn cũng thụ thương. A Lý Đức phát cuồng chạy vào khung cửa, Thần Nam lại được lãnh giới chỗ đáng sợ của Thái cổ quân chủ, vừa truy đuổi vừa lo lắng.

Vượt giới đại chiến rồi truy sát.

A Lý Đức và Thần Nam ra khỏi không gian chi môn liền triển khai đại chiến, Thiên Quỷ cách đó không xa bị kinh động. Theo lời yêu cầu của Thần gia từ trước, nó dùng kí ức thủy tinh đẩy hình ảnh này đến các nơi ở Thiên giới và Nhân gian.

Nhân gian, Thiên giới, trên Nguyệt lượng, tất cả đều kinh hãi.

Nhưng tất cả đều thờ phào, Thần Nam đang truy sát A Lý Đức.

Quân vương A Lý Đức chạy trốn chết, sau cùng tìm được khí tức của Hắc Khởi nhưng thấy mười ba lá cờ ngàn trượng và Bắc Đẩu Phục Ma trận, y gần như tuyệt vọng.

Trong thời gian ngắn, Hắc Khởi không thể thoát khốn.

“Hắc Khởi, huynh thoát được hay mau về đệ ngũ giới, bằng không tất cả chúng ta đều chết.”

“Gừ...” Cái thế quân vương Hắc Khởi cuồng khiêu chấn thiên, toàn lực phá tuyệt trận.

“Hắc Khởi, huynh báo thù thay cho đệ, giết sạch cả giới đó.” A Lý Đức gào lên rồi chạy đi.

Y biết mình khó thoát chết, nguyên khí đại thương, linh hồn gần như hủy diệt, Thần Nam đương nhiên diệt được y.

Nhưng y không thể chết vô vị.

Pháp Tổ không truy sát mà giam chân Hắc Khởi.

Thần Nam nóng lòng, quân vương sắp chết mạnh hơn hẳn tưởng tượng. Hiện tại hắn cũng trọng thương, đối phương ôm lòng quyết tử đại chiến, vô cùng đáng sợ.

Một tòa đô thành hiện ra, A Lý Đức cười tàn nhẫn, nhanh chóng bay tới.

Trong thành người như nê m cối, tiếng rao hàng ồn ã, vô cùng náo nhiệt.

Đó là một tòa thành lớn ở Đông phương, nhân khẩu không dưới ba mươi vạn.

Thái cổ quân vương A Lý Đức, tu vi thông thiên, dù gần như hủy diệt nhưng đồng thời diệt hết ba mươi vạn người nay không phải việc gì khó khăn. Chỉ cần cùng tung bảy thanh đoạn kiếm ra, toàn thành này chắc chắn bị phế.

Nhưng y đổi ý, không muốn tự tay diệt tòa thành, hóa thân thành ngàn vạn, thân thể tan ra, hồn lực tiến vào ba mươi vạn sinh linh.

Cả tòa thành liên yên lặng đến mức chết chóc, đoạn vang lên tiếng gầm, ba mươi vạn người cùng hét: “Thần Nam, ta xem ngươi giết ta thế nào.”

Thần Nam rung động, do dự xen lẫn bàng hoàng, sắp diệt được đối phương, không ngờ lại xảy ra biến cố này.

“Ha ha...” A Lý Đức cười vang, ba mươi vạn sinh linh có là gì, y biết mình phải chết nhưng nhất định buộc Thần Nam gánh lấy thiên cổ ác danh, ngàn đời bị thống hận

Y không hề do dự, diệt hết tâm thần mọi người trong thành khiến họ thành hóa thân của mình, đối chiến với Thần Nam.

“Ha... ha ha... tuyệt lộ, đúng là tuyệt lộ.” Thái Thượng vong tình lục lấy đi của hắn quá nhiều hi vọng, giờ phải lựa chọn thế này, quả là lưỡng nan. Không giết A Lý Đức không được, một khi y khôi phục được bảy thanh thần kiếm, đợi Hắc Khởi thoát khốn, tất cả người ở đây cũng sẽ bị y giết.

Nhưng nếu giết họ, nhất định sẽ bị người đời nguyên rửa, gánh lấy thiên cổ ác danh.

“Ầm.”

Trên không vang lên tiếng nổ, A Lý Đức dùng đại pháp lực chiếu lên không hình ảnh rừng rợn, trong đó Thần Nam đang giết trăm vạn người, tàn nhẫn như cái thế ma vương!

“Thần Nam, ngươi đại khai sát giới tại đệ ngũ giới, coi sinh linh như rơm rác, hiện tại sao lại mềm lòng?” A Lý Đức cười tàn nhẫn.

Độc kế!

Thần Nam im lặng, hắn không thể phủ nhận, việc xảy ra ở đệ ngũ giới, nếu cố tình giấu rồi cùng truyền khắp.

Thấy hắn trầm mặc, A Lý Đức cười cuồng dại.

Không thể chần chừ nữa, sắp đến ngày Hắc Khởi thoát khốn.

Trong lòng Thần Nam tê lương.

“Dù mang thiên cổ ác danh, vạn kiếp bị thế nhân chửi rửa, thành ác nhân không thể tha thứ, hôm nay ta cũng phải giết ngươi.”

Hắn phần nộ gầm lên, phương thiên họa kích quét ra.

Máu, cả thiên địa chỉ có một màu...

Hôm đó, cả Thiên giới và Nhân gian đều chấn động.

Giết trăm vạn sinh linh ở đệ ngũ giới, thêm ba mươi vạn ở Nhân gian, ác danh của Thần Nam không ai không biết...

Những tiên bối Thần gia vô cùng hối hận, nếu không có kị ức thủy tinh của Thiên Quỷ, sự tình này còn có thể giấu được một thời gian, hiện tại...

Lần này, Thần Nam không đợi đến ba ngày sau mới mất đi sức mạnh của bát hồn, trước lúc chết, A Lý Đức dồn toàn bộ bảy thanh đoạn kiếm vào thân thể hắn. Tuy sau cùng cũng hợp thể được nhưng linh hồn chỉ lực của một quân vương gần như khiến hắn hủy diệt.

Hắn không thể đấu với Hắc Khởi, cũng không thể quan tâm đến các quân vương đệ ngũ giới nữa...

Thiên cổ ác danh chụp lên người.

Lúc Thần Nam tiến vào một trấn thành, tất cả đều sợ hãi chạy hết.

Hắn hóa thân thành hình dạng khác xuất hiện, nghe người ta đàm luận mình là một đồ phụ tàn bạo máu lạnh...

“Dê giết sói, nhuộm máu của sói, nhuộm cả máu của dê, từ đó trở thành ác lang...”

Hắn cảm giác thân thể mỗi một cực điểm, lòng thê lương cùng cực, sau cùng gục xuống trong một vùng núi sâu...

338. Chương 339: Hắc Thủ Lại Xuất Hiện, Gió Thu Hiu Hắt

Thái cổ quân vương A Lý Đức khổng chế ba mươi vạn phổ thông bách tính cùng Thần Nam đại quyết chiến, bị hắn làm cỏ sạch sẽ. Sự kiện này ảnh hưởng cực lớn, khắp Nhân gian và Thiên giới đều đàm luận.

Không ai biết số người đó bị A Lý Đức quét sạch tâm thần, ngay cả các tu giả cũng chỉ cho rằng họ bị A Lý Đức khổng chế tâm thần mà thôi.

Các tu giả đều cho rằng thủ đoạn của Thần Nam quá kinh hoàng, lãnh huyết tàn bạo. Đương nhiên, có những tu giả cũng hiểu rằng nếu không lập tức tiêu diệt Thái cổ quân chủ này, để y chạy thoát mới là tai nạn không tưởng tượng nổi.

Khiến Tứ tổ và Ngũ tổ nhức óc là việc phổ thông bách tính của Thiên giới và Nhân gian cũng biết việc này.

Tất cả vượt khỏi dự liệu của họ, hình ảnh Thiên Quỷ truyền về chỉ đưa đến các tu luyện chi địa, căn bản không liên quan gì đến phổ thông nhân. Nhưng trong lúc quan trọng, không hiểu ai đã dùng đại pháp lực đưa các hình ảnh này hiện lên rõ ràng khắp nơi tại Thiên giới và Nhân gian.

Tạo thành một cơn bão không tưởng tượng được.

Trong mắt ức vạn sinh linh, Thần Nam là ác ma thập ác bất xá, là cái thể tu la ma vương! Tàn sát hơn trăm vạn sinh linh, đúng là có có sách nào ghi hết tội.

Chặt hết trúc Nam Sơn không đủ để ghi lại tội ác, dùng toàn bộ sóng Đông Hải cũng không rửa sạch tiếng ác.

Kể hiếu sát như vậy, lục khắp lịch sử chỉ có hai người sánh được với Thần Nam là Hắc Khởi, đã đồ sát bốn mươi vạn thần ma. Người khác là Ma Chủ, giết người thân, giết bản thân để giết địch.

Nhưng hung danh của hai người này chỉ nổi trong tu luyện giới, còn Thần Nam lại được cả tầm thường bách tính biết tới.

Việc hắn làm vốn là công lao trời biển giữ yên ổn mấy chục năm cho Thiên giới Nhân gian nhưng thế nhân nào thấu.

Lời đồn có thể làm tan chảy mọi thứ.

Tổng cộng tu luyện giới có bao nhiêu người? Chỉ là một giọt nước trong biển chúng sinh. Ác danh lãnh huyết tàn bạo của Thần Nam đã truyền khắp bách tính, đến hậu thế càng dữ dội hơn. Chân tướng hoàn toàn bị thổi bay.

Tứ tổ phản hận vỡ tan một chiếc bàn: “Lòng người khó dò, không thể định liệu.”

Ông biết nhiều người trong tu luyện giới hiểu được việc hắn làm nhưng có không ít kẻ té nước theo mưa, cố ý hủy hoại hắn.

Ngũ tổ thở dài: “Gần đây Thần Nam, cả Thần gia chúng ta, quá nổi trội, nhiều kẻ bất an...”

Thất tổ đứng cạnh cũng nói: “Đại tướng phu đứng giữa thiên địa, không then với lòng là đủ, danh xấu ngàn đời rồi cũng theo gió bay đi. Thần Nam không then với đất trời, mang ác danh đã sao? Cùng lắm làm trở thành nhân vật như Ma Chủ.”

Ngũ tổ nói: “Đến nước này, mà ở Thiên giới và Nhân gian còn có kẻ thừa hơi đầu đá, đúng là hết nói.”

Chợt Tứ tổ cảm giác sống lưng lạnh buốt, kêu lên: “Hắc Thủ lại xuất hiện.”

Ngũ tổ như tỉnh mộng, cả kinh nói: “Tựa hồ ...là thủ pháp của hắn.”

Thất tổ nghi hoặc: “Hắc Thủ là ai?”

“Là một bàn tay thần bí vô hình, thường ra tay hãm hại vào lúc quan trọng trong loạn thế...”

Thần Nam đang ở trong một vùng núi hoang tịch, từ từ tỉnh lại, sức mạnh bát hồn đã ly thể, tuy thân thể không sao nhưng hắn cảm giác ngũ tạng lục phủ đau đớn muốn rời ra.

Bảy thanh đoạn kiếm của A Lý Đức đều cắm vào thân thể hắn, nếu không có bát hồn tại thân, hồn lực của Thái cổ quân chủ đã tiêu diệt hắn.

Hắn chậm chậm đứng dậy, cảm giác thân thể cực kỳ hư nhược, bò lên một đỉnh núi cũng khiến toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Nhìn xuống thành quách ngoài xa, lòng hắn cảm khái vô vàn.

Một kiếp người cũng như mùa thu của cây cỏ, vinh nhục hưng suy thoáng chốc đã thay đổi.

Hắn biết mình còn sống nhưng thể nội tạng phủ đã nát, kinh mạch thương tổn, tính mạng không còn bao lâu.

Ngoài đầu lại hào tình vạn tượng, vung kích xé trời, dù gặp Tùng Tấn Đức Bố, Hắc Khởi cũng sẵn sàng đối chọi, bầu máu nóng rải khắp trời xanh. Thoáng chốc thân tàn thể phế, ác danh thiên cổ trên mình, tâm thần mệt mỏi mà rút về hoang sơn lạnh lẽo.

Bậc quân vương dám giết cả Thiên, đương nhiên xứng đáng với thiên cổ uy danh, dù bị phong ấn trăm ngàn năm, nguyên khí hao tổn cực điểm, nhưng lúc lâm tử phản kích vẫn khiến Thần Nam trọng thương, cơ hồ tiêu vong.

Trước lúc đại chiến, nhiều dấu hiệu cho hắn thấy ngày tàn đã tới, vốn cho rằng sẽ táng mệnh trong tay Hắc Khởi, không ngờ bị hủy trong tay một quân vương khác.

”Lọ sứ mấy khi không vỡ miệng,

Đại tướng nào ai thoát sa trường.”

Từ cổ đến nay đều thế.

Nhớ lại chuyện xưa, huy hoàng và ân hận đan xen suốt một đời.

Từng giương cung bắn cự long, Nghịch Thiên thất ma đao chém tuyết thể cao thủ. Từng một ngày diệt bát tuyệt, vượt vạn dặm đại chiến Đông thổ hoàng tộc, tiến vào Vĩnh hằng sâm lâm, đại náo mười tám tầng địa ngục, huyết chiến Thiên giới ...

Nhiều, nhiều lắm...

Đến giờ diệt Thái cổ quân vương, vượt giới đại chiến, hào tình tráng chí, máu nóng nhuộm trời xanh.

Vinh diệu cực điểm tiếp đó lại là ác danh thiên cổ, ngàn đời bị người ta thóa mạ, chỉ cần không then với lòng vung kích huyết đồ trăm vạn sinh linh. Hung danh cũng thế, uy danh cũng thế, có lúc hắn đã từng đứng trên đỉnh cao nhìn xuống Tam giới chúng sinh.

“Ta không phai người tốt nhưng cũng không phải người xấu, việc gì nên làm đã làm, những việc còn lại, ta hữu tâm vô lực ...”

Hắn đứng trên đỉnh núi nhìn về phía xa xa, trầm mặc hồi lâu, đại sự đã xong, hắn không còn lực xuất thủ. Lúc này hắn chỉ còn lại tâm thần mệt mỏi cực độ.

Bảy thanh đoạn kiếm do thất phách của Thái cổ quân vương tế luyện thành, sức mạnh linh hồn là đáng sợ nhất, đã ăn sâu huyết tủy hắc, ngoại vật ngoại nhân đều không thể cứu được.

Hắc cảm giác sức mạnh tiêu tan cực nhanh, không lâu nữa sẽ thành phế nhân, hoặc thân thể sẽ tan biến, hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời.

Lòng còn vương vấn.

Rất nhiều việc hắc không thể hoàn thành.

Phụ thân, mẫu thân cách xa vạn năm vẫn chưa gặp gỡ nhưng biết được phụ mẫu bình an tại thế, dầu ân hận nhưng hắc cũng yên lòng.

Vũ Hinh, càng lúc càng rời xa, là niềm ân hận vĩnh viễn. Hắc khát vọng biết bao trong quãng thời gian ngắn ngủi này được thấy lại nụ cười thơ ngây thừa thừa xưa nhưng hắc không còn năng lực để thực hiện. Bao nhiêu thiên giai cao thủ cũng không tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyến, giờ kẻ tàn phế như hắc đi đâu mà tìm?

“Lúc huynh già đi... còn nhớ được một cô bé tên Vũ Hinh...”

Hắc lẩm bẩm: “Nhớ chứ, vạn kiếp không thể xóa nhòa. Ta muốn cứu muội nhưng hiện tại... ta không làm gì được nữa...”

Lẽ ra nên quay về Nguyệt lượng nhưng hắc không muốn, chỉ muốn một mình lặng lẽ đi nốt những năm tháng cuối cùng này.

Với Mộng Khả Nhi, lòng hắc luôn mắc nợ. Gặp mặt thì sao? Có thay đổi được gì?

Hắc rất muốn gặp Long Nhi, ôm nó vào lòng nhưng không muốn nó thêm thương cảm. Thà cứ để sinh tử của mình thành một câu đố để hài tử vĩnh viễn có hi vọng.

Long Vũ...

Nạp Lan Nhược Thủy ...

Tứ tổ, Ngũ tổ, Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi... từng khuôn mặt hiện lên trước mắt, sau cùng dừng lại ở Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng. Hắc lặng lẽ thở dài.

Hắc cảm giác mình như một con sói cô độc, lúc về già liền lánh xa đồng bạn, một mình vào rừng sâu tìm nơi táng thân.

Hắc mở nội thiên địa, thả các thiên sứ bị bắt, sai họ mang trái tim màu lam lên Nguyệt lượng.

Sau cùng hắc ngửa mặt hú vang, tựa hồ phát tiết những u uất trong lòng.

Hung binh phương thiên họa kích bị hắc nắm vào tay, thiên hạ đệ nhất hung binh tựa hồ cảm giác được nội bi thương anh hùng mặt lộ nên không ngừng rung động, kêu lên thê thiết.

Thần Nam lợi dụng thần lực tàn dư, múa hung kích chém ra sát khí ngút trời.

Sau cùng, phương thiên họa kích hóa thành ngàn trượng, phát ra ma khiêu chi âm, bị hắc cầm thẳng đứng trên đỉnh núi.

Hậu Nghệ cung, Liệt Không kiếm, Khốn Thiên tác ...

Những bảo vật này cũng kêu lên buồn thảm, Thần Nam cầm quanh phương thiên họa kích, chúng quay vòng quanh hung kích, liên tục réo vang.

Đoạn hắc rảo bước đi.

Gió thu hiu hắt, lá bay khắp núi, thời tiết đang lúc vạn vật điêu linh.

Thời gian ba ngày qua như gió. Cái thế quân vương Hắc Khởi đại phá mười ba lá ma kì ngàn trượng, vượt khỏi Bắc Đẩu Phục Ma trận, hung diễm rực thiên địa.

Mọi tu giả Thiên giới, Nhân gian đều run sợ.

Nhưng Hắc Khởi không đại khai sát giới mà găm lên chân thiên, nhanh chóng tiến vào không gian chi môn về đệ ngũ giới.

Thiên cổ ma quân quay về đệ ngũ giới!

Vốn cảnh thấy chất đầy nội, máu tuôn vụn dậm không xảy ra như tưởng tượng, lưỡng giới tu giả thở phào.

Nguy cơ lần này coi như đã qua nhưng lần tới thì sao? Không ai biết. Chỉ mong hai thế lực của dnt vĩnh viễn cân bằng.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ lần này giám thị Hắc Khởi, là thiên giai cao thủ sau cùng tự thân nhìn ma quân bỏ đi, được thần linh đại quân rình rang đón về Tây phương Thiên giới.

Các tu giả Thiên giới, Nhân gian đều đến Tây phương Thần Vực thương lượng đại sách đối phó đệ ngũ giới, giờ tinh thần hệ tổ thần quay về liền được suy tôn lên lãnh đạo.

Lần này công lao của La Khải Nhĩ quả thật rất lớn nhưng được được bốc thơm quá đáng.

Cũng có người nhớ tới Đông phương thanh niên cầm phương thiên họa kích tung hoành thiên địa, vượt giới đại chiến, máu nhuộm trời xanh. Ai cũng biết hấn lập công lớn thế nào nhưng trong lúc sóng ngầm đang dậy, không ai muốn đề cập đến.

Trên Nguyệt lượng, Tứ tổ và Ngũ tổ phần nộ găm hết. Nhưng họ nhanh chóng lãnh tỉnh lại, đành mặc Hắc Thủ vô hình tự tung tự tác, quan trọng là tìm Thần Nam về.

Nhưng mấy ngày liền, hấn tựa hồ bốc hơi khỏi Nhân gian, biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ để lại hung kích cắm trên đỉnh núi cùng mấy món bảo vật rên rỉ chung quanh.

Trước lúc tìm thấy thần binh, người Thần gia không lo lắng lắm, cho rằng Thần Nam vì giết trăm vạn sinh linh mà có tâm kết nên nhất thời muốn một mình.

Nhưng theo lời thiên sứ chỉ dẫn, đến dãy núi nọ tìm ma binh hấn để lại, ai cũng biết có đại biến cố phát sinh.

Tứ tổ và Ngũ tổ ra lệnh phong tỏa nghiêm mật tin tức này, không được lộ ra mảy may.

Trên Nguyệt lượng, Tử Kim thần long phần nộ gào lên: “Tên khốn Pháp Tổ này, thành chủ chung à? Chung con mẹ nó chứ. Tên gian tặc này dựa vào linh lực hút của Yêu tổ Kim Dững mới sống được, chứ anh hùng con mẹ gì. Hấn có công lao gì? Long đại gia ta khinh, khinh...”

Tiểu Phượng Hoàng cũng có vẻ uất ức: “Thần Nam ca ca sao còn chưa về, có gặp nguy hiểm không?”

Ngạc nhiên là Long Bảo Bảo thường vẫn ranh mãnh lại lộ vẻ trịnh trọng: “Chúng ta chuẩn bị hành động.”

“Ba ba sao còn chưa về?”

“Chắc có việc chưa làm xong.”

“Ôi.”

...

Chỉ bảy ngày, Thần Nam trực tiếp từ Thần Vương tuyệt đỉnh rút xuống đệ lục giai cảnh giới, thần lực tan đi nhanh chóng, mái tóc đen bắt đầu xuất hiện những vết lấm tẩm.

“Dù không cải biến dung mạo, cũng không ai nhận ra ta, một thời gian nữa thần lực triệt để tan biến, khí tức đổi hấn, ta sẽ hoàn toàn lẫn vào biển người mênh mông.”

Hôm đó tiết thu hiu hắt, trường khoáng thế đại chiến được tu luyện giới truyền đến Nhân gian, Pháp Tổ thành nhân vật cứu thế, quả là vượt ngoài ý liệu của Thần Nam.

Nhưng vậy đã sao?

Hấn ngửa mặt đón gió thu se se, đập lên lá khô ngút ngàn tiến tới.

339. Chương 340: Mười Năm

Quảng ma đao, bổ hung kích, những năm tháng phong vân không còn trở lại, trôi qua như mây khói. Cường giả tung hoành thiên địa giờ thành phế nhân.

Từ đỉnh cao rơi xuống hố băng, hắn không hề phát cuồng, không kêu gào mà lặng lẽ đối diện với, lang thang khắp các trấn thanh, không hề có ý định dừng chân.

Tốc độ thân lực tan biến cực nhanh, chỉ nửa tháng từ đệ lục giai cảnh giới xuống đệ ngũ giai, với tốc độ này... tình cảnh của hắn vô cùng ảm đạm.

Đang lúc thanh niên hùng hực nhưng dung mạo lại như một trung niên nhân ngoài ba mươi, mái tóc lấm tấm sợi bạc. Hiện tại hắn không muốn làm một tu giả, chỉ cố gắng hòa vào biển người, không hiểu trong những năm tháng hữu hạn còn lại sẽ làm được gì.

Trời rải hoa tuyết, hắn với tà áo đơn bạc đi trong gió lạnh bập bùng. Vào tiết đông lạnh, hắn thường ho ra máu.

Thất phách của Thái cổ quân vương hoàn toàn tan ra hóa thành tuyết sát kiếm phách, sức mạnh hủy diệt này ngay cả Thần gia bát hồn cũng phải trọng thương. Bát hồn ly thể rồi mà hắn không chết tại trận đã là kì tích.

Hiện tại thân thể hắn vô cùng hư nhược, tuy vẫn vươn thẳng lên nhưng không còn vững chãi như xưa.

Đông đại lục có ba đại quốc. Sở quốc ở phía tây, Bái Nguyệt quốc phía bắc, An Bình quốc phía nam, còn lại là các chư hầu tiểu quốc. Đương nhiên ba đại quốc không phải là bá chủ bởi ở phương bắc xa xôi, bên ngoài biên cảnh Bái Nguyệt quốc, trên đại thảo nguyên còn có một nhóm dân tộc du mục.

Tuy không lập quốc, các bộ lạc phân tán nhưng đó là một dân tộc cực mạnh, họ thỉnh thoảng lại nam hạ quấy nhiễu Bái Nguyệt quốc. Với những du mục cường giả khát máu này, các dân tộc phương nam chỉ là cừu cho họ nuôi béo, mỗi mùa đến cướp phá một lần.

Mùa đông năm đó Thần Nam đến Bái Nguyệt quốc, ở gần biên cảnh, hắn thấy cảnh bách tính khổ sở trăm bề, khung cảnh thê thảm nhà tan cửa nát, bóng dáng dân tộc sống trên lưng ngựa đến cướp bóc chột khiến hắn thấy được trong những năm tháng cuối đời này có việc để làm.

Hắn trở thành một biên quan lão binh đặc thù, đầu đã bạc, lại ho ra máu, vốn không bị gọi đi làm biên binh nhưng khi hắn dùng một quyền đánh tan bia đá thì được phá cách thu nhận.

Dù lúc đó hắn từ ngũ giai chi cảnh sa xuống tam giai cảnh giới.

Cầm thành trường đao đã lâu không dùng, hắn cảm giác máu chảy nhanh hơn, trái tim cô tịch phẳng phất có thêm sức sống. Dù gì hắn cũng là một tu luyện giả, có quên tất cả thì chiến ý thấm vào cốt tủy cũng không thể mài xóa hết được.

Từ đó biên cảnh có thêm một lão binh bất tử. Tuy bệnh hoạn nhưng lần nào hắn cũng ngoan cường đứng dậy trong núi tuyết biển máu.

Xông lên đầu, rút đi sau cùng.

Tuy thân thể phế tàn, khí huyết hư nhược, không thể chấn nhiếp thiên địa nhưng liên tục chìm trong những trận chiến sinh tử, hăm tựa hồ tìm được điểm kết thúc sau cùng cho sinh mệnh.

Không thể đấu với những nhân vật như Hắc Khởi nhưng hắn muốn bắt diệt chiến ý trong lòng sống dậy tại một chiến trường khác.

Không còn vạn người dõi theo, không bị chú ý nữa, hiện tại hắn cứ lặng lẽ giết địch.

Ba năm trôi qua, vị lão binh thân thể yếu nhược dần, cơ hồ không chịu nổi bao lâu nữa.

Không ai biết “Trung niên nhân” đầu tóc hoa râm này là nhân vật từng cùng tranh đấu với Cái Thế quân vương Hắc Khởi, không biết hắn từng tung hoành thiên địa.

Trong ba năm này, khí huyết của hần càng suy tàn, tuy tử vong đến thật chậm nhưng thần lực đã triệt để suy kiệt, chiến lực chỉ đạt nhất giai.

Lão binh từng tay không diệt địch, hiện tại động tác ngày một chậm chạp, thân thể yếu dần nhưng thủy chung không chịu rời khỏi chiến trường, quân sĩ ở biên quan đều thấy lòng đau đớn.

Một vị tướng quân không ngờ thấy lão binh từng giết địch vô số lại thân tử sa trường, không chỉ một lần hạ lệnh đề thăng quân hàm để hần cách xa chiến trường nhưng đều bị lão binh cự tuyệt.

“Kẻ sĩ về già, tráng chí chưa tắt.” Vị tướng quân nọ hổ mục đờm lệ.

Tướng quân không biết quá khứ của hần nhưng biết hần có những chuyện không thể nói ra, phần nào hiểu được mong muốn của hần - chiến tử sa trường!

Đúng thế, Thần Nam muốn tàn mệnh lưu lại chiến trường. Hần biết mình không thể đấu với Hắc Khởi lần nữa nhưng từng là cường giả chấn nhiếp thiên địa, chiến tử là kết cục tốt nhất, cũng là tâm nguyện sau cùng của hần.

Nhưng cuối cùng hần không được thỏa nguyện. Thân thể suy nhược dần, trở thành như người thường, thấy binh sĩ chảy nước mắt đi theo chặn đao cho mình, hần buồn bã rời khỏi chiến trường và biên quan.

Đầu tóc hoa râm, dung mạo tiêu tụy như người bốn mươi tuổi, thân thể suy bại như lão nhân, binh sĩ chảy nước mắt tống biệt hần. Thần Nam cầm theo thanh đao, lặng lẽ ra đi, lưu lại bóng dáng cô tịch, chơ vơ.

Ba năm nữa trôi qua, tuy cái chết đến chậm hần nhưng hần cũng phi thường suy nhược. Hiện tại thể chất của hần kém xa thường nhân, đã đi khắp Đông thổ đại lục nhưng mấy trọng địa muốn tới vẫn chưa đi lần nào.

Đến năm thứ bảy, dự cảm được tuế nguyệt không còn nhiều, hần mới quyết định đi thăm mấy nơi.

Thần Ma lăng viên là nơi hần định đến cuối cùng, từ đó sinh ra thì cũng nên tiêu vong ở đó. Không thể chết trên chiến trường, vậy quay về khởi điểm cũng không tệ.

Nhưng sau cùng hần lại đến đó đầu tiên, đã chọn cách lặng lẽ chết đi, thì để sinh tử vĩnh viễn thành một bí ẩn, không khiến cho bằng hữu đau thương, hải tử buồn thảm. Nhìn Thần Ma lăng viên là đủ rồi, hần tự có nơi gửi nắm xương tàn.

Tiếp theo, hần muốn đến Bách Hoa cốc ở Côn Luân Huyền giới nhưng không thể. đành buông tiếng thở dài.

Không đến được Bách Hoa cốc, hần lê tấm thân suy nhược đến Nhạn Đãng sơn, ở đây có những hời ức đẹp nhất, năm xưa chính ở đây, hần đã gặp một nữ hài ngây thơ.

Hần lặng lẽ nhìn quái thạch trập trùng, thác đổ suối reo, sống hai năm trong tiểu sơn thôn phụ cận, nhớ về những chuyện cũ xa xưa.

Rồi hần cũng buông tiếng thở dài rời Nhạn Đãng sơn. Hần thấy hổ thẹn với Vũ Hinh, từng thề phải giúp nàng sống lại, dù nhiều lần nỗ lực nhưng không thay đổi được gì, hiện tại càng không có năng lực...

Còn nhiều nơi muốn đi nhưng giờ không đủ thể lực, khí huyết suy vong, thân thể hư nhược cực điểm, không thể đi xa.

Tận năm thứ mười, hần mới bắt đầu hành trình vất vả đến Sở quốc đô thành, rồi sang Tây thổ một phen. Tuy biết hai tháng nữa có thể chết trên đường nhưng chỉ có liên tục cất bước, lòng hần mới bình tĩnh.

”Thần quy tụy thọ rồi cũng chết

Đằng xà khó thoát kiếp trần ai.”

“Có lẽ, còn chưa rời khỏi Sở quốc, ta đã chết rồi?” Hần lẩm bẩm.

Gió thu lạnh tắt. Thiên địa rải tuyết trắng màu lông ngỗng, trải ra mênh mang. Khắp nơi ánh lên màu bạc, lại là một mùa đông lạnh lẽo.

Thần Nam y sam lam lũ, đầu tóc rối bù đi trong gió lạnh lùng, cắn bánh màn thầu người ta bố thí.

Nếu bảo trong lòng không cay đắng là nói dối.

Hắn từng tung hoành thiên địa, uy chấn Tam giới, vượt giới đại chiến, truy sát Thái cổ quân vương chạy như chó nhà có tang.

Nhưng hắn không thấy mất mát gì to tát lắm, giờ đã tàn phế, tao ngộ thể này không hẳn là đáng thương nhất, còn nhiều người khổ hơn hắn.

Từng cao cao tại thượng, chưa bao giờ thể nghiệm tư vị này, thành ra hắn có thêm cảm ngộ.

Quay lại nhìn toàn thấy bi hoan ly hợp, tuy lòng còn tiếc nuối nhưng đời người như mộng, ai có thể mãi xên xang?

Dưới ánh trăng trong ngần, mặt đất ánh lên màu trắng mênh mang.

Thần Nam tới ngoại vi Sở quốc đô thành, đạp lên lớp tuyết dày đặc, tiến về một tiểu trấn cách đó hai mươi dặm. Đi qua Sở đô, gặp đêm tuyết thể này, hắn hồi tưởng lại chuyện cũ.

Năm xưa, cũng đêm tuyết thể này, hắn từng cùng một vị cổ nhân ngắm tuyết thưởng nguyệt tại tiểu trấn đó.

Long Vũ còn khỏe không?

Hắn còn nhớ trong đêm đó, nàng khóc như mưa, kể cho hắn nghe những chuyện về Tiềm Long. Giờ sinh mệnh không còn mấy nổi, tiện đường đi, hắn muốn ghé qua.

Mười năm qua rồi, hắn hòa vào bách tính, không quan tâm đến những việc của thần tiên, không biết cổ nhân giờ ra sao.

Quá nửa đêm, hắn mệt mỏi đến được tiểu trấn. Ở đây hình như không thay đổi gì, vẫn như xưa khiến hắn hơi kinh ngạc.

Khách sạn ngoài trấn đứng đơn côi trong tuyết, hắn lại cảm khái. Mười năm rồi! Cảnh vật vẫn vậy mà người đã khác.

Ngày đó tu vi chưa đại thành, khẽ nhảy hắn cũng lên được nóc phòng nhưng giờ đành lặng lẽ ngồi trên tuyết nhìn vắng mình nguyệt.

“Long Vũ, chúc muội cả đời bình an khoái lạc.” Hắn nhìn lên vầng trăng trên không, lầm bầm: “Tiếp theo tới Tây đại lục ...”

Vô thanh vô tức, trên nóc nhà có thêm một thân ảnh diễm lệ như Quảng Hàn tiên tử giáng lâm phạm trần, nàng ngồi trên nóc nhà nhìn vầng trăng sáng, đôi mắt đầy ánh nước.

“Mười năm... muội ở đây mười năm đợi huynh, chưa từng rời nửa bước.” Nàng không nhìn về phía Thần Nam, lời lẽ rất bình tĩnh nhưng ánh mắt có lệ châu lẩn dài.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, hắn không ngờ gặp Long Vũ ở đây, nàng đã đợi hắn mười năm.

“Cuối cùng huynh cũng đến, không để muội thất vọng.”

“Tiểu thư nhận sai người rồi.” Hắn chột vọt đứng dậy, lời lẽ vẫn giữ được bình tĩnh nhưng lòng đắng chát. Đầu tóc hoa râm, thân thể hư nhược hơi còng xuống, hắn giống một lão nhân về chiều, cất bước đi trên vùng tuyết mà không ngoái lại.

“Dung mạo bị cải biến, lại suy lão, thần lực tan biến vô ảnh vô tung, khí tức hoàn toàn thay đổi. Nhưng muội biết nhất định là huynh. Từ lúc huynh đặt chân vào tiểu trấn này, muội biết là huynh tới.” Hai mắt Long Vũ ướt đầm, lớn tiếng hét: “Vì sao lại thế, thật ra xảy ra chuyện gì? Huynh đứng lại ngay.”

“Tiểu thư nhận sai người rồi.” Thần Nam loạng choạng tiến bước nhưng thân hư thể nhược, hắn ngã xuống lớp tuyết.

Long Nhi bay tới như Quảng Hàn tiên tử, lặng lẽ rơi lệ đỡ hắn dậy, run giọng hỏi: “Vì sao lại thế này?”

“Tiểu thư nhận sai người rồi.” Thần Nam muốn rút tay lại nhưng không được.

“Vì sao? Sao lại thế này?” Long Vũ không nén nổi, khóc đến lạc giọng: “Năm xưa huynh vì Tiểu Thần Hi thi triển Nghịch Thiên thất ma đao chém chết ngũ giai tuyệt thế cao thủ Đào Nhiên, hào tình nam tử dám đối kháng ngàn quân đó đâu rồi? Nam tử anh vĩ từng cầm phương thiên họa kích tung hoành thiên thượng địa hạ, đại chiến cùng quân vương Hắc Khởi đã đi đâu? Tránh chí hào tình từng coi thường thiên hạ của huynh đâu rồi. Vì sao không dám đối diện với một nữ tử yếu nhược như muội?”

Thần Nam im lặng, chậm rãi quay lại, định khóc nhưng không còn nước mắt.

Long Vũ khóc thảm thiết: “Thần Nam...muội biết huynh từng gặp những chuyện vô cùng thống khổ nhưng huynh không nên trốn tránh. Bất kể xảy ra chuyện gì, huynh biến thành thế nào, trong lòng muội, huynh vĩnh viễn là huynh ngày xưa...”

“Xưa nay ta chưa từng trốn tránh...”

340. Chương 341: Dẫn Thúc Tĩnh

Dưới ánh trăng lạnh, tuyết trắng mênh mang tựa hồ phủ lên một làn sương mỏng, khí tức toát ra khiến lòng người chua xót.

Mười năm. Tương phùng!

Thân thể Thần Nam còng xuống, trán đầy nếp nhăn, cặp mắt sắc lẹm ngày xưa giờ mờ đục, mười năm tuế nguyệt vô tình khiến hắc suy sụp đến cực điểm.

Không ai ngờ “Lão nhân” đang ở những năm tháng cuối cùng này từng tung hoành thiên địa, có một quá khứ kinh tâm động phách.

Mười năm trước hắc quyết định cô độc bỏ đi, không muốn gặp bất cứ ai, chỉ định một mình tìm nơi chôn nắm xương tàn, bởi hiện tại thân thể phế tàn, khí huyết suy bại, sa sút đến mức này, còn muốn gặp ai quen biết nữa đây.

Giờ Long Vũ nói một câu: “Mười năm... muội ở đây đợi huynh mười năm, chưa từng rời đi nửa bước” khiến hắc cảm động sâu sắc.

Long Vũ vừa khóc vừa nói ra những lời đó khiến trái tim khô cạn của hắc nổi sóng, những chuyện cũ tiêu ngạo thiên địa lần lượt trở về trong tim.

Mười năm qua dung mạo nàng không đổi, vẫn thanh lệ xuất trần, chỉ là trong mắt xuất hiện thêm một nét cô tịch và thê lương khiến tuyệt thế Long Vũ đượm vẻ buồn thương.

“Mười năm... Thần Nam... muội vẫn đợi huynh.” Long Vũ nuốt lệ: “Quả nhiên huynh vẫn sống.”

Cảm thiên động địa. Đôi tròng mắt mờ đục của Thần Nam cũng ánh lên.

Ngày xưa Long Vũ thần thái phơi phới, phong thái tự tin, bay giờ nước mắt chan hòa, buồn ủ ê khiến Thần Nam đã trải mọi tang thương trong mười năm cũng nảy ra cảm giác muốn khóc. Có một người con gái ở lại nơi này suốt mười năm ròng rã chờ hắc.

Nhưng hắc không rơi nước mắt, trải nghiệm quá nhiều khiến hắc muốn khóc mà không còn nước mắt.

Cảm động lặng thầm.

“Long Vũ.... Ta biết... đa tạ.”

Long Vũ nhìn hắc, lặng lẽ rơi lệ.

“Long Vũ... ta.” Biết mình không còn sống bao lâu, có thể khiến Long Vũ càng thương cảm, hắc không biết mở lời thế nào.

“Thần Nam... thấy hình dạng của huynh bây giờ, dù huynh không nói, muội cũng biết.” Long Vũ run giọng: “Trận chiến mười năm trước, chắc huynh đã thụ thương nghiêm trọng không thể tưởng tượng được nhưng

không muốn ai biết. Huynh bỏ lại thần binh bảo nhận phương thiên họa kích, buồn bã ra đi... muội hiểu những tang thương huynh đã chịu mười năm nay.”

Long Vũ là một nữ tử thông minh, nàng hiểu được tâm cảnh của Thần Nam trong mười năm nay, đoán được vận mệnh hần, nghiền ngẫm: “Trăng lúc tròn lúc khuyết, người có bi hoan ly hợp, nhưng muội thật đau lòng, đoạn đường cuối cùng này, muội muốn cùng đi với huynh...”

Nàng không nói tiếp nên lời.

Thần Nam làm sao cự tuyệt được, mà cự tuyệt thế nào? Hần cười khổ: “Long Vũ ngày xưa tiêu sái vô cùng vì ta mà rơi lệ, ta có chết cũng không ân hận gì.”

Thấy hần trong lúc đau khổ vẫn cố làm vui, lộ ra nụ cười già nua, mắt Long Vũ ướm nhòa.

Sau trận chiến mười năm trước, Thần Nam biệt tăm, nhiều người đổ đi tìm nhưng hần đã dung mạo đại biến dạng, thần lực mất sạch, khí tức của tẩm thân tàn phế triệt để cải biến, hoàn toàn biến thành một người khác. Không ai tìm được manh mối gì.

Thần gia hạ lệnh không cho ai lộ ra tin tức, họ tích cực tìm cách, thậm chí mạo hiểm đến Phong Đô sơn tìm Thiên Quỷ đã không còn bị Thần Nam áp chế. Nhưng Thiên Quỷ cũng chỉ bị động đợi Thần Nam triệu hoán, không dám chủ động cảm ứng nơi chủ tôn ở.

Họ lại cho rằng hần đi Côn Luân Huyền giới. Cả Côn Luân đầy bóng con cháu Thần gia nhưng Thần Nam đã không đến.

Mười năm trước, Long Vũ từng đi khắp nơi tìm Thần Nam nhưng không đạt được gì. Nàng đến một tiểu trấn, một mình lặng lẽ chờ đợi.

Nàng không chỉ trọng tình mà còn thông tuệ, biết rằng Thần Nam nếu muốn trốn tránh thì những nơi kia dù hần muốn cũng sẽ không đến nữa bước.

Lần này Long Vũ gặp Thần Nam không chỉ vì đã chân tâm chờ đợi, còn vì thông tuệ.

Thần Nam lớn lên ở Đông thổ, tại Nhân gian còn những chuyện hần không thể quên, tất nhiên luôn có cảm tình với Nhân gian. Nếu muốn thoái ẩn, quyết không lên Thiên giới.

Nhưng ở Đông thổ, Sở quốc chiếm một phần tư diện tích Đông đại lục, đô thành lại là con đường buộc phải qua trước khi sang Tây đại lục. Thần Nam mà đi du lịch Nhân gian sẽ có một phần tư cơ hội đến đó. Nếu hần sang Tây thổ, đương nhiên phải qua Sở đô.

Trong một tiểu trấn cách Sở đô hai mươi dặm, Long Vũ đến đó với ý nghĩ rất đặc biệt, ở đó nàng từng khóc đến lạc giọng, kể cho Thần Nam nghe những chuyện thương tâm.

Nếu Thần Nam là kẻ trọng tình, lại đến Sở đô, trong lòng mà còn hình bóng nàng, sẽ đến đó một lần.

Đương nhiên nàng đang đánh cược.

Nếu Thần Nam qua Sở quốc nhưng không ở lại đó, chắc chắn trong lòng hần nàng chỉ có vị trí mờ nhạt, sau này có gặp lại cũng chỉ là bằng hữu thông thường.

Long Vũ từng tự hỏi, có nên đi đến nơi khác đợi Thần Nam không? Câu trả lời sau cùng là “không”, chỉ có ở lại đây đợi hần mới là hoàn mỹ nhất.

Long Vũ không chỉ thanh lệ xuất trần như tiên tử mà rất thông tuệ.

Mười năm sau, cũng trong đêm tuyết, dưới ánh trăng sáng, trong một khách sạn, hai người trùng phùng, ngồi trên nóc phòng năm xưa nhìn trời sao sáng lấp lánh.

Long Vũ lắng nghe đời sống của Thần Nam suốt mười năm qua, làm binh lính, kẻ lang thang... mà nước mắt không ngừng rơi, Thần Nam kể xong đã lâu, nàng vẫn không bình tĩnh nổi.

Từ vị trí cường giả cao cao tại thượng rơi xuống vị trí thấp nhất, nghĩ cũng thấy đau lòng.

“Long Vũ, muội phải hứa với ta không nên đem chuyện của ta kể cho ai nghe.”

Long Vũ chăm chăm nhìn hấn, sau cùng gật đầu.

Thần Nam không đi Tây đại lục bởi Long Vũ không cho.

Mười năm đã xảy ra quá nhiều chuyện nhưng Thần Nam hiện không thể tái xuất hiện tại tu luyện giới, Long Vũ mấy lần định nói nhưng lại nén được, Thần Nam cũng không tiện hỏi.

Đã không thể vung đao chỉ trời, biết nhiều chỉ thêm phiền não, vậy triệt để cắt đứt với tu luyện giới là hơn.

Thấy Thần Nam già nua, trong lòng Long Vũ vô cùng chua xót, nàng biết hấn chỉ còn hai tháng trên đời nữa.

Một tháng tiếp theo, nàng đi theo hấn lưu lãng. Hai người lên phía bắc, Long Vũ muốn thấy hấn chôn xương tại chiến trường Tái bắc.

Nhưng lúc đến biên quan, Long Vũ đột nhiên biến mất một ngày, lúc nàng về, Thần Nam phát hiện sắc mặt nàng vô cùng nhợt nhạt, có phần tiều tụy.

“Long Vũ, muội sao vậy?” Giờ Thần Nam chỉ còn nửa tháng nữa.

“Thần Nam, muội không muốn huynh chết...” Long Vũ phong bế huyết mạch của Thần Nam đoạn đánh vỡ một viên Thần Vương đả, luyện hóa rồi đẩy vào thể nội hấn. Vết thương do hồn phách thiên giai cao thủ tạo thành, chân nguyên của Thần Vương chỉ kéo dài được sinh mệnh cho hấn ba tháng.

Sau ba thời thần, hấn mới được giải khai huyết mạch, sắc mặt khá hơn hấn.

“Long Vũ... muội giết một Thần Vương? Muội không nên dùng phương thức này kéo dài sinh mệnh cho ta, ba tháng mà đổi bằng cái chết của một Thần Vương thì cái giá lớn quá. Ta không chịu nổi.”

“Ca ca Tiềm Long giết đó, huynh không cần ăn năn, đó là kẻ đáng giết, đã xảy ra nhiều chuyện mà huynh không biết, nói chung, muội không lạm sát vô cớ.”

“Nhưng... muội làm thế, ta lại thêm gánh nặng trong lòng bởi đã buộc phải dùng phương thức này kéo dài sinh mệnh cho ta...”

“Thần Nam...” Long Vũ bật khóc.

Thần Nam không nói thêm.

Hai tháng sau, đất trời vào xuân, mùa đông lạnh cũng qua, mầm non, lá tươi trở ra, Thần Nam và Long Vũ từ Tái ngoại trở về, sống trong một điền viên mỹ lệ.

Khắp nơi cỏ mọc xanh rờn, hoa đại đua nở, Thần Nam tuy có cảm giác uể oải nhưng trong khung cảnh này, thân thể phẳng phôi khôi phục được khá nhiều sức sống.

Nhưng lúc Long Vũ mang về thêm một viên Thần Vương đả, cảnh an tĩnh của họ bị phá vỡ.

Giúp Thần Nam kéo dài sinh mệnh ba tháng, đương nhiên Long Vũ vô cùng cao hứng, nhưng lúc nàng rời khỏi điền viên mua nhu yếu phẩm hàng ngày thì gặp phiền hà.

Một bóng người như sao băng từ xa bay tới chặn lối nàng, là một nam tử khôi vĩ cao một trượng rưỡi, hai mắt ẩn chứa nộ hỏa vô tận, gầm rống: “Sau cùng ta cũng tìm được, giết cường giả của tộc ta không ngờ lại là huynh muội các ngươi. Hắc hắc, lần này các ngươi ra tay trước, đừng trách ta không khách khí.”

Long Vũ hơi kinh hãi, hiển nhiên không ngờ có người bám theo, nhưng nàng càng lo lắng bởi Thần Nam ở trong ngôi nhà tranh cách đó không xa, thân thể hấn hư nhược thế kia. Vậy...

Nam tử cười tàn nhẫn: “Hóa ra ở đây có một tên bị thương, lại dùng Thần Vương đả để kéo dài sinh mệnh cho hấn, ta sẽ khiến hấn chết ngay tức khắc.” Y phát mạnh tay, hai thân ảnh sau lưng lóe lên, lao về căn nhà tranh.

Long Vũ hoa dung thảm biến, vội ngăn cản nhưng nam tử khôi vĩ tự thân chặn nàng lại, lạnh lùng cười tàn khốc: “Ngươi nên biết kết quả của việc đắc tội với tộc ta, trơ mắt nhìn hấn chết đi.”

Long Vũ liều mạng công kích, xông lên ngăn cản nhưng tu vi của nàng còn xa mới là đối thủ của thanh niên, bị đối phương dễ dàng hóa giải.

“Không.” Long Vũ gầm lên khản giọng, nàng thấy hai thân ảnh lao vào căn nhà nhưng bất lực ngăn cản.

Nam tử khôi vĩ ngửa mặt cười vang, thân thái vô cùng đắc chí nhưng thoáng sau đã tắt cười, lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Hai người vào căn nhà tranh như đá chìm đáy biển, không hề sủi tăm.

Nửa khắc trôi qua mà trong căn nhà vẫn bình tĩnh như thường, sắc mặt nam tử chợt biến.

Long Vũ cũng kinh nghi bất định, đoạn lộ vẻ hoan hỉ, hơi thở bình hòa của Thần Nam đang ngủ trưa vẫn bình thường.

“Âm thầm diệt cả hai thủ hạ của ta, kẻ này đáng sợ thật, không ngờ ở đây lại có cường giả.”

Nam tử cao lớn thần sắc ngưng trọng, không lí đến Long Vũ mà từng bước tiến đến trước căn nhà tranh.

Long Vũ nhanh chóng lao tới, xông vào trong thấy Thần Nam đang ngủ ngon lành, dưới chân giường có hai thi thể, họ chết vô duyên vô cớ, hai cặp mắt trợn trừng, cơ hồ gặp phải một việc rất đáng sợ.

“Cái gì?” Nam tử cao lớn thấy tử trạng của hai thủ hạ, lùi lại hai bước, rồi nhanh chóng lao tới kiểm tra thân thể cả hai, kinh hãi: “Quả nhiên... bị dọa chết.”

Hai mắt y sáng như điện, nhìn Thần Nam đang nằm trên giường, quát lớn: “Người là ai?”

Thần Nam tỉnh mộng, lộ vẻ lo lắng nhìn Long Vũ, lại nhìn hai thi thể dưới đất cùng nam tử cao trượng rưỡi, tuy kinh hãi nhưng hấn nhanh chóng lãnh tĩnh lại.

“Người là người đệ ngũ giới?”

“Không sai, người là ai?”

Thần Nam xuống giường, nói với đối phương: “Muốn động thủ thì theo ta. Không quan hệ gì đến Long Vũ.”

Nam tử cao trượng rưỡi chợt lộ sát cơ, nhưng không hiểu vì sao trong lòng rung động, có dự cảm không lành.

Là cường giả cấp Thần Hoàng nên cảm giác này không sai, y nhanh chóng bay lùi lại.

Bên ngoài căn nhà tranh ngàn thước, một thanh niên nam tử cầm tử thần liêm đao, toàn thân đứng trong hắc vụ, lẩm bẩm: “Tiểu Vũ cứu ai nhỉ? Sao ta cảm giác thấy có một cái thể đại ma hồn đang gầm rú.”

341. Chương 342: Thành Hôn

Thần Nam không hiểu gì nhưng thấy cường giả đệ ngũ giới xuất hiện, lại nói thông thạo ngôn ngữ Nhân gian là biết thiên địa phát sinh nhiều biến cố. Đệ ngũ giới cường giả đã xâm nhập Nhân gian và Thiên giới rất lâu.

Nhưng hấn không hiểu vì sao hai cường giả lại bị dọa đến chết trong căn nhà tranh.

Đó là cao thủ cấp Thần Hoàng, tuy đã lùi ra ngoài nhưng chưa xa lắm. Cường địch thế này thì một người tu vi chưa đạt đến Thần Vương như Long Vũ khẳng định không phải là đối thủ.

Nếu Thần Nam muốn chiến tử, đây là lúc thích hợp nhất nhưng bậc hồng nhan tri kỷ trọng tình Long Vũ còn ở bên, hấn không thể để nàng thương tổn, định bất chấp tất cả triệu hoán Thiên Quỷ diệt địch.

Nhưng hấn chưa cần làm vậy, cường giả Thần Hoàng của đệ ngũ giới đã gặp địch thủ.

Một cường giả toàn thân ẩn trong hắc vụ, phát ra vô tận sát ý, cầm một lưỡi tử thần liêm đao cực lớn lạnh lùng nhìn y.

“Tử Thần Tiềm Long.” Cường giả đệ ngũ giới mắt ánh lên tia cừu hận, lạnh giọng: “Huynh muội các người quá lắm rồi, lại dám giết cường giả Thần Vương của tộc chúng ta, đúng là công nhiên gây hấn với cường giả đệ ngũ giới. Hậu quả các người sẽ phải hứng chịu.”

“Các người chẳng qua chỉ là một tộc, đại diện được cho cả đệ ngũ giới sao? Dù người thay mặt được thì đã sao, Tiềm Long giết người đệ ngũ giới không cần lí do.”

Thanh niên cường giả đứng trong tử vong minh vụ chính là Tiềm Long, mười năm rồi Thần Nam mới gặp lại, không khỏi phải công nhận Ma Chủ công tham tạo hóa, trước lúc vào đệ tam giới đã gieo ma chủng vào mình Tiềm Long, để sau mười năm y tăng từ Thần Vương lên Thần Hoàng.

Tính cách Tiềm Long cũng khác hẳn, trước kia y luôn rạng rỡ như ánh nắng, hiện tại thành một kẻ đi gieo rắc cái chết trong bóng đêm, toàn thân phủ đầy tuyết sát chí khí.

“Hắc hắc ...chắc các người không phục. Được, để Mạc Hán Sâm ta xem người tiến vào cảnh giới Thần Hoàng có bản lĩnh gì.”

Mạc Hán Sâm cười nanh ác, thân thể cao trượng rười vang lên tiếng răng rắc, xương cốt chuyển động, phảng phất cao hơn một cái đầu, cơ nhục trên mình bạnh ra như một ngọn núi nhỏ. Trong tay y xuất hiện một ngọn khoát đao xanh lè, chỉ vào Tiềm Long.

Gió khe khẽ qua, tử vong minh vụ dày đặc bị thổi tan một phần, lộ ra khuôn mặt anh khí bức nhân của Tiềm Long, thân thể đỉnh bật đầy sát ý, tử thần liềm đao trong tay sáng rực, chấn nhiếp hồn người.

“Giết.” Mạc Hán Sâm quát vang, lao vào Tiềm Long.

Thân thể Tiềm Long bất động nhưng tử thần liềm đao chợt phóng đại gấp trăm lần, dài cả trăm thước, chung quanh có vô số oan hồn giãy giụa kêu gào, nhanh chóng cắt qua Mạc Hán Sâm, xé tan một vùng không gian hắc ám.

Mười năm qua, các cao thủ Thiên giới và Nhân gian đã biết được pháp môn của đệ ngũ giới, khi giao chiến với họ vạn vạn lần không được dùng hào quang công kích, chỉ dùng thực chất mới sát thương đối phương hữu hiệu hơn cả.

Mạc Hán Sâm vùng mạnh ngọn hung đao xanh lè, xoảng một tiếng, chém trúng tử thần liềm đao, tia lửa tung tóe.

Hai cao thủ cấp Thần Hoàng quần lấy nhau, cùng bay lên cao, hai đạo nhân ảnh hóa thành ha dải sáng liên tục di hình hoán vị, công kích với tốc độ người thường khó lòng tưởng tượng được.

Thần Nam và Long Vũ đứng ngoài căn nhà tranh ngẩng đầu quan sát. Hiện tại Thần Nam mất hết tu vi, thiên giai nhục thân không còn, đôi mắt mờ đục không thấy rõ thân ảnh hai cao thủ đại chiến trên không, chỉ nghe được âm thanh đáng sợ của hai cây đao va nhau.

Thanh âm này khiến hấn có cảm giác như tự nhìn thấy, hiểu được động tác nhanh kinh hồn của hai người. Thần Hoàng cấp đại chiến khiến chiến ý đã lụi tắt lâu nay của Thần Nam dần tỉnh lại, phảng phất như hấn trở lại với chiến trường nóng bỏng năm xưa.

Tiềm Long và Mạc Hán Sâm đều tung ra tuyết sát, hận không thể lập tức giết chết đối phương, trận chiến thảm liệt hơn bình thường nhiều lần. Đại chiến kéo dài nửa thời thần, chợt huyết quang bùng lên, Tiềm Long hú vang, một tay trái thành sợi máu văng về xa.

“Ca ca ...” Long Vũ kinh hãi kêu lên, nước mắt rùng rùng định bay lên không.

“Không nên.” Thần Nam ngăn lại.

Đồng thời, trên không sáng rực huyết quang, tay phải cầm hung đao của Mạc Hán Sâm bị tử thần liềm đao bên tay phải của Tiềm Long cắt đứt.

Mạc Hán Sâm kinh hãi xen lẫn tức giận, gầm lên động trời, địch thủ quá đối tàn khốc và đáng sợ, lại dùng cách lưỡng bại câu thương. Bất quá, kiểu đánh lãnh khốc này đã có tính toán, Tiềm Long dùng tay trái cầm binh khí thay cho tay phải nên chiếm được chủ động và thượng phong.

Tất cả xảy ra trong thoáng chốc, Mạc Hán Sâm là cường giả cấp Thần Hoàng, đương nhiên có thể phục nguyên cánh tay nhưng Tiềm Long không cho y có cơ hội.

Trận quyết chiến vong mạng chỉ được quyết định trong một sát na, đương nhiên Tiềm Long không đời nào cho y cơ hội.

Mặc kệ tay trái đổ máu, tử thần liềm đao bổ xuống, vạch thành một tử vong quỹ tích, lưỡi đao lạnh ngắt cắt vào ngực Mạc Hán Sâm một cách tàn khốc, vô tình, vết thương lại nặng thêm một mức.

Hai đại cao thủ giao chiến trên không, máu tươi không ngừng đổ xuống.

Hiện tại Mạc Hán Sâm hoàn toàn hạ phong, dù liên tục găm hết vẫn không chống nổi Tiềm Long.

Y liền chịu thêm một vết trọng thương, dùng cánh tay trái còn lành bẻ gãy tử thần liềm đao, nhưng Tiềm Long đã tính sẵn, tử vong chủ tử chuyên đối phó với Thần Hoàng cao thủ cắm luôn vào ngực y.

Thương thế nghiêm trọng nhưng với cao thủ cấp Thần Hoàng, quyết không chết được. Song y liên tục thụ thương, bại cục không tài nào xoay chuyển được.

Hai chân Tiềm Long cũng bị đánh gãy, máu tươi tung tóe nhưng cũng thành công đá tan Thần Hoàng chi thể của Mạc Hán Sâm. Sau cùng, Tiềm Long chịu trả giá đắt, mặc cho nửa thân thể bị đánh nát mà diệt hẳn được Thần Hoàng hồn phách của địch thủ, cánh tay phải còn lành lặn cầm một viên Thần Hoàng đan màu lục sẫm.

“Nam nhân phải tàn nhẫn với mình một chút.” Thần Nam dùng thánh giác “quan sát” trận chiến, bất giác cảm thán như vậy.

Nếu đánh theo cách thông thường, khó lòng nói trước ai thắng ai bại, hiện tại Tiềm Long đã hóa thân thành tử thần!

Huyết nhục phiêu tán trên không nhanh chóng tụ lại trên mình Tiềm Long, dù vậy sắc mặt nhợt hẳn đi, địch thủ là Thần Hoàng nên nhục thân khôi phục song nguyên khí bị thương.

Long Vũ nhanh chóng tiến tới, đau lòng nhỏ lệ: “Ca ca, lần nào cũng không biết thương cho thân thể, muội rất lo...”

Tử Thần Tiềm Long lộ ra nụ cười trên gương mặt như hàn băng vạn năm không tan: “Yên tâm, ta biết chứ, quyết không thể chết được, nếu không lấy ai chiếu cố cho muội.”

Giải được tâm kết năm xưa, tình cảm của hai huynh muội càng sâu hơn, luyến ái mông lung khi xưa chuyển thành thân tình nồng đậm.

Tiềm Long và Long Vũ đáp xuống trước căn nhà tranh, đôi mắt y lạnh lùng nhìn Thần Nam, đoạn vung tử thần liềm đao quay quanh Thần Nam, thần sắc ngưng trọng như gặp đại địch.

Thần Nam yên lặng, Long Vũ lại kêu lên: “Ca ca định làm gì? Huynh ấy là... bằng hữu tốt nhất của muội, huynh không nên có địch ý.”

“Vì sao thế này? Thân thể già lão... thể nội trống rỗng, linh hồn gần như tàn phế, sinh mệnh sắp kết thúc.” Tiềm Long ngưng thị vào Thần Nam, tỏ vẻ nghi hoặc, đoạn nói với Long Vũ: “Vừa nãy ta cảm giác rõ ràng có hồn phách hùng mạnh mà tà ác găm lên trong thân thể y, đó... là sao?”

Long Vũ nhìn y với vẻ không hiểu: “Ca ca nói gì, huynh ấy...thân thể rất yếu ớt, sinh mệnh... sinh mệnh sắp tàn...” Nàng tỏ vẻ buồn bã.

Thần Nam quay lại nhìn Tiềm Long, trầm giọng: “Người nói đúng không? Cảm giác được trong thân thể ta có linh hồn vừa hùng mạnh vừa tà ác?”

“Không sai, một hồn phách đáng sợ, tà ác mà hùng mạnh vô cùng.”

“Giết ta đi.” Thần Nam vô cùng kiên quyết.

Cả Tiềm Long và Long Vũ đều ngạc nhiên.

“Thần ...huynh nói gì vậy!” Long Vũ đến cạnh hắn, cầm một cánh tay: “Huynh đừng cả nghĩ, đừng suy nghĩ linh tình gì nữa.” Về mặt nàng vô cùng buồn bã, lo lắng.

“Sống có gì vui, chết có gì tiếc. Những gì ta trải qua coi như đủ một kiếp người. Hoan lạc, thống khổ đã nếm, thấy bi hoan ly hợp đã nhiều, được thể nghiệm muôn mặt của đời rồi, dù thể này chết đi, ta cũng không còn gì đáng tiếc.”

Thấy Long Vũ nhỏ lệ, Thần Nam khuyên giải: “Long Vũ, nghe ta nói này, ta không phải buông xuôi vì khiếp sợ, mà vì buộc phải thế. Ta đoán ra từ lâu nhưng không ngờ lại xảy ra sớm thế, Tiềm Long ca ca của muội cảm ứng không sai, trong thân thể ta có một hồn phách tà ác hùng mạnh ẩn tàng, lúc ta già chết đi, nó sẽ sống lại. Ta không muốn thế nên phải giết nó trước khi nó trưởng thành.”

“Người là... Thần Nam.” Tiềm Long tỏ ra rất kích động, quăng tử thần liêm đao rồi tiến lên nắm chặt tay Thần Nam: “Người... sao lại biến thành thế này? Ta đã nghĩ đến người, bằng không Tiểu Vũ đâu có đau thương như thế.”

Thần Nam biết không giấu được, bình tĩnh đáp: “Tiềm Long, đa tạ huynh đã quan tâm, hiện tại ta thành tàn phế...”

Xử lý hai thi thể trong nhà xong xuôi, Tiềm Long nghe Thần Nam kể lại những gì đã trải qua trong mười năm, vô vàn cảm khái nói: “Mười năm mà xảy ra quá nhiều chuyện, ta vẫn nghĩ không biết khi nào huynh xuất hiện để cùng tiến vào đệ ngũ giới. Chỉ là việc đời không liệu trước được...”

Long Vũ lau lệ, buồn bã nhìn Thần Nam, nghẹn ngào: “Thái Thượng vong tình lục mà huynh nói là thật? Lê nào huynh sẽ bị thay thế?”

“Đúng vậy.” Thần Nam tuy không muốn thấy nàng thương tâm như thế nhưng đành nói ra, nhờ may xuất hiện một Thần Nam ác ma hận tất cả những gì hấn hận, hấn yêu rồi hủy diệt sạch thì hậu quả bị thảm đó, hấn có chết cũng không yên lòng.

“Muội không tin, nhất định có cách.” Long Vũ vô cùng đau lòng, nắm tay hắn, bật lên tiếng khóc.

Long Vũ xán lạn như ánh dương quang ngày xưa sau mười năm gặp lại Thần Nam, luôn luôn rơi nước mắt, khiến hấn buồn đau xen lẫn hối hận.

“Thần quy tuy thọ rồi cũng chết, Đẳng xà khó thoát kiếp trần ai. Kiếp này của ta không bình phàm, có chết cũng không ân hận, nhất là trước lúc ra đi còn được gặp muội...” Hấn hiểu tâm ý của nàng nhưng sinh mệnh không còn bao nhiêu, nên không thể đáp ứng, bằng không khi chết đi sẽ càng khiến nàng thương tâm. Bất quá, thấy nàng đau buồn như vậy, hấn cũng lộ ra một đôi tiếng lòng.

Dù Long Vũ bình thường vô cùng thông tuệ nhưng lúc này tỏ ra ngỡ ngàng, dung nhan như ngọc nhuốm lệ, liên mồm lẩm bẩm: “Có cách, nhất định có cách...”

Tiềm Long chợt cười vang: “Tiểu Vũ khóc cái gì, Thần Nam sẽ không sao.”

“Cái gì? Ca ca nói cái gì, thật không?” Long Vũ kích động đứng bật dậy.

Thần Nam nhìn y với vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt lạnh lùng của Tiềm Long lộ ra nét ám áp hiếm thấy: “Các vị đừng quên sư phụ ta là ai, là thiên cổ Ma Chủ. Sư phụ cực kì tôn sùng Thái Thượng vong tình lục, nếu bộ công pháp đó giết chính mình thì sư phụ ta đời nào lại khen ngợi như thế. Thần Nam cứ yên tâm mà sống, sẽ có ngày tất cả thay đổi, những gì huynh nói chỉ là vết xe đổ của người đi trước, quyết không phải cách hay.”

Đoạn quay sang nói với Long Vũ: “Hơn nữa, hôm nay ta sẽ làm chủ để hai người thành hôn.” Ngừ khí phi thường kiên quyết, xen lẫn bất ép.

“Tiềm Long người...” Thần Nam định nói gì đó.

Long Vũ cũng không ngờ ca ca lại bắt ép chuyện này, kêu lên: “Ca ca...”

Tiềm Long cắt ngang: “Thần Nam, ta hỏi huynh, Tiểu Vũ đối với huynh thế nào? Mười năm chờ đợi, vô oán vô hối, huynh có cảm động không? Một nữ tử mất ngàn ấy năm đợi huynh, lẽ nào huynh cứ yên lặng?”

“Ta...” Nghĩ đến Long Vũ, trong lòng hắn chỉ có cảm động, không biết nói gì.

Tiêm Long lại nói với Long Vũ: “Tâm ý của muội, Thần Nam cũng biết nhưng hiện tại huynh ấy thân thể suy bại, muội có chê không?”

“Không...” Long Vũ bật khóc.

“Vậy được, ta tác chủ cho hai người thành thân hôm nay. Thần Nam, huynh không cần nói cái gì mà sinh mệnh sắp hết, huynh làm thế chẳng qua muốn tốt cho Tiểu Vũ, đúng không? Nhưng thế lại càng khiến nó đau khổ. Tiểu đệ không muốn hai người ân hận điều gì, nếu có chân tình, đâu cần sớm chiều bên nhau, một ngày cũng coi như cả đời.”

Tiêm Long hoàn toàn cưỡng ép, y biết nếu không kiên quyết, hai người không bao giờ đến với nhau, đành phải làm thật nhanh gọn, không cho họ nói nhiều, quyết định tất cả.

Thật ra, những gì y nói khiến Long Vũ và Thần Nam đều phải thừa nhận.

Hôn lễ rất đơn giản, một căn nhà tranh, một vị khách là huynh trưởng, kiêm luôn vai trò chứng hôn, cộng mấy món ăn sơn dã, tất cả đều bình bình đạm đạm.

Hôn lễ xong, Tiêm Long cười vang: “Ta không thể để dung nhan như tiên tử của muội muội cả ngày đối diện với một lão giả già nua, các người cầm lấy viên Thần Hoàng đan và hai viên Thần Vương đan này đi, ít nhất cũng kéo dài mạng sống cho Thần Nam năm ba năm. Trong thời gian ngắn nhất ta sẽ khiến Thần Nam đẹp tan buồn phiền.”

“Ca ca không cần...” Long Vũ biết y lại định đi giết Thần Hoàng, Thần Vương.

“Yên tâm, ca ca sẽ không mạo hiểm, có mấy tên hiệu chiến cuồng nhân nắm trong tay không ít chiến lợi phẩm, ta phải đến lấy.”

Trước lúc đi, y dặn riêng Thần Nam: “Hi vọng sớm có ngày cùng huynh cộng đồng tác chiến. Về Thái Thượng vong tình lục, sư phụ...”

“Sư phụ huynh không nói những lời như thế, giờ đệ và Long Vũ thành hôn, huynh biết đệ sẽ không dễ dàng giết hại bản thân nữa, đúng không?” Thần Nam nhìn y chằm chằm, trong lòng dâng lên cảm động và cảm kích.

“Nhưng sư phụ ta có nói rằng Thái Thượng vong tình lục cực kỳ tà dị, muốn tu luyện phải xem khắp nhân thế nổi chìm, thể nghiệm hết lẽ đời.”

“E là lại do huynh tự nói.”

“Không.” Tiêm Long cả quyết: “Đó là lời sư phụ, đương nhiên đệ chỉ đoán.”

“Nhân thế nổi chìm, thể nghiệm hết lẽ đời...”

“Thần Nam, đệ sẽ nghĩ cách giúp huynh kéo dài mạng sống nhưng huynh phải tin chính mình, mười năm nữa thì sao? Đệ hi vọng thanh kiếm gãy như huynh sẽ tiếp tục lăn đi trong chốn hồng trần, lại bùng lên vạn trượng quang mang. Có ngày nào đó chúng ta cùng đánh vào đệ ngũ giới, không thể để chúng đánh lên.”

“Tiêm Long, đa tạ huynh, đệ sẽ không buông xuôi, sẽ luyện tâm trong vạn trượng hồng trần.”

342. Chương 343: Ta Về Rồi

Họ không còn phong hoa tuyết nguyệt, lãng mạn như thanh niên nam nữ, trong lòng họ, cảm tình đã thành một dạng lắng sâu, là lẽ tình tam thời trong những năm tháng cuối của cuộc đời.

Thần Nam và Long Vũ đều biết con đường tương lai của hắn ảm đạm, trên đời này có bao nhiêu Thần Hoàng, Thần Vương để cung cấp cho hắn kéo dài tàn mệnh? Sinh mệnh hắn cũng như ngọn nến tàn trong gió, lúc nào cũng sẵn sàng vụt tắt.

Dù hần đã nói với Tiềm Long sẽ không bao giờ buông xuôi nhưng hiện thực vô cùng tàn nhẫn, không ai thay đổi được. Vinh viễn không buông xuôi, một mực tiến lên là một chuyện, hiện thực là việc khác.

Trong lúc sinh mệnh sắp đến cuối đoạn đường, hần chỉ muốn khiến Long Vũ vui vẻ hơn một chút, cho nàng chút kí ức đáng nhớ. Dù hần chết ngay cũng không muốn nàng ân hận.

Hần không quên Vũ Hinh, Long Nhi trên Nguyệt lượng hay Mộng Khả Nhi mà hần mang trong lòng cảm giác tội lỗi với nàng. Hần không phải Tình thánh gì đó, hay hoa hoa công tử phong nguyệt, thành hôn chẳng qua để “đền đáp”.

Kiếp sống tàn không dài, còn có mấy năm, thôi thì triệt để hoàn thành tâm nguyện.

Để cho Long Vũ đạt được gì đó cho mười năm chờ đợi.

Trước lúc kết thúc sinh mệnh, Thần Nam quyết không buông xuôi, trong những tháng ngày cuối cùng, hần phải có thái độ lạc quan mà bước nốt.

Muốn thể nghiệm toàn bộ nhân sinh, không thể không tiến vào vạn tượng hồng trần.

Từ giả cảnh diễn viên sinh hoạt, hần và Long Vũ bắt đầu lưu lãng. Long Vũ che đi tuyệt thế tiên nhan, trở thành tóc bạc phơ hơ, cùng Thần Nam trở thành hai lão nhân lúc xế chiều.

Một năm sau đó, Thần Nam và nàng không né tránh mà hòa mình vào đời sống của người bình thường, dùng sức mình để đổi lấy vật dụng hàng ngày.

Hần từng đến Sở quốc bán hàng, đeo gùi trúc trên lưng đi khắp các hương thôn rao bán hàng hóa. Những người già cả như hần mà vẫn phải khổ cực không nhiều, bách tính cảm thương, thành ra sinh ý rất khá, đủ để duy trì cuộc sống cho hần và Long Vũ.

Đương nhiên cũng có lúc gặp ác bá, bị cướp hàng, đánh hỏng gùi trúc, thậm chí bị no đòn.

Long Vũ tuy ngầm xuất thủ ngăn cản nhưng lòng vẫn chua xót, cường giả năm xưa sa sút đến mức này, tóc bạc da mồi, thân thể yếu ớt, bị đánh đập, sỉ nhục mà bất lực.

Nàng có thể tưởng tượng được những tao ngộ của hần trong mười năm qua, chắc chắn phải chịu không ít việc kiểu đó, nhưng lúc kể lại, hần không hé môi đề cập.

Chỉ nghĩ đến mà nàng có cảm giác muốn rơi lệ.

Thần Nam lại chỉ cảm khái: “Đó là cuộc sống, lúc nào cũng xảy ra như thế, không ít tâm thường bách tính trong đại thiên thế giới sa vào cảnh đó.”

Lúc còn tung hoành thiên địa, các cường giả không bao giờ hiểu được khổ cực của bách tính. Trên thế gian, những người gặp cảnh ngộ như thế không ít chút nào.

Sau khi bán hàng rong, Thần Nam lại trở thành đồ phụ giúp người ta làm thịt súc sinh. Dù ở Nhân gian, đó vẫn là một nghề dơ tiện bậc nhất, bị coi là kẻ làm ác, người đời khinh khi.

Tuy già nua nhưng trải qua sa trường nhiều năm nên cách dùng đao của hần ít người sánh kịp, sinh ý cũng khá.

“Trượng nghĩa cũng chỉ là phường giết chó.” Hòa vào đời sống kiểu này, tiếp xúc với hạng người như thế, hần sinh lòng cảm khái.

Bị hần ảnh hưởng, Long Vũ trở thành người bán đậu hũ, bị hần trêu là: “Tây Thi đậu phục lúc về già.”

Cảm giác chua chát rồi cũng qua, Long Vũ dần hòa mình vào đời sống, bị tâm tình lạc quan của Thần Nam ảnh hưởng. Nàng cảm giác bình bình đạm đạm thế này cũng là một kiểu hạnh phúc.

Quên đi Thiên giới đại chiến và những lần đổ máu, đời sống bình an này khiến Long Vũ hiểu sâu sắc hạnh phúc nhỏ nhoi của người tâm thường. Cần gì chinh chiến, chỉ cần ấm lòng là đủ.

Đương nhiên ở đâu cũng có mặt không ổn, lúc nàng và Thần Nam rời Sở quốc sang Bái Nguyệt quốc chuyển được liệu về bán thì bị cường đạo cướp sạch, hai thảng vất vả thành công cốc.

Long Vũ dần hoà mình vào xã hội, lúc đó tức giận toàn thân run rẩy, định dùng sức mạnh của tiên nhân nhưng bị Thần Nam ngăn lại.

“Hiện tại chúng ta là người tầm thường bị cướp, họ có bao nhiêu hạnh phúc nhưng đời sống rất vất vả.”

Sau đó hắn và nàng lưu lãng nay đây mai đó, mọi hình thức của đời sống đều thể nghiệm qua.

Trong bước đường lưu lãng, họ không ngừng đổi thân phận, nếm đủ những cay đắng, ngọt ngào của nhân thế, thấy đủ bi hoan ly hợp.

Từ đó thành phần hoa đến hương thôn tiểu lộ nghèo nàn, từ nơi người đi tấp nập đến đại mạc Tái Bắc ngàn dặm không bóng người... đều có dấu chân họ, cơ hồ đi khắp nửa Đông đại lục.

Ba năm trôi qua, họ tạm thời ở lại một điền viên tại Tấn quốc.

Cả năm lưu lãng, họ đã mỗi một, cần một quãng thời gian nghỉ ngơi.

Trải qua mọi thứ đắng cay, chua ngọt, thể nghiệm sinh hoạt Nhân gian, Long Vũ và Thần Nam đã bình thản hơn trước nhiều.

Long Vũ cảm thán, nhân sinh phong phú hơn đời sống của thần tiên nhiều, nói chung suốt ba năm nay, nụ cười nhiều hơn khổ nạn, đương nhiên những việc đó có liên quan đến tâm cảnh của nàng.

Thần Nam đã hiểu được nhiều điều, nhấp ngụm trà xanh, ngồi trong đình viện, nhìn hai ba cây trúc xanh mướt, ngẩng đầu dõi theo mấy đóa mây trắng trôi qua, trong lòng hắn cảm ngộ vô vàn.

Tâm cảnh này có thể hình dung bằng một câu: “Được mất đều bình thản nhìn hoa nở hoa tàn trước nhà. Đến đi đều mặc kệ, mặc trên không mây cuốn mây tan.”

Đương nhiên tâm cảnh này không có nghĩa hắn đã trải đủ nhân tình thế thái, những cảm ngộ đó chỉ nói lên rằng hắn thành thục hơn trước nhiều.

Nhưng tâm cảnh bình hòa này tịnh giữ được lâu đã bị Tiềm Long phá tan.

Lúc đó, Tiềm Long tìm đến mang cho Thần Nam một viên Thần Hoàng đan cũng mấy viên Thần Vương đan. Sát khí quanh mình y càng dày, quả xứng danh Tử Thần.

Tiềm Long dùng đại pháp lực cấp Thần Hoàng luyện hóa số đan hoàn, đưa sinh mệnh nguyên khí vào thể nội Thần Nam để hắn tục mệnh. Đoạn cảm khái: “Người biến đổi quá nhiều, ngày nào ta chán huyết chiến sẽ vào chốn hồng trần mãi giữa một phen.”

Thần Nam mỉm cười.

Tiềm Long trầm mặc, có phần do dự, mấy lần định nói gì đó lại thôi.

“Tiềm Long, huynh muốn nói gì cứ trực tiếp nói ra.”

“Mười ba năm nay, tu luyện giới phát sinh quá nhiều chuyện, ngươi đã dung nhập trần thế, có biết chỉ thêm phiền não, nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt, có một việc không thể đối ngươi.”

Thần Nam giục: “Tiềm Long, huynh nói đi.”

Tiềm Long đặt chén trà xanh Long Vũ đưa cho xuống: “Hôm nay Pháp Tổ La Khải Nhĩ định đánh lên Thần gia trên Nguyệt lượng.”

Thần Nam nhú mày, Pháp Tổ La Khải Nhĩ là cái tên từ quá xa. Mười ba năm qua, chắc y đã khôi phục được trạng thái đỉnh cao thời Thái cổ.

“Hắn đánh lên Thần gia vì chuyện của đệ năm xưa sao?” Thần Nam hiểu rõ bản chất Pháp Tổ, tuyệt đối không phải kẻ cao thượng gì, từ lúc y nuốt linh lực của Yêu tổ Kim Dũng là hắn đã biết.

“Hôm nay Long Nhi sẽ ứng chiến.”

Tiềm Long vừa nói xong, đầu mày Thần Nam nhú chặt, hai tay nắm chắc lại, sau cùng hắn đứng dậy trước song cửa thở dài một hơi.

Long Vũ hiểu lòng hần, muốn giết địch mà vô lực...

“Người muốn đi xem không?” Tiềm Long hỏi.

“Đi.” Thần Nam quay phắt lại, quyết định.

“Muội cũng đi.” Long Vũ đứng cạnh hần.

“Hiện tại vẫn còn kịp.” Tiềm Long kéo hai người ra khỏi đình viện rồi bay lên, tu vi cấp Thần Hoàng khiến tốc độ phi hành như điện, thoáng chốc đã theo không gian thông đạo lên Thiên giới.

Mười ba năm mới quay lại Thiên giới.

Thần Nam nhớ lại đại chiến ngày xưa, kí ức lại tràn về trong tim.

Hôm nay Pháp Tổ La Khải Nhĩ đánh Thần gia khiến cả hai giới đều biết, chúng nhân hiểu rằng việc này có liên quan đến Thần Nam.

Hần biến mất mười ba năm, không ai biết hần đi đâu, người thanh niên từng đại chiến tuyệt thế sát thần Hắc Khởi, vượt sang giới khác truy sát Thái cổ quân vương như đá chìm đáy biển, sau trận chiến liền mất bóng.

Không ai coi trọng Thần gia, mất hần rồi, Thần Nam thật sự gặp nguy.

Ai cũng biết Thần gia vẫn còn một tiểu thiên giai, tuy mấy lần ra mặt đại chiến nhưng đó vẫn là hài tử, sao chống nổi nhất đại ca thủ từ Thái cổ, uy chấn thiên hạ như Pháp Tổ?

Một thân ảnh nhỏ thó bay khỏi Nguyệt lượng lên tầng không Thiên giới, tuy qua mười ba năm nhưng hình dáng hài tử của Long Nhi không khác bao nhiêu, muốn thành niên chắc cần rất nhiều thời gian. Hiện tại nó trông như trẻ nít năm, sáu tuổi, khuôn mặt ngây thơ búng ra sữa.

Nó vẫn còn là một tiểu đồng.

Quần áo rộng thùng thình không che được tấm thân đơn bạc, khuôn mặt trẻ nít không giấu được thần sắc quật cường, tay cầm hung binh phương thiên họa kích của Thần Nam năm xưa, trường kích tỏ ra không tương xứng với thân thể nhỏ thó của nó.

Đôi mắt như hắc bảo thạch ánh lên tia kiên nghị, gào lên với giọng trẻ thơ: “Pháp Tổ, ta sẽ không thua, thay cha ta xuất chiến.”

Một đứa trẻ đáng yêu, lại dám đối diện với Thái cổ cường giả như Pháp Tổ sao?

Long Nhi! Trong lòng Thần Nam chua xót, ánh mắt buồn thảm.

“Thần gia quả nhiên hết người.” Pháp Tổ cười vang: “Lại sai đồng tử ra đây.”

Nhưng kẻ theo đóm ăn tàn vô số, Pháp Tổ là tổ tông tinh thần hệ từ Thái cổ thời kì, nhiều người coi y là chỗ dựa vững chãi, những người theo sau phần lớn là thần ma, thậm chí có cao thủ đệ ngũ giới. Tất cả đều găm lên.

Long Nhi mím môi, mặt hiện rõ vẻ kiên nghị, dứt khoát đáp: “Ta không thua, không thể làm cha ta mất mặt.” Tựa hồ nhớ lại việc Thần Nam mất tích khiến nó đau lòng, mắt ánh lên lệ quang.

“Ha ha...” Pháp Tổ cười vang.

Một mảnh kí ức thủy tinh lóe lên hình ảnh xuất hiện trên tầng không, Tứ tổ hiện lên trong đó quát vang: “La Khải Nhĩ người coi Thần gia ta không người, được, đợi trăm ngàn năm nữa, ta hi vọng người vẫn cười được. Ngày cường giả Thần gia từ đệ tam giới trở về là lúc người lãnh đủ.”

Pháp Tổ tuy vẫn cười nhưng những kẻ theo đuôi không cười nổi. Thần gia, không cần nói đến ai khác, chỉ Thần Chiến là đủ lắm rồi.

“Việc trăm ngàn năm sau, lúc đó sẽ nói. Hôm nay ta diệt mấy tên nghiệt chủng không nghe hiệu lệnh, đứng giữa hai giới này.” Pháp Tổ xông lên.

Cùng lúc, thân ảnh nhỏ thó của Long Nhi vung phương thiên họa kích xuất ra sát khí ngập trời.

“Tịch Diệt Luân Hồi!”

“Tuyệt Diệt Thái Hư!”

“Tam Thiên Đại Thế Giới!”

“Sát Na Vĩnh Hằng!”

...

Tiếng nói trẻ thơ vang lên, phương thiên họa kích vũ động thành thiên phong, pháp tắc của bát hồn nhất nhất thi triển.

Những người quan chiến thấy thân ảnh cậu bé di động, tung hoành giữa thiên địa, đại chiến liên tục với Pháp Tổ, trong óc không khỏi hiện lên hình ảnh thanh niên cường giả ngày đó truy sát Thái cổ quân vương. Trong thoáng chốc, họ cơ hồ thấy được Thần Nam.

Nhưng bát hồn qua mấy lần triệu hoán, thụ trọng thương nên không còn được như trước, Long Nhi tuy đủ khả năng khiến bát hồn phụ thể nhưng uy lực kém hẳn.

Thân ảnh nhỏ thó mấy lần bị ma pháp công kích hùng hậu của Pháp Tổ đánh văng đi, thổ máu, dù không phải đối thủ nhưng nó vẫn quật cường bất khuất xông tới.

Một lần.

Hai lần.

...

Năm lần...

...

Thân ảnh đơn bạc của Long Nhi nhuộm đỏ màu máu, gương mặt trẻ thơ trắng nhợt nhưng nó liên tục quật cường xông lên, múa tít hung kích, không chịu thoái lui.

Trên Nguyệt lượng, nhiều người Thần gia bật khóc...

Ngoài xa, Thần Nam cắn môi đến bật máu, nước mắt đã cạn khô nhưng lúc đó trong mắt hắn lấp lánh, song quyền phát ra tiếng răng rắc.

“Gừ...” Tiếng gầm dùng đục từ thể nội hán vang lên.

Tầm Long kinh hãi nhìn sang, y lại nghe thấy đại ma hồn năm xưa gầm rống. Long Vũ cũng lệ tuôn đầy mắt nhìn Thần Nam, nàng đã nghe thấy tiếng gầm.

Thần Nam cũng nghe thấy, hắn hét lên: “Người trốn ở đâu? Ra đây cho ta.”

Chợt cảnh vật trước mắt hắn đại biến dạng, tiến vào một vùng hỗn độn hư không, “hắn” đầu tóc bạc phơ nhưng khuôn mặt cực kỳ trẻ trung đang cười tà dị, tạo cho người ta cảm giác tà ác.

“Là ngươi, đệ nhị Thần Nam tà ác.” Hắn lập tức hiểu rằng đó là sản vật của Thái Thượng vong tình lục.

“Không sai, là ta! Đây là thần thức của chúng ta.” Thần Nam trẻ tuổi cười tà ác: “Muốn cứu nó sao? À, ta quên, nó cũng là hài tử của ta, muốn cứu hài tử của chúng ta sao?”

Thần Nam biết kẻ tà ác này không chịu khơi khơi xuất thủ, hắn không muốn nghĩ nhiều, gầm lên: “Nói, ngươi có điều kiện gì?”

“Ngươi là ta, ta lại là ngươi, còn ai hiểu hơn ta.” Thần Nam tà ác cười: “Ta biết hết mọi trò của ngươi, đừng nói vớ vẩn nữa. Hôm nay mau cắt đứt trói buộc tinh thần cho ta.”

Đoạn, vùng giữa Thần Nam và kẻ tà ác kia sáng rực, mười mấy sợi xích do tinh thần luyện thành hiện lên, nối liền thân thể cả hai.

Thần Nam tà ác cười lạnh: “Ta mới tỉnh lại, ngươi cũng biết sau này ta sẽ cắt được mọi dây trói, không ai ngăn nổi. Nhưng ta không đợi được, hôm nay ngươi giúp ta cắt đứt vài sợi. À, không cần hoài nghi, hiện tại ngươi là chủ thể, quyền chủ động nằm trong tay, thực hiện rất dễ.”

Thần Nam không do dự, vung chưởng thành đao chém xuống, năm sợi xích tinh thần bị cắt đứt, quát vang: “Mau cứu Long Nhi cho ta.”

“Chỉ cứu không thì đơn giản quá?” Thần Nam tà ác lộ rõ vẻ khát máu, hai mắt tà quang đại thịnh.

“Mau đi.”

Tiêm Long và Long Vũ đều kinh ngạc, một đạo nhân ảnh nhanh chóng từ thể nội Thần Nam xuất ra, là một nam tử như Thần Nam lúc trẻ nhưng song mục quá tà ác, mái tóc trắng xóa, khác hẳn Thần Nam.

Hào quang lóe lên, nhân ảnh tan biến.

Long Nhi đã thấy thần trí mơ hồ, lúc há miệng phun máu, bị đánh bay đi thì một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt. Nó lộ vẻ vui mừng, hoan hỉ vô cùng rồi triệt để hôn mê.

Thần Nam tà ác ôm nó phá toái hư không, tan mất trước mắt những người quan chiến.

Tiêm Long và Long Vũ không dám tin vào mắt mình.

Thần Nam run rẩy mở rộng vòng tay, đón lấy Long Nhi từ tay Thần Nam tà ác. Khuôn mặt đầm máu của cậu bé vô cùng đáng thương, đã hôn mê nhưng không ngừng lẩm bẩm: “Cha..ở đâu...lúc nào thì về...Long Nhi mệt lắm rồi...”

Nghe vậy, Thần Nam không chịu nổi, nước mắt chứa chan, quay phắt lại nói với Thần Nam tà ác: “Giết Pháp Tổ cho ta.”

“Ngươi sẽ được như nguyện, không chỉ được tận mắt thấy mà sẽ tự thể nghiệm khoái cảm sát nhân.” Thần Nam tà ác cười tàn nhẫn: “Tâm thần chúng ta tương liên, ngươi sẽ thấy như được tham dự trực tiếp, tự thân đại chiến.”

Đoạn y hóa thành một đạo hào quang lao vào thể nội Long Nhi rồi nhanh chóng bay ra.

“Ta còn chưa phải là toàn thể, phải mượn sức bát hồn.”

Liên đó cất mình bay lên. Thần Nam cũng phảng phất cảm nhận như mình đang bay theo, Thần Nam tà ác nói không sai, lúc này cả hai tương thông, cũng coi như hẳn đang đại chiến.

Hư không sau lưng Pháp Tổ vô thanh vô tức nứt toác, tuyệt thể hung kích chém xuống, cắt y thành hai mảnh.

Đương nhiên như thế không diệt nổi Pháp Tổ, y nhanh chóng tụ lại thân thể, giận giữ cực độ nhìn người mới tới.

Giờ không thể nhận rõ đó là Thần Nam tà ác hay nguyên bản, cầm cây hung kích huyết nhục tương liên, ngửa mặt lên trời chảy nước mắt cười vang: “Ha ha... ha ha ha ha...”

Tiếng cười như sấm động khiến hư không vỡ toang.

Mọi thần ma sau lưng Pháp Tổ biến sắc, thanh niên tung hoành thiên địa lại xuất hiện.

“Ta về đây.” Thần Nam ngẩng nhìn trời hú vang, mái tóc bạc không gió mà tung bay.

Phương thiên họa kích trong tay rung lên vui mừng, sát khí ngập thiên địa.

Hậu Nghệ cung, Liệt Không Kiếm, Huyền Vũ giáp, Thạch Cầm đương, Khốn Thiên tác bị Thần gia phong ấn mười ba năm nay đều kêu lên vang dội, đoạn phát ra hào quang sáng chói, bay khỏi Nguyệt lượng về phía hắn.

343. Chương 344: Truy Sát

Thần Nam tà ác ngửa mặt hú vang vọng, nổi điên cuồng chấn nhiếp hồn người xuất phát từ xương tủy, quanh mình y ma diễm ngàn ngục như ác ma đáng sợ nhất thoát khỏi lao lung, thấy được ánh sáng, muốn làm gì thì làm.

Sau trận chiến năm xưa, hắc biến mất như đá chìm đáy biển, ai cũng cho rằng hắc không còn trên đời, đã bị đệ ngũ giới quân vương hung tàn ngầm ám hại.

Nhưng sau mười ba năm, hắc lại hiện thế, đương nhiên người ta kinh hồn.

Trận chiến kinh tâm động phách năm xưa khi hắc đại chiến Cái Thế quân vương Hắc Khởi, diệt Thái cổ quân vương Tùng Tấn Đức Bồ lại hiện về. Trong lúc bất ngờ, nhiều người tưởng thấy Thần Nam toàn thân nhuộm máu từ trong đường hầm thời không từng bước tiếng tới.

Mười ba năm mới hiện thế nhưng Thần Nam vẫn phát ra khí tức đáng sợ khiến người ta run rẩy. Mái tóc bạc bay loạn xạ cùng ánh mắt bất khả nhất thế, bao trùm thiên hạ đủ làm lòng người lạnh buốt.

Thần Nam tà ác điên cuồng cực điểm, đứng sững trên không, một tay cầm tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích, lưỡi kích sáng rực chậm chậm chuyển động quét khắp tám hướng, chỉ vào mỗi người.

Hung kích chỉ vào đầu cũng khiến người ta lạnh gáy.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ biến sắc, không ngờ Thần Nam lại xuất hiện, y vốn cho rằng hậu bối này quả thật đáng sợ. Y được tận mắt thấy trận chiến năm xưa, hiểu rõ tu vi của Thần Nam, biết hôm nay không thể làm lành được.

Một trường huyết chiến chắc chắn xảy ra.

Thần Nam phát ra “Thế” kinh nhân, như cái thế đại hung ma, quanh mình ngàn ngục ma diễm, đám người sau lưng Pháp Tổ kinh hãi lui lại liên tục.

Phương thiên họa kích như vật sống, chủ nhân ngày cũ quay lại khiến linh hồn hung kích rung động, phát ra sát khí xung thiên, trùm lên mây trời.

Thần Nam tà ác quả nhiên ngông cuồng, uy thế lẫm nhân, chấn kinh tất cả. Sau lưng Pháp Tổ sạch bóng, tạo thành áp lực cực lớn lên La Khải Nhĩ.

“La Khải Nhĩ, mười ba năm nay ngươi tiến bộ thật, dám cùng đấu với hài nhi của ta, đúng là có bản sự.” Lúc này người nói không phải Thần Nam tà ác mà là bản thể của hắc. Tinh thần cả hai tương thông, Thần Nam tà ác hung hăng cũng bởi chịu cơn khí phẫn của bản thể.

Sắc mặt Pháp Tổ thoát xanh thoát trắng, sau cùng rít lên: “Thần Nam, ngươi quay về hay lắm, vốn ta định tìm ngươi thanh toán nhưng ngươi trốn suốt mười ba năm, hôm nay tính tất cho xong.”

“Ha ha... ha ha ha...” Thần Nam tà ác cười vang, lộ vẻ cuồng ngạo đoạn nói: “Đã vậy thì để hôm nay huyết nhiễm thiên địa!”

Cùng lúc Hậu Nghệ cung, Khốn Thiên tác, Liệt Không Kiếm, Thạch Cầm đương cùng bay tới.

“Hảo! Hảo! Hảo!”

Thần Nam tà ác nói liền ba tiếng, Thần Nam ôm Long Nhi ngoài xa cũng nói vậy. Quả thật cả hai tinh thần tương thông.

“Không hổ là thần binh của ta, biết tự tìm tới, bất quá hôm nay không cần dùng tới các ngươi, ngày khác sẽ để các ngươi chói sáng.” Thần Nam đẩy mấy bảo vật về Nguyệt lượng.

Ồ đó sôi lên, người Thần gia không ngờ Thần Nam biến mất mười ba năm lúc xuất hiện lại khiến tất cả kích động như vậy.

Trên đỉnh một ngọn núi xinh đẹp, tà áo trắng của Mộng Khả Nhi tung bay theo gió, lặng lẽ nhìn vào hình ảnh do kí ức thủy tinh truyền về, mặt đầy nước mắt. Long Nhi cuối cùng cũng bình an vô sự, Thần Nam lại xuất hiện khiến lòng nàng không thể bình tĩnh...

Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh ở Thiên giới vẫn làm khách trên Nguyệt lương, bất quá bề quan năm năm liền không xuất hiện, hiện tại không biết bên ngoài xảy ra việc gì.

Ở một nơi khác trên Thiên giới.

“Gào...” Tử Kim thần long gào lên, tức thì khiến trong vòng mây chực dậm náo loạn, lão du côn rống to: “Xuất hiện, xuất hiện rồi.”

Tiểu Phượng Hoàng cũng liên hồi kêu lên kinh hãi: “Thần Nam ca ca sau cùng cũng xuất hiện, ô ô...”

“Ngẫu mê đầu phát! Đúng rồi... đúng là xuất hiện rồi! Không nên kích động... ba chúng ta hiện là giáo chủ, không thể tỏ ra quá dao động...” Long Bảo Bảo hiển nhiên không giữ được bình tĩnh.

Trên tầng không Thiên giới, Đại Ma và Huyền Trang cũng vô cùng kích động.

Tại những nơi khác nhau trên Thiên giới, Nam Cung Tiên Nhi, Đông Phương Trường Minh, Tây phương thần linh, Đông thổ cường giả đều lộ ra thần sắc bất đồng.

...

Nói tóm lại, họ đều kinh hãi.

Thần Nam tà ác tỏ vẻ khát máu cùng cực, hai mắt hung quang đại thịnh, quát vang lên rồi vung phương thiên họa kích, phá toái hư không xuất hiện trước mặt Pháp Tổ, bổ mạnh xuống.

“Hậu Thổ lão nha thuận!”

Ma pháp thổ hệ phòng hộ kiêm công kích nhanh chóng ngưng tụ thành hình, một thuẫn bài cực lớn có răng nhọn hoắt trên bề mặt phát ra hoàng quang minh mãnh, chặn trước mặt Pháp Tổ.

Đó là một trong những thiên giai ma pháp thổ hệ mạnh nhất, vốn định ngăn Thần Nam lại nhưng Thần Nam tà ác không buồn để ý đến loại ma pháp công thủ kiêm bị này, vẫn đánh xuống.

Hắn gầm lên như đại ác ma, hung quang trong mắt càng rực lên, mái tóc bạc bị cơn bão ma pháp thổi tung.

Mặc kệ Hậu thổ lão nha thuận!

Hắn cầm phương thiên họa kích lao thẳng tới khiến Hậu thổ thuận vỡ vụn, mấy chiếc răng nhọn cắm vào mình hắn nhưng hắn không dừng lại mà lao tới như chớp, thoáng chốc xuất hiện trước mặt Pháp Tổ, toàn thân nhuộm máu nở nụ cười tàn nhẫn, hung kích cắm vào ngực đối phương.

Pháp Tổ đau đớn gầm lên, nguyên rủa: “Đồ điên, ác ma.”

Y không ngờ Thần Nam vừa lên đã dùng cách đánh lưỡng bại câu thương, quả là ác ma khát máu điên cuồng, tàn bạo.

Sườn trái, đùi phải, vai trái Thần Nam đều có những mũi nhọn vàng rực cắm vào, toàn thân nhuộm máu nhưng hắn hình như không có cảm giác, lại xông tới đâm tiếp một kích vào Pháp Tổ.

Ngoài xa, những người quan chiến trợn mắt, lối chiến đấu của Thần Nam quá tàn nhẫn.

Đồng thời ai cũng cảm nhận được chỗ đáng sợ của hắn. Mười ba năm không gặp, hình như hắn đã hung tàn vô cùng.

Hắn dùng hung kích đâm Pháp Tổ, điên cuồng thôi động công lực xung kích linh hồn đối phương, dùng đại pháp lực tạm thời cấm cố không gian chung quanh. Pháp Tổ tuy cố gắng giãy giụa nhưng sau cùng vẫn bị đánh tan thân thể.

Chỉ là cuộc chiến một phía.

Cách đánh của Thần Nam cực kỳ đơn giản, tàn nhẫn nhưng thực dụng, không thụ thương nghiêm trọng như Pháp Tổ.

Trong lòng chúng thần ngoài xa lạnh buốt. Thần Nam qua điên cuồng, mất lộ hung quang, tỏ ra vô cùng hưng phấn và hưởng thụ như một ác ma.

“Ha ha ... ha ha ha...” Thần Nam tà ác nhuộm máu khắp người nhưng ại cười lên cuồng dại khiến ai nấy lạnh người. Hắn nắm được vị trí Pháp Tổ ngưng tụ thân thể, mũi hung kích lại lao tới như dải lụa trắng.

“Băng tuyết thủ hộ!” Pháp Tổ phần nộ gầm lên, phát giác Thần Nam không khác nào quân vong mạng, bắt chấp thương tổn mà lao tới.

Băng tuyết khắp trời phong ấn Thần Nam, vô số băng mâu phát ra vạn trượng thần mang xuyên tới.

Phương thiên họa kích nổi gió ràn rạt, phá tan tất cả, dù bị năm sáu khối băng đâm vào thân thể nhưng hắn vẫn lao tới, phương thiên họa kích chém mạnh xuống.

Vẫn cách đánh lưỡng bại câu thương. Toàn thân hắn bị đâm thủng bảy tám lỗ lớn, đâm trong máu, máu văng cả lên trời nhưng phương thiên họa kích chém thẳng băng xuống, cắt Pháp Tổ thành hai khúc. Khung cảnh sặc mùi máu tanh.

So với mười ba năm trước, Thần Nam hiện tại điên cuồng đến đáng sợ, cả Pháp Tổ cũng kinh hồn. Bạch phát cuồng ma này khiến y tan gan vỡ mật, xưa nay đã bao giờ y gặp ai rồ dại như vậy.

“Ha ha ... ha ha ha...” Trong mắt Thần Nam tà ác lại hung quang đại thịnh. Tiếng cười điên cuồng mà đáng sợ khiến ai nấy run rẩy.

“Hảo, phải như thế.” Tứ tổ ở trên Nguyệt lượng dụng lực vỗ mạnh làm một chiếc bàn vỡ tan, gào lên hưng phấn xen lẫn lạnh lùng: “Pháp Tổ từ Thái cổ không có gì đáng sợ. Đối phó ma pháp sư phải liều mạng như vậy mới được, cứ đầu cận thân, dùng mạng đổi mạng.”

“Đánh hay lắm.” Ngũ tổ cũng đánh vỡ một chiếc bàn, quanh quảng trường, con cháu Thần gia nhìn hai lão kích động, đoạn xôn xao cổ vũ.

Trên tầng không, Thần Nam tà ác đại chiến kịch liệt với Pháp Tổ, cuồng phong ào ạt, mây bay cuộn cuộn, đó không đơn giản là thiên địa dị tượng. Lúc nổi gió khiến núi non tan tác, đỉnh cao nghiêng ngã, lúc mây đen tràn ra che kín bầu trời, dày đặc đến độ nếu chạm vào mặt đất sẽ trải ra ngàn dặm, hủy diệt hết một vùng.

Đại chiến giữa thiên giai cường giả quả thanh thế khủng khiếp đến cực điểm.

Thần Nam và Pháp Tổ đánh đến hôn thiên ám địa, sau một lúc lúng túng, Pháp Tổ dần không còn bị động, tuy đôi mắt như dã thú của Thần Nam tà ác khiến y khó chịu nhưng do công kích từ xa nên y không trọng thương nặng như lúc đầu nữa.

Y phát thệ tuyệt đối không thể đến gần, hung thú điên cuồng kia quá đáng sợ, là loại vong mạng trong các thiên giai cường giả.

“Thiên hỏa luyện ngục!” Pháp Tổ quát vang, đó là hỏa hệ thiên giai cấm chú đặc ý nhất của y mấy năm gần đây, ma pháp vừa tung ra, thỉnh không sáng rực, hư không cơ hồ cháy rực rỡ. Pháp Tổ tin rằng loại ma pháp này sẽ khiến Thần Nam trọng thương.

Nhưng Thần Nam không xông tới, cũng ngậm xướng như ma pháp sư: “Băng Phong Tam Vạn Lí!”

Pháp tắc của Thần gia bát hồn được tung ra, tuy sức mạnh của bát hồn đã tan đi nhiều nhưng vẫn giúp hắn mở ra một đường thông đạo băng tuyết, phá tan “Thiên hỏa luyện ngục”, hung kích lại lao vào ngục Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ cơ hồ bị lửa đốt mông, nhảy tung tưng, lướt đi mấy dặm, quát vang: “Vĩnh hằng thánh quang!” Thánh quang rợp trời trải ra trắng xóa.

“Tuyệt Diệt Thái Hư!” Thần Nam lại sử dụng bát hồn pháp tắc, hắc vân vô tận tràn ra, che kín thánh quang, tạo thành sức mạnh đối chọi với đòn hủy diệt của Vĩnh hằng thánh quang.

Pháp Tổ ngậm nổi giận, liên tục niệm thiên giai cấm chú ma pháp.

Không trung cơ hồ sôi lên, cơn bão năng lượng do Thần Nam tà ác và Pháp Tổ tỏa ra tứ tung khiến mọi thần ma đều lui lại.

Thi thoảng có dòng năng lượng thoát ra, đánh xuống núi non bên dưới, thoáng chốc khiến nửa đỉnh núi bị đánh tan. Sức mạnh hủy diệt của thiên giai này, không ai dám đem thân ra thử.

Pháp Tổ dần phát hiện, chiến lực của Thần Nam không cao hơn y nhưng mang tính khắc chế, mỗi đạo ma pháp của y đều có tinh thần hệ ma pháp phụ trợ cũng không mấy may tác dụng đến đối phương.

Sau cùng, y sử dụng đến tinh thần hệ thiên giai cấm chú sở trường “Tâm linh phong bạo”, “Tâm hữu linh tê”, “Tâm thần câu toái!”, “Nhất động thiên cổ”. Đó là một trường “Đại yển” hào hoa tuyệt đỉnh về tinh thần ma pháp khiến vô số thần ma ngoài xa đều tinh thần thác loạn, nhưng Thần Nam vẫn trơ tr.

“Ha ha ... ha ha ha...” Hắc cầm phương thiên họa kích lao tới, ma diễm cháy ngùn ngụt.

Hiện tại, Pháp Tổ sợ nhất tiếng cười này, mỗi lần hắc vong mạng là Pháp Tổ lại rùng mình. Nói ra không ai tin, đường đường Pháp Tổ lại tỏ ra quá miễn cảm với tiếng cười của Thần Nam.

Thần Nam lại dùng cách đánh lưỡng bại câu thương, chém đứt Pháp Tổ một lần nữa. Lần này khiến Pháp Tổ xấu hổ xen lẫn nổi giận cực độ, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi, chiến đấu với tên điên này đúng là bó tay, dần cảm thấy vô lực.

“Pháp Tổ, đừng vọng tưởng dùng tinh thần ma pháp với ta, cho ngươi biết, không ai trên đời có thể nhiễu loạn ý chí của ta. Huyền công ta tu tập dựa vào tinh thần thăng hoa. Có lẽ đến lúc chấm dứt rồi.” Thần Nam quát vang: “Bắc Đẩu Phục Ma!”

Pháp Tổ theo phản xạ có điều kiện, nhớ lại cảnh Hắc Khởi bị phong ấn hồi mười ba năm trước. Ma pháp công kích rợp trời, năng lượng vô tận tràn lên như sóng biển, đồng thời y quát vang: “Thiên ngoại vẫn thạch!” Y muốn triệu hoán Thiên ngoại vẫn thạch đối kháng Bắc Đẩu Phục Ma của Thần Nam.

Bảy đạo tinh quang từ trên trời bay xuống, thoáng chốc chiếu sáng thiên địa, như bảy đạo diệt thế thiên phạt khiến các thần ma kinh hãi!

Quang trụ sáng rực liên tục đánh xuống quanh mình Pháp Tổ, phá tan toàn bộ ma pháp năng lượng, ngay cả Thiên ngoại vẫn thạch cũng tan tành.

Pháp Tổ hết cách, đành tung ra ma pháp hỗn hợp, nắm sức mạnh của các đại nguyên tố phong, lôi, thủy, hỏa, thổ ngưng tụ thành Ngũ giác tinh mang trận, sau cùng cũng hóa giải được bảy đạo thông thiên chi quang.

“Ha ha...” Lần này đến lượt Pháp Tổ cười vang, y cũng như Hắc Khởi năm xưa, phá được bảy đạo thần quang Bắc Đẩu Phục Ma! Tuy có liên quan đến việc bắt hồn suy nhược nhưng cũng chứng tỏ ma pháp tu vi của y tinh tiến hơn nhiều.

“Bắc Đẩu Phục Ma bắt quá như thế, đợi ta luyện thành Thái cổ lục mang tinh trận, thất mang tinh trận, nó chẳng là gì hết.”

Nhưng nụ cười đắc ý chưa tắt liền kêu lên, một đạo tinh quang ập tới.

“Bắc đẩu đệ bát tinh!” Thần Nam tà ác cười lạnh.

“Ta @#%#@...Bắc Đẩu Phục Ma sao lại thành bát tinh...” Vừa hoảng sợ nguyên rửa xong, y đã bị chặt làm đôi.

Quanh mình Thần Nam ngùn ngụt hung diễm, gầm lên lạnh tanh: “Đến nào! Bắc cực đệ tinh!”

Lại một đạo tinh quang từ trên trời lao xuống, hiển nhiên Thần Nam chưa hoàn toàn khống chế được sức mạnh của nó nên mục tiêu công kích không chuẩn lắm. nhưng đạo tinh quang vừa chạm vào Pháp Tổ lại đánh thân thể y tan tành.

Hồi lâu sau, Pháp Tổ mới ngưng tụ được nhục thể ở ngoài xa, cửu đạo tinh quang khiến y lãnh đủ, biết rằng hôm nay không thể chiến đấu nổi với Thần Nam.

Không kể gì đến mặt mũi nữa, y quay đầu bỏ chạy.

“Ha ha... ha ha ha...” Tiếng cười cuồng dại của Thần Nam chấn thiên.

Tiếng cười đáng sợ khiến Pháp Tổ suýt chút nữa rút khỏi đám mây, vung tay phát ra ma pháp năng lượng vô tận.

Thần Nam không đuổi theo ngay, dùng đại thần thông biến mất khỏi mắt đám đông rồi xuất hiện cạnh Long Vũ, Tiềm Long. Trận đại chiến vừa rồi, bản thể hấn tham dự một nửa, đóng vai trò chủ đạo nửa phần.

Hắn ôm lấy Long Nhi, đôi mắt mờ đục lộ rõ thần thái yêu chiều của bậc từ phụ, thấy Thần Nam tà ác đến mới ngẩng đầu lên.

Long Nhi chìm trong mộng không ngừng lẩm bẩm, những lời đó khiến tim hắn vụn vỡ.

“Cha... Long Nhi nhớ cha.”

“Cha... ở đâu?”

“Cha... Long Nhi mỗi ngày đều khắc khổ tu luyện, nhưng... vẫn không đánh lại Pháp Tổ...”

“Cha khi nào thì quay lại, Long Nhi mệt lắm rồi, không thể chiến đấu tiếp...”

Thần Nam tà ác nói: “Người không sống bao lâu nữa, hôm nay ta sẽ giúp cho chết, để người làm bậc từ phụ anh hùng trước khi chết, để lại cho hài tử một hình mẫu đẹp.”

Thần Nam tựa hồ biết ý muốn làm gì bèn đưa Long Nhi cho đối phương. Tà ác Thần Nam phá tan hư không, ra ngoài xa hình như nhớ ra gì đó, tức giận: “Chết tiệt, vừa này là sao nhỉ, cứ gì mình chân tâm thành toàn cho hắn, không thể nào. Hắn không chế tâm thần mình? Cũng không thể. Đáng ghét thật, thôi được, thành toàn cho kẻ sắp chết cũng không sao.”

Y đánh thức Long Nhi, làm ra vẻ từ phụ.

“Cha... cha thật sự về rồi.” Long Nhi ôm cổ y, mặt đầy lệ, liên tục gào lên: “Cha...ô ô... cuối cùng cha cũng về rồi. Long Nhi rất nhớ người, cha vẫn như xưa, chỉ có mái tóc bạc trắng... cha...”

Thần Nam già lão cũng đầy nước mắt nhìn về phía xa.

“Vì sao người không đánh thức nó?” Tiềm Long hỏi.

Thần Nam già nua không đáp, đôi mắt mờ đục chăm chăm nhìn xa xăm, nhưng không thấy gì...

“Mấy năm nay cha ở đâu, vì sao không về?”

“Cha chiến đấu nên không thoát thân được. Long Nhi, hiện tại cha mang con đi, cho con thấy cha đánh bại Pháp Tổ thế nào, ngày sau học tập theo...”

Thần Nam tà ác để Long Nhi ngồi lên vai, đuổi theo Pháp Tổ với vẻ bình ổn nhi đồng thời uy thế lẫm nhâm, hệt như bậc chúa tể đang quan sát chúng sinh.

Long Nhi vui mừng hoan hô, khuôn mặt đầy lệ nhưng nó không hiểu sao bóng dáng già nua cứ đứng xa nhìn lại.

Pháp Tổ giận dữ, Thần Nam quá khinh thị y, lại cho cả tiểu quỷ quan chiến, chiến đấu mà như đang chỉ điểm cho tiểu hài tử. Mấy lần y quay lại huyết chiến nhưng sau cùng vẫn phải cúp đuôi.

Long Nhi hưng phấn đến nổi đỏ bừng mặt.

Thần Nam tà ác cầm phương thiên họa kích truy sát Pháp Tổ từ Đông phương Thiên giới sang Tây phương Thiên giới, thật khiến đối thủ không còn đường lên trời hay xuống đất.

Lưỡng giới chấn kinh.

344. Chương 345: Hoán Ma Sơ Hiện

Những nơi hắn đi qua, vô luận là tiên nhân hay phàm nhân đều cực kỳ kinh hãi, kẻ này quá điên cuồng.

Nhất là các Thiên giới thần linh càng kinh hãi, sau trận chiến năm xưa, Thần Nam thất tung, Pháp Tổ trở thành trung tâm. Gần ấy năm, Thiên giới phát sinh quá nhiều việc, uy danh của Pháp Tổ đã thâm nhập nhân tâm nhưng hôm nay y bị thanh niên cường giả năm xưa truy sát cuống cuống, khiến tất cả há hốc mồm kinh ngạc.

Chiến lược thật sự của Pháp Tổ còn cao hơn Thần Nam nhưng Thái Thượng vong tình lực khắc chế y khiến y vô cùng bức bối. Lần nào liều mạng huyết chiến cũng đổi lại bằng trọng thương, sau cùng đành đào vong khắp Thiên giới và Nhân gian.

Y chạy lòng vòng giữa hai giới, sau cùng định bay ra phiến tinh không ngoài Thiên giới, may mà đẹp ngay ý nghĩ này.

Bởi sau trận chiến Thái cổ, tinh không đã thành tử vực, có nhiều huyền cơ không ai biết, y cũng không muốn mình chết kiểu bất minh bạch như vậy.

“A... Thần Nam người định đuổi tận giết tuyệt sao? Không sợ đệ ngũ giới sẽ rình rập Thiên giới do thiếu ta sao? Nên nhớ chỉ còn hai thiên giai cao thủ chúng ta có thể tranh cao thấp với họ.”

Pháp Tổ tuy bị truy sát đến mức thống khổ bất kham, bằng không đời nào y chịu nói ra những lời chịu nhún như thế.

“Ha ha... buồn cười, Thiên giới có người nên đệ ngũ giới không dám đánh lên hả? Người coi mình là Ma Chủ hay Độc Cô Bại Thiên?” Thần Nam tà ác lạnh lùng mắng, kì thật hẳn muốn nói người đệ ngũ giới đánh tới thì sao? Ai làm gì được ta? Đợi ta tiến đến cảnh giới cuối cùng còn phải sợ ai. Có điều Long Nhi ở cạnh nên hẳn không nói vậy.

“Bắc cực đế tinh!” Huyền công trong Thái Thượng vong tình lực xuất ra, bắc cực tinh quang từ thiên ngoại bay tới tạo thành quang trụ rực sáng điên cuồng đánh xuống Pháp Tổ. Đồng thời, hung kích trong tay hắn như Thiên Long xuất hải, gầm lên bổ mạnh xuống.

Pháp Tổ thi triển huyết hệ ma pháp, lưu lại huyết vụ của mình trên không, tuy khó coi nhưng cũng coi như thoát được.

“Giết.” Thần Nam tà ác như lên đồng, ngửa mặt hú vang, truy sát Pháp Tổ điên cuồng hơn.

Gặp phải địch thủ kiểu này, Pháp Tổ chỉ biết rửa thắm.

Khuôn mặt Long Nhi đỏ lựng ngồi trên vai Thần Nam, hưng phấn nắm chặt tiểu quyền đầu, cảm giác cực kì hạnh phúc.

Lúc nó sinh ra chưa lâu, ở cạnh Thần Nam chưa được mấy ngày thì hắn đã đi đại chiến với Hắc Khởi. Cách biệt nhiều năm nhưng trong lòng nó, Thần Nam vẫn thế, vẫn là một người cha tốt. Tuy trong lúc lớn lên thiếu tình yêu người cha nhưng nó chưa bao giờ oán Thần Nam, vẫn mong ngày hắn quay lại.

Hôm nay lưỡng giới tu giả chấn kinh, Pháp Tổ là cường giả danh truyền thiên hạ từ thời Thái cổ, lại bị Thần Nam biến mất mười ba năm quay lại truy đuổi cuống cuống, quả thật khiến người ta kinh hãi. Nhất là những thần linh từng theo Pháp Tổ đánh lên Nguyệt lượng.

Trong lúc Pháp Tổ bị truy sát ráo riết thì Nhân gian đột nhiên bùng lên một cỗ “Thế” hùng mạnh. Cự ly giữa Pháp Tổ và Thần Nam chỉ chừng trăm dặm nên cả hai đều cảm ứng được.

Thần sắc họ cùng biến, đây là Đồ gia Huyền giới nên không cần nghĩ cũng biết kẻ đến là người đệ ngũ giới. Sắc mặt Pháp Tổ âm u, còn Thần Nam tà ác cười vang, trong lúc tà ác đóng vai trò chủ đạo này, hẳn không quản đến nhiều chuyện.

Pháp Tổ không chần chừ bay ngay về phía đó, nếu là Hắc Khởi, y đành chấp nhận xui xẻo, còn là nhân mã phe khác, y có cơ hội thay đổi tình thế.

Phía đó tàn sơn trơ trọi, loạn thạch ngổn ngang, cảm tượng hoang lương vô cùng. Đây là chiến địa ác liệt nhất năm xưa, nay đã thành một phiến cô vực, không ai muốn đến gần.

Một đệ ngũ giới cường giả thân cao một trượng, mặt mũi như thư sinh đứng trước không gian chi môn, kinh ngạc nhìn hai thiên giai cường giả bay tới, khi thấy Thần Nam liền lộ vẻ vui mừng.

“Thần huynh... đúng là huynh sao?” Y hét lên nồng nhiệt.

“Đức Mạnh huynh.”

Thần Nam chưa kịp nói gì, Pháp Tổ đã kêu lên như gặp được đại cứu tinh, nhanh chóng lao tới. Y biết cơ hội đã tới, mấy năm nay y có qua lại với Đức Mạnh, ra tay cứu giúp phe đệ ngũ giới quân vương này không chỉ nhằm mục đích tự giữ mình mà còn đồng ý cho họ lên Tây phương Thiên giới tị nạn.

“Pháp Tổ, người sao vậy?” Đức Mạnh tuy hỏi thế nhưng người tinh minh như y đương nhiên nhận ra Thần Nam đang truy sát Pháp Tổ. Đoạn tỏ vẻ nhiệt tình tiến lên: “Thần huynh, cách biệt nhiều năm, tiểu đệ tìm huynh đã lâu, thật sự lo lắng cho huynh, còn nghĩ là huynh xảy ra chuyện. À, đây chắc là diệt nhi khả ái của đệ, ha ha... Đúng là hổ phụ vô khuyển tử, còn nhỏ mà đã là tiểu thiên giai, khó tin quá.”

Y cười cao hứng, tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình.

Nhưng Thần Nam tà ác chỉ cười, không chỉ khi tà ác làm chủ đạo mà bản thể Thần Nam cũng không dám vô vập. Đối phương coi trọng hấn vì sao? Đương nhiên vì tu vi của hấn cao tuyệt, muốn kéo hấn cùng đi diệt Hắc Khởi, thành ra chân tình thật ý chẳng qua là bề ngoài.

“Ha ha.. năm xưa vội đi tu luyện, không ngờ chớp mắt đã mười ba năm.” Thần Nam tà ác cười lớn.

“Bá bá đến giúp chúng cháu bắt ác nhân sao? Tên khốn này định đánh lên Nguyệt lượng, nơi cháu ở.” Nghe có vẻ giống con nít nhiều chuyện nhưng Long Nhi đã khôn lanh bịt miệng Đức Mạnh.

“Chuyện này... hắc hắc... Pháp Tổ sao lại thành kẻ xấu?” Đức Mạnh tìm cách lật lại mấy lời Long Nhi buộc tội Pháp Tổ: “Y là chiến hữu của chúng ta, năm xưa lúc đối phó Hắc Khởi, y đã góp sức không nhỏ. Sao các vị lại làm nháo nhào hết lên thế?”

“Vậy phải hỏi hấn sao dám nhân lúc ta không có nhà, định diệt hết người nhà của ta.” Thần Nam tà ác cười lạnh liên tục.

Đức Mạnh quay lại nhìn Pháp Tổ: “Người đùa hơi quá rồi. Xem này, Thần huynh cũng coi là thật rồi, lúc trước không phải nói rõ rồi sao, đóng kịch chút là được rồi, muốn mời Thần huynh ra mặt cũng không cần người làm giống thật thế? Xem đi, huynh ấy cũng tin rồi.”

Pháp Tổ tỉnh lại, cười khan: “Hắc hắc ...Đùa vui thật, hắc hắc.” Y thật muốn đập đầu vào tường, đường đường là Pháp Tổ mà phải mặt dày nói dối để ứng phó người ta. Trẻ con ba tuổi cũng biết nhưng nhờ Đức Mạnh xen vào thế này mà y còn chút mặt mũi xuống nước.

“Ta lại thấy chả có gì đáng cười cả.” Thần Nam tà ác đã động sát tâm, làm gì có chuyện nuốt trôi mấy câu tung hứng kia.

“Thần huynh, chỉ là hiểu lầm thôi mà.” Đức Mạnh làm ra vẻ thành khẩn: “Lúc trước huynh mất tích, xảy ra bao nhiêu chuyện, tiểu đệ và Pháp Tổ từng bàn cách tìm được huynh, không ngờ khéo quá hóa vụng.”

Đương nhiên y biết những lời này không có tác dụng gì, vội lảng đi: “Thần huynh, lần này đệ đến Nhân gian có việc tìm huynh. Đúng rồi, có khi huynh không rõ tình thế gần đây, để đệ nói lại qua qua cho huynh nghe. Huynh giết Ni Trọng, A Lí Đức, đúng là giúp cho bọn đệ rất nhiều. Sau đó bọn đệ nhân lúc Hắc Khởi chưa về, hợp lực giết thêm một tên. Hắc Khởi về đã cùng bọn đệ đại chiến hôn thiên ám địa. Ngay cả Pháp Tổ cũng bị kéo vào đệ ngũ giới, lục vị thiên giai cao thủ nỗ lực nhiều năm, sau cùng cũng phong ấn được ba quân vương phe Hắc Khởi. Nhưng hiện tại...”

Thần Nam không tỏ vẻ gì nhưng Pháp Tổ đứng ngồi không yên, y tham dự việc phong ấn bọn Hắc Khởi, trở thành tử địch của chúng. Giờ tin tức không hay truyền về, không lo mới là lạ.

Đức Mạnh thấy hấn không biến sắc bèn nói tiếp: “Ba cổ trận có bảo vật trấn giữ đã bị ba người phe Hắc Khởi phá, lúc nào cũng có thể xông ra. Lần này đệ đến tìm các vị thương nghị.”

“Đợi ta giết Pháp Tổ đã rồi tính.” Thần Nam tà ác quyết tâm giết Pháp Tổ, phát ra sát ý vô tận, mọi chim chóc bay qua ngoài xa đều bị giết sạch.

“Thần huynh, không thể giết Pháp Tổ được, giờ đại địch trước mắt, chúng ta không nên tự giết nhau.” Đức Mạnh không còn cười nổi nữa.

“Vậy thì sao? Ta lại muốn giết y.” Thần Nam tà ác không thèm coi Đức Mạnh vào đâu.

Đức Mạnh truyền âm: “Thần huynh, hoàn cảnh của huynh rất nguy hiểm. Nghĩ mà coi, huynh chỉ hùng mạnh được trong ba ngày, sau đó sẽ mất đi sức mạnh. Đề nghị huynh không muốn kết đại cừu với nhiều người, khiến họ đợi lúc huynh hư nhược...”

“Người uy hiếp ta?” Hắc lạnh lùng nhìn Đức Mạnh.

“Không phải, chẳng qua đệ hảo tâm đề tỉnh, huynh tưởng thật sự diệt được y sao? Pháp Tổ dầu sao cũng là Thái cổ cường giả bất tử bất diệt, lại không đến mức nguyên khí đại thương, huynh chỉ phong ấn được y mà thôi. Nhưng khi y thoát ra, đợi lúc huynh hư nhược đến báo cừu, không phải nguy hiểm lớn lao sao? Hơn nữa, việc ở đệ ngũ giới rất cấp bách.” Đức Mạnh nén lòng khuyên giải.

Thần Nam tà ác vốn không thèm nghe nhưng tinh thần tương thông với bản thể, đành phải cân nhắc. Không hẳn không giết được Pháp Tổ mà vì Đức Mạnh đang uy hiếp, đối phương đã cảnh cáo, giờ mà lật mặt sẽ kết thành đại địch.

“Chết tiệt.” Hắc cảm giác tinh thần bị xâm nhiễu, do bản thể không chế. Tình cảnh này phát sinh khá nhiều lần chỉ trong nửa ngày khiến hắc hoài nghi, thật ra là sao. Bản thể Thần Nam đã già lão, sắp chết đến nơi còn lấy đâu ra tiềm lực cỡ đó? Dù bản thể có là chủ thể, có ngàn vạn mối tinh thần liên hệ nhưng không thể cướp được quyền chủ đạo của tà ác chi thể.

“Đồng ý đi, bằng không ta không cho người đạt được cảnh giới hoàn mỹ.” Tiếng của bản thể vang lên trong óc hắc.

Bản thể Thần Nam suy tính rất lung, không vì bản thân mà phải nghĩ cho thân nhân và bằng hữu, không thể gây hấn với phe Đức Mạnh trong lúc này.

Trong thoáng chốc, Thần Nam tà ác cũng ngẫm nghĩ rất nhiều, hắc là sản vật của Thái Thượng vong tình lục, đã quét sạch mọi toan tính trong đầu óc, dẹp cạn mọi tiềm lực của bản thể rồi cơ mà. Hắc liền tưởng đến một loại công pháp khác trong thân thể Thần Nam - Hoán Ma kinh.

“Là hắc, Hoán Ma... Hoán Ma, lẽ nào thật sự hắc đổi thành một ma nhân được?” Sắc mặt Thần Nam tà ác khá khó coi, nhú chặt mày, tỏ vẻ suy tư.

Với Đức Mạnh và Pháp Tổ, đương nhiên hắc đang rung động, Đức Mạnh vội vàng khuyên thêm.

Thần Nam suy lão, được Tiềm Long giúp đỡ mới đứng vững trên không được, tỏ vẻ thương cảm nhìn về phía xa, tâm thần đang ở xa vạn dặm. Lúc này hắc chăm chú theo dõi Thần Nam tà ác, quát vang trong lòng đối phương: “Nếu người còn chút lương tri, đừng gây loạn nữa, người mà thoải mái sát nhân thì đại họa sẽ trút lên đầu bọn Long Nhi, người ta sẽ tìm nó báo thù. Người thích giết chóc, sau này cứ việc đổi thân phận, tùy ý sát lục, những giờ không được liên lụy Long Nhi.”

Hắc và Thần Nam tà ác tinh thần tương thông nên hiểu về “tiềm lực”, đối phương đang cân nhắc đến Hoán Ma kinh! Có điều bản thân hắc không cảm thấy chút sức mạnh nào, Hoán Ma tâm pháp đã bê trễ nhiều năm, lẽ nào trong đó còn ẩn tình?

Hắc rống lên: “Bản tính tà ác, người sinh tồn trong thân thể ta, nếu không sợ ta trừ đi nguồn gốc sức mạnh của người, cứ việc tới đi.”

Thần Nam tà ác cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, nói với Đức Mạnh và Pháp Tổ: “Được rồi, hôm nay coi như chuyện đùa thôi.”

“Nhưng...” Long Nhi đỏ lựng mặt mày, định lên tiếng.

Thấy nó như vậy, bản thể Thần Nam thông qua tà ác Thần Nam truyền âm: “Long Nhi, lúc nhần phải nhần, hơn nữa chúng ta không thiệt gì, con còn nhỏ, lúc về Tứ tổ sẽ phân tích duyên cớ cho con.”

“Không cần Tứ tổ phân tích, con biết rồi, sau này sẽ nỗ lực tu luyện, sớm nâng cao tu vi.” Long Nhi gật đầu đáp ứng.

“Ha ha... đã là hiểu lầm, mọi người vẫn là bằng hữu. Pháp Tổ người mau mở thịnh yến tại Tây phương Thiên giới bồi tội mau, giải thích cho thần linh hai giới hiểu.”

“Nên thế, một là bồi tội, hai là tẩy trần cho huynh.” Pháp Tổ cố rặn cười trong lòng bùng bùng lửa giận.

Cùng lúc, phương thiên họa kích trong tay Thần Nam chột lóe lên lãnh mang kinh nhân, thoáng chớp đánh nát Pháp Tổ.

Đó là hành động cả tà ác và bản thể Thần Nam nhất trí.

“Người...” Đức Mãnh lạnh lẽo nhìn Thần Nam.

Pháp Tổ nhanh chóng hợp lại thân thể trên không, gằm lên phần nộ.

“Ha ha... đùa chút thôi, không ngờ lại hơi quá, ha ha...” Thần Nam cười vang, Long Nhi nháy mắt, nắm chặt tiểu quyền đầu.

Dùng gậy ông đập lưng ông trả đòn khiến Thần Nam phi thường sáng khoái.

Trong Tây phương Thiên giới Thần Vực, các thiên sứ mỹ lệ múa lượn, hào quang vân vụ quần quanh một tiên viên, cây cỏ bùng lên, thần quang lấp lánh, kì hoa đua nở, cỏ thơm ngập đất khiến nơi đây thêm phần thần thánh mà tường hòa.

Hôm nay, Pháp Tổ của Tây phương Thiên giới thiết yến mời quý khách, cả Thần Vực rộn ràng nhạc vui.

Pháp Tổ và Thần gia chỉ là hiểu lầm, trận chiến với Thần Nam cũng thế. Tin tức này nhanh chóng truyền khắp tu giải hai giới, khiến nhiều người ngạc nhiên. Bất quá, không ai nói gì bởi không muốn đắc tội với mấy vị thiên giai cường giả.

Các tu luyện giả không lạ gì Đức Mãnh, vị đệ ngũ giới quân vương không phải đến Tây phương Thiên giới lần đầu, đã nhiều lần hợp tác với Pháp Tổ, các Tây phương thần linh càng quen thuộc với y.

Lần này rất nhiều thần linh đến dự yến hội mở rộng, địa điểm tổ chức tại một tiên viên.

Nam Cung Tiên Nhi cười tươi như hoa, xuyên qua lại giữa các thần linh, nàng ta rất thích kiểu yến hội này của Tây phương, tuyệt thế mỹ thái diện đảo chúng sinh liên tục nhấp nháy với các thần linh, nhiều người hoàn toàn mê mẩn.

Đại Ma đương nhiên đến dự, y cầm một chén mỹ tửu thơm nức, tìm cổ nhân trong đám đông.

Huyền Trang hòa thượng mồm mép bóng nhẫy, một mình trốn trong một góc, những thiên sứ liên tục bị y gọi mang rượu đến kinh hải nhìn y, có phải là đã hòa thượng chăng? Cạnh đó kẻ nửa ma nửa phật là Thanh Thiện ma phật và đệ tử Phật Tổ mới vừa nổi lại tình cảm chỉ dùng đồ chay.

Đông Phương Trường Minh, Hồn Thiên tiểu ma vương, hiểu chiến cuồng nữ Lý Nhược Lan đều đến.

Trong tiên viên đầy hoa thơm cỏ lạ, mùi hương thấm vào tâm tỳ khiến ai nấy say mê, cộng thêm những thiên sứ mỹ lệ trên không đang múa những điệu múa tuyệt mỹ, quả là đẹp mắt.

Trình tự của Tây phương yến hội khiến nhiều Đông phương thần linh không thích ứng được, nhất là những người bị mời tới lại càng ngượng ngáp. Nam thần còn đỡ, các nữ thần, trừ Nam Cung Tiên Nhi, hết sức lúng túng.

“Ngẫu mễ đầu phát!” Long Bảo Bảo mở cặp mắt sáng rực nhìn tiên tử trên không, nuốt nước bọt ừng ực.

Tiểu Phượng Hoàng nhỏ tiếng: “Tiểu long ca ca, chúng ta có đến không? Chúng ta là giáo chủ tà giáo, đến đó có khi bị người ta tìm ra thân phận.”

Long Bảo Bảo ra vẻ nghiêm chỉnh: “Thần dạy, chúng ta là đại giáo chính nghĩa lại nhân từ, các thần linh không hiểu ghen ghét với chúng ta vì chỉ trong mười năm chúng ta đã sáng tạo được kì tích, thu được nhiều tín đồ hơn họ. Người cũng là giáo chủ, không thể tùy ý nói ra những lời như thế, mỗi ngày nên gào to trong lòng rằng chúng ta là chính nghĩa.”

Hai mắt Tử Kim thần long chăm chăm nhìn vào tiên viên, cười hăng hắc: “Hôm nay thấy rất nhiều người quen, đúng là đại tụ hội. Ta dám khẳng định sẽ có chuyện hay.”

“Thúc thúc du côn cũng đi chứ? Thúc thúc bị nhiều Tây phương thần linh coi là ác côn cần bắt sống.” Tiểu Phượng Hoàng tỏ vẻ lo lắng.

“Đi chứ, phải quang minh chính đại mà đi. Ta tự giết cừu nhân, sao lại thành ác côn được. Con mẹ nó, long đại gia là thế nào, còn sợ ai? Nhất định phải đi.”

Tiểu Phượng Hoàng gật đầu ngây thơ: “Đúng, đúng, hiện tại nhiều người đều nói thế này ‘Ta là con rồng lưu manh, còn phải sợ ai.’”

Tử Kim thần long: “...”

Ở vị trí chính chủ yến hội, Thần Nam tà ác gặp phiền hà không nhỏ, không phải từ ngoại giới mà từ nội tâm.

Trong tà ác chi thể, hắn phát hiện được khí tức vận chuyển của Hoán Ma kinh, quả thật kinh hãi.

Nên biết hắn là tà ác chi thể do Thái Thượng vong tình lục kì công không ngừng vận chuyển trong thân thể Thần Nam tạo thành. Thái Thượng công pháp thường xuyên lưu chuyển nên tà ác thể không bao giờ có Hoán Ma tâm pháp, vì thế hôm nay hắn mới kinh ngạc.

“Chết tiệt, Thái Thượng vong tình là thể gian đệ nhất kì công, lẽ nào không áp chế nổi Hoán Ma? Sinh thành trong thân thể ta? Chết tiệt.”

Bản thể Thần Nam cũng đến, bất quá lúc vào tiên viên, theo yêu cầu của hắn mà Long Vũ cùng Tiềm Long lánh đi. Hiện tại, không ai biết rằng lão già tóc bạc phơ này mới là Thần Nam chân chính.

Thiên sứ thị giả cẩn thận đỡ hắn, không ai dám khinh thị những tu giả đến đây, kể có lòng tin đến đương nhiên không tầm thường.

Thần Nam gọi một ly hồng tửu, chậm chậm đi qua đám đông, tản bộ trong một góc tiên viên. Nhưng một thân ảnh nhỏ bé chạy về phía hắn, là Long Nhi.

“Lão gia gia ...”

Lão gia gia? Trong lòng hắn run lên.

Long Nhi mũm mĩm nháy mắt, mê hoặc nhìn hắn: “Kì quái thật. Lão gia gia, vì sao cháu thấy ông rồi liền rất khó chịu, cháu... cảm giác ông như thân nhân.”

Lòng Thần Nam nóng bỏng, đồng thời chua xót, cúi xuống nói: “Có lẽ chúng ta có duyên, để lão gia gia ôm cháu.”

345. Chương 346: Hoán Ma Biến Đổi

Thần Nam tỏ vẻ yêu mến, dịu dàng ôm nó, trong lòng đầy cảm giác hưng phấn, đây là con trai hắn, tiểu thiên giai cường giả, chuyển thể của Đại Long đao.

Người làm phụ thân như hắn quả thấy kiêu ngạo và tự hào, biết rằng sớm muộn gì cũng có ngày Long Nhi tỏa sáng, thành tựu không thể đo lường.

Đối diện với thân sinh cốt nhục, hắn vô cùng kích động, thân tình huyết nhục là đây, truyền thừa của sinh mệnh ẩn kí cũng là đây, ôm con trong tay mà hắn không dám nhận.

Quả là nỗi đau tốt cùng.

“Lão gia gia, cháu có cảm giác ông rất thân thiết, như người thân cận nhất...” Long Nhi đưa bàn tay nhỏ bó vuốt khuôn mặt nhăn nhúm của hắn, đôi mắt như hắc bảo thạch hiện lên vẻ mê mang.

“Ha ha...” Thần Nam cười cay đắng: “Chúng ta hợp duyên, có lẽ kiếp trước là phụ tử...”

“Chắc vậy, chưa biết chừng kiếp trước chúng ta là những người thân thiết nhất.” Long Nhi gật đầu nghiêm chỉnh.

“Ồ, ta thấy chúng ta có lẽ phụ tử thật sự.” Thần Nam mỉm cười, trong lòng lại chua xót: “Lão gia gia thường mơ thấy có hài tử như cháu.”

“Lão gia gia, cháu cảm giác ông tựa hồ rất thương tâm, sao thế?” Long Nhi ngẩng mặt lên hỏi.

Trong lòng Thần Nam quả đang nổi sóng, lắc đầu: “Không sao, hôm nay gặp được hài tử khả ái như Long Nhi, lão gia gia cảm giác vô cùng cao hứng.”

“Lão gia gia biết cháu tên Long Nhi?” Nó chăm chú nhìn hắn.

Thần Nam vô cùng kích động, suýt chút nữa để lộ dấu vết, hắn thầm thở dài, đối diện thân sinh cốt nhục mà không dám nhận, quả thật đau lòng: “Long Nhi còn nhỏ mà đã đại chiến Pháp Tổ, rất nhiều người đều thấy trận chiến hoành tráng đó, lão gia gia đương nhiên cũng thấy nên biết cháu là ai.”

Cùng mức, ánh mắt Long Nhi dời ra nhìn sang cách đó không xa. Thần Nam thuận theo ánh mắt nó, phát hiện bóng dáng quen thuộc.

Lão du côn Tử Kim thần long càng ngày càng bảnh bao, dáng vẻ cũng nam nhân hơn, chỉ chừng hơn ba mươi tuổi, rất phù hợp với thẩm mỹ quan của tiểu nữ sinh. Nhưng nó đứng yên còn khá, vừa nói liền lộ ngay ra bản tính du côn, lưu manh, tạt ngang tạt dọc trong tiên viên, chân tay động đậy.

Ngay gần đó, Long Bảo Bảo béo như quả cầu, không khác gì năm xưa, hình như nó rất thích hình dáng này nên dù biến hóa thành nhân hình được cũng không chịu.

Nó đang tắt tở, một ngọn thảo màu hoàng kim giờ cao chén rượu, lần lượt chạm cốc với những thần linh cạnh đó. Đồng thời, một thảo còn lại hành động cực nhanh, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, lùa mĩ thực vào miệng.

Các thần linh đều trợn tròn mắt, nhất là những thiên sứ thị giả, dù phát hiện động tác của nó cực nhanh nhưng vẫn không phục vụ kịp nhu cầu, nó đứng tiệt cạnh một xe thức ăn, thanh toán gọn nhẹ toàn bộ.

“A, thần dạy, gan ngỗng này rất khá. Ồ, món trâu nướng cũng được, tay nghề ổn lắm.” Nó vừa ăn vừa nốc, không quên bình phẩm, đồng thời quay qua mấy thần linh đã chạm cốc vài lần, đang ngẩn ngơ cạnh đó: “Nào, chúng ta cạn chén nữa. Ồ, sao thế? Sao lại về sớm vậy trong lúc đang yến hội, thất lễ quá, không hay chút nào.”

“Cạn... cạn chén...” Thần linh đó cố dời mắt nhìn theo tốc độ ngọn thảo của tiểu long đang quơ thức ăn, chạm cốc rồi mới tỉnh mộng, tức giận quay phắt lại mắng: “Xưa nay ta chưa thấy kiểu ăn uống này bao giờ, còn nói ta không biết lễ nghi, ta #@%T...”

“Ôi, tiểu thư cao quý và mĩ lệ, rất vinh hạnh được gặp tiểu thư, chúng ta cạn chén.” Thần linh ban nãy bị tiểu long chọc tức bỏ đi, nó lại nháy mắt với một thiên sứ nữ tám cánh đang đi tới.

“Long Bảo Bảo đáng yêu quá.” Thiên sứ thấy nó khả ái hoạt kê liền sinh lòng yêu thích, vui vẻ cạn một chén, không quên vuốt ve nó. Nhưng rồi nàng ta nghĩ ra: “Người, người... có phải là... một trong bốn đại đạo năm xưa, mấy... mấy năm nay...” Đoạn lập cập bỏ đi ngay.

“Ồ, mỹ nữ đừng đi...”

Gần đó, Tiểu Phượng Hoàng thấy dáng vẻ của Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo cảm giác mất hết mặt mũi. Nó đã hóa thành nhân hình, là một tiểu nữ đồng bảy, tám tuổi, cực kì xinh đẹp khả ái, như búp bê. Nhưng vì tiểu long và Tử Kim thần long mà hết sức ngượng ngập, hớp khê một ngụm tiên lộ.

“Lão gia gia, để cháu giới thiệu với ông ba bằng hữu, họ... họ... rất đặc biệt, những là bằng hữu tốt nhất của cháu.” Long Nhi hình như cũng hơi ngại, biểu hiện của con rồng du côn và Long Bảo Bảo hơi thái quá.

“Được.” Thần Nam không cự tuyệt, đồng thời cũng muốn đến gần mấy lão hữu, Tử Kim thần long chính kẻ gần bó với hắn với hắn nhất trên đời, những chuyện năm xưa không thể nào quên.

Hắn cầm tay Long Nhi đến gần ba con thần thú, tức thì khiến cả ba chú ý, cùng có cảm giác kì quái, tựa hồ quen biết hắn mà không nghĩ ra là ai.

Khí tức của hắn đã hoàn toàn thay đổi, linh hồn cũng bị tàn phá, trong yến hội lại có một “Thần Nam” nên ba con thần thú không thể đoán ra thân phận của hắn, chỉ biết hồ nghi nhìn nhau.

“Lão gia gia, đây là lưu manh long thúc thúc, Tiểu Phượng Hoàng tỷ tỷ, còn đây là Long Bảo Bảo đệ đệ.”

“Đau thật, sao mỗi lần đến lượt ta đều bị hạ xuống một cấp.” Bị giới thiệu như thế, Long Bảo Bảo phi thường bất mãn nhưng đành bó tay.

Thần Nam và ba con thần thú nhìn nhau, như lão bằng hữu nhiều năm không gặp, hết sức thân thuộc, liên tục chạm cốc.

Đoạn Tử Kim thần long nói với Long Nhi: “Tiểu Long Nhi, hôm nay không phải đến tìm ta đấu rượu chứ, chúng ta rất muốn gặp phụ thân ngươi mà tên khốn đó lại lặng lẽ mất tích mười ba năm liền. Đúng là đáng ghét.”

“Cha và Pháp Tổ, Đức Mạnh còn đang thương lượng sự tình, chút nữa sẽ xuất hiện. Đấu rượu thì đấu, ai sợ chứ.”

Thần Nam phát hiện Long Nhi vừa ngoan ngoãn thiện lương, lại có khía cạnh hắc không hiểu nổi. Như hiện tại, nó dùng thần thông hút hai thùng rượu lớn đến, đưa cho Tử Kim thần long một rồi uống ừng ực ngay.

Hắn bật cười, tiểu tử quỷ này lúc nhỏ được hắn dùng rượu thay sữa, nhớ lại mà ấm lòng, nhưng chuyện đó đã lâu...

Đúng lúc đó, một thanh âm chói tai vang lên, cắt đứt tiếng cười vui.

“Con rắn bốn chân ngươi còn dám bò đến đây à!” Một kim phát nam tử than hình cao ráo, sát khí đằng đằng tiến tới.

“Ta gặp ai nhỉ, cách đây không lâu vẫn còn là đấu thần nhỉ? À, lên đến cảnh giới Thần Vương nhanh gọn, nhưng còn chưa đủ phân lượng, gọi thêm bằng hữu đi, long đại gia tiếp hết. Lần trước, bản thân long còn chưa đã tay.”

Tử Kim thần long tỏ vẻ cường mãnh, lộ ra sát cơ khiến những người cạnh đó vội thoái lui.

“Ha ha...” Tiếng cười như chuông bạc vang lên, Nam Cung Tiên Nhi núng nính đi tới, thân thể phát ra mị hoặc vô tận, dung nhan tuyệt thế vũ mị cùng đôi mắt ướt át như biển cả càng câu hồn đoạt phách.

Nàng ta cười lạnh lạnh với nam tử lạ mặt: “Ngươi mới lớn mật, dám gây loạn trong yến hội này. Các người càng ngày càng không có đạo lý, chẳng trách thần linh cốc bị người ta tìm đến tận nơi, cắt đầu nhân vật lãnh đạo.”

Bị nàng ta trào phúng, nam tử vô cùng phẫn hận.

Bọn họ là những đấu thần và pháp thần từ Nhân gian phá toái hư không, được Tây phương Thần Vực thu nhận, tụ hợp tại một nơi là thần linh cốc, do Thần Vực phái Thần Vương cao thủ đến lãnh đạo, ngang hàng với những chủ thần điện, có cả thiên sử thị hầu.

Đại cừu nhân của con rồng du côn là một vị Thần Vương trong số đó, nó biết địch nhân lợi hại nên ẩn nhẫn chứ không vội báo thù, nhưng đến kì tế bái tiểu bạch long hồi bảy năm trước thì không chịu nổi nữa.

Được Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng đi theo, nó đến Tây phương Thiên giới chờ đợi nhiều ngày mới thấy Thần Vương đó, đại chiến khốc liệt nổ ra, sau cùng cũng hạ sát được địch nhân. Từ đó nó bị nhiều thần linh của Tây phương Thiên giới đuổi bắt.

“Các người đến đây.” Nam tử cao ráo thấy Nam Cung Tiên Nhi đến định trợ trận cho con rồng du côn bèn hô to, hơn hai mươi thần linh nhanh chóng tủa ra, vây chặt lại.

“Ai, ai, ai đến tìm bằng hữu của ta gây phiền?” Một thân ảnh cách đó không xa đứng dậy, một tửu nhục hòa thượng mồm mép bóng nhờn, tay trái cầm một cái đùi lợn lớn, tay phải ôm vò mỹ tửu, mùi thơm điếc mũi, lác lác đi tới chỗ bọn Long Bảo Bảo. Là Huyền Trang hòa thượng.

“Muốn sinh tử đại chiến sao? Hay lắm, Ngũ Âm ma ngục đã lâu không có sinh mệnh tế hiến.” Giọng nói lạnh lùng truyền tới, Đại Ma hùng hổ cất bước.

“Hắc hắc ...” Hỗn Thiên tiểu ma vương cười lạnh tanh bay tới.

Liền đó, bạch phát nam tử Đông Phương Trường Minh, hiếu chiến cuồng nữ Lý Nhược Lan cũng tới. Cả Tử Thần Tiềm Long và Long Vũ ở xa cũng dần ép tới gần.

Không khí trở nên khản trương, huyết chiến sắp bùng nổ.

Người thần linh cốc toát mồ hôi lạnh, nhân số họ tuy nhiều nhưng đối phương toàn là Thần Vương hoặc Thần Hoàng, khiến họ không dám thở mạnh. Sau cùng, mấy bị tiên bối Thần Vực ra mặt điều đình, họ mới được rút lui êm thấm.

Trận lộn xộn khiến nhiều thần linh trong tiên viên quan sát, nhưng mọi sự êm đẹp thì tất cả lại bình thường, có điều những người quen nhau tụ tập lại một nơi.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào Thần Nam, ai cũng có ảo giác, hẳn là người quen nhưng không đoán ra được là ai.

Thần Nam biết cứ thế này chắc sẽ bại lộ, định tìm cách rời đi nhưng chợt thất choáng váng, suýt nữa gục xuống.

Long Nhi hô lên kinh hãi, vội đỡ hấn dậy. Long Vũ nhanh chóng xuyên qua đám đông, dịu dàng đỡ hấn, cử động vi diệu này khiến tất cả hồ nghi.

“Không sao, ta đi tìm chỗ nào nghỉ một chút.”

Long Nhi và Long Nhi vội vàng dìu hấn đến ngồi tại một chiếc ghế gần đó.

Hấn khẽ nhắm mắt, tâm thần trôi xa, bay về hướng Thần Nam tà ác.

Lúc này Thần Nam tà ác và Pháp Tổ, Đức Mạnh đang ở trên một hòn đảo nổi, do chúng thần của Thần Vực tôn sùng Pháp Tổ mà kiến tạo thành.

Hòn đảo ở trên tầng không Thần Vực, chung quanh có mây trắng phất phơ, trên đảo có kì hoa đua nở, cỏ thơm ngập đất, tiên hạc bay múa, vườn trắng hót vang, thọ quy bò lổm ngổm, xứng danh đất lành thế ngoại.

Chỉ có những người Pháp Tổ cực kì coi trọng mới có cơ hội lên đây.

Hôm nay, Pháp Tổ và Đức Mạnh ở đây bàn luận tình thế đệ ngũ giới, Thần Nam tà ác thì thoảng xen vài câu nhưng có vẻ không hứng thú. Nội tâm hấn không an, liên tục truy tìm Hoán Ma nguyên khí trong thân thể, nhằm triệt để tìm ra bí ẩn khiến hấn ăn ngủ không yên này.

Sau cùng cũng tìm được chút manh mối tại tâm hải, giữa trùng trùng hỗn độn.

Sức mạnh điên cuồng dâng lên, Pháp Tổ và Đức Mạnh đứng phất dậy, phát hiện sắc mặt hấn cực kỳ khó coi, không để ý đến cả hai mà thần tình ngưng trọng tiến hành đả tọa.

Pháp Tổ cười lạnh: “Thiên gia tâm ma trong truyền thuyết sản sinh chẳng?” Hai mắt y hung quang đại thịnh, mấy lần giơ chuông lên nhưng bị nhân thần lãnh khốc của Đức Mạnh cản trở, sau cùng cả hai lui đi, mặc cho mình Thần Nam tà ác đả tọa.

Hấn trôi vào tâm hải, hét vang: “Hoán Ma kinh. Hoán Ma, quả thật có chút bản lãnh, lại đối kháng được cả Thái Thượng vong tình. Ra đây cho ta, mặc kệ ngươi đến từ đâu, là ai đều ra đây mau, ra khỏi tâm hải của ta, thần thức của ta.”

Nhưng nơi chưa được chạm vào trong thần thức cũng như vùng hỗn độn của ngoại giới, mệnh mang vô tận. Thần Nam tà ác không ngừng phá tan vùng hỗn độn, lao về điểm khí tức.

Hấn cực kỳ phần nộ, tưởng chỉ có mình là biến hóa duy nhất, ai ngờ có cả một con ma bí ẩn hơn. Hấn không tin Hoán Ma kinh hơn được Thái Thượng vong tình lục nhưng sự thật bày ra trước mắt, buộc phải chần kinh xen lẫn phần nộ.

“Ầm.”

Thần Nam tà ác phá tan một vùng thần thức rộng lớn, sau cùng cũng thấy nguồn gốc khiến mình bất an.

“Ha ha... ha ha ha...” Tiếng cười khoa trương cuồng vọng từ vùng thần thức phía trước vang lên, một cá hắc phát thanh niên nam tử trần trụi như ma thần lạnh lùng nhìn hấn.

“Chết tiệt. Dám ẩn thân trong thần thức của ta.” Thần Nam tà ác gầm lên phần nộ.

Cùng lúc, cảm xúc của bản thể Thần Nam bị kéo đến, thấy hai Thần Nam trẻ tuổi đang lạnh lùng nhìn nhau, kẻ tóc bạc là sản vật của Thái Thượng vong tình lục, còn kẻ tóc đen phát ra ma khí vô tận thì hẳn chưa thấy, song cảm giác được kẻ này mạnh mẽ kinh hồn.

Ma!

Trong thoáng chốc thấy hắc phát Thần Nam, không hiểu sao bản thể lại nghĩ đến từ đó. Không sai, là một con ma, bất kể từ thể phách hay khí chất đều là vậy, lần đầu nhìn thấy đã nảy ra ý nghĩ đó.

Bạch phát Thần Nam lại ngùn ngụt tà khí.

Một ma!

Một tà.

Cả hai đối lập nhau.

“Hoán Ma Thần Nam đến.”

“Thái Thượng Thần Nam đến.”

Hai Thần Nam lạnh lùng lên tiếng, đoạn cùng nhìn về phía bản thể.

Thần Nam chưa từng nghĩ đến Hoán Ma kinh lại biến đổi thành một sinh mệnh cá thể, việc này vượt khỏi những gì điển tịch Thần gia ghi lại. Hắn vô cùng bất ngờ, hỏi: “Người sinh ra thể nào?”

“Ha ha...” Hắc phát ma tính giữa mặt cười điên cuồng, tỏ vẻ khao trương cực độ, sau lưng lạnh giọng đáp: “Cần phải tạ Thái Thượng vong tình huyền công, không có hắn áp bức ắt không có ta, ha ha... đúng là thú vị, ta hình thành từ ma tính đại bạo phát!”

“Các người...” Thần Nam lạnh lùng nhìn cả hai từ xa, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Muốn chết cứ việc quyết đấu xem ai sống ai chết.”

“Ha ha...”

“Ha ha... ha ha ha...”

Hắc phát ma tính và bạch phát tà ác Thần Nam cùng nhìn bản thể với vẻ khinh miệt: “Người còn sống bao lâu nữa, bất kể ai thắng, người cũng sẽ chết.”

346. Chương 347: Triệu Hoán Thái Thượng

Hoán Ma tâm pháp mười ba năm nay vẫn ngằm vận chuyển, thật ra đã siêu thoát Hoán Ma kinh, bị Thái Thượng vong tình lục áp chế mà biến dị, cướp lấy một phần tinh túy của Thái Thượng, bằng không sao có thể biến hóa thành một ma tính Thần Nam.

“Ha ha... ha ha ha...” Hắc phát ma tính Thần Nam cười cuồng dại, ngông cuồng hơn cả bạch phát tà ác chỉ thể, hình như không hề sợ đối phương mà cười vang: “Người lấy bản thể làm gốc, ta lấy chính ta, đương nhiên ta cao hơn một mức, bị kịch của người đã định, phải trở thành bàn đạp cho ta.”

“Nằm mơ hử, Hoán Ma sao so nổi với Thái Thượng, ta thấy người chỉ một con ma dị dạng. Hừ, hóa ra là một tên hề biến đổi, hôm nay người chết chắc.” Bạch phát chỉ thể đáp trả.

“Ha ha... nếu người thành Thái Thượng thật hăng khẩu xuất cuồng ngôn.” Hắc phát Thần Nam lộ vẻ ngông cuồng.

“Cũng thể thôi, ngày nào Hoán Ma kinh có được một chân ma, người hăng đại ngôn, giờ người chẳng qua là một con rối múa may trước mắt ta.”

Dù biết đối phương cực mạnh nhưng cả hai không ngừng đả kích, định chiếm thượng phong về khí thế. Đương nhiên cả hai khá ngang ngửa, không ai dám coi thường đối phương.

Bản thể Thần Nam lặng lẽ nhìn cả hai, thân thể suy lão của hắn và đầy sức sống của hai phân thể hoàn toàn đối lập, nhưng lúc này không ai thấy tâm linh hắn dao động, đứng bất động như nham thạch phong hóa.

Đương nhiên hắn cảm khái, nhìn hai phân thể lại nhớ đến thời kì đỉnh cao với thân thể như đồng như sắt chứa đầy sức mạnh. Hiện tại tất cả đều xa xăm.

Bạch phát tà ác chỉ thể gầm lên giận dữ: “Nói nhiều vô ích. Sinh tử quyết chiến nào.”

Hắc phát ma tính cũng cười lạnh liên hồi: “Hay lắm.”

“Thái Thượng vô tình!” Bạch phát tà ác hóa thân thể thành hư ảnh mờ mờ, nhanh chóng di động trong thần thức, kết thành đạo đạo pháp ấn, thân thể tạo ra “thể” cực mạnh, sức mạnh hùng hồn tràn ra như biển gầm.

“Chân ma vô tướng!” Hắc phát ma tính cũng quất vang, hóa thành ngàn vạn hư ảnh, toàn thân mờ lung rồi tụ lại, liên tục di động như ảo ma, nhanh đến cảnh giới khó tưởng tượng nổi. Sau cùng y biến mất khỏi thần thức hải.

Không chỉ bạch phát tà ác chỉ thể mà bản thể Thần Nam cũng biết tốc độ của ma tính quá nhanh nên không nhìn rõ.

Vô tình đối vô tướng!

Lần này Thái Thượng vong tình lực đấu với Hoán Ma công.

Động tác của bạch phát tà ác càng lúc càng chậm, thân thể thực hiện những động tác phức tạp, pháp ấn hùng mạnh từ tâm sinh ra, do thân mà thành.

Động tác của hắc phát ma tính lại nhanh dần, triệt để tan vào trong mệnh mang, tung tích bất tăm.

“Bình.”

Hắc phát Thần Nam phát động công kích trước với tốc độ tột cùng, chưởng hóa thành đao bổ xuống. Bạch phát tà ác tuy động tác chậm nhưng ở đâu cũng thấy chưởng ấn chặn đứng chưởng đao lại.

Thần thức gầm gào, ánh sáng mệnh mang chiếu ra, đao động tinh thần hùng hồn tràn lan.

Bản thể Thần Nam ở xa quan sát nên không nguy hại gì. Nhưng cổ đao động tinh thần hùng hồn từ bạch phát tà ác chỉ thể lan cả ra ngoại giới.

Áp lực thần thức đáng sợ che kín thần đảo trên không.

Đó là nơi Pháp Tổ tu luyện, chỉ vài người lên được, lúc này trừ Thần Nam, chỉ còn Pháp Tổ và Đức Mãnh.

Hai người tuy cách bạch phát Thần Nam xa nhưng cảm ứng thấy tinh thần dao động đầu tiên, tức thì sững sốt, bởi họ cảm ứng được chiến ý cực mạnh, như thể Thần Nam gặp đại địch.

Hai đại thiên giai cao thủ nhanh chóng lao tới, khiến Thần Nam gặp khó khăn chắc chỉ có cường địch từ đệ ngũ giới. Nhưng đứng đến gần mới thấy không phải thế, chỉ mình Thần Nam tà ác đang tĩnh tọa.

“Người có biết hắn sao không? Sao ta lại thấy trong thân thể hắn có hai cổ đao động tinh thần cực mạnh.” Pháp Tổ hỏi, trong mắt lóe hàn quang, rất muốn tung ra thiên giai cấm chú ma pháp, triệt để diệt luôn đại địch. Nhưng Đức Mãnh rất xem trọng Thần Nam, quyết không cho y hạ thủ.

Đức Mãnh lộ vẻ suy tư, sau cùng thở dài: “Thần huynh quả nhiên thiên sinh kì tài, đang chiến đấu với mình. Pháp môn này, ta không biết, chắc huynh ấy đang tu luyện đến lúc khẩn yếu quan đầu, không nên quấy nhiễu.”

Trong thân thể Thần Nam tà ác, hai Thần Nam đối lập nhau đều nghe rõ những lời bên ngoài, chỉ hắc hắc cười lạnh, đây mà là tu luyện sao, rõ ràng sinh tử đại chiến, ai dư hơi đi chiến đấu với chính mình.

Bản thể Thần Nam đã già nua cũng tỏ vẻ nghĩ ngợi, lời Đức Mãnh nói khiến hắn sa vào trầm tư.

Bạch phát tà ác và hắc phát ma tính, một dùng động tác chậm kết pháp ấn đối quyết, một cực nhanh, thân hóa vô hình, chìm vào bóng tối.

Nhanh đầu chậm.

Chậm chống lại nhanh.

Chợt bạch phát tà ác quát vang: “Dùng tinh thần đối quyết kiểu này không thú vị, chúng ta ra ngoài đại chiến thật sự quyết sinh tử.”

“Người nói ngon lành nhỉ, ta chưa luyện thành thể phách.” Hắc phát Thần Nam hừ lạnh.

“Phế vật!” Bạch phát chỉ thể cười khinh miệt.

“Người nói gì, tìm chết hả.” Trong bóng tối chợt dấy lên thiên phong, một bàn tay khổng lồ bổ xuống, che kín phạm vi ngàn trượng trên đỉnh đầu bạch phát Thần Nam.

“Ta bảo ngươi là phế vật, còn chưa tu luyện xong thể phách. Hừ, vậy càng dễ, ta ép ngươi phải ra. Thể nội ta không dung được ngươi. Cửu thiên thập địa - Thái Thượng khu ma!”

Thái Thượng vong tình lực yêu cầu cực kì hà khắc với tinh thần tu luyện, quyết không cho ngoại địch xâm nhập vào tâm hải. Cùng với tiếng quát, thần thức hải dấy lên sóng lớn, bóng dáng hắc phát Thần Nam trong bóng tối hiển hiện ngay.

Y bị một cỗ sức mạnh trối lại, bàn tay bị giữ trên không, lộ rõ thân ảnh đáng sợ đỉnh thiên lập địa. Cực hạn tốc độ không phát huy được, đại lực vượt ngoài tưởng tượng đang kéo y xuống, định xé tan xác.

Y biết không thể tiếp tục thể này, bằng không sẽ bị hủy diệt, bèn tụ hết sức mạnh toàn thân, găm lên chói lói, thân thể nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành mũi kim đột phá phong tỏa của thần thức hải, ra khỏi thể phách bạch phát Thần Nam. Một đại hào quang hỗn độn xuất hiện trên tòa thần đảo, hắc phát ma tính không có thân thể, nên chỉ hiện hình được thể này.

“Ha ha... ha ha ha...” Bạch phát tà ác bật cười mở bừng mắt, búng mình lên, lạnh lùng nhìn dải sáng hỗn độn: “Ngay thân thể ngươi còn chưa tu luyện xong, đâu sao nổi với ta? Hôm nay phải khiến ngươi tịch diệt.”

“Hắc hắc ...Ngươi quá coi thường ta rồi, có thân thể cực tốt cho ta tạm dùng.”

“Thân thể người khác thì sao, chỉ là hạ thừa.”

Hắc phát ma tính cười lạnh: “Là bản thể thì, ha ha...” Hào quang hỗn độn lóe lên, biến mất khỏi thần đảo.

Bạch phát chỉ thể gào lên không ổn, nhanh chóng bám theo.

Pháp Tổ và Đức Mạnh trên đảo đều tỏ vẻ hồ nghi, họ vừa nghe thấy tiếng găm, tựa hồ thật sự có cường địch.

Trong tiên viên, không khó vô cùng vui vẻ, các thần linh liên tục cạ chén, thiên sứ thị giả không ngừng đi lại, phục vụ họ.

Ở trong tâm tiên viên và trên không, vô số thiên sứ đang múa, nhiều Tây phương thần linh cũng tham gia, khung cảnh bình thường hiếm thấy nên hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không ai chú ý đến một đạo hào quang hỗn độn mờ mờ tiến vào tiên viên, rồi thân thể Thần Nam già nua rung động, mở bừng mắt, bắn ra thần quang lấp lánh, vẽ mờ đục khi này tan sạch, phát ra sức mạnh kinh hồn.

Bàn ghế quanh đó bị áp lực chấn tan. Bọn Long Vũ, Long Nhi cũng bị hất bay đi, các thần linh chung quang bị ép liên tục thoái lui.

Thần Nam tóc trắng chậm rãi đứng dậy, toàn thân phát ra khí thể như núi non, không còn vẻ gì già nua nữa, phẳng phất như ma thể được thép đúc thành.

Ai nấy trong tiên viên đều cảm giác được hấn hùng mạng mà đáng sợ, rung rẩy từ đáy lòng, nhiều thần tiên hoảng sợ, toàn bộ ánh mắt đặt hết lên mình hắn.

“Thần ...huynh...”Long Vũ kinh hoảng nhìn hấn.

“Lão gia gia, sao vậy?” Long Nhi cũng kinh ngạc, lộ vẻ không hiểu.

“Ha ha ... ha ha ha...” Lúc này ma tính đang khổng chế thân thể già nua, ngửa mặt cười vang rồi chậm rãi bay lên, đối diện với một bóng người trên đó.

Tất cả đều kinh hãi, bạch phát lão nhân thân phận bất minh này lại dám đối chiến với “Thần Nam” mất tích mười ba năm trở về. Ai cũng thấy tình hình song phương vô cùng khấn trương.

“Cha... lão gia gia ...”Long Nhi ở dưới kêu lên nhưng không ai nghe, hiện tại họ chỉ tính cách dồn hay vào tử địa.

Tiềm Long và Long Vũ nhìn nhau, tỏ vẻ lo lắng.

Những người khác lại càng không hiểu, lão già tóc bạc là thần thánh phương nào lại đạt đến thiên giai chi cảnh!

Hiện tại sức mạnh của bát hồn bị hai Thần Nam chia đều, chiến lực của cả hai ngang nhau.

Thần thức của bản thể Thần Nam tựa hồ tách làm đôi, một phần quay về ma tính, một phần ở lại với tà ác. Thoáng chốc, hấn có thể thông hiểu cả hai, trạng thái cực kì huyền diệu.

“Thái Thượng tuyệt tình!” Tà ác chi thể quát lớn.

Ma tính cười lạnh liên hồi: “Vô tình vô dụng, đối sang tuyệt tình, ta thấy ngươi nên đối qua vong tình, bằng không sao là đối thủ của ta được.”

Thoáng chốc hai người kịch chiến, làn này động tác của tà ác chi thể không còn chậm chạp và nhanh không kém ma tính, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, nhanh đến độ không ai nhìn rõ.

Các thần linh chỉ nghe được tiếng quyền chưởng không ngừng va chạm, từng đạo năng lượng đáng sợ xé toang hư không, sau cùng trời cao sôi lên, đại chiến giữa lưỡng đại thiên giai cao thủ biến nơi đó thành một vòng xoáy năng lượng kinh hồn.

Nhưng thiên sứ không cẩn thận bị cuốn vào liên hóa thành bụi cát, hoàn toàn tan biến.

“Thái Thượng phục ma!” Tà ác Thần Nam thi triển huyền học, tinh không lấp lánh hiện lên giữa ban ngày, một bóng hình cao lớn thánh khiết như bậc thánh nhân lao vút vào tinh hải.

Từ chân trời bay về, một bàn tay ngàn trượng bổ vào ma tính.

Các thần linh trong tiên viên cả kinh, họ mẫn cảm nhất với bàn tay này, trận diệt thể vạn năm trước cũng thế, khiến những thần linh thời kì đó gần như chỉ biết đợi chết.

Trận biến cố đó có một thú trào vô biên dấy lên, giờ trên không tuy là bàn tay người nhưng vẫn khiến họ kinh hoàng.

“Ha ha ... ha ha ha...”Thái Thượng sao? Có tồn tại đó thật à?” Ma tính không hề sợ hãi, ngược lại ngửa mặt cười vang, chú thị vào thân ảnh mỗi lúc một ca, sau cùng quát lớn: “Hoán - ngã - chân - ma!”

Một ma ảnh cực lớn chợt hiện lên sau lưng ma tính, to lớn như ngọn núi, bàn tay xòe ra dài liên miên.

Tiếng ma khiếu chấn nhiếp thiên địa, ma ảnh bay lên nghênh đón “Thái Thượng” từ chân trời lao tới.

347. Chương 348: Ma Nuốt Thái Thượng

Những vì sao treo trên không tạo thành một vùng sáng lấp lánh trước mắt chúng nhân khiến các thần linh cũng thấy vô cùng tà dị. Họ kinh hãi hơn bởi thấy hai hình ảnh khổng lồ lao vào nhau giữa biển sao.

Thái Thượng phục ma, quả nhiên triệu hoán được hình ảnh khổng lồ trong tinh hải, tuy không thật rõ ràng nhưng ai cũng cảm giác được uy lực trên cả tượng tượng, nên đều kinh hãi.

Thái Thượng là truyền thuyết từ xa xưa, một chuyện thần thoại không đầy đủ, tuy nhiều người từng nghe qua nhưng chưa ai hiểu được thật ra nó là gì hay hàm chứa bí mật gì.

Ma ảnh lại càng đặc biệt, thoáng chốc đã trải khắp thiên địa, đủ tư cách tranh cao thấp với “Thái Thượng”, đương nhiên vô cùng mạnh mẽ. Nhưng đáng sợ nhất là không biết gì về nó.

Họ chỉ biết, công pháp do ma tính và tà ác Thần Nam đang thi triển vượt xa kiểu đối quyết tầm thường, hình như đang thi triển ma chú cổ xưa triệu hoán tàn hồn của những cường giả từng tồn tại để tiến hành đại chiến!

Cũng chỉ có vài người hiểu được như thế.

Tình cảm của bản thể Thần Nam tuy bị tách làm đôi nhưng vẫn suy nghĩ được, cảm thụ rõ ràng suy tính của hai Thần Nam đang đấu nhau.

Hắn không hiểu lắm về Thái Thượng nhưng lại hiểu sâu về ma ảnh khổng lồ. Đó là tiên tổ Thần gia muốn sống lại, cũng là tàn hồn năng lượng phiêu đảng trên thế gian tạm thời tụ tập lại.

Viễn tổ có thể tranh cao thấp với Thái Thượng.

Đương nhiên Thần tổ từng tồn tại, còn Thái Thượng có phải là Thiên nhân năm xưa? Bản thể Thần Nam chìm trong suy tưởng.

Trên không trung, tinh không vô tận, hai bóng hình khổng lồ đang đại chiến. Động tác cả hai cực kỳ huyền diệu khiến chư thần há hốc mồm kinh hãi. Mỗi động tác đều có dụng ý sâu xa, tuyệt không lãng phí chút khí lực nào.

Dù họ không có sức mạnh thì lối xuất thủ tính toán chặt chẽ như đánh cờ này cũng khiến người ta hoảng sợ. Nói gì khi họ có hủy diệt chi lực của tinh không hỗ trợ.

Hai thân ảnh hóa thành điểm điểm quang mang trên tinh không, động tác vượt khỏi tầm cực hạn thị lực của chúng thần. Nhưng sức mạnh hủy diệt không tản ra, đòn nào không trúng liền tiêu tan hết hoặc thu liễm, không có mấy may nguyên khí bị lãng phí.

Cả ma tính và tà ác Thần Nam đều biến mất khỏi tầng không tiên viên, sau cùng nhập vào hai hình ảnh khổng lồ ở chân trời, hợp lại với “Thái Thượng” và “Chân ma”.

Cả hai không còn phân rõ bản thân là Thái Thượng hay chân ma, thần thức bản thể Thần Nam cũng mơ hồ, cảm giác hắn không còn là người ngoài cuộc mà tự thân tham dự trường đại chiến kịch liệt, phảng phất hóa thành hai cao thủ trong truyền thuyết.

Trên thần đảo, sắc mặt Pháp Tổ và Đức Mạnh tối sầm, chăm chú quan sát hai hình ảnh mờ mờ.

Hồi lâu sau, Pháp Tổ mới thở phào: “Còn may, ta suýt nữa bị chấn động, còn cho rằng họ là âm hồn bất tán, hôm nay sống lại.” Y cực kỳ khẩn trương, chắc chắn trong quá khứ từng có không ít “qua lại” với Thái Thượng và Thần tổ.

Sắc mặt Đức Mạnh vẫn âm u, liên tục nhíu mày suy tư, hồi lâu mới lên tiếng: “Thái Thượng, Thần tổ, Thất Tuyệt nữ có quay về không?”

Pháp Tổ nghe vậy, thân thể cứng lại, quay đầu sang nói từng chữ: “Không - thể - nào.”

“Hắc hắc ...mong là vậy.” Đức Mạnh tỏ rõ vẻ bất an.

Trên không chung liên tục biến đổi, trong nháy mắt không hiểu ma tính và tà ác Thần Nam đã đại chiến bao nhiêu hiệp. Không chỉ tà ác chi thể lợi dụng sức mạnh của sao trời để khắc chế địch thủ, ma tính và chân ma hợp nhất cũng mượn được tinh thần chi lực.

Chúng nhân ngẩng lên chỉ thấy tinh quang lấp lánh, cháy bùng lên như ngọn lửa, sáng rực như hỏa sơn. Nhưng không ai cho rằng đó là mỹ cảnh mà đều biết là sinh tử đại chiến.

Ngọn lửa đó có sức mạnh hủy diệt vô số sinh linh, điểm điểm tinh mang vừa rơi xuống đã biến thiên sứ chiến đội đi tuần tra thành tro bụi. Quả nhiên uy lực vô cùng.

“Lãng phí thật, sức mạnh này lẽ ra nên đánh vào bọn Hắc Khởi bị phong ấn...” Đức Mạnh thấp giọng lầm nhảm.

“Thái Thượng - diệt tuyệt!” Hình ảnh khổng lồ của tà ác chi thể chợt quất lớn: “Tất cả nên kết thúc thôi, chết đi.”

Hiển nhiên y đã sử dụng sức mạnh cực hạn. Tay phải Thái Thượng rõ dần, phẳng phất biến thành thực thể có huyết nhục.

Bàn tay khổng lồ điên cuồng bổ vào cự ma trên không.

“Ầm.”

Dưới ánh sao, ma ảnh đỉnh thiên lập địa bị đánh thành hai mảnh, gằm lên kinh hồn. Tiếng gằm chấn động màng tai, xuyên kim liệt thạch khiến thần linh trong tiên viên đau đớn đưa tay lên ôm tai. Đa phần cảm giác như trời xoay đất chuyển, thiên địa phẳng phất đang lắc lư.

“Chân ma” khổng lồ bị đánh thành hai đoạn, tỏ vẻ thống khổ bất kham nhưng không mờ đi mà tiếp tục điên cuồng vận chuyển ma khí. Thiên địa trở nên tối tăm như ngày tàn đã tới, những thần ma có thiên nhân thần thông lúc này cũng khác nào người mù.

Trên Nguyệt lượng, Tứ tổ và Ngũ tổ thông qua kí ức thủy tinh nhìn thấy tất cả, hai người kích động thiếu điều nhảy dựng lên.

“Đúng là... không tin được.”

“Lão nhân nọ luyện Hoán Ma kinh đến cảnh giới này đúng là không tưởng tượng nổi. So với Thần Nam chắc cũng không kém.”

“Ha ha ha...” Tiếng cười chấn động thiên địa, hai nửa chân ma trên tầng không tiên viên điên cuồng gằm hét, khuấy động vô tận hủy diệt chi lực. Tuy bị cắt làm đôi nhưng vẫn lao vào Thái Thượng.

Các thần linh bên dưới tuy không nhìn thấy cảnh tượng bên trên nhưng biết rằng kết quả trận đại chiến của hai hình ảnh thần bí sắp phân rõ.

“Ma thôn thiên địa!”

Tiếng gằm vang dội khiến cuồng phong dấy lên trong tiên viên, cát bay đá chạy, rất nhiều thần linh bị gió cuốn đi.

Đức Mạnh và Pháp Tổ đứng trên thần đảo mắt lóe hàn quang, mật thiết quan sát tất cả, chỉ có hai người nhìn rõ tình cảnh cuộc chiến.

Thần Nam bị cắt đôi tan dần vào thiên địa, dung nhập vào ma khí tối tăm, bao phủ lấy Thái Thượng.

Nuốt hết tất cả. Vô tận tinh thần chi quang âm đạm, gợn như tịch diệt.

Tiếng ma tiếu điên cuồng vang khắp thiên địa.

Trong bóng tối vô biên, một bàn tay khổng lồ thò ra, hướng về phía Thái Thượng.

Thái Thượng gằm lên giận dữ, cảm giác như y đang bị Thái cổ hung thú nuốt chửng, thân thể tan ra, hư ảnh gần như vỡ vụn.

“Ha ha... Ma thôn thiên địa, đạt đến cảnh giới cao nhất sẽ thành hiện thực. Tính gì một Thái Thượng hư thân!” Ma tính Thần Nam lại lạnh lùng cá tiếng.

Ma khí ngập trời dần tan đi, thần linh trong tiên viên ngẩng đầu quan sát, phát hiện thân ảnh Thái Thượng tựa hồ bị cấm cố trong tinh không. Quanh y là những hồn ảnh đen ngòm lẳng vẳng như làn khói, tụ lại rồi nuốt chửng y.

Các thần linh kinh hãi. Thái Thượng sắp xong đời rồi!

“A...”

Tiếng gào vang lên, Thái Thượng hư ảnh tan vỡ trong thoáng chốc, đồng thời vô tận hồn ảnh cũng chung số phận.

Cách đánh lưỡng bại câu thương.

Trong lúc tất cả đều nghĩ rằng trận chiến kết thúc, bàn tay do Thái Thượng ngưng tụ thành thực chất trong ánh sao vô tận đột nhiên ảo hóa thành. Y không hề bị hủy diệt, điên cuồng bổ vào ma vân đang trải ra.

“Gừ...” Tiếng rít chói tai, cơ hồ chấn rách màng nhĩ.

Một chiếc đầu từ trong ma vân ảo hóa thành, tránh khỏi một chưởng của Thái Thượng rồi chụp xuống tiên viên nhưng bị Pháp Tổ và Đức Mạnh nhanh chóng ngăn lại.

Ma đầu gầm vang, quay sang một ngọn thần sơn cách đó không xa, ma khí vô tận che kín, thoáng chốc ngọn núi lấp lánh thần quang trở nên trọc lóc, cây cỏ khô xác, mây trăm thiên sứ bảo vệ ngọn núi cũng hóa thành khô lâu, tất cả sinh mệnh nguyên khí bị ma đầu hút hết.

Đoạn nó tiếp tục bay về ngọn núi khác, đi qua chỗ này hủy diệt hết chỗ đó.

Thái Thượng tựa hồ rất nóng lòng, bàn tay khổng lồ theo sát, định hủy diệt ma đầu, nhưng chậm hơn một chút.

Sau cùng, khi đã hút cạn mười ngọn thần sơn, ma đầu mới dừng lại, gầm lên động trời, nuốt lấy bàn tay.

“Ma thôn thiên địa!”

Vô thanh vô tức, bàn tay khổng lồ bị ma đầu nuốt dần từng chút một, tan biến từ từ.

Thái Thượng quả nhiên triệt để bị nuốt chửng.

Khung cảnh kinh hồn khiến tất cả rung động, không ít tu giả trong tiên viên nhìn lên ma đầu khổng lồ với vẻ hoảng hốt.

Ma đầu lớn như ngọn núi liên tục lượn vòng trên không, hình ảnh dần mờ đi, lộ ra bản thể già nua của Thần Nam, đương nhiên diện dung bị thay đổi, đồng thời tinh không tan biến, Thần Nam tóc trắng đứng lặng trên không như tượng gỗ.

Ma tính Thần Nam bay lên, đến gần Thần Nam tà ác khê đẫy khiến đối phương tan ra như bụi cát, hóa thành tro tàn rải xuống pháp phới, phiêu tán trên không trung, bất quá phát ra ánh sáng vô tận, xạ vào bản thể.

Mọi cảm xúc quay lại với bản thể, hấn tận mắt thấy tất cả, không ngờ ma tính do Hoán Ma kinh tu luyện ta lại thắng, Thái Thượng vong tình Thần Nam bị tiêu diệt.

Sinh mệnh tinh hoa của tà ác chỉ thể quay lại với bản thể khiến thân thể già nua khôi phục được sức sống. Nhưng phần lớn sinh mệnh tinh hoa ẩn vào sâu trong thân thể khiến hấn không tìm được khí tức.

Đồng thời, trong thân thể hấn, ma tính vừa thắng chặt vật cũng biến sắc, y không cảm ứng được sinh mệnh tinh hoa hùng hồn ẩn trong đó. Y nảy ra cảm giác thân thể già nua này có quá nhiều bí mật khiến y không hiểu nổi.

“Phụ thân ...” Long Nhi kêu lên lao tới, mặt đầy lệ, định liều mạng với Thần Nam.

Đồng thời, Đại Ma, Huyền Trang, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo đều bay tới định huyết chiến với hấn.

Trên Nguyệt lượng, người Thần gia càng ai oán hơn.

Trong bản nguyên thể, Thần Nam nói với ma tính: “Sức mạnh vẫn của ngươi nhưng hiện tại do ta chỉ đạo tư duy, mời ngươi tạm thời giúp thân thể này trở lại.”

“Hắc hắc ...mượn tạm tính mệnh ngươi.” Ma tính cười lạnh, với y chuyện đó cực dễ, đã có hồn năng hùng mạnh, chỉ nháy mắt cũng khiến Thần Nam già nua trở lại đáng vẻ lúc trẻ, mái tóc bạc biến thành đen, dung nhan cũng khôi phục, khí tức chuyển hấn.

Lão già trên không chỉ thoáng chốc đã biến thành Thần Nam lúc trẻ, hai mắt không còn mờ đục, thân thể không còng xuống mà anh khí bức nhân như mười ba năm trước. Toàn thân như lưỡi kiếm vừa tuốt ra.

“Phụ thân ...” Long Nhi cả kinh lao tới.

Bọn Đại Ma, Huyền Trang cũng há hốc mồm.

Tử Kim thần long gào lên: “Đừng tưởng thay hình là thoát được chúng ta truy sát.”

“Ngẫu mẽ đầu phát!” Long Bảo Bảo trợn tròn mắt.

“Con lươn người không cảm ứng được khí tức của ta sao, sợ người khác giả dạng chắc?” Thần Nam mỉm cười: “Vừa nãy ta chỉ giết chết tâm ma.”

Ma tính đang trọng thương ở trong thân thể bản nguyên chợt rung động, không hiểu sao lại có dự cảm cực kì không lành, tương lai y có thành “Tâm ma” không?

“Phụ thân ...Hóa ra là vậy.” Long Nhi mặt đầy lệ, nhảy vọt tới, nghẹn ngào lẩm bẩm: “Con cứ kì quái... sao lão gia gia đó lại quen thuộc như vậy, khiến con đau lòng, hóa... hóa ra là phụ thân.”

Đại Ma, Huyền Trang, Tử Kim thần long đều bay tới, cách biệt mười ba năm mới gặp lại, có bao nhiêu điều để nói để hỏi...

Chỉ có Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng cũng dựa vào hắc như Long Nhi, cả hai ảo hóa thành bản thể, đứng lên hai vai hắc.

Nam Cung Tiên Nhi, Đông Phương Trường Minh, Lý Nhược Lan, Hồn Thiên tiểu ma vương đều bay tới, vây chặt hắc vào.

Ngoài xa, Long Vũ đứng lặng trên không, Tiềm Long đứng cạnh. Họ không biết sau hôm nay thân phận Thần Nam sẽ thay đổi thế nào.

Ngài xa hơn, còn có một nữ tử mang đôi cánh như ngọc, là Thánh Chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy nhiều năm không gặp.

...

Sau cùng, Pháp Tổ và Đức Mãnh giải thoát cho Thần Nam, cả hai có nhiều chuyện muốn hỏi bởi vừa nãy cả họ cũng mê hoặc, Thần Nam hùng mạnh bị tiêu diệt, lão già suy bại lại thành Thần Nam mới, đúng là đầy bí mật.

Yến hội tiếp tục, trở lại vẻ vui tươi như lúc trước, nhưng không ai quên cảnh Thái Thượng đại chiến chân ma.

“Không có gì đáng nói, chỉ là một chút bí ẩn trong huyền công gia truyền, không nên cho ngoại nhân biết.” Thần Nam lạnh nhạt đáp.

“Sao ta lại thấy dấu hiệu của Thái Thượng? Tâm ma của người tu tập Thái Thượng vong tình lục?” Pháp Tổ hỏi riết, Đức Mãnh cũng chăm chú nhìn hắc, hi vọng biết được đáp án.

“May mắn gặp được Thiên giới đệ nhất kì công mà thôi, hơn nữa mười ba năm trước người đã thấy rồi. Pháp Tổ, ta biết người nghĩ gì, người từng dò tìm đại pháp biến thân của Yêu tổ Kim Dũng, khẳng định Thái Thượng vong tình lục rất hấp dẫn với người. Nói thẳng ra, ta có thể cho người.”

Thần Nam thấy Pháp Tổ tỏ vẻ không tin bèn nói: “Không thể cho không, người phải cho ta biết một manh mối.”

“Manh mối gì?” Pháp Tổ nóng ruột hỏi.

“Sinh Mệnh nguyên tuyền.” Thần Nam cảm giác tương lai của mình qua mệnh mang, vừa rồi, thông qua tâm ngữ, hắc và ma tính đã nói thông với nhau. Hắc muốn giải quyết việc của Vũ Hinh, cùng bát hồn đang suy nhược.

348. Chương 349: Dòng Suối Không Nguồn

Có thể đắp thịt cho xương trắng, tu bổ linh hồn trọng thương, quả là bảo vật khiến các cao thủ tu vi dưới thiên giai mộng mị, ai cũng muốn có. Dù thiên giai cao thủ cũng không ngoại lệ.

Sinh Mệnh nguyên tuyền tuy không lập tức tác dụng đến thương thế của thiên giai cường giả, nhưng trầm mình trong đó nhiều năm sẽ dần khôi phục được. Ví dụ rõ nhất là Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần vốn đã tiêu tan lại hiện thể trong Vô thiên chi nhật.

“Người muốn tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền trong truyền thuyết?” Hai mắt Pháp Tổ xạ ra hàn quang, nhìn Thần Nam chăm chăm.

“Không cần kinh ngạc, ánh mắt cũng không nên sắc như thế, những người không biết sẽ tưởng ta với người có xích mích gì.” Tạm thời khôi phục được dung mạo, trong lòng Thần Nam cũng không còn đầy mộ khí nữa.

Đệ ngũ giới quân vương Đức Mãnh hình như hiểu khá nhiều điều về Nhân gian, cũng đã nghe qua về Sinh Mệnh nguyên tuyền nên lộ vẻ quan tâm, đủ thấy bảo vật này hấp dẫn thế nào.

“Người đổi sang điều kiện khác đi.” Pháp Tổ không hề do dự, trực tiếp cự tuyệt điều kiện của Thần Nam.

“Vì sao?” Thần Nam chăm chú nhìn y, tựa hồ muốn nhìn thấu thế giới nội tâm, xem y hiểu gì.

Pháp Tổ đáp: “Dù đưa ra một vài manh mối người cũng không thể tìm được.”

Chắc chắn tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền là việc phi thường gian nan, bằng không Pháp Tổ đã tự đi tìm.

Nhưng Thần Nam không thể bỏ qua cơ hội này, nếu để lỡ hắn không hiểu có còn thời gian chờ đợi nữa không, sinh mệnh bản thân có thể tắt bất cứ lúc nào.

Từ Thái cổ thời kì, Pháp Tổ đã danh chấn thiên hạ, là Tây phương danh túc, trải qua Vô thiên chi nhật, hiện tại không ai biết được nhiều bí mật hơn y, muốn tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền, nhất định phải lấy manh mối từ đây.

“Sinh Mệnh nguyên tuyền từng chảy ở cả Nhân gian và Thiên giới, là dòng suối không nguồn. Nó đã biến mất sẽ không ai đoán được nơi xuất hiện tiếp theo, chỉ đành đợi nó chủ động xuất hiện chứ không thể tìm kiếm.”

Đức Mãnh lộ vẻ thất vọng, xem ra y rất để ý đến bảo vật trong truyền thuyết này.

Thần Nam không buông xuôi, vẫn hỏi tiếp: “Lần trước khi Sinh Mệnh nguyên tuyền biến mất, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần làm sao mà tìm được, lẽ nào thánh tuyền tự động xuất hiện trước mắt họ?”

“Chuyện này...” Pháp Tổ nhất thời cứng họng, hồi lâu mới từ từ đáp: “Ta từng dự đoán rất nhiều nhưng cuối cùng đều bị phủ định. Bất quá kết hợp những chi tiết về Sinh Mệnh nguyên tuyền cùng việc Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần làm sau cùng khi trọng thương, ta cũng đại khái đoán ra manh mối mơ hồ... nhưng nói ra cũng vô dụng nên vẫn giữ kín trong lòng.”

Đức Mãnh lại tỏ vẻ chăm chú, Thần Nam không nói gì, y đã hỏi: “Người đoán những gì, thật ra tìm được manh mối gì?”

Thần Nam chăm chăm nhìn Pháp Tổ, chỉ cần còn hi vọng là hắn phải tranh thủ cho bản thân.

“Gọi là suối không nguồn vì nó không chỉ liên tục di chuyển trong không gian mà ta hoài nghi ở thời gian nó cũng di động như thế. Nên bây giờ thánh tuyền chỉ nhân có thể ở thời không của tương lai, quá khứ hoặc hiện tại.”

Quả là nằm mơ giữa ban ngày, những gì Pháp Tổ nói khiến Thần Nam, Đức Mãnh im lặng hồi lâu. Quá ư thần kì mà tà dị, ngọn suối như thế tìm bằng cách nào?

“Nó vốn không thể tìm được, điều kiện quá ư hà khắc.” Đức Mãnh vô cùng thất vọng.

Thần Nam thở dài, chắc chỉ khi hai vị tổ thần tinh thông thời gian ma pháp và không gian ma pháp liên thủ hợp tác mới có đủ đại thần thông tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền.

“Đúng là việc bất khả thi.” Thần Nam đánh ngửa mặt thở dài.

Pháp Tổ nói: “Cũng không hẳn hoàn toàn không có cơ hội, nếu tìm được di bảo của Thời Không tổ thần, ắt sẽ thành tâm nguyện.”

“Thời Không tổ thần?” Thần Nam tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đó là sư tôn của Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần. Đương nhiên, ông ta tịch diệt trước cả hai vị tổ thần.” Pháp Tổ giải thích: “Năm xưa, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần sắp chết, không thể liên thủ thi triển xuất chung cực thời không ma pháp, không thể xuyên qua thời không, theo tình huống lúc đó, chắc họ tìm được di bảo của Thời Không đại thần lưu lại nên mới nghịch chuyển được thời không, tìm thấy Sinh Mệnh nguyên tuyến.”

Cả Thần Nam và Đức Mãnh đều thấy vô cùng huyền bí. Với những người tu vi như họ, hiếm khi cảm thấy như thế.

Thần Nam mở bừng mắt phát ra thần quang lấp lánh. Sắc mặt Pháp Tổ biến đổi, tưởng Thần Nam tấn công nên hóa thành tàn ảnh, lách tránh.

“Không cần tránh, đây là tâm pháp của Thái Thượng vong tình lục, tổng cộng có mười quyển, hiện tại ta truyền cho ngươi quyển thứ nhất.”

Nghe Thần Nam truyền âm, Pháp Tổ lộ vẻ vui mừng, quay lại vị trí, một đạo tinh thần lạc ấn chìm vào thần thức y.

Đương nhiên Pháp Tổ không biết, tất cả chỉ có một quyển, thiếu mất chương tinh hoa quan trọng nhất. Thần Nam không có ấn tượng tốt với y, hẳn cho rằng đối phương phẩm chất không cao thượng nên không muốn tạo thành đại họa.

Thần Nam hoàn tất rồi nói với Pháp Tổ: “Ta biết ngươi có manh mối chẳng qua muốn tiết lộ từng chút một. Đầu tiên cho rằng không có manh mối rồi từ từ đưa cho ta hi vọng, từng bước đạt được mục đích là Thái Thượng vong tình lục. Ta đã nói rồi, sẽ cho ngươi công pháp này, có điều đừng vòng vo nữa, nói thẳng ra đi. Nếu ta đạt thành tâm nguyện sẽ không nuốt lời, đương nhiên cho ngươi tất cả tâm pháp.”

Pháp Tổ tỏ vẻ ngưỡng ngùng: “Ta cũng thích người hào sảng, cứ thế này có vẻ ta quá nhỏ nhen. Được, ta nói thẳng vậy, năm đó Thời Không đại thần lưu lại mấy món bí bảo, đương nhiên có liên quan đến thời gian, không gian. Đệ tử của ông ta là Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần trước khi tìm đến Sinh Mệnh nguyên tuyến đã lục lọi nơi ông ta an nghỉ, sau cùng tìm được hai bảo vật - Thời gian chi thi và Không gian chi trùy. Đó là hai trong ba bảo vật đặc ý nhất mà Thời Không đại thần dùng sinh mệnh tế luyện thành.”

Đức Mãnh lẩm bẩm: “Ba mất hai, chỉ còn lại một món hữu dụng.”

Pháp Tổ cười: “Hai món trước phải hợp lại mới bẻ cong được thời không. Bảo vật thứ ba chỉ mình nó cũng làm được, là Thời Không tháp, kiệt tác đặc ý nhất của Thời Không đại thần.”

Thần Nam tỏ vẻ vui mừng: “Ta không tin lắm, nếu ba bảo vật có thể nghịch chuyển thời không, ắt thể gian đại loạn. Ta biết thời gian ma pháp và không gian ma pháp có thể tác dụng lên một cá nhân hoặc một phiến không gian, những có thể bẻ cong thời không như người nó thì đáng sợ thật. Lẽ nào như thế là có thể về quá khứ, thay đổi lịch sử sao?”

Pháp Tổ mỉm cười lắc đầu: “Chiến lược của Thần Nam ngươi cực mạnh nhưng những bí ẩn của tu luyện giới lại không hiểu biết bao nhiêu. Ngươi lo hão rồi, đừng nói ba món bảo vật mà chính Thời Không đại thần sống lại cũng không dám nói có thể triệt để nghịch chuyển thời không, rồi thay đổi quá khứ, hiện tại, tương lai. Ba bảo vật xuyên qua được thời không nhưng người thực hiện chỉ như khách qua đường, vốn không thể tùy tâm sở dục làm gì đó, tất cả như giấc mộng Nam Kha, mộng ảo không hoa trôi qua dòng lịch sử mà không dấy lên mây may bọt sóng. Có thể chứng kiến nhưng không thể tham dự.”

Thần Nam không nói gì, Đức Mãnh đã sầm mặt hỏi: “Ngươi không thấy lời mình trước sau mâu thuẫn à? Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần vì sao lại thành công?”

Thần Nam cũng nhìn Pháp Tổ với vẻ bất thiện, hẳn có cảm giác, đối phương như con cá chạch trơn tuột.

“Ta biết các ngươi nghi vấn nhưng ta chưa nói xong, ‘khách qua đường’ ở đây không mang ý nghĩa tuyệt đối. Nếu muốn thay đổi lịch sử, ngươi phải mang linh hồn phụng hiến cho bảo vật thời không mới được.”

“Cái gì?” Đức Mạnh hô lên kinh ngạc, điều kiện này mấy ai chịu nghe theo. Y không nên được lên tiếng hỏi: “Nếu vậy, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần tuy sống lại nhưng bây giờ bản thân họ thuộc về Thời gian chi thi và Không gian chi trừ?”

“Nếu không có gì sai lạc, chắc là như vậy. Đương nhiên đó đều là ta đoán ra mà thôi.” Pháp Tổ gật đầu.

Đức Mạnh liền buông xuôi, vốn y định bất chấp tất cả gọi mấy vị quân vương của đệ ngũ giới lên cướp Thời Không tháp rồi tìm Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Nhưng điều kiện quá hà khắc.

Thần Nam không tỏ vẻ gì, chìm vào trầm tư. Hắn cảm giác được âm mưu, đương nhiên không phải do Pháp Tổ mà từ Thời Không đại thần, sao bảo vật ông ta để lại cũng tà dị như Thái Thượng vong tình lục, Hoán Ma kinh? Mượn vào những thứ đó để lợi dụng... càng nghĩ càng thấy khả năng này đúng.

Nghĩ thế nào hắn cũng quyết định phải kiên trì tới cùng, bất kể giá nào. Giờ hắn có khí khái chết không lùi bước, dù gì cũng đã dính vào Thái Thượng vong tình lục, Hoán Ma kinh, thêm một Thời Không tháp cũng không sao.

Tuy Thái Thượng Thần Nam đã bị giết nhưng có nghĩa tai ách đã hết bởi Thái Thượng công pháp vẫn vận chuyển, chỉ có một lần biến đổi kết thúc.

“Nói đi, Thời Không tháp ở tại nơi Thời Không đại thần an nghỉ. Là ở đâu?” Thần Nam hỏi Pháp Tổ.

Đức Mạnh cả kinh, không ngờ Thần Nam không chịu bỏ cuộc, Pháp Tổ cũng tỏ vẻ bất ngờ: “Trong Tiểu lục đạo.”

“Vĩnh hằng sâm lâm?” Thần Nam hơi kinh ngạc, hắn từng qua đó, sau này được Tứ tổ và Ngũ tổ cho biết đó là Tiểu lục đạo trong truyền thuyết.

“Ồ, hiện tại nó mang tên này.” Pháp Tổ gật đầu.

“Tìm được Thời Không tháp là có thể xoay chuyển thời không ngay hay còn hạn chế gì?” Thần Nam hỏi.

“Không có. Nhưng rất khó tìm, hơn nữa Tiểu lục đạo đầy nguy hiểm.” Pháp Tổ than: “Dù trải qua Vô thiên chi nhật, Ma Chủ năm xưa chiếm một trong Tiểu lục đạo, nên ta nghĩ hiện tại Tiểu lục đạo chắc không bị quét sạch hết cao thủ.”

Thần Nam không nói gì, tiếp đó đến cộng chén với những cố hữu trong tiên viên, tránh cho mọi người lo âu, hắn không nói lại những gì đã trải qua trong mười ba năm mà đối gạt rằng mình cùng tâm ma chiến đấu, tu luyện.

Hắn đặt Long Nhi lên đùi, liên tục chạm chén với nó, lại càng uống thỏa sức với những người khác. Tử Kim thần long ngao ngao kêu ầm lên, liên tục cộng vò với Long Nhi. Long Bảo Bảo cũng tây tây, Tiểu Phượng Hoàng lại tỏ vẻ e thẹn, hóa thành một tiểu cô nương văn nhả, mỉm cười với mọi người.

Huyền Trang mồm mép bóng nhờn, không cố kị mà chén tất, Đại Ma cũng uống thỏa thuê, khuôn mặt cau có được rượu kéo giãn ra không ít.

Trên bàn rượu mà vưu vật Nam Cung Tiên Nhi vẫn phong tình vạn chủng, đôi mị nhãn quét tứ xứ. Nếu không phải Long Nhi ngồi trên đùi Thần Nam chắc cô ả đã thay vị trí. Tiềm Long và Long Vũ không uống nhiều mà lo lắng quan sát Thần Nam. Hồn Thiên tiểu ma vương, Đông Phương Trường Minh, Lý Nhược Lan liên tục cạn chén với Thần Nam. Họ nói rõ không đo được về chiến lực thì trên bàn rượu phải hạ gục hắn.

Họ huyền não một hồi, không có vẻ gì phong phạm của cường giả mà giống người phàm tục. Các thần linh khác há hốc mồm nhưng không ai nói gì hay đùa một câu xen vào. Ai dám chạm vào nhóm hiếu chiến cuồng nhân đó?

Đôi sư đồ đã lâu không gặp Thanh Thiện cổ ma và Phật Tổ đã làm lành, cùng bước tới, uống một chén với Thần Nam, tuy lời lẽ đơn giản nhưng rõ ràng có ý hòa hảo.

Mấy lão ma vương của đại tà đạo cũng cầm chén tới, họ không dám hão huyền hóa địch thành bạn nhưng đành phải cố làm thế. Hiện tại Thần Nam quá mạnh khiến họ run sợ.

“Phụ thân, sao con thấy cha lại muốn đi?” Long Nhi uống đồ bình mặt, vừa nói vừa không quên uống thêm một chén lớn đoạn ngừng lên tỏ vẻ đáng thương: “Phụ thân không đi có được không?”

Thần Nam vừa buồn cười vừa đau lòng: “Phụ tử chúng ta uống thêm chén nữa.”

“Được, phụ thân, cạn chén.”

Đoạn hai cha con uống cạn một chén lớn.

“Ai da, hỏng rồi, lúc con đi, mẫu thân lo lắng nên đặt kí ức thủy tinh lên người. Xong rồi.” Long Nhi nhăn nhó lấy kí ức thủy tinh ra.

Trên một ngọn núi tú lệ của Nguyệt lượng, Mộng Khả Nhi rũ mái tóc đen nhánh, lúc thấy Thần Nam thông qua kí ức thủy tinh mỉm cười với mình thì hoảng loạn lùi lại mấy bước.

“Phụ thân ...còn chưa nói rõ, có... rời khỏi Long Nhi không?” Nó uống đến líu lưỡi, khuôn mặt đỏ bừng như trái táo.

“Chuyện gì vậy?” Long Bảo Bảo lắc lắc lư lư bay tới, nháy mắt rồi nói lè nhè: “Có việc gì cứ tìm ta.. ta là giáo chủ của tam giáo hợp nhất...” Đoạn nó tiếp tục nốc rượu, đập xuống đầu vai Thần Nam: “Để tít đồ của ta... xử lý...”

Lúc đó tất cả đều đặt chén xuống, nhìn Thần Nam chăm chăm. Đại Ma hỏi: “Thần Nam, định đi thật sao, lại biến mất một thời gian nữa?”

“Chuyện này... phải đi một thời gian.”

“Phụ thân, con muốn đi cùng.” Long Nhi tựa hồ tỉnh lại, lập tức ôm cổ hân, sợ buông ra rồi sẽ mất cha, đáng vẻ hết sức khả ái.

“Có chuyện gì cứ nói ra, chúng ta cùng giúp...”

Ai nấy nhao nhao lên tiếng.

Pháp Tổ, Đức Mạnh cũng đi tới, Pháp Tổ lên tiếng: “Hai người chúng ta cũng đi, để họ đi cũng được, ta cũng mang theo một ít cao thủ Thần Vực. Có phải chiến đấu cũng không cần họ xuất thủ, ba người chúng ta đủ rồi, chỉ cần họ giúp tìm kiếm.”

“Quả nhiên phải đi...”

“Có việc thì chúng ta cùng đi...”

Thấy bọn Đại Ma, Huyền Trang như vậy, Thần Nam vô cùng cảm động, ba con thần thú cũng theo chân.

Pháp Tổ đã nói thế, hân không thể cự tuyệt hảo ý của bằng hữu.

Ba vị thiên giai cường giả gồm hân cùng Pháp Tổ, Đức Mạnh dẫn mấy trăm cao thủ xuất phát từ Thần Vực tiến về Vĩnh hằng sâm lâm ở Nhân gian.

Tu giả của hai giới đều chăm chú quan sát, họ biết sẽ có đại sự kiện phát sinh.

349. Chương 350: Khúc Nhạc Của Nguyệt Thần

Hôm nay Thần Nam dùng công pháp quyển thứ nhất của Thái Thượng vong tình lục moi được manh mối trọng yếu từ Pháp Tổ.

Để lấy được quyển sau, Pháp Tổ quyết định dốc vốn, cùng hân đến Tiểu lục đạo đầy hung hiểm.

Quân vương Đức Mạnh của đệ ngũ giới cũng đi cùng, xem ra y cũng muốn lấy được nhưng không muốn đáp ứng điều kiện quá hà khắc. Sau cùng đành đi theo, hi vọng xuất hiện cơ duyên.

Bọn Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, Long Vũ, Nam Cung Tiên Nhi kiên quyết đi cùng, ngay cả kẻ chưa rõ địch ta là Hạng Thiên và kẻ sống lại sau vạn năm Đông Phương Trường Minh và hiếu chiến cuồng nữ Lý Nhược Lan cũng muốn đi chứng kiến.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng cũng muốn đi. Long Nhi một bước không rời Thần Nam, sợ hấn một mình bỏ đi.

Thanh Thiên cổ ma và Phật Tổ cùng mấy lão ma vương của các tà đạo thánh địa định đi kiến thức một phen.

Pháp Tổ chọn mấy trăm cường giả của Thần Vực. Đại quân hoành tráng nhanh chóng đến được Vĩnh hằng sâm lâm ở Nhân gian.

Vùng nguyên thủy sâm lâm vô biên chiếm phần lớn diện tích Tây thổ, xưa nay chưa có ai hoàn toàn xuyên qua khu rừng này.

Vĩnh hằng sâm lâm là nơi sâu nhất của khu rừng.

Đương nhiên Vĩnh hằng sâm lâm không chiếm nhiều diện tích của cả khu rừng, mà là một thế giới riêng, có không gian trùng điệp. Vùng rừng nguyên thủy bất quá là điểm nổi nó và Nhân gian giới.

Vĩnh hằng sâm lâm quanh năm âm trầm, tuy đang chính ngọ nhưng ai cũng thấy hàn ý dâng lên, phảng phất như có trùng trùng ma ảnh quần quanh, càng nhìn càng thấy mơ hồ, ngay cả thần linh cũng bị xâm nhiễu.

Trong đại sơn ngoài xa, hồ gấm vượn hót nhưng ở lối vào Vĩnh hằng sâm lâm lại tử khí trầm trầm. Rõ ràng đang lúc trưa nắng, không hề có ngăn cách nhưng khu vực này như chìm trong âm ảnh, phảng phất một vùng tử địa cực kỳ rộng lớn.

Lúc mọi người toan tiến vào, ngoài xa có một đám mây bay tới, một nhóm tu giả đang đến.

“Biểu ca!” Một thanh niên kêu lên, nước mắt lưng tròng.

Thần Nam ngoảnh lại nhìn, hóa là Đông Hải Thần Vương Lý Đạo Chân nhiều năm không gặp. Sau lần từ biệt vội vàng ở Thiên giới năm xưa, đến giờ hai người vẫn chưa gặp lại.

Mười ba năm nay, Lý Đạo Chân tu luyện trên Nguyệt lượng. Hôm nay Thần Nam xuất hiện sau mười ba năm khuất bóng, y nhận được tin bèn dẫn theo một nhóm con cháu Thần gia do Tứ tổ và Ngũ tổ giao cho, đến đây giúp biểu ca. Hai người vô cùng cảm khái, từ lần trùng phùng sau vạn năm đến giờ mới gặp lại, có thể thỏa mái chuyện trò. Nhưng có thiên ngôn vạn ngữ mà không biết mở lời thế nào.

Thần Nam dụng lực ôm chặt y, rồi vỗ vỗ vai, tất cả không cần nói ra mồm.

Đệ nhất đạo quan trong Vĩnh hằng sâm lâm xuất hiện trước mắt mọi người, vẫn là “Hoàng tuyền”.

Trong khu rừng chết chóc có một dòng sông vàng rực dấy lên tà ác khí tức cuộn cuộn chảy, tiếng động chấn động màng tai, vắt ngang trước mặt tất cả. Nước sông vàng như màu thi thủy, khiến ai nấy khó chịu, cảm giác muốn thổ ra.

Thần Nam và ma tính đạt thành hiệp nghị, tạm thời mượn sức mạnh của y, lúc tìm thấy Thời Không tháp sẽ dùng linh hồn bản thể phụng hiến cho ngọn tháp. Đúng là việc ma tính cầu mà không được.

Đến đây, việc đầu tiên Thần Nam thực hiện là luyện hóa hai thạch bi có khắc chữ “Hoàng tuyền”. Đó là một mảnh vỡ của cổ thuẫn Thạch Cẩm đương, năm xưa hấn từng lấy một mảnh nhưng vẫn sót lại mấy mảnh khác.

Nước Hoàng tuyền gầm gào như tiếng sấm, khí tức phát ra khiến ai nấy khó chịu, quỷ ảnh lướt qua lướt lại trên bề mặt, không ít khô lâu cốt nổi chìm trong làn nước nhưng không quỷ vật nào dám xông ra. Hình như chúng cảm giác được cường địch đã tới.

Chúng nhân thuận lợi đến Nại Hà kiều, cấm chế quá mạnh nên họ đành phải đi qua Nại Hà kiều vượt Hoàng tuyền.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Thần Nam không muốn đa sự nên không cố phá cấm chế.

Mấy trăm người đi qua Nại Hà kiều do bạch cốt chất thành. Sang bờ kia là một vùng mênh mông đỏ rực, vong hồn chi hoa Bỉ Ngạn hoa trong truyền thuyết nở rộ, biến phía trước thành một thế giới thê thiết mà bi lương.

Bỉ Ngạn hoa nở một ngàn năm, rụng một ngàn năm, hoa và lá đời đời chia cắt, kiếp kiếp không tương kiến. Bỉ Ngạn hoa chỉ nở ở bờ kia Hoàng tuyền, đã đến Nại Hà kiều sao có thể dừng bước nữa? Những người đi về vương quốc tử vong sẽ đạp lên những đóa hoa này tiến tới u minh chi ngục.

Màu đỏ thê lương đẹp đến tà dị, kinh hồn, đẹp trong tử tịch, phát ra khí tức bi lương vô tận.

Tiếng địch thê lương phiêu phiêu diu diu theo gió bay tới. Dù chúng thần tâm cứng như thép cũng dấy lên đồng tình, bi thương vô tận lẫn quẩn trên không, trải ra khắp nơi.

Sinh lão bệnh tử, bi hoan ly hợp, sinh mệnh có bao khổ ải, tình cảm đau đớn trải dần vào lòng mỗi người. Ai không có những chuyện đau lòng trong quá khứ? Ai không có lúc rơi lệ sầu?

Tiếng địch mềm mại mà đau thương nhập vào nơi thương cảm nhất của lòng người rồi khe khẽ dấy lên, mọi thần linh đều rơi nước mắt. Tiếng địch đã khiến họ nhỏ lệ!

Mỗi người đều nhớ lại thời khắc chua chát nhất năm xưa nên ai cũng vô cùng bi thương.

Trong óc Tử Kim thần long lượn quẩn hình ảnh tiểu bạch long toàn thân huyết tích, gục vào lòng nó. Lão du côn âm thầm rơi lệ.

Tiểu tình nghịch Long Bảo Bảo bình thường vui tươi hơn hử nhưng lúc này mắt mờ đi, từ nơi sâu thẳm của kí ức Thiên Long, từng bức tranh dần dần hiện lên trong lòng, một bàn tay khổng lồ ép tới, Thiên Long chỉ thân tan tành...

Trong kí ức chôn chặt, nó sa xuống làm địa long nhược tiểu, hoang mang sống giữa đại sơn, quên hết quá khứ, chập vập đi theo man thú, tranh thức ăn với hung thú... Cầm thú cũng có ngôn ngữ riêng, một lão địa long thu lưu nó, nhưng vì bảo vệ nó mà lão địa long cuối cùng cũng bị một con giao thú hung tàn xé xác...

Bàn tay Long Nhi nắm chặt tay áo Thần Nam, mặt đầy nước mắt, lẩm nhẩm: “Phụ thân mau về đi...”

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh tịnh không xuất thủ, bởi cả ba không cảm thấy sát ý, địch âm thê lương không hề có sát phạt chi lực.

Thần Nam tuy không rơi lệ nhưng trong lòng cực kì buồn bã, tiếng địch đã chạm vào tâm sự của hắn, con đường đã qua đầy mưa gió, phiêu phiêu diu diu, người và việc từ nơi sâu nhất trong lòng nổi lên. Sao quên được? Sao có thể quên?

Trên những đóa vong linh chi hoa thê lương, một bóng người đang hái hoa, ngọc địch trong tay đặt lên môi, vi vu cất tiếng. Tuyệt mỹ dung nhan khiến nhật nguyệt thất sắc, trên mặt đầy nước mắt khiến ai nấy đau lòng.

Nàng ử nữ khê thối ngọc địch, vượt qua tất cả nhưng không ai ngăn cản được. Bởi đó chỉ là một đạo hư ảnh, xuyên qua chúng thần xong liền mờ đi, tiếng địch cũng tan dần.

Thần Nam ngoái lại nhưng không thấy gì, Pháp Tổ khê bá hư ảnh tan biến: “Đại thần Độc Cô Bại Thiên rơi rụng trong trận chiến sau cùng, thê tử Nguyệt Thần của y thối tiếng địch bi thương đưa tiễn, vừa rồi chắc là hồn ảnh Nguyệt Thần lưu tại Nhân gian.”

Trước vùng Bỉ Ngạn hoa yên lặng vô cùng, chúng thần lau hết nước mắt trên mặt.

Tình cảnh hôm nay, lần trước Thần Nam đã không gặp, đương nhiên trong Vĩnh hằng sâm lâm còn nhiều bí mật, hắn chỉ chạm vào một góc mà thôi. Lần này Bỉ Ngạn hoa xuất hiện nhưng không hóa xuất ác hình, chúng thần thuận lợi đi qua.

Tất cả lại tiếp tục tiến bước.

Không lâu sau, Huyết hải lặng ngắt vô biên lại xuất hiện trước mắt. Mặt biển cực kỳ phẳng lặng, không hề có dao động.

Nhưng màu máu mệnh mang lại quá đổi kinh hồn, chúng thần đều nhúu chặt mày. Nếu Huyết hải chân thật tồn tại, cần máu tươi của bao nhiêu sinh linh? Chỉ nghĩ thôi cũng đủ rùng mình.

Một tấm thạch bi cao vút đứng sừng sững ngay trước Huyết hải, khắc hai chữ cổ kính: Khổ hải.

Hai chữ này đã nói đủ ý nghĩa của Huyết hải, khí tức phát ra từ hai đại tự khiến cả người và trời đều thương cảm, tựa hồ khuyên giải con người nên quay đầu lại từ biển khổ, không nên chấp mê bất ngộ.

Pháp Tổ tỏ vẻ ngưng trọng: “Ở đây không dễ dàng đi qua như trước được, nó là một trọng địa của Tiểu lục đạo, Huyết hải là một nơi thật sự tồn tại, do huyết dịch ức vạn sinh linh tụ thành. Theo truyền thuyết, những người chết từ xưa kia đều có một phần huyết dịch chảy về đây, đương nhiên chúng ta không cần phải tìm hiểu sâu về lời đồn này làm gì. Nhưng tất cả nên cẩn thận, trong Huyết hải còn mai táng rất nhiều hài cốt của cường giả. Chưa chừng hài cốt kiếp trước của chúng ta đều ở đây. Ồ, hi vọng Huyết hải đã bị Ma Chủ thanh lí khá rồi, bằng không khá phiền phức...”

Thần Nam bắt giác nhìn về Phật Tổ trong đám đông, lần trước hắn từng thấy tiền thân hài cốt của y.

Phật Tổ bị hắn quan sát, tỏ ra không tự nhiên, miệng niệm Phật hiệu: “Bần tăng năm xưa có để lại Nhân gian cái túi da hôi của kiếp trước, từng vào tìm nhưng không thấy...”

Thần Nam không nói gì, lại nhìn về Huyết hải, hắn biết lần trước dễ dàng đi qua toàn dựa vào Thái cực đồ xuất hiện, bằng không chắc còn xuất hiện nhiều nhân vật lợi hại, người đầu tiên chính là kiếp trước của Phật Tổ.

Lần này đương nhiên do hắn, Pháp Tổ, Đức Mạnh đi trước mở đường, chúng nhân theo sau.

Mấy trăm người hùng hổ xuất hiện trên tầng không Huyết hải, mặt biển không còn yên bình được nữa. Huyết hải mệnh mang sôi lên, nước biển kịch liệt cuộn trào, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Sóng máu vô biên sáng chói lòa.

Huyết thủy cuộn cuộn có vô số hài cốt trắng xóa chìm nổi, màu trắng và đỏ ánh xạ lẫn nhau. Dù chúng thần nhìn vào cũng thấy khí tức âm u đáng sợ phả tới.

Bay vào Huyết hải mấy trăm dặm, chợt một lần sóng máu dựng tới trời cao, vô tận huyết thủy chặn trước chúng thần, tiếng gầm truyền tới.

“Grào...”

Thanh âm chói lói, cơ hồ chấn rách màng nhĩ.

Sóng máu tầng tầng, sau cùng tất cả tách ra, để lộ một bộ khô lâu cốt khổng lồ, cao tới mười trượng, song mục lấp lánh hào quang màu lục u ám, cốt cách trắng muốt, huyết thủy đỏ thắm ánh lên nét tà dị.

“Ai dám tiến vào Khổ hải? Khổ hải đệ nhất vực vực chủ ở đây.” Tiếng gầm vang vọng, dao động tinh thần hùng hậu tràn vào đầu óc chúng thần. Đồng thời sau lưng y xuất hiện vô vàn khô lâu cốt, chắc chắn không dưới ngàn bộ, tạo thành một vùng trắng xóa.

Bọn Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh cùng chúng thần không khỏi hít một hơi khí lạnh, khô lâu lớn như ngọn núi nhỏ này là cao thủ cấp Thần Hoàng.

Đủ thấy Huyết hải hung hiểm thế nào.

Pháp Tổ không buồn để ý đến khô lâu cốt cản đường mà thần tình ngưng trọng nhìn vào nơi sâu thẳm của Huyết hải. Y trầm trầm: “Dự cảm không lành, tựa hồ cảm ứng thấy khí tức của người quen...”

Vừa dứt lời, từ trong đó sóng dâng ngút trời, ngàn vạn hồn phách rú lên ai oán, vô số cốt trào trắng muốt liên tục thò ra, điên cuồng múa may.

Tiếng long khiếu âm vang như trời đất nghiêng ngả, buốt nhói màng tai từ phía xa liên tục truyền lại. Ấn ước thấy được khô cốt như ngọn núi từ nước biển bay lên, hợp lại trên không.

Chúng thần nhao nhao hô lên kinh hãi.

“Lẽ nào là Thiên Long?”

“Thiên Long hài cốt?”

“Không phải Thiên Long tổ hợp hài cốt lại chứ?”

Pháp Tổ xuất thần, sau cùng thở dài: “Không chỉ là Thiên Long, chính xác là - Thiên Long kị sỹ.”

350. Chương 351: Thiên Long Kị Sĩ

Thiên Long hài cốt quá lớn, mỗi phần đều như một hòn núi nhỏ, nếu bộ tàn cốt mà hợp lại, chắc chắn sẽ tạo thành một đỉnh núi mênh mông.

Huyết hải vô biên này không biết còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật, vừa tiến vào chưa đầy mấy trăm dặm đã khiến cho Thiên Long kị sỹ trong truyền thuyết xuất hiện.

Thiên Long kị sỹ còn ở xa, thân là vực chủ Huyết hải đệ nhất vực tiến ra chặn đường, bộ hài cốt cao lớn như một tòa bạch tháp rung động bởi tức giận.

ánh mắt đám người nhỏ bé kia không thém nhìn y, toàn bị tiếng gầm của Thiên Long ở ngoài xa hấp dẫn, khiến y có cảm giác bị vũ nhục. Đường là Huyết hải đệ nhất vực chủ mà bị người ta coi thường như thế, bèn ngửa mặt lên trời gầm vang: “Các ngươi không nghe ta nói gì sao? Mau báo danh rồi chịu chết.”

“Lớn mật.” Đức Mạnh bình thường vẫn tỏ ra đáng vẻ như một thư sinh lắm mưu nhiều kế, nhưng đó chỉ là khi đối diện với thiên giai cường giả, trước mặt tu giả kém hẳn, y hiển lộ ngay bản tính hung tàn. Y phất tay, tức thì Huyết hải dậy lên cuồng phong ào ạt, ngàn tầng sóng dâng cao tận trời, màu máu vô tận trải ra.

Thiên giai quân vương tùy ý phất tay, sức mạnh hùng hồn như bài sơn đảo hải ào ào tràn lên Huyết hải, xé toang thân thể hơn mười trượng của Huyết hải đệ nhất vực vực chủ, quảng bộ khô cốt lên cao rồi chia cắt thành từng mảnh.

“A...” Đệ nhất vực vực chủ rống lên thê thảm, tàn cốt rơi vào trong Huyết hải, hồi lâu vẫn không thấy nổi lên. Đức Mạnh vẫn chưa thi thổ sát thủ nhưng khí tức mạnh như thế đủ khiến vực chủ run rẩy, không dám hung hăng như trước.

Huyết hải cuộn cuộn, sau cùng y cũng nổi lên, hợp khô lâu thể lại, lùi về phía sau vung cốt trảo to lớn lên quát vang: “Xông lên! Giết!”

Khô lâu đại quân vô tận từ trong Huyết hải tràn lên dày đặc, vung quỷ trảo bổ về tầng không.

Đức Mạnh nhíu mày, lộ ra nét cười lạnh tàn nhẫn, toan hủy diệt tất cả, nhưng Pháp Tổ đã ngăn lại, nói với các cường giả đứng sau lưng: “Các cao thủ Tây phương Thần Vực, diệt hết chúng cho ta.”

Lần này y mang theo khá nhiều cao thủ Thần Vực, muốn cho họ rèn luyện một phen. Y tuân theo Thái cổ bí pháp, huấn luyện thành một đội thủ hạ cực mạnh, trước khi thành công phải cho họ liên tục huyết chiến.

Đông phương tu giả chưa hành động, toàn bộ cao thủ Thần Vực đã tiến lên, nhanh chóng đón đánh khô lâu đại quân.

Bạch cốt từ trong Huyết hải tiến ra không hề đơn giản là những quỷ vật, khá nhiều khô lâu tu luyện đạt được thành tựu, lại trầm tích qua tuế nguyệt vô tận, dù là khô lâu bình thường cũng có thông linh, bằng không đã không sản sinh ra quỷ vật cấp Thần Hoàng như đệ nhất vực vực chủ. Lại thêm được “người có lòng” dẫn đạo, sau nhiều năm đã trở thành chiến lực không tề chút nào.

Bất quá, khô lâu quân có mạnh nữa cũng bị cao thủ Thần Vực vốn có hơn mười chủ thần tiêu diệt, vực chủ bị Đại Ma và Tiềm Long liên thủ đánh tan tác.

Không bị thương vong đáng kể khiến Pháp Tổ rất vừa ý, ảo tưởng về thời kỳ Thái cổ, chiến đội với chiến lực kinh thiên hạ này khiến y lộ ra nụ cười.

“Grào...”

Huyết hải sôi trào, một bóng trắng khổng lồ tung hoành giữa thiên địa, không chỉ đẩy lên sóng lớn ngập trời mà kéo theo ô vân vô tận sà sát xuống Huyết hải khiến nơi này trở nên âm trầm, u ám.

Từng tràng long khiếu phát ra vô tận uy nghiêm, chấn nhiếp lòng người, ẩn ước nỗi niềm bi thương.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh đi trước mở đường.

Rốt cuộc cũng đến gần! Một bộ hài cốt khổng lồ trắng ngần như tuyết vũ động trên không dậy lên trận trận cương phong, ma vân ào ạt cuốn theo, sóng máu dâng lên cuộn cuộn.

Thiên Long đã tụ lại, hài cốt lớn khiếp người, ai nấy đều là thần linh nhưng trừ Pháp Tổ, Đức Mạnh, chưa ai được nhìn thấy Thiên Long.

Đơn giản đó là một tòa lũy thành trên không, một ngọn núi lớn biết di động.

Hình dáng tuy khác với Tây phương thần long nhưng vẫn là Thiên Long, thân thể dài mảnh, có phần giống với Đông phương thần long, long thể xứng đáng với hai từ hoàn mỹ, đôi cánh bằng xương lấp lánh hào quang. Đương nhiên đó không phải là thần linh long, đích thị hài cốt của Tây phương Thiên Long.

Nhìn bạch cốt Thiên Long, Thần Nam bất giác quay lại nhìn Long Bảo Bảo, nó đang thoải mái đứng vai hãnh diện hóa mỹ tửu và mỹ thực đã nốc vào trên yến hội Thiên giới.

Long Nhi, Tử Kim thần long, Tiểu Phượng Hoàng đều nhìn sang nó.

“Sao lại nhìn ta?” Nó nhỏ giọng lầm bầm, cặp mắt mở sáng rực.

“Tiểu long ca ca khi khôi phục Thiên Long thân, có lớn thế không?” Tiểu Phượng Hoàng hỏi với vẻ ngây thơ.

Long Bảo Bảo chớp mắt, tỏ vẻ ngượng ngập. Pháp Tổ nghe thấy Tiểu Phượng Hoàng nói, kinh ngạc quay sang hỏi: “Thiên Long?”

“Ngẫu mê đầu phát, chính là Đại đức đại uy Thiên long bảo bảo ta!” Long Bảo Bảo ra vẻ trang trọng thần thánh, y hệt đức đạo cao nhân. Tiếp đó nó tỏ vẻ nghĩ ngợi, với người khác nói toẹt ra như thế cũng không sao, không ai coi là thật, nhưng lại có Pháp Tổ, năm xưa từng qua lại với nó...nó vội vàng đưa hoàng kim tiểu bảo lên bịt miệng.

Pháp Tổ quay hẳn người lại, nhìn Long Bảo Bảo chằm chằm, sau cùng cười ha ha: “Người... là thần còn năm xưa? Ha ha...lại thành thế này, đúng là thú vị! Ha ha...”

Tiểu long tựa hồ rất bức mình, bất mãn phản đòn: “Người mới là thần còn, toàn gia, toàn tộc người mới là thần còn.”

Thần Nam vẫn chăm chú giới bị, thấy Pháp Tổ không lộ sát ý với thử phào, hình như ông ta và Long Bảo Bảo năm xưa không có cừ oán.

Pháp Tổ cười ha hả mãi không thôi, liên mồm nói thú vị rồi quay đi, thần tình ngưng trọng nhìn Thiên Long ngoài xa, quát lớn: “La Khải Nhĩ ở đây, có phải cố nhân ở đó không?”

Thiên Long kị sĩ chưa xuất hiện, thân ảnh Thiên Long khổng lồ đã vũ động, mặt biển gầm gào, quét lên tận trời cao, cuồng phong tung tẩy.

“La Khải Nhĩ ?.... Hình như còn nhớ.” Quanh mình Thiên Long lấp lánh hào quang mờ mờ, cực kỳ nổi bật giữa tầng không tối tăm của Huyết hải. Long đầu lớn như trái núi, từ cặp mắt bắn ra tia sáng xanh lè, linh hồn chi hỏa nhảy nhót trong đầu nó.

Trong mắt Pháp Tổ thu lại, ngưng thị vào Thiên Long, hồi lâu mới thở dài buồn bã: “Là Thiên Long Lan Tư Khải của Thần thánh Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn?”

Từ lời lẽ của Pháp Tổ là biết Thụy Tư Mạn không phải đơn giản, bằng không ông ta đời nào tỏ ra khẩu khí nhũn nhặn như vậy.

“Không sai, là ta. Ồ, ta nhớ ra rồi, năm xưa ngươi khiêu chiến Thụy Tư Mạn nhưng bị đánh thảm bại.” Thần thánh Thiên Long nói toẹt ra tình huống năm xưa, hình như không hề nể mặt Pháp Tổ.

Pháp Tổ tỉnh không nổi giận, hết sức bình tĩnh nói: “Đúng vậy, lần đó ta đã thảm bại, nhưng cũng vì thế mà ta đột phá không nhỏ. Thụy Tư Mạn ở đâu, sao không ra gặp ta? Năm xưa các ngươi là thiên giai cường giả, chắc chắn có năng lực thoát khỏi Huyết hải, kể cả tập hợp lại chân thân cũng có khó gì.”

“Một lần vào Huyết hải, cả đời không thể quay đầu, La Khải Nhĩ ngươi có nghe truyền thuyết đó không.” Tiếng thở dài u oán từ đáy vẫy vang lên, thanh âm mang theo tang thương, lạnh buốt.

“Thụy Tư Mạn.” Pháp Tổ kêu lớn.

Nhưng Huyết hải lại yên lặng, giọng Thụy Tư Mạn tắt hẳn.

“Truyền thuyết quả nhiên là thực, chủ nhân Huyết hải là ai? Ồ, lẽ ra đây là Tu la đạo địa vực trong Tiểu lục đạo, kẻ đó là ai...” Pháp Tổ nhíu mày, mắt ánh lên hung quang: “Bất kể là ai cũng đã suy tàn! Thụy Tư Mạn ngươi muốn ngăn cản ta, mau tập hợp cốt đầu tan nát lại thành thiên giai thân thể, tự thân nghênh chiến, bằng không Thiên Long này sẽ bị ta chấn nát.”

Thụy Tư Mạn không đáp, thần thánh Thiên Long gầm lên, tiếng gầm vang vọng khiến phong vân đảo chuyển, thiên địa thất sắc, một chiếc đuôi bằng xương quét tới Pháp Tổ theo thế Hoành tảo thiên quân, vô số hình ảnh vòng vèo quanh chiếc đuôi phát ra từng tràng gầm gào lạnh người.

“Hừ.” Pháp Tổ khê phát tay, thiên hỏa nóng rẫy nung đỏ lưng chừng không, vô tận quỷ mị, hồn ảnh gào lên, lẫn lộn cố trốn tránh, chỉ có chiếc đuôi của Thiên Long vẫn quét tới.

Pháp Tổ lại giơ tay, một bàn tay màu đất phá liệt hư không được triệu hoán ra, thổ nguyên tố lan tràn tầng không, bàn tay hung hãn chụp lấy long vĩ.

“Gào...”

Tiếng gầm của Thiên Long vang khắp Huyết hải, long vĩ và bàn tay quấn lấy nhau, phải ba lần vẫy đuôi mới thoát được.

“Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải, nếu nhục thân vẫn còn may ra đủ thực lực đấu với ta một phen, hiện tại ngươi không phải là đối thủ của ta.” Pháp Tổ quát vang, toàn thân đứng trên không trung, tuy gầy gò nhưng phát ra uy lực vô tận, đôi cánh bướm khê vẫy, Huyết hải đáng dậy sóng ngút trời bị áp chế tức thì.

Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải ngẩng lên trời gầm vang, lại toan lao lên xung kích, chợt một giọng nói nghẹn ngào vang lên: “Lan Tư Khải?”

Thanh âm tuy thấp nhưng vang lên rất rõ khiến Thiên Long linh hồn dao động, nó ngoảnh đầu lại, xuất thần quan sát rồi thất thanh: “Đại đức đại uy!” Đoạn gầm lên: “Thần côn, trả Thiên Long bảo tàng cho ta!” Quả là oán niệm ngút trời, dù đã chết sau vô vàn năm tháng vẫn nhớ rõ, gầm vang: “Dám lấy bảo tàng của ta đối rượu, ta giết ngươi...”

“Ngươi mới là thần côn, toàn gia, toàn tộc ngươi mới là thần côn...” Long Bảo Bảo trả đũa, ai cũng ngạc nhiên, đúng là khó tin, Long Bảo Bảo và thần thánh Thiên Long là người quen cũ, chỉ có Pháp Tổ bật cười.

“Thần côn ngươi...” Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải liên tục phun lửa ra mũi.

“Hom nay gặp được hai vị cố nhân, đúng là hiếm có.” Từ đáy biển lại vang lên tiếng thở dài, đoạn nước biển sôi lên, một bộ tàn cốt lấp lánh bảo quang bay khỏi Huyết hải, nhanh chóng tổ hợp lại trên không.

Một bộ khô lâu cốt trắng muốt đứng trên lưng Lan Tư Khải, không hề có năng lượng dao động nhưng vẫn tạo cho người khác cảm giác áp bức cực mạnh như có vạn cân đè xuống.

Mắt y phát ra điểm điểm quang mang, chăm chú nhìn Long Bảo Bảo và Pháp Tổ, đoạn thở dài: “Ta không muốn chặn đường các ngươi nhưng giờ ta chỉ còn là một con rối, có cường địch như các ngươi đương nhiên phải thân bất do kỷ xuất chiến. Không cần nói gì, xuất thủ vô tình, các ngươi chuẩn bị chiến đấu đi.”

Long Bảo Bảo thư thái đứng trên vai Thần Nam, nhỏ giọng lầu bầu: “Ta không quen ngươi, muốn đánh cứ việc tìm La Khải Nhĩ.”

Pháp Tổ chưa kịp nói gì, quân vương đệ ngũ giới Đức Mạnh cười lạnh: “Tựa hồ là một trong những long kỵ sĩ mạnh nhất năm xưa, nhưng cuối cùng vẫn gục ngã, để ta lãnh giáo.”

Pháp Tổ định nói gì đó nhưng trong mắt sáng lóa lên, sau cùng im lặng lùi lại, để Đức Mạnh lên thay.

“Trầm tịch qua năm tháng vô biên, hôm nay lại được đấu một trận kịch liệt.” Thụy Tư Mạn nói đoạn ngẩng mặt lên trời hú vang, chiến ý bất phục vang rền, Thiên Long dưới chân cũng gầm rống, âm ba cuộn cuộn cơ hồ long mang tai người nghe.

“Mặc Thái cổ giáp trụ, đưa chiến mâu ngày trước cho ta...” Thụy Tư Mạn gầm lên, bá khí lạnh buốt tỏa ra.

Đức Mạnh lập tức cảm giác không ổn, một người một rồng phát ra thần quang rực rỡ chiếu rọi thình không sáng như ban ngày, toàn bộ ma vân tan hết, hung sát khí tức trong Huyết hải cơ hồ giảm hẳn.

Thiên Long hài cốt trắng như tuyết đứng trên cao, từ từ sinh ra huyết nhục, khớp xương di động phát ra những tiếng sầm trầm đục, huyết nhục dày dần.

Cùng lúc hài cốt Thụy Tư Mạn sinh ra huyết nhục, thần thánh quang huy vô tận chiếu sáng thiên địa, rải xuống hào quang ngút ngàn.

“Grào...”

Long khiêu vang động, ai cũng rung động trong lòng, Thiên Long khổng lồ toàn thân phủ vẩy lân, hào quang vạn trượng lấp lánh, đứng sừng giữa đất rời.

Long thể như làm từ hoàng kim, mạnh mẽ mà hữu lực, đôi cánh vàng rực trải ra cơ hồ chạm mây.

Đôi long giác to lớn cong cong trên đầu càng long lanh, phát ra ánh sáng lạnh người, đó là Thiên Long giác cực kỳ cứng rắn.

Tren lưng nó dần hiển hiện một thanh niên nam tử, khô lâu trắng muốt tái hiện hoạt lực, khôi phục sinh cơ.

Thể phách cường tráng lấp lánh hào quang, cơ nhục cuộn cuộn ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng, thân thể hoàn mỹ không có mỡ thừa, như thể được đúc từ hoàng kim.

Trong Huyết hải sáng rực hào quang, một bộ hoàng kim giáp trụ bay lên, phát ra ánh sáng chói lói, Thần thánh khải giáp nhanh chóng trùm lên Thụy Tư Mạn, lúc mặc vào vang lên từng hồi sầm động.

Thân ảnh mặc chiến giáp, cầm chiến mâu hoàng kim xuất hiện trước mắt mọi người, mái tóc vàng theo gió phát phơ, khuôn mặt kiên nghị anh tuấn, đôi mắt phát ra thần mang sáng lòa, toàn thân đều là hào quang.

Thiên Long và Thiên Long kỵ sĩ đã hoàn toàn sống lại.

Thần quang trên mình họ xung thiên, phảng phất như ngọn lửa hoàng kim rừng rực cháy.

Đó là thượng đẳng thiên giai cường giả, không cần rình rang nhưng xuất hiện là khiến mọi người đều cảm giác thấy. Đức Mạnh thâm hối hận, vạn vạn lần không ngờ, suy nhược tàn cốt tưởng chừng giờ tay là tóm được lại biến thân trong nháy mắt.

“Grào...” Thiên Long gầm rống, đôi cánh vẩy mạnh tạo thành cuồng phong ào ào.

Thái cổ cường giả Thụy Tư Mạn đã sống lại, ngẩng mặt lên trời hú vang, ma vân vô tận bị đẩy lên cao lại xáo động, nhanh chóng tụ lại, y nuốt gọn tất cả giữa ánh mắt kinh hãi của mọi người.

“Hi vọng người không để ta thất vọng!” Thụy Tư Mạn quát vang, đồng thời Thiên Long cũng gầm lên phụ họa, thanh thể hùng hậu cực điểm, Huyết hải nhanh chóng cuộn lên lưng chừng không.

351. Chương 352: Chiến Hồn, Hãy Cháy Lên!

Đó là một bức tranh cực kỳ ấn tượng.

Tràng long khiêu vang vang, phảng phất như từ thời thái cổ, xuyên qua thời gian truyền tới, chấn động màng tai mọi người.

Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải tái hiện thực lực đỉnh cao từ thời thái cổ.

Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn được coi là cường giả tuyệt đỉnh trong hàng ngũ những Thiên Long kị sĩ, thân thể hùng vĩ đứng trên đầu Thiên Long tỏa ra sức sống mãnh liệt, ẩn chứa sức mạnh vô hạn như thừa xưa, mái tóc dài vòng óng tung bay như ngọn lửa.

Nhưng trong mắt y ngập tang thương, mắt mắt vô tận, hiện rõ nét tuyệt vọng khiến người ta có cảm giác anh hùng mạt lộ.

Bá phách hùng hồn phát ra từ Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn.

Trong lòng Thần Nam rung động, phát giác khí tức quen thuộc trên mình Thụy Tư Mạn, hệt như y hồi mười ba năm trước, cơ hồ buông cho sinh mệnh đi đến cuối con đường.

Nỗi đau của anh hùng mạt lộ! Thụy Tư Mạn muốn chết, định mượn cơ hội này kết thúc sinh mệnh.

Hắn há miệng định lên tiếng nhưng sau cùng không biết nói gì bởi hắn hiểu tâm tình của Thụy Tư Mạn, y muốn giải thoát trong trận chiến vinh quang, dùng phương thức đặc thù của võ giả mà chiến tử.

Câu nói “Hi vọng người đừng làm ta thất vọng” của Thụy Tư Mạn lặp lại ba lần, với mỗi người lại mang hàm nghĩa khác nhau.

Thần Nam im lặng tiền y, đó là kính lễ với bậc cường giả, là điểm Thiên Long kị sĩ đáng được tôn kính.

Nhưng Đức Mạnh nghe thấy lại như lời trào phúng, cho rằng Thụy Tư Mạn coi thường mình. Y đại nộ, đường đường đệ ngũ giới quân vương, tuy chiến lực không phải thiên hạ đệ nhất nhưng cũng là quân vương một cõi, Hắc Khởi còn không dám coi thường.

“Thụy Tư Mạn, đừng tưởng sống lại là thiên hạ vô địch, ngươi phải đem mạng ra trả vì đã ngạo mạn vô lễ với ta.” Đức Mạnh tuốt thần kiếm, chỉ vào Thiên Long kị sĩ trên cao.

“Huyết dịch của ta không dễ chảy ra đâu, hi vọng người đủ mạnh.” Thụy Tư Mạn cao lớn đứng trên đầu Thiên Long, hoàng kim chiến mâu trong tay bắn ra hào quang nóng bỏng, y và Thiên Long cơ hồ hợp lại thành một thể, phát ra thần quang sáng lóa, như dải thiên hỏa rực cháy giữa thế gian, bốc lên tận trời cao.

“Quân vương nổi giận, trăm vạn thi thể ngã gục.” Đức Mạnh gầm vang lao lên, thần kiếm trong tay chém vào Thụy Tư Mạn.

“Thiên Long kị sĩ động, trời sập đất nứt.” Thụy Tư Mạn cũng rống lên, hoàng kim chiến mâu trong tay đột nhiên lớn lên ngàn trượng như một cây cột xuyên qua đất trời, phá toái hư không, chém mạnh xuống, đập thẳng thùng vào thần kiếm của Đức Mạnh.

“Choang!” Tiếng động vang dội đất trời bùng lên trên tầng không Huyết hải tức thì bấy lên sóng máu ngút trời.

Thần kiếm và chiến mâu tuy thể tích khác hẳn nhau nhưng nằm trong tay thiên giai cường giả nên uy lực gần ngang ngửa, thân thể hai thần linh trên không đều rung lên.

Thiên giai đại chiến bùng nổ.

Hoàng kim chiến mâu dài ngàn trượng được Thụy Tư Mạn nắm chắc trong tay, không hề có cảm giác nặng nề mà như một tia chớp vàng rực xé tan từng phiến hư không, mũi mâu sắc lẹm phát ra ánh sáng chói lòa, vây chặt Đức Mạnh.

Đức Mạnh bị dồn ép luống cuống chân tay, mấy lần suýt bị mũi mâu đâm trúng, thân thể bị cương phong đáng sợ làm rỉ ra những sợi máu.

Đó quả là sỉ nhục với Đức Mạnh, vốn đã cho rằng đối phương khinh thị mình, hiện tại sa xuống hạ phong khiến y không nhẫn nại nổi, gầm lên chói tai, thần kiếm dấy lên ngàn tầng kiếm ảnh, ảo hóa ra kiếm mang vô tận sáng chói, chấn bay mũi mâu khổng lồ. Y phá toái hư không, trực tiếp xuất hiện phía trên Thiên Long.

Y cười lạnh liên hồi, cho rằng long kị sĩ thái quá ngu xuẩn, chỉ cần đột phá đến gần, muốn làm gì chẳng được.

Nhưng tất cả không như y tưởng, chưa kịp hành động gì đã kinh ngạc phát hiện ra hoàng kim Thiên Long dưới chân Thụy Tư Mạn biến hóa.

Nó phát ra vô tận hào quang sáng lóa, thân thể hóa thành cây kim đằng cực lớn: long dực lưu kim đằng!

Bàn tay khổng lồ do Thụy Tư Mạn ảo hóa ra nắm lấy, bổ mạnh lên không. Đức Mãnh cả kinh tránh đi, nhưng long dực lưu kim đằng là vật sống, nhanh chóng chuyển hướng, hung hãn chém ngược lại, cắt Đức Mãnh đang luống cuống thành hai đoạn.

Sỉ nhục!

Đức Mãnh hỗn thẹn rống lên, nhanh chóng hợp lại thân thể, xuất hiện ngoài xa, cầm thần kiếm, giận dữ nhìn Thụy Tư Mạn.

Thiên Long kị sĩ trầm ổn như núi non, tay trái cầm hoàng kim chiến mâu ngàn trượng, tay phải cầm long dực lưu kim đằng, đứng lặng trên không, lạnh lùng nói với Đức Mãnh: “Đến đi.”

Câu nói vang lên trong tai Thần Nam như chút bi tráng cuối cùng, với Đức Mãnh lại như một hành động sỉ nhục trắng trợn.

“Giết.”

Y cầm thần kiếm lao lên tiếp, quét ra, quanh mình dấy lên ngàn tầng ma vân, theo sát y bổ vào Thiên Long kị sĩ.

Thần kiếm và chiến mâu kịch liệt giao phong, liên tục áp chế long dực lưu kim đằng, nhưng cùng lúc tiếng gầm của Thiên Long vang lừng, Lan Tư Khải rời khỏi Thụy Tư Mạn, ảo hóa thành bản thể.

Hoàng kim chiến mâu trong tay Thụy Tư Mạn ép thần kiếm của Đức Mãnh xuống, tứ thì long vĩ của thần thánh Thiên Long quét tới dãy núi phạt ngang, sức mạnh vạn cân quả không tưởng tượng được, theo thể Thái Sơn áp đỉnh nhấn chìm Đức Mãnh xuống Huyết hải, dấy lên làn sóng ngút trời.

Đức Mãnh phần nộ cực độ, rẽ sóng máu lao lên, bổ vào thần thánh Thiên Long.

Long thân to lớn của Thiên Long Lan Tư Khải rung động, phát ra hoàng kim thần quang chói lòa, thoáng chốc hóa thành một nam tử cao lớn, hai cây hoàng kim đao trong tay do Thiên Long giác hóa thành bổ mạnh vào Đức Mãnh.

Thần kiếm và hoàng kim đao va nhau phát ra tiếng nổ động trời, Đức Mãnh có cảm giác bàn tay mất tri giác, cùng Thiên Long tỷ thí khí lực nhưng quá chênh lệch.

Đồng thời, hoàng kim chiến mâu của Thụy Tư Mạn lại công tới, suýt nữa xuyên qua tim Đức Mãnh, mũi mâu xé nát đầu vai y, hất văng ra xa.

Đức Mãnh phần nộ cực điểm, gầm vang: “Ta vốn cho rằng không cần dùng bản lĩnh chân chính cũng thu thập được người, xem ra người ép ta phải xuất vốn, chúng ta thật sự phải tử chiến một phen.”

Nói đoạn trường kiếm trong tay hóa thành hai, hai hóa bốn...thành ngàn ngàn vạn vạn. Quanh y trở thành một rừng kiếm.

“Toái Thiên kiếm trận!”

Ngàn vạn đạo thần kiếm tạo thành kiếm trận phức tạp, thần quang sáng ngời, phát ra tiếng xé không khí xèn xẹt, trùm lên Thụy Tư Mạn.

Đối diện với kiếm trận thanh thén gút ngàn, Thiên Long kị sĩ nhú mày: “Toái Thiên trận của Đấu chiến thánh giới. Người của giới khác...là sao nhỉ?”

Vừa lẩm bẩm, y vừa dùng hoàng kim chiến mâu xé toang không gian, đem ngàn vạn đạo thần kiếm trút vào hư không. Nhưng Toái Thiên kiếm trận uy lực vô cùng, vùng không gian đó không nuốt gọn hết được, thần kiếm lại phá không gian lao ra, vây chặt lấy Thụy Tư Mạn và Thiên Long.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, Thiên Long liên tục gầm lên, vung hai lưỡi hoàng kim đao những vắn không thể hoàn toàn ngăn kiếm trận lại.

Võ số lưỡi thần kiếm bị phá vỡ nhưng vẫn ó mấy chục lưỡi thần kiếm xuyên qua Thụy Tư Mạn và Thiên Long khiến cả hai nát vụn trên không.

“Grào...”, tiếng gầm vang vang, Thiên Long tụ lại thân thể, ảo hóa thành ban thể khổng lồ, Thụy Tư Mạn đứng thẳng trên đầu nó, quát vang: “Đã không chiến đấu theo lệ thường mà tiến hành quyết chiến ta cũng phụng bồi.”

Các thần linh đứng xa quan sát không khỏi lạnh người, ai cũng cảm khác được khí tức ngút trời từ Thiên Long kị sĩ phát ra. Y và Thiên Long như đang cháy lên hừng hực, vô tận hoàng kim dấu khí bốc lên trời cao.

Sau cùng, cả hai ảo hóa thành tư thái chiến đấu mới.

Hoàng kim chiến mâu trong tay Thụy Tư Mạn biến thành một mũi mâu khổng lồ, thân thể Thiên Long thành cán mâu vươn dài, khe khẽ rung động, thiên địa đều động theo.

Đức Mạnh biến sắc, Toái Thiên kiếm trận lại phát ra, trùm lên trên không.

“ầm, ầm, ầm.”

Tiếng sấm rền rĩ, hoàng kim chiến mâu khổng lồ lại bổ xuống.

Vừa chạm vào kiếm trận, hư không liền vỡ nát, thành trăm ngàn cây thần kiếm dựng đứng lao vào Đức Mạnh.

“Giết!” Đức Mạnh biến sắc, dùng toàn lực khổng chế thần kiếm rợp trời nhưng không chống nổi mũi mâu xuyên thiên phá địa.

“A”

Sau cùng Đức Mạnh bị hoàng kim chiến mâu phá nát thân thể, hồn phách trọng thương.

“Thụy Tư Mạn, hạ thủ lưu tình!” Pháp Tổ ở ngoài xa kêu lớn, y không muốn mình hữu chết lãng xẹt như vậy.

Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn hiển hiện bản thể trên không, cầm hoàng kim chiến mâu đứng trên đầu Thiên Long, tổ hợp này phát ra uy lực kinh hồn, đờm khí khái anh hùng “mâu vấn thiên hạ duy ngã độc tôn.”

“Thụy Tư Mạn, ngươi muốn tìm chết sao? Ta cảm giác lòng ngươi đã lụi, thật ra là chuyện gì?” Pháp Tổ lên tiếng hỏi, y cũng cảm thấy Thiên Long kị sĩ khác thường, như đang lâm vào cảnh anh hùng mạt lộ.

“Grào...”

Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải ngửa mặt gầm lên bi thiết, Thụy Tư Mạn đứng trên đầu nó, mái tóc theo gió lật phất, đáng vẻ vô cùng tịch mịch.

“Ta vốn đã bị tiêu diệt trong trận chiến Thái cổ nhưng vào Huyết hải rồi, linh hồn vẫn được bảo tồn nhưng vĩnh viễn không thoát khỏi đây được, cùng không thể khôi phục tẩm thân huyết nhục, một khi khôi phục chỉ duy trì sinh mệnh được một ngày. Bao nhiêu năm nay ta sống như tử vật, trở thành con rối bảo vệ Huyết hải, đương nhiên ta không hận chủ nhân nơi này, quy tắc y định ra rất rõ ràng, tất cả đều muốn nô dịch ta. Kiểu sống này, ta chịu hết nổi, chỉ muốn đường đường chính chính chiến tử, kết thúc hơi tàn.”

“Ngươi quả nhiên muốn chết!” Pháp Tổ thở dài, pha lẫn chút thương cảm.

Đức Mạnh vừa kinh hãi vừa tức giận, thần tình vô cùng phức tạp, hợp thân thể xong, y đứng lặng trên không quan sát cường giả tuyệt đỉnh trong các Thiên Long kị sĩ.

Các thần linh ngoài xa cũng buồn bã, nhất là chúng thần trong Thần Vực, đó chính là cường giả đỉnh cao của tây phương năm xưa, giờ lại anh hùng mạt lộ, sinh mệnh đi đến điểm tận đầu.

“Trước khi chết, ta muốn làm rõ một việc, vì sao cường giả của đấu chiến thánh giới lại đến đây?” Sắc mặt y cực kỳ nghiêm túc, hai mắt xạ ra thần quang sáng lóa chiếu vào chúng thần. Rất nhanh, một bức họa và tin tức nhập vào óc y, thoáng chốc y đã hiểu hết.

“Hóa ra là vậy, đệ lục giới chưa động, đệ ngũ giới đã thành họa loạn.” Thụy Tư Mạn vô cùng phấn khởi, lẩm bẩm: “Nhân gian là nơi tô điểm cho cường giả các giới, kì thật trong Lục đạo rất nhiều cường giả đều phát nguyên từ đây, không ngờ lại có người muốn tiêu diệt nó. Hắc Khởi không phải mạnh lắm sao? Ta chỉ còn lại sinh mệnh một ngày, làm sao đây!”

Y ngẩng lên trời hú vang, phát ra chiến ý xung thiên, miệng hát một khúc chiến ca cổ xưa, lời ca vô cùng thê lương...

Hiển nhiên y muốn vào đệ ngũ giới cùng quyết chiến với Hắc Khởi.

“La Khải Nhĩ, ta với Hắc Khởi ai mạnh hơn?”

“Chuyện này...” Pháp Tổ đờ đẫn, không biết trả lời Thiên Long kị sĩ ra sao.

“Ta biết mình không phải đối thủ của hắc.” Thụy Tư Mạn ngẩng lên cười lớn rồi quát vang: “Bất kể hắc mạnh thế nào nhưng đã muốn giết sạch Nhân gian thì dẫu ta không phải đối thủ của hắc cũng phải dùng tàn mệnh này huyết chiến. Chiến tử như vậy là kết thúc đẹp nhất cho ta.”

“Y bị phong ấn rồi...” Lúc đó Đức Mãnh cũng thấy kính trọng Thiên Long kị sĩ.

“Vậy các ngươi cũng phong ấn ta luôn.” Thiên Long kị sĩ gầm lên, Thiên Long dưới chân cũng rống vang.

Chúng thần ngoài xa ai cũng tâm tình trầm trọng, Thiên Long kị sĩ muốn đi chiến tử như vậy, ai cũng thấy kính ý dâng lên từ chân tâm.

Thần Nam bất giác tiến lên, hắc bội phục Thiên Long kị sĩ vô cùng, đưa phương thiên họa kích ra: “Dùng cây hung binh này.”

“Không cần, đa tạ, người chết, mâu gãy, vậy là đủ rồi, không cần loại binh khí nào khác.” Thụy Tư Mạn cự tuyệt hảo ý của Thần Nam.

Lúc đó thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải dưới chân y cũng chăm chăm nhìn Long Bảo Bảo trên vai Thần Nam, thở dài: “Sao người cứ mơ hồ như vậy? Đến ngày nào mới chịu chân chính tu luyện. Người là thiên tài của long tộc chúng ta, là kẻ duy nhất có hi vọng vượt qua Thiên Long hoàng nhưng sao người cứ... ‘Đặc lập độc hành’” Lan Tư Khải không tìm được từ ngữ thích hợp đành dùng “Đặc lập độc hành” để hình dung Long Bảo Bảo.

“Ngẫu mẽ đầu phát!” Long Bảo Bảo mở lớn cặp mắt nhìn Lan Tư Khải với vẻ nghi hoặc.

“Thấy người ngớ ngẩn thế này, ta thật muốn cùng người quyết chiến!” Thần thánh Thiên Long có vẻ phần nộ nhìn tiểu long, đoạn thở dài: “Thôi vậy, cũng chẳng trách, hình như người quên hết quá khứ, bất quá...” Long mục liên lẳng lẹ hắc lên, quát vang: “Bất kể thế nào, Thiên Long hồn cháy rạn không thể bị diệt. Hôm nay ta giúp người đốt lại Thiên Long mạnh nhất, hi vọng ngày trở lại. Grào...”

Lan Tư Khải gầm lên kinh thiên động địa, hai mắt xạ ra hai đạo linh hồn thánh hỏa bay vào cặp mắt đang tròn trịa của Long Bảo Bảo.

Hoàn thành xong, Lan Tư Khải hình như vô cùng hờn nhược nhưng Long Bảo Bảo trên vai Thần Nam lại biến hóa kinh người, toàn thân tiểu long cơ hồ cháy rực, hoàng kim thiên hỏa liên tục bốc lên, phát ra khí tức hùng hồn cực độ.

Dù nó không ngừng khổng chế năng lượng trong cơ thể nhưng không tài nào ngăn được hoàng kim liệt diễm hùng hực.

Lan Tư Khải nói với Thần Nam đang lo lắng: “Y không sao, đó là chiến hồn trần tịch tĩnh lại, đến ngày Thiên Long hồn chi hỏa của y cháy đến cực điểm, Thiên long chiến hồn sẽ chân chính quay lại.”

“Ngẫu mê đầu phát... Lan Tư Khải, xin lỗi...người đừng đi, ta trả lại người bảo tàng...” Long Bảo Bảo lẩm bẩm, đứng trên vai Thần Nam mà hoàng kim thiên hỏa cháy rạng toàn thân, dần chìm vào giấc ngủ. Cặp mắt nó rớt xuống hai hàng lệ lấp lánh.

“Cuối cùng người cũng nhớ đến ta...” Trước lúc ly biệt, thần thánh Thiên Long phi thường thương cảm, đó là lời vĩnh biệt.

“Giết thẳng đến ngũ giới!” Thụy Tư Mạn gầm lên khiến thiên địa lay động.

Thần thánh Thiên Long đằng không bay lên, bay ra ngoài Huyết hải.

“Cháy lên nào, chiến hồn!” Thần thánh Thiên Long gầm vang.

Thiên Long kị sĩ lại hát lên khúc chiến ca cổ xưa mà thê lương.

Người và rồng đã đi xa nhưng trong lòng chúng thần vẫn trầm trọng... bên tai vẫn phảng phất ngân vang khúc chiến ca bất diệt.

352. Chương 353: Yêu Tổ Cốt Long

Hoàng kim thiên hỏa trên mình nó sáng chói, chiến hồn say ngủ đang cháy rạng, ai cũng biết ngày nó tỉnh lại không còn xa nữa! Sắp tới, thiên địa lại xuất hiện thêm một Thiên Long cấp cao.

Có những người gặp nhau cả ngày vẫn không để lại ấn tượng gì. Có những người chỉ gặp nhau trong giây phút mà cả đời nhớ mãi.

Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn và thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải đương nhiên là trường hợp thứ hai. Chúng thần và họ gặp nhau không đầy nửa thời thần nhưng ai cũng không quên được.

Lời lẽ của Thiên Long kị sĩ từ thời Thái cổ khiến ai cũng nổi sóng trong lòng.

Lời ca thê lương, hình dáng cao lớn vĩnh viễn lưu lại trong lòng mọi người.

Pháp Tổ bái lạy phía xa, chúng thần thấy vậy cũng lặng lẽ quỳ xuống.

Thần Nam dịu dàng ôm Long Bảo Bảo vào lòng, dẫn chúng nhân đi tiếp.

Đương nhiên Huyết hải vô biên này là một nơi quan trọng trong Tiểu lục đạo, không thể chỉ có một Thiên Long kị sĩ chặn lối.

Huyết hải này, năm xưa hần và bọn Tử Kim thần long đã phi hành nhiều ngày mới qua được.

Sắc mặt Đức Mạnh âm trầm, bởi trận chiến vô vị vừa rồi khiến y bị thương nguyên khí, tâm tình khó chịu. Pháp Tổ và Thần Nam lại cố suy tư riêng, tam đại thiên giai cao thủ đều không nói gì, nếu không có Tiểu Phượng Hoàng, Tử Kim thần long theo sát Thần Nam, chắc chắn không khí rất nặng nề.

“Lão đầu, Thụy Tư Mạn có phải là long kị sĩ mạnh nhất Tây phương năm xưa?” Tử Kim thần long quả thật không sợ trời không sợ đất, Tây phương Thần Vực chư thần cực kỳ cung kính với Pháp Tổ nhưng lão du côn lại đi theo tác phong khác hẳn.

Pháp Tổ trừng mắt nhìn nó, hừ lạnh: “Đương nhiên không phải.” Đoạn im lặng.

Các thần phía sau đều hít sâu một hơi khí lạnh, Thụy Tư Mạn là cường giả đỉnh cao trong các long kị sĩ, vốn mạnh đến cực độ rồi nên mới áp chế được quân vương Đức Mạnh, nhưng vẫn chưa phải là long kị sĩ mạnh nhất. Vậy người đó chắc chắn vô cùng đáng sợ, đủ tư cách tranh phong với Hắc Khởi.

Người này không biết giờ ở đâu, còn sống hay chẳng, nếu còn đương nhiên không phải lo lắng đến mỗi uy hiếp từ đệ ngũ giới.

Thần Nam vẫn nhớ trong ngày Vô thiên, từ Nhân gian Tây thổ từng vang lên tiếng gầm của Thiên Long, phải chăng đó là Thiên Long kị sĩ mạnh nhất?

Phi hành nửa ngày trong Huyết hải mệnh manh, vô tận huyết vụ dần trải ra, đâu đâu cũng một màu máu. “Phụ thân...” Long Nhi ngẩng mặt, kéo áo Thần Nam: “ở đây có cường địch.”

Thần Nam đặt Long Bảo Bảo lên vai, chiều chuộng ôm Long Nhi vào lòng: “ừ, con có cảm giác này đúng là khá lắm, không thẹn là tiểu thiên giai.”

Pháp Tổ hừ lạnh: “Liệt diễm phân thiên!”

Vô tận thiên hảo trải khắp thỉnh không, hồn ảnh mờ mịt bị thiêu đốt cất lên tiếng ai oán, vô số khô cốt từ độ cao ngàn trượng rớt xuống.

“Ai cản đường?” Pháp Tổ quát vang.

Huyết quang ngập trời tan đi, hồn ảnh chìm xuống lòng Huyết hải, một hòn đảo xuất hiện trước mắt chúng thần.

Từ xa nhìn lại, hòn đảo dày đặc cây cối, sinh cơ ngập tràn, hoàn toàn khác hẳn Huyết hải tử khí trầm trầm.

“Phụ thân...” Long Nhi định lên tiếng, Thần Nam ôm nó vào lòng, cười bảo: “Không sao, ở đây có ba thiên giai cao thủ, lẽ nào không đối phó nổi một người?”

Thần Nam dựa vào cảm giác miễn duệ thấy được trên hòn đảo xanh rì kia có một luồng sức mạnh cực kỳ khủng khiếp! Tiểu lục đạo quả thật tàng long ngọa hổ, hắc bất giác thở dài, đưa Long Bảo Bảo đang ngủ vào trong nội thiên địa nhiều năm chưa mở ra.

Pháp Tổ chỉ vào một Tây phương thần linh: “Người lên xem thử.”

Rõ ràng y muốn thăm dò, thiên sứ sáu cánh đáng thương nhăn nhó nhưng đành chịu, nhanh chóng bay tới, khu rừng rậm xanh ngắt vô thanh vô tức nuốt gọn thiên sứ. Tiến vào hồi lâu mà không có động tĩnh, cơ hồ chưa có chuyện gì xảy ra.

Pháp Tổ đại nộ, phi hỏa lưu tinh ngập trời trù lên hòn đảo.

Hỏa diễm vô tận từ trên trời giáng xuống hải đảo xanh ngắt nhưng nó vẫn trơ ra, màu xanh vẫn rạng ngời, hỏa diễm không mấy may tác động được.

Lúc Pháp Tổ phát ra hỏa hệ thiên giai cấm chú, hòn đảo sáng lên thần quang màu lục, cả hòn đảo như vật sống, tránh khỏi mặt biển, bay lên cao rồi ép xuống Pháp Tổ.

Pháp Tổ diên tiết, quả là khiêu chiến trắng trợn! Y không cho phép có kẻ mạo phạm uy nghiêm trước mặt đồ tử đồ tôn.

“Bạo phong liệt địa!”

Hai tầng cấm chú hỗn hợp ma pháp phong hệ và thổ hệ được Pháp Tổ xuất ra.

Một loại thiên giai cấm chú đã là diệt thế ma pháp đáng sợ vô cùng, hỗn hợp ma pháp còn hơn cả hai loại ma pháp đơn trộn nhau. Trên không tức thì đầy những lưỡi phong đao màu lam sắc lẹm, lưỡi nào cũng dễ dàng cắt đứt núi cao, uy lực vô cùng. Đồng thời, thổ nguyên tố của thổ hệ ma pháp tràn ra, cơ hồ xé tan hòn đảo.

“ầm!”

Trên không vang lên tiếng nổ, lục quang vô tận trên hòn đảo bị đánh tan, toàn bộ thực vật bị hủy diệt nhưng hòn đảo vẫn an nhiên vô dạng, bất quá không còn luồng hào quang sáng lóa nữa.

Cây cối bị hủy làm lộ ra chân dung hòn đảo, quả nhiên là một thạch đảo cực lớn, bề mặt phủ một tầng hào quang mờ mờ, trôi nổi giữa không trung.

Hai mắt Thần Nam lấp lánh, hắn đã nhận ra lai lịch hòn đảo, khí tức rất giống với Thạch Cẩm đương, vừa này là bị người ta dùng đại pháp lực che khuất.

Đương nhiên, đây là phần chính của cổ thuần Thạch Cẩm đương.

Là trước vào Vĩnh hằng thâm lâm, hấn đã thu được hai tấm bia đá tại “Hoàng tuyền”, “Khổ hải”, nếu thêm phần này vào, coi như lấy được hết cổ thuẩn.

Hấn tiến lên, đứng vững trên không, thò tay phải ra, lập tức ảo hóa thành một quang chương khổng lồ, các thần linh kinh hãi, bàn tay đó che kín thiên địa, chụp luôn thạch đảo vào trong.

Đoạn thần quang sáng rực, hấn dùng đại pháp lực luyện hóa cổ thuẩn, năng lượng dâng tràn. Thiên gian cao thủ ẩn mình trong bóng tối vẫn chưa xuất thủ, tựa hồ muốn thử xem thực lực của cả nhóm đến đâu nên không vội vàng.

“Ầm”, thạch đảo nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành nửa mảnh tàn thuẩn, xuất hiện cạnh Thần Nam, liên tục quay tít quanh hấn, sau cùng hấn khẽ nắm lấy, đưa cho Long Nhi. Hấn sánh vai với Pháp Tổ, quát vang vào Huyết hải: “Bằng hữu trong kia, mời ra đây.”

Một tràng long ngâm từ Huyết hải vang lên, thanh âm không lớn lắm nhưng uy thế mạnh hơn thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải một phần.

Huyết hải dậy sóng, không hấn sôi trào mà vô thanh vô tức rẽ ra, hơn trăm khối xương như những hòn núi nhỏ từ từ bay lên bề mặt, liên tục va chạm trên không, phát ra tiếng lách cách giòn tan, hợp lại làm một.

Xuất hiện kiểu này vô cùng bình thường nhưng ai nấy đều cảm thấy áp lực cực mạnh, “Thế” của kẻ mới xuất hiện phủ khắp mặt biển.

Xuất hiện không rình rập nhưng thực lực kinh nhân.

Toàn bộ thần linh đều khẩn trương cực độ.

Từng đốt bạch cốt như hòn núi nhỏ hợp lại, tạo thành một con Đông phương thần long, hoặc giả là Đông phương Thiên Long!

Một bộ hài cốt Đông phương Thiên Long lộ ra thực lực cấp thiên giai.

Không ít thần linh có mặt bị trấn áp.

Rồng phương đông rất hiếm, đếm trên đầu ngón tay cũng được. Hiện tại trừ Tử Kim thần long còn có Long Bảo Bảo thần linh long và Long Nhi khi biến thân, không tìm đâu ra con thứ tư.

Vậy mà giờ lại xuất hiện hiện một Thiên Long thực lực thiên gian, không thể không kinh ngạc.

“Gào...” Tử Kim thần long ngẩng lên gào vang. Lão du côn vô cùng kích động, lớn tiếng: “Đó là là... lão nhân gia là ai?”

Đông phương Thiên Long khổng lồ, bộ xương trắng muốt khẽ chuyển động thành những tiếng sấm, chiếc đầu như ngọn núi nhìn sang Tử Kim thần long, phá ra trận trận tinh thần dao động thở dài: “Không ngờ còn thấy được tộc nhân của ta... Ta thật sự là ai, từ lâu đã không còn nhớ, bất quá sau này người ta gọi ta là Cốt Long.”

Một loạt thần linh trên cao suýt nữa ngã xuống, đó quả là Thái Thượng Yêu tổ Cốt Long, được liệt danh cũng với Kim Dũng, Phượng Hoàng thiên nữ.

Nhưng theo lời Cốt Long, mọi người phát hiện một bí mật kinh nhân. Cốt Long quả danh phù kì thực, y như một cổ khô lâu cốt, do “Cốt” sinh ra, tiền thân là ai thì y cũng không biết, vì y là một yêu ma tái sinh.

Tin này đủ để chấn động toàn thể! Tiền thế của Yêu tổ Cốt Long đương nhiên là một cường giả khó lòng tưởng tượng được, hài cốt thành Yêu tổ vậy Thiên Long thân chân chính khi xưa chắc đủ áp đảo quần hùng.

“Hay lắm...” Pháp Tổ gật đầu: “Đúng là Thiên Long từ thời thái cổ nhưng ta không hiểu lắm về các Đông phương cường giả ẩn tu.”

Thần Nam không thấy trên mình Cốt Long phát ra sát ý nên lặng lẽ chờ đợi sự tình phát sinh.

“Ta đã tan nát, nhưng cảm giác được Thiên Long hồn từ thái cổ triệu hoán nên phải quay về...” Cốt Long phát ra tinh thần dao động, khiến mọi người kinh hãi.

Thái cổ Thiên Long Hồn triệu hoán? Y là yêu ma do cốt sinh ra, không phải như vậy sẽ chết đi sao?

Cốt long phải chết nhưng y không bị quan, trên mình còn lưu lại sức mạnh của Thiên Long phải quay về với bản nguyên, có thể coi là chết, cũng có thể coi như lại được sinh ra.

Pháp Tổ và Thần Nam vô cùng kinh hãi. Thiên Long hồn đã tỉnh, một con Đông phương Thiên Long chưa được biết sẽ trở lại.

“Vớ ý xông vào Huyết hải, bị nô dịch mấy ngàn năm, lần này Thiên Long hồn triệu hoán, chính thể mà được giải thoát. Kì thật ta sớm định rời khỏi nhưng biết được sẽ gặp cố nhân nên vẫn ở lại, hôm nay sẽ kết thúc một đoạn tâm nguyện.”

Thân thể trắng muốt của Cốt Long vang lên những tiếng ầm ầm vọng sang phía bọn Thần Nam. Đương nhiên không phải tìm hấn, Tử Kim thần long mà tìm Tiểu Phượng Hoàng.

“Người...muốn...gì?” Tiểu Phượng Hoàng kinh hãi, trốn biệt sau lưng Thần Nam, thò đầu ra hỏi.

Cốt long lúc lắc chiếc đầu vĩ đại, nhẹ giọng: “Ta đã nhìn thấy mọi việc về Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn, thấy thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải đốt lên chiến hồn cho Thiên Long. Hôm nay ta sẽ quay về bản nguyên nên giúp cố nhân chút việc. Phượng hoàng, một nửa sức mạnh của người thất lạc tại Nhân gian, người chẳng qua là bán hồn niết bàn, nhất định phải tìm ra nửa còn lại, ta giúp người đốt lên bất tử phượng hoàng chi hồn.”

“Grào...”

Một tràng long ngâm vang lên chín tầng trời, lan xuống tận cửu u, vang khắp thiên địa.

Từ đôi long mục của Cốt Long xạ ra thần quang sáng lóa, lao vào mắt Tiểu Phượng Hoàng. Nó chưa hiểu mô tê gì thì toàn thân cháy rực lên, phát ra thần quang bảy sắc.

Chiến hồn đang cháy. Cũng như Thiên Long hồn của Long Bảo Bảo thức tỉnh, phát ra uy lực kinh nhân.

Tử Kim thần long trở mắt nhìn sang, Cốt Long đang hư nhược lắc lư long cốt: “Mỗi người có cơ duyên của mình! Giải thoát nào..ta đi đây...Grào...”

Trong tiếng long ngâm vang vọng, thân thể khổng lồ của Cốt Long vỡ nát trên không, hóa thành điểm điểm quang mang, tụ lại thành một đạo thần quang bay ra ngoài Huyết hải, vượt khỏi Vĩnh hằng sâm lâm, lao về đông thổ xa xôi.

Cốt long quay về nguyên bản! Mọi người đang tiếp nhận tin tức này, thân phận Yêu tổ chẳng qua là một chạng tàm dừng chân, thân phận chân chính của y không ai biết được.

“Huyết hải chi môn ở đáy vùng biển ta trấn thủ...” Tiếng Cốt Long thấp thoáng vọng lại từ xa.

“Tiến xuống đáy biển!” Thần Nam cảm phương thiên họa kích bổ mạnh xuống, Huyết hải liền tách ra thành một thông đạo. Hấn lao lên đi đầu.

Tiến vào Huyết hải liền thấy vô tận khô lâu cốt xuất hiện quanh chúng thần, điên cuồng lao tới nhưng đều bị màu lam sẫm do thủy hệ thiên giai cấm chú của Pháp Tổ ngăn lại.

Vòng màu lam đưa toàn thể xuống tới đáy biển.

Một bức thạch điêu lớn xuất hiện dưới đó, tựa hồ ghi lại mấy sự kiện trọng đại từ thời thái cổ. Bất quá chúng nhân không có tâm tình nhìn đến bởi một không gian chi môn xuất hiện phía trên vùng cung điện nguy nga, cánh cửa màu máu đang khép chặt lại.

353. Chương 354: Thất Tuyệt Thiên Nữ Xuất Hiện

Những công trình vĩ đại, cung điện nguy nga liên miên bất tuyệt không biết được xây dựng từ thời đại nào mà ngăm mình trong Huyết hải vẫn không tổn hại gì.

Đương nhiên chúng thần nhìn rõ ràng mọi sự, đổi lại là người bình thường, dẫu xuống đến đáy cũng không thể xuyên qua màu máu vô tận mà nhìn rõ.

Cung điện liên miên bất tuyệt đều dùng vật liệu hảo hạng xây dựng, dù ở trong nước biển sát khí xung thiên, vẫn phát ra khí tức trang nghiêm thần thánh.

Không gian chi môn treo trên tầng không cung điện, cánh cửa dần đóng chặt lại, được che phủ một lớp hào quang nhàn nhạt, tạo cho người ta cảm giác thần bí vô hạn.

Một vị Tây phương chủ thần không nén được, tung ra một đạo chưởng lực nhưng không lay động mấy may, không gian chi môn đẩy lại một luồng phản lực cực mạnh, hất văng chủ thần ra xa.

Không còn vị thần linh nào dám thử lại, họ thấy Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh còn chưa vội xuất thủ, cả ba vị thiên giai cao thủ đang chăm chú quan sát cung điện ngút ngàn, cùng bức thạch điêu khổng lồ cách đó không xa.

Bức thạch điêu hình như còn cổ lão hơn cả cung điện, gần như đã tan nát nhưng được một cỗ sức mạnh thần bí tụ lại nên dù đã có vô số vết nứt mà vẫn đứng hiên ngang.

Dần dần, chúng thần bị hấp dẫn, dù lúc đầu không chú ý quan sát.

Bức thạch điêu tựa hồ ghi lại một câu chuyện ngắt quãng, có Tây phương ma pháp sư, Đông phương võ giả, Thiên Long kỳ sĩ, có cả tu đạo giả luyện thành mấy nguyên anh.

Những nhân vật trong đó đều là tu luyện giả tuyệt đỉnh năm xưa, tựa hồ đang tàn sát lẫn nhau, lại có vẻ trong lúc tuyệt vọng mất đi thần trí mà loạn chiến.

Nhưng nhân vật được khắc họa rõ nét, nét mê loạn hiển hiện như thật.

“Người biết những người này?” Thần Nam hỏi Pháp Tổ.

Pháp Tổ lắc đầu: “Trừ một hai người, ta không nhận ra ai, hình như là hư cấu, không có giá trị tham khảo.” Nói đoạn, y không nhìn nữa, nhưng Thần Nam không tin.

Cung điện hùng vĩ, cộng thêm thạch điêu khổng lồ đứng cạnh, không hề có khô lâu cốt dăm đến gần, mà chỉ đứng ngoài xa nhe nanh múa vuốt, tạo thành một dải trắng xóa. Tuy ở dưới đáy Huyết hải nhưng chúng thần vẫn nghe rõ tiếng gầm chói lói, đao dao động tinh thần đó khiến cả Huyết hải sôi lên, ai nấy lạnh tóc gáy.

Hai mắt Đức Mạnh sáng lên, hiển nhiên y cũng không tin lời Pháp Tổ, đột nhiên y rút thần kiếm chém vào một tòa điêu tượng cực lớn.

Thần kiếm gặp lực cản nhưng thế không đủ ngăn lại sức mạnh của bậc quân vương, bức điêu tượng ma pháp sư bị chém gãy, đổ xuống mất một nửa, nát tan tành.

Như vậy cũng không có gì đặc biệt nhưng đáng chú ý là trong bức điêu tượng lở lói lại có tàn cốt, trên khúc xương cơ hồ loáng thoáng dao động tinh thần, hốc mắt của khô lâu đầu lấp lánh hào quang, mê mang nhìn quanh.

“Người làm gì đó?” Pháp Tổ gầm lên, cực kỳ phẫn nộ với thủ pháp của Đức Mạnh.

Đức Mạnh không nói gì, lại vung thần kiếm chém vào tàn cốt.

“Choang.”

Khô lâu tàn khuyết bị chém thành hai đoạn nhưng vang lên tiếng động chói lói, đủ thấy cứng đến mức nào. Một kiếm này của Đức Mạnh tuy chưa xuất toàn lực nhưng do thiên giai cao thủ phát ra, là khô lâu thường chắc chắn nát thành bụi từ lâu.

Đương nhiên, tàn cốt này rất có lai lịch.

Đức Mạnh bỏ qua bộ khô lâu cốt, nhanh như quỷ mị lao tới các bức điêu tượng khác, kiếm vung lên lấp lánh, thoáng chốc đã chém nát năm bức.

Bón bức điêu tượng kia đều trống không, bức thứ năm lại lăn ra tàn cốt, lấp lánh một lớp hào quang mờ mờ.

Lần này Pháp Tổ lạnh lùng ngăn Đức Mãnh lại không cho y cơ hội phá hoại, lạnh giọng: “Người làm thế có mục đích gì?”

“Không có gì, chỉ thấy hiếu kỳ, muốn xem mấy bức điêu tượng này thật ra ẩn tàng bí mật gì.”

“Đủ rồi, người không phải muốn bức ta nói ra sao, vậy ta cho người biết.” Pháp Tổ nhìn mấy bức thạch điêu lên tiếng: “Những bức điêu tượng này là một phần mộ, xây dựng theo phong tục Thái cổ những ngôi mộ rỗng là do chưa thu thập được thi thể tan nát của chủ nhân.”

Đức Mãnh bật cười: “Không phải phần mộ người chết sao, dù gì cũng xong rồi, phá hỏng mấy toàn cũng không có gì to tát.”

Pháp Tổ lạnh giọng: “Người khinh nhờn người đã chết, căn bản người có hiểu gì đâu, cách mai táng này nhằm chiêu hồn cho người đã chết, nếu họ có linh thức còn phiêu đảng tại thiên địa, sẽ có ngày tụ lại về đây và phát sinh kì tích.”

“Quả nhiên, ta biết là không đơn giản, mấy chục tòa điêu tượng này là phần mộ, lại ẩn chứa bí mật như thế.” Đức Mãnh lẩm bẩm: “Dù sau, có mấy phần mộ trống, tức là những người đó có thể còn sống, e là trải qua thương hải tang điền, thiên địa đại biến, thay đổi được gì đây?”

“Hừ.” Pháp Tổ không nói gì, chỉ hừ lên.

Từ nãy đến giờ, Thần Nam một mực im lặng, hẳn biết Pháp Tổ không đời nào đi bảo vệ mấy bộ tàn cốt vô dụng, ngay cả khô lâu hung hăng trong Huyết hải cũng không dám đến gần, rõ ràng khu vực này có lực chấn nhiếp. Phải chăng trong thạch điêu phần mộ đã có người tụ tập được một phần tàn hồn mạnh mẽ?

Hắn không tỏ vẻ gì nhưng nhớ kĩ nơi này, tương lai sẽ có chỗ dùng đến.

Đoạn, hắn cùng Pháp Tổ, Đức Mãnh bay tới gần không gian chi môn, ba người muốn đánh bật cánh cửa thần bí này ra.

Nhưng đúng lúc đó, từ vùng lâu đài liên miên bất tuyệt phát ra một cỗ sức mạnh hùng hồn, xé ba người ra, định chấn nát họ, hào quang vô tận sáng chói từ điện vũ tụ về không gian chi môn, che kín ba người vào trong.

Đức Mãnh cười lạnh: “Quả nhiên có trận pháp nhưng thời gian vô tình hơn hết thấy, sức mạnh trong cổ trận đã suy thoái, không thể phong ấn chúng ta.”

Ba vị thiên giai cường giả thi triển tuyệt học trên tầng không cung điện, phát ra một dải hào quang sáng chói, đánh tan toàn bộ luồng đại lực tụ tập về.

Đáy biển tràn lên luồng ám lưu, bề mặt dậy sóng ngút trời.

Vô tận khô lâu cốt giãy giữa kêu gào, nổi chìm theo nước biển. Sau cùng, cung điện liên miên bất tuyệt sụp đổ hơn nữa, cổ trận pháp triệt để mất hiệu dụng.

Pháp Tổ tuy là Thái cổ cường giả nhưng thủy chung không biết chủ nhân chân chính của Huyết hải là ai, hiện tại phát hiện Huyết hải chi môn, công vào trong đó may ra sẽ biết. Đồng thời y cũng lo sẽ gặp nguy hiểm thực sự, nếu chủ nhân Huyết hải ẩn cư bên trong, phiền hà sẽ không nhỏ.

Nhưng lúc buộc phải xuyên qua Huyết hải, y đã minh bạch truyền thuyết: Thời Không đại thần chiếm cứ một đạo tất phải qua Huyết hải mới tới được.

Đức Mãnh cũng hết sức hi vọng, muốn xem Tiểu lục đạo mà sáu cường giả mạnh nhất năm xưa mô phỏng Đại lục đạo tạo thành thật ra ẩn tàng bí mật gì.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích đứng giữa, Đức Mãnh trái, Pháp Tổ phải, cùng tích tụ sức mạnh. Trên tầng không cung điện liên miên bất tuyệt phát ra hào quang chói lọi. Lúc Pháp Tổ tụng niệm chú văn xong, Đức Mãnh và Thần Nam đồng thời ra tay, ma pháp, chân nguyên cùng được tổng ra.

“ầm, ầm, ầm.”

Tiếng địa chấn đùng đục vang lên, như núi lửa phun trào, dưới đáy biển cuộn cuộn ba đào, từng vạt cung điện sụp lở, chúng thần lắc lư như thuyền con trong cơn sóng dữ, bị cuốn dạt đi trong Huyết hải.

Cả ngàn vạn Huyết hải khô lâu điên cuồng vũ động, trong lúc đó chúng đột phá cấm chế, gầm lên bổ tới.

Nhưng đối diện với sức mạnh đang sợ do tam đại cao thủ liên hợp lại, đại bộ phận khô lâu nát tan, chỉ còn một nhóm lướt tới.

Vạn quỷ chi quỷ, vạn ma chi ma!

Những khô lâu còn lại là cường giả chân chính, liên tục xảy ra biến hóa kinh nhân, bùng lên trận trận hung sát khí tức rồn toàn bộ nát vụn, tinh tú của hơn trăm con quỷ trung chi ma vương hợp lại hình thành mười bộ hài cốt trắng toát.

Đó là tinh tú của vạn quỷ đại quân, là vật dung hợp của vô số quỷ vương.

“Grừ...”

Mười bộ khô lâu cốt gầm lên, lao vào bọn Thần Nam. Chúng thần linh ngoài xa đều lo lắng.

Những tất cả đều công cốc, mười quỷ vương này có mạnh nữa cũng không chống nổi đòn đánh của ba vị thiên giai cao thủ. Đột xông lên cuối cùng lưu lại trên không một dải pháo hoa bùng nổ.

“Ầm.”

Lúc hơn mười quỷ vương nổ tung, không gian chi môn cũng nứt toác, cánh cửa thần bí tan biến như mây khói.

Không gian chi môn rộng mở trước mắt.

Thanh quang mông lung lấp lánh phía trước, tư vị tang thương tràn ra. Cánh cửa này không biết bao lâu không được mở ra, trần ngập khí tức nặng nề của tuế nguyệt đọng lại, phẳng phất như từ ức vạn năm trước.

Càng kinh dị hơn nước biển vô tận không tràn vào khung cửa, phẳng phất như bị bức tường trong suốt cản lại.

Không cần nói nhiều, Thần Nam giơ cao tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích, quát lớn: “Lên.” Đoạn lao tới.

Quang hoa mờ mờ ngăn hết huyết thủy nhưng không chặn nổi Thần Nam, Pháp Tổ và Đức Mạnh theo sát. Ba đại thiên giai cao thủ mở đường, toàn bộ các thần linh theo sau.

Lúc chúng thần rời đi, một bức thạch điêu đầy vết nứt vỡ đột nhiên toác ra một mảng lớn, một tàn thi bên trong mờ mờ mất...

Huyết hải chi môn và bức màn thần bí đã được vén lên.

Chúng nhân xuyên qua không gian thông đạo đến một không gian kì dị. Vừa nãy còn là biển lớn ngập máu đỏ, giờ đã lạc sang một sa mạc toàn cát vàng.

Tuy không có mặt trời treo cao nhưng sa mạc vẫn sáng rực như ban ngày, nhiệt độ cao khủng khiếp, người thường bước chân vào chắc chắn sẽ bị nướng chín.

“Đây là?” Không chỉ chúng thần ngạc nhiên, Đức Mạnh cũng tỏ ra nghi hoặc, phía sau không gian chi môn thần bí, lẽ nào chỉ là sa mạc nóng bỏng? Ở đây không thấy mây may dấu ẩn sinh mệnh.

“Tìm đi!” Pháp Tổ quát vang với các cường giả theo chân.

Đó đều là thần linh nhưng không thể chống lại thiên giai cao thủ, cường giả như họ chỉ để đi tìm kiếm quả thật đại tài tiểu dụng. Chúng thần nhanh chóng tản ra bốn phương tám hướng tìm khắp sa mạc.

“Ồ, nên huấn luyện ra một vài kẻ theo chân có chiến lực kinh thiên.” Pháp Tổ lẩm bẩm.

Đức Mạnh nhìn y: “Ta từng nghe tại Nhân gian giới có những bí pháp xa xưa, những kẻ huấn luyện thành mà liên thủ lại đủ để hợp kích thiên giai cao thủ. Xem ra Pháp Tổ đã nắm được bí pháp này, ngày sau còn phải thỉnh giáo, hi vọng không giữ làm của riêng.”

Tuy biết Pháp Tổ không đòi nào cho mình bí pháp đó nhưng Đức Mạnh cứ tung ra đòn dự phòng, sau này sẽ nghĩ cách.

“Bầm báo...” Một thiên sứ sáu cánh từ xa nhanh chóng bay lại, lớn tiếng: “Các đây năm mươi dặm về phía tây nam phát hiện một tuyệt bích! ở đó có cảm giác phi thường đặc biệt.”

Ba tam vị thiên giai cao thủ suất lĩnh chúng thần hùng hổ tiến về.

Chỉ thấy trong sa mạc vô biên có một tuyệt bích cao trăm trượng đột ngột dựng lên khiến người ta có cảm giác rất khác thường. Sa mạc mênh mang thế này sao lại có một tuyệt bích như thế nhỉ.

Chúng thần đến gần, liền cảm thấy cảm giác đặc thù mà thiên sứ sáu cánh đã nói, tựa hồ có sinh mệnh dao động nhẹ bên trong nhưng không thể tìm được tung tích.

Đức Mạnh cười lạnh, thiên giai đại thần thông được thi triển. hào quang ngập trời thoáng chốc phủ kín tuyệt bích.

Đột nhiên dị biến phát sinh.

Trên tuyệt bích lại có thân ảnh lưu động, hơn nữa xuất hiện mấy đại tự.

Đức Mạnh quát lớn: “Chết đi.” Thần kiếm trong tay lao thẳng vào hư ảnh trên tuyệt bích, cả người vút tới như điện mang.

Pháp Tổ thất sắc, bởi y nhận ra mấy đại tự Thái cổ đó: “Không được! Đó là Thất Tuyệt thiên nữ.”

354. Chương 355: Thất Tuyệt Thiên Nữ

Tiếng thét của Pháp Tổ tuy vang đến tai y nhưng đã muộn, không thể kịp thu tay nữa.

Thần Nam tịnh nói gì, lạnh lùng ngược nhìn. Hắn không có hảo cảm với Đức Mạnh, dù hiện tại Pháp Tổ cho biết đó là Thất Tuyệt thiên nữ cũng không tiến lên tương trợ.

Đủ hiểu Đức Mạnh mang lòng riêng tư, lúc ở trong Huyết hải cung điện, y xuất thủ vô tình, nhìn có vẻ lỗ mãng như dụng ý cực kỳ ác độc, dùng mọi khả năng giết sạch cao thủ Nhân gian giới, những người trong điều tượng có khả năng phục nguyên, người trong bức thạch bích này chắc chắn cũng là cao thủ từ Thái cổ bị trọng thương.

Đức Mạnh muốn nhân cơ hội diệt sạch bọn họ, để trừ bớt chướng ngại chơ tương lai, y đã tính toán quá kỹ, bọn Hắc Khởi mà bị giết, y chắc chắn thành kẻ mạnh hơn hết trong Thái cổ thất quân vương, nhất định sẽ chinh chiến Nhân gian giới.

Muốn giết Nhân gian cao thủ, bây giờ gặp phải Thất Tuyệt thiên nữ vang danh truyền thuyết, Thần Nam biết chắc y sẽ nếm mùi.

Đức Mạnh lúc đó hồi cũng không kịp, thẳm trách mình quá lỗ mãng, Thất Tuyệt thiên nữ không chỉ uy chấn Thái cổ ở Nhân gian giới mà ở đệ ngũ giới cũng có uy danh hiển hách, thật ra bà ta thuộc về giới nào thì không ai dám khẳng định.

Dù bà ta trọng thương cũng không dễ chơi.

Y thẳm kêu khổ nhưng đã muộn rồi, cây kiếm đã chạm vào bức tường đá trăm trượng, mũi kiếm đâm vào nhân ảnh trên đó.

“ầm.”

Đại sa mạc vang động tiếng nổ, thần kiếm trong tay Đức Mạnh xuyên vào bức tường, hào quang sáng lòe bùng lên khiến mọi thần linh nhắm mắt lại.

Hào quang tan đi, mọi người mới nhìn được lên bức tường đá.

Tuyệt bích gợn lên lăn tăn như sóng nước, rung động rồi nuốt gọn Đức Mãnh. Nhìn kĩ sẽ thấy trong bức tường đá có thêm một nhân ảnh, tuy không thấy rõ dung mạo nhưng ai cũng nhận ra là Đức Mãnh.

Y đang đón nhận những đợt công kích cuồng bạo nhất, liên tục tránh né trong đó, không còn lực hoàn thủ. Chúng thần đều nhìn rõ một cánh tay mảnh mai độc địa văng ngang đầu, hoặc mặt Đức Mãnh gì đó, hất y bay xa, đoạn một cổ sức mạnh vô hình xé toạc, kéo y lại gần thân ảnh xinh đẹp, bàn chân ngọc ngà thon thả quét ra, Đức Mãnh ngẩng lên phun máu...

Tình cảnh cực kỳ quái đản, đường đường thiên giai cao thủ lại bị khốn trong bức tường đá gợn sóng như mặt nước, bị người ta đánh cho không còn sức hoàn thủ, thậm chí không phản kháng được.

Có thể coi là y đang bị hành hạ.

Không có tiếng động hay dao động năng lượng tràn ra, tất cả như diễn trong một vở kịch câm, chỉ thấy hình ảnh mờ mờ xẹt qua xẹt lại.

Quả thật khó tin đường đường thiên giai cao thủ lại bị người ta đánh đập khiến chúng thần đi từ kinh hãi này đến kinh hãi khác, đầu óc hỗn loạn, Thất Tuyệt nữ thật sự quá đáng sợ.

Đức Mãnh hoàn toàn bị áp đảo, căn bản không hề phản kháng, nhanh chóng bị bóng hình xinh đẹp trong bức tường đá xé toang. Bóng hình kia cực kỳ lay động lòng người nhưng xuất thủ vô cùng độc ác, khiến người ta chặc lưỡi than thầm.

Thạch bích dao động kịch liệt, ai cũng thấy một cánh tay Đức Mãnh bị xé đứt, thạch bích cổ quái ngăn lại tiếng la thảm thiết và mọi dao động năng lượng, dải huyết hoa vấy lên mặt tường đá như hình mây in trên nền trời.

Có thể thấy lúc này Đức Mãnh đang chịu giày vò bi thảm thế nào.

Một thiên giai cao thủ lại đánh thê thảm như vậy.

Không ai còn nghi ngờ gì về mặt đáng sợ của Thất Tuyệt thiên nữ.

Theo truyền thuyết, vào thời kì Thái cổ hồng hoang, Thất Tuyệt thiên nữ nhất thân tu vi ngạo thị thiên hạ, nhưng không vừa lòng mà muốn nắm trong tay cả thể gian, trở thành cường giả mạnh nhất.

Bà ta dựa vào cái thể đại thần thông mà sáng tạo ra Thất Tuyệt công pháp, nhất thân hóa thất thân, dung nhập vào trong thiên địa mệnh mang, đợi một ngày cả bảy hóa thân tụ về một mối, lúc đó đại công cáo thành, trở thành cao thủ đáng sợ nhất.

Hôm nay nhờ cơ duyên xảo hợp, chúng thần đến đại sa mạc này lại được thấy Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết, không hiểu đó là hóa thân hay là thiên nữ đã được dung hợp mấy lần, nhưng thực lực vừa thể hiện ra thật sự đáng sợ.

Nếu không có thạch bích đặc thù cách tuyệt mọi thứ, chúng thần đã nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Trong mắt Pháp Tổ lấp lánh hàn quang, y biết không thể để Đức Mãnh chết nhưng hiển nhiên lại không muốn xuất thủ ngay, mặc Đức Mãnh chịu thêm chút đau đớn đã. Y nhìn Thần Nam, lộ ra nét cười kín đáo.

Nhưng Thần Nam đang suy tư, Thất Tuyệt thiên nữ mạnh như vậy, kể cả hấn và Pháp Tổ đồng thời xuất thủ thì sao, ba người có thắng nổi nhân vật trong truyền thuyết không?

“Người có cách?” Thần Nam nhìn ra nét mặt của Pháp Tổ bèn hỏi.

“Không nghiêm trọng như tưởng tượng.” Pháp Tổ nói: “Trong tuyệt bích là thiên hạ của Thất Tuyệt thiên nữ, nhưng ra khỏi đó, bà ta không thể thi triển được thần thông như thế.”

“Nghĩa là sao?”

Pháp Tổ tỏ ra vô cùng ưu tư: “Không ngờ lại như vậy, Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết cuối cùng đã quay lại, ta tưởng rằng bà ta đã tiêu vong trong lịch sử, ài ...” Y thở dài một hơi: “Theo truyền thuyết từ xa xưa, Thất Tuyệt thiên nữ kì thật đã dung hợp được ngũ đại hóa thân, bất quá còn xa mới được coi là thành công, lúc đó bà ta bị người ta đánh cho tan nát. Có người nói rằng mấy hóa thân tàn khuyết đó bị phong bế, cũng có người nói hóa thân tàn khuyết của bà ta tự phong ấn để giữ mình. Hôm nay thấy thạch

bích này ta mới tin vào lời đồn, đó là tuyệt đối không gian do bà ta dùng đại thần thông tu luyện thành! ở trong đó bà ta chứa tế, dù trọng thương cũng vậy.”

Tất cả đúng như Pháp Tổ nói, trong tuyệt bích, Thất Tuyệt thiên nữ là chứa tế chân chính, Đức Mãnh bị chen ép đủ đường, căn bản không hoàn thủ nổi, phảng phất như giữa hai người là một khoảng cách mênh mông. Đức Mãnh hoài nghi, Thất Tuyệt thiên nữ này liệu sẽ đối phó với Hắc Khởi như vậy chăng?

Y không biết nguyên nhân vì phiên tuyệt đối không gian, nên một mực cho rằng mình so với Thất Tuyệt thiên nữ cũng nhỏ bé như con kiến, không đáng giao thủ với đối phương.

Theo lời Pháp Tổ, chỉ nên công kích thạch bích từ xa đến khi sụp đổ, vạn vạn lần không thể mạo hiểm xông vào. Y vào Thần Nam đều không vội ra tay, mặc cho Đức Mãnh chịu khổ đã.

Chúng thần không hiểu tình huống nên đều kinh hãi, thấy đệ ngũ giới quân vương bị khống chế, hành hạ như con rối, thật không tưởng tượng nổi Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết mạnh tới trình độ nào.

Trong thạch bích nhân ảnh lấp loáng, đôi tay mảnh mai nhấc bổng thân hình cao lớn của Đức Mãnh, đoạn...xé nát.

Thân ảnh tuyệt mỹ ánh xạ lên thạch bích tràn đầy mỹ cảm nhưng hành vi lại vô cùng tàn bạo khiến chúng thần lạnh buốt cõi lòng. Thất Tuyệt thiên nữ hiếu sát như thế, nếu bà ta khôi phục công lực tiến ra, quả là đại bất hạnh.

Nếu không có tuyệt bích ngăn cách, tình cảnh đầm máu bên trong chắc chắn kinh tâm động phách, trong lúc bất ngờ, chúng thần nghe thấy tiếng kêu thê thiết của Đức Mãnh, một quân vương cuối cùng cũng lâm vào tình cảnh thảm thương.

Nhìn thân ảnh xinh đẹp xé nát thân thể hợp lại của Đức Mãnh liền năm lần, Pháp Tổ và Thần Nam quyết định xuất thủ, Đức Mãnh không thể chết được, cả hai cần hấn đối phó với bọn Hắc Khởi, để hấn bị giáo huấn vậy đủ rồi, tin rằng không còn dám giở trò nữa.

Bất quá, họ không muốn đối kháng với Thất Tuyệt thiên nữ, cao thủ đáng sợ như vậy, dù là thiên giai cao thủ nhưng nếu không đạt đến cảnh giới như Hắc Khởi, vạn vạn lần không địch nổi.

Thần Nam và Pháp Tổ lần lượt khống chế sức mạnh, công kích vào một điểm trên tuyệt bích, toan khoét một đường cứu Đức Mãnh, nhưng đại lực xuất ra như bùn đất chìm xuống lòng biển, đều bị hút hết, cơ hồ đang đánh vào một tòa động không đáy.

“Phá.” Thần Nam quát vang.

“Chấn!” Pháp Tổ đồng thời hét lên.

Cả hai thay đổi phương thức vận chuyển năng lượng thành hình xoáy ốc tiến vào, hiệu quả liền hiển hiện, thạch bích bị khoét một lỗ, tiếng gào thê thảm của Đức Mãnh và tiếng cười như chuông bạc từ trong vọng ra.

Quả thật quá mức tàn dị.

Chúng thần thông qua khe hở nhìn thấy một thân ảnh tuyệt mỹ đang đập lên một thi thể tan nát mà cười vang, tình cảnh ngập đầy máu me, vô cùng bất nhẫn.

Thiên nữ quả thật tàn bạo, lạnh khốc.

Ngay cả Thần Nam và Pháp Tổ cũng lạnh người, đúng là cái thể nữ ma vương, một khi ả hợp nhất được bảy hóa thân, e là cả thế gian sẽ chao đảo, sóng máu ngập trời. Nhưng cả hai lại nghĩ, nếu đưa ả vào đệ ngũ giới, kết quả sẽ ra sao?

Tình hình không cho phép họ cả nghĩ, phải cứu Đức Mãnh ra trước đã, lưỡng đại thiên giai cao thủ dùng sức mạnh tối đa, cả đại sa mạc sáng rực hồng mang bảy màu, chiếu rọi bầu trời.

Pháp Tổ liên tục xuất ra bảy loại ma pháp cấm chú, Thần Nam cũng sử dụng bát hồn.

Nếu không vậy, bức tường chắc vẫn trơ trơ.

“A...”

Tiếng kêu thê thiết vọng vào tai chúng thần, Thần Nam và Pháp Tổ cuối cùng cũng phá được khe hở dùng toàn lực duy trì khe hở để Đức Mãnh nhân cơ hội thoát ra.

Thân thể Đức Mãnh đã tan nát, nhìn thấy lối thoát, mọi huyết nhục lãnh không thoát ra, cuống cuồng như chó nhà có tang, ra đến bên ngoài mới tụ hợp thân thể lại, ngẩng mặt lên trời găm vang giận giữ, phát tiết những khuất nhục trong lòng, xưa nay có bao giờ y phải chịu nhục như thế.

Bất quá, không chỉ y và Thất Tuyệt thiên nữ cũng ra được.

“Ha ha...” tiếng cười như chuông bạc vang khắp sa mạc, thân ảnh tuyệt mỹ thanh lệ xuất trần nổi lơ lửng trên không như vầng trăng trong tỏa ra ánh sáng dịu dịu, toàn thân ả vô cùng thánh khiết, không có nửa điểm sát khí, không ai ngờ ả vừa giãy vò một quân vương chết đi sống lại.

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, thấp giọng hỏi Pháp Tổ: “Sao người bảo ả sẽ không ra, mà ở lại trong tuyệt đối không gian tu dưỡng?”

Người có tên cây có bóng, đối diện với cao thủ cấm kỵ trong truyền thuyết Thất Tuyệt thiên nữ, Pháp Tổ biến sắc, lẩm bẩm: “Ta sao...biết được ả lại ra, đúng là bất ngờ...”

“Ha ha...” Thất Tuyệt thiên nữ thấy chúng thần run rẩy, bất giác bật cười vang, lẩm bẩm gì đó trong miệng.

Dù chúng thần nghe không hiểu nhưng dựa vào tinh thần cũng cảm nhận được ý tứ.

“Ha ha...hôm nay không chỉ tìm được một món đồ chơi, không ngờ lại có người giúp ta thoát khổn, ha ha...”

Pháp Tổ nhợt nhạt mặt mày, y và Thần Nam đã thành toàn cho đối phương, thả cao thủ cấm kỵ Thất Tuyệt thiên nữ ra! Đối phương đã muốn thoát ra từ lâu nhưng không thể.

“Ha ha, bầy hóa thân đều còn trên đời, ha ha...ta sẽ thành công!” Tuy tiếng cười vô cùng lọt tai nhưng chúng thần lại có cảm giác lạnh ngắt.

Tầng ánh sáng mờ mờ bao quang Thất Tuyệt thiên nữ dần tan đi, lộ ra chân dung.

Chấn động.

Mái tóc đen nhánh, má trái lấp lánh như ngọc, mi tuyệt hoàn vũ, má phải lại không có mảy may huyết nhục, là khô lâu cốt!

Thân thể bao gồm một nửa lấp lánh như ngọc, một nửa xương trắng âm u, khác nào một bộ xương và một vị tuyệt đại giai nhân hợp lại trong một cơ thể.

“Ha ha...sau cùng cũng thoát khổn, ta bị nhốt ở đây đã quá lâu, trải qua vô tận tuế nguyệt, mới tách được một phần hồn phách ra. Hôm nay các người giúp ta giải thoát, tàn hồn còn lại và trước kia sẽ tụ lại, tái hiện Thất Tuyệt chi thân!”

Tuy ở trong sa mạc nóng bỏng, chúng thần lại thấy sống lưng lạnh ngắt.

Thất Tuyệt thiên nữ lạnh lùng quét mắt nhìn chúng thần, thoáng sau thân thể biến mất, lao về phía Đức Mãnh, Thần Nam, Pháp Tổ.

Tam đại cao thủ phòng bị cẩn mật, thấy cao thủ trong truyền thuyết lao tới, cả ba dùng toàn lực nghênh đón.

Phương thiên họa kích trong tay Thần Nam xé toạc hư không, như từ thiên ngoại lao tới, đột ngột xuất hiện trước mặt Thất Tuyệt thiên nữ.

Pháp Tổ liên tục xuất ra bảy đạo cấm chú ma pháp, khắp trời là hào quang sáng lóa, phẳng phất như vô tận sao trời chiếu rọi.

Đức Mãnh vừa kinh vừa nộ, Toái Thiên kiếm trận tế xuất, thân kiếm ngập ngựa bay ra.

Nhưng vượt khỏi ý liệu của mọi người, Thất Tuyệt thiên nữ không hề tránh né mà chủ động nghênh đón đòn công kích năng lượng đáng sợ kia.

Thân thể ả như trắng trong nước, tan ra cùng làn sóng năng lượng lưu lại bóng hình trên không trung.

“Ha ha...đã tạ các người phân chia năm đạo tàn hồn giúp ta, hiện tại ta có thể đi tìm ngũ hồn trên thể gian. Khi ta hợp nhất được bảy hóa thân, các người sẽ được coi là công thần hàng đầu, ha ha.”

Năm đạo tàn hồn trên không tách ra, đó đều là Thất Tuyệt thiên nữ, nhưng không ai kịp nhìn rõ dung mạo, chúng đã tiêu tan ngay.

Ai cũng cho rằng sẽ phải trải qua một trường đại chiến khủng khiếp nhưng diễn biến như vậy thật sự bất ngờ.

Không phải đại chiến nhưng sắc mặt Pháp Tổ cực kỳ khó coi, lẩm bẩm: “Lừa đảo, ai bảo bảy hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ không thể đồng thời xuất hiện đúng là sai lầm! Năm hóa thân đã tách ra một phần hồn hiển hiện tại thể gian, giờ lại triệt để thoát khốn, tàn hồn sẽ lần lượt tiến vào thể nội năm người, bảy hóa thân thật sự có thể hợp lại, ả...sau cùng sẽ quay lại thể gian.”

Trong lòng Thần Nam vô cùng phức tạp, Thất Tuyệt thiên nữ có liên quan rất lớn đến hắn, Mộng Khả Nhi là một trong bảy hóa thân, nếu có ngày ngũ thân quay lại, phát hiện được bí mật, hắn và nàng ắt phải quyết sinh tử.

“Tiểu Vũ, sao muội lại tới?” Tiếng hét của Tiềm Long vang lên trong đám đông.

Thần Nam kinh hãi, nhanh chóng tiến vào đám đông.

Chỉ thấy Long Vũ đang nhắm chặt mắt, một cỗ sức mạnh hùng hậu từ thể nội lưu chuyển, làn da lấp lánh như ngọc phát ra hào quang chói sáng, nàng khẽ nhíu mày, trong lúc hôn mê vẫn liên tục lẩm bẩm.

Thần Nam gầm lên không ổn, vội đón lấy Long Vũ đang nằm trong lòng Tiềm Long, tổng nguyên khí vào thể nội nàng nhưng đã muộn. Cỗ sức mạnh khủng khiếp kia đã bộc phát, hất văng bọn hắn ra xa.

Long Vũ nhắm mắt, nổi lơ lửng trên không, mái tóc dài đen nhánh không gió mà dựng lên, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc càng lúc càng sáng, sau cùng, cả vùng sa mạc chìm trong hào quang.

“Nàng...nàng ta quả nhiên là Thất Tuyệt chi thân?” Đức Mạnh vừa kinh vừa nộ, đồng thời hơi hoảng sợ.

Pháp Tổ cũng vô cùng kinh hãi, tuy y đoán được hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ đã hiện thể nhưng không ngờ ngay cạnh đó cũng có một.

355. Chương 356: Tổ Thần Của Tình Dục Đạo

Long Vũ nổi trên không, chỉ có mái tóc đen dài khẽ phát phơ, tô thêm vẻ phiêu dật xuất trần, dung nhan khuynh quốc khuynh thành đẹp như ngọc, cộng thêm một tầng hào quang lưu động, ngọc thể thon thả phủ thánh khiết quang huy khiến nàng như tiên tử trên trời.

Chúng thần cũng phải ca ngợi vẻ mỹ lệ của nàng, khí chất cao khiết khiến thần linh cũng tự thẹn không so nổi.

Nhưng con người tú lệ vô song đó lại là Thất Tuyệt thiên nữ, chúng thần đều kinh hãi.

“Tiểu Vũ... sao lại là Thất Tuyệt thiên nữ?” Tử Thần Tiềm Long không còn giữ nổi bình tĩnh, kích động run người, gầm lên: “Ta với nó là huynh muội, nó không thể do thiên địa tinh khí hóa thành mà là một nữ nử có máu có thịt.”

Tiềm Long không chấp nhận nỗi sự thật này, lại sợ Pháp Tổ và Đức Mạnh đồng thời tiến công, lúc đó dù Thần Nam tương trợ cũng không thể chu toàn.

“Giết ả đi.” Trong mắt Đức Mạnh ánh lên tia sáng lạnh lùng, đối phó với Thất Tuyệt thiên nữ có năm hồn, y chỉ có nước chết nhưng với một thiên nữ đang thức tỉnh thì y nắm chắc. Nếu liên hợp với Pháp Tổ, Thần Nam và diệt được Long Vũ, coi như việc thành đến chín phần.

Vừa này trong tuyệt bích, Thất Tuyệt thiên nữ mạnh đến độ khiến y vỡ mặt, không thể để địch nhân cỡ đó mạnh thêm một tấc, bằng không y chắc rằng không ai đối phó nổi.

Thần Nam không nói gì, dùng hành động trả lời, trường kích trong tay giơ ngang, chặn trước Long Vũ. Hắn không cho phép bất cứ ai thương tổn nàng mấy may, mười năm bên nhau, ba năm gần bó, dù chết hắn cũng không cai được chạm vào sợi tóc nàng.

“Thần Nam, ngươi định làm gì?” Đức Mạnh cầm thần kiếm, vẻ mặt bất thiện, lúc ở trong tuyệt bích, y bị Thất Tuyệt thiên nữ sỉ nhục quá đỗi, phải nhân cơ hội này tẩy đi.

“Ân tình của nàng với ta nặng như núi, ai muốn động thủ cứ việc bước qua xác ta.” Lời lẽ vô cùng băng lãnh, dứt khoát như chém đinh chặt sắt.

Tiêm Long gầm lên: “Đức Mạnh ngươi dám động vào một sợi tóc của muội muội, dù ta không địch nổi người cũng phải cho người biết cơn giận của Thần Hoàng, dùng máu của ta khiến người trả giá đắt.”

“Ha ha, bất quá là Thần Hoàng, người giận thì sao? Ha ha...” Đức Mạnh bật cười.

Quanh thân ảnh cao lớn của Tiêm Long cuộn cuộn ma khí như có minh hỏa rực cháy, giờ thanh tử thần liềm dao sáng chói lên: “Ta chỉ là Thần Hoàng nhưng sư phụ Ma Chủ của ta từng nói rằng nếu ta liều mạng, ắt sẽ tạo thành trọng thương cho kẻ hơn ta một cấp.”

“Ma Chủ?” Hai mắt Đức Mạnh sáng lên một cách đáng sợ: “Quả nhiên là đệ tử của Ma Chủ, ta biết ma công lúc liều mạng của hắn...”

Lời Tiêm Long nói không chỉ khiến Đức Mạnh mà cả Pháp Tổ và chúng thần đều kinh hãi, trải qua Vô thiên chi nhật, danh tiếng Ma Chủ đã vang khắp thiên hạ như người điên cuồng nhất.

Trong một ngày đã tổng tiến mọi thiên giai cao thủ của lưỡng giới, quả thật quá ư điên cuồng.

Tiêm Long là đệ tử của ông ta, dù không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, giết Tiêm Long thì ngàn năm nữa khi Ma Chủ quay lại, ai chống nổi cái thế ma uy!

“Ha ha.... Đệ tử Ma Chủ thì sao? Đệ tam giới cũng không phải dễ trêu, anh hùng bao đời đã gục ngã ở đó. Tại nơi cường giả tung hoành như thế, Ma Chủ cường ép ngăn ấy thiên giai cao thủ vào, hiện tại y ở đệ tam giới được ung dung chẳng? Chỉ e ngày nào cũng bị người ta truy sát, lại thêm đệ tam giới hiểm ác vô cùng, y sống được trăm năm đã là quá giỏi.”

Đức Mạnh lại quay sang nói với Pháp Tổ: “Thất Tuyệt thiên nữ vốn không thuộc về giới nào, với cá tính vô pháp vô thiên, coi thiên hạ thương sinh như cỏ rác, lúc ả quay lại ắt tạo thành kiếp nạn khủng khiếp, ta thấy chúng ta nên liên thủ, trừ đi một hóa thân của ả trước đã.”

“Có lý, Thất Tuyệt thiên nữ không phải loại hiền lành gì.” Pháp Tổ gật đầu: “Thế nội Long Vũ có Thất Tuyệt tàn hồn, vừa nãy một trong năm đạo tàn hồn đã xuất ra một, dung hợp với nàng ta, tất cả đều là lừa gạt, ai dám nói rằng bảy hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ không thể cùng xuất hiện, cũng như ả không thể chuyển thể đầu thai?”

Các Tây phương thần linh đến từ thần vực đều chuẩn bị sẵn sàng ác chiến.

Thiên giai cao thủ như Thần Nam quá mạnh, năm xưa diệt Tùng Tấn Đức Bố, đấu với Hắc Khởi, giết Ni Trọng, phế A Lý Đức, lần lượt tiêu diệt ba vị Thái cổ quân vương, lại truy sát Pháp Tổ lên trời xuống đất cũng không thoát được.

Khuôn mặt Long Nhi căng thẳng hẳn lên đứng trên vai Thần Nam, Tử Kim thần long rảo bước lên đứng cạnh hắn, Đại Ma, Huyền Trang, Lý Đạo Chân cũng không nói gì, cùng đứng về phe hắn.

“Thần Nam, chúng ta là bằng hữu, không nên vì một nữ nhân mà trở mặt. Chúng ta đều đạt đến thiên giai cảnh giới, có thể vạn cổ trường tồn, thọ cùng thiên địa, trên đời này thiếu gì nữ nhân, có nên vì một nữ nhân bất tường mà trở mặt với nhau chẳng?”

Thần Nam im lặng, có nói nhiều cũng vô ích, lạnh lùng thốt: “Nói ít thôi! Thiên - giai - đại - triệu - hoán - thuật!”

Chú ngữ niệm xong, hư không vỡ nát, một quỹ ảnh khổng lồ đỉnh thiên lập địa xuất hiện tại sa mạc, mười ba năm nay Thần Nam mới lại triệu hoán Thiên Quỷ.

Khô lâu cốt như ngọn núi trấn áp được không ít Thần Vực cao thủ, ai cũng nhớ rõ tình cảnh năm xưa Nguyên tổ Hỏa thần bị Thiên giai đại triệu hoán thuật giày vò muốn chết không được, muốn sống không xong.

Không chỉ Thiên Quỷ xuất hiện mà đứng trên bờ vai rộng của nó còn có một thân ảnh, là hoạt tử nhân Cổ Tư nhiều năm không gặp, từ đó đến nay y vẫn theo Thiên Quỷ tu luyện, thấy Thần Nam liền mừng ra mặt, lập tức bay xuống.

Được Tử Kim thần long cho biết tình huống, Cổ Tư bèn phát tay mở ngay nội thiên địa, tu vi của y đã đạt đến Thần Vương cảnh giới nên tức thì âm phong gào rú, vô số cương thi, quỷ phách tiến ra, đó đều là lão thi ẩn tu tại Phong Đô sơn, không ít quỷ mị đạt đến tu vi khiến thần linh phải nhường bước, lần này Cổ Tư triệu hoán toàn bộ ra.

Tuy không đủ đối phó với thiên giai cao thủ nhưng khí thế này khiến người ta không dám coi nhẹ.

Lúc đó Thần Nam chợt thấy nội thiên địa rung lên, vội mở ra cho Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng ra ngoài, cả hai đều là tiểu thiên giai cao thủ, chiến hồn chi hỏa đã được đốt lên, ý thức chiến đấu từng có thức tỉnh.

“Ngẫu mẽ đầu phát, hóa ra ta có thể thông qua nội thiên địa cảm nhận mọi việc bên ngoài. Ta đến đây! Bảo bảo Thiên Long - đại triệu hoán thuật!”

Tiểu long quát lớn, hư không vỡ nát, từ không gian thông đạo xuất hiện một đội nhân mã của Quang Minh giáo hội ở Nhân gian, gồm Thần Vương lão giáo hoàng, thần bí lão giả trong thiên đường và hai con thần thú có thể thanh toán cả Thần Vương, cộng thêm một hư ảnh mờ mờ: giáo hoàng đời thứ nhất. Theo sau còn có không ít cường giả.

Sau việc xảy ra hồi mười ba năm trước, Long Bảo Bảo mấy lần tìm đến Quang Minh giáo hội, giáo hoàng đời thứ nhất chuẩn bị cho nó một tòa tế đài để có việc gì sẽ trực tiếp triệu hoán.

“Ta cũng đến.” Tử Kim thần long nhớ ra một việc, quát lớn: “Long đại gia - Thiên giai đại triệu hoán thuật! Bất tử lão cường, ra đi.”

Nó trực tiếp mở nội thiên địa, thả một mảnh nhân cao cả trượng tiến ra, là tín sứ năm xưa của đệ ngũ giới.

“Y còn sống ư?” Năm đó có không ít người từng gặp Bất tử lão cường này.

“Y chết mới là kì lạ! Thiên giai cao thủ đó, là một Bất tử lão cường, hiệu xưng thần thoại về sau của đệ ngũ giới, tuy tự nhận thuộc phe Đức Mạnh đến báo tin nhưng y đã nói láo, y không phải người của bọn Đức Mạnh mà thuộc về phe trung lập, không muốn bị cuốn vào cuộc chiến giữa song phương, chạy đến chỗ chúng ta tránh nạn, ở lại trong nội thiên địa của ta ăn uống bết nhè rồi không chịu đi nữa, tức chết ta mà.”

Bất tử lão cường thấy Đức Mạnh liền lui lại mấy bước, “u oán” nói với Tử Kim thần long: “Long huynh đúng là không nể mặt.”

Tử Kim thần long đại nộ: “ Bao nhiêu năm nay, ngươi xài đồ của ta, ở trong nội thiên địa không chịu đi, hôm nay ta cũng không dùng ngươi đối phó với Đức Mạnh lão tiểu tử, xử lí bọn chủ thần kia là được, nếu chúng dám xông lên, cứ việc cho bọn Vương bát đản ấy biết tay.”

Lời lẽ của lão du côn phi thường thô bỉ, chọc cho Đức Mạnh và các Tây phương thần linh nóng mắt, Đức Mạnh nhìn Bất tử lão cường nhưng không nói gì.

Phe Thần Nam tuy thiên giai thực lực không địch nổi phe Đức Mạnh nhưng nhân số và khí thế lại trên hẳn, thành ra ngang nhau.

Thần Nam đứng đầu, đứng cạnh là Tiềm Long sẵn sàng liều mạng cùng ba tiểu thiên giai cao thủ Long Nhi, Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo.

Đại Ma, Huyền Trang, Cổ Tư đứng sau, một trường đại chiến sắp xảy ra.

Ngoài xa, những thần linh trung lập vội vàng tránh đi.

“Ha ha... binh đối binh tướng đối tướng!” Pháp Tổ chưa tỏ rõ thái độ giờ đưa ra quyết định, nếu không vì muốn lấy được Thái Thượng vong tình lục, y không đời nào đứng về phe Đức Mạnh.

Thần Nam nhảy lên cao đối diện với Đức Mạnh và Pháp Tổ, Long Nhi, Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo và Thiên Quỷ bám theo. Tiềm Long cũng muốn xông lên nhưng bị Thần Nam ép ở lại bảo vệ cho Long Vũ.

“Các người lui lại, ở cạnh phụ trợ cho ta.” Thần Nam quát vang, cầm phương thiên họa kích xông lên, tuyệt thế hung kích xé toang không gian lao vào Đức Mạnh.

Thoáng chốc cây kích đã biến hóa thành cả ngàn trượng, chém vào eo Đức Mạnh, đồng thời hấn không khách khí gì, tung ngay đòn “Tam Thiên Đại Thế Giới” phá tan không gian bao quanh Pháp Tổ, năng lượng vô tận vây lại. Tuy dọc đường đã trải qua nhiều việc nhưng không lãng phí mất nhiều thời gian, còn một ngày nữa mới đến thời điểm bắt hồn ly thể.

Tất nhiên, hai đòn này không làm khó được lưỡng vị thiên giai cao thủ, cả hai nhanh chóng lùi lại, ma pháp công kích rực trời và vô tận thần kiếm tràn sang Thần Nam.

Thiên Quỷ và ba tiểu thiên giai cao thủ vội xuất thủ, giúp Thần Nam hóa giải công kích.

“Khí Thôn Sơn Hà!”

Thần Nam quát lớn, khiến Pháp Tổ và Đức Mạnh cả kinh, trước đây họ được thấy uy thế của Ma Thôn Thiên hạ, ngay cả Thái Thượng hư ảnh cũng bị thánh toán, công pháp cũng tương tự như thế sao lại không khiến họ kinh hãi.

Tính chất Khí Thôn Sơn Hà khác hẳn nhưng công pháp không khác bao nhiêu, vô tận ma khí tràn ra, xé nát một phiến u minh chi vực, trực tiếp phong tỏa Pháp Tổ bên trong, lại tràn ra ma khí ngút trời, liên tục oanh kích.

Thần Nam nhanh chóng lao vào Đức Mạnh, quân vương thái cổ từng đại chiến Thiên Long kị sĩ, lại bị Thất Tuyệt thiên nữ hành hạ, bị thương nguyên khí nên Thần Nam muốn tập trung toàn lực đối phó trước.

“Grào...”

Một tiếng gầm vang dội, sau lưng Thần Nam xuất hiện ma ảnh đỉnh thiên lập địa, hấn không dung hợp vào nhưng hắc ảnh vẫn vận động theo động tác của hấn.

Hung kích chém xuống, trong tay ma ảnh vạn trượng cũng xuất hiện ma binh đen sì, hấn hấn bổ vào Đức Mạnh.

Đức Mạnh giật nảy người, bóng dáng Thần tổ khiến y kinh hãi.

“Pháp Tổ, ta giúp ngươi thoát khỏi, chúng ta liên thủ diệt hấn.” Đức Mạnh không chính diện đấu với Thần Hoàng mà nhanh nhẹn vùng thần kiếm chém ra, giúp Pháp Tổ phá vây.

Hai đại thiên giai cao thủ hợp lực, thoáng chốc đã phá tan phiến u minh chi vực.

Thấy hai người lại liên thủ, Thần Nam ngẩng mặt lên trời hú vang: “Ma Thôn Thiên Hạ.”

Ma ảnh sau lưng lực bạt sơn khí cái thế, phát ra ma khí như hải dương vô tận, thoáng chốc đã phủ bóng đêm kín mặt đất, tràn tới Pháp Tổ và Đức Mạnh.

Cửu thiên thập địa, duy ngã ma tôn!

Khí thế đó quả vậy! Ma ảnh gần như nuốt chửng thiên địa, vây chặt Pháp Tổ và Đức Mạnh.

Nếu tu vi của Thần Nam đủ sâu, đương nhiên đó là đòn trí mệnh nhưng hấn không phải là Thái cổ cao thủ, bắt hồn đã liên tục chinh chiến, có phần mỗi một, giờ lại thi triển công pháp với uy thế này, đương nhiên không phát huy được hết.

Tuy không vây được hai thiên giai cao thủ nhưng ma ảnh như trời kia cũng mờ dần.

Các Tây phương Thần Vực cao thủ đang hỗn chiến không khỏi hoan hỉ, bọn Đại Ma, Huyền Trang lại tỏ ra trầm trọng.

Nhưng đúng lúc đó, một tràng cười trong vắt vang lên, tiếng cười mê đắm khiến vô số thần linh nảy lòng thương yêu.

Nam Cung Tiên Nhi điểm quan thiên hạ, tà váy dài phất phơ trên không, thân thể xinh đẹp lướt tới, tư dung diễm đảo chúng sinh khiến chúng thần say mê.

Vưu vật này quả thật tuyệt diệu, da trắng hơn tuyết, dung nhan vô song, mỉm cười tươi tắn nhưng vẫn xuyên qua chỗ tam đại cao thủ giao chiến, vô tận ma khí lần lượt hùng hồn mà Đức Mạnh và Pháp Tổ xuất ra chống lại ma ảnh không mấy may tổn thương đến nàng ta.

Không chỉ chúng thần mà ba thiên giai cao thủ Thần Nam, Đức Mạnh, Pháp Tổ cũng kinh hãi, đương nhiên phải có thiên giai tu vi mới xuyên qua chiến trường ung dung như vậy. Nhưng Nam Cung Tiên Nhi làm sao có tu vi ấy?

“Ba vị hà tất phải động can qua, nghe ta nói một câu, ha ha...” Tiếng cười kiều mị vang lên bên tai ba người.

Ma ảnh đỉnh thiên lập địa đã mờ hẳn đi, Thần Nam thu tay, Pháp Tổ và Đức Mạnh thoát khỏi, tam đại cao thủ lại gườm nhau.

Pháp Tổ hình như nghĩ ra, cả kinh thốt lên: “Nam Cung Tiên Nhi? Ta còn tưởng là xảo hợp, hóa ra thật sự là người.”

Y nói vậy khiến cả chúng thần lẫn Thần Nam và Đức Mạnh kinh ngạc, nên nhớ Pháp Tổ là cường giả từ Thái cổ thời kì, thế chẳng hóa ra Nam Cung Tiên Nhi là nhân vật cùng thời đại với y sao?

“Ha ha” Tiếng cười như chuông bạc vang lên khiến các thần linh gân cốt mềm nhũn, không dám chạm vào tư thái mê hoặc đó.

“Không ngờ, không ngờ.” Pháp Tổ liên tục kinh thán: “Ta vẫn nghĩ tổ thần của Tình Dục đạo Nam Cung Tiên Nhi, hiệu xưng xuyên qua vạn hoa không chạm lá đã tiêu tan rồi, không ngờ người đã tỉnh lại.”

Đúng là đại sự kiện, tổ thần của Tình Dục đạo tái hiện thế gian! Hơn nữa lại trong vai một đệ tử của đạo mình.

Cả chúng thần và Thần Nam đều kinh hãi, hần và Nam Cung Tiên Nhi từng quen biết, hiểu biết về nàng ta cũng nhiều hơn chúng thần, ban đầu chỉ là một cao thủ Nhân gian giới, sau này có nghe nói nàng ta là chuyển thế của tổ sư Tình Dục đạo từ vạn năm trước, hiện tại trở thành luôn tổ thần.

Quả thật là bách biến ma nữ.

“May mắn thôi, ta từng bước tìm lại sức mạnh, từ trong cơn mê tỉnh lại...” Nam Cung Tiên Nhi tuy không nói rõ nhưng những gì nàng ta trải qua chắc chắn vô cùng phức tạp.

“Ba người các ngươi không nên tranh đấu, ta có biện pháp chiết trung, có thể giải quyết mâu thuẫn, ha ha...Phía trước là cấm địa của Thời Không đại thần, sao lại động can quan ở đây?” Nam Cung Tiên Nhi kiều mị mỉm cười.

Đức Mạnh hỏi: “Người có cách gì?”

“Hi hi...bốn vị thiên giai cao thủ chúng ta liên thủ, áp chế linh thức của Thất Tuyệt thiên nữ trong thân thể Long Vũ để nàng ta làm chủ đạo, vừa giải trừ mối lo cho Pháp Tổ các ngươi, vừa không khiến tiểu tình nhân của Thần Nam tổn thương mấy may, lại có được sức mạnh thiên giai, không phải lưỡng toàn kì mi sao? Ha ha...”

Thần Nam đương nhiên đồng ý, Pháp Tổ và Đức Mạnh trầm mặc hồi lâu, sau cùng cũng gật đầu.

“Muốn áp chế ta? Hừ, dễ thế sao?” Tuyệt mỹ nữ tử đứng trên không mở bừng mắt, khí chất của Long Vũ biến hẳn, trông mắt như nước giờ bắn ra hai đạo hào quang lạnh người.

356. Chương 357: Nữ Hoàng Của Đệ Lục Giới

Long Vũ cười lãnh khốc, lúc này nàng không còn nét gì hiền hòa của Long Vũ ngày trước, hàn quang trong mắt khiến người ta lạnh mình, toàn thân phát ra lãnh âm khí tức, trừ tứ đại thiên giai cao thủ, ai cũng bất an trong lòng.

“Tiểu Vũ...muội đây chẳng?” Tiềm Long tỏ ra thống khổ, sau cùng gầm lên: “Thất Tuyệt thiên nữ, mau ra khỏi thân thể muội muội ta, đừng có nhắm vào ta, có bản lãnh mau cùng ta quyết chiến.”

“Ha ha...” Thất Tuyệt thiên nữ mượn thân Long Vũ cười vang: “Ca ca thân ái, muội là Long Vũ, cũng chính là Thất Tuyệt thiên nữ. Bất quá có nhiều việc ‘Long Vũ’ không biết, bây giờ một nửa tàn hồn quay lại, sức mạnh ngủ say trong thân thể thức tỉnh, tái hiện cảnh giới tu vi của thiên nữ năm xưa. Yên tâm đi, ca ca thân ái, những gì trải qua của ‘Long Vũ’ trong những năm qua sẽ được giữ nguyên, quyết không quên các người, ca ca, phụ mẫu, vẫn là thân nhân của muội, các người sẽ có vô thượng vinh diệu, còn những kẻ khác? Ha ha... vận khí không được thế đâu.”

“Người áp chế linh thức của Tiểu Vũ, mau thả nó ra!” Tiềm Long gầm vang, toan xông lên.

“Ca ca...huynh...mau đi đi...ả mạnh lắm...” Khí thế bá cường của Long Vũ đột nhiên biến đổi lộ ra thần sắc nguyên bản, nhưng chỉ tồn tại một sát na đã lại biến.

Bọn Thần Nam, Tiềm Long vô cùng hoan hỉ, Long Vũ vẫn chưa bị dung hợp, mà chỉ bị áp chế.

Thần Nam quát vang, cầm tuyệt thế hung kích tiến lên, Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mãnh cũng theo sau, giờ họ không thể ôm lòng riêng tư, đã đắc tội với Thất Tuyệt thiên nữ thì xuất thủ nhất định phải thành công, bằng không ngày sau vô cùng hậu hoạn.

“Ha ha...” Long Vũ cười vang, dung nhan tuyệt mỹ băng lãnh vô cùng, không thèm nhìn đến tứ đại thiên giai cao thủ: “Thêm người thì sao? Nên biết cùng là thiên giai cao thủ, thực lực cách nhau cực xa, các người có liên thủ vẫn không thể lấp nổi khoảng cách với ta.”

Lời lẽ cuồng vọng cực độ nhưng khiến Đức Mãnh kinh hãi vô cùng, bởi y từng ném khổ đầu.

Chúng thần cũng vậy, nên nhớ đó mới chỉ là một hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ, nếu đúng như ả nói, một đã đủ đối kháng với tứ đại thiên giai cao thủ, nếu chân chính hợp nhất, chắc chắn không chỉ đơn giản là cộng bảy lần sức mạnh vào.

Nghĩ thôi đã đủ khiến chúng thần lạnh người.

Khấp thiên địa này chắc cũng không chống nổi sức mạnh cỡ đó.

“Thần Nam...ả đang hư trương thanh thế...để kéo dài thời gian...đừng cho ả thời gian...”

Long Vũ lại lên tiếng, đúng lúc quan trọng nhất đã chỉ ra trạng thái chân thật của Thất Tuyệt thiên nữ. Thất Tuyệt nữ đang ở ở trong thân thể, muốn dung hợp với nàng nhưng chỉ thành công đốt lên sức mạnh ngủ sâu trong đáy hồn nàng, thiên nữ đang cố cướp lấy sức mạnh của nửa Thất Tuyệt tàn hồn mới tỉnh lại đó.

Tu vi nguyên bản của Long Vũ kém thiên giai cảnh giới quá xa, thành thử có sức mạnh khủng khiếp nhưng vẫn tranh đấu không lại bán hồn xâm nhập vào thân thể và bị áp chế.

Hung kích trong tay Thần Nam bổ xuống, không hề chém hay gạt mà mang theo sức mạnh phong ấn hùng hậu, lưỡi kích quét đến mình Long Vũ, luồng sức mạnh này sáng lên như ánh sao rồi trùm xuống.

Từ mắt Long Vũ xạ ra thần mang, mái tóc dài dựng lên, thân thể bùng lên hào quang bảy màu, nhanh chóng đánh tan sức mạnh phong ấn của Thần Nam, chúng thần đều nhìn ra, thân thể nàng không động, vẫn đứng yên trên hư không.

Pháp Tổ, Đức Mãnh đồng thời cười vang, không hề cố kỵ gì mà công tới Long Vũ. Nam Cung Tiên Nhi cũng cười, trong giây phút này mà tuyệt thế vũ vật vẫn không quên thi triển thủ đoạn mị hoặc điên đảo chúng sinh khiến thần tiên quan chiến như say như si.

Đương nhiên Thất Tuyệt thiên nữ đang hư trương thanh thế, lúc đó ả chưa hoàn toàn nắm được thân thể Long Vũ, không thể di động, đành bị động phát ra thần quang ngăn lại.

Tứ đại thiên giai cao thủ, nắm được cơ hội này, lẽ nào lại bỏ qua.

Bốn người cùng động thủ, xuất ra đạo đạo sức mạnh phong ấn từ bốn phía chụp lấy Long Vũ, hào quang bốn màu ép cho Thất sắc thần quang mờ dần, sau cùng thu lại chỉ còn nửa xích, bị triệt để bức hồi thể nội.

Hung quang liên tục lóe lên trong mắt Đức Mãnh, y đã mấy lần toàn xuất thủ giết Long Vũ, giờ lại gặp cơ hội hiếm có này, xuất thủ là phá tan linh hồn nàng nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại được. Y biết khi áp chế được Thất Tuyệt thiên nữ, Pháp Tổ sẽ không cùng y liên thủ đắc tội với Thần Nam, một mình y đại gì mà chạm vào đại ma vương kia.

Diệt cường địch cần toàn lực công kích là được, nhưng phong ấn phức tạp hơn nhiều, khiến người ta có cảm giác, thừa lực mà không thể dùng, dù tứ đại cao thủ có sức mạnh thiên giai nhưng không thể lập tức phong ấn Thất Tuyệt thiên nữ.

Một mình chống lại bốn vị thiên giai cao thủ, đủ nói lên chỗ đáng sợ của Thất Tuyệt thiên nữ.

“A.....”

Thất Tuyệt thiên nữ liên tục gầm lên nhưng thân hình vẫn không thể động đậy, chỉ biết bị động phòng ngự, hào quang bảy sắc phủ quanh ả càng lúc càng ảm đạm, sau cùng toàn bộ bị bức vào thể nội.

Từ trên không, tứ đại cao thủ lao xuống như điện quang, tám chưởng cùng bổ ra, bày bố đạo đạo cấm chế trên mình Long Vũ, rốt cuộc tạm thời phong ấn được sức mạnh của thiên nữ.

Nam Cung Tiên Nhi lên tiếng: “Hiện không cần lo lắng về sức mạnh của ả, chúng ta dùng thần thức xuất kích.”

Nàng ta nói không sai, muốn phá được linh thức của Thất Tuyệt thiên nữ, chỉ có cách dùng thần thức quyết chiến, đại thiên giai cao thủ liên thủ công vào.

Chúng thần đứng quanh bảo vệ cho tứ đại cao thủ không bị quấy nhiễu, lúc bốn người thi pháp phải dùng thần thức, thân thể tạm thời mất quyền chủ đạo.

Từ mắt Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mãnh, Pháp Tổ cùng bắn ra hồng quang, xạ vào mắt Long Vũ.

Đó là thần thức của họ hóa hình thành, tất cả tiền vào tâm hải Long Vũ.

Tâm hải như một vùng hỗn độn, Long Vũ bị khốn trong đó, một nữ tử giống nàng dị thường đứng cạnh bắn ra hào quang sáng rực, tựa hồ muốn luyện hóa nàng, đương nhiên đó là Thất Tuyệt thiên nữ.

“Hôm nay Thất Tuyệt ngươi sẽ phải linh thức tịch diệt!” Đức Mãnh gầm vang, thấy cừu nhân y đồ lừ hai mắt, xông tới đầu tiên.

Nam Cung Tiên Nhi cười yêu kiều: “Thất Tuyệt thiên nữ uy chấn thiên hạ, hôm nay có may mắn được thấy hóa thân, đúng là vinh hạnh! Nhưng Long Vũ có mặt tại cõi đời này trước, ta thấy bà không nên xuất thế nữa, đem bán hồn tặng cho nàng ta, không phải hoàn mỹ sao?”

Pháp Tổ không nói gì, theo sát Đức Mãnh. “A...” Thất Tuyệt thiên nữ ngẩng lên hét vang, đại chiến khốc liệt với hai người.

Thần Nam nhanh chóng tiến vào vùng hỗn độn cứu Long Vũ ra, đoạn cùng Nam Cung Tiên Nhi lướt ra, mấy người đang đánh đến nổi hôn thiên ám địa, cảnh tượng vô cùng kinh nhân, Thất Tuyệt thiên nữ không thẹn là chí tôn cường giả được liệt danh ngang hàng nhưng Thái Thượng, Thần tổ.

Nhưng ả có mạnh nữa cũng chỉ là một hóa thân, không cách nào chống nổi bốn vị thiên giai cao thủ, nếu chỉ bằng một hóa thân mà đánh bại cả bốn mới đúng là nghịch thiên.

Giữa giằng co, sau cùng ả cũng bị bốn người áp chế, lớn tiếng quát: “Các ngươi dám chạm vào ta sao, nên nhớ dù chế trụ được ta nhưng không thể hủy diệt, tối đa khiến ta sa vào luân hồi, ngày ta quay lại sẽ khiến các ngươi tan nát. Hừ, ta còn những sáu hóa thân nữa.”

“Ha ha.....”

Nam Cung Tiên Nhi bật cười, không thể hiện dáng vẻ điên đảo chúng sinh nữa mà tỏ ra nghiêm túc: “Bà không thể sa vào luân hồi được, hôm nay Long Vũ sẽ hoàn toàn thay thế bà. Ha ha, tương lai sẽ có Thất Tuyệt hợp nhất bảy hóa thân nhưng quyết không phải thiên nữ nguyên bản mà là một người hoàn toàn mới.”

“Người nằm mộng.” Thiên nữ kinh hãi xen lẫn giận dữ, nhưng cũng vô cùng lo lắng, Long Vũ do bán hồn của ả sinh ra, tuy nhiên chưa thay kí ức được, cũng chưa cướp được sức mạnh ẩn trong thân thể, dù thân thể nàng ta đúng là thiên nữ. Nếu có người khác giúp, rất có thể nàng ta sẽ thay thế vai trò thiên nữ của ả.

“Hành động đi, nói nhiều làm gì.” Thần Nam phát động công kích đầu tiên, hào quang nóng rực chiếu sáng cả dải thần thức.

Tứ đại cao thủ cùng xuất thủ!

“A...” Thiên nữ kêu lên thê thảm: “Ta sẽ không bỏ qua, các ngươi biết ta là ai chẳng? Là nữ hoàng của - đệ lục giới! Nếu ta có bề gì, trăm vạn thiên binh của giới chúng ta sẽ đập bằng Nhân gian giới! Lúc đó không còn ai giúp được các ngươi.”

Tin tức này quả thật thạch phá thiên kinh, dù là với các Thái cổ cường giả, đệ lục giới cũng được coi là nơi thần bí, vậy mà hôm nay bốn người lại được biết rằng Thất Tuyệt thiên nữ uy chấn thiên hạ từ Thái cổ thời kì lại là nữ hoàng của giới đó.

Nhưng đã đến nước này, bốn người không thể dừng tay, đành tiếp tục.

“A..... triệu hoán..... lục.....” Thiên nữ kêu lên ngắt quãng.

Long Vũ đột nhiên hét lên kinh hãi: “Ngăn ả lại.”

Hào quang trên mình Thần Nam chợt nóng hơn gấp bội, nuốt gọn thiên nữ khiến ả không thể gào lên. Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ cũng kinh hãi, lại đề thăng công lực, hào quang chói lòa phủ kín thiên nữ.

Lúc đó Long Vũ mới tỏ vẻ yên tâm: “Vừa nãy muội và ả thần thức tương thông, ả định tự hủy linh hồn, triệu hoán sức mạnh đáng sợ ra.”

Sau cùng, vận mệnh của thiên nữ đã xong, linh thức bị đánh tan, sức mạnh thiên giai chuyển hết sang cho Long Vũ, một nửa sức mạnh tạm thời bị phong ấn, Long Vũ cũng chưa thể hoàn toàn điều khiển được, ngày sau từ từ tìm hiểu.

Truyền thừa của thiên nữ không đứt đoạn, từ đó Long Vũ là một trong bảy vị thiên nữ.

Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cùng thoát khỏi thần thức Long Vũ, tuy chỉ qua một thời thần nhưng với Long Vũ khác nào đã qua một kiếp, lặng lẽ nhìn Thần Nam, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng không biết mở lời thế nào. Hiện tại Thần Nam uy mãnh nhưng sống chết của hắn chưa rõ, bao lời ra đến khóe môi, nàng đều nuốt lại.

Thần Nam bước tới cạnh nàng, khẽ vuốt mấy sợi tóc lòa xòa: “Tất cả ổn rồi.”

Đoạn hắn ra khỏi thần thức nàng, đứng trên cao, thực hiện lại động tác, vuốt mớ tóc mai của nàng rồi mới bay tới.

Lúc đó Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đã biến mất.

Lĩnh vực của Thời Không đại thần sắp xuất hiện.

Ở tận đầu sa mạc là một vùng hỗn độn, một đạo không gian chi môn lẫn trong đó, bên trên có hai đại tự thoáng ẩn thoáng hiện, Pháp Tổ khẽ đọc: “Thời Không.....”

Đương nhiên, đạo không gian chi môn này liên thông đến một trong lục đạo mà Thời Không đại thần chiếm cứ.

Sắp ra khỏi sa mạc rồi nhưng tận giờ mọi người vẫn không biết Huyết hải tu là giới thật ra thuộc về ai, Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết chẳng? Không thể khẳng định.

Tứ đại thiên giai cao thủ mở đường cho chúng thần thông qua thời không chi môn, đúng là địa vực của Thời Không đại thần, ai cũng có cảm giác lệch lạc về thời gian, phẳng phất như trải qua ức vạn năm, lại như một sát na mà thôi.

“âm.”

Một tiếng nổ vang lên, một ngách khác của thời không chi môn mở rộng, chúng thần từ thời không thông đạo tiến vào một thế giới kì dị.

357. Chương 358: Thời Không Bảo Tàng

Vô vàn đóa hoa bùng nổ, sắc màu đua chen, mùi hương thơm mát thoang thoảng trong không trung, thấm vào tâm tì mọi người, tiếng chiu lóc chóc vui tai như khúc ca rộn ràng theo gió bay xa.

Ngoài xa, tiểu hồ như viên lam bảo thạch phản xạ điểm điểm quang mang, đẹp đến mê người.

Tất cả đều an lành, thánh cảnh khiến lòng người say mơ.

So với Huyết hải, sa mạc, khung cảnh này quá mỹ lệ, khiến chúng thần phải chặc lưỡi than thảm.

Đây là lĩnh vực của Thời Không đại thần sao? Là một đạo trong Tiểu lục đạo? Đoàn người chìm trong thánh cảnh, ngay cả vườn tiên nơi Thiên giới cũng không được tường hòa như nơi này.

Chúng thần đặt chân lên hoa thơm cỏ biếc, đi vào phía sau của vùng không gian, dọc đường thẳng cảnh vô số, cây cối lấp lánh thần quang, trân cầm dị thú gặp người không sợ...tất cả như trong thế giới đồng thoại.

Trong lúc đi tới, chúng thần phát hiện một việc vô cùng kinh ngạc. Nhưng đóa hoa rực rỡ, ngay khi trải qua thời khắc đẹp nhất liền nghịch chuyển kinh nhân, từ mãn khai trở về nguyên điểm - hoa lồi.

Khung cảnh đó khiến người ta kinh hãi vô cùng, mọi đóa hoa đều như vậy, đang nở bùng rực rỡ nhưng không kéo dài lâu mà từ từ nghịch chuyển thành những nụ hoa mơn mởn chờ ngày xòe cánh.

Chúng hình như cũng đang luân hồi, liên tục quay lại, quá trình từ đóa hoa đang nở biến thành nụ hoa vô cùng mới mẻ mà kì dị.

“Không hổ là Thời không chi thần!” Ngay cả Đức Mãnh cũng phải lên tiếng khen: “Tuy đã tan biến vô số năm tháng nhưng đạo mà y sáng tạo ra vẫn vận chuyển theo pháp tắc chế định ban đầu, thật sự thần diệu.”

Pháp Tổ cũng vô cùng ngạc nhiên, cẩn thận quan sát mọi thứ. Y là ma pháp sư từ Thái cổ thời kì, hơn nữa còn là tổ thần của tinh thần ma pháp, rất ít người sánh được về mặt nghiên cứu thuật pháp. Y cảm giác được một cỗ sức mạnh bản nguyên của ma pháp ở đây.

Phát hiện này khiến Pháp Tổ suýt nữa kêu lên, sau đó y bỏ qua đám đông chung quanh, toàn tâm toàn ý chìm vào cảm ứng kì diệu, tìm đến nguyên bản khiến tâm hồn y lay động. Nếu phát hiện, không chừng y sẽ nâng tu vi thêm một tầng.

Không chỉ mình y mà Nam Cung Tiên Nhi cũng vậy. Thân là tổ thần từ Thái cổ thời kì, kiến thức quảng bác, dù gần đây năng lực ta dốc tâm dốc lực tìm lại sức mạnh năm xưa nhưng còn mất nhiều thời gian mới mong triệt để khôi phục, nếu gặp được ở đây sẽ khôi phục trong một sớm một chiều.

Nàng ta thấy địa phương này khác hẳn những nơi khác, dường như có sức mạnh nguyên tuyền đang vẫy gọi, cơ duyên lớn như vậy mà nắm bắt được, chưa biết chừng sẽ lên đến đỉnh cao.

Nam Cung Tiên Nhi thu liễm tuyệt thế mị thái, vưu vật diễm quan thiên hạ này tỏ ra vô cùng trang trọng. Vừa nghiêm túc lại, dáng vẻ nàng ta như thánh khiết nữ thần, cơ hồ khiến người ta tưởng đó là một người khác với Nam Cung Tiên Nhi trước đây.

Đức Mạnh cảm thán xong, cùng dần thấy dị thường, y không phải người của thế giới này, đương nhiên không miễn cảm như Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ nhưng từ biểu hiện của mọi người cũng tìm ra khí tức không tầm thường. Sau cùng, y cùng tham gia tìm về sức mạnh bản nguyên của nơi này.

Thần Nam đương nhiên cảm ứng thấy, nhưng không quá dễ tâm như ba người kia, mà nỗ lực tìm Thời Không tháp, nhiệm vụ chủ yếu của hắn khi tới đây.

Thời gian trôi đi, chúng thần cũng nhận ra, học theo Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, bắt đầu dụng tâm cảm ngộ.

Duy có Thần Nam dường không bay vào vùng sâu của phiên thiên địa này, đã đến nơi cần đến, y nhất định phải tìm thấy Thời Không tháp.

Bọn Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, Lý Đạo Chân hỏi hắn muốn tìm gì rồi cũng tham gia đội ngũ truy tìm. Ba con thần thú và Long Nhi càng không cần phải nói, chia nhau ra hành động ngay.

Hiện tại Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng đều là tiểu thiên giai cao thủ, nằm giữa khoảng Thần Hoàng đỉnh cấp và thiên giai sơ cấp, tiềm lực ngang ngửa với Long Nhi.

Ngoài thân thể chúng cháy rực chiến hồn chi hỏa, càng lúc càng sáng.

Xem ra Tử Kim thần long lạc hậu hơn nhưng nó lại chi phối được một thiên giai cao thủ chân chính, là Bất tử lão cường. Mỗi lần nghĩ đến kẻ chiếm nội thiên địa của nó mà tu dưỡng, tu luyện hơn mười năm nay, nó lại phun lửa ra mũi.

Thiên Quỷ cùng Cổ Tư và nhóm cương thi, quý mị và người của Quang Minh giáo hội là lực lượng tìm kiếm chủ yếu.

Thần Nam một mình phi hành hơn trăm dặm, hắn kinh dị nhận ra rằng mình đã đến điểm tận đầu của vùng không gian, phía trước là vùng hỗn độn, tất cả quy về bản nguyên, không hề có thông lộ.

Khắp vùng hỗn độn là những hoa rơi vô tận khiến người ta có cảm giác ưu thương, hương thơm dịu dịu ru hồn người.

Thần Nam không nghĩ nhiều, nhanh chóng chuyển hướng sáng góc khác nhưng chỉ hơn trăm dặm là đến tận đầu, lại thấy hoa rơi vô tận...

Cánh hoa sáng lấp lánh như ngọc, không biết chúng từ đâu mà liên tục bay bay.

Thần Nam bay đủ tám hướng, phát hiện nơi đây là một khu vực chỉ rộng chừng vạn dặm. Tuy là một Huyền giới không nhỏ nhưng so với các đại không gian lại quá nhỏ. Nhưng đây lại là một trong Tiểu lục đạo nổi danh.

Lẽ nào chỉ thế cũng thành một đạo được?

Vùng không gian này vô cùng tươi đẹp, là một mảnh đất lành, thánh cảnh chân thật.

Nhưng Thần Nam vẫn không tìm thấy manh mối liên quan đến Thời Không tháp, hình như nơi đây căn bản không có khí vật như thế.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo cũng tay trắng, tất cả tụ tập lại, đều không tin một đạo do Thời Không đại thần sáng tạo ra chỉ có diện tích vạn dặm. Nơi đây thậm chí còn nhỏ hơn nhiều Huyền giới ở Nhân gian.

“Phụ thân xem bọn họ kia...” Long Nhi kéo tay áp Thần Nam, chỉ vào bọn Pháp Tổ.

Lúc đó tam đại thiên giai cao thủ và Tây phương chúng thần đều nhắm mắt trầm tư, tựa hồ cảm ứng sức mạnh bản nguyên mà Thời Không đại thần để lại.

Thần Nam liếc mắt rồi nói với các bằng hữu tương trợ: “Có rất nhiều việc không thể cưỡng cầu, chúng ta không lấy được Thời Không tháp, chúng ta thử cơ duyên của mình, biết đâu lại được Thời Không đại thần tặng cho gì đó, ở đây hình như có sức mạnh bản nguyên của ông ta, ngay cả bọn Pháp Tổ, Đức Mạnh cũng động tâm, chứng tỏ không hề tầm thường.”

Mọi người đều đáp xuống thánh địa hoa cỏ thơm ngát, để mùi hương thấm vào tâm tì, nghe tiếng chim ríu rít, toàn bộ đều nhắm mắt, dụng tâm cảm ngộ.

Thời Không đại thần là nhân vật đỉnh cao năm xưa! Hai đệ tử là Không Gian tổ thần và Thời Gian tổ thần được coi là vô địch ở Tây phương, đủ thấy thành tựu của ông ta thế nào.

Trong thế giới hoa thơm chim hót, tất cả dầm yên lặng, tiếng chim cũng nhỏ dần, trên không trung rơi xuống mưa hoa, cánh hoa lấp lánh tỏa ra thánh khiết quang huy ...

“Boong...”

Tiếng chuông mệnh mang vang lên trong vùng không gian, thanh âm quần quít bên tai, chúng thần như thể tỉnh ngộ, trong lòng sáng soi.

Mỗi người có cảm nhận riêng, đó là tiếng chuông xuất phát từ tâm linh, là món quà Thời Không đại thần để lại, cảm giác kì diệu khó tả dâng lên trong lòng chúng thần.

Nhân vật truyền kì từ thái cổ - Thời Không đại thần thông qua tiếng chuông để lại đưa chúng thần sang một cảnh giới khác. Mỗi cá nhân cảm ngộ khác nhau, thu hoạch cũng khác nhau.

Kể cả những thiên giai cao thủ như Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mãnh cũng có thu hoạch, trong tiếng chuông dằng dặc, họ cảm nhận được một đoạn tinh thần lạc ấn của Thời Không đại thần, kết tinh trí tuệ của tiền bối năm xưa xuyên qua thời không tới hiện tại.

Thần Nam cũng có cảm nhận trong lòng, tiếng chuông như trập trập sóng biển vọng bên tai hắn, cảnh tượng thủy triều nổi lên trước mắt.

Thủy triều cũng như kiếp người, không ai có thể đứng trên đỉnh thế giới, nỗi niềm cô tịch không phải vũng hăng bất biến, trải qua bao nhiêu năm trải nghiệm, không phải hắn cũng đã đi qua thủy triều của cuộc đời sao?

Thời gian chậm chậm trôi, phiến không gian như một vì sao sáng, như thái dương dần chìm vào vùng hỗn độn, sắc trời tối dần.

“Tùng.”

Tiếng trống trầm trầm vang lên, lại khiến lòng người có cảm ngộ kì dị, Thời Không đại thần truyền tới một tinh thần cảnh giới khác, khiến mọi người cùng được lợi.

Mấy ngôi sao nhấp nháy trên không, chúng thần chìm trong tinh thần thế giới riêng.

Thần Nam vô cùng cảm khái, nước triều lên xuống, sao trời ảo diệt, thế gian là như vậy, phồn thịnh cực điểm rồi quay về nguyên điểm, sinh lão bệnh tử, hưng suy vinh nhục đều bao hàm trong đó.

Trống chiều chuông sớm, tinh thần của Thời Không đại thần xuyên qua vạn năm khiến cảm xúc của hắn đan xen trong lòng, từng hoành hành thiên địa, ngạo thị Tam giới chúng sinh, nhưng cuối cùng vẫn phải chạt vật gãy giữa. Nhân tình ấm lạnh, thế thái đổi thay, những gì trải qua cũng ảo diệt bất định như ngọn nến tàn trong mưa gió lạnh lùng.

Ai cũng có thu hoạch nhưng tâm cảnh khác nhau nên thành quả cũng khác.

Ba ngày trôi qua, chúng thần ở trong vùng không gian kì dị, yên lặng cảm ngộ. Hoa rơi phôi phối, khí tức phơn phớt ưu thương trải ra.

Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi đột nhiên kinh ngạc hô lên.

“Ta thấy rồi.”

“Thời Không bảo tàng!”

“Cơ duyên trời ban.”

Ba vị thiên giai cao thủ thất thái như thế, đủ thấy lòng họ kích động thế nào, chúng thần đều kinh hãi tỉnh lại.

Thần Nam hiểu vì sao họ kích động như vậy, bởi họ thấy một bức tranh từ thiên cổ truyền lại! Giữa mênh mang, họ tựa hồ nghe thấy Thời Không đại thần kêu lên bi thiết khí trắng sơn hà, tự hủy tu vi trăm kiếp, nghịch chuyển căn khôn, điên đảo âm dương, bất chấp cái giá là linh thức tịch diệt mở đường máu cho chư thần.

Trước lúc biến mất, Thời Không đại thần dùng chút sức tàn hiển hóa tại vùng không gian này, đem hai đệ tử vào đây nói lời vĩnh biệt.

Nhưng ông ta không ngờ rằng vào lúc tối hậu quan đầu Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần lại cướp đi thời gian và không gian chi tâm đang âm thầm dần.

Thời Không đại thần ngạc nhiên, vô cùng đau lòng, cười bi thiết, phẫn nộ, thoáng chốc mái tóc bạc hắt đi, lệ rơi như mưa, run giọng: “Ta muốn cho các ngươi nhiều hơn. Nhưng...không ngờ...không ngờ...” Rồi tan biến trong bi thương.

Chỉ để lại một câu: “Các ngươi sẽ hối hận...để lại cho người hữu duyên...”

Từ bức họa là biết Thời gian tổ thần và Không gian tổ thần vô cùng ảo não, phẫn hận đầy bụng.

“Chết tiệt, không ngờ truyền thuyết là thật, có Thời Không bảo tàng.”

“Đáng hận! Chắc tại vùng thiên địa này, ta không tin đã vĩnh viễn mất đi cơ hội.”

“Thời Không bảo tàng!”

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đồng thời quát lên, ai cũng muốn lấy bằng được.

“Ha ha ha...” Thần Nam cười cuồng dại, một nam tử tóc đen từ thể nội xuất ra, là ma tính Thần Nam rời thân thể, ma diễm ngút trời, cuồng vọng cực độ. Hắn bật cười: “Thời Không bảo tàng là của ta.”

“Phụ thân ...” Long Nhi nóng lòng, nhìn ma tính rồi nhìn bản thân Thần Nam, mặt đỏ ửng.

“Ngẫu mê đầu phát.” Long Bảo Bảo, Tử Kim thần long, Tiểu Phượng Hoàng đều kinh ngạc cực độ.

Đại Ma, Huyền Trang ngạc nhiên, Long Vũ và Tiềm Long lo âu.

Ai nấy đều kinh ngạc, quả nhiên...có hai Thần Nam, lẽ nào là một tâm ma?

Cùng lúc, bản thể Thần Nam vốn tóc đen như mực đột nhiên trắng xóa, làn da mịn màng trở nên nhám nhúm. Hắn trở thành già lão, trở lại là một lão nhân gần đất xa trời.

Tóc bạc như sương, thân thể còng xuống, đôi mắt mờ đục, thân ảnh hiển lộ nét đơn côi trong màn hoa rơi ngập trời.

Không ai nói nổi lên lời.

Trong lúc ngạc nhiên, chúng thần đều thấy Thần Nam và Thời Không đại thần tóc bạc ba ngàn trượng vô cùng giống nhau.

“Boog...”

“Tùng...”

Tiếng chuông và trống xuyên qua thiên cổ đồng thời vang lên, Thần Nam suy lão chợt bị một cỗ sức mạnh từ từ kéo lên không trung.

358. Chương 359: Trống Chiếu Chuông Sớm.

Chúng thần kinh hãi, cảm giác thấy sức mạnh của phiên không gian khiến cơn mưa hoa biến hóa khác lạ, vây quanh Thần Nam.

Họ không biết rằng chính sức mạnh từ cơn mưa hoa khiến Thần Nam dù suy lão vô lực vẫn nổi trên không được. Hắn cũng không hiểu vì sao lại có biến hóa này nhưng tâm thái vô cùng bình tĩnh.

Cũng vẫn có người hiểu được, ít nhất là Tiềm Long và Long Vũ, cả hai cùng lo lắng quan sát Thần Nam. Long Vũ định tiến lên nhưng bị Tiềm Long ngăn lại: “Có lẽ...tại địa vực đặc thù này có những biến chuyển đặc biệt, hiện tại y không sao, đừng quấy nhiễu.”

Ma tính Thần Nam đương nhiên hiểu hết, bất quá hiện tại không thể xuất thủ với bản thể Thần Nam, hẳn tuy tu luyện thành nhục thể nhưng sau này vẫn có chỗ cần đến bản thể.

Tuy thấy Thần Nam bị sức mạnh của vùng không gian đưa lên cao nhưng ma tính Thần Nam không cho rằng bản thể đủ thực lực tranh đoạt Thời Không bảo tàng, đại địch chân chính là Pháp Tổ, Đức Mạnh và Nam Cung Tiên Nhi.

Ba đại thiên giai cao thủ mất ánh lên thần quang, nhìn ma tính và bản thể Thần Nam chằm chằm, bằng trực giác bản năng cũng phát hiện được tu vi của bản thể Thần Nam gần như cạn hẵn, chỉ là một người thường, còn ma tính Thần Nam không kém gì tu vi của hắn trước đây.

Sự tình kì dị này đương nhiên khiến tam đại cao thủ nhận ra tâm tính của ma tính Thần Nam khác hẳn lúc trước, nếu có một tâm ma, Thần Nam tóc đen đương nhiên là thế.

Nhưng có loại tâm ma mạnh đến thế sao? Lại cướp được sức mạnh của bản thể, biến bản thể gần như thành phế nhân, sinh mệnh cực kì suy nhược!

Cả ba dù cực mạnh cũng không đoán được thật ra là chuyện gì, họ không biết những gì Thần Nam từng trải qua, tu vi chân thật gần như bị phế.

Đương nhiên ba người không coi Thần Nam già cả kia vào đâu và chú ý đến Thần Nam tóc đen, kẻ có thiên giai tu vi. Bốn thiên giai cao thủ giới bị lẫn nhau, không ai nhường ai.

“Cửu thiên thập địa, duy ngã ma tôn! Thiên địa đại sư tác!” Ma tính Thần Nam hành động đầu tiên, ma ảnh mờ mờ từ thân thể hắn xuất ra tản đi bốn phương tám hướng rồi biến mất trên cao.

“Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền!” Thần sắc Nam Cung Tiên Nhi phi thường nghiêm túc, lạnh lùng hét lên, khác hẳn dáng vẻ lả lơi bình thường, thần thức cũng hướng lên không gian.

“Tinh thần phong bạo!” Pháp Tổ quát vang, Tinh thần ma pháp xuất kích, linh hồn dao động phần phật, tỏa đi khắp nơi tìm kiếm.

Đức Mạnh cũng quát vang: “Hắc hắc, kẻ hữu duyên sẽ được.” Toàn thân y hóa thành quang ảnh, di động khắp không gian với tốc độ khủng khiếp, lưu lại vô số tàn ảnh.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều quyết chí lấy được, mỗi góc ngách đều cuộn lên tinh thần dao động, hô hoán tinh thần lạc ấn của Thời Không đại thần để lại, hòng từ đó tìm ta không gian chi môn thần bí.

Đối với thiên giai cao thủ, Thời Không đại thần là bậc cao cao tại thượng, đáng để ngưỡng vọng, nếu lấy được bảo tàng của ông ta, đúng là một món đại lễ khiến tu vi đột phá.

“Tùng...”

Tiếng trống ngừng lại nhưng tiếng chuông du dương vẫn bất tuyệt, tuy không vang vọng nhưng trong lòng người lại như tiếng vọng của trời cao, mưa hoa lất phất trong tiếng chuông.

Thần Nam như một người khách bàng quan, hoa bay đầy trời giữ cho hắn nổi giữa tầng không, lòng lặng như tờ quan sát tứ đại cao thủ, với thân thể hiện tại, hẳn không thể tranh phong với họ.

Chúng thần cũng chăm chú quan sát tứ đại thiên giai cao thủ.

Long Nhi quan sát bản thể và ma tính Thần Nam, sau cùng đành không bay đến cạnh bản thể Thần Nam. Tuy phụ thân này tóc bạc già nua, không có công lực nhưng cậu cảm giác đó mới là phụ thân chân chính, mang tấm lòng từ ái của bậc làm cha.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đương nhiên nhận ra Thần Nam suy nhược mới là chân chính nhưng không tới, ba con thần thú cùng bọn Tiềm Long, Đại Ma, Huyền Trang bay lên cao, vây quanh bảo vệ hắn.

Họ cảm giác có khi hắn gặp cơ duyên nên đến bảo vệ.

“Phụ thân ...” Long Nhi nước mắt chan hòa, thần sắc kích động, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhúm của Thần Nam.

Hắn cầm bàn tay bé nhỏ: “Hài tử đừng khóc, người ta đều có lúc sinh lão bệnh tử...”

“Nhưng tu vi của phụ thân cao như vậy, sao lại xảy ra...” Long Nhi liên tục rút nước mắt.

“Có nhiều việc trên đời này không vì ý chí của chúng ta mà chuyển đổi, ai dự liệu được ta sẽ kết thúc như hôm nay. Con sẽ lớn nhanh, đừng dễ dàng rơi lệ, nếu muốn phụ thân vui lòng thì phải nỗ lực vươn lên mạnh mẽ! Trên đời này, tuy có những sức mạnh thần bí chúng ta khó lòng nắm giữ nhưng thực lực bản thân phải là mạnh nhất, những thứ đó sẽ dần được hóa giải.” Thần Nam âu yếm vuốt ve mái tóc dài mượt của Long Nhi.

“Con sẽ mạnh lên, sẽ thành mạnh nhất! Con phải bảo vệ phụ thân.” Long Nhi nắm chặt tiểu quyền đầu.

“Di nào, chốc nữa ở đây có thể có biến cố phát sinh.” Thần Nam khẽ đẩy cậu bé.

“Không, con muốn ở lại bảo vệ phụ thân.” Long Nhi không muốn đi.

“Hài tử ngốc, phụ thân hiện tại không có gì nguy hiểm, tuy không có sức mạnh nhưng trực giác vẫn còn, con ở lại cũng không có tác dụng. Đừng để phụ thân lo lắng, đi đi...”

Long Nhi không dám trái lời, bật khóc rời đi.

Cậu vừa đi khỏi, cánh hoa ngập trời đột nhiên bay lên cuồng loạn nhưng vờn rờn quanh Thần Nam, tiếng chuông gấp gấp hơn, tiếng trống lại vàng lên.

“Boong...”

“Tùng...”

Tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời kinh ngạc, sao lại thế này? Tinh thần lạc ấn do Thời Không đại thần truyền lại từ ngàn vạn năm trước xuất hiện cạnh Thần Nam.

Ma tính Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đồng loạt lao về phía bản thể Thần Nam, hình thành một cơn lốc bên ngoài trận mưa hoa, chú thị vào hắn, nếu bảo tàng hiển lộ, họ sẽ xông vào.

Tiếng chuông du dương, tiếng trống trầm trầm liên tục vang lên, không gian quanh Thần Nam đột nhiên vỡ nát, vô số ánh sáng từ trong phát ra như từng lớp nối liền nhau, lấy hắn làm trung tâm rồi trải qua tứ phương.

Tứ đại cao thủ định xông lên, chợt tiếng chuông lanh lảnh vang lên trong lòng họ, khiến cả bốn lắc lư, suýt nữa rơi xuống.

Không gian quanh đó phá toái, phẳng phất như có vô số không gian chi môn mở ra, thánh âm tường hòa từ trong vọng ra, du dương hơn cả tiếng tiên nhạc.

Ráng quang như cầu vồng rải ra, rất nhiều tiểu thiên sứ bay tới, quay quanh Thần Nam ca múa, trải qua ngút ngàn hào quang rực trời.

Tứ đại thiên giai cao thủ nhất thời ngây ra, sau cùng họ cũng hiểu bảo tàng ở đâu.

Trọng bảo do Thời Không đại thần lưu lại làm gì có chuyện ở tại vùng không gian này, với đại thần thông của ông ta, đương nhiên bảo tàng phải ở không gian và thời gian không ai biết, là loại bảo tàng vượt thời không! Tồn tại ở một phiên không trung khác! Có thể là ở quá khứ, cũng có thể ở tương lai.

Hiện tại không gian chi môn mở toang cạnh Thần Nam! Nhưng tiểu thiên sứ như hải đồng từ trong đó bay ra.

“Kẹt...”

Từ trong không gian chi môn phát ra vạn trượng hoàng kim thần quang, một chiếc hoàng kim chung lớn như căn phòng bay ra, kéo theo vô số tiếng chuông. Hoàng kim thần quang xung thiên, vây quanh Thần Nam đang lập lờ, liên tục quay tít.

Đức Mãnh xông lên đầu tiên, nhưng trọng bảo hoàng kim chung do Thời Không đại thần để lại há phải loại phàm vật.

Quái sự xảy ra, y tuy xuyên qua mưa hoa nhưng nỗ lực thế nào cũng lại gần chiếc chuông được.

Tốc độ của đạt tới vạn dặm trong nháy mắt, dù chân trời góc biển cũng tới ngay nhưng đến gần hoàng kim chung liền tiến chậm như kiến bò, cơ hồ ngừng hẳn.

Hoàng kim chung quay quanh Thần Nam không lấy gì làm nhanh nhưng so với Đức Mãnh, đó vẫn là tốc độ ánh sáng.

Chúng thần sửng sốt, Đức Mãnh bị giữ bất động, y cũng phát hiện được việc dị thường, tốc độ sên bò này khiến y xấu mặt nhưng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tốc độ nhanh như quang điện lại rút xuống cảnh giới này.

Y giậ dữ gầm vang đoạn lùi lại, cánh xa hoàng kim thần quang rời, tốc độ lại khôi phục như thường.

Tất cả đều do hoàng kim chung!

Ai cũng thấy pháp bảo của Thời Không đại thần này có thể thay đổi thời gian khiến Đức Mãnh phi hành chậm lại. Quả là bảo vật quý giá.

“Ha ha...” ma tính Thần Nam cười vang, càng khiến Đức Mãnh hổ thẹn, không ngờ thiên giai cao thủ cũng bó tay trước một tử vật.

Pháp Tổ xông lên tiếp theo, y thêm muốn hoàng kim chung cực độ, pháp bảo có thể thay đổi thời gian, nếu đem chống lại Thái cổ quân vương Hắc Khởi, không biết hiệu quả thế nào?

Y đem thiên giai thủ hộ ma pháp bố trí quanh mình, dồn cấm chú ma pháp công kích hoàng kim chung nhưng quái sự lại xảy ra, ma pháp công kích sáng chói tỏa ra màu sắc mỹ lệ lúc xuyên qua thần quang của hoàng kim chung, lại chậm như sên bò, coi như không còn hai từ tốc độ.

Pháp Tổ cũng bị giữ lại bên ngoài lớp thần quang y như Đức Mãnh, cảm giác thời phảng phất ngừng lại, mình hóa thành một hạt bụi trong chốn vĩnh hằng.

“Mọi người cùng lên.” Nam Cung Tiên Nhi quát vang.

Đương nhiên, dựa vào sức mạnh của một thiên giai cao thủ không thể lấy được hoàng kim thần chung, bốn người liên thủ phá vây trước đã, sự tình sau này sẽ tính.

Tứ đại cao thủ cùng xông lên, hoàng kim thần chung chậm rãi quay quanh Thần Nam phát ra những tiếng gấp gáp, tốc độ nhanh hẳn.

Nhưng bốn cổ áp lực khủng khiếp khiến hoàng kim thần quang thu liễm hẳn lại, ảm đạm dần, các tiểu thiên sứ cực kì hoảng loạn.

Nhưng lúc đó tiếng trống vang vọng, một chiếc trống màu xanh lớn cỡ căn phong từ không gian chi môn tiến ra, toát lên vô tận sát khí, khiến thân hình tứ đại thiên giai cao thủ ngừng lại.

Trống xanh, chuông vàng hợp lại, cùng giống lên, hoàng kim thần quang và hà quang xanh biếc lao vút lên trời, tỏa rộng ra, bảo vệ Thần Nam vào trong.

“Hắc hắc ...” ma tính Thần Nam cười lạnh, đột nhiên bỏ rơi tam đại cao thủ, lui về phía bản thể Thần Nam. Hẳn cho rằng mình và bản thể đồng tông đồng nguyên, hai bảo vật sẽ không bài xích, chỉ cần dung nạp vào thể nội Thần Nam, hai bảo vật đó là của mình.

Nhưng chuông và trống căn bản không nhận, thần quang và hà quang giữ hẳn lại trên không, nửa bước cũng tiến nổi.

“Chết tiệt, sao lại thế?” Ma tính Thần Nam gầm lên.

“Ha ha...” Nam Cung Tiên Nhi cười lên như chuông bạc: “Liên thủ mau.”

Tứ đại cường giả liên thủ, bốn cổ sức mạnh bùng phát khiến hoàng kim chung và thần cổ ánh sáng ảm đạm hẳn, chúng dù thần dị nhưng đối diện là tứ đại thiên giai cao thủ.

“Boong...”

“Tùng...”

Trên không, tiếng chuồng và trống càng lúc càng gấp gáp, liên quay quanh Thần Nam.

Sau cùng, toàn bộ không gian chỉ môn mở tung, một vùng hào quang chói rực chiếu sáng bầu trời, một thế giới hoa thơm chim hót xuất hiện, như hải thị thần lâu nổi trên cao, hoa thắm bùng nở, ngũ sắc thần quang lấp lánh, cây cối xanh om chiếu xạ, Thần Nam lọt vào vùng thánh cảnh.

“Thời Không bảo tàng.”

Tứ đại cao thủ đồng thời hô lên kinh hãi, Thời Không bảo tàng đã hiển hiện.

“Có ‘Thần Chung Mộ Cổ’ là có bảo tàng.” Thời Không đại thần tóc trắng ba ngàn trượng hóa ra ảo ảnh xuất hiện trên không rồi tiêu tan.

“Boong..” Hoàng kim chung quang mang vạn trượng, rồi vỡ nát thành đạo đạo hoàng kim chú phù.

“Tùng...” Thần cổ xanh biếc cũng tan ra, hóa thành đạo đạo thần phù màu xanh.

Thần phù hai màu quần lấy nhau, lướt về phía bản thể Thần Nam, toan tiến vào thể nội hần. Tứ đại cao thủ đồng thời biến sắc, quát lớn lần lượt thi triển đại thần thông, hòng ngăn lại.

Thần mang sắp tiến vào thể nội Thần Nam bị tứ đại cao thủ kéo lại, song phương giằng co trên không, thần phù xa xưa phát ra hào quang chiếu rọi thiên địa.

359. Chương 360: Sức Mạnh Bản Nguyên

Bất quá bầu không khí ở đây vô cùng khản trương, tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời xuất thủ, giằng co với bản thể Thần Nam, bùng lên những trận dao động khủng khiếp.

Thần phù do hoàng kim thần chung và thần cổ hóa thành vốn đã tiến vào thể nội Thần Nam quá nửa nhưng bị tứ đại thiên giai cao thủ dùng vô thượng đại thần thông kéo lùi lại.

Bốn người đã nghe rõ tinh thần lạc ấn do Thời Không đại thần lưu lại nói rằng ai được mộ cổ thần chung là được bảo tàng nên không thể cho phép bản thể Thần Nam lấy được trước.

Cả bốn không chịu phục một kẻ suy lão, không mất mấy may khí lực lại được tất cả.

Pháp Tổ xuất ra thiên giai ma pháp, sức mạnh của ma pháp nguyên tố tràn lên, cơ hồ cấm cố không gian quanh bản thể Thần Nam. Nhưng lúc ánh sáng ma pháp để gần thần phù liền cũng bị cấm cố theo, là thời gian cấm cố! Ma pháp nguyên tố gần như đình chỉ dao động.

“Boong...”

“Tùng...”

Tiếng chuông du dương, tiếng trống trầm trầm vang lên bất tuyệt, vô số cánh hoa rơi cạnh Thần Nam, hần vẫn lạnh lùng bàng quan, không có mấy may chiến lược, mà bình tĩnh nhìn tứ đại cao thủ thi triển thần thông.

Đức Mãnh xuất ra Toái Thiên kiếm trận tràn tới thần phù do mộ cổ thần chung hóa thành, muốn phá sức mạnh thời gian. Khắp trời là kiếm mang như cầu vòng vắt qua, nối y với gần thần phù. Nhưng chúng chỉ như món đồ trang sức, hoàn toàn không có bao nhiêu tác dụng, y cũng không tiến lên nổi nửa bước.

Ma tính Thần Nam gầm lên vang trời, ma khí cuộn cuộn từ thân thể bùng lên khiến đất trời sầm lại, tạo cho mọi người âm giác nặng nề. Hần triệu hoán chân ma, một ma ảnh khổng lồ lao vào bản thể Thần Nam.

Nhưng qua đại chiến liên miên, bát hồn đã suy nhược, không còn đủ sức mạnh cung cấp cho ma ảnh. Ma tính Thần Nam tuy pháp lực cao thâm nhưng lấy hần làm chủ công cùng không đột phá hữu hiệu được thần phù.

Nam Cung Tiên Nhi bắt đầu hiển lộ đại thần thông, hào quang chói lọi khiến mọi người hoa mắt, mây màu hồng từ thân thể nàng ta phát ra như muôn sợi chỉ mềm quấn lấy thần phù, vô cùng yêu diễm. Nhưng đó là sát chiêu đáng sợ, nhưng sợi chỉ lại ép thần phù lùi lại liên tục, hào quang ảm đạm hẳn.

Một thiên giai cao thủ có lẽ không phá nổi thần phù do mộ cổ thần chung hóa thành nhưng bốn người lại khác. Lúc họ hợp lực, không chỉ thần phù rút hẳn khỏi thể nội Thần Nam mà dần bị phá tan.

Đột nhiên, tứ đại cao thủ đồng thời hết văng, năng lượng vô tận đẩy tới, hào quang của thần phù mờ hẳn đi, mờ đến cực điểm rồi hóa thành bản thể: một chiếc thần cổ xanh biếc và một hoàng kim chung.

Bị tứ đại cao thủ kéo tuột khỏi thể nội Thần Nam, hai bảo vật gần như mất hết thần quang, không tạo nổi đại thần thông cải biến thời gian nữa.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mãnh, ma tính Thần Nam cùng xông lên công kích lẫn nhau, tranh giành hai bảo vật.

Thần Nam vẫn yên lặng đứng trên hư không nhìn toàn cục. Nhưng lúc này hẳn không còn là người ngoài cuộc, vì biến hóa kì diệu đang xảy ra trong thân thể hắn.

Thần chung mộ cổ tiến vào thân thể bị kéo ra nhưng tứ đại cao thủ không biết được đã có một đạo thần mang màu vàng và xanh ẩn lại.

Sức mạnh do mộ cổ thần chung lưu lại nối với thiên địa bên ngoài, thành sợi dây buộc hắn với ngoại diện thời không. Thánh cảnh lơ lửng trên cao sinh ra liên hệ kì diệu với hắn.

Bất ngờ, hắn đứng thẳng trên hư không, tinh quang sáng lóa, những vì sao rực rỡ tầng không liên tục lóe lên, đạo đạo tinh quang xạ vào hắn.

Đoạn phong vân biến ảo, không chỉ tinh quang mà vô số vì sao cũng tụ lại, thanh thế quả thực kinh thiên động địa!

Thần Nam có vẻ ngạc nhiên, cổ phần chấn tinh thần, đưa mắt nhìn lại, ngàn sao đã biến mất nhưng thánh cảnh trên cao đang ép xuống chỗ hắn.

Vùng đất lạnh đang thu lại, nhiều phần đã tan vào thân thể hắn, có hồ thân thể già lão đang nuốt hết thánh cảnh chứa bảo tàng.

Chúng thần hô lên kinh hãi. Tứ đại thiên giai cao thủ càng chấn kinh xen lẫn phần nộ, không tranh đoạt hai bảo vật nữa mà lao bổ vào Thần Nam, định ngăn lại.

Nhưng tất cả đều bất ngờ.

Đức Mãnh té xuất Toái Thiên kiếm trận, vô số đạo kiếm mang bổ vào Thần Nam đột nhiên đổi hướng, phá không bay đi, ngay cả y cũng không nhận ra.

Pháp Tổ xuất thủ, khắp trời ngập ma pháp công kích, điên cuồng đổ vào Thần Nam, hào quang chói mắt chiếu rọi thiên địa, phẳng phất như muốn phá tan tất cả nhưng lại vô hiệu với Thần Nam.

Tứ phía quanh mình hắn xuất hiện vô số không gian thông đạo, mọi ma pháp năng lượng đều bị tổng vào đó, rồi phun ra theo hướng khác.

“Là sức mạnh không gian.” Nam Cung Tiên Nhi hô lên kinh ngạc.

Vừa này hoàng kim chung và thần cổ hiển hiện sức mạnh thời gian đáng sợ, hiện tại thánh cảnh đang thu nhỏ quanh Thần Nam cũng thể hiện ra sức mạnh không gian.

Công kích của thiên giai cao thủ trở thành nhẹ bẫng, căn bản không tới được phiến không gian Thần Nam đứng, cơ hồ hắn ở xa vạn dặm.

Pháp Tổ cũng biết cách thi triển không gian ma pháp và thời gian ma pháp cùng lúc nhưng đối với loại sức mạnh nguyên bản của không gian cùng thời gian này, pháp thuật của y quá ấu trĩ, không thể so sánh với nhau.

Ma tính Thần Nam liên tục gầm vang, hấn cho rằng tất cả là của mình chứ không phải Thần Nam suy lão bị đào thải kia nên bất kể hậu quả thi triển Ma Thôn Thiên Địa. Nhưng ma ảnh khổng lồ không có sức mạnh cung cấp, hình ảnh quá ư mờ nhạt, không thể nuốt được vùng không gian quanh Thần Nam mà mờ dần rồi biến mất...

Nam Cung Tiên Nhi cũng toàn lực ngăn lại, vô vàn sợi chỉ mềm thủy chung không thể đến gần Thần Nam, bị chuyển sang một không gian khác.

Cuối cùng Thần Nam cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, vùng đất lành trên không đang dung nhập hoàn mỹ vào nội thiên địa của hấn, sau cùng toàn bộ hình ảnh hải thị thần lâu trên không tan vào thể nội.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy hấn đã nuốt gọn vùng hư không có chứa bảo tàng.

“Boong...”

“Tùng...”

Hoàng kim thần chung và mộ cổ phá toái, tiến vào thể nội Thần Nam với uy thế không thể cản nổi, tứ đại cao thủ kinh nộ vô cùng nhưng đành bó tay.

Trên không trung. Các tiểu thiên sứ quanh mình Thần Nam hóa thành điểm điểm quang mang rồi tan biến, vang lên từng tràng Thiên Long khiêu khiến hư không rung động. Một con Thiên Long do bạch quang ngưng tụ thành liên tục bay lượn, gầm rú quanh hấn.

Hình ảnh Thời Không đại thần tóc trắng mệnh mang ngồi trên lưng nó, đó là năng lượng quang ảnh của tinh thần lạc ấn từ thiên cổ truyền lại.

“Để lại cho người có duyên...cho người thân tàn thể phế ...giống như ta...” Đoạn tất cả tan biến. Thiên Long do bạch quang ngưng tụ thành bùng nổ, đạo đạo ánh sáng khuếch tán vào nội thiên địa của Thần Nam.

“Đáng chết.” Đức Mãnh giận dữ gầm lên: “Sao lại vậy? Lão khốn Thời Không đại thần.”

Sắc mặt Pháp Tổ xanh lè, thân thể rung lên. Y là ma pháp tổ thần, nếu lấy được bảo tàng của tiền bối, ma pháp cảnh giới nhất định sẽ tăng lên một tầng. Chưa biết chừng sẽ đạt tới cảnh giới của Thời Không đại thần.

Bảo tàng của thời không ma pháp lão tổ lưu lại, sao không cho y lấy được? Thật quá bất công. Y không nén được, bật lên tiếng gầm.

Sắc mặt Nam Cung Tiên Nhi vô cùng tức giận, nhưng không thất thái như hai người kia mà chậm chậm lướt đi. Đã thành định cục rồi, nàng ta cũng không muốn giẫm chân trong vùng nước đục nữa.

Ma tính Thần Nam lại nhìn bản thể như lang sói. Hấn đợi thời cơ hành động, chỉ cần quay lại bản thể, tất cả đều vẫn hồi được, đều thuộc về hấn.

Lúc đó, Thần Nam đang được một cỗ sức mạnh thần bí bao phủ, thân thể trên hư không mờ dần, rồi tiến vào nội thiên địa vốn đã biến dạng hấn, trở thành rộng lớn vô cùng, đã hợp nhất hoàn mỹ với thánh cảnh.

Đạo đạo thần phù do thần chung dmộ cổ hóa thành không tan vào nội thiên địa mà tản ra các góc. Thần Nam tịnh không có cảm giác đạt được sức mạnh nhưng hấn kinh ngạc bởi phát hiện hình như mình nắm được thời không.

Vùng hòa tước rực rỡ phía trước tùy theo tâm niệm của y mà nở tàn, Lôi Thần điện cùng theo ý chí mà đổi phương vị.

Nhất thời hấn chìm đắm trong nội thiên địa, cảm ngộ biến hóa kì diệu.

Sau này hấn mới hiểu, Thời Không bảo tàng là sức mạnh bản nguyên của thời không, hàm ẩn trong mộ cổ thần chung và vùng thánh cảnh, dung hợp chúng cũng có nghĩa đạt được nguyên bản của thời không.

Hấn cũng hiểu được Thời Không thái chính là phiên thời không được dung hợp lại này.

Hiển nhiên, Pháp Tổ hiểu biết hữu hạn, không hiểu được Thời Không thái chính là gì, không phải là một bảo vật tồn tại thật sự.

Thời Không bảo tàng chân chính đã dung hợp vào thân thể hắn.

Lúc hắn xuất hiện, Pháp Tổ và Đức Mạnh đồng thời gầm lên, lao vào hắn. Cả hai không cảm thấy bảo tàng bị một kẻ gần như phế nhân đoạt được, định xé nát hắn rồi hợp tác với ma tính Thần Nam.

Bản thân Thần Nam quả thực không có chiến lực nhưng đối diện với công kích hủy diệt của hai thiên giai cao thủ, hắn vẫn bình thản. Tâm niệm vừa động, tiếng chuông du dương cùng tiếng trống trầm trầm vang lên, năng lượng của kiếm mang và ma pháp nguyên tố bị chặn lại.

Đoạn vùng hư không phía sau hắn phá toái, năng lượng hủy diệt vô tận được truyền vào đó.

Thần Nam rất muốn phản ngược số năng lượng đó lại cho Đức Mạnh và Pháp Tổ nhưng hắn phát giác sức mạnh bản nguyên của thời không chỉ tác dụng quanh hắn.

Tuy không thể tấn công tâm xa nhưng lại là sức mạnh phòng ngự hay nhất.

Phía xa, mắt Nam Cung Tiên Nhi liên tục lóe sáng, nàng biết dự cảm của mình đúng, Thần Nam già nua còn đáng sợ hơn ma tính Thần Nam.

Pháp Tổ và Đức Mạnh vô cùng tức giận, hai người hóa thành hai đạo ánh sáng lướt tới, tung ra tầng tầng sức mạnh hủy diệt, định chấn nát Thần Nam.

Nhưng hắn vững như Thái Sơn, đứng trên không hề phát tay, chuông trống du dương, không gian biến ảo, ma pháp công kích của Pháp Tổ tan như bong bóng trong hư không, biến mất vô ảnh vô tung.

Hào quang từ vô tận thần kiếm của Đức Mạnh lại tiến vào một không gian vô danh, mắt nhắm mắt tích như bùn loãng chảy vào biển khơi, không dấy lên nửa bọt sóng.

Chúng thần há hốc mồm.

Họ có cảm giác Thần Nam già nua quá đáng sợ, đứng trấn tĩnh trên không, nhẹ nhàng hóa giải toàn bộ công kích của hai đại cao thủ.

Đúng là sâu không thể dò.

Thần Nam già nua đó đã triệt để trấn áp chúng thần.

Đức Mạnh và Pháp Tổ thở hồng hộc như trâu, sau cùng đành mặt dày dừng tay.

Thần Nam tuy biết Thời Không đại thần để lại bảo tàng ắt phi phạm nhưng không ngờ lại chống nổi lưỡng đại thiên giai cao thủ. Hắn đứng trên không, thần niệm nhất động, thời gian liền nghịch chuyển, tác dụng luôn lên thân mình. Mái tóc bạc phơ trở lại đen rậm, thân thể càng xuống thấp lại, trong thoáng chốc trở lại với tuổi trẻ.

Nhưng thể nội vẫn trống không, hoàn toàn không có chiến lực, sinh mệnh chỉ như một thanh niên bình thường, dù vậy hắn cũng vô cùng hài lòng, hiện tại coi như thoát khỏi uy hiếp của sinh lão bệnh tử.

“Phụ thân cẩn thận!” Long Nhi ngoài xa kêu lớn, đồng thời đám đông cũng hô lên.

“Ha ha...” Ma tính Thần Nam đắc ý cười vang, hắn thành công lại gần, rồi tiến vào thân thể Thần Nam bản thể.

Nhưng trong thần thức của Thần Nam, tiếng cười đó tắt ngay, hắn phát hiện bản thể Thần Nam đang lặng lẽ nhìn mình, không may sợ sệt.

“Thời Không bảo tàng là của ta, người giấu ở đâu?” Ma tính Thần Nam phát hiện hiện tại mình không thể cảm ứng được cảm nghĩ của bản thể Thần Nam như trước.

“A...sao lại thế này?” Ma tính Thần Nam hoảng sợ kêu lên, phát hiện thân thể mình đang từ từ thu nhỏ lại.

Bản thể Thần Nam cười bình thản tiến tới, một tay nhắc ma tính lên, tay kia...giơ cao rồi vỗ xuống mông ma tính.

Chuyện này...bản thể đang làm gì? Coi ma tính là một hài đồng ranh mãnh chăng?

Ma tính Thần Nam suýt nữa giận đến hôn mê thổ huyết nhưng phát giác mình không còn khí lực giăng ra, múa may cánh tay nhỏ xíu: “Phế vật người bỏ ta ra...”

Vừa gào lên, hần lập tức im lặng, quả nhiên là tiếng con nít.

Ma tính Thần Nam kinh hãi dừng giãy giụa, chăm chăm nhìn bàn tay nhỏ xíu rồi nhìn sang bàn tay to lớn của Thần Nam, đó...là nhìn nhầm chẳng! Không phải Thần Nam cao lớn hơn mà hần bị biến thành con nít, thành một hài đồng.

“Sao lại thế này?” Ma tính Thần Nam khí phẫn gào lên: “Người...dùng sức mạnh thời gian? Biến ta nhỏ lại, ta phải giết người.”

Ma tính Thần Nam như một hài đồng bị bắt nạt, gào lên liên hồi nhưng sức mạnh đã bị biến mất trong quá trình thời gian nghịch chuyển, giờ khác nào một hài tử, cứ gào khóc nhưng không làm được gì.

Bản thể Thần Nam bỏ hần ra, dùng tâm cảm ứng sức mạnh ma tính tản ra, thấy rất rõ chiến lực hồn hậu bị thân thể hấp thu nhưng thử vận chuyển mới phát giác sức mạnh đó không hiểu ẩn ở đâu mà không tìm nổi.

Cũng như khi Thái Thượng Thần Nam tà ác trả sinh mệnh về bản thể, dù cảm giác được bị bản thể hấp thu nhưng sau cùng không biết được ẩn tại nơi nào.

Thần Nam định triệt để đưa ma tính về với hư vô nhưng đột nhiên bật cười. Hần thấy nên để nó lại, linh quang nổi lên, tựa hồ hần thấy được con đường hoàn hảo.

Nhưng nụ cười đó lại khiến ma tính như hài đồng rụng rời xương cốt.

“Người... cười cái gì...nghĩ cái gì?”

Thần Nam không để ý đến nó, trối vào trong thần thức rồi rời đi.

Lúc hần bình tĩnh mở mắt trên không, phát giác thể ngoại có một tầng ánh sáng mờ mờ bao phủ, Pháp Tổ và Đức Mãnh cách đó không xa vô cùng ảo não, hiển nhiên cả hai vừa xuất thủ nhưng vẫn công cốc.

ánh mắt hần trong veo, quét khắp tứ xứ. Chúng thần không hiểu đó là bản thể hay ma tính Thần Nam khoa trương cuồng vọng.

“Pháp Tổ, Đức Mãnh huynh, chúng ta gần nhau chút đi.” Thần Nam mỉm cười lướt về phía hai người, tuy không có chiến lực nhưng hần không chế được không gian và thời gian quanh mình nên vẫn phi hành được.

Pháp Tổ và Đức Mãnh đều là những lão thành tinh, thấy ma tính Thần Nam tan biến như con thiêu thân lao vào lửa, biết rằng không thể đến gần đối phương, thân hình lóe lên, chạy xa cả ngàn trượng như gặp ôn dịch.

“Hai vị, ta không có ác ý, những gì vừa nãy cho qua đi, ta chỉ muốn mời các vị cùng về thời thượng cổ, mấy người cùng ta về quá khứ, biết đâu chả có gặp gỡ kinh nhân gì đó.”

Nghịch chuyển thời không đáng là một đại sự kiện.

360. Chương 361 : Cự Trảo Ngăn Trở

Trừ phi gặp phải sức mạnh có thể xuyên thấu thời không, còn lại hần khó lòng thụ thương, có thể coi như tuyệt đối phòng ngự!

Thật khó tưởng tượng năm xưa Thời Không đại thần gặp phải cường địch cỡ nào mà một Thái cổ cao thủ phải liều sinh tử. Chỉ bằng sức mạnh bản nguyên ông ta để lại đủ đoán được mức độ khủng khiếp của bọn họ.

Là một trong những “Thiên” chẳng? Kẻ còn mạnh hơn cả Thương Thiên từng diệt Thái cổ thất quân vương chẳng?

Đương nhiên điều không không có nghĩa là Thái cổ thất quân vương đáng bị khinh thị, trong bảy người có Hắc Khởi không kém hơn cỡ Ma Chủ, nên họ đều đáng sợ. Hiện tại họ nguyên khí đại thương mà uy thế còn như vậy.

Hiện tại Thần Nam đã biết thế giới này rộng hơn tưởng tượng, hẳn có cảm giác những cường giả xa xưa sẽ hiện thế. Lúc đó những cường nhân như Ma Chủ, Hắc Khởi, Thất Tuyệt thiên nữ sẽ nổ ra đại chiến.

Nghĩ đến cảnh những cường giả như thế quay lại, quả là một thời đại nhiệt huyết sôi trào.

Hắn biết đó không phải là ảo tưởng, những dấu hiệu cho thấy sớm muộn gì cũng có ngày đó.

Đến giờ Pháp Tổ và Đức Mạnh vẫn giữ niềm cố kỵ với hắn, tuy không cảm thấy chiến lực tồn tại trên mình hắn nhưng ma tính Thần Nam biến mất không sủi tăm, triệt để bị áp chế, đương nhiên họ phải kinh hoàng.

“Thần Nam, theo ước định, ta giúp ngươi lấy được Thời Không tháp, ngươi nên giao Thái Thượng vong tình lục cho ta.” Da mặt Pháp Tổ quả nhiên dày, không khỏi khiến người ta gờ ngón tay, nói câu đó ra mà không đỏ mặt.

“Ha ha...” Thần Nam bật cười: “Pháp Tổ, ta sẽ mở nội thiên địa, để Thái Thượng vong tình lục vào trong đó, ngươi dám đến lấy chăng?”

“Ngươi...” Pháp Tổ tức giận: “Ngươi định nuốt lời?”

Hiện tại tâm thái Thần Nam vô cùng bình tĩnh, bình thản nói: “Ta mời các ngươi cùng nghịch chuyển thời không, sao ngươi lại nói đến Thái Thượng vong tình lục? Nếu suy xét cẩn thận, ngươi cho ta biết ngươi giúp ta lấy được Thời Không tháp thế nào? Vừa này ngươi và Đức Mạnh liên tục xuất thủ công kích, định dồn ta vào tử địa, thật ra là giúp ta hay định giết ta?”

“Đó...là hiểu lầm.” Pháp Tổ biện bạch: “Vừa này ngươi nên biết mình đã phân thành hai, ai mà biết được đâu mới là chân chính. Ta tưởng kẻ tóc bạc là tâm ma, lúc đó ngươi không còn sức mạnh, bản thể đâu thể nào suy nhược như vậy.” Sau cùng Pháp Tổ cũng moi ra được một lý do.

Đức Mạnh cũng cười: “Tất cả đều là hiểu lầm. Thần huynh, vừa này chúng ta tranh đoạt bảo vật, đã là vật Thời Không đại thần để lại, ai chẳng muốn lấy được? Hơn nữa tiểu đệ muốn giúp huynh, cho rằng huynh là tâm ma còn Thần Nam tóc đen mới là bản thể, thành ra chúng tôi mới liên thủ với hắn.”

Lý do này không lấy gì làm hay ho nhưng cũng la một cái có. Đương nhiên giờ chưa phải lúc lật mặt, Thần Nam mà lật tẩy sẽ dẫn đến cảnh không thu xếp nổi.

Bọn Đức Mạnh cũng biết Thời Không bảo tàng đã bay xa, nếu không xảy ra việc vô cùng đặc thù coi như hết cơ hội. Chuyện đó coi như kết thúc, nhưng họ vẫn còn đại địch chung là bọn Hắc Khởi, hiện tại chưa đến lúc quyết liệt.

“Thế này vậy, việc trước đây coi như cho qua. Bất quá, Pháp Tổ ngươi muốn lấy được Thái Thượng vong tình lục phải đi cùng ta một chuyến. Ta đã nói rồi, phải tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyến mới giao cho ngươi kì thư, trong quá trình đó ngươi phải giúp ta.”

Đúng là trêu ngươi, quay về quá khứ hoặc đến tương lai, trời mới biết ở thời không vô danh đó xảy ra chuyện gì.

Chuyến đi kiểu đó khác gì với theo bong bóng, cải biến được gì? Đã không thể thay đổi nhưng lại theo đuổi quá trình còn nhiều nhân tố chưa biết, ai dám chắc sẽ không xảy ra biến cố, đương nhiên Pháp Tổ không vui.

“Ngươi không muốn cũng được! Nhưng ta cho ngươi biết, Thái Thượng vong tình lục có tất cả mười quyển, ngươi mới lấy được một quyển, như thế chỉ toàn những điểm gây họa hại, ngươi không thể tìm được ảo bí gì cao thâm trong đó.”

Thần Nam quả thật muốn kéo theo Pháp Tổ cùng xuyên qua thời không đầy bất trắc, hẳn hi vọng lão bất tử này đi cùng, bởi kẻ hiểu biết nhiều như lão sẽ có tác dụng đúng lúc.

Pháp Tổ trầm ngâm, y rất muốn lấy được Thái Thượng vong tình lục, nếu theo công pháp tu luyện, lúc biến đổi sẽ đưa tu vi tăng lên thượng đỉnh, không kém hơn việc có được Thời Không bảo tàng.

Lòng y đầy những mâu thuẫn, Đức Mãnh lại đưa ra quyết định vượt khỏi ý liệu của Thần Nam: “Ha ha...xưa nay tiểu đệ vẫn bội phục Thần huynh đệ, chúng ta đều là những kẻ vĩnh hằng bất diệt, thọ cùng thiên địa, nên quyết định đi cùng huynh một chuyến, bằng hữu nên giúp nhau.”

Những ai không hiểu còn cho rằng Đức Mãnh trượng nghĩa nhưng Thần Nam biết y là loại gian trá, tuyệt không làm những việc vô ích, cùng đi chắc chắn phải có tính toán riêng.

Đức Mãnh quay lại nói với Pháp Tổ: “Vừa này chúng ta và Thần huynh đệ xảy ra hiểu lầm, hiện tại huynh đệ cần giúp đỡ, chúng ta nên toàn lực xuất thủ tương trợ mới đúng.”

Pháp Tổ ghen hờn, cảm giác ngũ giới quân vương quá ư vô sỉ, lại muốn làm người tốt. Suy nghĩ một hồi, y gật đầu đồng ý, dành tình phú quý trong nguy hiểm, muốn làm tổ nhân thượng nhân mà không chịu trả giá sao được? Chỉ cần sau này có được Thái Thượng vong tình lục thì mạo hiểm một chút cũng đáng.

Thấy y đồng ý, Đức Mãnh quay lại cười với Thần Nam: “Chắc Thần huynh đã nắm được hết bí mật của Thời Không tháp.”

Thần Nam cười yên lặng, với kẻ mang lòng phản trắc này, giữ lại một chút thần bí cũng tốt, không cần giải thích.

“Muốn lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền, chúng ta nên về quá khứ hay đến tương lai.” Đức Mãnh kiến nghị, y nóng lòng muốn biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, cục thế lục giới bây giờ quá phức tạp, hỗn loạn, y muốn xem tương lai bên nào thắng lợi sau cùng trong trận chiến với phe Hắc Khởi.

Nếu đến được tương lai sẽ hiểu được nhiều tin tức, không thay đổi được lúc đó thì khi quay về sẽ bố trí mà xoay chuyển.

Pháp Tổ nghe Đức Mãnh kiến nghị vậy liền sáng mắt, lập tức hiểu ngay Đức Mãnh định làm gì. Đó cũng là điều y ước ao.

“Ha ha...” Nam Cung Tiên Nhi cười kiêu mị, từ xa cất bước cất bước tới, lộ ra phong tình vạn chủng. Dung nhan kiều diễm vô song hết mực động lòng khiến vô số đóa hoa đang nở phía dưới thất sắc.

Mái tóc đen nhánh lất phất theo gió, làn da trắng ngần, bóng bảy, cặp mắt mơ màng câu dẫn hồn người, đôi môi đỏ đầy cảm tính tạo nên dung nhan và khí chất điên đảo chúng nhân. Nếu nàng ta tu vi không cao tuyệt, lại sinh vào Nhân gian loạn thế, đương nhiên sẽ là hồng nhan họa thủy hại nước hại dân. Nhưng nàng ta lại có thực lực để coi thường mọi đế vương, tự thân đã đủ mị hoặc chúng sinh.

Nam Cung Tiên Nhi nghe qua là biết bọn Đức Mãnh định làm gì, thân là thiên giai cao thủ, nàng cũng muốn biết tương lai vận mệnh ra sao.

“Ta đi cùng, thêm một người thêm một phần sức.”

Thần Nam đương nhiên cũng biết họ tính toán gì, nên cười bảo: “Chúng ta mà đến được thời không tương lai ắt biết được vận mệnh của mình. Còn quá sớm để biết điều đó, cường cầu không phải hảo sự.”

“Thôi thì, chúng ta đều muốn biết.” Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười.

“Nhưng ở tương lai ta không biết làm sao tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền, chỉ biết ở Thái cổ thời kì, nó từng xuất hiện tại Tây phương, tạo thành thần linh. Chỉ cần thời gian khớp một chút là tìm được, nhưng nếu đến tương lai, ta không có manh mối nào.”

Hiển nhiên Thần Nam không muốn đến tương lai mà muốn quay về thái cổ.

Bọn Pháp Tổ nhú chặt mày. Thái cổ thời kì là những năm tháng thiên hạ hỗn loạn nhất, Thái cổ chư thần rơi rụng vô số, các cường giả hầu hết đều rút khỏi vũ đài, lúc đó liên tục xảy ra biến cố, nguy hiểm cũng trùng trùng.

Pháp Tổ nói: “Thần Nam, ta phải cảnh tỉnh ngươi. Theo truyền thuyết, nếu nghịch loạn thời không, bất kể đến tương lai hay về quá khứ, chúng ta đều chỉ đón vai trò khách qua đường đứng xem. Nhưng đó không phải là tuyệt đối! Vạn nhất...gặp phải Thái cổ cuồng nhân trong thời kì toàn thịnh của Thời Không đại thần, có lẽ chúng ta sẽ gặp bất trắc. Những kẻ đó...biến thái không tưởng. Những năm tháng hoàng kim của thời đại Thái cổ chư thần, tất nhiên có những kẻ như thế, biến hóa không thể dự liệu được.”

“Đúng, an toàn nhất là đến tương lai tìm.” Đức Mạnh khuyên.

“Nhưng tương lai tuế nguyệt vô tận, sao mà tìm được? Còn khó hơn đáy bể mò kim vụn lẫn.” Thần Nam nói: “Ta nghĩ đã nắm được thời không, ắt sẽ không để các vị gặp biến cố. Thế này đi, chúng ta về quá khứ tìm Sinh Mệnh nguyên tuyến trước, lúc về ta sẽ thỏa nguyện cho các vị, để mỗi người xem vận mệnh của mình, ta biết các vị đều muốn thế.”

Thần Nam không hi vọng mình đi rồi mà ba thiên giai cao thủ chưa định rõ thái độ này còn ở lại. Thời không này còn có người nhà, bằng hữu của hắn, nếu Pháp Tổ, Đức Mạnh đột nhiên ra tay ắt sẽ thành di hận muôn đời.

Nam Cung Tiên Nhi cười: “Ha ha, Thần Nam người nên biết, trong ngàn năm tới sẽ xảy ra một loạt kịch biến, lẽ nào người không muốn chứng kiến? Người tìm Sinh Mệnh nguyên tuyến làm gì? Nếu sau này xảy ra kịch biến, không phải mọi nỗ lực hôm nay đều công cốc sao?”

Đức Mạnh thần sắc nghiêm túc, phụ họa: “Không sai, các dấu hiệu cho thấy những nhân vật như Thất Tuyệt thiên nữ, Thái Thượng cùng Thần gia lão tổ sớm muộn gì cũng quay lại. Hơn nữa trong vòng ngàn năm, các cường giả vào đệ tam giới sẽ về, mối loạn Thái cổ thất quân vương của đệ ngũ giới cùng đệ lục giới bí ẩn sẽ phát sinh, đủ thấy biến hóa tới đây trọng đại thế nào. Ngàn năm tới chưa chắc đã kém hơn đại hỗn loạn từ Thái cổ thời kì.”

Pháp Tổ trịnh trọng gật đầu: “Không sai, dù không biết vận mệnh mỗi người nhưng cũng xem được thiên niên đại cục thế - tương lai còn biết đường dự liệu. Không đoán được bão bùng tương lai, những gì còn đeo đẳng ắt quá nhiều, nên sớm giải đáp thì hơn.”

Thần Nam cũng động lòng, bỏ qua những tính toán riêng của ba người, ngàn năm tới quả thật trọng yếu, như thể vòng luân hồi từ xa xưa, đến lúc xảy ra đại hỗn loạn.

“Được, để xem ngàn năm tới sẽ có kinh thiên biến cố gì phát sinh.” Cuối cùng Thần Nam gật đầu.

“Phụ thân, con cũng muốn đi.” Long Nhi bay tới.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, những người liên quan đến Thần Nam đều muốn đi cùng.

Nhưng hắn đành lựa lời cự tuyệt, không thể để ngần ấy thân nhân bằng hữu đi cùng, nếu xảy ra bất trắc, hậu quả thật không dám tưởng tượng, cứ để hắn và ba vị thiên giai cao thủ đi là đủ.

Không gian quanh hắn uốn khúc kịch liệt, dần mờ hồ đi, thời gian trôi nhanh, không gian uốn cong đưa Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi cùng Thần Nam tiến tới.

Trên cao, một vùng hào quang hỗn độn liên tục lóe sáng, bốn người tiến vào thời không thông đạo, chuẩn bị xuyên qua thời không.

Nhưng lúc đó, dao động năng lượng hùng hồn không đoán nổi đột ngột xuất hiện tại tiểu đạo do Thời Không đại thần sáng tạo.

Chúng thần có cảm giác trời đất sụp đổ, uy lực cực mạnh khiến họ vô cùng hoảng sợ. Một bàn tay cực lớn đột nhiên xé toang hư không, lao qua vùng thiên địa hiện ra trước mắt họ.

Không hề khoa trương rằng bàn tay đó che trời che đất, lấp kín vùng thịnh không, rồi bỏ mạnh xuống, thoáng chốc đã xé tan thời không, xuyên vào thông đạo.

Nó...chộp lấy tứ đại thiên giai cao thủ kéo ra.

361. Chương 362: Ma Sư

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi ở trên không cố gắng tránh khỏi bàn tay, đột phá hư không bay đi. Bóng dáng Thần Nam mờ dần, xuất hiện tại một vùng hư không khác.

Khung cảnh xứng danh với bốn chữ thạch phá thiên kinh, chúng thần phía dưới sững sốt. Đó là tứ đại thiên giai cao thủ cơ mà, vốn đã tiến vào đường hầm thời không, chuẩn bị đột phá hư không mà cũng bị tóm lại.

Bàn tay đó của ai? Thần thánh phương nào?

Tứ đại thiên giai cao thủ tự thân chứng kiến nên càng kinh hãi.

Lúc đầu, họ không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên phát hiện đường hầm thời không vỡ tan, liền cho rằng xảy ra biến cố, đi xuyên thời gian thất bại. Không ngờ lại thấy một bàn tay che kín trong đó, hắt văng ra.

Bàn tay màu vàng sậm, phát ra hào quang mờ mờ, che mất một khoảng trời, chắc phải đến ngàn trượng, khí tức toát ra hùng hồn kinh nhân.

Uy thế này không cần phải che giấu, khiến chúng thần có cảm giác lạnh buốt cõi lòng.

Hình dạng bàn tay không có gì khác thường, ngoại trừ màu sắc bất đồng và kích cỡ khiến người ta không dám tin.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi tuy kinh hãi nhưng không đến mức loạn tâm như chúng thần, họ từng trải qua sóng to gió cả, có gì mà chưa từng chứng kiến? Bàn tay lớn thế này, họ cũng không lấy làm lạ, bởi họ từng thấy có người hóa thành bàn tay che kín đất trời như thế.

Khiến kinh ngạc chính thị công lực của chủ nhân bàn tay, tuy nói rằng bốn người không phòng bị nhưng đột phá được thời không, hắt tứ đại thiên giai cao thủ ra, công lực đó mạnh hơn bất cứ ai trong bốn người.

Nên biết sau Vô thiên chi nhật, thiên giai cao thủ của Nhân gian và Thiên giới cơ hồ tuyệt tích! Trừ những nhân vật đặc thù như Thiên Quỷ, Pháp Tổ.

Chủ nhân bàn tay là ai?

Là chúa tể ngầm chăng? Lẽ nào hành động của họ đã mạo phạm uy nghiêm của y?

Tứ đại cao thủ đồng thời nghĩ tới cao thủ như Thương Thiên, Hoàng Thiên trong truyền thuyết, không hiểu đây có phải chúa tể như thế! Họ muốn đến tương lai, xem trộm thiên cơ, nếu có những chúa tể cỡ này, hành động đó khác này gây hấn nghiêm trọng đến y.

Nhưng bốn người không tin đây là chúa tể như thế.

Họ đồng thời nghĩ đến một vấn đề khác, có phải trong Vô thiên chi nhật, mọi thiên giai cao thủ đều được đưa đến đệ ngũ giới? Hay vẫn còn con cá lọt lưới?

Hình như...đây là con cá không hề nhỏ chút nào?

Ma Chủ không phát hiện ra y, hoặc y không sợ Ma Chủ.

Bất giác, Pháp Tổ và Đức Mạnh sánh vai nhau, Nam Cung Tiên Nhi và Thần Nam tụ thành một nhóm, họ cùng cảm thấy áp lực cực nặng, một người vô vọng chiến thắng đối phương, hai ba người liên thủ cũng không nắm chắc.

Chủ nhân bàn tay khổng lồ này vô cùng đáng sợ, e là không kém hơn Hắc Khởi.

Chỉ là, tứ đại cao thủ chưa kịp hành động thì bàn tay chợt mờ dần, y hết bóng đang mất màu, chỉ lưu lại tàn ảnh trên không rồi hoàn toàn tan biến.

Chuyện gì vậy nhỉ?

Thần tình ai nấy ngưng trọng, tìm kiếm tứ phương xem có thấy khí tức của bàn tay. Nhưng chúng thần đều thất vọng, không tìm thấy gì, phẳng phất như bàn tay chưa từng xuất hiện.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi cũng không thấy luồng sức mạnh khủng khiếp đâu nữa.

“Chắc là... cao thủ trong Tiểu lục đạo...y vẫn ẩn phục trong Vĩnh hằng sâm lâm...” Thần sắc Pháp Tổ vô cùng khó coi.

Đó đều là những cường giả mạnh nhất năm xưa tự sáng tạo ra đạo riêng, nhưng người của Tiểu lục đạo, bốn người đã biết tới Ma Chủ, Thời Không đại thần, không phải toàn những cao thủ chấn cổ thức kim sao?

Xem ra nhân vật vừa xuất hiện có lai lịch không nhỏ.

Nam Cung Tiên Nhi vô cùng nghi hoặc: “Không hẳn, Tiểu lục đạo từng bị phá diệt, mọi người cơ hồ đều rời đi hết...sao vẫn còn kẻ ở lại được?”

Pháp Tổ nhíu mày: “Nếu là người đến sau đó, tình huống càng bất lợi, sáu vị thần tôn ma chủ năm xưa tuy không còn ở đó nhưng không ai dám chạm vào uy nghiêm của họ hay đến gây hấn... tất nhiên chuyện gì cũng có thể xảy ra, có khi bằng hữu của Tiểu lục đạo chủ nhân vẫn ẩn cư tại đó.”

Có người dám...gây hấn với uy nghiêm của Ma Chủ sao? Không ai dám chắc.

Thần Nam buông tiếng thở dài, Tiểu lục đạo quả nhiên sâu không thể dò.

“Tiến đến tương lai, tất phải chết...” Đột nhiên, thanh âm từ vòm xanh vang vọng khắp vùng thiên địa, như tiếng hoàng chung rung lên bên tai mỗi người.

Chúng thần chấn kinh, toàn lực truy tìm căn nguyên của âm thanh.

“Xin hỏi...ngài là ai?” Pháp Tổ tỏ ra ngưng trọng, nhìn lên vòm xanh vô tận, y tuy là Thái cổ cường giả nhưng đối diện với một kẻ vô hình, không khỏi nảy lòng sợ hãi.

“Ta là ai không quan trọng, mà quan trọng là các ngươi không được đến tương lai.” Thanh âm vang lên như tiếng sấm, vọng lại hồi lâu trên không. Phảng phất như đó là bậc chúa tể từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, truyền đạt ý chỉ.

“Hừ.” Đức Mạnh hừ lạnh, cầm thần kiếm lao lên không, thần kiếm hợp nhất, chỉ vào tầng xanh, kiếm mang chói rực sáng lòa bầu trời.

“Ầm,” không đợi y lao lên mây, bàn tay khổng lồ lại phá toái hư không xuất hiện, đánh tan kiếm quang ngút trời, làn ánh sáng rực rỡ bị đập vụn như ánh sao băng, cự trảo hung hãn hất Đức Mạnh xuống.

“Bịch.”

Y nặng nề cắm xuống đất, tạo thành một vết nứt dài.

“Phụt...” Đức Mạnh từ vết nứt bò ra, há miệng phun máu, y bay đến bên Pháp Tổ, Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi nói: “Kẻ này không biết so với Hắc Khởi thế nào nhưng khẳng định không phải là chúa tể ở đây...”

Tứ đại thiên giai cao thủ đưa mắt nhìn nhau.

Nam Cung Tiên Nhi hướng lên trời nói: “Xin ngài đưa ra một lý do, vì sao không thể đến tương lai.”

“Ta đang cứu giúp các ngươi. Một khi các ngươi tiến vào thời không đạo đến tương lai, chắc chắn sẽ chết.” Bàn tay khổng lồ biến mất nhưng thanh âm vẫn từ tầng không vọng lại: “Có biết Thời Không đại thần vì sao tiêu tan không? Ông ta vì muốn cứu một nhóm mạnh nhất trong Thái cổ chư thần mà mở một đường hầm thời không đến tương lai, cái giá phải trả là tan xương nát cốt, bị tịch diệt hoàn toàn. Tiến đến tương lai hung hiểm gấp trăm lần quay về quá khứ, nếu ta không xuất hiện, các ngươi đến tương lai, biết được sự tình, lúc về hiện tại sẽ có ý thức tránh dữ tìm lành, tức là cải biến tương lai. Một khi như vậy, cái giá là giống như Thời Không đại thần.”

Tứ đại thiên giai cao thủ đều cảm giác ớn lạnh mồ hôi lạnh.

Thanh âm như sấm từ trên không vọng về: “Năm xưa mạnh như Thời Không đại thần cũng ít khi dám tiến đến thời không tương lai, vì khi quay lại mà tiến hành thay đổi sẽ phải trả giá cực đắt. Trở về quá khứ an toàn hơn nhiều, những gì các ngươi chứng kiến đều đã xảy ra, trở về thời không hiện tại cũng không thể thay đổi được.”

Pháp Tổ từng nói với Thần Nam, mượn Thời Không tháp để xuyên qua thời gian sẽ có ảnh hưởng nhất định nhưng xem ra y cũng hiểu biết hữu hạn, chỉ hiểu sơ sơ bề ngoài, còn lâu mới sánh được với Thần bí nhân.

Thần Nam chân thành hỏi: “Quay về quá khứ có thay đổi được gì không?”

“Bất kể người về quá khứ hay đến tương lai, nếu chịu trả giá bằng sinh mạng đương nhiên cải biến được phiên thời không đó. Bất quá, có một lời khuyên là không thể cải biến tiến trình thời đại, bằng không sẽ phí sinh mệnh vô ích.”

Thanh âm sang sảng vọng khắp thiên địa, bất kể tứ đại thiên giai cao thủ, hay chúng thần đều cảm giác cực kỳ thần bí.

Thần Nam thấy Thần bí nhân này thấu triệt thời không, bật lên câu hỏi: “Ta không đến tương lai hay về quá khứ, chỉ ở lại phiên thời không này, vận dụng sức mạnh bản nguyên của thời không, sao có những việc vẫn không thể thay đổi?”

“Người nói đến việc vận dụng thời gian pháp tắc với con người, tiểu long và Tiểu Phượng Hoàng?”

Thần Nam ngẩn ra, không ngờ đối phương hiểu hết mọi sự, không gì lọt qua được mắt y.

Lúc thu được sức mạnh bản nguyên của thời không, hắn đã định lợi dụng sức mạnh thời gian giúp Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng đốt chiến hồn lên đỉnh điểm, triệt để đánh thức chiến lực mạnh nhất nhưng không hiểu sao lại thất bại.

Hình như hiểu được ý nghĩ gì, trên không lại vang lên giọng nói.

“Vì người tuy có được sức mạnh bản nguyên của thời không nhưng chưa thể so được với Thời Không đại thần. Một thiên giai cao thủ lấy được bảo tàng, người cho rằng dựa vào đó mà chế tạo ra bảo tàng vô tận sao? Với trạng thái hiện tại của người, một bảo tàng chỉ là một, không thể tạo ra thêm nhiều bảo tàng.”

Đạo lý vô cùng đơn giản, sức mạnh bản nguyên của thời không tuy thần dị nhưng không thể dựa vào con số không tạo ra thiên giai cao thủ! Với trạng thái hiện tại của hắn, một “Bảo tàng” thủy chung chỉ là một, không thể tạo ra thêm nhiều Bảo tàng!”

“Phá thì dễ, khôi phục mới khó.” Thần bí nhân trên không cảm thán.

Thần Nam rung động trong lòng, chìm vào thần thức, thử khôi phục sức mạnh của ma tính Thần Nam, quả nhiên “Phá thì dễ, khôi phục mới khó.” Gần như hắn không thể thực hiện được.

Một lúc lâu sau, tứ đại thiên giai cao thủ đưa mắt nhìn nhau, Thần bí nhân hình như không phải địch nhân. Bất quá, nhưng người hiểu rõ về các cường giả thái cổ như Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng không đoán ra đối phương là ai.

“Sư phụ...sư phụ phải không?”

Từ trong chúng thần vang lên tiếng hô kích động.

Thanh âm đột ngột khiến mọi người sửng sốt, Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi cũng vô cùng ngạc nhiên, tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời ngoái nhìn, liền phát hiện người lên tiếng là ai.

Quả nhiên là ...Đại Ma.

Người từng là chấp pháp giả và thủ hộ giả của Đông thổ.

Chúng thần tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Đại Ma đang ngưỡng vọng vòm xanh lớn tiếng hô hoán, quả thật quá ư khó tin...khiến người ta tắt tiếng.

Trong lòng Thần Nam dị thường chấn động, hắn từng nghe Đại Ma nói rằng trước Vô thiên chi nhật phát sinh, sư phụ lão từng dự cảm thiên địa sẽ xảy ra đại biến, yêu cầu lão chuẩn bị trước.

Việc này Thần Nam nhớ rõ, lúc đó hắn cực kỳ nghi hoặc, sư phụ Đại Ma là thần thánh phương nào? Sao lại biết Ma Chủ sẽ hành động như vậy? Thật khiến người ta không dám tin.

Hiện tại, thần bí cự trảo xuất hiện, Đại Ma kêu gọi sư phụ, đúng là một việc điên cuồng! Thần bí nhân tu vi không hẳn cao hơn Ma Chủ nhưng chắc chắn có liên quan trọng đại.

“Sư phụ...là người sao? Con cảm giác thấy khí tức của người...tuy mỗi lần người đều truyền công trong mộng nhưng con vẫn nhớ rõ...”

Chúng thần kinh hãi, chỉ là truyền công trong mộng là đào tạo được một Thần Hoàng.

Thần Nam nhớ lại mấy việc, Đại Ma từng nói từng lão đã vào Vĩnh hằng thâm lâm nhưng an toàn quay lại. Hẳn tỉnh ngộ, việc đó chắc chắn có liên quan đến Thần bí nhân này.

Cùng lúc, hư không vỡ vụn, cự trảo đột ngột hiển hiện, che kín thiên địa phủ xuống đỉnh đầu chúng thần tỉnh khỏi cơn kinh hãi, Đại Ma đã mất bóng.

Hồi lâu sau, chúng thần vẫn yên lặng.

Trong lúc chúng thần ngầy ngẩn, hư không vô thanh vô tức kéo tứ đại thiên giai vào, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mãnh, Pháp Tổ kêu lên kinh hãi.

“Thần Nam, ngươi định làm gì?”

“Mau dừng lại, ngươi định làm gì?”

“Chúng ta không muốn về quá khứ với ngươi.”

Lọt vào đường hầm thời không, ba người lại đánh vỡ hư không.

Thần Nam vội quát ngăn lại: “Ngàn vạn lần không được loạn động, nếu lạc vào thời không vô danh, ta không tìm được các vị, cũng coi như cải biến lịch sử và quá khứ, ắt phải trả giá bằng sinh mệnh.”

Kì thật, tam đại thiên giai cao thủ có thể dùng lực thoát ra, cũng như cự trảo phá toái hư không, vì lúc đó đường hầm thời không chưa triệt để nghịch chuyển về quá khứ..

Nhưng ba người hiểu biết về thời không hữu hạn nên dừng tay hết.

“Chư vị, chúng ta đi chứng kiến những câu đố trọng đại trong lịch sử.” Nét mặt Thần Nam lộ ra nụ cười bình thản, kéo được tam đại cao thủ theo, hẳn không còn sợ Nhân gian và Thiên giới nữa.

“Thần Nam, ta muốn giết tên khốn ngươi.” Nam Cung Tiên Nhi rít lên.

“Chết tiệt.” Pháp Tổ phẫn nộ nguyên rủa.

“Thần Nam ngươi...” Sắc mặt Đức Mãnh trắng bợt đi.

....

Tam đại thiên giai cao thủ, ai nấy mặt mũi cắt không còn hột máu.

“Nơi đến đầu tiên - Thần Ma lăng viên.” Thần Nam vô cùng kích động, đi về Thái cổ thời đại, tất nhiên phải trải qua quãng thời gian vạn năm trước., hẳn muốn tận mắt nhìn thấy bí ẩn của Thần Ma lăng viên.

Trong đường hầm thời không, một vùng hỗn độn chi quang mờ lung, lóe lên hào quang thần bí.

Tứ đại thiên giai cao thủ nhất thời im lặng, Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi bực dọc. Lúc thời không chân chính nghịch chuyển họ mới biết lúc trước hoàn toàn có cơ hội đào thoát. Ba người đều nhìn Thần Nam với vẻ phẫn nộ, hận không thể lập tức ra tay cho hắn một trận.

Nhưng thời gian đã nghịch chuyển, họ không dám hành động gì, chỉ sợ không cẩn thận tạo thành chuyển biến trong lịch sử. Tu vi đến mức này, kì thật họ càng trân quý sinh mệnh.

Sắp về quá khứ, trong lòng Thần Nam dâng tràn.

“Nghịch chuyển rồi.” Nam Cung Tiên Nhi kêu lên kinh hãi: “Thời gian quay lại nhanh quá.”

Lúc này tứ đại thiên giai cao thủ cảm nhận được rõ ràng chỗ dị thường của đường hầm thời không. Họ đang tiến về phía trước với tốc độ thường nhân khó lòng tưởng tượng, thân thể cơ hồ trong suốt, cuối cùng gần như tự phân giải, chỉ có ý thức dừng lại trong vùng hư không.

Xung quanh ánh sao lấp lánh, đường hầm thời không biến mất, một đạo hỗn độn thần quang bao quanh họ, đẩy xuyên qua các vì sao. Tốc độ cực nhanh, sao băng bùng lên rực rỡ như pháo hoa.

362. Chương 363 : Thần Ma Lăng Viên

“âm,” một vì sao bùng nổ, cực thịnh rồi suy, làn hào quang cuối cùng chiếu rạng tinh không, nhưng với tứ đại cao thủ bất quá là một tia sang thoáng qua rồi tan biến.

Tốc độ của hỗn độn chi quang quá nhanh, hơn cả tốc độ ánh sáng. Nếu bốn người không pháp lực cao thâm, không thể nhìn được tinh quang ảo diệu.

Họ tiến bước dưới ánh tinh không, ngược dòng lịch sử mà đi.

Những vì sao tan biến, thời gian trôi đi, bốn người tiến vào lịch sử thời không!

“âm, âm, âm.”

Tiếng nổ như thừa khai thiên tích địa vang lên bên tai bốn người, sao phủ khắp trời tan đi, trước mắt họ quang mang đại thịnh, đoạn đường hầm thời không hiện ra, vỡ vụn, họ bước vào một phiên thời không trong lịch sử.

Đập vào mắt là một bia mộ cao lớn đứng dưới tịch dương, xung quanh ngập đầy cánh hoa bay.

Cánh hoa trắng muốt, lấp lánh như ngọc, bay phất phới đầy trời, khí tức ưu thương dịu dịu tỏa ra khắp vùng không gian.

Tịch dương uể oải, hoa rơi ưu thương khiến nơi đây nhuốm màu bi ai khôn tả.

“Thần Ma lăng viên?” Nam Cung Tiên Nhi kêu lên kinh hãi.

Thần ma mộ phần trải khắp nơi, đầu đầu cũng là cỏ xanh và hoa tươi thơm ngát khiến lăng viên khác hẳn những khu mộ địa bình thường.

Xung quanh là những cây Tuyết Phong cao vút, xanh um, từng chùm hoa trắng muốt như ngọc toát ra mùi hương dịu dịu, theo gió lả tả rơi xuống lăng viên.

Tương tuyền cây Tuyết Phong do thần ma linh khí hóa thành, cánh hoa rơi chính là nước mắt thần ma.

“Chết tiệt, ta hận.” Đức Mạnh gầm lên, y là đệ ngũ giới quân vương, nhưng vô tình bị Thần Nam kéo vào trong lịch sử không gian của Nhân gian, nhờ mà có biến cố chắc chắn ko lấy gì làm hay ho. Y hung hãn quay lại, gầm lên: “Thần Nam, ngươi....được lắm.”

Thần Nam lạnh nhạt đáp: “Cẩn thận, đừng động nộ! Quân vương nhất nộ, thân trái vạn dặm, nếu người bất cẩn cải biến lịch sử, bốn người chúng ta đều xong đời.”

“Ngươi...” Đức Mạnh giơ tay lên, muốn tống cho Thần Nam một đòn thật mạnh nhưng sau cùng đành rũ xuồng.

Trong lăng viên không chỉ có bốn người mà cả những tu giả đến tể bái thần ma đã qua đời. Những ngạc nhiên là những người đó coi bốn người như không khí, không hề nhìn thấy.

Sau cùng, họ thử một phen mới phát hiện không nhìn lầm, người của thời không đó căn bản không thấy họ, lúc những tu giả đi qua, đều xuyên qua thân thể bốn người, quả thật cả bốn trong suốt như không khí.

Pháp Tổ thử thi triển ma pháp đánh gục một cây Tuyết Phong nhưng ma pháp chỉ phát ra một nửa thì dừng lại. Y phát hiện chỉ là ma pháp vớ vẩn cũng lấy mất gần hết sinh mệnh nguyên khí của y.

Quả nhiên như truyền thuyết, muốn thay đổi gì đó trong lịch sử đều phải trả giá bằng sinh mệnh.

“Đây là niên đại nào nhỉ?” Nam Cung Tiên Nhi hỏi. Lúc này tuyệt thế mỹ nữ tuy đứng yên, hơi khom người nhưng vẫn toát ra vô hạn dụ hoặc, dù vậy ai cũng thấy nàng ta không ung dung như trước.

Thần Nam đáp: “Thời không này cách hiện thực đại khái một ngàn năm.”

“Cái gì? Nhầm nhiều thế à?” Nam Cung Tiên Nhi tức giận: “Không phải ngươi nói rằng nắm chính xác thời gian sao?”

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ lại thế này.”

Thần Nam đáp vậy khiến tam đại thiên giai cao thủ gần như phát điên, vậy...Ngược dòng lịch sử theo chiều còn khả dĩ, nhưng lúc quay về thì sao? Có về được hiện thực không? Thật không thể xác định.

Nếu thật như vậy... Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mạnh tối sầm mặt mũi, suýt nữa hôn mê.

Không phải họ không thể trở về.

Ba người tức thì lao bổ tới, bất kể thân phận, định bóp cổ Thần Nam. Cũng may hần nắm được sức mạnh bản nguyên của thời không, biến khỏi chỗ đứng.

“Hiện tại ta không thể xác định thật rõ thời gian nhưng không có nghĩa sau này không thể.”

Nghe hần nói vậy, ba người mới dừng lại, nhưng thấy bộ dạng nhơn nhơn của hần, cả ba lại phần hận nghiến răng kèn kẹt.

“Mau về Thái cổ thời đại, tìm thấy Sinh Mệnh nguyên tuyền rồi quay về, ta không muốn ở lại lịch sử thời không một khắc nào hết, kiểu gì cũng không thể an tâm.”

“Chi bằng người đưa chúng ta quay về.”

....

Thần Nam mỉm cười: “Không nguy hiểm gì hết, yên tâm đi. Thần Ma lăng viên có bí mật ngàn đời, vì có gì lại sản sinh ra một huyền án trong lịch sử, chúng ta cứ từ phiền thời không này triệt để tìm ra câu đố.”

Kì thật hần muốn giải khai câu đố sinh tử của mình hơn hết, muốn xem ai đã sắp đặt, thật ra ai đã thi thố thủ đoạn khiến hần có Thái Cực Thần Ma đồ.

“Hắc, suýt nữa quên mất, chúng ta đi xem lão.”

Tam đại thiên giai cao thủ tuy bất mãn nhưng đành bó tay, cùng Thần Nam đi ra ngoài mộ viên, xuyên qua rừng Tuyết Phong rậm rịt, phía trước xuất hiện ba gian nhà cỏ.

Một lão nhân thân thể gầy còm, mặt mày nhăn nheo từ trong nhà đi ra.

Thần Nam chưa kịp biểu hiện gì, hai mắt Pháp Tổ đã trợn trừng, kinh hãi: “Lão biến thái này...vẫn còn sống. Lão...” Đó là thủ mộ lão nhân xuất hiện trong Vô thiên chi nhật.

“Người biết lão?” Thần Nam hỏi.

“Đương nhiên! Đúng là biến thái ...những người khác đều trọng thương mà chìm vào giấc ngủ, lão không những không chết, hơn nữa... tinh lực sung túc, ở đây hưởng nhàn...đúng là biến thái, lâu quá rồi...càng sống lâu càng biến thái.”

“Thật ra lão thân phận thế nào?” Thần Nam không nén được hiếu kì hỏi.

Pháp Tổ đáp: “Lão là Đông phương cường giả, người cứ hỏi tổ thần Tình Dục đạo.”

“Ta sao biết được, lão còn hơn ta một cấp, chỉ biết rất nhiều gọi lão là ‘Lão Bất Tử’.”

Nghe Nam Cung Tiên Nhi nói vậy, Thần Nam có cảm giác kinh hãi.

Bốn người chăm chú quan sát “Lão bất tử”, thủ mộ lão nhân đột nhiên xoay người, mắt xạ ra hai đạo thần quang nhìn về phía bốn người.

Thần Nam vội dùng thời không bản nguyên chi lực mang cả bốn đi xa.

Ở trên cao, Pháp Tổ lên tiếng: “Lão bất tử này...đúng là biến thái, cảm ứng được chúng ta sao? Chúng ta khác nào không khí với người ở thời không này mà mắt lão...lại xuyên qua thời không được?”

Thần Nam cũng kinh hãi, hần chưa thấy thủ mộ lão nhân chân chính thể hiện thực lực nhưng vừa thấy hai đạo thần quang xạ ra, trong lòng đã rung động.

Nửa thời thần sau, bốn người mới lén đến gần căn nhà tranh, thủ mộ lão nhân lẩm bẩm: “Hình như mấy tên khốn đến nhóm trộm ta, lão già như ta có gì hay, ồ...hình như lại đến...”

“Ầm.”

Một dấu chưởng xanh biếc đột ngột phá toái hư không, lao tới gần bọn Thần Nam, ấn mạnh lên môn Đức Mạnh.

Thần Nam không nói gì, vội vàng đưa ba người chạy ra xa. Trong lòng không khỏi kinh thán, lão đầu tử này quá mức biến thái! Thần thức quá sắc bén, lại cảm ứng được chỗ khác biệt của “không khí trong suốt”.

Đi xa rồi, Đức Mạnh mới gầm lên, ôm môn ngầy loạn xạ, y đường đường là đệ ngũ giới quân vương, hiện tại phần nộ, khuất nhục đến cực điểm, môn bị người ta đánh đến nở hoa, lớn tiếng chửi: “Ta ###%...nếu ở đó chiến đấu, ta và người quyết tử đến cùng! Lão bất tử người...”

Nam Cung Tiên Nhi cười vang, Pháp Tổ và Thần Nam cũng không nhịn được.

Pháp Tổ thở dài: “Bỏ đi, lão bất tử đó thâm bất khả trắc, đã an nhiên vô dạng thoát được trùng trùng kiếp nạn, đủ thấy không hề đơn giản. Chỉ e không ai nắm chắc được tu vi thật sự của lão, nên ai cũng đánh giá thấp.”

Họ không dám đến gần thủ mộ lão nhân, mà xuất hiện tại tầng không phía xa trong Thần Ma lăng viên. Thần Nam tiến hành thời không nghịch chuyển, bất quá lần này không gian tọa tiêu không đổi, chỉ xuyên qua thời gian, mục tiêu là Thần Ma lăng viên ngàn năm trước.

Không gian bất biến, thời gian như sóng nước tản ra, họ ngược dòng mà tiến, tình cảnh trước mắt biến đổi không ngừng, trong lăng viên, từng toàn người đến bái tế...đương nhiên hình ảnh nổi bật nhất là thủ mộ lão nhân.

Trong ngàn năm nay, Thần Ma lăng viên trừ lần thần ma thi thể bạo động, bị thủ mộ lão nhân trấn áp, không có gì đặc biệt xảy ra.

Thần Nam lại định vị thời gian, tọa tiêu là Thần Ma lăng viên năm ngàn năm trước.

Thời gian nhanh chóng trôi lùi, tình cảnh trước mắt biến đổi không ngừng, thoáng chốc đã đến năm ngàn năm trước. Trong quá trình này tựa hồ không có gì đặc biệt xảy ra.

Nhưng Thần Nam nhắm mắt, cẩn thận tìm lại những bức họa trong óc, chợt mở bừng mắt: “Các vị có thấy ai khác thường không?”

Ba người kia đều là thiên giai cao thủ, kị ức và tinh thần lực vượt xa tưởng tượng, những gì nhìn thấy lại nhanh chóng lưu chuyển trong óc.

Đoạn cả ba đồng thời kêu lên kinh hãi: “Có một người, mỗi ngàn năm lại xuất hiện, tựa hồ lần nào cũng đi một vòng quanh một ngôi mộ nhỏ.”

363. Chương 364 : Hòa Tan Một Vạn Năm

Sở dĩ dùng từ “Tựa hồ” vì bốn người cố gắng hồi tưởng lại dáng vẻ của y mới phát giác không thể nào. Càng cố nhớ, thân ảnh y càng mờ, cảm giác đó vô cùng quái dị, phẳng phất như đạo thân ảnh chậm chậm vượt khỏi óc họ.

“Cổ quái!” Nam Cung Tiên Nhi nhíu mày: “Người này tựa hồ không thể đoán được.”

Pháp Tổ gật đầu: “Đích xác là một quái nhân.”

Thần Nam tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng kích động, người này hình như rất có lai lịch, mỗi ngàn năm lại xuất hiện tại Thần Ma lăng viên, lần nào cũng lướt một vòng quanh mộ phần.

Nếu bảo y là tu giả bình thường, chắc chắn không thể nào.

Đức Mạnh gật đầu: “Đúng lắm, đó hình như là một loại đại thần thông trong truyền thuyết, khiến thân ảnh mờ dần trong lòng người khác, đến khi mất hẳn. Trọng yếu ở chỗ y có phát hiện chúng ta không? Vì sao lại thi triển thần thông đó với chúng ta? Ồ, chắc chắn y là thiên giai cao thủ.”

Pháp Tổ cũng nói: “Hơ nữa y thi triển thần thông này với mọi người, chắc không hi vọng dung mạo mình lưu lại ấn tượng trong lòng ai. Y chắc chắn là người có lai lịch, tựa hồ không muốn ai biết y từng qua đây.”

Nam Cung Tiên Nhi cũng lên tiếng: “Các vị quên mất một điểm, năm ngàn năm trước ở đây vẫn có một lão biến thái. Lão một mực ở tại nơi này, Thần bí nhân làm vậy chủ yếu để phòng bị thủ mộ lão nhân nhận ra tẩy.”

“Các vị, ta đã nói, Thần Ma lăng viên là nơi ẩn chứa bí mật ngàn đời, là huyền án trong lịch sử, chúng ta nên điều tra cẩn thận. Hiện tại gặp phải Thần bí nhân này, tất phải tra ra thân phận y. Chúng ta nên bắt đầu lại, quan sát cẩn thận năm ngàn năm này, bốn người cùng để tâm, tra xét từng chân tơ kẽ tóc của y.”

Thần Nam đương nhiên muốn tìm hiểu, người này tựa hồ từng đặc biệt chú ý đến phần mộ mà hấn ngủ say trong đó.

Bốn người lại men theo dòng sông lịch sử xuôi dòng, tuy Thần Nam không thể nắm chắc về được đúng năm ngàn năm trước nhưng hơn bốn ngàn năm là chắc chắn. Xuôi cách thời không hiện thực mấy trăm mới dừng lại.

Dòng sông thời gian cực lớn, bốn người đều là thiên giai cao thủ, đối lại người khác ắt không tiếp thu nổi lượng tin tức lớn như vậy.

Chỉ là một mộ viên nhưng năm ngàn năm nay có không biết bao nhiêu cao thủ đến tế bái.

Bốn người đều là thiên giai cao thủ, cũng phải lựa chọn tin tức, loại trừ đi những tin tức vô dụng.

Nỗ lực nhớ lại những gì trải qua lúc xuôi dòng, bốn người đưa mắt nhìn nhau, họ phát hiện nhân ảnh nọ vẫn mơ hồ như thế, thủy chung không thể nắm bắt được dung mạo.

“Ngược lại đi, xuất hiện tại quãng thời gian gần lúc y đến, không cần xuyên qua quá nhiều năm tháng.” Nam Cung Tiên Nhi kiến nghị, yêu nữ này đã nẩy lòng hiếu kỳ, muốn xem đó là thần thánh phương nào.

Thần Nam đương nhiên dốc toàn lực truy theo thân ảnh, lại nghịch chuyển thời không.

Thời gian chảy ngược, bất quá tốc độ chậm hẫ, chia theo đơn vị trăm năm một. Cứ mỗi trăm năm lại xuất hiện thân ảnh đó, họ liền dừng lại, chia thành mười năm...đến khi chia thành khoảnh khắc mới xác định được thời gian Thần bí nhân xuất hiện.

Thần Ma lăng viên bốn mùa đều là mùa xuân, buổi sớm gió mát mơn man, từng giọt nắng ảm rai xuống hoa cỏ đọng sương, tạo nên phong vị trong trẻo lạ thường.

Thủ mộ lão nhân không có ở đó, chỉ có một thanh niên cao lớn, hơn người thường nửa cái đầu, thân thể gầy như hoàn mỹ, thon gọn khiến người ta có cảm giác tràn đầy sức mạnh, như được đúc từ thép mà thành.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi dừng lại ngoài xa, lẳng lặng quan sát thanh niên nam tử, bản năng cho họ biết, người đó không hề tầm thường.

Họ đợi thanh niên quay lại để xem dung mạo.

Nhưng lúc y quay lại, họ đều ngẩn ra, chỉ thấy được tròn mắt sáng rực như ánh sao, mi dài đến thái dương còn dung mạo chân chính không thể nhìn thấu.

Phảng phất như có một tầng mây khí ngăn cách khiến thiên nhân thông của tứ đại thiên giai cao thủ cũng bất lực.

Quan sát cẩn thận mới thấy đó không phải là mấy khối mà là một cỗ sức mạnh bí ẩn ngăn cách thị tuyến bốn người lại. Cả bốn người cùng thấy phi thường kì dị, rõ ràng người ta đứng cách không xa, không có chướng ngại vật mà vẫn không thấy rõ chân dung.

Trong mắt sáng rực chuyển động, lộ ra nỗi niềm tang thương vô tận, hiển lộ tâm cảnh đã nhìn thấy những chìm nổi của nhân thế.

Thanh niên này cực kỳ đặc biệt, tứ đại cao thủ cũng không thể nhìn rõ.

Càng chú thị càng thấy thân ảnh đối phương phiêu hốt, dường như dần biến mất.

Đoạn, thân ảnh cao lớn đi giữa lăng viên, lướt một vòng quanh mộ phần Thần Nam. Y vừa như hữu ý, vừa như vô ý liếc nhìn lên trời cao.

Bốn người đều rung động, đối phương hình như nhìn ra họ.

Đáng sợ thật, linh giác y hình như còn biến thái hơn cả thủ mộ lão nhân.

Nhưng chỉ nhìn họ xong, mục quang y lại chuyển sáng hướng khác, tứ đại thiên giai cao thủ chăm chăm nhìn y, mong nhận rõ được y.

Nhưng càng vậy, thân ảnh đối phương càng mờ nhạt, sau cùng tan biến như làn khói! Tứ đại cao thủ cũng bó tay, không biết y đi theo hướng nào.

“Chuyện này...” Pháp Tổ nghẹn lời.

ánh mắt Nam Cung Tiên Nhi ánh lên những tia khác lạ: “Đúng là kì dị.”

Đức Mạnh nói: “Thử lại lần nữa xem.”

Thần Nam lắc đầu: “Không cần, lui lại một ngàn năm nữa xem y định làm gì.”

Thanh niên thần bí mặc trắng đó khiến tứ đại thiên giai cao thủ nảy lòng hiếu kỳ.

Thời gian lại chảy ngược, qua từng đoạn phân chia thời gian, nắm chắc khung cảnh hai ngàn năm trước, sau cùng bốn người cũng nắm được lúc thanh niên xuất hiện.

Họ đứng trên cao lắng lắng quan sát y.

Thanh niên đó vẫn không hiểu làm sao xuất hiện, tựa hồ một làn khói nhẹ từ xa chậm chậm ngưng tụ thành hư ảnh, lại như tự nhiên ảo hóa ra, cơ hồ đã đứng sẵn ở đó khiến người ta không nắm bắt được.

Y giống như một làn mê vụ.

Ngay cả dung mạo cũng không ai nhìn thấu, hoàn toàn lai vô ảnh khứ vô tung!

Bốn người nhú mày, tựa hồ không thể nắm bắt được gì của thanh niên.

Lần này, thanh niên vẫn đi trong lăng viên lướt quanh mộ phần một vòng rồi bình thản liếc nhìn bốn người trên không. Rồi từ từ tan biến như khói tan vào không trung, vô ảnh vô tung lướt khỏi tầm mắt tứ đại thiên giai cao thủ.

Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ đưa mắt nhìn nhau, lộ ra thần sắc bất an, Thần bí nhân quả thật phi phàm.

“Ba ngàn năm trước.”

Không thu được manh mối gì đáng giá, bốn người lại tiến thêm một ngàn năm nữa, theo dòng sông thời gian ngược lên. Lần này vẫn thế, thần bí thanh niên vẫn thực hiện những việc như hai lần trước, bình thản nhìn lên không rồi theo gió tan biến.

Bốn người vẫn không hiểu gì.

“Bốn ngàn năm trước.”

“Năm ngàn năm trước.”

“Sáu ngàn năm trước.”

Mãi đến bảy ngàn năm trước, cuối cùng bốn người cũng nắm bắt được đôi chút.

Thần bí thanh niên đi một vòng trong lăng viên, lướt quanh mộ Thần Nam, nhìn lên không rồi sắp tan biến thì thủ mộ lão nhân vừa hai tiến vào lăng viên.

Thân ảnh y tuy mờ mờ nhưng thủ mộ lão nhân vẫn nắm chắc, lộ ra thần sắc cực kỳ kinh hãi, thất thanh: “Sao thế được, ta vừa...thấy y! Không phải ta hoa mắt chứ?” Thủ mộ lão nhân kinh hãi như vậy, tựa hồ không tin mọi thứ.

Tứ đại thiên giai cao thủ kinh hãi, thủ mộ lão nhân biến thái mà cũng tỏ ra như vậy, lai lịch của thanh niên chắc vô cùng đáng sợ.

Bốn người nhanh chóng lướt ra xa, thủ mộ lão nhân tựa hồ phát hiện có người đáng quan sát.

Rời xa Thần Ma lăng viên, Pháp Tổ lo lắng: “Ta thấy chúng ta nên bỏ cuộc, không nên truy tìm thân phận y nữa. Chắc chắn y là một cao thủ phi thường đáng sợ, hơn hẳn bất cứ ai trong chúng ta, trong vùng thời không này chúng ta không thể xuất thủ, liên thủ đối phó y cũng không nổi. Y có thể vượt thời không nhìn thấy chúng ta! Ta thấy....cao thủ cỡ đó là Thái cổ cấm kỵ nhân vật. Nếu chạm vào y, chỉ e y sẽ phá tan thời không, giam chúng ta vĩnh viễn trong dòng sông thời gian!”

Đức Mạnh gật đầu: “Quay về thời không cổ đại vô cùng nguy hiểm, thế nào cũng gặp những nhân vật tuyệt đỉnh.”

“Đành vậy, dù y mạnh thế nào, ta cũng thấy y không có ý định đối phó với chúng ta, bằng không đã xuất thủ lâu rồi.” Thần Nam quyết không bỏ cuộc, trực giác cho hắn biết người này có liên quan đến việc hắn phục sinh.

Sau cùng, bốn người hướng về tám ngàn năm trước, lúc đó thủ mộ lão nhân chưa đến Thần Ma lăng viên.

Tuy nhiên, trong thời gian này, bốn người thấy được Thần bí thanh niên song vẫn không thu hoạch được gì.

Cho đến chín ngàn năm trước mà vẫn thế.

Sau cùng, Thần Nam kích động hét vang: “Một vạn năm trước.”

Lúc bốn người xuyên đến vạn năm trước, cảnh tượng hiện ra khiến họ vô cùng kinh hãi.

“Ầm.”

Thình không tối tăm, từng đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, vô số đạo quán thông thiên thượng Nhân gian! Âm phong gầm rú, thần khóc quỷ khiếu, trong Thần Ma lăng viên, quỷ ảnh chao chất, âm u cực độ.

Một thân ảnh cao lớn như thần ma đứng trước mộ Thần Nam, song thủ không ngừng biến ảo các loại cấm kỵ pháp quyết ...

364. Chương 365 : Lập Bố Cục Trong Mộ

Trên không trung lơ lửng quang trận trận!

Trong Thần Ma lăng viên, vô số thần ma thi thể bạo động, tất cả gầm lên thê thiết. Mộ bia toàn bộ gục xuống, mộ phần nứt ra, thần ma thi thể giãy giụa đòi ra.

Đập vào mắt là cảnh thi hài tràn lan.

Nơi này không chỉ mai táng thần ma thi thể, hình như vừa trải qua một trường chiến đấu, rất nhiều thi thể tu giả bị xé nát, khung cảnh thê thảm không nỡ nhìn. Thần Ma lăng viên không khác nào một tu la trường.

Thần Nam chăm chăm nhìn phần mộ của mình, nơi có một thân ảnh cao lớn, phát ra uy thế kinh nhân, mái tóc dài không gió mà dựng đứng, tay kết thành đạo đạo pháp ấn, hết như một cái thể ma tôn sừng sừng đứng đó.

Những thần ma thi thể đang bạo động không dám lại gần.

Uy lực từ người này toát ra khiến mọi thần ma thi hài đối diện đều run run rẩy rẩy.

Lực bạt sơn khí cái thể!

Khí thể đó dù toàn thân bất động, không kết thành bất kì pháp ấn nào, thân thể vẫn như hòn núi cao khiến người đời ngưỡng vọng.

Đó là khí khái khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn.

Người đó là ai?

Không chỉ Thần Nam nghi vấn mà Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi cũng chung một câu hỏi.

Những chỉ thoáng sau, thần tình họ cùng chấn động, dù khí chất đại biến dạng nhưng họ nhận ra người đó chính là...Thần bí thanh niên đã thấy lần trước.

Khí chất của y lúc này khác hẳn mấy ngày năm sau, khiến tứ đại cao thủ suýt nữa không nhận ra.

Mấy ngàn năm sau, y như một làn gió nhẹ, hiện tại như một hòn núi vạn cân, áp bức người khác không thở nổi, khí thế cơ hồ khí thôn sơn hà, toàn thể hiện hạ nằm trong lòng tay.

Tay y liên tục kết pháp ấn, sấm sét trên không liên tục giáng xuống. Tiếng sấm rền khắp Thần Ma lăng viên, lôi quang ngút trời khiến màn đêm sáng rõ như ban ngày.

“Lôi Hải Động Thiên!”

Sấm sét ngập trời nổi liền thành một dải, chân trời chói lòa, màn đêm hoàn toàn thành ban ngày! Tiếng sấm bắt tuyệt giữa đất trời.

Lần đầu tiên Thần Nam nghe y mở miệng, tuy là giọng thanh niên nhưng phát ra vô thượng uy nghiêm, y tụ vô số đạo lôi quang lại, áp lực toát ra khiến Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi đều kinh hoảng liên hồi.

“Chúng Thần Quy Vị!”

Lại một tiếng quát, các thần ma thi thể đang bạo động đều run rẩy rồi quay về phần mộ. Thần Ma lăng viên vừa nãy con huyền náo, tức thì an tĩnh, không còn tiếng thần ma gầm rống nữa.

“Lôi Quán Thiên Địa!”

Lôi quang vô tận rợp trời ép xuống, nhưng không hủy diệt gì mà từng đạo thiên lôi quang bổ xuống Thần Ma lăng viên chui hết xuống đất, đoạn lăng viên rung lên bần bật, mọi thần ma mộ thay đổi phương vị, vận động theo quy luật đặc biệt.

Pháp Tổ hít một hơi kinh hãi: “Y dùng lôi quang thông với linh căn của đại địa tổ mạch. Dưới Thần Ma lăng viên là vạn linh chi căn, mọi thần ma mộ đều chiếu theo quy luật phức tạp mà sắp xếp, tựa hồ bày thành trận pháp.”

Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi đều kinh hãi vô cùng.

Thần Nam cuộn sóng trong lòng, người này chắc chắn có liên quan đến hắn.

Cả Thần Ma lăng viên rung động, mọi thần ma mộ được sắp xếp lại, duy có ngôi mộ Thần Nam nằm không có mộ bia vẫn bất động. Thân ảnh cao lớn đứng bên mộ đang dùng đại pháp lực vận chuyển hết thấy.

Tất cả đều lấy ngôi mộ nhỏ làm trung tâm, mọi thần ma mộ liên tục thay đổi vị trí.

Sau cùng, lôi quang thông thiên toàn bộ thu liễm, mặt đất lại bình thường, mọi ngôi mộ đã thay đổi hẳn phương vị.

Bọn Pháp Tổ, Đức Mãnh trơ mắt nhìn, không hiểu sắp xếp thần ma mộ như thế để làm gì, là bày loại cổ trận pháp nào chẳng.

Thanh niên nam tử cao lớn lạnh lùng nhìn về phía bọn Thần Nam, tức thì khiến họ lạnh người, nhưng đối phương chỉ liếc mắt rồi quay đầu lại.

Bốn người nhìn nhau, biết đối phương đã phát giác ra.

“Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hàng, Khai Dương, Diêu Quang!” Thần bí thanh niên khi thể trùm thiên hạ hét lớn: “Bắc Đẩu Hàng Lâm!”

Song thủ y liên tục kết ấn, đoạn ấn về vòm trời sao lấp lánh, từng đạo hào quang xạ tới dẫn ánh sáng của bắc đẩu thất tinh từ trên trời xuống, bảy quang trụ chiếu rọi mọi phần mộ trong lăng viên.

“Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang!” Y lại hét lớn: “Sát Phá Lang Hàng Lâm!”

Ba ngôi sao lớn trên trời cao vô tận chiếu xuống ba quang trụ rực rỡ, quang huy chói lói rải xuống một góc Thần Ma lăng viên.

Y lại liên tục kết ấn., đem hết thần quang từ trên không dẫn vào Thần Ma lăng viên khiến nơi đó rực rỡ ánh sao ban ngày, mọi ngôi mộ chìm trong ánh sáng.

Chỉ có ngôi tiểu mộ không bia hoàn toàn tối tăm, khác hẳn những nơi khác, như thể giữa ban ngày xuất hiện một đạo âm ảnh nhỏ nhoi.

Pháp Tổ kinh hãi run lên, lời lẽ lấp bắp: “Đây tựa hồ là...tuyệt trần trong truyền thuyết, tụ hết tinh hồn trên trời...để chúng chìm xuống mộ viên, về sau...mỗi đêm sao, nơi đây là tinh không sẽ tương ứng, vô hình trung tụ tập vô hạn thần lực của các vì sao xuống lăng viên.”

Dn kinh ngạc, liên tục gật đầu: “Chắc là vậy. Người này đáng sợ vô cùng, thủ đoạn không tưởng tượng được.”

“Một người hùng mạnh mà thần bí.” Nam Cung Tiên Nhi cảm thán.

Pháp Tổ trịnh trọng gật đầu: “Người này quyết không kém hơn Ma Chủ. Y...thật ra là ai? Mấy ngàn năm nay, chúng ta đều thấy y xuất hiện trong thời không, cách mỗi ngàn năm một lần. Một người mạnh thể này bố trí gì, với mục đích gì?”

Lúc đó chỉ e mình Thần Nam biết ngọn ngành, người này không mạnh sao được? Nếu hẳn đoán không sai, chính người đó một tay dàn dựng, Thái Cực Thần Ma đồ chắc cũng vì nguyên nhân này mà sinh ra.

Hắn không quan tâm việc có phải nhờ thể mình sống lại không vì từ những gì được biết, việc đó liên quan đến phụ thân hắn.

“Chắc không còn gì sai sót nữa. So với lần trước, trận pháp này hơn hẳn của Thần Chiến bố trí. Nhân thể nổi chìm, thương hải tang điền, sẽ có ngày thiên bảo tự thành.”

Thần bí nhân lắm lắm, lạnh lùng nhìn về phái bọn Thần Nam ẩn thân, đoạn đột nhiên biến mất.

Thần Nam kích động muốn gào lên, sau cùng nén được tâm tư trào dâng trong lòng, nói với Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi: “Kế tục nghịch chuyển thời gian, đến một vạn một ngàn năm trước xem kẻ đó là ai, nhất định phải biết thật ra ai kiến tạo bố cục, ai xây dựng Thần Ma lăng viên.”

365. Chương 366 : Lục Đạo Luân Hồi

Lúc đó trong Thần Ma lăng viên ngập đầy ánh sao, duy có ngôi mộ nhỏ khác hẳn, chìm trong âm ảnh, mọi làn sáng không thể chạm đến.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mãnh đều biến sắc, họ không muốn tham gia điều tra tiếp, thanh niên thần bí đó quá ư đáng sợ, tuyệt đối sánh được với nhân vật như Ma Chủ, khiến họ rung động.

Họ biết rằng lúc nghịch chuyển thời không, gặp loại cao thủ như thế là việc nguy hiểm nhất. Những cao thủ như thế có năng lực xuyên thấu thời không, vạn nhất y nổi giận ra tay, họ sẽ chết không có đất chôn, triệt để tiêu tan trong lịch sử thời không.

“Không cần tìm hiểu nữa, chúng ta vạn vạn lần không nên chạm vào loại người đó.” Pháp Tổ kêu lên.

Đức Mãnh cũng tỏ ra gấp gáp: “Không cần tìm hiểu nữa, Thần Ma lăng viên ẩn tàng bí mật ngàn đời cũng không liên quan gì đến chúng ta, tìm hiểu làm gì.”

Nhưng không kịp nữa, Thần Nam đã nghịch chuyển thời không, thời gian như sóng nước, chảy qua mình họ, không gian cong lại biến hình, xung quanh che phủ hỗn độn chi quang mờ lung.

Đoạn một bức tranh lướt tới, thời gian bắt đầu chảy ngược. Trong khoảng một vạn năm đến một vạn một ngàn năm trước, Thần Ma lăng viên xảy ra chuyện, mọi thứ tràn ra như sóng nước, tin tức ngập tràn bao phủ bốn người.

Trong ngàn năm này, từng có không ít thần tiên đến đây, hình như đều kinh hãi trước tòa lăng viên. Mỗi vị thần linh đến đây đều cẩn thận tra xét, tựa hồ muốn tìm ra manh mối hữu dụng nào đó.

Mặc cho Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi vô cùng bất mãn cũng đành bó tay. Thời gian đã nghịch chuyển, hiện tại không thể thay đổi, đành tập trung tinh thần quan sát tất cả.

Bọn họ nào biết tâm tình Thần Nam lúc này, hẩn từ Thần Ma lăng viên sống lại, hình như lại do thủ đoạn của ai đó, coi thân thể hẩn là đỉnh lô đưa Thái Cực Thần Ma đồ đến thế gian. Hẩn muốn phá thể cực nên phải biết được bí mật ẩn tàng trong đó.

Tuy Thần Nam cho rằng hẩn đã ngủ liền vạn năm, nhưng lần nghịch chuyển thời không chắc phải lâu hơn, ít nhất cũng xấp xỉ một vạn một ngàn năm.

Lần nghịch chuyển ngàn năm này thường gặp nhất là hình ảnh thần ma, hình như họ đang tìm kiếm gì đó.

Tứ đại thiên giai cao thủ nhận ra có những thần ma nóng nảy, định lật tung cả lăng viên lên xem nguồn cơn nhưng hậu quả vô cùng đáng sợ: đều bị sấm sét từ thập phương đổ về và vô tận tinh quang hủy diệt.

Quang trụ sấm sét khổng lồ cùng trời sao tụ lại thành từng đạo thần quang rợp trời đáng sợ, thoáng chốc biến thần ma đó thành tro tàn.

Tình cảnh vô cùng khủng khiếp.

Thời gian nhanh chóng nghịch chuyển, đích đến một vạn một ngàn năm trước hiển hiện, khung thời gian vừa định, một bức tranh kì dị hiện ra.

Thần Nam vội điều chỉnh hướng chảy của thời gian, tìm hiểu những sự kiện trọng đại thần bí trong quãng thời gian này.

Tấm màn thần bí của Thần Ma lăng viên dần được vén lên.

Bên trong lăng viên, hoa tươi đua nở, cỏ xanh trải thảm, bốn phía là những cây Tuyết Phong chưa cao lắm, nhưng những cánh hoa vô tận bay múa, thần ma linh khí hóa thành thần thụ chứng tỏ lăng viên mới được xây dựng chưa lâu.

Ngôi mộ của Thần Nam đã tồn tại nhưng lúc đó có người đến xem xét nó.

Một thân ảnh cao lớn như thể ngưng tụ từ khói ảo hóa xuất hiện, chính là Thần bí nhân họ thấy lúc trước.

Y đưa tay đẩy ngôi mộ nhỏ ra, bùn đất văng lên, một huyết đàn được đào ra, Thần Nam đứng xa quan sát, tim như nhảy vọt lên.

Hẩn từ phần mộ đó sống dậy, hiện tại cũng biết được phần nào những chuyện thần bí trước đây.

Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng tỏ ra kinh ngạc, đều bức thiết muốn biết thanh niên này định làm gì.

Sau cùng y cũng mở toang được ngôi mộ rồi ôm một thanh niên từ trong đó ra.

Tìm Thần Nam cơ hồ ngừng đập, đó là chính hẩn.

Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ còng kinh hãi, suýt nữa kêu lên, họ thật không tưởng tượng nổi cách hiện thực một vạn một ngàn năm lại thấy Thần Nam bị người ta đào từ trong mộ huyết ra.

Thật sự quá kinh ngạc.

Thần Nam là người từ vạn năm trước, sau vạn năm mới sống lại, từng gây loạn trên Thiên giới, những chuyện đó Nam Cung Tiên Nhi đều đã nghe nhưng vạn vạn lần không ngờ rằng hẩn thật sự đã ngủ say trong Thần Ma lăng viên.

Ngôi mộ nhỏ thần bí đó thuộc về hẩn.

Tam đại thiên giai cao thủ nhìn hẩn với vẻ kì dị, họ không hiểu, định từ nét mặt hẩn tìm ra đôi điều nhưng chỉ thấy thần sắc hẩn cực kỳ kích động, cuối cùng cũng biết vì sao hẩn kiên trì muốn tìm ra bí mật của Thần Ma lăng viên, quả nhiên có ẩn tình trọng đại.

Thần bí thanh niên lạnh lùng quét mắt lên không, hơi nhíu mày với tứ đại thiên giai cao thủ, tựa hồ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Y đặt Thần Nam xuống đất, lắc đầu lẩm bẩm: “Bố trí không hẳn lý tưởng lắm.”

Nói đoạn song thủ y phát ra thần quang bảy sắc, từng đạo đẩy vào thể nội Thần Nam khiến thân thể gần như trong suốt, ẩn ước thấy trong đó có ánh sáng màu đen và vàng đang nhanh chóng di động.

Thần Nam suýt nữa kêu lên, đó chính là sơ hình của Thái Cực Thần Ma đồ.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mãnh chăm chăm nhìn vào trong lăng viên.

Lúc đó lăng viên xảy ra biến cố kinh nhân, thanh niên quảng Thần Nam lên cao, vô hạn tinh không liên xuất hiện trên trời.

Đang là ban ngày nhưng những vì sao lấp lánh vẫn hiển hiện toàn bộ, nhưng những viên bảo thạch điểm tuyết trên nền trời.

Mái tóc của thanh niên tung bay rối bời, khí thể phát ra bá tuyệt thiên địa, uy lực vô tận khuếch tán khắp thập phương.

Trời xoay đất chuyển! Trong lúc đột ngột, tứ đại thiên giai cao thủ chỉ thấy những vì sao rung lên, cơ hồ sắp rơi xuống.

Công lực chấn cổ thước kim này khiến Pháp Tổ và Đức Mãnh trợn trừng mắt, vô cùng hoảng sợ.

“âm, âm, âm.”

Không phải ảo giác, những vì sao nơi chân trời lay động. Thần bí thanh niên bay lên cao, vô số vì sao rơi rụng, khí thể hùng hồn cơ hồ khiến mọi vì sao đều chấn động.

Thần Nam được đưa vào trong tinh quang vô tận, tinh mang tụ tập hết lên mình hắn, đồng thời Thần bí thanh niên quát lớn: “Xuyên qua vũ trụ hồng hoang, ngưng luyện thiên địa huyền hoàng!”

Tứ đại thiên giai cao thủ triệt để chấn kinh, họ cảm nhận được thời gian năng lượng dao động, hai cực chính phản đồng thời vận chuyển, một xuôi chiều và một nghịch hướng.

Hỗn độn chi quang vô tận từ tương lai và quá khứ dòng thời hướng về “Thần Nam thi thể” trên không, sau cùng bao phủ lấy hắn.

Thi thể càng lúc càng bay lên cao, phẳng phất như dung nhập vào trời sao, thần bí thanh niên một mực bám theo bảo hộ.

Tựa hồ y đang tiến hành một nghi thức thần bí vĩ đại.

Thi thể Thần Nam được đưa vào luồng đại lực vô tận, toàn bộ tinh quang từ biển sao và hỗn độn chi quang từ quá khứ và tương lai đều dồn vào.

Tất cả đều lọt vào mắt Thần Nam, sau cùng hắn cũng biết Thần bí nhân là nhân vật quan trọng nhất khiến hắn sống lại.

Y là ai? Thân phận thể nào?

Thần Nam không biết nhưng hắn ghi nhớ toàn bộ thủ pháp của Thần bí nhân, loáng thoáng nhận ra rằng đối phương hình như có ý cho hắn thấy.

Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi không thể nhìn được sức mạnh thần bí của người đó, nhìn gương mặt nóng lòng lẫn giận giữ của họ là biết họ đang tức giận.

“Chết tiệt, loại pháp ẩn kế từ tâm linh chi lực này mà ta nhìn được một lần thì hay quá.” Đức Mãnh phản hận lẩm bẩm.

“Lục đạo luân hồi!” Thần bí thanh niên đứng trên cao quát vang, toàn bộ sao trời biến mất, Thần Nam từ vòm xanh rơi xuống ngôi mộ nhỏ.

Chung quanh ngôi mộ, sau cánh cửa tối om mở tung, vô tận âm phong thổi ra, khí tức âm u bao trùm thiên địa, từng mảnh linh hồn vỡ nát bị đưa vào trong ngôi mộ.

Thần bí nam tử đáp xuống, đứng trước ngôi mộ, dùng vô thượng đại pháp lực khống chế sáu cánh cửa âm u, không biết chúng nối với phương nào nhưng dao động phát ra khiến tứ đại thiên giai cao thủ ngoài xa cũng bất an liên tục.

“Lẽ nào nối với Tiểu lục đạo?” Pháp Tổ kinh hãi.

“Người này là ai? Lại có được thần thông nghịch thiên địa như thế, kéo được những mảnh hồn đã vỡ nát về, không thể tưởng tượng nổi.” Đức Mạnh thân là đệ ngũ giới quân vương cũng tỏ vẻ cảm thán, đương nhiên Thần bí nhân vô cùng đáng sợ.

Sáu cánh cửa thần bí liên tục xuất ra những mảnh linh hồn tan nát, toàn bị bị nhập vào thể nội Thần Nam.

“Luân hồi!” Thần bí nam tử gầm lên tiếng cuối cùng, đoạn vô tận bùn đất từ trên không đáp xuống, chôn vùi Thần Nam. Sáu khung cửa thần bí biến mất, nam tử cũng theo gió mà tan đi, phẳng phất như nơi đây chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đã đến nước này, trong lòng Thần Nam vừa gấp rút vừa hoảng sợ, hiển nhiên việc hắn sống lại liên quan đến Thần bí nhân, đã bố trí nhiều thủ đoạn như vậy mà mỗi ngàn năm y lại xuất hiện.

Hắn không thể dừng lại nữa, lại nghịch chuyển thời không, mục tiêu là một vạn hai ngàn năm trước.

Thời gian bay qua, chợt Thần Nam gầm lên, trong khoảng ngàn năm này hắn nhìn thấy hình ảnh phụ thân. Chỉ là thời gian quá nhanh, khảm khắc đó vụt qua, bốn người nhanh chóng có mặt tại thời gian cần đến.

Tình cảnh hiện ra cơ hồ vượt khỏi ý liệu của tứ đại thiên giai cao, tất cả đều phẳng lặng, căn bản không có Thần Ma lăng viên.

Thần Nam vui mừng, đã vượt qua được khởi điểm, cuối cùng cũng biết được ai đã xây dựng tòa lăng viên.

Thời gian trôi xuôi, không lâu sau một bức tranh đáng sợ xuất hiện, trên thình không mọc ra một thú thảo khổng lồ quét tứ phía, mỗi đòn đều có vô vàn thần ma rơi rụng.

Thần Nam hô lên kinh hãi, đương nhiên đó là kẻ hủy diệt thần bí mà thủ mộ lão nhân nói tới, cũng là sức mạnh thần bí mà Ngũ tổ đề cập.

Thần Nam lại xuôi dòng, định vị thời gian tại một vạn một ngàn năm trăm năm trước, bức tranh vừa rồi lại vụt qua.

Một vạn một ngàn năm trăm năm trước.

“Phụ thân!”

Thần Nam không nén được bật lên tiếng gọi, bức tranh vừa xuất hiện hắn đã nhìn thấy nhất đại thiên kiêu Thần Chiến.

Thần Ma lăng viên tựa hồ mới được kiến tạo, một mộ huyết mới được lấp, nhiều ngôi mộ chưa được lập bia.

Thần Chiến tỏ vẻ mệt mỏi, toàn thân đầy máu, hình như qua một trường thảm liệt đại chiến. Ông đang ôm một thi thể trẻ tuổi, từng bước tiến vào Thần Ma lăng viên.

Đương nhiên thi thể đó là Thần Nam năm xưa.

Thần Chiến ôm Thần Nam đứng giữa lăng viên, đối diện với sáu cánh cửa thần bí đang mở rộng, bên trong tối hun hút, âm u đáng sợ. Thần Chiến không nói gì, cứ thế đứng hồi lâu.

Tứ đại thiên giai cao thủ đứng cánh đó không xa cả kinh, sáu khung cửa thần bí đột ngột xuất hiện, đương nhiên là Lục đạo Luân hồi môn mà Thần bí nam tử gặp lúc trước nói đến.

Nhưng họ lại kinh hãi bởi sáu cánh cửa không hiểu sao tự nhiên xuất hiện mà Thần Chiến không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, phẳng phất như đã biết đến tồn tại của Lục đạo Luân hồi môn.

“Bắt đầu thôi.” Thần Chiến thấp giọng nói mấy câu, tựa hồ hiệp nghị với Lục đạo Luân hồi môn đã có từ trước. Đoạn lạnh nhạt liếc nhìn lên nơi tứ đại cao thủ tàng thân trên cao.

“âm.”

Tiếng nổ vang vọng, sáu khung cửa thần bí phóng đại trăm ngàn lần, che kín tầng không lãng viên, triệt để che thân ảnh Thần Chiến lại. Ngay cả tứ đại thiên giai cao thủ trên cao cũng không nhìn thấy gì.

Mây đen cuộn cuộn, bên trong sáu khung cửa, hồn ảnh múa lượn, vô số oán linh kêu gào, khí tức âm u, ma vẫn sôi trào phủ khắp Thần Ma lãng viên.

Sự tình tiếp theo càng kì dị, sáu dòng suối mát từ trong sáu khung cửa đột nhiên trào ra, trút xuống lãng viên phía dưới.

“Sinh Mệnh nguyên tuyền.” Pháp Tổ đột nhiên kêu lên, hai mắt trợn trừng.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, vốn hấn định về những năm tháng hỗn loạn thời Thái cổ tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền nhưng cũng điều tra luôn câu hỏi về sinh tử bản thân, không ngờ tại Thần Ma lãng viên lại phát hiện vô căn chi tuyền.

“Trời ạ, thật ra là chuyện gì?” Nam Cung Tiên Nhi liên tục kêu lên kinh hãi.

Đức Mãnh cũng tỏ vẻ không tin, không hiểu vì sao Sinh Mệnh nguyên tuyền lại từ Lục đạo Luân hồi môn chảy ra.

Sáu dòng suối mát như sáu dòng thác nhỏ chảy xuống nhưng tứ đại thiên giai cao thủ không tài nào nhìn thấy phía dưới xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy vô tận ma vân cuộn cuộn, tiếng sấm ầm ầm, hồn phách gào rú.

Trong lòng Thần Nam dậy sóng, câu đố sinh tử đã vén lên một nửa, qua nhiên là phụ thân đưa hấn đến đây, hơn nữa tự tay bố trí mọi việc.

Chỉ là không hiểu Thần Chiến đã thỏa hiệp kiểu gì, sau lưng Lục đạo Luân hồi môn tất có ai đó chống lưng. Duy nhất biết được là mỗi ngàn năm lại có Thần bí thanh niên hiện thân.

“Ô ô”

“Gào...”

Thần khốc ma khiêu, Thần Ma lãng viên đại loạn, trong hắc vụ trùng trùng ẩn ước thấy được mọi thi hài trong mộ phần tựa hồ đều xông ra, giãy giụa trong mây đen.

“Chúng thần tề tụ, trở thành vật dẫn.” Tiếng thở dài u oán từ trong Thần Ma lãng viên truyền ra.

Trên cao, tứ đại thiên giai cao thủ hoàn toàn không nghe ra ai đã cất tiếng.

Một thời thần sau, Thần Ma lãng viên triệt để sôi trào.

Ngàn vạn thần ma gầm gào.

Đến khi Sinh Mệnh nguyên tuyền từ sáu khung cửa không gian chảy ra, lãng viên mới từ từ yên tĩnh. Ma vân vô tận tan đi, mọi thần ma thi hài giãy giụa trong Thần Ma lãng viên đều quay về phần mộ, trên mặt đất xuất hiện một ngôi mộ nhỏ không có bia lập.

Thần Chiến đã mất dạng.

Hồi lâu sau, Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi mới quay lại nhìn Thần Nam, cơ hồ đồng thời quát hỏi: “Người thật ra có bí mật gì, vì sao họ lại làm thế với người?”

Thần Nam đứng lặng trên không, sau cùng đột nhiên nghịch chuyển thời không.

Tứ đại thiên giai cao thủ xuất hiện tại năm tháng chúng thần rơi rụng.

“âm.”

Một bàn tay rợp trời bổ tới, hiển nhiên đã phát hiện ra bốn người.

366. Chương 367 : Đấu Với Thiên

Thú thảo khổng lồ phá tan hư không, che kín bầu trời, chụp lấy tứ đại cao thủ. Tiếng sấm ầm ì, ma vân ào ào, cảnh tượng như trong ngày tận thế.

Khung cảnh đó quá tà dị, tứ đại cao thủ vạn vạn lần không ngờ lại bị thú thảo công kích. Thần Nam lần đầu tiên thi triển sức mạnh không gian, không trung phẳng phất có một đợt sóng gợn trải ra, thân ảnh hần nhanh chóng mờ đi, tránh khỏi cự thảo.

Pháp Tổ gầm lên, liên tục tung ra thiên giai cấm chú ma pháp, ma pháp năng lượng nghịch không bay lên nghênh đón cự thảo, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh cũng liên tục ra đòn chống lại đợt tập kích.

“ầm, ầm, ầm.”

Trừ Thần Nam thoát đi sát sạt khỏi vùng xoáy, tam đại thiên giai cao thủ cùng bị cự thảo phát ra sức mạnh lên đến đỉnh điểm đánh trúng.

áp lực cực mạnh khiến họ rơi xuống vù vù, thú thảo cũng bị sức mạnh của ba người phản kích hất văng lên cao, đòn công kích bị chặn đứng.

“Đáng chết, Thần Nam ngươi làm gì vậy?”

“Lại về ngay lúc đáng sợ này.”

...

Ba người chật vật đứng vững lại, phần nộ nguyên rửa, bàn tay đột nhiên xuất hiện vượt hẳn ý liệu của họ, nó lại xuyên thấu thời không, đối phó với ba người đến từ thời không khác.

Tuy hất được bàn tay đi nhưng họ đang ở trong lịch sử thời không, không thể hấp thụ được thiên địa nguyên khí nên sức mạnh bỏ ra toàn là nguyên khí của bản thân, tốc độ tiêu hao hơn hẳn bình thường, khiến cả ba hoảng sợ, không dám tung ra đòn thứ hai nữa.

Từ lúc thấy Lục đạo Luân hồi môn và Sinh Mệnh nguyên tuyền chảy ra là biết nguyên nhân mình sống lại, hần muốn tìm hiểu bí ẩn sau cùng: Thần bí nam tử thật ra là ai?

Hần lập tức tiến hành thời không nghịch chuyển, quay về thời đại chúng thần rơi rụng, để tìm từ đầu xem Thần Ma lăng viên sinh ra thế nào.

Mặc cho tam đại thiên giai cao thủ oán hận, hần vẫn tiếp tục, đến nước này không thể dừng lại được, không ai ngăn được hần truy tìm chân tướng.

“Cự thảo đó là gì nhỉ?” Thần Nam xuất hiện, hướng thẳng vào ánh mắt bất thiện của ba người, lên tiếng hỏi.

Lúc đó, tình cảnh vô cùng đáng sợ, hình ảnh thần tiên tung hoành trên thình không hôn ám, từng nhóm rơi rụng, cự thảo quét qua như gió quét lá khô, cuốn bay tất cả.

Không thần tiên nào ngăn nổi uy thế đó.

Thi thoảng có những thần ma hùng mạnh đối kháng cự thảo, nhưng sau cùng vẫn chung số phận với cảnh những lá thuyền nhỏ trong cơn biển động, không chống nổi sóng lớn nuốt trời và bị nhấn chìm.

Cảnh tượng tận thế đó dù cho tứ đại thiên giai cao thủ cũng kinh tâm động phách.

“Chết tiệt, ngươi được lắm. Đây chính là ‘thiên chi diệt thế’ đó. Thương Thiên đã chết, lẽ nào là Hoàng Thiên? Nhưng hình như hần không còn nữa...” Pháp Tổ giận dữ rống lên.

Đức Mạnh cũng diên người: “Thần Nam ngươi muốn tự sát, bọn ta không cản, nhưng ngươi không được kéo bọn ta xuống nước theo. Thế này khác nào tự hủy, trong lịch sử thời không, có những thế lực phải trăm phương ngàn kế mà tránh đi thì ngươi lại chủ động đâm đầu vào...”

“ầm.”

Thú thảo khổng lồ kéo theo vô tận phong lôi lại chụp xuống, uy lực hùng hồn khiến tứ đại thiên giai cao thủ tức thì biến sắc.

Lần này, cả bốn đã có chuẩn bị, mặc kệ lời nguyên, thi triển đại thần thông phá không bay đi, tránh khỏi đòn tấn sát. Nếu bình thường họ có có lòng tin đầu một phen nhưng trong tình huống không thể vận dụng sức mạnh chân chính, đành phải bỏ chạy.

Đức Mạnh hồi hận muốn chết, thật không nên trêu vào Thần Nam, hiện tại bị hắn kéo đến thời không này biến thành thể thân cho hắn, đối phương toàn là những kẻ tu vi kinh khủng, tình không lấy gì làm lạc quan, đành phải chia sẻ nguy hiểm với hắn.

Cả bốn chợt thấy một bóng dáng quen thuộc, thủ mộ lão nhân đột nhiên xuất hiện ngoài xa. Một bàn tay khổng lồ đang đuổi theo lão sát sát.

Nam Cung Tiên Nhi hít một hơi khí lạnh: “Bàn tay thứ hai.”

“Chạy đến chỗ lão bắt tử.” Đức Mạnh gầm lên.

Tứ đại thiên giai cao thủ cuồng mãnh lao tới, bàn tay sau lưng đánh rụng một nhóm thần tiên rồi lại bám theo sát nút.

Do đang ở trong thời không, tứ đại cao thủ không lộ ra khí tức mãnh liệt, dù vậy vẫn bị bàn tay mẫn cảm tột độ với các cường giả truy đuổi sát sát.

Thủ mộ lão nhân hô lên, không tỏ vẻ hoảng loạn, tuy bị bàn tay truy sát nhưng vẫn thản nhiên, nhưng lúc lão thấy một bàn tay khác bổ đến, rốt cuộc cũng đổi sắc.

Lão quay đầu nhìn chỗ tứ đại thiên giai cao thủ ẩn thân, gầm lên: “Đáng chết, dám chơi lão nhân gia ta, đừng tưởng ta không biết các người trốn tại đó.”

Hiển nhiên, thủ mộ lão nhân cảm ứng được bốn người trong bóng tối nhưng hình như không phát hiện được họ là người từ thời không khác đến.

“Đáng ghét.” Lão gầm lên, bị một bàn tay ấn xuống nhưng thực lực lão thể hiện ra vượt hẳn tưởng tượng. Thân hình gầy gò đột nhiên phóng đại, sau cùng giữ chặt cự thảo lại, tung một cước đá văng bàn tay kia.

Thật sự quá biến thái.

“Đó là bàn tay của ‘Thiên’ chăng?” Thần Nam hồ nghi nhìn Pháp Tổ, lại nhìn thủ mộ lão nhân đang phát cuồng cách đó không xa.

“Lão biến thái.” Pháp Tổ bình phẩm, đoạn lộ về nghĩ ngợi: “Đúng là...hóa thân của Thiên, nhưng dầu thế, sức mạnh đáng sợ kiểu này đúng là không tưởng tượng nổi. Lão bắt tử biến thái này, không ngờ tu vi kinh nhân như thế, e rằng là một trong vài nhân vật có tư cách khiêu chiến với Ma Chủ. Lão không sợ gì hóa thân của Thiên...” Đoạn y hạ giọng, cơ hồ không nghe rõ: “Lẽ nào Thiên cũng phân cấp?”

“Hừ lão nhân gia ta đã trải qua trăm ngàn kiếp nạn, có sóng gió nào chưa được chứng kiến, lẽ nào người tưởng thu hồi được ta?” Thân ảnh cao lớn của thủ mộ lão nhân đứng sừng sững giữ thiên địa như ngọn núi lớn, như muốn xé toang vòm trời.

Lúc đó khí thế của lão cường thịnh đến đỉnh điểm, không tránh hai ngọn cự thảo mà thi triển sức mạnh kinh hoàng, tiến hành phản kích, mấy lần hất cự thảo sang dị không gian.

“Hừ, ta từng thấy Thương Thiên chết, Hoàng Thiên bị phong ấn, người không biết có trò quỷ gì nhưng còn kém hai kẻ đó. Người không diệt nổi lão nhân gia ta, nhất là giờ người đã phân ra làm mấy hóa thân...”

Lúc đó lão không còn vẻ gì là thủ mộ lão nhân mà Thần Nam từng biết. Lão thân cao vạn trượng, quanh mình thân quang đại thịnh, chiếu sáng thiên địa, cùng hai cự chướng đầu đến hôn thiên ám địa.

Tạm thời thoát khỏi hai bàn tay, bọn Thần Nam tránh thật xa, nhìn thủ mộ lão nhân phát cuồng đại chiến với thân bí cự thảo. Trận chiến kinh thiên động địa không kéo dài lâu, hư không đã tan tành, thủ mộ lão nhân và hai cự thảo thăng lên Thiên giới.

Lúc tất cả tiêu tan một lúc lâu, Pháp Tổ mới lẩm bẩm: “Lão biến thái...”

Hai cự trảo tuy bị thủ mộ lão nhân khống chế nhưng tình cảnh mặt nhật vẫn vậy, hư không hoàn toàn tan nát, thần tiên vẫn rơi rụng, họ đang tàn sát nhau, kịch liệt đại chiến như những cuồng nhân.

Ôn dịch!

Giống như một trận ôn dịch đáng sợ.

Ôn dịch xảy ra với chúng thần.

Mọi thần ma cơ hồ phát điên, tự tàn sát lẫn nhau.

Thần Nam, Đức Mãnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy chúng thần mất đồ ngẫu như máu, tựa hồ mất hết lí trí, thần ma thi thể liên tục từ trên không rơi xuống.

Hiển nhiên đây là một chiến trường chính yếu khiến chúng thần tan tác.

Nơi đó chính là Thần Ma lăng viên.

“Kia...” Đột nhiên Nam Cung Tiên Nhi kêu lên kinh hãi, chỉ xuống phía dưới, run giọng: “Thần Ma lăng viên...hình thành rồi...”

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mãnh đều kinh hãi, Thần Ma lăng viên thần bí bậc nhất này đã hình thành thế nào? Câu hỏi này vương vấn qua bao đời, hậu nhân gần như không ai biết lai lịch của nó, cũng không biết ai đã xây nên.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều kinh ngạc nhìn xuống.

Chỉ thấy thần ma thi thể rơi xuống như bị một luồng sức mạnh vô danh hút lấy, toàn bộ hướng vào một địa vực mà tụ tập, dưới đó mặt đất không ngừng rung lên nhưng sóng biển dâng trào.

Mỗi khi có một thần ma thi hài hạ xuống, mặt đất lại nứt thêm một lỗ, nuốt lấy thi thể rồi tràn lên một nắm đất.

“Đó là...” Thần Nam không dám tin vào mắt mình, Thần Ma lăng viên do trời sinh? Đúng là khiến người ta không tin nổi, đúng là một cỗ sức mạnh thần bí! Vì sao lại tạo thành kết quả này.

Thần Ma lăng viên thuộc về thiên sinh? Đánh chết cũng không tin được! Thần Nam hận không thể lập tức lao xuống đánh tan mặt đất, tìm ra nguyên do.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng kinh ngạc, câu đố ngàn đời lẽ nào đơn giản thế, kết quả gần như vượt ngoài dự liệu.

Đức Mãnh lạc giọng trầm trầm: “Bên dưới...còn một đại nhân vật.”

Pháp Tổ cơ hồ nhớ ra gì đó nói: “Không sai, lúc chúng ta xuyên qua thời không đã thấy Thần bí nhân đó tụ tập lôi quang và đại lực của ngàn sao xuống Thần Ma lăng viên, lúc đó sức mạnh dưới mặt đất của lăng viên hiển lộ, ở đây ẩn chứa tổ mạch linh căn của đại lực! Đúng là một nguồn bảo tàng mang linh khí vô tận...tựa hồ có người đang ngủ ở đây...”

Nam Cung Tiên Nhi thất thanh: “Lẽ nào...là y?”

Trong óc Thần Nam loáng hiện lên thân ảnh cao lớn, đương nhiên Thần bí thanh niên đó là hiềm nghi lớn nhất, không chỉ vì công lực của y quá kinh khủng mà mỗi ngàn năm y lại xuất hiện vô thanh vô tức khiến người ta không tra ra. Rất có thể y ẩn thân dưới Thần Ma lăng viên.

Thật ra y là ai? Tứ đại thiên giai cao thủ cảm giác mơ hồ, người có công lực cái thế như vậy chắc chắn thân phận cũng tương đương, lại cư ngụ trong tổ mạch linh căn của đại lực.

“ầm, ầm, ầm.”

Cùng lúc, phía xa vang lên tiếng sấm ầm ầm, dao động khác lạ từ chân trời truyền về, hình như đang có đại chiến kịch liệt.

“Thiên giai cao thủ!” Hai mắt Pháp Tổ trợn trừng.

“Là thiên giai cao thủ, hơn nữa ta cảm thấy khí tức rất quen.” Nam Cung Tiên Nhi cũng vô cùng kinh ngạc.

Trong Thần Ma lăng viên bên dưới đột nhiên dấy lên ma khí ngút trời, tâm trạng phần nộ cực độ tràn khắp bầu trời, bao phủ không gian.

Vô tận ma khí như biển lớn che kín mặt đất, cả Thần Ma lăng viên chìm trong bóng tối.

“Người đó...muốn xông ra.” Đức Mãnh hô lên kinh hãi.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều cảm giác được khí tức đáng sợ, dao động từ Thần Ma lăng viên mới hình thành phía dưới truyền lên, vô cùng kịch liệt, như cái thể yêu ma hiện thân Nhân gian, khí tức này còn đáng sợ hơn cả cự trảo vừa này.

“Ầm.”

Loạn thạch xuyên không, vô số thần ma thi thể bay vút lên, Thần Ma lăng viên vừa hình thành đã tan nát, một nam tử cao lớn mang theo ma khí ngùn ngụt tựa biển khơi lao lên trời.

Quả nhiên là Thần bí nam tử!

Khí chất y không bình đạm như những lần hiện thân cách mỗi ngàn năm, cũng không ngưng trọng giống lúc ngưng tụ đại lực của ngàn sao xuống thì thể Thần Nam, để hình dung thì đơn giản nhất là “tư thế cuồng ngạo duy ngã độc tôn.”

Khí thể khí thôn sơn hà này không phải cố tình mà từ bản tâm thể hiện ra, khí chất này thuộc về tự nhiên, sinh ra đã có.

Y là kẻ thiên sinh cuồng ngạo, loại cuồng ngạo của những con người siêu nhiên.

Y xuất hiện khiến thiên địa nguyên khí rung lên, thể gian cơ hồ không chịu nổi sức mạnh của y, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Mãi tóc tung bay cuồng loạn, dấy lên ma khí ngùn ngụt, chợt tan biến vô ảnh vô tung khỏi tầm mắt tứ đại thiên giai cao thủ, không còn nửa tia khí tức.

“Không phải chứ?” Nam Cung Tiên Nhi tỏ ra vô cùng hiếu kỳ với Thần bí nam tử, muốn xem y định làm gì nhưng không ngờ lại mất bóng đối phương. Tu vi của đối phương quá đáng sợ, khiến người ta không thể đoán nổi.

“Y chắc chắn hướng đến thiên giai cao thủ xuất hiện đằng kia.” Thần Nam dựa vào tri giác bản năng đưa ra kết luận rồi nhanh chóng bay về hướng đó.

Ba người kia cũng theo sát.

Đúng như hần dự đoán, Thần bí thanh niên xác thật hiện thân ở đó.

Lúc Thần Nam lao tới vùng ngoài xa ngàn dặm với tốc độ nhanh nhất, liền được chứng kiến khung cảnh đáng sợ. Thần bí nam tử cao lớn tung một quyền oanh kích ngược lên không, quang trụ chói lòa tan biến, khí khái đó xứng danh bá tuyệt thiên địa, duy ngã độc tôn. Một quyền phá tan không gian cách ly nhân giới và Thiên giới, thú trảo che kín bầu trời bị y đánh tan tành.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi đều hít một hơi khí lạnh.

Mạnh thật.

Thực lực của y vượt hẳn tương tượng của bốn người.

“Thiên, ngươi không phải đối thủ của ta.” Thần bí nam tử đứng thẳng trên không, ngẩng đầu nhìn cự trảo vỡ nát.

Khí thể uy lăng thiên hạ khiến Thần Nam ở ngoài xa dâng tràn máu nóng, nam nhân phải thế, luôn luôn khí thôn sơn hà, ngay cả trời cũng không coi vào đâu.

Tận lúc đó, bọn Thần Nam mới phát hiện tay trái thanh niên thần bí ôm một nữ tử trẻ tuổi, dung nhan tú lệ khiến nhật nguyệt thất sắc, khí chất phiêu dật, xuất trần thanh tân như hoa cỏ, dù đang hôn mê vẫn chìm trong hào quang thánh khiết mờ mờ.

Thần bí nam tử khẽ gọi gì đó, thần sắc cuồng ngạo xuất hiện một tia ôn nhu hiếm thấy, hiển nhiên nữ tử như tiên kia có liên quan với y.

Mớ tóc mai dài khê lay động, nàng khê mở tròng mắt trong như nước, lúc nàng nhìn thấy thanh niên, cơ hồ chấn kinh cực độ, hai mắt ướt nhoe, lặng lẽ rơi lệ, ôm chặt cổ y.

Nàng muốn nói gì đó nhưng bị thanh niên lập tức ngăn lại, nàng vừa khóc vừa cười, tựa hồ không dám tin vào sự thật trước mắt, xem ra tuyệt đại tiên tử kích động đến cực điểm.

Thần bí thanh niên dịu dàng vuốt ve sống mũi nàng, đoạn đưa tay nhẹ nhàng mở ra một phiến không gian, tức thì không gian chỉ môn hào quang vạn đạo, màu sắc rực rỡ xuất hiện trên không trung, hoa bay ngập trời. Y đưa nữ tử vào phiến không gian thần bí đó.

Nam Cung Tiên Nhi ở ngoài xa hình như trầm tư suy tưởng, sau cùng kêu lên kinh hãi: “Ta nhớ ra rồi, ở Thái cổ thời kì, ta từng đứng xa nhìn thấy nữ tử đó, nàng ta là...thần nữ Độc Cô Tiểu Nguyệt.”

Thần bí thanh niên lộ ra tư thế cái thế cường giả, nhìn lên hư không cười lạnh liên hồi.

367. Chương 368: Thái Cổ Chư Thần Ở Đâu?

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi, Thần Nam đều chăm chú nhìn nam tử cao lớn, khí thế phát ra tuyệt đối là nhân vật phong vân bậc nhất trong lục giới.

“âm, âm, âm.”

Bàn tay vỡ nát lại tụ hợp, trên thú thảo phủ một lớp vảy, móng tay sắc lẹm dựng lên như núi đao, hàn quang lập lòe, chấn nhiếp hồn người.

Thần bí nam tử liên tục cười lạnh, tựa hồ không coi cự thảo ra gì, lạnh giọng: “Thịnh cực rồi suy, lại muốn đại phá diệt lần nữa chăng? Hừ, người đứng là không đợi nổi, Thái cổ chư thần sau vạn năm nữa sẽ lần lượt quay lại, người muốn dọn dẹp trước chăng? Bất quá hóa thân này vô dụng quá, còn lâu mới sánh được cùng Hoàng Thiên và Thương Thiên, hôm nay ta giúp người tự phá nát.”

Khoa trương cuồng ngạo cực độ!

Đối diện với “thiên chi thủ” trong truyền thuyết mà Thần bí thanh niên không hề bị uy hiếp, coi nó là loại đồ làm cảnh.

“Soạt.”

Quanh ảnh lóe lên, y biến mất, dù mạnh như tứ đại thiên giai cao thủ cũng không nhìn thấy bóng dáng, đó không phải là phá toái hư không mà dùng cực hạn tốc độ, Thần Nam ẩn ước cảm thấy sức mạnh của thời gian.

Không sai, chính là dao động của sức mạnh thời gian.

Tốc độ lên đến cực hạn, thời gian sẽ thay đổi, tứ đại cao thủ lạnh mình, thanh niên này hiển nhiên có nghiên cứu rất sâu về thời không, phát hiện ra họ không phải do xảo hợp.

Chưa biết chừng, đối phương không chỉ cảm giác được khí tức mà còn nhìn thấy dung mạo họ, Thần Nam chợt thấy thân thể mình cứng đờ.

Hơn vạn năm nay, đối phương bỏ ra nhiều công sức giúp hắn sống lại, mỗi lần xuất hiện đều phát hiện hắn ở dị thời không, nhìn thấy dung mạo hắn và thi thể trong mộ giống hệt, chẳng phải đã phát hiện ra kết quả trong tương lai sao?

Thần Nam rung động, truyền thuyết rằng có thể nhìn được tương lai mà dự liệu những việc sẽ phát sinh không phải lời đồn cho vui. Người có đại thần thông như thanh niên chắc có thể từ một vài việc mà lần ra.

Thậm chí, nếu đủ thực lực, liệu họ sẽ nhìn thấu cách trở thời không?

Cảnh giới này chỉ nghĩ cũng đủ kinh hãi, Thần Nam không dám suy đoán tiếp, nếu có những việc thế thật, không phải hắn đang nằm trong tay người ta khống chế sao? Dự cảm này không lấy gì làm tốt đẹp.

“âm.”

Hào quang nóng rẫy chiếu sáng thỉnh không âm u, bóng hình thần bí đột ngột xuất hiện trước cự thảo, toàn thân phá ra vạn trượng quang mang, sắc bén như lưỡi đao xuyên qua cự thảo, cắt thành vô số đoạn.

Sức mạnh và tốc độ tuyệt đối.

Thần bí nam tử dễ dàng phá tan thiên chi cự thảo!

Khung cảnh cực kì chấn động, có người đã hạ sát cả Thiên.

Lần này Thần bí nam tử không cho cự thảo có cơ hội hợp lại, y đứng trên không hú vang, uy lực tràn khắp Nhân gian giới như tiếng biển gầm, vang đến chín tầng trời, lan xuống cứu u.

Sức mạnh đáng sợ bùng lên, y liên tục đánh nát cự thảo đoạn xé toang một đạo không gian chi môn, vút các mảnh vụn vào những không gian khác nhau.

“Người mà đủ mạnh, Thiên cũng bất lực.” Pháp Tổ cảm thán.

Đức Mạnh ngẩn ngơ, không dám tin vào sự thật trước mắt.

“Hiện hình đi, nếu không ngươi chẳng đáng cho ta tự thân động thủ.” Lời lẽ của Thần bí nam tử tỏ ra vô cùng tự tin.

Nhưng trên trời cao vẫn trầm tịch, hồi lâu không có hồi đáp, phía xa thần ma vẫn không ngừng rơi rụng. Bọn Thần Nam bị cuốn vào hào tình ngút trời của nam tử, đối diện với hủy diệt chi thủ mà vẫn coi là nhẹ tênh.

“Cường giả không còn, thời đại này tịch mịch, rồi sẽ đến ngày phong vân tể hội, luân hồi triệt để kết thúc, tất cả lại bước sang kỉ nguyên mới.” Thần bí nam tử lẩm bẩm.

“Y nói vậy là ý tứ gì?” Đức Mạnh hỏi.

Nam Cung Tiên Nhi tỏ vẻ nghi ngại: “Y từng nói rồi, sau vạn năm, các cường giả sẽ quay lại, đó không phải là thời không hiện thực của chúng ta sao? Vậy là thời đại của chúng ta sẽ xảy ra kịch biến oanh oanh liệt liệt?”

Pháp Tổ nói: “Ta có dự cảm những gì y nói là thật, vạn năm sau cường giả quay lại, có thể sẽ tái hiện thời đại Thái cổ huy hoàng, đại thời đại sẽ lại xuất hiện, lịch sử sẽ phát sinh đại sự kiện trời xoay đất chuyển.”

Thần Nam cũng thấy thế, hần nhớ lại xâu chuỗi nhưng sự kiện mà Ma Chủ đã làm, thủ mộ lão nhân nói rằng cần khoảng ngàn năm Ma Chủ sẽ từ đệ tam giới quay về, quãng thời gian này phù hợp với những gì Thần bí nam tử nói.

Những cường giả mà y nói tới đó chắc chắn bao gồm số ở đệ tam giới, hơn nữa còn cả những người khác.

“Pháp Tổ ngươi có cho rằng Thái cổ chư thần mà nam tử đó nói tới là những người bị Ma Chủ đưa vào đệ tam giới?” Thần Nam nghi hoặc.

“Không hoàn toàn, còn thiếu nhiều lắm.”

Thần Nam vô cùng kỳ quái: “Vậy Thái cổ chư thần đó đi đâu?”

Pháp Tổ lại chìm vào trầm tư: “Những người đó.... Thời Không đại thần đã mở đường máu cho họ, chắc...”
Hình như y nhớ ra gì đó, kinh hãi mở bừng mắt.

Thần Nam, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi tựa hồ cũng biết y định nói gì, tỏ vẻ không dám tin, tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời kinh hô: “Thái cổ chư thần chưa bị tiêu diệt đó....họ...đang ở trong đường hầm thời không....họ được Thời Không đại thần đưa đến tương lai.”

Bốn người nhất trí đưa ra chung kết luận, Thái cổ chư cường mất tích hình như đang tiến hành thời không lưỡng hành, họ ở trong đường hầm thời không tránh thoát vận mệnh chết chóc năm xưa.

“Là thật sao?” Bốn người tuy kết luận nhưng vẫn không dám tin.

“Có lẽ...là thật. Bằng không những Thái cổ thần này đi đâu? Không thể nào trầm tịch lâu như vậy mà không xuất thế. Cũng có người thoát khỏi thời không thông đạo nhưng tuyệt đại đa số còn đang tiếp tục luân trình.”

Quả là tin tức kinh người.

Thần bí nhân trên không đã nói rằng vạn năm sau tất cả sẽ kết thúc, phải chăng tại thời đại đó sẽ chấm dứt không gian luân hành, chư thần hiển hiện?

“Àm.”

Tầng không vỡ toác, uy lực hùng hậu tràn ra, một sinh vật khổng lồ từ Thiên giới giáng xuống, hiện ra trước mặt Thần bí nam tử.

Sinh vật cao tới vạn trượng, dung mạo vô cùng xấu xí, toàn thân phủ vẩy xanh lè, trên đầu có năm chiếc sừng màu bạc nhọn hoắt, hai mắt đỏ lòm như hai huyết hồ, răng nhô ra như vách núi, nanh ác cực điểm.

Nó có tới mười sáu cánh tay nhưng còn mấy chiếc trống không, hiển nhiên chưa hoàn toàn thu hồi, còn đang đại chiến ở nơi khác. Mỗi cánh tay của nó đều dài như dãy núi, móng vuốt sắc bén như lưỡi dao.

Sinh vật gì đây? Lẽ nào là bản lai diện mục của Thiên? Tứ đại thiên giai cao thủ đều rung động, lần đầu họ đối mặt với sinh vật cổ quái như thế.

“Hóa ra người chỉ là mấy tà ác hóa thân! Người...còn kém lắm, mang hết mấy hóa thân lần này tụ tập lại đi, bằng không không đáng cho ta xử lý.” Thần bí nam tử đứng trên hư không, chỉ vào quái vật khổng lồ, hoàn toàn không coi nó ra gì.

Quái vật cao vạn trượng không lên tiếng, đôi mắt chăm chăm nhìn Thần bí nam tử, phát ra khí tức hủy diệt.

Đức Mạnh kinh dị bất định, quay sang hỏi Pháp Tổ: “Đây là phân thân của Thiên?”

“Tựa hồ...đúng vậy.” Pháp Tổ cũng không dám xác nhận.

Nam Cung Tiên Nhi kinh hãi: “Sao lại thế được? Thiên chân chính là một loại vô thượng pháp tắc, bản nguyên trật tự, sao lại có hữu hình chi thể?”

Thần Nam hỏi: “Người biết chân tướng thật sự?”

“Không biết.”

“Đã không biết, tất cả đều chỉ là suy đoán, ai biết được thật ra Thanh Thiên là gì?”

“Giết!” Một tiếng quát vang lên, Thần bí nam tử lao về phía quái vật, năng lượng mãnh liệt khiến trời xoay đất chuyển, đạo đạo hỗn độn chi quang từ vùng hỗn độn vô tận bùng lên, che kín tất cả.

Đại hủy diệt!

Quả thật là đại pháp lực công kích siêu tuyệt, không gian vỡ nát, quay về nguyên thủy.

“Không ổn.”

Tứ đại thiên giai cao thủ kêu lên, sức mạnh này đã vượt mọi cực hạn, cực kỳ nguy hiểm với họ bởi nó có thể bẻ cong thời không, trở thành đại sát khí hủy diệt với những người đến từ dị thời không như họ.

Vạn nhất không cẩn thận, họ sẽ bị đẩy vào không gian có dòng năng lượng loạn lưu sẽ không thể tìm được lối về. Bốn người đành bỏ lỡ cơ hội quan chiến, quay người lướt đi, công kích của Thần bí nam tử và quái vật quá đáng sợ.

Lúc lánh đi cả trăm dặm, bốn người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy góc trời sáng trắng, thiên địa gần như quay về hỗn độn, đại chiến vô cùng kịch liệt.

Bốn người thi triển thiên mục, phát hiện ở trong vùng hỗn độn, Thần bí nam tử như ma vương đang phát cuồng, đem quái vật cả vạn trượng xé tan, đang quần lấy mấy chục đoạn thi thể, mặc tình chém giết.

“Phi nhân phi thần phi ma!”

Tứ đại thiên giai cao thủ chỉ biết cất lời cảm thán như thế, Thần bí nam tử quá mạnh.

Kết quả không hiển hiện rõ ràng, vô tận ma khí bao trùm chiến trường, tứ đại cao thủ không tài nào nhìn xuyên qua ma vụ dày đặc, thoáng chốc, Thần bí nam tử hóa thân thành một cự nhân cao đến trời xanh, liên tục gầm rú trong làn ma khí...

Tuy không nhìn rõ nhưng đã biết kết quả, cũng không cần phải quan sát nữa, bốn người quay lại Thần Ma lăng viên.

Quả là một nơi kỳ lạ, dù Thần bí nam tử đã đi nhưng địa vực vẫn rung động, kéo thần ma thi hài từ bốn phương tám hướng tụ về, tạ mai táng các thần ma.

Mặt đất nứt ra...thần ma thi thể rơi xuống...nắm đất trời lên.

“Muốn đối phó lão nhân gia ta, ngươi chưa đủ tư cách.” Lúc đó, thủ mộ lão nhân lại xuất hiện, lão đã quay lại nguyên thân, bề gãy một thú thảo vẫn quần lấy lão này giờ.

Thời gian gia tốc, Thần Nam khổng lồ chế sức mạnh để hướng dòng lưu chuyển đúng hướng. Hắn đã biết nguyên nhân chúng thần rơi rụng, là thiên chi thủ diệt thế, dù chỉ có cảm giác như núi lở, vẫn còn nhiều nghi vấn nhưng không nhất thiết phải quan sát nữa, hiện tại hắn cần lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Thời gian lao đi, một bức tranh nổi ra trước mắt họ, Thần Ma lăng viên cỏ vẻ như tự nhiên hình thành nhưng họ biết mọi nguyên nhân do Thần bí nhân!

Đột nhiên, một bức tranh khiến Thần Nam ngây ra, hắn khổng lồ chế sức mạnh thời gian tiến vào thời không đó.

Trong Thần Ma lăng viên hoa đua hương, cỏ xanh biếc, cây Tuyết phong mới mọc chưa cao lắm. Một dòng suối xanh mát chảy rì rào, phát ra sinh khí vô tận.

“Sinh Mệnh nguyên tuyền.” Tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời kêu lên.

Sinh Mệnh nguyên tuyền tự nhiên chảy trong Thần Ma lăng viên, quả thật khó tin. Vì sao lại vậy?

Như để đáp lời, Thần bí thanh niên nam tử đột ngột ảo hóa hiện ra, đứng cạnh dòng suối lắm bầm: “Cực thịnh ắt suy, suy cực sẽ hưng, chúng thần rơi rụng, vô tận thần ma chi lực ngưng tụ thành Sinh Mệnh nguyên tuyền, ai biết được nước suối là gốc của sinh mệnh lại tụ thành từ tinh hoa của các thần bí thi hài?”

Tứ đại thiên giai cao thủ ngoài xa há hốc mồm.

Sinh Mệnh nguyên tuyền lại do tinh hoa của các thần ma đã chết ngưng tụ thành, đúng là sinh tử tương liên, sinh lên đến cực điểm sẽ tử và ngược lại.

Lục đạo Luân hồi môn vô thanh vô tức xuất hiện quanh Thần bí nam tử, cánh cửa như sa mạc khô hạn, điên cuồng nuốt lấy Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Thần Nam gầm lên, định xông tới, mục đích chủ yếu của hắn trong lần xuyên qua thời không này là thu thập Sinh Mệnh nguyên tuyền để Vũ Hinh chân chính sống lại và giúp Thần gia bát hồn.

Nhưng ở trong lịch sử thời không, muốn làm gì cũng phải trả giá bằng sinh mệnh.

Hắn vừa định hành động, Thần bí nam tử lạnh lùng nhĩ về phía hắn, đoạn tung một chuỗi hất Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi văng đi, ba người kinh hãi phát hiện chỉ thoáng chốc đã bị hất khỏi Thần Ma lăng viên mấy chục dặm.

Duy Thần Nam nở lại, Thần bí nam tử lắm bầm: “Sinh Mệnh nguyên tuyền ở trong thiên bảo, nắm được thiên bảo cũng là nắm được Sinh Mệnh nguyên tuyền.”

Nhất thời, Thần Nam rung động, đôi phương tuy có vẻ lắm nhảm nhưng rõ ràng đang nói cho hắn biết.

Quá ư đáng sợ.

“Ngươi không chỉ cảm nhận được khí tức của ta mà thấy được hình dáng, biết ta từ đâu đến?” Giọng Thần Nam hơi run, từng bước đến trước mặt Thần bí nam tử.

“Thời không do vô tận các đoạn hợp thành, dù có những hạn chế đáng sợ nhưng ngẫu nhiên người vẫn có thể nắm được những mảnh của tương lai.” Thần bí nam tử vẫn nhẹ giọng lẩm nhẩm nhưng trong tai Thần Nam lại vang động như tiếng sấm.

Đó là đoạn đối thoại về vượt qua thời không.

Thần bí nam tử tựa hồ không muốn chạm đến những cảm kỷ quy tắc, nhưng y ngẫm cho Thần Nam biết, bởi y đủ khả năng nhìn thấy, cảm giác mọi thứ về hắn.

“Thật ra người là ai?” Thần Nam rung động sâu sắc, Thần bí nhân này hình như đoán được nhiều việc xảy ra trong tương lai, đó mà là ngẫu nhiên nắm được một vài mảnh vỡ sao?

Thần bí nam tử quay lại nhìn hắn nhưng không nói gì, đoạn thân hình mờ dần, chỉ để lại Lục đạo Luân hồi môn đang hút lấy Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Lúc Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi quay về Thần Ma lăng viên, Lục đạo Luân hồi môn đã hút sạch Sinh Mệnh nguyên tuyền, dần biết mất vào hư không.

Ba người bị Thần bí nam tử nhất chưởng hất bay, tuy tức giận nhưng không dám hung hăng trong Thần Ma lăng viên, đối phương quá đáng sợ mà ở trong dị thời không, họ không thể dùng nguyên khí xuất thủ, đối phương mà muốn giết họ, tất không phí bao nhiêu khí lực.

Hồi lâu sau, Thần Nam mới tỉnh khỏi cơn trầm tư, lúc đó bên ngoài Thần Ma lăng viên có một nam tử cao lớn ôm một thi thể thanh niên từng bước tiến vào, chính thị Thần Chiến.

Thời gian lưu chuyển đến đây, hoàn toàn tương hợp với những gì diễn ra, Thần Nam biết không nên ở lại, quay lại gào lên với tam đại thiên giai cao thủ: “Chúng ta về thôi.”

368. Chương 369: Thái Cổ Bị Ngăn Cách

Trong thời không này, họ không thể động thủ, quá mức nguy hiểm.

Sức mạnh thời gian dao động kịch liệt, thân ảnh Thần Nam và ba người mờ dần, nhưng đột nhiên Thần Nam nhớ ra nên dừng phát lại, cả bốn lại hiện thân trong Thần Ma lăng viên.

“Sao lại dừng?” Đức Mạnh sợ xảy ra biến cố nên giọng nói có phần khản trương.

“Ta nhớ ra rồi, chúng ta đã đến lịch sử thời không, cũng nên về Thái cổ một chuyến, không sẽ quá tiếc nuối. Cũng nên quan sát trận chiến ngày đó xem đã xảy ra chuyện gì trọng đại, dù Thần bí nhân nói rằng vạn năm nữa, Thái cổ chư thần quay lại, chúng ta càng nắm vững tình huống càng chuẩn bị được kỹ càng.”

“Về.... Thái cổ? Tiểu tử... người... điên rồi.” Pháp Tổ cả kinh nhìn hắn, gặp Thần bí nhân đã khiến y run người, nếu về Thái cổ, trời mới biết được sẽ gặp phải nhân vật cỡ nào.

Nam Cung Tiên Nhi cũng phản đối kịch liệt: “Không được, không thể mạo hiểm, mục đích của người đã đạt, Thái cổ thời kỳ thái quá hung hiểm, vạn nhất gặp phải những kẻ như Hoàng Thiên, Thương Thiên, đương nhiên khó thoát tử vong.”

Thần Nam một mực muốn quay về Thái cổ thời kỳ để hiểu thêm một số việc: “Chư vị không muốn nắm chắc tương lai trong tay? Nếu hiểu rõ Thái cổ phát sinh chuyện gì, Thái cổ chư thần sẽ làm gì lúc quay lại, không phải chúng ta đã nắm hết tiên cơ rồi sao? Rồi theo đó mà bố trí, chuẩn bị sẵn.”

Thật lòng, hắn chỉ muốn “vỗ về” tam đại thiên giai cao thủ, cả ba đều không phải thiện lương gì, nếu làm như hắn nói e rằng sẽ cải biến lịch sử, nhưng nhất định phải mạo hiểm, đương nhiên phải kéo họ theo.

Thời gian lại nghịch chuyển, không gian mờ dần, sau cùng tứ đại thiên giai cao thủ cùng kêu lên, họ tiến vào thời không thông đạo, hỗn độn chỉ quang lấp lánh cùng ánh sao rực rỡ khắp trời.

Họ đi với tốc độ cực hạn tại lịch sử thời không vô danh, nhằm về Thái cổ thời đại.

“Chết tiệt, ta muốn giết ngươi.” Đức Mạnh gầm lên, nếu chưa gặp Thần bí nhân chắc y không kích động như vậy nhưng hiện tại y đã biết nghịch chuyển thời không về cổ đại, không hẳn đã an toàn hơn đến tương lai mà cũng chứa đầy rủi ro.

Pháp Tổ và Nam Cung Tiên Nhi cũng xanh lét mặt mày, nhìn Thần Nam với vẻ bất thiện, nếu không vì xuyên qua thời không cần hắn điều khiển, họ thật muốn tức khắc ra tay.

Trời sao vô hạn sáng lấp lánh, tứ đại thiên giai cao thủ đi ngược quỹ tích tuế nguyệt trong thế giới cổ đại, lao về Thái cổ.

Không hiểu đã qua bao lâu, bốn người đều cảm thấy khí tức khác lạ: có tang thương xa xưa, có trầm tịch suốt tuế nguyệt vô tận, có khởi điểm của vô hạn thời gian...

Họ biết đã đến gần Thái cổ, sắp về thời đại chư thần xưng hùng, cũng là thời khắc xán lạn nhất, mà cũng không kém phần phức tạp.

ánh sao sáng mờ dần, hỗn độn thần quang vô tận tắt ngóm, một vùng đại địa mệnh mang hiện ra trước mắt họ, khí tức tang thương dấy lên, đó là Thần Châu trong Thái cổ thời đại.

Gần rồi!

Gần hơn nữa.

Tứ đại thiên giai cao thủ sắp bước vào Thái cổ thời đại trong truyền thuyết, chứng kiến những năm tháng huy hoàng.

Nhưng từ trên không truyền đến trận trận dao động, một cỗ sức mạnh hùng hồn như biển, che kín đất trời cắt đứt hần đường tiến của họ.

ánh sáng hỗn độn lóe lên, triệt để phong tỏa thời không phía trước.

Chuyện đó...

Thời gian, không gian bị cắt đứt.

Tứ đại cao thủ vô cùng kinh hãi, sức mạnh không tưởng nổi đoạn tuyệt đường đến Thái cổ thời đại.

“Là chuyện gì nhỉ?” Đức Mạnh cực kỳ không muốn đến Thái cổ thời đại, nhưng giờ đột nhiên xảy ra tình huống này lại khiến y nảy ra nghi vấn trùng trùng, muốn biết nguyên nhân.

Dung nhan mê hoặc của Nam Cung Tiên Nhi, vô hạn phong tình thu lại dần, lộ ra vẻ ngưng trọng cực độ: “Đây...sức mạnh này vượt hẳn tưởng tượng, ngăn lại tất cả! Bất quá...tựa hồ không chỉ chặn mũi dùi vào chúng ta mà ngăn chặn tất cả mọi người.”

Pháp Tổ cũng kinh nghi bất định: “Đúng, có ai đó không muốn hậu nhân về Thái cổ tìm kiếm.”

“Là ai bố trí?” Thần Nam đứng lặng trên hư không, nhìn vùng hỗn độn vô tận, trong lúc bất ngờ vẫn kịp thấy một vùng đất ở phía trước.

Cả ba người kia đều không tin tưởng lắm, bất kể thế nào, người bố trí được đại kết giới thế này tất nhiên pháp lực vô biên, có lẽ do Thái cổ cao thủ bố trí, hoặc do...địch nhân của họ bố trí.

Bốn người lặng lẽ nhìn nhau, không ai lên tiếng, sau cùng họ cũng đoán ra tình huống, đó là do... “chúa tể” phong ấn Thái cổ!

Bởi họ đều cho rằng chỉ có những cao thủ hư vô phiêu diêu mới đạt được sức mạnh này.

Thần Nam định thử đột phá, kết quả khiến ba người còn lại biến sắc, cũng may không xảy ra bất trắc gì. Hỗn độn kết giới quá ư kiên cố, sức mạnh của thời gian và không gian cũng không làm gì được.

Đến gần Thái cổ thế này mà bị ngăn cách bên ngoài, không chỉ Thần Nam mà ba người kia đều tiếc nuối, Pháp Tổ và Nam Cung Tiên Nhi tuy là Thái cổ nhân vật nhưng có nhiều bí ẩn trọng đại họ cũng không biết.

Thần Nam cảm thán: “Xem ra chúng ta đành tay không quay về.”

Hắn định rời đi, trong vùng hỗn độn mênh mông chợt phát ra hào quang chói lòa, dao động như biển gầm bùng lên, bốn đạo thần thánh quang huy đột phá hỗn độn lao tới.

“Là...” Đức Mạnh kinh hãi trợn trừng mắt, run giọng: “Là bốn cỗ sức mạnh từ Thái cổ thế giới tiến tới...”

Từ Thái cổ thời không có bốn đạo thần lực sáng rực đang từ từ xẹt tới, đột phá qua phong ấn của vùng hỗn độn rồi lao vào tứ đại thiên giai cao thủ.

Bốn người liền khản trương xen lẫn kích động.

“Ầm, Ầm, Ầm.”

Bốn tiếng nổ vang vọng, Thái cổ thời không rung lên, bốn đạo sức mạnh đổ tới.

Thần quang lấp lánh tan biến, bốn chiếc lá xanh mướt rơi xuống, hiển lộ nét kì dị trong vùng hỗn độn.

Quả nhiên là bốn phiến lá xanh.

Tứ đại cao thủ theo ý thức đưa tay ra bắt, bốn chiếc lá không hề có mảy may thần lực, chắc hao tận trong lúc xông qua hỗn độn phong ấn.

“Soạt.”

Tiếng động vang lên giòn tan, một chiếc lá đột nhiên vỡ vụn, nó qua được hỗn độn phong ấn nhưng sau cùng vẫn không chịu nổi luồng sức mạnh đó, bị hủy diệt hoàn toàn.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều cảm giác vạn phần đáng tiếc.

Ba chiếc lá còn lại được họ bắt lấy, là những chiếc lá tầm thường, nhưng đã được người ta truyền vào vô thượng thần lực.

Trên phiến lá xanh là những vết máu ghê rợn, mỗi lá viết một chữ, lần lượt là: “sinh”, “diệt”, “chúng”!

Là ý gì?

Tứ đại thiên giai cao thủ cùng nhú mày, có cao thủ của Thái cổ thế giới truyền tin tức gì đó cho họ nhưng mất một chiếc lá nên rất khó hiểu.

Nam Cung Tiên Nhi lẩm bẩm: “Theo những tổ hợp chữ xếp xuôi, ngược sẽ có ý nghĩa khác nhau, ‘chúng diệt sinh’, ‘chúng sinh diệt’, ‘sinh chúng diệt’ ‘diệt chúng sinh’! Dùng cách loại trừ, tựa hồ chỉ còn lại ‘chúng sinh diệt’ và ‘diệt chúng sinh’ có chút liên quan. Chiếc lá thứ tư đã vỡ, không thể hàn lại, nó lại là biến số! Mất một chữ, ý nghĩa sai lạc mười vạn tám ngàn dặm.”

Nàng ta nói không sai, chiếc lá thứ tư là biến số.

Nó không thể đoán được nhưng lại là chữ quan trọng nhất, tiếc là đã bị nát mất, khiến tứ đại thiên giai cao thủ không thể nhận được tin tức sau cùng.

Họ định xuyên qua hỗn độn phong ấn, rồi truyền tin tức vào những đều công cốc. Từ cổ thế giới không hề có sức mạnh dao động truyền lại.

Cả bốn đều tiếc nuối, có người muốn truyền đạt gì đó cho họ nhưng lại không lấy được tin tức hoàn chỉnh, đáng tiếc thật...

Thời gian nhanh chóng qua đi, bốn người men theo dòng lịch sử lao đi với tốc độ hơn cả ánh sáng, lần này họ muốn thật sự quay về.

Cả bốn phi hành trong lịch sử thời không vô hạn.

Từ Thái cổ quay về hiện thực thời không cách một vạn, tám ngàn, năm ngàn...rồi còn trăm năm.

Thần Nam đã khống chế cực tốt sức mạnh thời gian và không gian, không còn sai lầm như lúc đầu, định vị tại chỗ đã xuất phát - phiến không gian của Thời Không đại thần.

Tám mươi năm, sáu mươi, bốn mươi...một năm nữa là hoàn toàn về đến, nhưng lúc đó, từ trong dòng thời gian, dưới ánh tinh quang chói lòa, một sinh vật khổng lồ nhe nanh múa vuốt lao vào họ.

“Chết tiệt, là gì nhỉ?” Đức Mạnh cả kinh kêu lên.

Thần Nam, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi đều biến sắc, lúc xuyên qua thời không, e ngại nhất là xảy ra biến cố, không may họ đã gặp.

Một con trùng dài ngàn trượng màu lục, lấp lóe hào quang yêu dị, phá được không gian thông đạo lao vào bọn Thần Nam.

Pháp Tổ kêu lớn: “Mau lên, ta nhận ra rồi, là Thời không yêu thú, mau về thời không hiện thực, không thì phiền hà lớn.”

Trong thời không vô tận có một loại yêu thú xuất hiện trong hỗn độn, có thể nuốt được các loại năng lượng, dễ dàng tiến vào đường hầm thời không.

Đương nhiên, bọn Thần Nam cực kỳ bất hạnh mới gặp phải loại hồng hoang yêu thú hiếm thấy này, nó trôi nổi bao nhiêu năm trong thời không, hôm nay vô tình gặp phải bọn Thần Nam đang quay về.

Pháp Tổ không sợ gì loại hồng hoang yêu thú này, chỉ là trong lịch sử thời không trung, cả nhóm không thể dùng lực, còn yêu thú không bị hạn chế. Nhưng cự ly cách hiện thực rất gần, lúc Thời không yêu thú lao đến, không gian liền vỡ ra, vô tận thần quang sáng lên, cả nhóm rời khỏi thời không.

Một loạt tiếng hô vang lên, chúng thần trong không gian của Thời Không đại thần thấy bốn người biến mất rồi quay lại.

Dù bốn người đã phiêu lưu rất lâu trong lịch sử thời không nhưng thời không hiện thực chưa biến hóa gì.

“Là gì vậy?”

“Trời ạ, rỗng sao?”

“Xấu quá, không phải rỗng, mà là một con trùng.”

...

Bọn Thần Nam thuận lợi quay về nhưng có một vị khách không mời, Thời không yêu thú bám sát tiến về thế giới hiện thực.

Cả bốn định lập tức xuất thủ diệt luôn yêu thú ngàn trượng.

Con trùng màu lục toát ra yêu khí xung thiên, thể nội hàm chứa sức mạnh đáng sợ, ngang ngửa một thiên giai cao thủ, hiển nhiên nó là sinh vật có trí tuệ, thấy tứ đại thiên giai cao thủ bao vây mình bèn cuộn lại, nổi lơ lửng trên không.

Nhưng có tới bốn thiên giai cao thủ, đối phó một yêu thú như nó không bỏ bèn gì.

Đúng lúc đó, từ trên cao chợt vang lên tiếng than: “Thời không yêu thú, loại tuyệt thế thần sủng này lại theo về, đừng giết nó.”

Bất kể là bọn Thần Nam hay chúng thần, đều hiểu người nói là sư phụ của Đại Ma - Ma Sư.

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, tóm lấy Thời không yêu thú cả ngàn trượng, không để nó kịp phản kháng, bàn tay mở ra một vùng không gian, quăng nó vào đó.

Ma Sư hùng mạnh.

Thời không yêu thú biến mất, bàn tay cũng tan theo những hào quang lại lóe sáng, một quang trụ từ trên cao xạ xuống, một nhân ảnh men theo thần quang hạ xuống, xuất hiện cạnh tứ đại cao thủ.

Đó là một thanh niên cao lớn, mái tóc dài đen như mực, mi kiếm rủ xuống, khuôn mặt góc cạnh như đao khắc nhưng không ai coi y là người trẻ tuổi bởi trong mắt thương tang cho thấy y là bậc cường giả đã trải qua vô tận tuế nguyệt.

“Ma Chủ?” Thần Nam kinh hãi, người này trừ mái tóc đen khác hẳn màu bạc của Ma Chủ, hình dáng hoàn toàn giống nhau.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, sau cùng nhớ ra, thay nhau kêu lên thất thanh: “Là người... người không có chết?”

“Người không bị ca ca Ma Chủ giết?”

369. Chương 370: Bảo Vật Của Trời

“Người...không phải bị Ma Chủ...giết rồi sao?” Pháp Tổ cảm giác miệng lưỡi khô rát, đó là siêu tuyệt cường giả trong truyền thuyết, là thân đệ đệ của Ma Chủ, cũng là cao thủ tại Thái cổ thời kì, hà cớ sống lại?

Nam Cung Tiên Nhi kinh nghi bất định: “Nghe đồn rằng công pháp của Ma Chủ tự giết người thân, giết mình rồi mới giết địch, gần như tự tàn hại, thu gom năng lượng cực lớn mới làm trọng thương được địch nhân, người... không phải đã chết vì thế rồi sao?”

“Lời đồn không thể tin được, ta suýt nữa mất mạng nhưng huynh trưởng đã đem linh hồn gần như tan nát của bản thân giữ lại linh hồn ta, giúp ta qua được kiếp nạn.”

Thân thể hùng vĩ của Ma Sư phát ra “thể” cực mạnh, lời lẽ tuy bình đạm, giai thích nguyên nhân với chúng thần nhưng dường như đang kể lại một việc hết sức nhỏ nhặt.

Chúng thần há hốc mồm, y là ai? Là thân đệ đệ của Ma Chủ! Dù không so được với huynh trưởng nhưng không kém bao nhiêu, tuyệt đối là một trong những cao thủ hàng đầu thiên địa.

Kinh ngạc rồi, chúng thần liền sôi lên, ai nấy chăm chăm nhìn Ma Sư không chớp.

Thần Nam càng kích động, hần đang đối diện một nhân vật tuyệt đỉnh trong truyền thuyết.

Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ tuy là người từ Thái cổ thời kì, không có giao tình gì với Ma Sư nhưng từng nhìn thấy, nghe thấy những việc y làm. Đó tuyệt đối là một cường giả, nếu Hắc Khởi của đệ ngũ giới đến xâm phạm, y đủ thực lực nghiền tiếp.

Sắc mặt Đức Mãnh lại liên tục thay đổi, Thái cổ cao thủ bất ngờ xuất hiện này khiến y không yên, không hiểu sau này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì.

Thần Nam có rất nhiều chuyện muốn hỏi Ma Sư, Ma Chủ để y lại Nhân gian giới, khẳng định có thâm ý nhưng lúc trước đệ ngũ giới xâm phạm, vì sao y không xuất thủ?

Ma Sư tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Thần Nam: “Ta mới tỉnh lại, lúc trước Hắc Khởi đến đã không tiện xuất thủ, nếu hần lại đến đương nhiên phải gặp gỡ một phen.”

Rồi không cho Thần Nam cơ hội hỏi tiếp: “Còn Không gian yêu thú lại là hồng hoang dị chủng khó gặp nhất, có được đó đúng là vô cùng may mắn, ha ha...”

Y không nén được, bật cười ha hả, hình như tâm tình dao động mãnh liệt. Đủ khiến một siêu tuyệt cường giả vui mừng như vậy, đương nhiên yêu thú vô cùng quan trọng.

“Có biết không? Nó xuyên qua được ngăn cách của sức mạnh thời không, là thánh vật phá hủy phong ấn.” Ma Sư không nói rõ phải dùng Thời không yêu thú làm gì nhưng y kích động như vậy, chắc chắn tác dụng rất lớn.

Một lúc lâu sau, y thu lại nét cười, tỏ ra trịnh trọng vô cùng, chăm chăm nhìn tứ đại thiên giai cao thủ: “Ta cảm giác được khí tức của cổ nhân trên mình các ngươi.”

Chắc y xuất hiện vì nguyên nhân này, hai đạo hào quang đáng sợ từ mắt y phát ra, quét qua mình tứ đại thiên giai cao thủ.

Ba chiếc lá xanh từ mình Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mãnh bay lên, phát ra ba đạo thần quang sáng chói đoạn hạ xuống, đập vào tay Ma Sư.

Thần quang màu lục thu lại, chiếc lá biến thành vô cùng bình thường nhưng vết máu kinh hồn trên mặt lá lập tức khiến Ma Sư biến sắc, thần tình kích động cực độ: “Là... y.”

“Chúng!”

“Diệt!”

“Sinh!”

Ma Sư thần tình ngưng trọng nhìn huyết tự trên phiến lá, tức thì ngậy người, sau cùng tỏ vẻ suy tư.

Thần Nam không nén được, chen vào hỏi: “Vốn có bốn phiến, nhưng phiến thứ tư đã vỡ nát.”

Hai mắt Ma Sư xạ ra hai đạo thần quang đáng sợ, không nói gì mà chỉ ngược nhìn trời. Rất mới lâu sau mới thở dài cảm thán: “Biến số, biến số! Phiến lá thứ tư đã trở thành thiên cổ biến số, có thể ảnh hưởng đến toàn thể tương lai.”

“Có nghiêm trọng vậy không?” Đức Mạnh tuy không phải người của giới này nhưng nghe Ma Sư nói, liền nảy lòng hiếu kỳ sâu sắc.

“Đương nhiên.” Ma Sư tỏ vẻ âm trầm thở dài một hơi: “Nếu các người biết kẻ đó là ai, sẽ biết tứ diệu truyền thư trọng yếu thế nào.”

“Là ai?”

Tứ đại thiên giai cao thủ không nhịn được đồng thời lên tiếng hỏi.

“Các người nói lại kỹ lưỡng cho ta nghe những tao ngộ ở Thái cổ thời kì.”

Thần Nam bèn tả lại cẩn thận những gì bốn người đã gặp lúc quay về thái cổ.

“Chết tiệt.” Ma Sư nắm mạnh hai tay vào nhau, phiến không gian Thời Không đại thần lưu lại rung lên bần bật, chư thần ở ngoài xa lắc lư, suýt nữa bị năng lượng cuồng bạo hất văng.

Đức Mạnh biến sắc, thâm kinh hãi trước thực lực của Nhân gian giới cao thủ.

“Đó là truyền âm vượt thời không! Người đó ở Thái cổ thời kì tìm được mấy đoạn thời không tương lai, dùng lá truyền lời cho các người, nói lại những gì sẽ xảy ra cho hậu nhân để chúng ta biết đường mà hành động.”

Ai nấy đều kinh hãi, người truyền lời không nhìn thấy bọn Thần Nam đến mới ngỡ bốn phiến là ra mà đoán trước được một phần tương lai nên làm vậy. Bọn Thần Nam vượt qua vô tận tuế nguyệt, nghịch chuyển thời không, vừa hay tiếp được.

Thần thông như thế quả thật xứng danh công tham tạo hóa a! Truyền ngôn xuyên qua thiên cổ, đúng là khó tưởng tượng nổi.

“Là ai?” Tứ đại thiên giai cao thủ không nhịn được đồng thời lên tiếng hỏi.

“Đại thần - Độc Cô Bại Thiên.”

Không chỉ bốn người kinh hãi mà chúng thần cũng sửng sốt, từ sau Vô thiên chi nhật, danh tính của nhiều cường giả Thái cổ thời kì lưu truyền khắp lưỡng giới, Độc Cô Bại Thiên là thần thượng chi thần, vang như sấm động bên tai chúng thần. Có ai không biết đến uy danh của Thái cổ cấm kị đại thần.

“Quả nhiên...là y.” Pháp Tổ chặt vật nuốt nước bọt xuống, ngậy người nhìn ba chiếc lá trong tay Ma Sư.

Nam Cung Tiên Nhi, Thần Nam, Đức Mạnh dậy sóng trong lòng, đại thần Độc Cô Bại Thiên trong truyền thuyết đã xuất ra bốn chữ chân ngôn, vượt qua thời không mà đến tay họ ba phiến, đúng là kinh hoàng.

“Soạt.”

Hào quang lóe sáng, Ma Sư đột nhiên biến mất, công lực này quả thật khiến Đức Mạnh và Pháp Tổ tự thẹn không so được.

Nhất thời, cả vùng không gian lặng ngắt, hồi lâu sau, chúng thần mới tỉnh lại.

“Đại thần Độc Cô Bại Thiên không phải đã không còn nữa sao?” Đức Mạnh thận trọng hỏi, y có thể không biết tới những Thái cổ cao thủ khác của Nhân gian giới, nhưng chắc chắn biết Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ. Năm xưa hai người này từng đánh khắp lục giới, ở đệ ngũ giới có nhiều truyền thuyết liên quan đến họ.

“Đúng ra...đã biến mất.” Pháp Tổ ngơ ngẩn lên tiếng, “có lẽ trong lúc cuối y đã nhận ra gì đó nên dùng bốn phiến lá báo cho hậu nhân.”

Nam Cung Tiên Nhi tỏ vẻ nghi ngờ: “Đến giờ ta lại không tin vào truyền thuyết đó, Ma Sư vẫn sống nhăn trên đời, trời mới biết Độc Cô Bại Thiên có quay lại không.”

Thần Nam không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát tình hình.

Đức Mạnh tỏ ra lúng túng, những nhân vật như thế quay về, đã tâm của bậc quân vương như y tốt nhất nên dẹp đi cho rảnh.

Pháp Tổ do dự: “Chắc...không xuất hiện nữa. Ma Chủ từng nói Độc Cô Bại Thiên đã xong rồi...”

Lần này tứ đại thiên giai cao thủ dẫn chúng thần đến Tiểu lục đạo tìm bảo vật của Thời Không đại thần để lại, rồi xuyên qua thời không tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền, tất cả cũng đến lúc hạ màn.

Pháp Tổ tuy muốn lấy Thái Thượng vong tình lục nhưng bị Thần Nam khéo léo cự tuyệt, lí do trong lúc ở không gian của Thời Không đại thần đã liên tục công kích hấn, lúc về cổ đại hấn cũng không lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền nên những điều kiện nêu ra đều không hiệu lực.

Pháp Tổ tức giận dân Tây phương thần linh đi trước, Đức Mạnh theo sát. Nam Cung Tiên Nhi được Thần Nam ủy thác, mỉm cười liên liên, dẫn bọn Huyền Trang ra đi.

Thần Nam muốn một mình ở lại không gian của Thời Không đại thần bế quan tu luyện, khám phá bí mật của Thái Cực Thần Ma đồ. Hấn nghe Thần bí nhân nói nó chính là thiên bảo, Sinh Mệnh nguyên tuyền ẩn trong đó.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng cũng muốn ở lại nhưng đều bị hấn đưa đi. Long Vũ rất lo cho hấn nhưng được hấn truyền âm giải thích, cũng hiểu rằng hấn thật sự muốn một mình tham ngộ tu luyện, đành cùng Tiềm Long lưu luyến rồi đi.

Long Vũ cũng cần bế quan để luyện hóa công lực của Thất Tuyệt thiên nữ. Thân thể nàng mỗi thời mỗi khắc lại phát sinh biến hóa, vô hình trung khí chất cần thay đổi, những tình cảm vẫn vương nhát dần...

Tất cả đều đi, duy mình Thần Nam ở lại trong thiên địa của Thời Không đại thần, ngồi trên bãi cỏ, chìm vào không linh chi cảnh.

Hấn phải tham ngộ cho ra bí mật của thiên bảo Thần ma đồ, ngàn năm tới, trong lục giới sẽ xảy ra việc trọng đại, Thái cổ cường giả trong truyền thuyết sẽ hoàn thành thời không chi lộ, đến thế giới này, bọn Ma Chủ cũng sẽ từ đệ tam giới quay về.

Thái cổ chư thần lại hiện thế, đại thời đại hỗn loạn lại tới. Hấn phải chuẩn bị ổn thỏa mọi sự.

Ở trong thiên địa tĩnh mịch, hấn bất động như đã hóa thạch.

Ba tháng trôi qua, hấn vẫn chìm trong huyền cảnh vi diệu, đã nắm được sức mạnh bản nguyên của thời gian và không gian, không ngừng cảm ngộ những bí ảo của thời không. Ba tháng này dài như ba vạn năm với hấn.

Hấn xuyên qua sông thời gian, lơ lửng trong vô hạn không gian, tìm kiếm khắp biển thần thức...

Ngoại giới xảy ra nhiều chuyện nhưng hấn không biết, chìm sâu trong cuộc hành trình riêng. Bất quá, mỗi đạo kinh mạch, mỗi thốn da thịt đều đã được thần thức tìm qua nhưng Thái Cực Thần Ma đồ vẫn mất dạng.

Hấn nhớ rõ quang cầu hai màu ở trong Khí Hải nhưng hiện tại nó vô ảnh vô tung.

Lại một tháng nữa qua, hấn tham ngộ sức mạnh bản nguyên của thời không, suýt nữa tự hủy con đường của mình mới thấy rung động quen thuộc, Thần ma đồ liền hiển hiện.

Hắn bắt kể hậu quả, cho thần thức lao vào vùng sáng đó.

Nhưng gần trong tấc gang mà như cách xa chân trời, phẳng phất cách ngăn cả một phiên thời không.

Thần thức hắn liên tục phi hành, nhưng Thần ma đồ liên tục cách xa, giữa cả hai là một không gian không thể vượt qua.

Là sao nhỉ? Hắn tràn ngập trong nghi vấn, cuối cùng cũng thấy Thần ma đồ, vì sao không với tới được?

Thời không!

Hắn đột ngột tỉnh ngộ, Thái Cực Thần Ma đồ tuy trong thể nội nhưng có sức mạnh thời không ngăn cản với thần thức của hắn, cũng như thái cổ bị ngăn trở lại.

Hắn bèn vận dụng sức mạnh bản nguyên của thời không, không ngừng tìm theo Thần ma đồ, phi hành trong thần thức vô tận.

Lại một tháng nữa.

Hắn có cảm giác như mình đã xuyên qua vũ trụ hồng hoang, trải qua tuế nguyệt vô tận, không thể kiên trì nổi nữa, lặng lẽ dừng lại nhìn Thái Cực Thần Ma đồ.

Kinh ngạc hơn là nó cũng dừng lại.

Lúc đó hắn không còn lực khí, mệt mỏi vô cùng, toàn thân gục xuống, chìm vào biển thần thức vô tận.

Chợt hắn thấy Thái Cực Thần Ma đồ xông tới, điên cuồng quay tít, lớn dần rồi chụp lấy hắn.

“Chết tiệt.” Ý thức sau cùng của hắn gào lên, Thái cực đồ lại muốn thanh toán hắn.

“Ầm.”

Sinh khí màu vàng và tử khí đen ngòm tràn ra, Thái cực đồ phủ kín thần thức, ào ạt nuốt chửng hắn.

370. Chương 371: Hồn Lực Hùng Hậu Xa Xưa

Thần Nam đã kiệt lực hôn mê, không chống nổi Thần ma đồ.

Đó là một “thế giới” kì dị, không sai, đúng là một thế giới. Người khác nhìn vào chỉ thấy Thái cực đồ rất nhỏ, nhập vừa vào thể nội Thần Nam nhưng không gian nội bộ lại vô cùng rộng lớn, như giới tử nạp tu di, ẩn chứa một thế giới thần dị.

Thần Nam nhỏ xíu như hạt bụi trong không gian vô cùng đó.

Sinh khí và tử khí đồng thời tràn ra, sóng ánh sáng vàng rực như biển gợn tràn lên khiến linh thức của kẻ hôn mê như Thần Nam ầm ập, thoải mái. Mỗi lần sức mạnh màu vàng rút đi, sức mạnh tử vong màu đen tràn tới, phát ra áp lực tà dị đáng sợ khiến hắn có cảm giác đang gánh chịu hai tầng băng hỏa ngàn cân.

Không biết qua bao lâu, hắn mới tỉnh lại, bốn bên trống trải, hư không vô tận, bản thân hắn cơ hồ đang ở trong vũ trụ không gian vĩnh hằng cô tịch.

Ở đây không có ánh sao, không có sinh mệnh, chỉ có một mình hắn cô đơn phiêu lạc tại hư không, thỉnh thoảng kim quang mờ mờ lóe lên cùng tử vong khí tức đen ngòm dậy sóng. Một nơi tà dị cùng cực.

Hắn nhớ rõ mình bị Thần ma đồ nuốt lấy, giờ hướng mắt nhìn xung quanh, thoáng chốc đã hiểu ra, hiện tại mình đang ở trong Thần ma đồ, hóa ra trong đó lại quái dị như vậy.

Không đúng chẳng? Không thể trống trải như vậy, Thái cực đồ đã nuốt vào không ít cao thủ đáng sợ, sao lại tĩnh lặng ghê người như vậy.

Hắn tĩnh tâm lại, thoáng chốc cảm giác được một cỗ sức mạnh hùng hậu đang gọi mình, liền phi hành trong không trung vô tận, xuyên qua sinh chi khí tức và tử vong khí tức, lao về nơi sâu nhất của hư không.

Không biết phi hành bao nhiêu vạn dặm, hình như vĩnh viễn không có tận đầu, đến lúc hần mất kiên nhẫn thì phía trước có một vùng sáng mờ mờ như ánh đèn soi rọi, chỉ dẫn phương hướng.

Đạo hồn độn thần mang như vàng thái dương sáng rực hư không rộng lớn, hần tăng tốc, nhanh chóng lao tới.

Lúc đến gần mới nhận ra là một hồn độn chi môn cao vút.

Hần hơi do dự, chầm chậm tiến lại, cảm giác rõ ràng sức mạnh như biển lớn từ trong phát ra, luồng đại lực không thể dò nổi.

Sau cùng hần tiến vào, không hề bị ngăn trở mà thuận lợi xuyên qua.

Đó là một không gian đặc dị, cũng vô biên nhưng không trống trải mà hần nhìn thấy nhiều thần điện trôi nổi trên không, từng đạo hồn lực từ trong đó phát ra.

Đó là gì?

Đột nhiên toàn bộ thần điện rung chuyển, từ trong vang lên tiếng gầm gào, ngàn vạn hồn phách gào rú.

Từng đạo hồn ảnh nổi lên trên thần điện, mục quang lơ lửng cất tiếng rống lên.

Thần Nam lập tức hiểu ra, đó là...thần ma tàn hồn mai táng tại Thần Ma lăng viên.

Nhất thời hần ngưng ngẩn, ngàn ấy thần ma tàn hồn đều bị nhốt trong này, nhưng đó không phải toàn thể, hần đi qua trùng trùng điện vũ, nhìn thấy phía trước có một luyện ngục, vô số hồn ảnh gầm gào giãy giụa trong đó.

Hần vô cùng kinh hãi, trong Thần ma đồ nội thật thái quá quỷ dị.

Hần dám khẳng định, Thần ma đồ tuy nuốt hần vào nhưng không có ý thương tổn, đến giờ hần vẫn hành động tự do, không bị hạn chế như các thần ma tàn hồn ảnh, không bị giữ trong các địa vực đặc thù, hơn nữa các hồn ảnh hiển nhiên đều tàn khuyết.

Xuyên qua luyện ngục, phía trước lại là một nơi vạn hồn vật vờ, thần ma tàn hồn ở đó như sa vào bùn lầy, không thể tự thoát ra.

Vượt qua đầm lầy, trước mặt liền xuất hiện một nơi kì dị, trên không lơ lửng một vùng sa mạc, điểm điểm lục quang tỏa sáng trên cát vàng.

Đó là những thân thực vật vô danh, đứng thưa thớt trong sa mạc, từ cách mấy dặm đã nhìn thấy, một cây có một đóa hoa cực lớn bùng nở, trong đó bao lấy một thần ma tàn hồn, chỉ có chiếc đầu thò ra khỏi đóa hoa.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy những thần ma này hình như mạnh hơn hần các hồn ảnh lúc trước. Đột nhiên hai mắt hần bắn ra hai đạo thần quang, rễ những cây này có dao động sinh mệnh cực kì rõ rệt, từng giọt nước rơi xuống thấm vào rễ, là Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Tuy số lượng rất ít nhưng hần nhận ra là Sinh Mệnh nguyên tuyến nguyên thủy đang từ từ ngưng tụ.

“Quả nhiên Sinh Mệnh nguyên tuyến là tinh hoa của thần ma chi lực.” Hần cảm thán.

Đoạn hần tiến vào sâu trong sa mạc, không lâu sau nhìn thấy một đóa hoa cực lớn, lớn hơn nhiều lần đóa lúc trước.

Lúc nhìn thấy chiếc đầu từ đóa hoa thò ra, hần chấn động, đạo hồn ảnh đó là Tùng Tấn Đức Bố, Thái cổ quân vương đầu tiên bị hần thịt.

Phát hiện này khiến hần kinh ngạc, Thái Cực Thần Ma đồ quả thật là thiên bảo thần dị vô cùng.

Hần cẩn thận quan sát, quang đóa hoa của Tùng Tấn Đức Bố đang nhỏ xuống Sinh Mệnh nguyên tuyến, nhìn thật kỹ hần mới nhận ra mình lầm, thần ma bị bao phủ trong đóa hoa không hẳn đơn thuần đang chế tạo Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Tuy liên tục có nước nhỏ xuống nhưng nhìn kĩ mới thấy giọt Sinh Mệnh nguyên tuyến nhỏ xuống lại từ rế cung cấp lên, tựa hồ hình thành vòng tuần hoàn vi diệu.

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, những đóa hoa rải rác trong sa mạc tựa hồ không chế tạo Sinh Mệnh nguyên tuyến, Thần ma đồ tịc không hủy diệt chúng mà đang tiến hành tuần hoàn.

“Lẽ nào những thần ma này có chỗ sử dụng đến?” Thần Nam chìm trong nghi hoặc.

Thấy Tùng Tán Đức Bố nhắm tịt mắt, không còn tri giác, hấn nhíu mày, dựa vào bản năng hấn biết những thần ma lác đác trong sa mạc đều cực mạnh, thân phận không tầm thường, do họ đều là những cường giả tuyệt đỉnh nên được đãi ngộ khác hẳn.

Hấn tiếp tục phi hành, nhận ra trong sa mạc vôn tận có mấy đóa không kém hơn Tùng Tán Đức Bố, cánh hoa khổng lồ phát ra sinh mệnh dao động cực mạnh.

Hấn thật sự rung động, có những đóa hoa này chứng minh họ không hề kém cạnh Tùng Tán Đức Bố, đều là tuyệt đỉnh cường nhân!

Thần ma đồ thật quá tà dị, đúng là một món bảo vật tuyệt đỉnh, năm xưa ngàn ấy cường giả gục ngã, bị mai táng tại Thần Ma lăng viên đều bị Thái cực đồ hút mất phần tàn hồn.

Phi hành hơn nửa thời thần, hấn đến chính giữa sa mạc, cảnh tượng khác hẳn, là một vùng xanh om, toàn những thực vật xanh mướt phát ra thần quang xung thiên.

Từ xa nhìn lại, lục quang như thông với trời cao, dao động sinh mệnh cực mạnh như biển lớn tràn dâng.

Thần Nam không do dự gì tiến thẳng vào vùng lục quang, bên dưới là những thần thụ linh thảo chưa biết tên mọc trên từng thốn đất.

Một con suối trong róc rách chảy, vang lên tiếng động vui tai.

Thần Nam ngẩn người, là — Sinh Mệnh nguyên tuyến. Cách rất xa hấn đã cảm giác được dao động sinh mệnh ào ạt như biển.

Hấn không nén được tiếng thở dài, con suối mà người đời cực khổ truy tìm lại ở đây.

Vô căn linh tuyến trong truyền thuyết lại ở trong Thần ma đồ.

Nhờ Sinh Mệnh nguyên tuyến mới sinh ra các loại tiên thụ linh thảo thêm phần thần dị, được thần tuyến tưới mát, mỗi ngọn cây, nhánh cỏ ở đây đem ra ngoại giới đều là thiên tài địa bảo hiếm thấy.

Thần Nam kinh ngạc, những thần ma trong đóa hoa tại sa mạc bị Sinh Mệnh nguyên tuyến giữ trong một trạng thái đặc thù.

Sau cùng cũng tìm được vô căn chi tuyến, hấn vui mừng khôn xiết, có lẽ Vũ Hinh và Thần gia bát hồn đã có cách giải quyết, đã thấy tia sáng hi vọng.

Xuyên qua thiên tài địa bảo dày đặc, lúc hấn thấy mặt hồ nhỏ do Sinh Mệnh nguyên tuyến tích tụ thành, liền ngơ ngẩn.

Xung quanh mặt hồ rậm rịt cây cối, thần quang màu lục ngút trời, trên tầng không mặt hồ có một nam tử trần trụi bị các loại dây mây bao phủ.

Hấn suýt nữa kêu ầm lên, đó không phải hấn sao? Đáng vẻ, khí chất giống hệt.

Bất quá, Thần Nam bị cấm cố trên tầng không tiểu hồ không còn ý thức, chỉ có dao động năng lượng cực mạnh toát ra.

Trong óc hấn chợt hiện linh quang, hấn từng hấp thụ hồn lực của thái thượng Thần Nam, kích tan sức mạnh của ma tính Thần Nam vào thể nội, nhưng luồng đại lực đó lại không biết bay đi đâu mất...

Thấy nam tử trên không, hấn liền đại ngộ, đó là do hồn lực cực mạnh ngưng tụ thành, không chỉ bao quát hồn lực của cả hai Thần Nam kia mà gồm luôn sức mạnh thời đỉnh cao của hấn.

Sức mạnh đó tan đi, không hề biến mất mà tích tụ lại, bị cấm cố tại đây. Đương nhiên không phải ảo giác, mà là sức mạnh từng thuộc về hắn, cảm giác này hiển hiện vô cùng chân thực.

“A...” Hắn kích động gầm lên khi nhìn thấy hi vọng trở lại mạnh mẽ như xưa.

Trầm tịch mười mấy năm, lê thân tàn phế chịu khổ, ném trải đủ nhưng chua cay đắng ngọt của nhân thế, sau cùng hắn cũng thấy con đường sáng quay về.

Hồi lâu sau hắn mới bình tĩnh nổi, không vội lỗ mãng hành động, hồn lực mạnh như thế bị cấm cố tại đây, đương nhiên không thể muốn là thả ngay được.

Hắn bay lên không, lấy phương thiên họa kích từ nội thiên địa ra, tuy không còn sức mạnh nhưng tuyệt thế hung binh này vẫn chịu khống chế của hắn, sinh ra cảm giác huyết mạch tương liên.

Lưỡi kích sắc lẹm chém lên lớp dây mây vây quanh nam tử trên không, tức thì lớp dây mây xanh biếc bắn ra thần quang sáng lóa, bùng lên dao động sinh mệnh hùng hậu, hất phương thiên họa kích ra, khiến hắn không thể lại gần.

Hắn vô cùng kinh hãi, mấy gốc thần đằng này tà dị quá mức, mạnh đến không tin nổi.

Thần Nam do hồn lực ngưng tụ thành treo lơ lửng trên cao trăm trượng, đám dây mây mọc bên bờ hồ cũng vươn lên trăm trượng, vây chặt hắn vào trong.

“Chết tiệt, đám thần đằng này được Sinh Mệnh nguyên tuyền tiếp cho sức mạnh vô tận, khó lòng chặt đứt.” Thần Nam nhíu mày, muốn thả hồn lực hùng hậu của mình, xem ra không dễ.

Sau cùng hắn xuất ra sức mạnh thời gian, trong phạm vi ba trượng, hắn khống chế được sức mạnh bản nguyên của thời không, định dùng sức mạnh bá đạo đó phá tan dây mây, thả hồn lực ra.

Nhưng hắn phát giác, sức mạnh bản nguyên của thời không tuy mạnh vẫn không chống nổi Sinh Mệnh nguyên tuyền không ngừng được tăng cường. Đám dây mây bắn ra thần quang xung thiên.

Cùng lúc, hắn thấy tàn hồn bị nhốt cũng lóe lên thần quang màu lục. Đó...hắn kinh ngạc, sự tình phức tạp hơn nhiều tưởng tượng, không đơn thuần là cấm cố, mà thần đằng đang đưa sinh mệnh chi năng vào tàn hồn.

Là gì vậy nhỉ? Thần Nam hoài nghi, tàn hồn như một quả còn xanh, đợi năng lượng không ngừng bồi bổ, liệu có xảy ra tình huống “đưa chín cuống rụng” chăng? (hàm ý giả thay thật.)

371. Chương 372: Đoạt Lại Sức Mạnh

Thần Nam bó tay trước dây mây nhưng quyết không buông xuôi, hiện tại lực giới có dấu hiệu hỗn loạn, cần có sức mạnh mới ứng phó được, nhân tố cần gấp nhất là thời gian, hắn không thể đợi được nữa.

Khổ công suy tư một hồi hắn không tìm ra cách chặt đứt dây mây.

Sau cùng, hắn từ từ hạ xuống, “bùm”, rơi xuống mặt hồ. Ở đó có sinh mệnh chi năng vô tận, tàn hồn thông qua dây mây mà lấy được sức mạnh từ đó.

Hắn muốn thử xem trong thời gian ngắn có thu hoạch gì bất ngờ không.

Ngay sát na sa xuống, hắn có cảm giác đã quay lại nguyên bản, sức mạnh vô tận thuận theo từng lỗ chân lông tiến vào thân thể, hắn chìm trong cảm giác khoan khoái, thông sướng.

Đó là bản nguyên của sinh mệnh!

Từ lúc mất sức mạnh, hồn lực giảm hẳn, hiện tại đối diện với sức mạnh thuần túy, khác nào sa mạc khô hạn đột nhiên được dòng nước tưới đẫm, toàn thân nhẹ nhõm vô ngần.

Tắm mình trong sức mạnh bản nguyên, thân thể hóa thành thường nhân của hắn tỏa rạng bảo quang, sức mạnh tiềm tàng tại cơ thể dường như thông suốt với bên ngoài.

Hắn có cảm giác sức mạnh hùng hồn đang trở lại, thậm chí nghe thấy tiếng ào ào như biển gầm bên tai, đó là sức mạnh tuyệt đối.

Quả nhiên có những luồng công lực không mất đi mà tiềm tàng tại thể nội? Sau cùng hắn cũng hiểu được.

Hắn duỗi thân thể, buông lỏng toàn thân, chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, nhận lấy sinh mệnh chi năng vô tận, gột rửa nhục thể, thẩm thấu linh hồn.

Cơ duyên thể này, sao có thể bỏ qua?

Sinh Mệnh nguyên tuyến là bảo vật vô giá với bất cứ ai, thể hiện cho thần ma tinh hoa, là sức mạnh tinh túy nhất các thần ma chết đi hóa thành cùng tụ lại thành vô căn chi tuyến.

Xét về khía cạnh nào đó, Sinh Mệnh nguyên tuyến là biểu hiện của quy luật.

Thần ma phát triển giữa thiên địa nhưng đạt đến đỉnh cao rồi sẽ tiến sang hủy diệt, để lại Sinh Mệnh nguyên tuyến, cùng như để lại hạt giống, mà là hạt giống còn lại sau cơn đại phá diệt.

Từ hạt giống này sẽ xuất hiện đại phồn thịnh.

Theo truyền thuyết, nhiều thần linh khi xưa do Sinh Mệnh nguyên tuyến sinh ra, coi như dòng suối là một vòng luân hồi.

Thần ma bị diệt, để lại dòng suối cho thần linh mới sinh ra trong đó.

Theo quy luật này, Sinh Mệnh nguyên tuyến phức tạp hơn nhiều thể nhân tướng tượng.

Thần Nam nổi chìm giữa Sinh Mệnh nguyên tuyến, không còn thấy thời gian trôi đi, sinh mệnh chi năng vô tận tu bổ vết thương ngấm trong thân thể hắn.

Tuy trước đó hắn tựa hồ thành một thường nhân, suy lão đến cùng cực nhưng chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyến mới hiểu được vết thương ngấm đáng sợ thế nào, thân thể hắn có quá nhiều điểm bất ổn.

Thái cổ quân vương A Lý Đức trước khi chết để lại thất phách hóa thành thần kiếm, găm, vào thể nội hắn, đó là nguyên nhân trực tiếp khiến hắn thân tàn thể phế ngàn ấy năm.

Thất phách của A Lý Đức thủy chung vẫn găm mòn linh hồn hắn, khiến hồn lực không ngừng tiết ra, may mà Thái cực đồ là bảo vật, hút hết sức mạnh vào không gian thần bí, dùng Sinh Mệnh nguyên tuyến tụ tập lại tàn hồn.

Thời gian cứ trôi mà hắn không có cảm giác, đã hơn một năm hắn chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, bản thân chỉ thấy như vừa qua một sát na.

Sát khí do thất phách của Thái cổ quân vương A Lý Đức ảo hóa thành dần bị Sinh Mệnh nguyên tuyến luyện hóa, biến thành hồn lực cực kỳ thuần tịnh thẩm vào hồ nước.

Về bản chất, thân thể tàn phế của hắn đã được chữa lành hoàn toàn.

Nhưng hắn phát hiện ra sự thật kinh người rằng sức mạnh hùng hậu không quay về, hắc chưa thức tỉnh lại. Nhờ linh giác sắc bén, hắn cảm giác được thể nội có sức mạnh cuộn cuộn nhưng không thể nắm bắt hay sản sinh liên hệ với nó.

Thân thể hắn tuy liên tục hấp thu sinh mệnh chi năng vô tận trong linh tuyến nhưng tựa hồ có mấy đạo vô hình kinh mạch nối với tàn hồn bị cấm cố trên không trung. Thành thử dòng năng lượng đó theo dây mây quấn quanh tàn hồn mà thẩm vào.

Hắn không hiểu vì sao thân thể không còn vết thương ngấm nào mà vẫn xảy ra tình huống đó?

Hình như sự tình không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Hắn từ trong Sinh Mệnh nguyên tuyến bay lên, quanh người lấp lánh bảo quang, làn da lấp lánh thần dị vô cùng, phẳng phất mỗi thốn huyết nhục đều chứa đầy sức mạnh.

Hắn vô cùng hoan hỉ, tuy không thể dùng khối sức mạnh khổng lồ trong người nhưng cảm giác được nhục thể đã khôi phục trạng thái đỉnh cao năm xưa.

Hắn đã trở thành thiên giai nhục thể! Hình như còn mạnh hơn trước một chút.

Nếu...đánh thức được sức mạnh trong cơ thể cùng hấp thu tàn hồn chi lực bị cấm cố trên không trung, chắc chắn sẽ thành một thiên giai cao thủ chân chính.

Lúc đó sẽ đạt đến trình độ nào hắn cũng không biết nhưng chắc chắn là một đột phá đáng kể

Lòng hắn ngập hi vọng.

Đồng thời hắn cũng nghĩ tới một vấn đề đáng sợ, tàn hồn liên tục rút sức mạnh từ thể nội hắn liệu có sinh ra một thân thể hoàn toàn mới như thái thường và ma tính Thần Nam chăng?

Lòng hắn lạnh ngắt! Không phải không có khả năng sẽ xảy ra biến dị kiểu phá đi lập lại! Quyết không thể để tình huống đó phát sinh!

Đoán biết được tình huống không hay, lòng hắn vừa hi vọng vừa lạnh giá, cảm giác tất cả không nằm trong tầm tay mình, hắn phải thay đổi, không thể làm vật dẫn cho người ta.

Hắn muốn lấy lại sức mạnh vốn thuộc về mình.

Hắn bắt đầu vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không, quyết định mạo hiểm một phen. Thiên giai nhục thể bùng lên hào quang chói lòa, thân ảnh mờ dần, hắn đang vận chuyển sức mạnh thời không tự phân giải.

Đã không thể cắt được lớp dây mây để thả tàn hồn ra. Hắn quyết định đi ngược, tự nhập vào tàn hồn để giành lấy sức mạnh.

Quả là mạo hiểm, vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không tự phân giải khiến hắn chịu giày vò tim phổi như bị cào cấu.

Điểm điểm quang mang trải ra, không chỉ nhục thể phân giải mà linh hồn hắn cũng hóa thành một đạo hào quang phân tán tại không trung. Lần này hắn hoàn toàn thấy được sức mạnh bản thân.

Thân thể được phân giải hóa thành hào quang dao động hùng hậu trên không, phát ra thần lực cực mạnh.

Sức mạnh như vậy khiến hắn kinh hãi...nếu nắm được toàn bộ, hắn còn gì phải sợ Hắc Khởi.

Đồng thời hắn cảm thấy thần thức là nơi thần bí nhất, giống như một vùng hỗn độn, dù đã phân giải nhưng vẫn còn vô vàn bí mật không thể hiểu được! Hình như trong đó còn một loại sức mạnh khác.

Từng chút dao động phát ra, ngoài xa hồn của Huyền Vũ giáp, Khốn Thiên tác, Thạch Cẩm đương nổi chìm.

Đó là hồn năng của các bảo vật.

Hắn đã biết bí mật của công pháp Thần gia, hiện tại nhìn thấy tàn hồn của bảo vật cũng không lấy làm lạ, chúng xuất hiện ở đây là đương nhiên.

Ngạc nhiên là hắn không thấy hồn ảnh của Liệt Không kiếm và Hậu Nghệ cung. Đại Long đao đã chuyển sinh, sức mạnh của nó bị Long Nhi hấp thu sạch.

Còn hiện tại... tàn hồn của Liệt Không kiếm và Hậu Nghệ cung vốn phải xuất hiện đã đi đâu?

Hắn không hiểu. Lúc xuyên qua thời không còn cảm giác được hai món thần binh tồn tại, giờ lại không thấy là sao?

Trong lúc hắn hoang mang thì trên Nguyệt lượng ở Thiên giới, hai hài đồng đang đùa nghịch, chạy nhảy tung tăng. Cả hai mới chừng hai, ba tuổi, một nam một nữ, như được điêu khắc từ ngọc.

Hai hài đồng vô cùng xinh đẹp, tóc mai phất phơ, cặp mắt to tròn, sống mũi cao vút, môi đỏ tươi, khoe môi còn dính rớt dãi nhưng càng tô thêm vẻ khả ái.

Tiểu nữ hài tóc đen nhánh, mắt sáng như hắc bảo thạch, ngọnh ngọnh gọi: “Ca ca nhanh lên.”

Tiểu nam hài đi sau một chút nhấc bàn chân trần, ngọnh lú ló đáp lại: “Không sao, lần này không bị ai phát giác.”

Cả hai lắc lư bay lên, tung tăng nhảy chân sáo trên không trung rồi khỏi Nguyệt lượng, chạy ra ngoài Thiên giới.

Nét Thần Nam phát hiện hai nhóc tì này nhất định sẽ giết mình.

Nhưng hắn không thể biết bởi hiện tại đang dốc sức đoạt lại sức mạnh.

Thân thể phân giải liên tục lao vào tàn hồn bị cấm cố nhưng thủy chung không thể tiến vào thân thể. Sau cùng hắn phân giải thành quang thể, lao xuống tiểu hồ, men theo rễ mây tên lên.

Lần này hắn đã thành công, rễ mây coi hắn là năng lượng thuần túy, hấp thụ rồi đưa vào tàn hồn. Nhờ thể thân thể bị phân giải của hắn tiến vào được tàn hồn bị cấm cố, dung hợp lại.

Hắn cảm giác được tàn hồn đang phẫn nộ, nghe được tiếng gầm rống của nó, giãy giụa kịch liệt, định chấn nát kẻ xâm nhập.

Hắn cười lạnh, tàn hồn quả thật có khả năng phát triển thành một sinh mệnh hoàn toàn mới, lần này hắn quyết không thể để nó như nguyên. Nó khác với Thái Thượng và ma tính Thần Nam, cả hai đều sinh tồn phát triển trong thân thể hắn, cùng một gốc nên hắn nắm được sức mạnh bản nguyên của thời không là có cách khắc chế.

Nhưng tàn hồn lại không chịu quyền điều khiển của hắn, thông qua hắn mà liên tục hấp thu sức mạnh của Sinh Mệnh nguyên tuyền mà bản thân hắn không thu được gì.

Hắn vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không xung kích, thanh toán tàn hồn.

Đó là sức mạnh vốn thuộc về hắn, đương nhiên nên bị thu hồi! Nhưng đúng là một quá trình vô vàn thống khổ, trận chiến kéo dài cả tháng, hắn mới dần chiếm thượng phong.

Cùng lúc, thần thức sáng chói, hắn chợt xuyên thấu thời không, nhìn thấy Thần Ma lăng viên, thấy một thanh niên cao lớn đang nhìn mình.

Là thanh niên đã thấy tại Thần Ma lăng viên lúc xuyên qua thời không, vẫn không thể thấy chân dung y, sức mạnh mờ mịt như vân vụ che trước mặt y.

Thần Nam cả kinh, hắn tin không phải mình thật sự làm được thể mà đối phương xuyên thấu thời không để hắn nhìn thấy.

Thần bí thanh niên ngưng thị hồi lâu, không thấy rõ hỉ nộ ai lạc đã mờ dần, Thần Ma lăng viên cũng tan biến. Thần Nam hơi kinh hãi, đủ thấy Thần bí thanh niên vẫn ẩn thân trong Thần Ma lăng viên, không hiểu sao vừa rồi lại xuất hiện.

Trong lòng hắn dấy lên dự cảm không lành, tàn hồn bị cấm cố này có liên quan đến đối phương?

Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng phải đoạt lại.

Ba tháng tháng giằng co, Thần Nam triệt để chấn nát tàn hồn, hút vào thân thể, lúc đó hắn chợt thấy tự tin cực độ, toàn thân chìm trong sức mạnh như biển trào.

Nhưng hắn lại phát hiện mình lại bị dây mây quấn quanh thay vị trí của tàn hồn, sinh mệnh chỉ năng theo dễ cây truyền vào thân thể.

Giờ hắn làm được gì? Ngủ yên! Mặc cho sức mạnh tự trào lên.

372. Chương 373: Thiên Giai Xuất Quan

Phía trước là một tiểu nữ hài cũng xinh đẹp như được điêu khắc từ thần ngọc, toàn thân phát ra linh khí, chiếc váy lát phất trong gió đang cao hứng chạy như bay.

“Không Không ca ca, mau lên, mau lên.” Tiểu nữ hài liên tục quay lại giục, tóc mai dịu dàng phất lên.

Nếu có người thấy hai tiểu đồng chưa sạch hơi sữa đang đập hư không, lắc lư chơi đùa nhất định sẽ kinh hãi ngã lăn ra đất.

Cả hai xinh đẹp hơn tiểu thiên sứ, đượm linh khí hơn tiên nhân khiến ai nấy kinh hãi, con cái nhà ai nhỉ? Mới sinh ra chưa lâu đã bay được lên không, quả thật khó tin.

Hai tiểu đồng bay lên tầng không Thiên giới, hai tiên nhân bay qua nhìn thấy, há hốc mồm kinh hãi, suýt nữa rớt xuống.

Hồi lâu sau một người mới bình tĩnh lại: “Con nít còn hơi sữa...lại...biết bay!”

Một người khác cũng hồi lâu mới lên tiếng được: “Đúng là không thể tưởng tượng.”

“Ồ, xin chào hai vị thúc thúc.” Tiểu nữ đồng Y Y lắc lư bay tới.

Không Không bám theo, cất lên giọng nói ngây thơ: “Xin hỏi hai vị có biết Tiểu lục đạo ở đâu chẳng?”

Hai vị tiên nhân vừa trải qua muôn vàn suy tính, định bắt hai hài đồng về làm đồ đệ, những đứa nhỏ linh tuệ thể này đúng là lương tài mỹ chất khó kiếm, nếu thu được làm y bát truyền nhân, khác nào gặp được cơ duyên cực lớn.

Nhưng vừa nghe chúng hỏi, họ lập tức tỉnh ngay, suýt nữa ngã xuống vì kinh hãi. Tiểu lục đạo là chốn nào? Ngay cả những thần linh thực lực siêu cường cũng không dám ơ hờ tiến vào, hai tiểu đồng lại dám hỏi, không cần nghĩ cũng biết gia thế của chúng không thể trên vào.

Để tránh rắc rối, hai tiên nhân lắc đầu, nhanh chóng đông thẳng.

“Không ai biết...”

Hai nhóc tỷ nhần nhí nhìn nhau.

“Ta nghe nói hình như ở Nhân gian giới...”

“Đi mau, nếu không lại bị bắt về.”

Thần Nam không biết hai hài đồng đang bước trên con đường tìm Tiểu lục đạo, hướng về nơi hẩn tàng thân. Lúc này hẩn bị dây mây quấn quít, liên tục truyền cho sức mạnh của Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Không cần hẩn ra sức, dây mây tự động đưa sức mạnh vào thể nội hẩn, tuy chậm nhưng mỗi thời mỗi khác, sức mạnh đều tăng lên, cảm giác của kiểu thu hoạch này khó nói ra.

Hẩn muốn ngủ, đợi đến lúc thích hợp sẽ thu thập dây mây nhưng lại phát hiện không thể nhắm mắt, kiểu gì cũng giữ được trạng thái tỉnh táo.

Lúc đó, hẩn thấy cổ thuần Thạch Cẩm đương đã gộp mấy mảnh vào làm một, cùng Huyền Vũ giáp, Khốn Thiên tác bay tới, quay quanh mình tựa hồ muốn quay lại thân thể, nhưng bị dây mây ngăn lại, không cho đến gần.

Ở xa hơn, hẩn thấy Thần Vương dự của Đại Bằng Thần Vương tặng cho, kim quang mờ mờ liên tục lưu động, dừng lại trên mặt hồ.

Ngoài xa nhất là một hồn ảnh cao lớn đứng trên không, hắc ảnh ẩn trong bóng tối, tay cầm một bình khí hình người, hoàn toàn bất động.

Dù quanh Sinh Mệnh nguyên tuyến sáng rực thần quang nhưng cũng không chiếu đến hắc ám không gian của hồn ảnh đang đứng lặng như hóa thân của Thần Nam.

Đột nhiên hồn ảnh gầm lên khe khẽ, lao xuống tiểu hồ, biến cố này khiến Thần Nam đang bị dây mây quấn kinh hãi, mở thiên mục quan sát.

Nước hồ tràn lên, sinh mệnh quang huy sáng lóa, hồn ảnh cầm bình khí hình người khuấy động thành những cơn sóng lớn.

Nước hồ quả thật bị hồn ảnh hất văng lên cao, Thần Nam chợt thấy cảnh tượng dưới đáy hồ, thần tình đờ ra, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Sinh mệnh nguyên khí kịch liệt dao động, vô tận thần quang chiếu sáng, nước hồ không ngừng tràn lên, đáy hồ hiện ra. Lần này, Thần Nam nhìn rõ, lần trước không phải ảo giác mà đáy hồ thật sự có mấy bộ hài cốt.

Trên hài cốt là hai hồn ảnh mờ mờ đang múa may, hồn ảnh của Thần gia lão tổ cầm binh khí hình người đang xung đột với họ.

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, quả thật cổ quái đến cực điểm!

Mấy bộ hài cốt kia có lai lịch thế nào? Vì sao chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyến? Dựa vào cảm giác hần biết đó là những nhân vật lai lịch cực lớn.

Tiểu hồ không ngừng rung lên, sau cùng hình như không xảy ra chiến đấu kịch liệt, hồn ảnh Thần tổ lặng lẽ rời khỏi tiểu hồ, đứng trên tầng không, bất động nhìn Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Thần Nam cực kỳ kinh hãi, hần biết mấy bộ hài cốt nhiều khả năng do Thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên thả vào.

Thời gian qua cực nhanh, lại ba tháng nữa trôi đi, Thần Nam cảm giác dây mây vẫn không ngừng đưa sức mạnh lên nhưng tốc độ ngày càng chậm, tu vi của hần đứng nguyên, không tiến bộ thêm nữa.

Đương nhiên, hiện tại hần đã là một thiên giai cao thủ.

Nhưng đã lên đến tu vi này, muốn tiến thêm một bước vô cùng khó khăn.

Sau cùng hần vận dụng sức mạnh bản nguyên của thời không, phân giải thân thể định thoát khỏi dây mây trói buộc. Nhưng hần lại kinh hãi nhận ra, mớ dây mây như một tấm lưới vô hình, cầm cố cả vùng phiến không gian, dù thân thể và linh hồn hóa thành hào quang cũng không thoát được.

Hết cách, hần đành men theo đường rẽ để thoát đi. Nhưng đi ngược chiều kiểu này gặp phải trở lực cực lớn.

Như một người tắm thường bơi ngược sông.

Hiện tại hần đã phân giải thân thể, sức mạnh tách thành hơn trăm dòng du động trong mớ dây mây, thêm một bước lại gian nan hơn, cảm giác không thể chống nổi. Mất ba ngày phí lực, hần mới từ rẽ mây thoát ra, tiến vào tiểu hồ, nhanh chóng hợp lại thân thể. Hần không nén được ngẩng mặt lên hú vang, sức mạnh hùng hậu từ thân thể toát ra, sức mạnh của tàn hồn đã triệt để quay về, hần đã là thiên giai cao thủ chân chính.

Cảm giác của kẻ mạnh khiến hần đẩy lên hào tình năm xưa, hiện tại dù không dẫn động bát hồn lên cũng là một thiên giai cao thủ hàng thật giá thật.

Thân thể hần bùng lên trần trần bảo quang, mỗi tác da thịt tràn lên sức mạnh, khe vận lực, từ thân thể đã vang lên tiếng phong lôi. Đó là nguyên khí hùng hồn, sức mạnh chân chính của thiên giai.

Cùng lúc, hồn ảnh của Khốn Thiên tác, cổ thuấn, Huyền Vũ giáp cho đến Thần Vương dực đều tiến vào thân thể hần, riêng hồn ảnh Thần tổ lại lóe sáng, không nhập vào.

Đoạn hần lặn xuống hồ, nhìn thấy mấy bộ hài cốt trong làn nước cùng hai, ba đạo tàn hồn. Trừ cảm giác tất cả cực mạnh ra, hần không thu được thêm tin tức gì, thủ truyền dao động tinh thần vào nhưng đối phương không phản hồi.

Sau cùng hần ngoi lên, quyết định rời đi, hiện tại phải giải quyết vấn đề của Vũ Hinh và Thần gia bát hồn.

Lúc đang không bay lên, hần ngăn ra. Phát hiện trong mớ dây mây có một hồn ảnh không thật rõ ràng nhưng diện mạo giống hệt hần.

“Chết tiệt, sao lại xuất hiện thêm một kẻ?” Hần bức dọc, nhưng kiểm tra cẩn thận lại thân thể, tịnh không thấy sức mạnh tiết ra. Nhìn sang hồn ảnh mờ mờ, sắc mặt hần biến chuyển liên tục, không thể đoán được vì sao lại như vậy.

Sau cùng, hần cắt mình ra đi.

Xuyên qua sa mạc, qua vùng vạt hồn giã giữa...sau cùng hần tới hồn độn chi môn và bay ra, liên tục phi hành mấy ngày liền trong hư không vô tận, hần kinh dị phát giác có tới chín đạo hồn độn chi môn!

Phía sau mỗi một đạo hình như đều là không gian mênh mông, lần này hấn mời vào một hỗn độn chi môn đã có nhiều biến cố như thế, thật khó tưởng tượng tám cánh cửa kia còn có những bí mật gì.

Cứ phi hành cực tốc tong không không cho đến lúc hào quang lóe sáng trước mắt, hấn đã ra khỏi Thần ma đồ, xuất hiện tại không gian của Thời Không đại thần. Vòm trời xanh ngắt, hoa cỏ thơm tho, cảnh vật chân thật nơi ngoại giới đập vào mắt hấn.

Đồng thời, Thần ma đồ khê lắc, chỉ thấy một đạo tàn ảnh loé lên, nhập vào thân thể hấn.

Trong vùng thiên địa này, hấn có cảm giác chính mình hóa thành thiên địa, ẩn ước như thiên nhân hợp nhất! Khê động là vùng thiên địa vang lên tiếng sấm, gió nổi mây vần, sức mạnh khó tưởng tượng nổi trong thân thể tràn ra mãnh liệt.

Đó là sức mạnh thiên giai chân chính, nối với thiên địa, hoàn toàn thuộc về bản thân hấn.

Hấn rảo bước rời khỏi không gian của Thời Không đại thần, vượt qua sa mạc giam giữ Thất Tuyệt thiên nữ rồi xuất hiện trong Huyết hải.

Một sát na sau hấn lại rời khỏi Huyết hải, phá toái một không gian thông đạo, hiện thân trên bờ biển.

Men theo lối cũ mà trở về, thần thức hùng hậu phủ kín không gian trước mặt, chợt cảm giác thấy dao động sinh mệnh huyết mạch tương liên với mình.

Thiên giai đại thần thông thi triển ra, thoáng sau hấn đã hiện ngoài trăm dặm.

Bnh rực rỡ vô cùng, từ xa nhìn lại chỉ thấy một màu đỏ rực, một tiểu nữ đồng chừng hai tuổi đang tung tăng chân sáo trong rừng hoa, tay cầm một đóa hoa đỏ như lửa.

Thần Nam kinh ngạc, hài tử nhà ai lại chạy đến tận đây? Hơn nữa lại quá lớn mật, dám cầm tử vong chi hoa, coi như đang hái một loại hoa tầm thường.

“ồ, người là ai?” Tiểu nữ đồng phát hiện có người đến gần bèn ngoảnh lại, lộ ra gương mặt xinh xắn, mái tóc mai buông dài, cặp mắt to đầy linh khí, liên tục hấp háy, khuôn mặt trắng muốt như phấn dôi, hệt như một con búp bê sứ, khả ái cực điểm.

Thần Nam thoáng xúc động trong lòng, cảm giác nữ hài này khả ái quá, muốn lên ôm cô bé. Cảm giác huyết mạch tương liên càng xáo động, hấn chợt thấy như có ảo giác đó là con gái mình, cảm giác kì dị khiến hấn ngây ra.

“Người thật ra là ai? Sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Có biết Thần Nam đại hiệp ở đâu không?” Tiểu nữ đồng xinh xắn nhìn hấn không chớp, xem ra đúng là tiểu quý, lại đang động não.

Nghe đến bốn chữ “Thần Nam đại hiệp”, hấn không biết nên khóc hay cười, thần linh lại có kiểu cứng hô thế nữa sao, bèn cười bảo: “Ta là Thần Nam...”

“Lừa gạt! Thần Nam đại hiệp không giống người.” Khóe miệng tiểu nữ hài mỉm cười, lộ ra hai nướm đồng tiền nhỏ xíu, khả ái, tung tăng chạy tới hỏi: “Thần Nam đại hiệp có phương thiên hạ kích, người có không?”

“Có, ta lấy cho cháu xem.” Thần Nam thấy cô bé khả ái, trong lòng cũng có ý nghĩ chứng minh, bèn đem phương thiên hạ kích đưa ra.

“A, là thật.” Tiểu nữ đồng xinh xắn kêu lên kinh ngạc rồi quăng đóa Bỉ Ngạn hoa xuống, nhảy vọt tới, ôm lấy cổ Thần Nam, gọi to: “Phụ thân...”

Thần Nam ngẩn người, tiểu nữ hài này thật xinh xắn khả ái, hấn vẫn hi vọng mình có một cô con gái như vậy nhưng chỉ là nghĩ, hiện tại...sao là thật được?

“Cháu...thật ra còn cái nhà ai mà nghịch thế?” Hấn ngây ngô hỏi.

“Hi hi...” Tiểu nữ đồng thoạt nhìn là thấy ngay tính cách lanh lợi, ranh mãnh, mắt ánh lên nét thông minh: “Phụ thân quả thật không biết con, Y Y thật đau lòng...”

Thần Nam tắt tiếng.

“Hi hi...phụ thân xem đi.”

Tiểu nữ hài khả ái ôm chặt cổ hần như tiểu thụ hùng chợt hiện lên một hư ảnh thần thụ, đoạn hóa thành hình thần cung.

“A!” Thần Nam cả kinh, đoạn lẩm bẩm: “..Y...Y Y...”

“Đúng rồi, tên đó do mẫu thân đặt.”

Đúng là con gái hần! Cảm giác huyết nhục tương liên không sai, Hậu Nghê cung vốn trong nội thể hần là chứng minh rất tuyệt, nhưng hần không tài nào nghĩ ra cô bé được sinh ra thế nào.

Chợt hần nhớ đến một khả năng, sau khi Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền dung hợp thất bại, Long Nhi bất ngờ chuyển sang thân thể Đạm Đài Tuyền. Rồi Thái cổ quân vương Tùng Tán Đức Bố dùng Tình Nhân hoa đối phó với hần và Mộng Khả Nhi, những ngày đó đúng là phong lưu hoang đường. Lẽ nào Y Y từ đó...

Đoán như vậy rất có lý, sau này Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền lại dung hợp để Long Nhi quay về... nghĩ thôi mà Thần Nam cũng thấy hoang đường, lẽ nào Long Nhi quay lại còn Đạm Đài Tuyền thay Mộng Khả Nhi hoài thai Y Y?

Hần cảm giác mặt đỏ dần, vô cùng lúng túng nhìn con gái. Giờ hần đã hoàn toàn tin rằng đó là cốt nhục của mình. Bất quá thời gian cô bé được hoài thai quá lâu, những mười mấy năm.

Cô bé cười hi hi nhìn hần, tựa hồ đoán được hần nghĩ gì, đối diện với cô con gái tinh linh cổ quái, hần không được tự nhiên hỏi: “Y Y, mẹ con khỏe không?”

“Hi hi, hai vị mẫu thân đều khỏe.”

Hổng rồi, lại bị tiểu quỷ bắt được tẩy, Thần Nam cười hắc hắc, không tiện hỏi thêm.

“Phụ thân, mau đi cứu ca ca, huynh ấy bị tiểu ác ma cười bạch hổ bắt đi.” Y Y tỏ vẻ ngưỡng ngáp: “Con khó khăn lắm mới chạy thoát.”

“Long Nhi bị bắt?” Thần Nam cả kinh.

“Không phải, là Không Không ca ca, hiện tại bên ngoài rất hỗn loạn, nhiều người đang đánh nhau.”

“Không Không? A!” Thần Nam lắc lư người, suýt nữa ngã ngửa, lại...có thêm một đứa con trai nữa.

“Đúng, là Không Không ca ca cùng sinh ra với con.” Tiểu nữ đồng cười hi hi nhìn hần, nhìn kiểu gì cũng thấy giống một tinh linh quỷ.

Thần Nam đã hiểu, là nhi tử đã hấp thu sức mạnh của Liệt Không kiếm.

“Ca ca bị bắt sao con lại không nóng ruột?” Thần Nam hỏi tiểu tinh linh.

“Vì con biết họ tạm thời không dám làm gì ca ca, hơn nữa con không đủ sức cứu. Họ đang ở ngoài, con muốn đào tẩu tìm người giúp nhưng không được, đành ở đây đợi phụ thân, con và ca ca rời nhà mấy tháng đi tìm phụ thân. ài, phụ thân có tìm được nước hoa quả ở đâu không, con đói rồi...” Tiểu Y Y chép chép miệng, nhìn hần với vẻ đáng thương.

Đứa con này....đúng là lẩm chuyện, lại nghịch ngợm bỏ nhà đi, đúng là hai tiểu quỷ chuyên quấy nhiễu người khác. Thần Nam hái mấy tiên quả trong nội thiên địa cho cô bé rồi ôm lấy, lướt ra ngoài.

Quả thật có không ít người đang ở ngoài Vĩnh hằng sâm lâm.

Thần Nam mò ra, quan sát kỹ, thần tình ngẩn ngơ, lại thấy Tiểu Thần Hi nhiều năm không gặp, hình như cô bé bị người ta cầm cố trên không trung, không thể động đậy.

“Đáng chết, Đức Mãnh người khinh người quá.” Thần Nam điên tiết, thi triển sức mạnh bản nguyên của thời không, thoát chốc biến mất rồi xuất hiện trên đỉnh đầu Đức Mãnh đang ẩn hình, không khách khí gì đập chân xuống.

Đức Mãnh cảm giác không ổn, ngẩng lên nhìn chỉ thấy hai bàn chân càng lúc càng lớn ẩn xuống mặt.

“Mẹ nó chứ, ta #%...” Y suýt nữa ngất xỉu.

373. Chương 374: Đá Người

Đức Mạnh tức giận đến nỗi gần thổ huyết hôn mê, đường đường đệ ngũ giới quân vương, đã bao giờ bị sỉ nhục thế này, nếu không phải đang lúc nguy cấp, y tập trung hết sức lực lên đầu, e là óc cũng đã vỡ toang.

Nhưng hiện tại càng khó coi hơn, trên mặt còn rõ dấu giày, sưng vù lên, hệt như được đóng một dấu ấn.

“Gừ...” Đức Mạnh gào lên, song quyền tổng ngược, quang trụ sáng rực trực tiếp chấn nát hư không.

Nhưng hiện nay Thần Nam không chỉ có sức mạnh thiên giai mà nắm vững sức mạnh siêu cấp của thời không bản nguyên, trong gầm trời này ít kẻ sánh được với hắn về điều khiển thời gian và không gian, tan biến như làn khói.

Đúng là lai vô ảnh khứ vô tung!

“Con mẹ nó, đúng là loại Vương bát đản, ta #&%...” Ném đủ mùi đau thương mà ngay cả bóng địch nhân cũng không thấy, Đức Mạnh giận đến cực điểm, không nén được ngaoạc mồm chửi.

Y vốn ẩn trong tối, xem các thần tiên kịch chiến trên tầng không Vĩnh hằng thâm lâm, không ngờ lại người ta tập kích.

Thần Nam đã tan vào hư không, hoàn toàn không có dấu vết, hắn không ngại đánh nhau nhưng thấy Đức Mạnh cầm cố Tiểu Thần Hi, định bắt người hắn quan tâm nhất thì giận giữ vô cùng, quyết định làm nhục đệ ngũ giới quân vương cuồng vọng mà âm hiểm này.

Không trung lặng lẽ xuất hiện một nhân ảnh đánh vào lưng Đức Mạnh.

Đức Mạnh quay phắt lại, cười lạnh: “Sớm đã biết ngươi định đánh lén ta, chết đi.” Đoạn y bổ mảnh vào hư ảnh, chưởng lực hùng hậu vang khắp thiên địa, đủ thấy y đã giận, dùng toàn lực.

Nhưng lúc y bổ tới liền hối hận, đó chỉ là hư ảnh năng lượng, không phải thực thể. Đồng thời y lại thấy đầu đau nhói, mẹ nó...lại bị người ta đá vào đầu.

Đức Mạnh thật muốn thổ huyết, sức mạnh vạn cân trên đầu tan đi, y cho rằng địch nhân đào tẩu, đang lúc quay mặt quan sát lại phát giác...hai bàn chân đã đến gần, ẩn lên...mặt y.

Không gì bức mình hơn thế, dù là người đất cũng phải nổ tung.

Nhưng sự thật chứng minh có việc còn đáng giận hơn, lần này bàn chân đá trúng rồi lại tung tiếp một loạt...liên tục đập vào mặt y. Dù y nhanh chóng tránh đi nhưng không thoát được không gian do sức mạnh thời không bản nguyên hóa thành. Nếu không tập trung toàn bộ công lực lên mặt, chắc y đã bị đập nát mặt.

Đối phương hình như chỉ trút giận, không định lấy mạng y, đập bảy tám cước rồi liền dừng lại phía xa.

Đức Mạnh gầm lên như mãnh thú, quyết định vong mệnh công kích, quyết sống chết cùng đối phương.

“Hi hi...” Y Y ngồi trên vai Thần Nam, lúc lắc đôi chân như ngọc, cười hi hi nhìn Đức Mạnh: “Thúc thúc, da mặt dày quá, cha đá bao nhiêu cước mà không rách...”

Đức Mạnh đại nộ nhưng thấy Tiểu Y Y liên sáng mắt, ngăm tiến tới, định bắt cả hai hài tử của Thần Nam sau này không chế hắn, không ngờ cô bé chạy thoát lại xuất hiện.

Nhưng thấy người đứng cạnh cô bé liền ảo não, không phải Thần Nam sao? Hắn đã xuất quan, hình như tu vi đại tăng!

Nhưng thoáng chốc y lại điên tiết, vừa nãy không phải hắn xuất thủ sao? Không, là xuất cước.

Trong thoáng chốc, sắc mặt y liên tục biến hóa, sau cùng gầm lên: “Thần Nam ngươi quá khinh người! Chúng ta vốn là minh hữu nhưng vì sao ngươi lại ngăm ám toán ta? Lẽ nào muốn sinh tử quyết chiến”

Chính vì đệ ngũ giới Thái cổ quân vương Hắc Khởi mà Thần Nam không hạ thủ, không muốn cùng Đức Mạnh quyết tử nên chỉ muốn trút giận, cố ý làm y mất mặt.

“Đức Mạnh người còn nhớ bọn ta là mình hữu? Vì sao người coi thường thân nhân của ta, không chỉ định bắt Y Y, lại tự xuất thủ đối phó Tiểu Thần Hi, một là con gái, một là muội muội của ta.”

Ngoài xa, mười mấy cặp thần linh đang chém giết, cảm cố của Tiểu Thần Hi được giải trừ, thấy Thần Nam liền kêu lên: “Ca ca...” Cặp mắt sáng như nước lấp loáng lệ.

Sau khi đại chiến cùng Thái cổ quân vương của đệ ngũ giới, Thần Nam lặng lẽ biến mất, đến nay vẫn chưa gặp lại Thần Hi nhưng trong lòng hắn cô bé có địa vị đặc biệt, trọng yếu hơn cả, vừa là con gái vừa là muội muội.

Trong Bách Hoa cốc khi xưa, nhớ lại lúc Vũ Hinh ra đi, hắn tha bi thương cực điểm, Thần Hi sinh ra, mang lại cho hắn bao nhiêu cảm động và hi vọng.

Lúc đó Tiểu Thần Hi khả ái tỏ ra rất thân thiết với hắn trên thần ngọc, nghe Thần Nam đặt tên liền cao hứng kêu lên: “Muội có tên rồi. Muội là Thần Hi, trong một sớm mai được đại ca tìm thấy trong bụi cây.”

Trong lúc đó, mặt hắn đầy lệ, Thần Hi và Vũ Hinh đã mất giống nhau quá, “Ta tên Vũ Hinh, trong một đêm mưa, được sư phụ tìm thấy trong một bụi hoa đem về nuôi.”

Chính vì Thần Hi xuất hiện, bầu trời u ám của hắn được rọi sáng ánh đèn khiến hắn có lại hi vọng vào tương lai. Tiểu Thần Hi thành thân nhân trọng yếu nhất, ai...cũng không thể mạo phạm.

Mười mấy năm qua rồi, giờ gặp lại, cô bé không còn là tiểu nữ đồng nhưng chưa lớn, dáng vẻ vẫn như mười một mười hai tuổi, thần sắc vẫn ngây thơ, ánh mắt trong veo, nhưng lúc này đầy ánh lệ, nhìn hắn không chớp.

“Ca ca.....”

“Thần Hi.”

Tiểu Thần Hi nhanh chóng chạy tới, lao vào lòng hắn, bật khóc với vẻ uất ức, nước mắt.

“Ca ca nhớ muội lắm...bao năm không gặp, ca ca rất sợ, sợ...sẽ không được gặp muội nữa....”

Tiểu Thần Hi càng xinh đẹp, càng giống Vũ Hinh khiến Thần Nam càng thấy nặng nề trong lòng.

Mái tóc đen dài, sáng lấp lánh, dung nhan như mộng như ảo được một tầng tiên vụ mỏng lung che kín, thời xanh hình như cũng không muốn thể tiên nhan lộ ra trước ánh mắt người đời.

Toàn thân cô bé phát ra một cỗ linh khí, dùng câu “thần thái như thu thủy, dáng như ngọc” quá tục khí, cô bé do thiên địa linh khí hóa thành, được hun đúc kĩ lưỡng, dấu đứng im cũng khiến trời cao lạnh đi.

Khí chất ấy vô cùng khó tả.

“Thần Hi, a ca không tốt, bao năm nay không hoàn thành nghĩa vụ...” Mười ba năm Thần Nam chịu khổ, dù thể lương nhưng không chưa xốt thể này, hắn thấy mình không phải với cô bé, nghĩ đến vận mệnh của cô sau này, hắn càng bi thương.

“Không, ca ca đừng nói, Thần Hi biết nhiều năm nay ca ca đau khổ, Thần Hi đã tìm khắp nơi nhưng không thấy, Thần Hi đã đợi nhiều năm ở Bách Hoa cốc, ở Nhạn Đãng sơn...”

Trái tim Thần Nam quặn lại, hắn cố rặn ra nụ cười: “Thần Hi ngoan, đừng khóc, ca ca đã về rồi, sau này không để Thần Hi lo lắng nữa.”

Y Y hiếu kì nhìn Tiểu Thần Hi, cặp mắt tròn đảo đi đảo lại, lên tiếng: “Tỷ tỷ...”

“Phải gọi cô cô.” Thần Nam chấn chỉnh.

“Không mà, gọi tỷ tỷ.” Y Y ngọt ngào gọi.

Tiểu Thần Hi mỉm cười, thân thiết cầm tay Y Y.

Thần Nam trải qua trăm ngàn cảm xúc, Tiểu Thần Hi đã dần lớn, lúc xưa cô bé cũng như tiểu đồng giống Y Y.

Hắn đưa Y Y cho cô bé, quay người đối diện Đức Mãnh: “Người còn chưa đáp lời ta? Thiên hạ ai chả biết Thần Hi là muội muội của ta, vì sao người dám nhân lúc ta không có mặt mà bắt muội muội?”

Hắn nhướn mày, tỏa ra trận trận sát khí!

Đức Mãnh lạnh người, đồng thời vô cùng tức giận, đây là chuyện gì! Người không bắt được, lại bị người ta đập mười mấy cước, để lại vô số dấu giày, giờ lại bị đối phương chất vấn, đúng là đảo điên.

Nhưng, tựa hồ... từ đầu đã sai, y cố nén lửa giận, giả bộ: “Thần Nam người bề quan gần hai năm trong không gian của Thời Không đại thần, đại khái không biết những việc xảy ra bên ngoài. Hồn lực của mấy vị Thất Tuyệt thiên nữ đã tỉnh lại, ả muốn bắt Tiểu Thần Hi, ta vừa nãy chẳng qua muốn bảo vệ.”

“Lừa gạt, vừa nãy không có ai đối phó ta, chỉ có người muốn bắt.” Thần Hi tức giận nhìn y.

Thần Nam vừa an ủi Tiểu Thần Hi vừa nói với Đức Mãnh: “Được rồi, là hiểu lầm thôi, tiểu đệ vừa xuất quan, không biết tu vi tiến cảnh ra sao, chỉ bằng huynh đấu cùng vài chiêu xem sao?”

“Hay lắm.” Hai mắt Đức Mãnh xạ ra hàn quang.

Thật ra cả hai đều muốn trừ khử đối phương nhưng vì ngại Hắc Khởi nên không muốn lật tẩy nhau, ai cũng muốn động thủ giáo huấn đối phương mà đều tìm lý lẽ văn hoa.

“Cha, đừng đánh vào mặt y, dày lắm, không đánh nổi đâu.” Tiểu nha đầu Y Y quả thật rất giỏi khâu chọc giận.

Tiểu Thần Hi cười khanh khách, kéo Y Y rời khỏi bãi chiến trường.

Thần Nam cũng cười, sắc mặt Đức Mãnh thoát xanh thoát trắng, tiểu nha đầu mồm miệng sắc bén kia khiến y vừa giận vừa xấu hổ, đồng thời vô cùng hận thù.

“Tránh tổn thương hòa khí, mười chiêu phân định thắng bại.” Thần Nam bình tĩnh nói.

“Được, mười chiêu.” Đức Mãnh cười lạnh gật đầu, thân thể liền bùng lên thần quang, bao phủ phạm vi ba trượng quanh mình. Y biết Thần Nam nắm được sức mạnh bản nguyên của thời không, đành dùng sức mạnh tạo thành lớp phòng hộ tuyệt đối, tránh bị tấn công bất ngờ.

Thần Nam bật cười, lần này hắn không muốn kiểm nghiệm sức mạnh bản nguyên của thời không mà muốn xem thực lực thiên giai chân chính sau khi dung hợp với tàn hồn.

“Soạt, soạt...”

Trên không trung xuất hiện từng đạo tàn ảnh, hai đại thiên giai cao thủ di động nhanh như sao băng.

“Ầm.”

“Bịch.”

...

Dao động năng lượng khủng khiếp tràn ra nhưng đều bị một cỗ sức mạnh khác áp chế, thoáng chốc hai người đã đấu tám chiêu.

Còn lại hai chiêu sau cùng, cả hai đều dùng tuyệt học, vô số hào quang lóe sáng, sau cùng toàn bộ sức mạnh quy về hư vô, Đức Mãnh phun máu, không quay đầu lại đi ngay.

Sắc mặt Thần Nam cũng nhợt đi, lớn tiếng: “Đức Mãnh huynh, có cơ hội chúng ta lại giao lưu.” Hắn cười lạnh liên hồi, đã trút được cơn tức cho Thần Hi, Đức Mãnh thụ thương không nhẹ, ít nhất cũng nặng hơn hắn.

Cùng lúc, hắn chợt có cảm giác kì dị, nhìn thấy Thái cực đồ trong thân thể nổi lên, mấy sợi dây mây xanh biếc bò tới, nối với thân thể hắn rồi dao động sinh mệnh tràn vào, phủ lấy ngũ tạng lục phủ đã vỡ.

Biến cố này khiến hắn kinh hãi đoạn lại hoan hỉ, suýt nữa hét lên, đúng là thiên bảo! Dần dần đã lộ ra diệu dụng.

Lúc đó, toàn bộ các thần linh đang giao chiến dừng hết lại, nhìn thấy Thần Nam, họ đều kinh hãi rồi kêu lên chạy sạch bóng.

“Muội muội.....”

Từ xa có một tiểu đồng nhanh chóng bay tới, lại là một nhóc tí tinh linh, mắt sáng như hắc bảo thạch, da nhẵn nhụi trơn láng, không kém phần đáng yêu so với Y Y.

Tiểu đồng mấp máy môi, âm thanh ngây thơ vang lên: “Cũng chạy thoát được, hô...” Chạy đến gần, nó thở dốc: “Ma nữ đáng sợ thật, lại coi ta thành búp bê, ôm chặt quá, cơ hồ không thở nổi. Còn may, ả không biết bản lĩnh lớn nhất của ta là xuyên qua không gian...ô, ai đây?”

Nó nhìn Thần Nam rồi nhìn Y Y, tỏ vẻ hồ nghi.

“Không Không ca ca, là cha.” Y Y cười hi hi đáp.

“A, cha.” Không Không lập tức mở lớn cặp mắt, thở dồn dập: “Cha, con nhớ muốn chết.” Đoạn, nó lao vù lên cổ hần, ôm chặt lấy.

Thần Nam vừa suy tư vừa cao hứng, sao hài tử của mình lại khác thường như vậy? Thằng nhóc này tuy không cổ quái tinh linh như Y Y nhưng tuyệt đối cũng thuộc loại lăm trò.

Thần Nam vuốt mũi nó hỏi: “Thật ra là chuyện gì?”

Cha con gặp mặt lần này không hề lạ lẫm, cơ hồ vẫn sống cùng một nơi.

Không Không tuy còn nói ngọng nhưng lại khiến Thần Nam khóc dở mếu dở: “Ai da, cha đúng là ơ hờ! Nhi tử của người suýt nữa bị lão rùa đen Pháp Tổ phái người đến bắt đi, con phải chạy suýt rụng chân mới thoát, kết quả lại chạm vào một ma nữ cười bạch hổ. Trời ạ, đáng sợ quá, ả tuy cười ngọt lịm nhưng con có cảm giác ở cạnh ả còn đáng sợ hơn cả đối diện lão rùa đen Pháp Tổ, người ta gọi ả là đại yêu tôn! Ô...cuối cùng cũng chạy thoát.”

Tiểu Thần Hi giải thích: “Chắc là tỷ tỷ tiểu ma phiền, muội nhận được tin là Pháp Tổ phái người đến bắt Y Y và Không Không nên thông tri cho tỷ tỷ phái người đến tương trợ. Tám người hỗn chiến vừa nãy là Tây phương thần linh và yêu linh theo hầu yêu tôn.”

“Hi hi, Không Không ca ca, đây là Thần Hi cô cô, mau gọi cô cô.”

“Cô cô” Không Không gọi dẻo quẹo.

“Tỷ tỷ.” Y Y cũng dẻo không kém.

“Muội muội dám trêu ta.”

“Là phụ thân thường gọi thế, nhưng muội thích gọi là Thần Hi tỷ tỷ.”

....

Nói chuyện sơ qua với Thần Hi, Thần Nam đã hiểu ngọn ngành, hai năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, tiểu công chúa Sở Ngọc quật khởi được coi là thần bí nhất, công lực tăng lên cảnh giới không tưởng tượng nổi.

Trong khoảng thời gian này, cao thủ từ đệ ngũ giới về Nhân gian cùng cao thủ từ Thiên giới thiên di xuống ngày càng đông, thường xảy ra xung đột, cục diện phức tạp cực độ.

Đồng thời, một lời dự ngôn xa xưa lưu truyền trong các thần linh, không gian chi môn của đệ lục giới sắp mở, nối liền Nhân gian và Thiên giới.

Thần Nam ảm ước nghĩ thấy mùi máu tanh, bão bùng sắp quét qua thiên địa, bất quá hần không e ngại mà dấy lên chiến ý ngàn ngút. Công lực bản thân đã đạt đến thiên giai cảnh giới, hần có khát vọng hướng về đại chiến.

“Đi, chúng ta về Nguyệt lượng.” Thần Nam cầm tay Tiểu Thần Hi, hai nhóc tí chia nhau leo lên đầu vai hần.

Thiên, địa, nhân hợp nhất!

Hào quang lóe sáng, nháy mắt sau Thần Nam đã đưa tất cả lên Thiên giới, trên đường bay về Nguyệt lượng, toàn thân hắn đột nhiên phát ra dao động đáng sợ, truyền sang Tây phương Thiên giới.

Trong Thần Vực ở Tây phương Thiên giới, trong thần điện trên một hòn đảo nổi, một đạo ma ảnh hiển hiện, đám thẳng một quyền vào Pháp Tổ đang tu luyện.

Chúng thần phía dưới chỉ thấu thỉnh không rung lên, hòn đảo nổi đột nhiên vỡ nát, Pháp Tổ chật vật gằm lên: “Thiên ngoại hóa hình! Quả nhiên có người dám từ ngoài vạn dặm tấn công ta.”

Tại Đông phương Thiên giới, Thần Nam cười lạnh: “Đợi ta đến ra tay, trước sau cũng tính đủ nợ mới lẫn cù với người.”

374. Chương 375: Ma Dao Tái Hiện

Đời người cơ cực mười lăm năm, Thiên giới và Nhân gian phát sinh quá nhiều việc nhưng khung cảnh tráng lệ vẫn như xưa.

Hắn chợt hiểu, dù có công tham tạo hóa, pháp lực thông thiên, cũng sẽ có ngày tàn lụi nhưng thế giới vẫn tồn tại, nhân, thần, ma chẳng là gì so với thiên địa.

Có lẽ phải đạt đến cảnh giới như Độc Cô Bại Thiên, Thời Không đại thần mới mong thay đổi gì đó.

Hắn không quên thế giới tàn phá bị hủy diệt như thế nào, đồng thời nhớ đến tin tức phụ thân để lại, sau này phải nghĩ cách luyện hóa nó.

Trên Thiên giới từng ngọn núi hùng vĩ trải dài, sông lớn uốn lượn găm vang, tất cả nhỏ dần, bọn Thần Nam đã bay lên cao, hướng về Nguyệt lượng.

Càng đến gần Nguyệt lượng, trong lòng hắn càng dậy sóng, rồi đó mười mấy năm, không hiểu hôm nay trở về sẽ xảy ra chuyện gì.

Mộng Khả Nhi, hắn làm sao đối diện với nàng? Năm xưa, hắn và nàng là oan gia đối đầu, cơ hồ tranh đấu sống còn nhưng vì nhiều nguyên nhân mà đến bên nhau, có chung một hài tử. Nhưng tình cảm giữa hai người cực kỳ phức tạp, đến độ Thần Nam nghĩ đến lại đau đầu.

Còn cả tuyệt đại tiên tử Đạm Đài Tuyền, những ân oán phân tranh giữa hắn với nàng cũng không kém phần long trọng, nếu Y Y và Không Không chưa sinh ra, hắn còn dễ ăn dễ nói nhưng hai nhóc tì đã chào đời, hắn không khỏi nhức óc.

Hiện tại có thể đoán được rằng, Long Nhi ra đời không lâu, Y Y và Không Không lại hình thành trong mình Đạm Đài Tuyền, nhưng sau cùng không biết nàng ta có sinh chúng ra không. Nghĩ đến mọi khả năng, Thần Nam lạnh người.

Hắn thậm chí tưởng tượng được cảnh năm xưa, Đạm Đài Tuyền hận hắn cùng cực, vác kiếm đi khắp nơi tìm kiếm...

Hắn lại nhìn sang Y Y và Không Không, định hỏi thêm vài điều.

“Y Y, sao con không nghe lời mẫu thân, lén rời nhà? Cả Không Không nữa, là ca ca sao lại đưa muội muội chạy lung tung, con không biết thế nguy hiểm lắm sao?”

Tiểu tinh linh quý Y Y này, Thần Nam đã lãnh giáo qua, lúc mới gặp, hắn định mớm lời cho nó nhưng kết quả vô ích.

Lần này, Không Không lại khiến hắn công cốc lần nữa, nó cất giọng nói bập bẹ: “Cha sao lại đổ oan uổng cho con, là muội muội nhất định trốn đi mới kéo con theo. Hắc chắc, cha không phải muốn hỏi mẹ ruột của chúng con là ai chứ?”

Thần Nam nhìn chúng với vẻ kinh dị, Không Không tỏ ra đắc ý, Y Y đứng cạnh nó ngúc ngoác hai chân, cười hi hi.

Hai hài tử này... người lớn quá.

Người nhỏ mà lắm trò.

Thần Nam biết có hỏi cũng không đi đến đâu, bèn hỏi Thần Hi tình hình mấy năm qua.

Thình không mĩ lệ sáng rực ánh sao, Nguyệt lượng đã hiện ra trước mắt. Nửa khắc sau, Thần Nam đến nơi, đó là một vùng thế ngoại tiên viên, đất lành của Thiên giới! Thế giới cực lạc tường hòa này không hề có mây may gợn bụi.

Nhìn từ xa, mây lành quần quít, kì hoa đua hương, mùi thơm theo gió nhẹ đưa tới, cây cối xanh om khé lác lự, rải từng phiến ánh sáng thần thành xuống.

Núi non hùng vĩ, sông rộng mênh mang, Nguyệt lượng tươi đẹp!

Người Thần gia bố trí rất nhiều phiền kí ức thủy tinh trên Nguyệt lượng nên lúc Thần Nam mang Thần Hi và hai hài tử về liền bị phát giác ngay. Cả Nguyệt lượng liền xôn xao.

Con cháu Thần gia đều bay lên cao khiến tầng không Nguyệt lượng huyền ảo.

Nên nhớ, danh khí của Thần Nam hiển này vang rền, dù địa vị của phụ tử hần xưa kia rất khó nói nhưng Thần Nam đại chiến với mấy vị Thái cổ quân chủ, danh truyền Tam giới, hần được coi là con cháu chủ mạch của Thần gia.

“Cha xem này, bao nhiêu là người đến hoan nghênh con, ai, đúng là nhưc óc, Không Không sao lại được người ta yêu thích thế nhỉ?”

Thần Nam ngạc nhiên, vuốt mũi nó, thẳng nhóc này...

Lúc đó, Y Y đứng trên vai hần khẽ vẫy vẫy tay: “Xin chào các vị thúc thúc bá bá, các vị xem cháu đưa cha về, mau báo cho lão tổ tông đến thưởng cho cháu...”

Thần Nam bật cười, cô con gái này đúng là nhiều trò, rõ ràng sợ bị phạt mà vừa về liền đòi thưởng, đúng là...lấy công thay thủ.

Người Thần gia mỉm cười, hai hài tử này thái quá thần kì, sinh ra mới mấy tháng đã tìm cách trốn đi chơi, sau cùng chuốc say hai con rồng có vấn đề mà trốn đi được.

Hai nhóc tì vừa ồn ào, trên đỉnh núi cao phía xa, một bạch y nữ tử tung ra một đạo thần quang cuốn cả hai lên.

“A, mẫu thân xinh đẹp! Đã lâu không gặp, mẫu thân càng xinh đẹp hơn, con nhớ người quá, mẫu thân ôm con...” Y Y cười ngọt lịm.

Bị thần quang cuốn lấy rồi mà nó vẫn uốn lười ngọt như mật.

Không Không cũng gào lên: “Mẫu thân xinh đẹp quá, ai da, không phải đâu, con sai rồi, sau này không bỏ nhà nữa, không phải đâu, con sai rồi...cha cứu mệnh.”

Trên đỉnh núi có vân vụ bao phủ, Thần Nam không phân biệt được là Đạm Đài Tuyền hay Mộng Khả Nhi, hiển nhiên đối phương công lực đại tiến. Sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ đã bị hấp thu không ít, phần nhiều đã tiến vào thiên giai cảnh giới.

Thần Nam được long trọng đón về Thần gia, rất nhiều con cháu dòng tộc liên tục hỏi hần những gì trải qua trong mười lăm năm, mãi đến khi Tứ tổ và Ngũ tổ xuất hiện, hần mới dứt ra được. Ai bài cho Thần Hi xong xuôi, hần theo hai vị lão tổ vào mật thất.

“Thật thà thì tha, kháng cự sẽ nghiêm trị...” Hai lão tổ cười títt mắt nhìn hần, họ đang cực kỳ cao hứng, bằng vào nhãn lực già đời, đương nhiên nhận ra Thần Nam đã chân chính bước vào thiên giai cảnh giới, hơn nữa không chỉ thiên giai sơ cấp!

Đến giờ, hai lão tổ ngày càng không tha thiết với nguyện vọng giúp Viễn tổ sống lại. Nếu Thần Đại, Thần Nhị không phản đối, cả hai tuyệt không khó dễ Thần Nam, thậm chí đứng về phe hần.

Thần Nam không giấu giếm gì, kể lại nguyên do năm xưa bỏ thần binh lại mà một mình đơn côi ra đi, cả chuyện xuyên qua thời không cũng kể hết.

Cả hai không ngớt cho rằng kỳ lạ, nhiều việc họ cũng không đoán được, dấu sao bối phận của họ cũng không hơn Pháp Tổ, lão bất tử này không biết, đương nhiên họ cũng mù tịt.

Thần Nam nói: “Để cháu tận tâm lực vì hai vị lão tổ, chi là không biết hiệu quả ra sao.”

Đoạn hấn dùng đến sức mạnh bản nguyên của thời không liệu thương cho hai vị lão tổ. Hiện tại hấn đã tiến vào thiên giai chi cảnh, lí giải và vận dụng sức mạnh này nhuần nhuyễn hơn hấn khi xưa.

Hai vị lão tổ bị nhất đại thiên kiều Thần Chiến dùng bí pháp bá đạo Vạn Cổ Giai Không, đẩy tuột từ thiên giai chi cảnh xuống, tận giờ vẫn chưa có dấu hiệu khôi phục, mỗi lần nghĩ lại, hai lão tiểu hải lại phiền muộn vô cùng.

Sức mạnh thời gian tác dụng trên người họ, hào quang mờ lung liên tục lóe sáng, không chỉ hai vị lão tổ khản trương cực điểm mà Thần Nam cũng vô cùng kích động.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang vọng, mặt thất nát tan, sức mạnh thời gian tràn ra, mọi cây cối quanh đó nhanh chóng héo úa, khô kiệt, không ít con cháu Thần gia không biết, đổ xô tới.

Kết quả bước chân chậm dần, lúc đến gần họ đều thành tóc bạc phơ phơ, tiếng quỷ khóc sói tru vang lên không, mấy con cháu Thần gia giật nảy người.

Đó chỉ là sức mạnh tàn dư của thời gian, bằng không đã trực tiếp biến họ thành bụi.

“Các vị lão tổ tông ...” Mấy vị “lão giả” tóc trắng, lưng còng khó nhọc lên tiếng.

Tứ tổ và Ngũ tổ từ dáng vẻ hài đồng đã quay lại hình dáng mười tám, mười chín tuổi, công lực tăng cao, nhưng còn xa mới khôi phục được cảnh giới chí cao.

Dù vậy, hai người cũng cao hừng gầm lên như sói tru, không có vẻ gì của bậc trưởng bối.

“Grào...”

“Grào...”

Hậu quả đã trực tiếp thu hút Tử Kim thần long tới.

“Đáng ghét, ta còn tưởng mẫu long xuất thế, hóa ra là hai người. Thần Nam, tối nay uống rượu, không say không về...” Đoạn lão du côn bay đi, bởi nó biết Thần Nam còn nhiều việc phải làm.

“Tiếp nào!” Tứ tổ và Ngũ tổ đều hưng phấn kêu lên.

Sắc mặt Thần Nam nhợt đi, vừa nãy hấn đã dùng đến sức mạnh cực hạn, chỉ khôi phục được năm thành tu vi của hai lão tổ, phá quả thật dễ hơn xây lại nhiều.

“Hai vị lão tổ, mấy hôm nữa tiếp tục, giờ cháu không thể nữa.”

Hai vị lão tổ cũng nhận ra, không tiện yêu cầu nữa. Đoạn Thần Nam phát tay tung ra mấy đạo thần quang, phủ lên mình con cháu Thần gia, họ bị sức mạnh thời gian tàn dư tác động, tu vi rất thấp nên dễ dàng khôi phục nguyên dạng.

Nửa tháng sau, hai vị lão tổ đã triệt để khôi phục, hiện tại Thần gia có tới ba cao thủ thiên giai. Cả Nguyệt lượng hoan hô không ngớt.

Trong khoảng thời gian này, Thần Nam được họ cho biết, cả Nguyệt lượng cũng không ai rõ Y Y và Không Không do Mộng Khả Nhi hay Đạm Đài Tuyền sinh ra, chỉ biết chắc chắn là con hấn.

Với hấn, lại thêm một chuyện nhức óc.

“Grào... long đại gia cũng không biết.” Lão du côn tổ vẻ lúng túng.

“Ngẫu mẽ đầu phát, ta cũng không biết.” Long Bảo Bảo nháy mắt, lắc lắc đầu.

“Phụ thân, đừng nhìn con, con cũng...” Long Nhi say khướt, gục xuống luôn.

Từ chỗ tam túy quý quay về, thấy Tiểu Phượng Hoàng và Thần Hi ở xa, đang du lãm cảnh đẹp trên Nguyệt lượng, Thần Nam nở nụ cười âm áp đoạn như mây bay đến chỗ Mộng Khả Nhi.

Đình đài điện vũ, nước chảy liu riu dưới cầu, hoa cỏ mơn mớn, thần thụ kì dị, nơi đây mây lành vẫn vít, là linh địa hiếm thấy.

Mộng Khả Nhi vẫn xinh đẹp như xưa, tà áo trắng như tuyết, khác nào tiên tử trên trời, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy trong mắt nàng có nét thành thực cùng ôn nhu, đang chỉ đạo Không Không luyện chữ.

Hai nhóc tí nhảnh nhó, méo xệch miệng, tỏ vẻ đáng thương vạch từng nét bút, đồng thời thấp giọng: “Hôm nay ca ca không tới học tập, chúng ta nên được nghỉ nhỉ?”

Mộng Khả Nhi nhíu mày ngài: “Hai con dám trốn nhà, đây là một chút trừng phạt.”

“Mẫu thân thật xinh đẹp.”

“Mẫu thân càng lúc càng mỹ lệ.”

Nhìn hai hài tử chăm chú nhìn mình, tỏ vẻ đáng thương, Mộng Khả Nhi vừa bực vừa buồn cười.

Đúng lúc đó, Thần Nam bước vào.

“Cha cứu mệnh.”

“Cha mau cứu chúng con.”

Cả hai lập tức gào lên.

“Ha ha...” Thần Nam rất yêu mến hai hài tử tinh linh cổ quái này: “Được rồi, các con ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với mẫu thân.”

Cả hai nhóc tí không đợi Mộng Khả Nhi cho phép, lao vù vù mất bóng ngay.

“Mấy năm nay nàng vất vả quá...” Thần Nam nhìn Mộng Khả Nhi, trong lòng trăm ngàn cảm xúc giao nhau.

Mộng Khả Nhi nhìn hấn, ánh nhìn chứa đựng ngàn lời, tình cảm giữa hai người vô cùng phức tạp, khó phân rạch rời.

“Hai hài tử này...” Thần Nam không biết nói sao.

“Là hai tử của chúng ta, bất quá Đạm Đài tỷ tỷ cũng là mẹ đẻ của chúng. Hai hài tử thật kỳ quái, tận năm cuối cùng bọn muội mới dung hợp và chúng mới quay về.” Mộng Khả Nhi không nói dối, xem ra nàng và Đạm Đài Tuyền đã hòa hảo, quan hệ khá thân mật.

Thần Nam nhìn tuyệt thế tiên nhan, nắm tay nàng.

Mộng Khả Nhi nhìn hấn, không tránh đi, hồi lâu hai người cứ nhìn nhau không nói, nhưng tình cảm vi diệu tản ra.

“Kha Nhi...”

“Chàng bình an trở về là tốt rồi.”

Hai người gần như đồng thời lên tiếng.

Gút mắc trong lòng Mộng Khả Nhi đã mở ra một nửa.

...

Ba ngày sau, Nguyệt lượng vô cùng náo nhiệt, Tứ tổ và Ngũ tổ phát thiệp mời rất rộng, chúc mừng quay lại thiên giai. Người trên hai Nguyệt lượng kia tất nhiên được mời.

Thần Nam hết sức hiếu kỳ, hai Nguyệt lượng kia do thần thánh phương nào tọa trấn, lần này hấn cũng được gặp họ.

Không ít cường giả của Nhân gian và Thiên giới cũng được mời, không hẳn Tứ tổ và Ngũ tổ coi trọng họ mà hai người muốn nhân cơ hội này phô trương lực lượng. Lần trước, Thần gia bị Pháp Tổ dẫn lĩnh chúng thần công kích, mặt mũi đã mất sạch.

Lần này tám thiếp đầu tiên được chuyển đến tay Pháp Tổ, hai vị lão tổ của Thần gia muốn mượn cơ trút đi cục tức.

Đương nhiên Đức Mạnh tạm dừng bước ở Nhân gian và Nam Cung Tiên Nhi đã khôi phục thiên giai thần thông cũng nằm trong danh sách.

Ngày đó, rất nhiều cường giả thiên giai của Nhân gian và Thiên giới cùng bay về Nguyệt lượng.

Nhưng cũng ngày đó đã xảy ra biến cố.

Một cây ma đao sáng lóa, mang theo tuyệt vọng sát ý vô hạn phá tan hư không từ Nhân gian giới lao lên Nguyệt lượng.

“Tuyệt vọng ma đao!”

“Trời ơi, Hắc Khởi đến rồi.”

“Cái thế quân vương vượt giới mà tới.”

...

Các thần linh đã đến Nguyệt lượng hô lên kinh hãi, ma đao đó là binh khí của Hắc Khởi.

Tuyệt vọng ma đao sáng loáng mang theo vô hạn sát ý nổi lập lòe trên Nguyệt lượng, trở thành tiêu điểm cho người ta quan sát.

Hắc Khởi chưa tới nhưng thanh âm trên ma đao đã phát ra.

“Ngày ta thoát khốn là lúc Thần gia diệt vong.”

“Tang.”

Tuyệt vọng ma đao cắm trên một đỉnh núi của Nguyệt lượng.

Đó là miệt thị trắng trợn, người chưa tới đã ném ma đao lên Thần gia, Hắc Khởi quả thật cuồng vọng cực điểm, không coi Thần gia ra gì.

Cũng không trách y hành sự như vậy, có ba người trong số quân vương trung đang lúc nguyên khí đại thương, bị Thần Nam chính tay diệt sạch khiến tổ hợp được coi là vô địch của Thái cổ thất quân vương bị giảm sút trầm trọng, lúc nào y cũng muốn nghiền nát Thần Nam.

Vì thế, lúc phong ấn xung động, việc đầu tiên y làm là miệt thị, thề diệt Thần gia.

Lúc đó, Đức Mạnh bay lên Nguyệt lượng gầm lớn: “Ta vừa nhận được tin, bọn Hắc Khởi sắp thoát khốn.”

Thần Nam cười lạnh liên hồi, chỉ vào ma đao trên đỉnh núi: “Tin tức của ngươi chậm rồi.”

“Đây là...” Đức Mạnh cả kinh.

Lúc đó, các thần linh nhao nhao nghị luận, Đức Mạnh liền hiểu ngay ngọn ngành.

Không ai ngờ rằng Thần Nam lại bay lên, rút Tuyệt vọng ma đao ra, cầm cổ nó rồi nhanh chóng bay khỏi Nguyệt lượng, sức mạnh bản nguyên của thời không tràn ra, bóng hắc mờ ngay, không ai rõ hắc định làm gì.

Thần Nam bố trí mười tám tầng phong ấn trên Tuyệt vọng ma đao rồi nhanh chóng xuất hiện tại Phong Đô sơn ở Nhân gian giới, dùng vô thượng đại pháp lực cấm ma đao vào Thiên khảnh.

Đoạn hắc đằng không, lăm lăm: “Hắc Khởi, ngươi định cuồng ngạo, đến lúc cần thiết ta sẽ khiến ngươi cuồng dại thật luôn.”

375. Chương 376: Cái Thế Hắc Khởi

Thần Nam nhanh chóng quay lại Nguyệt lương, chúng thần không biết hắc vừa đi đâu, nhiều người lấy làm kì quái, hắc đã ném ma đao của Cái Thế quân vương đi đâu.

Trong tiên viên, hoa tươi đua nở, những đóa hoa rực rỡ sắc màu lấp lánh hào quang, hương thơm dịu dịu thấm vào tâm tì, cây cối nhiều màu khẽ lay động, tiên quả trên cành tỏa mùi thơm nức mũi.

Đức Mạnh cầm một chén tiên nhường đến cạnh Thần Nam hỏi: “Thần huynh đem ma đao của Hắc Khởi đi đâu?”

Đó cũng là vấn đề nhiều thần linh muốn biết nhưng mấy ai có tư cách hỏi.

“Ta vứt món đồng nát sắt vụn đó rồi, Hắc Khởi coi nó là bảo vật nhưng ta không thuận mắt, mang xuống lò rèn Nhân gian cho người ta đúc lại.” Thần Nam tỏ vẻ ơ hờ đáp.

Ai cũng biết không thể nào.

Lần này vừa hay Thần gia phát thiệp mời khách, Hắc Khởi quảng Tuyệt vọng ma đao đến tập kích, Thần gia đương nhiên không vui, phản ứng như vậy cũng không lạ.

Chúng thần có nghĩ nát óc cũng không ngờ Thần Nam đã bố trí một cục thế cực kì âm hiểm đón Hắc Khởi.

Hắc không sợ Hắc Khởi đến ngược lại còn mong y đến sớm, hắc muốn biết Hắc Khởi đụng phải Thiên khanh thần bí nan trắc đó sẽ có kết quả thế nào.

“Cha cười gì vậy?” Không Không khả ái như búp bê, không hiểu đến cạnh Thần Nam, coi hắc là thân trúc, đang bám vào chân leo lên. Nó nghi hoặc: “Cha, sao con thấy người cười gian thế? Chắc không phải làm chuyện có lỗi với mẫu thân chứ?”

“Đúng, cha lại định làm việc xấu?” Y Y như tiểu tiên tử bay lên đầu vai hắc.

Hai hài tử đều lăm trò, cực kỳ tinh ranh, Thần Nam vuốt mũi chúng, chỉ cười mà không đáp.

Long Nhi bước tới, dáng vẻ nó chỉ chừng bảy, tám tuổi, vô cùng ngây thơ nhưng vô hình trung toàn thân phát ra “thế.” Chắc chắn việc đột phá lên thiên giai cảnh giới chỉ còn một sớm một chiều.

So với hai nhóc tì tinh linh cổ quái, Long Nhi người lớn hơn hắc, rất có phong phạm huynh trưởng, nói với Thần Nam: “Phụ thân, Hắc Khởi đưa Tuyệt vọng ma đao ra thị uy chắc y sẽ xuất hiện tại Nhân gian giới, chúng ta nên phòng bị.”

Thần Nam gật đầu: “Ừ, ta biết, nhưng hiện tại chúng ta lực lượng đại tăng, không cần sợ hắc.”

Đó là sự thật, Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Thần Nam cùng hai vị lão tổ đủ để ứng phó với Hắc Khởi, ai cũng thủy hỏa nan dung với Hắc Khởi, đương nhiên sẽ toàn lực xuất thủ.

Nhân gian hiện tại mạnh hơn mười lăm năm trước nhiều.

Dù phe Hắc Khởi còn có hai vị quân vương, nhưng phe Đức Mạnh chắc cũng có người chế ngự.

Trong tiểu lục giới còn có Ma Sư, đệ đệ của Ma Chủ, lúc nguy cấp y sẽ xuất thủ.

Sau cùng, Long Nhi dẫn hai nhóc tì cổ linh tinh quái đi, để Thần Nam có thời gian chào hỏi chúng thần.

“Các mi nữ, chúng ta cạ chén.” Lão du côn vô sỉ Tử Kim thần long đang đùa cợt với một nhóm nữ thần linh.

“Ngẫu mê đầu phát!” Long Bảo Bảo xấu hổ, mặt mặt long tộc quá, nó vẫn như xưa, lắc lư bay lên đầu Thần Nam, thấp giọng: “Ta là tam giáo tổng giáo chủ...” Rồi mắt mờ đi, say khướt lăn ra ngủ.

Thần Nam có cảm tình đặc biệt với hai con rồng, mười lăm năm mới gặp lại, tình cảm còn hơn ngày xưa.

Hắc khẽ vuốt ve tiểu long trên vai, khẽ mỉm cười, chiến hồn chi hỏa trong người nó đã cháy lên, nó và Long Nhi lúc nào cũng có thể bước sang lĩnh vực thiên giai cao thủ chân chính.

Ngoài xa, Tiểu Phượng Hoàng hóa thành nhân hình, thành một cô bé xinh đẹp khả ái, đang cười nói với Tiểu Thần Hi có khí chất siêu trần thoát tục, hai tuyệt mỹ tiểu nữ hài mười một, mười hai tuổi khiến nhiều thần linh nam nữ lén nhìn. “Cửu thiên tịnh thổ đến.” Một đệ tử Thần gia lên tiếng.

“Mời vào.” Tứ tổ cao hừng đứng trong tiên viên gọi.

Giờ Tứ tổ và Ngũ tổ khôi phục thiên giai công lực, không còn đáng vẻ già lão năm xưa mà thể phách trở lại như thừa thanh niên.

Tứ tổ do năm xưa luyện công bất cần, suýt nữa nát xương, sau cùng ngưng luyện thành thể phách như hoàng kim, toàn thân cứng rắn hữu lực, lấp lánh kim quang, trừ làn da khác hẳn người khác, ông ta vô cùng uy vũ.

Ngũ tổ lại khá bảnh bao, tuy ai cũng biết ông ta là lão bất tử sống vô số năm nhưng thấy đáng vẻ mày kiếm mắt sao, anh khí bức nhân, bất giác lại ghen tỵ.

Thần Nam biết Cửu thiên tịnh thổ là người của một Nguyệt lượng khác, có quan hệ tốt với Thần gia. Lúc xưa trong thế giới bị tàn phá, hẳn từng thấy Kinh Thiên kiếm chủ đại chiến với ma tính Thần Chiến, nên biết tới tồn tại của Cửu thiên tịnh thổ.

Cửu thiên tịnh thổ có ba thanh niên tới, đương nhiên đáng vẻ là thể nhưng dựa vào trông mắt sâu thẳm là biết họ là cường giả đời trước từng trải nhiều sóng gió.

“Cung hỉ hai vị tiền bối tu vi khôi phục!” Ba người tiến lên hành lễ.

“Ha ha...” Ngũ tổ cười lớn đoạn gọi Thần Nam tới: “Đây là Ngao Thiên, Diệt Thiên, Bại Thiên kiếm chủ...”

“Ra mắt ba vị tiền bối.” Thần Nam vừa hành lễ vừa đánh giá, phát hiện họ đang nằm giữa cảnh giới Thần Hoàng và thiên giai, đúng ra là tiểu thiên giai cao thủ. Cũng không trách, cửu thiên tịnh thổ mà có cao thủ thiên giai chân chính chắc đã bị Ma Chủ mời đến đệ tam giới.

Thần Nam cảm thấy kì quái, danh hiệu ba người này quá cuồng vọng, cùng với Kinh Thiên kiếm chủ bị ma tính Thần Chiến luyện hóa thành thần binh đều có chữ “Thiên.”

Ba người thấy thần sắc hắn bất thiện, Ngũ tổ xoa dịu: “Ha ha... các vị không cần lo, Kinh Thiên kiếm chủ tuy bị luyện hóa thành binh khí nhưng tính mệnh không sao, sớm muộn cũng quay lại.”

Đồng thời, Ngũ tổ mỉm cười giới thiệu với Thần Nam: “Người không biết Cửu thiên tịnh thổ là nơi thế nào. Hắc hắc, năm xưa đại thần Độc Cô Bại Thiên bách thể luân hồi, nghịch thiên cửu chuyển, từng để lại chín truyền nhân sau chín kiếp. Cửu thiên tịnh thổ là gốc rễ của cửu đại truyền nhân, hiện tại mọi thần linh trên đó đều là con cháu đời sau của cửu đại truyền nhân. ”

Thần Nam cả kinh, Cửu thiên tịnh thổ lai lịch không thường.

Thiên giới có tổng cộng 3 nguyệt lượng nhưng người của Nguyệt lượng thứ ba không đến, tuy quan hệ của họ và Thần gia không tệ nhưng lần này không may là Nguyệt lượng thứ ba này đang trong “thời gian phong ấn.”

Thời gian này kéo dài năm trăm năm, trong thời gian này sức mạnh hùng hậu sẽ cấm cố không gian của Nguyệt lượng này, cắt đứt liên hệ nội ngoại. Hiển nhiên, phái này dự cảm được đại loạn nên muốn tránh.

Đối với người trên Nguyệt lượng thứ ba, Thần Nam càng lấy làm hiếu kì, trước đó hắn chưa bao giờ biết tới họ. Ngũ tổ thở dài: “Người trên Nguyệt lượng này, lai lịch càng lớn.” Nhưng ông ta không nói rõ.

Hôm nay trên Nguyệt lượng của Thần gia vô cùng an bình, tuyệt đại đa số thần linh đều đến lần đầu, trước đó rất ít người đến được đây.

Trong tiên viên, chúng thần uống rượu trò chuyện, tiếng cười nói vang vang.

Linh thảo đưa hương, cây cối tỏa sáng, tiên hạc bay múa, vượn trắng dâng đào, hươu nai ngắt đầu, tất cả tạo thành khung cảnh thần thánh tường hòa.

Nhưng lúc đó từ phía xa vang lên tiếng hú dài, ma âm ào ạt như sóng vỗ bờ, chấn động màng tai! Ma khí khủng khiếp như tiếng biển động từ Thiên giới tràn lên Nguyệt lượng, hắc ám vô tận che kín của phiến đại địa.

Ma khí chấn nhiếp tâm thần khiến ai nấy run rẩy.

Hắc Khởi đến rồi.

“Gừ...”

Tiếng ma khiêu chấn động thiên địa!

Ma vân thôn nguyệt!

Từ xa nhìn lại chỉ thấy ma vân vô tận dấy lên, vàng trắng sáng khuất bóng, thiên địa dị tượng này khiến những người trên Thiên giới hoảng sợ cực điểm.

Hắc Khởi đã mạnh hơn, những thiên giai cao thủ có mặt đều thấy vậy, mười lăm năm bị khốn đã không làm giảm đi mà tăng thêm một tầng sức mạnh của y.

Kì thật cũng không có gì kỳ lạ, năm xưa y bị phong ấn dưới Thông thiên thất trụ, sau vô số năm mới thoát, nguyên khí đại thương nên cần thời gian tu dưỡng. Đủ thời gian sắt sẽ thể hiện được đại thần thông, mạnh hơn nhiều so với trước đây.

“Đức Mãnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, chúng ta lên nghênh địch.” Thần Nam hét lên.

Hắc Khởi quá mạnh, người chưa tới, ma khí ngút trời đã cuốn tới. Nếu y đến nơi, e rằng Nguyệt lượng sẽ tan thành bột.

Giờ không phải lúc tính toán, dù Đức Mãnh và Pháp Tổ gian giảo hết mức nhưng không thể không xuất toàn lực nghênh kích, cả hai là tử địch của Hắc Khởi nên lập tức xông lên. Nam Cung Tiên Nhi ngần ngừ một hồi rồi cũng sánh vai với Thần Nam.

“Hôm nay Thần gia phải diệt vong.” Hắc Khởi gầm lên từ phía dưới Thiên giới.

Thần Nam nổi giận. Vũ Hinh, Thần gia bát hồn, Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền... bao nhiêu việc hắc chưa giải quyết, hiện tại đành phải ác chiến.

Pháp Tổ, Đức Mãnh, Nam Cung Tiên Nhi đều trở ra tuyệt học bình sinh.

Pháp Tổ trực tiếp triệu hoán Thiên ngoại văn thạch, sao băng rạch ngang tầng không Thiên giới, rít lên lao về phía Thái cổ quân vương Hắc Khởi, dao động hùng hồn khiến chúng thần hoảng sợ.

Đức Mãnh tung ra ba kiếm trận, ngàn vạn đạo thần kiến dấy lên sát khí vô cùng tràn tới.

Nam Cung Tiên Nhi cũng thể hiện tuyệt học cao thâm mạc trắc, từng đạo hào quang màu hồng chiếu sáng thiên địa, dệt thành thiên võng chụp lấy Hắc Khởi.

“Dom đóm dám đua ánh sáng với vầng trăng, không biết lượng sức.”

Hắc Khởi xông tới, ma thể cao lớn như ngọn núi, làn da màu cổ đồng ẩn chứa sức mạnh vô tận, mái tóc đen tung bay, trong mắt ánh lên sát khí vô tận, sau lưng hắt bốn mươi vạn ma hồn gầm vang.

Đó là khí thế quân lâm thiên hạ của tuyệt thế bá chủ.

Các thần linh quan chiến trên Nguyệt lượng đều tan gan vỡ mật.

“Ầm.”

Một quyền.

Chỉ một quyền, Hắc Khởi đã đánh tan mưa sao băng.

Đoạn y ngửa mặt hú vang, há miệng như gió cuốn mây tan nuốt sạch ngàn vạn đạo kiếm mang Đức Mãnh tung ra.

Quá mạnh, đủ xưng vô địch.

Đoạn y đưa bàn tay ra, vỗ mạnh lên thỉnh không, thiên võng màu hồng do Nam Cung Tiên Nhi tung ra bị đánh tan.

Hắc Khởi vô địch, cái thể cường nhân! Bốn mươi vạn thần ma sau lưng đều gầm vang, chấn động thiên địa.

376. Chương 377: Người Là Kẻ Sa Bầy

Vị Thái cổ quân vương này hình như sinh ra và sống để chiến đấu, cái thể hung uy, bá tuyệt thiên địa không ai dám tranh phong. Mười năm trước thế nào, giờ vẫn vậy.

Y dễ dàng phá giải tuyệt học của ba thiên giai cao thủ, tư thái khiến các thần linh lạnh người.

Đó là một kẻ không thể chiến thắng.

Quét sạch địch nhân, không ai chống nổi.

“Ha ha... viên ngọc nhỏ bằng hạt gạo dám đua ánh sáng.” Hắc Khởi cười vang, thân thể cao hơn trượng như đúc bằng thép, cương kiện khôi vĩ, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Lúc này y hóa thân thành cái thể ma quân bất khả chiến thắng.

Đức Mãnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi rung động, tuyệt học của họ không làm gì được đối phương khiến ai cũng kinh hồn. Nhưng tuyệt nhiên không ai định bỏ chạy.

Sự tình chưa đến nước đó, họ còn bước hai, đồng thời ai cũng tin rằng Hắc Khởi chỉ có một mình, đối đầu với sáu thiên giai cao thủ hợp lực được sao.

Đúng vậy, ba người họ và ba người của Thần gia là đủ rồi.

“Thần Nam người chết không hết tội nhưng đã khiến ta hối hận cả đời, một tiên tiểu tử hậu bối lại giết được ba vị Thái cổ quân vương, đáng giết vạn lần.”

Hắc Khởi chỉ vào Thần Nam rút lên, ma vân vô tận tràn ra, sau lưng y tối sẫm, chỉ thấy vô số hình ảnh thần ma giãy giụa kêu gào.

“Hừ, sợ người không làm được, lại chết trong tay ta như ba tên vô dụng kia.” Thần Nam cười lạnh.

“Nói lắm làm gì, hiện tại ta sẽ lấy mạng người.” Hắc Khởi bay lên, tay phải tung ra quyền phong đánh tan mây đám mây, thoáng chốc lao tới đâm vào bụng Thần Nam.

Dao động năng lượng kì dị khê lan ra trên không, thân ảnh Thần Nam mờ dần, một quyền cuồng bá của Hắc Khởi đánh trúng hư ảnh, xuyên qua thân thể hắn.

Cả Nguyệt lượng hô lên kinh hãi, nhiều thần linh cho rằng quyền này của Hắc Khởi đã xuyên qua thể phách Thần Nam mà không biết rằng đó chỉ là tàn ảnh.

Hắc Khởi bất ngờ xoay người lại nhìn lên một phiến hư không, nhúu mày lạnh giọng: “Thời không... quả nhiên là sức mạnh của thời không.”

Thoáng sau, Thần Nam lại xuất hiện trong phiến hư không.

Hắc Khởi cười âm u: “Chả trách người dám đến tìm chết, cạy vào nó hả. Có vẻ là sức mạnh bản nguyên của thời không, ai ngờ người lấy được. Hừ hừ, dẫu có thể vẫn chưa đủ tư cách, muốn thắng ta sao? Hắc hắc, dù Thời Không chi thần đến đây ta cũng không sợ! Chết đi.”

Bàn tay Hắc Khởi ấn xuống với sức nặng vạn cân, bàn tay nhanh chóng phóng đại, che kín không gian của Thần Nam.

Thần Nam ngửa mặt hú vang, mười lăm năm trước hắn đã dám đối diện với Hắc Khởi nữa là bây giờ.

Hào quang mờ lung nghịch thiên tràn ra, nghênh đón bàn tay khổng lồ. Song thủ Thần Nam liên tục kết ấn, xuất ra sức mạnh thời gian, hào quang đáng sợ từ mờ mờ chuyển thành rực rỡ, sau cùng chiếu sáng thiên địa, không ai mở nổi mắt.

Dù đứng cách khá xa nhưng không ít thần linh cảm giác thời gian trôi qua cực nhanh, trong vùng xoáy tranh đấu này, thời gian vận hành cực tốc.

“Ầm.”

Luồng đại lực của Hắc Khởi hất Thần Nam văng đi, nhưng không tác dụng toàn bộ lên thân thể hắn, trong lúc quyết định, hắn đã vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không, phá nát hư không thoát đi.

“A...”

Hắc Khởi cũng lãnh đòn, y rống lên, bàn tay nhanh chóng co lại, thoát khỏi thời gian chi quang cực mạnh, nhưng một đòn này cũng không hẳn vô ích, y cười lạnh tanh: “Không ngờ sức mạnh thời gian lại lấy đi mấy chục năm tu vi của ta! Nhưng chỉ lần này thôi, không có lần sau nữa.”

Chúng thần kinh hãi, thời gian chi quang của Thần Nam lại lấy đi mấy chục năm tu vi của Hắc Khởi, dù thiệt hại này với tu vi vô tận của y không đáng gì nhưng khiến Cái Thế quân vương chịu thiệt thòi đủ thấy thời gian chi quang cực kỳ đáng sợ.

“Đứng ngậy ra đó làm gì, cùng lên diệt y.” Thần Nam gầm lên với Đức Mãnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cách đó không xa.

Tứ đại cao thủ đồng thời xông lên, bốn đạo dao động tràn lên, thiên giai chi lực còn cuộn, cơ hồ thiên địa không chịu nổi.

Song phương đều quyết diệt được đối thủ.

Xuất thủ tuyệt không dung tình!

Hắc Khởi tuy hùng mạnh cực độ nhưng thời đối diện tứ đại cao thủ cũng khá chật vật, lúc trước y dễ dàng phá giải tuyệt kỹ của tam đại cao thủ nhưng đó là cực hạn để chấn nhiếp đối phương.

Tứ tổ và Ngũ tổ cũng lướt lên Nguyệt lượng, hai người cũng gia nhập vòng chiến khiến Hắc Khởi cảm thấy áp lực tăng hẳn, một mình đấu với sáu thiên giai cao thủ, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người khác kinh hoàng, thực lực của Thái cổ quân vương quả chấn nhiếp thế gian!

Nên nhớ, Hắc Khởi còn chưa khôi phục được đỉnh cao.

“A...”

Y ngửa mặt gầm vang, mái tóc tung bay, bốn mươi vạn thần ma sau lưng huyền ảo, khí thế muốn nuốt sống sáu thiên giai cao thủ, chúng thần quan chiến ngoài xa rúng động.

“Hư ảo không gian!” Pháp Tổ quát lớn, y là tinh thần hệ pháp thần, mà đây là tinh thần công kích ma pháp đặc ý nhất sáng tạo gần đây, cũng là thiên giai cấm chú uy lực mạnh nhất mà y nắm được.

Đức Mãnh cũng quát: “Diệt tuyệt kiếm trận!” Vô tận kiếm mang sáng rực như mưa ánh sáng che kín thiên địa, mỗi thốn không gian đều thấy bóng kiếm.

“Điên đảo chúng sinh!” Nam Cung Tiên Nhi quát, nhưng đây không phải mị công mà là sát sát tuyệt kỹ từng đạo mị hoặc thiên nữ do vô hình hư thể hóa thành hữu hình thực thể bổ vào Hắc Khởi. Đó là thượng cổ thiên giai tinh phách được triệu hoán.

Tứ tổ hét: “Thiên quang phổ chiếu!” Thân thể hoàng kim sáng lên như vàng dương, hào quang chói lọi xạ vào Hắc Khởi.

“Điên đảo càn khôn!” Ngũ tổ gầm vang, một cơn bão khủng khiếp quét qua thiên địa.

“Bắc Đẩu Phục Ma!” Sau mười lăm năm, Thần Nam lại dùng đến tuyệt học trong Thái Thượng vong tình lục đối phó Hắc Khởi, bảy đạo tinh mang sáng lóa tạo thành bảy quang trụ, phẳng phất như thông thiên chỉ trụ trù lên đối thủ.

Lúc này nội thể hần vận chuyển những công pháp phức tạp, qua một lần tranh phong, Thái Thượng và Hoán Ma công pháp đang biến dị, vừa tương hỗ vừa khắc chế, cùng theo một lộ tuyến vận hành.

Lục đại cao thủ đồng thời công kích, Hắc Khởi cũng phải biến sắc, tuyệt kĩ của sáu người khiến y không còn tự tin nữa.

Đối diện với sức mạnh hủy diệt, hần gầm lên điên cuồng, tránh thoát mấy đòn công kích đáng sợ, không thể tránh hết. Sáu người hợp lực, dù y phá vỡ hư không, vẫn bị mấy đạo hàng quang chụp lấy.

“Thần ma giai động!” Y gầm vang, hồn ảnh vô tận lấp kín thiên địa, hủy diệt hết làn sáng kinh hoàng kia, dù thần ma hồn ảnh gần như tiêu vong hết nhưng Hắc Khởi lại thoát ra.

Bất quá, Hư ảo không gian tinh thần ma pháp của Pháp Tổ và Bắc Đẩu Phục Ma của Thần Nam hung hãn ấn xuống mình y, dù cho ma công cái thể cũng không thể nào hóa giải hết sáu tuyệt kĩ.

Bảy đạo thông thiên quang trụ giam y trên không.

Lục đại thiên giai cao thủ đời nào bỏ qua cơ hội như thế, điên cuồng công kích vào Cái Thể quân vương.

Nhưng thoáng chốc, Hắc Khởi đã thoát khốn, lực sát thương của bảy đạo thông thiên thần quang bị bốn mươi vạn thần ma hóa giải, y không bị thương nặng lắm.

Thần Nam lại thích kết quả như vậy, bức bách Hắc Khởi nhưng không dồn y vào tuyệt cảnh.

Quả nhiên Hắc Khởi ném đòn, bị kích nộ, quát vang: “Ma đao ở đâu?” Ma khí ngút trời bốc lên quanh y, cảm ứng Tuyệt vọng ma đao.

Mấy vị thiên giai cao thủ đều nhìn Thần Nam, ma đao bị hần mang đi, ai cũng hi vọng hần giấu càng kĩ càng tốt, đừng để Hắc Khởi tìm thấy.

Nhưng nào ai biết, hần đã đào sẵn “hố”, chỉ đợi Hắc Khởi nhảy vào.

“Hắc Khởi, món đồng nát sắt vụn đó ta nung rồi, hiện đang luyện lại, khi nào luyện được quan tài sẽ mang cho ngươi.” Thần Nam cười vang.

Hắc Khởi đại nộ: “Chỉ cần ta không bị diệt, ma đao không bao giờ bị hủy. Hừ, có đao trong tay, ta sẽ cắt đứt thời không, coi sức mạnh của ngươi là đồ bỏ.”

Trong lúc nói, thần thức y không ngừng hô hoán ma đao, với y, ma đao là sinh mệnh thứ hai, chỉ cần thần thức động sẽ xuất hiện trong tay.

Nhưng hôm nay đã khác.

Sau cùng, y cũng cảm ứng được, gầm vang dội, dấy lên ma khí vô rận, lao xuống Nhân gian.

Bọn Pháp Tổ vô cùng nóng lòng, đuổi sát, không thể để y cầm được ma đao.

“Thần Nam, người giấu ma đao ổn chứ?”

“Chắc chắn Hắc Khởi không tìm được chẳng?”

Mấy cao thủ vừa đuổi vừa hỏi.

“Yên tâm, Hắc Khởi sẽ không tìm thấy.” Thần Nam đáp vậy nhưng trong lòng lại mong Hắc Khởi mau tìm thấy, những câu này cốt để cho Thái cổ quân vương nghe.

Quả nhiên, Hắc Khởi cười lạnh: “Thần Nam, các ngươi phải chết! Ma đao vào tay ta, sáu người các ngươi ta cũng chấp, chắc ngươi chết chắc.”

Bảy người theo nhau lao xuống Nhân gian, dọc đường bọn Thần Nam mấy lần công kích từ xa, duy Thần Nam biết sự tình, những người khác đều không biết đây là một “cục diện” âm hiểm được bày sẵn, thành ra ai cũng toan lực xuất hủ, quyết ngăn Hắc Khởi, càng tạo cho cục thế được kín kẽ.

Thất đại thiên giai cao thủ nhanh chóng đến Phong Đô sơn, ở đây mây sầm ảm đạm, âm khí mịt mờ, khát khí đen đặc che trời kín đất.

Hắc Khởi cảm nhận được ma đạo bị phong ấn, cười ha hả: “Các người hoài công rồi, đợi chết đi.”

Đoạn y hóa thành một đạo hắc mang, dấy lên ma khí nghìn ngút lao xuống vực.

Hắc Khởi đang kiêu ngạo, không thèm nghĩ nhiều, hơn nữa Thiên Khanh không có dao động nào khác thường khiến người ta nghi ngờ. Lúc trước, sáu người lại cực lực ngăn cản y tiến vào khiến y càng buông lỏng giới bị.

Mọi nguyên do hợp lại khiến y lao thẳng xuống Thiên Khanh.

Y là cái thể cuồng nhân, xuống đến nơi liền tung ra một quyền, định dẹp tan mọi chướng ngại.

Cả Phong Đô sơn phong vân biến đổi, thiên địa thất sắc!

Thần Nam chặn nhóm Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi lại: “Chúng ta lui mau.”

Ngũ đại thiên giai cao thủ ngạc nhiên, lập tức biến sắc, cùng cảm thấy dưới lòng đất phát ra khí tức đáng sợ vô cùng, cơ hồ xé tan trời đất.

Phong Đô sơn gầm lên biến động, mọi ngọn núi rung lên như làn sóng, đổ xuống hàng loạt, đoạn mọc lên những đỉnh núi mới, âm sát chí khí vô tận thoáng chốc đã lấp kín trời đất, hắc ám mật mờ, dù là thiên giai cao thủ cũng xòe bàn tay không thấy ngón.

Sáu người nhanh chóng bay lên, rời khỏi Phong Đô sơn.

Từ dưới Phong Đô sơn vang lên tiếng gầm phẫn nộ xen lẫn kinh hoàng của Hắc Khởi: “Con mẹ nó, Thần Nam người dám bắt ta, ta #\$%... Người dám chơi ta sao?”

Mặt đất như lật ngược, tiếng gầm phẫn nộ vang lừng, Tuyệt vọng ma đạo phát ra trận trận sát khí trong bóng tối.

Hình như Hắc Khởi đã sa vào tuyệt cảnh.

Thần Nam lạnh giọng đáp: “Người tự chui vào bẫy.”

377. Chương 378: Trời Già

Thiên Khanh được phát hiện mười mấy năm nay, lần này Thần Nam lợi dụng nó chế trụ một quân vương đệ ngũ giới, phát huy tác dụng của nó.

Ngay cả Thiên Quý thường ở đây cũng không hiểu gì về Thiên Khanh thần bí, nói gì người ngoài. Lần này “bẫy” được Hắc Khởi khiến y liều mạng, quả là nhất tiễn song điêu!

“A...”

Hắc Khởi hình như gặp phải cường địch không tưởng tượng nổi, tiếng gầm vang lên mây xanh xuyên qua trùng trùng ma vân và sát khí.

“Đó là...” Đức Mãnh khó khăn nuốt nước bọt, cảm giác trong miệng khô rang, gian giới quá ư thần bí và đáng sợ, lại có một nơi vậy khốn được Hắc Khởi.

Y là quân vương của đệ ngũ giới nhưng cũng chưa từng nghe qua, thành ra kinh hãi, nhờ may sau này Thần Nam dùng Thiên Khanh đối phó y, hậu quả không tưởng tượng nổi.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang trời, loạn thạch xuyên không, hai ngọn núi lớn xuyên qua ma vân, vút lên trời cao, thanh thế kinh hồn.

Một khung cảnh kinh hoàng đập vào mắt sáu thiên giai cao thủ, rồi chúng thần cũng nhìn thấy. Một xúc tu như dãy núi liên miên thò lên, hắt văng hai ngọn núi khiến chúng tan nát.

Chúng thần rợn người, quái vật gì đây?

Bàn tay như vôi bạch tuộc, bề mặt cũng nhám xù xì, đồng thời đầy chất nhầy, dựng đứng lên trời, miên miên vô tận, không hiểu lớn cỡ nào.

Đao quang sáng rực, Hắc Khởi liên tục gầm lên trong Phong Đô sơn, hiển nhiên đang gặp phiền hà lớn.

Tuyệt vọng ma đao sắc lẹm cuồn cuộn bạo như ánh chớp rạch qua hắc ám, tỏa ra ngàn vạn đạo thần mang, rung chuyển cả dãy Phong Đô sơn, núi non sụp đổ như cảnh tượng ngày tận thế.

Chỉ có điều quang phiến đao quang là chiếc vôi khổng lồ như Thiên Long che kín thiên địa, áp chế Hắc Khởi xuống, khiến y không thể thoát khốn. Chiếc vôi bùng lên sức mạnh đáng sợ khiến chúng thần run rẩy.

Những thiên giai cao thủ đứng xa như Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng kinh hãi.

“Đó...là cái gì nhỉ?” Đức Mạnh cả kinh hỏi.

Sinh vật vô danh đó tạo cho y cảm giác uy hiếp cùng cực, loáng thoáng ngửi thấy mùi tử vong, nếu để y thay vào Hắc Khởi, chắc đã chết mấy lần.

Mạnh như Hắc Khởi cũng chỉ chật vật chống cự.

Không chỉ Đức Mạnh, mà những người khác cũng không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Pháp Tổ nhắm tít mắt lại như hai sợi chỉ, hồi lâu mới nói: “Tựa hồ là thân thể của Thiên.”

Nam Cung Tiên Nhi cũng nhíu chặt chân mày, tuyệt mỹ dung nhan không còn vẻ gì mê hoặc mà trầm giọng: “Hình như có liên quan đến sức mạnh của Thiên.”

“Àm.”

Lại một tiếng nổ vang, ma khí vô tận phủ kín Phong Đô sơn, một ma ảnh khổng lồ xông lên, là một ngọn trảo cực lớn quét qua bầu trời rồi bỏ xuống Hắc Khởi.

Lần này không phải là chiếc vôi vừa nãy.

Là một thú trảo.

Bề mặt phủ kín vẩy xanh lè, vuốt sắc lẹm tỏa ra hào quang âm u, như diệt thế quỷ trảo từ cửu u bay lên, vạch thành một quỹ tích lạnh người, che kín đất trời chụp xống.

Tứ tổ và Ngũ tổ kêu lên kinh hãi.

“Đó là... hủy diệt chi thủ trong thần ma đại kiếp.”

“Là diệt thế chi thủ!”

Ngoài xa Thanh Thiện Cổ Phật biến sắc, lão là nhân vật từ vạn năm trước, đã trải qua trường kiếp nạn đó nên nhận ra thú trảo.

Không ít thần linh kinh hãi biến sắc, vạn năm trước, chúng thần rơi rụng, một chiếc thú trảo là một trong những đầu sở gây họa.

Thú trảo trên Phong Đô sơn và chiếc vạn năm trước giống hệt nhau.

Mối họa vạn năm hóa ra ẩn tàng ở đây.

Đương nhiên khiến người ta hoảng loạn.

“A.....”

Hắc Khởi phần nộ gầm lên, Tuyệt vọng ma đao quét ngang, đại chiến với quái vật vô danh.

Đao mang bùng lên hào quang rợn người, quét sạch mấy ngọn núi nhưng khó lòng thương tổn đến mối họa, quái vật tựa hồ bất tử.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi từng xuyên qua thời không quay về vạn năm trước, chứng kiến chúng thần rơi rụng, từng thấy Thần bí nam tử đại chiến hóa thân của Thiên, cảm thụ được sức mạnh đáng sợ này.

Nhưng họ kinh ngạc nhận ra quái vật ẩn thân ở Phong Đô sơn hình như mạnh hơn hẳn hóa thân đại chiến cùng Thần bí nam tử.

“Ầm.”

Lại một tiếng nổ động trời, một tấm bia đá khổng lồ bị sức mạnh hất bay lên. Nhưng do nó làm bằng chất liệu đặc thù, bên mặt bố trí nhiều phong ấn nên không vỡ nát.

Mấy đại tự trên mặt sáng rực thần quang, chiếu sáng Phong Đô sơn.

Nam Cung Tiên Nhi kinh hãi: “Thanh Thiên...đệ nhị hóa thân!”

Ai nấy kinh hãi, đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên, hóa ra nhân vật diệt thế năm xưa lại là Thanh Thiên.

Chúng thần có lẽ không hiểu nhưng bách tính đều rất quen với hai từ này, đó là nhân vật thường được họ nhắc tới, Thanh Thiên thiên địa lão gia, hoặc đơn giản là lão thiên gia!

Dần dần, chúng thần bình tĩnh lại, nhiều người từ Nhân gian phi thăng Thiên giới, nhớ lại lúc còn là phạm nhân thường gọi lão thiên gia!

Đó gần như là một tồn tại hư ảo.

Những thần linh mới phi thăng đảo Thiên giới hiểu được bản chấn vấn đề, đương nhiên không làm sao tin vào điều này. Bản thân họ thành thần, tin rằng người thành thần được tất mọi loại sức mạnh đều có thể tu luyện thành, cái gọi là Thiên chẳng qua là thần linh hùng mạnh bị người đời ngộ nhân.

Nhưng hôm nay, hóa thân của lão thiên gia xuất hiện trước mắt, hơn nữa là nguyên hung diệt chúng thần năm xưa, sao họ lại không kinh hãi được?

Thế giới này quả thật không thể đoán được.

Nhân vật thường hiện hữu trên môi những phạm nhân lại thật sự tồn tại.

“Đáng...gh...é....t” Tử Kim thần long lập cập, lẩm bẩm: “Bố nó chứ, có lão thiên gia thật, long đại gia ngất mất, ta khinh.”

“Ngẫu mẽ đầu phát, ta sắp ngất thôi!” Long Bảo Bảo trợn trừng mắt, tỉnh ngay khỏi cơn say.

Chúng thần ngoài xa cùng dậy sóng trong lòng, lần này hóa thân của lão thiên gia đã bị kinh động, họ không hiểu sẽ có hậu quả gì, liệu có xảy ra thảm kịch chúng thần bị diệt như vạn năm trước?

“Đúng là có... lão thiên gia?” Sắc mặt Đức Mạnh nhợt ra, y ở Nhân gian mười mấy năm, từng dạo qua phạm gian, đương nhiên đã nghe qua nhân vật chí cao này, đó là chúa tể cao hơn chúng thần.

Pháp Tổ cũng biến sắc, trầm giọng: “Đó là tên khác của Thiên.”

Nam Cung Tiên Nhi kinh hãi: “Rõ ràng có người từng phong ấn nó tại đây...Nó tuy cực mạnh nhưng không đáng sợ, chắc chắn từng bị người chế phục.”

Sắc mặt Pháp Tổ vô cùng khó coi: “Nhưng nó chỉ là hóa thân của lão thiên gia.”

“Ầm.”

Thêm hai ngọn trảo từ Phong Đô sơn bật ra, một là thú trảo phủ vẩy xanh lè, một là vôi như cửa bạch tuộc, bốn ngọn trảo múa may trên dãy núi.

Hắc Khởi bị ép nghẹt thở, hóa thân của lão thiên gia thật sự mạnh không kém diệt thế cự trảo bọn Thần Nam, Pháp Tổ nhìn thấy lúc xuyên qua thời không.

Thần Nam hoang mang...lần này đúng là có kịch hay.

Hiện tại, sự tình vượt khỏi tầm khống chế, cuối cùng sẽ thành thế nào thật khó đoán.

Ma đao của Hắc Khởi càng ngày càng ảm đạm, tiếng gầm cũng nhỏ đi. Lúc đó Phong Đô sơn rung chuyển càng mạnh, cơ hồ muốn lao lên trời, âm sát khí tức vô tận nghịch không bay lên, ép chúng thần liên tục thoái lùi.

“Ầm.”

Trời đất sụp đổ, Phong Đô sơn rung động.

Chu vi quanh chiếc vòi mà thú thảo dài liên miên như dãy núi xuất hiện hai cánh tay trắng như ngọc, hết như cánh tay của bậc tuyệt đại giai nhân khiến người ta kinh hãi. Nhưng khuyết điểm của cánh tay cũng cực kỳ rõ ràng.

Hai cánh tay có thể coi là hoàn mỹ như hai ngọn núi tuyết che kín tầng không, phát ra hào quang vô tận.

Hai cánh tay dụng lực chống đỡ mặt đất Phong Đô sơn, giữa tiếng nổ ầm ầm, một thân ảnh khổng lồ nổi lên.

Từ xa, chúng thần khấn trương quan sát, muốn xem hóa thân của lão thiên gia là gì.

Là một nữ tử cao vạm vỡ.

Nàng ta từ dưới Phong Đô sơn leo lên, thể phách hoàn mỹ khiến người người cả kinh, quả là tuyệt đại giai nhân!

Hóa thân của lão thiên gia lại là nữ nhân, vượt hẳn khỏi ý liệu của mọi người.

Sắc đẹp kinh tâm động phách này gần như không thuộc về trần thế mà khiến người khác ngưỡng vọng và nhiếp phục. Nàng ta phát ra khí chất uy nghiêm lạnh lẽo.

Mái tóc dài màu lục sậm như dòng thác từ chân trời buông xuống, trong mắt băng lãnh không có mảy may tình cảm, lạnh lẽo nhìn chúng sinh.

Không có hỉ nộ, vui buồn hay tình cảm gì.

Đó là tuyệt mỹ nữ tử khiến người khác hâm mộ lẫn kinh sợ.

Đương nhiên hai từ hoàn mỹ để chỉ dung mạo và thân thể nàng ta, hoàn toàn không chỉ cánh tay. Nàng ta có tới sáu cánh tay, trừ đôi tay đẹp như sương tuyết còn có một đôi thú thảo mà hai chiếc vòi khiến người ta kinh hồn.

Nữ tử này ung dung áp chế Hắc Khởi.

Sáu cánh tay liên tục vung lên, hất văng núi non, mặt đất nứt nẻ, ép Hắc Khởi sa vào tuyệt cảnh.

Chúng thần đều thấy tâm can lạnh toát, họ cảm nhận được hóa thân của lão thiên gia không hề có tình cảm, y như tử vật.

“A...” Hắc Khởi bị ép xuống mặt đất, lại bị một chiếc vòi cuốn lên, ép thành bột. Một ngọn thú thảo đoạt lấy ma đao.

“A...” Hắc Khởi hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh.

Đức Mạnh biến sắc: “Hắc Khởi sắp phát cuồng.”

Không ai hiểu Hắc Khởi hơn đệ ngũ giới quân vương như y, đó là một cao thủ không thể xác định thực lực. Hắc Khởi mà phát cuồng, dù là người đứng đầu Thái cổ thất quân chủ cũng phải lùi bước! Ở đệ ngũ giới, không ai dám một mình đối chọi với Hắc Khởi lúc tuyệt vọng, phát cuồng.

Quả nhiên, Đức Mạnh dứt lời, toàn thân Hắc Khởi bùng phát ma khí, quét băng thiên địa, hồn ảnh bốn mươi vạn thân ma gầm lên rồi cùng hành động, thỉnh không bị xé toang.

Dao động năng lượng hùng hồn tràn khắp ngàn dặm.

Chúng thần quan chiến ngoài xa lắc lư như chiếc lá trong cơn cuồng phong bạo vũ.

Hắc Khởi nổi giận, thiên địa biến sắc!

Y giật phăng bàn tay kia, Tuyệt vọng ma đao quay lại tay, toàn thân y như đại ma tôn liên tục biến thành khổng lồ, thoáng chốc trở nên đỉnh thiên lập địa!

Hắc Khởi khi bị ép vào tuyệt cảnh, nổi điên lên, trong lục giới rất ít địch thủ.

“A...” Y gầm lên điên cuồng, Tuyệt vọng ma đao trong tay cũng phóng đại, hung hãn bổ xuống đệ nhị hóa thân của Thiên.

Tuyệt mỹ nữ nhân không hề tỏ vẻ gì, như được điêu khắc từ ngọc thạch, đôi ngọc chưởng như sương như tuyết lại vũ động, nhẹ nhàng kẹp lấy thanh thiên cổ ma đao!

378. Chương 379: Cửa Đến Đệ Lục Giới Đã Mở

Tất cả đều không thể tin nổi, như mộng như ảo.

Qua vạn năm, chúng thần mới biết hủy diệt chi thủ năm xưa là thần thánh phương nào: của lão thiên gia!

Trên đời có chúa tể thật sao? Y nắm vận mệnh vạn vật trong tay? Y thật ra là loại sinh mệnh gì?

Trong lòng chúng thần đầy nghi vấn nhưng không ai giải đáp được, ai cũng là người trong cuộc nên không thể siêu thoát thế ngoại. Nếu có người thống trị tuyệt đối, đương nhiên ai cũng là con cờ trong tay y, thậm chí là những con cờ không đáng gì.

“Gừ.”

Hắc Khởi hóa thân thành tuyệt thế đại ma vương, đầu chạm trời cao đứng trên Phong Đô sơn, không chỉ thân thể mà khí thế cũng không kém gì nữ tử.

Nhưng Tuyệt vọng ma đao trong tay y lại ngọc thủ của nữ tử nhẹ nhàng kẹp chặt, cây thiên cổ ma đao vang lên những tiếng rầm rắc, tựa hồ có thể gãy bất cứ lúc nào.

Hắc Khởi biến sắc, gầm lên cuồng dại, tức thì mây gió xoay vần, ma khí bắn tứ phía, dãy núi phía tây rung lên, ma đao bùng lên hào quang yêu dị chói lọi, định chặt đứt hai tay nữ tử.

Quả thật kỳ quái, đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên thủy chung không lộ ra tình cảm, càng không nói tiếng nào, dung nhan tuyệt mỹ vô song lạnh tanh, phát ra khí tức băng giá.

Nếu không phải nàng ta xuất thủ như điện, công lực thông thiên, chúng thần ắt coi nàng ta là bức tượng ngọc không có cảm tình. Thấy Hắc Khởi gầm lên, ma đao quay tít, ngọc thủ cũng bùng lên hào quang sáng chói, giữ chặt ma đao trên không, bốn cánh tay còn lại múa lượn như độc xà.

Hai chiếc vòi như của bạch tuộc vươn dài vô tận, cuốn lấy cổ Hắc Khởi. Hai thú trảo càng hung hãn hơn, mổ vào mắt và bụng y, chiêu nào cũng rình đoạt mệnh.

Tuyệt sắc nữ tử mỹ mạo vô song, nhưng xuất thủ cực kỳ độc ác, ai nấy kinh hồn. Hóa thân của lão thiên gia xuất hiện, chúng thần đều mong Hắc Khởi thắng, dù sao lão thiên gia cũng là kẻ diệt thế năm xưa.

Hắc Khởi gầm lên, không thể tránh né gì, bốn mươi vạn bắt diệt thần ma chi hồn tập hợp lại, hóa thành một ma đầu khổng lồ.

Một chiếc đầu khổng lồ cực kỳ hung ác, chấn nhiếp tâm phách.

Rõ ràng do thần ma chi hồn ngưng tụ nhưng lại có khuynh hướng hóa thành nhục thể, trên trán và má đầy những thần bí ma văn, tròn mắt đỏ lòm lấp lánh hào quang yêu dị. Nó há hoác mồm, lộ ra hàm răng trắng nhọn, như phong quyển tàn vân hút hai chiếc vòi và đôi thú trảo, thậm chí muốn trực tiếp nuốt luôn hóa thân của lão thiên gia.

Hắc Khởi và đệ nhị hóa thân Thanh Thiên đều cao vạn trượng, chiếc đầu mới hợp thành cũng không kém hơn bởi đó là tinh phách của bốn mươi vạn thân ma.

Nữ tử thấy chiếc đầu định nuốt bốn cánh tay bèn thu lại, nhả Tuyệt vọng ma đao ra, thân thể nhanh chóng lùi lại, lưu lại tàn ảnh.

Tư thế ảo diệu, động tác ưu mỹ khiến người ta trầm trồ không ngớt, nhưng như thế càng lộ ra điểm đáng sợ, bước nào nàng ta cũng tung ra sát chiêu.

Lúc lùi lại, toàn bộ sát khí ẩn tại Phong Đô sơn phía sau sôi lên, loáng thoáng thấy được vô tận hồn ảnh đang giãy giụa kêu gào, che kín đất trời.

Năm xưa nơi đây có ngàn vạn quân hồn mai táng, sau này được người ta bày tuyết trận ngăn cản âm khí tiết ra khiến ngọn núi thành thiên hạ đệ nhất âm địa, quỷ hồn ở đây cũng cực kỳ hùng mạnh.

Tuy chất lượng không so được với thần ma chi hồn nhưng số lượng hơn hẳn, ngàn vạn hồn phách gầm lên vang động thiên địa, chúng thần đều lạnh người.

Thần Nam cả kinh thất sắc, hắn từng dẫn đạo sát khí từ tuyết địa vào phương thiên hạ kích nhưng không dẫn oan hồn vào. Giờ thấy ngàn vạn quân hồn gầm gào, phương thiên hạ kích trong nội thiên địa rung động, tựa hồ muốn bay ra, hòa vào khung cảnh.

“Gừ....”

“Gừ....”

Tiếng quỷ khiếu âm u bất tận, toàn bộ ngàn vạn quân hồn ngưng tụ quanh hóa thân của lão thiên gia, sau lưng nữ tử cơ hồ có vô số tia sét đen ngòm bổ xuống.

Hắc Khởi biến sắc, chiếc đầu do bốn mươi vạn thần ma chi hồn hóa thành cũng gầm vang.

Hai cao thủ đối chiến, vô tận hồn phách phía sau cũng gầm ghè, không khí càng lúc càng khẩn trương, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, song phương lao vào nhau.

Trường đại hồn chiến này vô cùng thảm liệt.

Ngàn vạn quân hồn đối diện với bốn mươi vạn thần ma chi hồn, hóa thân của Thanh Thiên đối kháng Hắc Khởi.

Thoáng chốc, trong Phong Đô sơn, sát khí vô tận ào ạt, hư không tan tành, đúng là trận chiến diệt thế. Mọi thứ quanh đây núi đều bị hủy, thậm chí sấm mạch liên miên bất tuyệt cũng sập hết.

Cảnh tượng thảm liệt cực điểm, tiếng quỷ khóc sói gào vang vang.

Hắc Khởi tuyệt vọng.

Trước lúc đại chiến, y chỉ cho rằng mình gặp cường địch nhưng địch thủ này đúng là bình sinh khó gặp, bốn mươi vạn thần ma bị hóa thân của lão thiên gia hủy mất một nửa, không chỉ bị đánh mờ đi mà triệt để diệt tuyệt!

Nữ tử tuyệt mỹ vẫn lạnh tanh, sáu cánh tay phối hợp với ngàn vạn quân hồn, đó là sinh tử luân hồi chi thủ, đánh tan tầng tầng thần ma chi hồn.

Hắc Khởi cũng bị hóa thân cắt đứt một cánh tay, Tuyệt vọng ma đao cũng nứt một vết.

Hắc Khởi tuyệt vọng vùng lên, liên tục gầm gào, cánh tay còn lại cầm đao lao vào lòng hóa thân. Y biết mình khó thoát nên muốn liều mạng, buộc đối phương phải trả giá đắt.

“Ầm.”

Tuyệt vọng ma đao chém trúng một chiếc vôi, ma đao vỡ tan trong ánh hào quang, chiếc vôi cũng bị hào quang vô tận chấn nát.

Tiếp đó, cánh tay của Hắc Khởi và thú thảo quấn lấy nhau, cùng vỡ tan. Mất hết cánh tay, Hắc Khởi hung hãn nhìn sang, cái thể ma uy khiến dung nhan như lòng giếng lặng của tuyết mỹ nữ tử hơi dao động.

“Gừ...” Hắc Khởi ngửa mặt rống lên.

Đoạn song cước y vỡ tung, chấn nát một thút rảo và một chiếc vôi quần trên mình. Sau cùng y há to miệng, cắn vào cổ tuyệt sắc nữ tử.

Cả hai quần lấy nhau, cự ly cực gần, hóa thân không tránh kịp, đành đưa vai ra đón.

“Rẹt.”

Hắc Khởi gầm lên, hung hãn cắn nát vai trái đối phương, đầu y bị đối phương đánh tan.

Khung cảnh quá thảm liệt.

Cái Thế quân vương phải liều mạng.

Thân thể tan nát của Hắc Khởi nổi lập lờ trên không, đầu và tứ chi đã vỡ nhanh chóng tụ lại, nhưng ai cũng biết y không thể thắng nổi nữ tử, chỉ e sẽ bị triệt để diệt vong.

Hóa thân thứ hai của Thanh Thiên tuy vỡ mất bốn cánh tay nhưng lại từ từ mọc ra, hai cánh tay ngọc như sương tuyết hoàn toàn không tổn hại, phát ra hào quang chói rực, ẩn mạnh vào Hắc Khởi.

“Gừ.”

Hắc Khởi bắt cam cực độ, tựa hồ không muốn chết dưới tay đối phương, thân thể tan nát cùng thanh đao gãy lao vào Thiên khanh.

Dung nhan tuyệt mỹ của hóa thân không hiểu sao thoáng quá dao động, tung ra sức mạnh cuồng bá về phía Thiên khanh.

Tiếng nổ vang vọng, Hắc Khởi bị đánh tan xương, từ dưới Thiên khanh lộ ra một phiến hỗn độn môn.

Phía sau nó không biết thông đến nơi nào.

Hồn phách Hắc Khởi vốn khó thoát kiếp nạn, kéo theo thân thể và thanh đao gãy lao thẳng vào không gian chi môn, hai mươi vạn thần ma chi hồn bị tiêu diệt.

“Mẹ nó chứ, là cửa vào đệ lục giới.” Pháp Tổ ngoài xa kêu lên thất thanh: “Truyền thuyết rằng năm xưa đại loạn, cửa vào đệ lục giới bị phong ấn tại một nơi đại hung, không ngờ...ở đây.”

Cửa vào đệ lục giới.

Đệ lục giới thần bí cuối cùng cũng hé lộ.

Hắc Khởi đương nhiên đã tiến vào đệ lục giới trong truyền thuyết.

Cái Thế quân vương thoát chết, tuyệt sắc mỹ nữ tựa hồ không có vẻ gì thất vọng, quan sát không gian chi môn đoạn quay lại, thân thể khổng lồ đối diện với bọn Thần Nam.

Tất cả đều thấy lòng lạnh toát.

Thần Nam không hiểu trong lòng có tư vị gì, vốn định mượn Thiên khanh khiến Hắc Khởi trọng thương không ngờ lại chạm vào thứ dữ khiến Thái cổ quân vương suýt bị diệt. Mối lo Hắc Khởi đã qua nhưng đối lại là một đối thủ còn khó chơi hơn.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang vọng, tầng không Phong Đô sơn vỡ tung, một con trùng ngàn trượng xuất hiện, một thân ảnh khôi vĩ đứng trên mình nó.

Là đệ đệ Ma Sư của Ma Chủ cười Thời không yêu thú tới.

Không nói nhiều, Ma Sư nhanh chóng thu Thời không yêu thú lại, tung một quyền đánh vào nữ tử. Kinh lực cương mãnh như sóng lớn vỗ bờ, loạn thạch xuyên không!

Phong Đô sơn đã vỡ nát toàn bộ gầm lên như biển động, đá núi bay lên, dao động sức mạnh hùng hồn khiến chúng thần kinh hãi.

Thần Nam, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi từng thấy qua thủ đoạn của Ma Sư, biết y công tham tạo hóa, tựa hồ không kém hơn Hắc Khởi. Y lại khỏe mạnh, đấu với đệ nhị hóa thân mỗi một của Thanh Thiên, có tới sáu thành chiến thắng.

Ma Sư ảo hóa thành ma thể cao vạn trượng, uy thế cuồng bá cực độ, hất tuyệt sắc nữ tử ngã xuống, lún vào lòng đất.

Chúng thần ngoài xa hoan hô vang dội, hiện tại không ai muốn lão thiên gia từng diệt thần ma thừa xưa hồi phục.

“Gừ!” Ma Sư gầm lên, nhắc tuyệt sắc nữ tử lên cao, định xé nát.

Nhưng đôi vôi và đôi thú thảo vốn đã gãy nát của nữ tử đột nhiên điên cuồng dài ra, hung hãn chế trụ thân thể Ma Sư, đoạn một cánh tay như sương tuyết trực tiếp bẻ cổ Ma Sư.

Kinh biến khiến Ma Sư ném mùi, nhưng y vẫn dùng cái thể công lực hất văng nữ tử, lui ra một quang rồi đứng lại.

Mái tóc màu lục của nữ tử không gió mà dựng lên, sáu cánh tay đã phục nguyên, toàn thân phát ra luồng khí xanh lè, một cổ “thể” cuồng bạo bắn ra khiến chúng thần kinh hãi.

Ngàn vạn quân hồn trong Phong Đô sơn gầm gào, dấy lên sát khí vô tận đoạn tràn về phía Ma Sư.

Ma Sư cũng thể hiện chiến lực mạnh nhất lao tới, hai người cơ hồ định quyết xuất sinh tử thật nhanh.

Thần Nam định gọi bọn Pháp Tổ cùng lên, nhưng lúc đó hấn ngăn người, cạnh hấn không hiểu từ bao giờ đã xuất hiện một thân ảnh cao lớn đang quan sát cẩn thận đại chiến trong Phong Đô sơn.

Thần bí thanh niên!

Quả nhiên là Thần bí thanh niên ẩn phục tại Thần Ma lăng viên.

Thần Nam suýt nữa kêu lên, đó không phải là xuyên qua thời không mà là hiện thực, hai người kia đang sánh vai.

Hấn lấy làm kì dị bởi Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đứng cạnh hấn và chúng thần hình như không thấy thanh niên. Nơi thanh niên đứng cơ hồ trở thành hư không, không tài nào nhìn thấy.

Hấn cả kinh định nói gì đó nhưng thanh niên được vân vụ che kín khuôn mặt nhìn hấn lắc đầu, lộ ra hàm răng trắng toát, hình như mỉm cười. Đoạn y bay lên dùng đại pháp lực kéo một tấm bia đá lên, chính là tấm bia vốn chìm trong Thiên khanh.

Đoạn trên không lưu lại tàn ảnh, y cầm theo thạch bi xuất hiện phía sau tuyệt sắc nữ tử, độc địa bỏ tấm bia xuống, thoáng chốc đánh nàng ta chìm vào bụi trần.

379. Chương 380: Diệt Trời Già

Ngay cả mây thiên giai cao thủ vận dụng thiên nhãn thông quan sát cũng không thấy thân ảnh nào khả nghi. Thần Nam vô cùng kinh ngạc, hấn cho rằng Thần bí thanh niên đang hòa vào trận chiến, chắc chắn sẽ lộ ra trước mặt mọi người. Vậy mà dưới thiên nhãn thông của chúng thần, y lại khiến họ không thấy, công lực này thật khiến người ta kinh ngạc.

Ma Sư lạnh lùng nhìn Thần bí thanh niên chằm chằm, y dựa vào cảm giác sắc bén mà biết một cao thủ thực lực vô hạn có mặt nhưng không thể nhìn thấy chân dung hay chân chân chính cảm thụ được dao động nguyên khí.

Nhưng y biết thanh niên này không phải kẻ địch, bởi lúc thanh niên xuất thủ y mới biết lão thiên gia còn ngầm giở tuyệt sát với mình, người đó đã giúp y hóa giải.

Nữ tử dung mạo vô song lại ngằm mọc ra đôi tay thứ tư, kì thật ả có bốn đôi tay, vừa này định đánh lén Ma Sư nhưng bị thần bí cao thủ hóa giải. Nếu thanh niên không xuất thủ, Ma Sư biết mình sẽ lãnh đủ.

Lúc đó chúng thần cũng thấy đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên mới mọc thêm một đôi tay, ai nấy đều kinh hãi cực độ.

Cánh tay này lại là một con Đông phương Thiên Long miên miên bất tuyệt, không hiểu dài bao nhiêu dặm, lớp vảy màu lục sẫm lấp lánh quang mang yêu dị, đôi long mục trên chiếc đầu khổng lồ sáng rực hàn quang, đó là một đôi rồng sống, không phải tử vật.

Quá ư tà dị.

Hóa thân của lão thiên gia vốn là sinh mệnh tồn tại riêng rẽ, nhưng trên mình lại có vật sống, cánh tay là Thiên Long chân chính.

“Grào...”

Tiếng Thiên Long gầm vang khắp thiên địa, hóa thân từ dưới đất đứng dậy, thân thể khổng lồ đứng sừng sững. Từ xa, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo phần nộ, tộc chân của chúng sao lại thành tay của lão thiên gia?

Lẽ nào chúa tể trong truyền thuyết thật sự là người thống trị vạn vật, kết hợp ưu điểm của mọi sinh mệnh lại? Bằng không sao tay y lại là Thiên Long?

Lão thiên gia đứng dậy, một cánh tay phụ cũng lộ ra, không hề tương ứng với cánh tay Thiên Long mà là một con đại xà, cùng liên miên bất tuyệt như dãy núi, lớp vảy đen nhánh lấp lánh hào quang âm u, đôi mắt màu máu lấp lánh yêu diễm, chiếc lưỡi đỏ lòm thò thụt khiến người khác giật mình.

Tuyệt sát thủ đoạn bị người ta phá mất, lão thiên gia tịnh không động nộ, vừa nhìn thấy thanh niên đang giơ thạch bì, lần đầu tiên đã biến sắc. Hiển nhiên y nhìn thấy dung mạo chân chính của thanh niên, nắm chắc được đối phương đã tới.

Y ngửa mặt hú vang chói lói khiến mọi người kinh ngạc, mái tóc lục sẫm cuồng loạn vũ động, quanh mình vẩn vút khí xanh, tám cánh tay xé toang thỉnh không, múa tít.

Đương nhiên y đang phát cuồng, tựa hồ ân oán giữa y với thanh niên vô cùng sâu đậm.

Nhưng Ma Sư lại xông lên chặn đường, bàn tay khổng lồ ảo hóa ngàn tầng, bổ vào lão thiên gia.

Thần bí thanh niên không tấn công, thấy Ma Sư đại chiến với đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên bèn quăng thạch bì xuống rồi lui về cạnh Thần Nam.

Suốt quá trình, Thần Nam không nhìn rõ y, ngay cả những thiên giai cao thủ như Pháp Tổ cũng coi y như không khí trong suốt. Nhưng ai cũng cảm thấy hình như trong trường còn ẩn tàng một cao thủ thực lực khó đoán.

Đó là một an ủi lớn với chúng thần, có lẽ...hôm nay sẽ...diệt được lão thiên gia!

Đương nhiên ý tưởng này thật điên cuồng, hơn nữa mỗi thần linh đều đang ngẫm nghĩ, những gì được gọi là Thiên này mang lại cho họ chỉ gồm hủy diệt, nếu có ai đó diệt được, quả thật tạo thành phúc ảm cho chúng thần.

Thấy Thần bí thanh niên đến cạnh, Thần Nam có cảm giác quái dị khôn tả, thần thánh phương nào mà khiến hần vô vẩn kinh ngạc lẫn chấn động.

“Người thật ra là ai?” Thần Nam phát ra dao động tinh thần khe khẽ, hần rất muốn biết thân phận đối phương bởi có quá nhiều câu hỏi cần kẻ siêu thoát chân chính này giải đáp.

Thần bí thanh niên cười lộ ra hàm răng trắng bóng, không nhìn được chân dung nhưng cảm nhận được nụ cười rạng rỡ, y không nói gì, ra hiệu cho Thần Nam quan chiến.

Lúc đó, Ma Sư và hóa thân của Thanh Thiên đang đại chiến kịch liệt, sắp đến hồi kết.

Đương nhiên Cái Thế quân vương Hắc Khởi thực lực chấn kinh lục giới, tuy sau cùng thất bại đào tẩu nhưng đã khiến lão thiên gia trọng thương. Sức mạnh của tuyệt sắc nữ tử không còn hùng hồn như lúc đầu, đối diện với Ma Sư vốn không kém hơn Hắc Khởi hoàn toàn cân bằng, khiến chúng thần lại hi vọng.

“Gừ.”

Hai cánh tay lão thiên gia mới mọc ra đúng là vật sống, Thiên Long gầm vang, thoát khỏi thân thể, lao vào Ma Sư, thoáng chốc, đại xà cũng rời vị trí, quần lấy đối phương, bản thân tuyệt sắc nữ tử cũng lao bỏ tới.

Mọi việc quá đột ngột khiến Ma Sư không kịp trở tay, nào ngờ đối phương tự cắt tay, thủ đoạn quả thật quá tàn nhẫn.

Thế cân bằng bị phá vỡ, chúng thần hoa mắt lên, thạch bi lại được nhắc lên, hóa thành quang ảnh xuất hiện phía sau tuyệt sắc nữ tử, bụp một tiếng đập xuống, khiến thân thể cao lớn rung động rồi ngã xuống Phong Đô sơn.

Đang gặp uy hiếp mạnh mẽ, nhưng vào lúc quan trọng, đối thủ lại bị đánh ngã, áp lực giảm hẳn với Ma Sư. Y dùng tuyệt thế đại thần thông giữ cả rồng và rắn trên không rồi triệu hoán Thời không yêu thú, lệnh cho nó phá toái hư không, quăng long xà vào không gian vô danh cầm tù.

Lão thiên gia điên tiết, dao động tình cảm mạnh hơn hẳn lúc trước, hung hãn quay lại nhìn Thần bí thanh niên cạnh Thần Nam, sát khí lạnh băng tỏa ra khiến chúng thần rung động.

Ma Sư cười ha hả, tuy không biết người ngấm ra tay là ai nhưng chắc chắn cùng phe mình, hiện tại không còn lo gì nữa, toàn lực xuất thủ.

Đại chiến càng thảm liệt, Ma Sư dốc sức liều mạng, mục đích vô cùng đơn giản, làm hao tận sinh lực lão thiên gia rồi giao lại cho Thần bí nhân trong bóng tối.

Với mục đích đó nên chiêu nào cũng khốc liệt, thoáng chốc, Ma Sư bị đánh tan mấy lần nhưng đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên cũng bị y đánh nát ba cánh tay, nhất thời khó lòng mọc kịp.

Sau cùng, y nổ tung thân thể, cắt hóa thân đứt ngang lưng.

Từ lúc đại chiến tới giờ, đây là lần đầu tuyệt sắc nữ tử ném mùi, huyết dịch xanh lè phun đầy trời, rít lên thê thảm, mái tóc màu lục quét ngang bầu trời, phá một vết nứt lớn trên không gian.

Ả bị trọng thương, tức giận cực điểm, định dùng mọi cách giết chết Ma Sư.

Nhưng Ma Sư đã triệu hoán Thời không yêu thú, ẩn mình vào hư không, trốn đi xa. Y thấy mình đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo Thần bí nhân sẽ xuất thủ.

Ma Sư bại trận bỏ đi, chúng thần trầm xuống, cảm giác hoảng sợ cực độ.

Nhưng lúc đó người ẩn mình cũng xuất thủ.

Vô thanh vô tức, Lục đạo Luân hồi môn xuất hiện trên không, sáu hắc động âm u vô cùng phát ra vô hạn tử vong khí tức, phong bế trời cao, vây khốn đệ nhị hóa thân mới hợp thân thể lại.

“Là y.” Thấy luân hồi môn vừa quen vừa lạ, Nam Cung Tiên Nhi tỉnh ngộ đầu tiên, sau cùng nàng ta cũng hiểu được tình huống, người ẩn mình lại là Thần bí thanh niên đã gặp tại Thần Ma lăng viên lúc xuyên qua thời không.

Đức Mạnh cũng biến sắc, y không ngờ người ẩn thân là cường giả bọn y từng gặp trong lịch sử, hôm nay lại gặp trong hiện thực.

Y suy tư rất nhiều, Nhân gian giới không thẹn là nơi các cường giả thể hiện! Sau Vô thiên chi nhật mà vẫn có người hóa giải được thủ đoạn của Ma Chủ, tiêu điều tại nhân thế.

Pháp Tổ cũng kinh hãi hồi lâu không nói lên lời.

Thần bí thanh niên hiện ra thân ảnh, dung mạo vẫn mờ mờ nhưng không ảo hóa thành thần thể vạn tượng, so với lão thiên gia trở thành vô cùng nhỏ bé nhưng toàn thân phát ra khí thế như biển lớn, núi cao, không kém hơn đối phương.

Không nói nhiều, cả hai hình như địch nhân cũ, vừa thấy nhau đã quần lấy, đại chiến bùng phát kịch liệt.

Thân thể nhỏ bé nhưng phát ra sức mạnh đáng sợ nhất, uy thế tuyệt không kém hơn Hắc Khởi, Ma Sư mà mạnh hơn mấy phần.

“Gừ.”

Tuyệt sắc mỹ nữ gằm vang, diện mạo nanh ác, biến thành khủng khiếp cực độ, lớp da bóng lộn dầm co lại, sau cùng nát vụn, lộ ra lớp vảy lấp lánh thanh quang.

Đầu ả thoáng cái biến thành xù xì, phẫu đầy vảy như đầu quái vật.

Quái vật do tuyệt sắc mỹ nữ biến thành, khác hẳn dáng vẻ tuyệt thế lúc trước, chúng thần há hốc mồm, hồi lâu vẫn thốt nổi lên lời.

Dung mạo biến hóa, hình thể càng kịch biến, không còn thanh thoát như trước mà phóng đại, ngọc thể trở nên thú thể khổng lồ.

Đồng thời, trừ hai cánh tay long xà bị Ma Sư thu mất, sáu cánh tay kia lại mọc ra hoàn chỉnh, quét mạn về phía Thần bí thanh niên.

Hiển nhiên y tích tụ mọi sức mạnh còn lại, đánh trận sau chót.

Nhưng không thể thay đổi được bại cục, nửa khắc sau, một chiếc vòi tan nát, huyết hoa bắn văng, khí tức âm u từ trong Luân hồi môn tràn ra, điên cuồng hút chiếc vòi vào.

“âm, âm...”

Phong Đô sơn tan nát, sức mạnh bài sơn đảo hải điên cuồng tràn ra.

Lục đạo Luân hồi môn nhanh chóng quay tít trên không, sáu cánh tay của hóa thân hoàn toàn nát vụn, bị hút vào trong đó.

Ma Sư vừa rời khỏi Tiểu lục đạo chợt cảm thấy trong đó có một luồng đại lực hủy diệt trù mật đất lấp trời đang cuồng loạn tràn ra. Y khẽ lẩm nhẩm: “Là ai? Ai không chế được Tiểu lục đạo? Mấy người đó không phải đã... lẽ nào sáu người năm xưa sáng lập Tiểu lục đạo vẫn còn sống trên đời?”

Lão thiên gia bị chặt gãy sáu cánh tay, hoàn toàn phát cuồng, lại dùng đại thần thông ảo hóa ra mấy cánh tay lao vào nam tử.

Lúc đó, Thần bí nam tử còn điên cuồng hơn, ảo hóa ra hai bàn tay khổng lồ, nắm lấy gót chân đối phương, đoạn nhấc lên không, xé làm đôi.

Khung cảnh quá ư kinh hãi.

Một tu giả pháp lực thông thiên đã xé tan hóa thân của Thiên.

Quả nhiên đồ sát lão thiên gia!

Thanh niên nam tử liên tục rít lên, không trầm tĩnh như trước được nữa, cơ hồ đang phát cuồng, thủ đoạn lạnh lùng khiến chúng thần run rẩy. Hai bàn tay cực lớn liên tục xuyên qua tàn thể của lão thiên gia, triệt để biến thành tương thệ.

Trên không trung trút xuống màn mưa máu, đồng thời vang lên tiếng sấm sét ừng oàng, thiên địa dị tượng khiến các thần kinh hoảng, trời già đã bị đồ sát, đây không phải điềm xấu ngàn đời sao?

Cả Phong Đô sơn hoàn toàn chìm trong mưa máu, huyết vân cuộn cuộn, một bức tranh đáng sợ trải ra trước mắt chúng thần.

Thân thể khổng lồ của lão thiên gia bị Thần bí nam tử triệt để nghiền nát, mỗi nơi trên Phong Đô sơn đều có vương tàn thi, sau cùng bị Lục đạo Luân hồi môn cuốn vào.

Hồn ảnh to lớn định bay lên nhưng Thần bí nam tử tung chưởng kéo xuống.

Thiên bảo Thần ma đồ trong thân thể Thần Nam đột nhiên lao ra, nhanh chóng phóng đại lên cả ngàn trượng, bị Thần bí nam tử nắm lấy, chụp xuống tàn hồn.

“Gừ...”

Tàn hồn của lão thiên gia rú lên tiếng cuối cùng, bị Thần ma đồ triệt để thanh toán.

Giết Thiên!

Hôm nay, Thần bí nam tử đã diệt gọn lão thiên gia!

380. Chương 381: Dừng Dừng

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, chúng thần còn chưa quên trường kiếp nạn vạn năm trước, thần ma rơi rụng, thiên địa bị thảm, nguyên nhân quy về đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên, cũng chính là Thiên đã diệt chúng thần.

Hiện tại đã có người diệt Thiên.

Uy thế đó cỡ nào? Thần bí thanh niên được chúng thần coi như thánh sơn, là cao thủ khiến họ phải lễ bái.

Quả không thể tin nổi, công lực của y xứng đáng với hai chữ nghịch thiên!

Lục đạo Luân hồi môn như sáu con hồng hoang mãnh thú, hắc động tối tăm âm u cực độ liên tục quay tít trên Phong Đô sơn, cùng với cơn mưa máu và sấm sét âm ỉ khiến chúng thần lạnh mình.

Ai nấy bắt giặc lùi lại, e bất cẩn sẽ sáu cánh cửa đó hút vào.

Thái cực đồ cực lớn trong tay thanh niên cũng khiến họ kinh hãi, quả là thiên bảo, ngày cả hồn phách lão thiên gia cũng bị điên cuồng nuốt gọn.

Nhiều người nhìn Thần Nam với vẻ hồ nghi, lại nhìn Thần bí nhân, không ít người thấy Thái cực đồ từ chỗ Thần Nam bay ra, họ không biết thanh niên và hắn có liên hệ gì.

Nhưng rất nhiều người biết Thần ma đồ thuộc về hắn, trước đó họ đã thấy hắn sử dụng.

Mưa máu trút xuống ào ạt, sấm sét ừng ờ trên thỉnh không nổ vang, phảng phất như đau lòng trước cái chết của Thiên, lại như muốn giáng xuống thiên phạt khiến ai nấy thấp thỏm.

Đó là hóa thân của Thiên, dám bất kính với y đương nhiên phải chịu thiên khiển!

Nhưng thiên khiển chưa giáng xuống, thần bí thanh niên đã phát cuồng, liên tục hướng lên trời gầm rú, âm ba cuộn cuộn ép tiếng sấm sét xuống, mọi tia chớp đều vòng qua, không dám bỏ xuống chỗ y đứng.

Y cảm Thần ma đồ lớn như ngọn núi đứng sừng sừng trên tầng không Phong Đô sơn, uy thế như khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn.

Đoạn y phất tay, thạch bị bị vùi trong bùn đất bay lên, y móc lấy nó rồi vận lực ném vào Thiên khanh.

“Ầm,” thạch bị phát ra hào quang chói lòa giữa màn mưa máu, ép hỗn độn chi môn trôi nổi rơi vào trong Thiên khanh, đoạn đá núi lăn xuống, bùn đất dấy lên, thoáng chốc đã lấp đầy Thiên khanh.

Dần dần, tiếng gầm của Thần bí nhân nhỏ lại, thân ảnh mờ đi, đoạn bắt giặc biến mất khỏi tầm mắt chúng thần, Lục đạo Luân hồi môn cũng biến mất theo.

Không ai biết tung tích y hay y đi đâu.

Thần ma đồ khổng lồ cũng mờ dần trên không, tịnh không quay về bên Thần Nam.

Tất cả chìm trong mê vụ, thanh niên lai vô ảnh khứ vô tung khiến chúng thần ôm một bụng nghi hoặc.

Đệ nhị hóa thân của lão thiên gia bị tiêu diệt tại Phong Đô sơn, mọi tu luyện giả đều biết sự thật này, thậm chí còn lan tới cả đệ ngũ giới khiến Tam giới sôi lên.

Huyết vũ liên tục trút xuống ba ngày đêm, cả Phong Đô sơn nhuộm màu máu đỏ, mùi tanh nồng nặc đất trời. Cộng thêm Phong Đô sơn đã hoàn toàn sụp đổ, thế giới màu máu y như tu la địa ngục.

Ba ngày sau, dãy núi vẫn chìm trong âm u và mưa máu, tiếng sấm sét nhĩ nhằng hóa cùng tiếng quỷ gào khản đặc, thanh âm chấn nhiếp hồn người.

Nhiều thần linh quan sát từ xa cũng lạnh người, sống lưng nổi gai, không ai cảm nhận được có người đang khóc hay khí tức hỗn loạn dao động.

Bọn Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi ở lại ba ngày nhưng không phát hiện gì, sau cùng kết luận, hỗn loạn lão thiên gia tuy bị Thái cực đồ thanh toán nhưng vẫn còn một phần phiêu tán trong Phong Đô sơn, cộng thêm ngàn vạn quân hồn khiến cho âm thanh phát ra phiêu hốt bất định.

Sau ba ngày, trời hửng dần, mưa máu ngừng rơi, sấm sét tan hết, nhưng âm sát khí tức tựa hồ nồng hơn. Dây Phong Đô sơn đứt nát hoàn toàn biến thành máu máu, tô thêm nét đáng sợ cho nơi này, hắc vụ ngày trước đã biến thành huyết vụ.

Thần Nam triệu hoán Thiên Quỷ ra, nó còn trơn tuột hơn cả lươn nên không thương tổn gì, ngược lại sau khi được huyết vũ tẩy lễ, tu vi hình như tăng hơn, ngay cả đồ đệ Cổ Tư của nó và các quỷ mị tà vật cũng tiến bộ, huyết vũ cơ hồ trở thành thuốc bổ với chúng.

Chuyện xảy ra khiến Tam giới xôn xao, mọi tu luyện giả bỏ công đàm luận nhưng không ai đoán được Thần bí thanh niên là thần thánh phương nào.

Một tháng trôi qua, tuy mọi người vẫn còn đàm luận nhưng không nóng bỏng như lúc đầu nữa, bọn Thần Nam từng đến thăm dò Thiên Khanh, xem xét hỗn độn môn của đệ lục giới, kết quả họ phát hiện sức mạnh phong ấn trên thạch bi đang tan biến rất nhanh, hỗn độn chi môn có thể xông ra bất cứ lúc nào.

Không hiểu Thần bí thanh niên có biết không, lẽ nào y cố ý để đệ lục giới thông với Nhân gian?

Không ai đoán được việc đó hoặc đệ lục giới là thế nào?

Cho đến hiện tại, ai cũng chỉ biết chí tôn cao thủ Thất Tuyệt thiên nữ đến từ đệ lục giới, thành ra ấn tượng về nó chỉ gồm hai từ: cực mạnh.

Ba ngày sau khi diệt Thiên, Thần Nam lại phát giác Thần ma đồ xuất hiện trong thân thể nhưng không nói ra, đến lúc quay về Nguyệt lương, hắn mới tìm Tứ tổ và Ngũ tổ bí mật đàm luận, rồi khẩn cấp triệu hoán Thần gia bát hồn.

Thời gian quá gấp, đệ lục giới và Nhân gian lúc ào cũng có thể tương thông, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì lúc đó. Tiếng bước chân của Thái cổ chư thần quay về đã gần lắm, hiện tại nên nâng cao thực lực tối đa.

Lúc Thần Nam dẫn tàn hồn của tám vị lão tổ vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, hắn nghe thấy họ khẽ rống, cảm giác được niềm vui của họ, tám người ngăm mình trong chiếc hồ do linh tuyền tạo thành.

Nhưng suýt nữa đã xảy ra tranh đấu, trong hồ có mấy bộ hài cốt, hình như không thích có kẻ xâm nhập nên Sinh Mệnh nguyên tuyền dấy lên dao động khủng khiếp, Thần gia bát hồn cũng tụ lại, chống cự đến cùng.

Sau cùng, song phương tự lui về hai mé hồ, chấm dứt tranh đấu.

Thần Nam kinh ngạc, chắc mấy bộ hài cốt ở đó đã khôi phục hồn lực nhưng hắn không biết lai lịch của chúng, chắc chúng được thân bí nhân đưa vào, được y xem trọng như vậy, quyết không phải kẻ tầm thường.

Ba ngày sau, hắn mới yên tâm, bát hồn không bỏ đi vì nơi đây thích hợp tu dưỡng hơn mộ địa nhiều, hắn đợi đến ngày bát hồn hoàn toàn hồi phục.

Hắn biết nếu không có cơ duyên đặc biệt thì “ngày đó” còn xa lắm, e rằng lúc đó thiên địa biến cố đã kết thúc...

Thần Nam lui khỏi Sinh Mệnh nguyên tuyền, phát hiện nhân ảnh do dây mây vây phủ trên tầng không tiểu hồ đã hình thành, một “Thần Nam” nhắm tịt mắt bị bao bọc bên trong.

Hắn hừ lạnh nhưng không hành động gì, hiện tại “Thần Nam” trong dây mây chưa có hồn lực mạnh mẽ, chưa đáng cho hắn đến cướp sức mạnh.

Bay khỏi Thần ma đồ, hấn xuất hiện trước mặt hai vị lão tổ, cả hai vô cùng kích động, biết hấn đã làm gì, nếu thành công đương nhiên Thần gia sẽ thành Lục đạo đệ nhất thế gia! Đương nhiên không ai chống nổi, trừ một gia tộc trong truyền thuyết từ Thái cổ mà hai vị lão tổ đã quên mất.

“Hai vị lão tổ...lẽ nào để giúp Vũ Hinh chân chính sống lại, lại không...có biện pháp nào khác?” Giọng Thần Nam hơi run, hiển nhiên trong lòng cực kỳ mâu thuẫn và thống khổ.

Giải quyết xong chuyện của Thần gia bát hồn, hấn chuẩn bị xuất thủ giúp Vũ Hinh của lòng hấn sống lại.

Tứ tổ một hơi: “Không có, thật sự không có, con nên biết sinh mệnh là chuyện huyền ảo phức tạp nhất, không ai dám nói hiểu hết về nó, muốn một sinh mệnh đã tan biến chắc phải trả giá rất đắt.”

Ngũ tổ nói: “Vũ Hinh tu luyện Thái Thượng vong tình lục trên Thiên giới vẫn bế quan suốt mười lăm năm nay trên Nguyệt lượng. Tinh linh sống tại ngoại vi Vĩnh hằng thâm lâm do hạt giống linh hồn nàng ta gieo xuống rất dễ tìm, Thần Hi cũng đã tới, hiện tại con chỉ cần tìm linh thi Vũ Hinh bế quan trong Côn Luân Huyền giới về là xong. Cuối cùng lựa chọn thế nào...con tự quyết định đi.”

Thần Nam cực kỳ khó nghĩ, cực kỳ thống khổ, không biết nên lựa chọn thế nào, cuối cùng cũng đợi đến ngày này, trải qua trăm cay ngàn đắng tìm thấy Sinh Mệnh nguyên tuyến nhưng lúc thật sự phải thi triển thủ đoạn, hấn buộc phải cân nhắc.

Hấn có nhẫn tâm vung đồ đao với Thần Hi thuần chân thiện lương hơn ai hết chăng? Không thể nào.

Đã thấy hi vọng giúp Vũ Hinh sống lại mà phải xuôi tay như vậy sao? Không thể nào.

Nhưng, cả khai khóa cạnh lại mâu thuẫn nhau.

Muốn Vũ Hinh sống lại phải vung đồ đao giết hết hồn phách phân tán rồi dung hợp lại, đưa vào Sinh Mệnh nguyên tuyến Niết bàn tái sinh.

Hấn thống khổ cực độ, Thần Hi đã ghi dấu ấn rất sâu trong lòng hấn, nhưng hấn biết cô bé chỉ là hồn ảnh của Vũ Hinh, muốn nàng sống lại, cô bé buộc phải hi sinh.

Chọn lựa thế nào?

Lúc này hấn chỉ hận mình không thể vung đao chém nát trời xanh, lao vào một trường đại chiến thảm liệt nhất, hấn sợ phải chọn lựa.

Cả tháng trời, hấn nhốt mình trong mật thất, không gặp ai, tư tưởng giằng xé, thậm chí muốn vĩnh viễn phong ấn mình trong đó.

Nhưng chuyện gì phải đến cũng đến, khát vọng trông thấy Vũ Hinh thật sự dần chiếm thượng phong, hấn không quên nổi năm xưa nàng vì sao mà chết và những lời nàng nói trước lúc tử biệt.

“Đến khi huynh già đi... nếu huynh vẫn nhớ lúc trẻ đã từng quen một cô bé tên Vũ Hinh... muối cũng rất cao húng rồi...”

Mỉm cười mà rơi lệ, nỗi niềm chua xót ấy, tâm cam vì thế mà tan nát.

Thần Nam đứng phắt dậy, thoáng chốc chấn vỡ thạch thất, quyết định bất chấp tất cả giúp Vũ Hinh sống lại, nhưng cũng sợ mất đi nhiều quá...

Thần Nam lao vút lên cao, chỉ thấy ngoài xa một tiểu nữ hài mười một mười hai tuổi, mặt đầy hoan hỉ, bay tới như tiểu thiên sứ, khẽ gọi: “Đại ca cuối cùng đã ra, muối lo quá.... Đại ca sao thế?”

Thần Hi...vẫn là Thần Hi! Một tháng nay cô bé ở ngay bên ngoài thạch thất.

Lòng Thần Nam đau nhói, như bị móng tay cào cào.

Hấn tắt tiếng nhìn cô bé, không dám nhìn thẳng, tiểu Thần Hi khả ái thiện lương thế này, hấn làm sao vung đồ đao hạ thủ nổi?

Mười lăm năm trước, đời hấn sa xuống vũng sâu cũng chưa từng rơi lệ, bởi hấn là mam nhân, không thể vì bản thân mà bi thương, nhưng hiện tại... hấn có cảm muốn bật khóc.

Hồi lâu sau hấn mới nén được xuống, dần bình tĩnh lại, cố gắng rặn ra nụ cười, cất giọng khản đặc: “Thần Hi...ca ca không tốt đã để muội lo lắng, ca ca có việc phải làm, cần đi vắng một thời gian...”

Tuy vạn phần thống khổ, nhưng hấn quyết định phải đến ngoại vị Vĩnh hằng sâm lâm trước, đưa tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm lên Nguyệt lượng.

Thần Hi tỏ vẻ lo lắng: “Ca ca, đáng vẻ ca ca thật khiến Thần Hi lo lắng, ca ca có gì khúc mắc à? Có thể nói cho Thần Hi nghe giúp ca ca phân ưu. Ca ca cứ để muội đi cùng, có lẽ Thần Hi không giúp được nhiều nhưng rất muốn đi cạnh ca ca, Thần Hi rất rất nhớ ca ca... mỗi thời mỗi khắc đều muốn ở cạnh ca ca.”

Khuôn mặt ngây thơ vô cùng tiêu tụy nhìn Thần Nam với vẻ quan tâm.

Lời nói và thần tình ấy như lưỡi dao sắc cắt vào lòng hấn khiến đau nhói...

Hấn gầm vang, lao khỏi Nguyệt lượng, cảm giác ruột gan đứt đoạn, trong lúc mơ hồ, hấn đến bên ngoài Vĩnh hằng sâm lâm, dùng đại pháp lực kéo tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm ra rồi đưa lên Nguyệt lượng.

Đoạn hấn lao thẳng đến Côn Luân Huyền giới...

381. Chương 382: U Minh

Ba ngàn thước trở xuống, núi non xanh ngắt, tú lệ vô cùng, đẹp như tiên cảnh, nhưng từ năm, sáu ngàn thước trở lên toàn một màu trắng mênh mang như được phủ một lớp bạc.

Đó là một đỉnh núi cao chạm mây, một trong những cảnh quan đẹp nhất Côn Luân sơn, từ chân lên đỉnh núi sẽ hiện ra cảnh sắc bốn mùa, vô cùng đặc biệt.

Trong lúc hoang mang, Thần Nam bay lên một đỉnh núi cao hơn sáu ngàn thước, trên thế giới của băng tuyết này, hoa tuyết lấp lánh bay khắp trời. Hấn đứng lặng hồi lâu trên đỉnh núi như đã hóa thạch, mặc cho gió lạnh thổi qua.

Hôm nay lòng y rối loạn, thật sự muốn Vũ Hinh vạn năm trước sống lại nhưng cái giá quá đắt, thủ đoạn lại tàn nhẫn kinh người.

Tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm vốn vô oán vô cừu với hấn, nàng là một tinh linh không sầu lo, ngồi trên ngai thánh nữ trong cổ tinh linh bộ lạc, được tôn sùng hết mực, lẽ nào vì muốn Vũ Hinh sống lại mà phải tàn nhẫn giết một người vô tội như thế?

Có quá ư tự tư và tàn nhẫn không?

Lúc xưa, Vũ Hinh ở Thiên giới và hấn ân oán đan xen, hấn chưa quên đã từng gây ra nhiều việc oanh oanh liệt liệt, vì muốn nàng sống lại đã đại chiến Phật thổ, va chạm với Lục đạo ma vương, đến Tây phương tìm các chủ thần giúp đỡ, rồi chiêu hồn tru ma tại Đạm Đài tinh không...

Tùng vì nàng mà làm bao nhiêu việc, giờ có vung đồ đạo hạ thủ được không?

Hấn biết khó lắm.

Đương nhiên khó nghĩ nhất vẫn là Thần Hi, cô bé thân cận với hấn như vậy, hạ thủ sao đành? Từ lúc cô bé sinh ra luôn ỷ lại vào hấn, được hấn bế ra khỏi Bách Hoa cốc, hấn đã thề kiếp này quyết không để ai tổn thương đến cô bé, bằng không sẽ bất chấp tất cả, lên trời xuống đất cũng phải tru sát đối phương.

Vì cô bé hấn nghịch chuyển huyền công, sử dụng Nghịch Thiên thất ma đạo đại chiến ngàn quân tại Tấn quốc đô thành, vung đao chém cao thủ Đào Nhiên, giết long kị sỹ ác thiếu gia...

Đã dùng bầu máu nóng và sinh mệnh bảo vệ tiểu thiên sứ, sao hấn nhẫn tâm hạ sát thủ?

“A....”

Hắn đứng sừng sững giữa băng tuyết, ngửa mặt gầm vang, toàn bộ tuyết trắng rơi phía sau bị chấn nát, thân thể hắn bùng lên ma khí cuộn cuộn, mắt ánh lên hào quang yêu dị cực độ, mái tóc dài đen cuồng tung bay, sau cùng dựng đứng lên.

Hắn có dấu hiệu nhập ma.

Hồi lâu vẫn không có chuyện gì xảy ra, Thần gia huyền công và Thái Thượng vong tình lực dung hợp vận hành, không phát sinh nghịch chuyển. Dấu hiệu nhập ma của hắn không phải do huyền công mà do tâm cảnh.

Sát khí vô tận tràn ra, trên đỉnh núi ma vẫn mỗi lúc một dày, cả vùng tuyết trắng chìm trong hắc ám, âm phong gầm hét, ma khiếu trập trập, vô cùng ghê rợn.

“Vì Vũ Hinh, dù giết hết người trong thiên hạ cũng được.” Hắn đã sa vào tâm cảnh điên cuồng, trong mắt xạ ra hai đạo u minh chi quang dài mấy dặm.

Giọng hắn băng lãnh cực độ, trong lúc đó hắn gần như đã dẹp tan hết cảm tình con người mà là một ma nhân thật sự.

Trong lúc vật vã, hắn đã tạm thời lạc vào ma đạo.

Hắn cuộn lên ma khí ngút trời, bay về phía Yêu tộc thánh địa, nơi nào bay qua cũng tràn ra sát khí khiến chim thú trong núi nháo nhác, nhiều tu giả cũng thất sắc.

Không phải lần đầu tới đây, hắn lao thẳng đến Côn Luân Huyền giới, tiến vào thế giới hoa thơm chim hót. Hắn cuốn theo vô vàn yêu khí khiến chung yêu kinh động.

Thoáng chốc, mọi yêu vật cùng chạy ra, hắn đến đây nhiều lần nên mọi yêu quái đều coi hắn là người quen mặt.

Bốn lão yêu quái trong Côn Luân Huyền giới thấy hắn khác thường nên cùng chúng yêu ra đón, ngưng thị vào hắn.

Bách Hoa cốc đã bị bốn lão dời vào trong Huyền giới, Thần Nam nhìn cốc khẩu cách đó không xa, hỏi: “Các vị có biết ai đã sáng lập ra Bách Hoa cốc?”

Lúc xưa tu vi hắn không đủ cao thâm nên không hiểu, giờ hắn đạt đến thiên giai cảnh giới, lại dọa lạc ma đạo, cảm nhận ngay Bách Hoa cốc không hề đơn giản như lời kể.

Bốn lão yêu quái tuy giao tình với hắn không nhạt nhưng hắn đã sa sút thể này, cũng phải lựa lời.

Cùng lúc từ sơn phong phía xa có một đạo bạch quang bay tới, một tiên tử như mộng như ảo vụt tới.

“Ai dám tới Yêu tộc thánh địa của ta gầm rú?”

Giọng nói trong vắt, dung nhan thanh lệ tuyệt tục, khuynh thành khuynh quốc, đúng là tuyệt sắc mỹ nữ hiếm thấy.

Dù Thần Nam tạm vào ma đạo nhưng kí ức chưa mất, tâm tính chưa mê loạn, hắn nhận ra là tiểu ác ma công chúa nhiều năm không gặp.

Năm xưa nàng ta như một nụ hoa e ấp, giờ đã là một bông mẫu đơn rực rỡ, đang trong những năm tháng tươi tắn nhất.

Năm xưa là một tiểu cô nương điệu ngoa, đánh đá, giờ đã thành một tiên tử như hoa như ngọc.

Nhưng bản tính vẫn không thay đổi bao nhiêu, Thần Nam nhận ra trong mắt nàng ta nét lém lỉnh.

“Hừ, thị nữ ngày trước không nhận ra chủ nhân sao?” Thanh âm của ma tính Thần Nam cực kỳ lạnh lẽo nhưng không lộ ra sát khí, bản tính của hắn vẫn chưa mất.

“Lớn mật, dám bất kính với bản công chúa như vậy, hừ hừ, xú tiểu tử ngươi đừng cậy tu vi tăng cao, bản tôn cũng khác xưa nhiều. Lại nói ngươi nợ ta một món nhân tình, trước đây không lâu, hai bảo bối nhi nữ của ngươi bị Đức Mạnh, Pháp Tổ phái người truy đuổi bên ngoài Tiểu lục đạo, ta đã phái chúng yêu đến hóa giải nguy nan.”

Thần Nam nhìn bộ dạng của nàng ta, nhớ lại năm xưa, hình như tính cách điêu ngoa vẫn thế, nhưng đúng như nàng ta nói, thực lực đã tăng đến mức không tin nổi, cũng là thiên giai. Hắn nhớ lại lời Đức Mạnh... Thất Tuyệt thiên nữ.

Tiểu công chúa là chuyển thế của Thất Tuyệt thiên nữ, từ ngàn vạn năm trước thiên nữ đã là yêu tôn của Côn Luân Yêu tộc, mà tàn hồn của thiên nữ lại thuộc về tiểu công chúa. Hiện tại...đã có mấy mảnh tàn hồn trong Tiểu lục đạo xuất hiện, chắc tàn hồn phải hợp lại rồi chứ nhỉ?

“Người là Thất Tuyệt thiên nữ hay là tiểu công chúa thật sự?” Thần Nam lạnh giọng hỏi.

“Oa, người biết không ít nha.” Tiểu công chúa tỏ vẻ cả kinh: “Đã biết rồi thì mau giúp ta. Xú nữ nhân đó định cướp đoạt thân thể ta, hận chết đi được. Bất quá, ha ha, ả đánh thức sức mạnh cho ta khiến ta ngày càng mạnh, ả không làm gì được ta, ngược lại bị ta hút mất một phần sức mạnh nhưng ả đáng ghét thật, ngày nào cũng đến làm phiền, cùng ta chiến đấu.”

Dù đã nhập ma, Thần Nam cũng không khỏi há hốc mồm, tiểu công chúa điêu ngoa này đúng là ác ma bách độc bất xâm, lại... thanh toán ngược tàn hồn hùng hậu của Thất Tuyệt thiên nữ!

Quả khiến người ta tắt tiếng.

Đột nhiên sắc mặt tiểu công chúa biến đổi, thần thái lạnh tanh nhìn Thần Nam.

Ngoài xa, bốn bốn lão yêu quái Đoan Mộc cảnh tỉnh: “Cẩn thận, mỗi ngày yêu tôn đều phát tác, lúc đó sẽ có ‘một người khác’ chủ đạo thân thể.”

“Thất Tuyệt thiên nữ?” Thần Nam lạnh giọng.

Từ thể nội tiểu công chúa truyền ra dao động linh hồn: “Thần Nam, mau chế phục ả, sau này bản công chúa sẽ hậu tạ, hiện tại ta đang quấn chặt, không cho ả động đậy.”

“Người dám?” Miệng tiểu công chúa lại thốt ra như vậy.

Thần Nam không nói gì, lướt tới trực tiếp dùng đại pháp lực cấm cố Thất Tuyệt thiên nữ: “Ta sao lại không dám? Nói thế nào năm xưa người cũng đã đồng ý làm tiểu thị nữ cho ta. Còn thiên nữ người đã tan biến, vốn không nên tái xuất, tranh đoạt thân thể với hậu nhân.”

Một cỗ sức mạnh bản nguyên của thời gian được hắn đẩy thẳng vào thân thể tiểu công chúa, hắn nhìn rõ hai tàn hồn đang giằng co, cỗ sức mạnh tràn vào khiến tiểu công chúa chiếm thượng phong, áp chế hồn ảnh trong thần thức lại.

“Được rồi, tạm trói người lại đã, sau này ta sẽ luyện hóa.” Tiểu công chúa lúc này khác nào tiểu ác ma trên đầu mộc ra hai sừng.

Đợi đến lúc mọi thứ ổn định, Thần Nam nói rõ ý định muốn vào Bách Hoa cốc, tiểu công chúa liền phụ họa, cũng muốn vào cùng, nàng ta định mở ra không gian thần bí trong Côn Luân Huyền giới. Trước kia nàng ta thử tiến vào nhưng phát hiện tình hình phức tạp hơn tưởng tượng, bên trong không phải là trận pháp do thần nhân tâm thường bày ra, nơi sâu nhất liên thông với không gian kỳ dị khiến nàng ta tay trắng quay về.

Sau cùng, Thần Nam và tiểu công chúa cùng vào.

Bên ngoài Bách Hoa cốc quanh lâu ngọc vũ liên miên bất tuyệt, đẹp như thiên cung, đồng thời cũng bày bố nhiều trận pháp thâm ảo, tuy nhiên không chặn nổi hai vị thiên giai cao thủ.

Lúc đến nơi sâu nhất, một cánh cửa mà lục âm u giấu sâu vào hỗn độn, hình như nó dẫn đến một thế giới khác. Tiểu công chúa lần trước vào đến đây phải quay lại bởi phát hiện không thể mở được không gian đó.

Cánh cửa lấp lánh lục quang điêu khắc hai đại tự, tuy đã vô cùng cổ xưa nhưng tiểu công chúa từng hỏi người ở ngoài nên biết nghĩa là: U Minh!

Biết được hàm nghĩa của hai chữ này, Thần Nam hít sâu một hơi kinh hãi, lẽ nào là xảo hợp? Lúc xưa người tiến vào là linh thi Vũ Hình. Tiến vào u minh... đó khác nào một dạng hô ứng!

Nháy mắt đã qua mười mấy năm, lúc đầu linh thi Vũ Hinh còn giữ liên hệ với bên ngoài qua Tiểu Thần Hi nhưng sau đó thì bật vô âm tín. Nếu là tiên địa, Thần Nam tất không lo nhưng đây lại là - u minh!

Âm phong thổi tới, trong u minh môn lập lòe quỷ hỏa, tà dị khôn tả, loáng thoáng có tiếng rít rợn người.

Ai biết được rằng chỗ sâu nhất của cổ tiên di địa lại là một nơi âm u thế này.

“Vũ Hinh!” Thần Nam gầm vang, thân thể bùng lên ma khí vô tận.

“Đáng sợ thật.” Đối diện với quỷ địa, tiểu công chúa cũng run cầm cập, nàng ta tuy tu vi đại tiến nhưng tâm tính vẫn thế.

“Gừ gừ...” Tiếng gầm khản đặc từ trong u minh môn truyền ra.

Tiểu công chúa cọt hét lên: “A...”

Thần Nam kinh hãi.

Một bóng trắng vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng họ, nếu cả hai không trời sinh đã có linh thức sắc bén, chắc không phát hiện. Đối phương không phát ra mấy may dao động, mạch đập hỗn phách cũng không, y hệt hư vô.

Hai người quay lại, bóng trắng vô thanh vô tức mờ đi, căn bản không cho họ nhìn thấy, rồi trong u minh chỉ môn lóe lên bạch quang, được lực mang âm u yểm trợ, bóng trắng lặng lẽ nhìn họ chằm chằm.

“Người là ai, người hay quỷ?” Tiểu công chúa run giọng.

Có thể biểu hiện như vậy trước mặt thiên giai cao thủ, đủ thấy đối phương tuyệt không đơn giản.

“Gừ gừ...” Bóng trắng gầm khèn khẹt đoạn tiểu công chúa và Thần Nam hoa mắt, bóng trắng lại xuất hiện cạnh họ.

Đó không phải là phá toái không gian, vượt xa thuần di, thân pháp kinh hồn khiến thiên giai cao thủ cũng không dám tin, đúng là như...quỷ ảnh!

Thần Nam xuất ra sức mạnh bản nguyên của thời gian và không gian định cầm cố bóng trắng nhưng nó hình như cũng biết lợi hại, vô thanh vô tức lùi lại, đoạn liên tục đổi vị trí xuất hiện quanh họ.

Động tác nhanh hơn cả tưởng tượng.

Sau cùng, cả phiến không gian dày đặc bóng trắng.

Thần Nam và tiểu công chúa không tài nào nhìn xuyên bạch quang mà thấy chân dung đối phương.

“Vũ Hinh...là nàng?” Giọng Thần Nam run lên, cảm giác phi thường bị thương, ma khí bị kích lại bùng lên.

“Vũ Hinh...quen quá...” Đột nhiên vô số bóng trắng chập lại, thoáng chốc đã dừng lại, xuất hiện trước mặt Thần Nam.

“Vũ Hinh...thật là nàng?” Thần Nam lại run rẩy.

Đúng là linh thi Vũ Hinh, lúc này nàng hoàn toàn lơ ngơ, tà áo trắng toát vẫn mỹ lệ như năm xưa nhưng đôi mắt mất hẳn sinh khí, ẩn ước một tia u minh chi quang.

“à... là người, ta nhớ ra rồi.” Cùng lúc, trong mắt Vũ Hinh phát ra sinh khí, quét sạch u minh quỷ khí, toàn thân như được kinh khí vây phủ: “Mấy năm nay ta vẫn cùng người ta tu luyện, quên mất nhiều việc, xin lỗi.”

Nàng vẫn thuần khiết như tờ giấy trắng, khác nào lúc mới sản sinh linh trí mười mấy trước, nói xin lỗi xong liền lúng túng cúi đầu.

“Nàng.. tu luyện cùng ai?” Thần Nam cảm giác linh thi Vũ Hinh phủ đầy quỷ khí, hận không thể lập tức giết kẻ đó rồi mở toang u minh.

Nhưng câu tiếp theo của Vũ Hinh khiến hắn dẹp ngay ý niệm đó.

“Y nói là U Minh Quỷ Chủ trong Tiểu lục đạo, nơi đây nối với u minh địa ngục, ta cùng y tu luyện nhưng đáng tiếc, thân thể y quá yếu, truyền cho ta chút sức mạnh cuối cùng rồi chết đi.”

Lời lẽ thuần chân như hải đồng của nàng khiến hắc vô cùng kinh hãi.

Nơi đâu quả nhiên nối với u minh địa vực trong Tiểu lục đạo, người đó đúng là bậc nhất đạo chi chủ!

Thần Nam tuy tạm sa vào ma đạo nhưng thần thức chưa hỗn loạn, lên tiếng: “Vũ Hinh, đưa ta đi xem thi thể y.”

“Y không muốn ai thấy thi thể, nói rằng muốn một mình yên tĩnh, không cho người ta quấy nhiễu sau khi chết đi...” Linh thi Vũ Hinh thấp giọng.

Xem ra nàng cực kỳ kính trọng người đó, nhưng cũng ý lại vào Thần Nam, gặp lại hắc liên khôi phục kí ức trước kia, tỏ vẻ cực kỳ cao hứng, quét sạch mọi quỷ khí âm u.

“Vũ Hinh, ta chỉ nhìn qua, việc này phi thường trọng yếu, ta nhất định phải xem.” Ma tính Thần Nam cố kìm giọng nói lại, kiểu gì hắc cũng phải nhìn bậc nhất giới chi chủ trong Tiểu lục đạo một lần, đồng thời hắc cũng không tin người đó đã chết.

Linh thi Vũ Hinh từ khi sinh ra linh thức năm xưa đã triệt để biến thành bán thần, Thần Nam là người đầu tiên in sâu vào lòng nàng nên nàng coi hắc là người thân cận nhất, nghe hắc nói, hơi do dự rồi nhỏ giọng: “Cũng được, nhưng các người theo ta thì phải cẩn thận, trong đó cực kỳ nguy hiểm.”

382. Chương 383: Tuyệt Chiêu Của Quỷ Chủ

Những quỳnh lâu ngọc vũ, kì hoa bảo thụ phía ngoài chỉ là vật che mắt, nơi đây đâu phải di chỉ của tiên nhân mà chính là u minh địa ngục.

Nếu Vũ Hinh nói không sai, đây chính là nơi do Quỷ Chủ đứng đầu thiên địa sáng lập.

Quỷ chủ là người thống trị u minh địa vực, một trong những người kiến tạo Tiểu lục đạo khi xưa, cùng thuộc nhóm cao thủ siêu tuyệt như Ma Chủ, Thời Không đại thần.

Vũ Hinh nhận y làm sư phụ, hơn mười năm nay ở lại học nghệ, lại được y ban cho toàn bộ sức mạnh còn lại, tu vi của nàng đã đến mức không tưởng.

“Oa!” Tiểu công chúa cả kinh kêu lên, lực quang âm u nơi u minh quỷ vực chi môn như tiếng đao cạo qua giống xương khiến nàng ta đau nhói trong hồn, cơ hồ linh hồn bị đoạt mất.

Vũ Hinh đã khống chế hủy diệt chi quang nơi đây, bằng không hậu quả còn khủng khiếp đến đâu? Lần trước tiểu công chúa chỉ vào đến đây là phải dừng bước.

Thần Nam kinh ngạc, Quỷ Chủ quả nhiên bất phàm, bố trí phong ấn mạnh đến mức ngay cả thiên giai cao thủ cũng không vào nổi nửa bước, không then là nhân vật ngang cấp với Ma Chủ.

Càng nghĩ hắc càng muốn gặp Quỷ Chủ, nhân vật pháp lực thông thiên này nhất định biết được nhiều bí ẩn, ngay cả những việc từ thừa khai thiên tích địa chắc cũng biết. Thần Nam không tin một siêu tuyệt đại nhân vật như thế lại chết đi.

Xuyên qua quỷ vực chi môn âm u, ba người vào một thế giới kì dị nhưng không hề rải đầy xương trắng, sóng máu ngập trời như họ tưởng tượng.

Ở đây tương đối yên bình, tất cả đều yên ả, những đóa hoa rực rỡ nổi lơ trên không, rễ cây cũng lộ ra, không ăn xuống đất.

Mọi đóa hoa đều lấp lánh hào quang, từ xa chỉ thấy màu sắc rực rỡ, cả vùng không gian chói lòa, vô cùng mỹ lệ, khó lòng tưởng tượng đang ở trong quỷ vực.

Đó là một biển hoa, như trong thế giới đồng thoại.

“Oa, đẹp quá.” Tiểu công chúa kinh thán, đưa cánh tay nòn nà cầm một đóa hoa màu tím, hít một hơi: Kì quái, hoa đẹp thế này mà sao không có mùi thơm?”

“Đừng loạn động.” Linh thi Vũ Hinh quay lại nói: “Đó không phải hoa thường mà quỹ binh của sư phụ năm xưa. Sau khi họ chiến tử, sư phụ dùng đại pháp lực khiến tàn hồn hóa thành đóa hoa, hi vọng có ngày họ sống lại.”

“A, là tàn hồn?” Tiểu công chúa vội vàng quăng ngay đóa hoa tím rực rỡ đi, cánh tay ngọc phất lên như vừa chạm vào bò cạp.

Những linh hồn say ngủ phảng phất bị đánh thức, mọi đóa hoa sắc sỡ trên không gian chợt quang mang đại thịnh, toàn bộ rung lên, đoạn phát ra âm thanh khản đặc, sau cùng quay tít, vây quanh Vũ Hinh rồi dập dềnh lên xuống.

Hoa bay đầy trời rực rỡ quả thật mỹ lệ cực điểm, tô thêm nét thuần chân cho Vũ Hinh vốn thuần khiết như đồng hài đồng khiến dung nhan nàng lấp lánh khác nào băng tuyết, ảm ảm như gió xuân, trong vắt như nước biển sâu.

Thần Nam hoang mang, hần tướng Vũ Hinh năm xưa quay trở về. Quả thật linh thi Vũ Hinh trừ toàn thân quỹ khí thì khí chất và thần thái hệt như nàng năm xưa... nếu nàng có kí ức...đương nhiên chính là Vũ Hinh ngày đó.

Thái Thượng vong tình lục là Thiên giới đệ nhất kì công, linh thi Vũ Hinh chỉ là bản thể bị chia ra, truy đến gốc rễ, Vũ Hinh hiện tại chính là nhục thể năm xưa của nàng.

U minh địa vực không lớn lắm, vốn chỉ là một nơi bí mật do Quỷ Chủ khai sáng nối liền địa ngục của Tiểu lục đạo.

Được Vũ Hinh dẫn đường, bọn Thần Nam đến nơi Quỷ Chủ an nghỉ. Nơi đó mới giống địa vực, khắp nơi đầu là xương trắng, một con đường bạch cốt dẫn thẳng tòa cốt điện, chung quanh có u minh hỏa điểm màu lục nháy nhót.

Nói chung, nơi đó không vượt ngoài dự liệu của Thần Nam.

“Sư phụ...ngủ trong đó, các người đừng nói nhiều, so không muốn ai quấy rầy.” Vũ Hinh dặn chân thành.

“Được, chúng tôi biết.”

Vào trong bạch cốt đại điện, ánh sáng cực kỳ ảm đạm, chỉ có năm sáu điểm quỷ hỏa lấp lánh, càng tạo thêm nét âm u.

Trong đại điện rất đơn giản, không có nhiều bài vị như tưởng tượng, đừng nói là những trần thiết cầu kỳ, ở giữa có một toàn bạch cốt đài, bên trên có một khô lâu đầu hết sức bình thường, không có gì đặc biệt.

Không có màu vàng hay chất liệu như ngọc giống thần linh hài cốt khác, khô lâu đầu hết sức phổ thông, chỉ có màu trắng xóa, không lấp lánh rực rỡ hay có dao động năng lượng, cũng không có linh hồn khí tức.

“Đó là Quỷ Chủ?” Tiểu công chúa đi quanh cốt đài hai vòng, không thấy gì đặc biệt liền tỏ vẻ nghi vấn.

“Ồ, đừng quấy nhiễu sư phụ nghỉ ngơi.” Vũ Hinh thật thà dặn nhỏ.

“Được, có thể để ta một mình ở đây bày tỏ kính ý với bậc tiên thánh chăng?”

“Hừ”, nghe Thần Nam nói vậy, tiểu công chúa tỏ vẻ khinh khỉnh.

Vũ Hinh do dự một chút rồi gật đầu.

Trong cốt điện chỉ còn lại một mình Thần Nam, hần mở miệng: “Vãn bối không tin tiền bối đã tiêu tan, hôm nay ở đây xin bái kiến tiền bối.”

Vượt khỏi ý liệu của hần, dù hần đã đoán được Quỷ Chủ chưa chết nhưng chắc sẽ không dễ dàng ra gặp mình, nào ngờ lời vừa dứt, Quỷ Chủ đã đồng ý, truyền ra tinh thần dao động.

“Bái kiến thì miễn đi nhưng ngươi nhắc chân ra, nó đang giẫm lên bàn tay của ta.”

Lời lẽ cất lên đột ngột, không hề có linh hồn rung động. Thần Nam cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên hắc đang giẫm lên một bàn tay, nhưng hắc nào biết đây là thân thể của Quỷ Chủ, chỉ là một bàn tay của bộ bạch cốt bình thường ngồi trên đài.

Hắc vội lui lại, bàn tay bay lên lúc lắc mấy vòng rồi nói: “Vây phiền người đi chỗ khác, lại đang đứng trên đầu gối ta?”

Quay cuồng.

Thần Nam lại lùi bước, một khúc xương chân bay lên.

“à, lại phiền tiếp, người đang đứng trên ngực ta.”

Thần Nam lui liền mấy trượng mới dừng lại, trong cốt điện nổi lên một đồng xương vỡ, chậm chậm tổ hợp lại, sau cùng chân hắc bị giữ cứng lại, một bàn tay trắng toát bay tới khiến hắc hoàn toàn tắt tiếng.

Không lâu sau một bộ khô lâu cốt không đầu tổ hợp xong, bộ xương trắng muốt ung dung cất bước đến trước cốt đài, cẩn thận nhấc đầu lên rồi đặt vào cổ.

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, không biết nên nói gì.

“Người trẻ tuổi, người có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, ồ, để ta điểm hóa một chút vậy.” Không lâu chỉ vào hắc, một đạo u quang nhập vào thể nội, ma khí tích tụ dần tan đi khiến hắc trở lại bình thường.

“Tiền bối quả nhiên bình an.”

“Không phải, kì thật ta đã chết rồi, triệt để tiêu tan. Hiện tại chẳng qua là chết không nhắm mắt, muốn biết một vài kết quả sau cùng, nhất là ta thấy người có sát tâm với truyền nhân của ta, buộc ta phải sống lại.”

Lời lẽ của Quỷ Chủ khá đặc biệt, không khiến hắc có cảm giác âm u đáng sợ mà liên tưởng tới hoan lạc quỷ năm xưa.

“Tiền bối đã nhìn thấu lòng văn bối, xin chỉ cho con đường sáng.” Thần Nam cực kỳ kính trọng Quỷ Chủ, tuy đối phương tựa hồ không có uy danh lớn lắm nhưng ngồi ngang hàng trong Tiểu lục đạo với những Ma Chủ, Thời Không đại thần, chắc chắn phải là một trong những cường giả mạnh nhất thiên địa.

“Nói xem người đã trải qua những gì.”

Thần Nam không giấu giếm, kể lại toàn bộ những chuyện về Vũ Hinh.

Quỷ Chủ chấp tay sau lưng, thông thả đi mấy vòng trong cốt điện: “Có thể cho người biết, Thái Thượng vong tình lục mà luyện đến đến nơi đến chốn, diệu dụng vô cùng nhưng luyện không ra gì ắt cực kỳ nguy hại, rất có thể trở thành vật dẫn cho người ta. Đó là hậu chúc của Thiên nhân để lại, định nhờ đó mà sống dậy, nếu có thể qua đó mà thanh toán hắc, hắc hắc...”

“Tại hạ sẽ không để Thiên nhân đắc chí, xin tiền bối cho biết, nên giải quyết vấn đề phức tạp này thế nào? Tại hạ đã bó tay.”

“Người cứ thử giết trước, chưa biết chừng sẽ có những việc không ngờ xảy ra.”

Nghe Quỷ Chủ nói vậy, Thần Nam suy nghĩ nửa nện cho ý một trận, việc này mà lại đem giết chóc làm trò đùa sao?

“Không cần vội, người không phải tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyến sao? Nếu tình huống không ổn, bất kể thương thế nghiêm trọng thế nào, tiến vào linh tuyến ắt sẽ sống lại. Hắc chắc, ta mà đoán không sai, chỉ cần người hạ thủ, sẽ có người không nín lòng được mà xông ra.”

“Tiền bối nói là ... Thiên nhân?”

“Không nói, ta không nói gì.” Không lâu lắc đầu: “Vì bảo bối đồ đệ của mình, ta tặng người một món lễ vật.”

“Gì vậy?”

“Định Hồn châu! Đến lúc cần thiết cứ quăng vào Sinh Mệnh nguyên tuyến là được.” Đoạn Quỷ Chủ tỏ vẻ hồ nghi: “Sao ta cảm ứng được khí tức của người quen trên mình ngươi nhỉ? Để ta coi nào.”

Khô lâu cốt tằm thường đột nhiên bùng lên lực mang chói mắt, u quang trong hốc mắt càng sáng hơn xạ lên mình Thần Nam, nhưng việc xảy ra gần đây lướt qua như điện, lần lượt hiển hiện trong cốt điện.

Lúc xảy ra Phong Đô sơn đại chiến, Quỷ Chủ đột nhiên gầm lên, mọi hình ảnh tắt ngóm, tỏ vẻ kinh nghi bất định: “Là ai mà bày bố hậu chước, quyết không chịu thiệt thòi nhỉ?”

Đoạn y tập trung toàn bộ tinh lực, mắt xạ ra hai đạo huyết quang, trong một sát na rọi qua thân ảnh Thần bí nhân rồi tan ngay.

Y thất thanh: “Là hắc, quả nhiên là hắc vẫn còn sống.”

“Tiền bối, hắc là ai?”

“Đừng hỏi nữa, người mau đi đi.”

“Tiền bối, tại hạ còn nhiều điều muốn hỏi.”

“Mau đi đi, mang theo Định Hồn châu, lão nhân gia ta chuẩn bị chết rồi, còn gì mà nói.” Quỷ Chủ vẫy tay đẩy viên châu màu lục bay tới chỗ Thần Nam đoạn ngã xuống, bộ xương tan tành, một chân đá trúng hông Thần Nam, một chiếc quỷ trảo ấn lên lưng hắc, trực tiếp đẩy mạnh.

Thần Nam, Vũ Hinh, tiểu công chúa bị một cỗ sức mạnh thần bí trực tiếp hất khỏi u minh quỷ vực, văng khỏi Bách Hoa cốc mời đừng thân lại được.

“Vĩnh viễn không cần quay lại! Đúng rồi, ta quên nói với ngươi, còn có một cách khác, nếu tìm được nửa bộ công pháp còn lại của Thất Tuyệt thiên nữ sẽ có hiệu quả không tưởng nổi. Mau đi đi, lần này lão phu triệt để tiêu tan, đóng hắc u minh.” Thanh âm nhòe hắc.

Thần Nam ngơ ngẩn, trong lòng rung động.

“Vũ Hinh cùng ta lên Nguyệt lượng được không?”

“Được, ta cũng muốn đến đó.” Vũ Hinh vui vẻ đáp, nữ tử thuần chân thể này, hắc sao nữ lòng hạ thủ? Bất quá hiện tại đã có chuyển biến, Quỷ Chủ tuy không chịu nói rõ ràng nhưng chỉ cho hắc một hướng đi sáng sủa.

“Nguyệt lượng?” Mắt tiểu công chúa sáng lên, mở lần ra: “Bản tôn cũng muốn đi xem.”

“Hoan nghênh!” Thần Nam cũng muốn mời luôn Thất Tuyệt thiên nữ này lên Nguyệt lượng.

Cáo biệt chúng yêu Côn Luân xong, Thần Nam, Vũ Hinh, tiểu công chúa nhanh chóng tiến lên Thiên giới, quay về Nguyệt lượng.

Linh thi Vũ Hinh vừa vào Nguyệt lượng liền xảy ra biến cố, Vô Tình tiên tử bế quan mười mấy năm cơ hồ tâm sinh cảm ứng, phá quan tiến ra.

Cùng lúc tinh linh thánh nữ Khảm Sắt Lâm, cả Tiểu Thần Hi thiện lương khả ái như giác ngộ thấy gì đó, cùng bay lên không, chia thành bốn hướng nhìn nhau.

Nguyệt lượng chìm vào bóng tối, mọi ánh sáng tan biến, trên không xuất hiện một ảo ảnh: đầu Vũ Hinh! Hình ảnh như bóng u linh nhìn xuống dưới.

Định Hồn châu trong lồng ngực hắc rung lên bản bật.

383. Chương 384: Thiên Nhân

Rất nhiều người tiến tới nhưng lúc đến gần đều gặp trở lực, tất cả bị một luồng năng lượng vô hình ngăn lại bên ngoài, không thể tiến thêm mấy may.

Nơi đó trở thành một không gian kì dị, tuyệt đại đa số mọi người không thể thăm dò, một dòng năng lượng kì dị ngăn cản giác của họ lại.

Đương nhiên không tính Tứ tổ và Ngũ tổ, Long Nhi, Không Không và Y Y, cả Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, những người đạt tu vi tiểu thiên giai trở lên.

“Oa, sao lại xuất hiện nhiều Vũ Hình tỷ tỷ thế nhỉ?” Y Y mở lớn cặp mắt sáng, hấp háy hỏi, đứng trên vai Tứ tổ lúc lắc đôi chân trắng như ngọc.

Không Không ngồi trên vai Ngũ tổ, ra vẻ tinh nghịch, ngọng nghịu nói: “Cha nhất định đau lòng... Mẹ...à không, mẫu thân trẻ trung xinh đẹp thương tâm im lặng...” Nó ngằm quay lại nhìn Mộng Khả Nhi đứng cách đó không xa.

Long Nhi trợn mắt: “Hai đứa đừng nghịch ngợm nữa.”

“Vâng, lão ca.”

“Vâng, lão ca.”

Hai nhóc tỷ chính tề vâng lời, đoạn cười hăng hắc, rõ ràng là hai tinh linh cổ quái. Nhưng lúc thấy tiểu công chúa cười hi hi bay tới lập tức giật nảy lên bỏ chạy.

“Quý thật, ác ma cười bạch hổ đến rồi.”

Thần Hi, Khảm Sát Lâm, Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hình đứng thành bốn góc, thân thể phát ra sức mạnh vô hình, tựa hồ đưa họ liên hệ lại. Lúc này họ đều có cảm giác huyết nhục tương liên, phảng phất như dung nhập vào cơ thể người kia.

Chỉ là tinh thần tư tưởng vẫn độc lập, một cỗ sức mạnh vô danh ngăn lại không cho ý nghĩ nối thông tư tưởng xảy ra.

Trên tầng không, hình ảnh khổng lồ rõ dần, liên tục lấp lóe, thoát ẩn thoát hiện. Nhưng hiện tượng đó khiến Thần Nam chấn động, chuyện gì đây? Hắn không phải lần đầu thấu hình ảnh này nhưng thủy chung vẫn chưa hiểu rõ vì sao nó xuất hiện.

Định Hồn châu rung lên trong *****g ngực ngày càng mạnh nhưng bị hắn áp chế lại, Quý Chủ từng nói phải quảng vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, hiệu quả mới hoàn toàn phát huy.

Vô Tình tiên tử bề quan mười lăm năm là người đầu tiên lên tiếng, ba người kia không ai hiểu rõ sự tình như nàng. Nàng liên tục biến đổi thành Vũ Hình mới, ba người kia là linh hồn hoặc nhục thể được tách ra.

“Sau cùng cũng gặp lại, ta còn cho rằng đời này chúng ta không thể tụ hợp lại.” Nàng thở dài: “Bốn người chúng ta phát triển theo những quỹ tích riêng, cố gắng tách ra, không ngờ lại hợp lại hôm nay.”

Tinh linh thánh nữ Khảm Sát Lâm nhìn tiên tử với vẻ hồ nghi: “Người nói gì sao ta không hiểu?”

Linh thi Vũ Hình cũng tỏ vẻ hoang mang nhìn nàng ta, lẩm bẩm: “Chuyện gì đây, sao ta với người lại giống nhau như vậy?” Đáng vẻ ngây thơ khiến người khác thương xót.

Thần Hi có vẻ tỉnh ngộ xen lẫn hoảng sợ, nhìn sang Thần Nam cầu cứu.

Thần Nam bay lên cao, đến cạnh cô bé, lặng lẽ nhìn.

“Là người tìm họ về?” Vô Tình tiên tử bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy.”

“Ta biết người làm gì, định tìm lại Vũ Hình trước đây, vì nàng ta ẩn trong lòng mỗi chúng ta. Người muốn bốn người chúng ta hợp nhất.” Vô Tình tiên tử lạnh lùng nhìn hắn.

Linh thi Vũ Hình nghi hoặc nhìn hắn, thần tình đó khiến hắn hồ thẹn.

Tiểu Thần Hi chăm chú nhìn hắn, sắc mặt buồn thảm: “Ca ca, muội đã nghe chuyện giữa ca ca và Vũ Hình tỷ tỷ, bất kể ca ca...muốn muội làm gì, muội cũng đồng ý. Ca ca không cần ăn năn, chỉ cần ca ca nhớ Thần

Hi là được rồi, những ngày ở cùng ca ca, Thần Hi rất vui vẻ...” Thanh âm mỗi lúc một thê lương, Thần Nam nghe như dao cứa trong lòng, cảm giác tội ác dâng lên ngút ngàn.

Hắn ôm Thần Hi vào lòng: “Thần Hi... ca ca không tốt, đừng nghĩ ngợi nhiều, ca ca sẽ không để ai thương tổn đến muội.”

Lúc này, lòng hắn bị thống vạn phần, có những người... có những việc... cả những lời thề đã vĩnh viễn trôi qua, cố gắng vẫn hồi chỉ làm tổn thương thêm nhiều người hơn...

Hắn cảm giác trong lòng bị khổ cùng cực, hai mắt ươn ướt, ôm Thần Hi rồi nhìn lên hình ảnh lúc mờ lúc tỏ trên không, lầm bầm: “Vũ Hinh... nàng muốn ta làm gì? Ta đã vô năng rồi.”

Vũ Hinh là một hoàn mỹ nữ tử, trong lòng hắn, nàng là người trọng yếu nhất.

Giọng nói băng lãnh của Vô Tình tiên tử vang bên tai hắn: “Tất cả muộn rồi, những cá thể do Thái Thượng vong tình huyền công phân hóa, chỉ cần một người đạt đến thiên giai chi cảnh chân chính sẽ không cho phép cả bốn tụ lại, bằng không sẽ dung hợp thật sự.”

“Không thể nào, ta từng đọc qua Thái Thượng vong tình lục, căn bản không có ghi như thế.” Thần Nam nhìn Vô Tình tiên tử.

“Quyển sau cùng, ghép các chữ tại mỗi đoạn lại, ngươi còn nhớ không?” nàng ta hỏi ngược.

Thần Nam trầm tư hồi tưởng, tức thì biến sắc: “Đúng là như vậy.... tiên phân hậu hợp... bốn người không thể tương kiến....”

“Đúng! Nhưng sau cùng khi dung hợp lại, có là Vũ Hinh mà ngươi muốn không thì không biết được.” Vô Tình tiên tử chỉ vào hình ảnh trên cao: “Đó là ai? Ngươi biết chăng? Ngươi tưởng là Vũ Hinh ngày xưa hiển hóa ra chăng? Hừ, đó mới là đáng sợ nhất.”

“Là ai?” Thần Nam hỏi.

“Có nghe qua Thiên nhân cảm ứng chưa? Thiên và người tương thông, cảm ứng lẫn nhau, Thiên có thể sắp xếp việc của người còn người có thể cảm ứng thượng thiên. Thái Thượng vong tình huyền công liên tục biến đổi trong quá trình tu luyện, tự thăng hoa không chỉ về tinh thần và nhục thể, mà cả tương thông với Thiên, tu thành ‘Thiên’ của riêng mình, thực hiện Thiên nhân hợp nhất, đó gọi là Thiên nhân.”

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, hình ảnh Vũ Hinh khổng lồ trên không lẽ nào là một “Thiên” chưa hoàn thiện? Qua thực khó tin, nàng và Thanh Thiên có phải đồng loại? Hoặc giả nàng phát triển đến cực trí cảnh giới sẽ trở thành như Thanh Thiên.

Thần Nam kinh ngạc: “Đó là sản vật của Thái Thượng huyền công? Là... Thiên mà các người tu luyện ra?”

“Không biết, từ lần biến đổi đầu tiên đã sinh ra, nó không ổn định, những mỗi lần ta biến đổi, nó lại mạnh thêm một phần.”

Thần Nam trầm giọng: “Ta hiểu rồi, đó không phải là Thiên của Thiên nhân cảm ứng mà ngươi nói mà là Thiên nhân từ biến mất. Ngươi bị lừa rồi, đến sau cùng làm gì có Thiên nhân hợp nhất, rõ ràng đó là hình thể thích hợp nhất cho nó mà ngươi tu luyện thành, sau đó sẽ nhập chủ. Đó không phải Thiên nhân hợp nhất cảnh giới, mà là Thiên nhân nguyên bản xâm nhập.”

Cùng lúc, hình ảnh khổng lồ trên cao chợt rõ hẳn, uy lực ngập trời triệt để phủ kín nơi đó. Trên Nguyệt lượng trừ Tứ tổ và Ngũ tổ, không ai tra thám được cảnh tượng bên trong.

Ở khoảng giữa Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, Thần Hi chợt bùng lên hào quang, một cỗ sức mạnh vô hình kéo lại, cùng tụ tập về một điểm, bốn người gần như bị nén vào nhau.

Thần Nam tung ra một quyền đánh tới, dù là hình ảnh Vũ Hinh nhưng hắn không hề do dự, để nàng sống hại quyết không cho tàn hồn Thiên nhân tham dự.

Quyền kinh sáng rực, cương mãnh trực tiếp xuyên qua hình ảnh chiếc đầu, nhưng nó nhanh chóng tụ lại, nhìn hắn cực kì thê lương khiến hắn chát đặng trong lòng.

Nhưng hắn lại dứt khoát vùng vung quyền, sau mấy lần liên, hắn biết rằng kiểu vật lí công kích này không tài nào hủy diệt đối phương, cũng không thể tạo thành thương hại gì.

Cực ly giữa Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh, Khảm Sát Lâm, Tiểu Thần Hi gần dần, dù kinh thi đã đạt đến thiên giai chi cảnh, Vô Tình tiên tử cũng đạt thiên giai sơ cấp nhưng sức mạnh vô hình đến từ linh hồn kia vốn thuộc về bản nguyên, ngoại lực không ngăn nổi, chắc chắn sẽ tụ lại.

Tụ hợp lại, Vũ Hinh năm xưa sẽ tỉnh lại, nữ tử vạn năm trước quay về, nhưng e rằng bốn người sẽ tiêu tán, còn tàn hồn Thiên nhân chầm chầm trên không sẽ thu lợi lớn nhất.

Bất kể thế nào cũng phải đẩy lùi lại.

Lúc đó Tứ tổ và Ngũ tổ phát hiện sự tình vô cùng khẩn bách, lần lượt hú vang, phá tan bức tường năng lượng kỳ dị ngăn bước, lao vào vùng không gian bị sức mạnh hùng hậu bao phủ.

Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh, Thần Hi, Khảm Sát Lâm rốt cuộc không chống nổi sức mạnh từ bản nguyên hô hoán, tụ lại một chỗ, bàn tay đặt lên nhau thành một vòng.

Một vùng hào quang chói lòa phá ra, thân ảnh bốn người dần tan đi, có xu thế quy thành một.

Thiên nhân tàn hồn trên không liều mạng lao xuống, vẻ mặt mang theo khí tức ưu thương vô cùng, Tứ tổ và Ngũ tổ liên tục gầm rống, liên thủ bày ra trùng trùng kết giới ngăn lại nhưng tất cả đều vỡ vụn.

Sao lại vậy, những gì xảy ra vượt ngoài ý liệu của Thần Nam, vốn chưa phải vùng đồ đao, chưa vào Sinh Mệnh nguyên tuyền đã dung hợp quy nhất.

Mất thấy thân ảnh bốn người mờ dần, sắp hợp làm một, lúc đó Thần Nam cảm ứng thấy Thần ma đồ bèn triệu hoán ra.

Thái cực đồ liên tục phóng đại, Thần Nam mang nó lao đến bên cạnh bốn người.

Tiểu Thần Hi tuy buồn bã nhưng cam tâm tình nguyện địa dung hợp, thấy Thần Nam lao tới, cô bé nở nụ cười ngây thơ, rạng rỡ, tựa hồ vô cùng vừa ý...

Linh thi Vũ Hinh hoang mang vô cùng, tựa hồ không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn hắn vô cùng thống khổ: “Sao lại thế này, ta rất khó chịu, Thần Nam mau đến đây, ta hiểu sao nữa...” Lời lẽ đã đủ khiến lòng người mềm đi, đến hiện giờ mà thiếu nữ trong trắng như tờ giấy này vẫn không biết mình sắp thành vật dẫn cho người khác.

Khảm Sát Lâm cực kỳ hoảng loạn, không hiểu chuyện gì xảy ra hay phải làm gì.

Vô Tình tiên tử rất trấn tĩnh, tựa hồ đã biết vận mệnh không thể xoay chuyển.

“Tất cả đều thay đổi được.” Thần Nam gầm lên, sùng sức mạnh nguyên bản của thời không, trong sát na tứ nữ quy nhất, hắn cười Thần ma đồ chụp lấy họ.

Đó không phải là thanh toán bởi hắn cũng lao vào, tự dẫn đạo đưa họ sang sinh môn, tránh ra hủy diệt thông đạo, vượt hỗn độn môn rồi lao vào địa vực có Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Nhưng Thái Thượng tàn hồn cũng theo hắn tiến vào.

Thần Nam quảng Định Hồn châu trong ngực vào giữa tứ nữ, tạm thời ngăn họ quy nhất đoạn mang cả bốn nhanh chóng phi hành. Hắn cười lạnh ngoái lại nhìn Thái Thượng tàn hồn, đã vào trong Thần ma đồ, hắn phải cho nó biết ai mới là chúa tể.

“Thần Nam...” Tiếng hô hoán bi thương từ phía sau truyền tới, hình ảnh Vũ Hinh đuổi sát, vẻ mặt vô cùng thê lương, khẽ khàng nói: “Đừng nên... bị Vô Tình tiên tử lừa gạt, những gì ả nói...đều là giả. Muội là Vũ Hinh tàn hồn, xưa nay chưa cần huynh giúp sống lại...mà chỉ hi vọng huynh sống tốt, hi vọng ba người Thần Hi sống an lành! Đừng để Vô Tình tiên tử lừa gạt.”

Thần Nam rung động, thấy tứ nữ tạm thời đình chỉ quy nhất nhưng hắn không dừng lại, nhanh chóng lướt tới Sinh Mệnh nguyên tuyền.

384. Chương 385: Thời Không Đại Thần Tái Hiện

Thần Nam thật sự không dám tin, không dám khẳng định hình ảnh khổng lồ có là Thiên nhân tàn hồn không? Việc này liên quan đến vận mệnh Vũ Hình, chỉ sơ sót là hậu quả không tưởng nổi.

Vô Tình tiên tử và hình ảnh Vũ Hình, ai đang nói dối?

Hu không vô tận, Thần Nam mang theo tứ nữ lao tới, hấn dùng sức mạnh nguyên bản của thời không, vốn cần mấy ngày mới tới được sa mạc nhưng giờ chỉ thoáng chốc đã cảm ứng thấy.

Kinh ngạc là hình ảnh Vũ Hình tỏ ra bất phàm, theo hấn sát sạt, nếu hấn không nắm vững sức mạnh nguyên bản của thời không chắc đã bị đối phương bắt kịp.

Thấy tình cảnh như vậy, Thần Nam cười lạnh: “Còn nói người không phải Thiên nhân tàn hồn nữa sao, Vũ Hình lấy đâu ra tu vi thông thiên này?”

Hình ảnh tỏ vẻ ưu thương: “Thần Nam... vì sao huynh không tin muội, mà lại tin Vô Tình tiên tử? Tình hồn muội và họ có liên hệ mật thiết, họ xuất hiện ở đây đương nhiên muội theo được, vô luận tốc độ của huynh nhanh hay chậm muội đều giữ được tiết tấu.”

Một vùng lục địa rộng lớn nổi lập lờ trên không, bề mặt vàng rực, sau cùng cũng tới được đại sa mạc vô biên.

Thần Nam không lý gì đến những đóa hoa khổng lồ thì thoáng xuất hiện mà đem tứ nữ lao vào giữa sa mạc.

Lúc này trạng thái bốn người rất tệ, thân thể cực kỳ mờ nhạt, gần như trong suốt. Nếu không phải Định Hồn châu giảm bớt xu thế biến hóa, giữ lại trạng thái này, chắc họ đã nhập một.

Vùng xanh biếc xuất hiện, thần quang màu lục vô tận như những ngọn lửa cháy rực, tuy không có cảm giác nóng bỏng mà tiến vào khu vực này khiến ai nấy thần thanh khí sảng, vô cùng thư thái.

Thần Nam vẫn quay đầu lại nhìn hình ảnh xem có nhìn được gì từ biểu tình của nó không.

Hình ảnh theo sát, vẫn giữ thần sắc thê lương nhưng trong một sát na, đôi mắt thoáng qua dao động. Thần Nam nhíu mày, dao động này không bộc lộ gì mà hấn không muốn có bất trắc, tránh để ôm hận cả đời.

Sau cùng cũng đến tiểu hồ do Sinh Mệnh nguyên tuyền tụ thành, hình ảnh đột nhiên gia tốc. Thần Nam lạnh ngắt cõi lòng, dùng đại pháp lực thi triển thời không đại thần thông, thoáng chốc đưa tứ nữ vào linh tuyền.

Vị trí hấn vừa đứng lóe sáng, hình ảnh xuất hiện tại đó, suýt nữa hấn bị bắt kịp.

Hấn lạnh lùng nhìn lại, biết hình ảnh đó có vấn đề, những gì suy đoán không sai, đó là Thiên nhân tàn hồn!

“Người hà tất nguy trang nữa? Hiện tại đã đến điểm tận đầu, ta không còn đường lùi nữa, người muốn gì nói toạc ra, hà tất bày trò nữa?”

Hình ảnh Vũ Hình yên lặng quan sát cảnh vật. Hình như nó giật mình lúc nhìn thấy mộ Thần Nam bị dây mây quấn chặt trên tầng không tiểu hồ, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nó hồ nghi: “Huynh...cũng tu luyện Thái Thượng vong tình lực?”

“Đúng vậy, kẻ bị trói trong dây mây là Thái Thượng Thần Nam mới xuất hiện, hắc hắc, hấn bị ta chế phục rồi. Dù là Thái Thượng huyền công trong truyền thuyết thì sao, cũng không làm gì được bản thể của ta.” Sự thật đương nhiên không phải vậy, bản thân hấn cũng không hiểu là gì, đó không phải ma tính Thần Nam hay Thái Thượng Thần Nam, chẳng qua hấn muốn mê hoặc hình ảnh trên không, xen nó phản ứng thế nào.

Lúc đó tứ nữ chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyền, tình trạng mờ đi đã hoàn toàn quay ngược, Định Hồn châu giữ gìn linh hồn họ, còn linh tuyền khôi phục nhục thể.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy thân thể bốn người dần có lại hào quang, họ chìm trong sinh mệnh hồ, tinh hoa sinh mệnh vô tận hóa thành điểm điểm quang mang dung nhập vào thân thể, sinh mệnh nguyên khí lan tràn khiến tinh thần suy kiệt của họ chuyển biến tích cực.

Định Hồn châu nằm ở giữa bốn người, quang mang vạn trượng, giữ cho tinh phách họ chiếu sang tiểu hồ, khắp nơi phủ trùm một màn hào quang màu lục.

Thần Nam nhìn xuống tiểu hồ, từng trận dao động phát ra thành vòng vây quanh tứ nữ. Hắn biết là mấy bộ hài cốt dưới đáy hồ cùng Thần gia bát hồn. Cũng may chỉ lan ra thôi chứ không dậy thành làn sóng.

Hình ảnh đứng trên không lặng lẽ hồi lâu mới u oán khai khẩu: “Xem ra huynh cho muội là Thiên nhân, như huynh nói, đây là đường cùng, họ chạy đi đâu được nữa? Muội không tin sẽ còn biến cố gì nữa, được, ta thừa nhận.”

Thiên nhân tàn hồn thừa nhận.

Nhưng ngữ khí vẫn thê lương, không có vẻ gì lên gân, quả vẫn đang đóng kịch.

“Đừng bày trò nữa, người đã thừa nhận, mau hiện nguyên hình đi, đừng khinh nhờn thần thái Vũ Hinh.” Thần Nam lạnh lùng quát lên. Ở đây hắn không sợ gì, có thể triệu hoán bát hồn, bản thân cũng là thiên giai chi thân chân chính, nếu cùng bát hồn dung hợp, Thiên nhân cũng làm gì được hắn? Hơn nữa hắn có cảm giác tại phiên không gian này có thể gọi được một phần hủy diệt chi lực, hắn có lòng tin đấu với đối phương.

Đương nhiên nếu có thể... hắn không muốn quấy nhiễu bát hồn, để tám vị lão tổ đáng thương sớm ngày phục nguyên.

“Không thể, lần này Thiên nhân thể phách là một nữ tử thuần chân, tính cách ta đã bị biến thành thế này. Ai, chắc phải mất rất lâu mới thay đổi được.” Hình ảnh khổng lồ u oán thở dài, y không vội động thủ, phẳng phất như đã nắm chắc mọi thứ trong lòng tay.

Thần Nam qua lời lẽ biết được một vài tin tức, kinh hãi hỏi: “Nguyên bản của người là gì?”

“Hình như là một nam nhân.” Thiên nhân tàn hồn u oán đáp.

Thần Nam rung động, Thiên nhân quả thật biến thái, vì muốn sống lại mà không quan tâm đến chân thân. Hắn nhớ lại cảnh ma tính Thần Nam và Thái Thượng Thần Nam đại chiến, Thái Thượng Thần Nam đã triệu hoán một “Thái Thượng” cũng là một nam nhân.

“Người thấy khó coi lắm hả?” Thiên nhân tàn hồn u oán, đồng thời hình ảnh biến hóa thành một dải hào quang mơ hồ.

Nhớ đến đối phương là nam, lại nghe loại ngữ khí đó, thật sự khiến Thần Nam rợn người.

Thiên nhân tàn hồn chợt cười lạnh: “Bất quá vấn đề này rất dễ giải quyết, người tu luyện Thái Thượng vong tình lực, ta sẽ đem Thái Thượng chi lực của Vũ Hinh truyền vào thể nội người, giúp người liên tục biến đổi trở thành Thiên nhân chi thân như ta.”

Lúc đó hình ảnh Thiên nhân chợt mờ tỏ bất định, sau cùng hiển hiện ra dung mạo Thần Nam, lạnh giọng: “Không cần dùng kẻ bị quán trong dây mây mê hoặc ta, ta biết đó không phải là do Thái Thượng huyền công phân hóa thành. Nhưng ta cảm ứng được Thái Thượng chi lực tại thể nội người, trong đó có một tàn hồn nhược tiểu, gần như tan nát, đó mới chân chính là kẻ do Thái Thượng huyền công phân hóa. Được rồi, bắt đầu đi, ta không muốn đợi nữa.”

Đoạn hình ảnh chợt lao xuống, chụp vào sinh mệnh hồ, định cướp Thái Thượng hồn lực của tứ nữ rồi đẩy vào thể nội Thần Nam, bắt đầu đại kế Thiên nhân quay lại.

Thần Nam vừa định động thủ thì sinh mệnh hồ bùng lên khí tức đáng sợ, nước hồ tràn lên kịch liệt, một giống xương chân xông lên mặt hồ, tung một cước vào Thiên nhân tàn hồn.

Đương nhiên đó là một giống xương chân của một trong mấy bộ hài cốt trầm tịch dưới đáy hồ. Nên nhớ lúc Thần Nam đến đây lần đầu, Thần tổ hóa thành ma ảnh, mấy bộ xương tàn khuyết đã dám xông lên cự lại.

Thiên nhân tàn hồn không tỏ vẻ sợ hãi gì, xông ngay tới.

“Bốp.”

Giống xương trắng tuy không có huyết nhục nhưng độc tác cực đẹp, đá xéo ra trúng ngay khoe miệng Thiên nhân tàn hồn, vang lên tiếng động giòn tan. Tàn hồn kêu lên thảm thiết, lùi lên không.

Thần Nam vô cùng thống khoái, vừa nãy Thiên nhân tàn hồn còn lớn lối giờ chỉ một giống xương xông ra đã coi thường y như vậy.

Đồng thời hắn biết vì sao lúc này oanh kích Thiên nhân vô hiệu, không phải do công kích lực hoà phí mà vì ảo ảnh nên không chân chính đánh trúng đối phương, hắn nhìn rõ giống xương trực tiếp xuyên qua ảo ảnh, gọn gàng đánh lên phía sau tàn hồn.

Trong tiểu hồ đầy sinh mệnh chi năng, nguyên khí tràn lên che lấp sinh mệnh dao động của mấy bộ hài cốt phát ra nên Thiên nhân tàn hồn không phát giác, ném đòn khá nặng.

Khúc xương trần gĩa trung không lùi lại mà múa may trên không, cước chưởng dựng đứng hướng về Thiên nhân tàn hồn với vẻ khiêu khích.

Thần Nam không né được cười, Thiên nhân tàn hồn mạnh làm sao! Một giống xương đã coi rẻ y như vậy, đúng là hoạt kê, lại xả hết những buồn bực này giờ.

Thiên nhân tàn hồn thẹn quá hóa giận, gầm vang lên lao xuống, dung diện biến thành vô cùng nanh ác, há miệng to như chậu máu nuốt lấy khúc xương.

Giống xương tựa hồ không tránh, đứng sừng sững tại chỗ, Thiên nhân tàn hồn tưởng như nuốt được đến nơi thì từ trong sinh mệnh hồ lại bùng lên hào quang sáng chói.

Một bộ khô lâu cốt tàn khuyết xông ra, tung một quyền hung hãn vào hạ thân tàn hồn.

“Soạt.”

Tiếng vỡ vụn vang lên khắp không gian, Thiên nhân lại gào lên thê thảm bắn lùi lại, bị người ta đánh lén lần nữa, ném đòn khá đau khiến y giận điên người, quả là sỉ nhục, đường đường Thiên nhân tàn hồn mà bị người ta làm nhục như vậy.

Đó là ai mà dám ra tay với y?

Cùng lúc, tứ nữ xảy ra biến hóa kinh nhân, nhục thể đã hoàn toàn phục nguyên liễu, tinh thần tựa hồ vô ngại nhưng vẫn nhắm chặt mắt, Định Hồn châu ở giữa lấp lóe, phát ra hào quang giữ họ lại.

“Kinh Thiên?” Thiên nhân tàn hồn hô lên kinh hãi: “Một trong cửu đại đệ tử của Độc Cô Bại Thiên?” Y kinh hãi nhìn sang tàn khuyết khô lâu.

Khô lâu không thèm lý gì đến y mà cung kính đứng bên giống xương chân, dáng vẻ cực kỳ tôn kính.

Tình hình này nay dù Thiên nhân tàn hồn có si ngốc cũng biết giống xương bị mình coi thường là của một đại nhân vật, bằng không đệ tử Độc Cô Bại Thiên đời nào cung kính thế.

Thiên nhân tàn hồn phi thường lúng túng: “Không phải là...không phải là.... Độc Cô Bại Thiên ... đã diệt vong chứ?”

“Hừ.” Tiếng hừ lạnh từ giống xương phát ra, đoạn một cỗ sức mạnh vô hình chụp lấy Thiên nhân tàn hồn khiến y liên tục gầm lên: “Không phải là...không phải là.... ”

Thời gian phẳng phất như bị giữ lại, Thiên nhân tàn hồn liên tục biến hóa mấy lần mới phá được cấm cố, đoạn vừa kinh vừa nộ: “Sức mạnh của thời gian, sức mạnh nguyên bản của thời không...người...người là Thời Không đại thần?”

Như đáp lời, giống xương trắng ảo diệt bất định trên không, cả vùng không gian bị giam lại.

“Quả nhiên là Thời Không đại thần, năm xưa mình ngươi cứu Thái cổ chư thần, không phải đã bị triệt để tiêu diệt rồi ư? Sao...sao lại...”

Thiên nhân tàn hồn không nói nữa, y không ngờ một trong những cường giả mạnh nhất truyền thuyết chưa hề triệt để tuyệt diệt!

Thần Nam cũng kinh hãi, một gióng xương chân của Thời Không đại thần đã mạnh hơn tưởng tượng của hắn, lai lịch mấy bộ hài cốt trong Sinh Mệnh nguyên tuyến quả thực quá lớn, dám cùng Thần tổ sánh vai, không ngại ngần gì đá luôn Thiên nhân tàn hồn.

Lúc đó, từng trận linh hồn dao động phát ra, Định Hồn châu dung hóa, chậm chậm ngưng tụ thành một hư ảnh hình người, thân thể tứ nữ liên tục phát ra hào quang, tụ tập vào hư ảnh.

“Soạt.”

Trong Sinh mệnh hồ nổi sóng, lại có hai bộ hài cốt chưa hoàn chỉnh xông lên, từ hướng khác, tám tàn hồn cũng nổi lên mặt nước, vây chặt Thiên nhân tàn hồn trên không lại.

Đánh hội đồng.

Hắn vừa nghĩ đến mấy chữ này đã cảm giác được Thiên nhân tàn hồn quá xui xẻo.

385. Chương 386: Đánh “hội Đồng”

Tình cảnh này khiến Thần Nam muốn bật cười, đúng là có hí kịch, lúc đầu Thiên nhân tàn hồn đầy tự mãn, hiện tại bị toàn cao thủ đáng sợ vây khốn, không hiểu còn cười nổi không.

“Đây là?” Thiên nhân tàn hồn không làm sao tưởng tượng được một tiểu hồ lại ẩn chứa ngàn ấy cường giả, khiến y tất tiếng, quả là nghịch thiên! Diễn biến xui xẻo này khiến y phát điên, đúng là mất hết đạo lý, không cho người ta sống nữa, dù là Thiên có đến cũng bị lột sạch da.

“Ầm.”

Kinh Thiên, đệ tử của Độc Cô Bại Thiên, nóng nảy nhất, xông lên đầu tiên, bổ ngay một chưởng vào ngực Thiên nhân, tuy cốt chưởng có vẻ không thuận mắt nhưng uy lực vẫn kinh nhân.

Nói là chưởng không phải, kiếm cũng không, cốt chưởng ảo hóa thành kiếm quang cực lớn bổ xuống, thời gian như ngừng lại, xung quanh tất cả đều bất động, chỉ có kiếm quang lao như chớp vào Thiên nhân.

Đợi kiếm quang tới gần, Thiên nhân mới quát vang: “Phá pháp!”, từng trận hỗn độn chi quang xạ ra, hình thể to lớn ẩn vào vùng hỗn độn, hóa giải nhất kiếm của Kinh Thiên.

Nhưng lúc đó, hai bộ khô lâu cốt chia ra trước sau xông vào vùng hỗn độn, hai người đánh tan hỗn độn chi quang, ép Thiên nhân phải thò ra.

Đoạn hai người hợp lực đánh Thiên nhân, hai dải hào quang như cầu vòng vờn ra khác nào Thiên Long xuất hải, dấy lên vô vàn làn sóng năng lượng quét vào đối phương.

Thiên nhân tàn hồn thầm kêu khổ, hai đạo hồng mang vô cùng đáng sợ, đành phải dùng đại pháp lực chặn lại, ngưng tụ trên không, nhưng hai người trong Thần gia bắt hồn lại công tới.

Không ai trong những người vây đánh yếu kém.

Mỗi người xuất thủ đều buộc Thiên nhân cẩn thận ứng phó. Hiện tại có tới bốn, năm người xông tới khiến y biết đại sự đã hỏng, vẫn còn mấy người nữa đứng sau chưa tiến lên.

Hư không truyền lại từng trận dao động đáng sợ, Thiên nhân vận toàn lực hất văng mấy người liên thủ rồi tiến vào vùng hỗn độn, bị động phòng ngự. Hiện tại y không mong thủ thắng, thoát được kiếp này đã phải thấp hương tạ ơn rồi.

“Coong.”

Thiên nhân trốn trong vùng hỗn độn chợt thấy đầu đau buốt, quay cuồng, suýt nữa hôn mê. Hiện tại y là hồn thể, bị người ta trực tiếp đánh vào đầu, suýt nữa tan hồn.

“Chết tiệt.” Y cực kỳ phẫn nộ, một cước chưởng trắng tinh đang đánh trên đỉnh đầu y, dụng lực giảm xuống, nếu không phải y công thâm lực hậu chắc đã nát thành bụi.

Thiên nhân vừa giận vừa xấu hổ, biết đó là một phần của Thời Không đại thần, bàn tay hóa thành thần đao quét ngang cước chưởng đáng ghét trên đỉnh đầu. Quả nhiên, sức mạnh bản nguyên của thời không liên tục dao động, mắt thấy thần đao sắp cắt đứt giống xương thì nó đột ngột biến mất.

Thân ảnh Thiên nhân lộ ra, y bị một cước của Thời Không đại thần phá vỡ hỗn độn phòng hộ, lại hiện thân trước chúng thần. Vừa xuất hiện, y thấy bụng đau nhói, Kinh Thiên cười lạnh nhìn y, bàn tay đã bổ trúng bụng khiến y tức thì bị văng đi.

“Bình.”

Tiếp đó lại thấy sau lưng bị người tổng cho một quyền nên thân, hướng vắng đi bị thay đổi. Thần gia bát hồn cùng động, tám đạo pháp tắc ngợp trời lao tới, Thiên nhân kinh hoàng, dùng đại pháp lực phá toái hư không, chặn luồng địa lực đuổi theo lại, định trốn đi.

Tuy tránh được công kích của bát hồn nhưng không đột vây được, bị hai bộ khô lâu cốt hung hãn đẩy bật khỏi không gian thông đạo, thảm hại ngã xuống.

Thời Không đại thần từ canh đó lao tới, giống xương liên tục đá ra, trúng Thiên nhân liền bảy, tám đòn khiến hồn phách y cơ hồ tan nát.

Đúng là sỉ nhục.

Đường đường Thiên nhân bị người ta đánh hội đồng đến độ nhục nhã thế này.

Y rít lên, hồn ảnh khổng lồ lập tức thu lại, đã bị động phòng ngự tất phải thu nhỏ thân thể lại. Nhưng như thế cũng không thay đổi được gì.

“Sạt.”

“Sạt.”

Hai đạo hồng mang lại bắn tới, lần này Thiên nhân đang cố gắn ứng phó với Thần gia bát hồn nên hai đạo ánh sáng dễ dàng phá tan phòng hộ, rồi phá nát thân thể, khiến y rú lên, hồn ảnh bị xé tan.

Thiên nhân gầm lên thống khổ, dùng đại pháp lực ép thái hồng thần mang ra rồi ngưng tụ lại thân thể.

Nhưng vận mệnh thành bao cát cho người ta đánh đã định.

“Ầm.”

Y lại bị một quyền đánh trúng lưng, Kinh Thiên lại lao tới, kiếm quang lấp lánh, Kinh Thiên thần kiếm chém cho hồn lực suy nhược. Thiên nhân lao về phía Thời Không đại thần, sức mạnh bản nguyên của thời không tràn ra, thời gian và không gian nghịch biến, một giống xương chân trắng toát liên tục đá lên mình Thiên nhân. Sau cùng “bao cát” Thiên nhân lại bay về phía Thần gia bát hồn.

Từng đạo hào quang chói sáng, Tam Thiên Đại Thế Giới, Lương Thế Vi Nhân, Sát Na Vĩnh Hằng, Hoàn Vũ Tận Diệt...tám đạo pháp tắc đáng sợ trùng trùng đánh vào Thiên nhân khiến hồn phách y liên tục vỡ nát, rồi lại chịu đau đớn hợp lại.

Thiên nhân bị hành hạ, ngàn ấy cao thủ bao vây dù y có bản lĩnh thông thiên cũng không thể đối kháng, chạy cũng không xong, chỉ biết thống khổ kêu gào, cố chịu đựng.

Y phát hiện những người này không muốn giết mình bằng không e là đã tan nát linh thức nhiều lần. Hiện tại y đã thành một bao cát cho người ta luyện tập.

Trong hồ lấp lánh hào quang xanh biếc, Định Hồn châu tan biến nhưng tại chỗ cũ ngưng tụ thành một đạo hồn ảnh - do hồn lực từ thể nội tứ nữ ngưng tụ lại.

Một việc huyền diệu xảy ra, thánh vật Quỷ Chủ ban cho quả nhiên phi phạm.

Thần Nam chăm chú quan sát tất cả, những dấu ấn sinh mệnh ẩn tàng tại linh hồn họ không ngừng tụ tập vào hồn ảnh mờ mờ. Bí mật của sinh mệnh là huyền ảo nhất, Thần Nam cảm giác thấy khí tức của Vũ Hình vạn năm trước, nguồn gốc từ hồn ảnh càng lúc càng tỏ. Đáng thương cho Thiên nhân, ngàn vạn lần không nên tiến vào nơi cường giả nghỉ ngơi, nếu y một mình thắng được ngàn ấy cường giả mới là nghịch thiên.

Thần Nam cảm thấy cực độ sướng khoái lâm li, sau cùng hắn xông lên tấn công Thiên nhân, giờ không ra tay còn đợi lúc nào, e rằng chút nữa thôi Thiên nhân sẽ triệt để bị hủy diệt.

Hắn có cảm giác Thiên nhân không mạnh như tưởng tượng, nhưng liền hiểu ra, đó chỉ là tàn hồn, không phải Thiên nhân hoàn chỉnh.

Tựa hồ đã biến vận mệnh, Thiên nhân không có vẻ sợ hãi, bình tĩnh cười lạnh: “Ngần này người vây công, ta có thăm bại thân vong cũng không mất mặt, bất quá thể này chưa xong đâu, chờ hạn này ngày sau sẽ báo.”

“Còn có ngày sau? Hôm nay sẽ triệt để giải quyết ngươi.” Thần Nam rút phương thiên họa kích hung uy đại thịnh ra quét vào cổ Thiên nhân, sát khí lạnh tanh tỏa rộng

“Hừ.” Thiên nhân cười lạnh: “Thiên nhân chết nhưng Thái Thượng sẽ xuất thế! Những gì xảy ra hôm nay, y đều biết, sẽ đến tìm các ngươi.”

“Ngươi nói những cái gì?” Thần Nam nhìn y kinh nghi.

“Ta là Thiên nhân tàn hồn, có biết năm xưa ta vì sao mà chết không? Vì ta muốn biến đổi, từ Thiên nhân biến thành Thái Thượng! Ta cho rằng mình đã thất bại, tan nát thân thể phiêu tán tại thiên địa nhưng hôm nay ta thấy năm xưa mình không hoàn toàn thất bại, mà đã thành công. Ta chỉ chấn tan một tàn hồn vô dụng, coi như bỏ đi hồn phách phế thải, chân chính tụ thành Thái Thượng. Những ai từng tu luyện Thái Thượng vong tình lục đều thành vật bồi dưỡng cho y, cả ngươi và họ.” Thiên nhân tàn hồn điểm chỉ vào Thần Nam và tứ nữ trong hồ.

Thần Nam bán tín bán nghi nhìn y, Thái Thượng...thật sự có Thái Thượng sao?

Nhưng hiện tại không thể cả nghĩ, dù đối phương chỉ là tàn hồn cũng phải giải quyết, sức mạnh của tàn hồn này quá kinh khủng, hắn không muốn để lại rồi vô cùng hậu hoạn!

Mấy bộ hài cốt và Thần gia bát hồn không hề lên tiếng, nhưng tất cả đồng thời giơ tay, phương thiên họa kích của Thần Nam chém trúng đầu Thiên nhân, những hài cốt và tàn hồn đều tung ra tuyệt kỹ, trời cao liền lỏng lẻo dao động, ai nấy lạnh mình.

Thiên nhân bị đánh tan nát, một cỗ tinh hoa sinh mệnh cực mạnh từ trên không rơi xuống, tụ vào Sinh Mệnh nguyên tuyền...

Lúc Thiên nhân hủy diệt, Thần Nam chợt run lên, cảm giác có sinh mệnh khủng khiếp vừa tỉnh dậy, từ hư không vô tận xạ ra hai đạo lãnh điện chăm chú nhìn hắn. Hắn nhớ lại lời Thiên nhân nói, Thái Thượng...hình như thật sự tồn tại.

Thần gia bát hồn và mấy bộ hào cốt cũng tâm sinh cảm ứng, cùng gầm lên, tựa hồ đáp lại cao thủ kinh hồn trong bóng tối kia. Đoạn tất cả lại chìm vào Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Lúc đó... một thân ảnh linh động từ làn nước chậm chậm nổi lên, trong mắt trong như thu thủy đang chăm chăm nhìn hắn.

Hắn cũng mở mắt, nhìn thẳng vào thân ảnh khinh linh, cứ thế hai bên nhìn đối phương, thời gian như đình trệ, lời hô hoán từ vạn năm trước xuyên quan thời không vang lên trong lòng.

386. Chương 387: Nhập Quan

Tuy hình ảnh mơ hồ nhưng ánh mắt vẫn sáng rõ, rực rỡ như hai vì sao sớm, lại ôn nhu như ánh tuyết thể mỹ ngọc, làm mềm mại lòng người.

Trầm ngư lạc nhạn không đủ để dung tuyệt lệ tư dung của nàng, nguyệt thẹn hoa nhường không đủ hình dung vô song mỹ mạo, khuynh thành khuynh quốc không đủ để hình dung tuyệt đại phong hoa của nàng, nàng là tiên linh do thiên địa linh tuệ hình thành, toàn thân phát ra khí chất bay bổng, linh động cực độ, nàng là hồn của linh khí đất trời, tất cả tụ hết vào một con người.

Thần Nam nhìn thân ảnh tuyệt mỹ chăm chăm, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng thốt nổi nửa lời. Từng cay đắng đi tìm, sát thần diệt ma, lên trời xuống đất, nghịch chuyển thời không, tìm bằng được Sinh Mệnh nguyên tuyến chỉ để khiến nàng sống lại.

Vũ Hinh, cái tên ẩn chứa vô hạn cảm động cùng đau thương vô tận tràn lấp lòng Thần Nam, thậm chí còn quan trọng hơn sinh mệnh hắn. Nàng là nét gạch rứt rõ nhất của đời hắn, là dấu ấn ngàn kiếp không mòn.

Những gì hắn làm từ lúc sống lại, quá nửa vì muốn nàng quay về nhân thế, cuối cùng hắn cũng đợi được ngày đó.

Nhưng nỗi niềm cảm động nàng để lại không cần nói thêm, Thần Nam thấy bóng dáng ngày càng rõ rệt, thiên ngôn vạn ngữ tụ lại thành hai chữ: “Vũ Hinh...”

Đó là linh khí ngưng tụ, hồn phách hợp lại, dấu ấn phức tạp khiến sinh mệnh trở lại.

Vũ Hinh thật sự quay về.

Đôi mắt u buồn nhỏ xuống mấy giọt lệ lóng lánh, nàng hạ miệng định nói nhưng không thành tiếng. Hồn phách nàng vẫn chưa hợp lại hết, nàng là linh hồn ngủ sâu trong đáy lòng tứ nữ tái sinh, nhưng những gì xảy ra nàng đều biết, trải nghiệm của tứ nữ cũng là của nàng.

Nàng biết Thần Nam đã làm tất cả vì mình, thiên ngôn vạn ngữ đều tụ lại trong ánh nhìn.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh, hai người đứng tại một nơi, ngưng thị vào nhau, phảng phất như trong sát na đó, tâm linh đã hòa hợp.

Hào quang từ tứ nữ tụ về Vũ Hinh mờ dần, họ mệt mỏi ngồi sụp xuống tiểu hồ, Sinh Mệnh nguyên tuyến vô cùng vô tận cũng không thể khiến họ hồi phục thật nhanh.

Thân ảnh Vũ Hinh rõ dần, nhìn như người thật nhưng lúc Thần Nam định thử nắm tay nàng, phảng phất như xuyên qua không khí, không nắm được gì.

Hắn biến sắc, lo lắng hỏi: “Đây là... chuyện gì vậy?”

Đã từng xảy ra quá nhiều sóng gió, nỗ lực đến giờ chỉ là số không, đả kích này quả thật quá lớn với Thần Nam.

“Cần có thời gian.... Sinh mệnh sản sinh, nhanh quá...” Vũ Hinh tự hồ vô cùng hư nhược nhưng ánh nhìn sang hắn hết sức mãn ý, hạnh phúc, vui sướng. Biết hắn làm tất cả vì mình dầu nàng có chết đi, vĩnh viễn không thể sống lại cũng không còn gì ân hận nữa.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi lại khiến Thần Nam dấy lên một dòng nóng bỏng mềm mướt trong lòng, hắn biết Vũ Hinh không phải vĩnh viễn tan biến, chỉ cần có thời gian, hiện tại hồn phách vẫn là tàn hồn, hồn phách hoàn chỉnh của nàng ẩn sâu trong linh hồn tứ nữ, muốn tụ tập toàn bộ cần thời gian rất dài.

Tứ nữ có nhân cách độc lập, có thể thấy sinh mệnh vốn là kì tích vĩ đại nhất, khiến người ta không hiểu nổi hay nhìn thấu, lúc nào cũng che một lớp thần bí bên ngoài.

Tứ nữ là những thân thể mới do linh hồn Vũ Hinh biến dị sinh ra, tịnh không tiêu vong khi nàng tái hiện. Bất quá hồn lực của Vũ Hinh thuộc về bản nguyên của họ nên khi hồn phách rời đi, tinh thần họ đương nhiên mỏi mệt.

Nếu không có Sinh Mệnh nguyên tuyến, e rằng họ cũng diệt vong theo Vũ Hinh.

Tiểu hồ do thần ma tinh hoa ngưng tụ thành có thể tạo kỳ tích, không chỉ những cường giả như Thời Không đại thần ở đây tu dưỡng mà tứ nữ cũng biến đổi hoàn mỹ, khiến linh hồn Vũ Hinh triệt để quý nhất.

Sinh mệnh không thể chịu được đả kích quá lớn, vạn năm khổ đau dằng dặc cũng qua, trong lòng Thần Nam đầy ánh sáng và hi vọng.

Sau cùng, hắn mang tàn hồn Vũ Hinh bay khỏi Thần ma đồ ra ngoài thế giới rứt rõ sắc màu.

“Oa, cha...” Y Y và Không Không giật nảy lên, hai tiểu quỷ đang định trốn nhà lần thứ hai, không ngờ Thần Nam đột ngột xuất hiện.

Chúng nhân ở gần đó thấy hắc bình an đi ra, thở phào nhẹ nhõm, Vũ Hinh cố ý che giấu nên không ai thấy được hồn ảnh hoặc cảm giác được khí tức.

“Họ...?” Người Thần gia đều hỏi.

“Họ không sao, đang tu dưỡng...” Thần Nam bí mật truyền âm mấy câu giải thích ngắn gọn cho Tứ tổ và Ngũ tổ rồi mang theo Vũ Hinh tàn hồn rời khỏi Nguyệt lương nay về Nhân gian giới.

“Cha, đợi chúng con với.” Không Không và Y Y theo sát, lớn tiếng: “Chúng con muốn thăm Vũ Hinh cô cô...”

Thần Nam mang Vũ Hinh về Bách Hoa cốc, Nhạn Đãng sơn, du lãm một vòng quanh những nơi hai người từng đến khi xưa.

Lúc này hắc cảm thấy trong lòng thăng hoa, tràn ngập niềm vui, cuối cùng cũng đợi được đến ngay Vũ Hinh sống lại.

“Àm.”

Tiếng nổ vang vọng, thân thể Vũ Hinh phiêu diêu, Thần Nam cũng thấy như bị sét đánh, cả hai cùng thấy như có một cỗ sức mạnh không thể đoán nổi đang thức tỉnh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời lên tiếng: “Thái Thượng!”

Không sai, chính là Thái Thượng! Họ cảm thấy đó chính là sức mạnh của Thái Thượng.

Phảng phất trong bóng tối có một đôi mắt cực lớn đang lạnh lùng nhìn họ, sức mạnh vượt thời gian và không gian này như đâm vào lưng khiến họ cảm thấy uy hiếp cực nặng.

Hồi lâu sau mới tan dần...

Thái Thượng thật ra là dạng tồn tại gì? Lẽ nào lại ngang ngửa với Thiên, hay còn mạnh hơn? Lúc đó Thần Nam có cảm giác uy hiếp đè nặng, đẩy lên nỗi sợ trước sức mạnh tuyệt đối. Lần đầu tiên hắc cảm thấy âm ảnh đối phương ám vào sinh mệnh, xưa nay chưa bao giờ hắc như vậy.

Các thần ma trong Thần Ma lăng viên cũng gầm gào, Thần bí thanh niên lại tách đất bay lên cao quét mắt chung quanh tựa hồ ngưng trọng tìm kiếm gì đó.

Thần Nam cảm giác linh hồn của Thái Thượng Thần Nam vốn tan nát đang tụ lại, nó cười lạnh, thoáng chốc xuất hiện trong thần thức rồi lập tức vỡ tan.

Lúc hắc quay về hiện thực liền phát hiện Vũ Hinh tỏ ra lo âu vô cùng.

Từ khi Vũ Hinh tàn hồn sống lại, họ không nói với nhau mấy câu nhưng đôi lòng thân cận, có thể qua ánh mắt mà hiểu đối phương nghĩ gì.

“Vũ Hinh, muội đừng lo, Thái Thượng này sẽ triệt để bị diệt.”

Tuy nói vậy nhưng hắc đưa nàng vào trong Thần ma đồ tu dưỡng tại Sinh Mệnh nguyên tuyền, đợi khi tứ nữ khôi phục lại tiếp tục tụ tập hồn lực.

Trừ phi Thái Thượng phá được Thần ma đồ, bằng không đừng mơ thương tổn đến Vũ Hinh, mà hắc cực kỳ tin tưởng món thiên bảo này. Đồng thời ở đó có Thần gia bát hồn và mấy bộ hài cốt tàn khuyết bảo vệ, trong trường hợp xấu nhất, Thái Thượng đánh tan được Thần ma đồ cũng còn phải đại chiến với họ.

“Không ổn rồi.”

Lúc quay về Nguyệt lương, hắc nghe thấy tiếng con cháu Thần gia kêu gào.

“Không Không và Y Y bị Đức Mạnh bắt đi.”

Nghe được tin tức này, Thần Nam giận quá hóa cười, Đức Mạnh đúng là ngu xuẩn, lại đi làm những việc như thế, lẽ nào y không biết Thần gia hiện có ba thiên giai cao thủ mà định lật mặt?

“Đức Mạnh nói muốn cẩn thận dạy dỗ hai hài tử, thu chúng làn đồ đệ.”

Thần Nam đại nộ: “Muốn thu đồ đệ cũng không đến lượt hần.”

Tứ tổ và Ngũ tổ bước tới, Tứ tổ nói: “Đức Mãnh bị ép vào đường cùng, không hiểu hần dùng cách nào mà chạm vào cả đệ ngũ giới. Mà giới này cũng biến thiên rồi, lão đại của phe Hắc Khởi vốn thụ trọng thương, chưa khôi phục trạng thái đỉnh cao nhưng cũng phát ra dao động đáng sợ, đánh thức một vị hảo hữu năm xưa. Hiện tại hình thế rất tệ, Đức Mãnh cũng muốn kéo chúng ta xuống nước, để chúng ta trợ trận.”

“Đáng chết, muốn lôi chúng ta theo, Đức Mãnh thật đáng ghét, nếu gia quyết xong chuyện của Thái cổ thất quân vương, người con giết đầu tiên là hần.” Thần Nam quả thật phản cảm đến cực điểm với Đức Mãnh, tên âm hiểm xảo trá này đã khiến hần hết chịu nổi.

Tứ tổ và Ngũ tổ quyết định, tạm hoãn đến đệ ngũ giới, mặc cho đối phương choảng nhau trước, Đức Mãnh không dám động đến Không Không và Y Y, nếu cứ lỗ mãng ắt bị y coi là công cụ.

Chỉ là không ai ngờ một việc vô cùng đáng sợ đã xảy ra.

Phe Đức Mãnh không dám choảng nhau với đối phương mà mở đệ ngũ giới chi môn, đưa Thái cổ đệ nhất quân vương, đệ tam quân vương cùng thần bí cao thủ được đệ nhất quân vương triệu hoán tiến lên Nhân gian giới!

Trận chiến giữa các cường giả tuyệt đỉnh này sẽ tử thương sinh linh vô số, tất nhiên sẽ biến Nhân gian giới hóa thành tu la địa ngục. Thần gia từng diệt mấy vị Thái cổ quân vương, là sinh tử đại địch của phía Hắc Khởi, tất nhiên bị coi là nơi cần đánh đầu tiên,

Đức Mãnh quả thật vô cùng ti bỉ vô sỉ, dẫn Thái cổ tam cường lên Nhân gian, đem họa loạn ngàn đời của đệ ngũ giới sang không gian khác.

Đao kiếm đằng đằng sát khí, hàn quang chiếu rọi chiến y.

Trên Nguyệt lượng, mọi con cháu Thần gia đều mặc chiến giáp, tay cầm thần binh, chuẩn bị quyết chiến! Mộng Khả Nhi vì hài tử đã dung hợp với Đạm Đài Tuyền, trước đó đưa thư cho Long Vũ và tiểu công chúa.

387. Chương 388: Người Tốt Là Thế!

Trên tầng không vùng di tích bị tàn phá này huyết quang xung thiên, vô tận oan hồn gào hét, sát khí cuộn cuộn, dao động sinh mệnh không ngừng tuôn ra,

Không hiểu đệ ngũ giới chư cường thật ra huyết sát bao nhiêu sinh linh mới mở được không gian chi môn thần bí đó. Đương nhiên đó là thủ pháp tàn nhẫn cực độ, dùng sinh linh sống làm vật tế mở đường thông hai hai giới, thủ đoạn máu tanh này khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Phe Đức Mãnh vốn có năm đại thiên giai cao thủ, bất quá bị lão đại của Thái cổ thất quân vương phát cuồng diệt mất một, rồi bị thần bí cường giả được đánh thức đánh trọng thương một người nữa.

Đó là nguyên nhân khiến bọn Đức Mãnh tâm sinh độc kế, không dám cùng đối phương chiến đầu mà trút họa cho các cường giả Nhân gian giới hứng chịu cơn giận của các quân vương.

Lúc này bọn Đức Mãnh đang trấn thủ cạnh không gian chi môn sát khí xung thiên. Ai nấy đều ngưng trọng vô cùng nhìn vào khung cửa.

Lúc đầu, họ không định tử thủ mà theo kế sách của Đức Mãnh lợi dụng sức mạnh của Thần gia làm công cụ. Y biết Thái cổ thất quân vương còn hận Thần gia hơn, Thần Nam đã chém liền ba vị trong thất quân vương, mối hận này không đội trời chung.

Đức Mãnh cũng biết ở Nhân gian giới còn có thiên giai cường giả ẩn thân như Ma Sư, hoặc cao thủ kinh hồn ẩn thân trong Thần Ma lăng viên, người đã diệt hóa thân của Thanh Thiên.

Đức Mãnh vốn trù tính rằng khi lên Nhân gian giới sẽ lẫn đi, mặc cho các phe khác chiến đấu.

Nhưng sau cùng kế hoạch phải thay đổi, cả bọn phân tích xong đều thấy làm thế sẽ dễ kích nộ cường giả Nhân gian giới, dụng tâm của họ ai cũng nhìn ra, chưa biết chừng Ma Sư và Thần bí thanh niên đáng sợ kia sẽ trực tiếp tìm họ thanh toán.

Lão đại Lâm Đạt quyết định tử thủ không gian chi môn, đây là chướng ngại thiên nhiên, nếu giữ tốt có thể tạo thành trọng thương cho đối thủ, lúc đó đợi người Thần gia tới sẽ nắm được thế chủ động, mà cũng không đến nỗi triệt để kích nộ Nhân gian giới.

Nhưng do ý kiến nội bộ không thống nhất, họ chần chừ khá lâu, để cho lão đại Sở Tương Ngọc của Thái cổ thất quân vương tiến thẳng tới.

Lâm Đạt tuyệt đối là thiên giai cường giả cấp cao, nên nhớ trong quá trình chiến đấu, luôn là y ra tay chặn Sở Tương Ngọc lại. Ở đệ ngũ giới, y cũng được coi là thần thoại cao thủ, kẻ mạnh nhất sau thời Thái cổ.

Nhưng đối diện với Thái cổ đệ nhất quân vương đang dần hồi phục, y dần không chống nổi.

Ở trước không gian chi môn này, Sở Tương Ngọc thể hiện rõ khía cạnh cuồng bạo của mình, được hai vị cổ quân vương trợ lực, suýt nữa y đánh bật được phòng thủ của bọn Lâm Đạt.

Nhưng vì không thể toàn lực xuất thủ nên ba người Sở Tương Ngọc lại bị bức lùi vào không gian chi môn.

Đương nhiên ba vị Thái cổ quân vương không đến nỗi tay trắng, họ đánh trọng thương Pháp Tổ, vốn bị bọn Đức Mãnh lôi kéo đến đây, và một cường giả của phe này hôn mê, mất hết chiến lực.

Lúc Thần Nam cảm phương thiên họa kích lao tới, song phương đang giằng co nhau.

Thấy tình huống không tệ như tưởng tượng, tâm tình hắn vẫn không nhẹ hơn chút nào, âm trầm nhìn Đức Mãnh, sát khí vô tận tràn ra không trung, mái tóc dài của hắn tung bay như ngọn lửa đen ngòm.

Một cỗ “thể” vô hình bao phủ Đức Mãnh, khiến y run rẩy, bầy không khí tại hiện trường càng khấn trương.

“Thần huynh hiểu lầm rồi...” Đức Mãnh cố rặn ra nụ cười, nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy giả dối.

“Đức Mãnh người quá đáng thật.” Thần Nam đưa tuyệt thể hung kích ra, mũi kích sấm lẹm chỉ vào ngực Đức Mãnh, cự ly chỉ chừng nửa thước, sát khí lạnh tanh tỏa ra.

“Đúng là tuyệt thể thần binh, xem ra do khối tuyệt thể thần thiết trong truyền thuyết của đệ ngũ giới được Tùng Tấn Đức Bồ đúc thành cỗ mâu uy chấn thiên hạ trước kia, nay thành chiến lợi phẩm của Thần huynh, luyện chế thành phương thiên họa kích lại càng lợi hại hơn.” Lão đại Lâm Đạt phe Đức Mãnh bật cười giải vây: “Thần huynh, sớm đã được nghe đại danh, mười lăm năm trước chúng ta từng liên thủ đối địch, hôm nay lại đến giây phút như vậy, được kể vai tác chiến với nhân vật như huynh, đúng là việc vui lớn của đời người.”

Pháp Tổ đã trọng thương đến cạnh Thần Nam, tỏ ra vô cùng sầu não, tự nhiên bị Đức Mãnh kéo vào, kết quả trở thành vật tế thần, thương thể tuy không quá nghiêm trọng nhưng cần nghỉ ngơi một thời gian.

“Thần huynh cẩn thận, Sở Tương Ngọc vô cùng đáng sợ.” Pháp Tổ định đi nhưng cảm giác bị một cỗ “thể” vô hình bao phủ, hiển nhiên bọn Lâm Đạt không muốn y ra đi.

Lâm Đạt tuy có ý hóa giải mâu thuẫn với Thần Nam nhưng bị một người cùng phe phá hỏng. Người này tên Mã Tư, tỏ ra hết sức bất mãn với việc Thần Nam dùng phương thiên họa kích chỉ vào Đức Mãnh, không nén được, cất giọng âm dương quái khí: “Thần huynh không thấy cảm ngọn hung kích này giờ lên mãi mà không một sao, nên đặt xuống, bằng không lại không kịp đâu.”

“Người tưởng ta không dám?” Thần Nam lạnh tanh hỏi.

“Ta nói ai người đó tự biết, lời không thể nói bừa, người cũng không thể chém linh tình.” Mã Tư lạnh lùng trào phúng, gã cho rằng Thần Nam từng giết ba vị Thái cổ quân vương, Sở Tương Ngọc xuất hiện tất là đại địch của Thần gia, giờ nên lựa lời mà hợp tác, sao lại vô lễ như vậy?

Thần Nam dùng hành động thực tế đáp lời, trực tiếp phá nát hư không, chém vào Đức Mãnh, hung kích lạnh lùng chém đứt tay trái Đức Mãnh.

Đức Mãnh quá hiểu Thần Nam, lúc Mã Tư nói xong, y cũng nhanh chóng tránh luôn, đưa tay ra đỡ tránh bị chặt làm đôi. Y biết lúc sức mạnh bản nguyên của thời không thi triển ra, Thần Nam sẽ nhanh tới mức không tưởng tượng nổi.

Thần Nam không truy kích Đức Mãnh, phương thiên họa kích lại bổ thẳng vào Mã Tư, sức mạnh của không gian và thời gian tác dụng lên hung kích, không gian liền bị nhốt chặt, thời gian gia tốc, thoáng chốc hấn chặt Mã Tư không phòng bị thành hai mảnh.

Tuyệt thể hung kích lắc mạnh, thân thể Mã Tư nát tan.

Lâm Đạt và Đức Mãnh vội thi triển đại thần thông ngăn lại, chặn được đòn tất sát của Thần Nam.

Mã Tư kêu lên thảm thiết, hợp thân thể lại, toàn thân phát ra “thể” cực mạnh, nộ hỏa dâng lên cực điểm, gã không sao tưởng nổi Thần Nam dám xuất thủ trong tình huống đó.

“Chết tiệt, ta phải giết ngươi.” Mã Tư phẫn nộ gầm vang, định tử chiến với Thần Nam.

“Lão nhị, đại địch trước mắt, đừng xung động, vừa nãy là đệ không đúng, đã gây hấn với Thần huynh.” Lâm Đạt giữ lại khiến gã không thể động dậy.

“Nhị ca đừng gây loạn, là đệ sai trước.” Đức Mãnh tuy cũng bừng lửa giận nhưng chưa đến lúc trở mặt với Thần Nam, đành giả bộ khuyên giải, ngấm ngầm nháy mắt với Mã Tư.

Hung kích trong tay Thần Nam chỉ thẳng vào Mã Tư, toàn thân phát ra vô tận sát khí.

Ý tứ rất rõ: Ngon thì qua đây.

Khoa trương và cuồng vọng cực điểm.

Mã Tư suýt nữa ngất xỉu vì tức giận, nhưng sau cùng liếc nhìn Lâm Đạt và Đức Mãnh, gã cũng nén được.

Thần Nam cũng nhận ra, trong tình huống này có chém nát thân thể họ cũng không dám lật mặt, có thể xả được cục tức này, sao lại không thực hiện?

“Nếu là hiểu lầm, ta sẽ tìm hiểu sau.” Lời Thần Nam suýt nữa khiến Mã Tư thổ huyết, “Đức Mãnh huynh, thả Không Không và Y Y ra, ta không muốn chúng bị cuốn vào trường thị phi này.”

Đức Mãnh đành mặt dày nói: “Tiểu đệ là sư phụ của chúng đúng là không ổn, đệ vốn định ngờ lão đại Lâm Đạt chỉ dạy chúng nhưng nếu Thần huynh không vui thì để chúng tùy ý quay về. Bất quá, hai hài tử này hoạt bát quá mức, vào trong nội thiên địa của đệ liền quậy lung tung, chỉ nửa ngày đã khiến đệ khó chịu, không biết phải làm sao, quả là những hài tử tiềm lực vô cùng.”

Đức Mãnh mở nội thiên địa ra, chợt kêu lên thê thảm, suýt nữa hôn mê.

“Oa, Đức Mãnh thúc thúc đến rồi, thúc đúng là người tốt.”

“Đức Mãnh thúc thúc hay thật, lại có nhiều lễ vật quý như thế.”

Y Y và Không Không nhảy loạn xạ trong vùng nội thiên địa tan hoang. Tiên cảnh trong đó không thành hình dạng gì nữa, đủ thấy hai nhóc tì chiếm được không ít tiện nghi.

Sắc mặt Đức Mãnh xanh lét.

Không phải vì nội thiên địa bị hai hài tử quậy tan tành mà vì địa vực ngoài rìa từng được y bố trí mười mấy đạo phong ấn đã bị mở sạch.

Bị phong ấn trong đó là những hạt giống sức mạnh bản nguyên của nội thiên địa, tất cả đều không cánh mà bay.

Đó là những hạt giống trong nội thiên địa của các cường giả đã chết được Đức Mãnh thu thập lại qua vô vàn tuế nguyệt. Y định lúc khôi phục đỉnh cao sẽ luyện hóa, triệt để dung nhập vào nội thiên địa của mình để tiểu thế giới mở rộng vô hạn. Nhưng những hạt giống bản nguyên của cường giả đó, toàn bộ... bị hai tiểu quỷ nuốt sạch.

Năm xưa, Thái cổ thất quân vương vì chiếm tàn phá thế giới mới lên Nhân gian giới đại chiến với “Thương Thiên”, bảy người họ có một bí pháp, cả bảy đều thu thập hạt giống sức mạnh bản nguyên trong nội thiên địa của các cường giả đã chết để tăng tu vi bản thân.

Những gì Đức Mạnh thu được tuy còn lâu mới bằng tàn phá thế giới nhưng cũng là bảo tàng cực lớn.

Không ngờ tâm huyết ngày xưa bị hai tiểu quỷ hủy sạch, thật khiến y phát cuồng.

Thần Nam muốn cười vang, hắn tất nhiên cảm ứng được biến hóa của chúng, trong tiểu thiên địa của hai nhóc tì đầy linh khí, nội thiên địa đang mở rộng gấp nhiều lần, tiềm lực hùng hồn này đợi chúng luyện hóa dần.

Hai tiểu quỷ biết mình lấy được bảo tàng, trốn tuốt như chạch chạy đến bên Thần Nam.

“Oa, con nhớ cha quá, ôm con nào.” Y Y cười đắc ý như tiểu tinh linh, lao vào lòng hắn.

Không Không cũng không chịu kém, trèo lên vai hắn, cổ linh tinh quá làm mặt xấu với Đức Mạnh: “Thức thức, đa tạ nha, không đùa nữa, cha đến tìm rồi, chúng cháu về đây.”

Y Y tỏ vẻ ngây thơ, vô hại, nháy mắt cảm tạ: “Đức Mạnh thức thức, đa tạ món lễ vật đó.”

Trong một sát na, sắc mặt Đức Mạnh liên tục biến đổi, y do dự có nên lật mặt ngay không nhưng sau cùng nén được, quyết định sau này sẽ triệt để luyện hóa hai tiểu quỷ, thu hồi lại bảo tàng.

Thần Nam cũng cảm giác được sát ý của Đức Mạnh, trong lòng hắn cũng cười lạnh, để rồi xem ai giết ai.

Hắn quăng hai tiểu quỷ tinh nghịch vào nội thiên địa, nghiêm trọng cảnh cáo không được quậy nữa.

“Oa, cha à, nội thiên địa này mới là bảo bối, hơn hắn chỗ lộn xộn đó của Đức Mạnh, hơn cả tiểu thế giới của chúng con. Ở đây có sức mạnh cực kỳ hùng hồn, tựa hồ là một bảo tàng bị vùi sâu.” Hai tiểu quỷ kêu lên kinh ngạc.

Thần Nam rất hài lòng với nhãn quang của hai nhóc tì, đồng thời những gì chúng nói đã cảnh tỉnh hắn, có thời gian nên luyện hóa tàn phá thế giới đó.

“Àm.”

Tiếng nổ vang lên.

Phảng phất như trời xoay đất chuyển.

Một tiếng quát vang khắp Nhân gian và Thiên giới: “Ai dám đấu cùng Sở Tương Ngọc ta?”

Đệ nhất nhân trong Thái cổ thất quân vương lại xông ra, tuy tên có chữ Ngọc nhưng toàn thân như được đúc từ hắc thiết, thể phách tráng kiện ánh lên màu đen sẫm, lấp lánh u quang đáng sợ.

Y tay không đứng tại không gian chi môn, toàn thân như một món thần binh sắc bén nhất.

Tứ tổ, Ngũ tổ và Nam Cung Tiên Nhi đã tới, hợp thể giữa Đạm Đài Tuyền với Mộng Khả Nhi bao phủ một tầng hào quang mờng lung cũng tới.

Đại chiến kinh hồn sắp nổ ra.

388. Chương 389: Sở Tương Ngọc

Hai tiểu quỷ thấy hợp thể giữa Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền tức thì nghịch ngợm thè lưỡi ra, lập tức chuồn khỏi nội thiên địa, bay về vùng mây rục rờ trên không trung.

“Mẫu thân trẻ trung xinh đẹp, các người đến rồi, Y Y nhớ các người quá.” Y Y như tiểu tinh linh, bay lên không, giang hai cánh tay ra, cặp mắt to liên tục hấp háy, nũng nịu: “Mẫu thân xinh đẹp nhất đời ôm con nào.”

Người trên không có tư tưởng của Mộng Khả Nhi, thần thức của Đạm Đài Tuyền, cùng là mẫu thân của tinh linh quỷ này, tuyệt sắc tư dung bị vân vụ che lấp nhưng đôi tròng mắt trong veo như thu thủy lộ ra nét trách móc lẫn yêu thương.

Bàn tay khẽ phất, một chiếc váy trắng thay vào chiếc váy lục đã nhàu của Y Y, đoạn một cổ sức mạnh nhu hòa bao lấy cô bé, kéo về cạnh mình.

Y Y cười hi hi, cao hứng nắm lấy tay áo hợp thể, tựa hồ không thấy người mẹ này có gì quái dị, nó đã nhìn thấy tình trạng này, biết hợp thể phân chia được.

Không Không cũng tỏ vẻ là một bảo bảo ngoan, bay lên không, ngọt ngào gọi: “Mẫu thân yêu thương nhất, cuối cùng Không Không cũng gặp người, sao người càng lúc càng xinh đẹp nhỉ? Hại Không Không không dám nhận người nữa.” Nó chạy ngay đến bên hợp thể, nắm lấy một chéo áo.

Cả hai tiểu quỷ khiến người ta vừa yêu mến vừa tức giận, mới nhỏ xíu đã thích bỏ nhà đi khiến họ lo lắng nhưng mồm mép lại ngọt ngào cùng cực, đúng là hai tiểu nhân tinh.

“Àm.”

Ngoài xa, đệ nhất nhân Sở Tương Ngọc của Thái cổ thất quân vương tỏ ra uy lăng thiên hạ, khí thôn sơn hà, một mình một quyền đấu với mấy thiên giai cao thủ trấn giữ ngoài không gian chi môn, phát ra dao động sức mạnh cực lớn.

Cơn bão năng lượng ào ạt như nộ hải cuồng đào xạ ra bốn phương tám hướng, núi non liên miên bất tuyệt sập xuống như gò cát, chìm ngay xuống đất.

Cảnh tượng đáng sợ khiến ai cũng kinh hãi.

Sức mạnh này quá khủng khiếp, Lâm Đạt, Mã Tư, Đức Mãnh và cả Pháp Tổ đã trọng thương đều xuất thủ mới tạm chặn được.

Lực bạt sơn khí cái thể!

Sở Tương Ngọc quả nhiên có khí thể tuyệt đại bá vương.

Thần Nam ngẫm kinh hãi, kẻ này không then là đệ nhất nhân của Thái cổ thất quân vương, thân cao trượng rưỡi, cường kiện như thiết tháp, toàn thân phát ra “thể”, áp lực như ép cả thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Chính y năm xưa đã dẫn thất quân vương từ đệ ngũ giới lên Nhân gian theo lời Ma Chủ mời mà đại chiến Thương Thiên bảy ngày bảy đêm, sau cùng diệt được địch nhân.

Trận chiến đó, Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên gặp cường địch khác nên không có mặt, tuy có Nhân gian giới cao thủ tương trợ nhưng Sở Tương Ngọc, Hắc Khởi mới là chủ lực chân chính. Trận chiến đó khiến họ danh chấn lục giới, không ai không biết tới Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc và Cái Thể quân vương Hắc Khởi.

Ánh mắt lạnh tanh của Sở Tương Ngọc như kiếm sắc xuyên qua thời không hướng về Thần Nam, hai đạo ánh sáng đáng sợ bùng lên tiếng sấm nổ trên không.

Thần Nam giờ phương thiên họa kích nghênh đón, lãnh mang và hung kích va nhau vang lên tiếng choang choang, đủ thấy Sở Tương Ngọc đáng sợ thế nào.

Ánh mắt tầm thường cũng có thể sát nhân.

“Đáng sợ, đúng là tuyệt thể đại hung nhân.” Y Y nắm chéo áo hợp thể, tỏ vẻ lo lắng: “Hắn muốn gây sự với cha.”

Không Không cũng xen lời: “Đợi con lớn lên nhất định sẽ đánh bại hắn.”

Sở Tương Ngọc đảo mắt, thấy hai tiểu quỷ liên lóe sáng tinh quang, cả kinh nói: “Những người trong truyền thuyết...quả nhiên chuyển thể.”

Y là đệ nhất nhân của thất quân vương, kiến thức đương nhiên quảng bác, biết được lai lịch Hậu Nghệ cung, Đại Long đao, Liệt Không kiếm. Những bảo vật này là thân thể những cường giả mạnh nhất khi xưa, sau khi chết đi mới bị hậu nhân luyện thành bảo vật.

Đó là những chiến hồn mạnh nhất thiên hạ, từng đứng trên đỉnh cao sinh mệnh nên tuy đã qua nhiều thời đại thần thoại, những người cùng thời đã tiêu tan hết mà bất diệt chỉ thân của họ vẫn còn.

Theo truyền thuyết sẽ có ngày họ quay lại, lúc trước Sở Tương Ngọc không hoàn toàn tin nhưng giờ đã tin tưởng, biết được sự tình chấn kinh thiên hạ đang âm thầm xảy ra.

Đại Long đao, Liệt Không kiếm, Hậu Nghệ cung có trước khi y sinh ra nhiều.

“Hay lắm.” Y tuy kinh ngạc nhưng không sợ, dù gì y cũng là khoáng thể cao thủ nổi lên sau khi thời đại của Đại Long đao bị diệt, cùng là cao thủ vô địch uy chấn lục giới như Ma Chủ, Thời Không đại thần. Y tin vào thực lực, cao thủ tuyệt đỉnh thời đại trước khi đại phá diệt xảy ra có quay lại thì sao, y có lòng tin tranh phong.

Hơn nữa, y hi vọng những cao thủ đó quay lại để có cơ hội ẩn chứng xem cao thủ tuyệt đỉnh hai thời kì mạnh yếu thế nào.

“Oa, tên này hung hãn quá, lại nhìn chúng ta như vậy.” Đáng tiếc, hai tiểu quý tuy cổ linh tinh quái nhưng căn bản không nhớ được việc trước kia, sinh ra cũng có nghĩa là khởi đầu mới, triệt để cắt đứt với quá khứ, chỉ có chiến hồn chi lực mạnh nhất sẽ từ từ tỉnh lại.

Sau cùng Sở Tương Ngọc lại hướng ánh mắt đáng sợ lên mình Thần Nam.

Có thể trở thành phụ thân của hai đồ đệ, há phải loại tầm thường? Giết được ba vị Thái cổ quân vương, tuyệt không thể dựa vào may mắn.

Y lạnh lùng nhìn Thần Nam, mục quang sắc bén tựa hồ xuyên thấu thân thể, nhìn qua linh hồn, đoạn gầm vang: “Người là Thần Nam?”

Thanh âm lạnh tanh khiến người khác kinh hồn, phe Đức Mãnh đều tăng công lực lên cực hạn, chuẩn bị đại chiến, niềm úy kỵ của họ với nhất quân vương quá sâu, sợ y nổi điên sẽ tấn công tất cả.

“A...”

Sở Tương Ngọc gầm vang, thân thể phóng đại, thoáng chốc đã đỉnh thiên lập địa, mái tóc dài đen như dòng suối mực đổ xuống lưng trời, trông mắt khổng lồ lạnh lùng nhìn Thần Nam: “Quả nhiên được lắm, đổi lại người khác chắc không nhận ra, nhưng ta thì có, quả không đơn giản.”

Xem ra Sở Tương Ngọc không hề coi thường mà khá coi trọng Thần Nam.

Từ trong không gian chi môn tràn ra sinh mệnh chi năng, hồn ảnh quanh đó liên tục gầm gào, giãy giụa.

Lâm Đạt gầm lên: “Không gian chi môn đã tích đủ sinh mệnh chi năng, hai người khác sắp xông ra. Mau lên, tất cả cùng ra tay đối phó Sở Tương Ngọc, ép hắn quay lại bên trong.”

Lâm Đạt, Mã Tư, Đức Mãnh, Pháp Tổ, Tứ tổ, Ngũ tổ, Thần Nam cùng xông lên.

Hợp thể của Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền đến đây với mục đích chủ yếu tìm Không Không và Y Y, thấy hai hài tử bình an liền không gia nhập chiến trường mà bàng quan, đồng thời giữ chặt hai tiểu quý.

Ma thể của Sở Tương Ngọc cực lớn nhưng nhanh hơn ánh sáng, lưu lại tàn ảnh trên không, chưởng lực bá tuyệt thiên hạ hất Lâm Đạt, Mã Tư, Đức Mãnh, Pháp Tổ, Tứ tổ, Ngũ tổ văng đi mấy lần, suýt nữa bị tan thấy.

Dao động năng lượng ngút trời vây quanh Sở Tương Ngọc phảng phất như thánh hỏa rừng rực cháy, càng khiến y thêm phần dũng mãnh vô địch.

Cất tay phá vỡ hư không, giậm chân núi non sụp đổ.

Nhân vật thể này quả thật không đo nổi độ hùng mạnh.

Bọn Lâm Đạt, Đức Mạnh cực kỳ kinh hãi, không hiểu sao chỉ trong khoảnh khắc mà đối phương lại tăng hẳn công lực. Đúng là bất khả chiến thắng.

Đức Mạnh nghĩ đến một khả năng đáng sợ, kinh hãi hỏi: “Sở Tương Ngọc...lẽ nào... người đã triệt để khôi phục nguyên khí, tái hiện sức mạnh thừa xưa?”

“Đỉnh cao? Còn sớm lắm.” Sở Tương Ngọc cười lạnh, ma thể khổng lồ phát ra ma diễm ngùn ngụt, lạnh lùng đáp: “Bất quá nuốt một quân vương cao thủ của các người quả khiến ta khôi phục không ít nguyên khí.”

Lúc đệ ngũ giới phản kích, Sở Tương Ngọc cuồng tính đại phát, trực tiếp giết một người trong nhóm Đức Mạnh, không ngờ người đó bị Tuyệt Đại quân vương nuốt sống.

Quả không then là đệ nhất nhân của Thái cổ thất quân vương, ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh. Sở Tương Ngọc đứng ngoài quan sát Thần Nam, hai bàn tay cơ hồ có thể xuyên qua thời không, dù Thần Nam nắm được sức mạnh bản nguyên của thời không nhưng vẫn không tài nào thoát được đôi ma thủ, thủy chung bị đối phương truy kích.

Thần Nam có cảm giác một tòa thần sơn phẳng phất ép xuống đầu, hàng động càng lúc càng chậm, hẳn thâm kêu không ổn, cái thể quân vương tập trung đối phó hẳn, thể này sớm muộn gì cũng bị ném đòn.

Hắn chìm trong thần thức vô tận, nhanh chóng cảm ứng thấy Thái Cực Thần Ma đồ, ngựa mặt rú vang, tung món thiên bảo thần bí mạc trắc ra.

Thần ma đồ phóng đại, thoáng chốc đã che kín thiên địa, hắt văng Sở Tương Ngọc đang phát cuồng ra xa, khiến thân thể khổng lồ liên tục lăn tròn trên không, cực kỳ thảm hại.

Thân hình Thần Nam rung động, cảm giác được Thần ma đồ rung lên, nó không nuốt được Sở Tương Ngọc, chỉ hắt văng được mà thôi, đủ thấy đối phương mạnh thế nào.

“Gừ...” Hai mắt Sở Tương Ngọc phát ra hai đạo kì quang, gầm vang hai tiếng nhìn Thần ma đồ, đoạn lưu lại tàn ảnh trên không, từ bốn phương tám hướng ập tới, ép gần vào Thần Nam.

Y hắt văng những thiên giai cao thủ khác, tựa hồ cực kỳ hứng thú với Thần ma đồ và Thần Nam, chĩa mũi dùi vào hắn, định đoạt lấy món thiên bảo.

“Ầm.”

Trời lay đất chuyển, Thái cực đồ khổng lồ như tám thần thuẫn bùng lên hào quang hai màu vàng và đen, sinh khí và tử khí vô tận cùng tràn ra, chặn đứng một quyền bá tuyệt thiên địa của Sở Tương Ngọc.

Thần Nam và Thần ma đồ bị chấn văng ngược, ma thủ của cái thể quân vương vang lên những tiếng loạt soạt, hóa giải đòn phản công đáng sợ của sinh tử lưỡng cực.

Y vừa kinh dị vừa hứng thú, khí thể khí thôn sơn hà duy ngã độc tôn bùng lên, tung ra đòn tấn công cuồng bạo nhất vào Thần Nam.

Tàng ngọn núi phía dưới đổ sập, đường hầm không gian bị mở toang nhiều ngách vây chặt lấy Thần Nam, năng lượng điên cuồng tràn ra vô biên.

Lâm Đạt ngằm truyền âm cho các thiên giai cao thủ: “Mặc Thần Nam, chúng ta mau phong ấn không gian chi môn, ngăn cản hai người kia xông ra, Sở Tương Ngọc khôi phục nguyên khí được đã quá đáng sợ, không thể để hắn có trợ thủ, bằng không đừng ai mong sống sót.”

Tứ tổ và Ngũ tổ tuy lo cho Thần Nam nhưng biết họ Lâm nói không sai, tạm thời nên đoạn tuyệt liên hệ giữa đệ ngũ giới và Nhân gian giới, lúc đó mới có hi vọng dựa vào số đông thắng được Sở Tương Ngọc.

Còn may Thần Nam dựa vào Thần ma đồ, tạm thời không nguy hiểm sinh mạng, Tứ tổ và Ngũ tổ gia nhập vào đội ngũ phong ấn không gian chi môn.

Lúc hợp thể của Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền sắp hành động, chợt Không Không và Y Y kêu lên kinh hãi: “Mau xem này, Thần ma đồ của cha đã vây được đại hung nhân.”

Thần ma đồ không hiểu sao đột nhiên lóe sáng rực, phát ra thần quang chói lòa, vây kín Sở Tương Ngọc xông tới.

Thần Nam cũng thấy kinh ngạc, không thể lý giải nổi tình hình vượt ngoài tầm khống chế này.

Nhưng thiên bảo uy lực vô cùng này tuy nuốt được Sở Tương Ngọc nhưng không chấn nát nổi, tựa hồ không thể gây thương tổn, chỉ như một vòng hào quang tạm thời vây chặt lại.

Sở Tương Ngọc vùng mạnh thiết quyền, Thần ma đồ khổng lồ liên tục rung lên từng chùng vỡ tan bất cứ lúc nào, bất quá nó quay tít thật nhanh, lao về phía xa như sao băng.

Thần Nam kinh hãi, đuổi theo sát, không hiểu sao lại vậy.

Thiên hạ cực tốc!

Hai người và Thái cực đồ bay xa vạn dặm, sau cùng thấy Thần Ma lăng viên ở xa, Thần Nam hiểu ngay, Thần bí nhân lại xuất thủ.

Bất quá từ Thần Ma lăng viên không hề có sát khí, trong lòng Thần Nam rung lên, Sở Tương Ngọc có nhân ra Thần bí nhân là ai chẳng?

389. Chương 390: Đánh Ván Cờ Thiên Địa

Thái Cực Thần Ma đồ phủ kín Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc liên tục gầm rống, bay lên tầng không Thần Ma lăng viên. Hình như nơi đó có hấp lực cực lớn khiến Thần ma đồ bay tới.

Những thần tiên tầm thường đến đây không thể phi hành, dù là thiên giai cao thủ cũng thấy lực cản. Thần ma đồ giảm tốc, Thần Nam cũng chậm lại, vừa nhìn Sở Tương Ngọc bị Thái cực đồ phủ kín vừa nhìn Thần Ma lăng viên cách đó không xa.

Cây Tuyết Phong xanh ngắt đung đưa, những cánh hóa trắng muốt bay lất phất đầy trời, mỗi lần đến đây, Thần Nam đều thấy ưu thương.

Từng hàng thần ma mộ bi cao lớn dựng lên, cánh hoa Tuyết Phong như tuyết rơi xuống, theo gió bay khắp lăng viên, phảng phất như nước mắt thần linh đang rơi giữa đất trời, kể lại những bi thương đã qua.

Một thân ảnh khôi vĩ dần hiện lên trong lăng viên, ngày càng rõ dần, trừ gương mặt khiến người ta không thể nhìn rõ, toàn thân tỏ ra vô cùng cao lớn.

Biết là một chuyện, tận mắt thấy lại là việc khác, Thần bí thanh niên từng hiện thân ở lăng viên cả vạn năm trước, đến giờ vẫn chưa rời đi. Điều này khiến Thần Nam kinh ngạc, hẳn thật sự muốn đến bái hội nam tử này để xem đối phương là thần thánh nơi đâu.

Thần ma đồ bùng lên như quả bóng khí, bị Sở Tương Ngọc chấn động đến nỗi suýt nổ tung, hai dải hào quang vàng, đen liên tục lóe sáng, sinh tử lưỡng cực khí trào dâng, đủ thấy đệ nhất quân vương này đáng sợ thế nào.

Thần bí nhân bình nhĩn quan sát Thần ma đồ rồi kết thành mười tám đạo pháp ấn, Thái cực đồ dấy lên dao động cực mạnh, đoạn hào quang lóe lên rồi tắt ngóm.

Sở Tương Ngọc thoát ra, lạnh lùng nhìn Thần bí nhân, sau cùng tựa hồ đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên: “Là người... người không chết? Quả nhiên là người.”

Hình như y không dám tin, tỏ vẻ nghi hoặc, đoạn ma thể khổng lồ co lại còn một trượng rưỡi, quanh mình dấy lên ma khí ngút trời, phảng phất như ma diễm đang nhấp nháy. Y vùng quyền phải nhanh chóng lao vào Thần bí nhân, cả vùng không gian cơ hồ sụp đổ, thỉnh thoảng Thần Ma lăng viên gần như cong oằn đi, mở ra vô số vết nứt không gian, quả xứng danh cái thế hung uy.

Hai mắt Thần bí thanh niên trong suốt, tựa hồ mỉm cười, loáng thoáng thấy được hàm răng trắng muốt khiến nụ cười xán lạn.

Toàn thân bất động như tung bách, nhưng khi động lại như chớp giật, tư thế vô cùng tiêu sái phiêu dật, lướt qua chướng ảnh, từng đạo pháp ẩn lao lên trời, hóa giải đòn công kích của Sở Tương Ngọc.

Hư không vỡ tan dần khép lại, bão năng lượng như kinh đào hải lãng nhanh chóng lắng yên, lắng viên lại phẳng lặng như chưa xảy ra chuyện gì.

Khó lòng phát hiện được tuyệt thế đại thần thông của y, thủ đoạn cao siêu đến độ khiến thiên giai cao thủ như Thần Nam cũng phải kinh thán, nên biết đối thủ của y không phải tầm thường mà là Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc.

Bị hóa giải mất vô địch kỹ pháp, Sở Tương Ngọc gầm vang, ma diễm ngút trời tràn tới, chụp lấy Thần bí thanh niên, đồng thời y hô hoán gì đó.

Nhưng Thần Nam không nghe thấy gì, cảm giác trong Thần Ma lăng viên dấy lên một cỗ sức mạnh khủng khiếp, lấp kín thanh âm, nuốt chửng luôn luồng bão năng lượng kinh khủng của Sở Tương Ngọc vốn có thể hủy diệt cả vùng đất này.

Thần bí thanh niên lao lên, dùng chương đầu với quyền, lưu lại vô số ảo ảnh, liên tục quá chiêu với Sở Tương Ngọc, quyền chưởng giao kích, thiên địa chấn động!

Trừ Thần Ma lăng viên, núi non quanh đó đều đổ sập.

Sau cùng, bàn tay của Thần bí thanh niên chụp lấy quyền phải Sở Tương Ngọc, hai người nín nhau trên không. Tuyệt Đại quân vương tựa hồ rống lên, mái tóc đen cuồng loạn vũ động như hung thần ác sát, chửi rủa gì đó.

Thần bí thanh niên vẫn bình tĩnh, đôi mắt sáng rực, tựa hồ giải thích, hai người tuy bất động nhưng năng lượng cuồng mãnh như tiếng biển gào từ thân thể họ liên tục phát ra.

Dù Thần Nam là thiên giai cao thủ cũng chỉ thấy trên không gầm gào như nộ hải cuồng đào, năng lượng cuồng bạo lồng lộng trong vòng vây vô hình.

Thần bí thanh niên tựa hồ đang khuyên giải nhưng Sở Tương Ngọc không tiêu nổi lửa giận, liên tục gầm lên, tranh cãi, thỉnh thoảng hung hãn nhìn Thần Nam, hàn mang lạnh tanh phát ra sát ý vô tận.

Sau cùng, Sở Tương Ngọc gầm vang, thiết quyền tránh khỏi bàn tay của thanh niên, đối diện với nam tử, dâng lên trận trận dao động đáng sợ, tựa hồ đang gay gắt.

Thần bí thanh niên lẳng lặng nghe, rồi gật đầu, hai người lại đại chiến, tựa hồ muốn dùng kết quả trận chiến này khiến đối phương nghe theo ý kiến của mình.

Lần này tựa hồ là sinh tử đại chiến, quyết liệt vô cùng, Sở Tương Ngọc hóa thân thành cự ma, điên cuồng gầm rống, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, ma trảo xé nát từng phiến hư không, mở ra vô số đường hầm không gian, ma ảnh loáng thoáng hiện rồi tan biến.

Thần bí thanh niên chợt phóng đại thân hình, cũng trở nên đỉnh thiên lập địa, đại chiến cùng Tuyệt Đại quân vương, các loại đại thần thông được thi triển, một tòa thần sơn không hiểu được y mọc từ đâu ra trở thành một sợi dây nguyên khí từ địa ngục không ngừng vũ động, trói lấy đối phương.

“Gừ...” Sở Tương Ngọc gầm vang: “Xem Diên Đảo Càn Khôn của ta.”

Tuy Thần Ma lăng viên bị một tàng sức mạnh thần bí bao phủ nhưng tiếng gầm vẫn vang lên rõ mồn một. Trong một sát na, khu vực Thần Ma lăng viên tọa lạc chìm trong hắc ám, vang lên những tràng ma khiếu.

Hai mắt Thần bí thanh niên bắn ra hai đạo kì quang, thét lớn: “Lục đạo luân hồi!”

Sáu hắc động âm u vô thanh vô tức xuất hiện trên cao, phẳng phất như có thể nuốt gọn tất cả, nó điên cuồng quay tít trong bóng tối.

Thần Nam không nhìn ra trong Thần Ma lăng viên phát sinh chuyện gì, chỉ thấy vòng năng lượng bao phủ lăng viên có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thần ma đồ lại bay ra, phóng đại vô biên rồi che kín không gian phá toái bên dưới, tránh khỏi tai kiếp.

Bằng không, năng lượng đáng sợ phát ra từ trận đối quyết của hai đại cao thủ sẽ chấn nát diện tích mấy ngàn dặm, sẽ có không ít sinh linh tuyệt diệt.

Một thời thần sau, hắc ám mới tan đi, Sở Tương Ngọc và Thần bí thanh niên đứng thẳng trên không, thật ai thắng ai bại.

Thần ma đồ dần tan đi.

“Đợi ta khôi phục đỉnh cao sẽ cùng ngươi phân cao thấp.” Thanh âm Sở Tương Ngọc cực lạnh, tựa hồ bất cam, qua đó là thấy kết quả đại chiến.

“Được, vui lòng phụng bồi.”

“Hừ, giờ để ngươi bày ván cờ thiên địa, ta xem ngươi có cao kiến gì.”

Lời Sở Tương Ngọc vọng vào tai khiến Thần Nam kinh hoảng.

Bày ván cờ thiên địa, không kinh ngạc sao được.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếng sấm vang động, trùng trùng bóng đêm che kín, vây chặt Thần Ma lăng viên, ngại giới không thể tra thám được gì.

Còn may, Thần Nam không hẳn bị cách tuyệt bên ngoài.

Lục đạo Luân hồi môn nổi lên, sáu động khẩu âm u, sâu thăm thăm dựng lên trên cao.

Thần bí thanh niên nhân khẽ vẫy tay, chúng hóa thành sáu không gian mơ hồ, núi non cảnh vật bên trong hiển hiện, tựa hồ còn có cả thần ma bay lượn.

Nhưng quá mơ hồ so với ngoại giới, thành ra Thần Nam không nhìn rõ.

“Đây này.” Trong tay Thần bí thanh niên đột nhiên xuất hiện một lá lệnh kỳ, nó nhanh chóng phóng to trong không gian đó thành trăm ngàn trượng, phát ra thần diễm vô tận, đón gió trải ra.

“Còn đây nữa.”

Thần bí thanh niên nhân lại lấy ra một lá lệnh kỳ ném vào một phiến không gian mơ hồ, thần quang chói lòa, một lá cờ bảo phủ diện tích cả mấy vạn dặm.

“Tất sát chi trận!”

“Thập tuyệt tử địa!”

Thất sát cốc!”

... Thần bí thanh niên mỗi lần hô lên một địa danh, trận pháp hay tên hiệu cổ quái nào đó lại quăng một lá cờ vào sáu vùng không gian.

Mọi lá tiểu kỳ bay vào đều đón gió trải rộng, che kín một vùng rộng lớn, như một con cờ khổng lồ trong thế giới.

Sáu không gian bị quăng vào cả trăm lá đại kỳ, tựa hồ giữ chặt cả thế giới.

Thần bí nhân lại dùng đại pháp lực thôi động sáu phiến không gian quay tít, mấy trăm lá cờ rung lên phần phật phát ra vô tận thần quang, được ma diễm ngút trời vây phủ. Lục giới cùng rung lên, vô số bức tranh tàn khuyết nổi lên.

Có bức tranh vẽ cảnh sóng máu ngập trời, xương trắng chìm nổi, cả thế giới hóa thành Huyết hải. Có bức vẽ thế giới hoa thơm chim hót, tường hòa vô cùng, trở thành mảnh đất lành. Có bức vẽ hắc ám vô tận, không có ngày trong lành.. Nhiều nơi trong bức tranh rung lên liên tục hóa thành hiện thật, nhưng từng bức tranh lướt qua quá nhanh, không cho người khác tiến vào, không biết xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên Sở Tương Ngọc thì khác, y tựa hồ nắm bắt được từng bức tranh, mỗi bức chỉ thoáng qua nhưng vẫn nắm rõ từng chi tiết nhỏ, liên tục lắc rồi gạt đầu.

Sau cùng, toàn bộ những bức tranh nổi lên không, lao vào nhau tổ thành một bức tranh khó đoán hơn, nhân vật trong tranh cơ hồ tiến vào lĩnh vực của đối phương.

“Mở.”

Sáu không gian mơ hồ biến đổi theo quỹ tích quái dị, liên tục quay tít trên không, đoạn lại lao vào nhau.

Thoáng chốc, Huyết hải dâng trào, ma khí ngút trời, ánh sáng chói lọi... những bức tranh vô cùng phức tạp, kì dị liên tục nổi lên trên tầng không Thần Ma lắng viên.

Nhưng tất cả đều thần bí vô cùng khiến người ta không thể đoán hay hiểu được.

Thần Nam im lặng quan sát, tuy không hiểu nhưng hẳn biết những gì nhìn thấy là bí mật trong đại của thiên địa.

Trên hư không, những bức tranh càng lúc càng phức tạp, liên tục lao vào nhau, sau cùng vô vàn bức nhất nhất hiện lên, thật không hiểu vấn đề thiên địa này đánh kiểu gì.

Sau này, lượng tin tức quá lớn khiến Sở Tương Ngọc nhũ mảy, sáu vùng không gian vẫn chuyển động rồi giao nhau.

Trong lúc đó, Thần Nam dựa vào miễn duệ cảm giác được nhưng thân ảnh quen thuộc, có cả phụ thân và bản thân hẳn.

Sau cùng, sáu không gian quay quá nhanh, những gì chúng ánh xạ ra vượt tầm nắm bắt của hẳn.

Mắt Sở Tương Ngọc xạ ra hai đạo thần quang đáng sợ, nối liền với sáu vùng không gian, liên tục gập rồi lắc đầu, sau cùng thở dài khe khẽ: “Khó, khó, khó lắm.”

Liên tục ba tiếng “khó” phát ra, sáu không gian ngừng động, chậm chậm tan vào hư vô, lóe lên Lục đạo Luân hồi môn, Thần bí nhân khẽ nhũ mảy phát tay, sáu hẳn động âm u dần mờ đi.

Đoạn y lại phát khẽ, trên không trải ra một vùng hỗn độn, chỉ vào đó nói với Sở Tương Ngọc: “Đã đánh được một nửa rồi, còn nửa bàn nữa, không thể đoán ra.”

Sở Tương Ngọc chỉ nói đúng một chữ: “Khó!” đoạn đưa ma thủ chọc vào vùng hỗn độn, chỉ vào một địa vực: “Giải quyết hẳn trước?”

390. Chương 391: Kẻ Sách Động Tai Họa

Thế gian phong phú, không thể như dự liệu của con người, đi một bước lầm là thua cả ván, cả hai rất hiểu đạo lý này, bằng không Sở Tương Ngọc không nói rằng: “Khó, khó, khó lắm.”

Một bước lỡ lầm, vạn kiếp bất phục, huống hồ mưu đồ của họ kéo theo ức vạn sinh linh vào trong, nếu thất bại ắt sẽ trời long đất lở, thế giới tan tành, ức vạn sinh linh sẽ mất mạng.

Nhìn vào vùng hỗn độn mà Sở Tương Ngọc chỉ vào, Thần bí thanh niên im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Giết y tất phải trả giá rất đắt.”

Sắc mặt Sở Tương Ngọc dần dấy lên sát khí, thần sắc lạnh băng, phát ra sát ý vô tận: “Ta muốn diệt y từ lâu rồi, y tự cho mình siêu thoát Lục đạo, thiên hạ vô địch, nhưng không ai muốn chạm vào y. Tương lai y nhất định sẽ thành mối đại họa, chúng ta muốn lập quy tắc mới nhưng y quá thủ cựu, sớm muộn gì cũng thành tử địch một sống một chết với chúng ta! Đã vậy, chi bằng sớm giải quyết một chút, đỡ cho tương lai phải vất vả mà đại họa cũng tăng lên.”

Thần bí nhân quả quyết: “Đương nhiên phải giết hẳn, tuyệt không thể để đại họa kéo đến tương lai. Bất quá, hiện tại phải thương lượng đối sách, bằng không đi bao nhiêu người sẽ mất mạng bấy nhiêu.”

Sở Tương Ngọc tỏ ra kinh ngạc: “Người không nắm chắc giết được hẳn?” Thần bí thanh niên mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, hai mắt lấp lánh hữu thần, nụ cười vô cùng xán lạn, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt ẩn ước một tia cô tịch.

Trong khoảnh khắc, thân thể y cũng trở nên mơ hồ như khuôn mặt khiến người ta không nhìn rõ, không thể nắm rõ hình ảnh, y như một luồng khói mỏng, tan vào Thần Ma lảng vảng, không để lại dấu vết.

Đoạn, y lại theo gió mà tới, chậm chậm hiển lộ thân ảnh, xuất hiện tại vùng hư không cũ, tất cả đều liên lạc, không ai nắm được vừa rồi y đi đâu và từ đâu quay lại.

Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc động dung, đưa tay ra về phía thần bí nhân, nhẹ nhàng ấn tới, quả nhiên... đã xuyên qua! Thần bí nhân phẳng phất như không khí, không tạo thành trở lực, hình như không có hình thể.

“Chuyện này là...” Sở Tương Ngọc vô cùng kinh hãi.

Thần Nam cũng biến sắc, thật ra là gì? Lẽ nào thần bí nhân không có thân thể, chỉ là hồn ảnh? Quả thật khó tin.

Nên biết trước lúc quay về vạn năm trước, Thần Nam tận mắt thấy cái thể thần uy từ bàn tay khủng khiếp của y, hơn nữa cách đây ít lâu y đã dùng tuyệt thể đại thần thông diệt gọn đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên.

Người này thật sự quá mạnh.

“Lẽ nào người chỉ là tàn hồn?” Sở Tương Ngọc cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Nếu thế, người mà triệt để khôi phục, coi như nắm được thiên địa trong tay, còn gì không thực hiện được.”

Thần bí thanh niên mỉm cười: “Người đánh giá ta quá cao, tuy không còn thân thể, chỉ là hồn ảnh nhưng ta vẫn còn một nửa sợi linh căn trong đó! Cái gì quan trọng nhất? Là linh thức. Tu vi đến cảnh giới của chúng ta, chỉ cần còn tàn linh là vẫn mạnh mẽ như thế.” Hai tay y nắm lại thành quyền, khẽ chạm vào nhau phát ra tiếng kim loại va nhau choang choảng.

Hư thực cách nhau quá mong manh.

Sở Tương Ngọc hơi động dung: “Hôm nay ta mới phát hiện, người quả vô cùng đáng sợ.”

“Cũng thế mà thôi.” Thần bí nhân cười bình thản.

Sở Tương Ngọc nói: “Tuy chúng ta chưa khôi phục được cảnh giới cao nhất nhưng ta, người, cộng thêm Hắc Khởi chắc sẽ diệt được hắn.”

Nói đến Hắc Khởi, Sở Tương Ngọc hậm hực nhìn Thần Nam lại nhìn Thần bí thanh niên với vẻ căm hận: “Lão nhị bị bức phải vào đệ lục giới, muốn về chắc phải phí không ít công phu.”

Thần bí nhân lắc đầu: “Không nên mạo hiểm, muốn một lần diệt gọn hắn, quyết không thể đem thân đi liều được.”

“Làm cách nào đây? Lẽ nào đợi đến tương lai rồi cùng giải quyết?”

“Để hắn bị người có nhân quả với hắn đánh trọng thương, sau đó mới giải quyết sẽ bớt nhiều công sức.”

Sở Tương Ngọc nghi hoặc nhìn thanh niên.

“Hơn vạn năm trước, hắn từng xuất thủ đối phó với một Thiên Long tiềm lực vô hạn, Thiên Ma đến ngăn và bị phân chia phong ấn khắp Tam giới, Phượng Hoàng thiên nữ đến cứu viện, cũng bị đánh đến mức Niết bàn lại.” Thần Nam chấn động trong lòng, nghĩ ngay đến Long Bảo Bảo - thân côn Đại đức đại uy Thiên Long năm xưa.

Hiện tại Thần bí nhân nói về tiểu long, Hắc Thủ vì muốn đối phó đại hoạn, suýt nữa diệt mất những khoáng thể cường giả như Long Bảo Bảo, Phượng Hoàng thiên nữ, Thiên Ma.

Đối với kẻ chủ mưu, Thần Nam từng đưa ra nhiều suy đoán nhưng rốt cuộc không thể lần ra thân phận, căn bản không hiểu gì về lai lịch chân chính. Giờ hai đại cao thủ muốn nhắm vào Hắc Thủ khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

Hắn không nén được, chen vào hỏi: “Kẻ đó là ai?”

Sở Tương Ngọc hung hãn nhìn hấn, hận không thể lập tức diệt ngay, dù gì Thần Nam cũng từng diệt mất mấy huynh đệ của y.

Thần bí thanh niên thấy Sở Tương Ngọc định động thủ bèn ngăn lại: “Có những người bị chú định chịu mạng đào thải, nếu người còn nhớ đến thân tình, tương lai không hấn hết cơ hội để họ trùng hiện, hiện tại không nên xung động.”

“Tùng Tán Đức Bồ hử? Y bị đào thải không phải quá lãng phí sao?” Sở Tương Ngọc gầm lên giận dữ.

“Tùng Tán Đức Bồ quả thật rất mạnh...” Thần bí thanh niên mỉm cười: “Xem này.” Y đưa ngón tay lên, Thần ma đồ xuất hiện, trải ra trước mắt Sở Tương Ngọc. Chỉ thấy trong một vùng sa mạc mênh mông, một đóa hoa khổng lồ đang bao phủ Thái cổ quân vương Tùng Tán Đức Bồ, Sinh Mệnh nguyên tuyến chảy qua gốc cây.

“Hừ.” Sở Tương Ngọc hừ nặng nề.

Thần bí nhân quay lại nói với Thần Nam: “Lần này phải dựa vào ngươi! Chúng ta không thể ra tay bởi không cách nào diệt được hấn, thậm chí khó lòng khiến hấn bị thương.”

“Kẻ đó là ai? Vì sao ta lại đủ năng lực khiến hấn thương tổn?” Thần Nam cực kỳ bình tĩnh.

“Hấn là kẻ sách động âm mưu được các thiên giai cao thủ lưu truyền, tại mỗi thời khắc lịch sử trọng đại lại ra tay cải biến kết cục.”

Thần Nam kinh hãi, hấn từng được Tứ tổ, Ngũ tổ cho biết về Hắc Thủ, mười lăm năm trước Hắc Thủ từng trừng trị hấn qua loa, không cho hấn thành người cứu thế mà suýt nữa thành thiên cổ hung cuồng ác nhân.

“Hắc Thủ? Ta làm hấn bị thương được ư?” Thần Nam tuy đã tiến lên thiên giai linh vực, nhưng Thần bí nhân còn không thể diệt nổi mà mình làm được, không phải trêu người quá đời sao.

“Không sai, vì những người bên cạnh ngươi đều có nhân quả với hấn, hơn nữa ta không bảo ngươi giết hấn ở hiện tại mà nên quay về quá khứ đánh hấn trọng thương! Về quá khứ, lựa thời điểm hấn hư nhược nhất, khiến vết thương nặng thêm, cải biến chút xíu vận mệnh của hấn.”

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, về quá khứ mà không thay đổi được gì ắt phai trả giá bằng sinh mệnh.

“Ngươi không cần lo, ta có hại hết người trên đời này cũng sẽ không đời nào hại ngươi.” Thần bí nhân tỏ ra chân thành.

Sở Tương Ngọc lạnh lùng nói: “Hấn không thể thương tổn ngươi mấy may.” Thần bí nhân đáp: “Hấn là một mối đại họa, để diệt hấn, ta đã chuẩn bị nhiều năm.” Y phát tay, Lục đạo Luân hồi môn xuất hiện, một cánh cửa đen ngòm nhanh chóng phóng đại vô tận, che kín cả thiên địa.

Trong đó là một vùng Huyết hải, sóng dâng ngút trời, xương trắng chìm nổi, oan hồn giãy giụa, tất cả tạo thành một thế giới thê thảm. Đương nhiên đó là Huyết hải trong Tiểu lục đạo.

“Trong Huyết hải này oan hồn vô số, trăm vạn sinh hồn đều bị hấn diệt, có mối nhân quả lớn với hấn. Hiện tại ngươi nắm được trong tay toàn bộ sinh hồn, cộng thêm Đại đức đại uy Thiên Long, Phượng Hoàng thiên nữ, tiến cập được với Thái cổ, đi đánh trọng thương Hắc Thủ, chắc chắn trăm vạn sinh hồn sẽ chết thay cho các ngươi.”

“Trăm vạn sinh hồn sẽ tiêu tan?” Thần Nam hỏi.

“Không sai, triệt để không còn. Nhưng đó là họ tự lựa chọn, ngươi không cần day dứt.”

“Hắc Thủ” thần bí cuối cùng cũng lộ ra, Thần Nam đã biết đại cừu nhân của Long Bảo Bảo là thần thánh phương nào.

Thần bí nhân nói: “Đại đức đại uy Thiên Long trông có vẻ thích gây loạn nhưng kì thực rất mưu trí. Nó sáng lập Quang Minh giáo hội, ngầm ngầm trừ đi vạn hiểm, để giáo hội thành tinh thần tín ngưỡng của đại bộ phận người Tây phương tại Nhân gian giới. Nếu ta đoán không sai, năm xưa nó muốn thí nghiệm gì đó, nhưng Hắc Thủ thấy chúng sinh tín phụng Quang Minh thần liền cho rằng nó khiêu chiến với bậc chúa tể vô hình bèn xuất thủ tiêu diệt. Hiện tại, có Đại đức đại uy Thiên Long, cả Phượng Hoàng thiên nữ nữa, ta

và Sở huynh sẽ nghĩ cách để họ khôi phục tu vi năm xưa. Ba người các người cùng trăm vạn sinh hồn, nhất định sẽ khiến Hắc Thủ trọng thương.”

Quay về quá khứ phải thay đổi gì đó tất phải trả giá bằng sinh mệnh, nhưng người có nhân quả sẽ giảm hậu quả xuống mức thấp nhất, hình như trong đó ẩn chứa sức mạnh chưa ai biết, gói hai chữ “nhân” và “quả” trong tấm màn thần bí.

“Ngẫu mê đầu phát, Đại thần còn người là ai?” Long Bảo Bảo bất ngờ bị lôi đến Thần Ma lăng viên, nó trợn tròn mắt nhìn Thần bí thanh niên, không có vẻ gì bị bắt đến.

“Hừ.” Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc hừ lạnh.

Long Bảo Bảo quay lại nhìn, cặp mắt tròn sáng rực suýt nữa rớt ra, lớp vảy trên người dựng lên, kinh hãi gào: “Cái thế đại ma vương - Tiểu Ngọc?”

Thần bí thanh niên bật cười, Thần Nam cũng cười vang, sắc mặt Sở Tương Ngọc trở nên xanh lè.

Long Bảo Bảo thấy Thần Nam, vù một tiếng, bay tới đáp xuống vai hắn, tỏ vẻ sợ hãi, thấp giọng: “Chưa quên tên hắn chứ?”

“Để chiến hồn thức tỉnh, đốt lên hết mức nào.” Thần bí nhân quát vang, cùng với Sở Tương Ngọc đồng thời xuất thủ.

“Các người...các người làm gì, ta...không sợ các người.” Long Bảo Bảo trốn sau lưng Thần Nam.

Thần bí nhân gầm lên khiến trời đất xoay vần, Lục đạo Luân hồi môn xuất hiện quay tít, kéo Long Bảo Bảo vào trong đó, sức mạnh vô tận từ lục môn tràn ra.

“A!” Sở Tương Ngọc gầm lên, hư không vỡ nát, hắc ám vô tận che kín tất cả, Diên Đảo Càn Khôn đại pháp nuốt sạch tầng không Thần Ma lăng viên.

Đồng thời, Thần Nam có cảm giác Thần Ma đồ xuất hiện, sinh mệnh chi năng vô tận tràn ra, một dòng trong mắt chảy vào hắc ám.

Sau một ngày đêm, hắc ám mới tan đi, thần quang sáng chói thiên địa, một con Thiên Long dài như dây núi, lớn như tinh vân xuất hiện trên không.

Toàn thân nó là kim quang chói lòa, Đông phương Thiên Long thể phách, Tây phương thần long dực, trải mình ra vô tận, uy thế lan khắp thiên địa, long khí phủ kín mười phương.

Cả Đông thổ đều tràn ngập vô thượng khí tức của Thiên Long.

Long Bảo Bảo quá lớn, khắp tầng không toàn là hình ảnh nó nhưng hiện tại nó còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, vẫn đang ngủ say.

Thần bí thanh niên lại kéo Tiểu Phượng Hoàng lại, đồng thời một thiếu nữ quốc sắc thiên hương bị kéo theo. Không nói nhiều, y và Sở Tương Ngọc lại xuất thủ, hắc ám lại phủ kín thiên địa, Tiểu Phượng Hoàng và thiếu nữ dung hợp lại.

Lần này mất nửa ngày mới xong.

Một con hỏa phượng hoàng bay lên, cũng lớn như ngọn núi, quanh mình nó là thất sắc thần quang chiếu rọi mây cao, thiên hỏa bảy màu nhấp nháy, thần thánh mà uy nghiêm!

Thần Nam hiểu Đại đức đại uy Thiên Long và Phượng Hoàng thiên nữ đã quay về. Cả hai chuẩn bị chinh chiến với Hắc Thủ.

391. Chương 392: Đến Gần Thái Cổ

Phượng Hoàng thiên nữ cũng vậy, thiên hỏa bảy màu chiếu sáng thiên địa, sức mạnh vô cùng vô tận tràn ra, chân trời sáng chói.

Nhưng lúc đó chúng vẫn đang say ngủ, chưa thật sự tỉnh lại.

Thần Nam phi thường kích động, hấn vô cùng lo lắng, không biết còn được thấy Long Bảo Bảo tỉnh nghịch nữa không, thần tình nháy mắt của nó quả thật khả ái, hấn lo rằng những gì đã qua sẽ không quay lại, không còn được thấy dáng vẻ “ngây thơ vô số tội” của nó.

Hấn cũng có cảm giác đó với Phượng Hoàng thiên nữ, Tiểu Phượng Hoàng ngây thơ khả ái, không biết khi khôi phục tu vi, những gì đã trải qua có triệt để tỉnh lại không, lúc đó sẽ vô cùng phức tạp. Lần này Tiểu Phượng Hoàng dung hợp với một thiếu nữ.

Thiếu nữ xinh đẹp Đông Phương Phượng Hoàng của Thần Phong học viện, thể nội quả nhiên ẩn chứa một nửa sức mạnh của Phượng Hoàng thiên nữ, là một nhánh truyền thừa khác khi thiên nữ Niết bàn chuyển sinh năm xưa.

Hiện này hai người hợp nhất, không hiểu Phượng Hoàng thiên nữ khi tỉnh lại sẽ lấy ai làm chủ đạo, quả thật là một việc phiền hà.

Chỉ là có lo nhiều cũng vô dụng, quá trình tỉnh lại đã bắt đầu, kết quả sẽ xuất hiện ngay.

“Gào...” Tiếng Thiên Long gầm vang vọng thiên địa, long uy vô hạn trải khắp mười phương, đôi mắt khổng lồ như hai hồ nước trong vắt mà hữu thần.

Đương nhiên ai cũng cảm giác được trong thân thể Thiên Long đó có sức mạnh vô tận, tựa hồ hủy diệt được tất cả.

Nhưng chỉ sát na sau, Thiên Long chỉ thể vô biên co lại. Sau cùng thể phách như dây nịt chỉ còn một xích, khôi phục dáng vẻ của Long Bảo Bảo, nó nghi hoặc nhìn quanh, nhỏ giọng: “Kì quái, vừa nãy sao ta mơ thấy được ăn bao nhiêu món ngon nhỉ? Cánh gà, mì tưu của ta đi đâu rồi nhỉ?”

Thần Nam vô cùng cao hứng, bật cười vang, đưa tiểu long lên quá đầu, đoạn thân ái đặt nó lên vai. Long Bảo Bảo vẫn thế, trừ việc có sức mạnh khủng khiếp ra không hề biến hóa gì, vẫn do nó trong hiện tại làm chủ đạo.

Thần bí nhân nói: “Bản tính và kĩ xảo chiến đấu đã tỉnh lại nhưng có quá nhiều thứ tan theo gió. Từ đây Đại đức đại uy e là sẽ biến thành Bảo bảo Thiên Long.”

“Ngẫu mê đầu phát, thần còn lớn nhất thế gian người nói cái gì vậy?” Tiểu long tròn tròn mắt nhìn Thần bí nhân, nó biết ý từng diệt Thanh Thiên, pháp lực vô biên nên gán tiệt cho biệt danh thần còn.

Thần bí nhân mỉm cười không đáp.

Lúc đó chợt vang lên tiếng phượng gáy vọng khắp thiên địa, Thất Sắc phượng hoàng đã tỉnh lại, đôi phượng mục xạ ra hào quang chói lòa, trên không như có hai đạo lãnh điện quét qua.

Thiên hỏa ngùn ngụt trải ra vô biên, phẳng phất như muốn nung chảy cả thình không, tinh hoa vô tận của lửa thiêu đốt khiến núi non và mặt đất phía dưới như mất hết ánh sáng. Mặt đất xuất hiện những vết nứt cực lớn, bắt đầu nứt ra.

Thần bí nhân vội xuất thủ, dùng đại pháp lực bao phủ quanh đó, bằng không sẽ tạo thành tai nạn vô cùng đáng sợ, cảnh tượng ngàn dặm tang thương ắt khó tránh.

Hào quang bảy sắc lóe lên, phượng hoàng khổng lồ và thần dị nhanh chóng thu nhỏ, nhưng ánh sáng lẫm liệt vẫn lấp lánh, lộ ra khí chất khó nói. Sau cùng nó hóa thành nhân hình, thành một tuyệt sắc thiếu nữ khuynh thành khuynh quốc.

Biến hóa này khiến Thần Nam ngẩn ra bởi hấn cảm ứng được khí tức của Đông Phương Phượng Hoàng trên mình thiếu nữ cũng như của Tiểu Phượng Hoàng, hình như đây là hợp thể. Bất quá nghĩ kĩ sẽ thấy như thể là hợp lý, hiện tại không biết phải xưng hô đối phương thế nào, ai là chủ đạo.

“Ta là ai?” Thiếu nữ tựa hồ mất trí nhớ, bất quá không lộ vẻ mê man, ngược lại thần sắc trấn định vô cùng, tỏ ra suy tư. Từ dáng vẻ cho thấy khi phong thái ung dung của cao thủ cao cao tại thượng đỉnh cấp khi xưa.

Thần bí thanh niên gật gù: “Còn may không có gì thay đổi, như vậy càng hay.” Đoạn khẽ chỉ tay, một vùng thần mang sáng chói bao quang phượng hoàng, từng bức tranh hiện lên, kí ức từ xa xưa phảng phất như được khôi phục, xuất hiện trước mặt Phượng Hoàng thiên nữ.

Là cảnh thiên nữ bị hủy diệt khi xưa.

Một đạo hư ảnh hiện lên giữa mê vụ vô tận, trải ra thần hỏa bảy sắc và vô thượng thần uy, theo khí thế lời đình phun thần quang đủ khả năng diệt thế, cơ hồ đánh tan Thất Sắc phượng hoàng, một tiếng gáy vọng đất vang trời, thần diệu phượng hoàng gục xuống... “Ta là Phượng Hoàng thiên nữ... ta là Đông Phương Phượng Hoàng, là Tiểu Bát Điểm phượng hoàng, là Phượng Hoàng thiên nữ hợp nhất...” Nàng lộ vẻ thống khổ, tin tức vô tận tràn vào thần thức trong óc, gần như va chạm nhau.

Rồi một tiếng hú vang lên mây xanh, ánh mắt Phượng Hoàng thiên nữ tróng vắt, lảo nhảm: “Hiện tại ta chỉ là Phượng Hoàng thiên nữ.”

Thần bí thanh niên đứng trên không gật gù: “Cung hỉ Phượng Hoàng thiên nữ quy vị, tương lai thiên nữ sẽ tự quyết định phân hay hợp. Hiện tại, thiên nữ nên biết mọi việc để chuẩn bị kết thúc ân oán năm xưa.”

Thần Nam chịu được kết quả này, Long Bảo Bảo không biến hóa gì là được rồi, còn việc Tiểu Phượng Hoàng và Đông Phương Phượng Hoàng hợp nhất sức mạnh bản nguyên lại là biến cố phải xảy ra, đã nằm trong dự liệu.

“Ầm, ầm, ầm.”

Hư không vỡ nát, Lục đạo Luân hồi môn hiện ra, một cánh cửa nhanh chóng phóng đại, Huyết hải sôi trào, trăm vạn sinh hồn gầm rú, từ vô tận Huyết hải trùng trùng hiện lên huyết quang.

Tiếng trăm vạn sinh hồn gầm rú vang lên chín tầng trời, xuống dưới cửu u, thanh thế kinh thiên địa khắp quỷ thần!

Mọi tu giả của Thiên giới và Nhân gian đều cảm ứng rõ ràng oán niệm cực mạnh.

Đó là hận oán do oan hồn tự nguyện chịu chết, cam nguyện tịch diệt, vĩnh thế không thể trở lại phát ra, dù là thiên giai cao thủ cũng lạnh người. Trên đời này, sức mạnh đáng sợ nhất không phải là thần ma chi lực mà mà chúng sinh chi oán!

Cổ oán niệm này có thể quét sạch tất cả, Sở Tương Ngọc bất giác động dung.

Hắc Thủ, tất cả vì giết được Hắc Thủ.

Cái thế cường giả từng xuất hiện trong những thời khắc lịch sử trọng đại, được các thiên giai cao thủ xưng là Hắc Thủ.

Đó là chúa tể hùng cứ hỗn độn, khiến cả Thần bí thanh niên và Tuyệt Đại quân vương đều kị huy sâu sắc.

Hôm nay, Thần Nam, Long Bảo Bảo. Phượng Hoàng thiên nữ sẽ viễn chinh thời đại cận Thái cổ, nhất định tiêu diệt chúa tể đứng phía sau.

Trăm vạn sinh hồn sôi lên, oán niệm tràn khắp thiên địa, sau cùng hướng vào ba người bọn Thần Nam, có sinh hồn trên người sẽ thành đệ nhị sinh mệnh của họ, ba người và trăm vạn sinh hồn cùng tồn tại.

“Sao không để chúng đến thời Thái cổ giết Hắc Thủ?” Sở Tương Ngọc tỏ vẻ không hiểu.

Thần bí thanh niên thở dài: “Thái cổ bị cách đoạn, nếu không chịu trả giá tương xứng, ai cũng bị ngăn lại bên ngoài Thái cổ.”

Hai mắt Sở Tương Ngọc xạ ra tinh quang, hồi lâu mới lên tiếng: “Vậy cứ quay về thời khắc gần Thái cổ nhất, ta nghĩ lúc đó hẳn đang trọng thương.”

Thần bí thanh niên đưa một ngọc bội vỡ nát cho Thần Nam: “Lúc thật gần Thái cổ, ngọc bội này sẽ cảm ứng được khí tức của kẻ đó, giúp các vị tìm được hắn ở đâu.”

Hư không vỡ vụn, Thần Nam, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng và trăm vạn sinh hồn lao vào trong, bắt đầu nghịch chuyển thời không.

Cùng lúc, từ xa vang lên tiếng kêu: “Cha...”

Hai hài tử như ngọc chạy vụt tới, lao vào trong, chính thị Không Không và Y Y cổ linh tinh quái.

“Cha... Y Y thông minh xinh đẹp khả ái nhất đến giúp cha.”

“Cha...Không Không dũng mãnh vô địch nhất cũng đến giúp cha.”

Thần bí thanh niên xuất ra một vùng sáng định chặn chúng lại nhưng Không Không phá toái không gian, kéo Y Y xuyên qua, cùng vào chỗ Thần Nam.

“Cha bế con.”

“Cha bế con.”

Hai tiểu quỷ như hai con gấu mèo ôm chặt lấy mình Thần Nam.

Hai mắt Sở Tương Ngọc bắn ra tinh quang: “Đây là... chúng lại xuyên qua phong tỏa của người.”

Thần bí thanh niên bật cười: “Tiểu quỷ đó là xuyên thiên giáp chí tôn từ trước khi xảy ra đại phá diệt. Hắc hắc, có chúng đi theo sẽ có tác dụng bất ngờ, có thể phá giả được mọi ngăn cản.”

“Cha có nghe không, chúng con sẽ giúp được rất nhiều.”

“Thần Nam, để chúng đi theo.” Thần bí nhân lên tiếng.

Thần Nam bó tay, miễn cưỡng nghe lời.

“Đợi đã.” Thần bí nhân chợt gọi, dặn Thần Nam: “Các người mà thấy sự tình không tầm thường, nên lập tức vụt bỏ trăm vạn sinh hồn, đừng do dự gì hết mà quay về ngay.”

Thấy Thần Nam có vẻ mê mang, Thần bí thanh niên giải thích: “Vì... ta sợ việc xấu nhất sẽ xảy ra, sợ hẳn đã cắt đứt nhân quả, mà như thế ắt không dự liệu được.”

Hỗn độn thần quang lóe sáng, thân ảnh bọn Thần Nam mờ dần, Long Bảo Bảo vùng tiểu trảo gầm lên: “Hẹn gặp lại đại thần côn và Tiểu Ngọc.”

Tiểu long quả là lắm trò, trước khi đi còn cố chọc tức Tuyệt Đại quân vương khiến Thần Ma lẳng yên vang lên những tràng cười sảng khoái và tiếng gầm phẫn nộ.

Hỗn độn thần quang sáng lên, tinh không lấp lánh xuất hiện, xuyên hành tại lịch sử thời không, cảm nhận vũ trụ kì cảnh hưng suy giao nhau cùng ánh sao chớp chớp.

Tiếp cận Thái cổ, bọn Thần Nam và trăm vạn sinh hồn xuyên qua thời không, đứng dưới vòm trời sao sáng lấp lánh, hẳn cảm giác khối ngọc bội vỡ nát trong tay đang lóe sáng, tựa hồ cảm ứng Hắc Thủ mạnh đến khó tưởng tượng mà thần bí cùng cực tại các thời kì. Không chỉ họ mà đối phương cũng cảm ứng thấy nhau.

Lúc xuyên qua mỗi thời kì lịch sử, một vùng thanh quang mờ lung xuất hiện, một thân ảnh thần bí định áp chế họ. Nhưng chỉ là giao thoa ngắn ngủi, bọn Thần Nam xuyên qua thời không, kẻ đó cũng xuất hiện trong không gian tạo thời khắc đó, trong mắt y, bọn Thần Nam chỉ như một làn sóng mờ mờ, không thể tiếp xúc.

Đi ngược về Thái cổ.

Khí tức tàng thương cực độ trầm trọng tràn ra, từ xa nhìn lại chỉ thấy một khối cổ đại lực ở phía trước.

Thời gian đến đây là dừng lại, bọn Thần Nam cảm ứng được thời gian rung động, thần quang vô tận lóe lên, trời sao tan biến, truyền lại trận trận dao động, một cỗ sức mạnh như biển lớn triệt để chặn đường họ lại.

Hào quang hỗn độn vô tận lóe sáng, thời không bị phong tỏa.

Sức mạnh thần bí mạc trác cách đoạn Thái cổ!

Đến đây là dừng.

“Vù.”

“Vù.”

Hai tiểu quỷ Không Không và Y Y từ mình Thần Nam bay xuống, Không Không lại ... thò đầu tiến vào hào quang hỗn độn, xuyên qua phong ấn ngăn cản Thái cổ.

Thần Nam kinh ngạc ngẩn ra, đoạn quát: “Các con định làm gì?” Hắn thật sự lo lắng cho hai tiểu quỷ nghịch ngợm này.

“Cha mau đào đi, mỗi ngày chúng con đều mơ thấy chỗ này, không ngờ lại tận mắt nhìn thấy. Phía trước hình như có người đang gọi, chúng ta đào nào.”

“Phía trước là Thái cổ bị cách đoạn, các con nói là trong mộng cảnh có một nơi như thế, lại có người hô hoán?”

“Đúng.”

392. Chương 393: Đất Trời Chưa Thành, Ta Đã Sinh Ra

Với sức mạnh khủng khiếp ngăn trở đó, không ai có thể xuyên hành về Thái cổ.

Nhưng tiểu quỷ tinh nghịch Không Không lại thò đầu qua, chỉ còn nửa người bên ngoài, đôi chân nhỏ xíu nhún nhui đập đập, tựa hồ nỗ lực tiến tới.

Thần Nam há hốc mồm, nhĩ tử này... quả nhiên không tầm thường.

Nhưng lời nó nói vừa nãy mới khiến hắn kinh ngạc hơn cả, hai tiểu quỷ tự nhiên lại có mộng cảnh như vậy, quả khiến người ta phải suy nghĩ.

“Y Y, các con không lừa ta chứ?” Thần Nam ôm búp bê Y Y lên.

“Không có đâu, chúng con thật sự mơ thấy địa phương cổ quái này, không ngờ lại có thật.” Y Y cười hi hi đáp, đoạn bò lên đầu vai phải Thần Nam, lúc lắc đôi chân trắng như ngọc, nói với Long Bảo Bảo bên vai trái: “Tiểu long ca ca mập quá, có cần muội giúp giảm béo không, sau này mỗi ngày ca ca công muội bay loanh quanh là được.”

“Cha mau giúp một tay, ai da, con đào được đồ hay lắm.” Không Không đột nhiên kêu ầm lên, thoáng chớp sát khí lẫm liệt tràn ra.

Không Không đào được một lưỡi tàn kiếm lấp lánh hàn quang tại tầng cách ly, tuy nó đã gãy nhưng sát khí vẫn hiển lộ, vừa nhìn đã biết là hãn thế hung binh.

“Thần binh cỡ này chắc chỉ thiên giai cao thủ mới tể luyện được.” Thần Nam vuốt ve lưỡi tàn kiếm tìm manh mối nhưng công cốc.

“Ai da, chẳng à, con lại đào được bảo bối.” Không Không đào được một lưỡi đoạn đao, cũng sắc bén vô cùng, sát khí bức nhân như lưỡi tàn kiếm.

“Đây đương nhiên là Thái cổ đại chiến, hầu hết thiên giai cao thủ gục ngã, mang theo thần binh gãy nát.” Thần Nam nhìn hai món binh khí không toàn vẹn, tưởng tượng được mức độ thảm liệt của đại chiến năm xưa.

Chỉ thiên giai cao thủ mới tiến hành đại chiến như thế được, là trận chiến sau cùng trước khi Thái cổ chư thần biến mất, xứng danh trận chiến huy hoàng nhất.

Nhưng trận chiến chấn nhiếp thiên cổ sẽ không còn xa nữa, Thái cổ chư thần năm xưa sẽ quay lại, lần này sẽ là trận chiến kết thúc.

“Ai da, sợ chết mất, cha cứu mệnh.” Không Không lại kêu ầm lên.

Thần Nam dùng đại pháp lực chụp lấy nó, kéo ra.

“Ái chà, ca ca xấu bụng thật, sao lại đào ra vật bất tường này.” Y Y nhún mày, bĩu môn tỏ vẻ oán trách.

“Ngẫu mẽ đầu phát, là trảo của Thiên?” Long Bảo Bảo trợn trừng đôi mắt tròn vo, nhỏ giọng: “Tiểu Liễu Diễm, chắc không phải đâu, ta thường ao ước được thưởng thức mùi vị của Thiên.”

Không Không bị Thần Nam kéo ra, một thú trảo cực lớn dài hơn thước, bề mặt xù xì, móng vuốt sáng quắc, sắc bén cực độ được nó theo ra.

Thú trảo còn dính máu, phảng phất như vừa gãy, tỏ rõ vẻ khủng khiếp.

Phượng Hoàng thiên nữ bay tới, hai mắt xạ ra thần quang chói lòa, toàn thân bùng lên khí thế cực kỳ lăng lệ: “Thái cổ bị cách đoạn, quả nhiên hay thật. Vùng cách ly này vĩnh viễn chặn lại một sát na.”

“Không sai, Không chỉ thời gian bị cách đoạn mà không gian cũng bị cấm cố, thời không vĩnh viễn bị dừng lại cách một nháy mắt.”

“Cha, có đào nữa không?” Tiểu Không Không nhăn nhó, đào được mấy món thần binh còn khiến nó cao hứng nhưng đào được thi thể tan nát khiến nó không vui nổi.

“Đào.” Thần Nam đặc ý phê chuẩn.

“Cha tàn nhẫn thật, lại bắt bảo bối nhi tử đào thi thể!” Tuy bất mãn lâu bầu nhưng nó vẫn chui đầu vào. Thật ra nó muốn thử xem có đào xuyên đến Thái cổ được không, để xem thật ra ẩn tàng bí mật gì.

Nó hì hục đào, hai thời thần sau mới đào được một thông đạo chừng một trượng, lại lượm được một thú trảo, mấy món thần binh mà một thi thể băng lãnh, chỉ nhìn khí thế cũng biết là một thiên giai cao thủ rơi rụng.

Người chết rồi mà thân thể vẫn cứng như tinh cương, thần binh dưới đất khó lòng đâm xuyên, chắc chắn lúc còn sống công lực trác tuyệt vô cùng.

“Ngẫu mẽ đầu phát,” Long Bảo Bảo kinh thán, “vùng cách ly này chắc rộng lắm, muốn đào xuyên qua thật không biết mất bao nhiêu năm tháng.”

Hơn nữa chỉ riêng Không Không là chuyển thể chi thân của xuyên thiên giáp chí tôn mới đào được, còn người khác không thể đột phá.

Thần Nam gật đầu: “Đi nào, chúng ta đi thôi, tìm cách thôi, dù Không Không thiên phú dị bẩm cũng khó đào thông đến Thái cổ, vùng cách ly này lớn quá.”

“Đào đến Thái cổ, ngoài con còn ai! Tương lai đời con lớn nhất định sẽ đào đến khiến bí mật trong đó phơi bày ra.” Không Không có vẻ tiếc, lên tiếng thề.

Thần Nam âu yếm vuốt ve tóc nó đoạn quay lại nói với Phượng Hoàng thiên nữ và Long Bảo Bảo: “Tiếp đây chúng ta sẽ gặp một cường địch mạnh không tưởng tượng nổi, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.”

Ngọc bội vỡ nát trong tay hấn phát ra điểm điểm quang mang, mỏng manh cơ hồ không nhìn được.

“Thái cổ bị cách đoạn phía trước, chúng ta phải quay lại, truy tìm tung tích của Hắc Thủ thần bí, thời gian định vị lùi lại một năm.”

Thần quang sáng rực, họ lại men theo dòng lịch sử lui lại một năm so với thời khắc sát gần Thái cổ.

Thời gian đã đến chỗ định vị.

Ngọc bội sáng lên, phát ra tiếng kêu như muốn cảnh báo, nó đã cảm ứng được vị trí của Hắc Thủ.

Bọn Thần Nam xuất hiện tại một vùng cổ lục địa tiêu điều, thưa vắng dấu vết sự sống, phảng phất như vừa trải qua một trường diệt thế đại chiến. Đâu đâu cũng là những vùng hoang vắng, chiến trường tan tác, có những nơi cả chục vạn dặm không có bóng người.

Thậm chí cả mây xanh cây cỏ cũng hiếm, lục địa mệnh mang bị chia thành nhiều khối, hầu hết địa vực đã tan tành, vô cùng xơ xác, gần như không thấy thực vật, cảnh tượng hệt như trên sa mạc.

Vùng cổ lục địa này suy tàn cực điểm, chắc cách đó không lâu mới phải chịu một trận đại chiến thảm liệt.

Trận chiến của Thái cổ chưa thần quả xứng danh diệt thế.

Sinh linh đồ thán, sinh mệnh khí tức thừa thớt.

Gần như một trận đại tuyệt diệt!

“Ở địa vực phía bắc.” Thần Nam nhìn ngọc bội lấp lánh trong tay, rút tuyệt thể thần binh phương thiên họa kích chỉ về phía bắc.

“Cha để con cầm hung binh cho.” Y Y như tiểu tiên tử cười tươi hơn hớn, nhảy chân sáo định cầm lấy phương thiên họa kích.

Thần Nam nhíu mày nhìn Không Không và Y Y, hiện tại sắp phải sinh tử đại chiến, đối phó với chúa tể tự xưng Hắc Thủ, đưa hai hài đồng theo quá nguy hiểm.

“Hai con không cần đi theo, ở lại đợi chúng ta là được.”

“Cha sao lại con thường chúng con thế.” Không Không bất mãn: “Vừa nãy đã thấy bản lãnh rồi mà, nếu các người bị vây, con có thể xuyên qua bất cứ phong ấn nào đưa mọi người ra. Y Y cũng không vừa, đến lúc mọi người sẽ biết. Lúc chiến đấu mà có Y Y bên cạnh, chiến lực sẽ tăng lên nhiều lần.”

Thần Nam hồ nghi hai tiểu quỷ, Y Y bất mãn bĩu môi: “Cha quả nhiên không tin, hừ.”

Rốt cuộc, Thần Nam cũng mang theo hai tiểu quỷ, Thần bí thanh niên cũng cho phép chúng theo, chứng tỏ y rất coi trọng hai tiểu quỷ.

Ở cực bắc, thời tiết buốt giá, tuyết bay phơi phới, mặt đất nứt nẻ, tựa như nứt vì lạnh, lại như bị người ta chẻ ra.

“Nguy hiểm!”

Thần Nam kêu lên, đột nhiên ngọc bội sáng chói, chiếu rọi một vùng thình không, gió tuyết đều bị chặn lại.

Trên không trung đột nhiên xuất hiện một làn chớp ảnh khổng lồ ẩn xuống bọn Thần Nam.

Thần Nam vận chuyển sức mạnh nguyên bản của thời không, nháy mắt đã đưa cả nhóm thoát đi, xuất hiện cách đó hơn mười dặm, nhìn về hư không phía xa.

Bàn tay khổng lồ xé tan hư không đoạn truy kích theo.

Hắn không muốn phí khí lực nên lại mang cả nhóm lao đi, trăm vạn sinh hồn là dành cho bản thể Hắc Thủ, tuyệt không phải để đối phó với bàn tay hóa thân của y.

“Thứ nguyên không gian!”

Hắn quát vang, lúc bàn tay ấn tới, một phiến không gian bị xé nát, bàn tay vừa hay lọt vào đó, đoạn không gian đóng lại, phong ấn luôn bàn tay. Đó là cách vận dụng linh hoạt sức mạnh nguyên bản của thời không.

Phượng Hoàng thiên nữ nói: “Không phải Hắc Thủ chân chính mà chỉ là một chút mai phục cón con. Chắc chắn bản thể của hắn ở phía trước, quả nhiên đã bị trọng thương, bằng không bố trí bàn tay làm gì.”

Sau cùng, bọn Thần Nam cũng tới được cực bắc vùng cổ lục địa, liền cảm thấy ngay áp lực cực lớn, ngọc bội liên tục lóe sáng cảnh báo.

Hiển nhiên Hắc Thủ đã cảm ứng được họ, chủ động tiến ra.

Trong vùng mê vụ vộn tận trước mắt, mấy pho tượng tọa cổ lão thương tang đứng sừng sững, mơ mơ hồ hồ khiến người ta không nhìn rõ.

Một giọng nói già nua vang lên: “Các người đến giết ta?”

“Không sai.” Thần Nam cầm phương thiên họa kích quát vang đáp lại.

Giọng nói già nua vẫn lạnh tanh: “Không biết tự lượng, ta sinh ra trong hồn độn, đất trời chưa thành, ta đã sinh ra, là vạn vạn kiếp bất diệt chỉ thể, không ai giết được.”

393. Chương 394: Ba Thế Thân

Người này quả thật là chúa tể đúng nghĩa, sinh ra trong hỗn độn, có sẵn linh căn trước khi khai thiên tích địa, mọi sinh linh trên thế gian đều có sau y.

Thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên và Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc có biết chuyện này? Quả là tin tức cực lớn.

“Ngẫu mê đầu phát, nói khoác quá!” Long Bảo Bảo trợn trừng mắt: “Để ta xem người hình dạng thế nào, liệu có lòng nhùng như mớ bông bong không.”

“Lớn mặt, dám khinh nhờn bản tôn, phán người phải tịch diệt.”

Uy lực theo tiếng quát truyền tới.

“Ta vốn đến giết người, khinh người thì sao?” Long Bảo Bảo khinh khỉnh, bập bẹ nói: “Đừng giả thần lộng quỷ, nghe nói người hại Thiên Long chi thể của ta tan nát, hôm nay ta phải thanh toán. Tên khốn kiếp.”

Lời nói tuy ngạo nghễ nhưng dáng vẻ khá nghiêm túc khiến người ta bật cười, bởi trong màn mê vụ kia chính là Hắc Thủ thần bí.

“Người là ai, ta hại Thiên Long chi thể của người tan nát khi nào? Ta có biết một hai con Thiên Long nhưng hình như không có người.”

“Tên gốc, lại nói khoác.” Long Bảo Bảo không hề khách khí, phản hận đáp: “Hiện tại người chưa hại ta nhưng tương lai sẽ. Hừ, còn xưng cái gì chúa tể, không tính ra được việc của tương lai, chỉ là loại lừa đảo giả thần lộng quỷ.”

Bị một Tiểu Bất Điểm ăn chưa nên đợi nói chưa nên lời mắng chửi, Hắc Thủ ngẩn ngơ một hồi lâu mới lên tiếng: “Các người từ tương lai đến, ta đã tính ra, ha ha...”

Hắc Thủ ẩn trong mê vụ đột nhiên bật cười: “Tương lai các người không đánh nổi mới tìm ra hạ sách quay về đây giết ta. Hắc, các người tưởng được sao? Tương lai ta vẫn tồn tại, các người về đây có tác dụng gì, cải biến được gì? Về đây chỉ tổ tìm chết, đã chết ở đây, trong tương lai các người cũng tan biến luôn. Hắc hắc, nhân quả đã thành lập! Ta giết các người thì được, các người không làm gì được ta.”

Phượng Hoàng thiên nữ lạnh lùng lên tiếng: “Giết người ắt phải trả giá đắt, như thế sẽ cải biến lịch sử. Nhưng chúng ta không cần giết người, chỉ cần làm nặng thêm thương thế của người là được, lúc đến tương lai sẽ có người thu thập.”

“Hay lắm, nhưng các người làm thế vẫn là thay đổi lịch sử, tất nhiên sẽ chết.” Giọng nói băng lãnh của Hắc Thủ không ẩn chứa mấy may tình cảm: “Các người chết thật vô dụng, dù thương thế của ta ác hóa, vẫn không ai giết được, để ta xem ai phải các người đến giết ta. Ồ, Độc Cô Bại Thiên chắc không phải, y đã tuyệt diệt, liệu có phải tên Ma Chủ điên cuồng hơn ai hết không? Cũng có thể nhưng không giống phong cách của y, lẽ nào Thất Tuyệt thiên nữ đã hợp lại? Hắc hắc.”

“Ta thật sự muốn xem Thất Tuyệt trong truyền thuyết hợp nhất, để coi hành động nghịch thiên đó đạt đến cảnh giới nào. Ồ, cũng có thể là lão bất tử Thần gia như âm hồn bất tán, lẽ nào lão đã hợp lại được... còn có người của mấy thế giới khác nữa...”

Hắc Thủ nhất nhất chỉ ra tên tuổi những cường giả mạnh nhất thiên địa khiến bọn Thần Nam kinh hãi. Những người y nói đến đều hùng mạnh không tưởng nổi, cho đến nay những người đó còn chưa thể hiện thực lực mạnh nhất. Ma Chủ là tàn hồn, Thất Tuyệt thiên nữ là phân thân, Thần gia lão tổ là hồn ảnh, nếu họ khôi phục tuyệt đỉnh, thiên địa... sẽ thật sự loạn.

“Chà, bớt nói khoác đi, hôm nay Bảo bảo Thiên Long ta tìm người báo thù.” Tiểu long không hiểu moi đầu ra một vò rượu, uống ừng ực mấy ngụm rồi quát vang: “Đừng ẩn trong mê vụ nữa, ra chịu chết đi.”

“Àm.”

Nó quăng vò rượu vào trong mê vụ.

Vò rượu ẩn chứa hơn nghìn sinh hồn, bùng nổ trong làn mê vụ làm lộ ra ba bức tượng đứng sừng sững.

Lúc đầu, bọn Thần Nam cũng loáng thoáng thấy được ba bức tượng nhưng tận giờ mới nhìn rõ hình dạng.

Một bức tượng hình người, không có đầu, cổ phẳng lì, bức thứ hai có đầu nhưng mặt lại trơn láng như bức tường, hạ thân là nhân thú hợp thể, eo người nhưng hai chân có hai ngọn trảo to lớn. Bức thứ ba chưa bị lộ ra, chỉ có một hình người mơ hồ, ẩn sâu trong bức tường đá, xem ra không phải thân thể hoàn chỉnh.

Ba bức tượng kì dị phá ra khí tức thương tang cổ xưa, vừa nhìn là biết trải qua vô vàn năm tháng.

Không Không và Y Y tinh linh cổ quá cùng nhỏ giọng: “Đây là gì, lẽ nào là kẻ tự xưng chúa tể, còn chưa tiến hóa hết, vẫn là đá mà?”

“Tiểu bối ngươi có biết hỗn độn linh vật, đây là ba thể thân của ta, được sinh thành trong hỗn độn từ trước khi thiên địa hình thành.”

“Hóa ra người không có thân thể chân chính!” Long Bảo Bảo cất giọng nghênh ngang, tức giận nói: “Chả trách ngươi nhắm vào ta, hóa ra là ganh tỵ.”

Thần Nam hiểu thần bí cao thủ chân chính chưa hiện thân, đây chẳng qua là hóa thân, thể mà đã hình thành trước cả thiên địa. Hắn không dám coi thường, phủ sinh hồn lên phương thiên họa kích lao lên đầu tiên.

Y Y vọt lên, chợt hóa thành lục quang quán quanh ngực hắn, tiếng cười hi hi ngây thơ vọng ra: “Cha, Y Y xinh đẹp nhất đến giúp cha.”

Thần Nam không trả lời tiểu tinh nghịch, phương thiên họa kích trong tay bổ xuống, trên vạn sinh hồn gầm rú, chụp lấp một bức tượng.

Hỗn độn quang mang lóe sáng, bức tượng không đầu vô cùng thần thánh đột nhiên như sống lại, xòe tay ra chặn phương thiên họa kích, “choang” một tiếng vang vọng, hất văng ngay ngọn hung kích. Hỗn độn thần quang sáng chói tản ra, hướng vào Thần Nam.

“Năng lượng chuyển, chuyển, chuyển, chuyển!” Y Y đột nhiên kêu lớn, toàn bộ năng lượng đến gần Thần Nam liền bị sợi lục quang quán quanh ngực hấp thu sạch rồi hóa thành một cỗ sức mạnh nhu hòa thấm vào thân thể hắn.

Hắn cả kinh, bảo bối tiểu nữ nhi này có thần thông như thế khiến hắn bất ngờ, hoàn mỹ hóa giải một đòn công kích của đối phương, hấp thu sạch sẽ sức mạnh.

Nhưng nghĩ lại định địa thần thụ khi xưa cũng có thần thông này, đương nhiên Y Y là chuyển thể cũng phải có.

“Hi hi, cha à, Y Y lợi hại không?” Bảo bối tiểu nữ nhi hóa thành bản thể, đứng đầu vai hắn cười hi hi.

“Nguy hiểm.” Thần Nam quát vang lo lắng.

Cùng lúc, thạch tượng không đầu thực hiện động tác mất tiếp như người sống, song thủ liên tục kết pháp ấn, từng đạo thần ẩn phức tạp bay ra.

“Đừng sợ.” Y Y hưng phấn kêu lên: “Cha mau khiến cho thời gian hỗn loạn rồi công kích hắn, con sẽ giúp.”

Thần Nam quát vang, sức mạnh nguyên bản của thời không đẩy ra, phương thiên họa kích ngưng tụ sinh hồn rít lên từng chập, chém vụn xuống. Thời không cơ hồ lạc mất vị trí, Thần Nam vừa hướng thời gian xuôi dòng vừa nghịch hướng, phương thiên họa kích liên tục rung lên, vây quanh tượng đá.

Y Y hóa thành một đạo lục quang, quay quanh Thần Nam như vũng xoáy, nghịch chuyển toàn bộ pháp ấn tượng đá xuất ra khiến pháp ấn va nhau, sức mạnh đồng nhất đọng độ vang lên tiếng nổ âm âm trên không.

Phương thiên họa kích của Thần Nam càng hung hãn hơn, chém xuống tượng đá, lần này hắn dùng tới mười vạn sinh hồn, oán lực vô cùng vô tận chụp xuống.

Đồng thời, ngọc bội vỡ nát được Thần bí nhân đưa cho đột nhiên quang mang đại thịnh, một đạo hỗn độn thần quang bùng lên đánh vào vô đầu thạch tượng.

“Bộp.”

Tiếng vỡ vụn vang lên rõ rệt, thạch tượng nứt toác một vết, không hiểu do Y Y, oán lực hay hỗn độn thần quang tạo thành.

“Chuẩn bị quả nhiên đầy đủ.” Hắc Thủ tịnh không nổi giận, từ trên cao vang lên thanh âm lạnh tanh: “Đã tìm đủ những chiến hồn có nhân quả với ta, xem ra không nên khinh thị các người.” Đoạn quát vang: “Tam thân hợp nhất!”

Hai tượng đá yên lặng nãy giờ nhanh chóng lướt tới hợp cùng tượng đá không đầu thành một tượng đá có đầu, không có mặt mũi, eo người, thú trảo. Nhưng nó mềm mại như có linh hồn, nhanh hơn hẳn, tà dị hơn hẳn ba pho tượng lúc này, gần như sống lại.

Đoạn phóng đại như ngọn núi lớn, phát ra vạn trượng thần thánh chi quang!

“Grào...” Long Bảo Bảo gầm vang, thân hình cũng lớn lên thành Tiềm Long, thoáng chớp đã như dây núi, che kín tầng không.

Phượng Hoàng thiên nữ cũng quát to, hóa thành bản thể, một con phượng hoàng bảy sắc múa lượn trên không trung, thiên hỏa bảy màu cháy rạng chân trời.

Tượng đá phát ra âm thanh rổn rảng: “Các người biết không, ba bức tượng đại biểu cho quá khứ, hiện tại, tương lai. Tam tôn hợp nhất, vĩnh thế bất diệt! Đó tuy là thể thân nhưng không kém hơn ta bao nhiêu.”

Vô tận hỗn độn thần quang lóe sáng, tượng đá dùng hành động và lời nói thay cho pháp tắc: “Quay về hỗn độn, chúng sinh đều diệt.”

Thần quang che phủ Thần Nam, Bảo bảo Thiên Long, Thất Sắc phượng hoàng, Y Y và Không Không. Hỗn độn chi quang khủng khiếp quả nhiên nuốt trọn họ, đồng thời diệt tuyệt chi lực tràn ra, tựa hỗn độn muốn biến nơi đây thành tử địa, diệt hết mọi sinh mệnh.

Thần Nam nhanh chóng kéo Không Không và Y Y đến cạnh mình, mười vạn sinh hồn lại được tung ra, đồng thời Long Bảo Bảo và Phượng Hoàng thiên nữ cũng lần lượt tung ra mười vạn sinh hồn chống lại đạo hủy diệt chi lực.

Ở thời đại vô hạn tiếp cận Thái cổ, họ không thể tự do phát huy sức mạnh, thông qua số sinh hồn mà truyền lực ra, bằng không họ sẽ trực tiếp cải biến lịch sử rồi lâm vào cảnh tự hủy. Duy có những sinh hồn mang nhân quả với Hắc Thủ mới không ngại hậu quả này.

Cùng lúc, ngọc bội lóe sáng, âm thanh quen thuộc vọng bên tai Thần Nam: “Dùng Thái cực đồ giữ tượng đá lại, đẩy về tương lai, ta và Sở Tương Ngọc sẽ dùng một phần sức mạnh tiếp ứng trong dòng lịch sử, kéo về thế giới hiện thực rồi giết hấn. Thế này đi, các người xông vào vùng hỗn độn, sẽ trực tiếp thấy chân thân của hấn.”

Thần Nam không hề do dự, tung Thần ma đồ ra, món thiên bảo phá toái hỗn độn, che kín thiên địa, nuốt chửng cả tượng đá.

Dù tượng đá cơ hồ sẵn sàng phá tan Thần ma đồ nhưng Thần Nam vẫn không do dự gì dùng sức mạnh thời gian đưa về tương lai, thậm chí định đưa về hiện thực.

Trong dòng lịch sử vô tận, hấn thấy thân ảnh Thần bí thanh niên lóe lên.

Xem ra y và Sở Tương Ngọc cùng tham dự.

Tượng đá và Thần ma đồ cùng biến mất, hỗn độn thần quang và hủy diệt chi lực ngợp trời cũng tan theo, thiên địa trở lại trong sáng.

Một thân ảnh khổng lồ đứng trên mây ở phía trước như chúa tể nhìn xuống chung sinh. Y cuối cùng cũng lộ ra dao động kịch liệt, rít lên: “Lại dám như thế... Sở Tương Ngọc, còn một người nữa là ai? Lại từ tương lai đến đối phó với ta, trong tương lai ta làm gì? Vì sao không ngăn cản, lẽ nào lại không dự liệu được?”

Lời vừa dứt, trong hư không vô tận vùng hỗn độn đột nhiên vỡ tan, một dải hào quang rực rỡ chiếu sáng lục địa mệnh mang.

Giọng nói cũng như tiếng gầm rống vọng khắp thiên địa: “Cắt đứt hết mọi nhân quả.”

Vô tận thần quang chiếu sáng thiên địa.

Sát na sau đã tan biến.

Hắc Thủ của tương lai đã xuyên qua thời không tới đây cắt hết mọi nhân quả rồi lướt đi như gió.

Thân ảnh cao lớn đứng trên mây, vén làn vân vụ nhìn xuống: “Tuy chậm một bước nhưng cũng được. Ba thể thân mất đi cũng không sao còn các người đã ở trong vùng thời không bị cắt đứt này, vĩnh viễn không thể quay về.”

394. Chương 395: Đào Lên Thái Cổ Thần!

Cắt đứt mọi nhân quả.

Chân thân tương lai của Hắc Thủ thần bí đã đến Thái cổ, cắt đứt mọi nhân quả, nhốt bọn Thần Nam trong vùng thời không này, mặc họ vô hạn tiếp cận Thái cổ!

Nhưng bị cách ly tại đây.

“Vì sao lại thế này?” Thần Nam vừa kinh vừa nộ, Hắc Thủ quá ư đáng sợ, lại tính ra được có người nghịch chuyển thời không đến công kích bản thể từ thời Thái cổ. Xem ra y truy theo Thần bí nhân đến đây, chắc trong hiện thực xảy ra kịch chiến.

Trăm vạn sinh hồn hoàn toàn mất tác dụng, ngay cả lối về cũng bị người ta cắt đứt.

Phía trước, thân ảnh cao lớn đứng trên mây cao khiến không ai nhìn rõ chân dung, lạnh lùng cười nói: “Các người tìm đến rất đúng thời điểm khiến ta mất đi ba thể thân, nhưng đã giúp ta rũ sạch ngoại vật, càng trọng thị bản thể, từ đây không còn sơ hở nữa.”

Đoạn hai bàn tay khổng lồ nhanh chóng chụp xuống bọn Thần Nam. Thiên Long thân khổng lồ của Long Bảo Bảo bùng lên vạn trượng kim mang, định lên xung kích nhưng bị Thần Nam cản lại, hần quát: “Không cần liều, hiện tại chúng ta lạc trong dòng lịch sử, trăm vạn sinh hồn không làm gì được hần.”

Đoạn hần vận chuyển sức mạnh không gian phủ lấy cả nhóm lách đi khiến cự trảo rơi vào khoảng không. Không gian nứt toác, năng lượng chảy tứ tung.

Bọn Thần Nam nhanh chóng xuất hiện cách đó hơn mười dặm, nhưng vừa từ không gian thông đạo bước ra, ngọn trảo đã che kín đất trời bổ tới, định diệt hết cả bọn.

Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo đã khôi phục sức mạnh thiên giai năm xưa nhưng cũng bó tay. Họ không thể cải biến lịch sử, sức mạnh nguyên bản không phát huy được trong lịch sử thời không.

Môi giới dẫn phát luồng sức mạnh này - trăm vạn sinh hồn - đã mất tác dụng, hiện tại họ và Hắc Thủ không còn nhân quả gì nữa.

Dù có sức mạnh nhưng không phát huy được trong lúc này.

Đó quả là việc đau lòng nhất, Bảo bảo Thiên Long liên tục gầm lên khiến mây đen cuộn cuộn, vang động trời cao. Phượng Hoàng thiên nữ dậy lên hỏa diễm ngàn ngọn, tiếng gáy vang vọng, nhưng cũng đành bó tay.

Thần Nam vô cùng nóng nảy, nếu không thoát được khỏi vùng không gian này, chắc chắn chỉ còn đường chết.

Không Không và Y Y lại ít chịu ảnh hưởng nhất, tu vi của hai tiểu quỷ khá thấp nhưng thần thông phi thường kì dị, không chịu trói buộc của lịch sử thời không. Hơn nữa chúng từng trải qua đại phá diệt, là những chí tôn nhân vật từ trước thiên địa tan hoang chuyển thế.

“À!” Thần Nam gầm lên phần nộ nhưng chỉ đành mang cả nhóm liên tục đào vong, không ngừng mở ra không gian thông đạo trên tầng không mệnh mang của cổ lục địa.

Nhưng sinh hồn quang hấn liên tục gầm lên, sau cùng chỉ còn lại mấy chục vạn, đều tự động rời hấn, lao về phía Hắc Thủ.

Mấy chục vạn sinh hồn như biển trào, nuốt chửng thân ảnh khổng lồ chạm mây cao nhưng không thể thương tổn hữu hiệu đối phương.

“Hừ, nhân quả đã bị cắt đứt, dù các ngươi là những hồn phách có liên hệ với ta thì sao? Đều chết cả thôi.” Tiếng hét vang lên trên không bùng lên thần quang sáng chói, mấy chục vạn sinh hồn nhưng hoa tuyết trắng tinh bay múa chột gấp ánh dương quang, nhanh chóng bốc hơi.

Cảnh tượng đẹp và thê lương vô tận.

Từng đạo hồn ảnh lộ vẻ bi thương rồi mờ dần trên không, rồi hủy diệt hết, toàn bộ mấy chục vạn đều tan nát.

Thần Nam như bị sét đánh, cảm giác trong lòng đắng nghét, mấy chục vạn sinh hồn biết là chết vẫn xông lên để tranh thủ thời gian cho bọn hấn. Tuy nỗ lực đó không có bao nhiêu tác dụng hay cải biến được gì nhưng mỗi tâm ý này...khiến Thần Nam ướt ướt hai mắt.

Hấn thấy từng đạo hồn ảnh gục xuống thê thảm ngay trước mắt, cảm giác này quả thật khó chịu.

Nhưng trong lịch sử thời không, hấn có sức mà vô dụng, đành đợi tử vong. Hấn không sợ chết nhưng chết thế này thật vô vị, hấn không cam tâm chết trong tay Hắc Thủ.

Trên không trung sáng lóa một vùng, thân ảnh to lớn của Hắc Thủ đứng sừng sững phát ra thần thánh quang huy, mấy chục vạn sinh hồn bị tận diệt.

Bọn Thần Nam chạy đến đâu, Hắc Thủ cũng như đứng ngay sau lưng, cự ly không đổi, tựa hồ y dự liệu được họ sẽ từ phía không gian nào chạy ra.

“Hừ, các ngươi hết đường rồi, trận chiến Thái cổ vừa kết thúc, không còn mấy ai sống sót để cứu các ngươi. Trong trời đất này, không ai cản được ta, những người khác đều bé quan rồi.”

Thần Nam hết sức bất cam, gầm lớn: “Ngươi thật ra là gì, danh tính thế nào?”

“Được, để các ngươi chết nhắm mắt. Ta sinh ra trong hỗn độn, trước cả thiên địa, tên Quảng Nguyên, được các thiên giai cao thủ gọi là chúa tể đứng sau sai khiến, tạm gọi Hắc Thủ. Ta vượt trên vạn vật, siêu thoát lục giới, là người của hỗn độn.”

Hỗn độn nguyên dân này là những sinh mệnh đã sinh trong hỗn độn, Hắc Thủ cuối cùng cũng lộ ra thân phận, y cười lạnh: “Coi thiên địa là bạn, nắm trong tay trật tự thế gian, tìm hướng đi cho chúng sinh.”

Thần Nam mắng: “Coi thiên địa là bạn? Lại còn vọng tưởng nắm trong tay thiên địa trật tự, đúng là muốn làm chúa tể, ta thấy loại đầu lợn như ngươi đáng cắt ngàn vạn đao.”

Hắc Thủ trôi nổi giữa thế gian, mỗi khi có đại sự kiện phát sinh tất có bóng dáng y, quả thật y nắm trong tay sức mạnh tuyệt đối, bằng không thiên giai cao thủ đã không gán cho ác danh đó.

Hiện tại, Thần Nam đang bị truy sát không còn đường lên trời hay xuống đất, ai cứu được hấn? Trong phiên lịch sử thời không tìm đâu ra cao thủ, Thần gia trên Nguyệt lượng chăng? Nghĩ thế bèn phá toái hư không tiến vào Thiên giới nhưng lúc đó Thiên giới tựa hồ còn hoang vu, không thấy nửa bóng thần linh, trên tầng không... chỉ có hai vầng Nguyệt lượng đều bị phá nát, vùng đất tàn khuyết nổi lập lờ, căn bản không có người sinh sống.

Thần Nam nhớ ra, ban đầu Thần gia không sống trên Nguyệt lượng, sau này mới có người dùng đại pháp lực đưa đến Nguyệt lượng thứ ba, Thần gia bèn lên sống ở đó, hiện tại không thể tìm được.

Đến tử vong tuyệt địa tìm Ma Chủ? Nhưng tuyệt địa đó ở nơi nổi liền đông tây phương lục địa, không về Đông thổ quyết không phát hiện tử vong tuyệt địa tại đâu. Đến Vĩnh hằng sâm lâm ở Tây đại lục tìm Tiểu lục đạo? Nhưng hấn lại thất vọng, sâm lâm đã bị phong bế, tựa hồ có người đóng chặt cửa ở bên trong.

Tìm ai đây? Vừa mới qua Thái cổ đại chiến, tựa hồ những người có thể nghỉ được đều bế quan. Lúc này không ai có thể xuất thủ bởi còn đang lặn ngụp trong tử vong đấu tranh.

Đột nhiên hần nhớ tới một người: thủ mộ lão nhân! Trong trận chiến Thái cổ, duy có một người không thụ thương, lúc xuyên qua thời không vào Thần Ma lăng viên, Pháp Tổ và Nam Cung Tiên Nhi đều cực kỳ kinh hãi, thủ mộ lão nhân không hề bị ảnh hưởng sóng gió tại Thái cổ.

Nhưng... tìm lão thế nào?

Thần Nam cực tốc phi hành trên tầng không cổ lục địa, gầm vang: “Lão bắt tử...” Hần biết thủ mộ lão nhân bị Thái cổ thiên giai cao thủ gọi là lão bắt tử nên mới gọi thế.

“Cha, lão bắt tử là ai?” Hai tiểu quỷ đến giờ vẫn không khẩn trương hay có cảm giác bị truy sát.

Phượng Hoàng thiên nữ quay lại hình người, Long Bảo Bảo biến thành quả cầu tròn vo màu vàng, giảm thể tích để chạy nhanh hơn.

Lần thích sát thất bại này ngược lại bị Hắc Thủ truy sát không còn đường lên trời hay xuống địa ngục.

“Lão bắt tử...” Không Không và Y Y cũng gân cổ gọi.

“Lão bắt tử? Hừ, lẽ nào là lão khốn giáo hoạt đó.” Quảng Nguyên cười lạnh.

Bay sang Đông thổ, Thần Nam tịnh không giác thấy khí tức của lão bắt tử nên không tìm được tung tích.

“Lão bắt tử...”

“Lão bắt tử...”

Long Bảo Bảo và Phượng Hoàng thiên nữ cũng gọi.

Thần Nam cười khổ, cầu người chi bằng cầu mình, nhờ chính mình vẫn là hơn cả.

Nhưng hiện tại có mệnh cũng vô dụng, Tiểu Phượng Hoàng và Long Bảo Bảo đã phối hợp cảnh giới đỉnh cao, nhưng trong lịch sử thời không, có sức cũng không thể phát huy, căn bản không xuất thủ được.

Chúng chưa đạt đến nghịch thiên chi cảnh để chiến đấu ngay trong dòng lịch sử.

Có sức mạnh mà không thể quyết chiến! Nên nhớ Hắc Thủ đã kinh qua trận chiến Thái cổ, thân thụ trọng thương, đây là cơ hội cực tốt để giết y nhưng đang tiếc không thể tận dụng.

Sau cùng, hần bay về Đông Hải mệnh mang, chợt cảm thấy dao động của thiên giai cao thủ.

Hần mang bọn Long Bảo Bảo nhang chóng bay trên tầng không của vùng biển ngút ngàn sóng biển, không biết phi hành bao nhiêu ngàn dặm, phía trước chợt dấy lên dao động tinh thần nhột nhạt: “Ồ ô... chết rồi, chết rồi, đều chết rồi, Độc Cô Bại Thiên, Thời Không đại thần đã chết, Ma Chủ xong rồi, Quỷ Chủ cũng không ổn, ô ô...còn lại một lão đầu tử tội tệt này vẫn sống trơ trơ, có ý nghĩa gì? Ô ô...tuy ta không quen thuộc sức mạnh thời không nhưng quay về một năm thì được, ta phải về Thái cổ chiến tử. Ta muốn chết... ô ô...”

Thần Nam vận dụng thiên nhãn thông quan sát, chỉ thấy thủ mộ lão nhân ở ngoài ngàn dặm, đang nghịch chuyển thời không bèn nóng nảy gọi: “Đợi đã.”

Nhưng thủ mộ lão nhân đã nghịch chuyển thời không đi mất, hần xung động muốn chửi cha mắng mẹ, chỉ thiếu chút xíu mà lỡ mất cơ hội gặp thủ mộ lão nhân. Lão đầu tử đáng ghét này lại lựa đúng thời điểm vừa cho người ta hi vọng rồi đập tắt ngay.

Hiện tại họ bị Quảng Nguyên trong tương lai cầm cổ tại phiên thời không này, căn bản không thể nghịch chuyển thời không đuổi theo. Thần Nam thở dài tuyệt vọng, thủ mộ lão nhân tương lai không nhận ra hần cũng bởi hôm nay không tương kiến được.

Hần đã tuyệt vọng, lẽ nào thật sự chết trong phiên lịch sử thời không này?

“Cha đừng lo, có bảo bối nhi tử thông minh khả ái nhất này ở cạnh, chắc chắn sẽ đại cát.” Không Không vỗ ngực.

“Còn có Y Y xinh đẹp thông minh nhất nữa.” Y Y cười hi hi.

Thần Nam hồ nghi nhìn chúng: “Các con nói gì?”

Không Không nói: “Cha, lão khốn đó cắt đứt liên hệ giữa chúng ta với thời không nhưng có thời gian con sẽ đào được. Chỉ là chúng ta không có, tên yếu mệnh quỷ này cứ theo sát. Bất quá, chúng ta còn cách khác là đào đến đường hầm thời gian của người khác. Y Y cực kỳ miễn cảm với năng lượng của bất cứ ai nên cảm nhận được năng lượng xuyên qua đường hầm thời gian này. Con có thể đào qua bất cứ chướng ngại nào, phá tan bất cứ phong ấn nào, lúc đường hầm thời gian xuất hiện, nháy mắt con sẽ đào thông được, nếu chúng ta nắm được cơ hội, coi như đi nhờ thuận phong xa...”

Đôi mắt Long Bảo Bảo sáng lên, Phượng Hoàng thiên nữ cũng lộ vẻ kinh hãi.

Phải chặt vật chạy trốn không hẳn vì thiếu chiến lực mà không thể đánh.

Y Y đột nhiên kêu lớn: “Trời ạ, cha à, con cảm ứng được một cỗ sức mạnh không thể tưởng tượng, vượt hẳn cực hạn của con! Con đoán... là đường hầm thời gian của Thái cổ chư thần mà cha nói qua?”

Thần Nam cả kinh, hẳn chỉ cảm giác được dao động năng lượng cực nhẹ thoáng qua, không ngờ Y Y lại cảm giác như thế, lẽ nào... thật sự tương ngộ Thái cổ chư thần?

Trong trận chiến Thái cổ, Thời Không đại thần đã mở một đường hầm thời không cho chư thần chạy thoát, lẽ nào gặp họ?

“Con đào.” Không Không ảo hóa thành một lưỡi tuyệt thế lợi kiếm, thoáng chốc đã phá toái hư không, nháy mắt đã đào được một lỗ lớn trong thời không thông đạo.

Mấy chục cỗ khí tức cực mạnh, ngợp đất trời tràn ra.

Hắc Thủ Quảng Nguyên đuổi phía sau bị chặn đứng lại.

Một thân ảnh cao lớn rơi từ cửa động vừa được đạo xuống, sức mạnh hùng hồn như biển tràn lên, lấp đầy thiên địa.

395. Chương 396: Là Y!

Nó thật sự đào xuyên được đường hầm thời không qua nơi đó.

Đường hầm thời không vỡ thành khung cửa, mấy chục luồng khí tức ngút trời tràn ra, sắc mặt Quảng Nguyên biến đổi.

Thần Nam cũng kinh hãi, mấy chục người đều là thiên giai cao thủ, khí tức họ hợp lại phát ra, ai mà đoán nổi.

Nhưng vết nứt vừa mở ra lại đóng ngay rồi tan biến trong vòm không mệnh mang, duy có thanh niên nam tử khôi vĩ rơi xuống không kịp quay lại lúc đường hầm thời không biến mất.

Người này thân thể đỉnh bạt, cao hơn người thường hai cái đầu, mái tóc màu tím lất phất theo gió phát ra tử quang nhàn nhạt, đôi mắt hữu thần lấp lánh như hai vì sao tím.

Chiến y tím sẫm trên mình y đầy huyết tích, rách loang lổ, làn da màu đồng cổ lộ ra những vết máu bầm đen, hình như vừa trải qua một trường đại chiến thảm liệt.

Y lạnh lùng nhìn mọi người sau cùng dừng lại trên mình Hắc Thủ, xạ ra hai đạo tử mang như tia chớp hóa thành thực chất.

Quảng Nguyên vô cùng kinh ngạc, thấy đường hầm thời không tan biến mới ổn định được thần sắc, cũng nhìn tử y thanh niên, lạnh điện xạ ra.

Điện quang bùng lên trên không, hào quang từ mắt hai người va chạm, phát ra những tiếng loẹt xoẹt như điện hoa, khung cảnh như những tia sét ngoằn ngoèo bay múa.

Hiển nhiên cả hai biết nhau, cừu oán cũng không thường.

Tử y nam tử lộ ra khí tức hùng hồn bức nhân như cương đao, khí thế lẫm liệt vô cùng.

“Àm.”

Hư không giữa y và Quảng Nguyên vỡ tan, ánh nhìn đã có uy lực như thế đủ chứng minh tu vi cao tuyệt, không thẹn là Thái cổ thiên giai cường giả.

Tử y thanh niên mang lại cho người khác cảm giác kiên nghị, mạnh mẽ nhưng thoáng chốc khí chất đại biến dạng, tạo thành ấn tượng xoay chiều cho bọn Thần Nam.

Trận chiến ngầm với Quảng Nguyên kết thúc, y thu liễm tư thái cường giả đoạn quay qua nhìn Không Không, nói một câu khiến bọn Thần Nam tròn tròn mắt: “Ta khinh, hài tử xui xẻo này là con cái nhà ai, sao lại đào bản đại gia ra? Ta khóc mất.”

Bóng dáng cao lớn như ngọn núi vừa rồi sụp đổ trong lòng bọn Thần Nam.

Hiện tại tử y thanh niên khác nào một tên phóng đặng bất lương, thu liễm hết khí thế mạnh mẽ đi, tỏ ra rất du côn với Tiểu Không Không: “Mi là con cái nhà ai? Thiếu chỗ nghịch hả? Ta khóc mất thôi, mi đào cái gì không đào, sao lại đào ta ra. Không đúng, sao mi lại đào loạn xạ thế hả? Đào ai cũng không được, có biết không? Người đào thế này có khác nào đào chết ta? Ta khóc đây. Có tin không, ta sẽ luộc người, đúng là tức chết bản đại gia mà.”

Tiểu Không Không kinh ngạc, vì một tiếng, bay về cạnh Thần Nam, ôm chân hắn, thì thầm: “Cha à, nhầm rồi, con... đào được một tên điên.”

“Hài tử xui xẻo nói cái gì? Dám mắng ta khùng sao? Mi hại ta mất mạng, lại dám mắng ta, đến đây ta đánh cho một trận.”

Thần Nam hoàn toàn ngẩn ngơ, Long Bảo Bảo tròn trĩnh mắt, Phượng Hoàng thiên nữ cũng không biết nên làm gì. Người này vừa mới tỏ ra anh hùng, sao chỉ nháy mắt đã biến thành bất lương?

Y Y ngồi trên vai Thần Nam, nhìn tử y thanh niên, ghé sát tai hắn: “Cha cẩn thận không bị hắn cắn, truyền nhiễm đó.”

“Hắc, hài tử xui xẻo này, xem ra cũng khá ái quá nhỉ. Bất quá hai nhóc con biết gì mà nói, định chọc bản đại gia giận chết hả?” Tử y nhân nhìn hai tiểu quỷ với vẻ hứng thú.

“Người nói kiểu gì, ta đáp kiểu ấy.” Không Không ôm chân Thần Nam, bật lại: “Muốn đánh ta hả, ta còn muốn đánh người nữa là.”

“Hắc, hài tử xui xẻo này đúng là tức chết bản đại gia.” Tử y thanh niên tỏ vẻ bức mình.

Thần Nam bật cười, đây là Thái cổ cường giả sao? Sao lại đi ăn thua với hài tử, bộ dạng du côn hạng nhất, xem ra rất giống phong phạm Tử Kim thần long.

Lúc đó Quảng Nguyên đứng trên không cười lạnh: “Không ngờ là Tử Phong, một năm không gặp rồi. Ta nhớ người thân thụ trọng thương, vết thương nặng hơn ta, may ra tránh khỏi mất mạng. Hiện tại gặp ta, không phải chết chắc sao?”

“Lợn ngay, người mới toi mạng, với bản đại gia, người là cái quái gì? Hắc Thủ người chẳng qua là loại đầu heo muối, xưa nay vô công rồi nghề thích quẩn chuyện bao đồng, lần này lại trợ Trụ vi ngược để giữ mạng lâu hơn, người tự cho mình thiên hạ vô địch nhưng sớm muộn gì cũng có ngày bị diệt. Ta khinh, nhờ đây vào mặt người.”

Tử Phong chỉ vào mũi Quảng Nguyên mà chửi, đúng là... không có may mắn phong phạm của thiên giai cao thủ! Khác nào một thanh niên bất lương, rất giống với con rồng du côn.

Tim Thần Nam đập thình thịch, phải chăng đây là kiếp trước của Tử Kim thần long? Lúc ở Vĩnh hằng sâm lâm, hắn và Long Bảo Bảo từng thoáng thấy tiền thân của con rồng du côn, tựa hồ là một tử y nhân coi thường tất cả thiên hạ.

Quảng Nguyên tung một chưởng vào tử y nhân, bàn tay rợp trời bổ tới, năng lượng hùng hồn tràn ra thập phương.

Thần Nam mang hai hài tử, Long Bảo Bảo và Phượng Hoàng thiên nữ nhanh chóng lui đi.

Tử y thanh niên mắt lóe tinh quang, thu lại vẻ mặt cười cợt, hữu thủ giơ ra thành đao chém lên không, tử mang rực rỡ xé mây chạm với bàn tay.

Lồng ngực y pháp phòng, thổ ra một ngụm máu, thân thể càng khủng khiếp hơn, rạn như mảnh sứ, nhục thể xuất hiện những vết nứt.

Từng vệt máu chảy ra.

Thân thể Tử Phong lắc lư, thở dài: “Ông nó chứ, bản đại gia sao lại xui xẻo thế này, bị hài tử đào ra. Ài, kì quái thật, ai cũng nói ta xong rồi nhưng ta lại bình an rút đi, được Thời Không đại thần an toàn di chuyển. Lúc đó ai cũng kì quái, hiện tại thì ta hiểu rồi, là tiểu quỷ này đào ta ra. Lại chết trong tay đầu heo muốn, bản đại gia quả thật bất cam.”

“Loại nỏ cứng hết tầm như ngươi, ta tuy trọng thương nhưng vẫn dễ dàng diệt được.” Quảng Nguyên lạnh tanh thốt, mấy chục người kia không tiến ra, hiện tại tình hình nằm trong tay y.

“Đầu heo muối ngươi bớt tô son trát phấn đi, Tử Phong ta dù gì cũng thuộc chư thần, được xếp trong nhóm đầu, dù chết cũng buộc ngươi phải trả giá đắt.”

Thần Nam và Long Bảo Bảo ở xa nhìn nhau, đồng thời nói: “Tựa hồ là kiếp trước của nó thật.”

Không Không cũng nhỏ giọng: “Xin lỗi, con sẽ không đào loạn nữa.”

“Hài tử xui xẻo kia, sau này đừng để ta gặp ngươi.” Tử Phong bất mãn quay lại, tiếp đó sẽ phải chiến đấu mà biết trước sẽ chết nhưng y hoàn toàn thoải mái, không có gì bị thương mà cực kỳ tiêu sái.

Quảng Nguyên cười lạnh: “Theo trạng thái của ngươi là ta biết Thời Không đại thần đã làm gì, đó không phải là đường hầm thời gian thuần túy mà là không gian nhỏ hẹp hỗn loạn, một tiểu thế giới đồng bộ với thời gian hiện thực. Hắn muốn đưa các ngươi tới vùng đất vĩnh hằng tránh thiên phạt, đến ngày các ngươi đủ mạnh sẽ quay về.”

“Đầu heo muối ngươi biết khá nhiều nhỉ, nhưng ngươi không thể nào đoán được, ai...” Tử Phong lộ vẻ nghi hoặc nhìn sang phía Thần Nam: “Sao mấy người các ngươi kì quái quá, các ngươi là ai, đến từ đâu?”

Thần Nam thật thà đáp: “Tương lai, định đến kích sát Quảng Nguyên, không ngờ bị hắn cắt đứt nhân quả, chặn mất lối về.”

Tử Phong hít sâu một hơi khí lạnh: “Dám quay về lịch sử giết ngươi, đúng là nghịch thiên. Dù là những người như Ma Chủ cũng chết chắc.”

Quảng Nguyên cười lạnh: “Có người muốn mạo hiểm, chúng biết ta có ba thể thân và những nhân quả khó lòng cắt đứt nên tụ tập hỗn phách những kẻ bị ta giết, định phản lại ta trong lịch sử thời không. Nhưng như thế vẫn tự đi tìm chết. ta không cần ba thể thân nữa, cứ là bản ngã xem các ngươi làm gì được. Ta trong tương lai sẽ triệt để bỏ đi ba hóa thân, nhưng cuối cùng vẫn là thay đổi một chút, trăm vạn sinh hồn tịch diệt, đổi lại được một dạng biến hóa thể này.” Đoạn y lẩm bẩm: “Lẽ nào đó là những gì Thần bí nhân muốn?”

Tử Phong chút nữa đã hiểu hết, nhìn bọn Thần Nam cười: “Có đảm lượng! Tiếc là ta không thể giúp các ngươi mở cấm cổ quay lại tương lai, hiện tại ta không còn khí lực. Hài tử xui xẻo, sao lại đào ta ra, giá mi đào mấy người thương thể nhẹ nhất chắc đã được cứu.”

“Xin lỗi, lần sau ta sẽ cẩn thận.”

“Hài tử xui xẻo, còn có lần sau sao? Cả kiếp sau ta cũng không muốn gặp ngươi.”

“Nhưng ngươi sẽ gặp.”

“Hả?” Tử Phong kinh ngạc: “Trong tương lai các ngươi gặp ta? Lần này ta không tịch diệt.”

Thần Nam tiếp lời, lắc đầu: “Kiếp sau của ngươi, chúng ta là huynh đệ.”

“Ha ha ha... thế hả, đầu heo muối, bản đại gia không đợi được nữa, trước khi chết phải ăn thử một miếng thịt heo muối xem sao.”

“Hừ.” Quảng Nguyên cười lạnh: “Ngươi chắc cũng tính ra lần này sẽ tịch diệt, vĩnh viễn về với hư vô.”

“Ta khinh, đồ đầu heo muối, ngươi tưởng chuyện gì cũng theo ý sao, thế cứ đứng im đó đợi người ta đến giết. Dầu gì ngươi cũng tính được lần này ngươi không thỏa mãn, trên đời không có gì vĩnh hằng bất biến! Cả thiên đạo từng là công bình chính đạo cũng thay đổi được, còn gì không thay đổi được? Mạng của bản đại gia do ta làm chủ, không ai thay được. Giết!”

Từ trên không, Tử Phong gầm lên điên cuồng, tử khí che kín thiên địa chụp xuống Quảng Nguyên.

Trận đại chiến khủng khiếp này, Tử Phong ôm lòng quyết tử, không hề giữ lại mà xuất hết tàn lực, nguyên khí tím sẫm vô tận tràn khắp đất trời, sau cũng thân thể y nổ tung.

Máu nhuộm tím trời xanh, tử huyết thê lương mà chói lóa, chiến hồn màu tím phiêu dang trên không, há miệng thổ ra một khối huyết nhục, cười vang: “Mùi vị thịt heo muối dở tệ.” Đoạn quay đầu lại nói với bọn Thần Nam: “Các ngươi còn cơ hội, Thời Không đại thần chia thành hai chuyến đưa chư thần đi, một nhóm khác chắc sắp xuyên qua đây. Lần này, hi vọng các ngươi may mắn, đào được cường giả, diệt tên đầu heo muối này.”

Quảng Nguyên đại nộ: “Tất cả kết thúc thôi, ngươi sẽ vĩnh viễn tịch diệt.” Hào quang thần thánh lóe lên, nhanh nhẹn đánh tan chiến hồn.

“Ngươi muốn ta tan biến vĩnh viễn, bản đại gia sẽ chứng minh cho người thấy, ngàn vạn năm sau ta ắt quay lại, người diệt người chắc chắn là Tử Phong ta.”

Tử Phong ung ung tan biến, bọn Thần Nam đều bị thương, tuy biết y thành Tử Kim thần long sau này nhưng vẫn vừa phẫn nộ vừa bi thương, hận không thể giết ngay Quảng Nguyên.

“Cha, cha à.” Y Y đột nhiên gọi: “Tử Phong nói rất đúng, Y Y có cảm giác cực kỳ rõ nét, đang có dòng năng lượng rất mạnh tới đây.”

“Cha, có đào không?” Không Không hỏi.

Thần Nam thở dài: “Không cần, Thái cổ chư thần vừa qua đại chiến, đều trọng thương tại thân, kéo họ vào chỉ tổ khiến họ thiệt thân, việc của chúng ta nên tự giải quyết.”

“Hừ, cho các ngươi biết, vừa rồi các người đã thay đổi một phần lịch sử, trăm vạn sinh hồn chết vẫn chưa đủ, phải thêm các ngươi nữa mới xong.” Quảng Nguyên lạnh lùng nói.

Cùng lúc, hư không vỡ nát, mấy chục cỗ khí tức hùng hồn bùng lên, một thân ảnh cao lớn rơi xuống, đoạn hư không đóng lại, đường hầm thời không biến mất cuối chân trời.

“Không Không, cha đã bảo đừng đào mà.”

“Cha, oan uổng quá đi, không phải con đào, cha cũng thấy, tự y rơi xuống mà.”

Thần Nam không hiểu vì sao đường hầm thời không tự động mở ra rồi một thân ảnh rơi xuống. Hắn không cười nổi, lần trước rơi xuống một thiên giai cao thủ, lần này lại là một thi thể.

Nhưng lúc hắn thất vọng thì Quảng Nguyên lại tỏ vẻ ngưng trọng, nói từng chữ: “Độc - Cô - Bại - Thiên.”

396. Chương 397: Độc Cô Bại Thiên!

Chỉ bằng một cái tên cũng đủ chấn nhiếp chúng sinh!

Độc Cô Bại Thiên danh chấn thiên cổ, được người đời truyền tụng qua năm tháng vô tận, là cao thủ chí cao vô thượng trong mắt các tu giả, như một tấm bia vờn vờn cho người đời sau sùng bái.

Đó là Thái cổ cầm kị đại thần mà Thiên cũng không muốn đề cập đến.

Nghịch thiên cửu chuyển, cửu chuyển nghịch thiên, trải qua bách thể luân hồi bất diệt, ngàn kiếp hiểm nguy vẫn an nhiên, chiến hồn chi hỏa ngùn ngụt cháy, linh thức chí cường không bao giờ lụi tàn.

Từng chín kiếp nghịch thiên, quyết chiến trời xanh và hỗn độn mệnh mang khiến thiên địa lay động, đại lực rung chuyển, vô tận hỗn độn tan tác, chém ngã pháp thân của Thiên, dùng thần lực ngạo thị vạn cổ, chấn cổ thức kim.

Trận chiến Thái cổ thảm liệt hơn tưởng tượng của bất cứ ai, thiên giai cao thủ điều linh vô số, mọi cường giả chân chính trên thế gian đều gặp tai kiếp, chư thần bị nhốt trong hắc ám tử vực không còn hi vọng. Đại thần Độc Cô Bại Thiên cách tuyệt với các Thái cổ thiên giai cao thủ, không ai biết y gặp cường địch nào nhưng trận đánh đó khiến đệ tứ giới trong truyền thuyết gần như tan tành, cộng thêm chiến lực của mấy vị thiên giai cao thủ tung hoành khiến một giới sụp đổ.

Vì thế đã hình thành tàn phá thế giới, Độc Cô Bại Thiên là ngôi dẫn đáng sợ nhất cho trận chiến đó.

Cũng vì thế hắc ám tử vực hé ra ánh sáng, để Thời Không đại thần có cơ hội dùng đến chung cực pháp tắc nghịch chuyển thời không giúp Thái cổ chư thần đào tẩu, tránh cho họ khỏi tuyệt diệt.

Còn đại thần Độc Cô Bại Thiên trong lúc quan trọng nhất đã dùng đại thần thông chí cao vô thượng, chặn lại một đòn diệt thế từ hỗn độn. Sau cùng y cũng tiến về vĩnh hằng thiên đạo vô tận.

Có thể nói Độc Cô Bại Thiên và Thời Không đại thần là những người cứu vãn cho chư thần, cái giá phải trả là sinh mệnh.

Bay về hướng vô tận hư không không lâu, thi thể Độc Cô Bại Thiên hạ xuống, thần thể vĩnh hằng bất diệt vẫn còn nhưng linh thức tiêu tan.

Để lại truyền thuyết vĩnh hằng.

Hiện tại Thần Nam xuyên về Thái cổ, lại thấy một khung cảnh kỳ dị.

Hư không vỡ tan, thi thể đại thần Độc Cô Bại Thiên hiển hiện.

Ai ngờ lại xảy ra biến cố như thế.

Bọn Thần Nam không sao tưởng được đó lại là thân thể của nhân vật vĩnh hằng bất diệt trong truyền thuyết.

Sắc mặt Quảng Nguyên biến đổi, trong mắt hiện lên thần sắc chấn kinh xen lẫn hồ nghi, quả thật không tin nổi. Vì sao thi thể Độc Cô Bại Thiên lại xuất hiện ở đây?

“Oa, là đại thần Độc Cô Bại Thiên. Cha ơi, khôi vĩ quá, nghe nói đó là một những cường giả mạnh nhất thiên địa, nhưng... hiện tại chỉ là một thi thể, sao lại chạy ra đây, cứu được chúng ta chăng?” Không Không ngẩng mặt nhìn Thần Nam.

Thần Nam không đáp mà bay lên trời đón lấy thi thể Độc Cô Bại Thiên vào lòng, cảm giác trầm trọng như đón một ngọn núi ép xuống, cơ hồ không thở nổi. Đó không phải do trọng lực mà do áp lực tâm lý, trong lòng hắn luôn tôn trọng vị khoáng thế cường giả này như một tòa thánh sơn trong võ đạo.

Một tòa thánh sơn mà mọi võ giả đều ngưỡng vọng.

Thân ảnh cao lớn như ngọn núi của Quảng Nguyên co lại bằng người thường, ngưng trọng nhìn Độc Cô Bại Thiên trong lòng Thần Nam, trầm giọng hỏi: “Một nhân vật như đỉnh cao đã rơi rụng, một thời đại kết thúc...”

Xen ra y cực kỳ xem trọng Độc Cô Bại Thiên tuy đứng ở vị trí đối địch nhưng vẫn tôn trọng cái thể cường giả mà tâm sinh cảm khái.

Bất quá, địch nhân là địch nhân, dù khâm phục cũng không thể thay đổi lập trường.

Giọng liền chuyển lạnh: “Không then là cầm kị đại thần khiến cả Thiên cũng kị húy. Các thiên giai cao thủ khác chết rồi đều triệt để tịch diệt, cả hình thể hay tinh thần đều tan biến. Còn người... vẫn hoàn chính giữ

được nhục thể. Hừ hừ, bất quá, đã gặp phải ta coi như không thể tồn tại nữa, tất cả sẽ biến khỏi thế giới này, không còn lại dấu vết.”

Đoạn tay phải Quảng Nguyên phá toái hư không, phóng đại ngàn vạn lần, một bàn tay khổng lồ đen ngòm chộp vào Thần Nam đang ôm Độc Cô Bại Thiên.

Thần Nam thi triển sức mạnh nguyên bản của không gian, không gian pháp tắc khiến nháy mắt sau hắn đã lướt đi hơn mười dặm, tránh khỏi diệt tuyệt hắc thủ ẩn trong truyền thuyết.

Ác danh Hắc Thủ truyền khắp các thiên giai cao thủ, công lực cao thâm thế nào không cần nói nhiều, dù đang trọng thương nhưng một cao thủ bình thường cũng không đối phó nổi.

Xem ra y muốn hủy diệt ngay thi thể Độc Cô Bại Thiên bởi đối diện với đại cường giả đã chết này, lòng y vẫn rung động, thậm chí hơi hoảng sợ.

“Đầu heo muối Quảng Nguyên người không xứng đáng là chúa tể, định hủy diệt thân thể người chết, không thấy hổ thẹn sao? Cường giả có tôn nghiêm riêng, cỡ như người mà đáng sao, định quấy nhiễu một người chết an nghỉ.”

Thần Nam phần nộ gầm lên, hắn luôn kính trọng Độc Cô Bại Thiên, muốn toàn lực bảo vệ cho thi thể cấm kị đại thần nhưng nhận ra cứ tránh thế này không phải là cách.

“Ta xưa này chưa bao giờ để lại uy hiếp nào! Thi thể này... tất phải hủy.” Quảng Nguyên nói như chém đinh chặt sắt, chắc chắn ý không thể thay đổi.

Thần Nam nhận ra ý định của y trong đó, cười lạnh: “Người sợ thi thể này, hừ hừ, uống cho danh tiếng Hắc Thủ trong truyền thuyết, đi sợ một thi thể băng lãnh.”

Quảng Nguyên không nói nhiều, toàn thân đột nhiên phát ra vô tận hỗn độn chi quang, quát: “Với danh nghĩa ta, vạn vật quy khứ, hỗn độn luyện ngục!”

Chung quanh Thần Nam là một vùng hỗn độn vô tận ép tới như lao lung vây khốn hắn. Ngoài xa, Long Bảo Bảo, Phượng Hoàng thiên nữ, Không Không và Y Y đều thất thanh, họ đều nhận ra Hắc Thủ thi triển tuyệt học mạnh nhất, muốn luyện hóa Thần Nam quy về hư vô! Nhưng họ không thể giúp hắn, tự giữ mạng đã là vấn đề, hơn nữa thời gian cũng không cho phép.

Vô tận hỗn độn chi quang chiếu rọi, thỉnh không mệnh mông bị ép thành một vùng không đầy mười thước, đang co lại vô hạn.

Quảng Nguyên dựa vào thần nhãn nhìn xuyên qua âm dương, thấy rõ những gì xảy ra bên trong, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Trong vùng hỗn độn, thân thể Thần Nam bị ép chảy ra những dòng máu, dù hắn là thiên giai cao thủ cũng không chống nổi áp lực. Thỉnh không mệnh mông co về còn mấy thước, lạo áp lực đáng sợ này, không ai chịu nổi.

Nhưng hắn phát giác thi thể vẫn bình thường, đến lúc thân thể hắn gần như vỡ ra, chợt thi thể Độc Cô Bại Thiên xạ ra hai đạo tử quang!

Biến cố không chỉ khiến hắn kinh hãi mà Quảng Nguyên trong vùng hỗn độn cũng rung mình, nhưng chỉ một sát na sau y lại bình thường. Thể nội vĩnh hằng bất diệt ẩn chứa sức mạnh cực lớn là cấm kị thần ma chiến lực chưa kịp tiêu tan.

“Tất cả kết thúc thôi.” Quảng Nguyên quát vang.

Hỗn độn thần quang tràn ra một vùng sáng cực hạn đoạn từ từ tan biến trên không, chỉ lưu lại một hắc độn như vùng xoáy.

Quảng Nguyên tựa hồ thở hắt ra, lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng vĩnh viễn tan biến.”

Nhưng kinh biến phát sinh, vùng xoáy sắp tan đi đột nhiên kịch liệt rung động đoạn phóng đại vô hạn.

Sắc mặt Quảng Nguyên biến hẳn, thông qua thiên nhãn, y nhìn thấy thi thể Độc Cô Bại Thiên không hề nát vụn mà nhục thể Thần Nam vỡ tan rồi liền nhập vào nội thể cấm kị đại thần. Vững xoáy đột nhiên nát tan.

Vô tận hỗn độn thần quang lại sáng lên, một cỗ sức mạnh như biển lớn dâng trào, thi thể Độc Cô Bại Thiên nổi lên không, thân ảnh khôi vĩ phẳng phất như tòa thánh sơn đang khôi phục sinh cơ, tạo cho người ta cảm giác ngưng trọng, thâm bất khả trắc như núi non, đại dương.

Áp lực hùng hậu lan ra khắp Đông thổ đại lục.

Một luồng sức mạnh khó lòng tưởng tượng sôi réo.

Thi thể Độc Cô Bại Thiên không có gió mà mái tóc dựng đứng, hai mớ mwor bồng, xạ ra hai đạo hào quang khủng khiếp, một cỗ “thể” khó tả tràn khắp thỉnh không.

Quảng Nguyên liên tục lùi lại, thi thể Độc Cô Bại Thiên vừa phát ra sức mạnh thần bí mạc trắc và tiến bước, thoáng chốc đã đứng trước mặt Quảng Nguyên, hữu quyền tung ra một thể trúc chẻ ngói tan xuyên qua thi thể Hắc Thủ.

Huyết quang xung thiên!

Thân thể Quảng Nguyên nát vụn, văng khắp không trung, đương nhiên y không chết như thế, thân thể liền hợp lại nhanh chóng.

Nhưng lúc đó, Độc Cô Bại Thiên lại như mộng ảo không hoa xuất hiện cạnh y, song mục phát ra tử quang lạnh lùng, hữu chưởng giống như một lưỡi thánh kiếm xé toang bầu trời, chẻ Hắc Thủ làm hai mảnh.

Cái thể thần uy không thể chống nổi.

Quảng Nguyên vô cùng kinh hãi, tỏ vẻ không tin nổi, Độc Cô Bại Thiên... Độc Cô Bại Thiên.

Đồng thời y điên tiết, bậc chúa tể mà... hai lần bị người ta xé nát thân thể.

Hỗn độn thần quang lóe sáng, Quảng Nguyên quát lớn: “Trời đất chưa thành, ta đã sinh ra, luân hồi tuyệt diệt, vạn vật tử tịch!”

Một cánh cửa của tử vong thế giới mở toang, tử vong chi lực kinh hồn ào ạt như muốn diệt thể luân hồi.

Nhưng thi thể Độc Cô Bại Thiên không để việc đó diễn tiến theo chiều hướng xấu nhất, phóng đại đến cực hạn hòa thành thân thể vạn tượng khí thôn sơn hà, há mồm nuốt luôn diệt thể Luân hồi môn vào bụng...

397. Chương 398: Nghịch Loạn Bát Thức

Thái cổ cấm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên, tám bia lưu truyền của thời đại đã thật sự gục ngã, còn lưu truyền trong các thiên giai cao thủ nhưng hôm nay lại hiện ra thi thể một cách nhiên thần bí mạc trắc, hợp nhất với Thần Nam, đánh cho Quảng Nguyên không kịp trở tay.

Nhân vật từng khiến cả Thiên cũng kị húy thể hiện thực lực kinh hoàng, thi thể vạn pháp bắt diệt chịu nhiều đợt công kích của Quảng Nguyên nhưng vẫn trơ ra. Hiện tại, Thần Nam và y hợp nhất, há miệng nuốt luôn cánh cửa hủy diệt thế giới mà Hắc Thủ tung ra.

Đó mới là thực lực, sức mạnh tử vong như biển cả bị nuốt hết vào bụng.

Vô tận tử vong nguyên lực bị ép xuống, tử vong đại môn mở ra liền bị đóng lại rồi bị luyện hóa.

Đương nhiên không phải thi thể thật sự nuốt gọn sức mạnh của tử vong giới mà khiến nó không mở ra được.

Quảng Nguyên dần lãnh tĩnh lại, tĩnh không có cảm giác thất bại, hoảng loạn, hai mắt nhắm tít thành hai sợi chỉ, hai đạo hào quang sắc như dao nhìn chăm chăm vào thân thể vạn tượng.

Thi thể không hành động gì nữa, lạnh lùng nhìn nhìn Quảng Nguyên, đôi mắt phát ra hào quang âm u vừa giống tử khí vừa giống hàn mang khiến ai nấy lạnh mình.

Nhưng thi thể không hề có sức sống, giống hệt một xác chết lạnh ngắt nhưng thể nội ẩn tàng sức mạnh kinh hồn đang dần được kích hoạt, điều động.

Thần lực hùng hậu như từ dưới biển lớn tĩnh lặng, vực sâu vạn trượng dấy lên, dòng năng lượng trào ra như núi lửa tử khí trầm trầm sống dậy. Từ những khe nứt cuộn cuộn nham tương dần vang lên những tiếng nổ ầm ầm, cơ hồ sẵn sàng bùng nổ.

“Hỗn độn kính!” Quảng Nguyên không vội động thủ, quát vang lên, trước mặt y xuất hiện bạch quang mênh mông, vẻ mông lung tan biến lộ ra một chiếc kính rực rỡ hào quang chiếu vào Độc Cô Bại Thiên.

Hỗn độn kính này là một khối tinh thạch trong hồng mông hỗn độn do Quảng Nguyên luyện thành, bản thân nó có linh lực cực mạnh, lại được chế thêm nhiều trận pháp huyền diệu mặc trặc nên càng bất phàm.

Có thể chiếu lên chín tầng trời, rọi xuống cửu u, xuyên qua mọi vật trên thế gian, xứng danh linh bảo. Y muốn hiểu Độc Cô Bại Thiên thế nào, thể nội có gì huyền bí.

Thần quang rực rỡ hóa thành một đạo cầu vòng lao vào thân thể vạn trượng của Độc Cô Bại Thiên, tựa hồ muốn ánh xạ những gì bên trong. Nhưng một cỗ sức mạnh thần bí mặc trặc đột nhiên từ thi thể bùng lên, chặn đứng thần quang, hơn nữa tỏ ra cực kỳ bá đạo, kích tan tành ngay.

“Hừ.”

Quảng Nguyên hừ lạnh, hỗn độn kính lại phát ra thần quang chiếu vào thi thể, ánh sáng vô cùng chói lòa, phát ra năng lượng đáng sợ. Đương nhiên lần này không chỉ đơn thuần là thăm dò, ánh sáng này mà chiếu lên mình thiên giai cao thủ cũng xuyên thành một vết thương khủng khiếp.

Cường quang mãnh liệt xuyên qua sức mạnh thần bí mặc trặc, chút xíu nữa chạm vào Độc Cô Bại Thiên, nhưng thi thể khổng lồ lại hành động, chớp nhoáng biến mất.

Đôi mắt lạnh lùng xạ ra hai đạo tử vong chi quang va chạm với cường quang khiến hư không tan tành.

Đồng thời, thi thể phát ra nguyên lực vô tận, thiên địa nguyên khí quanh đó chịu ảnh hưởng, sôi trào lên, “thể” của thi thể phát ra quá đáng sợ.

Cũng giống luồng ám lưu cuồng bạo từ lòng biển trào lên bề mặt phẳng lặng, như nham tương từ hỏa sơn tử khí trầm trầm phun lên cao.

Vừa nãy thi thể bất động chính là bình tĩnh trước cơn bão lớn, lúc này đã trở nên cuồng bạo, thiên địa tinh nguyên điên cuồng trào ra.

Thể phách cũng thu nhỏ lại còn chừng chín thước.

Thi thể không có linh hồn nhưng uy thế phát ra lúc này khiến bất cứ thiên giai cao thủ nào cũng biến sắc, phảng phất như hồng hoang thú tôn xuất thế. Thi thể Độc Cô Bại Thiên đượm sắc màu kinh khủng.

Song mục xạ ra lục quang bức nhân, như cương thi vừa tỉnh lại.

Một cảm kị nhân vật đỉnh cao, dám cùng tranh phong với Thiên, thi thể hóa thành cương thi, đúng là một việc đáng sợ. Tròng mắt lạnh lùng quay lại xạ lục quang vào Quảng Nguyên đoạn lưu lại tàn ảnh tại vị trí cũ, lao vút tới, bàn tay phát ra lục quang sấm lại, chụp lấy hỗn độn kính.

Quảng Nguyên rung động, uy lực của hỗn độn kính phát huy đến cực hạn, y tự động bay lên, quay tít trên không, phát ra vạn trượng thần quang, chụp lấy thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Đó là linh vật hình thành trong hỗn độn, uy lực không dò nổi, vận chuyển đến cực hạn sẽ phá tan bất kì cản trở nào. Linh vật cỡ này phi thường hãn hữu, chỉ có cư dân hỗn độn như Quảng Nguyên mới nắm được.

Nhưng hỗn độn kính uy lực tuyệt luân lại không chấn nát được thi thể Độc Cô Bại Thiên, dù hào quang sáng đến đâu thì đối kháng với lục quang sấm đặc lại cũng thất bại mà co dần.

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên chụp lấy hỗn độn kính vào lòng tay, đoạn hai tay chập lại, tử vong sát khí bùng lên, hỗn độn kính bị chấn nát.

“Đáng tiếc quá,” ngoài xa vang lên tiếng tiếu nữ đồng thở dài, Y Y đang hấp háy mắt tiếc nuối.

Thần tình bọn Phương Hoàng thiên nữ cũng cực kỳ phức tạp, họ không tin Thần Nam ngộ hại, có thể hấn đang ở trong thi thể đáng sợ thần bí mặc trắng, quỷ thần đều kinh kia.

Nhưng như thế quá ư khó tin, sao hấn lại dung hợp vào thi thể đại thần Độc Cô Bại Thiên? Đó là vạn cổ bất diệt thần thể, Quảng Nguyên công kích mãnh liệt mà vẫn không thể hủy diệt, vậy mà huyết nhục Thần Nam lại dễ dàng thấm vào... Những phút giây vừa nãy là chút yên ả trước khi thật sự bùng nổ, hai mắt thi thể lấp lánh u quang, đổ vào Quảng Nguyên. Tốc độ đáng sợ so với lúc phá toái hư không, đi trong không gian thông đạo còn nhanh hơn mấy phần, không cho người ta cơ hội tránh né, thoáng chốc đã lao đến trước mặt Hắc Thủ.

Thần sắc Quảng Nguyên lạnh tanh, thân thể như ảo ảnh, đại chiến kịch liệt với thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Hai dải hào quang quấn lấy nhau, nhanh đến mức không ai nhìn rõ.

Tốc độ quá nhanh, vượt qua quang tốc khiến thời gian bị thay đổi, không gian trở nên mơ hồ, thời không phẳng phất như kịch biến.

Nhưng tất cả không diễn ra quá lâu, thi thể Độc Cô Bại Thiên tung một chưởng ấn vào hậu tâm Quảng Nguyên, trực tiếp xuyên qua. Máu tươi văng tung tóe, thiên không nhuộm đỏ.

Quảng Nguyên hừ lạnh, nhanh chóng hợp thể, nhưng y chưa kịp tung ra một đòn tất sát thì thiết thoát cường kiện hữu lực của thi thể quét ngang eo y, trực tiếp đánh gãy. Huyết vụ lại văng tóe.

“Tiểu bối Thần Nam kia, đừng cho rằng trốn trong thi thể Độc Cô Bại Thiên thì ta không làm gì được người.” Thanh âm lạnh lùng của Quảng Nguyên vang vọng trên không, thân thể tan nát lại hợp lại.

Y không nhìn rõ nội thể đối phương xảy ra điều gì nhưng đoán được rằng linh thức Thần Nam đang chỉ huy chiến đấu, bằng không một tử thi dù có ẩn chứa sức mạnh kinh hồn cũng không thể linh hoạt như thế được.

“Vạn vật tử tịch, hỗn độn quy chân!”

Giọng Quảng Nguyên vô cùng lạnh lẽo, bất chấp tất cả dùng đến tuyệt diệt chi lực đáng sợ nhất, kiến diện tích vạn dặm chìm vào đỏ nát quy về hỗn độn, rồi triệt để giải quyết thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Lúc đó hào quang màu lục lạnh lẽo trong mắt thi thể lại sáng rực, tựa hồ do bản năng, hai tay khê vạch lên, động tác đi theo quỹ tích huyền diệu mặc trắng.

Quảng Nguyên kinh hãi cực điểm, tỏ ra không tin nổi: “Nghịch Loạn bát thức...sao... sao có thể thế, tuyệt học đáng sợ này sao lại tái hiện? Độc Cô Bại Thiên đã chết, chỉ còn lại thi thể, tiểu tử này biết sao nổi, không thể mà.”

Nghịch Loạn bát thức xuất ra, Quảng Nguyên không còn giữ nổi bình tĩnh, thậm chí có phần hoảng loạn, vùng hỗn độn mệnh môn chung quang đang ập tới vang lên những tiếng rầm rã rõ rệt rồi từ từ vỡ nát.

Tất cả do hai tay thi thể đang vạch ra những quỹ tích tà dị, không thể chặn nổi - Nghịch Loạn bát thức.

“Tiểu tử này không thể biết được! Ngay cả Độc Cô Bại Thiên cũng không triệt để hoàn thiện được pháp quyết này, nên không thông suốt.” Quảng Nguyên lầm bầm: “Đó... chắc là bản năng của thi thể. Chắc vậy, Độc Cô Bại Thiên từng trải qua ngàn vạn lần biến đổi, khổ công truy tìm, tuy chưa đến mức chân chính khai sáng ra tuyệt học nhưng thân thể lại có bản năng này. Sức mạnh hùng hậu ẩn chứa tại thể nội bị tiểu tử điều động, thi thể cứng đờ mới có phản ứng thích hợp, động tác theo bản năng được thực hiện...”

Quảng Nguyên tựa hồ đang suy đoán, đồng thời đẩy mình thoát khỏi lo lắng.

Đôi mắt âm u của thi thể tựa hồ bị đôi tay của chính mình hấp dẫn, tụ hết tinh thần chăm chú quan sát, hình như quên mất đại địch Quảng Nguyên ở trước mặt.

Hai tay vẫn vẽ lên những quỹ tích không thể chế trụ, liên tục biến đổi trên không, Nghịch Loạn bát thức đang thi triển.

“Ầm.”

Khu vực hỗn độn vừa kết thành vỡ tan, trời lại hừng lên.

Nghịch Loạn bát thức không thể đoán được.

Trên không trầm tịch, Quảng Nguyên bị cấm cố bên trong, không gian quanh y dần tan đi, quy về vô tận hắc ám hư vô. Thi thể Quảng Nguyên vỡ ra từng thốn, toàn thân dần tan vào hắc ám vô quang.

Nghịch Loạn bát thức xứng danh diệt thế, bản năng của thi thể đã tạo thành hành động kinh thiên.

398. Chương 399: Ngọc Vỡ Lại Về!

Quảng Nguyên siêu tuyệt cũng bị cấm cố chặt chẽ, không thể động đậy.

Đó là thực lực tuyệt đối, là cấm kị tuyệt học khó đoán của đại thần Độc Cô Bại Thiên.

Hỗn độn tan tành, hư không vô tận chìm vào hắc ám, thiên địa hình như nát thành từng mảnh rồi tái tạo lại.

Thân thể Quảng Nguyên bị chấn nát một nửa, từ đùi trở xuống biến mất, luồng sức mạnh đáng sợ vẫn tiếp tục thanh toán bất tử bất diệt chi thể của y.

Nỗi thống khổ khó tả này dễ khiến người ta có cảm giác sợ hãi, thiên địa tối om chìm trong cô tịch vô tận, áp lực khủng khiếp lan tràn khiến Quảng Nguyên cảm thấy uy hiếp của tử vong.

Lúc trước y không tin mình sẽ chết, hay trong thiên địa này có ai diệt được y nhưng giờ không sợ không được, y biết mình sẽ tan biến khỏi thế giới này, trở thành quá khứ vĩnh viễn.

Với y, đó là việc không thể nào, từng đứng trên nhìn xuống chúng sinh, mọi sinh linh đều chỉ là con cò trên bàn của y, nhân loại phát triển trong tầm mắt, nắm được mọi thứ trên thế gian, coi như là người giữ hết mọi thứ của thế giới.

Nhưng giờ lại phải chết trong tay một thi thể, đúng là chuyện thống khổ và bi ai nhất, nếu chết dưới Độc Cô Bại Thiên, y cũng không đến nỗi mất mặt, nhưng đó... chỉ là một thi thể.

Tuy có linh thức của Thần Nam cộng sinh nhưng vẫn không phải là Độc Cô Bại Thiên chân chính.

Cổ thi thể chỉ dựa vào phản ứng bản năng mà xuất ra được Nghịch Loạn bát thức trong truyền thuyết.

Loại cấm kị chi thuật trong truyền thuyết này là thần thông mà trời cao cũng kị húy. Nhưng nó chưa hoàn thiện bởi mãi về sau Độc Cô Bại Thiên mới sáng tạo ra, chỉ thi triển hai lần trước mắt người đời, được coi là một trong những công pháp đáng sợ nhất.

Quảng Nguyên lại là một trong những người may mắn được thấy qua loại công pháp này. Trong lần đại chiến thảm liệt đó, pháp thân của Thiên liên tục bị bát thức ăn mòn...

Mỗi lần nghĩ lại, Quảng Nguyên đều nôn nao, y không nắm chắc đối phó được với tàn khốc công pháp đáng sợ đó nhưng hôm nay đã được thử nghiệm thật sự.

“Độc Cô Bại Thiên...Lẽ nào ngươi không chết? Loại cấm kị tuyệt học này vì sao còn hiện thế? Vì sao như vậy, nó vốn không tồn tại trên thế gian.”

Quảng Nguyên nói dứt lời thì nửa thân dưới đã hoàn toàn tan biến, thượng thân cũng sẽ chung số phận trong khoảnh khắc, y biết Độc Cô Bại Thiên đã chết nhưng.... quả thật có nhiều điều nghi vấn. Bản năng của thi thể xuất ra quá chân thật, hết như.... Độc Cô Bại Thiên thật sự sống lại, tự thân thi triển.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang lên trong hắc ám vô tận, ngực Quảng Nguyên vỡ tan hóa thành điểm điểm quang hoa tan vào bóng tối, chỉ còn lại cái đầu khiến cảnh tượng thêm phần khủng khiếp.

Y cũng muốn phản kháng nhưng đang trọng thương, mà dù trong lúc hoàn toàn khỏe mạnh cũng không nắm chắc đối phó được Nghịch Loạn bát thức, nữa là bây giờ.

“Ầm.”

Lại có tiếng nổ, đầu Quảng Nguyên nát tan, bộ óc vỡ vụn trôi nổi trên không. Nghịch Loạn bát thức xúng danh thần quỷ mạt trắc.

Bóng tối vô tận lặng ngắt.

Tiếng nổ sau cùng vang lên, óc Quảng Nguyên vỡ vụn, triệt để tan biến vào hắc ám. Ngoài xa, Phương Hoàng thiên nữ và Long Bảo Bảo nhìn nhau, tỏ vẻ không tin nổi, họ biết Quảng Nguyên còn tồn tại mãi sau này, nhưng bây giờ... sao lại tan nát thế này? Y tựa hồ đã bị tiêu diệt, lẽ nào lịch sử bị cải biến?

Chuyện đó... mà thật sự xảy ra, ắt thành một sự kiện cực kỳ trọng đại, một đại nhân vật nắm trong tay vận mệnh vô số người bị giết trong dòng lịch sử, tất nhiên sẽ xảy ra vô số bão táp, thật không hiểu tương lai sẽ tạo thành biến hóa đáng sợ thế nào.

Yên lặng cùng cực.

Thinh không âm u, trong vũ trụ rộng lớn chỉ có thời gian chậm chậm trôi đi trong vĩnh hằng cô tịch.

Khoảng khắc dài như cả thế kỷ, không biết trôi qua bao lâu, trong bóng tối vô tận lóe lên ánh sáng mờ mờ lập lờ như đom đóm.

Đoạn thần quang chói lòa bùng lên, rực rỡ cả phiến hư không, tiếng hú chói lói cất lên.

“Tên tử quỷ Độc Cô Bại Thiên kia, dám hủy diệt bản nguyên chi thể sinh ra trong hỗn độn của ta.”

Là tiếng Quảng Nguyên, pha lẫn bi thiết và phẫn hận, ai cũng nghe ra y gần như bị phế, vĩnh hằng bất diệt thể tiêu tan khiến thực lực đại giảm.

Nếu linh thức không đủ mạnh, lại thêm dị bảo được ngưng luyện tại hồn phách, chắc chắn y đã triệt để tiêu tan.

Một viên châu lấp lánh trôi nổi trong vùng sáng, dao động năng lượng hùng hồn tràn ra từ trong viên ngọc.

Nơi Quảng Nguyên đứng sáng lóa nhưng chỗ thi thể Độc Cô Bại Thiên vẫn âm u, dưới ánh minh châu sáng rực càng tỏ ra quái dị, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy được thi ảnh. Nghịch Loạn bát thức đã ngừng thi triển, hai tay Độc Cô Bại Thiên dừng lại trên không, giữ nguyên tư thế kì quái, xem ra cảm kích bát thức vẫn chưa thi triển xong đã đột ngột đình chỉ liễu vận chuyển.

Tàn khuyết tâm pháp dấu sao vẫn có nhược điểm, trong giây phút quan trọng vẫn chừa cho Quảng Nguyên thời khắc lấy hơi.

“Gì vậy?”

Thi thể Độc Cô Bại Thiên đột nhiên mở miệng nói ra một câu khiến tình hình càng thêm quỷ dị, thân thể vẫn phát ra tử vong khí tức, trong mắt toàn là tử quang.

Quảng Nguyên giận quá hóa cười: “Tiểu tử ngươi quả nhiên không chết, lại dung nhập vào thân thể tử quỷ Độc Cô Bại Thiên. Nói mau vì sao ngươi thi triển được Nghịch Loạn bát thức. Không, không phải ngươi thi triển, nói mau, vừa này xảy ra chuyện gì?”

Thi thể vẫn lạnh tanh, bình tĩnh đáp: “Ta cũng không biết, mà chỉ biết hôm nay ngươi phải phế một nửa tu vi.”

Lời vừa dứt, tử vong khí tức khê thu lại, trên không trung truyền ra dao động tinh thần của Thần Nam, không còn vẻ tử khí trầm trầm như vừa nãy nữa. Hắn chăm chăm nhìn viên châu lấp lánh trong tay Quảng Nguyên: “Đây hình như là...”

“Sức mạnh của Thiên.” Quảng Nguyên cười lạnh: “Kẻ muốn giết ta sau cùng đều chết. Ngươi đã thấy minh châu của ta, cũng biết không thể phế nổi bản nhân. Đây là thiên châu, có thể nối liền với sức mạnh của Thiên, muốn giết ta phải diệt Thiên đã.”

“Thiên châu?” Thần Nam tỏ vẻ nghi ngại đoạn bình tĩnh đáp: “Được, để ta thử xem.” Hắn tựa hồ lặng như lòng giếng, trong lúc sinh tử đối quyết ắt phải bỏ hết hoàn cảnh ra ngoài.

“Hừ, để ta xem ngươi phá thần thoại thế nào, nếu Độc Cô Bại Thiên tự thân đến ắt ta không có gì để nói nhưng dựa vào tiểu tử ngươi không chế thi thể y thì đừng mơ mộng nữa.” Đoạn y hình như nghĩ ra gì đó: “Tiểu tử ngươi... sao lại nhập vào thi thể Độc Cô Bại Thiên được?”

Lúc đó vòm không sẫm lại, hăm ám vô tận che lấp hư vô, duy có thiên châu vẫn như vầng thần nguyệt soi sáng một góc, nhưng cũng chỉ giữ gìn được linh hồn Quảng Nguyên.

Nghịch Loạn bát thức, uy chấn Thái cổ.

Đại địa mệnh mang rung lên.

Đoạn một cỗ sức mạnh không thể dò nổi tràn về phía thiên châu.

Nhưng quái sự xảy ra, thiên châu mở toang một thần bí thông đạo, nơi tận đầu không biết nối với địa phương nào, năng lượng không hiểu nổi mức độ từ từ dâng lên.

Hủy diệt chi lực của Nghịch Loạn bát thức lại cấm cố hồn phách Quảng Nguyên, thông đạo thần bí mạc trắc đột nhiên xạ ra hào quang nhưng chỉ sát na sau đã tan biến cách Quảng Nguyên chừng ba thước. Đủ thấy Nghịch Loạn bát thức đáng sợ thế nào, ngay cả sức mạnh của Thiên cũng bị nuốt chửng vô thanh vô tức.

Thần bí thông đạo lấp lánh hào quang, tựa như nối với một thế giới cực kì thần dị, nháy mắt đã đẩy lên năng lượng cuồng bạo, mạnh hơn lần trước không biết bao nhiêu lần.

Sức mạnh của Nghịch Loạn bát thức do thi thể Độc Cô Bại Thiên xuất ra bị chặn lại, đương nhiên chỉ tạm thời nhưng luồng đại lực tiến tới chậm hẳn.

Quảng Nguyên cả kinh, biết rằng đại sự đã hỏng.

Thi thể lại lao tới, tịnh không e ngại gì thiên châu.

“Quảng Nguyên, hôm nay dù thế nào ta cũng khiến ngươi phé mất một nửa.” Thần Nam lên tiếng.

Đột nhiên thi thể Độc Cô Bại Thiên bùng lên ô quang tà dị, đồng thời với lúc thi triển Nghịch Loạn bát thức, y cũng lao vào thần bí thông đạo.

Một tiếng nổ chấn động lục giới vang lên, tuy phạm vi tác dụng chỉ trong một thông đạo nhưng dao động vượt xa tưởng tượng.

Thông đạo do thiên châu mở ra liền sập xuống, thiên châu ảm đạm hẳn liên tục rung lên trong linh hồn Quảng Nguyên, y gầm lên điên cuồng, lòng lạnh ngắt, hồn phách bị sức mạnh đáng sợ đánh trọng thương.

Lúc này, Thần Nam khỏe mạnh từ trong thi thể tiến ra, tất cả xảy ra quá đột nhiên, hắn hoàn toàn không hề hấn gì.

Thi thể mất chỉ đạo từ Thần Nam nhưng không đình chỉ vận chuyển, Nghịch Loạn bát thức vẫn thi triển, đạo thần bí thông đạo còn lại cũng bị hủy diệt.

Quảng Nguyên vứt tất cả, vong mệnh bỏ chạy, trước lực khôi phục thực lực, y không muốn đối phó với Nghịch Loạn bát thức.

Thi thể Độc Cô Bại Thiên không ngăn y, hình như mất đi năng lực hành động. Thần Nam cũng không cản, bởi đây là cổ đại, không có Độc Cô Bại Thiên, hắn không thể thi triển thần lực. Hiện tại hắn không thể dung nhập vào thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Lúc Quảng Nguyên biến mất đã lâu, trời cao mới đột ngột vỡ ra, thi thể Độc Cô Bại Thiên chìm xuống dưới đất.

Mặt đất chìm xuống, hỏa sơn phun trào, mặt biển gầm gào, thi thể Độc Cô Bại Thiên chìm sâu vào lòng đất Đông thổ, không còn thấy tung tích.

Thần Nam quát: “Chúng ta đi nào, về hiện thực.”

Lối về bị cấm cố đã được Nghịch Loạn bát thức mở toang. Thần Nam, Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo, cùng Không Không và Y Y như mấy vì sao băng vạch ngang bầu trời quay về thế giới hiện thực.

Trên đường về, Thần Nam hô to: “Các người nhớ lấy địa điểm đại chiến vừa rồi, lúc về chúng ta sẽ đào thi thể Độc Cô Bại Thiên.”

399. Chương 400: Tiếp Ứng

Đi trong đường hầm thời không, Thần Nam vô vàn cảm khái, năm xưa hắn chỉ là một tu luyện giả nhỏ nhoi hành tẩu tại Nhân gian giới, nào ngờ có ngày lại đủ khả năng xuyên qua thời không?

Ngày đó, hắn ngưỡng vọng thần linh nhưng hiện tại ngày nào cũng thấy thần tiên, cùng giao du với họ, ngược lại rất hiếm thấy được phạm nhân.

Nghĩ lại cũng thấy hợp lý, mỗi người có vòng đời riêng, những vòng đời khác nhau sẽ gặp gỡ những nhóm người khác nhau.

Lúc đạt đến một cao độ, ngoảnh đầu lại mới phát hiện những những trải qua đều trôi xa, tiến vào một vùng thiên địa mới, tiếp xúc với người và vật đều là những thứ mới mẻ.

Càng lên cao, càng tiến vào những lĩnh vực mới, những người bên cạnh cũng không ngừng biến hóa, họ đều là những kẻ cùng cảnh giới với mình.

Suy nghĩ cặn kẽ là lí giải được.

Nhưng lúc ngoảnh lại, điều khiến hắn kinh ngạc là những thần linh mà hắn từng ngưỡng vọng thật ra chỉ thể là cùng, tất cả thoảng qua như giấc mộng.

Những nhân được lòng hắn coi là truyền thuyết đều hiện ra bên mình, trong quá khứ có bao giờ tưởng tượng được lại có ngày thành bạn, thành địch của họ, cùng họ đứng trên một thể giới.

Ánh sáng hỗn độn lóe lên, Thần Nam, Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo và hai tiểu quý tinh ranh đã xuyên quan thời không quay về hiện thực.

Cùng lúc, hư không vỡ tan, một tấm hàn quang âm u trải ra, tạo thành dao động khủng khiếp, cắt đứt lối tiến lên của họ.

Màn thanh quang lạnh lẽo đó lưỡi dao, lại như hồ nước u tịch, lạnh lẽo rợn người.

“Hắc Thủ Quảng Nguyên.” Phượng Hoàng thiên nữ kêu lên kinh hãi.

“Đầu heo muối.” Long Bảo Bảo cũng kinh hãi trợn trừng hai mắt.

Họ đều cảm thấy khí tức của Quảng Nguyên.

Thần Nam cả kinh, Quảng Nguyên quả thật quá ư thần thông quảng đại, đuổi tới tận đây. Lẽ nào y từ Thái cổ thời kì quay về đây, chặn họ lại rồi triệt để tiêu diệt?

Không thể nào, y quyết không mạo hiểm đến thế, hơn nữa lại bị đại thần Độc Cô Bại Thiên đánh tan bản thể, sao dám tiến đến tương lai giết người.

Nhưng... hiện tại vì sao...

Đột nhiên Thần Nam nhớ đến Hắc Thủ Quảng Nguyên trong thế giới hiện thực, y không bị tiêu diệt trong lịch sử, lại từng trọng thương Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Thiên Ma, được coi là một trong những nhân vật mạnh nhất thế giới hiện thực.

Hiện tại... chắc là Quảng Nguyên từ hiện thực quay về cổ đại, ở đây đợi sẵn.

Chắc là vậy.

Ở cổ đại, bọn Thần Nam ít nhiều đã thay đổi đôi chút, trăm vạn sinh hồn bị diệt cũng không phải vô dụng, Quảng Nguyên trong hiện thực chắc cũng nhận ra gì đó nên xuất thủ trước phong ấn lối về của họ. Hiện tại y dùng hủy diệt chỉ quang chặn đường, quyết nhúng tay giết bằng được cả nhóm.

Trong hiện thực, thân thể Quảng Nguyên xuất hiện từng vết nứt, huyết dịch ly ti chảy ra, bản thân tại Thái cổ thời đại bị hủy diệt khiến y như bị sét đánh.

Từ lịch sử quay về, bản thể của y gần như tan nát nhưng còn giữ lại được một phần để ngày sau tu thành hậu thiên chi thể dung hợp với tiên thiên tàn thể trong hỗn độn.

Nhưng bây giờ, do Thái cổ xảy ra kịch biến, tiên thiên tàn thể mà y bảo lưu trong hậu thiên thể hoàn toàn tan nát khiến y hiểu trong lịch sử đã xảy ra biến cố gì đó mới khiến mình trọng thương.

Vết nứt trên trán y càng lúc càng lớn, sau cùng rú vang, dùng tuyệt thế đại thần thông đẩy về quá khứ, chặn đường bọn Thần Nam.

Thân thể bị trọng thương, y tính toán đơn giản cũng biết được tiền nhân hậu quả, liền giận điên người, hóa ra là mấy kẻ bị mình phong tỏa tại thời không gần với Thái cổ. Không ngờ đối phương lại thoát khỏi truy sát, ngược lại phá tan bản thể trong hỗn độn của mình.

Thanh quang mệnh mang, sát khí xung thiên, ngăn cản bọn Thần Nam khiến họ rơi khỏi đường hầm thời không, xuất hiện tại Đông thổ đại lục.

Quảng Nguyên trong thế giới hiện thực lộ ra thân ảnh xanh lè, khắp thân mình là những vết nứt, tỏ ra vô cùng đáng sợ.

“Không ngờ loại tạp nư như các ngươi lại khiến ta trọng thương, nhưng tất cả sẽ kết thúc, lần này ta xem còn ai cứu được các ngươi.” Y cực kỳ phẫn nộ, đứng trong làn thanh quang nên được bảo vệ chặt chẽ.

“Đây là cổ đại, ngươi không thể động thủ giết bọn ta, không thể sử dụng sức mạnh.” Thần Nam ung dung ngẩng nhìn hư ảnh đối phương.

“Ha...ha ha... các ngươi hiểu biết nông cạn thật. Không sai, đây là cổ đại, chúng ta đều từ thế giới hiện thực xuyên qua thời không quay về, không thể đối phó với người cổ đại, nếu không chết chắc. Nhưng chúng ta với nhau lại khác, nếu chém giết thì cũng như ở thế giới hiện thực, sống hay chết đều không thành vấn đề, người xuất thủ không bị ảnh hưởng hoặc trừng phạt gì. Như lúc trước, ta xuyên qua thời không phong ấn các ngươi tại thời đại gần Thái cổ, ta đã động thủ nhưng bản thân không hề hấn gì. Chúng ta đại chiến tại cổ đại cũng như thay đổi không gian, tịnh không ảnh hưởng gì to tát.”

Thần Nam cả kinh, cùng là người hiện thực, tương ngộ trong quá khứ lại có thể giết được đối phương mà không thay đổi gì, cũng như hai người trong hiện thực đối quyết.

Xem ra Quảng Nguyên thật sự muốn giết bọn Thần Nam.

Thần Nam nóng lòng, Nghịch Loạn bát thức tuy uy lực vô cùng, xứng danh công tham tạo hóa nhưng hiện tại không có thi thể Độc Cô Bại Thiên, biết tìm đâu ra để thi triển? Hắn đã quan sát kỹ bát thức nhưng không có cách sử dụng.

“Cái bụi lại về với cát bụi, các ngươi sẽ vĩnh viễn thành cát bụi.” Quảng Nguyên quát lớn.

Hung sát chi khí trải ra, hung quang kinh hồn từ bốn phương tám hướng tràn về phía bọn Thần Nam như sóng lớn cuộn cuộn. Thần Nam cả kinh, Quảng Nguyên... còn mạnh hơn cả Hắc Thủ mà hắn gặp tại cổ đại, quả thật đáng sợ.

Nhưng suy nghĩ cặn kẽ lại thấy hợp lý, lúc đó mới trải qua Thái cổ đại chiến những người còn lại đều trọng thương, bảo lưu được chút hơi tàn. Quảng Nguyên là Hắc Thủ trong truyền thuyết, thời gian qua đã lâu nên đã khôi phục được một phần công lực nhất định, đương nhiên vô cùng đáng sợ.

Nhưng Thần Nam không sợ, hắn có thể phản đòn chứ không còn phải bị động trốn tránh như ở Thái cổ. Phương Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo, hai tiểu quỷ Không Không và Y Y đều chuẩn bị liều mạng.

Nhưng lúc đó hư không sáng chói, “ầm” một tiếng, vỡ tan ra rồi Thái Cực Thần Ma đồ hiển hiện, che kín phía trước bọn Thần Nam, giúp họ chặn lại tuyệt thế nhất kích của Hắc Thủ.

Đồng thời, hai thân ảnh cao lớn ẩn hiện trên không, là Sở Tương Ngọc và Thần bí nhân trong Thần Ma lăng viên.

Thần ma đồ lúc xưa mang ba thể thân của Quảng Nguyên đi, hiện tại quay về bên Thần Nam, hiển nhiên ba thể thân đã bị Thần bí nhân và Sở Tương Ngọc giải quyết.

“Sở Tương Ngọc!” Thanh âm Quảng Nguyên cực kỳ lạnh lẽo: “Đệ ngũ giới quân vương trong truyền thuyết, muốn đấu một trận với ta sao?”

“Hừ, trước mặt ta ngươi chả là cái gì, không cần ra vẻ.” Sở Tương Ngọc lạnh giọng, đệ nhất nhân của thất quân vương vô cùng tự tin.

“Hừ,” Quảng Nguyên hừ lạnh, “Đấu với ta chắc ngươi biết hậu quả. Trước đây ta còn tránh né chứ bây giờ ngươi muốn thì cứ đến đấu một trận.” Đoạn y nhìn Thần bí thanh niên đứng cạnh Sở Tương Ngọc, tỏ vẻ không hiểu: “Vì sao... ngươi là ai? Sao ta lại có cảm giác từng biết ngươi?” Thần bí thanh niên cười tươi rói, lộ ra hàm răng trắng bóng nhưng trên mặt vẫn che một làn mê vụ khiến người ta không nhìn hay đoán ra được.

“Tôn thiên, kính địa, trối người!” Quảng Nguyên quát vang, thanh quang mệnh mang tỏa ra chụp lấy thanh niên.

“Vô thiên vô pháp, nhất phá, lại phá, vạn pháp phá!” Thần bí thanh niên quát khê, sinh tử lưỡng cực khí tức tràn ra đánh bật thanh quang.

Quảng Nguyên lạnh lùng nhìn đối thủ không nói gì, tựa hồ muốn xem tâm lý địch nhân ra sao.

Cách đó không xa, Thần Nam, Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo định xông lên, hiện tại họ có thể thi triển sức mạnh, sớm đã không nên nổi.

“Đột ngột quá, hiện tại còn chưa đến lúc kết thúc với ngươi.” Thần bí nhân lên tiếng: “Chúng ta cùng lùi, bằng không chắc ngươi biết hậu quả.”

“Hừ,” Quảng Nguyên hừ lạnh. Bất quá mọi việc không vì hai bên kị huy lẫn nhau mà hòa hoãn dừng tay, Sở Tương Ngọc đã động nộ, sớm muốn cùng Quảng Nguyên đấu một trận, cơ hội hôm nay khó gặp, làm gì có chuyện bỏ qua.

“Đi.” Thần bí thanh niên quay qua bọn Thần Nam quát vang, đồng thời y cũng quay về thế giới hiện thực, thân ảnh mờ dần.

Trận chiến giữa Quảng Nguyên và Sở Tương Ngọc vô cùng kịch liệt, dần trải khắp đường hầm thời không, Thần Nam loáng thoáng cảm ứng được sức mạnh kinh hồn liên tục bùng lên cạnh hai người đó, đuổi theo bọn hắn.

Thời gian như nước, mọi người xuôi dòng, thoáng sau đã thấy ánh sáng lóe lên, họ quay về thế giới hiện thực, thời gian đã khớp nhau, còn địa điểm chính là Thần Ma lăng viên.

“Ầm.”

Quảng Nguyên lùi lại, sắc mặt Sở Tương Ngọc cũng đỏ bừng, liên tục thoái lui.

Quảng Nguyên cười lạnh: “Ồ đây... dưới lòng đất hình như cổ quái thể nào ấy, tựa hồ là tổ mạch chi căn của Đông đại lục, cũng như vạn dòng đều chảy về biển cả. Hỗn độn bản nguyên chi thân của ta bị diệt khiến tâm sinh cảm xúc, cảm giác được có người cư trú trong tổ mạch này.”

400. Chương 401: Kích Hoạt Tổ Mạch

Trên đời, vạn dòng sông đổ về biển.

Linh mạch cũng vậy, đây là nơi linh mạch tụ về, nhưng rất khó bị người khác nhận ra bởi đã bị người ta dùng đại pháp lực che giấu, không để tâm, ắt khó lòng cảm ứng.

Thần bí nhân ở đây đương nhiên có lý, ngay cả thủ mộ lão nhân cũng ở lại Thần Ma lăng viên mấy ngàn năm, cũng vì nguyên nhân sâu xa này.

Thần Nam chợt hiểu, Thần Ma lăng viên không đơn giản là một lăng viên, phía dưới còn ẩn chứa những bí mật không ai biết.

Thần quang xanh biếc của Quảng Nguyên tràn ra, hỗn độn thần mang từ trên không trùn xuống Thần Ma lăng viên. SoÌ0 Tương NgoÌc toan ngăn lại, Thần bí thanh niên kéo y, không để y bám theo.

Quảng Nguyên hừ lạnh, không thèm để ý, tỏ ra vô cùng tự tin: “Thiên thượng địa hạ, ta đều đi, trên đời không có nơi nào ngăn bước được ta.”

Đoạn, y xông tới, thân thể loáng lên, tiến xuống lòng đất.

Sắc mặt SoÌ0 Tương NgoÌc đen ngòm, dù y là Tuyệt Đại quân vương nhưng vẫn lộ vẻ dao động, giận dữ nói: “Nhìn bộ dạng ‘lão tử thiên hạ đệ nhất’ đó là ta muốn lấy giày và cho hấn mấy cái đến lúc hấn không chỉ thổ máu mà thổ cả đờm mới dừng tay.”

Thần Nam đồng cảm, Long Bảo Bảo cũng thế, gật gù: “Tiểu Ngọc nói rất đúng.”

Giọng nó rất nhỏ nhưng làm sao thoát khỏi tai Tuyệt Đại quân vương, tức thì lửa bốc lên ngàn ngút, hai mắt bắn ra hung sát diễm quang, trừng trừng nhìn Long Bảo Bảo: “Tiểu mê hồ ngươi muốn bị tịch diệt chăng?”

“Àm.”

Trong Thần Ma lăng viên tràn lên hào quang sáng chói, mặt đất rung lên, phảng phất như xảy ra địa chấn, mọi bia mộ trong lăng viên đều rung lên. Các thần ma thì thể cự quây, tựa hồ muốn chui ra.

SoÌ0 Tương NgoÌc và bọn Thần Nam không hiểu gì, quan sát với vẻ kinh dị, Thần bí thanh niên lại vô cùng bình tĩnh, hình như mọi việc đều xảy ra theo ý liệu.

Từ dưới lòng đất vang lên tiếng gầm phẫn nộ: “Trận, ở đâu cũng là trận! Âm dương trận, Li hỏa trận, Luyện ngục trận..... Cửu thiên thập địa tuyệt diệt đại trận. Chết tiệt, muốn giết ta hả, không có cửa đâu.”

“Àm, âm, âm.”

Lòng đất truyền lên dao động đáng sợ trong tiếng nổ ầm ầm, hiển nhiên Quảng Nguyên đang gặp phiền phức.

“A... chết tiệt.”

“Ha ha...” SoÌ0 Tương NgoÌc cười vang, tựa hồ vô cùng khoái chí.

Bọn Thần Nam, Long Bảo Bảo cũng tỏ ra thống khoái, tên cuồng vọng Quảng Nguyên đang chịu khổ dưới lòng đất đúng là sự kiện khiến người thoải mái.

Dưới mặt đất đang phát sinh xung đột kịch liệt, nếu không phải Thần bí thanh niên dùng đại pháp lực giữ lại, chắc rằng mặt đất sẽ dậy sóng như mặt biển.

Từng trận hỗn độn thần quang từ lòng đất chiếu lên, hiển nhiên Quảng Nguyên đang chịu áp lực lớn, tả xung hữu đột. Trong Thần Ma lăng viên, hầu hết thần ma thì thể định bạo loạn song bị Thần bí thanh niên trấn áp.

SoÌ0 Tương NgoÌc cười lạnh: “Ta định dùng bàn chân tặng cho hấn mấy ấn kí trên mặt, hôm nay không phải ta đích thân động thủ nhưng đúng là thống khoái.”

Y quay lại nói với Thần bí thanh niên: “Ta và ngươi cùng xuất thủ bây giờ, có diệt được hấn?”

Thần bí thanh niên lắc đầu không đáp.

SoÌ0 Tương NgoÌc nghiêng rằng: “Chúng ta đều nguyên khí đại thương, chưa hồi phục được, tựa hồ không thể giết nổi hấn. Hiện tại hấn tạm thời bị khống, liều mạng ắt lưỡng bại câu thương nhưng để hấn thoát thì đúng là bất cam.”

Thần bí thanh niên lên tiếng: “Hấn chết chắc nhưng không phải bây giờ. Hiện tại chúng ta có thể xuất thủ nhưng không cần vội.”

“Ha ha... được, ta vẫn đợi cơ hội này.” Đoạn SoỈ0 Tương NgoỈc định lao xuống, Thần bí nhân cản lại: “Đợi chút, còn có một cái hố sâu đợi hấn nhảy vào.”

Cùng lúc, dưới lòng vang lên tiếng long ngâm, cả Đông thổ đại lục khê rung lên, mọi linh sơn đều xuất hiện dị tượng, hào quang vạn đạo, màu sắc rực rỡ.

SoỈ0 Tương NgoỈc kinh hãi: “Tổ mạch...tổ mạch bị kích hoạt?”

Thần bí nhân im lặng gật đầu.

SoỈ0 Tương NgoỈc vô cùng kích động: “Đúng là ... không dám tin.” Đoạn y cười vang: “Ha ha... tổ mạch được kích hoạt, sau này đối kháng với thiên đạo càng tăng thêm phần thắng. Có người ngủ trong tổ mạch chăng?” Rồi nhìn Thần bí nhân chăm chăm: “Chắc không phải người?”

Thần bí nhân không đáp.

Lúc đó dưới lòng đất lộn nhào, dù Thần bí thanh niên dùng đại pháp lực chặn lại nhưng vẫn cảm thấy dưới đó có dao động khủng khiếp, năng lượng va nhau khiến tất cả sụp đổ.

Các loại tuyệt diệt trận pháp đánh cho Quảng Nguyên thất điên bát đảo rồi tổ mạch được kích hoạt khiến sức mạnh hùng hồn bùng lên, mạch căn hình rồng lập lờ...

Sau cùng Quảng Nguyên quát vang: “Chết tiệt, vì sao lại thế này, ta không tin người làm gì được ta.” Nói đoạn y không lùi mà tiến, lao thẳng tới.

Nhưng vừa tới chỗ “rồng ngẩng đầu”, Quảng Nguyên bị đánh tan, mất rất nhiều tâm lực mới hợp được thân thể, y phần nộ nhưng đành bó tay lui lại. Đây là chủ mạch của đại lục, dù y pháp lực thông thiên cũng không ngăn được đại lực của nguồn gốc linh căn cả Đông thổ.

Nửa thời thần sau, Thần bí thanh niên nói với SoỈ0 Tương NgoỈc: “Chuẩn bị xuất thủ.” Rồi vẫy tay với Thần Nam: “Người cũng tới đây.”

Thần Nam lướt tới gần, Thần bí thanh niên nói: “Chốc nữa người làm chủ lực, ta và SoỈ0 Tương NgoỈc sẽ tạm thời chế trụ Quảng Nguyên, người dùng Thần ma đồ dẫn lực tổ mạch đánh vào hấn.”

Lúc đó Quảng Nguyên cũng xông khỏi các loại trận pháp đáng sợ, định thoát khỏi lòng đất. Nơi tổ mạch trầm tịch quá kinh khủng, vô số trận pháp bảo vệ đều là tuyệt sát chi trận, kẻ nào xông vào tất chết.

“Bắt đầu đi.”

Thần bí thanh niên quát vang, cùng SoỈ0 Tương NgoỈc ra tay. Hào quang sáng chói phát ra trùm lên Thần Ma lăng viên, vừa hay Quảng Nguyên xông ra, thoáng chốc bị hào quang giữ chặt trong lăng viên.

Thần Nam quăng Thần ma đồ xuống lòng đất, vô tận linh lực tràn lên, Thần ma đồ như một viên long châu dẫn thần lực từ long hình tổ mạch ập vào Quảng Nguyên.

Thông qua thần quang vô tận, Thần Nam nhìn xuống lòng đất, thoáng chốc nhìn thấy nửa thân thể tan nát nằm dưới đó, lẽ nào thật sự có người đang ngủ trong tổ mạch?

Hào quang chiếu rọi thiên địa, nửa khắc trôi qua, Quảng Nguyên mới đột vây được, không ai biết y bị thương cỡ nào bởi y chỉ để lại một tiếng gầm phẫn nộ.

Thần bí thanh niên không truy cản, nhìn theo bóng Quảng Nguyên biến mất: “Trước khi Thái cổ chư thần quay lại, hấn không thể hồi phục nguyên khí. Hấn chết chắc.”

SoỈ0 Tương NgoỈc không hiểu đạt được hiệp nghị gì với thanh niên mà lập tức quay về đệ ngũ giới.

Còn mấy vị quân vương phe ĐuỈc MaỈnh, không hiểu sao trong ngày đó đều tiến vào đệ lục giới trong truyền thuyết, hình như vội vàng đào tẩu.

Nhân gian giới tựa hồ yên tĩnh lại, mọi phân tranh đều tan biến, cảnh tượng trở lại tường hòa như trước.

Nhưng những người nhạy cảm đều biết đó là an tĩnh trước cơn mưa gió.

Rời khỏi Thần Ma lăng viên, Phượng Hoàng thiên nữ bay về Thần Phong học viện, tựa hồ muốn tìm lại kí ức, lại như muốn tách làm đôi.

Thần Nam mang Long Bảo Bảo cùng hai tiểu quỷ tinh ranh tìm thi thể Đồiꣳc Cô Baꣳi Thiên tại trung tâm Đông thổ đại lục nhưng dù họ đã xuống sâu ngàn trượng, dùng đại thần thông tìm từng góc ngách vẫn không phát hiện được gì.

Lúc ở gần Thái cổ, chiến trường giữa bọn hắn và Quảng Nguyên ở đây nhưng không thấy bóng dáng thi thể Đồiꣳc Cô Baꣳi Thiên.

Tuy từ Thái cổ đến giờ trải qua vô vàn năm tháng nhưng Thần Nam biết thi thể Đồiꣳc Cô Baꣳi Thiên không thể bị hủy diệt, đó là vĩnh hằng bất diệt thể.

Hắn cũng nghĩ đến người ngủ trong tổ mạch nhưng hắn thoáng thấy đó là nửa thi thể mà của Đồiꣳc Cô Baꣳi Thiên vẫn hoàn hảo, hơn nữa chìm xuống trung tâm đại lục.

Sau cùng hắn quay về Nguyệt lượng.

Tất cả lại yên bình, hắn định vào Thần ma đồ xem tình hình khôi phục của Vũ Hình nhưng lúc đó lại thấy Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, còn cả Long Vũ cùng xuất hiện tại Thần gia tiên viên.

Hắn sửng sốt, gần đây đã cố tình không nghĩ đến tình cảm nữa nhưng biết rằng cuối cùng vẫn phải đi đến kết quả, quan hệ với mấy nữ tử đều vô cùng phức tạp, nhất thời hắn khó lòng yên tĩnh được.

Cùng lúc, Ngũ tổ phải người đến tìm, nói có đại sự cần thương lượng.

Hắn vội đến chỗ hai vị lão tổ tu luyện, hỏi: “Hai vị lão tổ, thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn Ma Chu0 đến đệ tam giới đã có tin tức.”

401. Chương 402: Viễn Tổ Muốn Sống Lại

Lúc đó, họ đang lạnh lùng ngồi trong nghị sự sảnh, không hề có con cháu Thần gia phục thị, mấy dặm quanh đó cũng không ai lại gần, càng tạo thành vẻ yên tĩnh đặc biệt.

Thần Nam biết đệ tam giới có tin truyền về, khả năng quan hệ trọng đại, bằng không hai vị lão tổ không tổ ra nghiêm trọng như vậy.

“Hai vị lão tổ, thật ra có chuyện gì? Tin tức từ đệ tam giới thế nào, chẳng lẽ lại có người từ đó quay về Nhân gian?” Thần Nam mang trong lòng không ít nghi vấn, thấy thần tình hai lão ngưng trọng như vậy nên rất muốn biết tình hình.

“A.” Ngũ tổ trầm trọng thở dài, thần sắc vô cùng phức tạp, tựa hồ khó nói ra, Tứ tổ trầm mặc ngồi một bên.

Tim Thần Nam đập thình thịch, biết có việc không hay xảy ra, gấp gáp gào lên: “Phải chăng phụ mẫu cháu xảy ra chuyện gì?”

Nhất đại thiên kiều Thầ0—n Chiề0?n năm xưa dùng đại thần thông, đại nghị lực mà hóa thành thần tính và ma tính Thầ0—n Chiề0?n. Thần tính Thầ0—n Chiề0?n mang thê tử vào đệ tam giới trước còn ma tính Thầ0—n Chiề0?n cùng bọn Ma Chu0 tiến vào trong Vô thiên chi nhật. Trong lòng Thần Nam vẫn nhớ họ, nói đến đệ tam giới, việc đầu tiên là lo lắng an nguy của hai người.

Ngũ tổ lắc đầu thở dài: “Không cần lo lắng cho phụ mẫu cháu, y đúng là nhân kiệt xuất sắc nhất Thần gia.”

Thần Nam thở hắt ra một hơi: “Vậy là chuyện gì? Hai vị lão tổ đã mời cháu đến đây, xin cứ nói thẳng ra.”

Hắn có dự cảm không lành, tựa hồ sẽ có việc gì đó phát sinh với bản thân.

Tứ tổ lên tiếng, thanh âm trầm trầm, mỗi chữ đều gõ vang trong lòng Thần Nam: “Viễn tổ chỉ hồn có thể triệt để sống lại nhưng... cần...”

Chỉ mười mấy chữ nhưng vang bên tai Thần Nam khác nào ngũ lôi oanh đỉnh, hẳn biết sớm muộn gì cũng có ngày này nhưng không ngờ đến đột nhiên như vậy.

Trước đây hẳn chắc sẽ không do dự cự tuyệt ngay nhưng từ khi cảm thị Thần gia bát hồn, hẳn đã lay động.

Tâm trạng hẳn bàng hoàng, lẽ nào vận mệnh đã được chú định, sinh ra cho Viễn tổ sống lại?

Không.

Mệnh không do trời! Câu này thường do những thiếu niên hận đời gào thét, quả thực bây giờ hẳn cũng muốn hét lên như thế, không muốn giao vận mệnh vào tay người khác nắm giữ, tự mình phải giữ lấy.

“Hai vị lão tổ, hiện tại cháu không thể chết được, bằng không sẽ ân hận vô cùng, còn nhiều việc cháu phải làm, thấy Vũ Hình sống lại, thấy hài như trưởng thành. Giờ không ai có thể khiến cháu chết được, các vị có thể mắng cháu là tử tôn bất hiếu, là phản đồ nhưng cháu không thể thỏa hiệp.”

Lời như chém đinh chặt sắt.

Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời thở dài, Ngũ tổ nói: “Chúng ta cũng không muốn thế, nhưng... bát hồn đã tan mới có được kết quả này, đến cuối cùng lại... tay trắng.”

Tứ tổ cũng nói: “Thần Nam, không ai hi vọng cháu chết, cha con cháu là những người kiệt xuất nhất của Thần gia, từ thừa thanh niên đã bước vào hàng ngũ cường giả tuyệt đối. Nhưng... nhưng...”

Thần gia Viễn tổ thật ra là cao thủ thế nào mà khiến Thần gia phải chịu trả giá lớn như thế? Đến giờ Thần Nam vẫn nghi vấn, Thần gia bát hồn có ai không là nhân kiệt? Nếu họ còn sống, tu luyện đến giờ, chắc hẳn đã xuất hiện thêm tám nhân vật lay trời chuyển đất.

Thần tổ vì sao mà chết, nhân vật cần tới mười chiến hồn cực mạnh mới sống lại được chắc lúc sinh tiền pháp lực vô biên, ai khiến Viễn tổ mất mạng?

“Có đáng không?” Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng nhưng đến sau rốt hẳn chỉ hỏi được hai vị lão tổ có mấy từ.

“Có đáng không?” Hai lão tổ cũng hỏi lại, sau cùng trong mắt họ lấp lánh ánh lệ, thật sự đáng không? Cha anh họ đã bỏ ra sinh mệnh, đều vì... Viễn tổ trong truyền thuyết.

Tứ tổ cảm thán: “Theo tình thân, tử tôn chúng ta nên làm thế, xét về mặt chiến lực, Viễn tổ mà sống lại ắt Thần gia sẽ lên đến đỉnh điểm trong hàng ngũ lục giới. Chiến lực của một mình Viễn tổ mạnh hơn thập hồn cộng lại.”

“Viễn tổ vì sao lại chết?” Thần Nam hỏi thẳng, Viễn tổ đã mạnh thế sao lại tử vong được! Đồng thời, hẳn nhớ lại trận chiến thảm liệt ở Thái cổ, không hề có bóng dáng Thần tổ.

“Cái chết của Viễn tổ quá mờ mịt nhưng không vì thế mà hoài nghi thực lực của Viễn tổ, có dấu hiệu cho thấy một mình Viễn tổ từng diệt một Thiên chân chính, không phải hóa thân. Đương nhiên đó là bí mật được lưu truyền lại, vạn lần cháu cũng không được lộ ra, bằng không sẽ dẫn tới tai họa.”

Thần tình Thần Nam ngây ra, đó... quả là một sự kiện đáng sợ.

Bảy vị quân vương của đệ ngũ giới trong thời đỉnh cao từng liên thủ diệt Thương Thiên, sau đó Hoàng Thiên bị phong ấn, lại nghe nói rằng Thanh Thiên chưa chết... thế gian này có bao nhiêu Thiên? Lẽ nào lục giới sẽ có lục Thiên?

Hẳn từng thấy hóa thân của Thiên nhưng không tin đó là Thiên chân chính. “Thiên” là một danh xưng? Thật ra là dạng tồn tại nào? Có sinh mệnh không, hay là một pháp tắc vĩnh hằng bất biến?

Thật ra “Thiên” đó là gì?

Trong lòng hẳn ôm vô vàn nghi vấn nhưng vấn đề này Tứ tổ và Ngũ tổ cũng không hiểu.

Nói thế nào thì ai cũng biết “Thiên” cũng hùng mạnh kinh nhân, thể hiện cho sức mạnh chí cao vô thượng, Thần tổ diệt được một Thiên, công lực quả thật kinh dị.

Thần Nam nhớ ra một việc: “Hai vị lão tổ nói rằng Viễn tổ có thể sống lại, phụ thân cháu ở đệ tam giới, lẽ nào đã bị các vị không chế?”

Thần lão đại, Thần lão nhị đều tự vào đệ tam giới trước, sau này Tam tổ bị Ma Chuỗi “mời” vào, ba đại thiên giai cao thủ đồng thời xuất thủ, Thái—n Chiếu—n e rằng khó thoát, cả ba lão tổ đều là những người tu luyện vô văn năm tháng.

“Chuyện này... phụ thân cháu không bị chế phục.” Ngũ tổ không biết nên cao hứng hay hổ thẹn, một hậu bối càng lúc càng mạnh, đến độ ba nhân vật mạnh nhất Thần gia cũng không thể hàng phục.

“Các vị định giúp lão tổ sống lại thế nào, dù có cháu cũng chỉ là cứu hồn, còn thiếu một hồn nữa.”

“Việc này... chúng ta sẽ nghĩ cách.” Tứ tổ và Ngũ tổ ậm ừ cho qua, Thần Nam đứng dậy, rít giọng: “Các vị không phải định động đến Long Nhi, Y Y và Không Không đấy chứ?”

Trước khi Long Nhi sinh ra, hắn đã nghe hai vị lão tổ nói rằng nó là cường giả hàng đầu trong thiên địa chuyển sinh, nếu dung nhập vào huyết mạch Thần gia, hòa toàn có thể thay được bất kỳ ai trong số thập hồn.

Hắn có chết cũng quyết không để hài nhi tống mệnh theo, hắn nhìn hai lão tổ với vẻ bất thiện.

“Hiểu lầm rồi.” Tứ tổ và Ngũ tổ không muốn xảy ra những việc kiểu Thái—n Chiếu—n phản lại Thần gia, Ngũ tổ giải thích: “Bọn Long Nhi là hi vọng của Thần gia, chúng ta sao có thể nhẫn tâm để những hài tử mất mạng? Nói thật lòng, chúng ta đã quyết định, Thần lão đại, Nhị tổ, Tam tổ, Tứ tổ, và ta sẽ chấn tan linh hồn, hợp thành một chiến hồn! Tuy chúng ta là những kẻ thất bại bị đào thải nhưng vẫn là những người tiếp cận thập hồn nhất, năm người hợp lại, hồn lực chắc sẽ mạnh hơn của các cháu, nếu như... nếu hồn lực của Viễn tổ ẩn trong thân thể chúng ta đủ mạnh, hi vọng tránh cho cháu khỏi vong mạng.”

Trong lòng Thần Nam đau nhói, đó là huyết mạch thân tình, nếu không đến lúc bất đắc dĩ, có ai nguyện ý trơ mắt nhìn thân nhân đi chết?

Lời nói đó khiến hắn vô cùng xúc động.

“Được rồi, nếu thật sự cần... tương lai cháu sẽ tận lực, trước đó cháu phải gặp phụ mẫu, thấy Vũ Hình sống lại, hài nhi của mình trưởng thành.”

“Ầm.” Cửa phòng tung ra.

“Ai, ai... dám hại cha? Chúng ta sẽ liều mạng?” Tiểu quỷ Không Không mới hơn một tuổi cùng Y Y tiến vào.

Phía sau chúng là Long Nhi ngày càng già dặn, nó vốn là thiếu niên mười lăm tuổi nhưng do thể chất giống hài tử nên dáng vẻ vẫn như lúc bảy, tám tuổi. Nhưng thực lực lên đến mức độ không tưởng ở tuổi đó, gần như là một thiên giai cao thủ.

“Lão tổ tông, chuyện gì vậy mà định giết cha, hôm nay chúng cháu... chúng cháu... phải khi sư diệt tổ!” Không Không bập bễ nói.

Ba hài tử này không phải chỉ nói ra trong lúc nóng giận, thần thái hết sức chân thành.

Long Nhi có vẻ nghĩ ngợi: “Muốn Viễn tổ sống lại nên nghĩ cách khác, nếu phải thương tổn phụ thân, chúng cháu nhất định không đồng ý.”

“Đúng, nếu động đến cha, chúng cháu sẽ tạo phản.” Tiểu tiên tử Y Y cũng không chịu kém.

Thấy ba hài tử như vậy, Thần Nam mỉm cười an ủi, đoạn nghiêm mặt bảo: “Các con lui ra, không cần lo chuyện của ta.”

“Không được, lần này cha phải nghe chúng con, nếu không chúng con không lui.” Không Không và Y Y cật còn nhỏ nên thẳng thắn cự tuyệt.

“Yên tâm đi, chúng ta không hại cha cháu.” Tứ tổ và Ngũ tổ cùng nói.

“Không tin, chúng cháu không đi.” Ba hài tử đồng thanh.

Thần Nam hỏi hai vị lão tổ: “Tin tức từ đệ tam giới truyền về như thế nào? Lẽ nào có người thuận lợi về được?”

Nếu thế đúng là một việc trọng đại, thiên giai cao thủ vào đệ tam giới muốn về còn khó khăn vô cùng.

“Không, nhưng vẫn có tin.” Ngũ tổ không giấu: “Cháu còn nhớ việc Thần lão đại và Thần lão nhị mang song nhân Viễn tổ vào đệ tam giới, một phần hồn lực của Viễn tổ tán tại đó nhưng phần lớn hồn lực ở Nhân gian. Nếu không nắm chắc về được, hai người đó sao dám lỗ mãng xông vào, Thần gia chúng ta biết một khe hở không gian, tuy tạm thời không thể quán thông nhưng dùng bí pháp truyền tin về thì được.”

Tin tức bí ẩn này mà lộ ra ắt sẽ gây thành phiền hà.

“Đệ tam giới thật ra thế nào?” Thần Nam rất quan tâm tới tình hình của bọn Ma Chu.

“Không biết, bọn Thần lão đại không nói rõ chỉ bảo đang loạn, thiên giai cao thủ không cẩn thận là mất mạng ngay.”

Thần Nam đứng phắt dậy cao giọng: “Thế giới tàn phá không hiểu tể luyện được không, hiện tại cháu... muốn có đủ thực lực vào đệ tam giới.”

Hơn vạn năm rồi, hắn rất muốn gặp phụ mẫu.

Bái biệt hai vị lão tổ, hắn một mình đi trong tiên viên, Viễn tổ muốn sống lại, hắn dự cảm thấy đại chiến đang đến gần, buộc phải hành động thôi.

Trong một tòa đình đài phía xa, Mộng Khả Nhi đứng cạnh lan can, nàng được hai tiểu quỷ cho biết Thần Nam muốn vào đệ tam giới.

Thần Nam ngẩng lên, thấy nàng bèn chậm rãi tiến tới, cùng nàng đi vòng quanh tiên viên, hai người không nói gì nhưng lúc này vô thanh thắng hữu thanh, có nhiều việc không cần lắm lời.

Sau cùng, Mộng Khả Nhi lên tiếng: “Muội muốn đi cùng huynh, muội muốn tìm lại sức mạnh, thần thông của Thái Tổ Tuyền Nữ không dễ dung hợp. Á còn sức mạnh thất lạc tại lục giới, ở Nhân gian và Thiên giới? Không tìm thấy nên phải đi giới khác tìm.”

Ngoài xa, hai tiểu quỷ Không Không và Y Y vỗ tay nhìn nhau, mỉm cười. Đạm Đài Tuyền yên lặng bay đến, nhắc chúng mang đi.

“A, mẫu thân trẻ trung xinh đẹp, nếu muốn đi nhớ mang chúng con theo.”

402. Chương 403: Chợt Hiểu

Trên một đỉnh núi của Nguyệt lượng, thần thụ xanh tươi, hoa cỏ thơm nức, màu sắc rực rỡ toát ra mùi rượu thơm dụ người.

Mấy túy quỷ đang uống rượu ca hát, cảm khái đời là mấy nổi.

Tử Kim thần long đã say khướt, liên tục gằm lên khiến thần lang do Thần gia tự nuôi dưỡng là đồng loại đang hú, cũng nhìn trắng hú theo.

Long Bảo Bảo say mờ mắt, lúc lắc đầu, lớn lối: “Đời không ăn nhậu đúng là mất hết thú vị, Tiểu Thiên Thiên đúng là loại không ra gì, lại đi bắt nạt những người thiện lương. Vì sao người bị hại lại là chúng ta? Kỳ thật, với ta mỗi ngày có năm ngàn cặp cánh gà nướng, thêm một ngàn thùng mĩ tửu đã là đời sống hạnh phúc rồi, không cần gì nữa. Nhưng lại có kẻ muốn hất văng cánh gà nướng của ta, đá vỡ mĩ tửu, coi thường cánh gà và mĩ tửu của ta cũng là coi thường ta, nên ta phải phản kháng...”

Long Nhi cũng ôm vò rượu, uốngбет nhè, liú lưỡi: “Ta phải chiến đấu, phải thành mạnh nhất...”

Tử Kim thần long gõ trán nó, mồm sặc mùi rượu: “Chiến đấu cuồng nhân, người chán ốm đi được... đợi lão long ta giới thiệu cho người một mĩ nữ.”

“Ồ, còn việc giữa ngươi và Giai Lệ Ti thì sao?” Long Nhi đã uống nhiều, không buồn để ý mà hỏi lại.

“Còn sao nữa, đương nhiên là êm đẹp rồi, grào...”

“Cái gì mà êm đẹp...” Long Bảo Bảo vỗ ngực: “Ta lấy long cách đảm bảo... những gì ta nói là thật. Ta thấy ... ngươi bị lão bạo long Khôn Đức truy sát, bức ngươi phải cưới còn gái lão, đúng là đáng thương.”

“Ta khinh, tiểu đệ đình người còn chưa phát dục hoàn toàn, sao lại đi nhìn những việc vợ vãn thế? Có phải ganh tỵ với lão long không, có cần ta nhờ Khôn Đức giới thiệu một tiên nữ long cho ngươi. Đương nhiên Đông phương thần long thì đừng mơ, đến giờ còn mỗi hai chúng ta.”

“Ta không cần, ta muốn... muốn thuần khiết.” Long Bảo Bảo áp úng phản bác.

“À, thuần khiết hả? Không thành vấn đề, bất kể thanh thuần hay quyến rũ đều có, Tây phương còn mấy thánh nữ long, để lão long giúp cho ngươi.” Lão du còn bàn đến vấn đề này hai mắt sáng rực, ra dáng chuyên gia.

“Hai con rồng các ngươi không ra gì.” Long Nhi mơ mơ hồ hồ áp úng.

“Sao lại không ra gì? Đó là tính tình của ta, long đại gia xưa nay vẫn vậy, không bao giờ ra vẻ, tiểu đệ đình nói nó thích thuần khiết, nên...”

“Ta nói ta thích thuần khiết là bản thân ta thuần khiết.” Long Bảo Bảo kháng nghị với vẻ bất mãn.

“Tiểu long ca ca, đã nói là chờ muội, sao lại... hừ, không giữ lời hứa.” Tiểu Y Y như ngọc từ xa bay tới.

Ba túy quỷ tỉnh ngay, Long Nhi nhìn Long Bảo Bảo với vẻ bất thiện, Tử Kim thần long càng kinh hãi há hốc mồm lảm bảm: “Cao thủ... cao thủ luyện thành như thế này đây.”

Đoạn lão du còn gợn ngón cái lên nói với Long Bảo Bảo: “Lão long ta phục ngươi.”

Đôi mắt lơ mơ của Long Bảo Bảo dần tỉnh lại, rồi tỉnh hẳn: “Ngẫu mẽ đầu phát, hiểu lắm, đúng là hiểu lắm không tưởng, không phải như các ngươi tưởng tượng.”

“Đúng như họ nghĩ, tiểu long ca không giữ lời hứa, bất tuân nghĩa khí, là con rồng xấu xa.”

Hai mắt Long Nhi phát ra sát khí, Tử Kim thần long làm ra vẻ khinh khỉnh: “Kì thật cũng không có gì ghê gớm, đó có phải mất hết long tính? Có phải thập ác bát xá đáng tòng xẻo không? Có phải tội đại ác đáng thiêu trên thiên đàng không? Đều không phải, ngươi không cần cố sống cố chết chối cãi, cứ giải thích cụ thể là được.”

Long Bảo Bảo nhìn Long Nhi, nhìn Tử Kim thần long rồi lại nhìn tiểu tiên tử Y Y, kêu lên thảm thiết: “Ngẫu mẽ đầu phát, Y Y ngươi lại hãm hại ta, ta không muốn sống nữa.” Nó đưa đôi tiểu trảo hoàng kim lên che mặt, gào lên: “Ta có nhảy xuống Hoàng hà cũng không rửa sạch được, nếu Thần Nam biết hiểu lắm này, chắc chắn sẽ giết ta, chúng ta là hổ huynh đệ mà. Ta sao lại... sao lại có thể. Ta muốn thuần khiết, ta không cần như thế này.”

“Hi hi.....”

“Ha ha...” Ai cũng thấy Y Y đang giả trò, chốc sau Không Không cũng tới, lớn tiếng: “Ta tới đây...”

Mấy tên quỷ này tập hợp lại không phải vu vơ mà chuẩn bị vượt xuống giới khác.

“Hình như Tiễn-m Long, Huyền Trang cũng muốn đi.” Long Bảo Bảo nói.

“Họ ở đâu?” Long Nhi hỏi.

“Đang vượt qua địa ngục tại Nhân gian giới Quang Minh giáo hội, không biết tăng bao nhiêu, chỉ nói muốn tu luyện đột phá.” Tử Kim thần long đáp.

“Chúng ta đi xem.” Long Nhi đề nghị.

“Hay lắm, hay lắm.” Hai tiểu quỷ Không Không và Y Y nhảy căng lên.

Định vượt giới nên Tử Kim thần long không muốn mang hai nhóc tỳ đi theo nhưng tin tức do chúng mang đến, nên đành đưa theo.

“Không hiểu Thần Nam có thu hoạch gì ở tàn phá thế giới không? Đi, chúng ta đến mười tám tầng địa ngục xem thử.” Cả đám cùng xuống Nhân gian.

Trong thế giới tàn phá, đất đai vô biên, còn lớn hơn cả Nhân gian, cũng có người cư trú nhưng còn lạc hậu hơn thời nguyên thủy.

Biển xanh vạn tầng, sóng dâng ngút trời, Thần Nam đang nổi lơ lửng trên tầng không mặt biển bảy ngày liền, dùng tâm cảm ứng rung động của tàn phá thế giới, cố liên hệ với nội thiên địa của mình.

Từng bước luyện hóa nó.

Nhưng bảy ngày rồi mà hắn không thể tương liên thế giới này với nội thiên địa, có lần suýt nữa hắn tan xương, không dám cảm ứng thêm nữa.

Sớm đã biết việc này cực kỳ hung hiểm nhưng lúc bắt tay mới thấy khó hơn cả tưởng tượng.

Cơ hồ không thể hoàn thành.

“Luyện hóa một thế giới? Mộng tưởng xa vời quá, năm xưa phụ thân có được thế giới tàn phá này cũng chỉ biết vị trí chính xác chứ không thể chân chính hợp vào nội thiên địa, bằng không ông sao lại rút ra được? Tiểu thế giới của mình là một hạt giống thế giới hoàn mỹ, liệu có làm được không?” Thần Nam vô cùng nghi hoặc, cảm giác đó là nhiệm vụ bất khả thi.

Tu vi hiện tại của hắn còn chưa có được đại thần thông để luyện hóa một thế giới.

“Vì sao nhất định phải luyện hóa, ta nên có con đường riêng của mình.” Thần Nam tỉnh lại từ yên lặng, trong lòng nảy ra ý nghĩ khác.

Lúc này hắn chợt thấy thiên địa tĩnh lặng theo.

Hất chợt ngộ ra một điều huyền diệu, Thái Thượng vong tình lục và Hoaĩ?n Ma kinh cùng nổi lên trong lòng, hợp lại, hắn bắt giác đẩy ra từng đạo pháp ấn, hai mắt bình tĩnh như nước.

Không có sức mạnh bùng ra, mặt biển mênh mang phẳng phất như bị cấm cố, đang sôi trào chợt yên lặng.

Thái Thượng!

Ma!

“Ta phải chém Thái Thượng.”

“Phải đánh bật ma.”

Hắn không hiểu sao lại nảy ra xung động này, muốn thoát khỏi phong tỏa của hai huyền công, đi trên con đường của mình.

Lúc này hắn hiểu được tâm cảnh của Thấĩ–n Chiềĩ?n năm xưa, rõ bỏ tất cả, mở ra con đường riêng.

Hắn biết hiện Thấĩ–n Chiềĩ?n chắc đã bỏ Hoaĩ?n Ma kinh từ lâu.

Hắn có cảm ngộ này cũng là bình thường, Thái Thượng là dạng tồn tại nào hắn không biết nhưng đối phương là địch nhân của hắn, dù huyền công này được xưng là Thiên giới đệ nhất kỳ công nhưng hắn không thể đi theo con đường đó. Theo bước địch nhân trên con đường của đối phương thì thắng sao nổi.

Thần tổ là tổ tiên của hắn, theo lý thuyết sẽ không phải địch nhân nhưng hắn cũng không muốn nấp bóng tổ tiên, mà quyết đi theo cách của phụ thân - vượt hơn Viễn tổ.

Muốn vượt hơn tất phải đi trên con đường khác.

Quên! Không còn Thái Thượng vong tình chính là một cảnh giới tinh thần của “quên”, phải khiến cho kí ức trong óc mờ đi, đạt tới tâm cảnh siêu thoát, vứt bỏ tất cả.

Quên! Một chữ mà cực khó, có bao đời thánh hiền mà không thực hiện được chữ quên này.

Nửa tháng trôi qua, Thần Nam liên tục xuất ra các loại pháp ấn, đều từ cảm giác bùng ra nhưng muốn thoát khỏi Thái thượng, Hoán ma nào dễ dàng.

Nhưng trong lúc tư duy hỗn loạn nhất, bất ngờ dấy ra một thức khiến mặt biển ngưng lại đoạn cuốn lên không, hư không vỡ tan, mặt đất chìm xuống. Trong một sát na, suýt nữa hấn đã dấy lên một trường hạo kiếp tại đệ tam giới.

Nhưng chỉ sát na đó hấn vô ý xuất ra một thức, qua đi rồi, tắt cả lại nguyên dạng, như một trường mộng cảnh vừa xong.

Đó là...

Thần Nam cả kinh, đó không phải ảo giác mà là thông linh chi cảnh, một thức này hấn đã thấy trước đây, tà dị mà thần bí, thoáng chốc cảm giác được tương lai, cảm thụ được kết quả của một thức này.

Đó là... đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức.

Hấn chợt hiểu, trong lòng cực kỳ kinh hãi, một thức vô ý vừa qua so với đệ nhất thức của Nghịch Loạn bát thức không giống nhau nhưng ý cảnh và kết quả lại kinh nhân như thế.

Lẽ nào... đó là chân ý của đệ nhất thứ không thể phục chế? Hấn đã thấy con đường thoát khỏi phong tỏa của Thái Thượng và Hoán Ma... nhưng hấn biết con đường đó do hấn tự tìm ra, tuyệt không đi theo lối của Nghịch Loạn bát thức.

403. Chương 404: Diệt Ma Tính, Giết Thái Thượng

“Ngộ” bao giờ cũng gian nan, có người ngộ ra trong sát na, có người khổ công suy tư mà không hấn đạt được.

Cũng như lúc xuất ra đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức do vô ý, sau đó hấn không vươn đến ý cảnh đó được. Hấn biết nếu không có điều kiện tác động, vẫn còn cách một quãng nữa mới thấu triệt.

Nhìn nước triều lên xuống, phong vân biến ảo, thiên địa vận hành, hấn ngồi trên mặt biển trải nghiệm vạn vật, suy nghĩ về mọi điều.

Phẳng phất như hấn nhập vào thiên địa, là một phận của tàn phá thế giới, thân tâm chìm vào cảnh giới huyền diệu.

Diệt ma tính, giết Thái Thượng

Làm sao thoát khỏi hai loại huyền công này?

“Âm.”

Sau cùng trên mình hấn bùng lên hào quang sáng chói, chìm trong đáy sâu thần thức, cực tốc phi hành trong đó, đoạn tung một chưởng đánh tan một vùng hỗn độn mên mang, kéo một nhân hình như cuộc trong kén ra.

“Thái thượng Thần Nam, ta giúp ngươi khôi phục công lực!”

Một bạch phát thiếu niên chỉ chừng tám, chín tuổi từ trong kén chui ra, đưa ánh mắt đầy cừ hận nhìn Thần Nam: “Ta ẩn tàng kĩ thế mà vẫn bị ngươi phát giác.”

“Hừ, mọi việc về ngươi đều được ta quan sát nên ta biết ngươi không chết dễ thế. Quá trình tu luyện lại tuy thống khổ nhưng sẽ có ngày đứng lên được, ngươi ẩn nhẫn cũng khá.”

Nhìn bản thể Thần Nam thâm bất khả trắc, bạch phát Thái Thượng Thần Nam ngẩng đầu, rít giọng: “Ngươi muốn thế nào?”

“Ta nói rồi, muốn giúp ngươi khôi phục công lực!”

“Ngươi mà hảo tâm thế ào, không sợ ta phản lại sao?” Thái Thượng Thần Nam lóe sáng trong mắt, hung tàn như ánh mắt ác lang.

“Người có được thực lực đó thì tùy.” Bản thể Thần Nam vô cùng trấn tĩnh.

Đoạn hấn thật sự nghịch chuyển nguyên lực để sức mạnh ẩn sâu trong thân thể cuốn về bóng dáng tóc trắng, bắt đầu bồi bổ linh hồn đang trọng thương đó.

“Ha ha... ha ha...” Thái Thượng Thần Nam cười lên điên cuồng: “Người đang nuôi hổ gây họa, sau này ta quyết không mềm lòng.” Suy cho cùng y tuyệt tình tuyệt tính nhưng vẫn từ nhân cách Thần Nam tách ra, có đôi phần bất khuất và cao ngạo. Hiện tại được người khác cứu trợ, gần như ban phát khiến lòng y hi vọng nhưng phần nộ và đau đớn nhiều hơn. Nhưng với tính tình hung tàn lãnh khốc, y gạt bỏ hết những điều đó, chỉ cần có cơ hội khôi phục rồi sẽ điên cuồng báo phục.

“Ta cho người cơ hội”, bản thể Thần Nam vô cùng bình tĩnh, giọng lạnh tanh.

Trong lúc nói, nguyên lực hùng hồn vốn thuộc về Thái Thượng Thần Nam ẩn trong thân thể bản thể được đẩy sang hết.

“Ha ha,” bạch phát Thái Thượng ngẩng mặt cười điên cuồng, trong nháy mắt y từ tiểu đồng tám, chín tuổi biến thành thanh niên, cười lạnh: “Đừng cho rằng ta như xưa, hiện tại ta đã là thiên giai cao thủ chân chính. Hơn nữa, ta còn tu luyện Thiên giới đệ nhất kỳ công Thái Thượng vong tình lục.”

Thần thức không hề có dao động năng lượng, nhưng một bàn tay khổng lồ vô thanh vô tức xuất hiện cạnh Thái Thượng Thần Nam, hất văng y.

Bản thể Thần Nam bình tĩnh nói: “Ta hiện tại đang dùng võ học sơ đẳng của Nhân gian giới, tạm lưu chiêu pháp!”

“Người!” Thái Thượng nghe câu này xong liền điên tiết, tuy vừa rồi y sơ ý nhưng nói thế nào vẫn là bị đánh ngã: “Vậy được, chúng ta chân chính quyết sinh tử.”

Thần Nam cười, tịnh không đáp lời, tung cước đá văng một vùng hỗn độn ngoài xa, ầm một tiếng, ma khí bùng lên, một tiểu đồng năm, sáu tuổi rút xuống, đôi mắt vừa kinh vừa nộ.

“Ma tính Thần Nam?” Bạch phát Thái Thượng Thần Nam đại nộ: “Lần trước không do người thì chúng ta đâu sa vào cảnh này.”

“Hừ.” Ma tính Thần Nam cười lạnh: “Tưởng ai, hóa ra cảnh củi mục bị ta phế khi xưa.”

Bạch phát Thái Thượng đại nộ: “Lần trước ta mượn tay người để biến hóa lần hai, người không tin thì đấu tiếp trận nữa.”

“Bại là bại, nói lắm cũng vô dụng.” Ma tính Thần Nam tuy năm, sáu tuổi nhưng khẩu khí vô cùng lớn lối.

Bản thể Thần Nam nói với y: “Hiện tại ta khôi phục nguyên lực cho người.”

“Thật không? Người không sợ ta và hấn liên thủ đối phó người?”

Thời gian pháp tắc được thi triển, nguyên khí hùng hậu từ thể nội tràn ra, phủ lấy ma tính Thần Nam, thân thể nhược tiểu nhanh chóng bành trướng, chỉ một khắc ngắn ngủi đã hóa thành hắc phát thanh niên, toàn thân quấn quít ma khí, hai mắt bắn ra hào quang đáng sợ.

“Ha ha ... ha ha...” bạch phát Thái Thượng Thần Nam và ma tính Thần Nam đều cười vang, cùng dứt khoát lao về phía bản thể, cơ hồ đã thành hiệp nghị.

“Người điên cuồng tự đại thật, dám thả cả hai chúng ta ra, chết đi.”

“Hôm nay chúng ta thịt bản thể rồi lập lại.”

Cả hai điên cuồng gầm lên, một kẻ tà khí ngút trời, một kẻ ma vận áp đỉnh, quả thật cuồng bá bất khả nhất thế!

“Tử khí đông lai, Thái Thượng phong ma!” Bạch phát Thái Thượng Thần Nam quát vang, trong thần thức tràn lên tử khí, vây phủ bản thể Thần Nam, như vô tận núi non ép xuống.

“Hoán ngã chân ma, Ma kinh thiên hạ!” Ma tính Thần Nam hóa thành cự ma cao ngàn trượng, há mồm to như chậu máu nuốt bản thể.

Bản thể Thần Nam vô cùng bình tĩnh, trong lúc đòn công kích đáng sợ tràn tới, hần biến mất rồi đột ngột xuất hiện cạnh Thái Thượng Thần Nam, tung ra một quyền xuyên qua ngực, quát vang: “Nhìn rõ chưa? Đây là tam lưu chiêu thức thường thấy nhất ở Nhân gian giới.”

Thái thượng Thần Nam bị đánh xuyên ngực, rít lên thê thảm, thi triển vô thượng tâm pháp tránh thoát. Kì thật, Thần Nam đã lui trước khi hành động, xuất hiện cạnh ma tính Thần Nam, tung một cước đá xuyên eo khiến y rống lên thê thảm.

Đoạn hần ung dung thoái lui: “Về thực thực đấu một trận, bằng không các người nghĩ gì ta đều biết, bị ta đoán trước mọi động tác, căn bản không chống nổi ta.”

Thái thượng Thần Nam và ma tính Thần Nam đồng thời hừ lạnh, trong lòng thâm phần hận, trước đây chúng và bản thể Thần Nam tâm linh tương thông, có thể cảm được ý nghĩ của nhau nhưng hiện tại đã thành phụ thuộc, không cảm ứng được đối phương nữa, còn đối phương lại biết bọn chúng nghĩ gì.

Hào quang lóe sáng, chúng rời khỏi thần thức Thần Nam, xuất hiện trên tầng không mặt biển ngàn trùng sóng biếc.

Nhưng hai phân hóa này không có nhục thể nên không thoát khỏi bản thể được. Vì thế, Thần Nam không lo chúng đào tẩu.

“Để công bằng, ta không dựa vào nhục thể đối phó các người. Đến đi, nói thật lòng hôm nay sẽ có một kẻ gục xuống, triệt để tuyệt diệt.”

“Hừ, kết liễu thật sự thôi.” Hai Thần Nam phân hóa hiện tại có cùng cừu địch lần lượt thi triển tuyệt học tối thượng.

Thái thượng Thần Nam quát: “Đấu chuyển tinh di, Thái Thượng tru ma!”

“Ầm.” Bản thể Thần Nam dùng một quyền phi thường phổ thông hất văng đi, đoạn nói: “Quên không cho các người biết, đây là tàn phá thế giới, không có tinh thần chi lực cho các người dùng.”

“Chết tiệt.” Thái thượng Thần Nam gầm lên: “Thiên địa nghịch chuyển, Càn khôn phát lực! Tru diệt!”

Thiên địa phẳng phát lật nhào, năng lượng hùng hồn thần bí từ dưới đất và trên cao tràn về bản thể Thần Nam, như muốn xé tan hần.

Đồng thời, ma tính Thần Nam hóa thành cự ma cao ngàn trượng, ma trảo rợp trời, hắc ám ma khí che kín tầng không đại hải, dấy lên bão tố vô tận, mặt biển cuộn cuộn, gầm réo sôi trào.

“Hay, phải thế chứ.” Bản thể Thần Nam quát vang, lao lên đón, hần không dùng Thái Thượng vong tình lục hay Hoả?n Ma kinh mà dùng phổ thông tâm pháp vận chuyển nguyên lực trong thân thể cùng chiêu thức đơn giản mà hữu hiệu ở Nhân gian chống lại hai đại cường giả.

Trận chiến khiến biển động sôi trào, sóng trào lên tận trời. Trời cao liên tục vỡ nát, cảnh tượng như ngày tàn.

Đại chiến thảm liệt vô cùng, bản thể Thần Nam đấu với hai cường địch, thân thể mấy lần vỡ vụn, máu muện đỏ trời xanh, lần nghiêm trọng nhất gần như tan nát hần.

Hần làm thế không phải chán sống mà đi tìm phiền phức mà vì muốn đột phá, trừ đi chướng ngại, tất cả phải từ vấn đề bản chất nhất mà giải quyết. Bắt đầu từ Thái Thượng và ma, vậy cũng từ đó là phá phong tỏa.

Thái Thượng và ma tính Thần Nam định phá rồi lập, bản thể Thần Nam gặp vấn đề tương tự, sao lại không nghĩ thế? Dùng thực lực chân chính diệt cả hai, chính là “phá”, còn “lập” thế nào phải dựa vào “ngộ”!

Trận đánh hôn thiên ám địa, phong vân biến hóa, tất cả đều rung chuyển, với tàn phá thế giới mà nói, đó là một cơn đại chấn động.

Sau cùng, đấu dạt ra tận rìa thế giới, Thái Thượng Thần Nam trực tiếp triệu hoán tinh thần chi lực, định phong ấn hần.

Tinh quang chiếu sáng vô tận, toàn bộ hướng về bản thể Thần Nam, định dung luyện hần. Ma tính Thần Nam tỏ ra khí thôn sơn hà, phát ra ma khí vô tận, dùng cái thể ma uy ép xuống.

Đại chiến thảm liệt khiến Nhân gian và Thiên giới?i đều kinh hãi, nhiều cao thủ lao tới, Tứ tổ và Ngũ tổ cũng bỏn con rồng du côn đến hiện trường đầu tiên, kinh hãi nhìn ba người đang đại chiến, không biết nên giúp ai.

Bản thể Thần Nam toàn thân muồn máu, trận đại chiến kịch liệt này đã kéo dài một ngày đêm, gian khổ khủng khiếp. Sau cùng, chiến trường quay lại thế giới tàn phá, bản thể Thần Nam đánh tan được Thái Thượng Thần Nam, triệt để dẹp tan linh hồn y, lúc đó hần như được giải khai tâm kết, khoái cảm phá được phong ấn tràn khắp trong tim.

Toàn thân là huyết tích, chiến bào rách tan theo gió rung lên phần phật, lúc đó bản thể Thần Nam còn nhiều ma tính hơn Ma tính Thần Nam. Khí thể phát ra bức nhân cùng cực.

Ma tính Thần Nam thở dài: “Chết thì chết, có gì đâu, lần này người không cần động thủ, tự ta xử lý.” Đoạn định tự sát.

Nhưng bản thể Thần Nam dùng pháp lực giữ lại, lạnh lùng nói: “Sinh tử của người không ta quyết định.” Đoạn phát một chưởng đánh vào óc đối thủ, lau sạch toàn bộ linh thức nhưng linh hồn được bảo tồn.

Hần lảo lảo: “Linh hồn chi thân của người chưa chết được.” Rồi cầm cổ trong thần thức.

Dùng thực lực chân chính diệt Thái Thượng Thần Nam, thanh toán ma tính Thần Nam, bản thể Thần Nam lúc này có cảm giác thư thái.

Hần xếp bằng trên tầng không mặt biển, thần thức một phiến không linh, chìm trong diệu cảnh.

Nhân thể nổi chìm, trăm đời cũng chỉ là chớp mắt, dưới bánh xe lịch sử, bất kỳ vương triều vĩ đại nào, kiến trúc kiệt xuất nào đều hóa thành cát bụi.

Đời người như mộng, phần đầu cả đời nhưng giây lát đã tiêu tan.

Vì không muốn chết nên mới có thần ma tung hoành, thần ma chính là một bước tiến quan trọng, từ đây thoát khỏi sinh lão bệnh tử tiến về cảnh giới vĩnh sinh bất hoại.

Nhưng trên đời không có tuyệt đối, thần ma khó thoát được thiên địa lay động, dù cho tu vi thông thần, pháp lực vô biên cũng không tránh khỏi bị hủy diệt trong cơn thần ma đại kiếp vô tình vô dục.

Bất tử, thế nào mới là bất tử? Vĩnh viễn, thế nào mới là vĩnh viễn? Không ai nói rõ ràng được.

Xuyên qua vũ trụ hồng hoang, ngưng luyện thiên địa huyền hoàng, dù thoát được Lục đạo luân hồi, cũng khó thoát được thiên địa hạo kiếp!

Lúc nào trong lòng Thần Nam trôi qua cảm ngộ kỳ quái, tâm thần phảng phất xuyên qua vũ trụ hồng hoang, nhìn xuống tất cả chúng sinh.

404. Chương 405: Hết Bụi Lại Phát Sáng

Hần phảng phất như hóa thành trăng sao nhìn xuống nhân thể nổi chìm, lại như hóa thành một hạt bụi một mình lữ hành trong vũ trụ.

Cảm giác này quá kỳ diệu, hần liên tục chìm vào những thể nghiệm mới mẻ, trong tinh không, hắc ám, hư vô...Trời sao vô tận sáng rực trong lòng, biển sao chiếu rọi ánh sáng rồi hắc ám che phủ hoàn vũ, nuốt hết mọi tia sáng khiến thiên địa hóa thành hư vô, tất cả lại quy về hỗn độn.

Thần Nam cứ thế thần du thái hư, liên tục lữ hành giữa trời sao.

Không hiểu bao lâu sau hần mới tỉnh lại, ngược mắt lên thấy trời vẫn xanh như xưa, nước vẫn vạn tầng sóng dập rờn vô biên, mặt đất vẫn rộng mênh mang vạn dặm.

Trong quá trình thần du thái hư, tất cả đều biến hóa, hắn từng thấy trời sụp đất nứt, biển động sóng trào, đại lục phiêu di... Nhưng trước mắt không có gì thay đổi, khiến hắn chợt tỉnh ngộ, tất cả đều quen thuộc mà lạ lẫm.

Hắn vung tay ấn xuống biển, một chưởng ấn khổng lồ vô thanh vô tức xuất hiện tại đại hải mệnh mang, ép nước biển dạt ra bốn phía, trong làn nước hiện ra một vùng chân không hình bàn tay.

Đoạn hấn phát chưởng lên trời, biển canh vô tận tại tràn lên.

Sau cùng tăng tới độ cao ngàn trượng, gần chạm bàn chân hấn.

Tất cả đều vô thanh vô tức, căn bản không cần dùng tới dao động nguyên khí.

Pháp tắc!

Nguyên lực!

Tất cả đều thống nhất, bản chất nội tại tương đồng, bất quá hình thức biểu hiện không giống.

Cũng như đạo thuật thần bí và ma pháp quỷ dị khá giống nhau, các loại đại thần thông biểu hiện ra đều có cùng kết quả.

Mấy tháng tham ngộ không thu được nhiều biến hóa, chân nguyên cũng không mạnh lên bao nhiêu nhưng tinh thần cảnh giới tăng tiến đáng kể.

Hắn chỉ là một con người chứ không phải chúa tể, trong mấy tháng trời mà muốn công tham tạo hóa, lực giới vô địch quả là viễn vông.

Hắn đã tìm được đường lối, dần dần sẽ thấy phương hướng đi theo con đường của mình, không cần theo bước tiền nhân đi trên lối mòn mà mở hấn một con đường thênh thang cho mình.

Không hề do dự, hấn phá hủy Thái Thượng nguyên lực trong thân thể, tụ lại kinh mạch khiến tất cả khôi phục nguyên dạng.

Lúc xưa, chỗ bá đạo của Thái Thượng vong tình lực vượt xa tưởng tượng của Thần Nam, phá nát kinh mạch khiến thân thể hấn hóa thành chỗ vận chuyển Thái Thượng huyền công, kinh mạch khác hấn người thường.

Giờ hấn giết Thái Thượng Thần Nam, tuyệt diệt huyền công này nên phải thay đổi hết, đưa tất cả về lại ban đầu. Hấn không thấy đường lối kinh mạch của Thái Thượng huyền công có gì hay mà cấu tạo của người bình thường mới là hoàn hảo nhất.

Bởi hấn là người, bất kể cảnh giới hiện tại là thần hay vượt hơn thế thì vẫn từ người tiến lên, tất cả phải bắt đầu từ điểm gốc.

Người là sinh vật phát triển qua nhiều năm tháng, khai sáng ra văn minh phồn vinh, đủ nói lên địa vị của mình.

Thái thượng là sinh vật không phải loài người, không thể đi theo con đường đó là tất cả “dĩ nhân vi bản”. Tuân theo phác đồ kinh mạch của người là phát triển công pháp thích hợp.

“A.....”

Tiếng gầm vang vọng, toàn thân hấn huyết nhục mơ hồ, từng đường kinh mạch gần như bật khỏi da thịt rồi vỡ tung khiến thân thể nhuộm máu. Hấn cứ thế đứng trên không, khôi phục thân thể, quên hết những việc trong quá khứ.

Một bóng hình mờ mờ từ thân thể bay ra, hấn vung tay chớp lấy chân nát vụn, vô tình tàn hồn do Thái Thượng huyền công vận chuyển tạo thành đã tan thành khói bụi.

Kinh mạch tụ lại, trong thân thể hấn vang lên tiếng sấm, quanh mình xuất hiện từng tia sét, điện quang kinh nhân vây khắp người, làn da sáng loáng bảo quang như được đúc từ tinh kim.

Sau cùng sấm vang ì ùng, thân thể hấn sáng chói, trở thành hùng mạnh như vĩnh hằng bất diệt thể, đương nhiên ẩn chứa sức mạnh vô tận.

“Đi con đường của mình.”

Nước biển dâng lên từ từ hạ xuống.

Mây dịu gió mơn, tất cả đều tự nhiên.

Thần Nam chợt hiểu: “Đi con đường riêng phải do mình tìm ra.”

Từ ngoài xa, nhiều người cùng bay tới.

Tứ tổ và Ngũ tổ dẫn đầu, theo sau là Long Bảo Bảo, con rồng du côn, Long Nhi, Không Không và Y Y, ngoài ra còn có Tiễn-m Long, Huyền Trang, tất cả nhanh chóng vây quanh Thần Nam.

Hắn biết họ đều muốn vào đệ tam giới, mảnh đất các cường giả trong truyền thuyết gục ngã. Nhưng hắn hơi suy tư, đồng người như thế nhưng thực lực không mạnh, đệ tam giới là lao ngục của thiên giai cường giả, trừ Long Bảo Bảo, không ai là thiên giai cao thủ chân chính, Long Nhi mới là thiên giai sơ cấp, làm sao đối diện với hung hiểm ở đó?

Tứ tổ và Ngũ tổ không định đi nhưng họ không phản đối mọi người đi cùng, tựa hồ thấy được nỗi lo của Thần Nam, Tứ tổ kéo hắn sang bên, truyền âm: “Bằng hữu của sư tử không thể là dê cừu, không ai biết tiềm lực của họ cỡ nào. Cháu nên biết, lúc thiên địa rung chuyển cũng như một khối từ thạch xoay chuyển trong vùng cát, chỉ có đinh sắt thật sự mới tụ lại, cường giả gặp trường hợp đó không phải xảo hợp mà có luồng sức mạnh ngấm ngấm khiến những người có thực lực tụ lại trong cơn đại loạn. Bọn bè cháu đều là những người bách chiến bất tử, sáng tạo kỳ tích trong thời gian ngắn nhất, một mạch từ Nhân gian thăng lên vị trí cường giả hàng đầu của Thiên giới? Ắt phải có đạo lý.”

Thần Nam ngẫm nghĩ đoạn trịnh trọng gật đầu.

Thiên địa là một lò luyện, tinh kim càng luyện càng tinh thuần.

Từ thừa khai thiên tích địa, bao đời anh kiệt đều về với hư vô, chỉ có một vài người ngoan cường còn sót lại, họ đều trải qua thiên kiếp vạn hiểm mà vẫn giữ được linh thức bất diệt!

Còn lại chỉ là tinh kim.

Trong thời đại loạn động, cơn bão quét qua lục giới sẽ tràn tới, mọi “tinh kim” không thể trầm tịch mãi mà phải phát quang.

Tuy có thể tạm thời bị bùn đất che khuất nhưng thời khắc chiếu sáng sơn hà không còn xa.

Cùng lúc, một thân ảnh cao lớn từ xa bay tới, miệng ngâm xướng: “Ta có một viên minh châu bị bụi bám đã lâu, hôm nay bụi hết lại phát sáng, chiếu rọi sơn hà.”

Là Đại Ma! Đệ tử của Ma Sư trong Tiểu lục đạo đã xuất quan.

Thần Nam lớn tiếng: “Người định đi đâu chiếu sáng sơn hà?”

“Sư phụ để ta đến đệ tam giới.” Khí chất của Đại Ma đã thay đổi, bớt hần sát khí, thần thái ung dung hẳn.

Thần Nam nhìn mọi người ngẫm nghĩ một hồi, ai dám nói họ không phải là minh châu bị bụi che phủ, họ đã muốn đi hà tất ngăn cản? Đương nhiên, có người được chú định thành cát bụi, vĩnh viễn tan biến tại đệ tam giới.

Họ đã chọn, kết quả thế nào phải dựa vào bản thân.

Thần Nam quát: “Được, mọi người cùng đến đệ tam giới thử cơ duyên, nhưng đó là một nơi đặc biệt, trong quá trình tiến tới, chúng ta có thể bị phân tán ra những nơi khác nhau trong thời không thông đạo. Nếu không chết sẽ lại gặp nhau.”

Đại Ma, Huyền Trang, Tiễn-m Long, Tử Kim thân long, Long Bảo Bảo, Long Nhi, Không Không và Y Y quyết định đi tới, từ xa vang lên tiếng gào, Long Vũ bay tới. Từ hướng khác, Đông Phương Trường Minh đã lâu không gặp cũng tới, sau cùng, cả Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa cùng tới.

Trong hoàn cảnh đặc biệt này, Thần Nam cũng không biết sau cùng ai còn ai mất.

Ngoài xa hơn có những người lặng lẽ quan sát, bao gồm Nam Cung Tiên Nhi, Phaỉ?p Tổ, Tây phương chúng thần, Đông phương tu giả.

Trong đó có không ít người quen cũ của Thần Nam như tuyệt sắc đại công chúa Sở Nguyệt được tiểu công chúa giúp sức đã tiến vào cảnh giới tiên nhân, hiện là nữ hoàng của Sở quốc.

Còn có gã dâm đảng phong lưu đang đứng cạnh Nam Cung Tiên Nhi, ôm một tiểu anh nhi, vẫy tay với Thần Nam: “Thần Nam huynh, các vị đi sáng tạo thế giới, ta đi sáng tạo sinh mệnh.” Là Nam Cung Ngâm đang ôm nhi tử bảo bối, cạnh y là sư tỷ Vương Lâm của Mộng Khả Nhi đang nắm tay chồng. Hai kẻ đối lập sau cùng đã kết thành phu thê.

Cách đó không xa, Hồn Thiên Tiểu Ma Vương Hạng Thiên thần tình phức tạp nhìn bọn Thần Nam, gã quyết định ở lại Thiên giới?i tu luyện.

Ngoài xa nữa là Thánh Chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy...

Thần Nam cười vang: “Hảo, Nam Cung Ngâm đợi ta về xem người có mấy hài tử, các vị tái kiến!”

“Ha ha... hiện tại đệ có bảy rồi. Không phục thì sau này chúng ta thi đua.” Nam Cung Ngâm cười hăng hắc.

Đệ tam giới là một nơi không ai biết, chứa đầy thần bí, không phải thiên giai cao thủ khó lòng tiến vào, đủ thấy nó đáng sợ thế nào.

Thần Nam và Long Bảo Bảo là những cường giả mạnh nhất nhóm tiến vào, đương nhiên phụ trách phá toái hư không dẫn cả nhóm vào vùng đất trong truyền thuyết.

Một vùng hào quang từ thân thể Thần Nam chiếu rọi, đệ tam giới trong truyền thuyết sau cùng cũng mở ra, bạch quang chiếu rọi thiên địa.

405. Chương 406: Đệ Tam Giới Trong Truyền Thuyết?

Thần Nam và Long Bảo Bảo là những cường giả mạnh nhất nhóm tiến vào, đương nhiên phụ trách phá toái hư không dẫn cả nhóm vào vùng đất trong truyền thuyết.

Một vùng hào quang từ thân thể Thần Nam chiếu rọi, đệ tam giới trong truyền thuyết sau cùng cũng mở ra, bạch quang chiếu rọi thiên địa.

Thái cổ chư thần là tinh kim qua trăm lần luyện, từ thừa khai thiên tích địa, những người còn sống sót là bậc anh kiệt ngoan cường chân chính. Cũng có người tinh thần kiên nghị, đối diện với đại hủy diệt vẫn quyết liệt phản kháng chỉ vì muốn sống sót...

Đại bộ phận bị khốn tại đường hầm thời không vĩnh hằng, nhấn nại chờ đợi trong cô tịch, khó nói được khi nào họ quay về, tuy theo truyền thuyết thời khắc đó không xa nhưng độ vênh khá lớn. Ai biết được trong khoảng thời gian đó xảy ra chuyện gì?

Một bộ phận các Thái cổ chư thần sống sót trong trận chiến Thái cổ, không vào trong đường hầm thời không, nhưng cũng vào đệ tam giới như đại đa số cường giả.

Bọn Thần Nam phá toái hư không tiến vào đệ tam giới. Nhưng lúc đó thông đạo nối liền Nhân gian và tàn phá thế giới chợt sáng lên, thần bí chi quang vô tận tràn vào, che kín đám cường giả đang vào đệ tam giới.

Thần Nam và Long Bảo Bảo là chủ lực phá toái hư không, cảm giác thân hình rung động, một luồng đại lực tác dụng với sức mạnh của họ, đồng thời tựa hồ có vô số thần ma chi hồn gầm gào. Họ kinh hãi nhận ra thời không thông đạo hình thành sau khi hư không phá toái đang uốn khúc.

Nhưng không có chỗ cho họ cả nghĩ, mọi người bị hút vào trong.

Hào quang sáng chói tan đi, trên tầng không mặt biển lại yên lành, mọi cường giả đều biến mất. Những người quan sát kinh nghi, không khiêu khoảnh khắc vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Ở Thần Ma lảng viển ngoài xa, Thần bí thanh niên chậm rãi hút hào quang vào thể nội, đoạn biến mất trong mạch tổ...

Trong không gian thông có vô số lối rẽ thông đến các giới, những ngã rẽ thần bí này nhanh chóng tách đám cường giả ra, duy có Không Không và muội muội Y Y không bị ảnh hưởng, nó xuyên qua mọi ngăn trở, theo sát Thần Nam. Đương nhiên, hắn cũng giữ chặt hai hài tử, chúng còn quá nhỏ nên hắn không yên tâm.

Hắn vốn cho rằng chúng đi cạnh Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền nhưng không ngờ hai tiểu quỷ lại chạy đến bên mình, một tả một hữu bò lên vai, ôm chặt cổ hắn. Không gian rung động, bọn hắn rớt khỏi không gian thông đạo, mọi thân ảnh quanh mình biến mất, ngoại trừ hai tiểu quỷ trên vai.

“Oa, cha mau xem kia, ở đây đáng sợ thật.”

“Cha, không phải chúng ta xuống địa ngục chứ?”

Hai tiểu quỷ hô hoán.

Sắc trời u ám cực độ, không trung đầy mây vẫn xám xịt khiến thế giới này đượm vẻ nặng nề. Mấy ngọn núi đá cạnh đó trọc lóc, không hề có màu xanh mà nhuộm hắc vụ, âm u như yêu vân.

Dưới chân họ là rất nhiều khô cốt đã tra qua không biết bao nhiêu năm. Không biết là hài cốt người hay động vật nhưng đều bị phong hóa, xuất hiện những chỗ rộng, giẫm lên là nát thành bụi.

Bạch cốt không có gì đặc biệt nhưng phân bố dày đặc, từ dưới chân họ đến núi đá đều có rải rác, khiến nơi này tỏ ra hoang lương và cô tịch, đồng thời tà dị vô cùng.

Không Không và Y Y nhẩm nhó: “Chỗ quỷ quái nào nhỉ, tưởng là rất hay ai ngờ chả có gì đặc sắc, cha à, mau đi thôi.”

Thần Nam không lý đến hai tiểu quỷ, lặng lẽ quan sát chung quanh, vừa tiến vào đệ tam giới trong truyền thuyết, hắn đã vô cùng cẩn thận, đồng thời liên tưởng đến vùng hào quang đột nhiên xuất hiện lúc phá toái hư không, khiến hắn không dám chắc ăn.

Không Không và Y Y nhảy xuống khỏi vai hắn, bắt đầu tìm kiếm tại vùng đất hoang vu đầy xương trắng.

“Cốp.”

Một tiếng động lạ vang bên tai, Không Không và Y Y kêu ầm lên, một khô lâu đầu cốt trước mặt đang lăn đến chỗ hai tiểu quỷ khiến chúng ôm đầu bỏ chạy.

“Vù.”

“Vù.”

Tốc độ cả hai nhanh như điện lao lên vai Thần Nam.

Hắn điểm ra một chỉ, hào quang phá tan khô lâu đầu cốt, một con chuột to từ trong đó chạy ra.

“Con chuột khốn kiếp, dọa chúng ta sợ gần chết.” Hai tiểu quỷ phi thường bất mãn.

Thần Nam bình tĩnh lại, có sinh vật ắt không đến nỗi là tuyệt địa, tử địa như tưởng tượng. Hắn không bay mà đưa hai tiểu quỷ cất bước tiến về ngọn núi đá, dọc đường gặp nhiều hài cốt, thậm chí thấy cả những thanh thiết kiếm bị hoen rỉ không thành hình dạng.

Thần Nam cẩn thận quan sát, thanh kiếm rỉ ỉn chứa sức mạnh kỳ dị, đương nhiên không phải binh khí bình phàm, có lẽ là thần binh bảo nhận năm xưa, mà giờ đã tan nát không thành hình dạng, không hiểu đã qua bao nhiêu năm tháng.

Hắn cảm khái nhìn bạch cốt rải rác, những người chết ở đây năm xưa chắc là những nhân vật kiệt xuất, thời gian quả thật vô tình, dù là anh hùng ngàn đời cũng thành xương trắng.

Thần Nam cẩn thận quan sát từng chút một, mang hai tiểu quỷ tinh linh cổ quái leo lên núi đá, tuy chỉ cao chừng năm trăm thước nhưng dựng đứng.

Hắn nhúu mày, ngọn núi này chắc là sản vật của đại chiến, tựa hồ bị lợi khí chặt đứt, bởi mấy ngọn núi cạnh đó đều không giống vậy. Khung cảnh càng khẳng định rằng hài cốt rải rác ở đây đều không đơn giản, ít nhất cũng đạt tới thiên giai sơ cấp.

Lúc leo lên đỉnh núi, hắn lập tức cả kinh, dao động sinh mệnh khá mạnh dấy lên.

Dưới một tảng đá lớn trong đống loạn thạch tựa hồ có một khe hở khá lớn, Thần Nam tung chưởng đánh văng ra. Đồng thời một cổ chưởng lực hùng hậu, uy thế bức nhân quét vào hắn.

Quả nhiên có người sống.

Thần Nam không sợ, không cần phí sức cũng đánh tan đạo chưởng lực, đồng thời vận chuyển thần lực xuất ra khiến mọi tảng đá trên đỉnh núi bay lên như rơm khô.

Trong khe nứt trên đỉnh núi, một bộ khô lâu đang vùng vẫy, toàn thân phủ hào quang mờ mờ.

“Cha, có cánh dài bằng xương.” Không Không kêu lên.

Sau lưng khô lâu có một đôi cánh, hiển nhiên là sinh vật kiểu thiên sứ, nếu hắn đoán không sai, đó là một thiên sứ mười hai cánh.

Tuy bộ xương không màu vàng như mọi thiên sứ mà hết sức bình phàm, giống hệt của phàm nhân, Thần Nam lại cảm giác được khô lâu cực kỳ cứng rắn, tuyệt không kém hơn thần binh lợi khí.

Trong thế giới kỳ dị mà tân kỳ, hắn gặp sinh vật có trí tuệ đầu tiên.

Hắn bình tĩnh hỏi: “Người là ai?”

Khô lâu cốt không còn huyết nhục, chỉ có hào quang mờ lung che kín bộ xương, trong hốc mắt sáng rực u minh quỷ diễm, lộ vẻ điên cuồng, tiếng quỷ khóc thần gào đáng sợ vang lên khiến người khác lạnh mình, quỷ thảo trắng nõn hung hãn chộp lấy Thần Nam.

Hai tiểu quỷ lại tỏ ra trấn tĩnh cực độ, không hề sợ hãi, Thần Nam ép một chưởng xuống cắt đứt quỷ thảo. Hắn nhúu mày, cảm ứng được dao động tinh thần của đối phương, hình như là một kẻ điên tâm tình vô cùng cuồng loạn nên không thể nói thông được.

Sau cùng hắn nhận ra khô lâu đã chết, chỉ còn lại một cỗ oán niệm không tan. Hắn cố nhập vào tàn tồn tinh thần lạc ấn, chỉ phát hiện được một tin tức: tạp chủng Ma Chu0. Trong linh thức của thiên sứ mười hai cánh oán niệm không tan này duy nhất có một câu như thế, oán khí quả thật cực nặng.

Thần Nam bật cười, Ma Chu0 bị mắng như vậy, đúng là tư vị khác thường. Thật ra đã phát sinh chuyện gì, hắn không quan tâm, bởi thiên hạ có nhiều bí mật, không thể chuyện gì cũng hiểu rõ.

“Cha, trong tay hắn có một vật.” Búp bê Tiểu Y Y nhân thần đặc biệt miễn duệ, lên tiếng nhắc. Hắn mở tay khô lâu cốt lấy ra một khối tiểu mộc bài đen xì rộng chừng hai ngón tay, dài một ngón, phát ra khí tức cổ xưa. Mộc bài cực nặng, so với tinh thiết cùng thể tích còn nặng hơn.

Đương nhiên đó không phải phàm vật, mọi thần binh lợi khí quanh đó đều hoen rỉ không thành hình dạng, mà qua tuế nguyệt vô tận, mộc bài vẫn y nguyên, xứng danh thần dị.

Bề mặt điêu khắc mấy khoa đầu văn ngoằn ngoèo, Thần Nam không đọc được, đương nhiên cũng không biết ý nghĩa.

“Loại chữ này quen quá nhỉ.” Không Không và Y Y lẩm bẩm.

Thần Nam giật nảy người, hai tiểu quỷ bình nhật ở trên Nguyệt lượng vẫn trốn tránh không chịu học chữ hiện đại, hai chữ quen mắt của chúng có ý nghĩa không hề đơn giản. Cả hai là những chí tôn nhân vật từ trước đại phá diệt chuyển sinh, có thể khối tiểu mộc bài là vật từ thời đó.

Khô lâu thiên sứ mười hai cánh tung ra mấy chưởng đoạn hoàn toàn bất động.

Thần Nam cầm tiểu mộc bài nhìn ngang ngó dọc nhưng không hiểu gì, lại nhìn đến mớ khoa đầu văn trên mặt, vạch xuống đất, vừa hoàn tất đột nhiên bùng lên một dải hào quang sáng rực cả đỉnh núi.

Tiếng ầm ầm vang vọng, núi đá vỡ tan từ đỉnh trở xuống, Thần Nam bốc mình bay vọt lên cao.

Thình không âm u sáng rực, một thạch đài khổng lồ mang bọn Thần Nam bay về hướng đông, dọc đường vô cùng hoang lương, khắp nơi là loạn thạch vô tận, không có màu xanh.

Cảnh vật bên dưới nhanh chóng lùi lại, tiếng gió u u vang bên tai.

Thần Nam đương nhiên có thể rời khỏi thạch đài nhưng hẳn cả kinh, muốn xem thạch đài thần bí đưa mình đến đâu.

“Oa, hay lắm, hay lắm.”

“Hi hi, thú vị thật.”

Hai tiểu quỷ nhảy tung tăng trên thạch đài, cảm giác vô cùng mới mẻ.

Thần Nam không cười nổi, lúc nào cũng quan sát bên dưới, sẵn sàng chuẩn bị.

“Soẹt.”

Trong vùng loạn thạch phía trước đột nhiên xuất hiện từng đạo sấm sét, điện xà bay lượn ngút trời, xét toang hư không thành những vết nứt.

“Hai con đứng cạnh ta.”

Hai tiểu quỷ có lúc rất tinh quái nhưng có lúc rất ngoan ngoãn, chạy ngay đến bên hắn.

Hai tay Thần Nam không ngừng khoa lên, từng đợt dao động kỳ dị xuất ra, đó là pháp quyết kỳ dị hắn mới ngộ ra mấy tháng gần đây, hào quang mệnh mông đầy dạt hết sấm sét, thạch đài lại dễ dàng mang ba cha con bay qua.

Khung cảnh phía trước rất kỳ dị, vừa nãy còn tử khí trầm trầm, giờ đã ngập ngụa sinh cơ, nhiều thực vật nổi lập lòe trên không.

Bên dưới vẫn là loạn thạch, trên không là mây xám âm u, nhưng ở giữa ngập sinh cơ, mọi thực vật nổi lơ lửng trên không tạo thành bức tranh kỳ dị khiến người ta không lí giải nổi.

Nhưng đóa hoa sắc sỡ, cây cối xanh um, tươi roi rói, vô cùng thanh tân, tuyệt không phải ảo ảnh. Đó là khu rừng trên không, chiếm một vùng rộng lớn, bọn Thần Nam bay mười mấy dặm mới qua.

Đồng thời, họ thấy phía trước có một bức màn từ tầng mây vô tận buông xuống như thác nước. Một bức tường ánh sáng thần bí khổng lồ chặn đường ba người.

Hào quang nhu hòa thánh khiết chiếu tới, một cỗ sức mạnh kỳ dị lưu chuyển trong bức tường tràn ra.

Thạch đài mang bọn Thần Nam lao tới, định xuyên qua.

“Ầm.”

Thạch đài vỡ nát, bức màn ánh sáng ẩn chứa sức mạnh cực kỳ tà dị, trong một sát na đánh tan thạch đài thành bột. Cũng may Thần Nam đã phòng bị, nhảy xuống trước, hai tiểu quỷ túm chéo áo hắn, đứng sau lưng nhìn mọi vật với vẻ hiếu kỳ.

Cùng lúc, hắn thấy một bài trong tay rung lên, hình như sẽ gặp gì đó, hắn tiến tới từng bước, đưa một bài vào bức tường ánh sáng.

Quái sự xảy ra, cả cánh tay hắn không mất chút sức lực nào lại xuyên qua, tựa hồ tiểu một bài là chìa khóa.

“A, hay quá.” Hai tiểu quỷ hoan hô, chui vào áo hắn, cùng xuyên qua bức tường hào quang.

406. Chương 407: Tái Sinh

Bước vào trong có cảm giác ấm áp, thư thái như tắm trong gió xuân, toàn thân lỏng lẻo hẳn ra. Hai tiểu quỷ càng nghịch hơn, vừa nhảy vừa reo, với chúng tất cả đều tận kì, chúng vốn thích đi theo để chơi, giờ vô cùng

cao hứng.

Thần Nam không dám thả lỏng, nắm chặt tiểu mộc bài, sợ bước lầm sẽ gặp nguy hiểm, chưa biết chừng ba người sẽ biến thành bụi ngay.

Hiện tại hắn đã biết tiểu mộc bài là vật như chìa khóa, thật không hiểu là bí mật gì mà bố trí thần bí như vậy.

Bức tường ánh sáng dài hơn dự liệu, Thần Nam mang theo hai tiểu quỷ đi rất lâu mà không đến tận đầu, phẳng phất như vĩnh viễn đi mãi. Một thời thần sau vẫn không thấy lối ra, Thần Nam biết tình hình không tầm thường, hai tiểu quỷ không còn thấy mới mẻ nữa mà chuyên sáng oán thán.

“Cha, chúng ta đến địa phương quỷ quái nào mà không thấy tận đầu?”

“Cha, có phải quỷ đã tường trong truyền thuyết không? Có cần xuyên qua như phá phong ấn không?”

“Cả hai đừng gây loạn nữa.” Thần Nam ngăn hai hài tử hiếu động lại: “Không sai phương hướng đâu, đừng đi lầm lối, chúng ta tiếp tục nào.”

“Được, chúng ta theo cha.”

Nhưng rồi Thần Nam cũng mất kiên nhẫn, lại một thời thần nữa qua mà tình hình vẫn thế.

Lúc Thần Nam trở nên bất an thì bức tường hào quang nhạt dần, dường như đã đến sát rìa, ánh sáng không còn chói mắt nên nhìn được đường lối cách không xa lắm.

“Hay quá, đến điểm kết thúc rồi.” Hai tiểu quỷ tinh linh cổ quái cùng reo lên.

Thần Nam không biết nên cười hay khóc, cũng không biết phải nói gì, lần này vào đệ tam giới, mang hai tiểu quỷ theo quả thật là đại sai lầm. Chúng còn quá nhỏ, đang tuổi nghịch ngợm, biết gì mà trui rèn? Đơn thuần là chúng muốn đi chơi.

Nhưng hắn thật sự thích hai nhóc tì hoạt bát hiếu động nên cầm tiểu mộc bài đưa chúng tiến tới.

Bức tường ánh sáng càng lúc càng mờ, rồi hào quang lóe sáng, một thế giới mới mẻ xuất hiện.

Linh khí vô tận tràn tới, thiên địa sức nức mùi thơm, quả là một vùng thánh thổ!

Đạp vào mắt là vô vàn cây cối phát ra thần quang, kỳ hoa dị thảo trải đầy mặt đất, thần thụ tiên đăng sáng chói hào quang, sinh khí lưu động, cánh hoa bay múa khắp trời, linh khí nồng đậm không kém gì Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Không chỉ vùng bằng phẳng mà những gò đồi cũng có thần thụ, không trung cũng đầy hoa cỏ. Không có thổ nhưỡng và nước tưới mà hoa vẫn đua nở, cây vẫn xanh om, quả là một phiến thần viên vượt ngoài tưởng tượng.

“Sinh khí vô tận, không phải có thêm một Sinh Mệnh nguyên tuyền chứ?” Thần Nam lẩm bẩm.

“Cha, Sinh Mệnh nguyên tuyền là thế nào, con nghe nói trong Thần ma đồ có một dòng, hôm nào cha đưa con vào xem.” Tiểu Y Y nhìn hắn, đáng vẻ như ngọc vô cùng khả ái.

Thần Nam nhức óc, càng lúc càng thấy đưa hai tiểu quỷ vượt giới là sai lầm cực lớn.

Đây là một biển cây cối, các loại thức vật chưa từng nghe, chưa từng thấy trải khắp nơi, sinh trưởng vô cùng thịnh vượng. Nhưng không có cây cỏ tầm thường mà mọi gốc cây ngọn cỏ đều thần dị, phát ra thần quang và linh khí.

Thần Nam kinh ngạc, đây thật ra là nơi thế nào? Theo hắn đoán ắt là nơi Sinh Mệnh nguyên tuyền tụ lại.

“A, vui thật, ngon quá.” Hai tiểu quỷ đu đưa trên mớ dây leo, không biết lấy từ đâu ra mấy trái cây sáng lấp lánh, bất chấp có độc hay không cũng ung dung há miệng cắn.

“Cha thử xem này.” Tiểu Y Y ngồi trên vai Thần Nam, đưa cho hắn một quả đỏ chót, vừa vào miệng liền tan ngay, mùi vị thơm ngọt vô cùng, mùi thơm lan khắp, một cỗ linh khí từ trong bụng lan đi tứ chi bách mạch.

Quả là thần quả.

Tiên quả không có tác dụng với thể chất hiện tại của Thần Nam nhưng trái cây này lại tỏ ra bất phàm, chứng tỏ cực kỳ thần dị. Hơn nữa đó chỉ là một loại quả bình thường trong lâm viên vô tận này, đương nhiên nơi đây cực kỳ đặc dị.

“Ha ha...” Tiểu Y Y thấy hắn ăn liền bật cười thích thú, lại cho hắn một quả nữa.

Hắn mỉm cười thỏa mãn, hai tiểu quỷ này tuy nghịch ngợm khiến người khác nhức óc nhưng cũng khiến người ta yêu thương.

“Đi nào, chúng ta xem ở đây là gì?” Thần Nam kéo Không Không chui ra chui vào mấy bụi cây, bắt đầu cất bước.

Đồng thời Thần Nam đẩy thần thức hùng hồn thám thính vùng đất thần bí này.

Thoáng chốc, thần thức ngợp trời khuếch tán ra.

Thần thức vươn tới điểm tận đầu, địa vực này diện tích mấy trăm dặm, là một không gian bị phong bế, triệt để cách ly với ngoại giới.

Thần Nam tỏ vẻ nghi ngờ, vào không gian đó cần tiểu mộc bài, hình như thuộc về thời kỳ trước khi xảy ra đại phá diệt, lẽ nào không gian này đã tồn tại từ trước khi khai thiên, là nơi còn lại từ lúc đó?

Nếu đúng thế thật sự khiến người ta kinh hãi xen lẫn mong đợi.

Tiểu Y Y lộ vẻ mê mang, không tinh nghịch như thường ngày, lẩm bẩm: “Sao con có cảm giác quen thuộc nhỉ, ở đây hình như.... Rất lạ.” Nó ôm chặt cổ Thần Nam: “Cha ôm con, con không muốn rời khỏi cha.”

Lời lẽ quái dị nên Thần Nam không chú ý.

Hắn đưa hai tiểu quỷ xuyên qua rừng thần thụ, biển hoa tươi, đến trung tâm của thế giới kỳ dị này.

Khung cảnh kỳ dị hiện ra khiến hắn ngẩn người.

Một gốc cổ thụ vươn tới trời xanh.

Thân cây đường kính lên tới cả ngàn thước, rễ rũ lòa xòa, cơ hồ vươn tới đường chân trời, to lớn đến khó tin.

Quả là cổ vãng kim lai đệ nhất thụ!

Nhưng gốc cổ thụ không có mấy may sinh cơ hay nửa phiến lá, thân cây tuy xò rộng nhưng trọc lóc, hoàn toàn không có sinh khí.

Khí tức thương tang cổ lão tràn ra, hình như gốc cây tồn tại từ thời tuyên cổ đến nay.

“Kì quái thật.” Không Không hấp háy mắt: “Trong thế giới này, chỗ nào cũng đầy sinh cơ, vô tận linh khí, duy cây cổ thụ không có sức sống. Cảm giác vô cùng quái dị.”

Lúc đó Tiểu Y Y dường như đã mất linh hồn, đôi mắt ầng àng nước nhìn vào gốc cổ thụ, lẩm bẩm: “Y Y thấy quen quá...”

Thần Nam giật nảy người, hắn đoán được một khả năng, mang hai hài tử đi quanh gốc cổ thụ. Lúc sang phía bên kia, lòng hắn thất lại, quả nhiên một phần lõi cây đã bị đào rỗng.

Hắn ngoái lại nhìn Y Y trên vai, trong lòng vô cùng phức tạp, nếu đoán không sai, đây là... bản thể năm xưa của cô bé.

Theo truyền thuyết, từ rất xa xưa, có mấy nhân vật chí tôn chết đi, bản thể bị luyện chế thành thần binh danh chấn thiên cổ, lõi cây cổ thụ hiện tại bị mất đa phần là tinh hồn và nguyên liệu của thần binh.

“Cha, con khó chịu quá.” Y Y ôm lấy cổ hắn, tỏ ra khá ngoan ngoãn, không còn nét gì của tiểu nha đầu tinh ranh thường ngày.

“Y Y sao rồi?” Hắn lo lắng hỏi.

“Cha, con muốn ngủ.” Y Y ngồi trên vai hấn, nhắm mắt lại, mớ tóc mai đu đưa rồi chìm vào giấc mộng.

“Muội muội sao thế?” Không Không lấy làm hiếu kì.

Thần Nam tỏ vẻ nghĩ ngợi nhưng không lâu sau, không thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

Thân thể Y Y mờ dần, thân ảnh hóa thành mơ hồ.

“Y Y!”

“Muội muội!”

Thần Nam và Không Không đều hô lên kinh hãi, Thần Nam đưa tay lay Y Y định đánh thức cô bé nhưng nhận ra đã muộn. Y Y bay lên như hư ảnh, lướt về phía gốc cổ thụ, rồi cô bé tự tỉnh lại.

“Cha, con không biết sao nữa, chỉ muốn vào trong gốc cây ngủ một giấc.” Đoạn thân thể cô bé chìm vào thân cây chạm trời, lõi cây từ từ lấp lại, không còn hốc nữa.

“Trả muội muội đây.” Không Không nóng lòng lao lên.

Thần Nam giữ nó lại: “Đừng chạy loạn xạ, Y Y không sao.” Rồi hấn gào lên: “Y Y đừng ngủ vội, nói chuyện với cha đã.”

“Nhưng... con buồn ngủ lắm.” Trong gốc cây vang lên tiếng Y Y.

“Y Y, con không có cảm giác đặc biệt gì sao, ví như thấy được tin tức hay khung cảnh nào đó?” Thần Nam hỏi.

“Không... con chỉ muốn ngủ, ngủ thật lâu, cha, con không chịu được nữa...”

“Được rồi Y Y, con ngủ đi, sau này cha sẽ đến đón.”

“Được...” Y Y im lặng, dường như đã ngủ rồi.

Gốc cổ thụ lặng ngắt chợt rung lên nhẹ nhẹ, đoạn linh khí vô tận từ quanh đó tụ về, cây cối thần dị ngoài xa cũng khẽ rung động, phát ra lục quang sáng chói, từng đạo hào quang tụ về như mưa.

“Oa, cha à, sao muội muội lại biến thành quái thú, kinh ngạc thật.” Không Không kêu lên.

Thần Nam thảm thán, không biết sau này nó sẽ biến hóa thể nào, nếu xảy ra chắc cũng không đơn giản.

Thần Nam mang không rời đi, xuyên qua rừng cây mới phát hiện hoa cỏ đều rung động, linh khí phát ra tụ hết về phía gốc cổ thụ chết.

“Cha, chúng ta bỏ muội muội ở đây sao?”

“Không phải bỏ, muội muội con gặp cơ ngộ rất lớn, phải ngủ thật lâu, sau này chúng ta sẽ đến đón. Con cũng phải nỗ lực, sau này muội muội con sẽ cực kỳ hùng mạnh.”

Lúc đến bức tường ánh sáng, Thần Nam thấy nó cũng đang lóe sáng, thần mang vô tận tràn về phía gốc cổ thụ. Hấn cầm tiểu mộc bài đưa Không Không đi qua, đoạn hơi do dự quăng tiểu mộc bài vào phiến không gian trong bức tường ánh sáng.

“Oa, sao cha lại quăng nó vào trong, sau này lấy gì đón muội muội?”

“Yên tâm, sau này muội muội sẽ từ trong ra đón chúng ta. Mang chìa khóa theo người ta không yên lòng, vạn nhất thất lạc ắt sẽ ảnh hưởng đến muội muội con.”

Men theo lối cũ quay về, hai người qua rừng cây trên không, qua vùng sấm sét đến loạn thạch cương hoang vu.

Thần Nam nhớ thật kĩ địa vực đoạn mang Không Không bay lên trời, lướt về đại lục mệnh mông phía xa.

“Ai, xưa nay vẫn có muội muội bên cạnh giờ không có thật không quen.” Tiểu Không Không tỏ vẻ ai oán: “Cha mau cho con thêm mấy đệ đệ muội muội.”

Thần Nam lắc lư thân hình, suýt nữa rớt xuống, đưa tay cốc tiểu quỷ tinh ranh: “Đừng nói nhăng nữa.”

“Vốn vậy mà.” Không Không nhỏ tiếng, đoạn kêu lên: “Ai da, con cảm thấy khí tức của đại mẫu thân. Mẫu thân có nạn, thời khắc anh hùng cứu mỹ nữ của cha đến rồi, xem ra con thật sự có thêm mấy đệ đệ muội muội.”

“Tiểu quỷ này.” Thần Nam thật sự muốn cốc cho nó một cái, tiểu quỷ quá tinh ranh, không thể bịt miệng được: “Đừng nói lăng nhăng, ta không cảm ứng thấy gì, sao con lại thấy.”

“Đúng vậy mà, con cảm ứng được khí tức của đại mẫu thân. Cha không nghe thấy mẫu tử liên tâm sao, tuy con không do đại mẫu thân sinh ra nhưng đó cũng là một nửa mẫu thân của con. Cha không tin chúng ta bay về phía đông nam.”

Thần Nam bán tín bán nghi, đưa Không Không bay theo hướng nó chỉ, không lâu sau hẳn cảm thấy khí tức quen thuộc, tựa hồ Đạm Đài Tuyền đang chiến đấu với ai đó.

“Cha, con nói không sai mà.”

Thần Nam trực tiếp phá toái hư không, lợi dụng sức mạnh nguyên bản của thời không lao tới, nháy mắt đã xuất hiện ngoài xa.

Bên dưới là rừng loạn thạch vô tận, Đạm Đài Tuyền bạch y như tuyết, thanh lệ xuất trần, không nhiễm trần thế khí tức, quanh mình phát ra hào quang chói lòa, tôn thêm tư dung tuyệt thế như cửu thiên huyền nữ xuống trần.

Nàng đang tranh đấu không với người hay sinh vật có linh trí mà là một tòa cổ trận. Nàng đi vào trong cổ trận, bị thạch trận vây khốn, nhất thời không thoát thân được, loạn thạch trận liên tục xạ ra hào quang tím sẫm, dệt thành một chiếc võng vây nàng lại.

“Mẫu thân trẻ trung xinh đẹp nhất đời, nhi tử bảo bối khả ái nhất của người đến cứu đây.” Từ xa Không Không đã kêu lên.

Thần Nam cốc nó, tiểu quỷ quả là dẻo mồm, vừa nãy còn gào lên “đại mẫu thân” giờ lại đổi giọng.

Đạm Đài Tuyền thấy Thần Nam bay tới, thần tình hơi ngưng lại, thân thể phát ra hào quang lập lòe, bị tử quang do loạn thạch trận kích xạ ra đẩy dạt đi không ít.

“Mẫu thân xinh đẹp đừng lo, con và cha tới đây.” Không Không xuyên thấu không gian, trực tiếp tiến vào trận, định kéo Đạm Đài Tuyền ra. Nhưng nó đột nhiên phát giác không gian trong đó bị cấm cố, không thể trở về. Dù nó sở trường phá phong ấn cũng không thể trong thời gian ngắn phá được, mà tử quang nổi nhau bắn tới, không nhờ Đạm Đài Tuyền bảo vệ chắc nó đã thụ thương.

Không Không kêu ầm lên: “Cha mau nhanh lên, giờ không chỉ là anh hùng cứu mỹ nữ còn là anh hùng cứu tiểu anh hùng nhi tử.”

Thần Nam không tiến vào mà dùng đại pháp lực phá tan những tảng đá kỳ lạ màu tím ở ngoài.

“Ầm.” Khối đầu tiên bị sức mạnh thiên giai phá tan, loạn thạch trận rung lên, tấm lưới tử quang ảm đạm hẳn.

“Ầm, ầm, ầm....”

Thần Nam liên tục phát tay, đá tảng vỡ tan, Đạm Đài Tuyền và Không Không thoát khốn ra.

Không Không nhanh chóng bay đến cạnh hắn, từ xa đã kêu lên: “Cha, mẫu thân xinh đẹp, các người ít gặp nhau nên cứ từ từ, Không Không đến đằng kia đợi.” Nhưng Không Không chưa kịp bay đi thì kịch biến xảy ra, loạn thạch rơi xuống lá tả, một chiếc vòi khổng lồ vô thanh vô tức thò ra nhanh hơn quang tốc, thoáng chốc đã quấn lấy Thần Nam và Đạm Đài Tuyền vào trong một huyệt động

407. Chương 408: Thương Thiên Nhãn, Thất Tuyệt Cung

Không Không kêu lên kinh hãi: “Ai da, cha, mẫu thân. Con bạch tuộc kia mau thả cha mẹ ta ra.” Nó nóng nảy khua tay trên không, nhưng không dám khinh cử vọng động, tu vi của Thần Nam mạnh hơn nó nhiều

còn bị khốn, nếu nó liệu không những chẳng giúp được gì mà con gây loạn thêm.

Thế giới hắc ám dưới lòng đất mở ra động huyết cực lớn, lòng động vô tận, không hề có chút xú ánh sáng nào, ẩm ướt tối tăm cực độ. Bất quá với Thần Nam và Đạm Đài Tuyền, đó không thành vấn đề, thiên nhân thông đủ để quan sát toàn bộ.

Hiện tại cả hai đều ngượng ngùng, hai người đối lập vị chiếc vòi quần chặt lại với nhau. Thần Nam bình tĩnh nhưng sắc mặt Đạm Đài Tuyền thoát xanh thoát trắng nhưng nàng không còn là cô gái nhỏ, không đến nỗi gào lên khi sa vào cảnh này, hiện tại nghĩ cách thoát đi.

Thần Nam cố gắng phá tan chiếc vòi nhưng nhận ra vô dụng, muốn xuyên qua không gian cũng không được, một cỗ sức mạnh kỳ dị vây chặt không gian nhỏ hẹp này, bỏ lấy hai người như lao lung không thể phá vỡ.

“Làm sao giờ?” Đạm Đài Tuyền hỏi.

“Ta sẽ nghĩ cách.” Thần Nam ngậm tụ lực, chuẩn bị bộc phát nhưng lúc nhìn thấy chiếc vòi, hắn liền có liên tưởng không lành, trước đó đã nhìn thấy nó, không phải vòi hóa thân của Thiên sao?

Chiếc vòi giữ chặt hai người, đẩy họ xuống sâu hơn, là một vực sâu, phẳng phất như một lòng động không đáy.

Không thể không khiến người ta cảm thán, tất cả đều quá quỷ dị, vòi của Thiên xuất hiện tại vực không đáy một cách quá đột nhiên khiến con đường phía trước khó lòng đoán được.

Đã rơi xuống hai ngàn trượng, sau cùng cũng tới đáy, đó là một động huyết rộng rãi, một bên là nham tương sôi trào, nóng bỏng.

Trong động có mấy chục bộ hài cốt nhân loại, trong đó có cả mấy thiên sứ mười hai cánh, các bộ hài cốt nhân loại đều lấp lánh như ngọc, chứng minh đó không phải người phàm, ít nhất cũng cỡ Thần Hoàng trở nên, thậm chí đạt thiên giai sơ cấp.

Đến đây Thần Nam và Đạm Đài Tuyền mới phát hiện, chiếc vòi không như họ tưởng tượng, chỉ dài hơn hai chục trượng mà từ xa nhìn thấy lại miên miên bất tuyệt như dãy núi.

Đó tựa hồ chỉ là một đoạn của chiếc vòi, là một đoạn vòi bị đứt.

Không có thân thể hay bộ phận nào khác, chỉ là một đoạn vòi bị đứt của vật sống.

“Vì sao lại thế?” Đạm Đài Tuyền tuy kinh dị nhưng không hoảng loạn.

Thần Nam đáp: “Càng thế này ta lại càng cảm thấy không tầm thường, có thể chúng ta gặp được Thiên thân chân chính.”

“Người nói gì?” Đạm Đài Tuyền cả kinh, lúc này nàng quên mất tình trạng khó xử giữa hai người: “Ta thấy đây không phải là hóa thân của Thiên, khả năng là một đoạn bị đứt của chân thân, bằng không sao lại khốn trụ được chúng ta.” Thần Nam phán đoán.

“Làm sao thoát khốn đây?”

“Không cần vội, ta còn một loại sức mạnh chưa sử dụng, có thể phá được. Đó chỉ là một đoạn bị đứt, trừ thật cứng ra cùng không có thần thông gì.”

Chiếc vòi tựa hồ không có thần trí, hoàn toàn dựa vào bản năng mà phản ứng, hiện tạo bùng lên hào quang, định hút sức mạnh của Thần Nam và Đạm Đài Tuyền.

“Hóa ra những người này đều vì thế mà chết, đúng là đáng tiếc, đúng là con rết trăm chân, lúc chết vẫn còn ngọ nguậy.” Thần Nam quát: “Đứt.”

Chiếc vòi quần quanh Thần Nam bị một cỗ sức mạnh vô danh đẩy ra, hai tay Thần Nam không ngừng vung lên theo những quỹ tích phức tạp và huyền bí khiến vùng thiên địa này gần như vỡ tan, chiếc vòi bị kéo căng rồi phụt một tiếng, bị hất đi, rơi xuống đất.

Chiếc vòi không có tình cảm, tựa hồ định nuốt bọn Thần Nam theo bản năng, rơi xuống rồi vẫn quăng về phía họ. Nhưng lần này Thần Nam không cho nó cơ hội, pháp ấn thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức ấn tới.

“Àm.”

Chiếc vòi nát vụn trong nháy mắt, máu tươi văng tung tóe, rơi vào nham tương sôi trào khiến ngọn lửa bốc lên.

“Ta là Thương Thiên... ta vĩnh hằng bất tử...”

Một làn dao động tinh thần nhẹ nhàng truyền ra, huyết nhục tan nát tựa hồ định tụ lại, thanh âm chỉ là oán niệm. Thần Nam kinh hoàng, đó là thân thể nát tan của Thương Thiên đã diệt Thái cổ thất quân vương, quả thật không thể tin nổi, sao y lại tiến vào đây. Hắn không cho chiếc vòi cơ hội, pháp ấn liên tục ấn tới, tiếng sấm vang lên liên miên, sau cùng huyết nhục hoàn toàn tan biến.

Kết thúc như vậy sao?

Đạm Đài Tuyền khuynh thành khuynh quốc, phiêu dật linh động, khí chất xuất trần thanh tân như nụ hoa đứng lặng trong vực sâu, toàn thân không linh.

“Ta cảm ứng thấy, đó là gì nhỉ?” nàng hỏi Thần Nam với vẻ ngưng trọng.

“Ta cũng biết là không giản đơn thế.” Thần Nam tung một quyền vào nham tương sôi lên khiến dòng chảy bị đẩy lùi.

Như một ngọn lửa hùng hực quét qua hắc ám vô tận, Thần Nam và Đạm Đài Tuyền nhai xuống bình đài, men theo rãnh nứt cực lớn do nham tương lùi lại tạo thành mà tiến tới.

Phía trước hoa quang lóe sáng, mọi nham tương sôi trào biến mất, rồi làn nước lạnh cóng phun ra. Rãnh sâu bị ăn mòn không thành hình dạng gì.

Vừa nãy còn nham tương chảy cuộn cuộn, giờ lại là nước cực lạnh, quả nhiên quái dị.

Thần Nam lại ấn chuồng lực tới, toàn bộ làn nước bị cuốn lùi lại, hai người lướt theo.

Phía tận đầu là địa huyết rộng lớn, trong đó có một khung cảnh quái dị.

Một nhân cầu cực lớn, cỡ ngang ngựa căn phòng, nổi lơ lửng trên không phát ra hào quang tà dị, trong đó có nham tương và nước lạnh, sau đó lại có cuồng phong và lôi điện tung hoành. Tất cả lưu chuyển trong khung cảnh đáng sợ.

Đó không phải là ảo giác bởi Thần Nam và Đạm Đài Tuyền tận mắt thấy cực hàn tử thủy chảy lui vào trong nhân cầu cực nhỏ với họ.

Là chuyện gì?

Hắn cảm giác được nhân cầu tràn ra hủy diệt khí tức đáng sợ.

Cảm giác này khiến thiên giai cao thủ như hắn cũng run rẩy. Là gì đây?

Lẽ nào là mắt Thương Thiên?

Trên bức tường đá cách đó không xa chứng thật dự đoán của họ.

“Thương Thiên chi nhãn.”

Thần Nam đương nhiên không nhận ra văn tự cổ kính này nhưng Đạm Đài Tuyền được truyền thừa kí ức của Thất Tuyệt thiên nữ nên đọc được.

Hai người đồng thời hít một hơi khí lạnh, Thương Thiên bị hủy diệt vẫn còn lưu lại một vài mẫu vụn, nhưng không có thần thức nhập chủ. Còn may là vậy, bằng không tàn thể của Thương Thiên mà có linh thức, chắc chắn vô cùng đáng sợ.

Năm xưa y bị hủy diệt đã làm hao tận hết công lực của bảy vị Thái cổ quân vương trong thời kỳ cực thịnh.

Nhãn cầu khổng lồ này không có linh thức phụ trợ nhưng dựa vào bản năng nên muốn hủy diệt tất cả, trong trong mắt liên tục lóe lên các khung cảnh kiếp nạn đáng sợ.

“Lẽ nào thiên phạt thật sự liên quan đến y? Hay tự giáng xuống? Chẳng lẽ không phải một loại sức mạnh pháp tắc phổ biến tồn tại trong trời đất thực hiện?” Thần Nam nhìn ra khung cảnh trong nhãn cầu, lòng chứa đầy nghi hoặc.

“Ầm.”

Nham tương cuộn cuộn đột nhiên hướng về phía bọn Thần Nam, vô cùng vô tận như sông lớn sôi lên lại từ trong nhãn cầu lớn cỡ căn phòng phun ra.

Thần Nam xé nát không gian, đưa nham tương vào hắc ám không gian.

“Ầm.”

Sấm sét cuồng bạo đột nhiên từ nhãn cầu bạo phát.

Thần Nam nhíu mày, trong nhãn cầu ẩn chứa kiếp nạn cực mạnh, lẽ nào định áp dụng với hắn. Lần này, hắn trực tiếp tấn công vào nhãn cầu, bất quá lại mong sẽ mở ra ma hạp.

Tử vong chi quang chiếu xạ ra, hủy diệt khí tức điên cuồng tràn lan, hiện tượng còn đáng sợ hơn cả thần phạt cùng hắc ám tử khí tỏa rộng. Toàn bộ vực sâu biến thành tử vực, sức mạnh diệt thể khủng khiếp dâng trào.

Lúc tử vong khí tức khiến thiên giai cao thủ cũng khó lòng chịu nổi tràn ra, một làn sinh khí hùng hồn đột nhiên từ trong vực dâng lên.

Tường đá trong động huyết vỡ tan, trong động huyết cạnh tử vong chi nhãn là một nhãn cầu khổng lồ khác nổi lập lờ, phát ra sinh mệnh chi quang, tương phản hẳn với khí tức của tử vong nhãn cầu.

Đó là...

Thần Nam và Đạm Đài Tuyền đồng thời kinh ngạc, lại thêm một nhãn cầu nữa, đúng là vượt khỏi dự liệu của họ.

Trên bức tường cũng khắc mấy đại tự cổ lão: “Thương Thiên chi nhãn.”

Lại là Thương Thiên.

Một mắt hủy diệt, một sinh tồn.

Tà dị mà thần bí.

Tử vong khí tức tràn ra bị cổ sinh mệnh nguyên khí ép xuống, đúng hơn là chúng trung hòa nhau.

Đạm Đài Tuyền lẩm bẩm: “Lẽ nào chúng dẫn ta đến đây?”

“Cô nói sao?” Thần Nam kinh ngạc nhìn nàng.

“Sở dĩ loạn thạch trận vây khốn vì ta muốn chui xuống đất nên mới chạm vào trận pháp. Trước đó ta cảm giác có sức mạnh kỳ dị liên quan đến ta nên mới tìm quanh quẩn.”

Quanh mình nàng đột nhiên bùng lên hào quang sáng chói, tu vi thiên giai sơ cấp tăng lên cảnh giới cao nhất, thần tình ngưng trọng nói: “Ta lại cảm ứng thấy.”

“Cô nói gì?” Thần Nam kinh ngạc nhìn nữ tử thanh lệ xuất trần, dung mạo vô song này.

Đạm Đài Tuyền không dao, thân thể chìm trong thánh khiết quang huy, vượt khỏi Thương Thiên chi nhãn tiền về phía trước.

“Ầm.”

Vực sâu dưới lòng đất lại rung lên cơn địa chấn, một địa cung thần bí nổi lên, hào quang bảy sắc vây quanh, kim quang vạn đạo, màu sắc muôn vàn.

Thạch môn cổ lão cực lớn âm âm mở ra, đại diện rộng lớn hiện ra trước mắt Thần Nam và Đạm Đài Tuyền, bên trong là những bức tượng, có bức thần thánh vô cùng, lại có bức nanh ác hết mực...

Tiên tử bay múa, ác ma ăn thịt người, hung long tàn bạo, ác quỷ đáng sợ, thần tướng uy vũ... các nhân vật với đủ tư thế, cực kỳ sống động, mà mọi bức tượng đều khổng lồ.

Giữa rừng tượng là nơi cung phụng một nữ tử cực kỳ mỹ lệ, đẹp đến nỗi chỉ có trong điêu khắc, ngoài đời thật ắt không có, tiên nhan như mộng như ảo khiến bức tượng có linh khí, phảng phất có thể phục sinh.

Không hiểu sao Thần Nam lại thấy bức tượng có khí chất của Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi, trong lòng run lên, lẽ nào đây là tượng Thất Tuyệt thiên nữ năm xưa?

“Lại là người.” Đạm Đài Tuyền như đang trong mộng, nhìn bức tượng lẩm bẩm, thần tình vô cùng hoang mang.

“Đạm Đài Tuyền, sao vậy?” Thần Nam cả kinh, vội quát vang để thức tỉnh thần trí nàng ta.

Tượng như thần như mộng ảo ở giữa điện đột nhiên bạo phát thánh quang che lấy thân thể Đạm Đài Tuyền, bức tượng như có linh trí, tựa hồ muốn sống lại. Hào quang sáng rực trùm lên Đạm Đài Tuyền khiến nàng ta càng thánh khiết, tựa hồ tạo thành mối liên hệ thần bí với bức tượng.

Đồng thời, đôi mắt của Thương Thiên vẫn nổi lập lòe, từ ngoài địa cung nhanh chóng bay vào trong, quay tít quanh Đạm Đài Tuyền, tựa hồ muốn dung nhập vào làn ánh sáng.

408. Chương 409: Gặp Lại Thủ Mộ Lão Nhân

Đôi nhãn cầu to bằng căn phòng xạ ra khí tức trái ngược nhau, quay tít quanh Đạm Đài Tuyền.

Hào quang bảy màu nối liền nàng ta và bức tượng, cả hai đều bị hào quang che phủ, phảng phất tạo thành một mối liên hệ đặc biệt.

“Àm.”

Nhãn cầu biểu hiện cho hủy diệt chợt đổi màu từ trắng sang đen, trong mắt trở thành sẫm như mực, khác nào một hắc động nổi trên không, vô tận tử vong khí tức tràn ra, các loại cảnh tượng nổi lên, phảng phất như sẵn sàng giáng xuống.

Khung cảnh vô cùng tà dị, Thần Nam có phần nóng lòng nhưng không thể xuất thủ, không dám cắt ngang cơ duyên chưa biết tốt hay xấu của Đạm Đài Tuyền.

Đột nhiên nhãn cầu như hắc động phóng đại thành lớn ngang trái núi nhỏ, lấp kín địa cung.

Đại cung đang sáng choang hào quang lại trở nên tối om, vực sâu dưới lòng đất này chìm trong hắc ám, ngay cả thiên nhãn thông cũng không tài nào xuyên qua hào quang đáng sợ đó. Thần Nam không biết trong đó xảy ra chuyện gì.

Hắn bị một cỗ sức mạnh hủy diệt đẩy khỏi địa cung, dạt ra tận rìa vực, cách nơi đó khá xa.

“Sao lại vậy.” Hắn không thể trở mắt nhìn, hủy diệt chi nhãn đã phát uy, tình huống chắc chắn không ổn, dù thế nào cũng phải ngăn lại lần biến đổi của Đạm Đài Tuyền.

Lúc đó sinh khí vô tận đột nhiên khuếch tán, trong bóng tối sáng chói lục quang, một nhãn cầu khổng lồ như vầng thái dương trong đêm từ từ dâng lên.

Bất quá, vầng thái dương màu lục đó là Thương Thiên chi nhãn đại biểu cho hi vọng chợt đổi thành màu lục sẫm.

Nó nhang chóng phóng đại, sinh khí vô tận nồng đậm thêm, dần khiến tử vong khí tức nhạt đi, hơn nữa, hào quang mỗi lúc một sáng, sau cùng lục quang nóng rực chiếu rọi không mở mắt được.

Sau cùng lục quang và hắc ám phẳng phất hòa lại, thế giới dưới đất hôn ám, không còn âm u đáng sợ hay sáng chói vô biên nữa.

Hai nhãn cầu một đen một lục nổi chìm lên xuống trong địa cung, chiếm cứ hết không gian. Khí tức hủy diệt và sinh khí dần tan đi.

Vì vậy, Thần Nam dừng tay vào lúc quan trọng, bằng không địa hạ cung điện đã xảy ra một phen va chạm động trời.

Hào quang bầy sắc lại xuất hiện, cùng với tiếng rầm rắc, bức tượng nữ tử như mộng như ảo ở giữa địa cung vỡ tan hóa thành một dải hào quang nhập vào thân thể Đạm Đài Tuyền.

Đạm Đài Tuyền trở nên phiêu diêu, khiến người ta có cảm khác như trong mộng, cơ hồ nàng lúc nào cũng có thể cưỡi gió bay đi.

Cảm giác vô cùng huyền hoặc, nàng như vừa một lần biến đổi, tinh khí thần tăng lên cảnh giới huyền diệu, trở nên linh động hẳn.

“Đạm Đài Tuyền, không sao chứ?” Thần Nam từ xa hỏi. Hắn đã chuẩn bị chiến đấu, nếu nàng ta biến lại nguyên bản Thất Tuyệt thiên nữ, chắc chắn phải ác chiến. Đồng thời hắn lo lắng, không hiểu hai nhãn cầu của Thương Thiên có ảnh hưởng tới mình không.

“Ta không sao.” Quanh Đạm Đài Tuyền lấp lánh hào quang, chậm chậm mở mắt, xạ ra hai làn sáng như mộng ảo, khí chất đã biến dạng, thần thái ung dung, tự tin hơn trước nhiều lần.

“Năm xưa Thất Tuyệt thiên nữ tìm được Thương Thiên chi nhân, là tinh hoa của Thương Thiên, mắt trái đại biểu hủy diệt, mắt phải đại biểu tân sinh, đều bị thiên nữ luyện hóa. Ắ chuẩn bị sẵn những thứ đó cho mình để quân lâm lục giới, thống soái Lục đạo nên để lại bảo tàng cho thất đại thiên nữ hóa thân.”

Đạm Đài Tuyền nói ra vô cùng bình thản, không còn giống với trước kia mà trở thành một thiên nữ thâm bất khả trắc.

“Người thật sự không sao?” Thần Nam tỏ vẻ hoài nghi.

“Không sao, người tránh ra trước, hai con ngươi đại biểu hủy diệt và tân sinh phải trở thành mắt của Thất Tuyệt thiên nữ.”

Không hiểu sao, Thần Nam cảm giác nàng đã biến hóa thành cao không thể với tới, thần thánh cao khiết hơn. Nhưng hắn tin không phải là thay đổi tiêu cực, nên nghe lời lùi lại.

“Ầm, ầm...”

Từ địa cung vang lên tiếng sấm ì ùng, hủy diệt chi nhân và tân sinh chi nhân nhanh chóng thu nhỏ, phát ra dao động nguyên khí đáng sợ rồi hóa thành kích cỡ như mắt thường, trở lại màu sắc vốn có, hai đạo hào quang nóng bỏng lóe lên, chúng nhập vào mắt Đạm Đài Tuyền.

Quả thật kinh hãi.

Thần Nam cả kinh lao tới: “Người làm gì vậy?”

“Yên tâm, không có gì.” Đạm Đài Tuyền bình thản đáp: “Những gì liên quan đến Thương Thiên đều bị quét sạch, hiện tại chúng vĩnh viễn là mắt của ta. Mắt trái hủy diệt vạn vật, mắt phải phục sinh hết thảy.”

“Người...”

Thần Nam không nói nổi lên lời.

“Ha ha...” Đạm Đài Tuyền bật cười: “Không cần lo lắng, ta sẽ không trở thành đệ nhị Thương Thiên, Thất Tuyệt thiên nữ năm xưa vì muốn mạnh hơn mới tìm những chất liệu thượng đẳng này, sẽ có ngày ta hoàn toàn nắm được sức mạnh của song nhãn vốn ẩn chứa sức mạnh sinh tử của Thương Thiên, nhưng ta không giống ả, ta chỉ là ta. Dù sức mạnh sẽ vô hạn.”

Trong địa cung liên tục lóe sáng, sau cùng chỉ còn lại một dải sáng nhu hòa, Đạm Đài Tuyền từ từ quay lại.

Lúc này, hai mắt nàng trong như hắc bảo thạch, sâu thẳm như lòng biển khơi khiến không ai nhìn thấu, tạo cho nàng vẻ xuất trần, cao vời.

Tuy nàng đứng cạnh Thần Nam nhưng hắn lại có cảm giác không dám ngược nhìn, phảng phất như một phạm phu tặc tử đứng cạnh một tiên nữ bay ngang bầu trời, càng lúc càng xa.

Từ khi bước vào thiên giai lĩnh vực, lâu lắm rồi hắn không có cảm giác này, không có nữ tử nào khiến hắn phải kinh dị, thất thần như vậy!

Hắn thở dài: “Người biến đổi nhiều quá.”

“Người phải thay đổi.”

Nghe Đạm Đài Tuyền nói vậy, nếu là trước kia, hắn nhất định cười khẩy, cho rằng đối phương ra vẻ thâm trầm nhưng hiện tại đó là cảm giác thật sự, còn may không phải là dự cảm nguy hiểm.

“Đi nào, chúng ta rời khỏi đây.” Thiên nữ Đạm Đài Tuyền bay khỏi địa cung, đoạn quay lại nhìn, hủy diệt chỉ quang quét qua, địa cung ầm ầm sụp đổ.

Thần Nam kinh ngạc: “Người làm vậy có tác dụng gì?”

“Địa cung không còn cần thiết, để nó tiêu tan luôn.”

Thần Nam yên lặng, cùng Đạm Đài Tuyền bay khỏi vực sâu, nàng ta quay lại nhìn, hủy diệt chỉ quang một lần nữa phóng ra khiến vô số nham thạch sụp đổ, cát bụi dấy lên, xuất hiện một hố sâu lộ thiên.

“A, cha à, hai người ra rồi sao?” Búp bê Không Không đang nhăn nhó tìm cách, không ngờ hai người tiến ra. Tức thời cười tươi rói: “Nhi tử khả ái và hiếu thuận nhất đang tìm cách cứu hai người. Mẫu thân trẻ trung xinh đẹp, để con đảm lưng cho người.”

Tiểu quỷ nhảy chân sáo đến cạnh Đạm Đài Tuyền nhưng bị tà áo trắng tinh ngăn lại, Không Không hơi sững người, đoạn cười hắc hắc: “Mẫu thân xinh đẹp nhất không cho nhi tử hiếu thuận, vậy nhi tử cho mẫu thân đệ nhất mỹ nữ biết một tin. Không Không trong lúc tìm cách cứu hai người đã chạm mặt một kẻ ở gần đây.”

“Cái gì?” Thần Nam cả kinh: “Là ai? Ở đâu.”

Ổ loạn thạch địa vực hoang tịch này mà có người, quả thật khó thấy, Đạm Đài Tuyền cũng tỏ vẻ quan tâm.

“Là lão ăn xin, ở cạnh đây.” Không Không chỉ vào loạn thạch lâm ở xa.

Thần Nam bay tới đầu tiên, Đạm Đài Tuyền và Không Không bay theo.

Một lão nhân lưng còng, tóc trắng lưa thưa, nằm bất động trong thạch lâm, làn da nhăn nhúm như vỏ chanh khô, già lão không thành hình dạng gì.

“A!” Thần Nam cả kinh: “Sao lại...”

Là thủ mộ lão nhân!

Lòng hắn rung lên, cách biệt mười mấy năm, không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Thủ mộ lão nhân tự xưng không gì không làm được, muốn chết không xong mà giờ khí tức hỗn loạn, hôn mê bất tỉnh, quần áo lam lũ, lếch thếch cực điểm như ăn mày.

Thật ra xảy ra chuyện gì?

Thần Nam vội chạy tới, trong lòng phi thường kích động, ở thế giới lạ lẫm này lại gặp được người quen.

“Tiền bối sao vậy?”

“Cha biết lão?” Không Không nháy mắt: “Lão ta vừa này lừa đồ ăn của con, đúng là đáng ghét.”

Thần Nam hiểu thủ mộ lão nhân chắc gặp phải tình huống cực kỳ đáng sợ, bằng không với thân phận “lão bất tử”, làm sao đến nỗi khó coi thế này.

“Tiền bối tỉnh lại.” Thần Nam liên tục đưa nguyên khí vào thể nội lão.

Hồi lâu sau, thủ mộ lão nhân mới tỉnh lại, thấy Thần Nam liền gào lên: “Cuối cùng ta cũng thoát được, cuối cùng ta cũng thoát được!”

409. Chương 410: Vùng Đất Trước Thửa Khai Thiên

“Oa... lão ăn mày lại ăn trộm đồ của con.” Không Không khóc âm lên.

Thần Nam thấy thủ mộ lão nhân như vậy, quả thực không biết nên khóc hay cười, thiên giai cao thủ nổi danh xưa nay, hiệu xưng lão bất tử, bao Thái cổ cường giả đã rơi rụng mà ông ta vẫn sống, hơn nữa không bị thương tổn gì, giờ lại thành thế...

“Tiểu tử, lại gặp người khiến lão nhân gia thật cao hứng.” Thủ mộ lão nhân vừa nhồm nhoàm vừa nói với Thần Nam, đoạn quay lại nói với Không Không: “Người là nhóc con nhà ai, đủ một tuổi chưa? Không ngoan ngoan ở nhà còn chạy lung tung đi đâu?”

“Oa... lão ăn mày xấu xa, cướp đồ của ta còn quay sang trách ta.” Không Không nhăn mũi, chọc tức thủ mộ lão nhân.

“Hắc hắc...” Thủ mộ lão nhân không hề ngượng mà bật cười, quay lại nói với Thần Nam: “Không phải con các người chứ, cũng được, có tương lai lắm.”

Thần Nam thấy ông ta dần lấy lại dáng vẻ, không hư nhược như vừa nãy nữa, bèn hỏi: “Thật ra tiền bối làm sao? Có gì sa vào cảnh như thế?”

“Sao cơ? Lão nhân gia ta vẫn như thường.” Nói xong, thủ mộ lão nhân hận không thể ngăn được nước mắt nước mũi chảy xuống: “Để trốn khỏi đệ tam giới, ta đã thử đủ mọi cách, dựa vào kinh nghiệm chạy trốn năm xưa, lần này ta thu hẹp thời gian, Thanh Thiên nhị đại gia nó chứ, lão nhân gia ta suýt nữa xong đời. Trước đây ta hiềm sống lâu, lần này gần như toi đặc, linh thức tịch diệt. Không dễ gì mới thoát được, ha ha... nhưng vẫn chạy khỏi đệ tam giới được.”

“Đây là... tiền bối, đây vẫn là đệ tam giới mà.” Thần Nam nói.

“Ta gặp các người ở đây mà là đệ tam giới sao? Đừng hí lộng lão nhân gia.” Thủ mộ lão nhân trừng mắt.

“Lão ăn mày, đây là đệ tam giới, chúng ta vừa tiến vào.” Không Không nhìn trứ thủ mộ lão nhân nói.

“Nói nhăng, còn nói đây là đệ tam giới ta sẽ cho các người biết tay.” Thủ mộ lão nhân dường như không chịu nổi đã kích.

Ba người bọn Thần Nam tắt tiếng, xem ra lão đầu này lãnh đủ ở đệ tam giới đến mất mặt.

Thủ mộ lão nhân nhìn quanh đoạn rên rỉ: “Ô ô...mẹ nó chứ... đây hình như không phải là Nhân gian giới.” Trước đây làm gì ông ta cũng hỉ hả, dáng vẻ vạn sự thông dong nhưng giờ lại khác.

“Đợi chút.” Ông ta đột nhiên đứng dậy, kinh hãi nói: “Ta cảm thấy một loại khí tức khác, tựa hồ là... di tích từ trước khi khai thiên.... đại phá diệt.”

“Tiền bối nói gì?” Thần Nam nghi hoặc, Đạm Đài Tuyền thủy chung vẫn bình tĩnh, lặng lẽ nhìn thủ mộ lão nhân.

“Trời ạ, sao lại nhầm thế được, đây có khả năng là không gian từ trước khi đại phá diệt lưu lại, quyết không phải đệ tam giới.” Thủ mộ lão nhân tựa hồ rất kinh ngạc: “Chắc không sai, ta từng nghe có loại không gian tan nát kỳ dị kiểu này nằm giữa lục giới, chỉ ngẫu nhiên vào được thôi.”

Thần Nam cũng không dám chắc chắn đây là đệ tam giới, lão đầu tử này đã vào đó hai lần, không thể nhận định sai. Hắn nhớ lại hào quang thần bí xuất hiện lúc toái không gian tiến vào đệ tam giới, có lẽ... đám hào quang đó vô hình trung cải biến phương vị và quỹ tích của bọn hắn.

“Hắc hắc...” Thủ mộ lão nhân bật cười có phần gian trá: “Đây cũng là cơ hội, chúng ta đi thử vận khí, chưa biết chừng lấy được cấm kị bảo vật từ trước khi đại phá diệt.”

Thần Nam tắt tiếng, lão đầu tử này quá thô thiển, vừa nãy còn đơm vẽ kích động quá độ, giờ đã tính chuyện tìm bảo vật.

“Đội lão nhân gia ta mấy ngày, đệ tam giới không phải chỗ không người, ta cần khôi phục nguyên khí!” Thủ mộ lão nhân nói đoạn xếp bằng dưới đất, hoàn toàn bất động.

Vô tận thiên địa nguyên khí như trăm sông đổ về biển, tụ thành một dòng hữu hình trên không, từ xa nhìn vào vô cùng tráng quan, như một dòng sông đổ xuôi.

Liên một tháng, thủ mộ lão nhân mới tỉnh lại, bọn Thần Nam cũng chìm trong cảnh tu luyện tĩnh mịch.

Thủ mộ lão nhân xem ra tinh thần phơi phới, lão đầu quả nhiên có bản lĩnh, lúc trước chỉ là hao tận sức mạnh thể nội chứ không bị thương tổn gì, đúng là thâm bất khả trắc!

“Ha ha... khôi phục rồi, lão nhân gia ta cao hứng thật.” Thủ mộ lão nhân nói với Thần Nam: “Xú tiểu tử, hiện tại ta mới chú ý, ngươi quả thật đã liệt vào hàng ngũ cường giả chân chính, thật vượt ngoài ý liệu của ta.” Đoạn quay lại nhìn Đạm Đài Tuyền: “Cả tiểu cô nương này nữa, thực lực cũng cực mạnh, quan trọng nhất là có tiềm lực ta không nhận ra.”

“Vì sao không nói đến ta?” Tiểu Không Không tỏ vẻ bất mãn.

“Hắc hắc, tiểu quỷ còn rút dãi này hả? Ha ha...” Ông ta cười vang, tỏ vẻ rất vui.

“Vớ vẩn, xú lão đầu ngươi lừa đồ ăn của ta, còn dám cười ta. Ta phải liều.” Không Không lao bổ tới.

Thần Nam tiến lên nói: “Tiền bối vừa từ đệ tam giới đi ra, xin nói rõ tình huống trong đó, làm sao để vào đó được, hình như tại hạ vào nhầm nơi.”

“Tình huống? Hắc, đánh nhau loạn xạ, vừa vào đệ tam giới, tàn hồn Ma Chủ và Thời Gian chi thần cùng Không Gian chi thần đấu luôn, tựa hồ không chết không dừng tay, những người khác cũng sa vào hỗn chiến.”

“A, là vậy, còn tiền bối thì sao?”

“Ta? Đương nhiên rời đi, đừng coi thường Ma Chủ, ai chết thì chết, sau cùng y cũng không sao, ta dám khẳng định có người đang giả trò, lão nhân gia ta không thích náo nhiệt. Bọn họ thích tu bổ cái gì mà luân hồi thì cứ việc, ta không hứng, ta trực tiếp tìm kẻ hở không gian bí ẩn, định chạy về Nhân gian giới!”

Lão đầu tử này quả nhiên là con trạch trôn tuột.

“Tiểu tử ngươi muốn vào đệ tam giới? Ấm đầu à, đó không phải là nơi không người, vào đó khác nào đưa thân đến miệng cọp.” Dáng vẻ thủ mộ lão nhân như kiểu vĩnh viễn không muốn nhắc đến đệ tam giới.

“Sao lại thế?” Thần Nam tỏ vẻ không hiểu.

“Đệ tam giới là địa phương ác liệt nhất trong lục giới, là nơi thiên giai cao thủ gục ngã từ xưa đến nay. Nguyên khí trong đó ít đến thảm thương, không giống một thế giới mà như luyện ngục, trừ những ác đồ cùng hung cực ác, căn bản không còn sinh mệnh nào khác. Những nơi nguy hiểm nhiều không kể xiết, mười thiên giai cao thủ vào đó mà còn ba người sống đã là quá tốt, đó không phải là nơi thích hợp cho người ta tu luyện.”

“Đã vậy, sao bọn Ma Chủ còn tiến vào?” Thần Nam thắc mắc.

“Chính vì nơi đó hiểm ác nên có phong ấn một số người và vật đặc thù, bọn họ chắc muốn tìm cấm kị chi vật nào đó tu bổ cái gì luân hồi, hoặc muốn mở phong ấn của mấy đại ác nhân.”

“Hóa ra là vậy, tiền bối có nghe được...tin tức gì liên quan đến phụ thân Thần Chiến của tại hạ không?”

“Cũng kỳ quái là lúc chúng ta vào, ma thân Thần Chiến lại biến mất, còn về thần tính Thần Chiến thì ta sao gặp được? Trong đó lớn hơn tưởng tượng, ta lại đi ngay, không thể gặp gỡ. Được rồi, nói cho ta nghe xem bao nhiêu năm nay, Nhân gian giới có biến hóa gì.”

Thần Nam nhất nhất kể lại, thủ mộ lão nhân chăm chú lắng nghe, lúc nghe thấy trong Thần Ma lăng viên có ẩn tàng một Thần bí thanh niên thì lão đầu tử văng miệng chửi: “Vương bát đản! Lại suýt lừa được lão nhân gia, ta vẫn nghĩ trong đó có người, khẳng định trốn trong đấy tổ mạch.”

Lúc Thần Nam nói đến chuyện về Thái cổ, đại chiến Quảng Nguyên, thủ mộ lão nhân cảm thán: “Thời gian nhanh thật, không ngờ năm tháng Thái cổ chưa thần trong truyền thuyết quay lại sắp đến, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, họ có thật sự về được hay không là việc khác.”

....

“Cha, con nghe thấy ca ca đang gọi.” Không Không đột nhiên kêu lên kinh hãi: “Ca ca tựa hồ gặp nguy hiểm.”

Thần Nam kinh hãi, hẳn tin vào linh giác của Không Không, tuy không hiểu sao nó miễn cảm như vậy, cảm ứng được trước cả hắn. Lần trước phát hiện Đạm Đài Tuyền là mẫu tử liên tâm, lần này vì cớ gì? Nê lão nó và Long Nhi đều là những nhân vật trước thời đại phá diệt?

“Còn và ca ca cùng muội muội có đồng mệnh tủa, ai gặp nguy hiểm thì người khác cũng cảm thấy, do mẫu thân xinh đẹp nhờ hai vị lão tổ chuyện chế cho chúng con, để chiếu cố nhau bất cứ lúc nào.” Không Không hình như nhận ra thắc mắc của Thần Nam.

Hắn biết mẫu thân xinh đẹp nó nói đến là Mộng Khả Nhi, bất giác thấy hổ thẹn bởi phụ thân như hắn đã không tận tâm như bậc làm mẫu thân.

“Đi nào.” Hắn để Không Không dẫn đường, nhanh chóng bay về phía đông, Đạm Đài Tuyền không nói gì, bám theo sát nút.

“Ồ, đợi lão nhân gia ta đã.” Thủ mộ lão nhân kêu lên rồi đuổi theo.

Phi hành cực tốc nên rất nhanh đã phát hiện ở ngoài xa phải đông có một thân ảnh nhỏ bé nhuộm máu đang liều mệnh, chính thị Long Nhi. Đối thủ của nó là một người cao lớn, da trắng như thư sinh, là đệ ngũ giới quân vương Đức Mãnh.

Thấy trên mình Long Nhi có mấy vết thương đáng sợ, hai mắt Thần Nam trợn ngược, quát lớn: “Đức Mãnh, người chết chắc rồi.”

Đức Mãnh cơ hồ ngất xỉu, vốn định nhân bất tri quỷ bất giác giải quyết Long Nhi, không ngờ sát tinh đột ngột xuất hiện.

“Hắc hắc, hiểu lầm thôi mà.” Y cố làm mặt dày giải thích: “Tiểu đệ định thử xem tu vi của Long Nhi hiền diệt, chứ không phải thật sự động thủ.”

“Hừ.” Long Nhi hừ lạnh.

“Đúng là hiểu lầm, tiểu đệ thiên tân vạn khổ mới chạy khỏi đệ lục giới đang loạn, định về Nhân gian giới, ai ngờ lại lạc vào không gian kỳ dị này...” Đức Mãnh nhận ra có giải thích thế nào cũng không được, sát khí của Thần Nam càng lúc càng nặng, có nói lảm cũng không thay đổi được sát ý của đối phương.

Hắn quay mình định chạy đi.

Nhưng có tam đại thiên giai cao thủ ở đây, làm gì có chuyện để y chạy.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích đã lâu không dùng lên tay, quét mạnh ra. Đức Mãnh không đánh mà lui, xông về phía Đạm Đài Tuyền, y cho rằng tu vi của nàng ta có tiến bộ cũng chỉ xem xêm giữa Thần Hoàng và thiên giai sơ cấp.

Ai ngờ Đạm Đài Tuyền không động mà mắt trái đại biểu hủy diệt xạ ra hào quang kinh nhân, thoáng chốc tước mất ngàn năm công lực của y.

“A...” Đức Mãnh gầm lên, nhanh chóng đổi hướng, lao vào thủ mộ lão nhân.

Thủ mộ lão nhân dáng vẻ lập cập, lắc lư trước luồng khí của Đức Mãnh thổi tới, nhưng chợt tung ra một cước, đá luôn vào hông y, đẩy bắn lại.

Đức Mãnh nghiêng chặt răng, cảm giác thân thể tan nát, thâm kêu khổ, Đạm Đài Tuyền là hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ, có tuyệt học tà dị cổ quái cũng là lẽ thường nhưng lão đầu tử sắp chết kia mọc ở đâu ra sao lại lợi hại như vậy?

“Thần Nam, chúng ta hòa giải được không? Lần này ta trình trọng xin lỗi, cam đoan không có lần sau.” Đức Mãnh biết bằng thực lực, tuyệt đối không chống nổi ba vị thiên giai cao thủ, muốn giữ mạng đành hạ mình cầu xin.

“Con mẹ ngươi đi mà hòa giải.” Thần Nam thật sự động nộ. Đây không phải lần đầu Đức Mãnh giả trò, lần trước vì bọn Sở Tương Ngọc uy hiếp nên hắn không muốn trở mặt. Giờ Sở Tương Ngọc tạm thời không xuất thủ, hắn còn phải cố kị gì.

“Đức Mãnh, con mẹ ngươi chết đi.” Thần Nam quát vang, cùng thủ mộ lão nhân, Đạm Đài Tuyền đồng thời xuất thủ, Đức Mãnh làm sao chống nổi.

“A...”

Đó không phải là đại chiến mà là một trường đồ sát một phía.

Đức Mãnh bị một kích của Thần Nam chém làm đôi, đoạn bị nhàn cầu hủy diệt của Đạm Đài Tuyền đánh tan tác, vừa hợp lại thân thể liền bị thủ mộ lão nhân cho một cước nên thân hắn văng vào giữa vòng vây.

“Lão ca, đệ bằng bó cho.” Tiểu quỷ Không Không giỏi vỗ mông ngựa này nhảy tung tăng đến cạnh Long Nhi, quả thật nhóc tì chưa đến một tuổi như nó rất biết cách làm người khác vừa lòng.

“Thần Nam, con mẹ ngươi thật sự muốn giết ta?” Đức Mãnh bị đánh hội đồng, hoảng sợ gào lên: “Ngươi mà giết ta sẽ chết chắc, có biết Hắc Khởi còn sống nhờ ở đệ lực giới không? Có biết Sở Tương Ngọc chỉ tạm thời bỏ qua cho ngươi không? Sau này chúng ta còn cần hợp tác.”

“Hợp con mẹ ngươi.”

“Phập.”

Hồi đáp y là lưỡi phương thiên họa kích sắc bén Đức Mãnh lại bị chém thành hai mảnh, lần này Thần Nam còn khiến linh hồn y trọng thương.

“Con mẹ Thần Nam ngươi định giết ta thật sao?” Đức Mãnh hoảng sợ.

“Nói thừa, ngươi cứ cho ta đang giết chó là được. Lần này chúng ta thanh toán hết nợ mới nợ cũ, ngươi sống ta chết.” Thần Nam phát ra sát khí xung thiên, mây dựng lên, lần trước Đức Mãnh hạ thủ với Không Không và Y Y, lần này lại hạ độc thủ với Long Nhi, để hắn sống đúng là thiên lí nan dung.

Lúc đó thủ mộ lão nhân ngăm truyền thanh với Thần Nam: “Tiểu tử, tức phụ này của ngươi không đơn giản đâu, sao ta lại thấy nàng ta có được Thiên chi truyền thừa, không hiểu là tốt hay xấu nữa.”

Thần Nam chỉ biết lắc đầu bất lực. Hủy diệt chi quang của Đạm Đài Tuyền đánh tan một phần linh hồn của Đức Mãnh.

Thần Nam lao tới, vận dụng sức mạnh tối đa nhằm triệt để hủy diệt Đức Mãnh.

Thủ mộ lão nhân kêu lên: “Đối phó loại người này, có một cách hay hơn là chấn nát linh thức, sau đó quăng vào đệ tam giới, để hắn thành phân bón hoa.”

“Hảo chủ ý!” Thần Nam tán đồng.

“Chết tiệt, các ngươi dám đối xử với ta như vậy, sẽ không được chết yên lành... Thần Nam, ngươi sẽ hối hận, đại ca ta ắt bắt ngươi trả gấp mười.” Đức Mãnh gần như súp đổ, gào lên điên cuồng, các thiên giai cao thủ có thể coi là bất tử nhưng đối diện với ba thiên giai cao thủ khác thì mong gì sống sót.

“A...”

Đức Mãnh rống lên thảm thiết.

Thân thể bị đánh tan khó lòng hợp lại, linh thức bị Thần Nam, Đạm Đài Tuyền, thủ mộ lão nhân đồng thời tiến công, nhảy mất đã tan biến. Sau cùng thủ mộ lão nhân xé một không gian, đẩy hồn phách bị tan nát vào đệ tam giới!

Thương thể của Long Nhi không nặng như tưởng tượng, trị liệu sơ qua là khôi phục, nó là Đại Long đao chi thân, thể phách đương nhiên cực kỳ cứng rắn.

Trong một tòa loạn thạch cương cách đó không xa có một không gian chi môn đứng sừng sững, phát ra vô tận u quang. Long Nhi thuật lại sơ sơ, bọn Thần Nam biết nửa tháng trước, Tiềm Long, Huyền Trang, Đại Ma cùng vào đó, Long Nhi ở ngoài đợi tin tức nhưng không ngờ lại gặp Đức Mạnh.

Đương nhiên cánh cửa đó thông với đệ lục giới.

“Ha ha... hay lắm.” Thủ mộ lão nhân cười vang: “Xú tiểu tử mau giúp ta, hôm nay chúng ta nghĩ cách lập một không gian thông đạo đơn hướng khiến đệ lục giới và đệ tam giới quán thông. Tương truyền đệ lục giới có không ít đại nhân vật, ta nghĩ chắc họ tịch mịch quá nên giúp họ thư giãn chút ít.”

Thần Nam chợt thấy nụ cười của thủ mộ lão nhân vô cùng xấu xa và thâm tiện!

410. Chương 411: Để Người Rung Chuyển Đệ Tam Giới.

Đương nhiên nói dễ hơn làm, trước hết phải biến phụ cận thành hỗn độn, cách tuyệt vùng đất này khiến nó tách ra, lúc đó phía sau hỗn độn chi môn là đệ tam giới.

Nếu thiên giai cao thủ từ đệ lục giới thuận theo không gian thông đạo mà đi tới, sau cùng sẽ dùng thiên giai tu vi phá toái hư không, thứ đợi họ là đệ tam giới đáng sợ được coi là lao ngục.

Thủ mộ lão nhân thủ đoạn quả có phần cay độc bởi đệ tam giới hỗn loạn bất kham, rất cần “tiếp tế”, trong đó có một vài kẻ đại hung đại ác, bất kể thân phận thế nào nhưng trong lao lung thiếu nguyên khí như tể, kẻ nào tiến vào ắt bị thanh toán.

“Bắt đầu đi tiểu tử, ta cần các người giúp, biến nơi này hóa thành hỗn độn, ta sẽ kéo không gian của đệ tam giới gần như dính liền với không gian thông đạo!”

“Đợi chút.” Thần Nam cắt ngang thủ mộ lão nhân: “Tại hạ có mấy bằng hữu đi vào đó nên muốn tìm tung tích trước, để lâu sợ sẽ xảy ra biến cố.”

“Được, người đi đi, không gian đó cũng không lớn lắm.” Thủ mộ lão nhân gật đầu đồng ý.

Thần Nam mang Long Nhi bay về hướng đông, lần này Đạm Đài Tuyền giữ Không Không bên cạnh, chia thành hai hướng bay đi. Lưỡng đại thiên giai cao thủ đồng thời phát ra thần thức tìm nơi hạ lạc của những người khác.

Vùng di địa trước khi đại phá diệt không lớn không nhỏ, diện tích chừng mấy chục vạn dặm vuông, thần thức của Đạm Đài Tuyền và Thần Nam tìm từng góc nhỏ xúu nhưng không phát hiện gì, ngược lại tìm được hai không gian thông đạo, tựa hồ mọi người đã theo hai đường này rời khỏi vùng di địa.

Sau này, được thủ mộ lão nhân giám định, họ biết hai không gian thông đạo dẫn đến đệ lục giới.

Tiềm Long, Đại Ma, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa đã vào đệ lục giới trong truyền thuyết! Thế giới đó thế nào, Thần Nam cũng không biết, chỉ nhờ lúc phong ấn tàn hồn Thất Tuyệt thiên nữ tại Tiểu lục đạo, vô tình biết, ả đến từ đó. Những người ở đó tựa hồ vô cùng đáng sợ, hẳn không hiểu những người có hồn lực của Thất Tuyệt thiên nữ như Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa mà vào đó có xảy ra chuyện gì không.

Đoạn hấn và Đạm Đài Tuyền dùng đại pháp lực phá toái hư không, biến địa vực của không gian thông đạo thành hỗn độn. Thủ mộ lão nhân lại dùng vô thượng đại thần thông kéo không gian đệ tam giới sát với vùng hỗn độn. Quá trình này cần đại pháp lực siêu tuyệt, Thần Nam giờ mới biết lão bất tử này mạnh không thể dò nổi.

Ba tháng liền nỗ lực, được Thần Nam và Đạm Đài Tuyền trợ lực, thủ mộ lão nhân sau cùng cũng tạo thành một chiếc bẫy không gian đơn hướng nối đệ lục và đệ tam giới.

Lão đầu tử quan sát thông đạo tự tạo ra, cười đắc ý: “Hắc hắc, lần này đệ tam giới thỏa mái náo nhiệt.”

Đang cười dương dương đắc ý, chợt ông ta tỉnh ngộ: “Các thiên giai cao thủ của đệ lục giới sao có thể xông vào không gian thông đạo này?Ồ, xem ra lão nhân gia ta phải tự mình đi một chuyến, dẫn đường cho họ, hắc hắc...”

Chiếc bầy không gian bị hậu nhân nguyên rửa sau này đã hoàn thành như thế.

Rồi hai không gian thông đạo nữa được thủ mộ lão nhân, Thần Nam, Đạm Đài Tuyền cùng nỗ lực nửa năm mới hoàn thành.

Trong khi thử lại lần cuối đã xảy ra dị biến.

Nhóc tỳ Không Không muốn vào thử đầu tiên, tuy thủ mộ lão nhân cười cợt nó không có thiên giai thần thông, vạn vạn lần không thể phá được đệ tam giới không gian nhưng Tiểu Không Không nhất định muốn thử.

Kết quả...

“Cha cứu mệnh... oa oa.” Không Không quả nhiên phá được đệ tam giới không gian.

Kì thật, nghĩ kĩ sẽ không thấy việc này có gì kỳ lạ, tiểu quỷ này là xuyên thiên giáp chuyển sinh, thần thông lớn nhất là phá tan mọi ngăn cách, lúc đạt đỉnh cao có thể dẹp hết mọi phong ấn, bằng không lúc quay về Thái cổ, nó sao đào nổi cách ly giới bị phong ấn.

Thủ mộ lão nhân kinh hãi tròn tròn mắt, Thần Nam, Đạm Đài Tuyền định xuất thủ nhưng đã muộn, Không Không đã xuyên qua đệ tam giới!

“Oa... Không Không xui thật! Cha... con đi tìm gia gia và nãi nãi. Mẫu thân xinh đẹp, lão ca, Không Không rất nhớ các người...” Tiểu Không Không như ngọc vừa vỡ tay vừa khóc trên hư không.

Dầu sao nó mới là nhóc tí một tuổi đầu, tuy tâm trí thành thực nhưng suy cho cùng vẫn là hải tử.

“Không Không!” Thần Nam gầm lên, sức mạnh nguyên bản của thời không phát động, định kéo nó lại.

“Không nhi.” Đạm Đài Tuyền sau cùng cũng không giữ nổi bình tĩnh, hủy diệt chi nhãn phá toái không gian, định cản không gian đóng lại.

“Tiểu đệ.” Long Nhi kinh hãi.

Nhưng tất cả đều muộn, Không Không như ánh sao băng biến mất trong hư không vô tận.

“Sao lại thế, nếu vừa nãy hải tử lùi lại mấy bước là ta kéo lại được.” Thần Nam lẩm bẩm.

Thủ mộ lão nhân nói: “Thuận khác hẳn nghịch, cũng như sông chảy, xuôi dòng rất dễ nhưng muốn bằng sức một người ngược dòng, khó như lên trời.”

Nghĩ đến đệ tam giới hung hiểm như vậy, không ít thiên giai cao thủ còn khó giữ mệnh trong đó, Thần Nam vô cùng lo lắng, Không Không liệu có thuận lợi tìm được Thần Chiến giúp đỡ không?

“Không thể, ta phải vào đệ tam giới.” Thần Nam đột nhiên lên tiếng.

“Phụ thân, con đi tìm đệ đệ cùng.” Long Nhi đề nghị.

“Các người điên rồi, ở đó như một luyện ngục, tiến vào coi như tự tuyên án, đưa mình vào lao lung.”

Thần Nam lắc đầu: “Tại hạ tự có cách, sớm đã muốn gặp phụ mẫu, đồng thời trong đó có vô số bí ẩn, chưa biết chừng phát hiện gì đó.”

Thần Nam quay lại nói với Đạm Đài Tuyền: “Long Nhi giao cho ngươi.” Đoạn nói với thủ mộ lão nhân: “Tiền bối, nếu phải vào đệ lục giới, mong hãy quan tâm đến các bằng hữu Nhân gian giới của tại hạ.”

Đoạn hần không để ai nói gì, trực tiếp phá toái hư không đuổi theo Không Không.

“Phụ thân.” Long Nhi gầm lên, định đi theo nhưng bị Đạm Đài Tuyền giữ chặt.

Thủ mộ lão nhân nhắc có, lẩm bẩm: “Ta thấy tiểu quỷ đó không phải loại đoản mệnh, xú tiểu tử có gì mà lo lắng, lẽ nào đệ tam giới hay ho lắm sao?” Đoạn ông ta run lên.

Mây đen che phủ thỉnh không dè tam giới, cuối cùng, Thần Nam cũng đến được nơi thần bí này.

Vừa tiến vào, hần cảm giác thân thể run lên, đó không phải do sợ mà do kích động, Khí tức cổ lão thương tang đã lâu không tan phá vào mặt khiến hần cảm giác được đây là mảnh đất của cường giả chân chính.

Mặt đất mệnh mang, ngàn dặm không tắc cổ, mặt đất đỏ pha đen như bị huyết thủy nhiễm qua, ma vân ép xuống, cổ lão khí tức lan tràn.

“Gào...”

Tiếng gầm vang dội, một sinh vật cực lớn như ngọn núi nhỏ lao vào Thần Nam. Hình dáng nó như sư tử nhưng không phải, toàn thân phủ vẩy màu vàng, vừa gầm rú vừa há mồm như chậu máu lao vào Thần Nam.

Thần Nam không lùi lại, phát ra quang mang ngàn trượng đáng trùng cự thú.

“Cheng.”

Mặt đất rung lên, cự thú không bị chém làm hai mảnh mà chỉ bị văng đi.

Vô cùng tà dị.

Sức mạnh của thiên giai cao thủ không giết được nó.

Nhưng qua đó Thần Nam biết được nhiều điều, nguyên khí thiên địa ở đây rất ít, không thể ngưng tụ được bao nhiêu, đương nhiên không so được với Nhân gian giới.

“Gào...” Cự thú xông tới tiếp.

Hàn quang lóe lên, Thần Nam rút phương thiên họa kích ra, hóa thành lưỡi kích ngàn trượng, bùng lên ánh sáng lạnh lẽo bổ tới. Huyết quang rực rỡ, mùi máu tràn ra, cự thú ngã xuống, bị chém thành hai mảnh.

Cự thú tuy hung hãn nhưng so với đại hung chi nhân chỉ là loại tép riu, chắc chắn tại đây còn nhiều trận đại chiến kích động nhân tâm đang đợi hần. Bọn Ma Chủ đã vào giới này, đương nhiên có ý nghĩa sâu xa riêng.

Hần mong đợi đại chiến, mong đợi ngày gặp lại phụ thân, lao về phía trước như sao băng.

Vùng đất mệnh mang này hình như không có cây cối, chỉ có động vật bình thường, ma vân cuộn cuộn và khí tức cổ lão thương tang.

Liên tục phi hành mấy ngày, Thần Nam chỉ thấy mấy con hung thú, tịnh không thấy bóng người. Mãi năm ngày sau, hần nghe thấy phía trước có rung động mãnh liệt, phảng phất như thiên quân vạn mã đánh nhanh chóng lao tới.

“Ô ô.. cha.. gia gia...” Tiếng khóc khe khẽ vọng vào tai Thần Nam, hần kích động bay tới, quả nhiên là tiếng Không Không.

P phía trước có một đàn hung thú, còn nào cũng to như hòn núi nhỏ, đang di chuyển, Không Không cười trên đầu một con, tựa hồ cùng bỏ chạy. Phía sau chúng là làn cuồng phong đáng sợ, những nơi bị quét qua, ngay cả núi đồi đều tan nát, không vật gì chặn nổi.

“Không Không!” Thần Nam không dám tin vào mắt mình, sao lại xảo hợp đến vậy, nhanh chóng tìm thấy Không Không trên vùng đất mệnh mang này.

“Cha mau cứu con.” Không Không vẫy tay kêu to, khuôn mặt mịn màng đầy nước mắt.

Thần Nam nhanh chóng lướt tới nhưng thoáng chốc cảm giác nguy cơ ập vào tim, hần dừng bước, kích động liên lạng đi.

“Hư ảo phá diệt!” Hần quát vang.

Trong lòng yên tĩnh lại, cảnh tượng tan biến ngay, không có đàn hung thú, lốc xoáy hay Không Không.

Chỉ có một ngôi mộ lớn.

Ngoi mộ to như ngọn núi nhỏ, suýt nữa hần đã đâm vào, cự ly còn cách vài thước nữa.

Khí tức hỗn hợp giữa cổ lão, huyết tinh, tàn bạo, thương tang... trải rộng.

Đệ tam giới quả nhiên đáng sợ.

411. Chương 412: Nuốt Thiên

Mặt đất hoang vu, ngàn dặm không bóng người hay màu xanh cây cỏ, quanh đó núi đồi trập trùng, hiện rõ mà đồ sộ, một ngôi mộ sừng sững, vượt hẳn lên những ngọn đồi chừng hai trăm thước cạnh đó, trông càng nổi bật.

Ngôi mộ cao chừng ba trăm thước, không có bia hay tủng bách, chỉ là một nắm đất khổng lồ, không biết qua bao nhiêu năm tháng mà lớp đất màu đỏ sẫm trên đó đã cứng lại, gần như hóa thành nham thạch.

Thì thoảng có gió từ ngoài xa thổi tới nhưng phong nhân không thể đến gần đây nửa bước, còn cách mấy trăm trượng đã bị một cổ sức mạnh vô hình chấn tan.

Chính ngôi mộ thần bí này đã ảnh hưởng đến tâm trí Thần Nam khiến hắn xuất hiện ảo giác nguy hiểm. Hắn cảm phương thiên họa kích, lùi lại mấy chục bước mới đứng vững trên không, nhìn xuống ngôi mộ cổ suýt nữa rụng vào khi này, lòng đầy nghi hoặc, đây là mộ ai mà lớn như vậy?

Từ khi phục sinh, hắn luôn quan tâm đến mộ phần, vừa thấy là nghĩ ngay đến thần ma mộ!

Bất quá, đây không phải là một thần ma, khó lòng tưởng tượng được trong đó mai táng nhân vật cỡ nào, theo lý thường, những người vào được đệ tam giới, tu đều từ thiên giai trở nên, mộ chủ lại có khí thế bức nhân thể này, lúc còn sống nhất định không phải nhân vật tầm thường, bằng không các thiên giai cao thủ sao lại lập cho y mộ phần lớn như vậy.

Đồng thời, Thần Nam cũng có liên tưởng khác, người trong mộ đã thật sự chết chưa? Ảo giác vừa này không phải do oán niệm hóa thành, mà do một người thực lực cực mạnh tấn công hắn.

Từ khi tu vi đại tiến, hắn đã thấy quá nhiều việc ly kỳ, nhiều nhân vật trong truyền thuyết biến mất hoặc đã chết dần xuất hiện, chứ không đến nỗi triệt để tuyệt diệt. Hắn cho rằng ngôi mộ này cũng kỳ dị như vậy, người an táng trong đó e rằng cũng chưa chết, đa có dấu hiệu sống lại.

Đương nhiên, đối phương dùng ảo ảnh dẫn hắn đập vào phần mộ, chắc muốn mượn sức phá tan ngôi mộ hoặc phong ấn. Chuyện đó khiến hắn không vui, đối phương lại tính chuyện lợi dụng hắn, bèn hừ lạnh, thu phương thiên họa kích lại, đi vòng quanh ngôi mộ, song chưởng liên tục đánh xuống, từng dải hào quang sáng rực xạ ra, hắn bố trí liên mười tám đạo phong ấn.

“Người dám.” Một tiếng quát vang lên bên tai, cổ dao động tinh thần hùng hậu như thiên lôi nhiếp nhân. Nhưng ngược lại, vì thể đã kích nộ hắn, cũng quát trả: “Loại chuột phương nào dám tạo ảo giác? Hiện tại phong ấn cô hồn đã quỷ như ngươi thì có gì mà không dám?”

“Con trùng bé xiu kia dám bắt kính với ta sao? Ta phải khiến ngươi tịch diệt.” Áp lực từ tiếng hét khiến thính không vang vọng.

Thần Nam nhỏ toẹt vào ngôi mộ: “Loại bị bệnh tinh thần. Trùng à? Bò cái đầu ngươi ấy, muốn khiến ta tịch diệt thì cứ việc, ta sẽ đứng đây, không thêm động đậy.”

“Ầm.”

Trên không trung vang lên tiếng sấm, một dải thần phạt chi quang đột nhiên bổ xuống Thần Nam.

Thần Nam đã lâu không thấy loại hủy diệt chi quang này, lúc trải qua Vô thiên chi nhật, Nhân gian, Thiên giới, tàn phá thế giới liên hợp lại, các loại thần phạt cùng hủy diệt chi quang biến mất, phẳng phất như kịch biến lần đó phá hỏng quy tắc của thiên địa, vô luận tiên thần tấn cấp hay đi trong thiên địa đều không còn phải chịu thần phạt chi quang vô tận như trước. Hiện tại, đột ngột được thấy thần phạt, đương nhiên hắn kinh ngạc đến cực điểm, nó không thương tổn được hắn, từng đạo kiếm khí được hắn xuất ra, kích tan thần quang, quát vang: “Là tử quỷ Thương Thiên?”

Ngôi mộ rung lên đoạn triệt để bình tĩnh, khu vực này trở lại trầm tĩnh, không còn tiếng động.

Đã trải nghiệm nhiều, dù Thương Thiên có sống lại trước mắt, hắn cũng không kinh ngạc lắm, hiện tại được thấy một “thiên mộ” nhưng không lấy gì làm ngạc nhiên.

Đệ tam giới có vô vàn bí mật, bọn Ma Chủ đã có kế hoạch diệt Thương Thiên, phong ấn Hoàng Thiên, có ngày y diệt một Thiên cũng không phải gì to tát. Đương nhiên mỗi hào tình này chỉ

412. Chương 413: Máu Tanh Nuốt Thiên

Nó ẩn chứa rất nhiều bí mật, có liên quan trực tiếp đến việc Thần Nam sống lại nhưng hiện tại hắn cũng không hiểu hết, thật ra nó có bao nhiêu điều huyền bí?

Chín đạo hỗn độn môn đến giờ mới mở ra hai cánh cửa, tầng đầu là nơi vô tận thần ma hồn phách nghỉ ngơi, có một sa mạc trôi nổi và bảo vật Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Đệ nhị đạo hỗn độn môn không phức tạp đến thế, trong không trung rộng lớn yên lặng chỉ có một cỗ quan tài lớn màu máu, so với cỗ quan tài đen trăn áp phong ấn Hoàng Thiên còn lớn hơn, từng trận dao động từ đó phát ra, không biết nó được để ở đây đã bao lâu.

Đó là điểm khiến Thần Nam kinh ngạc hơn cả.

Trong quan tài có người đang ngủ?

Hoặc giả phong ấn người hay một “Thiên”?

Không thể biết được.

Lúc thạch quang phong ấn Hoàng Thiên tiến vào không gian, phẳng phất như thiên địa lật nhào, hư không yên lặng không bình tĩnh nổi, rung lên như sóng cuộn.

Thạch quan liên tục lặn lội, vang lên tiếng Hoàng Thiên gầm rống, tựa hồ muốn phá ấn đi ra.

“Cha.”

Không Không thừa cơ khởi trời buộc của thạch quan, linh hoạt như thỏ con chạy đến cạnh Thần Nam, vù một tiếng trốn sau lưng hắn.

“Thiên đại địa đại, cha vĩ đại hơn hết, con nhớ cha chết mất. Vốn con định tìm gia gia trước, không ngờ lại rơi vào tay ác côn này, cha mau phong ấn hắn.” Tiểu quỷ vô cùng hoạt bát, không hề tỏ ra sợ hãi.

Thần Nam cảm phương thiên họa kích, lưỡi kích lấp lánh trên hư không, một đạo chú phù kỳ quái, phức tạp dựa vào hình thể năng lượng hiện tại hư không, tinh quang sáng rực trùm lên thạch quan.

“Đây là đâu? Không phải là nội thiên địa của các người, đã thoát ly lực giới!” Hoàng Thiên gầm vang, âm ba cuộn cuộn vang trong hư không, y tựa hồn hoảng loạn: “Sao ta không cảm giác được tận đầu của vùng không gian này, chỉ thấy xa xôi vô biên?”

Trong ánh hào quang sáng chói, vô số phù chú rơi lên thạch quan đang quấy loạn khiến nó dừng lúc lắc, bị giữ chặt trên không.

“Muốn giữ ta, không dễ đâu.” Hoàng Thiên hình như lãnh tĩnh lại một chút, bắt đầu đối phó với phong ấn của Thần Nam. Trong thạch quan tràn ra quang vụ dày đặc mang tính ăn mòn cao, tuy không hủy được thạch quan nhưng diệt chú phù khá hữu hiệu.

Từng đạo hào quang bay lên, đoạn tan đi, chú phù nhất nhất bị phá trừ!

“Cha, chúng ta hợp tác.”

Tiểu Không Không đột nhiên phát ra thần quang sáng chói, thân thể hóa thành một lưỡi thần kiếm!

“Cha, con sở trường phá trừ phong ấn, đương nhiên biết cách phong ấn, đưa phong ấn đó cho con để nhử tử tổi thông minh của cha phong ấn chết tên ác côn này.”

Thần Nam không do dự, chộp lấy thần kiếm do Không Không hóa thành, sức mạnh phong ấn lại xuất ra.

Hào quang bảy màu che kín hư không liên tục ngưng tụ lên thạch quan, ngàn vạn hào quang sáng rực trói chặt quan tài khiến nó không động đậy được, khói màu từ trong đó tuôn ra cũng bị bức lui lại.

Vô tận phù chú rơi lên thạch quan, phong ấn thật chặt.

Lần này thật sự giữ chắc được.

Đương nhiên chủ yếu vì thạch quan đã phong ấn Hoàng Thiên khiến y không phát huy được thực lực.

Giọng Hoàng Thiên không truyền ra ngoài nữa.

Tất cả sẽ kết thúc sao?

“Kẹt.” Tiếng động đùng đục vang lên từ huyết quan to lớn, dư âm phảng phất như từ Thái cổ truyền về khiến tim Thần Nam và Không Không đập mạnh.

Không Không hóa thành búp bê đáng yêu chạy đến sau lưng Thần Nam, ôm chân hắn, nhỏ giọng: “Cha, sao con thấy chúng ta bắt quá phong ấn một con cá nhỏ, còn một con lớn hơn nhiều ở đây, có phải cha của Hoàng Thiên không?”

Nghe những lời ngây thơ này, Thần Nam suýt bật cười, tiểu quỷ này đang nghĩ gì nhỉ?

“Kẹt.”

Lại một tiếng động đùng đục vang lên, huyết quan rung mạnh, cả vùng hư không động theo.

Thật ra là chuyện gì, lẽ nào trong đó thật sự có một nhân vật đáng sợ ẩn tàng?

Nắp huyết quan đột nhiên bật mở, sát khí khó tả tràn ra khiến không gian thoáng dăng trở nên sắc mùi giết chóc.

Thạch quang phong ấn Hoàng Thiên vốn đã yên lặng chợt rung lên, tựa hồ cảm ứng được gì đó, truyền ra từng trận dao động tinh thần. Nhưng do sức mạnh phong ấn mà dao động đó rất mảnh, khó lòng nghe được y kêu gào gì.

Thần Nam nín thở, kéo Không Không ra sau lưng, cầm phương thiên họa kích đứng yên lặng quan sát huyết quan, đợi cuồng phong bạo vũ giáng xuống, bằng cảm giác hắn biết trong đó có một siêu cấp cự ma!

“Soạt.”

Cuồng phong dấy lên, vô tận huyết vụ phiêu tán, quanh quan tài nhuộm màu máu.

Khí tức lạnh lẽo âm u tràn ra, cự ma xuất thế!

Huyết vụ tràn ra cuồng mãnh, từ huyết quan thò ra một cự trảo đen ngòm dài mười mấy trượng, gân nổi trên bề mặt cuộn cuộn, không ai nhìn rõ màu sắc, hình dạng cự trảo, hình như là tay người, nhưng móng lại nhọn như cửa mãnh thú, màu xanh biếc lấp lánh ánh lên hàn quang lập lòe, dài tới hai trượng.

Nó chộp lấy thạch quan phong ấn Hoàng Thiên, kéo vụt lại vào trong huyết quan: quan tài đã nuốt quan tài.

“Kẹt.” Tiếng động vang lên rõ ràng, huyết quan đóng lại.

Chỉ còn lại một hư ảnh mơ hồ, cự trảo đen nhánh như quỷ trảo này thật ra do ai sở hữu? Thần Nam không biết nhưng vừa này hắn cảm giác được một cỗ sức mạnh tà dị cực điểm dao động, ngoài ra không phát giác gì thêm.

Thiên nhân thông căn bản không nhìn thấu được huyết quan và cảnh tượng bên trong.

“Kẹt, kẹt, kẹt.” Huyết quan đột nhiên lắc lư, bên trong tựa hồ đang có tranh chấp dữ dội.

Đoạn Thần Nam và Không Không nghe thấy tiếng đá vỡ, hình như thạch quan phong ấn Hoàng Thiên bị nứt, hai cha con cẩn thận giới bị.

Nhưng thanh âm tiếp theo vượt khỏi dự liệu của họ.

Tiếng cười lạnh lẽo khiến người ta bủn rủn, chỉ là hai tiếng cười ngắn ngủn: “Hắc hắc.”

Rồi tiếng Hoàng Thiên rít lên: “A... không... sao lại thế này... không.”

Tiếng xương cốt vỡ nát lại vang lên, tiếng rú hoảng sợ cực điểm của Hoàng Thiên cũng vọng ra: “A...”

Tuy có huyết quan ngăn cánh nhưng cha con Thần Nam vẫn ngửi thấy mùi máu.

“Lốp lốp...”

Thanh âm này khiến ai nấy rụng rời, tựa hồ có hung thú đang gặm xương thịt.

Khí tức tàn bạo, tanh máu tràn ra.

“Ch...a... chúng ta đi thôi...” Tiểu Không Không kéo áo Thần Nam, thầm thì gọi, rõ ràng nó đang hoảng sợ.

Tiếng kêu gào của Hoàng Thiên nhỏ dần, chỉ còn tiếng nhai xương thịt côm cốp, càng lúc càng chói tai, quả thật khiến người ta rợn tóc gáy, bởi trong thạch quan phong ấn một “Thiên”!

Hiện tại...lại bị hung nhân nuốt sống.

Thật ra là quái vật gì?

Tiếng kêu gào của Hoàng Thiên chỉ loáng thoáng rồi im bật, nửa thời thần sau còn mỗi tiếng nhai xương thịt.

Thần Nam lẳng lẳng nghe suốt thời gian này, Tiểu Không Không tự thôi miên, hôn mê ngay.

Sau nửa thời thần, thanh âm đáng sợ lặng đi, huyết quan khổng lồ phát ra khí tức lạnh tanh, đột nhiên biến thành lặng lẽ, cả phiến không gian lặng như tờ.

Lớp đáy một huyết bị hút vào đây hoàn toàn phân giải, hóa thành một đạo hào quang mờ mờ phiêu tán, toàn bộ lớp đá đó tan biến, hình như không gian này không chấp nhận tạp chất.

Duy có huyết quan đáng sợ mà thần bí vẫn nổi trên vô tận hư không, như thể là chúa tể của thế giới này, tuy vô thanh nhưng cái thế hung uy dần lan ra.

Rồi một cỗ sức mạnh đáng sợ vô hình mà thần bí đẩy Không Không và Thần Nam khỏi phiến không gian.

Hào quang sáng rực liên tục lóe lên, bọn Thần Nam xuất hiện trước đệ nhị đạo hỗn độn môn, tuy nó vẫn mở nhưng huyết quang đã phong kín thông đạo, tựa hồ muốn vĩnh viễn phong ấn không gian và huyết quan đáng sợ trong đó.

“Cha, máu tanh quá, lại kích thích, khiến tim con đập âm ỉ, cha nuôi quái vật gì đấy, nhày nào cũng vào Thái cực đồ cho nó ăn sao?” Tiểu tử từ lúc tỉnh khỏi thôi miên, bắt đầu quẩn lầy Thần Nam hỏi han.

Thần Nam cốc nó: “Nói nhăng.”

“Không phải sẽ kéo gần tình cảm cha con sao?” Tiểu quỷ quả khiến người ta yêu mến.

Thần Nam vô ý phát hiện được cạnh đệ nhị đạo hỗn độn môn có khắc một huyết quan, trong lòng máy động liền phá toái không gian đến trước đệ nhất đạo hỗn độn môn, quan sát kỹ liền thấy cạnh cánh cửa có khắc nhiều mộ bia và dòng suối linh động, tươi mát.

Hắn thấy mình thật sơ hở, trên hỗn độn môn tựa hồ đề cập đến trong đó có vật gì.

Hắn mang Không Không theo, thi triển sức mạnh bản nguyên của thời không xuất hiện trước hỗn độn môn thứ ba... cạnh đó không có tiêu kí. Lại đến đệ tứ đạo môn, vẫn không có tiêu kí gì.

Hắn không ngã lòng, đến trước cửa thứ năm, lần này cả kinh, ngăn ngơ hồi lâu.

Có tiêu kí! Là một nam tử mà hắn từng thấy qua.

Trên đó khắc thân ảnh của đại thần Độc Cô Bại Thiên.

413. Chương 414: Đệ Tam Giới Luân Hồi Phục Nguyên

Đệ nhất cấm kị đại thần trong truyền thuyết thật ra có bao nhiêu bí mật?

Trước đó không lâu hắn quay về Thái cổ đối phó với Quảng Nguyên, trong thời khắc nguy nan đến sinh tử tồn vong, thi thể đệ nhất cấm kị đại thần đã chết theo truyền thuyết đột ngột hạ xuống đường hầm thời không của Thái cổ chư thần, dùng “thi” chiến đánh lùi Quảng Nguyên bị trọng thương. Hiện tại lại thấy hình y trong Thần ma đồ, lẽ nào phía sau đệ ngũ đạo hỗn độn môn này là thi cốt tàn khuyết của y?

Đệ nhất hỗn độn môn khắc Sinh Mệnh nguyên tuyền và thần ma mộ bi, bên trong thật sự có linh tuyền và nơi thần ma hồn an nghỉ, đệ nhị đạo khắc huyết quan, bên trong có một cỗ quan tài đáng sợ đã thanh toán được cả Hoàng Thiên.

Bức tranh thứ năm này, có phải...

Trong lòng Thần Nam vô cùng kích động, thò bàn tay run rẩy ra, đẩy vào cánh cửa hỗn độn đóng chặt.

“Có thật không?” Tiểu quỷ Không Không cũng phi thường hưng phấn, khuôn mặt căng mọng như quả táo, hàng mi dài hấp háy, cặp mắt phát sáng: “Đệ nhất đại thần trong truyền thuyết, con sẽ gặp ông ta, hắc hắc, Y Y nhất định sẽ ghen tị, hắc hắc...”

Thần Nam dụng lực đẩy cửa nhưng hỗn độn môn không hề lay động, vững chắc như cột chống trời. Hắn tăng lực, ánh sáng hỗn độn bùng lên phát ra vạn trượng quang mang, chiếu sáng hư không.

“Cha cố lên.”

Thần Nam đang do dự có nên dùng toàn lực không, hoặc hủy luôn hỗn độn môn nhưng lúc đó thạch môn lại bị lay động.

“Cha, con giúp cha.” Tiểu Không Không như búp bê phát ra kim quang, toàn thân sáng rực, tiểu quỷ thật sự khiến tất cả kinh hãi.

“Mở.” Thần Nam quát vang.

Tiếng ầm ầm vang vọng, hỗn độn môn dần mở ra, nó cao chừng mười trượng nhưng Thần Nam cảm giác như đẩy một ngọn núi vạn trượng, quả thật đã cật lực.

Vô tận hỗn độn quang mang rải xuống, đồng thời một cỗ khí tức thương tang xa xăm tràn ra.

Mở cánh cửa như mở một thế giới, vượt qua thời không về với Thái cổ hồng hoang, Thần Nam như cảm giác được khí tức của Thái cổ chư thần...

Hỗn độn môn không còn trở lực, Thần Nam và Không Không mở toang, hư không yên tĩnh xuất hiện trước mặt.

Nơi đây hình như là một thế giới vĩnh hằng yên lặng, hư không hôn ám, không có nửa điểm âm thanh, yên lặng đến rợn người.

Đập mắt nhìn chỉ thấy một vùng xám xịt, ấn tượng đọng lại là tang thương và cũ kỹ, tư vị buồn bã như đứng trong làn gió thu hiu hắt, thê lương, tràn ngập một niềm ân hận khôn tả.

Thế giới xám xịt ảnh hưởng đến tình cảm con người.

“Cha, cổ quái thật, đại thần Độc Cô Bại Thiên ở đây sao?” Tiểu Không Không hiếu kỳ nhìn quanh thế giới vô biên, lạ lẫm.

Thần Nam bất động, cảm nhận tã thương tang, cảm thụ được tinh thần lạc ấn cô tịch, mất mát. Chỉ một sát na ngắn ngủi, hắn như phảng phất trải qua một thế kỉ dài đằng dặc. Hắn có cảm giác xuyên qua những gì một người khác đã trải nghiệm.

“Cha, mau xem này, hình như có bóng người.” Tiểu Không Không chỉ vào điểm tận đầu hư không rộng lớn. Thần Nam và nó lưu lại tàn ảnh ở chỗ đứng, ảo diệt mấy lần, xuất hiện tại chính giữa vùng hư không, quả nhiên có một bóng người cao lớn, nằm thườn thượt trên không.

Hắn và Không Không xông tới, cùng kêu lên: “Độc Cô...”

Nhưng lập tức ngăn ra, bởi lúc đến gần mới phát hiện không phải người mà là một mớ tóc dài đen nhánh nổi trên không. Một cây binh khí ảm đạm vô quang, không phải kiếm hay đao được y sam bao phủ cũng nổi ở đó, phối hợp cùng mái tóc tạo thành một thân ảnh cao lớn.

Lẽ nào đó là... quan tài bằng áo?

Đó đương nhiên là di vật của đại thần Độc Cô Bại Thiên, lúc trước quay về gần Thái cổ, họ đã tận mắt thấy thi thể Độc Cô Bại Thiên chìm xuống lòng đất mênh mông vào vực sâu vô tận. Lúc về thế giới hiện thực, tuy đã tìm nhưng không thấy dấu vết. “Cha, làm sao giờ? Chi bằng chúng ta lấy binh khí của Độc Cô lão đại mang ra, để nó ở đây tầm tối âm u, không phải sẽ làm mai một thần binh sao?”

Thần Nam gật đầu, cách không hướng vào binh khí kỳ dị hút lấy, bất quá hắn cảm giác đang hút một ngọn núi trầm trọng, nó nặng hơn hắn tưởng, mất rất nhiều sức mới kéo được về, hắn cầm lên vũ động.

“Ô ô...”

Tiếng rít quái dị vang lên, phảng phất như ma quỷ gào khóc, không trung dậy lên dao động kỳ dị, hư không tử tịch chợt rung lên.

Sau cùng rung bần bật, phảng phất như muốn sụp đổ.

“Cha mau dừng lại.” Không Không vội kêu lên kinh hãi: “Binh khí của Độc Cô lão đại tà môn thật, không gian sắp bị phá tan rồi.”

Thần Nam vội dừng tay: “Chúng ta đi.” Đoạn kéo Không Không, cầm thần binh rời khỏi không gian lặng lẽ, vừa ra khỏi là hỗn độn môn đóng chặt lại.

“Cha, cánh cửa này tựa hồ bài xích chúng ta nhưng không hoàn toàn, thành ra chúng ta phải phí sức mới tiến vào được.”

“Ừ, đúng như vậy.” Thần Nam ngẫm nghĩ, di vật của Độc Cô Bại Thiên ở đây, chắc có liên hệ với Thần bí thanh niên ở Thần Ma lăng viên.

Rời khỏi đệ ngũ đạo hỗn độn môn, hai cha con không yên lòng nổi, càng hiếu kỳ với mấy cánh cửa còn lại, chắc đằng sau những hỗn độn môn ẩn tàng nhiều bí mật kinh nhân.

Bất quá, họ thất vọng, đệ lục, đệ thất, đệ bát, đệ cửu hỗn độn môn đều không có tiêu kí giống như cánh cửa thứ ba và thứ tư, dù họ dùng bao nhiêu lực khí cũng không thể mở được. Thậm chí định hủy hỗn độn môn rồi tiến vào nhưng cũng không xong, Thần Nam tin rằng dù không có tiêu kí nhưng trong đó còn thần bí hơn, nếu không đã không kiên cố đến vậy. Thời cơ mở vẫn chưa đến.

Hai cha con ra khỏi Thần ma đồ, hào quang hai màu vàng, đen lóe sáng, Thái cực đồ nhập vào thân thể Thần Nam. Cả hai cùng có cảm giác như mơ, Hoàng Thiên lại bị người ta ăn thịt, dù không được tận mắt trông thấy nhưng cảm thụ còn sâu hơn chính mắt chứng kiến.

“Cha, chúng ta đi tìm gia gia! Hắc hắc, chúng ta coi như đang nằm mơ đi, những người trong quá khứ có lợi hại hơn nữa cũng đã thành lịch sử, tương lai chỉ chúng ta lợi hại nhất. Sau này Không Không con sẽ là thiên địa đệ nhị cao thủ, hậu thế sẽ coi cha là đệ nhất đại thần. Hắc hắc...”

Thấy dáng vẻ nó tính nghịch như vậy, Thần Nam bật cười.

Ngẩng lên nhìn thấy đệ tam giới trải ra mênh mang, không có nổi một ngọn cỏ, tất cả là màu đỏ sẫm, cuồng phong vu vù, nhiều ngọn núi bị phong nhân tà dị phá tan.

Gần đó, ngôi mộ khổng lồ sụp đổ không thành hình dạng gì, Thần Nam và Không Không quả quyết bay lên, lao về phía tận đầu địa vực, họ định tìm thấy Thần Chiến thật nhanh.

Thần Nam đợi thời khắc này đã lâu, trong lòng không bình tĩnh nổi.

“Cha, thử nói xem gia gia đột nhiên phát hiện mình có thêm một tôn nhi thông minh vô song, liệu có kinh ngạc không, ha ha ha...” Nó mỉm cười ranh mãnh.

Thần Nam cóc khê, đưa nó bay nhanh về phía trước, đệ tam giới lớn hơn nhiều Nhân gian và Thiên giới, tu vi như Thần Nam cũng phải mất hơn mười ngày vẫn chưa đến tận đầu, tựa hồ phải vĩnh viễn phi hành như thế.

Quả là lao lung chuẩn bị sẵn cho thiên giai cao thủ, một giới bình thường chỉ mất một ngày là đi trọn các địa vực nhưng đệ tam giới quá lớn, gần như vô biên.

Mấy ngày liền hai cha con không hấn tay trắng, họ từng cảm ứng thấy mười mấy cỗ khí tức cực mạnh, có nhân vật bị phong ấn trong núi sâu, có hồng hoang cổ thú siêu việt. Hai người không dám chủ động chạm vào, thậm chí đệ tam giới quả nhiên không tầm thường.

Mãi đến ngày thứ mười, Thần Nam mới phát hiện một vùng hào quang sáng chói, tình trạng tìm vu vơ thay đổi.

Hai cha con hướng về vùng sáng, phát hiện nguồn gốc của dải sáng ở ngoài ngàn dặm, đủ thấy sáng đến thế nào.

Thoáng chốc đã vượt ngàn dặm, hào quang xung thiên xuyên qua mây đen, quán thông thiên địa, hình như là một quang trụ khổng lồ.

Hai chục cỗ dao động năng lượng hùng hậu tràn ra, hình như có người giao chiến.

Thần Nam và Không Không nhanh chóng đến gần, phát hiện có người đang tiến hành thiên giai đại chiến!

Những người này phi thường quái dị, có cực nhân cao tới ba chục trượng, có người râu dài lùn không đầy ba thước, cả tinh linh xinh đẹp tai nhọn.

Đó... là những chủng tộc mà Thần Nam từng thấy trên Nhân gian giới, tựa hồ là Tây phương chủng tộc, viễn cổ cự nhân, ải nhân trong núi, tinh linh trong rừng...

Không ngờ ở đệ tam giới lại thấy bóng họ, tu vi đã đạt thiên giai cảnh giới, ở Nhân gian có giàu tướng tượng đến mấy cũng không nghĩ ra.

Ải nhân và tinh linh không nói làm gì, họ là những chủng tộc có trí tuệ, đều có thiên phú tu luyện bất phàm. Nhưng hấn từng thấy viễn cổ cự nhân trong Thập vạn đại sơn, thú tính hơn hấn nhân tính, tựa hồ không thích hợp tu luyện, nào ngờ tại đệ tam giới lại thấy điều “không tưởng” đó.

“Ai?” Tiếng quát lớn hơn tiếng sấm vang lên, ơng ơng trong tai.

Tiểu Không Không giận dữ đáp: “Đại nhân.”

“Tiểu mao hài ở đâu ra?” Cự nhân cao ba chục trượng đang quát như một tòa núi nhỏ, mình mọc lông thú màu vàng dài mấy xích, quả là cự thú hình người, đáng sợ cùng cực.

“Hừ, đại tinh tinh ngươi định bắt nạt trẻ con sao?” Không Không nhơn nhơn gào lên với viễn cổ cự nhân: “Không sợ người khác cười ngươi sao?”

“Hắc hắc...”

“Ha ha...”

Bên dưới vang lên tiếng cười lạnh tanh, tựa như cười giễu viễn cổ cự nhân, lại như thấy Không Không thú vị.

Lúc hạ xuống, Thần Nam và Không Không kinh hãi, hai chục người đó thuộc các chủng tộc bất đồng. Họ tuy có hình người nhưng dùng thiên nhãn thông là thấy được bản thể, không ít người là ma thú.

Tựa hồ đều là các chủng tộc ở Nhân gian Tây phương.

Một nam tử hai đầu khô vì do song đầu ma lang hóa thành, có thực lực thiên giai chân chính. Bên cạnh là một nam tử cao lớn do cửu đầu xà hóa thành, thực lực cũng bất phàm, nhìn là biết tuyệt không phải thiên giai sơ cấp, mái tóc màu lục trên đầu chính là những cọng độc xà nhỏ xíu.

Thần Nam bắt giác nhíu mày, hắn có liên tưởng không hay lắm khi thấy đám người này, sao lại giống như những nhân vật trong viễn cổ thần thoại ở Tây phương Nhân gian giới, như song đầu ma lang và cửu đầu yêu xà là những cự hung nổi danh một thời.

Bên cạnh viễn cổ cự nhân, còn có một người lùn râu dài cầm thần phủ và một tinh linh nữ tử xinh đẹp dị thường, đó đều là những anh hùng trong sử thi.

Đều là hình mẫu trong Tây phương viễn cổ thần thoại, sao lại tụ tập hết ở đây?

Bị kéo vào, nhất định bị kéo vào.

Thần Nam quan sát bọn họ, cả nhóm lại nhìn hai cha con.

“Tiểu tử, các người là ai?” Cửu đầu hung xà ngạo mạn hỏi.

“Ta đến từ Nhân gian giới.” Thần Nam không muốn xung đột với họ, những hai chục thiên giai cao thủ, trừ phi hắn là thọ tinh mới hiếm sống lâu.

“Nhân gian giới? Hắc hắc, hay lắm, người từ quê cũ, bất kể Tây phương hay Đông phương, đều là Nhân gian giới.” Cửu đầu xà nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Nếu không phải các người đến từ Nhân gian, ta nhất định cho các người thành mĩ thực. Gần hai vạn năm không ăn món gì có mùi tinh huyết, ở đây chỉ thi thoảng mới phát hiện được cổ thú, làm gì có thịt người tươi ngon mà ăn.” Cửu đầu xà đứng là biến thái, nói ra những lời đó vẫn trong nhân hình, nhưng đột nhiên thè ra lưỡi rắn đỏ lôm, nước miếng chảy ào ào, rồi thụt lại.

Người lùn râu dài cầm thần phủ vung lên chém mạnh xuống chặt đứt một đoạn lưỡi rắn khiến cửu đầu xà giật mình nhìn y.

Quái nhân, một nhóm quái nhân!

“Sao người lại vào đệ tam giới, lẽ nào lục giới đại loạn, vì thế người chạy vào đây tránh nạn?” Song đầu ma lang hỏi.

Qua lời lẽ, Thần Nam đã đoán ra đại khái, đám siêu cấp hung nhân và anh hùng trong Tây phương lịch sử này vì lục giới đại loạn mới tiến vào đây.

“Chắc vậy, lục giới cũng sắp đại loạn rồi.” Hắn đáp.

Không Không dè dỏ lúc này giả bộ hài tử thơ ngây, hỏi nơi Thần Chiến hạ lạc: “Các vị bá bá, tỷ tỷ! Tiểu tử thật quá xui xẻo, không may theo cha đến địa ngục hoang vu này, chả có gì vui vẻ, đúng là đáng thương. Bá bá, tỷ tỷ, các vị có nghe thấy Thần Chiến không, lúc ở Nhân gian tiểu tử có nghe người ta tán tụng ông ấy, bảo đã vào đệ tam giới, thật sự rất muốn gặp.”

“Thần Chiến?”

Cha con Thần Nam liền nghe thấy mười mấy tiếng hít hơi.

“Thần Chiến ở đây lợi hại lắm sao?” Tiểu Không Không tỏ vẻ không hiểu.

Viễn cổ cự nhân cất giọng như sấm nổ: “Tiểu mao hài, khi người chân chính bước vào lĩnh vực của chúng ta sẽ biết hậu bối tiểu tử đó đáng sợ thế nào?”

“Thật không?” Tiểu Không Không mở lớn cặp mắt sáng như sao.

Lúc đó ngay cả cửu đầu yêu xà lạnh lùng cũng lên tiếng: “Đương nhiên, y đáng sợ khôn tả, xứng đáng là đệ nhất nhân lớp sau từ trận chiến Thái cổ.”

“Có so được với Thái cổ chư thần không?” Tiểu Không Không hỏi lảng xẹt.

“Nhất đại tân nhân hoá cự nhân!” Người lùn râu dài thở dài: “Xứng danh nhất đại thiên kiêu! Ta thấy mình già rồi.”

“A.” Tiểu Không Không hoan hô.

“Tiểu tử ngươi lai lịch thế nào?” Song đầu ma lang chợt hỏi Thần Nam.

“Ta chỉ là một tu giả mới đạt đến thiên giai, đệ ngũ giới và đệ lục giới động loạn đã xâm nhập Nhân gian, ta bị bức vào đệ tam giới, chỉ có vậy thôi.” Thần Nam đáp.

“Ngươi tên gì?” Tinh linh nữ tử xinh đẹp chợt hỏi, nàng ta có mái tóc dài màu lục, toàn thân phi thường linh động, có phần phiêu dật xuất trần.

“Ta tên Thần Nam.”

“Ngươi họ Thần?” Cửu đầu xà kinh hãi kêu lên.

“Sao vậy?” Thần Nam hỏi.

“Hừ, ta hỏi tiểu quỷ này vì sao lại hỏi nơi hạ lạc của Thần Chiến, hóa ra các ngươi là người Thần gia, trừ gia tộc biến thái đó, mọi đâu ra gia tộc nào liên tục xuất hiện thiên giai cao thủ.” Song đầu ma lang cười lạnh: “Hắc hắc, hay lắm, cách đây không lâu mấy lão bất tử của Thần gia đấu với Thần Chiến nhưng đáng tiếc đã liên thủ vẫn bó tay, lần này lại náo nhiệt rồi, Thần gia phải viện thủ tới, ha ha...”

“Hừ, muốn rời khỏi đây không dễ đâu?” Viễn cổ cự nhân nói lạnh tanh, tựa hồ không có hảo cảm với Thần gia.

Thần Nam không buồn giải thích nhiều, nhìn về quang trụ vươn tận mây cao, hỏi: “Đó là gì, vì sao vừa nãy các vị lại chiến đấu?”

“Đó là thông đạo rời khỏi đây, nhưng chỉ mang được một nửa số người này, chúng ta quyết chiến, nửa thắng sẽ có quyền đi, nửa thua ở lại đợi cơ hội.” Tinh linh nữ tử hồi đáp.

“Rời khỏi đây rồi đi đâu?”

Người lùn râu dài nhìn Thần Nam nói: “Đương nhiên đến trung ương cổ đại lục, đây chỉ là một phần nhỏ của đệ tam giới cổ đại lục nhưng thông thiên quang đạo không thể mang nhiều thiên giai cao thủ, chúng ta đành quyết chiến chọn người. Nơi này nằm giữa các cổ đại lục, chỉ có đi qua thông thiên quang đạo là an toàn nhất, bằng không khó mà đến được trung ương đại lục.”

“Các vị đến đó làm gì?” Thần Nam có vẻ kinh ngạc.

Tinh linh nữ tử khán khá hòa thiện, nhần nại giải thích: “Luân hồi môn trong truyền thuyết đã được một tên điên cái thể sửa lại, hiện tại mọi cường giả đều hướng về trung ương cổ đại lục, ngay cả những cự ma, hung nhân bị phong ấn cũng không chịu yên mà định phá ấn thoát ra.”

“Luân hồi môn thật ra có tác dụng gì?”

Thần Nam hỏi câu này khiến cử đầu xà âm u cười lạnh: “Ngươi có lắm chuyện không biết quá, lẽ nào ngươi muốn đến đó? Hình như không có chỗ cho ngươi.”

“Ha ha...” Song đầu ma lang cười vang, tu giả do viễn cổ ma thú hóa thành hiển nhiên đồng khí liên chi.

Thần Nam đã chú ý, hai mươi thiên giai cao thủ này phân thành mấy phái, tựa hồ tinh linh, ải nhân, viễn cổ cự nhân thuộc về một phái, các chủng tộc khác như Thuyết thụ nhân hợp thành một phái.

Hắn nắm tay Không Không, bất động nhìn hai ma thú chi vương: “Ta thật sự muốn đi, chi bằng các vị ma thú nhường cho một suất, được không?”

Thần Nam không muốn đối địch cùng hai chục thiên giai cao thủ, nhưng không thể tránh khỏi đấu một trận với hai viễn cổ ma thú này.

Không Không vỗ tay, vui vẻ nói: “Đúng rồi, tiểu tử cũng muốn đi xem chư thần đại chiến, những người bị kéo vào đây cũng coi là Thái cổ chúng thần, các vị nhường cho hai suất đi, để chúng tôi đến trung ương đại lục chứng kiến trận chiến huy hoàng của Thái cổ chư thần.”

“Ha ha... các ngươi thắng được hai ma thú là Dục nhân tộc chúng ta đồng ý các ngươi thay chúng.” Một điều nhân có cánh tựa hồ chỉ e tình hình không loạn, chêm vào. Y ngoại trừ có cánh, tất cả đều giống con

người. Chúng tộc hùng mạnh này được đồn đại rằng các thiên sứ được mô phỏng theo họ mà sáng tạo ra, nhưng đức nhân ở Nhân gian giới đã bị tuyệt diệt, ở đây có hai kẻ, chắc thuộc hàng tổ tông.

“Thụ nhân chúng ta đồng ý.”

Thần Nam bật cười.

Hai ma thú chỉ vương lại vô cùng giận giữ, sau cùng cửu đầu xà lạnh lùng nói: “Xem ra ta có khẩu phúc, vốn không muốn ăn thịt người từ quê cũ tới, hiện tại hắc hắc...”. Lưỡi răng đỏ lòm thò ra, phun nước dãi phèo phèo.

“Được, mọi người đã muốn thế, đừng trách chúng ta vô tình.” Song đầu ma lang cười lạnh.

Đại chiến sắp bùng nổ.

Thần Nam đẩy Không Không ra xa, quay lại đối diện với song đầu ma lang và Cửu đầu hung xà.

“Không kể sinh tử, bắt đầu đi.” Hai chục thiên giai cao thủ cạnh đó đồng thời gầm lên, thanh thế quả kinh thiên động địa, đây tựa hồ là tập tục quyết chiến của họ.

Lần này Thần Nam đại chiến trước sự chứng kiến của rất nhiều thiên giai cao thủ, ở đệ tam giới cao thủ hạng này không hẳn là tuyệt đỉnh, mọi người đều gần như đạt đến.

Hắn vô cùng phấn chấn.

Đây là mảnh đất của cường giả chân chính.

“Gào...”

Song đầu ma lang hóa thành bản thể, một con sói lông xám dài cả trăm trượng ngẩng đầu hú vang, đoạn nhảy bổ vào Thần Nam.

Cửu đầu xà cũng hóa thành bản thể ngàn trượng dài như dãy núi, chín chiếc đầu như chín ngọn núi nhỏ thè ra chín chiếc lưỡi màu máu như chín đạo hồng mang sắc lẹm hướng vào địch thủ.

Không ai thấy hai đánh một có gì bất công, xưa nay họ khai chiến vẫn lấy phái hệ làm giới hạn đối quyết, không tính đến nhân số.

Đệ tam giới tuy nguyên khí ít ỏi nhưng thiên giai cao thủ vẫn là thiên giai cao thủ, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Song đầu ma lang phóng ra song hệ thiên giai cấm chú ma pháp, đầu trái tung ra “Phong nhận toái thiên” chấn nát không gian quanh Thần Nam, đầu phải dùng “Địa hải liên thiên”, mặt đất đỏ sậm nứt toác, vươn ra ngàn dặm, đất đá tràn lên trời cao hóa thành từng đạo hủy diệt chi quang trùm lên Thần Nam.

Chín chiếc lưỡi sắc bén của Cửu đầu hung xà liên tục xuyên qua ma pháp năng lượng vô tận, phán tan mọi ngăn cản, tựa hồ muốn nghiền nát Thần Nam.

Hắn có lòng tin đầu một trận với hai viên cổ ma thú.

Nháy mắt, nửa thức vừa giống vừa không giống Nghịch Loạn bát thức được đẩy ra, đây là công pháp riêng của hắn nhưng chưa thấu triệt hoàn toàn, còn kém hơn so với bát thức chân chính.

Vậy cũng đủ rồi.

Một thức xuất ra khiến phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc!

Mây đen lấp xuống đệ tam giới, ban đầu nặng nề đến đáng sợ, sau đó bùng nổ.

Vô tận ma pháp năng lượng công kích của Song đầu ma lang bị đánh tan, nó cũng bị hất văng đi, Cửu đầu hung xà thiếu điều bị vụn đứt mình.

Năng lượng dao động vô hình kinh nhân bức xạ khắp nơi.

Loại chấn nhiếp này do Thần Nam cố ý đẩy ra, hắn biết không tung nổi nửa thức còn lại nên muốn dùng thủ đoạn uy hiếp khiến đối phương cố kị.

Song đầu ma lang và Cửu đầu hung xà đập vào ngọn núi phía xa, bò lê lét dưới đất, không dám khoa trương như trước mà cẩn thận tiến đến chỗ Thần Nam.

Lần này, một loại vũ khí quan trọng, vượt khỏi dự liệu của tất cả, thay đổi hoàn toàn chiến cục, ngay cả Thần Nam cũng không ngờ.

Hắn cầm di vật của Độc Cô Bại Thiên, binh khí kỳ dị không phải kiếm hay đao, vào tay, không cảm thấy năng lượng dao động hoặc khí tức đặc dị nào.

Nhưng song đầu ma lang và Cửu đầu hung xà xông tới thì hiện trường xuất hiện uy lực hùng hồn khiến trời đất xoay chuyển, uy lực của món binh khí quả thật không thể đoán nổi, từ cự ly rất xa cũng chém rơi một chiếc đầu của ma lang và ba đầu của hung xà. Căn bản không có phong mang kích xạ, chỉ có một cỗ uy lực đột nhiên tràn ra, chém đầu hai ma thú chỉ vương trong vô hình.

Sát nhân vô hình!

Ai nấy đều thấy không tầm thường.

“Binh khí gì nhỉ?”

“Độc Cô.”

“Rất giống Độc Cô trong truyền thuyết.”

“Không sai, rất giống với Độc Cô mà Độc Cô Bại Thiên thường dùng.” Song đầu ma lang và Cửu đầu hung xà liên tục rít lên, định tiếp tục hợp đầu lại nhưng Thần Nam không cho chúng cơ hội.

Đương nhiên vẫn còn nhiều cao thủ quan sát, hắn không muốn làm quá đáng, thu lại Độc Cô trong truyền thuyết, nháy mắt đã phóng đại thân hình như ngọn núi, chụp lấy mình cửu đầu xà quay tít khiến núi non quanh đó đổ ràn rạt. Đoạn lấy thân rắn làm roi, đập mạnh vào ma lang.

“Bốp.”

“Gào...”

Pha va đập mãnh liệt ẩn chứa thần thông của thiên giai cao thủ, hai hung thú kêu lên thảm thiết.

Từ xa nhìn lại, một cự nhân cưỡi lên lưng ma lang, dồn lực đập xuống, một tay khác quất mạnh xà tiên khiến núi non quanh đó không ngừng sụp đổ.

Đó là một trường chiến đấu chênh lệch.

Thần Nam không giết hai viên cổ ma thú tổ vương, một mình giành được thắng lợi sau cùng.

Vẫn còn tới hai chục thiên giai cao thủ đang quan sát, nếu thật sự giết hai hung thú, rất có thể sẽ dẫn tới kịch biến.

“A, cha thắng rồi.” Không Không nhảy tưng tưng: “Để chúng tôi tiến vào trung ương cổ đại lực thôi, các vị không muốn quyết chiến với cha nhỉ?” Nó mở lớn cặp mắt nhìn mấy nhân vật trong Tây phương viên cổ thần thoại.

Tinh linh nữ tử mỹ lệ tỏ ra hòa thiện, lên tiếng đầu tiên: “Không cần, vốn mỗi tộc đều có một hạn định, hiện tại họ thoái lui, vừa hay thành toàn cho các người.” Nàng ta nhìn Không Không: “Tiểu quỷ này chưa đạt đến thiên giai, không uy hiếp đến an toàn của thông thiên quang đạo, một chỗ có thể dành cho hai người các người thông hành.”

“Đa tạ.” Thần Nam tỏ vẻ cảm kích.

“Tỷ tỷ xinh đẹp tốt quá.” Không Không nịnh nọt.

Trận chiến tiếp theo, Thần Nam không tham dự nhưng chỉ nhìn cũng phát hoảng, những người này thật sự là cường giả.

Gồm có viên cổ cự nhân, tinh linh nữ tử, và cả một Tây phương Thiên Long chiến lực siêu tuyệt!

Năm ngày sau, Thần Nam và Không Không cùng hai mươi vị thiên giai cao thủ tiến vào thông thiên quang đạo. Hào quang nóng rực lóe lên, họ xuyên qua với tốc độ cực hạn, chỉ nửa thời thần đã đến chính giữa cổ đại lục trong truyền thuyết.

Vừa xuất hiện bọn Thần Nam đã cả kinh, hình như họ tiến vào chiến trường của các thiên giai cao thủ. Hàng loạt người đang sa vào hỗn chiến.

Ở giữa có một Thái cực đồ khổng lồ tỏa ánh chói lòa.

414. Chương 415: Cái Thế Ma Chủ

Thần Nam kinh hãi đến cực điểm, là bảo vật của Ma Chủ.

“Mặt đất mệnh mang, mặc ai chìm nổi, duy có Ma Chủ ta.” Ma Chủ đọc những lời từ rất xa xưa. Vị đệ nhất ma từng chấn nhiếp Thái cổ thời đại, công lực chấn cổ thước kim, khắp thiên địa khó có địch thủ.

Lúc y mạnh nhất, Thái cổ chư thần đều tránh vị cường giả này, dù bị coi là đã chết mà mộ phần vẫn nổi lên Thiên giới và Nhân gian, chắn ngang hai giới tiên phạm. Đại khí phách này có ai sánh nổi.

Chết rồi mà ma thể bất diệt, nơi gửi thân - tử vong tuyệt địa- vẫn khiến thần tiên tránh xa, thành một trong những tuyệt địa đáng sợ nhất Thiên giới và Nhân gian, dù thần linh xúc phạm cũng bị tịch diệt.

Một trong những cường giả mạnh nhất từ xưa đến nay.

Lúc mọi người cho rằng y đã chết thì trong ma thể vĩnh hằng bất diệt còn một tia tàn linh, thông thiên động địa, tìm lại sinh cơ. Linh thức đã tan nát cũng dần ngưng tụ lại giữa trời sao, cuối cùng thành tàn hồn. Ma Chủ năm xưa quay lại cõi đời.

Vì thế dẫn tới một loạt sự kiện, y kéo mọi thiên giai cao thủ của Thiên giới và Nhân gian đến đệ tam giới, trở nên uy nhiếp thiên hạ.

Nên nhớ lúc đó y chỉ là tàn hồn, dám hành sự như vậy, đúng là khiến người ta không dám nghĩ tới đảm thức cỡ đó.

Đương nhiên trong Vô thiên chi nhật, y chứng minh cho tất cả thấy Ma Chủ vẫn là Ma Chủ, dù là tàn hồn cũng đủ uy nhiếp thiên hạ.

Nhìn thấy Thái cực đồ khiến Thần Nam liên tưởng nhiều chuyện.

“Tên điên này quả có bản lĩnh thông thiên.” Người lùn râu dài nhìn Thái cực đồ trên không mà thở than.

“Ma Chủ... kẻ điên...” Tinh linh nữ tử mỹ lệ lẩm bẩm, nhưng trong mắt lóe lên dao động khác thường, tựa hồ hơi thất thần.

Mặt đất rộng mệnh mang có từng đợt hào quang năng lượng xạ ra, gầm trăm cổ khí tức hùng hồn che kín thỉnh không, đại chiến vòng ngoài vẫn tiếp tục hỗn loạn.

Trong khung cảnh pha trộn giữa mặt đất đỏ sậm, mây dày đặc cùng Thái cực đồ chực lớn, hào quang liên tục sáng rực, bảo năng lượng lan tràn chung quanh, thiên giai cao thủ chuẩn bị đại chiến.

Bọn Thần Nam vừa xuất hiện đã khiến người khác chú ý, bảy tám bóng người nhanh chóng lao tới. Đang lúc đại chiến, đương nhiên không ai dư hơi đi tiếp đãi, bảy, tám đạo hào quang đáng sợ trực tiếp đánh tới.

Viễn cổ cự nhân đại nộ: “Vì sao lại công kích, chúng ta có ân oán sao.” Bản thể y vốn cao ba chục trượng, vừa nổi giận liền lớn hơn hẳn khiến kẻ tấn công lãnh đủ.

“Bớt nói nhăng đi, đã đến đây chắc chắn nhắm vào Luân hồi môn, muốn vào đó thì quyết sinh tử trước đã.” Một đại hán trên không quát vang, cơ nhục nổi lên cuộn cuộn, đáng vẻ cực kỳ cương mãnh.

“Ầm.”

Ngoài xa liên tục lóe sáng, núi non sụp đổ, đất đá văng tứ tung, quang mang xung thiên.

Ở gần cũng là từng đạo hào quang nối nhau tung hoành, tất cả đều hỗn loạn.

Thần Nam ôm đầy nghi vấn, thật ra là chuyện gì, Luân hồi môn mà Ma Chủ muốn tu bổ đã xong, lẽ nào lại dẫn tới trường hỗn loạn giữa các thiên giai cao thủ này. Bọn họ hình như muốn vào Luân hồi môn, thế thì có gì hay ho.

“Chúng ta nghe tin mà đến, còn chưa quyết định, các người chưa hiểu gì đã tấn công ngay. Được, ta tiếp chiêu.” Viễn cổ cự nhân gầm vang, hiển nhiên tính y không lấy gì làm hòa nhã, nổi giận liên vung bàn tay như trái núi bổ tới.

Song phương động thủ, những người đứng sau cũng tức thì hỗn chiến, tiếng ầm ầm vang lên liên miên bất tuyệt, dải sáng năng lượng liên tục xạ ra.

Cục diện chỉ có một từ để hình dung: Loạn.

Thần Nam mang Không Không lui đi, tạm không ý định xuất thủ. Hắn lấy làm phi thường kỳ quái, Thái cực đồ khổng lồ treo trên không mà không thấy Ma Chủ, vì sao trong đại chiến lại không có bóng y.

Hoàn cảnh này không thể thiếu y.

Ngoài ra hắn cũng không thấy người quen, Tây Thổ Đồ Đằng, Thái Cổ Lục Tà cũng mất bóng.

Nhưng hắn không muốn sa vào chiến trường không được, trận đại chiến giữa hơn trăm thiên giai cao thủ này không cho phép ai đứng ngoài, rất nhanh có người nhận ra hắn, lao bổ tới.

Hắn đành tiếp chiến nhưng không đánh nhậu mà tìm cách rời đi. Một thiên yêu mình người đầu sói điên cuồng quần lấy hắn, gầm rú liên miên, đại thần thông khủng khiếp của yêu tộc liên tục xuất ra.

Thiên lang khiêu nguyệt!

Gào.

Một quang cầu khổng lồ như vàng trắng xuất hiện trên đầu thiên lang đoạn nổ tung, trùm xuống, định chấn nát hắn.

Hắn cảm ứng được tính găm mòn linh hồn của loại năng lượng đáng sợ này, đệ tam giới quả nhiên kinh hồn, cao thủ nối nhau xuất hiện.

Độc Cô được lấy ra, chém xuống phá tan bão năng lượng, đại chiến hơn trăm chiêu liền chặt thiên lang làm đôi. Hắn không thêm quan tâm sống chết của đối phương mà đột vẩy đi ngay.

Nhưng hai cha con kinh hãi nhận ra, mấy chục người đang nhìn họ chăm chăm, đứng ra là nhìn Độc Cô trong tay Thần Nam, hai mắt sáng lên như lang sói.

Hồng rồi!

Thần Nam chợt nhớ ra đó là di vật của Độc Cô Bại Thiên, những người này đều sống vô số năm, đương nhiên nhận ra. Không hiểu ai kêu lên mà mười mấy thiên giai cao thủ cũng xông vào hắn.

Có người không để ý nhưng có người lại rất chú tâm đến mòn binh khí kỳ dị này.

Thần Nam cảm giác đại sự không ổn, sức mạnh bản nguyên của thời không liên tục thi triển, nhanh chóng thoát di, nhưng mười mấy đạo thân ảnh vẫn bám sát.

Hiện tại không thể đấu thẳng thường, Thần Nam bay về phía nam trung ương lục địa. Nhưng mới được ngàn dặm đã thấy điểm tận đầu, phía trước toàn hào quang mờ lung, một phiến kết giới mệnh mông trùm lên vùng đất màu đỏ sậm này.

Hắn phát hiện phiến kết giới tựa hồ chỉ che kín phạm vi hơn ngàn dặm của chiến trường, hắn đang bị nhốt ở trong.

Nưng kẻ truy đuổi đã tới, hắn vung Độc Cô, dụng lực bổ vào kết giới, vô định thử xem, không ngờ lại chẻ được, hắn ôm Không Không nhanh chóng thoát ra. Kết giới đóng lại ngay.

“Ta biết ngay mà.” Có người trong nhóm đuổi theo tỏ vẻ tiếc nuối đoạn gian giữ: “Vật Độc Cô Bại Thiên để lại há là thần binh tầm thường, là thí thiên hung khí đó, lại phá được tầng kết giới, đáng tiếc không cướp được.”

Rời khỏi kết giới rồi, Thần Nam nhìn khắp một vòng, cảm giác thấy dao động năng lượng còn đáng sợ hơn. Ngoài xa đang diễn ra đại chiến thảm liệt, hơn nữa có vẻ khí tức rất quen.

Nhanh chóng bay tới.

Một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt hắn.

“Hắc hắc... xú tiểu tử, chúng ta lại gặp nhau.”

Một nữ tử mỹ lệ vô cùng đang nằm thư thái trên chiếc ghế mây nổi lơ lửng giữa tầng không... ghế mây...hư không... cực kỳ quái dị.

Nữ tử khuynh thành khuynh quốc nhưng khí chất và biểu tình mới là ấn tượng sâu nhất, trong nét linh động ẩn chứa nét ranh mãnh.

“Tiến cảnh của ngươi không được nhanh lắm, lâu thế mới vào đệ tam giới?”

Nhưng người quen biết đều nói tu vi của Thần Nam tiến bộ thần tốc nhưng nữ tử lại bảo hắn tiến bộ quá chậm.

Không phải ai khác ngoài thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền.

“Là... là ngươi.” Thần Nam hơi biến sắc.

“Hắc hắc... có cả tiểu hài tử rồi cơ à, oa, đúng là khả ái. Ha ha ha... tiểu bắt điểm lại gần cho ta xem nào.” Độc Cô Tiểu Huyền cười hăng hắc với Tiểu Không Không.

Bình thường Không Không tuy tinh nghịch nhưng lúc này lại có cảm giác rụng rời, quay đầu chạy ngay.

“Hắc hắc, tiểu quỷ chạy đâu?”

Thoáng chốc, ngọc thủ mảnh mai chụp lấy Tiểu Không Không, kéo lại. Đoạn nàng ta vuốt ve mặt nó.

“Khả ái thật, ha ha, đúng là xinh đẹp, cứ như búp bê.”

“Không được, cứu mệnh, cha cứu con nào.” Không Không kêu lên.

Độc Cô Tiểu Huyền càng lấy làm vui thích, vuốt ve mặt Tiểu Không Không: “Tiểu quỷ đừng kêu gào, lúc trước cha ngươi cũng thế.”

“Hả, ngươi coi cha là đồ chơi?” Tiểu Không Không giật nảy người, đoạn kêu văng lên: “Ma nữ tỷ tỷ xin tha cho đệ...” Đoạn giãy giụa định chạy đi.

“Ha ha, khả ái thật.”

“Đừng à, ma nữ tỷ tỷ tha cho đệ, Không Không mới một tuổi, không nên bắt nạt con nít.”

Thần Nam nhức óc, sao lại gặp phải nàng ta, dù sao cũng là gặp người quen, hắn bật hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

“Hắc hắc, đằng trước đang tiến hành sinh tử đại chiến, có người muốn giết Ma Chủ, ta ở đây xem có giúp gì Ma Chủ được không.”

Ma Chủ! Quả nhiên Ma Chủ đang đại chiến.

Thái cực đồ của y ở trong kết giới còn người ở ngoài thật khiến người ta lấy làm lạ. Thần Nam hỏi: “Là Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần sao?”

Độc Cô Tiểu Huyền vừa nhìn hắn cười hi hi vừa vuốt ve Không Không: “Bằng vào chúng sao giết nổi Ma Chủ. Ta vừa nhận được tin tức không hay rằng chúng đã thả một Thái cổ cự hung tại đệ tam giới ra. Đó là chỗ dựa của chúng.”

“Không xong rồi, ta phải đi xem sao.”

“Đi đi, ta ở đây quan sát, lúc nào cự hung đến sẽ kịp thời thông tri, lúc đó chắc sẽ có đại chiến hủy diệt.”

Thần Nam mang Không Không nhanh chóng lao đi, tiểu quỷ như được đại xá, vừa đi vừa than vãn: “Nữ nhân này đáng sợ thật. Cha thật không có nghĩa khí, mặc cho bảo bối nhi tử bị bắt nạt mà làm như không thấy. Hừ.”

Ngoài xa, chiến trường vô cùng khốc liệt, dao động kinh hồn trần đi khắp nơi, tuy cách rất xa nhưng đã cảm giác được khí thế ngút trời và bất diệt chiến ý!

“Cha, có gặp được gia gia ở đây không?”

“Có lẽ.”

Huyết quang xung thiên, vô số tiếng gào hét chém giết khiến mặt đất rung lên, từng dải ma vân tràn ra.

Đại chiến thảm liệt hơn chiến trước lúc trước vô số lần.

Một thân ảnh đầm máu đứng sững giữa chiến trường, trong cơ nhốn loạn dưới chân y là mười mấy thi thể. Máu tươi nhỏ xuống ròng rọc, huyết quang từ huyết dịch những thi thể này phát ra.

Dưới chân kẻ đó có tới mười mấy thi thể, thật ra là chuyện gì.

Đó đều là thiên giai cường giả.

Thanh niên khôi vĩ đứng giữa chiến trường, nhất thời không ai dám lại gần, nửa mái tóc bạc của y đỏ lòm máu, trông mắt lạnh liệt như lưỡi đao.

Chính thị Ma Chủ uy chấn thiên cổ.

Trong tu la chiến trường, đâu đâu cũng vang lên tiếng thét, các thiên giai cao thủ đang đại chiến!

Ma Chủ ngạo nghễ đứng giữa chiến trường, quát vang: “Thời Gian chi thần, Không Gian chi thần ra đi, đừng để người khác chết thay nữa. Hôm nay ta và các người giải quyết dứt điểm, đòi lại công đạo cho sự phụ các người.”

Trừ y, Thần Nam không nhận ra ai, nhưng lúc thấy hai bóng dáng xuất hiện trước mặt Ma Chủ, hắn biết đó là Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Ngoài xa, hỗn chiến thảm liệt đình chỉ, thiên giai cao thủ găm ghè nhau, nhưng hướng dần vào giữa.

Họ biết trận chiến sau cùng sắp nổ ra.

“Thời gian đình chỉ!”, tiếng quát vang lên, Thời Gian chi thần lạnh lùng nhìn Ma Chủ.

Quanh Ma Chủ dấy lên như sóng gợn rồi dừng lại, thiên địa yên lặng, tựa hồ trong nháy mắt tất cả đều chìm trong vĩnh hằng.

“Không gian quy hư!” Không Gian chi thần cũng quát lên. Không gian quanh Ma Chủ sụp xuống, tưởng chừng trở về nguyên thủy, hóa thành vùng đất của hắc ám hư vô tịch diệt.

“Thế này không giết nổi ta.” Ma Chủ không hề bị hắc ám và vĩnh hằng trù mìn lên, dù thân thể dừng sững lại, hai tay y chậm rãi khoa lên, từng đạo năng lượng dao động đáng sợ lan tràn, thời không vang lên tiếng vỡ.

Như tiếng sứ vỡ lách cách.

Thời không quanh Ma Chủ đột nhiên vỡ tan, sát chiêu của thời gian và không gian bị cái thế pháp lực phá giải.

Đồng thời, ma diễm ngàn ngạt bốc lên, sau lưng Ma Chủ xuất hiện vạn tầng ma ảnh, từng thượng cổ hung ma dấy lên ma khí ngút trời, găm lên điên cuồng.

“Thời Không đại thần, hôm nay ta giúp huynh thanh lý môn hộ!” Giọng Ma Chủ cực kỳ lãnh khốc, vô tượng ma uy ép xuống đệ tam giới!

“Ma Chủ, người chẳng qua là tàn hồn, không giết được chúng ta, hôm nay chúng ta sẽ khiến người vĩnh viễn tịch diệt.” Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cùng găm lên.

“Tâm hồn cũng đủ diệt các người”. Lời lẽ của Ma Chủ uy nghiêm vang khắp trung ương cổ đại lục, bá khí và quyết ý khiến không ít thiên giai cao thủ rùng mình.

“Thời Gian nghịch lưu trăm!”

“Không Gian toái liệt trăm!”

Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cùng xuất thủ, không hề nương tay.

Ma Chủ cũng dấy lên ma khí ngút trời, gầm lên vang động. Bá khí này quả thật khí thôn sơn hà. Trong làn ma vân cuộn cuộn, một hắc ảnh khổng lồ tụ lại, từ từ hóa hình thành chiến hồn phiêu đảng trong thiên địa.

Trùng trùng chiến hồn không ngừng ngưng tụ, Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cùng biến sắc, cảm giác được uy hiếp cực lớn.

Từ Thái cổ đến nay, không biết bao nhiêu cường giả đã chết tại đệ tam giới, tu vi đều đạt từ thiên giai trở lên, có không ít nhân vật trong đó từng chấn nhiếp Lục đạo. Ma Chủ vừa thi triển cái thể ma công, có vô số ma hồn ập tới khiến họ hơi hoảng sợ. Ma Chủ dù không đạt được tuyệt đỉnh cũng đủ khiến người khác nể sợ. Bát phương chiến hồn tụ về! Tiếng ầm ầm vang lên. Ma Chủ phát tay, vô số chiến hồn ngưng tụ thành hắc ảnh cũng vung ma trảo. Một đòn này khiến không gian tan nát, hoàn toàn hóa giải đòn công kích hủy diệt thứ hai của Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

“Gào.”

Tiếng ma khiếu khiến trung ương cổ đại lục rung động.

Ma Chủ lay dấy lên ma khí cuộn cuộn trùm lên hai vị thần.

“Giết.” Hai thần cũng gầm vang, họ đã hết đường, mình không chết ắt đối phương phải chết.

Ba nhân ảnh đại chiến kịch liệt, trận chiến giữa thiên cổ Ma Chủ và hai vị thần nắm được thời gian và không gian chấn động thập phương, các thiên giai cao thủ quan chiến đều chìm trong cảm xúc.

“Gào.”

Ma ảnh do vô số chiến hồn ngưng tụ đang nuốt cả đất trời, há miệng hút lấy hai vị thần, thoáng chốc nuốt họ vào bụng. Chợt đệ tam giới rung lên kịch liệt, phẳng phất như có cự hung xuất thế, thoáng chốc dao động khủng khiếp che kín mặt đất đỏ sậm.

Đoạn tất cả đều yên tĩnh.

415. Chương 416: Huyền Hoàng

Ma Chủ là điển hình!

Thần Nam cảm giác như vậy.

Một người đạt được một phần của Ma Chủ, coi như kiếp sống không uống.

Rất nam nhân.

Năm xưa, đánh khắp thiên thượng địa hạ vô địch thủ, Lục đạo xưng hùng! Dù chết đi, một tấm bia mộ cũng đủ chấn nhiếp vạn cổ! Sống lại rồi, tuy chỉ là tàn hồn nhưng vẫn hành sự theo lối lật tay thành mây, trở tay thành mưa.

Manh như các thiên giai cao thủ cũng bị kéo xuống đệ tam giới. Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần thống lĩnh Tây phương chư thần, là chí tôn sau thời Thái cổ cũng bị Ma Chủ đá xuống đất.

Ta thích thì làm, ai ngăn cản được? Thiên cổ vi tôn! Vạn cổ Ma Chủ.

Hơn trăm thiên giai cao thủ quan chiến, ai cũng nảy lòng kính sợ, kể cả những ai mang lòng phản trắc, không phục cường thế năm xưa của Ma Chủ, lúc này cũng tỏ vẻ sợ hãi.

Thực lực chính là đạo lý.

Mười mấy thiên giai cao thủ bị kết liễu, huyết quang rạng rỡ, ma thể cao lớn càng lộ rõ vẻ bá tuyệt thập phương.

Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần bị Ma Chủ đánh cho kêu gào liên hồi, không thể chống nổi ma uy.

Vạn cổ bất diệt chi thể của Ma Chủ đứng trên hư không bị sức mạnh cấm kị của thời gian và không gian vây phủ nhưng không thương tổn mấy may, áp chế hai vị thần càng lúc càng bị động, lạc bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Thần Nam ở ngoài xa xúc động tận đáy lòng, nam nhân phải thế, gạt hết mây gió, tay cầm thiên địa, nhiếp phục thiên hạ.

“Ma chủ, người... đã khôi phục được kha khá công lực.” Thời Gian chi thần tỏ vẻ gấp rút, thậm chí hơi hoảng loạn.

“Hừ.” Ma Chủ lạnh giọng.

Không Gian chi thần cũng kinh hãi: “Thái cực đồ không ở trong tay đã có sức mạnh như thế, xem ra chúng ta bị lừa. Bao nhiêu năm nay người không chỉ dừng lại Luân hồi môn, mà tàn linh cũng ngưng tụ được không ít.”

Ma Chủ cười lạnh: “Ta đã nói xưa nay chưa bao giờ coi các người ra gì, tru sát các người chỉ là việc nhỏ xiu.” Đoạn y gầm vang, ảo hóa thành một cự ma cao vạn trượng, một ngọn trảo ép hai vị tổ thần xuống...

Mặt đất màu đỏ sẫm của đệ tam giới không ngừng vỡ toác, cả hai bị ma trảo đánh lún xuống sâu.

Cái thể ma uy quả thật không ai tranh phong được.

“Ha ha...” Đến giờ dù không địch nổi, hai vị thần cũng không thể thoái lui, họ lợi dụng sức mạnh thời không thoát khỏi lòng đất, đoạn cười điên cuồng: “Ma Chủ người tưởng hôm nay dễ dàng giết được chúng ta sao, cho người biết, hôm nay người chết chắc. Không chỉ mình chúng ta, chắc vừa nãy người cũng cảm ứng được đệ tam giới rung lên, có một cấm kị cao thủ bị phong ấn từ Thái cổ thời kỳ xuất thế. Như người hiện giờ làm sao đối phó nổi?”

Hai mắt Ma Chủ ánh lên hàn quang: “Cứ đến ta xem nào! Để xem ta bị giết hay các người cùng trở thành sức mạnh cho Luân hồi môn, khó nói trước lắm. ”

“Hắc, Ma Chủ người quá coi thường chúng ta, đừng tưởng chúng ta thật sự sợ người.” Hai vị tổ thần thay nhau quát lên.

“Thời Gian chi thi!”

“Không Gian chi trùy!”

Trong tay hai người quang mang đại thịnh, một cổ khí tức cổ lão thương tang đáng sợ tràn ra, hai món bảo vật xuất hiện.

Ngoài xa không ít thiên giai cao thủ hít một hơi khí lạnh, là bảo vật do Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm của Thời Không đại thần ngưng kết thành năm xưa, uy lực quỷ thần mạc trắc.

Ngày đó, đại thần có thể mở đường hăm thời không đến tương lai cho Thái cổ chư thần toàn dựa vào hai bảo vật này.

Lần đầu tiên Ma Chủ tỏ vẻ vô cùng phẫn nộ: “Thời Không... huynh dạy đồ đệ hay lắm. Hôm nay tiểu đệ rửa nhục cho huynh, giúp huynh thanh lý môn hộ!” Rồi quát vang: “Hai tên vô sỉ tiểu nhân thí sư, thương cho Thời Không cả đời anh hùng, sau cùng lại hủy trong tay các người, đúng là không đáng. Chết đi.”

“Tiếc là Thái cực đồ không ở đây, người chết là người.” Hai vị tổ thần cười lạnh.

Họ cầm hai bảo vật giao nhau, thời không giao dung! Hủy diệt khí tức tràn vào Ma Chủ.

Trời đất sụp đổ.

Đệ tam giới chấn động, gần như sụp đổ.

Ma Chủ lộ vẻ khí thôn sơn hà, điên cuồng lao vào Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Cùng lúc, ngoài xa tấp của trung ương cổ đại lục truyền lại một cổ khí tức hùng hồn, cực tốc lao tới.

Hai tổ thần cười vang, hiểu rằng Thái cổ cự hung họ đợi đã tới, hiện tại họ không còn gì phải sợ, bại cục của Ma Chủ đã định.

Hào quang lóe sáng, thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền xuất hiện tại chiến trường, kêu lớn: “Ma Chủ thúc thúc, một vị Thái cổ hung nhân đến rồi.”

Thái cổ cự hung tới cực nhanh, chỉ vài hơi thở đã từ xa tới chiến trường.

Hoàng vân mệnh mang che kín thỉnh không, vô tận sát khí tràn rộng, cảm giác hoảng sợ khiến các cao thủ muốn thổ ra, cơ hồ như thi thủy màu vàng rực nhuộm khắp trời.

“Trời ơi, hóa ra là hắn.”

“Sao có thể chứ, hắn vẫn còn sống.”

“Cự hung đáng sợ này bị phong ấn tại đệ tam giới!”

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ thấy sát khí vàng rực liền đoán ra ai tới, đủ thấy uy danh của cự hung cỡ nào.

“Ha ha... ha ha ha...” Tiếng cười điên cuồng động trời, cuộn cuộn trong đám mây vàng, một thân ảnh không ngừng biến đổi như ma quỷ, đứng sừng sững giữa tầng không.

Độc Cô Tiểu Huyền giục: “Ma Chủ thúc thúc, mau triệu hoán Thái cực đồ.”

“Còn chưa được! Luân hồi môn bất ổn, không thể loạn động!”

“Ma Chủ người còn nhớ ta sao, không ngờ có ngày chúng ta gặp mặt. Ha ha...” Thân ảnh loáng lên trong làn sát khí, một cự nhân cao mười trượng toàn thân phủ màu vàng sậm tiến ra.

“Người là Huyền Hoàng, nhớ chứ, đương nhiên nhớ.” Ma Chủ và hai vị thần đình chỉ quyết chiến, đứng trên không nói: “Người sinh ra trong thiên địa huyền hoàng nhị khí, sao giờ còn mỗi hoàng sát, huyền khí đâu?”

“Huyền hoàng diễn biến, cần một là được, giờ ta bỏ huyền khí, chuyên tu hoàng khí! Hắc, Ma Chủ, ta vĩnh viễn ghi nhớ ân tình của mấy tên các người, suýt nữa phong ấn ta đến chết tại đệ tam giới! Trong Tiểu lục đạo vốn có một đạo thuộc về ta nhưng các người liên thủ bài xích, hôm nay ta phải thanh toán bằng hết.”

Các thiên giai cao thủ ngoài xa cực kỳ kinh hãi, không ngờ Ma Chủ và Huyền Hoàng lại có ân oán như thế, thực lực đương nhiên phải khủng khiếp. Năm xưa y có thực lực muốn thành nhất đạo chi chủ trong Tiểu lục đạo, chắc phải là nhân vật không kém hơn những Ma Chủ, Thời Không đại thần, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ.

Ma Chủ cười lạnh: “Để người nhập chủ Tiểu lục đạo sao được. Hắc, chúng ta chơi ván cờ thiên địa, phỏng theo đại Lục đạo, còn người làm gì, lại định mang họa gieo cho kẻ khác, làm sao chúng ta dung chứa người.”

Huyền Hoàng là lão bất tử của lão bất tử, nhất thân tu vi thâm bất khả trắc mà suýt bị bọn Ma Chủ suýt nữa phong ấn đến chết tại đệ tam giới, ân oán trong lòng đương nhiên sâu đậm, bèn lạnh lùng quát: “Nói lắm vô ích, hôm nay ta và người kết liễu.”

“Được, hôm nay kết liễu hết.” Ma Chủ dù đối diện tam đại cao thủ mà vẫn hào khí xung thiên.

Lúc đó, sát khí vô tận trên không ngưng tụ thành một lá cờ, bay vào tay Huyền Hoàng, trải ra loạt soạt, liên tục chấn vỡ trời cao.

“Huyền Hoàng kì.”

“Là Huyền Hoàng kỳ giết cả ngàn vạn người.”

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ sôi lên, tựa hồ ai cũng biết là hung kỳ đó.

“Ma Chủ thúc thúc, thu hồi Thái cực đồ về đi.” Lần đầu tiên Độc Cô Tiểu Huyền tỏ vẻ lo lắng.

“Không được, Luân hồi môn mới thành, không thể bỏ uống.” Ma Chủ dứt khoát cự tuyệt.

“Ha ha...” Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cười vang, thấy Ma Chủ luyện thành thiên bảo mà không thể dùng, họ lại có thánh khí của Thời Không đại thần, Thái cổ cự hung Huyền Hoàng có tuyệt thế hung kỳ ác danh vang xa, Ma Chủ chết chắc.

Đương nhiên chính thực lực của Thái cổ cự hung Huyền Hoàng mới khiến họ an tâm hơn cả, y là một trong vài nhân vật đủ tư cách đấu với Ma Chủ.

“Không công bằng, các người có thánh khí bảo vật, Ma Chủ thúc thúc lại không. Hừ, ba người định liên thủ đối phó thúc thúc, ta phải tham chiến.”

Huyền Hoàng cười lạnh: “Hắc hắc, không phải nha đầu của Độc Cô gia sao, nghe nói phụ thân người xong rồi, Ma Chủ lại sắp bị diệt, chắc không còn ai chống lưng cho người nữa.”

Thời Gian chi thần lạnh lùng nói: “Hà, năm xưa Độc Cô gia đã tiêu tan, còn ai sợ các người nữa.”

Không Gian chi thần cũng lạnh lùng cười vang, các thiên giai cao thủ ngoài xa thì thầm bàn luận.

“Vậy ư, Độc Cô gia chúng ta lâm vào cảnh đó rồi sao, thật sự là A Miêu, A Cầu cũng dám đến cản trở rồi nhỉ?” Từ ngoài chân trời xa tít, một vùng mây đen điên cuồng bay tới, ma khí khủng khiếp tràn ra tứ phía, thanh âm lãnh khốc cực độ truyền ra: “Thiên Ma đến đây, để ta xem A Miêu, A Cầu làm thế nào cản trở được.”

Mọi thiên giai cao thủ xôn xao.

Thiên Ma, quả nhiên là Thiên Ma! Con trai cả của Độc Cô Bại Thiên.

Một hắc phát thanh niên như lưỡi đao tuyệt thế xuất hiện giữa chiến trường.

“Đại ca.” Độc Cô Tiểu Huyền reo lên vui mừng xen lẫn kinh ngạc.

“Hừ.” Thiên Ma hừ lạnh.

“Hi hi, đại ca, không cần khóc khóc mếu mếu, muội rất nhớ huynh.” Độc Cô Tiểu Huyền cười rạng rỡ: “Đại ca, muội biết huynh vào đệ tam giới, nhưng tận hôm nay mới phát hiện hành tung, sau cùng huynh cũng tập hợp lại Thiên Ma thân được, chắc đã tìm lại được sức mạnh bị phong ấn.”

“Đã khôi phục.” Thiên Ma đáp lạnh lùng, bản tính y là vậy.

Y và Ma Chủ có oán nhưng phụ thân y và Ma Chủ lại là chí giao nên trong lúc này, y không hề do dự đứng về phe Ma Chủ.

Thiên Ma là con Độc Cô Bại Thiên, là đệ nhất ma sau thời Ma Chủ, y vừa đến khiến thực lực hai bên cân bằng hẳn.

“Cha...” Không Không ở ngoài chiến trường nháy mắt nhìn Thần Nam.

Thần Nam vuốt ve mặt nó, ra hiệu tránh xa mau.

Đoạn hắc lạng lẽ rút Độc Cô từ nội thiên địa ra.

Vừa bay ra đã vang lên tiếng hô kinh hãi.

Độc Cô Tiểu Huyền đến trước một bước, nói với vẻ kích động: “Đây là... đây là... xú tiểu tử người tìm được ở đâu?”

“Từ Thần Ma lăng viên.” Thần Nam không tiện nói ra. Lúc này cả Thiên Ma lãnh khốc vô tình cũng lộ vẻ kích động, nhìn Thần Nam chăm chăm.

Trong mắt Ma Chủ như lưỡi đao nhìn vào Thần Nam và Độc Cô.

“Đưa Độc Cô cho Ma Chủ thúc thúc.” Độc Cô Tiểu Huyền biết hiện tại không phải lúc hỏi nhiều nên đề nghị, đối phương là Thái cổ cự hung Huyền Hoàng mà Ma Chủ chưa phục hồi công lực, cũng không có bảo vật bên mình, đang cần thánh khí.

Thần Nam không do dự, quăng Độc Cô tới, Ma Chủ không chối, hiện tại y đang cần một thánh khí mà Độc Cô được coi là thí thiên hung khí, thích hợp với y hơn cả.

Hiện tại phe Ma Chủ thực lực không kém hơn, Ma Chủ mà có thí thiên hung khí, đấu với Thái cổ cự hung có Huyền Hoàng kì, thắng bại khó lòng nói trước.

“Tiểu tử ngươi là à.” Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần lạnh lùng nhìn Thần Nam, lúc này cả hai mới chú ý đến cao thủ trẻ tuổi này. Không hiểu sao cả hai đều có dự cảm không lành.

“Ta là người thay Thời Không đại thần đến đòi mạng các ngươi.” Giọng Thần Nam không cao, hết sức hòa hoãn, tiến từng bước tới.

“Xú tiểu tử ngươi...” Độc Cô Tiểu Huyền cảm giác Thần Nam quá cuồng vọng, hai người kia là những tổ thần không dễ trêu vào.

Ngoài xa, hơn trăm vị thiên giai cao thủ xông vào, tiểu tử này lai lịch thế nào mà dám buông ra đại ngôn.

Ma Chủ cảm thí thiên hung khí, tỏ ra rất kích động, đoạn cười vang: “Ha ha... ha ha... không ngờ, không ngờ.” Xem ra y thực tâm cao hứng lẫn kích động.

Ai nấy nghi hoặc nhìn y nhưng y chăm chú nhìn Độc Cô hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói với Độc Cô Tiểu Huyền và Thiên Ma: “Để ý đối phó với Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.”

Thiên Ma nhìn Thần Nam chằm chằm, không nói gì, lùi lại ngay, Độc Cô Tiểu Huyền cũng hồ nghi nhìn y, lặng lẽ thoái lui.

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ càng xông vào, cảm giác vô cùng thắc mắc.

Hiện tại không có gì để nói, thực lực mới là đạo lý.

Ma Chủ cảm thí thiên hung khí lao vào Huyền Hoàng.

“Soạt, soạt.” Lá cờ trong tay Huyền Hoàng trải ra phá ta từng phiến hư không, hướng lên không, gạt hết mây mù để đại chiến cùng thiên cổ Ma Chủ.

Đó là trận chiến khùng khiếp nhất từ sau thời Thái cổ.

Lúc đó Thần Nam và Thời Không nhị thần quần lấy nhau, so sánh ra, trận chiến này còn thu hút chú ý hơn trận thiên cổ đại quyết chiến trên không. Ai cũng muốn xem Thần Nam lai lịch thế nào mà dám độc chiến hai vị chí thần!

Nhưng trận chiến này quá ư quỷ dị khiến những người quan chiến tưởng đang nằm mơ.

Lúc bắt đầu Thời Gian chi thần tung thời gian chi thi ra, Không Gian chi thần cũng sử dụng không gian chi trùy. Xem ra cả hai không dám coi thường Thần Nam mà mang lòng cố kỵ hẳn. Nhưng hai thánh khí không có tác dụng gì với hắn, quanh mình cơ hồ là đầm lầy, sức mạnh thời gian và không gian gần như ngưng lại. Hai thánh khí khác nào cá về biển lớn, không chịu khống chế mà muốn thoát khỏi hai vị thần để bay tới với Thần Nam.

“Đây là...”

“Chuyện gì vậy?”

Các thiên giai cao thủ ngoài xa đều nghi hoặc, nhất là những người về phe hai tổ thần, cảm giác hôm nay đã hỏng mất đại sự, muốn trừ diệt Ma Chủ chắc vô cùng gian nan.

“Chết tiệt, Thời Không bảo tàng đã bị kích hoạt.” Hai vị tổ thần gầm lên giận dữ, biến hẳn sắc mặt.

Thời Gian chi thi và Không Gian chi trùy hóa thành hai trái tim, định đột phá phong tỏa của họ mà đi.

Vùng không gian này đã triệt để hóa thành một đầm lầy đặc quánh, Thần Nam và hai vị thần đứng trong đó, thời gian và không gian tựa hồ bị phong tỏa. Bất quá, Thần Nam chậm rãi di động về phía hai vị tổ thần.

Ai nấy tỏ vẻ không tin nổi, hần chằm chằm giờ quyền phải lên đâm vào mũi Thời Gian chi thần. Mọi con mắt trợn tròn xoe.

Thời Gian chi thần vội nhảy bật lên nhưng vừa di chuyển được một chút xíu thì “bịch”, máu mũi đổ xuống.

Các thiên giai cao thủ không dám tin vào mắt mình, Thời Gian chi thần tựa hồ bị sức mạnh phản thời gian chế trụ.

“Bịch.”

Một quyền cực chậm nhưng Không Gian chi thần bị đánh tím bầm mắt, trông như độc nhãn đại hùng miêu.

Lúc đó trên thình không, trận thiên cổ chi chiến cũng bắt đầu, Huyền Hoàng phá thiên liệt địa, Ma Chủ uy chấn tầng không

416. Chương 417: Chiến! Chiến! Chiến!

Lúc này mọi chí tôn cường giả khắp Lục đạo đều cảm thấy khí tức không tầm thường, ẩn ước nhận ra trong Lục đạo có việc bất thường phát sinh.

Luân hồi môn lại được lập trong đệ tam giới. Quanh Thái cực đồ, hào quang hai màu vàng, đen lấp lánh, Luân hồi môn đã xác lập, đang đi vào lúc ổn định.

Luân hồi môn thuộc về Thái cực đồ.

Ma Chủ và Huyền Hoàng cười mây trên không lại cuốn vào trận chiến mới, khí thế của hai vị cường giả mạnh bậc nhất Lục đạo đều thạch phá thiên kinh khiến mọi thiên giai cao thủ chấn kinh, xen lẫn ngóng đợi đại chiến triển khai.

Nhưng tạm thời họ không cảm ứng được tình hình trận chiến, bởi sát khí vàng rực ngợp trời và vô tận ma khí che kín thình không.

Chúng nhân cảm nhận được uy lực vô cùng vô tận, dù là thiên giai cao thủ cũng không khỏi rùng mình, phảng phất như có hai siêu cấp hồng hoang cự thú đang hủy diệt thiên địa, khí tức đáng sợ mà trầm trọng khiến tất cả nín thở.

Dù dùng thiên nhãn thông cũng không xuyên qua được dải năng lượng hỗn loạn, không ai dám đến gần chiến trường trên cao quan chiến mà đành tạm thời chờ đợi kết quả đại chiến.

Hai người đang đấu với nhau thân phận quá cao, lực phá hoại và hủy diệt đều thuộc hàng hiếm có trong Lục đạo, không ai muốn vô duyên vô cớ thành vật tế thần.

Trận chiến bên dưới lại vô cùng đặc dị, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Tạm thời không thấy trận chiến giữa Ma Chủ và Huyền Hoàng nên ai cũng chú thị vào đại chiến giữa Thần Nam với hai vị tổ thần.

Chỉ thấy động tác của Thần Nam cực chậm, chậm hơn cả những lão nhân lưng còng tóc bạc nhưng vẫn đánh trúng các bộ vị yếu hại của hai vị thần một cách cực kỳ chuẩn xác.

Thời Gian chi thần chảy máu mũi ròng ròng, Không Gian chi thần lại bị đánh bầm mắt như đại hùng miêu, cả hai mắt đều tím đen, sưng vù lên.

Hai vị thần tưởng chừng phun lửa ra mắt, họ là Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần, những người nắm được sức mạnh thời không, nhưng hiện tại bị phản lại, tựa hồ vĩnh viễn bị nhốt trong thời không lao lung này, trở thành mục tiêu đùa cợt của Thần Nam.

Tình cảnh khiến mọi người đều lúng túng, đường đường là đại cường giả trong Tây phương chư thần, hiệu xưng sủng nhi của sức mạnh thời không, được các thiên giai cao thủ cao thủ xếp lên nhóm tuyệt đỉnh lại bị một hậu bối tiểu tử đánh đấm mất hết mặt mũi. Ngoài xa, các thiên giai cao thủ trợn trừng mắt.

Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm nhanh chóng hoàn toàn thoát khỏi, tựa hồ muốn tẩy hết những ấn kí họ lưu trên đó.

Hai vị thần biết không thể tiếp diễn, bằng không mất mặt là chuyện nhỏ, đáng sợ là có thể dẫn tới hậu quả vô cùng đáng sợ.

Cả hai phun ra một ngụm tinh huyết, bao gồm tinh hoa bản mệnh nguyên khí - thời gian mệnh nguyên và không gian mệnh nguyên!

Hau ngụm mệnh nguyên phun lên Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm khiến tốc độ quay động của hai thánh vật chậm hẳn, lại có xu hướng ẩn vào mình họ.

“Phụt.”

“Phụt.”

Hai người lại phun ra tinh huyết, hai trái tim lấp lánh mở hẳn đi, gần như bị trói buộc.

Chúng nhân ngoài xa không tin nổi, hai người là tổ thần nổi danh, cũng là đệ tử ruột của Thời Không đại thần, dám đấu với Ma Chủ bị trọng thương mà hiện tại thổ huyết. Ai nấy chưa hiểu, cho rằng do ẩu đả với Thần Nam mà ra.

Quả là một chuyện cười ngàn đời.

Đường đường hai vị tổ thần lại bị một hậu bối thanh niên đánh đập!

Hai trái tim bị lưỡng thần liên tục phun ra ba ngụm bản mệnh nguyên khí tạm thời áp chế hoàn toàn nhập vào thân thể họ khiến họ động đậy được, nhưng cũng như Thần Nam, động tác chậm tựa hồ đang ở trong đầm lầy.

Vùng không gian này đã bị cấm cố, ba người đều biết sức mạnh của thời không, hiện tại tạm thời động đậy được, liền đầu sinh tử ngay.

Tốc độ chậm lại khiến quyền chưởng không còn tí cường mãnh nào, cũng không có lực phá hoại đáng sợ.

Ba người chậm rãi như đang vẽ tranh, các thiên giai cao thủ nhìn thấy lại nhìn nhau, hồi lâu sau mới biết đó là không gian vĩnh hằng cấm cố, không phải người tinh thông sức mạnh thời không mà tiến vào, nhất định chế ở trong đó.

Tiết tấu chậm nhưng đại chiến lại hung hiểm cực điểm.

Tuy một đấu hai những Thần Nam khiến hai vị tổ thần phát cuồng, bình thường họ là “ma pháp sư”, chưa bao giờ cận chiến với người ta, đều từ xa dùng thời không đại thần thông. Hiện tại, hai ma pháp sư cực kỳ hùng mạnh phải bỏ đi loại ma pháp sở trường nhất và một chiến sĩ thiện chiến cự ly gần, ai chiếm tiện nghi đã quá rõ.

Đây là lấy sở đoản chọi sở trường.

Thần Nam “chậm rãi” tránh thoát một quyền của Thời Gian chi thần rồi từ từ đá ra chân phải ra, bàn chân tổng lên xéo đối phương.

Thời Gian chi thần chảy nước mắt, rõ ràng là một cước cực chậm nhưng lão không tránh được, bởi động tác bản thân cũng chậm như thế, tuy tránh được chỗ yếu hại nhưng không xảo diệu như đối phương thành ra lãnh đòn. Lão vừa nghiêng đi, thì bàn chân của đối phương đá ngay lên mông.

“Bịch.”

Đối với một tổ thần hùng mạnh, như thế đúng là sỉ nhục khủng khiếp nhất.

“A a a...” Thời Gian chi thần gầm lên phẫn hận.

Không Gian chi thần cũng không khá hơn, lão là không gian ma pháp tổ thần chứ không phải chiến sĩ thiện nghệ cận chiến, hiện tại bị đánh đến nơi đến chốn.

“Bốp.” Lại tiếng cước đá ra, tuy chậm cực điểm nhưng lão không tránh hết được đã bị trúng chiêu, sắc mặt nhợt nhạt hẳn đoạn gào lên âm thanh không phải tiếng người: “Grào...”

Các thiên giai cao thủ ngoài xa toát mồ hôi lạnh, trường chiến đấu này quá quái dị. Hai tổ thần thuộc hành tuyệt đỉnh trong hàng ngũ thiên giai lại... bị đánh không ra hình dạng gì thế này.

Trên không trung, thiên cổ Ma Chủ và Huyền Hoàng đang đại chiến, phát ra khí tức đáng sợ cực điểm. Trận chiến kịch liệt nhất từ Thái cổ đến nay, ngay cả thiên giai cao thủ tạm thời không nhìn rõ, còn trận chiến quái dị bên dưới lại hấp dẫn họ.

“Bịch.”

“Á...”

“Ầm.”

“A....”

Hai thần lần lần trúng chiêu, toàn là độc chiêu, lại lãnh thêm mấy cước, mặt mũi cả hai xanh lét.

Đồng thời, Phiêu phiêu quyền xuất ra khiến hai vị thần tóa hoa cà hoa cải, mặt mũi tím bầm, máu chảy tơi bời, nhếch nhác cực điểm.

Các thiên giai cao thủ sửng sốt, đó là trận chiến giữa các tổ thần tuyệt đỉnh sao? Sao giống cảnh lưu manh đánh nhau đến thế, không có tí phong phạm cao thủ đại chiến nào.

Yên lặng như tờ một chốc đoạn vang lên tiếng cười. Thời Gian chi thần bị Thần Nam cười như cười ngựa đoạn đạp Không Gian chi thần ngã xuống.

Bị cấm cố trong vịnh hằng không gian nội, mọi pháp thuật đều vô dụng do thời không bị phong tỏa! Lối đánh “trâu bò” là hợp nhất.

Hai vị tổ thần đáng thương bị Thần Nam quăng xuống đất, liên tục đá ra. Đương nhiên, lối xuất cước này chỉ thoáng chốc lại dừng nhưng vậy cũng đủ rồi.

Trong không gian ngưng kết này, không thể dùng sức mạnh cực hạn để hủy diệt lương thần, nhưng lực sát thương của lối đá kích tinh thần này cũng không kém.

Hai vị thần gần như suy sụp, họ chưa bao giờ chịu nhục thế này, có nằm mơ cũng không nghĩ rằng trước mặt bàn dân thiên hạ lại bị một hậu bối tiểu tử đánh đập theo kiểu lưu manh. Cả hai cơ hồ phát điên, thật muốn tự sát cho rảnh chuyện.

“Ha ha...” Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền ngoài xa cười vang, không quên vuốt ve khuôn mặt nuột nà đang nhăn nhó của Tiểu Không Không.

Nghiêm túc như Thiên Ma cũng khối lộ ra nụ cười, nhưng y nhanh chóng nghiêm nghị lại.

Các thiên giai cao thủ đều không biết nên khóc hay cười.

Hai tổ thần bị một tiểu tử dân cho no đòn, máu mũi đổ tràn, cực kỳ khó coi, quả thật là việc cực kỳ khó tin.

Hai vị thần thật sự muốn bật khóc.

Cùng lúc, trên cao vang lên thanh âm uy nghiêm của Huyền Hoàng: “Những người cùng Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần phản kháng Ma Chủ đâu rồi, họ gặp nguy sao không tương trợ, lẽ nào các người sợ Ma Chủ mạnh lên. Hừ, có ta ở đây, Ma Chủ tất vong.”

Đồng thời, trên không mây gió tan tác, một lá Huyền Hoàng đại kỳ bay phần phật ở chính giữa, phát ra vô tận sát khí. Độc Cô cũng nổi trên không, hoàn toàn không có hào quang phát ra. Hai thánh khí giữ vững vùng thiên địa, bằng không phiến không gian này đã tan nát.

Hai thân ảnh cao lớn còn nhanh hơn quang tốc, thời gian và không gian không thể giữ được họ, vùng không gian bị thánh khí giữ vững rung lên, từng đạo sức mạnh hủy diệt ào ào tràn ra tám hướng.

Nếu không có Huyền Hoàng kỳ và Độc Cô giữ vùng không gian ổn định, e rằng trung ương đại lục cũng rung chuyển.

Đương nhiên cả hai thánh khí đồng thời là sát phạt hung binh, liên tục xạ ra hủy diệt chi quang vào hai nhân ảnh.

Trận chiến vô cùng hung hiểm khiến không ít thiên giai cao thủ bên dưới lạnh người.

Huyền Hoàng quả thật có thể đấu tay đôi với Ma Chủ, nhớ lại lời y nói vừa nãy, không ít người không ngồi yên nổi, lao vào trong trường định cứu Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Thiên Ma hú vang, tung một quyền vào một thiên giai cao thủ, hất đối thủ bay xa.

“Thiên Ma ở đây, ai muốn cứu Không Gian chi thần và Thời Gian chi thần phải qua ải của ta trước.”

Các thiên giai cao thủ quan chiến nháo nhào.

Những người thuộc phe Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần gào lên: “Xông lên! Cứu hai vị tổ thần, chẳng qua hai vị lão nhân không may bị tiểu tử khắc chế, cứu họ ra rồi để người khác đối phó với tiểu tử, chiến cục sẽ đảo chiều ngay.”

Hỗn chiến bắt đầu.

“Lên.”

“Giết.”

“Thịt tiểu tử này đi.”

...

Tình huống phi thường bất lợi!

Mặc cho Độc Cô Tiểu Huyền và Thiên Ma tiến lên ngăn cản được bảy, tám người, nhưng còn nhiều người vẫn lao lên.

Những người thuộc phe Ma Chủ trước đây ngần ngừ, họ hoài nghi thực lực của thiên cổ thần ma, sợ mình đứng sai phía, bởi vừa nãy Huyền Hoàng nói rất tự tin.

“Xem ra Thiên Ma ta trầm tịch quá lâu, đến nỗi người ta quên mất rồi. Gào...” Thiên Ma gầm lên, thân thể như gân đồng xương sắt, đẩy ra ma khí ngùn ngụt vào đối thủ.

Huyết vũ phụt ra, y... quả nhiên xông tới, trực tiếp chấn tan một thiên giai cao thủ, đoạn ma tướng khổng lồ ảo hóa trước mặt, há miệng nuốt luôn linh hồn của cao thủ đó.

Thủ đoạn lạnh gáy này cùng thực lực kinh hồn khiến không ít thiên giai cao thủ biến sắc.

Độc Cô Tiểu Huyền lưu lại tàn ảnh trên không, nàng ta không tàn nhẫn như Thiên Ma nhưng thủ đoạn cũng phi thường cao siêu, vừa tham chiến đã phong ấn một thiên giai cao thủ khiến rớt từ trên không xuống.

Nhưng Thiên Ma lại cười lạnh, tổng tiến cao thủ đó đi gặp Diêm vương luôn, ảo hóa ra ma tướng, lao tới nuốt sống.

“Cứu Thời Gian và Không Gian tổ thần, chúng ta hết cách rồi.”

“Giết.”

Phái hệ của hai vị thần liên tục cổ động, chiến trường trở nên hỗn loạn. Trận chiến thảm liệt lại bắt đầu.

“Ha ha...”

Huyền Hoàng đứng trên không cười vang, y khua lá cờ thành những tiếng lật phật không ngừng, tức thì khiến Ma Chủ không còn chỗ đứng, dù xuất hiện ở đâu cũng thấy không gian sập xuống.

Không hổ là Thái cổ cự hung do thiên địa huyền hoàng nhị khí sinh thành, ngày sinh ra đã có bất diệt chi thể, cộng thêm tu luyện vô số năm tháng, hiện tại khắp vòm trời rất ít người áp chế nổi.

Ma Chủ gầm rú chấn động đệ tam giới, thí thiên hung khí trong tay bùng lên hào quang vô cùng rực rỡ, phá tan huyền hoàng sát khí, lao về phía đối thủ, đồng thời vô số chiến hồn cổ xưa tụ tập bên mình gầm lên, chấn tan không ít sát khí vàng rực. Ma Chủ xuyên qua trùng trùng không gian tan tành, lao đến trước mặt Huyền Hoàng.

Binh khí bổ xuống, “choang” một tiếng, chém trúng Huyền Hoàng kì.

Thiên địa tưởng như bị hủy diệt, mặt đất nứt toác, lan ra ngàn dặm, thỉnh không cũng vỡ tan rồi hủy diệt.

Đó là thực lực của Huyền Hoàng và Ma Chủ, trong lúc sơ ý phát ra sức mạnh hủy diệt, suýt nữa phá tan diện tích mấy ngàn dặm.

Thấy Huyền Hoàng và Ma Chủ đại chiến sinh tử, các thiên giai cao thủ phía dưới cũng hỗn chiến.

Thiên địa hỗn loạn.

Thiên Ma tuy dừng, Độc Cô Tiểu Huyền tuy trí, nhưng trong đại hỗn chiến cũng không thể nắm được tất cả.

Đó là trận hỗn chiến của hơn trăm thiên giai cao thủ.

Bên cạnh chiến trường, búp bê Tiểu Không Không đột nhiên kêu vang: “Các người... không được qua đây. Ta rất lợi hại.”

Ba vị thiên giai cao thủ thuộc phe Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần lao về phía nó, định bắt lấy buộc Thần Nam thả hai vị tổ thần đang bị hấn đánh đập.

Tiểu quỷ cuồng lên.

Nó mới một tuổi nhưng tâm trí thành thục “quá mức”, đúng là một tiểu nhân tinh, đương nhiên biết đối phương muốn gì. Nó không muốn thành gánh nặng cho cha nên quay người định bỏ chạy.

“Ha ha...” Ba vị thiên giai cao thủ cười vang, chia thành ba hướng nhanh chóng vây tiểu quỷ vào giữa.

“Ta thật sự rất lợi hại, các người dám lên, đừng trách ta không khách khí.” Tiểu Không Không nắm chặt hai tay, đôi mắt sáng rực tỏ vẻ bất an.

“Tiểu tử, ngoan ngoãn lại đây.” Một người vung tay chớp tới.

Nhưng lúc đó từ chân trời vang lên tiếng ma khiêu, dao động đáng sợ khiến cả ba cao thủ biến sắc.

Tiếng ma khiêu xuyên vào óc, người đó quả nhiên lao đến chỗ họ.

Đó tuyệt đối là một nhân vật đáng sợ đến cực điểm.

Một hắc phát thanh niên trong mắt như lãnh điện, mái tóc rối bời tung bay, cước đạp ma vân bay tới. Khí thể của y như núi non, phảng phất là bậc chúa tể khiến người khác ngưỡng vọng, thoáng chốc đã bay đến nơi.

Thấy Huyền Hoàng và Ma Chủ đại chiến, sắc mặt y vẫn trơ trơ, lạnh lùng quát: “Vạn Cổ Giai Không.”

Bốn chữ quát lên khiến phong vân biến hoá, thiên địa thất sắc, dao động năng lượng không thể tưởng tượng nổi tràn ra.

Ba thiên giai cao thủ chưa hiểu mô tê gì đã thấy thân thể nhanh chóng co lại thành hài đồng.

“A...” Ba người cùng kêu lên kinh hãi.

Thanh niên cao thủ thần bí lạnh lùng liếc nhìn ba người, rồi không thèm nhìn thêm lần nữa mà lao vào chiến trường hỗn loạn.

417. Chương 418: Chín Lần Chết

Toàn thân y đậm đặc ma tính, hình như không quan tâm đến chuyện gì, không nhìn ba kẻ bại trận lần nào nữa mà lao tới phía trước.

Không Không trợn trừng mắt, sáng lên như ánh sao, thanh niên lãnh khốc này khiến nó rung động, thoáng sau mới tỉnh ngộ: “Cái...cái gì.. Vạn Cổ Giai Không. Hình như là... đại thần thông của gia gia. Ồ, đừng đi.”

Nhưng tốc độ của hắc phát thanh niên quá nhanh, thoáng chốc đã lẫn và chiến trường hỗn loạn.

Về mặt Không Không vô cùng kích động, lẩm bẩm: “Đợi vậy.” Rồi quay lại, bật cười nhìn ba thiên giai cao thủ đang kinh hãi xen lẫn phần nộ trên không.

Ba người lúc này chỉ chừng bảy, tám tuổi, vẻ mặt hoảng sợ cùng cực, thiên giai tu vi bị hủy, miễn cưỡng vẫn phi hành được nhưng không đối phó nổi một thần linh thông thường.

Không Không nhìn ba “đại hài tử”, cười hăng hắc đầy xấu xa, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh, hai tay bẻ răng rắc liên tục, như cao thủ đang chuẩn bị giãn gân giãn cốt, “Hắc hắc, không phải các người muốn bắt ta sao. Được, Không Không ta ứng chiến, cùng tam đại cao thủ quyết phân cao thấp.”

Vù một tiếng, tiểu bát điểm lao tới, quát lớn: “Ta đánh, đánh, đánh...”

Tuy lời lẽ hung hãn nhưng còn ngọng lú lờ, đương nhiên chiêu thức xuất thủ lại không mềm mại tí nào.

“Bịch.”

“A... tiểu quỷ người...”

“Cốp.”

“Ái chà... tiểu quỷ người dám sao?”

“Chát.”

“Tên nhóc dám...”

Không Không chẳng buồn quan tâm đến chiêu thức, học cách Thần Nam đối phó với Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần, đánh đấm loạn xạ. Đôi tiểu quyền đầu vận lực đấm liên tục lên mình ba thiên giai cao thủ.

Đáng thương cho ba người, bị tiểu quỷ đánh cho thất điên bát đảo, liên tục mắng chửi nhưng đành bó tay, tuy thân thể họ cao hơn tiểu tử một tuổi Không Không nhưng tu vi kém xa.

Quả là đại sỉ nhục, ba người thật muốn thổ huyết, nằm mơ cũng không ngờ có ngày bị một tiểu quỷ ranh mãnh dẫn cho no đòn.

Tiểu quỷ quả nhiên lắm trò, tuy không xuất sát thủ nhưng thủ đoạn khiến người ta không chịu nổi, chỉ nửa khắc ngắn ngủi, cả ba bị đánh u đầu.

Không Không đùa đến cao hứng, ba thiên giai cao thủ phần hận nghiến răng kèn kẹt. Tiểu quỷ quá xấu xa, chụp được ai là giữ rịt, gõ mạnh lên trán khiến họ đau đến nỗi chảy đầy nước mắt mới dừng tay mới đối phó người khác.

“Tiểu quỷ!”

“Tiểu thí hài!”

...

Quả thật mất mặt, đường đường thiên giai cao thủ lại bị một tiểu mao hài đánh cho chảy nước mắt, khiến họ muốn đập đầu vào tường tự sát.

Lúc này tuyệt thế cự hung Huyền Hoàng và Ma Chủ đang đại chiến kịch liệt, dù họ đã dùng thánh khí giữ vững tầng không nhưng dao động phát ra vẫn vô cùng đáng sợ.

Trận chiến giữa hai người đến hồi kịch liệt, không còn thấy thân ảnh họ mà chỉ thấy Huyền Hoàng kỳ và thí thiên hung khí Độc Cô giao phong, hai người tựa hồ đang thi triển đại thần thông khác, bất chấp tất cả hủy diệt đối phương.

Trên tầng không bị phong tỏa cũng sôi lên.

Trận chiến quyết tử này nếu không có đột biến chắc chắn chỉ còn một trong hai người Huyền Hoàng hoặc Ma Chủ sống sót.

...

Hắc phát thanh niên không phát ra khí tức nhưng uy lực vô hình rải khắp chiến trường khiến các thiên giai cao thủ phải liếc nhìn.

“Người là ai? Mau lui lại, không được thừa nước đục thả câu.” Một vị thiên giai cao thủ chặn trước mặt hắc phát thanh niên bỗ ra một chưởng.

Mắt hắc phát thanh niên xẹt ra lãnh mang, phát tay phải, một cảnh tượng đáng sợ diễn ra, không rõ là ảo ảnh hay ma thân chân thật.

Một bàn tay khổng lồ phủ kín lông đen hợp cùng bàn tay thanh niên phát tới, đáng sợ như thú thảo.

“Soạt.”

Thú thảo xé toang một cánh tay của vị cao thủ kia đoạn xén thân thể đối phương làm đôi, huyết thủy phun trào, khắp nơi bốc lên mùi máu tanh.

Một đạo hồn ảnh bay ra, hắc phát thanh niên không đuổi tận giết tuyệt, cũng không dùng đại thần thông diệt hồn phách đối phương. Thú thảo biến mất, thanh niên tiếp tục lao tới, tựa chưa từng có ý động thủ.

Không ít người cạnh đó quan sát được tất cả, trong lòng vô cùng kinh hãi, giết thiên giai cao thủ không đáng kể gì nhưng hắc phát thanh niên ẩn ước phát ra khí thế duy ngã độc tôn, coi thường tất cả, kể cả cường địch, không gì ngăn cản nổi.

Hiện tại ai cũng hiểu rằng y không phải tầm thường, không thể đối địch hoặc ngăn cản nổi.

Thành ra họ đều lặng lẽ lui lại, nhường đường cho hắc phát thanh niên.

Hắc phát thanh niên lặng lẽ lao thẳng đến chỗ Thần Nam, lần này không ai công kích mà y chủ động xuất thủ, đối tượng là các thiên giai cao thủ thuộc phe Thời Không nhị thần. Lúc này họ đang điên cuồng tiến công không gian bị cấm cố để cứu hai vị tổ thần ra.

Một đạo ma quang khủng khiếp như nguồn gốc hủy diệt từ cửu u địa vực nhưng chóng che kín hai thiên giai cao thủ, hai tiếng kêu thê thảm vang lên, thân thể hai người tan nát, hồn phách bỏ chạy về phía xa, tiếp tục tụ hợp thể.

Khung cảnh quá kinh hồn khiến không ai muốn đối đầu với hắc phát thanh niên. Các thiên giai cao thủ cạnh đó không hiểu sao đều thấy người này có sức mạnh khủng khiếp, không thể chạm vào được.

Hai thiên giai cao thủ tụ hợp thân thể xong đều lộ vẻ hoảng sợ, nhưng một người sau cùng vẫn xông tới, tựa hồ y thuộc phái hệ của hai vị tổ thần bị vây khốn.

Vẫn không có âm thanh nào vang lên. Chỉ có bàn tay lãnh khốc vô tình và thú thảo khổng lồ đột ngột ảo hóa ra, chụp lấy mình thiên giai cao thủ. Huyết quang bùng lên, người đó lại bị nát xác, hồn phách bị thú thảo phát ra ma quang vây kín, luyện hóa thành mây khói. Rồi từ từ tan đi...

Kết quả đáng sợ là...

Tất cả đều diễn ra trong tình huống cực kỳ bình tĩnh, không bùng nổ khí tức hủy thiên diệt địa hay tiếng nổ trời đất sụp đổ nhưng là tử vong sát lục tuyệt đối, khiến người khác cảm thấy bị chấn nhiếp bởi sức mạnh đáng sợ ẩn sâu trong đó.

Ngoài xa, Độc Cô Tiểu Huyền thấy hắc phát thanh niên, hai mắt ánh lên vẻ kinh hãi, Thiên Ma cười lạnh hai tiếng, tựa hồ mọi thứ tất nhiên phải thế, lại như chào hỏi người quen.

Nhân vật đáng sợ mới tới đứng ngoài không gian cấm cố, lạnh lùng nhìn các thiên giai cao thủ định xông lên, vô hình trung phá ra uy lực chấn nhiếp lòng người.

Yên lặng chốc lát nhưng khiến chín vị thiên giai cao thủ đang lao tới cực kỳ khó chịu. Một người lại chấn trụ được ngàn ấy cao thủ khiến họ bị chạm tự ái.

Sau cùng, tất cả nhìn nhau, cùng xông lên.

Hắc phát thanh niên vẫn lạnh tanh nhưng hai tay khua lên theo quỹ tích thần bí mạc trắc, dao động kinh hồn dậy lên, toàn bộ chín thiên giai cao thủ bị vây lại.

Bằng bản năng họ biết đại sự không xong, toàn lực chống lại.

Ma quang âm u bay ra, hắc phát thanh niên bị chấn bay đi, chín cao thủ chưa kịp hành động nhưng ai cũng kinh hãi, mỗi người mất đi mấy ngàn năm công lực.

Họ đều là những siêu cấp cao thủ, mấy ngàn năm tu vi không có gì quá to tát nhưng có người tước đoạt được ngàn ấy năm tu luyện của họ, quả thật đáng sợ.

Cả chín người đều lộ sát cơ, đồng thời quát vang: “Cùng lên giết hắn đi.”

Hắc phát thanh niên sau cùng cũng chịu lên tiếng: “Nếu ra tay, kẻ lên đầu tất bị hủy diệt.” Nói đoạn, y không cho chín người cơ hội, lạnh lùng quát: “Vạn Cổ Giai Không.”

Thân thể y phát ra ma khí xung thiên, hủy diệt khí tức lan ra, thậm chí lan đến cả trận chiến giữa Huyền Hoàng và Ma Chủ.

Người đi đầu bị ma quang nuốt trọn, ai nấy thấy người đó từ trung niên biến thành thanh niên rồi hài đồng, cuối cùng hoàn toàn biến mất! Triệt để “thành không”!

Tám người còn lại kêu lên, lùi ngay lập tức, không ai muốn lên đầu, tất cả bị phân hóa.

Hắc phát thanh niên khiến họ rung động.

“Phụ thân.....”

Thần Nam bị cấm cố trong không gian, kêu lên kích động, hắn đã nhìn ra, ma tính Thần Chiến xuất hiện.

Bao năm rồi, hắn không biết vì sao ma tính mà thần tính Thần Chiến không dung hợp. Ánh mắt lạnh lùng của ma tính Thần Chiến tựa hồ xuất hiện một tia ấm áp nhưng nhanh chóng tan ngay, khe gập đầu.

Hai mắt Thần Nam ướt ướt, đồng thời trong lòng kinh ngạc. Đó là ma tính Thần Chiến, vốn lãnh khốc vô tình, gặp nhau lần trước chỉ thấy nguyên thủy thú tính, hiện tại tuy vẫn lạnh lùng vô cùng, nhưng đã hơn trước nhiều.

Hắn biết ma tính Thần Chiến không có ký ức về tình thân, biểu hiện như vậy đã hiếm có, hoặc ông ta đã giác ngộ được gì đó.

Ma tính Thần Chiến đứng ngoài không gian cấm cố, lạnh lùng nhìn trường hồn chiến phía xa, vô hình uy lực đáng sợ phát ra khiến các địch thủ không dám khinh cử vọng động.

Lúc đó trong không gian bị cấm cố phát sinh biến hóa kinh nhân, Thời gian chi thị và Không gian chi trụ từ thể nội hai vị tổ thần, không chịu áp chế nữa mà bay ra, phân biệt hóa thành Thời gian và Không gian chi tâm. Hào quang sáng chói nhập vào thân thể Thần Nam khiến phiến không gian càng yên lặng vĩnh hằng.

Thời gian chi thần và Không gian chi thần lộ ra thần sắc hoảng sợ, họ vẫn không thể động đậy mà Thần Nam nhanh chóng được tự do.

Thời gian và Không gian chi tâm, đồng thời cả Thời Không bảo tàng dung hợp lại, khiến Thần Nam ảo hóa ra hào quang xung thiên, uy lực cường thịnh cực điểm nhanh chóng che khắp bốn phương tám hướng.

Trong lúc bất ngờ, Thần Nam thấy một lão nhân tóc bạc hiển hóa trong lòng, muốn hắn báo cừu thay. Hắn không hề do dự, xuất ra sức mạnh hủy diệt trù lên hai vị thần.

“A...” Hai vị thần đồng thời kêu lên.

Huyền Hoàng trên không kinh ngạc, lá cờ trong tay không ngừng rung lên phần phật. hoàng quang rợp trời đổ xuống, che chở hai vị thần vào trong, đoạn kinh hãi hô lên: “Sức mạnh thời không. Hừ.”

Hai mắt ma tính Thần Chiến lóe lên lãnh mang, không nói năng gì tung quyền đánh vào hoàng quang. Khí tức hùng hồn nghịch không bay lên, ma khí vô tận cương mãnh cực điểm. Hoàng quang cơ hồ bị đánh tan.

Huyền Hoàng cả kinh, không ngờ bên dưới có người đủ khả năng đấu với Huyền Hoàng kì. Bất quá, hào quang sót lại cũng cứu được hai vị thần, đẩy họ ra ngoài ngàn thước, tránh được tất sát nhất kích của Thần Nam.

Huyền Hoàng lạnh lùng nhìn Thần Nam và ma tính Thần Chiến, tỏ vẻ vô cùng kinh hãi. Y vừa lắc mạnh lá cờ đại chiến với Ma Chủ vừa quát hỏi: “Hai người đó là ai, một tên vô cùng quái dị, một tên vừa lạ vừa quen.”

Thần Nam không để ý đến trận chiến trên không, mở vịnh hằng không gian bị phong tỏa xong liền kích động bay tới chỗ ma tính Thần Chiến, run giọng: “Phụ thân...”

“A... đúng là gia gia. Cha, gia gia, con tới đây.” Không Không bay tới, phía sau có ba người theo sát.

Thần Nam ngạc nhiên nhìn nó, tiểu quỷ cười hắc hắc: “Cha, đây là tiểu đệ của con.”

Ba thiên giai cao thủ cơ hồ muốn thổ huyết, nhưng vẫn chính tề đứng trên không khom người: “Lão đại.”

Không chỉ Thần Nam há hốc mồm, cả ma tính Thần Chiến cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, nói gì đến các thiên giai cao thủ hồn chiến ngoài xa.

“Gia gia...” Không Không bất kể tất cả, ranh mãnh lao tới, leo lên vai hắc phát thanh niên, ôm cổ y: “Gia gia, con nhớ người chết đi được.”

Thần Nam lo lắng, đây là ma tính Thần Chiến nên hẳn sợ Không Không gặp nguy hiểm.

Nhưng biểu hiện của ma tính Thần Chiến vượt khỏi dự liệu của hắn, hai mắt y lộ ra nét âm áp, tuy không nói gì nhưng từ mục quang nhu hòa là biết lúc này trong lòng y không còn sát lục khí tức mà đượm yêu thương.

Đoạn ma tính Thần Chiến nhẹ nhàng đặt Tiểu Không Không xuống, không quay đầu lại mà lao lên không.

Y xông thẳng vào trận đại chiến giữa Huyền Hoàng và Ma Chủ.

Hơn trăm thiên giai cao thủ đang đại chiến đều kinh hãi, Huyền Hoàng và Ma Chủ đại biểu cho hủy diệt, ai nấy tránh đi không được mà hắc phát thanh niên lại muốn lao vào vùng xoáy, thật quá điên cuồng.

“Hắn thật ra là ai.” Huyền Hoàng thấy ma tính Thần Chiến xông lên bèn quát hỏi.

“Ta sao biết được! Có khi là người kết thúc vận mệnh người tới.” Ma Chủ cũng đáp lại lạnh tanh.

“Hắc, trong Lục đạo có kẻ giết được ta sao.”

Ma tính Thần Nam phá tan phong tỏa, tiến vào trận đại chiến giữa hai người, tung một quyền vào Huyền Hoàng.

Huyền Hoàng đại nộ, lay động lá cờ xuất ra hoàng quang rợp trời nuốt trọn ma tính Thần Chiến, “âm”, máu thịt tung tóe.

“Gia gia.....”

Tiểu Không Không ở dưới cả kinh kêu lên, bất quá trong sát na đó, ma tính Thần Chiến như phượng hoàng sống lại trong lửa, xuất hiện tại chỗ cũ với khí thế hơn hẳn, quanh mình tỏa ra hủy diệt khí tức, vô tận ma quang lấp lóe.

Mọi thiên giai cao thủ cũng đình chiến, ngẩng đầu nhìn lên.

Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cùng lao tới, Thần Nam đưa Không Không đến chỗ an toàn rồi bay lên. Độc Cô Tiểu Huyền, Thiên Ma cũng xuất hiện trên cao.

Nhưng lên đầu tiên vẫn là Không Gian chi thần và Thời Gian chi thần, vừa đến gần Huyền Hoàng, cả hai gào lên kinh hoàng, lá cờ sát nhân trườn lên họ.

Tiếng gào thê thảm không kéo dài lâu rồi im bật, Huyền Hoàng kỳ càng ánh lên vẻ đáng sợ.

Lúc này mọi thiên giai cao thủ đều kinh hoàng, vị Huyền Hoàng hung nhân này quá ác độc, ngay cả mình hữu cũng sẵn sàng hạ thủ.

Ma tính Thần Chiến lại xuất thủ, Huyền Hoàng kỳ trải rộng, hoàng quang vô tận tràn sang, thân thể Thần Chiến lại nổ tung. Bất quá, vẫn như lần trước, lại hợp lại tựa phượng hoàng tái sinh trong lửa, thân thể tái tạo lại trở nên mạnh hơn một tầng, khí tức mạnh hơn hẳn.

Huyền Hoàng hơi nhíu mày: “Sao lại thế?” Trong lòng y đang kinh hãi, lại phát Huyền Hoàng kì.

Cứ thế, thân thể ma tính Thần Chiến liên tục vỡ nát chín lần, mỗi lần hợp lại liền trở nên mạnh hơn mấy phần, khí thể liên tục tăng cao.

418. Chương 419: Tuyên Cổ Thông Thông

Sát khí vô tận vàng rực che kín nơi nơi, dao động hùng hồn khiến cả trung ương cổ đại lục rung lên.

Vùng địa vực, núi non liên miên gần chiến trường hơn cả bị áp lực vô hình chấn tan.

Thanh thế hùng hậu cực điểm.

Thái cổ cự hung Huyền Hoàng sinh ra từ thiên địa huyền hoàng nhị khí, xuất thân đã có ưu thế hơn hẳn, cơ hồ là vĩnh hằng bất diệt chi thể!

Giờ lại thể hiện tu vi kinh nhân cũng không ngoài ý liệu của mọi người.

Bên dưới, mọi thiên giai cao thủ lui thật xa, đứng trên không quan sát tình hình.

Thần Chiến hiện tại chỉ là khía cạnh ma tính, không phải bản thể hoàn chỉnh nhưng đã lộ ra thực lực cao thâm mạt trắc... lại dám khiêu chiến với Huyền Hoàng.

Kiểu khiêu chiến này thường do những kẻ tự cho là bất phàm, liều mạng với tuyệt đại cao thủ mà tăng cao tu vi. Nhưng đối diện với những cao thủ như Huyền Hoàng, Ma Chủ, mọi kẻ dám khiêu chiến chỉ có một kết quả là diệt vong.

Dần dần, rất hiếm khi có người dám xuất thủ với những cấm kị cao thủ.

Ma tính Thần Chiến cử tử tái sinh, trong sát khí vàng rực mà khí thể không ngừng tăng cao, thân thể mỗi lần phá toái lại hợp nguyên, sức mạnh cũng tăng theo.

Chín đòn của Huyền Hoàng không hoàn toàn diệt nổi, đúng là chuyện vượt ngoài dự liệu của mọi người, không ai biết Thần Chiến mạnh đến đâu.

Thiên Ma, Độc Cô Tiểu Huyền, Ma Chủ lặng lẽ đứng trên không quan sát, không ai nói gì, tựa hồ muốn đứng ngoài cuộc. Trận chiến giữa Huyền Hoàng và Ma Chủ chuyển biến thành giữa Huyền Hoàng với Thần Chiến.

Thần Nam lúc đầu hơi lo nhưng dần bình tĩnh lại.

“Thật ra ngươi là ai? Bị Huyền Hoàng khí của ta đánh trúng, chín lần chết mà vẫn sống.” Lúc này Huyền Hoàng nhuốm đầy sát khí, bất kể màu da hay tóc đều biến hóa, trở thành màu tím rợn người.

Dao động đáng sợ khiến ai nấy kinh hồn.

“Ta bách chiến bất tử! Vì chiến mà sinh ra, mà sống, tên Thần Chiến.” Mái tóc đen của ma tính Thần Chiến bay loạn xạ, lần đầu tiên lên tiếng một cách trịnh trọng. Khí tức bá tuyệt thiên địa tràn ra, toàn thân y như một ngọn núi lớn khiến người đời ngưỡng vọng.

“Chưa nghe qua.” Huyền Hoàng cười lạnh, tựa hồ không quan tâm, lại như đang lục trong kí ức.

“Từ nay cho đến ngày ngươi chết, ngươi sẽ vĩnh viễn nhớ.” Thần Chiến tỏ ra chiến ý ngút trời, toàn thân phát ra ma khí trải khắp thập phương, các cao thủ quan chiến đều biến sắc.

“Ha ha...” Huyền Hoàng cười vang, sắc mặt lạnh tanh: “Hậu bối tiểu tử cuồng vọng thật! Để ta nhớ sao? Hắc hắc.” Tu vi đến mức của y, các cao thủ đời sau gần như không thể uy hiếp sinh tử nhưng vẫn tỏ ra giới bị cẩn thận với ma tính Thần Chiến, trực giác bản năng cho biết, Thần Chiến không tầm thường.

Huyền Hoàng chín lần phá tan thân thể đối phương nên không vội ra tay, trong lòng y có dự cảm mờ mờ, phải làm rõ trước đã: “Ngươi tìm ta chỉ để chiến đấu?”

“Không sai, hôm nay đến đây chỉ để đấu với ngươi.” Ma tính Thần Chiến lại vươn lên đỉnh cao mới: “Ta vốn vì chiến đấu mà sinh ra, mà sống.”

Ngầm suy đoán hồi lâu, Huyền Hoàng trở nên nóng nảy, không cảm giác được gì, Huyền Hoàng kỳ trong tay phát mạnh khiến bát phương vận động, không gian liên tục vỡ tan. Y quát vang: “Đã vậy, ta sẽ cho ngươi tịch diệt để người biết cảm kích cao thủ không cho phép ai mạo phạm.”

Huyền Hoàng cầm đại kì, thoáng chốc đến trước mặt Thần Chiến, lá cờ trải ra, định mượn tay Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần hút đối phương vào.

Đó không chỉ đơn thuần là ma quang vàng chói xuất ra, mà là thánh khí trực tiếp tập kích. Thánh khí kiểu này, ví như Độc Cô trong tay Ma Chủ từng giết cả Thiên, mà Huyền Hoàng kỳ cũng tương tự, uy lực đương nhiên khủng khiếp.

Ma tính Thần Chiến tựa hồ biết lợi hại, không chân chính xuất thủ nghênh kích mà thân thể phân hóa thành trăm ngàn, khắp trời toàn bóng y.

Huyền Hoàng kỳ chụp xuống, mấy chục đạo hư ảnh bên dưới vỡ vụn, ma tính Thần Chiến chân chính đã lui ra cả ngàn trượng.

“Đón lấy.” Ma Chủ đột nhiên quát vang, tuy chỉ có hai từ nhưng khiến các thiên giai cao thủ ngoài xa kinh hãi vô cùng, Ma Chủ quả nhiên đưa đồ thiên thánh khí Độc Cô trong truyền thuyết cho Thần Chiến.

“Gào.”

Ma tính Thần Chiến không hề do dự, đón lấy rồi ngửa mặt hú vang khiến khắp nơi rung chuyển.

Độc Cô vào tay Thần Chiến, vẫn âm đạm vô quang như sắt thường, cũng không có gì lấp lánh nhưng thế cũng đủ rồi.

Thần Chiến cầm Độc Cô, phảng phất ngưng kết thành một chỉnh thể, thân hóa thành một đạo ma quang âm u, chủ động lao vào Huyền Hoàng.

Huyền Hoàng rung lên phản phật, tựa hồ có thể giật vỡ cả đệ tam giới, tinh không liên tục vỡ tan, sức mạnh đáng sợ trùm lên địch thủ.

Nhưng Độc Cô dù không tỏa thần quang rực sáng nhưng cực kỳ sắc bén, Thần Nam cầm nó đột phá trùng trùng hoàng quang, nhanh chóng thi triển trận đấu kinh hiểm với Huyền Hoàng.

Tinh không lay động, mặt đất rung lên! Nước biển chung quanh sôi trào, khung cảnh đáng sợ như ngày tận thế.

Độc Cô và Huyền Hoàng kỳ liên tục va chạm, phát ra hào quang kỳ dị, trên lưới vẫn không có hào quang nhưng liên tục lóe lên tia lửa. Lá cờ do thiên địa huyền hoàng khí ngưng luyện thành cũng có hoa lửa văng tung tóe, cả hai thánh vật đều không có dấu hiệu tổn hại.

Tàn ảnh bay khắp trời, Huyền Hoàng và Thần Chiến di động nhanh hơn quang tốc, khắp thiên địa đều là hình ảnh họ, do tốc độ đạt đến cực hạn nên thời gian và không gian cũng bị ảnh hưởng.

Trên chiến trường này, thời gian trở nên hỗn loạn, không gian uốn khúc, thời không đã có dấu hiệu vỡ vụn.

Các cao thủ bên dưới kinh hải, ma tính Thần Chiến lại đủ khả năng đấu ngang ngửa với Thái cổ cự hung Huyền Hoàng. Công lực này khiến mọi người đều tự nhận không bằng.

“Bình.”

Huyền Hoàng kỳ trải ra, sau cùng hất ma tính văng đi, thân thể bay cả ngàn trượng mới dừng lại được.

“Người còn lâu mới là đối thủ của ta, nếu muốn chết cứ việc lên.” Hai mắt Huyền Hoàng lóe hung quang, sát cơ đã lộ.

Tâm tình bình tĩnh của Thần Nam không còn, hấn xông lên hỏi: “Phụ thân có sao không?”

Ma tính Thần Chiến khê đẩy hấn ra, song mục sắc lẹm như đao phong, phát ra ma quang chấn nhiếp hồn người, lạnh lùng nhìn Huyền Hoàng: “Ta sinh tồn và trưởng thành trong chiến đấu.” Chiến ý lại lên cao, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Đó không phải tìm cái chết mà là hưng phấn và kích động, đúng là đấu chiến thánh giả trời sinh.

“Được, ta thành toàn cho ngươi, tốt nhất là ngươi chết trên chiến trường.” Huyền Hoàng quát vang, trải lá cờ ra quét vào Thần Chiến. Trực giác cho biết không thể để đối thủ lại.

Uy lực của Huyền Hoàng kỳ quá mạnh, uy thế hoành tảo thiên quân quét tới, thoáng chốc cắt đứt trời cao.

Hư không nứt toạc một vết lớn, nhanh chóng tràn ra vô tận hỗn độn quang mang, phân thành hai phiên thiên địa.

Đó là độn tất sát.

Độc Cô của Thần Chiến chạm vào đỉnh lá cờ, tuy chặn lại được một sát na nhưng sau cùng vẫn bị lá cờ hất văng đi, hỗn độn quang mang do lá cờ làm tràn ra trùm lên y.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa kinh hải, độn đánh này quá kinh hồn, không ai dám nghĩ mình chặn nổi! Thiên thiên giai cao tầm thường chắc sẽ tịch diệt.

Huyền Hoàng kỳ dựng lên bất động, tầng không bị cắt ra hóa thành hỗn độn, tựa hồ phân ra hai phiên thiên địa! khủng khiếp đến cực điểm.

“Cạch.”

Tiếng vỡ vụn vang lên, trong vùng hỗn độn mở ra một phiên không gian, ma tính Thần Chiến không chết, lại xông ra. Bất qua thân thể y bị cắt thành hai đoạn từ eo.

“Người chưa chết?” Huyền Hoàng kinh hải, tuy làm địch thủ trọng thương nhưng không giết được khiến y cực kỳ phẫn nộ.

“Ta bất tử.” Thanh âm của ma tính Thần Chiến cực kỳ lạnh lùng, hai đoạn thân thể chấp lại ngay.

Các cao thủ quan sát càng kinh hải hơn, không ít người lăm rằm nghị luận.

“Đúng là bất tử chiến ma.”

“Một chiến hồn không giết nổi.”

...

Trên không trung, Ma Chủ quan chiến ở cự ly gần lộ ra nụ cười, khác hẳn cái thể ma uy thường ngày.

“Hắc, giết không chết? Hôm nay ta sẽ diệt ngươi, xưa nay chưa có ai mà ta không giết nổi.”

Huyền Hoàng đã nổi giận, địch thủ của y là Ma Chủ, giờ đột nhiên xuất hiện ma tính Thần Chiến vượt hẳn khỏi dự liệu, không thể đoán nổi cảm giác mù mờ trong lòng, cho rằng chỉ có diệt luôn địch thủ mới yên tâm được.

Tiếng nổ vang vọng, vùng hỗn độn trên cao vỡ tan, Huyền Hoàng tiến lên một bước, quát vang: “Tuyệt diệt!” lá cờ đáng sợ lại quét ra, ép xuống Thần Chiến.

“Vạn - Cổ - Giai - Không.” Ma tính Thần Chiến nói từng chữ, Độc Cô trong tay đậm tối.

Một cỗ hủy diệt khí tức bùng lên, ma quang vô tận và huyền hoàng khí lấp kín không gian, vùng thiên địa sụp xuống.

Phảng phất như muốn diệt thế.

Ma Chủ sau cùng cũng hành động, hai tay xuất ra từng đạo pháp ấn huyền bí, triệt để cấm cố không gian bị tan vỡ, phong tỏa luôn luồng đại lực hủy diệt kia.

Bằng không đó sẽ là một trường tai nạn vô cùng đáng sợ.

Những cao thủ ngoài xa rung động, thực lực của ma tính Thần Chiến vượt xa tưởng tượng của họ, lại... đầu tay bo được với Huyền Hoàng. Một cao thủ đời sau có thực lực như thế thật không tưởng tượng nổi. Nhất đại nhân kiệt là đây.

Ánh sáng hủy diệt sau cùng cũng tan dần, trong không gian bị Ma Chủ phong tỏa, Huyền Hoàng cầm cờ giận dữ đứng đờ đẫn, ma tính Thần Chiến không ngờ lại dám ngạnh tiếp khiến y không tài nào chịu nổi. Vạn Cổ Giai Không đáng sợ khiến y bị thương.

Toàn thân ma tính Thần Chiến đầy vết máu, xem ra cũng thụ trọng thương nhưng không có vẻ gì ủ rũ, ngược lại chiến hỏa cháy lên rực rực như được đổ thêm dầu, chiến ý cao thêm một tầng.

Chiến hồn chi hỏa cháy rực bất khuất bất diệt!

Tuyệt thế hung diễm của Huyền Hoàng ngút trời, y phần nộ cực điểm, một lòng muốn giết ngay ma tính Thần Chiến, ai ngờ lại thành như thế. Y quay đầu quát hỏi Ma Chủ: “Người biết vì sao như thế này không?”

Ma Chủ uy áp thiên hạ, cười lạnh: “Hắc, y bất quá là ma tính chủ thể, trừ phi người diệt được cả thần tính chủ thể, còn không y đúng là vĩnh hằng bất diệt! Bất quá, hiện tại thần tính chủ thể và ma tính chủ thể có ý tránh nhau.”

Thanh âm của Huyền Hoàng vô cùng lãnh khốc: “Ta không tin không giết nổi hắn.” Y ngửa mặt lên trời hú vang, sát khí vàng rực vô tận tràn ra, Huyền Hoàng kỳ rời tay, trải rộng trên không thành thông thiên cự kỳ rộng ngàn trượng, trùm lên ma tính Thần Chiến.

Ma tính Thần Chiến cảm Độc Cô: “Giết không được ta, tất sẽ khiến người máu văng khắp tam giới.” Lời lẽ ma tính Thần Chiến tự tin mà lãnh khốc, đối diện với cao thủ như Huyền Hoàng mà không sợ hãi, mái tóc bay cuồng loạn, chiến ý ngùn ngụt.

“Giết.” Huyền Hoàng đại nộ gầm vang, thông thiên cự kỳ ngàn trượng rung lên phần phật, điên cuồng tấn công Thần Chiến.

“Tuyên Cổ Thông Thông.” Ma tính Thần Chiến gầm lên, lại tung ra pháp tắc này.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa hô lên kinh hãi, cả Ma Chủ cũng xạ ra lãnh mang, tựa hồ suy nghĩ gì đó.

“Ầm, ầm.” Thông thiên cự kỳ bị Tuyên Cổ Thông Thông hất văng đi, Huyền Hoàng cũng thổ huyết, văng theo.

Ma thể cao lớn của Thần Chiến đứng ngang nhiên giữa thiên địa, tuy trên mình có mười tám huyết động nhưng lại hiển hiện khí thế khí thôn thiên hạ.

Các cao thủ hoàn toàn bị chấn động, có người hô lên: “Đó... từ thời Thái cổ hồng hoang, hình như có người từng dùng pháp tắc này.”

“Tựa hồ là một cao thủ vô danh.”

“Truyền thuyết rằng đó không phải là pháp tắc hoàn chỉnh, người đó đoán rằng hậu thế sẽ có người hoàn chỉnh được.”

...

Huyền Hoàng gầm vang, lộ rõ vẻ phần nộ.

Ma tính Thần Chiến hú vang, sinh ra để chiến đấu, sống để chiến đấu. Ma khiêu vang vang, bát phương vân động, thử hỏi thiên hạ, ai dám tranh phong?

419. Chương 420: Đấu Chiến Thánh Giả

Nhất đại thiên kiêu Thần Chiến, bằng ma tính chi thể trở thành đấu mà bách chiến bất tử, chiến ý lên tận mây, khí thể vươn tận chín tầng trời, khiến thập phương vận động!

Toàn thân có tới mười tám huyết động, thể hiện y đã trọng thương nhưng không ai thấy y khó coi hay nhược tiểu mà từ khí tức hoành tảo bát hoang, ma thể càng tỏ ra cao lớn, phảng phất đứng giữa thiên địa như đấu chiến thánh giả vĩnh viễn bất khả chiến thắng.

“Gào.”

Tiếng ma khiếu khiến trung ương cổ đại lực rung lên, Độc Cô trong tay chỉ vào Huyền Hoàng, sát ý bức nhân như lưỡi đao sắc bén chấn nhiếp tâm phách.

Huyền Hoàng chùi sạch vết máu trên mép, toàn thân phát ra lệ khí, lá cờ trong tay rung lên lật phật, đến giờ y không còn gì để nói, đã mất hết mặt mũi. Nếu không giết nổi “tuyệt đối đệ nhất nhân” từ sau thời Thái cổ, y không còn mặt mũi nào đối diện với các thiên giai cao thủ, ai ngờ cấm kị nhân vật không được phép khiêu chiến lại thành trò hề.

Sát khí vàng rực phủ kín bốn phương, hoàng quang đã hóa thành dịch thể sền sệt, trên không tan hết vân vụ, chỉ còn lại dòng ác thủy màu vàng tràn lan.

Cảnh tượng vô cùng kinh dị, sóng dâng ngút ngàn, phảng phất như ác thủy vô tận ngưng tụ thành hải dương.

“Thần Chiến chịu chết đi.” Huyền Hoàng không nói nhiều, y biết ngôn ngữ không có tác dụng biểu đạt phần nộ như hành động thực tế chứng minh.

Y đứng trên lớp sóng ác thủy, vung tuyệt thể hung kỳ, tạo thành sóng gió vô tận tràn vào Thần Chiến. Thoáng chốc, Thần Chiến cơ hồ bị bao trùm.

Vô tận ma khí nổi kín tầng không, Thần Chiến như cự nhân đỉnh thiên lập địa đứng trên ác thủy, lại như thần long hô phong hoán vũ, đẩy nước biển quay quanh mình.

Cảnh tượng hùng hồn này khiến các thiên giai cao thủ cứng lưỡi, họ phát hiện thỉnh không đang lay động, nếu ác thủy mà tưới xuống mặt đất đỏ sậm này, cả đệ tam giới khó lòng thoát khỏi ác mộng trở thành đầm lầy.

Vô tận u minh hỏa diễm từ thân thể Thần Chiến bùng lên, ngọn lửa đen ngòm quét khắp thiên địa, cháy ngay trên làn ác thủy.

Đó là ma hỏa trong truyền thuyết có thể đốt hết mọi thứ.

Mây khói vàng rực phiêu đang trên tầng không trung ương cổ đại lực thượng. yên hỏa cuộn cuộn và ác thủy giao, liên tục dâng tràn quét qua thỉnh không, thảm liệt vô cùng, dị tượng quá ư khủng khiếp.

Sau cùng, vô tận ma hỏa lui tắt, Thần Chiến lại trọng thương nhưng ác thủy màu vàng phủ khắp trời bị luyện hóa hơn nữa, phần còn lại không đủ đẩy sóng lên.

Lại một lần giao phong thảm liệt.

Thần Chiến tuy trọng thương nhưng tuy bại mà vinh, mọi thiên giai cao thủ đều nghĩ thế, cảm giác áp lực Thần Chiến tạo cho Huyền Hoàng càng lúc càng nặng.

Đó là đấu chiến thánh giả vĩnh viễn không khuất phục, khí thể ngày một thịnh. Có lẽ đúng như y nói, sinh ra và sống vì chiến đấu, là bất diệt chiến hồn trời sinh.

“Hảo.” Nộ hỏa của Huyền Hoàng bốc lên cao, chuyển thành ánh mắt băng lãnh, tuyệt thể hung kỳ bị quăng lên không, thoáng chốc chiếu sáng hoàng quang chói lói.

“Sát khí thôn thiên địa, một trăm linh tám ma tướng hiện thể mau.”

Huyền Hoàng kỳ dấy lên sát khí ngút trời bỗng vỡ tan, mọi người chưa hết cơn kinh ngạc thì một trăm linh tám lá thông thiên đại kỳ sừng sững đứng giữa thiên địa, mỗi lá tuyệt thể hung khí cao cả ngàn trượng, sát khí điên cuồng tràn ra.

Trên không tràn lan vô tận cương phong, trong làn tử vong hoàng quang, một trăm linh tám lá tuyệt thể hung kỳ như một trăm linh tám lá ma tướng, tràn khắp thỉnh không.

Thông thiên hung kỳ che kín bầu trời.

Vây chặt Thần Chiến vào giữa.

Tuyệt thể hung trận này vốn chuẩn bị cho Ma Chủ nhưng Huyền Hoàng đành phải dùng đối phó với Thần Chiến. Thực lực y hơn hẳn Thần Chiến nhưng thể chất và linh hồn đối phương thật quá quái dị, mấy lần đáng lẽ tịch diệt nhưng vẫn sống trơ trơ. Y biết phương pháp tầm thường căn bản không giết nổi Thần Chiến, đành tung ra tuyệt thể hung trận nhằm triệt để tiêu diệt kinh địch.

Một trăm linh tám lá hung kỳ bay phần phật, chấn nát thiên địa khiến nơi nơi hôn ám. Đáng sợ nhất là trên nhiều lá cờ có những hình ảnh nanh ác xuất hiện, trong đó gồm cả Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Các thiên giai cao thủ náo loạn, thủ đoạn của Huyền Hoàng quá đáng sợ, đã luyện hóa không ít Thái cổ thiên giai cường giả thành kỳ hồn, loại thủ đoạn tà dị này khiến nhân thần cùng phẫn hận.

Một trăm linh tám lá hung kỳ nếu toàn bộ được luyện thành, sẽ có một trăm linh tám vị thiên giai cường giả, gặp phải hoàn cảnh này quả đáng sợ, vừa này y nói đến trăm linh tám vị ma tướng chắc không phải ngoa ngôn.

Còn may, chỉ có vài lá cờ mang tinh hồn nổi lên, đại đa số có mỗi sát khí.

Hiện tại ai cũng cho Huyền Hoàng là nhân vật nguy hiểm nhất, nếu để y tụ tập được trăm linh tám vị ma tướng, lực giới ắt triệt để đại loạn.

Chẳng trách năm xưa bọn Ma Chủ phong ấn y ở đệ tam giới, loại cự hung họa loạn thiên địa này nên bị phong ấn đến chết.

“Gào.”

Bị cả trăm tuyệt thể hung khí vây khốn, Thần Nam hiển nhiên gặp phiền hà cực lớn, từng đạo hủy diệt chi quang còn hung hiểm gấp trăm lần công kích nào.

Nhất là các lá cờ có thiên giai cao thủ bị phong ấn, càng lừng lẹ đến cực điểm, xạ ra hủy diệt chi quang khiến thân thể Thần Chiến mấy lần bị xuyên qua. Nhưng y vẫn bất khuất bất phục, tung hoành trong tuyệt thể hung trận.

“Hóa thành tro bụi mau.” Huyền Hoàng cười lạnh, không ai hiểu uy lực hung kỳ như y, nếu tập thành trăm linh tám vị ma tướng, y dám một mình nghịch thiên!

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ tan gan vỡ mật, nhiều người lau mồ hôi lạnh, tự hỏi nếu đối lại mình có chịu nổi trận pháp này không.

Thần Chiến như hùng ưng trong mưa gió, tung hoành trong hung trận.

Nhưng mỗi lần tinh hồn từ hung kỳ hiển hóa, y lại gặp phiền hà không nhỏ bởi đó đều là thiên giai cao thủ thành danh. Bị luyện hóa rồi, họ tuân theo hung kỳ chỉ huy mà công kích, thành ra càng khó đối phó.

“Vạn - Cổ - Giai - Không.”

Hắc phát Thần Chiến dựng đứng hàng mày kiếm, lãnh mang trong mắt xạ ra, toàn thân nhuộm máu, mái tóc không gió mà dựng đứng, ma khí ào ạt tuôn ra. Chiến ý quét qua thiên địa.

Một chiêu Vạn Cổ Giai Không xứng danh tuyệt học tiểu ngạo vạn cổ, tuy không biến các tinh hồn trở về trạng thái nguyên thủy nhưng hất văng tất cả đi.

Mười mấy cây hung kỳ ngàn trượng rung lên bần bật, suýt nữa văng xa.

Huyền Hoàng kinh hãi, Thần Chiến quả nhiên khó chơi, nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, tuyệt thế hung trận do trăm linh tám vị ma tướng hợp lại mới vừa luyện thành, còn xa mới đạt đến viên mãn cảnh giới, cần nhiều tinh hồn nữa bổ sung. Thần Chiến là một nhân tuyển quá tốt, bắt diệt chiến hồn mà nhập vào hung kỳ đương nhiên uy lực đại tăng.

Trên không trung, cương phong cuộn cuộn, hư không tan tành, sát khí lan tràn, tầng không hai màu đen và vàng hiển hiện vẻ ghê rợn.

Lúc đó điểm lợi hại của hung kỳ mới được thể hiện. Thời Gian chi thần, Không Gian chi thần cùng mười mấy vị thiên giai cao thủ được lá cờ che chở, thi triển đòn công kích hung hãn nhất, chuẩn bị nuốt sống Thần Chiến.

Ma tính Thần Chiến cảm nhận được tất cả, ngẩng mặt hú dài, quát vang: “Huyền Hoàng bất quá như thế, hôm nay linh giáo đã xong.” Đoạn ma âm xuyên khắp trung ương cổ đại lục: “Tuyên - Cổ - Thông - Thông.”

Pháp tắc huyền bí đáng sợ này không tấn công người khác mà dùng cho mình, nghịch chuyển âm dương, thác loạn thời không! Quả nhiên đã xuyên qua thiên cổ tuyệt trận, tạo thành một thông đạo vượt ra ngoài phạm vi của trăm linh tám lá hung kỳ che phủ.

Tuyên Cổ Thông Thông quả là đại thần thông, xứng danh thần bí huyền pháp được các thiên giai cao thủ truyền tụng.

Huyền Hoàng kinh ngạc, tưởng sắp nuốt gọn Thần Chiến thì đối phương lại ung dung thoát đi. Y biết tuyệt trận chưa hút đủ chiến hồn nên chưa đạt đến cảnh giới đáng sợ kinh thiên địa khắp quỷ thần, nhưng để vây khốn một cao thủ không thành vấn đề.

Y nhớ lại Tuyên Cổ Thông Thông không khởi biến sắc mấy lần, không ngờ loại pháp tắc trong truyền thuyết chưa hoàn thiện này lại có uy lực đến thế, đúng là tuyệt học giữ mình.

“Người định không đánh mà lui sao.” Huyền Hoàng quát vang, định dùng danh dự của thiên giai cao thủ giữ Thần Chiến lại.

Nhưng Thần Chiến đến hùng hồn, đi cùng vậy, vẫn hết sức tự tin, tư thái như nắm cả thiên địa trong tay, quát trả: “Người không giết nổi ta, chỉ chiến thắng khía cạnh ma tính, có chưa được chứng kiến thần tính chi thể.”

Đoạn tám thân đầy máu để Độc Cô xuống, như sao băng bay ngang bầu trời, biến mất vào đệ tam giới mệnh mang.

Y để lại một thân ảnh không thể xóa nhòa, dấu ấn vĩnh viễn trong lòng các cao thủ.

Thần Nam lặng lẽ nhìn Thần Chiến đi xa, hẳn biết ma tính Thần Chiến chỉ đánh thức bản năng chiến đấu, những thứ như tình phụ tử còn chưa nhớ được....

Hôm nay biểu hiện của Thần Chiến vượt khỏi dự liệu của tất cả, đơn thân độc lực đại chiến Huyền Hoàng mà không chết, chiến ý lại càng lúc càng cao, khí thế cường thịnh dần, quả khiến các thiên giai cao thủ kinh ngạc.

Nên biết Huyền Hoàng là Thái cổ cự hung, nhân vật đủ tư cách ngồi ngang hàng với các đạo chủ của Tiểu lục đạo, là cấm kị cao thủ hiếm có xưa nay, khắp lục giới gần như không có địch thủ, còn Thần Chiến chỉ là cao thủ đời sau. Kết quả này đã phá tan quan niệm, chứng minh cho nhân thể thấy rằng hậu thế nhân kiệt có thể đấu với những nhân vật từ Thái cổ hồng hoang.

Thần Chiến tuy bại mà vinh.

Đó không phải là toàn bộ thực lực của y.

Một trăm linh tám lá hung kỳ ngàn trượng che kín thiên địa, sát khí cuộn cuộn tràn lan, vô cùng thảm liệt.

Ma Chủ cầm Độc Cô từng bước tiến vào tuyệt trận đáng sợ, hết sức ung dung tiến vào.

Không thẹn là thiên cổ Ma Chủ.

Uy áp lục giới, khí thôn thiên địa!

“Huyền Hoàng, kết liễu thôi.” Ma Chủ lạnh lùng nói, lời lẽ vô cùng bình tĩnh nhưng uy nghiêm chấn nhiếp hồn người, dù là thiên giai cao thủ ngoài xa cũng tan gan vỡ mật.

Mái tóc Ma Chủ bạc phơ, dung mạo anh tuấn lãnh khốc vô cùng, lúc này y toát ra khí thế như tuyết thế ma đao.

Huyền Hoàng biết sinh tử chi chiến đã đến. Ma Chủ dám tự hãm vào tuyết trận, lộ rõ tính kiêu ngạo và tu vi khoáng cổ tuyệt kim. Tư thái quả ung dung và tự tin.

Một trăm linh tám lá hung kỳ điên cuồng quay tít, Huyền Hoàng tăng lực lên cực hạn.

Không chết không ngừng.

Sát khí ngợp trời khuấy lên, cả trung ương cổ đại lực rung chuyển.

Áp lực cái thế khiến các thiên giai cao thủ trên đại lục rung động, nhiều nhân vật bị phong ấn trong đệ tam giới hú vang, tựa hồ giãy giụa trong Thái cổ lao lung, thoát khỏi nơi phong ấn hắc ám vô quang.

Phong vân biến đổi, thiên địa thất sắc!

Ma Chủ như ngọn núi đứng trong thiên cổ tuyết trận, đối kháng từng đạo tử vong chi quang, chống lại cả đòn liên thủ công kích của vô số đạo tinh hồn.

Ma Chủ tựa hồ đang bị vây, y tung hoành trong hung trận, có vẻ hơi lâm vào hạ phong bởi Huyền Hoàng còn chưa tự thân vào trận.

Nhưng Thần Nam lại phát hiện được tình huống vi diệu, cái thế Ma Chủ đang kéo cả tuyết trận di động theo.

Một trăm linh tám lá hung kỳ đồng thời chậm rãi tiến theo hướng của Ma Chủ.

Không ai chú ý đến chi tiết nhỏ này, bởi vì tuyết thế hung trận chưa bị phá, hơn nữa sát khí càng lúc càng nặng.

Vô tình, vùng kết giới xuất hiện trước mắt Huyền Hoàng, y có cảm giác tình huống chuyển đổi quá vi diệu, găm lên vang dội, tiến vào thiên cổ tuyết trận giao thủ với Ma Chủ.

Lúc đó các thiên giai cao thủ quan chiến mới nhận ra vấn đề, trong lúc bất tri bất giác, họ đã cách chiến trường cũ rất xa.

Ma Chủ đạo diễn tất cả, y lại kéo cả trận pháp di động theo.

Hào quang lóe sáng, tuyết thế hung trận bị kéo vào trong kết giới, các thiên giai cao thủ hơi do dự nhưng đều tiến vào, họ nhanh chóng nhận ra vào dễ nhưng không thể thoát được. Trong đó có không ít thiên giai cao thủ đang tranh đấu, hấp dẫn nhất là một Thái cực đồ to lớn treo trên không.

“Hút.” Ma Chủ quát vang, Thái cực đồ bắn ra ánh sáng đáng sợ, thoáng chốc chui vào hung trận, hút lấy một tinh hồn bị Ma Chủ tóm trong tay.

Huyền Hoàng đại nộ: “Ma Chủ quả nhiên lắm trò, để xem ta hay người thanh toán được nhau.”

420. Chương 421: Định Luân Hồi

Truyện thuyết này không hẳn hoàn toàn vô lý, ở tử vong tuyết địa thần bí vô hạn ngoại trừ sức mạnh của Ma Chủ còn có một luồng sức mạnh đáng sợ khác ẩn tàng, tương truyền là “Thiên” bị y diệt.

Với tính phách của Thiên, Ma Chủ có cách riêng hấp thụ, có người đoán rằng chuyện đó liên quan tới việc y sống lại. Đương nhiên kỳ tích phục sinh kiểu này cực kỳ hiếm thấy, nếu không có cơ duyên đặc thù, gần như không thể xảy ra.

Khả năng lớn nhất là năm xưa Ma Chủ lấy một ấn kí linh hồn, đẩy vào trong linh thức tính phách của Thiên, khiến mệnh nguyên hùng hậu đó trở thành mảnh đất màu mỡ cho y tái sinh.

Thần Nam từng vào tử vong tuyệt địa mấy lần, có lần vào cả một huyết của Ma Chủ quán thông Thiên giới và Nhân gian, cảm giác được một luồng sức mạnh đáng sợ, nghe thấy tiếng xích sắt loảng xoảng, tựa hồ có sinh mệnh hùng mạnh bị giam giữ. Nên hẳn tin vào truyền thuyết Ma Chủ diệt Thiên.

Hiện tại y chỉ là tàn hồn chi thể mà vẫn đưa thiên cổ hung trận đến đích, đủ thấy đáng sợ thế nào. Huyền Hoàng vô cùng điên tiết, thực lực của Ma Chủ hơn hẳn dự liệu, theo y tưởng tượng, một kẻ chết rồi thì chỉ cần cố gắng đấu thẳng thừng, đến cuối ai tịch diệt đã quá rõ.

Thần bí Thái cực đồ che kín tầng không, hào quang hai màu không ngừng tuôn ra, phảng phất có ma lực cực mạnh, phát ra khí tức đáng sợ.

Huyền Hoàng quát vang: “Đây là thiên bảo do ngươi bỏ tâm cơ luyện chế thành? Hắc, để ta xem có gì đặc biệt.”

Lúc đó, một trăm linh tám lá tuyệt thế hung kỳ phát ra khí tức ngút trời, chấn nhiếp tâm phách, như một trăm linh tám cự nhân cao ngàn trượng đứng sừng sững giữa thiên địa.

Sát khí cuộn cuộn, hư không liên tục tanh tành.

Từng đạo hồn ảnh lóe lên trong hung trận, những Thái cổ cường giả này ngẩng lên gầm vang, thanh thế hùng hồn kinh nhân, khí tức hủy diệt tràn khắp nơi.

Tuy vừa bị Ma Chủ dùng Thái cực đồ hút mất một tinh hồn nhưng vẫn còn tới hơn hai mươi chiến hồn tạo thành gốc rễ cho hung trận, mấy lần Ma Chủ thử phá trận nhưng không thành.

Huyền Hoàng hú vang, khắp ngàn dặm rung động, tức thì Ma Chủ gặp phiền hà lớn với hung trận. Bao nhiêu hồn ảnh tương đương với ngàn ấy thiên giai cao thủ, hơn nữa bị người ta khống chế, hoàn toàn hành động theo ý chí Huyền Hoàng nên uy lực càng khủng khiếp.

Ma Chủ vẫn là Ma Chủ, không thẹn là nhân vật chấn nhiếp thiên cổ.

Y biết không thể đồng thời đối chọi với ngàn ấy cao thủ, toàn thân tỏa rộng hắc vụ.

Thoáng chốc, ma khí ngút trời, vô tận u minh ma diễm lan ra, y quát vang, thân thể hóa thành hư vô, hung trận bị khoét một lỗ, một không gian thông đạo tà dị xuất hiện trong hư không đang vỡ nát thông ra ngoài trận.

“Đây là...” Huyền Hoàng kinh hãi.

Một huyết của Ma Chủ quán thông Thiên giới và Nhân gian, đương nhiên thủ đoạn của y cao tuyệt, hiện tại chỉ nổi mười mấy thông đạo với nhau, với y không phải việc gì to tát.

Mỗi không gian thông đạo đột ngột hút một thiên giai cao thủ đang quan chiến bên ngoài, nháy mắt đã đẩy họ sa vào tuyệt thế hung trận.

Ma Chủ đang mượn lực, mượn cả tay người khác.

Những người này đều biến sắc, cơ hồ muốn lớn tiếng mắng chửi.

Dù là thiên giai cao thủ, ở trong hung trận cũng lành ít dữ nhiều, hơn mười người trong lúc bất phòng bị hút vào không gian thông đạo, sức mạnh hợp lại của họ không hề tầm thường, tức thời khiến hung trận dấy lên sóng gió vô biên.

Được họ chia sẻ, áp lực nên Ma Chủ giảm hẳn.

Bên ngoài vẫn còn không ít thiên giai cao thủ, vốn có hơn trăm người theo Ma Chủ vào kết giới, thành ra dù hơn chục người bị hút vào hung trận nhưng vẫn còn lại cả trăm người.

Hỗn chiến cũng đến lúc kết thúc hẳn, ai nấy chăm chú quan sát đại chiến giữa hai nhân vật tuyệt đỉnh Thái cổ. Họ cùng lui xa, sợ bị cuốn vào trong vòng chiến.

“Ma Chủ, ngươi làm ta thất vọng quá, chỉ có chút đạo hạnh này thôi sao?” Huyền Hoàng cực kỳ phẫn nộ trước việc Ma Chủ mượn lực từ bên ngoài.

“Hừ người tế luyện hung trận này đã thôn tính ngàn ấy thiên giai cao thủ, lẽ nào không phải tá lực?” Ma Chủ cầm Độc Cô, bình tĩnh đối quyết với Huyền Hoàng.

“Ta hiểu rồi, người đang cố kéo dài thời gian.” Huyền Hoàng hình như tỉnh ngộ, nhìn Thái cực đồ chậm rãi chuyển động trên không: “Người đợi cho Thái cực đồ triệt để ổn định. Hừ, ta quyết không cho người cơ hội.”

Y gầm lên, một trăm linh tám lá hung kỳ vỡ tan, toàn bộ dung nhập vào thể nội y, rồi lại hóa hình khiến y biến mất, cùng hợp với lá cờ, không còn phân chia riêng rẽ.

“Muốn liều mạng ư?” Ma Chủ biến sắc, hú vang, thân thể phóng đại, cự chưởng chụp xuống, xé tan một góc đại trận, nhả ngay ra ngoài.

Không thể chiến đấu trong vòng vây của hung kỳ, đối phương đã thân kỳ hợp nhất, còn ở lại sẽ bị thanh toán ngay.

Hơn mười thiên giai cao thủ trong trận có bốn người gục ngã, những người còn lại nhanh chóng thoát ra.

“Huyết sát vô hình!”

Kì ảnh rợp trời lấp lánh.

Khoảnh khắc, chín lá cờ cấm xuyên người Ma Chủ, lóe lên hào quang yêu dị, tựa hồ hút lấy sức mạnh của y.

“Ma Chủ người chết chắc rồi.” Chín mươi chín lá hung kỳ còn lại vây chặt Ma Chủ, cùng xạ ra đạo đạo hủy diệt chi quang.

Ma Chủ phảng phất bị giữ chặt cứng, chín mươi chín lá cờ nhanh chóng thu nhỏ, xuyên qua người y, biến y thành con nhím, toàn thân chìm trong máu.

Tất cả xảy ra trong thoáng chốc, các thiên giai cao thủ kinh hãi, lẽ nào Ma Chủ lại bị tiêu diệt như thế?

Thần Nam, Thiên Ma, Độc Cô Tiểu Huyền cả kinh, định xông lên.

Cùng lúc, Ma Chủ gần như nát vụn đột nhiên bất chấp tất cả bay lên không, lao về phía Thái cực đồ khổng lồ.

Huyền Hoàng kinh hoảng, một trăm linh tám lá hung kỳ rung lên bần bật, định thoát khỏi thân thể Ma Chủ nhưng y phát hiện, tất cả là công cốc.

Y và hung kỳ đã dung hợp, cũng có nghĩa y bị trói chặt vào thể nội Ma Chủ.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang vọng, hào quang chói lọi bùng lên, Ma Chủ lao vào Thái cực đồ!

“A...”

Huyền Hoàng gào lên: “Ma Chủ, người dám lừa ta.”

Y biết mình đã quá sơ suất, tuy đoán được Ma Chủ kéo dài thời gian nhưng không ngờ đối phương dùng cách liều mạng, bất chấp sinh tử dụ mình.

“Bình.”

Trong Thái cực đồ, hào quang của những lá hung kỳ ảm đạm hẳn, sức mạnh của y bị hút dần.

Huyền Hoàng bất chấp tất cả, toàn lực gầm lên, đoạn nổ tung, cùng tan nát với Ma Chủ. Trong Thần ma đồ, huyết nhục mơ hồ, hai đại cao thủ đại chiến quá thảm liệt.

Huyền Hoàng đề thăng công lực đến cực hạn, bất kể hậu quả nguyên khí đại thương, hóa thành hoàng quang mang theo mấy lá cờ nát bay ra ngoài. Tồn mất mấy tàn hồn trong hung kỳ, y mới thoát khỏi Thần ma đồ!

Sau khi mười mấy đạo tinh hồn bị Thái cực đồ thanh toán, Thần ma đồ liên tục rung lên.

Thân thể tan nát của Ma Chủ nhanh chóng tụ lại, ngẩng mặt lên cười vang, mái tóc trắng tung bay theo gió, thần tình kích động khôn tả. Y biết Luân hồi môn ẩn tàng trong Thái cực đồ tạm thời định trụ.

Y bay khỏi Thái cực đồ, đứng đối diện với Huyền Hoàng, không hề cố kị gì, dùng ngay thánh khí của mình. Huyền Hoàng vô cùng giận giữ dựng hung kỳ trước mặt, thiên giai tinh phách mà y phí tâm lực luyện hóa bị Ma Chủ hút mất gần nửa thành toàn cho Thần ma đồ.

“Giết.”

Huyền Hoàng kỳ đầu với Thần ma đồ!

Hai người đều dung nhập bản thân vào thánh khí.

Thấy Thái cực đồ sắp nuốt gọn mười lá cờ, Huyền Hoàng vô cùng tức giận, nhanh chóng tự cho nổ một lá, phá tan một góc Thần ma đồ, thoái lui ngay.

Khung cảnh quả thật lưỡng nan, Huyền Hoàng đánh hay chạy đều không được.

Ma Chủ cười lạnh: “Huyền Hoàng, lần này có Thần ma đồ ở đây, ngươi mà lạc bại, kết quả không chỉ đơn giản là bị phong ấn, dù ngươi do huyền hoàng nhị khí hóa thành, có tám thân vĩnh hằng bất diệt cũng sẽ bị triệt để diệt vong.”

Thần ma đồ lại lao vào hung kì.

Cả hai gần như ngang nhau, phá tan từng phiến không gian mà không làm gì được đối phương.

Đúng lúc đó, sau lưng Huyền Hoàng có một Thần ma đồ vô thanh vô tức nổi lên thật chậm, chặn đường rút của y.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa xôn xao, há hốc mồm.

Lại thêm một Thần ma đồ! Quả khó tin.

Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy hai Thần ma đồ khác nhau, tuy vẻ ngoài khá giống nhưng dao động phát ra không đồng nhất.

“Đây là...” Huyền Hoàng kinh hãi.

Thần Nam lặng lẽ quan sát tất cả, y vừa động tâm niệm, không ngờ Thần ma đồ trong thân thể lại hoành không xuất thế.

Huyền Hoàng lui lại, định bỏ chạy, Ma Chủ và Thần ma đồ đã khiến y chật vật, lại có thêm một Thần ma đồ thật khiến y không dám tưởng tượng tới hậu quả.

Nhưng Ma Chủ nào cho y cơ hội bỏ chạy, kéo Thần ma đồ trùm xuống, thoáng chốc thanh toán gọn mười tám lá cờ. Thần ma đồ của Thần Nam cũng phát ra ngàn vạn đạo hào quang, nuốt sạch sẽ mười mấy lá hung kì.

Cả hai điên cuồng hút lấy sức mạnh của Huyền Hoàng.

Y có cảm giác hoảng sợ. Đại nạn lâm đầu khiến y bỏ mặc cả hung kì, thân thể liên tục nhân đôi... hóa thành hư ảnh ngập trời hồng đào thoát.

Nhưng thiên bảo Thần ma đồ quá bá đạo, hai Thái cực đồ che kín thiên địa, lấp cả thân ảnh Huyền Hoàng, không cho hóa thân nào thoát được.

“Ha ha...” Tiếng cười của Ma Chủ vang khắp đệ tam giới.

Huyền Hoàng thật sự bị nuốt gọn, vốn y và Ma Chủ ngang cơ nhưng thấy đệ nhị Thần ma đồ xuất hiện liền sinh lòng hoảng sợ, không còn ham chiến, chỉ cố thoát đi nên mới lạc bại.

“Ma Chủ ngươi...” Tiếng gầm phẫn nộ từ trong hai Thái cực đồ vọng ra nhưng nhanh chóng biến thành tiếng kêu thảm, Huyền Hoàng bị phân giải, linh hồn ẩn kín tan nát khiến y vĩnh viễn tiêu tan.

“Thần ma đồ ác độc thật.” Tiếng gầm sau chót vang lên rồi triệt để tan biến.

Cảm giác kỳ dị lan khắp tìm Thần Nam, phát giác sau khi Thần ma đồ hút sức mạnh của Huyền Hoàng, tựa hồ xảy ra biến hóa, một trong chín đạo hồn độn môn lóe sáng.

Ma Chủ đứng trên cao vạn trượng, sau lưng là Thái cực đồ khổng lồ chậm rãi xoay chuyển. Thái cực đồ của Thần Nam mờ dần, vô thanh vô tức quay lại thể nội hẩn.

Đệ tam giới xôn xao, các cự hung bị phong ấn điên cuồng gầm lên, muốn phá ấn xông ra khiến cả giới rung động.

“Hôm nay ta sẽ định Luân hồi môn!” Ma Chủ quát vang.

Thái cực đồ khổng lồ liên tục ảo diệt trên không, sau cùng ngưng tụ thành một khung cửa cao trăm trượng, bề mặt tuy sáng choang nhưng bên trong vô cùng tăm tối, như thể nối với vô tận hư không, âm u tà dị khôn tả.

Thái cực đồ và Luân hồi môn ẩn tàng trong nó dung hợp lại.

Dao động kỳ dị lan khắp đệ tam giới!

Không chỉ vậy, các chí tôn cao thủ trong đại Lục đạo, bất kể đang ngủ say hay khổ tu đều mở bừng mắt, cảm giác được có một sự kiện trọng đại phát sinh tại lục giới.

421. Chương 422: Luân Hồi Thần Bí

Thần Nam không biết được bí ẩn trong đó, đành yên lặng đứng nhìn mọi việc phát sinh. Tiểu Không Không đã chạy đến cạnh hắn, ba thiên giai cao thủ bị nó thu phục nhẩn nhé, họ không cam tâm làm tiểu đệ của tiểu quỷ.

Mọi thiên giai cao thủ đều xôn xao, nhìn Luân hồi môn trên không chăm chăm, mắt ánh lên tia cuồng nhiệt như có một tuyệt đại mỹ nữ tình nhân đứng đó.

Ma Chủ đứng trên không quát vang: “Ta biết nhiều người đã bị khốn tại đệ tam giới vô tận tuế nguyệt, hiện tại Luân hồi môn trong truyền thuyết đã bị ta dung nhập vào thiên bảo Thái cực đồ, đó là hi vọng cho các người thoát khỏi đây, nếu muốn rời khỏi lao ngục này, mong các người giúp ta triệt để hoàn nguyên Luân hồi môn.”

Các thiên giai cao thủ sôi lên, nhao nhao gào hét, thần tình kích động, hưng phấn... phức tạp vô cùng.

Thần Nam nghe tiếng hét của họ là biết được tác dụng của Luân hồi môn.

Cánh cửa này, theo truyền thuyết, được sinh ra cùng thiên địa, là vật thần bí nhất thế gian, không ở trong Lục đạo nhưng lại nối liền tất cả.

Bằng không, muốn đến các nơi trong lục giới cực kỳ khó khăn, có Luân hồi môn, lục giới coi như không còn gì ngăn trở, nó như một lối tắt của thiên nhiên.

Nhưng từ xa xưa, không hiểu sao nó lại vỡ nát, lục giới liền bị chia cắt, cô lập. Sau khi nó không còn, có những giới nối với nhau khá dễ dàng nhưng có giới gần như không thể nối được.

Hiện tại, Ma Chủ lập lại định Luân hồi môn, đương nhiên khiến các thiên giai cao thủ chấn kinh, ai nấy vô cùng hưng phấn. Họ sẽ thoát khỏi thiên nhiên lao ngục đệ tam giới, quay lại thế giới tươi đẹp quang minh.

Đương nhiên từ tiếng hô hưng phấn của họ, có thể thấy Luân hồi môn không chỉ có công năng quán thông lục giới mà vô cùng thần bí mịt mịt.

“Luân hồi môn là tái sinh chi môn của những chiến hồn mạnh nhất thiên địa, theo truyền thuyết nó có thể thức tỉnh những linh hồn đã chết, chỉ cần chưa hoàn toàn tan biến khỏi lục giới. Nó sẽ khiến linh thức tàn phá của những chí tôn chiến hồn dần tụ lại, đưa họ quay về.”

Một thiên giai cao thủ lẩm bẩm, vọng vào tai Thần Nam cực rõ khiến hắn cả kinh.

“Luân hồi môn thần bí mịt mịt, không ở trong Lục đạo nhưng lại nối liền tất cả, tên điên Ma Chủ này định sửa chữa nó thế nào?” Giọng nói phi thường kích động nhưng mang theo nghi vấn.

“Không chế Luân hồi môn coi như nắm được đại môn của lục giới.”

“Hừ, các ngươi biết gì. Luân hồi môn còn nhiều bí ẩn, được coi là thông thiên chi môn, dẫn tới nơi Thiên ở.”

Lại một tin tức kinh hoàng khiến lòng Thần Nam nổi sóng. Luân hồi môn quả thật thần dị, khó lòng mà yên tĩnh nổi, nhờ các cao thủ nghị luận mà hắn biết được nhiều bí ẩn.

“Hắc hắc, Ma Chủ tu sửa Luân hồi môn là tâm nguyện lớn nhất, chắc các ngươi đều đoán ra. Tương truyền, Luân hồi môn kỳ quỷ mỵ rắc rối vô cùng, nhiều khả năng Ma Chủ dùng nó dẫn Thái cổ chư thần đang lạc đường trong nghịch loạn thời không.”

Lại một tin tức thuộc hàng thạch phá thiên kinh.

Thần Nam liên tục xoay chuyển tâm tư, hắn biết bí mật của Luân hồi môn không chỉ có vậy.

Ma Chủ đứng trên không quát vang: “Muốn quay về lục giới, hiện tại cần mọi người đồng tâm hợp lực, đem linh lực tối đa nhập vào Luân hồi môn giúp nó hoàn toàn hồi phục. Chuyện này không phải việc một hai Thái cổ cao thủ làm nổi, hơn trăm vị có khi còn thành công, phóng mắt khắp lục giới, chỉ có đệ tam giới như lao lung này mới có được trợ lực lớn như vậy. Giờ là lúc mọi người cùng hợp lực.”

Ai cũng biết, Luân hồi môn sinh cùng thiên địa, không hiểu vì nguyên nhân gì mà năm xưa lại vỡ tan, muốn nó khôi phục nguyên dạng, chắc phải hút rất nhiều linh lực, cao thủ tại đệ tam giới tuy đông nhưng không ai khẳng định sẽ bổ sung được như cầu của nó. Ma Chủ quét mắt nhìn mọi người, khoe môi loáng qua tia cười lạnh: “Ta biết có người đã đoán ra vì sao ta cón đệ tam giới để khôi phục Luân hồi môn. Lượng linh lực nó cần không thể tưởng tượng được, một khi nó vẫn chuyển sẽ bắt kẻ nơi nào, cứ rút sức mạnh cho đến lúc đủ dùng. Nếu thực hiện ở Nhân gian sẽ dẫn tới đại loạn, mọi sinh linh sẽ là đối tượng bị đoạt nguyên khí, nhiều nơi sẽ hóa thành sa mạc, hóa thành tử vực. Nhưng đệ tam giới lại khác, ta biết các thiên giai cao thủ dù phụng hiến hơn nửa nguyên khí cũng không có gì nguy hại. Hơn nữa ở đây là lao lung, không có cây cối nên không tạo thành hủy diệt.”

Các cao thủ đều cảnh giác với lời Ma Chủ nói. Không phân biệt mà rút linh lực? Chắc là Luân hồi môn sẽ chủ động lấy nguyên khí, chứ không đơn thuần dựa vào mọi người “bố thí”. Ai nấy đều thấy không ổn, có người vốn tâm hoài phả trắc, không muốn ra sức mà được hưởng thành quả.

“Ầm.”

Không cho ai kịp cả nghĩ, Luân hồi môn trên không rung động rồi điên cuồng quay tít, tạo thành một vùng xoáy khổng lồ, bát phương nguyên khí ngưng tụ lại.

Linh khí ở đệ tam giới rất ít, trong khi sức mạnh trong thân thể các thiên giai cao thủ lại mạnh hơn tưởng tượng, thoáng chốc cảnh cửa đã cảm ứng được nguyên khí của họ.

Có người tự phong ẩn sức mạnh, che đi sinh mệnh nguyên khí cực mạnh nhưng Luân hồi môn là tồn tại siêu nhiên sinh cùng thiên địa, họ có phong ẩn cũng vô hiệu.

Luân hồi môn vẫn hút lấy.

Hơn trăm người đồng thời kinh hô, sinh mệnh nguyên khí hùng hồn bị hút về vùng xoáy như dòng nước.

Cùng lúc, Luân hồi môn hóa thành vùng xoáy lấy vùng kết giới làm trung tâm, quay tít thật nhanh đoạn nhanh chóng trải ra xa.

Trung ương cổ đại lục tức thời dấy lên cơn bão năng lượng, dù thế giới này ít nguyên khí nhưng không gian quá lớn. Góp ít thành nhiều, trung ương cổ đại lục rung lên, mọi sức mạnh, sinh mệnh của thế giới này đều nhanh chóng tụ về.

Ngay cả các cổ ma và hung thần bị phong ấn tại các nơi cũng phải cống hiến, cả vùng phong ấn và những người bị phong ấn đều trở thành đối tượng bị cướp đoạt.

Tất cả đều bị quét sạch.

Dần dần, cơn cuồng bạo lan sang các đại lục khác, vô tận nguyên khí tràn ra khiến đệ tam giới rung động.

Tất cả vượt ngoài tưởng tượng, dự liệu của mọi người.

Tại nơi là lao lung từ Thái cổ đến nay, phàm là sinh mệnh thể đều điên cuồng tràn ra năng lượng, mọi thiên giai cao thủ hoảng sợ, sức mạnh mất đi quá lớn, e có người sẽ vong mạng vì sinh mệnh nguyên khí khô kiệt.

Một trường tai nạn đáng sợ.

Năng lượng mà Luân hồi môn cần vượt xa tưởng tượng.

Nếu ở Nhân gian chắc bị hủy mất quá nửa, vô tận thực vật đã bị hóa thành bột, ngàn vạn bách tính cũng thành túi da đựng xương.

Đệ tam giới lại là một nhà lao chết chóc, giờ Luân hồi môn điên cuồng tràn ra, cơ hồ toàn bộ thiên địa tinh khí bị hút sạch.

Các thiên giai cao thủ càng khổ ải, ai cũng mắng Ma Chủ là đồ điên, đây đâu phải cứu họ mà là đang hủy diệt, không ít cao thủ kiệt lực, không chịu nổi nữa.

“Bình.”

Sau cùng thiên giai cao thủ cũng cạn kiệt, linh hồn hóa thành bụi, toàn thân tan nát, sức mạnh bị rút hết.

“Ầm.”

Lại một thiên giai cao thủ gục ngã, nhất thân linh lực bị Luân hồi môn hút hết.

“Dừng lại.”

“Ngừng tay.”

...

Đến giờ, các cao thủ đều hoảng sợ, nếu Ma Chủ không dừng tay, e không ai còn mạng.

Luân hồi môn quá khủng khiếp.

Không ai thoát khỏi tai nạn, Thần Nam cũng chặt vật chống cự, còn may thể nội hần có Thần ma đồ, đưa Tiểu Không Không vào trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, bằng không tiểu quỷ cũng không chống nổi.

Điểm điểm sinh mệnh nguyên khí liên tục từ Thần ma đồ trong đó tuôn ra bổ sung cho năng lượng mất đi.

Một rồi hai thời thần... mãi một ngày sau, hơn mười thiên giai cao thủ vĩnh viễn hóa thành cát bụi, các cao thủ cũng không chống nổi.

Nhưng cũng may, cơn bão hút mọi năng lượng cuối cùng cũng dừng lại.

Quả là một cơn cuồng bạo quét qua đệ tam giới, không biết Luân hồi môn đã lấy mất bao nhiêu năng lượng. Các thiên giai cao thủ gần như không đứng vững nổi.

Ma Chủ cũng không ngoại lệ, ma thể cao lớn hơi run lên.

Trong một ngày, đệ tam giới đã xảy ra kịch biến.

Nhiều nơi phong ấn không còn kiên cố nữa, những nhân vật trong truyền thuyết bị phong ấn vĩnh viễn tại đây từ quá khứ rất xa, có thể sẽ lục tục xuất thế.

Luân hồi môn định tại không trung, hào quang hình như nội liễm hết, tô thêm vẻ chân thật.

Ma Chủ mệt mỏi đứng trên không, lớn tiếng: “Luân hồi đã định, nhưng không biết có phải luân hồi năm xưa không, có ai nguyện ý trở về Nhân gian không?”

Các thiên giai cao thủ nhìn nhau, không ai động dậy, tiến lên làm vật thí nghiệm.

“Không ai nguyện ý thì ta tự mình vậy.” Ma Chủ phi thân vào Luân hồi môn.

Luân hồi môn cao trăm trượng, bên trong tối om, thân thể hùng vĩ của Ma Chủ tiến vào, hoàn toàn lặng ngắt như bùn đất chìm vào lòng biển.

Trầm tịch đến chết chóc.

Ai nấy lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng liên mười mấy ngày mà không kết quả, Ma Chủ hình như vĩnh viễn biến mất.

“Gào...”

Từ các cổ đại lực xa xôi, đột nhiên truyền những tiếng gầm, các nơi bị phong ấn rung động, nhiều nhân vật đáng sợ xung kích, thậm chí có kẻ xông ra.

Tiếng chiến đấu vang lên, hình như có người đang giao thủ.

Đệ tam giới dần đại loạn.

Những kẻ bị phong ấn đều là siêu cấp cường giả từ Thái cổ thời kì, tuy không mạnh như Huyền Hoàng nhưng thực lực tuyệt không thấp.

Bên dưới Luân hồi môn, trong số các thiên giai cao thủ có người hành động, quát vang: “Ta không muốn ở mãi trong đệ tam giới, các hung nhân thay nhau xuất thế, ta về Nhân gian giới trước.”

Y lao vào Luân hồi môn, nhưng không hề vô thanh vô tức như Ma Chủ mà vừa tiến vào, Luân hồi môn phát sinh tiếng nổ, người đó nổ tung, linh thức tịch diệt, sức mạnh bị hút sạch.

“Gào...” Tiếng gầm đáng sợ vang lên, một lão thi da bọc xương cao trăm trượng đột ngột xuất hiện, từ xa rảo bước tiến tới, định hút tinh huyết của các thiên giai cao thủ nên cùng giao thủ với họ.

“Gào...”

Một con ma lang khổng lồ cao mấy trăm trượng, dài cả ngàn trượng chạy tới, mắt lóe hung quang.

“Bình.”

Một độc nhãn cự nhân cao ngàn trượng nặng nề bước tới, mặt đất rung lên...

...

Những hung vật bị phong ấn từ Thái cổ thời kỳ lục tục xuất thế. Hiển nhiên, họ mất quá nhiều nguyên khí, muốn diệt hết các thiên giai cao thủ để bổ sung nhu cầu.

Còn nhiều nhân vật tà dị tiến tới.

Hỗn chiến bùng nổ.

Đó đều là Thái cổ hung thần, mạnh đến đáng sợ, không thiên giai cao thủ nào muốn đối địch với họ, nhiều người muốn tiến vào Luân hồi môn để rời khỏi đệ tam giới.

Nhưng liên tiếp ba người tan nát trong Luân hồi môn, phẳng phất đó là một cấm khu. Tận người thứ tư mới thành công khiến ai nấy thấy hi vọng.

Nhưng họ đều do dự, tỉ suất sống sót quá thấp, dù không nổ tung nhưng người sống sót đó liệu có đến các giới khác thuận lợi chăng.

Thần Nam không vội vàng rời khỏi đệ tam giới, hắn muốn ở lại xem các Thái cổ hung thần phá ấn ra tranh phong nhưng Luân hồi môn còn hấp dẫn hơn.

Sau cùng hắn bay về phía Luân hồi môn, định tìm hiểu tất cả.

Lúc tiến vào, vô tận hắc ám bao kín, dù có thiên nhân đại thần thông cũng không nhìn rõ được, hắn loáng thoáng thấy một không gian thông đạo thần bí, định xông tới nhưng không được, sức mạnh thần bí trong Luân hồi môn chủ đạo tất cả.

Hắn bắt giác thuận theo, bị đại lực đẩy về vùng xoáy năng lượng.

Hắc ám vô tận gần như trở thành vĩnh hằng, thời gian phẳng phất dừng lại khiến Thần Nam không cảm thấy thời gian chảy đi mà bị giữ cứng lại.

Đến khi một đạo hào quang sáng chói, không khí trong lành ập vào mũi, toàn thân hắn sa vực thủy vực sâu thẳm.

Thinh không xanh biếc như lam bảo thạch che trên đỉnh đầu.

Linh khí tràn lan, dày đặc hơn đệ tam giới nhiều.

422. Chương 423: Trần Trụi Nhìn Nhau

Không khó trong lành chậm chậm lưu động, linh khí dày đặc.

Thần Nam ngạc nhiên, vừa nãy còn ở trong đệ tam giới thiên hôn địa ám, mặt đất đỏ sậm không có gì, thiên địa tinh khí ít đến mức khó lòng tưởng tượng.

Giờ hắt lại vào một không gian kỳ dị, một quang minh thế giới đầy nắng, nơi này là một vùng biển phẳng lặng, cả lớn tung mình, chim biển lượn lờ, sinh cơ rào rạt, ngược hẳn lúc trước.

Mặt biển màu lam như thể rộng vô hạn, vừa ra khỏi thế giới của Thái cổ lao lung, xuất hiện trong khung cảnh sinh động hài hòa này khiến hần như trong mộng.

Luân hồi môn quả thật vô cùng kỳ dị, Thần Nam nổi trên mặt biển, lặng lẽ suy ngẫm, hiện tại hần không biết mình ở đâu, lẽ nào thông qua Luân hồi môn, đã quay về Nhân gian giới? Tựa hồ không phải, Thiên giới, đệ ngũ giới, tàn phá thế giới, đệ lục giới trong truyền thuyết chẳng? Đều có thể.

Đương nhiên có một khả năng khác, Luân hồi môn nội là Thông thiên chi lộ nên đây là nơi ở của Thiên.

Trong đệ tam giới, hần đã hao tổn quá nhiều nguyên khí bởi Luân hồi môn thần bí mà đáng sợ, hút mọi năng lượng như vực sâu không đáy. Lúc đầu hần có Sinh Mệnh nguyên tuyền bổ sung nhưng sau đó đã cắt đứt liên hệ, bởi hần lo, nếu kéo dài quá, Sinh Mệnh nguyên tuyền có thể khô cạn.

Hiện tại là lúc bổ sung nguyên khí. Hần đứng trên tầng không mặt biển, dần dòng thiên địa tinh khí đậm đặc vào thân thể.

Vô tận thiên địa tinh khí như các dòng chảy đổ về biển, chim chóc về rừng, từ bốn phương tám hướng dồn lại, hào quang bảy sắc chiếu rọi thiên địa, ánh xạ sáng choang một vùng. Mặt biển yên bình nổi sóng, thủy khí lan tràn, được ánh dương quang chiếu vào càng long lanh, không gian phẳng phất như tiên cảnh.

Nhưng lúc đó lại vang lên tiếng sấm phá tan vẻ hài hòa của thế giới. Dưới mặt biển sóng dậy ngút trời, thủy trụ trắng xóa xé tan không gian, bổ vào Thần Nam.

Đồng thời, một chiếc vòi khổng lồ dựng lên dãy núi, bám sát theo.

Thần Nam cả kinh, hần hiện tại rất miễn cảm với mấy chiếc vòi kiểu này, mấy lần thấy Thiên chi hóa thân đều có những chiếc vòi đáng sợ theo cùng, lẽ nào hần đã tới chỗ của Thiên?

Hần không dám cả nghĩ, phương thiên họa kích phát ra vô tận sát khí, lưỡi kích trải dài ngàn trượng, chém mạnh xuống.

“Choang.”

Chém đứt thủy trụ rồi, tuyệt thế hung kích độc địa chém lên chiếc vòi, tiếng kim thuộc chạm nhau xoang xoảng.

Quả nhiên lợi hại, hần không chặt đứt được.

Chiếc vòi khổng lồ quần chặt lấy cây kích, định kéo Thần Nam xuống mặt biển vô biên, một vùng xoáy cực lớn xuất hiện.

“Lên.”

Hần quát vang, dùng lực rút phương thiên họa kích, bất kể có phải vòi của Thiên hay không, hần không muốn vào chiến đấu trong lòng biển.

“Choang.” Tuyệt thế hung kích bị hai luồng đại lực kéo co, rung lên âm thanh chấn động.

Thần Nam đã tính đến trường hợp xấu nhất, nếu quả thật đến nơi ở của Thiên, dù không địch nổi cũng phải khiến đối phương trả giá đắt.

Sau cùng, hắn kéo được chiếc vôi lên mặt biển, đẩy thành sóng cuộn cuộn, một sinh vật khổng lồ, xấu xí được kéo lên theo, quả nhiên là một con bạch tuộc tám vôi, to lớn như hòn núi thịt.

Tám chiếc vôi quần lấy phương thiên họa kích. Thần Nam trút gánh nặng trong lòng, quyết không phải là Thiên chi hóa thân, chẳng qua là một con thiên giai chương ngư quái, có điều nó quá rắn chắc, phương thiên họa kích cũng không chém đứt được.

“Mở.”

Hắn quát vang, xoay vòng trên không, đoạn hung hãn kéo chương ngư quái lên hần mặt biển, tiếng “ùm” vang vọng, sóng dâng lên ào ạt.

Chương ngư quái phát ra tinh thần dao động, quát hỏi: “Tiểu bối ngươi là ai, dám đến quấy nhiễu Thất Tuyệt thánh địa?”

Thần Nam máy động trong lòng, quay thật mạnh chương ngư quái rồi quăng đi, “ầm” một tiếng rơi vào lòng biển, hắn cầm phương thiên họa kích bám theo.

Xuống đến đáy biển, hắn ngẩn ra, nơi đây quá xinh đẹp. Khiến người ta có cảm giác như mộng ảo, tất cả đều không chân thật.

Không hề tối tăm mà rực sáng, cung điện mênh mang do san hô nhiều màu tạo thành sừng sững vươn lên. Quả thật quá đẹp.

Nhiều viên trân châu kích cỡ khác nhau được dùng để kiến tạo khiến nơi này càng rực rỡ.

Giống như trong thế giới đồng thoại.

Thủy tinh cung, bạch ngọc điện, san hô tháp, trân châu lâu...Dưới mặt biển xanh là quỳnh lâu ngọc vũ liên miên bất tuyệt phát ra hào quang sáng rực khiến người ta tưởng mình đang trong mộng.

“Tiểu bối ngươi dám xông vào thánh địa...” Bát trảo chương ngư gầm lên, từ xa xông tới, tám chiếc vôi khổng lồ uốn éo như tám con cự xà, quét tới.

Có điều, con thiên giai chương ngư quái này trừ quá rắn chắc, khó lòng chặt đứt ra, công lực không cao thâm lắm, Thần Nam lại hất nó văng đi.

Đoạn ung dung đi vào cung điện.

Chương ngư quái gầm lên lo lắng ở ngoài nhưng không dám vào.

Trong cung điện rực rỡ, tất cả đều kỳ diệu, đi trên con đường do vạn viên trân châu tạo thành, cảm thụ bảo điện dày đặc linh khí dao động, nhìn những loại thực vật dưới đáy biển chưa bao giờ biết, Thần Nam có cảm giác thư thái.

Tuy ở đáy biển nhưng thực vật không kém cạnh gì kỳ hoa dị thảo trên mặt đất, mọc hai bên trân châu lộ, hào quang chói lói, trên cây mọc ra những trái quả lấp lánh, cách một lớp nước biển vẫn tỏa mùi hương thấm vào tâm tì.

Hắn tùy tiện hái mấy quả, bỏ vào miệng liền tan ngay, hóa thành dịch thể thơm phức, tản khắp bách mạch, bổ sung cho nguyên khí đang thiếu thốn.

Coi đây là động thiên phúc địa khác nào hạ thấp nó, phải nói là thiên giai thánh địa mới đúng.

Xuyên qua trùng trùng điện vũ lâu đài, đi dọc đình đài lâu các như mộng ảo, sau cùng cũng vào đến trung tâm, hắn cảm ứng được một tia dao động quen thuộc, thoáng chốc hiểu ra.

Thân thể hóa thành một đạo quang ảnh bay vào trung ương đại điện do trân châu, hào quang rực rỡ cấu thành, một nơi đẹp đẽ mà thần dị.

Từng bức tượng rất đẹp bày trong đại điện, có hải long, thủy quái, tiên nữ, cự quy, thiên thần...với trăm ngàn thần thái, tuy phát ra cổ lão khí tức nhưng sinh động như có linh tính, tựa hồ lúc nào cũng có thể sống lại.

Thần Nam không để tâm đến những bức tượng rực rỡ phát ra thương tang khí tức, tâm thần hoàn toàn đặt lên một nữ tử hỏa thể ở giữa đại điện.

Nữ tử đó có làn da sáng bóng như ngọc, mịn màng vô kể, ngọc thể mảnh mai nằm nghiêng trên giường bạch ngọc, quyến rũ khôn tả, dù là người đá cũng khó lòng bình tĩnh.

Dung mạo tuyệt thế vô song khiến mọi vật đẹp đẽ trên đời đều trở nên dung tục trước mặt nàng, một vẻ đẹp siêu trần thoát tục, mái tóc đen như mực thả xuống cùng nhan sắc khuynh thành khuynh quốc cơ hồ là một viên ngọc hoàn mỹ, không tỳ vết.

Nàng nhắm mắt, hình như đang ngủ, làn mi dài khẽ động, phảng phất có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, sống mũi vươn lên, làn môi thắm đỏ đẹp đến cực điểm, đồng thời thánh khiết vô cùng.

Dung nhan thánh khiết nhưng thân thể dụ hoặc cực độ, đôi gò bồng đảo nhô lên, vòng eo nõn nắn, cặp mông tròn lẳn mịn màng, đôi chân ngọc vươn dài, hai cánh tay càng mỹ lệ vô song, ngay cả ngón tay cũng lấp lánh ngọc quang, vô cùng mê hoặc.

Đó thật sự là một tuyệt thế thần nữ!

Hai loại khí chất khác hẳn nhau, dung nhan mỹ lệ vô song mà thánh khiết cực điểm khiến người ta không dám khinh mạn. Nhưng nhìn xuống thân thể, dù là những lão nhân tu nhiều năm cũng nổi sóng lòng.

“Đạm Đài Tuyền.” Trong lòng Thần Nam cả kinh, tuy nghe bát trảo chương ngư nói đây là Thất Tuyệt thánh địa, hẳn đoán ra đôi phần nhưng thấy Đạm Đài Tuyền không mảnh vải che thân ở đây, vẫn không khỏi kinh hãi.

Phảng phất như tỉnh lại từ giấc mộng, làn mi dài khẽ động rồi mở bừng mắt, tuy sáng lấp lánh nhưng đượm vẻ nghi hoặc, sau cùng tựa hồ tỉnh hẳn, thấy Thần Nam đứng giữa điện, vùng tay lên, chưởng ấn mảnh mai nhắm thẳng má hắn đập tới.

“Chát.”

Thần Nam đưa chưởng lên đỡ, hẳn không định rời mắt đi, vẫn chăm chú nhìn thân thể tuyệt thế trong đại điện.

“Lớn mật.”

Tuy quát lên nhưng thanh âm vẫn cực kỳ ngọt ngào như tiên nhạc.

Đạm Đài Tuyền ngồi dậy, lồng ngực rung động, càng quyến rũ hơn người hơn.

Thần tình nàng cực kỳ khác lạ, vừa thánh khiết vừa vũ mị, động nhân khôn tả.

“Dám khinh nhờn bản cung, đáng bị tịch diệt.”

Lời lẽ cực kỳ uy nghiêm khiến không ai dám hoài nghi nhưng ngồi hỏa thể trên giường bạch ngọc thể này, không khó đượm vẻ ám muội cực điểm.

Nhưng nàng có vẻ thấy tất cả bình thường, căn bản không cần che giấu, nhìn Thần Nam như nhìn con kiến, thần tình lạnh lùng khiến hắn có cảm giác nàng là bậc siêu thoát, chúa tể cao cao tại thượng.

“Ngươi không phải Đạm Đài Tuyền?” Thần Nam ngưng thị vào tuyệt thế thần nữ hỏa thể.

“Đạm Đài Tuyền?” Nữ tử tựa hồ tỏ vẻ nghi ngại đoạn tỏ ra vô cùng phần nộ, quát vang: “Hóa ra là thế, ngươi dám xúc phạm thiên nữ hóa thân!”

Mắt trái nàng phát ra hủy diệt chi quang xạ vào Thần Nam, lớp hào quang che phủ cung điện mờ hẳn đi.

Thần Nam cả kinh, đó là Thương Thiên chi nhãn, mắt trái đại biểu hủy diệt, mắt phải đại biểu tân sinh, xem ra nàng ta là Đạm Đài Tuyền.

Sức mạnh của Thời Không bảo tàng bùng lên, hấn tiếp đón ngọn đòn hủy diệt.

“Đạm Đài Tuyền, người thật ra gặp chuyện gì?” Hấn quát vang.

Đạm Đài Tuyền đứng dậy, thân thể tỏa ra hào quang mờ mờ, càng dụ hoặc tâm thần hơn, từng bước đi xuống, vẻ mặt tỏ ra phần nộ cùng cực, lạnh lùng đáp: “Không ngờ thiên nữ hóa thân bị làm nhục tại hồng trần là do tên phàm phu tục tử người.”

Lúc này, tuyệt thế thần nữ lỏa thể nghiêng rặng kèn kẹt, một lọn tóc đen nhánh cũng bị nàng nghiêng chặt trong miệng, vẻ dụ hoặc càng được tô thêm.

Thần Nam có cảm giác trên đường tìm lại sức mạnh của Thất Tuyệt chân thân, khả năng Đạm Đài Tuyền lại xảy ra biến đổi, hiện tại không còn là nàng ta trước kia.

“Người có phải là Thất Tuyệt thiên nữ chân chính?”

“Ta là Đạm Đài Tuyền.” Nữ tử có làn da sáng như ngọc găm lên đoạn mái tóc dựng đứng, khí chất biến thành lạnh lẽo vô cùng, phát ra một dải thần quang bảy màu.

“Đạm Đài Tuyền là mẹ của con ta.”

“Nói láo.” Đạm Đài Tuyền lỏa thể nghe vậy, gần như bị kích động cực lớn, lại quát: “Dù buộc phải lựa chọn, phải có đời sau ta cũng không chọn loại nhục tiểu như ngươi.”

“Người mạnh lắm sao? Ta lại không thấy thế, hơn nữa hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ vốn là mẹ của con ta, đó là sự thật.”

Thần Nam liên tục kết pháp ấn cùng Đạm Đài Tuyền lỏa thể giao chiến, không ngừng trần thuật lại “sự thật”, khiến nữ tử gần như phát cuồng.

423. Chương 424: Lửa Dục Luyện Thân

Nói đơn giản, dáng vẻ đó “đẹp” và “câu hồn.”

Thần Nam cùng nàng đứng trong đại điện xa hoa, nhanh chóng giao phong, cả hai không muốn hủy đi cung điện đẹp cỡ này nên không chế sức mạnh trong phạm vi nhất định, chỉ thấy hai bóng người di động trong hào quang, liên tục giao kích.

Với Thần Nam, đó là một trận chiến vô cùng hương diễm, bông đào, vòng eo, cặp mông liên tục lúc lắc trước mắt, khảo nghiệm đại định lực của hấn.

Vẻ đẹp tận cùng của thế gian hiện trước mắt nhưng vẫn phải tự điều tiết tâm thái, bình tĩnh như lão tăng có tấm lòng phẳng lặng, bằng không tấm thân ngọc hoàn mỹ kia sẽ tặng cho hấn vết thương trí mạng ngay.

Hai người vừa chiến đấu vừa dụng ngôn ngữ đả kích đối phương, Thần Nam được biết đây là đệ lục giới!

Luân hồi môn quả nhiên có tác dụng nhất định, tuy không linh hiệu như trước, khiến người đi qua bình an đến một nơi trong Lục đạo, lần này được sửa chữa, cũng vẫn thông với lục giới nhưng không thuận theo ý chí của người xuyên qua mà do nó tùy ý đưa đi.

“Đạm Đài Tuyền, người từng vào đệ lục giới, có thấy bọn Long Vũ, Huyền Trang, còn cả Long Nhi nữa không? Nó không ở cạnh ngươi sao?” Tuy biết nàng ta biến hóa không ngờ trong lúc tìm sức mạnh Thất Tuyệt nhưng Thần Nam vẫn không nhịn được, hỏi những vấn đề muốn biết.

“Ta sao biết được.” Thần tình lạnh lẽo của Đạm Đài Tuyền hiện lên nét giận giữ.

“Long Nhi cũng là hài tử của ngươi.” Thần Nam lo lắng mà phát nộ, không hề lưu tình mà đả kích ngay.

“Ngươi... cảm phiền.” Hiển nhiên Đạm Đài Tuyền vẫn nhớ những việc từng xảy ra, không quên mình là tiểu mẫu thân của ba hài tử, tuy biết Thần Nam cố ý đả kích nhưng không thể cho qua được, có những việc từng xảy ra không thể thay đổi được.

“Đạm Đài Tuyền, thật ra chuyện gì xảy ra với ngươi?” Thần Nam lại hỏi.

“Hừ, ta tìm về sức mạnh cực hạn của thiên địa, tìm về bản nguyên, đi trên con đường trở lại ngày xưa.” Thần tình nàng vô cùng đoan trang thánh khiết, đang lúc kịch chiến nhưng vẫn cảm nhận được biến hóa, phảng phất như đã thoát ly trần thế, trở thành kẻ siêu thoát cao cao tại thượng không thể với tới.

“Đạm Đài Tuyền, ngươi đã mất bản ngã, có biết mình thật ra là ai không? Ngươi không phải Thất Tuyệt thiên nữ, chỉ là Đạm Đài Tuyền. Ngươi hoàn toàn bị sức mạnh cực hạn che mắt, trừ nó ra có còn gì nữa không? Còn nhớ những việc từ vạn năm nay không? Còn nhớ mình từng là Đạm Đài tiên tử, từng bước tiến lên, được đồng bối coi là kỳ nữ? Ngươi chắc đã quên mấy chuyện ‘nhỏ nhặt’ nhưng đó là ngươi chân chính, hiện tại chẳng qua là một nô lệ đi tìm theo sức mạnh.”

Thần Nam quát vang, hi vọng thức tỉnh trái tim nàng ta, đương nhiên trong đó có cả tình cảm chân thật, từ đáy lòng hẳn, Đạm Đài Tuyền là người để lại ấn tượng đặc biệt nhất, là nữ tử đầu tiên hẳn yêu thương, tuy sau này đi trên hai con đường đối lập phức tạp... nhưng đó hình như là tâm cảnh mà mỗi nam nhân phải trải qua, mặc cho người từng yêu thương nhất mờ dần, cho đến lúc xa khuất.

Đạm Đài Tuyền hình như cũng xúc động, lộ ra một tia chân tình hiếm có: “Ta là Đạm Đài, Đạm Đài là ta, dù ta biến hóa, siêu thoát bản ngã thì những gì từng trải qua vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, dù có những việc dần tiêu tan. Thần Nam, ngươi nhiều loạn tâm tình của ta, khiến tâm hải bình lặng bị quấy rầy, vốn phải quét người khỏi thế gian, không được cản đường ta tiến lên. Nhưng ta không làm được, có những việc không thể buông bỏ, ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi không ngăn cản ta trên con đường trở lại Thất Tuyệt chân thân, ta sẽ không giết ngươi, để cho ngươi lối thoát.”

Thần Nam cười lạnh: “Ngươi tưởng giết được ta sao? Hơn nữa, tương lai ngươi có dung hợp với những người như Mộng Khả Nhi, Long Vũ chăng? Nếu thế, hiện tại chúng ta là tử địch. Kì thật, ta nghĩ rằng ngươi vẫn là người, bất quá dục vọng trong lòng tỉnh lại nên cưỡng bách bản thân thay đổi theo.”

“Thất Tuyệt hợp nhất rồi ta sẽ tìm Thông thiên chi lộ lên nơi của Thiên, nếu ngươi không ngăn cản, niệm tình Long Nhi, Y Y và Không Không, chúng ta không là thù địch.”

Trong mắt nàng tỏ vẻ nhu hòa hiếm thấy, nếu Thần Nam không ngăn cản, thậm chí giúp nàng, coi như khẳng định mối quan hệ giữa nàng với hắn và Không Không, Y Y.

Mê hoặc này không nhỏ, Thất Tuyệt thiên nữ xưng tôn Lục đạo trở thành bạn hữu, hơn nữa nàng từng là nữ tử Thần Nam yêu thương nhất... nhưng hắn không thể đáp ứng, bởi không thể nhìn Mộng Khả Nhi, Long Vũ tan biến.

Hơn nữa hắn biết được tin tức trọng yếu về “Thông thiên chi lộ” trong lời lẽ của Đạm Đài Tuyền. Lúc ở đệ tam giới, hắn được mấy thiên giai cao thủ cho biết trong Luân hồi môn có Thông thiên chi lộ, dù không để ý lắm nhưng giờ được nghe Đạm Đài Tuyền được truyền thừa của Thất Tuyệt thiên nữ, buộc hắn phải chú ý.

Những ẩn bí cụ thể liên quan đến Luân hồi môn chỉ có một vài cao thủ đệ tam giới biết, những người trong Lục đạo gần như mù mờ. Hắn không biết Thông thiên chi lộ mà nàng ta nói tới có thông qua Luân hồi môn không.

“Thần Nam, xem ra chúng ta thật sự đối lập nhau.” Dung nhan khuynh thành khuynh quốc của Đạm Đài Tuyền dần lạnh lùng, nhìn Thần Nam với vẻ bề trên.

Thần Nam thở dài, một chút cảm tình còn lại đã tan, nữ tử khiến hắn xiêu lòng vạn năm trước đã bay xa, tiếng nói khiến trái tim loạn nhịp thừa xưa cũng lịm tắt.

“Đạm Đài Tuyền, xin lỗi, nếu ngươi đã cố ý để Thất Tuyệt hợp nhất, giờ ta phải giam ngươi lại.” Hai tay Thần Nam hoa lên theo quỹ tích thần bí mạc trắc, đệ nhất thức được cảm ngộ từ Nghịch Loạn bát thức sắp xuất ra.

Đạm Đài Tuyền cười lạnh, mắt ánh lên hàn quang, tuy toàn thân lơ lửng nhưng lúc này nàng như nữ tu la, chiến ý phát ra khiến người ta không lạnh mà run.

“Người coi thường ta quá rồi, đây là một trong Thất Tuyệt thánh địa, ta ở đây tu luyện nhiều ngày, hôm nay mới thu công, sẽ đến một thánh địa tu luyện khác tìm bảo tàng Thất Tuyệt chân thân để lại.”

Lời lẽ lạnh lùng khiến đáy biển rung lên, ánh hào quang rực rỡ bùng lên, những trân châu lâu, bạch ngọc điện, san hô tháp tạo thành cung điện đột nhiên vỡ vụn.

Tất cả đã hoàn thành sứ mệnh, các loại linh bảo phát ra vô tận linh khí, tụ thành hào quang bảy sắc, trù lên Đạm Đài Tuyền đứng giữa điện.

Sức mạnh bị phong ấn trong cung điện nhập hết vào người Đạm Đài Tuyền, khí thể nàng ta càng thịnh, toàn thân trở nên phiêu dật linh động.

Một chiếc áo nhiều màu phủ lên tấm thân tuyệt mỹ khiến huyết mạch người khác căng phồng.

Đạm Đài Tuyền phong hoa tuyết đại đứng sững dưới đáy biển, đối diện Thần Nam.

Ngoài xa, bát trảo chương ngư quái lạnh mình, nó biết nhiệm vụ bảo vệ đã xong, mình được giải thoát khỏi nơi đây nhưng không dám động đây.

“Giết.” Thần Nam quát vang, huyền bí chương ấn khiến mặt biển sôi lên, sức mạnh hùng hồn tràn sang Đạm Đài Tuyền, định nghiền nát nàng ta.

“Hừ, mượn tạm sức người vậy.” Đạm Đài Tuyền cũng quát vang, phát ra thần quang sáng rực, kéo sức mạnh của Thần Nam rồi hợp lại, hình thành một vùng xoáy năng lượng cực lớn, ập xuống đáy biển. Một thất tinh trận đồ nổi lên, lấp lánh hào quang yêu dị, chiến sáng cả thế giới dưới đáy biển.

Nước biển trào dâng, từ xa nhìn lại, mặt biển màu lam như hóa thành một phiến thần ngọc sáng lóa khôn tả.

Thần Nam chợt cảm giác trời xoay đất chuyển, thân bắt do kỷ ngã vào trong trận đồ, Đạm Đài Tuyền đã vào trước.

Hắn nổi giận, Đạm Đài Tuyền biến đổi thể nào thì bản tính cao mưu vẫn thế, đến giờ vẫn còn muốn mượn sức hắn giúp mở cổ lão trận đồ!

Hào quang sáng chói được nối tiếp bằng vô tận hắc ám và tử tịch, hắn và Đạm Đài Tuyền hình như đi vào một tử vực vĩnh viễn không có tận đầu.

Lướt đi với tốc độ cực hạn chừng nửa khắc, chợt trước mắt hắn lóe sáng, lại quay về quang minh thế giới.

Tất cả hiện ra đều vô cùng huyền bí, đập vào mắt là màu lục chói lọi khiến hắn không mở nổi mắt.

Đó là một hòn đảo trong mặt biển mênh mang, nhưng nơi đây so với hải dương lúc trước khác hẳn nhau, cùng vô biên nhưng nước biển lại không màu lam mà đen như mực, ẩn chứa vô tận tử khí!

Trên tòa hải đảo toàn cây cối, tất cả đều phát ra lục quang nhưng không phải là linh khí mà là tà hỏa có thể nhập vào cốt tủy.

Cây cối phát ra hỏa diễm.

Khung cảnh dị thường thần bí!

Thần Nam cảm giác nhục thể hơi đau nhưng hỏa diễm không thể thật sự thương tổn đến thiên giai nhục thân, chỉ có tà hỏa khiến hắn lo lắng, vào thân thể rồi, nó cơ hồ đốt cháy tinh thần linh thức của hắn.

Tà dị hỏa diễm!

Trực tiếp công kích cảm giác của người ta.

Rõ ràng hữu hình mà lại đáng sợ và quái dị cực độ.

Đạm Đài Tuyền thánh khiết như minh nguyệt nổi trên không giữa vùng tà hỏa màu lục, cao khiết đến động nhân. Khổ sở suy tư hồi lâu chợt biến sắc, quay qua nói với Thần Nam: “Người đi đi, ta không làm khó người.”

“Ta cũng định đi, còn người định tự mình thử xem sao chẳng?”

Nghe vậy, Đạm Đài Tuyền càng tỏ ra bất an, xuất ra mấy luồng đại lực nhưng bị áp lực vô hình ngăn lại trong hòn đảo, không thể xông ra hắc hải mệnh mang.

“Đây là đâu? Sao hỏa diễm thiêu đốt nhục thể rồi lại đốt cả tinh thần linh thức của ta?” Thần Nam quát hỏi.

“Là nơi Thất Tuyệt luyện thân, trăm tình tuyệt dục. Với Thất Tuyệt thiên nữ, ai thông qua được khảo luyện này, lúc hợp nhất xong sẽ là chủ đạo nhưng ngươi không cần vào... ta phải giết ngươi trước, bằng không ngươi sẽ quấy nhiễu tu hành của ta.”

Nàng ta lộ ra sát cơ vô tận: “Hiện tại ta không được chọn lựa nữa.”

Thấy nàng ta hóa thành một đạo hồng mang lao tới, Thần Nam thuận di lách đi, tránh vào vùng cây cối vô tận đang phát ra lực quang lên tận mây xanh.

Hắn không sợ Đạm Đài Tuyền mà muốn kéo dài thời gian, đây là nơi đối phương luyện thân, chắc chắn có nhiều khảo nghiệm lợi hại, hắn phải đợi thời cơ.

Đạm Đài Tuyền hiển nhiên biết thời gian khẩn bách, không hề do dự lao tới, những vờ tiến vào liền hối hận ngay, lực sắc hỏa diễm vô tận ở đó dính chặt như dịch thể, giữ chặt nàng trong đám cây cối.

Thần Nam cũng bị lực quang giữ chặt cứng trong đó.

Cả hai đều đang sa vào cảnh bị mài giữa tinh thần.

Đạm Đài Tuyền ném mùi nặng hơn một chút, bởi đó là những thứ chuẩn bị cho nàng ta tới luyện.

“Không, sao lại thế này?” Đạm Đài Tuyền kinh hãi rít lên, thất tình lục dục cuộn cuộn, sao mà cắt đứt được? Đáng sợ nhất là nàng cảm giác được dục vọng chi hỏa thiêu đốt ngọc thể, bất giác di động về phía Thần Nam.

“Đây là một loại sức mạnh một loại mài giữa tàn khốc, ta nhất định thuận lợi trở thành Thất Tuyệt chí tôn!” Nàng nghiêng răng đứng lại tu luyện chân thân trong làn tà hỏa màu lục vô tận.

Hỏa diễm đốt sạch áo quần, làn da mịn như ngọc ánh lên trong làn lửa, dù hoặc vô hạn.

Thần Nam cũng nén thống khổ, nghiêng răng: “Đạm Đài Tuyền ngươi tính toán cho lắm vào, lần này e là tự mình đưa mình vào đây.”

424. Chương 425: Trận Chiến Nam Nữ

Tầng không cũng bị ô vân che kín, trong vùng tử vong chi hải kỳ dị này trở nên u ám, đáng sợ vô cùng.

Chỉ có hòn đảo vẫn sáng rực hào quang, nhìn từ xa như viên bảo thạch chói lọi.

Từng dòng sáng xanh vây quanh hòn đảo nhưng những con rồng đang bảo vệ cho hòn đảo sinh mệnh duy nhất trên tử vong chi hải.

Tên hải đảo, hai cổ dao động sinh mệnh đang đối kháng hỏa diễm rừng rực, họ đang trong giây phút quan trọng, thần tình vô cùng ngưng trọng, thân thể phát ra hào quang nhiều màu, kịch liệt đan xen với lực quang tà dị.

“Cốp.” Thần Nam nghiêng răng tưởng chừng vỡ vụn, đầu ướt đầm mồ hôi, áo quần đã bị đốt sạch, mồ hôi chưa kịp hóa thành vụ khí đã bị ngọn lửa đốt khô.

Trùng trùng tinh thần ảo tượng trùm lên hắn, phảng phất thấy Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao, lại như thấy Huyền Hoàng cầm cờ tiến vào. Giữa lúc đầy sát lực, một bóng hình thiên nữ lửa thể phát ra dù hoặc vô hạn lao vào hắn khiến trong thời khắc khẩn trương mà tâm tình hắn nổi sóng, quả là kiểu dày vò tâm tình đáng sợ.

Tất cả đồng thời hiển hiện, dù biết đó là ảo ảnh nhưng không thể dứt ra, như tồn tại thật sự khiến bản thân hấn tưởng rằng chân chính trải qua mọi cảnh tượng.

Cạnh đó, Đạm Đài Tuyền càng thâm hơn, chiếc áo bị đốt thành tro, thân thể xinh đẹp như lớp sứ phát ra ánh sáng khiến người khác ngầy ngẩn, dù hoặc vô hạn, thậm chí có thể cho rằng nàng đang mị hoặc chúng sinh!

Đó là tôi luyện lập ra cho nàng nên tinh thân đang chịu dày vò cùng cực, thất tình lục dục nhi nhào tràn tới khiến tâm tình như lòng giếng lạnh của nàng dậy sóng như mặt hồ rồi như biển động, càng lúc càng kịch liệt.

“Thần Nam, ngươi chết đi.” Sau cùng nàng cũng hành động, dùng đại pháp lực đả phá cấm cố, định chế trụ Thần Nam trước để khỏi xảy ra “bất ngờ.”

Thần Nam tuy bị sức mạnh kỳ dị trên đảo giữ lại nhưng lúc sinh mệnh bị uy hiếp, tiềm lực vô cùng khiến hấn thoát ra mà hành động, chặn lại đợt tiến công của Đạm Đài Tuyền.

Cây cối chung quanh liên tục bị hai người đánh tan nhưng lực sắc hỏa diễm không giảm đi mà càng nóng hơn. Vốn ngọn lửa do cây cối đốt, giờ đây trực tiếp từ lòng đất cháy ngùn ngụt, che kín cả hai.

Động tác của họ nhanh như điện, như hỏa diễm tinh linh đang giao phong.

Không hiểu bao lâu sau, cả hai đều thấy đại sự không ổn, tinh thần càng lúc càng nóng nảy.

Hai người nhanh chóng tách ra, nỗ lực điều tiết. Bất quá chỉ một thoáng sau lại lao vào nhau, cứ vậy, trường đại chiến diễn ra mười ngày mười đêm liền.

Sau cùng, họ thật sự ngừng tay, bị lực sắc tà hỏa giày vò không còn chút khí lực nào, cả sức mạnh của Thời Không bảo tàng mà Thần Nam xuất ra cùng hủy diệt chi nhãn của Đạm Đài Tuyền đều vô hiệu.

Thần Nam thở hồng hộc, cạnh đó, Đạm Đài Tuyền cũng rã rời nhưng tôi luyện mới chỉ bước vào giai đoạn gian nan, thất tình lục dục ào ào kéo đến...

Không hiểu bao lâu sau, hai người không còn khí lực chiến đấu bắt đầu mắng chửi nhau, tinh thần họ dần lung lay nhưng bản năng khiến họ hiểu rằng, phía trước có đại địch cần ứng phó.

“Tên khốn kiếp Thần Nam dám khinh nhờn thiên nữ chân thân, ta... phải thay Mộng Khả Nhi thiên nữ báo cừu.”

“Đạm Đài Tuyền ngươi đừng ra vẻ thanh cao, chẳng qua có thế. Nếu thoát khỏi hòn đảo này ta sẽ phong ấn ngươi.”

“Tên vô sỉ Thần Nam, ta cũng không tha ngươi. Đợi ta tu thành Thất Tuyệt thiên nữ chân thân, ngươi sẽ bị diệt vong, ta phải khiến ngươi tịch diệt.”

“Muốn giết ta? Hiện tại ta giết ngươi trước, Đạm Đài Tuyền, ngươi là tử địch của ta.”

Hai người vừa thở hồng hộc vừa bò về phía đối phương, cơ hồ không chết không dừng tay.

Khung cảnh thật khiến người ta kinh ngạc, hai nam nữ lão thể, bản thân đang chịu khảo nghiệm, tinh thần linh thức bị dày vò mà vẫn muốn công sát đối phương.

Thể phách cường kiện của Thần Nam ánh lên màu cổ đồng, tràn đầy mị lực.

Làn da Đạm Đài Tuyền trắng như tuyết, lấp lánh như ngọc, thân thể mềm mại như rắn bò.

Trong xuân quang dù hoặc vô hạn phát ra sát cơ đáng sợ, đôi chân ngọc như tiễn đao đáp ra. “Bình,” hắt văng Thần Nam đi, đoạn bàn chân ngọc mảnh mai lại độc địa ấn xuống đất, định tung đòn tất sát.

Cường kình của đòn đánh vượt khỏi ý liệu, lúc bàn chân ngọc như tiễn đao đá Thần Nam văng đi, hấn chợt thấy đau nhói, toàn bộ xương sống và xương sườn đều gãy nát, một cước đạp xuống khiến xương ngực gãy tan, linh hồn thụ thương nghiêm trọng.

Hấn nén cơn đau, định triệu hoán Thần ma đồ xuất chiến nhưng lần này Thái cực đồ im lìm, không hề có phản ứng.

Hắn đành ép cơn đau xuống lần đi, dùng sức mạnh của tàn hồn chưa lành xương cốt bị gãy, cơn đau khiến thần thức hơi tỉnh lại, lần tiếp tới, gươm chân đạp mạnh vào Đạm Đài Tuyền.

“Bình.”

Đạm Đài Tuyền cũng kiệt lực, đôi tay như sương tuyết đan nhau đỡ đòn, rít giọng: “Tên vô sỉ người làm nhục thiên nữ chân thân tại hồng trần, hôm nay ta phải thanh toán bằng hết.” Đoạn sóng chưởng ánh lên hào quang kích tới, định đánh gãy chân phải Thần Nam.

Hắn đành thu chân, lặn sang một bên.

Hiện giờ hai người đều như nổ cứng hết tầm, mười ngày liên tranh đấu đã hao tận hết sức mạnh nhưng họ vẫn là thiên giai cao thủ, xuất thủ uy lực vô cùng.

“Đạm Đài Tuyền, người tự cho mình là nữ nhân, thật ra chỉ là một đóa độc hoa! Người chết là người.” Phát quyết xuất ra, thần quang mờ mờ trùn lên Đạm Đài Tuyền.

Ngọc thể vô song của Đạm Đài Tuyền phát ra trận trận hào quang nhưng vẫn bị hất đi cả chục thước, làn da lấp lánh xuất hiện mấy vết đỏ.

“Tên khốn đáng ghét, chết đi.” Nàng lại công tới.

Dù là người bằng đất có hỏa khí, Thần Nam bị Đạm Đài Tuyền liên mồm mắng là “vô sỉ”, “khốn kiếp” cũng động nộ, mắng lại không kém phần long trọng: “Người là nữ nhân hạ tiện, đồ chết tiệt.”

Hai người cổ bò tới, đồng thời không ngừng chửi mắng nhau, ngôn ngữ càng lúc càng ác độc.

“Tên, vô sỉ lưu manh, sống trên đời đúng là bất hạnh.”

“Nữ nhân hạ tiện như người, lòng dạ rắn rết, đáng diệt.”

“Tên tiểu nhân ti bỉ, phải hủy diệt mới xong.”

“Người tự cho là bất phàm, chẳng qua là nữ nhân vô sỉ ác độc, giờ nên chết đi.”

“Tên tạp chủng...”

“Đồ gái thanh lâu...”

Vừa độc mồm độc miệng chửi nhau, vừa cắn xé, họ đã không còn sức mạnh hủy diệt nên không mạnh mẽ như thần tiên, đành cận chiến xáp lá cà.

Khó lòng tưởng tượng đó là hai thiên giai cao thủ, Thần Nam cầm một cẳng chân ngọc, định xé toạc nhưng không thể như ý.

Song thủ Đạm Đài Tuyền tóm lấy cổ hắn, định bẻ đầu, tuy có tiếng khùng khục nhưng sau cùng cũng công cốc.

“Tên vô sỉ tạp chủng, chết đi.” Nàng cố nhô thân thể lõa lồ dậy, cổ lật người đè lên Thần Nam, vung mạnh quyền đâm vào đầu hắn.

Thần Nam vội ôm đầu chặn đòn đánh quá mạnh này lại, đoạn dùng cùi tay phải đập mạnh vào tiểu phúc đối phương, đồng thời mắng: “Loại hạ tiện kĩ nữ chết đi.”

Tiểu phúc của Đạm Đài Tuyền nồn nà như ngọc, nhanh chóng co lại, tránh khỏi đòn tấn sát, đồng thời hữu chưởng như độc xà mổ vào cổ họng Thần Nam, mắng mỗ hết lời: “Tên lưu manh khốn nạn.”

Đó là trận thiên giai chi chiến không ai tưởng tượng nổi, hương diễm mà ám muội cực điểm, hai đại cao thủ lõa lồ quấn lấy nhau, bất cứ ai nhìn thấy cũng sửng sốt, không tin nổi.

Cả hai vừa đấu nhau sinh tử hương diễm vừa liên mồm chửi rửa, khí chất khác hẳn bình thường.

Đạm Đài Tuyền không còn là nữ tử cao cao tái thượng, xuất trần phiêu dật linh động đến mức không với tới, Thần Nam cũng không còn là sát thần cương quyết. Nếu ai đó nhìn thấy biểu hiện của hai người, nhất định sẽ ngã ngửa vì kinh ngạc.

“Bình”, Thần Nam tung một quyền vào vai Đạm Đài Tuyền khiến thân thể nàng rung động, thụ thương không nhẹ. Hắn nắm lấy cơ hội, lật người lại, ép Đạm Đài Tuyền xuống, cười lên trên, vừa vung quyền đâm xuống vừa mắng: “Nữ nhân dâm đẳng như ngươi đi chết đi.”

Đạm Đài Tuyền liên tục vung ngọc thủ chặn lại, đồng thời tiểu phúc tuy bị áp chế nhưng chân lại không, đá mạnh lên nhắm vào gáy Thần Nam.

“Tên khốn vô sỉ, ta phải diệt ngươi.”

Không biết từ bao giờ, ánh lửa màu lục chuyển sang màu hồng nhạt.

Đạm Đài Tuyền nhìn thấy, kêu lên kinh hãi, hỏa diễm để luyện thất tình lục dục đã chuyển sang mức khảo nghiệm tình dục.

Trong khu rừng màu lục, hỏa diễm màu hồng ngùn ngụt, cả hai thở phì phò, quần lấy nhau, lẫn lộn, mắng chửi, tư thế cực kỳ hương diễm. Đó là trận chiến nam nữ kiểu khác....

425. Chương 426: Lá Xanh Lại Xuất Hiện!

Hỏa diễm màu hồng cháy rực khiến cả hai thở hồng hộc, vẫn liều mạng tương tranh.

Đạm Đài Tuyền phong tư tuyệt thế, mái tóc dài đen như mực buông xuống như dòng thác, cần cổ trắng ngần tú lệ như thiên nga, vòng eo mềm mại như mỡ nữ xà, cộng thêm cặp mông nở nang, đôi chân dài... Dù đang chiến đấu kịch liệt mà không mất đi vẻ đẹp diệu cực, xứng đáng diên đảo chúng sinh.

Tuy là trận chiến hương diễm cực điểm nhưng ngập sát cơ, lúc nào cũng có thể bị dồn vào tử địa. Đạm Đài Tuyền có lúc cười lên Thần Nam liên tục tung đòn, có lúc bị hắn cười lên trả đòn, liên mồm mắng chửi nhau, tuyệt sát thủ đoạn không chừa lại chút gì.

Nhưng từ lúc cửa tình dục trong quá trình tôi luyện thất tình lục dục bắt đầu, tất cả dần thay đổi, trận chiến trở nên cực chậm, bản năng khiến cả hai muốn lại gần, nhưng không phải để chiến đấu, hơi thở nặng hơn hẳn.

“Tên khốn vô sỉ.”

“Đồ nữ nhân hạ tiện.”

Không biết từ bao giờ, bầu không khí cực kỳ vi diệu trải ra, sau cùng họ gần như cuồng loạn, vừa mắng nhau hết lời, kịch liệt cấu xé nhau, rồi quần lấy nhau lẫn vào trong rừng, liền đó những tiếng động khiến người ta đỏ mặt, tim đập mạnh vang lên...

Sinh tử đại chiến sau cùng lại thành nam nữ chi chiến nguyên thủy nhất, kết cục này có ai tưởng tượng ra.

Khung cảnh đó làm cho ai nhìn thấy cũng sửng sốt, hai người quần lấy nhau diên cuồng hợp lại, lẫn lộn, giãy giụa để ép đối thủ xuống dưới. Đó... tựa hồ là một trường chiến đấu. Chiến đấu vì danh dự... và nam nữ chiến đấu.

Hào quang màu hồng che kín tầng không hải đảo, sắc thái ám muội quái dị lan tràn.

Tiếng thở kinh tâm động phách hồi lâu vẫn không dừng lại, hỏa diễm màu hồng trên không dần thu liễm, bao phủ hai người trong khu rừng đang “chiến đấu” không ngừng vì danh dự.

Dần dần, hỏa diễm hóa thành dịch thể thực chất rồi đặc lại.

Phía ngoài còn đáng gọi là hỏa diễm, bên trong tuy nóng cực điểm nhưng không phải liệt hỏa mà tích tụ thành một chiếc kén lớn màu hồng.

Trong lúc hai thiên giai cao thủ xuất thủ để xem ai hơn ai, mắng mỏ nhau thậm tệ thì chiếc kén hoàn toàn bao lấy họ.

Nam nữ chi chiến và hải đảo đều cuồng loạn...

Mấy ngày sau, tiếng thở mới đình chỉ, trên hải đảo an tĩnh lại, hai người cuồng loạn chiến đấu tựa hồ dừng tay. Chiếc kén hồng đường kính cả chục thước phát sinh biến hóa, hỏa diễm màu hồng chuyển sang màu lam, nửa ngày sau biến hẳn thành sắc lam.

Nhưng lần này không phải cả hòn đảo đều thế, chỉ có quanh chiếc kén đổi màu, tựa hồ hỏa diễm tinh hoa của toàn đảo tập trung về đây.

Hiện tượng khác thường, tôi luyện càng hung hiểm.

Lúc này cả hai đang thần du thái hư, tuy dung hợp lại nhưng tạm thời chỉ có thân thể bất động, thân thức tiến vào cảnh giới kỳ diệu, liên tục tranh đấu trong ảo cảnh do chiếc kén màu lam tạo ra.

Đương nhiên, Thần Nam cùng Đạm Đài Tuyền đang trải qua một lần biến hóa trong “Thất Tuyệt tôi luyện.”

Mấy ngày sau, chiếc kén lam chuyển thành màu vàng chanh, hào quang xung thiên, hỏa diễm đàng đàng vây phủ.

Màu sắc liên tục thay đổi, từ vàng chanh thành tím... trải qua cả bảy màu. Dao động bên trong chiếc kén càng lúc càng mạnh.

Tôi luyện sắp đến giai đoạn cuối, nếu hai người qua được, coi như xong một lần biến hóa.

Sau cùng, hào quang bảy sắc vút lên trời, liệt diễm bên ngoài chiếc kén đột nhiên tan biến rồi điên cuồng cháy rực, bảy màu hào quang đồng thời chiếu rọi lên mây.

Chiếc kén sáng chói lên như quang cầu, hồng mang bảy màu chiếu rực thiên địa như vàng dương bảy màu đang sáng soi.

Hai người trong kén tĩnh lại, tiếng đấu đá, mắng chửi lại vang lên, nhưng hai người ở cùng một chỗ nên âm thanh khác hẳn, tiếng thở lại vang vọng... tĩnh lại là cuồng loạn.

Cuối cùng, hào quang bảy màu bùng lên, chiếc kén nở to rồi vỡ nát.

Mỗi thốn không gian trên hải đảo đều tràn ngập linh khí, dao động năng lượng vô tận như đại hải, tràn ra khắp trời.

Một đôi thanh niên nam nữ lửa lò rú lên kinh hoảng, nhanh chóng tách nhau trên không, lần lượt hút lấy linh khí.

Hào quang bảy màu như có linh tính, hóa thành đạo đạo linh long quần quanh Thần Nam và Đạm Đài Tuyền, không chỉ nguyên khí vô tận chảy vào thể nội họ mà không ngừng ngưng tụ bên ngoài, tựa hồ thành một lớp vỏ lão chiến giáp, lấp lánh hào quang kim thuộc.

Nhưng chỉ có Đạm Đài Tuyền hình thành được huyền bí chiến giáp mà trắng bạc lấp lánh lãnh quang khiến nàng càng đượm vẻ cao khiết, đồng thời lộ rõ khí khái anh thư, loáng thoáng hiện lên nét linh động phiêu dật, động nhân khôn tả.

Thần Nam đã không ngưng tụ thành chiến giáp cổ lão thần bí mà làn da nứt ra, thể phách cường kiện sinh thêm một lớp da màu cổ đồng lấp lánh như vạn cổ bất diệt chi thân.

Đó là một lần biến đổi.

Cơ thể mới của Đạm Đài Tuyền muợn hơn Thần Nam một chút, lúc chiến giáp thương tang huyền bí triệt để ngưng tụ xong liền ẩn vào thân thể. Lúc đó, da nàng mới nứt ra, mọc lên làn da mới óng ả, nuột nà hơn cả anh nhi, đồng thời lấp lánh ngọc quang, cũng là vĩnh hằng bất diệt chi thể.

Cả hai gặp được kỳ ngộ, Thần Nam không có chiến giáp nhưng với hấn, đó cũng là ân tứ.

Hấn cảm giác được cơ thể mới cực kỳ hùng mạnh, toàn thân có một luồng sức mạnh dùng mãi không cạn, muốn tìm cao thủ như cái thể ma vương Hắc Khởi và Thái cổ cự hung Huyền Hoàng đại chiến một phen, kiểm nghiệm xem đã đạt tới cảnh giới nào.

Lúc hào quang tan hết, Đạm Đài Tuyền mở bừng mắt, nhìn ngọc thể mới của mình, hồi tưởng lại những gì xảy ra, rít lên chói tai: “Không, không thể nào.”

Chiến giáp màu bạc huyền bí hiện lên, che kín thân thể đoạn cảm giác xấu hổ vô cùng khiến nàng ngất đi, từ không trung rớt xuống, mặt đất nứt ra một khe lớn.

Thần Nam cũng tỉnh lại, thần sắc vô cùng phức tạp, chậm chậm đến cạnh Đạm Đài Tuyền, vung chưởng lên định đánh xuống, nhưng sau cùng đành quay người bước đi.

Hải đảo bị cấm cố không còn gì ngăn cản, hần bay lên, nhanh chóng lướt khỏi hải đảo, lấy ra một bộ y phục trong nội thiên địa, mặc lên rồi bay về hướng bắc.

Mặt biển đen ngòm bên dưới cuộn trào, quần quít tử khí vô tận nhưng Thần Nam không muốn xảy ra chuyện gì hay chuốc phiền phức nên không để ý.

Đệ lục giới quá rộng, hần dùng cực hạn tốc độ không ngừng phá toái hư không mà mất ba ngày mới thoát khỏi vùng biển đen ngòm tiến vào một vùng biển khác màu lam rực rỡ. Năm ngày phi hành liên tục mới thấy đất liền rộng lớn xuất hiện ở tận đầu hải dương.

Mặt đất mệnh mang tràn ngập thương tang khí tức, tuy chưa đến gần nhưng hần cảm ứng được vùng đất này không tầm thường, làn thần thổ nuôi dưỡng vô số anh linh.

Hần cảm thụ được phong vận thần kỳ đặc biệt của vùng đất.

Những ngọn núi cao đến mây xanh, những hồ nước rộng như biển, những dòng sông dài mấy chục vạn dặm gầm gào. Quả là một dải sơn hà mệnh mông, cổ đại lục khiến người ta sinh lòng ngưỡng vọng.

Cùng lúc, Đạm Đài Tuyền đang phi hành khắp mặt biển vô tận, nghiêng rằng nghiêng lợi tìm tung tích Thần Nam, “kỳ sĩ đại nhục” này nàng nhất định phải báo.

Thần Nam đã phi hành mấy chục vạn dặm mà vẫn mon men ngoài rìa cổ đại lục rộng lớn này, thật không tưởng tượng nổi nó lớn bao nhiêu, tựa hồ ngũ giới cộng lại cũng không so được.

Mấy ngày nay, hần không phát hiện bóng người, nhưng đại lục có rất nhiều chủng loại động thực vật, chứng tỏ nó là một cổ đại lục sống động, tuyệt không phải một phiến tử vực.

Lại phi hành thêm hai ngày, cuối cùng hần cũng nhìn thấy người, hơn nữa là một thiên giai cao thủ quen thuộc.

Quả là kinh hỉ bất ngờ.

Một trung niên y sam lam lũ như khiêu hóa tử đang cúp đuôi bỏ chạy, tóc rối bờm, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân hôi thối. Chính thị lão nhị Mã Tư của phe đệ ngũ giới quân vương Đức Mãnh.

Hiển nhiên Mã Tư cũng phát hiện Thần Nam, thần sắc khó coi biến ngay, cười lạnh lùng: “Tiểu cầu, người lại vào đệ lục giới, hiện tại chỉ có mình người, ha ha... không có ai quấy rầy, người chết chắc rồi. Gia gia phải dày dọa người một phen.”

Thần Nam bất ngờ, cười lạnh đáp: “Hóa ra là bại tướng thừa xưa, hiện tại còn dám sánh cường trước mặt ta sao? Không phải người bị đả kích ở đây đến mức tinh thần thác loạn đấy chứ?”

“Quá khứ thì không những giờ giết người thật dễ như giết xú trùng.” Mã Tư cười vang, gần như phát cuồng.

“Đầu óc người có vấn đề hả?” Thần Nam cười lạnh: “Người đã hoành tráng thế sao còn bỏ chạy như chó nhà có tang, còn chút nào đáng vẻ quân vương cao vợi chẳng?”

“Bởi người đệ lục giới quá đáng sợ, hơn nữa lại một nhóm đầu cuồng nhân đuổi theo mình ta, bằng không làm gì có ai giết nổi ta.” Mã Tư hình như bị đả kích, dừng lại găm hét lên, sắc mặt nanh ác vô cùng.

“À, chắc đã gặp được gì đó nhỉ?” Thần Nam nhanh nhạy cảm ứng được thể nội Mã Tư ẩn chứa một vật kỳ quái.

“Ha ha...đương nhiên, đương nhiên!” Mã Tư cười điên cuồng: “Người biết không, lúc trước tàn phá thế giới tan vỡ, trong thiên địa từng rơi xuống bốn phiến lá xanh, hiện nay nó tái hiện, dự báo trong một ngày tới sẽ có một giới hủy diệt. ha ha ta may mắn có được một chiếc, đúng là ân tứ ngàn đời, sức mạnh ẩn chứa trong đó đủ để hủy diệt nhiều thiên giai cao thủ!”

“Lá xanh?” Thần Nam nghi hoặc nhìn y.

Mấy hôm nay Mã Tư toàn bị người ta truy sát, bị kích kích cùng cực, cần tìm chỗ phát tiết, vừa hai kẻ địch Thần Nam tìm tới cho y có chỗ xả cục tức, nên không che giấu gì: “Đương nhiên, lá xanh trong lời đồn cổ xưa lại xuất hiện. Người xem này.”

Một dải lục quang từ thể nội y nổi lên, che lấp tầng không trên đầu. Giữa vùng hào quang, có thể thấy rõ trên chiếc lá viết một chữ sáng chói: đạo!

Thần Nam thảm cả kinh, nhìn thấy chiếc lá, lại nhớ lúc xuyên qua thời không, ở thời điểm cách đoạn Thái cổ đã thấy bốn chiếc, tất cả đều y thể này. Chỉ là chiếc lá này có ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Lại một thế giới nữa sẽ bị hủy diệt? Tim Thần Nam đập thình thình.

426. Chương 427: Cơn Diên Trước Khi Đại Phá Diệt

Lúc xuyên qua thời không, ở thời điểm cách đoạn Thái cổ có xuất hiện bốn chiếc, một chiếc vỡ vụn, ba chiếc còn lại bị bọn Thần Nam lấy về, chỉ là lá thường, sau đó giao lại cho Ma Sư.

Giờ thanh diệt tái hiện, có phải do một người tung ra?

Trước thời Thái cổ ở Nhân gian giới đã bị vĩnh viễn cách đoạn, tựa hồ mất đi một đoạn lịch sử, do có người triệt để hủy diệt một quãng tuế nguyệt vĩnh hằng. Giờ nhớ lại vẫn thấy khó lí giải, bốn phiến lá xanh mềm mại đó được quăng ra, thật ra dự đoán chuyện gì?

Lời Mã Tư khiến Thần Nam rất hiếu kì.

“Mã Tư, ngươi muốn nói rằng lúc trước tàn phá thế giới tan vỡ, trong thiên địa từng rơi xuống bốn phiến lá xanh?”

“Đương nhiên, đây là lời một lão bất tử của đệ lục giới nói ra, trước khi đệ tứ giới thành tàn phá thế giới, trong thiên địa có bốn phiến thần bí thanh diệt bay lơ lửng.”

Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn, cố nén lòng hỏi địch nhân: “Năm xưa đệ tứ giới hủy diệt, vì sao người đệ lục giới lại biết trước?”

Chiếc lá trên đầu Mã Tư sáng lấp lánh, lục quang như sóng nước bao phủ y, ánh mắt y nhìn Thần Nam lạnh tanh, cơ hồ hẳn là vật nằm trong lòng tay.

“Tiểu tử ngươi nói lắm nhĩ. Năm xưa, đệ lục giới có người ở tại đệ tứ thế giới nên biết. Được rồi, ta không muốn nói nhiều nữa, ngươi lên đường sớm đi.”

“Chậm đã.” Thần Nam đưa tay ngăn lại: “Ta thấy chúng ta không tất yếu phải tranh đấu, đều là người từ thế giới khác vào đây, lẽ ra nên liên hợp mới đúng, ta giúp ngươi ứng phó cừu địch, thế nào?”

“Ngươi giúp ta ứng phó cừu địch?” Mã Tư hình như không ngờ Thần Nam lại nói thế, nhất thời ngẩn ra, sau cùng cười lạnh: “Ta thấy ngươi đang kéo dài thời gian, sợ ta giết ngươi hả?”

Thần Nam đương nhiên không sợ, chỉ không muốn lập tức giao thủ với y, muốn hỏi thêm một vài vấn đề hữu dụng.

“Hắc, Mã Tư ngươi nhất định sẽ hối hận, dựa vào một phiến lá xanh thì cho là thiên hạ vô địch sao? Đúng là việc buồn cười nhất.”

“Soạt” một tiếng khe khẽ, chiếc lá xoay tròn, hóa thành một đạo lục mang cắt vào cổ Thần Nam.

Thân hình hắn khẽ chuyển, tịnh không thực hiện động tác gì nhưng quỹ tích di động vô cùng huyền bí khiến tâm thần hắn khẽ run. Thần Nam chỉ di động một bước nhưng trong cự ly đó xuất hiện hơn ngàn đạo hư ảnh. Chiếc lá chém vào hư ảnh liền bị giữ lại.

Mã Tư và Thần Nam cùng ngẩn ra.

Mã Tư không ngờ phiến thanh bí thanh diệp lại dễ dàng bị Thần Nam giữ lại như vậy. Thần Nam cũng bắt ngờ, hắn căn bản không muốn giữ chiếc lá lại, chỉ muốn khê tránh đi.

Việc kinh ngạc còn ở phía sau, chiếc lá đột nhiên hóa thành một ngôi sao băng màu lục bay về phía chân trời.

“A.” Mã Tư cả kinh đoạn dốc toàn lực đuổi theo.

Thần Nam cũng kinh ngạc, không hiểu sao lại thế.

Cùng lúc năm đạo khí tức cực mạnh từ xa bay tới, năm bóng người nhanh chóng lại gần, vừa thấy chiếc lá xanh bay lên trời liền quay người đuổi theo.

Vừa thấy thân ảnh năm cường giả, Thần Nam đã đoán ra là những người truy sát Mã Tư, họ đến vì chiếc lá, hắn do dự một chốc rồi đuổi theo.

Mặt đất mệnh mang lùi dần sau lưng, Thần Nam đuổi theo sáu bóng người, hắn không muốn xông lên đầu sóng ngọn gió mà muốn theo sau quan sát.

Trên mặt đất mệnh mang xuất hiện một thành thị cực lớn, sau cùng cũng đến nơi có bóng người. Từ dưới đó truyền lên những làn dao động, hiển nhiên không ít tu giả phát giác dị tượng trên không và chiếc lá lao đi như sao băng cùng mấy vị thiên giai cao thủ đuổi sát nút.

Không ít người lao lên nhưng với thiên giai cao thủ, tốc độ đó quá chậm, căn bản không đáng quan tâm.

Cứ vậy, chiếc lá xanh bay trước, Thiên giai cao thủ bay giữa, phía sau là những cao thủ cấp thần tiên tụ lại, càng lúc càng đông.

Đại sự kiện!

Tuyệt đối sẽ có đại sự kiện phát sinh!

Đó là trực giác mãnh liệt của Thần Nam! Hắn không đoán được, đành bám theo.

Vốn vì cứu Không Không mà vào đệ tam giới, tìm phụ mẫu rồi rèn luyện ở đó, không ngờ vì thế mà lại dính vào Luân hồi môn, bị đẩy đến đệ lục giới. Hiện tại, tựa hồ sẽ có một trường đại biến cố phát sinh, hắn có may mắn được chứng kiến hoặc chuẩn bị sẵn.

Năm vị thiên giai cao thủ đệ lục giới vượt qua Mã Tư lên dẫn đầu, họ Mã bị Thần Nam đuổi sát, hắn không có hảo cảm với đệ ngũ giới quân vương này, nếu không phải hiện thời không có thời gian, chắc hắn đã đưa y chầu trời.

Sức mạnh bản nguyên của thời không bùng lên, hắn đột ngột xuất hiện sau lưng Mã Tư, tung ra một quyền trúng ngay mục tiêu. Mã Tư kêu lên thảm thiết, gầm vang giận dữ: “Thần Nam, ta quyết tử với ngươi.”

Thần Nam không dừng lại, tiếp tục lướt tới, đáp: “Ta đợi ngươi.”

Các tu giả tụ tập trên không mỗi lúc một đông, dọc đường có khá nhiều cao thủ phi hành được, hướng về cuối chân trời, đuổi theo quỹ tích mà chiếc lá xanh để lại. Nhìn từ xa chỉ thấy một dòng người dài xuất hiện trên không, thành thế cực lớn.

Không chỉ ở phía Thần Nam mà lúc này tại ba hướng khác cũng xảy ra việc tương tự, có ba phiến thanh diệp phiêu diêu trong thiên địa, khiến rất nhiều cao thủ đuổi theo.

Ở phía đông, người đến gần chiếc lá nhất là một hắc phát cường giả cao cả trượng, toàn thân như được thép đúc thành, tay cầm Tuyệt vọng ma đao quất vang: “Hắc Khởi ở đây, ai dám tranh phong?”

Nhân thần lãnh khốc như lưỡi đao sắc, toàn thân như ma sơn cao không với tới, khí thế trấn áp thiên hạ, y nhanh chóng đuổi theo phiến lá xanh.

Các thiên giai cao thủ sau lưng y tuy cảm nhận được áp lực cực mạnh nhưng vẫn đuổi theo, sau họ là rất nhiều cao thủ cấp thần tiên.

Ở phía bắc, một tiếng hú vang vọng, vô số cao thủ đuổi theo một phiến thanh diệp...

Ở hướng nam...

Quần hùng đuổi theo chiếc lá.

Bốn phiến thanh diệp từ bốn hướng bay về nơi chính giữa cổ đại lục. Hiển nhiên chúng muốn tụ lại.

Sự thật quả nhiên như vậy.

Sau cùng, bốn thần bí địa thanh diệp tụ lại trên không, phát ra hào quang chói mắt.

“Thần Nam, là người...”

Cái Thế quân vương Hắc Khởi, mái tóc cuồng loạn, vừa nhìn đã nhận ra Thần Nam, tung một đao cách ngàn ngàn trượng bổ tới. Cừu hận giữa hai người cực kỳ thâm sâu.

Thần Nam không hề kém cạnh, qua một lần biến đổi ở cô đảo, hắn đang tìm những đối thủ thật mạnh nên không do dự lao tới.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng đại lực rợp trời hùng hậu tràn tới, ngăn cả hai lại.

Bốn phiến thanh diệp sáng rực thần quang. Dao động từ đó phát ra.

Từ khắp nơi đều xuất hiện bóng người, toàn bộ các cao thủ khắp đệ lục giới tụ tập về, tầng tầng lớp lớp vây lại.

Bốn chữ chói sáng từ bốn chiếc lá phát ra, nổi trên nền trời cao.

Lục - đạo- tan - vỡ.

Bốn chữ nhìn mà kinh hoàng khiến hiện trường đang sôi lên chỉ nháy mắt yên tĩnh lại. Trong lòng ai cũng hoảng sợ.

Mấy lão bất tử của đệ lục giới đã nghe về những lời này, trước lúc đệ tứ giới hủy diệt, từng xuất hiện bốn phiến thanh diệp cảnh báo. Lần này lại cảnh báo toàn bộ Lục đạo đều tan tành.

Vậy có hàm ý mọi người sẽ đều bị hủy diệt?

Ngày tàn sắp đến.

Dù là cao thủ cấp thần tiên cũng không chịu nổi tin tức này, có người gần như suy sụp. Lục đạo sắp hủy diệt!

“Trời ạ, Thiên sắp diệt thế.”

“Vì sao? Vì sao lại thế?”

“Thật ra là chuyện gì, lẽ nào lục giới thật sự bị hủy?”

“Lục đạo triệt để hủy diệt, không thể tránh được, sinh lộ ở đâu?”

”Lẽ nào tất cả sẽ kết thúc?”

...

Trên không đại loạn, ai nấy kinh hoàng...

“Âm.”

Bốn phiến lá vỡ vụn.

Các thần tiên đều như chim sợ cành cong, nhiều người cho rằng hủy diệt đã bắt đầu, tinh thần mấy chục vị thần tiên suy sụp, từ trên cao rơi xuống.

Chúng thần hoang mang bỏ chạy tứ tán, dạt dần ra phía rìa cổ đại lục. Đệ lục giới chúng sinh vàng vọt, cả giới chìm trong tuyệt vọng.

Lúc đó, không chỉ đệ lục giới triệt để đại loạn, Nhân gian giới, Thiên giới, đệ ngũ giới...đều hiện lên bốn phiến thanh diệp, tầng không giới nào cũng có bốn chữ “Lục đạo tan tành”. Trong một ngày, các giới đều kinh hoàng...

Ngày tàn sắp tới, lục giới đại loạn!

Đương nhiên, các giới khác không đến mức như đệ lục giới. Việc lúc trước khi tàn phá thể giới hủy diệt có bốn phiến lá xuất hiện, ít người ở các giới đó biết được.

Đệ lục giới trở thành loạn trung chi loạn!

Lúc này, mọi mặt nhân sinh hiện rõ tại lục giới.

“Dù lục giới hủy hết, ta vẫn bất diệt.” Cái Thế quân vương Hắc Khởi ngửa mặt gầm vang: “Vì tương lai sinh tồn, xin lỗi, Hắc Khởi ta phải đại khai sát giới để tích đủ linh lực.”

Cái thế ma uy, khí thôn sơn hà!

Y điên cuồng tiến về các nơi trong đệ lục giới, truy đuổi thần tiên.

Cùng như Hắc Khởi, các lão bất tử của đệ lục giới còn hành động sớm hơn. Một vài người điên cuồng truy tìm thần tiên, có người phân chia địa bàn, tựa hồ tranh cướp nhân khẩu, dùng nội thiên địa liễu mạng hút lấy.

Thần Nam thấy mấy thiên giai cao thủ cùng hành động như Hắc Khởi, hẩn biết mấy lão bất tử này chuẩn bị sẵn hòng vượt được lần diệt thế này.

Tuy không biết như thế có tác dụng gì nhưng hẩn cũng nhanh chóng hành động.

Mục tiêu là con cá lớn Mã Tư, giờ không phải lúc giữ gìn nên hẩn điên cuồng triển khai công kích, tăng công lực lên mức cực hạn, thậm chí dùng tới sức mạnh vượt quá cực hạn.

Lúc Hắc Khởi lao tới, hẩn dùng Khốn Thiên tác trói Mã Tư đang gào lên thảm thiết, thu vào nội thiên địa rồi biến mất khỏi tầm mắt Hắc Khởi.

Thiên giai cao thủ, một người cũng hơn hẩn một nhóm thần tiên hoặc vô tận phổ thông bách tính.

Thấy hẩn bắt được một con cá lớn trước, những thiên giai cao thủ lúc trước còn kị hỷ, giờ hai mắt đều đỏ ngầu.

Trận chiến sẵn bắt thiên giai cao thủ hình như đã bắt đầu.

“Ầm.”

Hai thiên giai cao thủ lao vào nhau, chiến đấu kịch liệt.

Đồng thời Hắc Khởi cũng đuổi theo một thiên giai cao thủ về xa tít.

Bất quá, thiên giai cao thủ rất ít, đối tượng xuất thủ không có mấy, những người còn lại không muốn liều mạng, mà giới bị rồi lùi lại, đoạn điên cuồng tản đi các nơi đuổi theo thần tiên, cướp đoạt bách tính.

Đệ lục giới triệt để đại loạn.

Thần Nam cũng không biết tất cả vì sao lại thế nhưng hẩn không được chọn lựa, các lão bất tử khẳng định tất có đạo lý, họ làm thế để tránh khỏi diệt thế đại kiếp này.

Hẩn cùng tung hoành trong đệ lục giới, đi tìm bóng dáng thần tiên.

“Gào.”

Mặt đất nứt toác, những viên cổ cự thú ngủ say xông ra, chúng hình như cảm giác bất an, vừa hay Thần Nam nhìn thấy, dùng tuyệt thế đại pháp lực trùm xuống, hút vào trong nội thiên địa.

Loạn thế!

Cơn điên cuồng trước khi đại phá diệt.

Long Nhi ở đâu? Bọn Huyền Trang, Tiềm Long, Đại Ma, Long Vũ ở phương nào?

Thần Nam nóng nảy đứng trên tầng không cổ đại lục mệnh mông, trong lúc hoang loạn này, những bằng hữu thân nhân đều không có mặt, làm sao tụ tập họ lại? Nếu để quá lâu, họ sẽ thành mồi săn của kẻ khác.

Hắn càng nóng nảy muốn truyền tin về Nhân gian giới, đệ tam giới, những người từng là bằng hữu, thân nhân, không biết mấy ai còn sống sót...

427. Chương 428: Bắt Đầu Tan Vỡ

Trong thế giới hỗn loạn, mọi địa vị vinh dự đều là hư vô, chỉ có thực lực mới là đạo lý.

Đâu đâu cũng thấy lửa chiến nghi ngút, tình cảnh ỷ mạnh hiếp yếu diễn ra như cơm bữa, không ai còn muốn ngưng trang nữa, phải chiến đấu để bản thân sinh tồn.

Nhân gian giới và Thiên giới tương đối bình tĩnh, dù lòng người kinh hoảng nhưng nhiều người không tin rằng thế giới thật sự tan vỡ. Bất quá những người có thực lực bắt đầu hành động.

Những tu giả tầm thường bán tín bán nghi, những người tu vi đến thiên giai cảnh giới lại có bản năng cảm ứng được lành dữ, họ không muốn tin ngày tàn đã tới nhưng đành phải tính đến trường hợp xấu nhất.

Ở Tây phương, Pháp Tổ triệu tập chúng thần thu thập hết những thần vật có thể sinh ra linh khí như linh tuyến, thần thụ khiến họ kinh hoảng.

Tứ tổ và Ngũ tổ cũng triệu tập hết người của Thần gia, chuẩn bị trường hợp tệ nhất xảy ra, đồng thời liên hệ với hai Nguyệt lượng kia, để trong thời khắc quan trọng cùng vượt qua.

Trong đệ ngũ giới....

Quả nhiên Tuyệt đại quân vương Sở Tương Ngọc có đại thần thông khó lòng tưởng nổi, hình như y đã biết trước sẽ xảy ra chuyện gì nên chuẩn bị sẵn sàng mọi nhẽ. Không ai chặn nổi y điên cuồng thu thập linh mạch, dùng tuyệt thế đại thần thông cắt đứt mấy linh căn dưới lòng đất.

Nhưng y không chuẩn bị cho mình mà giao lại cho người cuối cùng trong Thái cổ thất quân vương, mời một vị hảo hữu xuất thế, cho họ biết rằng nếu có tất cả những thứ đó, có thêm nhân khẩu, đương nhiên họ sẽ sống sót.

Rồi y biến mất.

Tuyệt Đại quân vương đi rồi, hai quân vương cao thủ làm theo lời dặn, điên cuồng thu thập căn, thần mạch, tiên tuyến và gom nhân khẩu lại.

Cao thủ các giới đều chuẩn bị, mọi người lại hoảng loạn, bão bùng nổi lên khiến loạn càng thêm loạn.

Đệ tam giới trong truyền thuyết phong bế nhiều thiên giai cao thủ của các giới, có cự hung, ác thần, thậm chí cả những lão bất tử được các thiên giai cao thủ tôn sùng lại xuất hiện tại các giới.

Đệ tam giới nổi tiếng lao lung kiên cố đã xảy ra biến hóa cực lớn, những cường giả từ rất xa xưa quay về các giới.

Tuy đó chỉ là một bộ phận nhỏ nhưng đủ đẩy lên bão bùng. Như ở Nhân gian giới và Thiên giới, dực nhân, viễn cổ cự nhân, Tiềm Long quay về cùng tranh đoạt thần mạch, linh tuyến, tiên thần lẫn nhân khẩu với Pháp Tổ.

Đệ tam giới có mấy trăm vị thiên giai cao thủ, tuy chỉ mấy chục người quay về các giới cũng đủ gây thành cuồng phong. Thời đại hỗn loạn bất kham sắp giáng xuống.

Đó là cơn điên cuồng cuối cùng trước đại phá diệt hay là một khởi đầu mới?

Thần Nam nóng nảy, tung hoành tại đệ lục giới mấy ngày nay đã đi khắp nửa thế giới nhưng không phát hiện Long Nhi, Mộng Khả Nhi, Tiềm Long, Đại Ma. Cả phiên thế giới đại loạn, không hiểu họ đi đâu.

Sau đại phá diệt, hắn không hiểu còn được thấy con rồng du côn hay cười cợt chửi mắng, hoặc Long Bảo Bảo tình nghịch khả ái nữa chẳng...

Các cường giả điên cuồng, thiên giai cao thủ cát cứ địa vực, chiếm đoạt nhân khẩu, các thần tiên cố tìm một nơi dựa dẫm, không có thiên giai cường giả thực lực mạnh chống lưng, họ chỉ còn nước đợi diệt vong.

Hiện tại ai cũng thấu mục đích chủ yếu của thiên giai cao thủ là thu thập linh căn thần mạch, những thứ sinh sản được linh khí.

Những thần tiên trợ trợ liền bị giết, hóa thành linh khí rồi bị thiên giai cao thủ đưa vào nội thiên địa. Tác dụng của bách tính, không ai biết, nhưng họ cũng là mục tiêu tranh đoạt của các thiên giai cao thủ.

Thần Nam không dùng thủ đoạn cực đoan tranh cướp nhưng hắn biết họ không chỉ nhằm đối kháng đại kiếp, tựa hồ để chuẩn bị cho tương lai.

Thấy tất cả điên cuồng, Thần Nam cảm giác như đang trong mộng, mọi việc đều không hư ảo, lục giới sinh tồn sẽ tan tành.

Nhưng buồn nản, hoảng sợ không phải là cách, cũng không phải tính cách của hắn, chỉ có cách tích cực đối diện.

Đột nhiên hắn nhớ lại lúc mới tới đệ tam giới, Hoàng Thiên hóa thân từng nói ngày Thái cổ chư thần quay lại cũng là lúc lục giới tan tành.

Tất cả sẽ bị hủy diệt.

Trời cao vẫn đợi ngày này.

Tuy hóa thân Hoàng Thiên đã bị quái vật trong huyết quan thanh toán nhưng lời y nói vẫn ẩn sâu trong lòng hắn.

Hắn toát mồ hôi lạnh, lẽ nào Thái cổ chư thần sẽ trở lại? Nhất định là vậy! Đại hủy diệt có nguồn gốc như vậy.

Cảm ứng cẩn thận, áp lực đáng sợ tràn khắp thiên địa, tựa hồ là dấu hiệu trước khi đại hủy diệt. Thần Nam muốn quay về Nhân gian, hắn có dự cảm Thái cổ chư thần sẽ quay về, Nhân gian giới sẽ có đại sự kiện không thể tưởng tượng nổi xảy ra.

Hắn cực tốc phi hành, sau cùng cũng tìm được một thần linh cao tuổi, biết được thời không chi môn giữa đệ lục giới và Nhân gian ở đâu.

Sức mạnh bản nguyên của thời không phát huy đến cảnh giới cao nhất, nơi được coi là rộng nhất trong lục giới được phi hành hết, mấy ngày qua, hắn sau cùng cũng tìm được một nơi hỗn độn lấp lánh hào quang.

Một ngọn núi nổi liền vân vụ sừng sững phía trước, đó là thần thánh cổ sơn nổi danh của đệ lục giới, sau vạn năm vẫn nguyên lành, tồn tại từ Thái cổ đến nay.

Một hỗn độn môn đứng trên đỉnh, từ xa đã thấy bóng dáng quen thuộc, Cái Thế quân vương Hắc Khởi đang ở đó đại chiến thiên giai cao thủ.

Trận chiến không cân sức, ma đao của Hắc Khởi nổi danh thiên địa, Lục đạo hiểm có đối thủ.

Đối thủ của y là kẻ Thần Nam quen.

Lúc vào đệ tam giới hắn gặp song đầu ma lang và cửu đầu xà, giờ chúng đã vào đệ lục giới, cùng đi có một con cấp mô lớn như hòn núi, ba ma thú chỉ vương không phải địch thủ của Hắc Khởi, sớm muộn cũng bị tiêu diệt.

Hắc Khởi tới đây hiển nhiên muốn về Nhân gian giới, tam đại thiên giai cao thủ bị y giết, mấy chục vạn sinh linh bị y cướp cũng tan tành trên không, vô tận sinh khí tràn ra, mở được không gian chi môn. Hắc Khởi vội bước tiến vào, trở về Nhân gian.

Cùng lúc, Thần Nam cũng vào không gian chi môn.

Sức mạnh phong ấn trong đó yếu hẳn, Lục đạo sắp phá diệt, không gian thông đạo cũng bị nứt. Đó là minh chứng rõ ràng chỉ thấy ngày Lục đạo sụp đổ không còn xa.

“Là người? Nạp mạng đi.” Trong không gian chi môn, Tuyệt vọng ma đao lóe lên ánh sáng chết chóc, bổ mạnh xuống.

Đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức của Thần Nam được thi triển hoàn chỉnh, không gian thông đạo gần như sụp hẳn.

“Công phu của Độc Cô Bại Thiên?” Hắc Khởi kinh hãi.

“Hắc Khởi, người không muốn không gian thông đạo sụp đổ thì đợi ra ngoài chúng ta quyết đấu, bằng không chúng ta sẽ bị tiêu diệt trong hư không vô danh.”

“Được.” Hắc Khởi tuy tức giận nhưng đành phải đồng ý.

Hào quang lóe sáng, vô tận tinh không chung quanh nhanh chóng trôi lại phía sau.

Không biết bao lâu sau, tiếng ầm ầm vang lên, trước mắt tối sầm, Thần Nam và Hắc Khởi thoát khỏi không gian chi môn, tiến vào địa vực tử khí ràn rạt trên tầng không Phong Đô sơn.

Tuy đã về Nhân gian giới, hưng trong lòng Thần Nam vô cùng hối hận, bọn Huyền Trang, Long Nhi, Mộng Khả Nhi, Đại Ma đều thất tán tại đệ lục giới, không hiểu khi thiên địa vỡ tan, có mấy ai sống sót.

“Tịch diệt đi.” Hắc Khởi cầm đao xông tới.

Thần Nam tuy trong lòng trầm trọng nhưng thấy cái thể ma vương lao tới, chiến ý bất giác phát ra, hắn vẫn muốn đấu với Hắc Khởi một phen.

“Ầm.”

Thiên địa lật nhào, nhiều dãy núi tan tác, thân hình Hắc Khởi khựng lại, kinh hãi: “Đại phá diệt bắt đầu rồi sao?”

Cùng lúc, từ Tây phương xa xăm truyền lại từng trận dao động đáng sợ, phẳng phất sắp sụp đổ.

“Mười tám tầng địa ngục, là nó.” Thần Nam vô cùng kinh hãi.

Tiếng gầm vang dội Nhân gian.

“Gào...Hắc Ám đại ma thần xuất thế!”

“Gào...Minh Thần ta đã tỉnh lại.”

“Gào...”

...

Thần Nam ngạc nhiên, Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần ... đó không phải là dao động của cao thủ cấp Thần Hoàng, cỡ đó thì tiếng gầm không thể truyền khắp Nhân gian giới, đó là thiên giai cao thủ!

Thiên giai cường giả, chắc rằng họ là Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần đời thứ nhất.

Mười tám tầng địa ngục quả thật thần bí, tầng mười bảy là tàn phá thế giới, tầng mười tám là Thái cổ lao lung— đệ tam giới trong truyền thuyết, giờ tầng mười tám sụp đổ, Tây phương thần tổ đời thứ nhất xuất thế cũng là điều bình thường.

Các thánh địa phong ấn đều bừng tỉnh...

Mười tám tầng địa ngục bên dưới Quang Minh giáo hội, hắc vân xung thiên, ma khí rào rạt, mọi thần chức nhân viên của giáo hội đều rút lui.

Ở yêu tộc thánh địa Côn Luân Huyền giới, trong Bách Hoa cốc bị dời đến đây, một bộ khô lâu tan nát đang sửa lại thân thể, liên tục thở dài... thở dài...

Trong Vĩnh hằng sâm lâm, Tiểu lục đạo quỷ khóc thần gào, vùng đất yên tĩnh từ tuyên cổ đến nay bị quấy nhiễu.

Trong Thập vạn đại sơn nằm giữa hai đại lục đông tây, tử vong tuyệt địa biến mất đã lâu lại hiện thế, một lần nữa quán thông Thiên giới và Nhân gian! Vô Danh thần ma bảo vệ tuyệt địa thân cao vạn trượng gầm vang.

Trong Thần Ma lăng viên ở phương đông, thần thánh khí tức và tử vong khí tức đồng thời lan tràn, hào quang đen và vang che kín tất cả, không ai có thể hay dám đến gần.

Mấy vị thiên giai cao thủ từ đệ tam giới trở về thử xông vào, cắt đứt tổ mạch trong đó nhưng sau cùng đành ôm hận quay đi...

Loạn rồi, thật sự loạn rồi, nhưng ác nhân bị phong ấn đều xuất thế, hủy diệt chắc không còn lâu nữa.

“Àm, âm.”

Trên thính không hôn ám xuất hiện tiếng nổ, khe nứt hỗn độn hiện ra giữa hư không, bầu trời nét ra như mảnh sứ rạn.

Đó là dấu hiệu Lục đạo sắp sụp đổ.

428. Chương 429: Phẫn!

Thần thông quảng đại, bản lĩnh trác tuyệt, lúc này những người như thế đều cảm thấy ngày lục giới tan tành không xa, lòng nặng như đeo đá.

Khe nứt trên không hóa thành hỗn độn, vĩnh viễn không liền lại được.

Dấu hiệu đã xuất hiện, thời khắc tồi tệ nhất còn lâu chẳng?

Các nơi ở Nhân gian giới xuất hiện dị tượng, tử linh gầm hét, thần linh rống vang, thiên giai hoảng sợ, chúng sinh run rẩy, trước khi đại phá diệt, tất cả đều hiển hiện.

Cực thịnh sẽ suy, sau bao nhiêu năm tháng, Lục đạo leo lên đỉnh cao, cũng là lúc đi đến điểm kết thúc.

Hắc Khởi rống lên, vô tận ma khí lan tràn, cầm Tuyệt vọng ma đao bổ vào Thần Nam. Cái thế ma uy khiến sơn hà rung chuyển, một đao bổ ra khiến không gian nứt vỡ, một vết nứt hỗn độn xuất hiện trên tầng không Phong Đô sơn, lan dần về chân trời.

“Hắc Khởi, ngươi điên rồi sao?” Thần Nam kinh hãi, cái thế cuồng nhân trước mắt hắn hình như không thèm quan tâm đến chuyện đang ở Nhân gian, chỉ muốn cuồng sát, không hề e ngại uy lực này sẽ tạo thành hủy diệt cho cả thế giới.

Bị bức ép, Thần Nam cũng gầm lên cuồng nộ, mái tóc dựng lên, tốc độ nhanh đến cực điểm, cầm phương thiên họa kích nghênh đón Tuyệt vọng ma đao!

“Soạt.”

Một vết nứt hỗn độn xuất hiện trên không trung, lan về chân trời, vĩnh viễn không khép lại được.

“Choang.”

Lưỡi kích sáng choang và ma đao yêu dị va nhau, phát ra tiếng vang âm âm, núi non ngoài xa không ngừng sụp đổ, hào quang vô tận bay lên mây cao, những vết nứt ngày càng nhiều.

Hung kích và ma đao dính chặt lấy nhau, Thần Nam và Hắc Khởi đối kháng ở cự ly gần, dùng hung binh ép xuống đối phương.

Đó thuần túy là so công lực, không hề dùng đến kỹ xảo. Hắc Khởi ma uy cái thế, định một đòn đánh nát Thần Nam, ngược lại Thần Nam trải qua mấy lần biến hóa, định kiếm nghiệm tu vi.

Một cỗ ‘thế’ vô hình như bầu trời chèn ép khiến mặt đất liên tục lún xuống, mọi tàn tích đầy thi khí của Phong Đô sơn cũng chìm dần... chìm dần...

Mái tóc của cả hai đều dựng lên tua tủa, bốn mắt hung hăng nhìn nhau chăm chăm, hận không thể lập tức chấn nát đôi phương.

“Choang.”

Phong mang từ trong mắt họ bắn ra sắc hơn lưỡi kiếm va nhau, tiếng kim thuộc choang choảng vang lên, hoa lửa tung tóe.

“A...”

“A...”

Hai người cùng gầm vang, âm ba đáng sợ tràn khắp thiên địa, tàn tích Phong Đô sơn bên dưới đã vỡ nát lại rung chuyển như mặt biển cuộn sóng.

Tàn sơn, cự thạch, bạch cốt hỗn hợp lại, nhô lên chìm xuống tạo thành hải dương tử vong.

Khung cảnh vô cùng kinh hồn, mặt đất hóa thành song bùn cát.

“Choang, choang, choang...”

Thần Nam và Hắc Khởi tách ra, hung kích và ma đao liên tục va chạm, ma âm vang vọng. Thân ảnh cả hai gần như tan biến, trên không trung chỉ còn lại hai hung binh kịch liệt giao phong.

Trận chiến hung hiểm, tà dị, toàn bộ năng lượng bị họ khống chế nội liễm, không tác động được lên mình đối phương thì không nên bùng phát ra.

Sau cùng, Thần Nam phun ra một ngụm máu, bay ra xa ngàn trượng, cầm hung kích ngưng thị vào Cái Thế quân vương. Khỏe miệng Hắc Khởi cũng rỉ máu, văng xa cả ngàn trượng, song mục ma quang lấp lánh. Thần Nam tịnh không vui mừng vì đấu ngang với Hắc Khởi, hẳn biết đối phương chưa trở lại trạng thái đỉnh cao.

Trong lòng hắn cực kỳ bình tĩnh.

Thực lực của hắn đã tăng cao, trước khi đại chiến với Hắc Khởi còn chưa khôi phục nguyên khí mà hắn cũng không đáng làm đối thủ.

“Thiên cổ dằng dặc, sóng lớn vỗ bờ, cho đến hôm nay những kẻ đấu được với ta ngày càng ít, người tiếp được ta mấy chiêu mà không chết, cũng đáng mặt anh hào. Hiện tại, ta đưa ngươi lên đường.” Hắc Khởi hú vang, tựa hồ muốn thi triển đòn tuyệt sát.

“Hắc Khởi, dựa vào ngươi hiện thời không giết nổi ta, đấu đến cùng có khi bị ta giết. Từ giờ trở đi, khi ngươi chưa trở lại trạng thái đỉnh cao, sẽ không còn là mục tiêu cho ta vượt qua, mà chỉ là hòn đá mài cho ta tiến lên. Cắt đầu ngươi tể bái con đường tiến bộ của ta.”

Nhược giả bại vong, cường giả vĩnh sinh, chỉ có thực lực mới là đạo lý.

Hắc Khởi rút lên, ma khí trải khắp chín tầng trời. Cái Thế quân vương, uy mãn Nhân gian!

Đúng lúc đó, một tiếng kêu vọng vào tai y.

“Lão nhị, mau về đệ ngũ giới.”

“Đại ca?” Hắc Khởi cả kinh, là giọng của Sở Tương Ngọc.

Thần Nam cũng đột nhiên biến sắc, một Hắc Khởi hắn còn đấu được, thêm một Sở Tương Ngọc, hắn chết chắc.

“Ta ở đệ ngũ giới, đệ mau về bảo vệ cho đệ ngũ giới bình an, ta có việc trọng yếu phải làm.”

Thần Nam càng kinh hãi, Sở Tương Ngọc lại truyền âm...cách giới. Không thể tin nổi. Cái thế đại thần thông này vượt hơn tưởng tượng!

Hắc Khởi cũng cả kinh, lạc giọng: “Đại ca... đã hoàn toàn khôi phục đỉnh cao?”

“Đúng vậy, nói ra phức tạp, đệ mau về đi. Không còn thời gian nữa.”

Hắc Khởi hơi thất thần: “Thái cổ chư thần có quay lại không? Lê nào huynh...”

“Dừng dài dòng nữa.”

“Được, đệ về ngay.” Hắc Khởi dấy lên ma khí ngút trời, gầm lên cuồng loạn với Thần Nam: “Lục giới tận hủy, sau đại phá diệt nếu còn gặp người sẽ lấy mạng thay hôm nay.” Đoạn y gầm lên bay nhanh về phía đông, tốc độ tăng lên cực hạn để mau chóng về đệ ngũ giới!

Nhìn theo thân ảnh y tan biến, Thần Nam ngây người, Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc quả nhiên đáng sợ, khôi phục được đỉnh cao liên cách giới truyền âm, đại thần thông này đến mức nào.

Khi Hắc Khởi khôi phục được đỉnh cao chắc cũng không kém bao nhiêu.

Quả nhiên là những cao thủ hiếm có trong lục giới, tuyệt thế thần thông vượt xa tưởng tượng.

Hắn vốn cũng không muốn tranh phong với Hắc Khởi vào lúc này, thời gian quá quý giá, cần về Nguyệt lượng ngay.

Tàn tích Phong Đô sơn rung chuyển, vô tận thi khí bay lên không, một tòa bạch cốt sơn nhô lên, Thiên Quỷ từ trong cốt sơn trời ra, gầm khê. Đồ đệ Cổ Tư đứng trên vai nó, trầm giọng gọi: “Thần Nam...”

“Cổ Tư, Nhân gian sao rồi?” Thấy cả hai ở đây, Thần Nam không hề kinh ngạc.

“Loạn, thiên giai cao thủ từ đệ tam giới về khiến tất cả hỗn loạn.”

Thần Nam gật gù: “Các người cẩn thận, không có gì thì cứ trốn dưới Phong Đô sơn.”

Đoạn hắn lao lên trời, nhanh chóng tiến vào Thiên giới, rồi bay về một vầng minh nguyệt trên không.

Dọc đường hắn thấy vô số thần linh đào vong, chỉ có hai, ba Đông phương thiên giai cao thủ từ đệ tam giới về, cùng hợp lại nhưng không so được với Tây phương. Đời thứ nhất Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần trở về khiến phe Pháp Tổ mạnh cực điểm, các thần linh của Tây phương Thiên giới gần như tụt hết về một nơi hình thành thế lực cực mạnh.

Nguyệt lượng hiện ra, lúc đến gần, hắn thấy tâm thần bất an, hình như có một hồng hoang cổ thú có thể nuốt cả thiên địa đang ở đó, đợi hắn đến rồi thanh toán.

Hai đạo nhân ảnh đứng ngoài tầng không Nguyệt lượng, cảm ứng được khí tức của hắn bèn nhanh chóng tới gần.

“Dừng lại.”

Giọng nói bị ép xuống thật thấp, dường như pha lẫn hoảng sợ, bất an.

Thần Nam dừng lại trên không, lặng lẽ nhìn hai người, quả nhiên là Tứ tổ và Ngũ tổ. Lâu ngày không gặp, họ đã tiêu tụy nhiều, nhìn hắn với thần sắc phức tạp. Hai vị lão tổ sao thế?

“Cháu... mau đi đi.”

“Vì sao?”

“Không sao cả, vĩnh viễn không được đến gần đây, dù may mắn sống sót sau đại phá diệt cũng không cần quay về Thần gia.”

“Hai vị lão tổ, thật ra đã xảy ra chuyện gì?” Thần Nam nhìn họ với vẻ kinh ngạc, đồng thời cảm ứng thấy khí tức đáng sợ từ Nguyệt lượng tràn ra.

Tứ tổ và Ngũ tổ im lặng hồi lâu, trong lòng hình như rất mâu thuẫn.

“Cháu hiểu rồi.” Thoáng chốc, Thần Nam tỉnh ngộ, giọng run hắn đi: “Đại tổ và Nhị tổ... đã về? Từ đệ tam giới đón... một phần tàn hồn của Viên tổ về?”

“Gào...” một tràng ma khiếu chấn động tam giới vang lên.

Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thế giới tựa hồ rung lên, tam giới vừa nét vỡ lại xuất hiện thêm mấy vết nứt cực lớn. Một hắc ảnh cao vạn trượng đứng sừng sững trên Nguyệt lượng, ma thể vươn lên tinh không, cơ hồ lớn hơn cả Nguyệt lượng tạo thành khung cảnh đáng sợ.

Ai cũng lo rằng Nguyệt lượng sẽ bị ép nát.

“Lão tứ, lão ngũ, các ngươi khiến ta rất thất vọng.”

Một hắc phát thanh niên thân thể cao ráo, tướng mạo anh tuấn, nhân thần tựa băng tuyết từ Nguyệt lượng bay tới, thân thể như lưỡi trường kiếm sắc bén, phát ra khí thể bức nhân, thân hình không hề lay động, chỉ có mái tóc dài phất phơ theo gió, khí tức hùng hậu tràn lan.

Tuy chưa từng gặp mặt nhưng Thần Nam đoán ngay ra là Thần lão đại.

Hư không phía sau hắn bị xé toang vô thanh vô tức, hai hắc phát thanh niên như hai tòa Thái cổ thánh sơn rào bước ra, uy lực lan tràn thiên địa rồi cầm cố không gian quanh Nguyệt lượng.

Thần Nam không cần quay lại cũng biết là Nhị tổ và Tam tổ.

Tất cả đã rõ, ma ảnh đang gầm gào ngoài xa trên Nguyệt lượng, Thần gia Viễn tổ muốn quay lại.

“Không tồi, đáng tiếc.” Nhị tổ nhìn hắn, gật gù rồi lại lắc đầu.

“Không có gì đáng tiếc, vốn hắn phải chết.” Giọng Tam tổ lạnh như băng phong. Thần lão đại sắc mặt bình tĩnh, lạnh giọng: “Vì Thần gia, mời ngươi lên đường.”

Hắn từng nghĩ rằng có ngày sẽ đem thân phụng hiến cho Viễn tổ nhưng thái độ của ba người khiến hắn vô cùng phản cảm, phần nộ cùng cực. Lẽ nào hắn không bằng một món hàng? Tổ tiên máu lạnh như vậy, trong thời khắc cuối cùng vẫn không tỏ nổi một chút gia tộc thân tình sao? Tất cả đều lạnh lùng. “Ha.. ha ha...” Hắn cười vang: “Xem ra ta thật xoàng xĩnh, ngay cả mấy câu khích lệ của gia tộc cũng không được nghe.”

“Phụ thân ngươi là tội nhân, ngươi là con của hắn, lại có đời sau, vì không muốn các ngươi phải nhục nhã, tốt nhất ngươi nên thay phụ thân đền đáp.” Lời lẽ Tam tổ cực kỳ lạnh lùng.

“Chi của chúng ta là... tội nhân?” Thần Nam tròn mắt, từ đệ lục giới trở về, vốn định làm gì đó cho gia tộc nhưng lúc này hắn cảm giác thân thể lạnh băng...

Thần lão đại vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhưng giọng nói cực kỳ lạnh lùng: “Ngươi là Thần gia đệ thập nhân, vốn phải chết không có gì để nói. Phụ thân ngươi là đệ cửu nhân lại trốn đi, ngươi phải chọn một trong ba đứa con thay vào, tuy chúng không có bao nhiêu chân huyết của Viễn tổ nhưng đều là chí tôn chuyển thế, coi như thay thế được.”

“Cái gì, cần cả con ta chết cùng ư?”

“Không sai, ngươi có ba đứa con, phụng hiến một có gì không ổn?”

Hắn nổi giận, quát vang: “Viễn tổ rắm chó! Các ngươi chết hết đi. Ta không phụng hiến đứa con nào hết, quyết không đứng yên chịu chết.”

Nghĩ đến dáng vẻ tinh nghịch khả ái của Không Không và Y Y, hắn sao nhẫn tâm! Long Nhi là con cả, lúc nhỏ chỉ ở cạnh hắn không lâu nhưng cũng như một cái đuôi bám theo hắn cả ngày, lớn lên lại cùng hắn đại chiến Pháp Tổ, bảo vệ Nguyệt lượng, Thần gia, sao có thể để nó chết?

Lửa giận bùng lên, hắn gần như điên cuồng, tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích chỉ thẳng vào Thần lão đại, tiếng gầm vang khắp tam giới: “Ta - phản - lại - Thần - gia.”

429. Chương 430: Phản Lại Thần Gia

“Hay lắm, cha đã thế tất con cũng thế.” Mục quang Tam tổ lạnh buốt, nói với Thần Nam: “Phụ thân ngươi là thiên cổ tội nhân khiến con cháu chi đó xấu hổ, đến ngươi lại vậy, đúng là sỉ nhục của Thần gia.”

“Bỏ con mẹ sỉ nhục đi.” Thần Nam tựa hồ phi thường kích động, tuy đối diện với lão tổ Thần gia nhưng ngôn ngữ không hề khách khí: “Chúng ta đã phụng hiến cho Thần gia những gì? Gia gia, phụ thân ta đều bỏ lại cô nhi quả mẫu, bước lên đài tế phụng hiến sinh mệnh, lúc họ hồn phi phách tán, mấy tên khốn các người ở đâu? Dựa vào cái gì mà các người chỉ trích chúng ta? Chết hết đi. Những gì chúng ta phụng hiến hơn mấy tên chỉ biết nói mồm các người nhiều.”

Thần lão đại, Nhị tổ, Tam tổ là những lão bất tử đúng nghĩa, tu vị đạt đến thông thiên chi cảnh. Với những cường giả sống qua vô vàn năm tháng như họ, thân tình đã nhạt, không còn là “người” theo đúng nghĩa thông thường nhất.

Nhân tính nhạt nhẽo, tình cảm không còn.

Họ không còn để ý đến phàm trần, nhưng tình cảm chốn hồng trần nữa mà khổ tu ma công Thần gia, tuy chưa triệt để tuyệt tình tuyệt tính, nhưng không còn kém bao nhiêu. Với những người vĩnh sinh bất tử, có đời sau hay không cũng thế, đời sau đôi khi không khác gì giá trị một món hàng, không hề có cảm tình huyết nhục như phổ thông nhân loại.

Ánh mắt Đại tổ lạnh tanh, nhìn Thần Nam: “Có lẽ các người không cần phải tồn tại, vậy đem hết hiến cho Viễn tổ.”

“Bọn tội nhân này cứ việc diệt sạch.” Lời lẽ Tam tổ rất bình tĩnh nhưng thanh âm lạnh buốt.

“Nếu chúng ta diệt tuyệt, toàn bộ Thần gia sẽ phải bồi táng.” Thần Nam hoàn toàn nổi điên, phương thiên họa kích trong tay vươn dài ngàn trượng, không nói thêm câu nào, bổ ngay vào Thần lão đại.

“Nghịch chúng ngươi dám thí tổ?” Đại tổ lần đầu tiên tỏ vẻ phẫn nộ.

Thần Nam gầm vang: “Thí tổ? Các người không coi là người Thần gia, còn gì để nói, cả Viễn tổ ta cũng giết.” Ma diễm ngút trời dấy lên quanh hắn, lúc này hắn gần như ma hóa.

“Nghịch chúng khi sư diệt tổ, không thể để các người lại nữa.” Giọng Nhị tổ và Tam tổ lạnh đến cực điểm.

“Ha... ha ha...” Thần Nam cười điên cuồng, trong tiếng cười ẩn chứa vô tận bi lương và cô tịch: “Hôm nay ta sẽ khi sư diệt tổ, trở thành thiên cổ tội nhân thập ác bất xá.”

Khi sư diệt tổ.

Đã đến nước này, phạm vào tội thập ác bất xá, để lại tiếng xấu vạn năm.

“Đáng chết.” Thanh âm lạnh lùng của Đại tổ vang lên như tiếng chuông ong ong bên tai, một đạo u minh tử tịch chi quang bị lão phát tay đẩy ra, quét về phương thiên họa kích của Thần Nam.

Hỏa hoa rợp trời, tiếng kim thuộc giao kích vang lên, tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích bị u minh tử quang hắt bay, thân thể Thần Nam rung động.

“Ta đến giết hắn.” Tam tổ cất bước lướt đi ngàn trượng lên dẫn đầu, nhìn Thần Nam với vẻ vô tình.

Hiện giờ Thần Nam không còn gì phải sợ, sự tình tồi tệ nhất đã xảy ra, dù thế nào cũng thành đối lập hoàn toàn với Thần gia.

Dấy lên thiên phong.

Phương thiên họa kích rừng rực phong mang, khí mang cuộn cuộn.

Lưỡi kích xạ ra hàn quang, ảo hóa thành ngàn vạn đạo hào quang, từng đợt sóng lớn trên không bổ vào mục tiêu duy nhất là Tam tổ.

“Nghịch chúng!” Tam tổ liên tục vung song thủ bổ ra, không gian chung quanh sụp đổ, vang lên những tiếng boong boong như tiếng chuông ngân.

Trên lưỡi kích dài ngàn trượng hiện rõ hơn ngàn dấu chưởng, phương thiên họa kích cực kỳ cứng rắn cũng phải biến hình.

Thần Nam rung mạnh, phương thiên họa kích phát ra hào quang rực rỡ, hung kích có linh tính nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

“Nghịch chương, một thân sở học của người từ Thần gia mà có, sao còn dựa vào đó mà phản lại Thần gia?”

Trong lúc nói chuyện, hai người vẫn nhanh chóng giao thủ, không gian quanh đó liên tục sụp đổ, họ hóa thành hai tia sáng kịch liệt giao phong giữa hư không vô tận.

“Không cần dùng huyền công của Thần gia, ta quyết phản lại Thần gia.”

“Nghịch súc khi sư diệt tổ.”

“Là các người bức ta thí tổ.”

“Ta phải lưu lại một tia hồn phách của người, vĩnh viễn trấn áp trong cực hình luyện ngục để tên nghịch chương phải vạn kiếp đau đớn.”

Thần Nam đại nộ: “Xem ra các người không có chút xíu huyết mạch thân tình, vậy ta diệt người trước.” Hắn dựng ngược mày, mắt bắn ra tử quang đáng sợ, mái tóc dài tung bay cuồng loạn.

Phương thiên họa kích chỉ thẳng vào tim Tam tổ, sức mạnh bản nguyên của thời không được xuất ra.

Tam tổ chưa xuất thủ, Thần lão đại đứng cạnh quan chiến, cong tay thành trảo chụp tới, cứ thế trảo xoáy toang không gian, lao tới với tốc độ nhanh hơn quang tốc, mở ra một đường hầm thời không, xuất hiện trước mặt Thần Nam, hất tan sức mạnh bản nguyên của thời không, đồng thời đẩy phương thiên họa kích qua một bên khiến trước mặt hắn trống không.

Vừa thi triển, Thần lão đại lạnh lùng nói: “Quả nhiên, có sức mạnh của Thời Không thần, ẩn tàng họa tâm, đáng chết.”

Tam tổ không bị ngăn cản, song chương hóa thành hai lưỡi thần đao chém vào ngực Thần Nam.

Thần Nam vừa kinh vừa nộ, Đại tổ đột nhiên nhúng tay khiến hắn cảm ứng được sức mạnh hùng hậu của lão, rồi sa vào bị động.

Nhưng thoáng chốc, mắt hắn bắn ra lãnh mang vô tình, không tránh hai lưỡi hung đao chạm vào thân thể, song thủ cũng cong thành trảo đẩy sức mạnh bản nguyên của thời không lên cực hạn bổ tới.

Hai lưỡi hung đao cắm vào eo hắn nhưng song trảo cũng xuyên qua thân thể Tam tổ, hắn điên cuồng gầm lên: “Huyết dịch tổ tiên cùng chảy với ta.”

Eo và ngực hắn gần như bị cắt đứt.

Nhưng song trảo vô cùng nhanh nhẹn, một trảo xé toạc lồng ngực Tam tổ, một trảo đánh nát xương sọ khiến nửa đầu vỡ tan.

Đó là cách đánh lưỡng bại câu thương.

Ngoài xa, hai mắt Thần lão đại hiện lên nộ hỏa, một ngọn trảo khổng lồ rợp trời chụp tới.

Toàn thân Thần Nam nhuộm máu, cười vang: “Tổ tiên thì sao? Tên ác côn khi sư diệt tổ như ta cũng nhanh chóng diệt được các người. Sao nào? Lên vây công ta đi chứ nhỉ?”

“Đại tổ đừng xuất thủ, ta một mình cũng diệt được hắn.” Tam tổ phản nộ gầm lên, thân thể lão và Thần Nam đều tan nát, huyết nhục mơ hồ, quần lấy nhau.

Cự trảo trên không lặng lẽ rút lui.

“Gào...”

Thân thể Thần Nam sau cùng cũng tan nát nhưng nhục thân Tam tổ cũng hóa thành huyết vụ. Hắn không tụ lại thân thể, mà huyết nhục trải ra rợp trời bổ vào Tam tổ, điên cuồng quán lấy linh hồn lão.

Trận chiến tàn khốc cực điểm.

Ba vị lão tổ Thần gia hiện thân hôm nay đều vô cùng đáng sợ.

“Ta phải sát tổ.” Tiếng gầm điên cuồng vang lên khiến Tam tổ run rẩy, đáng vẻ cuồng loạn của hậu bối khiến lão cảm giác được nguy hiểm đang đến gần.

“Ầm.”

Thần Nam không ngại tổn hao nguyên khí, linh hồn quán lấy Tam tổ đồng thời vỡ nát, cả hai tách nhau ra. Chỉ có “thảm liệt” mới hình dung được trận chiến này.

Thần Nam đứng trên không, sắc mặt nhợt nhạt, Tam tổ cũng xanh lét mặt mày. Lần này, sát khí đã biến thành hữu hình, lãnh mang sáng chói iên tục va nhau ở khoảng không giữa hai người, vang lên tiếng nổ chói tai, tầng tầng lạnh buốt.

Không biết từ bao giờ, vô tận tuyết hoa bay múa, thiên địa trắng xóa một màu. Đại tổ và Nhị tổ tiến tới, phong vân ngợp trời cùng động, tuyết hoa theo tâm tình họ mà múa lên cuồng loạn.

Thế giới ngập băng tuyết, trên cao mệnh mang màu trắng.

Thần Nam biết thực lực của Đại tổ thâm bất khả trắc. Hiện tại ba người cùng bao vây, hắn không chống nổi. Bền cảm ứng Thần ma đồ trong thân thể, định triệu hoán ra, nếu thanh toán được mấy vị lão tổ, hắn làm thiên cổ tội nhân cũng cam nguyện.

Nhưng Thần ma đồ chậm chậm quay tròn trong thân thể, không hề cảm ứng triệu hoán của hắn.

Quan sát thật kĩ sẽ thấy đôi âm dương nhãn của Thần ma đồ vẫn đang chăm chú vào ma ảnh đáng sợ trên Nguyệt lượng, tựa hồ đang giới bị...

Viễn tổ!

Trong lòng hắn rung động, Viễn tổ đã hồi phục chăng? Thần ma đồ mới phải chú ý phòng bị đến vậy.

“Choang.”

Tiếng chuông du dương vang khắp tam giới, một chiếc hoàng kim cự chung xuất hiện, chụp lấy Thần Nam. Mấy chục dặm trong đó gần như trở thành một thế giới cách lý với ngoại giới, nhưng gió tuyết vẫn thổi tới.

“Xem người đào tẩu thế nào.” Là đại thần thông do Thần lão đại thi triển, lão cùng Nhị tổ, Tam tổ ung dung vào trong hoàng kim chung.

“Thời không bản nguyên!” Thần Nam quát vang.

“Choang.” Hắn mở toàng đường hầm thời không, lúc đến gần hoàng kim chung thì bị cắt ngang, hắn đập vào thân chuông, phát ra tiếng động chói tai.

“Thế gian không có pháp tắc nào không phá được.” Giọng Thần lão đại lạnh tanh: “Sức mạnh bản nguyên của thời không cũng phá được, hôm nay cầm cố người trong phiên không gian này, từ từ rút lấy hồn phách.”

“Phong hồn đồng phách!” Nhị tổ quát vang, vô tận phong tuyết hóa thành hào quang sáng rực. Đó không phải gió tuyết thông thường mà là điểm điểm tuyết hoa khiến cho thiên giai cao thủ cũng lạnh thấu xương.

Thần Nam liên tục vỗ hai tay, đệ nhất thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức hoàn chỉnh xuất ra, gió tuyết tuy tạm thời băng phong được hắn nhưng thoáng sau đã vỡ tan.

Hắn tuy lạnh buốt toàn thân nhưng vẫn bắt khuất nhìn tới, chỉ vào ba người nói: “Không giết được ta, ta sẽ giết các ngươi.”

Tam tổ quay lại nói với Đại tổ: “Để ta thử lần nữa.”

Đại tổ lạnh lùng nhìn lão: “Có tất yếu phải thế không?”

“Có. Ta muốn một mình diệt hắn.” Tam tổ tựa hồ vẫn canh cánh với trận chiến ngang bằng vừa nãy.

Thần lão đại lạnh lùng nhìn lão, tam tổ gào vang, lại lao vào Thần Nam.

Thần ma đồ không thể dùng được, hoàng kim chung lại đang cầm cố hắn vào tuyệt cảnh. Lúc này hắn quyết chết, đã không còn đường lui, vậy thì cứ việc lao lên.

Hắn muốn ngọc thạch câu phần!

Thấy Tam tỏ lao tới, hắc cười vang, tỏ ra phi thường bình tĩnh: “Hắc, lúc xưa ta chinh chiến vì Nguyệt lượng, đại chiến Tùng Tấn Đức Bồ, đấu với Hắc Khởi, diệt Thái cổ quân vương, nghênh chiến Pháp Tổ... không ngờ đến cuối cùng lại thành kết quả này. Được, các ngươi vô tình vô nghĩa, đừng trách ta độc ác.”

Song thủ Tam tỏ cắm vào ngực hắc, vô tình chấn nát tâm tạng tan nát, cực kỳ lặng lẽ, không hề có chút thân tình nào. Nhưng thuận lợi quá khiến Tam tỏ lạnh người, lão biết gã hậu bối điên cuồng này định lường bại câu thương.

“Cùng chết với ta.”

Bán hồn của hắc rút khỏi nhục thể, hoàn toàn ngưng kết trên phương thiên họa kích, trong sát na nhục thể bị hủy mất một nửa, hắc dùng hung kích xuyên lấy Tam tỏ.

Xoay... xoay... xoay tí.

Nhục thể Tam tỏ tan nát, linh hồn bị găm trên phương thiên họa kích, quấn chặt với bán hồn của Thần Nam.

Sức mạnh bản nguyên của thời không, đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức, tinh hồn chi lực... tất cả đều cuồng bạo lao vào linh hồn Tam tỏ.

“Chết tiệt.”

“Đáng giết.”

Thần lão đại và Nhị tỏ đồng thời gầm vang giận dữ, cự trảo ảo hóa lao về phía trước.

“Bình.”

Hai chân Thần Nam bị đánh gãy.

“Phụt.”

Hai tay và eo hắc bị xé tan.

Nhưng bán hồn của hắc vẫn bám chặt phương thiên họa kích, tung hoành trong hoàng kim chung, quyết đánh tan Tam tỏ.

Đó là khí khái bất khuất bất phục, dù chết cũng phải lôi địch nhân đi theo.

Thần lão đại và Nhị tỏ xông tới, bán hồn bị họ đánh tan, phương thiên họa kích nứt toác, sắp vỡ hắc.

Một thân ảnh tú lệ từ Nguyệt lượng lướt tới, gào lên thê thiết: “Xin các vị bỏ qua cho tôn nhi của con.”

Nữ tử mặt đầy lệ, vô hạn bi thương nhìn Thần Nam trong hoàng kim chung, cầu xin Thần lão đại và Nhị tỏ: “Xin các vị bỏ qua cho tôn nhi của con, con đã mất trượng phu, nhi tử duy nhất cũng sinh tử bất minh, cầu xin các vị.”

“Nãi nãi.” Bán hồn vẫn tung hoành trong hoàng kim chung, quyết không bỏ Tam tỏ ra, lòng Thần Nam đau như dao cắt, gào lên: “Nãi nãi... con không muốn như vậy. Con muốn họ phải trả giá.”

430. Chương 431: Đến Gần Hủy Diệt

Nỗi đau xen lẫn sát ý lan khắp không trung.

Khí tức của hắc suy nhược dần, Đại tỏ và Nhị tỏ lại vô tình lạt thủ, bán hồn cũng sẽ tan nát.

Hoàng kim chung che kín thiên địa, kim quang sáng rực, lấp lánh, vây chặt khu vực này thành một phiến tuyệt vực!

“Vì sao lại thế, sao lại không phá được số mệnh?”

Nữ tử đang quỳ khóc ra huyết thủy, thanh âm thê lương phiêu đảng khắp thiên địa, mắt chồng rồi con trai, cả cháu cũng bị giết, tim bà tan thành vô số mảnh.

“Chồng, con ta rồi hôm nay đến tôn nhi...”

Thần Nam hệt như đại bàng gãy cánh, liên tục vung tàn dực giãy giụa giữa đất trời. Tuy đã vô lực nhưng không chịu buông xuôi.

“Tổ mẫu mau đứng dậy, cháu không muốn người như thế.” Thần Nam bi phẫn, đối diện với Đại tổ và Nhị tổ vô tình, hấn đâm cứng Tam tổ, gầm lên: “Ta làm thiên cổ ác nhân, trước khi chết phải kéo theo một tên bằng không sao đáng là kẻ khi sư diệt tổ.”

Mục quang Đại tổ lạnh tanh, không hề có chút tình cảm nào: “Người còn cơ hội sao?” Đoạn dùng tuyệt thế đại thần thông phát ra một đạo thần quang nhập vào hồn phách Tam tổ, bảo vệ cho lão.

Thần Nam dùng phương thiên họa kích đâm vào linh hồn Tam tổ, lùi lại, cười lạnh lẽo: “Đều là các người bức ta, hiện tại ta đã cùng đường.”

Hấn ngửa mặt gầm vang, thanh âm vạch ngang bầu trời khiến kim chung vang lên những tiếng ong ong, sát khí lan tỏa.

“Dem ma hồn cho Viễn tổ, chi bằng ta tự nuốt lấy. A...”

Hấn gầm lên gần như điên cuồng, trong linh thức lóe sáng, một hồn ảnh khai phá trùng trùng mê vụ, bay ra ngoài thế giới hiện thực.

Cũng giống hệt Thần Nam.

Nhưng hồn ảnh không có linh thức dao động, hoàn toàn do vô tận chiến lực ngưng tụ thành.

Đó là ma tính và Thái Thượng Thần Nam bị đánh tan. Ma tính bị bản thể quét sạch linh thức, bảo tồn lại hồn lực, vốn định tìm cách chiết trung hiến cho viên tổ. Nhưng việc xảy ra hôm nay khiến hấn tắt lịm cõi lòng.

Ma khiêu chấn thiên!

Chiến hồn vỡ tan, linh lực vô tận chảy hết vào bán hồn của Thần Nam, đồng thời rút sạch linh khí trong hoàng kim chung đưa vào thể nội hấn, huyết nhục tan nát lại ngưng tụ, bán hồn dính trên phương thiên họa kích cũng quay về.

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, một Thần Nam vượt hơn cảnh giới đỉnh cao sống lại như hỏa phượng hoàng.

Thiên giai chiến hồn vỡ tan, hóa thành linh lực quay về bản thể, đồng thời bước lên tầm cao mới.

Tuy bán hồn không còn quán lấy Tam tổ nhưng bản thể Thần Nam lại chộp lấy cổ linh hồn lão, giữ chặt trong lòng tay.

Thần quang được Thần lão đại đẩy vào thể nội Tam tổ vị bức ra, tan tành trên không, hóa thành điểm điểm tàn quang, vĩnh viễn tan biến trong hư không.

“Gào...”

Thần Nam lộ vẻ vẻ điên cuồng, cổ Tam tổ sắp bị hấn bẻ gãy, sức mạnh bản nguyên của thời không sắp được tung ra, đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức cũng sắp được thi triển.

“Không được làm càn.” Nhị tổ biến sắc, bật lên tiếng kêu, lão cảm giác được sát ý của Thần Nam, sợ hấn đang lúc cuồng nộ sẽ hạ sát thủ.

“Người nói gì?” Giọng Thần Nam lạnh tanh.

“Cụp.”

Đệ nhất thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức xuất ra, một cánh tay của linh hồn Tam tổ bị đánh gãy.

Đại tổ lạnh tanh như lòng giếng, mắt xạ ra hai đạo lãnh điện, ngưng thị vào Thần Nam, lạnh lùng cất tiếng:

“Bỏ y ra.”

“Ta không bỏ thì sao?” Giọng hần cũng lạnh lùng, vô cảm không kém.

“Cúp.”

Một cánh tay khác của Tam tổ lại bị bẻ gãy, hóa thành điểm điểm linh khí, tiêu tán trong không trung.

Thần gia Tam tổ sắc mặt anh ác cùng cực, vết thương từ linh hồn khiến lão thống khổ cực điểm. Nhưng bản thể Thần Nam hút linh lực của ma tính xong, thực lực tăng thêm một mức, lại dùng sức mạnh bản nguyên của thời không triệt để áp chế lão không thể động đậy, lão cũng không muốn kêu gào trước mặt tiểu bối.

Nhị tổ quát lớn: “Người không để tâm đến người trong chi mình sao? Người làm thế sẽ có bao nhiêu người bồi táng theo?”

“Kết cục đã được sắp sẵn, ta không làm thế cũng cải biến được con mẹ gì?” Thần Nam rít lên, đánh gãy chân trái Tam tổ. Linh khí tiêu tán vào hư không, quang vụ dày đặc khiến Thần Nam toàn thân nhuộm máu trông càng đáng sợ, thân thể tự lại phát ra sức mạnh phản nộ của linh hồn hần.

Đại tổ lại khôi phục thần sắc lạnh lẽo vô tình, phi thường bình tĩnh nói: “Được, người giết hần đi, sau này ta thu thập tàn hồn của hần, cùng với người nữa, hiến hết cho Viễn tổ.”

“Đại tổ...” Nhị tổ rung động trong lòng, kinh hoàng nhìn sang thân ảnh anh tuấn, lạnh lẽo kia, không ai hiểu được nét tàn khốc và vô tình của Đại tổ như lão.

“Người nói gì?” Thần Nam không buồn để ý, đệ nhất thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức quả quyết xuất ra, đánh tan một chân của Tam tổ.

“Hài tử, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa.” Bên ngoài hoàng kim chung, tổ mẫu của hần đứng dậy, đến bên thần chung, nhìn qua lớp chuông trong suốt, truyền âm: “Con ngàn vạn lần không nên làm thế, bằng không cả đời này sẽ bị hủy. Đừng vì nhất thời thống khoái mà gây ra những chuyện hối hận cả đời.”

“Tổ mẫu lùi lại đi.” Thần Nam không lay động, bái lạy tổ mẫu rồi quát vang với Đại tổ: “Mở hoàng kim chung!”

“Ta nói rồi, không cần uy hiếp ta, cứ việc giết y.” Đại tổ vô cùng lạnh lùng, bình tĩnh đến đáng sợ

“Giết.” Thần Nam gầm vang, nháy mắt đã chấn tan linh hồn Tam tổ.

“Hài tử mau dừng tay.” Tổ mẫu hần tuy vẻ ngoài cực kỳ trẻ trung tú lệ, song lúc này tỏa ra uy nghiêm cực độ, truyền âm: “Không nên tuyệt tình, họ có thể nhưng con không thể. Làm việc gì cũng nên bớt lại một chút đường lùi. Con có thể phế tu vi của ông ta nhưng không được diệt linh thức.”

“Tổ mẫu, con...” Thần Nam xé tan Tam tổ, điểm điểm linh thức phiêu đảng trước mặt hần, bàn tay nắm lấy đầy thống khổ.

“Hài tử nghe ta đi, mau dừng tay.” Tổ mẫu tựa hồ nóng nảy, truyền âm gắt: “Ta chỉ muốn tốt cho con, nếu con diệt linh thức của ông ta, ta đành tự tuyệt trước.”

Về mặt bà diện rõ nét kiên quyết, ngọc thủ để lên trước ngực.

“Tổ mẫu, con nghe người.” Thần Nam lẽ nào không hiểu khổ tâm của bà nhưng giờ hần không diệt Tam tổ, liệu đối phương có chịu bỏ qua? Hần đã là hung nhân thập ác bất xá, còn thoát được tội danh sao? Không thể nào. Để lại chút đường lùi làm gì...

Hần tuy chưa triệt để diệt Tam tổ nhưng đã phá hết chiến hồn, lại dùng trảo miết vào linh thức.

Thần gia Tam tổ gần như bị phế, muốn khôi phục công lực không biết cần bao nhiêu năm mới xong.

Thần lão đại đích xác là một nhân vật vô cùng đáng sợ, lạnh lùng nhìn tất cả xảy ra, Nhị tổ lại lộ rõ vẻ cuồng bạo.

“Đợi ta xuất thủ hay người tự tuyệt?” Thần lão đại tiến lên, lão không cần phải e dè gì nữa.

“Nhu nhược tự tuyệt ư? Không phải Thần Nam ta, chỉ có thể chiến tử.” Hần cầm phương thiên họa kích tan tành gầm lên: “ Bao nhiêu năm nay các người không làm gì được phụ thân ta, hôm nay ta quyết chiến tử cùng các người.”

Lộ sứ ngại gì miệng giềng, đại tướng tránh sao khỏi chết trận, đó là số mệnh. Con đường của cường giả quy về chiến tử! Thần Nam ngênh ngang đối diện với Thần lão đại.

“Ta không làm gì được phụ thân ngươi?” Nhắc đến chuyện này, Thần lão đại có vẻ phi thường kích động, cuối cùng cũng lộ ra nộ ý: “Hắn bị chúng ta đánh tan vô số lần nhưng sinh lực cực mạnh, công phu chạy trốn quá cao nên thoát được.”

Thần Nam biết lời Thần lão đại là thật, phụ thân hắn thần ma lưỡng phân, vĩnh hằng bất diệt, có lẽ vì nguyên nhân đó mà tránh thoát trư sát khỏi tay mấy vị lão tổ.

Thần lão đại khôi phục bình tĩnh rất nhanh, vung ma trảo khổng lồ chụp lấy Thần Nam.

Thân kích dài ngàn trượng tỏa quang mang vạn trượng bổ vào cự trảo!

“Choang.”

Tiếng kim thuộc va nhau choang choảng, vang khắp chân trời, bên ngoài hoàng kim chung liên tục rung lên.

Thần lão đại không mấy may lay động, Thần Nam bị văng đi, phương thiên họa kích trong tay vỡ tan, bắt đầu từ lưỡi lân xuống cán, toàn cây kích tan nát.

Thần lão đại quả đáng sợ.

Thần Nam chưa từng coi thường vị Thần gia Đại tổ này, hắn cho rằng lão không kém hơn Ma Chủ, còn lợi hại hơn cả Thần gia bát hồn, tuy tư chất không bằng bát hồn nhưng đã tu luyện rất nhiều năm tháng, lại tham dự cả trận Thái cổ đại chiến thảm liệt. Lão được coi là một trong những siêu cấp cường giả ít có trong thiên địa luôn duy trì được cảnh giới đỉnh cao, thực lực không thể dò nổi.

“Kết thúc thôi.” Thần lão đại bình tĩnh nói xong, lại chậm rãi giơ tay lên.

“Ta không còn sợ sống chết nữa, có chết cũng phải đánh tan hồn lực, không để lại cho các ngươi.” Thần Nam biết rõ không địch nổi nhưng chiến ý vẫn ngùn ngụt.

“Choang.”

Hoàng kim chung vang động, tổ mẫu hắn đập đầu vào chuông, thê thảm gào lên: “Cầu xin lão tổ, con không muốn mất nốt người thân nhất thứ ba...”

“Hừ.” Đại tổ hừ lạnh, kim chung mãnh liệt rung lên, thân thể tổ mẫu Thần Nam bị hất đi ngàn trượng, liên tục phun máu.

Nhưng bà vẫn cố lắc lư đứng dậy, bò qua không trung tiến tới, lặp lại câu vừa rồi, thần tình vô cùng bi thiết.

Lòng Thần Nam như dao cắt, không biết nói gì, chỉ đành công kích.

“Ta cho ngươi xem Thần gia tuyệt học chân chính.” Đại tổ hừ lạnh, thò cưỡi tra ra, hóa thành hung ma khổng lồ toan nuốt gọn Thần Nam.

Thần Nam chiến ý xung thiên, gầm lên thê lương: “Đốt lên tấm thân bất tử của ta, hòa tan bất diệt hồn, dòng chiến huyết chảy ra...”

Tiếng hú vang trời, lời lẽ hùng hồn, chiến ý cao vút nhưng con cháu Thần gia tụ tập ngoài xa lại cảm giác nổi niềm thê lương, ai nấy chăm chú nhìn vào tấm thân và chiến hồn rừng rực cháy trong hoàng kim chung.

“Hôm nay ta trả lại xương máu cho Thần gia.” Phương thiên họa kích tan nát, tấm thân và chiến hồn của Thần Nam rừng rực cháy, quả như hắn nói, chiến huyết thẩm ra ngoài làn da, khắp trời đỏ rực.

“Chết ta cũng không lưu lại hồn lực cho các ngươi. Dùng sinh mệnh đấu với các ngươi một phen.” Thần Nam gầm vang trong làn máu lửa, sinh mệnh chi quang được châm ngòi, đẩy lên linh lực khắp trời, lao vào Đại tổ.

Thần sắc Đại tổ lần đầu biến hóa.

“Ầm.”

Thần Nam đốt cháy sinh mệnh, đập vào Đại tổ, hoàng kim chung lắc lư, phảng phất tan vỡ đến nơi.

Đại tổ bị hất bay đi.

Huyết quang rợp trời, chiến hồn chi hỏa ngùn ngụt, thân thể tan nát của Thần Nam được sinh mệnh chi quang bao phủ, lay động cả hoàng kim chung đập vào Nguyệt lượng.

“Thí tổ hay giết các người có tác dụng gì? Hôm nay đốt sạch linh hồn và máu để Viễn tổ cùng ta hủy diệt.”

431. Chương 432: Niết Bàn

Linh hồn và thân thể cháy rừng rực, chiến huyết sôi lên, hóa thành sinh mệnh chi quang sáng chói, chiếu rọi vùng trời.

Thần Nam kéo theo hoàng kim chung, khí thể thôn sơn hà, lao vào ma ảnh trên Nguyệt lượng.

Sinh mệnh chi hoa sáng lên, linh hồn chi hỏa cháy bùng, trong thời khắc bi tráng nhất, tiếng rống của Thần Nam vang khắp tam giới.

Tàn phá thế giới, Thiên giới, Nhân gian đều nghe thấy tiếng gầm: “Đốt cháy linh hồn cùng máu ta, hủy diệt theo Viễn tổ.”

“Giết.” Thần lão đại cảm giác vô cùng phẫn nộ, điên cuồng công kích sinh mệnh chi quang, định ngăn cản.

Thần lão đại đáng sợ.

Hung diễm ngút trời, vô tận ma quang vùi lấp sinh mệnh chi quang, ánh sáng chói lọi tắt ngúm.

Nhưng trong lúc tắt cả ảm đạm đi, Thần Nam lại gầm vang, hào quang sáng bùng, đẩy lùi tử vong ma quang, hoàng kim chung xuất hiện những vết nứt như sứ rạn, đoạn vang lên tiếng nứt vỡ.

Trong hoàng kim chung, năng lượng nguyên bản điên cuồng tràn lan, như sóng Đông Hải vỗ bờ, năng lượng quét qua thiên địa. Thần Nam như phượng hoàng từ đồng lửa sống lại, kéo theo cơn bão lao vào ma ảnh vạn trượng.

“Soẹt.”

Chân trời xuất hiện khe nứt hỗn độn, bị năng lượng cuồng bạo oanh kích, lại tiếp tục nứt vỡ, thiên địa lay động, thời khắc thể gian sụp đổ cơ hồ đang tới.

Hắn muốn cùng hủy diệt với Viễn tổ.

Sức mạnh bản nguyên của thời không phát huy tới cực hạn, dù Thần lão đại tu vi kinh thiên, chấn cổ thước kim cũng khó lòng ngăn nổi Thần Nam đang phát cuồng. Lúc này hắn chỉ còn niềm tin, quyết hủy diệt được vạn ma chi nguyên.

“A...” Thần Nam uy động tam giới, thể lan khắp chín tầng trời, dấy lên vô số hào quang sáng rực, đập vào ma ảnh.

“Gào...” Tổ ma gầm vang lục giới. Thần tổ tàn hồn, tựa hồ có đôi chút ý thức, phát ra vô tận ma khí, từ Nguyệt lượng truyền đến tận Thiên giới. Thiên địa tối tăm, cả thế giới chìm trong hắc ám.

Trên Nguyệt lượng, ánh lên đôi tròng mắt xanh biếc to lớn như hai mặt hồ sâu thẳm. Viễn tổ từ từ mở mắt. Ma quang quét qua chân trời, hư không tan tành, từng khe nứt hỗn độn trải ra các nơi trên Thiên giới.

Đồng thời, Viễn tổ thống khổ lắc lư ma thể, thiên địa rung chuyển, không gian quanh Nguyệt lượng bị hủy diệt, hóa thành hỗn độn.

Ở ngực Viễn tổ, sinh mệnh chi quang cháy sáng tựa hồ sắp phá tan thân thể lão.

“Giết.” Thần lão đại lao vào lồng ngực Viễn tổ, quát vọng ra: “Viễn tổ chưa hoàn toàn tỉnh lại, mau bảo vệ người.”

Nhị tổ theo lão vào, còn Tứ tổ và Ngũ tổ nghe lệnh, tăng tốc nhưng tất cả đã muộn, ngực Viễn tổ bị sinh mệnh chi quang xé nát. Máu và linh hồn Thần Nam như thiên đao sắc lẹm, hủy diệt mọi ngăn trở.

Hồn phách Viễn tổ bị đào một hốc lớn.

Thần lão đại đuổi tới, dùng hủy diệt chi quang bao phủ Thần Nam cùng làn sinh mệnh chi quang đang ảm đạm dần.

“Ta xem ngươi còn chạy đi đâu, tên tiểu bối đáng chết, chà đốt hết linh lực cũng không chịu phụng hiến cho Viễn tổ...” Thần lão đại ngửa mặt gầm vang, đoạn cất giọng lạnh tanh: “Ngươi hủy diệt rồi, sẽ dễ nhử tử và nữ nhi của ngươi thay thế, sẽ có lúc phụ thân ngươi tới. Ta đợi hẵn lâu rồi, nhưng không ngờ hẵn không vội đến cứu ngươi.”

Sinh mệnh chi quang của Thần Nam sắp phá diệt, cất giọng vô cùng hư nhược: “Ngươi quá tự phụ, không phải ai cũng coi việc của Thần gia là đại sự tại thời khắc Lục đạo hủy diệt, Thái cổ chư thần sẽ quay lại, họ có việc trọng yếu hơn cần thực hiện. Ta, chỉ dựa và bản thân, chết thì chết, không có gì ân hận.”

Linh quang của hãn dần tan ra, Viễn tổ tựa hồ tỉnh lại, cuồng khiêu chấn thiên, uy lực bùng phát, bọn Thần lão đại cũng bị hất bay đi.

Cùng lúc, Thần ma đồ vẫn giới bị Thần tổ từ thể nội Thần Nam bay ra, ngăn cách hãn và Viễn tổ.

Hai mắt Thần lão đại xạ ra lãnh quang, từ phía trước Viễn tổ lao bổ vào Thần Nam. Thần ma đồ như một tâm thuần bài khổng lồ đập mạnh tới, “Ầm”, Thần lão đại bị hất văng đi.

Thần tổ không hiểu do ý thức hay bản năng sai khiến, ma trảo che kín đất trời, chụp lấy Thần Nam và Thái cực đồ.

Thần ma đồ điên cuồng quay tít, sinh mệnh chi quang của Thần Nam hình như bị kích phát hung tính, hỏa diễm sắp tắt lại cháy bùng.

“A, sao lại thế?” Thần lão đại lần đầu tiên gầm lên kinh hãi.

Không hiểu sao, linh hồn chi quang của Thần Nam càng lúc càng sáng, Viễn tổ không hút nổi linh lực tàn dư của hãn, ngược lại bị hãn nuốt chửng ma trảo và hồn lực.

“Xảy ra chuyện gì, sao lại thế?” Nhị tổ cũng kinh hãi gầm lên.

Không hiểu từ bao giờ, mấy gốc dây mây xanh biếc từ Thần ma đồ chui ra, thần quang sáng rực bao phủ một nam tử giống hệt Thần Nam, từ trong Thái cực đồ rơi xuống.

Như quả chín đến lúc rụng.

Dây mây kỳ dị kết thành một Thần Nam khác.

“Ầm.”

Bên ngoài, bản thể Thần Nam sáng rực sinh mệnh chi quang, thoáng chốc đốt rụi dây mây, Thần Nam từ Thần ma đồ rơi ra bị chấn tan, hóa thành điểm điểm quang mang tan vào linh hồn chi hỏa rực cháy, chiến hồn chi quang nóng bỏng càng lúc càng sáng.

Nhưng mớ thần hỏa không hề tắt, không đốt cháy sinh mệnh chi năng mà hút lấy hồn lực của Viễn tổ.

Chuyện này... Thần Nam cũng không hiểu.

Hãn chỉ biết Thần Nam bị dây mây bao phủ xuất sinh từ Sinh Mệnh nguyên tuyền, nhưng trước đây không rõ lai lịch, không ngờ lúc y tự hủy lại cứu tính mệnh mình, hơn nữa còn hút hồn lực của Viễn tổ.

Tựa hồ không phải y cố ý thanh toán Viễn tổ, mà do bản năng hút lấy bát phương linh khí, có điều hồn lực của Viễn tổ dày đặc, đương nhiên trở thành đối tượng bị hút.

Sinh mệnh chi hỏa ngày càng sáng.

Lúc này, hãn thật sự hiểu được ý nghĩa chân chính của dự hỏa trùng sinh!

Cơ thể đã hủy diệt, tái tạo lại ngay trong ma trảo của Viễn tổ, những gì cần thiết đều lấy từ lão.

Điên cuồng hút lấy hồn lực.

Thần lão đại và Thần lão nhị gần như phát điên.

Vạn trượng chiến hồn chi hỏa cháy rực, Thần Nam lao vào thể nội Viễn tổ. Tất cả đã tan nát lại tái sinh, đồng thời hần hiểu được lai lịch của Thần Nam trong dây mây.

“Thần Nam” đó khi tan tành lại dung nhập vào bản thể, không còn tình cảm gì ngoài một tiểu đoạn kí ức: đó là một nửa linh căn của hần.

Vạn năm trước, hần được người ta chôn trong Thần Ma lăng viên, nửa linh căn này do Thần bí nhân rút từ thể nội hần, sợ trong quá trình hần sống lại bị sức mạnh vô danh hủy diệt, nên lưu lại một nửa hỏa chủng phục vụ.

Tinh thần chi lực của thiên địa, tinh hoa của Sinh Mệnh nguyên tuyến ngưng tụ qua vạn năm mà hạt giống linh hồn này ngấm trong linh tuyến.

Thần Nam hồi lâu không nói gì, hần mất hết một vạn năm? Không, một nửa linh căn đã thăng hoa trong thời gian đó.

Bây giờ song linh hợp nhất!

Ý nghĩa chân chính của dự hỏa trùng sinh là thế.

Cơ thể và chiến hồn được tái tạo, hần cảm giác được sức mạnh chưa từng có, dùng hồn lực của Viễn tổ bổ sung, tôi luyện bất diệt chi thể mới.

Niết Bàn trùng sinh.

“Gào.”

Thần Nam ngửa mặt gầm vang, sống lại trong thân thể Viễn tổ.

Thái cực Thần ma đồ quay tít quanh hần, ngăn bọn Thần lão đại và Nhị tổ.

Hai mắt Thần lão đại đỏ lôm như máu, mái tóc dựng đứng, cơ hồ phát cuồng, vẻ lãnh tĩnh trước kia tan biến.

Chiến hồn chi lực của Viễn tổ, sao lại thành toàn cho tên hậu bối này?

“Giết.” Lão gầm vang: “Giết hần cho ta.”

“Viễn tổ, người mau tỉnh lại.” Nhị tổ điên cuồng gầm lên: “Viễn tổ, người mau tỉnh ngủ đi.”

Hai mắt Viễn tổ tuy mở ra nhưng hình như thiếu linh trí, chưa đạt đến điều kiện tỉnh lại.

Thần Nam biến hóa trong lúc tuyệt vọng, sống lại trong tử cảnh.

Chiến hồn chi quang sáng lòa thiên địa, cháy lên trong thân thể Viễn tổ, thân thể hần mới sinh ra, cơ hồ phá tan thân thể Viễn tổ như phá kén.

Con cháu Thần gia quan chiến ngoài xa ngơ ngẩn, trùng sinh kiểu đó là thế nào?

Lẽ nào việc Viễn tổ sống lại chỉ là lời đồn? Hậu nhân... sẽ mượn Viễn tổ chi thể trùng sinh!

“A...” Thần lão đại khiêu chấn thiên, dùng thông thiên đại pháp lực chiêu hồn tụ phách! Thiên địa vang lên tiếng quỷ khóc sói gào, tụ tập vô số chiến hồn. Thần lão đại quả đáng sợ, lão phá tan mọi mộ huyết của các bậc tiên hiền Thần gia, tàn hồn của mọi tộc nhân đã chết bị ngưng tụ lại.

Lúc này lão như cái thế ma vương, sử dụng mọi cấm kị thủ đoạn, đẩy hết chiến hồn tan nát vào Thần gia Viễn tổ.

“Viễn tổ mau tỉnh lại.” Mái tóc tung bay cuồng loạn, ngẩng lên gầm vang.

Toàn bộ hồn phách nhập vào thể nội Viễn tổ, hai mắt lão quả nhiên lóe hào quang.

“Chưa đủ.” Thần lão đại gầm lên điên cuồng, vô tận tử quang trải ra thình không, thi triển cấm kị đại thần thông nghịch thiên, lão... ngưng tụ linh hồn vỡ nát của Tam tổ, đồng thời ma trảo đáng sợ kéo linh thức Tam tổ lại.

“Đại tổ...” Linh thức Tam tổ rung động, hoảng sợ nhìn Đại tổ đang lộ vẻ nanh ác.

“Để Viễn tổ quay về, người hi sinh cho gia tộc.” Đoạn Thần lão đại xuất ra tuyệt diệt thủ đẩy tàn linh và toái hồn Tam tổ vào thể nội Viễn tổ.

“Gào.” Viễn tổ ngẩng lên gầm vang, song mục âm u sáng chói hào quang sinh động, tựa hồ thật sự sống lại. Thần Nam mới trùng sinh không hút được sức mạnh của Viễn tổ nữa mà Thần ma đồ bị khốn trong thân thể Viễn tổ.

“Hay lắm.” Thấy tất cả nghịch chuyển, Thần lão đại cười lên điên cuồng.

Nhị tổ đứng bên rung động.

“Nhưng, vẫn chưa đủ.” Thần lão đại nói ra câu này khiến người Thần gia đều biến sắc.

Mục quang âm u nhìn vào Tứ tổ, lạnh lùng nói: “Viễn tổ cần người... để trở về.”

Tứ tổ không kịp nói gì, tử vong chi quang hùng hồn chụp xuống Tứ tổ. Trong lúc bất ngờ, ông ta muốn tránh nhưng sau cùng lại buông xuôi...

“A...” Thần Nam ở trong thân thể Viễn tổ nhìn thấy tất cả, gầm lên phẫn hận, chuẩn bị phá tan để xông ra. Ngũ tổ bị thương cực độ, trơ mắt nhìn Tứ tổ bị chấn nát, nhập vào Viễn tổ chiến hồn.

“Gào...”

Tiếng gầm vang vọng khắp lục giới.

Thần gia Viễn tổ từ từ tỉnh lại.

Nhưng cường giả mạnh nhất thiên địa nghe thấy tiếng gầm đều nhú mào.

“Ha ha...” Thần lão đại cười cuồng dại.

Thái cực đồ điên cuồng xoay chuyển, chống lại sức hút từ Viễn tổ, đồng thời trên không đổ xuống một đạo lãnh điện, nhập vào thân thể Viễn tổ.

Độc Cô.

Quả nhiên là thí thiên hung khí!

Thần Nam chớp lấy hung khí một cách vô cùng tự nhiên, cảm giác vô hạn bí ý!

Hắn gầm lên giận dữ, vung Độc Cô phá tan thân thể Viễn tổ xông ra.

Sống lại trong thân thể Viễn tổ. Có lẽ đó là ý nghĩa chân chính của niết bàn trùng sinh.

Thân thể Viễn tổ tan tành nhanh chóng hợp lại, rít lên lãnh lút, chụp lấy Thần Nam. Vô tận hủy diệt chi quang bùng phát khắp thiên địa, cả thế giới lại xuất hiện thêm mấy khe nứt hỗn độn.

Thần ma đồ chặn Viễn tổ lại, Thần Nam vung Độc Cô lao vào Thần lão đại.

“Boong.”

Tiếng chuông du dương vang lên, chiếc kim chung khổng lồ trù xuống, chụp Thần Nam vào trong.

“A...” Thần Nam phẫn nộ gầm lên, mái tóc tung bay cuồng loạn, phát ra vạn trượng ma quang, vung Độc Cô đánh mạnh vào hoàng kim chung.

“Phập.”

Độc Cô xuyên qua.

Như cắt qua bùn đất, Độc Cô cắt nát hoàng kim chung.

Thần lão đại gần lên phần nộ, dẫn Nhị tổ xông tới, cùng Viễn tổ áp chế Thần ma đồ, bàn tay khổng lồ bổ xuống.

Thần Nam bay lên, lách tránh Viễn tổ đang dần tỉnh lại, sát khí xung thiên, lao vào Thần lão đại và Nhị tổ.
“Giết.”

Thiên địa rung chuyển.

Trận chiến ngoài Nguyệt lượng châm ngòi cho cả Thiên giới và Nhân gian. Thiên địa tan vỡ, không gian không ngừng phá toái, đại hủy diệt bắt đầu.

Trong lúc tận thế giáng xuống, Thần Nam và Thần lão đại quyết sinh tử.

Viễn tổ chưa hoàn toàn thức tỉnh, Thái cực đồ phá được ngăn trở của cự trảo, hất Thần lão đại văng đi. Thần Nam quảng Độc Cô cắm vào lão.

Thí thiên hung khí!

Thần lão đại bị xé toang ma thể, vạch thành quỹ tích hoàn hảo, bay đi như dải sáng, vượt khỏi quyền khống chế của Thần Nam, lao vào thiên địa đang tan vỡ.

Thái cực đồ cũng bay theo.

“Quay về với chủ nhân thực sự của các ngươi sao?” Thần Nam hơi thất thần đoạn lăm bầm: “Tất cả đều không phải của ta, phải dựa vào chính mình...”

“Tổ mẫu...” Hấn chạy tới nhưng bị tiếng quát ngăn lại: “Cháu mau đi đi, vĩnh viễn đừng quay về nữa.”

“Tổ mẫu, để cháu mang người theo.”

“Không, ta không thể đi được. Sẽ thành gánh nặng cho cháu. Mau đi đi, không cần lo lắng gì, đến nơi có các thiên giai cao thủ, Lục đạo tan vỡ, chỉ khi thiên giai cao thủ tụ lại cùng nhau mới có cơ hội sống sót. Cháu mau đi tìm cơ hội sống, nếu còn chần chừ, ta sẽ tự tuyệt ngay.”

Thần Nam bay lên, lòng đầy giận giữ, lao về phía Đại tổ mới bị xé toang, triển khai đòn công kích cuồng bạo nhất, lại biến lão thành vô số mảnh. Lúc ma trảo của Viễn tổ và nhị tổ công tới, hấn lại bay về phía thiên địa đang tan ra.

“Thái cổ chư thần quay về sao? Ta phải đi đâu?” Hấn không hòa mình vào vùng hỗn độn.

Đại tổ phần nộ gầm vang khắp thiên địa.

“Lục đạo tan tành, thiên địa đều hủy, ai trợ giúp tên nghiệt chủng thí tử độ quá hủy diệt đại kiếp, Thần gia sẽ quyết cùng kẻ đó sống chết đến cùng.”

432. Chương 433: Chư Cường Xuất Hiện

Hoa cốc mỹ lệ, gò đồi rực rỡ, núi rừng phong quang... tất cả đều tiêu tan. Những gì tươi đẹp trên mặt đất mệnh mang đều triệt để hủy diệt!

Ánh sáng hỗn độn vô cùng vô tận trải ra, thiên địa nứt toác, từng vết nứt ngàn dặm chia cắt đại lục thành mười mấy phần.

Một trường tai nạn kinh hoàng, vô tình đại kiếp.

Tất cả đi đến tận cùng, chúng sinh tận hủy. Cảm giác trầm trọng lan tràn thiên địa, phảng phất có đôi hắc thủ vô tình đang dụng lực xé toang thiên địa.

Sơn hà, làng xóm đều tan thành mây khói.

“Àm.”

Thiên địa lay động, ngàn vạn sinh linh điêu linh, một phần của đại lục hoàn toàn tan nát.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thể giới, vốn có vô số không gian thông đạo đang nối nhau, lúc tận thế giáng xuống, đều vỡ tan, nơi tam giới giao nhau bùng lên hỗn độn thần quang, trở thành tử vong chi nguyên, hủy diệt hết sinh linh quanh đó.

Mặt nhật hạo kiếp!

Thiên địa gầm gào.

Chúng sinh cũng gào khóc, bách tính khắp Nhân gian đều chìm trong hoảng loạn, gần như suy sụp, trường tai nạn xưa nay chưa có giáng xuống khiến họ không biết trốn vào đâu.

Thần Nam từ Nguyệt lượng tiến vào Thiên giới, rồi trực tiếp về Nhân gian, được chứng kiến cảnh tượng tận thế.

Hắn có cảm giác ngột ngạt trước cảnh thiên hôn địa ám, đại phá diệt chân chính chưa thật sự bắt đầu, đây mới là khai màn.

“Vì sao lại thế này, lẽ nào mọi người đều diệt vong?” Hắn ngẩng lên gầm hét.

Lời đáp là thiên phạt đã lâu không thấy. Tia sét khổng lồ từ vô tận hỗn độn đánh xuống.

“A...”

Hắn gầm lên giận dữ, lao vút lên đánh tan thiên phạt, lặn vào vùng hỗn độn, toan dẹp hết mọi ngăn trở, tìm ra diệt thế nguyên hung.

Trong đó không có gì, ngoài một không gian thông đạo do hắn mở ra.

Hắn nhìn xuống mặt đất mệnh mang, chúng sinh giãy giụa mà lòng dâng lên nỗi niềm vô lực bi thương, Thiên muốn diệt thế, ai ngăn nổi?

“Thái cổ chư thần quay về? Họ ở đâu, có thay đổi được tất cả không?”

Trước mắt chỉ có Thái cổ chư thần hùng mạnh mới có thể khiến thế giới đang hủy diệt thay đổi.

“Đi đâu? Đi đâu?” Thần Nam gầm lên, vừa phản khởi Thần gia, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Lục đạo sắp tan vỡ, những người từng là thân nhân thành cừu nhân, bằng hữu xưa kia ở đâu.

Con đường phía trước mệnh mang, không biết về đâu, bản thân hắn không chắc còn sống nổi, nói gì những người đó. Nếu sau đại phá diệt, người quen chết cả, thế giới cô tịch này còn ý nghĩa gì?

Hắn không do dự bay về phía Thần Ma lăng viên, từ khi sống lại, đó là nơi trọng yếu với hắn, mỗi lúc không thể quyết định được đều tìm về.

Thiên địa vạn vật tan vỡ lướt qua dưới chân hắn, lúc đến Thần Ma lăng viên, hắn ngây người, lăng viên còn đâu?

Mọi mộ bia mất bóng, chỉ còn lại cây Tuyết Phong dày đặc.

“Ầm.”

Thiên địa nứt vỡ lan tới tận đây, khe nứt kéo từng mảng cây Tuyết Phong chìm xuống, hoa rơi vô tận, phất phơ mang theo nỗi bi thương mệnh mang.

Thần Nam gầm lên, thân thể hóa thành một đạo thần quang, định tiến vào tổ mạch, không chừng Thần bí nhân còn ở đó, cả tàn khuyết thi thể hắn từng thoáng thấy.

Nhưng hắn lại thất vọng, dưới mặt đất không có gì, tổ mạch cũng không còn, nửa khúc thi thể và Thần bí thanh niên cũng vậy.

“Vì sao lại thế?” Hắn ngửa mặt gầm rống.

Không còn thời gian nữa, hắc bao về vùng núi ở miền trung Thiên Nguyên đại lục, nhanh chóng nhìn thấy tử vong tuyệt địa, nhưng trừ cảnh đổ nát và ánh sáng hỗn độn ra, không còn gì khác.

Ma Chủ vắng bóng, Vô Danh thần ma cũng đã đi, nơi đó thật sự thành tử vực, ánh sáng hỗn độn phá tan tất cả.

Trong lòng hắc đầu nhói, những gì từng có trên mặt đất chắc sẽ bị quét sạch khỏi dòng lịch sử, sau cùng chẳng còn gì. Vĩnh hằng cô tịch đáng sợ hơn hết.

Hắc cực tốc phi hành, mặt đất đang tan vỡ trôi lại phía sau, tiếng gào rống của chúng sinh vọng khắp thiên địa, ngày tàn tới khiến tất cả hoảng sợ cực điểm nhưng chỉ biết giãy giụa, gào hét.

Hắn đến ngoài Vĩnh hằng sâm lâm, vùng rừng nguyên thủy vẫn còn nhưng Tiểu lục đạo đã biến mất.

Hình như đó chỉ còn là một vùng rừng nguyên thủy, những thứ như Huyết hải đáng sợ và cả hoang mạc đều không xuất hiện.

“Nơi này đã tan biến... lẽ nào toàn bộ chủ nhân của Tiểu lục đạo đã quay lại. mang tiểu thế giới của mình đi?”

Trời đất mệnh mông, lòng hắc hoang mang không biết nên đi đâu.

Lời tổ mẫu còn vang bên tai, bảo hắn đi tìm thiên giai cao thủ cùng đối kháng hủy diệt đại kiếp, một mình ắt khó lòng sinh tồn.

Hắn tuy muốn tìm bằng hữu cũ nhưng trước mắt chúng sinh hoảng loạn, phân cách tại các giới, thiên địa lại vô cùng, biết tìm nơi đâu?

“Phải sống, nỗ lực mà sống sót.”

Hắn gầm lên, lần vào vòm xanh, xuất hiện tại Tây phương Thiên giới.

Trong Tây phương Thần Vực một thời phồn thịnh, giờ đang tan nát, chúng thần tụ tập lại, mọi nội thiên địa chật ních, những thiên giai cao thủ như Pháp Tổ, Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, Âm Ảnh ma thần đứng trên không che kín một vùng không gian tương đối bình hòa.

“Thần Nam người tìm người cùng độ kiếp chăng?” Pháp Tổ thấy hắc đầu tiên, lớn tiếng truyền âm: “Đáng tiếc, chúng ta đủ người rồi, không cần ngoại nhân gia nhập. Hơn nữa vừa nãy Nguyệt lượng vang lên tiếng ma khiếu kinh thiên động địa nói người là kẻ khi sư diệt tổ... loại người này Lục đạo nan dung!”

Pháp Tổ cười lạnh lùng, trong mắt cũng lạnh theo.

Hiện thực là thế, lúc quan trọng, những lớp mặt nạ không cần nữa, Pháp Tổ vốn có xích mích với hắc, giờ là lúc té nước theo mưa, thẳng thừng cự tuyệt.

“Mời người đi cho, đây là nơi của Tây phương chúng thần, người ngoài không được tự ý xâm nhập.” Hắc Ám đại ma thần trực tiếp trách móc.

“Mời người đi.” Thanh âm Minh Thần lạnh lùng cực độ.

“Ha ha... ha ha...” Thần Nam ngửa mặt cười vang, thế giới này quả hiện thực. Hắn quát lớn: “Ta không tìm các người đối kháng đại kiếp, cứ yên tâm. Dù khắp thiên địa không có thiên giai cao thủ cần ta gia nhập, mình ta cũng sống an lành. Hôm nay lão tử đến đây khiêu chiến. Lục đạo tan vỡ thì sao? Ta phải đại chiến với các người một phen, kiểm nghiệm tu vi tiến cảnh.”

Hắn không nuốt nổi lời lẽ của mấy tên này, các thiên giai cao thủ của Tây phương biến sắc, hiện tại là lúc chống lại thiên địa đại kiếp sắp giáng xuống mà tên điên này lại khiêu chiến họ, rõ ràng là trả đũa.

Ánh mắt Thần Nam sắc như lưỡi dao nhìn quanh.

“Giết.”

Không nói gì thêm, hắc hóa thành một đạo thần quang lao vào Pháp Tổ, một tuyên phá toái không gian, thiên địa lay động khiến không gian càng ngày càng nứt vỡ lớn hơn.

Pháp Tổ chưa kịp phát ra chú ngữ đã bị một quyền hất văng đi. Tuyệt đối cường thế, tu vi kinh nhân khiến y biến sắc.

“Loại khi sư diệt tổ như ngươi không có chỗ dung thân trên thiên địa, ở đây đâu cho phép ngươi làm càn.” Hắc Ám đại ma thần gầm lên, cùng Minh Thần phát ra tử quang chụp lên Thần Nam.

Hiện Thần Nam song linh hợp nhất, là thần hay ma đều do ý niệm, thấy tử quang rợp trời đổ tới, thần quang quanh mình thu liễm, tử vong khí tức tràn ra, đáng vẻ còn giống tử thần hơn Minh Thần, lao thẳng tới.

“Àm.”

Chưởng lực lay động sơn hà, liên tục giao kích với Hắc Ám đại ma thần và Minh Thần, vùng không gian Tây phương tổ thần duy trì ổn định xuất hiện từng khe nứt hỗn loạn, các thiên giai cao thủ vô cùng kinh hãi.

“Các ngươi là Tây phương tổ thần, tu vi sao tồi thế?” Thần Nam châm chọc.

Vụt, vụt.

Thêm hai nhân ảnh từ trong chúng thần bay lên, Hỏa Hệ tổ thần và Lôi Hệ tổ thần cùng bay lên, tức thì nghiệp hỏa vô tận và lôi quang lợi hại không kém thiên phạt tràn ra, chiếu sáng tầng không.

“Hóa ra Tây phương còn không ít lão bất tử.” Thần Nam không hề sợ sệt lao thẳng vào vòng vây của ngũ đại thiên giai cao thủ phe Pháp Tổ.

Bị ngũ đại cao thủ vây công mà hấn vẫn ung dung như đang tản bộ.

Sau khi niết bàn trùng sinh từ thể nội Viên tổ, cơ thể hấn ẩn chứa sức mạnh không tưởng tượng nổi, lần tái sinh này biến hóa bất ngờ, cộng thêm song linh hợp nhất khiến hấn khác hấn xưa, tu vi vươn lên tầm cao mới.

Các Tây phương thiên giai cao thủ động nộ, Thần Nam hung hăng công kích kiểu này sẽ hủy hết những gì họ khổ tâm gìn giữ. Trong lúc ai nấy nỗ lực sinh tồn trước khi đại phá diệt, hấn lại đến gây chiến.

Thần Nam dựa vào mẫn duệ phát giác, trong số chúng thần còn hai, ba thiên giai cao thủ chưa ra tay, tựa hồ đang bảo vệ gì đó, hấn cũng cảm ứng được nguyên khí dao động tinh thuần nhất ở chính giữa chúng thần.

“A...”

Hấn gầm vang, đánh tan lôi quang ngập trời, đối chưởng với Hắc Ám đại ma thần, vượt qua vô tận nghiệp hỏa, vượt luôn tử vong ngăn cách của Minh Thần, vận dụng sức mạnh của Thời Không bảo tàng, hóa thành một đạo ma quang lao xuống đất.

Chúng thần đại loạn, mấy vị thiên giai cao thủ đều biến sắc.

“Ngăn hấn lại.” Tất cả gầm lên.

Dưới đất quả nhiên có linh tuyến, thần mạch, linh căn do các thiên giai cao thủ dùng đại pháp lực kéo từ các nơi đến.

Thần Nam tổng ngay mấy linh căn vào nội thiên địa, rồi bay lên, không buồn ngoái lại.

“Chết tiệt, mấy linh căn mạnh nhất Tây phương bị hấn cướp rồi.” Pháp Tổ phản nộ gầm lên.

Các thiên giai cao thủ đều phẫn nộ.

“Giết hất. Nhất định phải giết hấn.”

“Chúng ta cử ra bốn người là đủ.”

Hỏa Thần thở dài: “Chúng ta có năng lực giết hấn nhưng phải là khi hấn không bỏ chạy, hiện tại còn đuổi được sao?”

Từ Tây phương Thần Vực vang lên tiếng gầm phẫn nộ, ai nấy bừng lên lửa giận.

“Sau đại phá diệt nếu hần may mắn sống sót, chúng ta sẽ diệt hần.”

“Các người yên tâm, ta sẽ sống sót, lúc đó ta sẽ chủ động đến bái hội.” Thần Nam ung ung thoát đi.

Từ Tây phương, hần lại sang Đông phương Thiên giới.

Đông phương chúng tiên phân thành hai phe, một là Thái Cổ Lục Tà mới quay về, còn lại là mấy vị Thái cổ Đông phương cường giả.

Nam Cung Tiên Nhi là một trong lục tà, thấy Thần Nam xuất hiện, định lôi kéo hần gia nhập nhưng bị Tuyệt Tình đạo tổ và Phá Diệt đạo tổ cực lực phản đối.

“Chúng ta không thu lưu loại khi sư diệt tổ.” Tuyệt Tình đạo tổ lạnh giọng trào phúng.

Phá Diệt đạo tổ càng cay độc: “Mời người đi cho, chúng ta không cần thêm thiên giai cao thủ gia nhập, không thấy lục tà tề tụ đủ sao?”

Thần Nam không ngờ Nam Cung Tiên Nhi còn niệm chút tình cũ nên không muốn gây khó cho nàng, hần lạnh giọng: “Tuyệt Tình đạo tổ, cả Phá Diệt đạo tổ, hiện tại ta khiêu chiến với các người.”

Bất kể hai người có đồng ý không, hần lao tới, hiện tại Lục đạo sắp tan vỡ, thực lực là chân lý rõ nhất, đối diện với lời trào phúng lạnh lùng, có lúc quyền đầu mạnh hơn đạo lý.

Ba dải hào quang quấn lấy nhau, thoáng sau Thần Nam tung chưởng đáng náy tay phải Phá Diệt đạo tổ, khiến nó tan biến như băng tuyết gặp hơi nóng.

“Trường các người có bản lãnh cuồng vọng, bất quá như vậy mà thôi.” Lời lẽ miệt thị khiến Phá Diệt đạo tổ khó chịu hơn bị giết.

“Bình.”

Một quyền đánh bay Tuyệt Tình đạo tổ, Thần Nam đứng ngang nhiên, xua xua tay: “Bất quá như thế là cùng.”

Lục tà kinh hãi, trừ Nam Cung Tiên Nhi, tất cả đều xông tới, Thần Nam lùi lại như bay.

Phe thiên giai cao thủ còn lại của Đông phương Thiên giới tuy chưa buông lời sỉ nhục nhưng thái độ cực kỳ lạnh lùng. Thần Nam đánh sau liền lui ngay.

Tuy công lực đại tiến, đánh bại những kẻ sỉ nhục hần nhưng hần không cười nổi, thiên địa mệnh mang, đâu là nơi dung thân? Hần trỗi lên cảm giác cô tịch khó tả.

Hần lại xuống Nhân gian giới, tốc độ nứt vỡ ngày càng kịch liệt, ngày hoàn toàn bị hủy diệt không còn xa, chúng sinh gào khóc không ngừng.

Đúng lúc đó, hần cảm giác áp lực hùng hồn, không gian vỡ tan, Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc không xuất hiện theo không gian chỉ môn mà trực tiếp phá tan không gian giữa hai giới.

Áp lực vô tận tràn khắp thiên địa, khe nứt hỗn độn xuất hiện, nơi y đến, địa vực hủy diệt, hóa thành ánh sáng hỗn độn trào lên.

“Sau cùng Thái cổ chư thần cũng quay lại.” Sở Tương Ngọc ngẩng lên hét vang, cái thể ma uy khiến Nhân gian giới rung chuyển, ma vân ngút trời, không ngoái đâu lại lao lên Thiên giới, tiến vào vô tận tinh không.

Đồng thời, ở vùng tàn tích Phong Đô sơn, không gian chỉ môn nổi đệ lục giới và Nhân gian sáng rực, hai thân ảnh cao lớn vượt giới tiến lên. Họ phát ra khí tức thôn sơn hà, phá tan ánh sáng hỗn độn của Nhân gian và Thiên giới, tiến vào vô hạn tinh không trên Thiên giới.

Cuối cùng Thần Nam cũng biết các cường giả mạnh nhất như đạo chủ Tiểu lục đạo đi đâu? Thái cổ chư thần sẽ xuất hiện tại tinh không, chiến trường sau cùng có lẽ ở đó.

“Àm.”

Không gian lại vỡ tan, một hắc phát thanh niên hiện thân phát ra ma khí ngùn ngụt.

“Phụ thân.” Thần Nam tăng tốc cực hạn, sau cùng thấy được thân ảnh ma tính Thần Chiến, cùng lên Thiên giới bay về tinh không rộng lớn.

Thêm một cỗ khí tức khiến Nhân gian giới rung lên, Thần Nam ngẩng đầu nhìn thấy một tấm Thái cực đồ khổng lồ mang theo Thần bí thanh niên từ Thần Ma lăng viên bay lên.

Thái cực đồ quả nhiên bị Thần bí thanh niên thu về.

“Gào.”

Ma khiêu chấn thiên, Bái Tướng đài xuất hiện nơi chân trời, thiên cổ Ma Chủ đứng trên nó, bay vào Thiên giới tinh không...

Lục đạo sắp đại phá diệt, ngày Thái cổ chư thần quay về, những cường giả mạnh nhất đều nghênh chiến.

433. Chương 434: Thái Cổ Chư Thần Quay Về!

Những cường giả mạnh nhất xưa nay đều xuất thế.

Họ từ các giới đến nhưng đã ngầm có thỏa ước từ trước, có những người mà Thần Nam biết như thiên cổ Ma Chủ, Thần bí thanh niên nghịch thiên trong Thần Ma lăng viên cùng đệ ngũ giới Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc. Có người hẳn không biết nhưng dựa vào tuyệt đại bá khí cũng nhận ra đó là cái thể cao thủ, tất cả đều bay lên Thiên giới tinh không.

Thần bí thanh niên sắp biến mất chợt Thần ma đồ sáng chói, mấy nhân ảnh rơi xuống khe nứt không gian rồi tan biến vô ảnh vô tung.

“Không Không... Vũ Hinh ... Thần Hi...” Thần Nam gọi lớn nhưng nhận ra đã muộn, khe nứt không gian hóa thành hỗn độn, họ đều lạc vào không gian vô danh, có thể đã lạc sang thế giới khác.

Hiện giờ, ngăn cách giữa lục giới không còn bất khả xâm phạm nữa, thiên giai cao thủ cũng đủ khả năng đánh tan tầng cách ly, thậm chí có nơi tồn tại khe nứt thiên nhiên.

Thiên uy chấn lục giới, chư cường đều xuất thế.

Thiên cổ Ma Chủ ngự Bái Tướng đài vừa khuất bóng, một bộ khô lâu cốt bay lên không, vừa phi hành vừa than thở: “Đúng là giày vò người khác, kẻ chết chắc như ta cũng phải xuất thủ.”

“Quý Chủ..” Thần Nam hét lên, bộ khô lâu bay cách không quá xa nên hắn chớp lấy cơ hội lao theo, gọi: “Ta muốn đi cùng ngài.”

“Không cần, chuyến này lành ít dữ nhiều.” Quý Chủ thông dong đáp: “Trò đùa của lão Thiên tai ác thật, quyết quét sạch sẽ, Lục đạo sẽ triệt để hủy diệt, những người như chúng ta không còn lại mấy ai.”

Đoạn không để ý đến phản ứng của Thần Nam, y tăng tốc, biến mất vào tinh không.

Các đại nhân vật đều đến thiên ngoại tinh không quyết chiến.

Cảnh tượng thê thảm ở Nhân gian quả không nở nhìn, trong ngày hủy diệt thế giới, chúng sinh nhỏ bé như con sâu cái kiến. Thần Nam không muốn ở lại thế giới bi thảm này, mà bay lên Thiên giới tinh không.

Lúc bay qua Nguyệt lượng, hắn cảm giác được áp lực cực mạnh, hồn phách Viễn tổ dao động kịch liệt, tuy chưa chấn chính sống lại nhưng đang dần thức tỉnh.

Bay lên tầng không cao vút, phóng mắt nhìn vô tận tinh không, các vì sao đang rung chuyển, liên tục rơi rụng, vỡ tan.

Theo truyền thuyết, vô tận tinh không là một tử vực, lúc xảy ra Thái cổ đại chiến, đây là chiến trường. Trận nghịch thiên đại chiến hủy diệt hết sự sống.

“Ầm.”

Một vì sao nổ tung phía trước mặt, hào quang sáng lòa khiến không ai mở mắt được, dao động năng lượng hùng hồn chặn đường Thần Nam. Quả là chiến trường khủng khiếp.

“Ầm.”

Lại một dòng năng lượng nữa nữa bùng lên, Thần Nam tưởng rằng có vì sao nổ nên giờ chuông đón đỡ, chợt phát giác một người khổng lồ đang bổ vào mình.

Quả nhiên vô cùng vô tận.

Không thể phân biệt nổi là nam hay nữ, vẻ mặt thể hiện tình cảm gì, chỉ thấy thủ chuông khổng lồ phá tan mọi ngăn cách, bổ xương. Một vùng vẩn thạch trên không trung hóa thành tro bụi ngay tức khắc.

Sức mạnh đáng sợ.

Thần Nam lần đầu tiên phải thoái lui.

Bạch quang lóe sáng, một bộ khô lâu cốt xuất hiện tại tinh không, phát ra tinh thần dao động trách cứ hằn: “Bảo dừng đi mà người cứ đi. Đây mới là Thiên chi hóa thân, món lợi hại thật sự còn ở phía sau.”

“Gào.” Quỷ Chủ gầm lên, bộ khô lâu trắng toát phóng đại, bay vút lên.

Thân thể y sáng rực, mọc ra huyết nhục, râu tóc.

Xương trắng sinh thịt, y tái hiện lại cường thế năm xưa ngay giữa tinh không.

Một cự nhân khô vĩ lao vào Thiên chi hóa thân, Thần Nam ở dưới nhìn thấy từng đợt sóng máu trào lên, dao động năng lượng vô tận tràn lan, Quỷ Chủ và Thiên chi hóa thân quấn lấy nhau.

Đồng thời, trong tinh hải đại loạn. Khắp nơi vang lên tiếng gầm, Thần Nam nghe thấy tiếng Ma Chủ, nhìn thấy Thần bí thanh niên và Thái cực đồ, thậm chí thấy cả ma tính Thần Chiến đang chiến đấu.

Hắn không do dự lao ngay về phía ma tính Thần Chiến, định giúp phụ thân giải quyết địch nhân. Nhưng lập tức nhận ra người quen: Hắc Thủ Quảng Nguyên.

Y không nói gì, lao thẳng vào Thần Nam. Hắn vung song thủ, tinh không rung chuyển, đệ nhất thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức, xuất ra, sau khi tu vi đại tiến, uy lực hơn hẳn trước kia.

“Ầm.”

Mọi vì sao quanh đó rung lên, một tầng vẩn thạch vỡ tan thành vụn mảnh, thân ảnh Thần Nam bị hất văng đi, hắn xoay người, sức mạnh bản nguyên của thời không xuất ra, lại lao vào Quảng Nguyên.

Nhưng lúc đó tầng không chấn động, sao sáng vô tận rạn vỡ, một long mạch từ xa đập vào Quảng Nguyên.

Đó là một long mạch, có lẽ là đại địa tổ mạch.

Trong lúc thăng thốt, Thần Nam nhìn thấy trong đó có nửa thi thể.

“A... là người.” Quảng Nguyên gầm lên hoảng loạn, xen lẫn phần nộ.

Thần Nam nhận ra, là tổ mạch dưới Thần Ma lăng viên, quả trong đó có nửa thi thể, lúc xa hắn không hoa mắt, người được tổ mạch bao phủ đang lao vào Quảng Nguyên.

“Giết.” Quảng Nguyên tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, gầm lên nóng nảy.

Dao động năng lượng hùng hồn tràn ra, sao khắp trời rung chuyển, tổ mạch phát ra khí thể khiến người ta nghẹt thở khiến tinh không rung động.

“Quảng Nguyên đáng chết.” Giọng nói thần bí, lạnh lùng từ trong tổ mạch phát ra, tựa như tín hiệu khiến bọn Ma Chủ, Thần bí thanh niên ngoài xa hú vang, thi triển sát thủ diệt cừ địch.

Khí tức dao động trầm trầm, Quảng Nguyên bị tổ mạch hút vào, quấn lấy nửa thi thể.

Vô hạn tinh không, tứ phương hỗn chiến.

Nhưng Thần Nam biết đây chưa phải lúc quyết chiến chân chính, chỉ là khúc dạo đầu, Thái cổ chư thần chưa quay lại.

Hiện tại đã kịch liệt thế này, không biết khi chúa tể chân chính hiện thân sẽ còn thế nào nữa?

“Diệt hết hỗn độn di dân, nghênh tiếp Thái cổ chư thần quay lại.”

Không biết ai gầm lên mà bát phương tinh vân lay động, Thái cổ chư cường thay nhau làm loạn tinh không.

Bất giác, mười mấy nhân ảnh hòa cùng ánh sáng hỗn độn lóe lên trên tinh không.

Thần Nam cùng đại chiến với một địch thủ, không có phương thiên họa kích hay Thái Cực Thần Ma đồ, không có cả pháp tắc hủy diệt, hắc dùng tay không đấu với địch thủ.

Dưới ánh sao, hắc cảm giác có một luồng sức mạnh buộc phải phát ra, hai tay hóa ra những quỹ tích huyền bí, dao động khủng khiếp tuôn ra. Trong trận hỗn chiến của chư cường, hắc liên tiếp xuất ra đệ nhị thức và đệ tam thức của Nghịch Loạn bát thức.

Vô tận hủy diệt chi lực biến hỗn độn di dân trước mặt thành mấy chục đoạn rồi tan tành mây khói.

Công pháp và sức mạnh đáng sợ.

“Phập.” Quỷ Chủ xé nát Thiên chi hóa thân, huyết vũ ngập trời rải ra, y đứng sừng sững giữa trời gầm rú.

“Gào... ỨC VẠN SINH LINH LÀ BÌNH LÍNH, TRĂM VẠN THẦN MA LÀ TƯỚNG.” Ma Chủ gầm vang trời, đứng trên Bái Tướng đài, vô tận thần hồn, ma phách tràn ra, nuốt trọn mọi hỗn độn di dân trước mặt.

Cạnh đó, Thần bí nhân cầm Thái Cực Thần Ma đồ quét sạch mọi ngăn cản, toàn bộ hỗn độn di dân bị chém ngang người, hồn phi phách tán. Huyết vũ tứ tán.

Sau cùng, Ma Chủ, Thần bí thanh niên, Quỷ Chủ đồng thời lao vào tổ mạch xử lý Quảng Nguyên đang quần lấy nửa thi thể trong đó, ánh sáng vô tận che kín tất cả. Không biết bao lâu sau, tiếng gầm đau đớn của Quảng Nguyên vọng ra.

“Dù hồn phách tan nát, linh thức của ta cũng quay về thiên đạo, ta vẫn vĩnh sinh bất tử.”

Điểm điểm linh thức tan biến trong vô tận tinh không.

“Chư thần quay về.” Ma Chủ quát vang vọng khắp tinh hải.

Chiến đấu tạm dừng, chư cường tụ tập lại.

Mười mấy nhân ảnh mạnh nhất lục giới đứng sừng sững trong tinh hải như những mộ bia cổ lão, theo tiếng hét của Ma Chủ, một tinh không chi môn khổng lồ xuất hiện tại thái không.

Là Luân hồi môn được tu sửa tại đệ tam giới. Do Thần ma đồ của Ma Chủ góp sức.

Truyền thuyết là thật, Ma Chủ tu sửa Luân hồi môn để tiếp dẫn Thái cổ chư thần quay lại.

“Ầm.”

Tinh không ngoài xa chợt sụp xuống, chìm vào hắc ám.

Tinh không cũng bắt đầu hủy diệt.

Thế gian hủy diệt tất cả.

Nửa thi thể trong tổ mạch lao lên đầu, sức mạnh vô tận tràn ra rồi gầm lên cuồng loạn, tàn thể phục nguyên, tổ mạch hủy diệt, song thủ liên tục vẽ lên khiến tinh thần chi lực vỡ tan, nhanh chóng ngưng tụ lại, nhập vào Luân hồi môn.

Thần bí nhân cũng xuất thủ, Thái cực đồ cuồng loạn vũ động, chín đạo hỗn độn môn ẩn hiện, phát ra chín tia sáng chói lòa, xạ vào trong Luân hồi môn.

Tất cả cùng ra tay, Luân hồi môn sáng rực rồi bùng lên dao động cuồng bạo, mười mấy nhân ảnh nhanh chóng lùi lại.

Khí tức thê lương tràn ra, hào quang trong Luân hồi môn sáng chói, tiếng chiến cả loáng thoáng, thanh âm càng lúc càng rõ, vang khắp tinh không.

“Ầm.”

Tinh không bắt đầu tan nát, chúa tể trong bóng tối tựa hồ biết rằng Thái cổ chư thần quay về.

Tiếng ca tang thương của chư thần vang khắp tinh không đồ nát.

“Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng nhiệt huyết, một đi không trở lại...”

Trong ngày thế giới diệt vong, sau cùng chư thần cũng quay lại, bài chiến ca cổ lão toát lên chiến ý bất khuất.

Không hiểu sao Thần Nam lại có cảm giác muốn khóc, một đám chiến thần từ Thái cổ đến nay, chiến hồn bất diệt, từ tinh không mờ mịt quay lại mà chiến ý vẫn cao vọt.

“Ầm.”

Tinh không hết ánh sáng, sắp sửa hủy diệt, địa vực vô tận sắp chìm vào hắc ám, tan vào hỗn độn. Chúa tể trong bóng đêm buộc họ phải lựa chọn.

Mấy chục chiến hồn từ Luân hồi môn bước ra, những cường giả như Ma Chủ, Thần bí thanh niên cũng lệ dâng lên mắt, bước lên ôm lấy họ.

Nỗi bi thương vô tận trải khắp tinh không.

“Các chiến hữu, chúng ta bước lên Thông thiên chi lộ.” Thanh niên từ tổ mạch gầm lên.

Luân hồi môn quang mang vạn trượng, tinh không chi môn vốn đã đóng chặt, lại mở ra một thông đạo sâu thẳm.

“Hẹn gặp lại Lục đạo.” Chư thần cùng gầm lên, tựa hồ gửi gắm vô vàn quyến luyến.

Họ lục tục tiến vào thông đạo, Thần Nam cũng định tiến lên, cùng họ vào Thông thiên chi lộ.

Nhưng ma tính Thần Chiến bay tới chặn lại.

“Quay lại.”

“Con muốn cùng mọi người chiến đấu.”

“Quay lại.” Ma tính Thần Chiến không toát ra mấy may dao động tình cảm, chỉ thốt lên hai chữ.

“Lục đạo hủy diệt, con biết đi đâu? Chi bằng theo mọi người chiến đấu.”

“Hài tử, quay về đi.” Cùng lúc, từ tinh không xa thẳm lóe sáng, một thanh niên khiến người ta ngưỡng vọng xuất hiện, một bước đã tới chỗ Thần Nam.

“Phụ thân.” Hắc hô lên.

Thần tính Thần Chiến, quả nhiên là thần tính Thần Chiến.

Vạn năm phân ly, giờ ông mới xuất hiện.

Mắt Thần Nam ướt đẫm, ngoài hai chữ “phụ thân”, hắc không thốt nổi lên lời.

Phong thái Thần Chiến vẫn như xưa, hai mắt ướt ướt, ôm chặt nhi tử: “Hài tử, quay về đi.”

“Phụ thân con mới gặp người, còn mẫu thân ở đâu? Một vạn năm rồi.” Thần Nam kích động chảy nước mắt.

Hào quang lóe sáng, mẫu thân hắc từ trong nội thiên địa của Thần Chiến bước ra, dung nhan vẫn tú lệ, hiền hòa, vừa thấy hắc liền ôm lấy rồi bật khóc: “Tiểu Nam, hài tử...”

Lúc này hắc giống như hài tử, khóc lóc thê thảm, ôm cha mẹ khóc ròng.

Một vạn năm, bao ngày hồn vương trong mộng, bao lần tỉnh lại trong mơ, bao lần hi vọng trùng phùng...

Tiếng khóc lóc vang dội...

Không nói năng gì mà chỉ ôm nhau khóc, tất cả đều thấu hiểu.

“Phụ thân, mẫu thân, con muốn đi cùng.”

Thần Nam lặng lẽ lắc đầu.

Thần mẫu khẽ vỗ lưng hắn, dịu giọng: “Hải tử, quay về đi, Lục đạo tan vỡ nhưng vẫn còn một tia hi vọng sống sót. Thông thiên chi lộ không có lối về, chỉ cần bước lên là không thể quay lại.”

“Vậy còn càng phải đi, tu vi của mẫu thân còn không bằng con.”

“Vì phụ thân con phải đi nên ta không đành ở lại, chúng ta nhất định phải bước lên Thông thiên chi lộ. Con... phải sống sót tại Lục đạo. Con là hi vọng, là hạt giống, không thể để mọi cường giả cùng đi vào Thông thiên chi lộ.”

Thần Chiến lên tiếng: “Con thật sự không thể đi. Trận chiến khai màn vừa nãy chưa là gì, bước lên Thông thiên chi lộ, chiến đấu mới chân chính bắt đầu. Thời gian con tu luyện quá ngắn, đừng lãng phí tiềm lực. Dừng tâm mà tu luyện, ta đợi con tại Thông thiên chi lộ.”

Đoạn thần tính Thần Chiến thở dài: “Ta phải đạt đỉnh cao mới gia nhập được.”

Ma tính Thần Chiến cạnh đó, tựa như có cảm ứng, quay lại hướng về thần tình Thần Chiến. Thần, ma lưỡng thân phân khai bao nhiêu năm, giờ dung hợp lại.

Thần quang sáng chói và dữ vô tận tử vong ma khí đồng thời phát ra, hai thân ảnh cao lớn chậm chậm tiến lại, bùng lên khí tức đáng sợ tràn khắp chín tầng trời, uy lực khiến toàn bộ tinh không rung lên kịch liệt. Thần, ma hợp lại.

Mọi khí tức thu liễm, đôi mắt Thần Chiến sâu như nước biển, liếc nhìn Thần Nam, lau sạch nước mắt đoạn lau luôn cho hắn: “Sau này chỉ có thể chảy máu, ta và mẫu thân con đi đây.” Đoạn không quay lại mà tiến vào Luân hồi môn.

Thần mẫu khẽ vậy tay: “Hải tử, hẹn gặp lại...”

“Hẹn gặp lại...” Câu nói không ngừng vang vọng bên tai Thần Nam. Phụ mẫu đã đi, cách biệt vạn năm, vừa gặp nhau giây lát lại phân ly, lần này có lẽ là vĩnh biệt.

Lục đạo sắp hủy diệt, phụ mẫu lại ra đi như thế...

Mấy nhân ảnh từ phía xa tiến lại, có cả Thiên Ma, cùng tiến vào Luân hồi môn.

Thần Nam lau sạch nước mắt, lẩm nhẩm: “Hẹn gặp lại, sẽ còn gặp lại.” Khuôn mặt hắn dần lộ rõ vẻ kiên nghị.

Luân hồi môn mờ dần, bài chiến ca cổ lão bi thương vang lên trong tinh không tan tành.

“Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng nhiệt huyết, một đi không trở lại...”

Thái cổ chư thần đã bước lên Thông thiên chi lộ.

434. Chương 435: Lục Đạo Hủy Diệt

Tiếng chiến ca bi thương dần xa, Thái cổ chư thần bước chân lên Thông thiên chi lộ - con đường không lối về.

Bài chiến ca cổ lão và những chiến thần, họ là những đấu chiến thánh giả chân chính giữa thiên địa, là những dũng sĩ mạnh nhất Lục đạo, chiến trường cuối cùng là diệt Thiên.

Thần thoại chinh Thiên tạo thành truyền thuyết diệt Thiên...

Tinh không tan vỡ, hắc ám giáng xuống, ánh sáng và hi vọng đều tan vào đó...

Lưuân hồi môn không rõ vì tan vỡ hay hoàn toàn biến mất mà khuất bóng khỏi thị tuyến Thần Nam.

Hắn cảm giác trong lòng chua xót, nhưng chiến thần cổ xưa khiến hắn bi tráng, lại như khích lệ... lòng hắn sôi trào.

“Sửa lại chiến kiếm...” Hắn ngửa mặt gầm vang: “Sẽ có ngày ta bước lên chinh thiên chi lộ.”

Tất cả đều trôi qua như mây khói, thế gian đang chìm trong hủy diệt.

Giữa vạn tượng hư không, hắn liên tục bay lùi về Thiên giới, tình không đâu còn nữa.

Lúc bay qua Nguyệt lượng của Thần gia, nơi đó vẫn lấp lánh hào quang, ma khí dao động càng lúc càng đáng sợ, sức mạnh hùng hồn bao phủ lấy Nguyệt lượng, chống lại đại kiếp của Lục đạo. Thần gia quả nhiên có đại thần thông, giữ lại được Nguyệt lượng.

Trong lòng hắn vô cùng phức tạp, muốn Nguyệt lượng bình an bởi tổ mẫu còn ở đó. Nhưng không khỏi nghĩ tới phụ mẫu, vừa tương tự giấy lát lại đi ngay.

“Trên đời này không quan trọng là con đứng ở đâu mà đi về hướng nào.”

“Tiểu Nam, trời lạnh rồi, mặc thêm áo đi...”

Những lời yêu thương của phụ mẫu vẫn vút bên tai, nhưng chớp mắt đã thành không.

Nhìn Nguyệt lượng lần cuối, hắn lao mình vào Thiên giới rộng lớn đã hủy diệt mất quá nửa. Sơn hà tráng lệ ngày xưa không còn, đâu đâu cũng là sát khí thảm liệt, từng khe nứt hỗn độn trên không bùng nổ. Ngày tàn là thế, hủy diệt mọi tồn tại.

“Ầm.”

Thiên phạt diên cuồng giáng vào hắn, lôi quang thảm liệt chiếu sáng thế gian tàn phá biến khung cảnh trở nên vô cùng thâm trầm. Đã lâu rồi hắn mới thấy uy lực mạnh thế này, hủy diệt chỉ quang này lại tạo thành uy hiếp với cả thiên giai cao thủ, sinh linh tầm thường há chịu nổi?

“Giết.” Thần Nam lao lên không, đánh tan vô tận lôi quang, lướt về phía cuối đợt thiên phạt, gầm vang: “Không thể đặt chân lên Thông thiên chi lộ, vậy ta đại chiến ở đây, lột bức màn bí mật xem chúa tể sinh linh thật ra thế nào.”

Thần Nam phá tan hư không, gạt hết hỗn độn, quả nhiên ở chân trời có một sinh mệnh thế, một thủ chương cực lớn: diệt thế chi thủ.

Cự chương vô biên bổ xuống, tưởng như trời xanh sụp đổ, thỉnh không phía dưới tan tành, mặt đất chìm lún, hủy diệt khí tức tràn lên tới Thiên giới. Đó là cánh tay tội ác đóng vai trò hủy diệt.

Bất quá, Thần Nam biết đó không phải là Thiên chi hóa thân tồn tại ở Lục đạo, bởi nó chưa đủ phân lượng.

Bát phương thần linh đều cảm ứng thấy diệt thế chi thủ, nhiều người run rẩy, hủy diệt khí tức vạn năm trước cũng thế, lần này Thiên chi hóa thân tái hiện còn mãnh liệt hơn cả muốn hủy diệt Lục đạo.

“A...” Thần Nam gầm vang, diên cuồng lao vào cự chương, hắn cũng hóa thành cự nhân, dùng sức mạnh chống lại hủy diệt chi thủ, đệ nhất thức và đệ nhị thức của Nghịch Loạn bát thức xuất ra, sóng máu vô tận rải khắp thiên địa, diệt gọn Thiên chi hóa thân.

Hắn không hề vui kiêu chiến đấu thắng lợi, thay vào đó là nỗi bi ai ngày tận thế, toàn thân tám máu Thiên chi hóa thân, bay khắp thiên địa mịt mù.

Quả nhiên đó không phải Thiên chi hóa thân duy nhất, bốn phương tám hướng đều sáng lóa lôi quang, quá nửa Thiên giới sinh linh bị thiên giai cao thủ gom lại. Thần Nam không ham chiến với Thiên chi hóa thân, bay về nguồn gốc của Lục đạo - Nhân gian giới.

Ở đó, mặt đất chìm xuống, thỉnh không vỡ tan, phồn hoa trở thành quá khứ.

Cảnh tượng thảm liệt như khi quốc gia hủy diệt.

“Ầm.”

Tiếng nổ động trời vang lên, lai tiểu quốc trên Đông thổ đại lục hoàn toàn tan biến.

“Àm.”

Bái Nguyệt quốc, nước lớn nhất Đông thổ đại lục bị hủy diệt mất nửa lãnh thổ, nửa quốc gia vĩnh viễn tan biến khỏi Nhân gian.

Sinh mệnh yếu ớt trong lúc này khác nào con sâu cái kiến trong mắt bậc chúa tể, giữa cơn hủy diệt, còn ai tránh thoát.

Trong nháy mắt, từ vương công quý tộc đến kẻ tiện dân, đều chỉ biết đợi diệt vong trong nỗi kinh hoàng, không ai ngoại lệ.

Chúng sinh mong mỗi chấy bỏng rằng thần tích xuất hiện giúp họ thoát nạn, nhưng chúng thần cũng chỉ hơn bách tính đôi chút, những thân linh không theo về trưởng của thiên giai cường giả cũng phải chịu kết cục hủy diệt.

Đột nhiên, cơn mưa vàng rực tà dị đổ xuống, thiên địa chìm trong màu vàng mênh mang, Lục đạo gào khóc, phảng phất như nỗi bi thương trong ngày tàn. Cơn mưa không ngừng tàn tủy thế giới, nối thông thiên thượng Nhân gian.

Lục giới thông suốt.

Lục đạo gào khóc.

Trong đại phá diệt chi nhật, mọi sức mạnh đều vô dụng.

Những thiên giai cao thủ có thực lực bắt đầu xuất thủ, thế lực Thiên giới đã phân chia, nhưng người bảo hộ cho Tây phương chư thần và Đông phương chúng tiên vươn tay xuống Nhân gian giới.

Không phải cứu giúp mà cướp đoạt.

Cướp sinh mệnh chỉ năng của chúng sinh.

Họ đã thu thập đủ nhân khẩu, thêm nhiều thân tiên theo về nên không cần người nữa, cái thiếu chỉ là linh khí.

Sinh mệnh chỉ năng là linh khí chi nguyên tốt nhất.

Lửa giận của Thần Nam bốc lên ngùn ngụt, hắn thấy hóa thân của Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, Phá Diệt tổ thần, Tuyệt Tình tổ thần liên tục tung hoành, thu thập sinh mệnh tại Nhân gian, tiêu diệt không ít linh hồn hơn so với Thiên chi hóa thân.

Ngày tàn bị ai, cuồng loạn.

Thần Nam định ngăn lại nhưng ngăn ai? Dù ngăn nổi thiên giai cao thủ, có ngăn được Thiên không?

Cùng lúc, những thiên giai cao thủ bị khốn ở đệ tam giới nhân lúc Lục đạo quán thông mà xông ra. Giờ họ mới thoát ra không hẳn vì thực lực kém mà bởi lúc xưa không dám vượt qua Luân hồi môn.

Với sinh linh các giới, đó lại là một trường kiếp nạn.

Nhưng cao thủ bị giam giữ đã lâu, thiếu hụt nguyên khí, tỏa khắp các giới giết chóc cướp đoạt sinh mệnh nguyên khí.

Nhân gian giới thành một miếng bánh. Sinh linh đồ thần, ức vạn vạn người mất mạng.

Tám chín phần mười chúng sinh bị hủy, chúng cường lại xoay sang tranh đoạt của riêng, thu hết những kẻ may mắn và nội thiên địa. Các thiên giai cao thủ liên tục từ đệ tam giới quay về, hiển hiện thần tích tại những địa vực được phân chia, bắt đầu tụ tập chúng sinh còn sống.

Đương nhiên họ phải tranh đấu.

Thế giới hỗn loạn.

Thái cổ cự hung gầm rú giết chóc, Thiên chi hóa thân tại diệt thế.

Thần Nam đứng lặng giữa thiên địa, tận mắt thấy hết bi kịch, phồn hoa lạc tận, còn lại là thê thảm cùng cực.

Hắn nhận ra bọn Hắc Ám đại ma thần lôi kéo các đệ tam giới cường giả tới.

Không cần phí lời, chỉ có giết chóc mới giải quyết hết được, hắn xuất thủ.

Đồ sát, tuyệt vọng mà đại chiến, lúc hắn xé tan một thiên giai cao thủ, gầm lên: “Vì sao?”

“Vì sao? Thiên muốn diệt thế, dù không tránh được nhưng không có linh khí chống trụ cũng sẽ chết.”

“Vậy ngươi hóa thành linh khí cho ta.” Thần Nam gầm vang, đoạn điên cuồng lao vào vô tận lôi quang, lách vào giữa những thiên giai cao thủ đang hỗn loạn, gầm lên: “Muốn linh khí thì giết Thiên chi hóa thân bổ sung.”

Huyết vũ tung bay, trải qua sinh tử kịch chiến, hắn thật sự xé tan một Thiên chi hóa thân, khí tức thảm liệt lan tràn, vô tận linh khí bị thu lại.

Các thiên giai cao thủ ở dưới kinh ngạc, đoạn gầm lên, lao vút vào thinh không, nhưng không hướng đến Thiên chi hóa thân mà hướng vào Thần Nam.

“Các người...” Hắn gầm lên giận dữ, mục tiêu của họ quả nhiên là Thiên chi hóa thân bị hắn xé toang.

Ngày tàn thê thảm.

Lúc đó, đại hủ diệt mới chân chính bắt đầu.

Uy lực vô tận tràn ra, ngay cả thiên giai cao thủ cũng nghệt thở, phảng phất như ngọn núi vạn cân đè lên tim mỗi người.

Đoạn sáu tiếng nổ vang vọng, Lục đạo tan vỡ.

Mặt đất mênh mông chìm xuống, biển lớn cạn khô, thinh không lục giới hóa thành hỗn độn, lan tràn giữa cơn đổ nát.

Mọi thiên giai cao thủ giãy giụa giữa Lục đạo. Trong lúc thăng thốt, Thần Nam nhận ra họ gào hét gì đó, hình như muốn trốn về một vài địa vực nhưng không thể nhìn rõ bởi Pháp Tổ và Hắc Ám đại ma thần quăng một nữ tử về phía hắn.

Là Thánh Chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy.

“Ầm.” Sức mạnh hủ diệt Lục đạo chấn tan thân ảnh đó trong phút chốc.

Hắn thấy tuyệt mỹ dung nhan rơi lệ mỉm cười dần mờ đi, tựa hồ thỏa mãn, lại như ôm nỗi ân hận vô vãn.

Hình như hắn nghe thấy nàng nói câu sau cùng: “Có lẽ muội quá nhu nhược, từ lúc tương phùng đã không biết tranh thủ, luôn luôn co mình thỏa hiệp... đến giờ chưa từng đấu tranh vì thứ mình thích. Nếu chuyển thế thành công, muội không muốn là mình trước kia.” “Nạp Lan Nhược Thủy.” Hắn gầm vang, tất cả tan biến như mộng như ảo.

“Pháp Tổ, Hắc Ám đại ma thần, để đả kích ta, các ngươi dám làm chuyện ti bỉ như thế sao.” Hắn ngẩng mặt gầm vang, đoạn lao lên không về phía bọn Hắc Ám đại ma thần.

Nhưng những kẻ cơ hội không ít, hiện tại nhiều thiên giai cao thủ đang đấu tranh vì linh khí, không ít người xuất thủ với hắn.

Thái Cổ Lục Tà ra tay đánh lén, bọn Hắc Ám đại ma thần tấn công càng cuồng bạo hơn.

Trên tầng không cao nhất, Nguyệt lượng giáng xuống một đạo hủ diệt tử quang bổ vào hắn.

Hắn phần nộ gầm vang, lao lên trời, chư cường đều chạy về đó nhưng bọn Hắc Ám đại ma thần quyết không cho hắn cơ hội sinh tồn, liên tục chặn đánh.

Hắn tung hoành giữa thiên địa, đại chiến với thiên giai cao thủ, gầm vang: “Các ngươi nhớ cho kỹ, ta không bao giờ hủ diệt, sẽ có ngày ta tái hiện thiên địa.”

“Vĩnh viễn tịch diệt đi.”

“Không cho người cơ hội.”

...

Một gương mặt lạnh lùng cười cười trên đầu Thần Nam, mỗi lần hấn đột kích đều bị đánh bật xuống, sau cũng rơi vào vô tận hư không trung, sức mạnh hủy diệt khiến thân thể hấn tan ra.

Cái Thế quân vương Hắc Khởi từ đệ ngũ giới xông lên, ma khí ngút trời, vừa hay gặp lúc Thần Nam rơi xuống, song mục y xạ ra sát cơ, hoành đao hướng lên không bỏ mạnh Tuyệt vọng ma đao.

Thần Nam chặt vật xuất ra Nghịch Loạn đệ nhất thức, hai tay gần như tan nát, lại rơi xuống vùng hủy diệt.

“Ầm.”

Lục đạo sáng lên rực rỡ lần cuối rồi triệt để hủy diệt.

Sau thế giới đồng thời tan tành, tất cả chìm trong màn hắc ám vô tận, trầm tịch.

435. Chương 436: Sau Cơ Đại Kiếp

Hắc ám vô tận che kín lục giới bị hủy diệt, không còn ánh sáng, hơi ẩm, tất cả đều thành quá khứ, sinh linh toàn bộ bị hủy diệt!

Thế giới tươi đẹp đầy sinh cơ, tràn đầy hi vọng đã vĩnh viễn tiêu tan.

Vô tận hỗn độn lan tràn, Lục đạo tan vỡ liên tục biến mất, sau cùng khi hỗn độn ổn định, Lục đạo bị tàn phá chỉ còn lại một nửa, thành một phế tích khổng lồ nối liền nhau.

Vùng hoang tàn tối tăm, cảm lạnh.

Bóng tối bao trùm nơi nơi, âm lãnh khí tức trải khắp tử vực.

Những gì đã qua thành lịch sử: thần sơn xanh um, tiên cốc đượm mùi hoa, ruộng lúa vàng óng, mặt biển cuộn sóng...

Tất cả đều bị hủy diệt, còn lại chỉ là tử vực.

Không hề có dao động sinh mệnh hay sinh linh tồn tại, chỉ có một vùng tối tăm, băng lãnh.

Tuế nguyệt trôi qua, vùng tăm tối không có gì khởi sắc.

Không biết bao năm đã qua, vùng tàn phá dấy lên một cơn bão kinh hồn, phá được cả núi non.

Lại qua mười năm, có lẽ trăm năm, cũng có thể cả ngàn năm qua rồi, không ai biết đã bao lâu, bởi không có sinh linh tồn tại nên không biết năm tháng qua nhanh chậm thế nào...

Ngày gối ngày, năm gối năm, tại một tòa thánh sơn tàn phá bị âm lãnh cương phong thổi tan, từng điểm sinh mệnh khí tức yếu ớt xuất hiện.

Đó là một khô lâu vỡ nát, đừng nói huyết nhục không còn mà cốt cách gần như nát tan, điểm điểm linh thức lấp lóe trong hộp sọ.

Hình như hấn chìm trong mê mang vô tận, đôi khô lâu nhãn đầy nghi hoặc.

Hấn đứng dậy trong làn cương phong hủy diệt, âm phong không thổi tan được hấn, hài cốt tuy tàn phá nhưng vô cùng cứng cáp.

Nhìn vùng vô tận hắc ám lạnh lẽo trước mắt, hào quang lấp lóe trong hốc mắt sáng bừng lên, tựa hồ nhớ ra.

“Lục đạo hủy diệt...Lục đạo hủy diệt!” Hắc đột nhiên thống khổ hét lên, dao động tinh thần tràn ra trong bóng đêm, vang vọng khắp tử vong thế giới.

Tàn cốt đứng dậy, ngẩng đầu nhìn thính không tối om, tinh không quen thuộc không còn, những vì sao bị hủy diệt hết, trời xanh không bao giờ tái hiện nữa.

Mặt đất mệnh mang, thính không bị thảm.

Khô lâu cốt run rẩy cất bước chập vật như hành thi tẩu nhục. Không, không hẳn là hành thi tẩu nhục, bởi huyết nhục của hắn đã không còn.

“Vì sao, vì sao?” Khô lâu cốt ngửa mặt gầm lên, dao động tinh thần hùng hồn chấn động thập phương. Tiếng gầm vang vọng hồi lâu: “Thiên đạo vô tình, thiên đạo vô tình. Vì sao, vì sao cả sinh linh thông thường cũng không bỏ qua mà hủy diệt tất cả?”

Không ai hồi đáp hắn, hiện tại thiên địa lặng ngắt, ngay cả thiên phạt cũng không còn tồn tại, mọi sinh mệnh đều tan biến.

Khô lâu nhân chính thị Thần Nam, hắn bị những thiên giai cao thủ như Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, Thái Cổ Lục Tà, Hắc Khởi đánh bay vào Lục đạo đang tan vỡ, mãi đến hôm nay mới khôi phục linh trí, tỉnh lại.

Thế giới phá diệt, không còn hi vọng khiến hắn bị thương.

Toàn thế giới đều đã hủy diệt, chỉ còn lại mình hắn hoang mang, thống khổ giữa vùng mệnh mang.

Nỗi thống khổ nhất thế gian cũng chỉ thế, cảm thụ của một kẻ cô đơn trong thế giới phá diệt tự đau tự sầu có thể tưởng tượng được.

Cương phong lạnh buốt lùa qua, lại một tòa thánh sơn hóa thành tro bụi.

Hắn bò quay lại, tìm tàn cốt rải rác dưới đất, từng mảnh một lắp vào thân mình. Tiếng gầm chấn thiên vang lên, hào quang chói lói sáng rực, hài cốt bị vỡ dần dính vào, toàn bộ bụi xương bay lên, tụ vào thân thể hắn.

Hắn thống khổ gào hét, thân thể này bị Thiên đánh tan.

Lúc mất tri giác hắn nhìn thấy một gương mặt vô hỉ vô ưu xuất hiện trong khi Lục đạo đang hủy diệt, đoạn hắn có cảm giác tan tành, thân thể bị đánh rải rác khắp nơi.

Sức mạnh của Thiên hoàn toàn bị bài trừ, trong hào quang sáng chói, một bộ khô lâu hoàn chỉnh xuất hiện trong vùng âm lãnh, hắn không vội trùng sinh huyết nhục mà một mình cất bước.

Tìm... tìm... lại tìm.

Tìm lại những gì trước kia, tìm từng điểm tàn tích!

Những tất cả đã bị quét sạch, không còn mảy may dấu vết.

Thiên đạo vô tình, tuế nguyệt như đao!

Tất cả đã bị cắt đứt.

Hắn đảo mắt khắp đại địa mệnh mang mà đành tuyệt vọng.

“Thời không! Thời không!”

Hắn toan xuyên qua thời không, trở về thời điểm trước khi đại phá diệt.

Nhưng lại thất vọng cực điểm, quá khứ bị cắt đứt hoàn toàn, thời không không thể nghịch chuyển được, hắn không thể quay lại quá khứ.

Thế giới trước khi đại phá diệt bị cách đoạn!

Nó đã thành vô vị, là khởi điểm của hắc ám thế giới, thời gian từ đây mà bắt đầu.

Đi khắp thế giới mệnh mang không biết cần bao lâu, trong thế giới tối tăm này không có khái niệm thời gian, Thần Nam chỉ thấy cảm lạnh vô tận.

“Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, Hắc Khởi, các người ở đâu?” Hắc gầm lên. Hắc biết những kẻ đó không bị hủy diệt, nhưng hiện tại không thấy tồn tại, không biết đang ở nơi nào.

Hắc bay về hư không vô tận nhưng ở nơi xa nhất bị hỗn độn ngăn cản, không còn tinh không nên đó chính là điểm kết thúc.

Như một con thú bị nhốt một mình trong hộp khát vọng ánh sáng và được giao lưu với kẻ khác nhưng không thể thực hiện được nguyện vọng.

Khắp thiên địa chỉ loáng thoáng có đôi điểm linh khí.

Hắc bay xuống một cổ sơn nứt nẻ, ngồi xếp bằng, tĩnh tâm lại rồi bắt đầu tu luyện.

Hắc biết các thiên giai cao thủ như Hắc Ám đại ma thần không thể chết được, sớm muộn gì cũng phải đấu một phen nên phải nâng cao tu vi.

Lục đạo hủy diệt, hắc gần như tan xương nát thịt, nội thiên địa hủy mất một nửa, cung điện liên miên chỉ còn lại mấy tòa, tiên quả viên sinh cơ vô hạn còn lại mấy gốc, may mà mấy đại địa linh căn chưa bị hủy, Khốn Thiên tác còn trối một thiên giai cao thủ bị bắt - Mã Tư.

Nhưng tù binh cũng gần như bị hủy diệt, nội thiên địa bị hủy mất một nửa, thân thể y cũng vậy.

Thần Nam khôi phục thân thể, hoàn nguyên nội thiên địa, đó là một hạt giống hoàn mỹ. Hắc đã mất Thần ma đồ, Độc Cô cùng phương thiên họa kích, những vũ khí mạnh nhất hắc trồng cấy vào khi chiến đấu, là hi vọng tương lai.

Tuế nguyệt trôi qua vô tình, mặt đất tối tăm vẫn không có chuyển biến gì, không biết qua bao lâu, hắc vẫn ngồi như hóa thạch trên tòa cổ sơn tàn phá.

Sinh mệnh đích khí tức toàn bộ nội liễm, duy có điểm điểm linh thức vẫn dao động. Bộ xương bất động, phẳng phất như vĩnh viễn trầm tĩnh.

Tu luyện trong cô độc, thăng hoa trong tử tịch.

Hắc không quên điều gì, dù thế giới hủy diệt nhưng ý chí kiên cường không diệt, khổ tu giữa bóng đêm để biến hóa.

Trong lúc năm tháng trôi qua, hắc mấy lần tỉnh lại, nhìn thấy hình ảnh trôi qua trước mặt, đều là cảnh thân nhân và bằng hữu thăm tử.

Gần đây, gần như mỗi ngày đều mộng thấy Long Bảo Bảo, thấy tiểu long bị sức mạnh đáng sợ xé tan, Thiên Long huyết thủy rải ra khắp trời... Long Bảo Bảo khả ái chìm vào hắc ám vô tận.

Hắc tỉnh lại mấy lần, cảm giác tựa hồ sẽ có điều gì đó phát sinh, bằng không sao tâm thần lại bất an? Hắc tin vào trực giác huyền diệu có liên quan đến Long Bảo Bảo.

Hắc tạm dừng tu luyện, nhắm mắt lại, phi hành trong hắc ám đại lục vô tận. Bay về hướng tây mười mấy vạn dặm, hắc đáp xuống, theo trực giác tiến vào một tử vong sơn cốc.

Đạp vào mặt toàn là hài cốt nhân loại đã biến thành bụi.

“Rắc rắc...”

Tiếng lặn lộn từ sâu trong cốc truyền ra, hắc vội rảo bước tiến với, một quả cầu từ trong ngàn vạn khô cốt lặn ra.

Hắc cả kinh cơ hồ kêu lên, là Long Bảo Bảo trong bộ dạng vô cùng thê thảm.

Hắc đang là khô lâu nên không có nước mắt nhưng vẫn thấy hốc mắt nóng lên, có dịch thể chảy ra.

Long Bảo Bảo đáng thương quả nhiên thê thảm.

Quả cầu hoàng kim ngày xưa giờ đen xì, đôi mắt tròn sáng rực giờ ảm đạm vô thần. Thiên Long trảo, Thiên Long dực, Thiên Long vĩ đều không còn.

Nó chỉ còn đầu và thân là nguyên vẹn, không còn mảy may thần lực dao động, lớp vảy lấp lánh kim quang cũng không còn, lớp thịt cũng chỉ còn là tử nhục, tạng phủ bị nát thành một mớ, chỉ có linh hồn chi hỏa lấp lóe trong đầu, thể hiện nó chưa tịch diệt.

“Long Bảo Bảo?” Thần Nam chua xót, ôm nó lại.

“Người là ai?” Thanh âm non nớt hư nhược vang lên, cơ hồ không nghe rõ, Thần Nam cảm giác lệ nóng lưng tròng.

“Đói quá, người thật ra là ai?”

“Tiểu tử tham ăn.” Thần Nam mỉm cười rơi lệ, đặc thù lệ thủy của khô lâu, hần nghiền nghẹn: “Ta nhất định khiến người khôi phục nguyên dạng!” Thấy được Long Bảo Bảo khiến hần vô cùng cao hứng, tiểu long tuy thê thảm khiến hần rơi lệ nhưng trải qua trường đại phá diệt mà nó còn sống là được rồi. Hần thật sự sợ rằng sau khi Lục đạo hủy diệt, mọi bằng hữu và thân nhân đều không còn.

“A...” Hần gầm lên phần nộ, vô tận linh khí vây quanh thân thể khiến khô lâu cốt nhanh chóng sinh ra huyết nhục.

Hần muốn khôi phục đỉnh cao để giúp Long Bảo Bảo thay đổi tình cảnh.

Linh khí tụ lại huyết nhục cho hần, nhanh chóng tái tạo bất diệt chi thể. Làn da màu cổ đồng lấp lánh bảo quang, mái tóc đen dài phất phơ trong gió, tròng mắt sâu thẳm sắc như dao.

“Quen quá, người là ai?” Giọng nói bập bẹ vang lên trong lồng ngực hần, tiểu long tựa hồ mát trí nhớ.

Thấy nó đáng thương như vậy, Thần Nam ôm chặt: “Tiểu tử, ta sẽ giúp người phục nguyên.”

Hần ôm nó vào nội thiên địa, dùng vô thượng đại pháp lực đẩy linh khí cuộn cuộn vào thể nội nó nhằm khôi phục sinh cơ, không tiếc hao phí nguyên khí của linh căn khiến tử nhục tan hết, kim quang lấp lóe, thân thể bị tàn phá của tiểu long được hần phục nguyên. Quả cầu hoàng kim năm xưa lại xuất hiện trước mặt hần.

Đôi mắt sáng rực tỏ vẻ mê mang, bập bẹ nói: “Quen thật, nhưng sao ta không nghĩ ra người là ai?”

Đột nhiên nó thấy mấy cây tiên quả trong nội thiên địa, vù một tiếng, hóa thành một đạo kim quang, đoạn luôn mồm khen: “Ngon... ngon thật.”

Bản tính nan di. Dù mất trí nhớ thì nó vẫn là quỷ tham ăn.

“Ngẫu mẽ đầu phát, ngon quá.” Và nói xong nó ngẩn người, ngượng ngừng đưa hoàng kim trảo gãi đầu, lẩm bẩm: “Ngẫu mẽ đầu phát là gì nhỉ, ta vừa nói gì?”

Thần Nam mỉm cười tiến tới, đặt tay lên đầu Long Bảo Bảo, hào quang lóe lên, tiểu long kêu lớn: “Ngẫu mẽ đầu phát, Thần Nam.”

Cả người và rỗng đều chảy nước mắt, hô hoán âm ỉ.

“Nhớ ra rồi sao?”

“Ngẫu mẽ đầu phát, ta nhớ rồi.” Long Bảo Bảo ngượng ngừng vỗ cái bụng tròn xoe, mơ mơ hồ hồ nói: “Ta đúng là hơi hồ hồ, chỉ nhớ lúc đó ở đệ lục giới khoái hoạt, đến uống rượu ở chỗ một thiên giai lão bất tử, uống sướng miệng. Rồi... rồi xảy ra chuyện gì đó, tựa hồ ta chết đi thì phải.”

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, lúc Lục đạo hủy diệt, con rồng tham ăn này... đang say sưa. Đến hiện giờ vẫn chưa biết Lục đạo không còn, đúng là một kẻ... lạc quan siêu cấp, thể giới hủy diệt mà nó vẫn vui vẻ, mơ hồ.

“Người đúng là.” Thần Nam gõ mạnh lên trán nó.

Nó không hề đỏ mặt, gãi gãi hoàng kim trảo, thấp giọng: “Ta đói quá rồi, có chuyện gì đợi ta ăn no rồi tính.” Đoạn hóa thành một đạo kim quang quét quanh tiên quả viên.

Trong thế giới hủy diệt mà tìm được người bạn thân nhất cũng còn là vạn hạnh trong bất hạnh.

Thoảng cái đã qua trăm năm, cả hai liên tục tu luyện trong tuyệt vọng thế giới. Có lúc Thần Nam là nghiêm sư đốc thúc tiểu long khổ tu, có lúc nó lại khiến hần vui vẻ, cả thế giới cô độc tràn nụ cười.

Hôm đó, Thần Nam cảm giác được ngoài trăm dặm có dao động sinh mệnh, đồng thời Long Bảo Bảo ham chơi cũng từ ngoài bay về, kêu lớn: “Thần Nam... ta thấy một người.”

Nó hưng phấn hóa thành một đạo kim quang lượn vòng trên đỉnh đầu Thần Nam, quả thật nó buồn chết được, tiên quả trong nội thiên địa bị ăn sạch nhưng ngày nào nó cũng đến gốc cây, chăm chăm nhìn lên, hi vọng lại thấy cảnh khai hoa kết quả.

“Đi, chúng ta đi xem sao.” Thần Nam đứng dậy, mặc Huyền Vũ giáp hơi rách nát trong nội thiên địa vào.

Quả thật có một bóng người, hơn nữa là một thiên giai cao thủ thực lực rất mạnh. Thần Nam và Long Bảo Bảo từ xa quan sát, hần nghiêng rằng, tuy không biết thiên giai cao thủ này tên gì nhưng vẫn nhớ lúc Lục đạo hủy diệt, y từng liên thủ với bọn Hắc Ám đại ma thần xuất thủ công kích khiến hần rơi xuống.

Cả hai bám theo thiên giai cao thủ, phát hiện đối phương tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Long Bảo Bảo và Thần Nam không vội động thủ, thời gian có thừa, quan trọng là tìm xem đối phương từ đâu tới.

Thiên giai cao thủ tìm kiếm trong vùng hắc ám mấy ngày liền mới bay lên.

Thần Nam cười lạnh, cùng Long Bảo Bảo ngằm theo sau.

Bay lên vô tận hư không, người đó mở một thông đạo trong vùng hỗn độn mà tiến vào, Thần Nam dừng lại một lúc mới vào theo.

Nửa thời thần sau, một quang minh thế giới xuất hiện trước mắt hần, ngửi thấy mùi hoa thơm ngát, nghe thấy tiếng chim líu lo.

Long Bảo Bảo suýt nữa kêu lên, nó quá hưng phấn.

Thế giới này đầy sinh cơ, trước mắt mà tòa đại thành!

436. Chương 437: Giá Lâm

Giày vò lớn nhất là cô độc, dù tu vi thông thiên nhưng nếu toàn thế giới diệt vong, chỉ còn lại một mình trong thế giới hủy diệt thì có ý nghĩa gì?

“Ngẫu mê đầu phát! Ta hưng phấn quá.” Tiểu long bắt đầu nuốt nước bọt ừng ực, cao hứng lắm bầm: “Cuối cùng cũng vào được quang minh thế giới, ta muốn ăn cánh gà nướng, ăn bằng đường hồ lô, uống hồng tửu.”

Nó cao hứng bay tung tăng trên đầu Thần Nam đoạn lăn lên lăn xuống trên đầu vai hần.

Xung quanh hoa thơm chim hót, núi non rừng rậm không phải là ảo ảnh mà là thế giới thực tại. Thần Nam mang tiểu long bay về đại thành. Nhưng trên đường đi, hần dừng lại, đáp xuống một khe suối trong vắt, vốc một vốc nước lớn rải lên người, khí lạnh khiến hần cảm giác như trải qua một kiếp.

Trong thế giới tối tăm lúc trước, tất cả đều ảm đạm, thế giới sinh động tái hiện, tất cả đều tươi đẹp.

Hần mang tiểu long vào thành, không biết đã qua bao nhiêu năm rồi, thời gia đã xóa mờ tất cả, những người ở đây tựa hồ đã quên cơn ác mộng Lục đạo tan vỡ.

Trên khắp ngõ ngách đều có người lai vãng, hai bên đường đầy hàng quán, xứng danh tòa thành phồn hoa.

Đôi mắt tiểu long híp lại, các tiểu điểm đầy đồ ăn ngon ánh xạ vào óc nó, cả kế hoạch hành động cũng thế.

Thoảng chớp, Thần Nam thấy là lạ, ngẩng lên trời liền phát giác thái dương chỉ là một cầu thể phát quang, cách mặt đất chừng mấy chục dặm.

Xem ra đây là một thế giới hoàn toàn mới, do người ta dùng đại pháp lực ngưng tụ thành một phiến không gian, mọi vật ở đây đều mang từ Lục đạo vào.

Giống như một nội thiên địa vô chủ.

Thần Nam hơi có cảm giác mất mát, nhưng đây là sự thật, Lục đạo đã hủy diệt, không thể có đệ thất giới xuất hiện.

Hắn và Long Bảo Bảo vào một tử lâu, lấy một viên minh châu từ Lôi Thần điện đổ nát trong nội thiên địa ra, gọi một bàn rượu thịt. Sau bao nhiêu năm mới lại được thưởng thức đồ nhấm.

Tu vi cỡ hắn cũng không cần ăn uống, bất quá đó là một kiểu hoài niệm, muốn cảm thụ khoái lạc xa xưa.

Tránh rắc rối xảy ra, hắn để Long Bảo Bảo hóa thành hài đồng, hiện tại “búp bê” xinh xắn đó đang ăn như rồng cuốn.

“Người cứ ở đây hưởng thụ, ta đi quanh một chút, nhớ là vạn lần đừng gây họa.”

“Yên tâm đi, ta sẽ chén sạch cả viên minh châu, quyết không rời khỏi đây.”

Tâm thần của Thần Nam đặt hết lên thiên giai cao thủ lúc trước, không muốn phí quá nhiều thời gian, búng mình lên xuất hiện ở ngoài thành.

Hắn không nội tâm đối phương thanh toán mà muốn hiểu rõ không gian này trước xem những “bạn cũ” Hắc Khởi, Hắc Ám đại ma thần trốn ở đâu.

Hắn tăng tốc lên cực hạn, tung hoành trong vùng không gian, nhưng rất nhanh chóng bay đến điểm tận đầu, phiến thế giới này không hẳn to nhưng cũng không nhỏ, diện tích chừng hơn trăm vạn dặm, nếu tính theo hình vuông, mỗi cạnh của nó không quá ngàn dặm.

Nhân khẩu lại không ít, phải tới hơn ngàn vạn, có tới mười mấy toàn thành thị của nhân loại tụ tập quá nửa nhân khẩu. Trừ không có trời sao và diện tích hữu hạn, nơi này khá giống Nhân gian giới khi xưa.

Hiện tại hắn biết đây không phải là một Huyền giới vô chủ, được mấy thiên giai cao thủ chế tạo ra.

Hắn cảm giác được khí tức của ba vị thiên giai cao thủ, trong đó có người hắn đang theo dõi.

Từ lời lẽ những người trong thế giới này trao đổi, Thần Nam biết ba nơi ba kẻ đó ở được gọi là thánh vực, chúng là chúa tể của thế giới này, là thánh nhân được người ở đây lễ bái mỗi ngày, thần linh thủ hạ của chúng được gọi là thánh sứ.

Đồng thời hắn biết được một tin tức kinh nhân, bao năm nay bách tính đều muốn về quê mẹ trong truyền thuyết: quê của tổ tiên.

Ai cũng có niềm tin như thế, họ nhất định sẽ về. Nếu hắn đoán không sai, họ muốn quay về Lục đạo thế giới đã bị tàn phá. Đương nhiên hắn không hiểu tại sao họ muốn làm thế.

Linh khí dày đặc khiến hắn như được tắm trong gió xuân. Hắn đã tới thánh vực của thế giới này, ở đây ẩn chứa đại địa linh căn. Hắn muốn lấy đi nhưng biết chúng sinh còn cần nên dẹp ngay chủ ý.

Quan sát cẩn thận, hắn phát giác chỉ có một thiên giai cao thủ từng công kích mình, hai người kia chưa gặp qua. Hắn không muốn lạm sát vô cớ, cũng không muốn diệt hết cả ba thiên giai cao thủ của thế giới này rồi gây ra hậu hoạn.

Hắn giấu đi chân dung, chỉ thể hiện ma tính, phát ra ma khí ngùn ngụt, rảo bước vào thánh vực, phong thái như đế vương giá lâm, các thần linh tuần phong bị chấn bay hết dưới làn ma diễm ngút trời.

“Àm.”

Hắn mở toang cửa thần điện tiến vào như thượng cổ quân vương đến phục cừu, mọi vật chất đều bị tử vong ma khí biến thành cát bụi.

“Ai dám xông vào Sáng thế thần điện?” Trong điện truyền ra thanh âm cực kỳ uy nghiêm.

Thần Nam cười lạnh, Sáng thể thần điện? Định coi mình là Sáng thể thần sao? Hắc quát vang: “Ta là Diệt thể thần.”

“Àm.”

Nơi hắc đi qua, thần điện đổ nát, thần tiên tránh xa.

“Thiên giai cường giả?”

Thân ảnh chớp lên, ba nhân ảnh xuất hiện chặn đường hắc.

“Hiện giờ chúng ta còn chưa đến đó lần nữa, lại muốn phát động chiến tranh sao?” Hiển nhiên cao thủ từng công kích Thần Nam không phát hiện được khí tức của hắc.

“Ta từ thế giới phá toái trở về, chưa có Sinh Mệnh nguyên tuyền sản sinh, chúng ta quay lại đại lục hắc ám nhưng phải đợi rất lâu nữa, lẽ nào ngươi muốn phát động Thái cổ chư thần chi chiến?” Thanh âm chất vấn cực kỳ lạnh lẽo.

Thần Nam biết được tin tức trong yếu trong câu nói này, lòng dậy sóng: “Chư thần giáng lâm? Hắc... hắc hắc...e rằng ngươi không đợi được đến lúc đó.” Hắc lạnh lùng quát, tử vong ma khí tràn khắp thánh vực.

“Ngươi phản lại ước định giữa chư thần, trước khi chúng thần giáng lâm không được khai chiến, ngươi là ai?”

“Ta? Ha ha... một oán hồn bị các ngươi giết chết nên đến đòi lại tất cả.”

“Nói láo.” Ba vị thiên giai cao thủ hiển nhiên bị chấn trụ, đại lục hắc ám rộng lớn chính là Lục đạo bị hủy diệt, ai sống nổi trong trận đại hủy diệt? Nếu kẻ còn sống sót nổi chắc chắn là ác ma của ác ma. “Hắc ám thế giới sao lại có sinh mệnh sống sót! Không thể nào, đó là một vùng tuyệt vọng tử vực, không ai thoát được.”

“Lúc xưa các ngươi giết người quá nhiều nên quên rồi sao?” Thần Nam lạnh lùng nhìn thiên giai cao thủ từng ra tay với mình: “Lúc đó ngươi tranh đoạt linh khí, đồ sát sinh linh quá nhiều, ta là hỗn hợp thể của họ, đến phục cừu từ đại lục hắc ám.”

“Đừng giở trò nữa. Rõ ràng biết đại lục hắc ám sẽ hồi phục, ngươi chẳng qua muốn phát động chiến tranh trước, ngươi thật ra là phe nào? Của quân vương Hắc Khởi? Hay Thái cổ cự hung Cáp Xích? Hoặc người của hỗn độn di dân Lý Nguyên?”

“Đã nói rồi, ta là người của Bất tử quân vương ở đại lục hắc ám. Hiện tại không có gì muốn nói, chỉ cần tính mệnh của ngươi.”

Bao năm khổ tu của Thần Nam không bị lãng phí, đệ nhất nhị tam thức của Nghịch Loạn bát thức cùng xuất ra.

Ba thiên giai cường giả bị chấn tung đi, trong sát na hai người kia văng ra, Thần Nam mở toang nội thiên địa, thu nhân vật cần thiết vào rồi hóa thành một đạo ma quang rút lui.

Thoáng chốc, hắc lại xuất hiện ở thành thị ban đầu, ôm Long Bảo Bảo say khướt, nhanh chóng phá tan hỗn độn, rời khỏi vùng không gian này.

Lúc hai cao thủ kia đuổi đến thành thị thì hắc đã về hắc ám đại lục, thả thiên giai cao thủ ra, tận tình chiến đấu.

Trận chiến hoàn toàn không cân sức, sau cùng thiên giai cao thủ chung hóa thành điểm điểm linh khí, bị thu vào nội thiên địa của hắc.

Hắc nhìn lên thình không hắc ám vô tận, lạnh lùng nói: “Chư thần sẽ quay về không gian này sao? Hay lắm, Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần...Lúc các ngươi giáng lâm là lúc chúng ta chiến đấu.” Thoáng chốc đã qua trăm năm, Long Bảo Bảo không chịu tịch mịch, thường cùng Thần Nam đến quang minh thế giới quen thuộc ăn uống thỏa thuê.

Cả hai thường phát hiện thiên giai thần niệm từ trên trời xa quét xuống, tựa hồ tìm kiếm trên vùng đất mệnh mang này. Lần nào, cả hai cũng tránh thoáng thần thức hùng hậu đó, chuyên cần tu luyện trong tử vong thể giới.

Thần Nam cố quên hết tất cả “pháp”, định phá trừ tất cả “pháp” cố hữu, sáng tạo ra “pháp” hoàn toàn mới.

Thời gian trôi đi, tử vong thể giới không còn vĩnh hằng cô tịch, thiên ngoại chư thần lục tục xuất hiện bóng dáng, ngày họ quay về không còn xa nữa.

Hắn nhớ lại những bằng hữu và thân nhân, không biết mấy ai còn sống sót. Hắn không muốn cả nghĩ bởi từng có dự cảm không lành.

Nhìn hài cốt trải khắp tử vong thể giới, hắn lại nhớ đến Thiên Quỷ, tâm niệm nhất động, mới chỉ là ý nghĩ thử xem, lập tức niệm Thiên giai đại triệu hoán thuật.

Vốn không hi vọng gì nhưng hắn cả kinh bởi cảm ứng được dao động cực nhẹ.

“Thiên Quỷ chưa chết.” Hắn mở mắt, trong vùng hắc ám vô tận xạ ra hai tia sét.

“Long Bảo Bảo, chúng ta đi cứu người.”

“Ngẫu mẽ đầu phát, cứu con lươn sao, một mình uống rượu mất hết vị, thật sự nhớ những khi cùng lão du côn uống rượu.”

Thần Nam liên tục triệu hoán Thiên Quỷ, men theo dao động phi hành trong tử vong thể giới, hai mươi vạn dặm trôi lại sau lưng, sau cùng cũng đến được nơi phát ra dao động.

Tàn tích của Phong Đô sơn trước kia đã tan tành, chỉ còn lại một vùng băng lãnh.

Sức mạnh thiên giai không ngừng đánh xuống, vô số xương cốt tan nát bay tung lên, đào thành một đại hợp cốc sâu ngàn thước, Thần Nam mới phát hiện ra tàn thân của Thiên Quỷ.

Tầm thân như cự sơn giờ chỉ còn nửa khô lâu đầu vỡ tan, điểm điểm hào quang nhàn nhạt lóe sáng, e rằng không lâu nữa sẽ tịch diệt.

“Chúa thượng...” Thiên Quỷ yếu ớt gọi.

“Chúng ta là bất tử chi vương, trùng sinh tại đại lục hắc ám tuyệt vọng.” Thần Nam cảm thán, dùng sức mạnh ma tính giúp Thiên Quỷ khôi phục bản nguyên. Hắn không cần trợ giúp nhiều, chỉ cần giúp nó thoát khỏi âm ảnh là được, rồi nó sẽ tự khôi phục, tử vong thể giới này là “đất” của nó.

Thiên Quỷ khiến hắn kinh ngạc, bởi nó dùng thiên giai quỷ hồn bảo lưu được linh thức của một người nữa là đồ đệ Cổ Tư. Nó tu dưỡng mười mấy năm, Cổ Tư mới tỉnh lại từ đáy sâu linh hồn sư phụ, tách hẳn ra.

Gặp lại hai người quen, trong lòng Thần Nam đầy niềm vui, phi thường hi vọng nhưng người quen cũ đều quay về nhưng cũng biết không thể, có những người được chú định vĩnh viễn tan biến.

Long Vũ, Huyền Trang, Đại Ma, Tiềm Long, Mộng Khả Nhi, Không Không, Tử Kim thần long, Y Y, Nam Cung Ngâm, tiểu công chúa, Dạm Đài Tuyền... ai còn sống?

Lại thêm năm mươi năm, linh khí trên đại lục hắc ám dày hơn, tử khí nhạt dần. Hôm đó, Thần Nam và Long Bảo Bảo chợt thất thiên địa nổi sấm, đồng thời bay lên không mà không kinh động đến hai khô lâu vương đang tu luyện.

Họ nhanh chóng bay về phía nam đại lục hắc ám.

“Trời à, ngẫu mẽ đầu phát. Linh khí, linh khí dày đặc.” Long Bảo Bảo kêu âm lên: “Lẽ nào... đại địa sẽ nổi sinh cơ?”

Thần Nam và nó nhanh chóng đáp xuống, hài cốt vô tận tạo thành một vùng tử vong chi hải nhưng ở chính giữa là có dao động sinh mệnh tràn ra, linh khí vô tận vút lên.

Hóa ra... là một nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Tử cực rồi sinh, sinh cực thành tử, xưa này sinh tử tương giao.

Năm xưa vô vàn sinh linh bị diệt, một biển sinh mệnh chỉ năng chìm xuống đại lục hắc ám, đến hôm nay sinh ra Sinh Mệnh nguyên tuyền trong vùng hải cốt, bản chất không khác gì Sinh Mệnh nguyên tuyền của Thần Ma lăng viên năm xưa.

“Đại lục mệnh mang này không thể chỉ sản sinh ra một nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền, chư thần sẽ bắt đầu mở mang vùng của mình.” Thần Nam nhìn lên vòm không cười lạnh.

“Ngẫu mẽ đầu phát, chửi trách mấy tên khốn đó hoạt động ngày càng nhiều ở đại lục hắc ám, khẳng định nhắm đến Sinh Mệnh nguyên tuyền, chúng ta quyết không cho cho chúng.”

Không cần nó nhắc, nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền đầu tiên trong thiên địa không đời nào Thần Nam để cho chư thần, ý nghĩa của linh tuyền quá trọng yếu.

Sinh Mệnh nguyên tuyền đầu tiên trên đại lục hắc ám bị Thần Nam lấy vào nội thiên địa. So với linh tuyền trong Thần ma đồ năm xưa, nó còn tinh thuần hơn, dù sao cũng do vô tận sinh linh diệt vong hình thành, sinh mệnh chỉ năng mạnh đến khó tưởng tượng nổi.

Công năng của thánh tuyền vượt cả tưởng tượng, những tiên quả thụ đã chết trong nội thiên địa của Thần Nam đều nảy sinh cơ, tiên căn đều sống lại.

Vốn chỉ còn lại mười mấy cây biến thành dày đặc, thần quang lấp lánh.

Dù những cây cỏ tầm thường được Sinh Mệnh nguyên tuyền tưới vào cũng thành thần thụ, nói gì đến tiên căn thần thụ vốn có.

Ngày nào Long Bảo Bảo cũng được căng bụng, ngày nào tiên thụ cũng khai hoa kết quả, nội thiên địa trở thành nơi đẹp nhất với nó.

Thần Nam biết ý nghĩa của Sinh Mệnh nguyên tuyền cực lớn, đó là bất tử thần dược! Sau này tất có chỗ dùng.

“Ầm, ầm, ầm.” Đại lục hắc ám vang lên tiếng nổ.

“Mau đi xem là chuyện gì?” Long Bảo Bảo chỉ hoàng kim thảo ra.

Thần Nam ngược nhìn, chỉ thấy một vùng hào quang sáng lóa từ trên không hạ xuống đại lục hắc ám.

“Là... một Huyền giới vô chủ. Chư thần bắt đầu quay về rồi.”

“Ầm, ầm, ầm.”

Lại thêm một tiếng nổ, khí tức hùng hồn tràn khắp thiên địa, một quang minh thế giới giáng xuống.

Đại lục hắc ám liên tục biến hóa, chư thần đi xa lần lượt giá lâm.

437. Chương 438: Lại Xuất Hiện

Thần Nam đã thu đệ nhất tuyền sau đại phá diệt vào nội thiên địa, đoạn mang Long Bảo Bảo phá toái hư không biến mất trong bóng tối vô tận.

Hai phiến quang minh thế giới từ trên không đáp xuống như hai hòn đảo từ thiên ngoại bay về, phát ra thần quang rực rỡ, uy lực kinh nhân khiến người ta cảm nhận rõ ràng có người đang thi triển đại thần thông thăm dò đại lục bên dưới, mục tiêu là nơi Sinh Mệnh nguyên tuyền phun ra.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếng nổ vang lên, đại lục hắc ám rung động, hào quang mờ lung chiếu sáng mặt đất rộng lớn, quang minh thế giới đáp xuống này chiếm mất mấy trăm vạn dặm vuông, hai quang minh huyền giới nối nhau, trùm lên cả cốt hải phía dưới.

Nếu thế giới chưa từng bị hủy diệt, có người biết được hôm nay xảy ra những việc thế này chắc chắn sẽ vô cùng kinh hãi, truyền thuyết cổ lão đang nhất nhất thực hiện!

Có điều những người vĩnh viễn ra đi không thể nào chứng kiến.

Theo truyền thuyết, bóng tối bao phủ khắp nơi, thế giới vĩnh viễn hủy diệt, điểm điểm quang minh từ trên trời chiếu xuống...

Thần Nam không đến gần, đứng trong hư không vô tận cách đó mấy ngàn dặm, ẩn đi khí tức bản thân và Long Bảo Bảo, ngừng thị vào phiến quang minh thế giới, cảm ứng được hơn ngàn vạn nhân khẩu tồn tại trong đó, còn thiên giai cao thủ chỉ cảm ứng được hai người.

Hai người mà nắm giữ ngàn ấy nhân khẩu và hai quang minh huyền giới, lại quay về đại lục hắc ám đầu tiên, nếu không lầm, chắc chắn là Thái cổ cự hung.

Hắn từng thấy Huyền Hoàng nên biết những kẻ này chắc cũng là hung ngân từng bị phong ấn tại đệ tam giới, bằng không đời nào một mình có thể khống chế được cả một quang minh huyền giới. Hắn không chủ động đến khiêu chiến hai kẻ này mà đợi chờ thần trở lại, những kẻ có ân oán với hắn đều chưa thấy bóng.

“Gào...”

Hắn nghe thấy tiếng gầm phẫn nộ từ nơi cự hung đáp xuống, tựa hồ không tìm được gì trong cổ hải vô tận bên dưới nên gầm gào khiến chúng sinh trong quang minh thế giới run rẩy.

Hồi lâu sau, hắc ám thế giới mới bình tĩnh lại, Thần Nam đã đi xa.

Mấy năm trôi qua nhanh chóng, càng lúc chư thần càng hiển hiện thần tích nhiều hơn.

Hôm đó, ba tiếng nổ vang vọng khắp thế giới, từ ba hướng sáng rực hào quang, linh khí dao động tứ phía, ba Sinh Mệnh nguyên tuyền tái hiện.

Lần này trên không xuất hiện gần mười quang minh thế giới giáng xuống những nơi có Sinh Mệnh nguyên tuyền.

“Ngẫu mẽ đầu phát, lại phải ra tay.” Long Bảo Bảo nắm chắc hoàng kim tiểu quyền đầu.

Thần Nam và nó nhanh chóng xé hư không bay tới, không chỉ họ mà hai Thái cổ cự hung xuất hiện đầu tiên trên đại lục hắc ám cũng bay về Sinh Mệnh nguyên tuyền thử vận khí.

Trong cốt hải vô tận, Sinh Mệnh nguyên tuyền chảy rì rào, linh khí xung thiên chiếu sáng trăm vạn dặm quanh đó. Hào quang rùng rục, linh khí bức nhân. Long Bảo Bảo như nhảy thẳng xuống nước, ngụp xuống rồi lại trôi lên hưng phấn nói: “Thần tuyền này là của chúng ta.”

Linh quang vô tận chiếu rọi, Thần Nam không dám trù trừ, dùng thời gian ngắn nhất thu linh tuyền vào nội thiên địa, lúc này tiểu thế giới của hắn là thánh thổ trong thánh thổ, hai dòng Sinh Mệnh nguyên tuyền biến nơi đây thành thế giới các tu luyện giả mộng mị mong cầu, tu luyện một năm trong đó bằng trăm năm ở ngoại giới.

Các loại kỳ hoa tiên quả mọc khắp nơi, thần thụ xanh rờn, nồn nà.

Lúc Thần Nam và Long Bảo Bảo quay về đại lục hắc ám, từ trên không liên tiếp đáp xuống ba tòa quang minh huyền giới, trấn áp địa phương họ vừa rời đi.

Hai hướng khác cũng vậy, quanh mỗi dòng Sinh Mệnh nguyên tuyền có ba, bốn quang minh huyền giới.

Nhưng ba Sinh Mệnh nguyên tuyền mới xuất hiện có tới hai bị Thần Nam và Thái cổ cự hung cướp mất khiến các thiên giai cao thủ trong mấy phiến quang minh thế giới phẫn nộ gầm hét, thanh âm vang động khắp đại lục hắc ám.

“Ai lấy trộm Sinh Mệnh nguyên tuyền? Lúc trước không phải đã phân chia địa vực rồi sao? Ai không tuân thủ quy củ? Chết tiệt...”

“Ngẫu mẽ đầu phát, ngon thật! Ngày nào cũng có tiên quả bắt tận đúng là đời hạnh phúc. Thần Nam, chúng ta có nên dùng tiên quả nấu rượu không nhỉ.”

Nội thiên địa của Thần Nam sáng rực, tiên hoa đua nở, cỏ thơm xanh om, thần thụ lắc lư phát sáng, so với hắc ám thế giới bên ngoài khác nào mộng ảo.

Hiện giờ tiểu long quá ư hạnh phúc, cả ngày ngâm mình trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, quả cầu hoàng kim lăn đi lăn lại trong tiên quả viên, mỗi ngày đều say sưa, hận không thể cười cả trong lúc ngủ.

Thần Nam cảm khái, nội thiên địa được Sinh Mệnh nguyên tuyến tưới mát đã phát triển thành mấy trăm vạn dặm vuông, đường kính đến mấy ngàn dặm, so với ban đầu quả thật một trời một vực.

Thần điện bị phá hủy lại được tu sửa, có thể coi là mảnh đất lành đệ nhất từ sau khi Lục đạo hủy diệt. Đệ nhất Sinh Mệnh nguyên tuyến hàm chứa quá nhiều linh khí, vượt cả tưởng tượng.

Nghe thấy tiếng thiên giai cao thủ mới xuống đại lục hắc ám gầm hét, Thần Nam bật cười, thế càng hay, để chư thần tự nghi kị nhau, sau này phát sinh chinh chiến, không có tình trạng hình thành những phe phái quá mạnh. Qua là sách lược phân hóa thượng thượng.

Cái Thế quân vương Hắc Khởi chưa xuất hiện, nhiều Thái cổ cự hung đáng sợ cũng chưa thấy đâu. Cả Thần gia cao thủ cũng vắng bóng, cứ nghĩ đến Thần lão đại cùng Viên tổ sống lại là Thần Nam lại nhức óc.

Hơn nữa, cả Thái Cổ Lục Tà và bọn Hắc Ám đại ma thần mà hắn “mong ngóng” cũng không thấy bóng dáng, khiến hắn hơi ngạc nhiên. Hắn hoài nghi bọn Hắc Ám đại ma thần lạc lối trong hỗn độn vô tận mà không tìm thấy lối về chăng?

Nếu giờ không phải lúc quan trọng tranh đoạt Sinh Mệnh nguyên tuyến chắc hắn đã vào vô hạn hỗn độn hư không tìm chúng tính sổ.

Mấy tháng, thiên địa lại thần quang xung thiên, dấy lên vô tận linh khí, lần này năm Sinh Mệnh nguyên tuyến xuất hiện trong đại lục hắc ám.

Cơ hồ ngay trong sát na đó Thần Nam đã tới với tốc độ hơn cả quang tốc, Sinh Mệnh nguyên tuyến phát ra hào quang thần thánh vừa nhô lên đã bị hắn lấy mất linh căn.

Lần này liên tục giáng xuống mười mấy quang minh huyền giới, tức là mấy thế giới cùng chung hưởng một Sinh Mệnh nguyên tuyến. Tiếng gầm vang động trời đất, hiển nhiên thế lực không đoạt được linh tuyến lần trước, lần này ngăm tham gia cướp đoạt khiến đại lục hắc ám đại loạn.

Sinh Mệnh nguyên tuyến xuất hiện, vô tận tử vong khí tức chìm xuống, thiên địa linh khí càng lúc càng dày. Thần Nam phát hiện, thiên địa biến hóa khiến mọi pháp tắc, thần thông cùng từ từ biến theo, chỉ có tốc độ và sức mạnh không cải biến.

Điều này khiến hắn ý thức được rằng phải phá tan mọi sự, sáng tạo ra một “pháp” mới tinh chính là con đường sáng.

Hiện tại không còn “Thiên” trói buộc hay can thiệp, tất cả đều gần với bản nguyên. Trong thời đại tiếp cận với sức mạnh bản nguyên này, tham ngộ được bao nhiêu sẽ quyết định đến tiềm lực tương lai. Nên nhớ hỗn độn di dân tựa hồ chiếm được tiên cơ về phương diện này, ai cũng cực mạnh.

Thần Nam không tham ngộ Nghịch Loạn bát thức nữa, sức mạnh bản nguyên của thời không cũng phân giải khắp thân thể, hắn nỗ lực sáng tạo thứ của riêng mình.

Vừa đứng xa quan sát quang minh thế giới, vừa tự tu luyện trong bóng tối, chợt hắn cảm giác có cường giả tiếp cận!

Một chiếc bóng đen ngòm từ trên cao đáp xuống, cười âm u: “Tuyệt vọng hắc ám đại địa không phải thứ Minh Thần ta vẫn chờ đợi sao? Đây mới chân chính là thế giới thuộc về ta? Minh Thần chân thân sẽ giá lâm, ta phải chuẩn bị tất cả.”

Thần Nam cả kinh, nhìn rõ bóng dáng trong màn đêm, quả nhiên là Minh Thần của phe Pháp Tổ, không, đúng ra là hóa thân của y. Nó tự giáng xuống đây.

Thân tùy ý động, hắn đứng trong vô tận hắc ám, thân thể hóa thành một cây ma đao! Vạch thành một sợi u minh chi quang, vô thanh vô tức lướt qua thình không tối tăm.

“A...”

Minh Thần kêu lên thảm thiết, dù có tu vi thiên giai sơ cấp nhưng trước ma đao lại mềm như đậu hũ, bị Thần Nam cắt đứt.

Y nhanh chóng tụ lại thân thể, lạnh lùng quát: “Ngươi là ai?” Đồng thời vô tận hàn cốt trên mặt đất bay lên dày đặc, khô lâu bạch cốt đại quân trải ra ngập trời.

“Người giết người.”

Thần Nam hóa thân thành ma đao, u minh ma quang sắc bén khôn tả, phàm là vật chất ắt không chặn nổi, cắt đứt hóa thân rồi chặt luôn cả liên hệ với bản thể trong vô tận hỗn độn.

Trong bóng tối, khô lâu trắng toát mỏng manh như tờ giấy, căn bản không chặn nổi hấn, nơi nào ma đao đi qua, bạch cốt gãy vụn, Minh Thần hóa thân lại bị cắt đứt.

Thần Nam không cho nó cơ hội tụ lại, lạnh lùng quát: “Hắc Ám đại ma thần, chân thân của ngươi khi nào quay lại?”

“Sao ta phải cho ngươi biết?” Minh Thần hóa thân bị cắt đứt nhưng vẫn cứng đầu. Không nói thêm câu nào, Thần Nam hòa vào ma đao, cắt đứt hạ thân của nó, đó là một trong những “pháp” mới hấn thử luyện, tuy đã bị gạt bỏ nhưng hấn vẫn muốn thử uy lực.

“Không cần ngươi nói nữa, hiện tại ta giết ngươi là xong.” Thần Nam ma đao vung lên, đao mang lạnh lùng, chém nát Minh Thần hóa thân, tiếng rú thảm thiết vang vọng, linh hồn tan nát bị Thần Nam bao phủ. Đoạn hấn thi triển thiên giai đại triệu hoán thuật gọi Thiên Quỷ và Cổ Tư tới, cho hai khô lâu lấy Minh Thần hóa thân làm thức bồi bổ.

Minh Thần muốn giá lâm, với Thần Nam khác nào y đi tìm chết. Nếu có thể, hấn sẽ đưa Thiên Quỷ và Cổ Tư thành quân vương của hắc ám thế giới.

“Ầm, ầm, ầm.”

Lại có quang minh thế giới giáng xuống, lần này Thần Nam phát giác có những người hấn đang đợi: Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ... cả Thái Cổ Lục Tà, hai phe quả nhiên ở cạnh nhau, cùng đáp xuống nơi có một Sinh Mệnh nguyên tuyến mới.

Quan sát cẩn thận, không thấy bóng Minh Thần, những người đều tới đủ.

Quả là tin không lấy gì làm tốt đẹp, các thiên giai cao thủ tựa hồ liên hợp lại, hình thành những phe phái cực mạnh. Tuy thực lực của hấn tăng nhanh nhưng tuyệt đối không thể một mình hạ được mười mấy thiên giai cao thủ.

Hơn nữa, còn quá sớm để xuất thủ, e rằng sẽ khiến Hắc Khởi và Thần gia chú ý.

Hôm đó hấn hóa thành ma đao, tiến vào quang minh thế giới của phe Hắc Ám đại ma thần, dùng cách sét đánh không kịp bưng tai, xuyên qua ngực Pháp Tổ rồi ung dung bỏ đi.

Biết rằng không thể đắc thủ, chỉ khiến đối phương trọng thương nhưng hấn muốn tạo ra không khí căng thẳng, mặc đối phương dự đoán. Hiện hấn đã thu lại khí tức nguyên bản, không ai nhận ra được.

Hấn phải tìm cho bọn Hắc Ám đại ma thần một cường địch, như thế lúc xuất thủ mới dễ dàng.

Hấn vào một phiến quang minh huyền giới, thu lại thiên giai khí tức, hóa thân thành một phàm nhân, lặn vào biển người mênh mông. Thế giới này khá rộng, tựa hồ do một nhân vật cực mạnh tọa trấn, là ứng viên trở thành cường địch của Hắc Ám đại ma thần.

Đang lúc đi trên đường cái quan sôi động, xuyên qua đám đông nhộn nhịp, một thân ảnh nhược tiểu khiến tim hấn đập mạnh, không dám tin vào mắt mình.

Một tiểu nữ hài mặt mũi lem luốc, đôi mắt tèm coi là sáng, chừng bốn, năm tuổi, thân thể cực kỳ gầy gò, vô cùng đáng thương, đứng trước một tiệm bánh bao, nhìn chăm chăm lồng bánh mới hấp xong, đột nhiên lao tới chộp một cái rồi chạy, bàn tay đỏ ửng lên vì nóng.

“Đứng lại.”

Cô bé bị xách cổ lại rất nhanh như con gà con.

“Thức thức, cháu đói...” Đôi mắt ngập lệ, kinh hãi nhìn điểm chủ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cháu chỉ lấy một cái... ba ngày nay cháu chưa ăn gì...”

Thần Nam nhòe lệ, nhanh chóng chạy tới, ôm tiểu nữ hài bay vút lên, trong lòng chua xót cực điểm, bởi hần cảm ứng được khí tức của Thần Hi trên người cô bé.

“Sao lại thế này? Sao lại thế này?” Hần không ngừng tự hỏi.

“Thức thức... cháu sai rồi nhưng cháu rất đói...” Tiểu nữ đồng hoảng sợ nhắm tịt mắt lại, tưởng bị điểm chủ bắt, kinh hãi van xin: “Thức thức, cháu sẽ giặt quần áo, giúp thức giặt quần áo, tha cho cháu...” Khuôn mặt hiện lên nét đáng thương cực độ.

Long Thần Nam như dao cắt, đưa cô bé vào nội thiên địa, khiến cô ngủ thiếp đi, đoạn đặt tay lên đầu, cảm thụ linh hồn dao động, hần muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Kí ức trong sau thăm linh hồn cô bé được Thần Nam thức tỉnh, những gì xảy ra hiện lên trong lòng hần.

Quả nhiên là Thần Hi.

Thần Hi chuyển thế.

Ngày đó Lục đạo hủy diệt, Thần Hi đang ở Nhân gian giới, hỗn độn di dân Lý Nguyên từ đệ tam giới về, vì muốn khôi phục nguyên khí mà đồ sát sinh linh vô số, cô bé cũng ngộ hại. Đoạn Lý Nguyên mang theo vô số sinh linh, bay về hỗn độn thể giới.

Thần Hi là thiên địa linh khí hóa thành, tuy ngộ hại nhưng bắt diệt linh thức trải qua nhiều năm tháng dần tụ lại giữa thiên địa, dựa vào linh khí trong thể giới của Lý Nguyên khổng lồ chế mà tụ lại.

Tiểu Thần Hi sống lại, cảnh ngộ thê thảm, linh khí mất đi không ít nên phải ăn Nhân gian ngũ cốc, cứ thế lưu lã nơi đầu đường xó chợ.

Biết được tất cả, hần vừa chua xót vừa cao hứng, dù thế nào, một trong những người mong ngóng nhất đã về bên mình.

“Thần Hi, Thần Hi...” Hần đưa cô bé vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, dùng tuyệt thế đại pháp lực đả thông kí ức, giúp cô bé khôi phục linh trí.

Lúc đôi mắt sáng mở ra, ban đầu còn mê mang, rồi lộ ra thần sắc vô cùng hoan hỉ, chảy nước mắt cao hứng kêu lên: “Ca ca...”

“Được rồi, Thần Hi đừng khóc, tất cả là quá khứ hết rồi, sau này ca ca sẽ chiều cổ cho muội.”

“Thần Hi...” Long Bảo Bảo và Thần Hi có cảm tình đặc biệt, nó từng mượn thân thể cô bé khôi phục trọng thương chi thân, giờ gặp lại cô trong thể giới hủy diệt, không khỏi vui mừng.

“Tiểu long ca...”

Thể giới đã hủy diệt mà vẫn trùng trùng, đúng là việc may mắn nhất.

“Ầm, ầm, ầm...”

Tiếng nổ không ngừng vang lên, lại một quang minh huyền giới đáp xuống đại lục hắc ám, lúc Thần Nam dẫn tiểu long và Thần Hi ra khỏi nội thiên địa, phát hiện trên không có thêm ba Nguyệt lượng.

Tựa hồ chư thần sống sót đều quay về, mọi quang minh thể giới đáp xuống đại lục hắc ám.

438. Chương 439: Thâu Thiên

Không chỉ minh nguyệt mà cả Thái cổ chư thần đều quay lại, trên lục địa giáng hạ mười mấy quang minh thể giới, các cao thủ lại giá lâm.

Ngẩng đầu lên không thấy sao, chỉ thấy minh nguyệt sáng rực, tinh không thừa xưa đã không còn.

Thần Nam ẩn ước cảm ứng thấy hắc ám thể giới tuyệt vọng này không còn là phá diệt thể giới bàn đầu nữa mà đã có thêm vật gì đó, một loại nguyên tố tựa hồ đang dần thay đổi.

Hắn cảm giác có mùi vị của âm mưu.

Tựa hồ có Thiên chi khí tức, đến từ Nguyệt lượng, từ quang minh thể giới phía dưới, từ mọi nơi.

Thâu thiên!

Không hiểu sao trong óc hắn xuất hiện hai chữ này, có ý niệm như thế.

Thái cổ cự hung từng bị phong ấn tại đệ tam giới tất nhiên có những nhân vật như Huyền Hoàng, cả Thần gia lão tổ, đều không phải những người tốt lành.

Thiên địa vang lên tiếng đàn vui tươi tình tang, tình tang.

Thần Nam tìm theo tiếng đàn, phi hành trên không nhìn xuống dưới, có tới mấy chục quang minh thể giới không nói nhau, chứng tỏ có tới ngàn ấy đại thể lực.

Nhìn xuống địa phận của chư cường, cảm thụ những biến hóa nhỏ xíu của thiên địa, lúc tiếng đàn gần tắt, hắn tìm ra nơi phát nguyên. Một quang minh thể giới, trong tiếng đàn liên tục vang vang, trải ra như làn sóng ánh sáng khắp đại lục hắc ám, từ hơn trăm vạn dặm vuông trở thành hơn ngàn vạn dặm.

Tiếng đàn dừng lại cũng là lúc ngưng lan rộng, tốc độ nhanh kinh hồn khiến người ta phải tắc lưỡi, đó là một loại đại thần thông. Trong tiếng đàn đó, Thần Nam cảm nhận được Thiên chi khí tức.

Không tiến vào vùng âm thanh, hắn cảm giác được khí tức quen thuộc tại tầng không của một quang minh thể giới cạnh đó.

Tội Ác chi thành.

Hắn không ngờ rằng Tội Ác chi thành mà Thần Phong học viện tọa lạc lại bảo tồn được.

Bảo tồn nguyên vẹn, thành thị thân thuộc này không hề tổn hại, cả vô tận đại sơn quanh đó cũng bất biến, giữ nguyên được cả Thập vạn đại sơn.

Nhân khẩu có lẽ không đông, diện tích cũng không lớn, chưa đủ trăm vạn dặm vuông nhưng với số nhân khẩu đó coi như tạm đủ, tất cả chỉ có một tòa thành thị, xung quanh là núi non liên miên bất tuyệt.

Tội Ác chi thành quả nhiên không đơn giản, Thần Nam cảm thán.

Bay vào phiến quang minh thể giới, hắn để lại một tàn ảnh, trực tiếp tiến vào Thần Phong học viện. Nhìn học viện quen thuộc của các tu giả, hắn sững người.

Rõ ràng cảm ứng được ở đây có khí tức của thiên giai cường giả.

Hào quang lóe sáng, hai nhân ảnh xuất hiện trước mặt, đều chỉ hơn hai mươi tuổi. Một người thân hình cao ráo, toàn thân phát ra uy lực cực mạnh, ẩn ước có long khí, kẻ còn lại kim quang lấp lánh nhưng cũng phát ra yêu khí hùng hậu.

Thần Nam chằm chằm nhìn hắc phát thanh niên vắn vít long khí, cảm giác được khí tức quen thuộc, tựa hồ từng gặp qua.

“Là người, Thần Nam.” Hắc phát thanh niên thấy hắn, hình như rất kinh hãi, hiển nhiên có biết hắn.

“Người là ai?”

“Từng có duyên gặp mặt một lần, bất quá lúc đó ta không ở trong trạng thái này, có nhớ ra chưa?”

Thần Nam kinh nghi bất định, sau cùng linh quang sáng lên: “Người là... Cốt Long, không, Cốt Long quay lại nguyên bản?”

Yêu tổ Cốt Long từng bị khốn trong Huyết hải ở Tiểu lục đạo, lúc Thần Nam đi tìm Thời Không bảo tàng có gặp qua. Nhưng lần này Cốt Long đã ngộ được chân ngã, trở về Thiên Long bản nguyên chân chính.

“Thân phận thật của người là gì?”

“Có nghe qua Thiên Long hoàng không?” Cốt Long khẽ mỉm cười.

“Người là Thiên Long hoàng? Không thể nào.” Thần Nam suýt nữa gào lên: “Thiên Long hoàng là nhi tử của ta.”

“Ta là bào đệ của Thiên Long hoàng.” Lai lịch này khiến người khác phải kinh ngạc. Tựa hồ nhìn ra vẻ kinh hãi của Thần Nam. Cốt Long thở dài: “Những chuyện cũ đã theo gió bay xa, ta chỉ nhớ được mỗi cái tên đó, sống lại rồi ta không nhớ được gì.”

Dù vậy, Thần Nam cũng trọng thị y, dù gì cũng là một trong những lão bất tử từ xa xưa nhất, tựa hồ đã kinh qua hai lần đại phá diệt, tuy là một cá thể hoàn toàn mới nhưng thần thông chắc không tiêu tan đi bao nhiêu.

Hoàng phát thanh niên sáng rực kim quang cạnh đó càng khiến hấn kinh hãi, là bạn cũ của long vương, sau này chuyển thể tu hành thành yêu, tề danh với Cốt Long, chỉ có một vị đại nhân của yêu tộc - Hoàng Nghi.

“Không cần nhắc lại chuyện xưa, từ giờ chúng ta là Cốt Long và Hoàng Nghi.”

Thần Nam gật đầu nhìn hai đại yêu quái, những kẻ đã thông được chân ngã, tuyệt đối thuộc hàng “quái vật.”

“Người đi trước, sau này chúng ta sẽ tìm người.” Hai yêu thánh nói xong liền biến mất.

Thần Nam vào Thần Phong học viện, nhớ lại những năm tháng thanh niên khiến hấn cảm khái vô hạn, tất cả hiện ra trước mắt, những ngông cuồng tuổi trẻ như mới xảy ra hôm qua.

“Ngẫu mê đầu phát.”

“Thần Phong học viện.”

Long Bảo Bảo và Tiểu Thần Hi từ nội thiên địa đi ra đều kinh hãi há hốc mồm, cả hai đều rất có cảm tình với nơi này, từng ở lại một thời gian dài.

Long Bảo Bảo mang theo Tiểu Thần Hi, vù một tiếng, mất bóng trong vùng sâu học viện.

“Oa... là xú tiểu tử người.” Thần Nam đi dạo trong học viện, cảnh sắc như xưa, một lão giả tóc bạc phơ bước qua, đột nhiên dừng bước, kêu âm lên rồi cốc hấn một cái nện thân.

Hấn đương nhiên tránh được nhưng lúc đó đang ngây người, vừa tỉnh lại liền gọi to: “Đông Phương tử lão đầu!” Nhớ lúc xưa hấn đùa giỡn Đông Phương Phượng Hoàng bị tử lão đầu này dẫn cho một trận, hiện giờ lão đã già đi nhiều.

Cùng lúc, cách đó không xa có mấy người tiến tới, đều hô lên thất thanh.

“Tiểu tử này là Thần Nam?” Phó viện trưởng gian trá của Thần Phong học viện cũng đã già, tuế nguyệt không bỏ qua cho ai.

“Tử lão đầu, là ta.”

Hai trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi không dám tin vào mắt, kêu lên kinh ngạc: “Thật sự là... Thần Nam.”

Thần Nam cũng nhận ra họ, là hai vị năm xưa ở Thần Phong học viện: Khảm Văn và Lãnh Phong.

Tuế nguyệt như đao, đã lưu lại những vết khắc không thể xóa nhòa trên mình họ, gặp lại cổ nhân khiến Thần Nam vô cùng cảm khái, ẩn ước hấn đại ngộ, lại có cả cảm giác thất lạc. Có lẽ là một tâm nguyện,

sớm muộn gì hắn cũng bước lên Thông thiên chi lộ, trùng phùng lần này coi như triệt để dứt khoát với quá khứ, một khi hắn lên đường, ắt vĩnh viễn không còn tương kiến.

Tu vi mấy người này không cao lắm, tựa hồ đã qua mấy trăm năm, họ chỉ đạt tiên nhân sơ cấp, miễn cưỡng chống nổi tuế nguyệt xâm thực.

“Xú tiểu tử!”

“Tử lão đầu!”

...

Những lời quen thuộc khiến tâm tư Thần Nam phức tạp.

“Tối nay chúng ta sẽ uống thoải mái, trò chuyện sướng khoái.”

...

Ngoài xa các học sinh Thần Phong học viện hiếu kỳ nhìn họ.

Từ biệt phó viện trưởng, Đông Phương lão đầu, Lãnh Phong và Khải Văn, Thần Nam rảo bước học học viện, tiến vào long trường, đến bên hồ, vào trong lâm viên...

Sau cùng Thần Nam thấy một thân ảnh xinh đẹp quen thuộc, Đông Phương Phượng Hoàng ôm một tiểu nữ hài đang đi dạo ngoài xa.

Tuyệt sắc mỹ nữ ngày xưa... là đây? Hài tử là con nàng? Mấy trăm năm đã qua, tất cả đều có thể xảy ra. Đến một góc đường, hai thân ảnh tan biến.

Thoáng qua một tia thất lạc trong lòng, nhưng Thần Nam thật sự hiểu được chữ “chân thật” của phàm nhân.

Trong lúc này, tâm cảnh của hắn tăng cao, tu vi... cũng tinh tiến không ít.

Tựa như có cảm ứng, từ góc đường bùng lên khí tức hùng hồn, thân ảnh nhỏ bé bay lại, kêu lớn: “Thần Nam ca ca... thật là ca ca sao?”

Tiểu Phượng Hoàng, quả nhiên là Tiểu Bất Điểm.

Cuối cùng Phượng Hoàng thiên nữ cũng phân hóa thành hai người.

“Là người?” Đông Phương Phượng Hoàng cũng quay lại, thấy hắn liền tỏ vẻ kinh ngạc.

“Vù.”

Một đạo kim quang bay tới, Long Bảo Bảo mang Tiểu Thần Hi xuất hiện.

“Tiểu long ca ca, Thần Hi!” Tiểu Bất Điểm cao hứng kêu lên, mắt nhắm lại, vừa nhảy vừa kêu.

Ai cũng tỏ vẻ kích động...

Tối về Thần Nam và mọi cố nhân ăn uống vui vẻ, kể lại những chuyện đã qua, ai nấy đều vô vàn cảm khái, đều say khướt. Sau cùng mỹ nữ Đông Phương Phượng Hoàng cũng say, dụng lực đá Thần Nam đang bất tỉnh, vừa khóc vừa cười đi ra.

Ai nấy đều được dìu đi, lúc Thần Nam mở bừng mắt, tâm tình vô cùng phức tạp, thậm chí hơi thương cảm, ẩn ước phát giác mình không thể ngăn được “một bước” tiếp theo này. Hắn không biết cất bước rồi liệu còn tương kiến với họ nữa không.

Quang minh thế giới cũng có đêm.

Soạt soạt.

Hai thân ảnh xuất hiện trong màn đêm vào phòng Thần Nam, là Cốt Long và Hoàng Nghi. Họ thấy hắn tướng trang nghiêm, tựa hồ phát ra khí tức khiến họ không nhận ra.

“Ồ, tu luyện tâm cảnh...”

“Tựa hồ tăng tiến hẳn so với lúc gặp nhau ban ngày.”

Đột nhiên Cốt Long kêu lên kinh hãi: “Một trong những người thật sự thắng, kẻ thù thiên chân chính.”

“Thâu thiên.” Hoàng Nghi cũng kêu lên kinh hãi.

Cùng lúc hẳn mở bừng hai mắt, phát ra thần quang sáng lóa: “Ta phải đi lên Thông thiên chi lộ nhưng sợ không cắt đứt được phạm trần thất tình, rồi lại giết chóc ngập đất.”

Thoáng chốc thân ảnh bọn Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần lóe lên trong ánh mắt tử tịch của hẳn.

439. Chương 440: Cấm Kị Thần Thông Chấn Nhiếp Định

Trước mắt hẳn ngưng tụ thành hai lưỡi ma đao đen nhánh lạnh lùng, vô cùng sắc bén. Khẽ động đã cắt đoạn hư không thành hỗn độn, cảnh tượng quả đáng sợ.

Hai thanh đao từ mắt hẳn xuất ra, tùy theo ánh mắt mà động, nơi nào đi qua, bàn ghế tan ra như hoa tuyết, bức tường ngăn chặn tầm mắt cũng tan như mây khói trong một sát na. Phảng phất như có thanh diệt thể đồ đao quét qua, mọi vật hữu hình đều hóa thành tro bụi, quay về hỗn độn.

“Thâu thiên, sao lại nói là thâu thiên?” Hẳn chậm chậm quay lại hỏi Cốt Long và Hoàng Nghi.

Hai người nhanh chóng lách đi: “Thu lại vô tình đao!”

Đôi mắt trống rỗng của Thần Nam thoáng chốc lại hiện sinh khí, tử tịch khí tức tan biến, sinh cơ hiện dần, hai thanh ma đao tan trên không trung.

Vô tình đao, trầm diệt chi đao, đoạn tuyệt tất cả. Trong lòng cả ba người đều có cảm nghĩ này.

“Cái gì là vô tình đao?” Thần Nam tựa hồ minh ngộ, thoáng nghĩ rồi hỏi: “Hai thanh ma đao vừa nãy...”

“Ta còn tưởng ngươi dùng đại pháp lực thâu thiên, xem ra ngươi không biết gì. Còn không mau tỉnh lại, luyện hóa vô tình đao trong lòng. Ngươi còn chưa chế ngự được nó, để lâu e là nó sẽ chế ngự ngươi.”

Thần Nam dần tỉnh ngộ, trầm tĩnh điều tĩnh, hai thời thần sau mới mở mắt, đôi mắt trong mắt, không còn vẻ tử tịch như lúc trước.

“Thâu thiên là gì?” Hẳn lại hỏi.

“Kẻ thâu thiên, lấy năng lượng của Thiên, rút lực của Thiên.” Đôi mắt nheo lại của Cốt Long xạ ra hai đạo tinh quang: “Lục đạo phồn thịnh cực điểm, uy hiếp đến tồn tại của Thiên nên phải diệt chúng sinh, tương truyền từ xa xưa rằng chúng sinh cũng có thể diệt Thiên.”

Thần Nam bị lời lẽ của Cốt Long chấn động, lão long này đã kinh qua hai lần đại phá diệt, lời tương truyền cổ lão mà y nói tới quả thật kinh nhân.

Cốt Long tiếp lời: “Đương nhiên khả năng chúng sinh diệt Thiên chưa từng xảy ra, chỉ thấy xảy ra Thiên diệt chúng sinh.”

“Chúng sinh diệt Thiên” và “Thiên diệt chúng sinh” dấy lên hồi ức trong lòng Thần Nam, khiến hẳn nhớ tới “lời dự báo trên thanh diệt”. Lần đầu nghịch chuyển thời không để trước thời Thái cổ từng có bốn phiên thanh diệt kích xuyên cách đoạn Thái cổ bay tới, nhưng chỉ thấy ba chữ: “sinh”, “diệt”, “chúng”. Hiện tại, hẳn đã hiểu bốn chữ truyền ngôn đó có thể là “chúng sinh diệt Thiên”! Hoặc là “Thiên diệt chúng sinh”!

Giọng Cốt Long trầm hẳn xuống: “Sau khi Thiên diệt chúng sinh sẽ dựa vào chúng sinh chi linh mà nuôi bản thân. Hiện tại Lục đạo tan nát, tuy chìm vào vô tận tử tịch nhưng trong chết chóc lại ẩn chứa vô hạn sinh cơ, là linh lực trời cao dùng để nuôi mình. Đồng thời có vô hạn sức mạnh bản nguyên của Thiên phân giải khắp thế giới hủy diệt để hút lấy chúng sinh linh lực về với thiên đạo.”

Thần Nam dường như hiểu ra: “Ngươi muốn nó ta lấy Thiên chi lực?”

“Hắc, cũng không coi là lấy trộm, nó vốn thuộc về chúng sinh, chẳng qua tạm gọi là kẻ thâm thiên. Vừa nay ta thoáng thấy thể nội người ẩn chứa uy lực vô cùng, tựa hồ có sức mạnh vô tận, người có thâm thiên không?”

“Vốn là chúng sinh chi lực, thì thâm thiên cái gì, ta chỉ thu lại một chút Sinh Mệnh nguyên tuyến.”

Hoàng Nghi gật đầu rồi lại lắc đầu: “Như vậy người không thuần túy là kẻ thâm thiên, Sinh Mệnh nguyên tuyến là tinh hoa của chúng sinh linh lực nhưng còn lâu mới là toàn bộ. Sức mạnh cực lớn ẩn tại các góc của tử vực. Sức mạnh bản nguyên của Thiên đang luyện hóa hoặc giành lấy, kẻ thâm thiên là chúng. Mỗi Thái cổ cự hung thoát khỏi diệt thể đều đóng vai trò thâm thiên.”

Hoàng Nghi dần hưng phấn: “Vô tình đạo của người vừa nãy chắc do bắt diệt linh lực của chúng sinh ngưng tụ thành, được người cảm ngộ tu luyện ra.”

Thần Nam ngạc nhiên nhìn y.

Hoàng Nghi nói: “Thần thông xuất hiện trong giai đoạn này, tương lai không bị thiên phạt áp chế, ta thấy vô tình đạo uy lực tựa hồ cực đại, chưa biết chừng có thể cắt đứt thiên đạo.”

Thần Nam kinh ngạc.

Cốt Long gật đầu: “Có biết Thiên hư nhược nhất lúc nào không? Là hiện tại. Nguyên lực do chúng sinh chết đi để lại, nếu hiện tại được tu giả cảm ngộ thành thần thông, quả là để đối phó với Thiên. Cường giả mạnh nhất sinh ra lúc nào? Nhiều loại thần thông của những cường giả như Ma Chủ được sáng tạo sau đại phá diệt.”

Hoàng Nghi cũng nói: “Thiên diệt chúng sinh, chúng sinh cũng diệt Thiên, thiên chi đồ đạo cực kỳ sắc bén, đồ đạo của chúng sinh lại vô hình vô chất, tỏa sáng đến đời sau. Có nghe đến Lượng Thiên xích không? Là loại cấm kị đại thần thông trong lời đồn từ xa xưa, là vô hình chi lực của chúng sinh tịch diệt, bị người ta cảm ngộ ngưng tụ thành thần thông, đánh được cả Thiên.”

Thần Nam lặng lẽ lắng nghe họ giảng giải, hồi lâu mới nói: “Vậy để ta kiểm nghiệm uy lực của vô tình đạo.” Đoạn hai mắt lại bắn ra tử tịch chi quang, hai lưỡi ma đao tái hiện. Bất quá, lần này không lắc lư nữa, vẫn lãnh liệt nhưng cực kỳ ổn định.

Trong ánh mắt trống rỗng của Thần Nam hiện lên thân ảnh của nhóm Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, đoạn tan biến khỏi Thần Phong học viện, truyền âm lại với hai người: “Đa tạ chỉ điểm, ngày khác sẽ đến cầu giáo.”

Vô tình đạo tùy tâm khống chế, nơi ánh mắt quét qua, hư không tan tành thành hỗn độn, uy lực kinh nhân.

Hắn thu liễm lại, nhanh chóng xuất hiện tại Thần Vực của bọn Pháp Tổ, lần này quyết tới để giết chết.

Hắn tiến thẳng vào địa vực mấy tổ thần cư trú, song mục trống không, vô tình đạo tế xuất, hai đạo u minh chi quang uy nhiếp cửu u, thoáng chốc cắt đứt hư không, chém tan một tòa thần điện.

“Ai?”

Lần này Thần Nam tới để tế đao, ung độ ngũ giới đứng dưới ánh trăng.

“Ha ha...” Hắc Ám đại ma thần ra khỏi thần điện đầu tiên, cười liên hồi: “Tiểu tử người quả nhiên lớn mạng, xem ra Thần gia hiểu người hơn cả, nói người không dễ chết như thế, quả vẫn còn sống.” Đoạn lạnh lùng cất giọng: “Tự chui đầu vào lưỡi, đúng là ngu xuẩn, lần này người chết chắc.”

Pháp Tổ cũng bước tới, chỉ vào Thần Nam: “Kẻ đâm vào ngực ta hôm qua hiển nhiên là người. Thần Nam người sống dai thật, nhưng lần này đừng hòng sống sót.”

Bọn Hỏa Hệ tổ thần, Phong Hệ tổ thần cũng tiến ra, chỉ không thấy Minh Thần. Bất quá, lực lượng của Tây phương Thần Vực chư thần cũng cực mạnh, có tới tám thiên giai cao thủ, đều là những cường giả bị trấn áp dưới mười tám tầng địa ngục, hiện giờ tụ tập lại một nơi.

“Thần dạy phải có ánh sáng.” Hắc Ám đại ma thần ngạo nghễ tiến lên, cười tự phụ, cả thể giới sáng rực lên, vùng không gian này tựa hồ do các thiên giai cao thủ khống chế.

Tám thiên giai cao thủ vây chặt Thần Nam, đề phong hấn bỏ chạy, đồng thời mỉm cười trào lộng, gần đây tu vi của họ tăng cao, chỉ cần hấn không chạy, họ tự tin sẽ tiêu diệt được hấn.

“Thần dạy phải có ánh sáng? Ta nói ngươi phải cụt tay.” Thanh âm hấn cực lạnh, trông mắt trông trơn, tử tịch, phẳng phất bao trùm hai vũ trụ hủy diệt, vô tình đao tể xuất, nơi nào ánh mắt quét qua đều bị cách đoạn hóa thành hỗn độn. Hắc Ám đại ma thần cảm giác khí tức rùng mình, “Ma vương hồng” vang lên động trời, định dùng sóng âm chấn nát vô tình đao, đồng thời song thủ liên tục vạch ra, hắc ám cấm chú ma pháp cuồng bạo bổ vào Thần Nam.

Nhưng quái sự xảy ra, vô tình đao cắt đứt tất cả, vô thượng âm ba toàn bộ bị chẻ tan, hắc ám cấm chú ma pháp hóa thành mây khói, hai lưỡi đao chém đứt hai tay Hắc Ám đại ma thần.

“A...”

Tiếng thê thảm vang lên, máu phun như suối, Hắc Ám đại ma thần suýt nữa gục xuống, hoảng hồn nhận ra nơi bị cắt cụt gần như không thể mọc thành tay mới, tận lực mới mọc một nửa.

Vô tình đao chấn nhiếp tất cả, Thần Nam ung dung cắt đứt tay Hắc Ám đại ma thần, quả nhiên đáng sợ.

Cùng lúc, tám thiên giai cao thủ đồng loạt nắm chắc thần khí thành danh tế luyện nhiều năm, đủ cả pháp trượng, chiến mâu, cự kiếm...

Đồng thời, Pháp Tổ ngửa mặt hú vang, âm ba cuộn cuộn vang khắp tầng không.

Thần Nam nhú mày, đối thủ xin cầu viện.

“Lấy ngươi tể đao.” Hấn lạnh lùng lao vào Pháp Tổ.

“Tất cả xông lên, sức mạnh của y tuyệt đối không thể so với tám người chúng ta, bắt quá biết một loại cấm kị thần thông mà thôi. Tất cả dùng pháp khí chặn ma đao, xem hấn tể khởi được mấy lần.”

Đôi mắt Thần Nam như vong chi nguyên, u minh quang mang lấp lóe, vô tình đao cắt qua hư không chém vào Pháp Tổ.

Tất cả cùng động thủ, cấm chú cuồng bạo xuất ra, đồng thời pháp trượng, chiến mâu, cự kiếm cũng ngăn ma đao. Hai thanh ma đao hóa hư không thành hỗn độn, mở ra không gian thông đạo, ánh lên hỗn độn chi quang mệnh mang, hút hết cấm chú vào đó, đoạn vô tình đao lại xé toang hỗn độn, chém vào Pháp Tổ.

“Choang.”

Thần thánh pháp trượng Pháp Tổ gọi tới bị hai cây ma đao chém đứt, hai lưỡi đao xuyên qua ngực y, máu phun như suối.

Pháp Tổ kinh hãi gào lên, phát giác vết thương cực khó phục nguyên, vận toàn lực chỉ ngăn được máu chảy.

“Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ, chúng ta đến đây.”

Quả là cừu nhân theo nhau tới.

Ba trong Thái Cổ Lục Tà tới, gồm Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần.

“Tiểu tử ngươi chưa chết thì hôm nay chịu chết đi.”

Thần Nam không nói gì, hai mắt lạnh tanh, quét về Tuyệt Tình tổ thần đang khoa trương, vô tình ma đao xé tan hai phiến hỗn độn, chém tan song chưởng y đẩy ra, đồng thời phá toái sức mạnh y phun ra, hào quang lóe sáng, một chiếc đầu bị chặt đứt.

“A... sao lại thế này?” Tuyệt Tình tổ thần kinh hoàng gầm lên, đưa cả hai tay cầm đầu ấn vào cổ, huyết thủy nhuộm đỏ mặt đất.

Thần thông uy hiếp tất cả, vô tình đao thái quá kinh nhân, không gì ngăn đỡ nổi, có lẽ đúng như Cốt Long nói, có thể cắt được thiên đạo!

Hiện trường tu có nhiều thiên giai cao thủ nhưng nhất thời đều kinh hãi, không ai dám xông lên.

“Hừ.” Một tiếng hừ lạnh từ trên hư không vô tận truyền xuống lạnh lẽo: “Chẳng qua là một loại thần thông, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là hư ảo, chiến lực của các ngươi không kém hơn hẳn.”

Thanh âm lạnh lẽo xuất phát từ Nguyệt lượng cách đại lục hắc ám hơn trăm dặm.

Chỉ thấy trên Nguyệt lượng có một ma ảnh khổng lồ đứng dậy, vỗ một chưởng xuống, một đạo u minh chi quang đáng sợ vô cùng lao vút xuống, bổ vào Thần Nam.

Thần Nam lạnh tanh, hai mắt trống rỗng, mục quang quét về Nguyệt lượng, vô tình đao nghịch không bay lên, không ngừng va chạm với u minh ma quang, liên tục vang lên tiếng sấm động, ánh sáng hỗn độn lấp lóe, hư không liên tục vỡ tan, bị ma đao hóa thành một vùng hỗn độn.

“Tên nghiệt chủng khi sư diệt tổ, ta biết ngươi không chết.” Trên Nguyệt lượng truyền lại giọng nói lạnh lùng.

Thần Nam vẫn trơ trơ, ánh mắt càng trống rỗng hơn, tốc độ của vô tình đao càng nhanh, sau cũng hất ma quang đi, nghịch không bay lên, chém vào Nguyệt lượng. Cùng lúc, trong các quang minh thế giới, không ít thiên giai cao thủ kinh hãi quan sát tình cảnh, thấy vô tình đao mở ra vùng hào quang xé tan hỗn độn, bay lên Nguyệt lượng, tựa hồ muốn chế ngự vàng minh nguyệt.

440. Chương 441: Thiên Giai Thánh Huyết Nhuộm Đỏ Thịnh Không

Vô tình đao phi hành càng lúc càng nhanh, vạch ngang tầng không lao vào Nguyệt lượng, mở ra một hỗn độn quang đạo, tỏa sáng rực rỡ tại hắc ám đại lục.

Đương nhiên, ma đao bản thân tịnh không chói mà ngược lại u quang lưu chuyển, phủ đầy minh ma chi khí, càng nổi bật hơn trong làn sáng rực rỡ.

“Giết.”

“Giết hẳn.”

Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ, Tuyệt Tình tổ thần sau cùng cũng nổi lại tàn nhẫn, gầm lên vang vang, các thiên giai cao thủ khác cùng lao tới. Họ thấy vô tình đao đáng sợ đã chém vào vàng minh nguyệt trên không nên dũng khí tăng hẳn.

“Soạt.”

Hào quang lóe sáng, thoáng chốc Thần Nam đã nhảy lên hư không bám theo vô tình đao như mộng ảo không hoa, để lại tàn ảnh dưới mặt đất. Mấy đạo sức mạnh thiên giai đánh tới hình thành một vùng xoáy năng lượng, các dòng sức mạnh kết hợp lại, tạo thành một vùng hỗn độn, hút cơn bão năng lượng vào.

Bọn Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ, Hỏa Hệ tổ thần, Tuyệt Tình đạo tổ, Phá Diệt đạo tổ gồm mười một thiên giai cao thủ đằng không đuổi theo Thần Nam lao về phía Nguyệt lượng.

Họ cùng phát ra thiên giai khí tức tràn khắp thiên địa, trên đại lục hắc ám, mọi quang minh thế giới, ai cũng cảm giác được trận thiên giai chi chiến. Từng đạo thần thức dao động hùng hồn từ các Huyền giới phát ra xạ vào chân trời hắc ám để quan chiến.

“A!”

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, một lưỡi vô tình ma đao đột nhiên nghịch chuyển, cắm vào đầu Hỏa Hệ tổ thần, chém xả vào giữa hai chân, huyết thủy nhiễm tầng không.

Đồng thời từ trên Nguyệt lượng vang lên tiếng choang choảng chói tai, cây vô tình đao còn lại và ma ảnh quần lấy nhau, bùng lên từng phiến u minh chi quang kinh nhân, hủy diệt khí tức lan tràn.

Tiếng gào thê thảm của Hỏa Hệ tổ thần được hơn trăm đạo thiên giai thần niệm thám sát rõ ràng, khiến một thiên giai cao thủ đau đớn như vậy, đủ thấy hủy diệt chi lực của đòn tấn công vừa rồi vô cùng đáng sợ.

Hỏa Hệ tổ thần bị chẻ thành hai nửa, ngọn vô tình đao chẻ luôn cả hồn phách làm đôi, cũng vì nguyên nhân này mà lúc trước bọn Pháp Tổ, Hắc Ám đại ma thần cực kỳ chật vật mới hồi phục được nhục thể.

Hỏa Hệ tổ thần giãy giụa, định chấp lại thân thể nhưng vô tình đao quay ngoắt lại chẹn tới, hai nửa thân thể trở thành bốn khúc.

“A...” Hỏa Hệ tổ thần gào lên thảm thiết khiến ai nấy lạnh gáy, huyết thủy phun trào, linh hồn run rẩy.

“Chặn hẳn lại.”

“Ngăn lại.”

“Giết hẳn đi.”

“Chém.”

Các thiên giai cao thủ phía sau nhanh chóng xông lên, dùng toàn lực phát động công kích, các loại cấm kỵ ma pháp và thiên giai năng lượng tung hoành trên không, quyết ngăn chặn vô tình đao để Hỏa Hệ tổ thần tranh thủ thời gian khôi phục thân thể.

Nhưng Thần Nam không cho họ cơ hội.

Trên Nguyệt lượng, ma đao đẩy lùi ma ảnh, đột nhiên chúc đầu xuống, nó do mục quang của Thần Nam hóa thành nên thoắt chốc đã quay về.

Nó vạch thành quỹ tích ưu mỹ nhưng lạnh lùng cực độ, xông thẳng vào giữa các mảnh vỡ linh hồn của Hỏa Hệ tổ thần, quay tít như ánh sáng tử vong, linh hồn và nhục thể của tổ thần bị quay nát tan.

Các thiên giai cao thủ phía sau, Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ phần nộ gầm lên định ngăn lại nhưng bị một lưỡi vô tình đao ngăn trở, hủy diệt chi đao hóa thành một dải phiến u minh chi quang, dẹt lên một màn đao ảnh ngăn chặn các thiên giai cao thủ.

Màn đao khổng lồ chen kín phạm vi ngàn trượng, phẳng chất cách đoạn hư không thành hai phần, bùng lên hủy diệt khí tức đáng sợ.

Bọn Hắc Ám đại ma thần lạnh người, đối diện với cấm kỵ thần thông, ai cũng sinh lòng sợ hãi, ngay cả các cao thủ quan chiến trong các quang minh thế giới cũng kinh nghi bất định, cảm giác được chỗ đáng sợ của vô tình đao.

“Hỏa Tổ!”

“Hỏa Thần!”

“Già Lam Ti!”

“Không!”

Dù mấy vị thiên giai cao thủ của Tây phương phần nộ gào hét nhưng không ai ngăn nổi ma đao, vô tình đao chẻ tan Hỏa Hệ tổ thần, linh hồn hóa thành điểm điểm hào quang.

Sau cùng, ma đao chém xuống mãnh liệt khiến sức mạnh bản nguyên của linh hồn tiêu tan, Hỏa Hệ tổ thần tịch diệt.

Trước mặt Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ, Thủy Hệ tổ thần... Thần Nam vẫn khiến Hỏa Hệ tổ thần triệt về châu trời.

Điểm điểm huyết hoa rải trên không, tựa hồ thuật lại nỗi bi phần vô tận của Hỏa Tổ, xuyên suốt vũ trụ hồng hoang thì sao, tránh được thiên địa đại kiếp thì thế nào, cũng chỉ còn là linh thức tịch diệt.

Từ đầu đến cuối, Thần Nam không nói tiếng nào, lãnh tĩnh, trầm tịch như sát thần!

Màn đao quang cách đoạn thình không đáng sợ sau cũng cũng tiêu tan.

Các thiên giai cao thủ nhìn nhau, tỏ vẻ khiếp sợ, không ai dám xông lên nữa, hoàn toàn bị vô tình đao chấn nhiếp.

Nhưng sau cùng tất cả gầm lên lao bổ tới, rút lui cũng vô dụng, đã khai chiến ắt không thể tay trắng quay về, nhất định phải có kết quả.

Hai lưỡi ma đao vô tình quay tít, di động theo mục quang của Thần Nam, đôi mắt trống rỗng tựa hồ đã diệt hết cảm tình, nơi nào quét qua là không gian sụp đổ, chém tan mọi trở ngại, cả hư không cũng không ngoại lệ.

Hai cây ma đao hóa thành một bức màn không thể phá trước mặt hắn, các thiên giai cao thủ không tài nào lay động mây may, pháp trượng, thiên kiếm của họ đều bị màn đao chắn thành những vết nứt ly ti.

Trên Nguyệt lượng im ắng lại xạ ra một đạo u minh chi quang, là một nhân ảnh. Toàn thân người này hóa thành một lưỡi thần kiếm, trực tiếp đập vào màn đao rợp trời.

“Ầm.”

Hào quang chói lọi tỏa ra, dao động khủng khiếp lan tràn ra thập phương, thiên giai cao thủ trong các quang minh thế giới lại chấn động, cảm ứng được hủy diệt khí tức hùng hậu.

Màn đao của Thần Nam tiêu tan, hai cây vô tình đao lững lờ trước mặt hắn, chú thị vào thần kiếm khổng lồ, đôi hốc mắt trống rỗng, tử tịch, lạnh lùng cất tiếng: “Thần gia... Thần gia... các người định làm gì?”

“Lấy tính mệnh người, hoàn thiện Viên tổ chi hồn!”

Thần kiếm bổ xuống.

“Choang.”

Hai lưỡi ma đao bay lên, vô tận hủy diệt khí tức càng ngày càng dày, u minh chi quang âm u che kín ba vầng minh nguyệt. Ma vân ngút trời, hắc ám vô tận nuốt cả thình không, Thần Nam như hắc ám ma vương giá lâm, phát ra vô tận ma khí, cuốn khắp đại lục hắc ám. Mọi quang minh thế giới bên dưới cơ hồ ảm đạm hẳn.

Trong bóng tối vô tận, bọn Pháp Tổ đều lùi lại, tụ tập quan chiến trận đấu trong hắc ám.

Tử vong khí tức dao động với khí thế bài sơn đảo hải, tiếng oanh kích chói tai vang lên miên miên bất tuyệt, hai lưỡi vô tình đao chém tan mọi ngăn trở, cây thần kiếm sau trăm ngàn lần va chạm dần nét toác rồi vỡ tan.

“Thí tổ!”

Tất cả đều lạnh mình.

Thần kiếm vỡ vụn ảo hóa thành thân ảnh Thần lão đại, lão tụ tập lại, lạnh lùng nói: “Ngày ta xuất quan là lúc người hồn phi phách tán.”

“Nhưng ta không cho người cơ hội đó.” Thần Nam vẫn cất lên giọng nói lạnh tanh: “Ta không phải lần đầu thí tổ, hóa thân này của người vĩnh viễn tiêu vong.”

“Giết.” Vô tình đao hủy diệt mọi chướng ngại, hồn ảnh bị cắt đứt rồi hủy diệt.

Thần lão đại tỏ vẻ không dám tin, tàn ảnh mờ dần, âm phong thổi qua, thân thể và linh hồn bị hủy diệt tiêu tan.

Mười thiên giai cao thủ quan chiến sôi lên, trong lòng hoảng sợ, loại cấm kỵ đại thần thông vô tình đao quá đáng sợ.

Thần niệm từ các quang minh thế giới cũng phát ra dao động cực mạnh, sát khí của Thần Nam đã chấn động mọi thiên giai cao thủ, ma vân che kín nơi nơi từ từ thu lại, nhập vào thể nội hắn.

“Ta không diệt tổ tiên nhưng sẽ triệt để phế hết các người.” Hắn nhìn lên Nguyệt lượng, lẩm bẩm. Ẩn ước, hắn có cảm giác các vị tổ phụ chết đi là sa vào một chiếc bẫy khổng lồ, mùi vị âm mưu hiện lên, bát hồn của Thần gia coi như chết uống phí.

“Giết, dùng máu mở ra Thông thiên chi lộ.”

Tựa hồ hấn muốn dùng sát lực cắt đứt mọi liên hệ với thế giới này, cắt đứt mọi tình cảm trong lòng.

Vô tình đao xoay tròn, vạch ra quỹ tích ưu mỹ, cắm vào yết hầu Pháp Tổ, cắt đứt luôn, chiếc đầu lặn ra, rải tung tóe một dây huyết hoa âm u, sát khí tràn lan.

Thần Nam cầm lấy chiếc đầu, nắm chân tóc Pháp Tổ, tung chân đá văng thân thể định cướp lại chiếc đầu và tàn hồn.

“Chém.” Hấn gầm lên khe khẽ, lại một chiếc đầu nữa văng ra.

Băng lam thần tượng của Thủy Hệ tổ thần vỡ tan, đầu văng lên không, huyết quang của thiên giai cao thủ tỏa sáng chói lọi cả vùng trời.

“Đại dương trải ra, tuyệt vọng thủy vực!”

Thủy Hệ tổ thần sợ Thần Nam cầm cố đầu mình, tàn hồn trong đầu vội ngâm xương chung cực thủy hệ chú ngữ, đồng thời phá toái hư không, liên tục thoái lui.

Nước biển ào ào đột ngột xuất hiện trên trời, hóa thành tuyệt vọng thủy trạch vô biên, hút Thần Nam vào.

“Nổ.”

Tiếng gầm vang vọng, mái tóc Thần Nam dựng ngược, nước biển văng tứ tung, rải xuống đại lục hắc ám vô tận.

Hấn lưu lại tàn ảnh, bước tới tóm lấy đầu Thủy Hệ tổ thần, dùng sức mạnh tử vong cầm cố.

Lúc này hấn đã nhiễm điểm điểm huyết tích, tay cầm đầu hai thiên giai cao thủ, đôi tròng mắt vô cùng trống rỗng, từng bước tiến tới, chủ động tiến vào vòng vây của bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần.

Các thiên giai cao thủ tham chiến đều hoảng sợ, không ngại hấn chiến lực cao cường, bởi một mình không thể so với hợp lực của mười mấy thiên giai cao thủ mà sợ lưỡi vô tình đao sắc bén. Ma đao chém được cả hồn phách, chấn tan được linh thức, loại hung khí do diệt tuyệt chỉ lực ngưng tụ thành này còn gì đáng sợ hơn?

Đồng thời vô tình đao cũng khiến thiên giai cao thủ trong các quang minh thế giới kinh hãi cùng cực.

Ma đao lại vung lên.

Tùy theo ánh mắt Thần Nam mà hành động.

Hai đạo vô tình chi đao chém tan tất cả.

Phong Hệ tổ thần phát ra phong nhận khổng lồ, đẩy lên nguyên tố dao động ngút trời như có một trận mưa sao băng đổ vào Thần Nam.

Dao động hùng hồn và hào quang chói lòa không chỉ kinh động tu giả trong các quang minh thế giới, ngay cả bách tính tầm thường cũng nhìn thấy, vô số người hô lên kinh hãi, quan sát kỳ cảnh trên không.

Thần Nam vẫn bất động, mặc kệ hào quang sáng chói ập tới, chỉ nghênh tiếp hai đạo u minh chi quang, vô tình đao chém tan trận mưa ánh sáng, sau cùng chặt đứt eo Phong Hệ tổ thần ngay trên không.

Thiên giai thánh huyết rải khắp không trung, một chiếc đầu lại bị Thần Nam chop lấy, toàn thân hấn nhuộm máu như xông vào tu la địa ngục.

Hấn lưu lại đạo đạo tàn ảnh, tránh khỏi đòn công kích của các cao thủ khác, vô tình ma đao nhắm thẳng vào Tuyệt Tình tổ thần.

Một đạo hào quang sáng chói từ đại lục hắc ám bay lên cao, liên tục va chạm với vô tình đao, tiếng choang choang vang lên không ngừng nhưng không hề có dấu hiệu vị chân vỡ.

Ba đại từ sáng rực thoáng ắt thoáng ắt trong hào quang: Lượng Thiên xích.

Đôi mắt trống rỗng của Thần Nam lóe sáng, đó không phải là cảm kỳ thần thông mà Cốt Long nói tới sao? Cảm kỳ chỉ xích do tuyệt diệt chúng sinh chỉ lực được cường giả cảm ngộ ngưng tụ thành này do ai tế luyện ra? Vừa nghe nói đến không lâu, ai ngờ xuất thế sớm như vậy.

441. Chương 442: Siêu Cấp Lão Quái Vật

Trên không trung truyền lại từng trận dao động năng lượng, đồng thời có những đạo lưu quang rực rỡ phát ra.

Lượng Thiên xích được coi là cảm kỳ chỉ xích có thể đánh tan trời, không ngờ lại xuất hiện đúng lúc này.

Nó dài mười trượng, toàn thân lấp lánh như ngọc, uyển chuyển như điêu khắc từ dương chi mỹ ngọc, nhưng không phải được chế tạo từ vật chất gì mà do tuyệt diệt chúng sinh sinh ra linh lực ngưng tụ thành.

Cảm kỳ chỉ xích trắng muốt, sáng rực như cầu vồng, giữa nền trời hắc ám lại càng chói lọi.

Vô tình đạo lấp lánh u minh chi quang, tương phản hoàn toàn với Lượng Thiên xích rực rỡ ánh sáng thần thánh.

Nhưng cả hai đều có uy lực cao tuyệt, hai lưỡi ma đao vô địch liên tục va chạm kịch liệt với Lượng Thiên xích nhưng không hề tạo thành mấy may tổn hại cho bảo xích, cả thân xích không hề có vết nứt.

Là ai ngưng tụ thành Lượng Thiên xích?

Đôi mắt trống rỗng của Thần Nam xạ ra hai dải hào quang xé tan hư không hướng xuống mấy chục quang minh không gian bên dưới nhưng không phát hiện tung tích.

Giao phong tạm dừng, Lượng Thiên xích đứng yên trên không chỉ vào Thần Nam, không hề công kích.

“Là ai lén lút như vậy, ra đi.” Thần Nam quát lên nhưng không ai đáp. Lượng Thiên xích thần quang lưu chuyển, yên lặng nổi trên không như một kẻ bàng quan. Nhưng lại bảo hộ cho bọn Hắc Ám đại ma thần, Thổ Hệ tổ thần ở phía sau.

Còn ba người Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần lại không được bảo xích bảo vệ, hiển nhiên chủ nhân Lượng Thiên xích có liên quan với các Tây phương thần linh.

“Hừ.”

Thần Nam hừ lạnh, kẻ này chắc chắn có lai lịch, tựa hồ là kinh địch của hắn, nên giờ cao hai chiếc đầu trong tay, trong mắt chỉ là một màn tử tịch, mục quang và vô tình đạo là một.

Thoáng chốc hắc chấn nát tàn hồn của Pháp Tổ và Thủy Hệ tổ thần, rõ ràng đang gây hấn và thị uy. Mục tiêu là chủ nhân Lượng Thiên xích.

“A...” Tàn hồn trong thân thể Pháp Tổ ở ngoài xa thống khổ kêu lên: “Thần Nam, người... a...”

Vô tình đạo lại xuất ra, Pháp Tổ là địch thủ nhiều năm, chút tàn hồn sau cùng đã tan, cùng với Thủy Hệ tổ thần đều hồn phi phách tán.

Lượng Thiên xích phát ra khí thế vô cùng đáng sợ, khí tức hùng hồn quét qua thiên địa, đại lục hắc ám xuất hiện dao động ngút trời như sóng thần trào lên.

Chủ nhân của nó chắc chắn là nhân vật cấp lão tổ của Tây phương thần linh. Thần Nam muốn biết thật ra là ai nhưng không lần ra manh mối, không ngờ Tây phương Thiên giới có có người mạnh đến mức này.

Nhưng chủ nhân Lượng Thiên xích không hành động lỗ mãng, dần bình tĩnh lại.

Trong một sát na, Thần Nam nghĩ tới một khả năng, lúc Lục đạo chưa hủy diệt, cường giả mạnh nhất không hẳn ở Thiên giới. Nhân gian giới cũng có siêu tuyệt cao thủ, như Tây thổ Đồ Đằng bị người ta ám toán. Đó là một thiên giai cao thủ thực lực cực mạnh, có quan hệ với thủ mộ lão nhân, là những “lão bất tử”.

Tây thổ Đồ Đằng từng bị ám toán, ngủ vùi suốt vô vàn năm tháng, nội thiên địa bị người ta luyện chế thành một trong mười tám tầng địa ngục.

Ý nghĩ này xuất hiện trong óc Thần Nam, Lượng Thiên xích chủ nhân có thể là một Tây thổ lão tổ cùng cấp với Tây thổ Đồ Đằng, chưa biết chừng là kẻ hãm hại y.

Hiện tại hắn đã tiến vào sát lục chi cảnh kỳ diệu, ẩn ước cảm giác được rằng không cần thông qua Luân hồi môn cũng bước lên được Thông thiên chi lộ. Tại thời đại trước đại phá diệt, tựa hồ có phương pháp trực tiếp, không hiểu vì sao, từ lúc nắm được cấm kị thần thông, hắn có cảm giác rằng có thể giết chóc lên thẳng thiên đạo. Lẽ nào là lời nhảm nhí từ linh hồn chi lực của chúng sinh tịch diệt?

“Dùng máu xây đường lên Thông thiên chi lộ!” Tâm ý đã quyết, không ai ngăn được, kể cả Lượng Thiên xích chủ nhân. Nhưng không có nghĩa hắn lỗ mãng hành sự, hướng ánh mắt sang Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần.

Sát ý vô hạn. Là những cường giả trong Thái Cổ Lục Tà, làm gì có chuyện họ không cảm nhận được sát khí lãnh liệt?

“Tình tang tình tang.”

Cùng lúc tiếng đàn đột ngột vang lên, thanh âm uyển chuyển du dương, vô cùng ngọt ngào.

Thần Nam cười lạnh: “Xem ra hôm nay rất nhiều người chú tâm đến đây, ai cũng muốn nhúng tay.”

Sự thật quả vậy, trong quang minh thế giới, nhiều thiên giai cao thủ đang quan sát chặt chẽ trận thiên giai đại chiến trên không, gần trăm đạo thần niệm phong tỏa nơi này.

Ngoài xa có không ít thiên giai cao thủ bay lên, trong đó có một thái y nữ tử, thân thể quyến rũ, tư dung diễm quan thiên hạ, tư thái diên đảo chúng sinh, chính thị Nam Cung Tiên Nhi trong lục tà. Nhưng nàng ta không gia nhập đại chiến, dù sao cũng có giao tình với Thần Nam.

Tiếng đàn du dương chợt biến thành sát khí xung thiên, phát ra những tiếng choang choảng, lúc hai cây ma đao của Thần Nam chém vào Tuyệt Tình tổ thần, từ nơi phát ra tiếng đàn ngập sát khí vang lên tiếng hú chói tai, một đạo phong mang xung thiên bay tới, là một đạo “âm phù” thực chất hóa, khuấy lên một vùng xoáy năng lượng sáng chói, thay đổi quỹ tích chuyển động của vô tình đao.

Lại hai tiếng “tang, tang” vang lên, hai đạo hào quang ngàn trượng xẹt vào Thần Nam, chiếu sáng thỉnh không tăm tối. Tựa hồ trong thoáng chốc, mặt đất hôn ám sáng hẳn lên.

Hai tiếng đàn hóa thành hai quang nhận khổng lồ gạt hai thanh đao xé không gian xuống.

Trông mắt Thần Nam trống rỗng, vận chuyển vô tình đao xung thiên bay lên, chém vào hai quang nhận, nhưng hai dải hào quang này không tiếp xúc với ma đao mà đẩy lên hai dòng xoáy năng lượng trên không, dẫn vô tình đao cải biến phương hướng, rồi tiếp tục xẹt vào Thần Nam.

“Hừ.”

Thần Nam hừ lạnh, vô tình đao quay ngược lại, đi sau mà đến trước, không chịu lực kéo của quang nhận, chém vào chúng rồi chấn tan.

Sát phạt chi âm bao hàm trong tiếng đàn càng kịch liệt, thoáng chốc có tới mấy chục đạo hào quang ngàn trượng bay tới, bổ vào Thần Nam.

Đồng thời tiếng hú chói tai lại có năng lực tà dị chấn nhiếp tâm thần, khắp trời toàn là quang nhận. Bất quá, vô tình đao phá tan tất cả, mọi quang nhận đều bị cắt đứt.

Ngoài xa, hào quang rực rỡ ngút trời, một cổ cổ cầm khổng lồ bay lên, quần quít hào quang. Nó dài ngàn trượng, như một dãy núi liên miên.

Dàn có sáu dây, mỗi dây như một dòng sông miên miên bất tuyệt đang sôi réo.

Kinh ngạc nhất là mỗi sợi dây chính thị một con Thiên Long.

Thiên Long vốn khó gặp, cổ cầm lại dùng tới sáu con làm dây, quả là kinh thể hãi tục.

Một thân ảnh khô gầy, không nhìn rõ dung mạo, chìm trong màn hắc vụ âm u đứng trên thông thiên cổ cầm. Ngón tay khô gầy khẽ gảy lại xạ ra từng dải hào quang bùng vào dây đàn Thiên Long. Dao nhận cũng được xuất ra.

Sau cùng xuất hiện một màn đao, mỗi quang nhận dài trăm ngàn trượng, cùng hợp lại với nhau, tầng tầng không bị đao quang che kín, Thần Nam cũng vậy.

Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hồn Thiên tổ thần kinh nhìn lên, thần tình dần kích động, đoạn nhao nhao hô lên.

“Lẽ nào là... sư tôn?”

“Sao có thể là ông ta?”

“Lão bất tử quả nhiên còn sống.”

Giọng nói tuy rất nhỏ nhưng vận bị các thiên giai cao thủ lộ mặt hoặc ẩn mình nghe rõ, ai nấy tỏ vẻ kinh ngạc, ba trong Thái Cổ Lục Tà gọi người khô gầy đánh đàn là sư tôn. Vậy...

Sư phụ của lục tà, đúng là siêu cấp lão quái vật.

Cũng có người hiểu đôi chút, sư phụ của Thái Cổ Lục Tà là một cường nhân cực kỳ tà dị, hiệu xưng Tà Tôn muốn giết hết thiên hạ, nghe nói lão đã hủy diệt từ vô vàn năm trước, không ngờ sau đại phá diệt, lão lại hiện thế.

Vô tận đao quang, màn đao ngập trời che kín nơi nơi nhưng một cỗ dao động hủy diệt bay lên, vô tình đao phá tan tất cả, quét sạch mọi quang nhận đẹp đường cho Thần Nam đi ra.

“Hắc hắc...” Tà Tôn cười lạnh, tựa hồ không ngại vô tình ma đao của Thần Nam, đứng trên cực cầm bay tới.

Thần Nam quát lên lạnh lùng: “Tà Tôn, ngươi tưởng đến đây sẽ cứu được đệ tử sao? Hôm nay ta sẽ khai sát giới trước mặt ngươi.” Lời vừa dứt, vô tình đao đã chém về phía Phá Diệt tổ thần, u minh chi quang lóe sáng.

“Tính mệnh chúng thuộc về ta.” Tà Tôn hừ lạnh, cùng với một tràng long khiếu, cổ cầm như ngọn núi có một sợi dây bung ra, tựa một dòng sông cuộn cuộn đập vào vô tình đao với tốc độ nhanh hơn quang tốc.

Là một con Thiên Long hiếm thấy.

Tiếng nổ vang rền, dây đàn Thiên Long hất được vô tình đao, chặn đòn tuyệt sát.

Nhưng mục quang Thần Nam chính là vô tình đao, đôi mắt trống rỗng lại nhìn sang Phá Diệt tổ thần, tử vong đao mang tái hiện!

Dây đàn Thiên Long lại ập tới, hai mắt Thần Nam lóe lãnh mang, nhưng hắn chưa kịp hành động, trong hư không vô tận hắc ám, đột nhiên thò ra một thủ chưởng trăm ngàn trượng, chụp lấy dây đàn, giữ cứng lại.

Vô tình đao không còn chướng ngại, chặt đứt đầu Phá Diệt tổ thần, tuy y dùng đại pháp lực đối kháng nhưng ma đao quá bén, căn bản không chống nổi.

Tiếng kêu thê thảm vang khắp không trung, Thần Nam không chế vô tình đao triệt để phá tan linh hồn Phá Diệt tổ thần, linh thức cũng chung số phận khiến y vĩnh viễn tịch diệt.

Thiên Long gầm rú, sợi dây đàn gãy giữa, hất văng cự chưởng vô biên, điên cuồng vũ động trên không. Tà Tôn rống lên phẫn nộ: “Ai ngấm ra tay?” Toàn thân lão phát ra vô tận lệ khí, đồng thời như dã thú hung tàn nhìn Thần Nam: “Ngươi dám động thủ trước mặt ta?”

“Hừ, giết luôn đệ tử của ngươi trước mặt ngươi.”

Hơn trăm đạo thần thức cực mạnh của thiên giai cao thủ tụ lại, khoảng không này trở thành tiêu điểm cho người ta nhìn vào.

“Muốn chết.” Tà Tôn phẫn nộ.

“Đích xác có người muốn chết.” Thần Nam trả đũa.

“Ha ha...” Cự chưởng tan biến vào hư không tối tăm, tiếng cười vọng lại.

“Ra đi.” Tà Tôn quát vang.

Thần Nam nương mây, thanh âm này khá quen thuộc.

Một đôi chân khổng lồ đột ngột xuất hiện, giẫm lên cổ cầm, một sợi dây đàn bay lên, quấn vào bàn chân.

Đồng thời, ngoài xa vang lên tiếng rửa, một đạo thần quang lao tới.

“Tên rùa đen Vương Bát Đản, cuối cùng ngươi cũng thò mặt ra, ta cảm giác được khí tức của ngươi, chính ngươi đã ”chơi” ta năm xưa.” Một huyết phát nam tử nhanh chóng lao tới, thượng thân phủ đầy ma văn, hạ thân không có chân mà là một chiếc đuôi rắn dài ba trượng.

Chúng giữa vầng trán đầy ma văn lại có một con mắt, tuy nhắm chặt nhưng phát ra vô tận hủy diệt khí tức. Là Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo, cao thủ xuất hiện trước cả Thiên giới thần linh, từng bị người ta ám hại, ngủ sâu hôn hôn trầm trầm qua vô tận tuế nguyệt tại địa ngục, suýt nữa mất cả nội thiên địa.

Thụy Đức Lạp Áo xông thẳng đến Lượng Thiên xích nổi trên không.

Thấy y lao tới, lại mắng chửi như vậy, Thần Nam bất giác sửng sốt, không ngờ kẻ ám toán Tây thổ Đồ Đằng tựa hồ là kẻ có Lượng Thiên xích.

“Ầm.”

Bàn chân bị chấn bật ra nhưng những bộ vị khác của thân thể chưa hiện ra, bàn chân lại đập vào Lượng Thiên xích, tựa hồ muốn trực giúp Tây thổ Đồ Đằng một tay.

Sợi dây đàn Thiên Long đuổi theo, ma đao của Thần Nam chặn lại, tình cảnh này... quả thực phù hợp để khai sát giới.

442. Chương 443: Lục Dục, Mở Ra Thông Thiên Chi Lộ!

Đông phương thần long vốn rất khó thấy, càng không tính đến Thiên Long mà Tà Tôn luyện hóa được sáu con làm dây đàn, quả nhiên bản lãnh thông thiên triệt địa.

Vô tình đao và dây đàn Thiên Long kịch liệt giao phong, hào quang rực rỡ chiếu lên mây cao khiến vùng đất hắc ám lóe lên từng đạo lưu quang, phẳng phất quang minh sắp chiếu rọi hủy diệt thế giới này.

Cạnh đó, Tây thổ Đồ Đằng và Lượng Thiên xích đang đại chiến. Hiện giờ hủy diệt chi nhãn trên trán y đã khác xưa, lúc trước chỉ phóng được một đạo hoàng kim quang, miễn cưỡng cũng phóng ra được mấy đạo tử kim quang và huyết hồng sát quang, nhưng hiện tại liên tục đề cao mười ba tầng, hỗn hợp thần quang khiến uy lực tăng lên nhiều lần, những nơi hủy diệt chi quang đi qua, tất cả tan tành, chống đỡ được Lượng Thiên xích.

Không thẹn là thần chi cổ lão bậc nhất, khôi phục nguyên khí rồi liền tái hiện uy thế năm xưa, sức mạnh hơn hẳn.

Cự cước liên tục phá toái hư không, điên cuồng giẫm lên Lượng Thiên xích, cùng Tây thổ Đồ Đằng tấn công bảo xích.

Bọn Hắc Ám đại ma thần, Thổ Hệ tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần vốn tham chiến, giờ thành quan chiến, lúc trước họ là cường giả tung hoành thiên địa nhưng hình thể nghịch chuyển, nếu không biết cấm kị thần thông mà chỉ dựa vào chiến lực quyết mất mạng ngay, trừ phi đạt đến cảnh giới như Tà Tôn.

Cùng lúc, chín tiếng long khiếu xung thiên, cả đại lục hắc ám rung động như có hồng hoang đại yêu ma đang rung lắc mặt đất, trong một quang minh thế giới tràn ra dao động năng lượng.

Thần quang vô tận sáng chói bùng lên, hắc ám thế giới sau đại phá diệt lần đầu tiên sáng như ban ngày, chín tiếng long khiếu vang động thiên địa.

Mặt đất trong quang minh không gian đó nứt toác mấy ngàn dặm, đoạn từng khối đất văng tứ tung, loạn thạch xuyên không, một vật khổng lồ dài tới trăm dặm trôi lên.

Đó là một vật sống dài như một dãy núi chân chính. Không thể tưởng tượng nổi.

Trận trận cuồng phong cuộn lên, là Cửu Đầu Thiên Long to lớn không tưởng nổi.

Long dực màu bạc mỗi lần vẩy lên lại phát ra cuồng phong, quét sạch tất cả. Mặt đất nứt toác, đá nát thành bụi, không gì chống nổi. Chín cái đầu rồng cùng gầm lên, nó bay vút lên không trung.

Đó là một vàng thái dương.

Nó quá khổng lồ, lại được thần quang sáng chói bao phủ lên cả hắc ám thế giới được chiếu sáng.

“Cửu Đầu Thiên Long, quả nhiên là tên khốn người.” Tây thổ Đồ Đằng tức giận rú lên, mắt đỏ ngầu, con mắt trên trán liên tục xạ ra hào quang hủy diệt, hận không thể lập tức xé xác Cửu Đầu Thiên Long.

“Ha ha... ha ha ha...” Chín cái đầu của Cửu Đầu Thiên Long cùng cười lên điên cuồng như cái thế đại yêu ma vừa đào thoát địa ngục xuất hiện tại nhân thế. Phong thái tà cuồng cực độ.

Lượng Thiên xích hóa thành một đạo thần quang, nhanh chóng phóng đại, dung nhập vào thân thể Cửu Đầu Thiên Long, thanh âm của nó vang lên như thiên lôi: “Tây thổ Đồ Đằng, mệnh người lớn thật, lúc ta ngủ say từng bày kế với mấy lão bằng hữu, ai nấy đều thành dưỡng liệu cho ta trong lúc ngủ, riêng người vẫn sống. Hắc hắc...”

Tiếng cười tà ác, điên cuồng khiến vẻ tà cuồng của nó lộ ra, vô cùng hãi hùng.

“Tên vô sỉ.” Tây thổ Đồ Đằng điên tiết, không ngờ Cửu Đầu Thiên Long lại làm ra việc vô tình vô nghĩa này mà còn lớn giọng rao giảng.

“Hiện tại sức mạnh của ta thiên hạ đệ nhất, đồng thời biết cả cấm kị thần thông, ai chặn nổi?” Cửu Đầu Thiên Long hét vang: “Hôm nay ta lấy hết linh hồn các người mở ra Thông thiên chi lộ, đi thâm thiên!”

Tiếng gào vang lên, Thiên Long thân trăm trượng trở thành ngàn trượng lơ lửng trên không, mười tám long nhãn lạnh lùng nhìn tất cả.

Trên Nguyệt lượng, một ma ảnh ẩn hiện, nhưng sau cùng lại tan đi. Thần niệm từ các quang minh thế giới thăm dò đều cẩn thận lùi lại, ở xa quan sát, cự cực hiển hóa trên không cũng tan đi.

Chỉ có Tây thổ Đồ Đằng, mười mấy vị thiên giai cao thủ bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần không thể tránh xa, cạnh đó Thần Nam đang đối diện với Tà Tôn.

“Hắc, thật vậy sao? Xem ra chúng ta đều muốn đi, ta cũng muốn lấy mấy linh hồn, dùng máu trải ra Thông thiên chi lộ, đi lấy sức mạnh bản nguyên của Thiên đang say ngủ.” Tà Tôn đứng trên ma cầm, lạnh lùng nói: “Người không đi thì tốt hơn, thành toàn cho ta để ta lưu lại tính mệnh cho mấy đệ tử. Thân thể người chắc chắn lắm, làm dây đàn cho ta quả là rất tuyệt.”

“Người coi ta là cái gì.” Cửu Đầu Thiên Long lạnh tanh đáp.

Lưỡng đại cự ma định đối chiến.

Thần Nam xuôi tay đứng yên trên không, cười lạnh nhìn cả hai. Bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần mặt mày nhợt nhạt, hiện tại đã hiểu Tà Tôn không muốn cứu họ mà định lấy linh hồn dùng vào việc riêng.

Tây thổ Đồ Đằng cũng cười lạnh, lui lại xem tình hình phát triển.

“Hắc hắc...” Tà Tôn cười âm u: “Ma cầm của ta một khi toàn lực phát động cũng coi như quần công, các người cùng lên cả đi, để ta bớt phiền hà, thu một lần là đủ linh hồn.”

Khoa trương, cuồng vọng cực độ. Thần Nam nhướng mày nhưng không nói gì, đứng yên trên không.

Ngoài xa thần niệm của các thiên giai cao thủ dao động, không hiểu do hoảng sợ hay hưng phấn trước màn kịch hay sắp khai màn. Trên Nguyệt lượng lại phủ một tầng âm ảnh.

“Để ta thịt ngươi trước.” Cửu Đầu Thiên Long đột nhiên hóa thành nhân hình, từ một thành chín kim phát nam tử, lưu lại tàn ảnh rồi lao vào Tà Tôn.

“Tang, tang.” Tiếng đàn ngút trời, ma cầm hoành không bay lên, thân thể Tà Tôn phóng đại, nhảy nhót trên sáu dây đàn, đạp chân lên dây đàn Thiên Long dài như dòng sông, phát ra ma âm đáng sợ.

Sáu dây đàn cùng động, vô tận âm phù hóa thành mưa ánh sáng chém vào chín thân ảnh, đồng thời trù lên Thần Nam, Tây thổ Đồ Đằng, bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyết Tình tổ thần. Trên không đại loạn.

Sau cùng, dây đàn Thiên Long rung lên mãnh liệt, phảng phất hợp lại, sát phạt chi âm của thiên địa đánh tan tất cả, mọi thần niệm thám sát của thiên giai cao thủ bị bức lui xa.

Thân thể bọn Hắc Ám đại ma thần, Thổ Hệ tổ thần, Tuyết Tình tổ thần dần nứt toác, không chống chịu nổi.

Ma âm vô cùng đáng sợ, cả thiên giai cao thủ cũng không chống nổi.

Sáu dây đàn lại bùng lên, vũ động trên không, chín thân ảnh của Cửu Đầu Thiên Long tụ lại với dây đàn, quả nhiên hóa thành một đạo thiên hà.

Thả quang vô tận sáng rực thiên địa, một dòng thần hà gầm rú, không gì ngăn nổi tràn ra trên không quét sạch tất cả. Cửu Đầu Thiên Long bị ép phải hợp cửu thân lại cùng đối phó với dòng thần hà.

Gần mười thiên giai cao thủ bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyết Tình tổ thần gần như tuyệt vọng, chỉ đành hợp lại, dòng ngân hà hung hãn do dây đàn Thiên Long hóa thành đúng là ác mộng của họ, chạm vào liền tan xương nát thịt.

Vô tình đao quay quanh Thần Nam, chấn tan vô tận ngân quang, hấn lạnh lòng quan sát trận chiến.

“Grào...”

Cửu Đầu Thiên Long rống lên, Lượng Thiên xích hóa thành vạn trượng thông thiên cự trụ, cầm thẳng xuống định đánh tan ma cầm, dây đàn hóa thành vô tận ngân hà khiến nó vô cùng phần nộ, đã bóc mất một mảng vảy.

“Ầm.” Lượng Thiên xích và ma cầm va chạm thất mạng nhưng không mấy may tổn hại đến ma cầm, giọng nói băng lãnh của Tà Tôn vang lên trong hắc ám thế giới: “Cho ngươi kiến thức cấm kỵ tuyệt học chân chính. Lục dục xuất hiện, thiên hạ ai dám tranh phong?”

Lão đứng trên ma cầm, thần thái tự phụ khôn tả.

Bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyết Tình tổ thần rung mình, thân thể họ đã bị cắt tan nhiều lần, linh hồn trọng thương, nếu còn ma âm lợi hại hơn, tuyệt đối không chịu nổi.

Thần Nam cách đó không xa cười lạnh, vô tình đao chặn trước mặt, chuẩn bị ứng phó.

Cửu Đầu Thiên Long lộ vẻ ngưng trọng.

“Chúng sinh đều có lục dục: kiến dục, thính dục, hương dục, vị dục, xúc dục, ý dục. Hôm nay ta sẽ đoạt lục dục của các ngươi, mỗi dục vọng tan đi sẽ khiến một phần linh hồn tan nát.”

Tà Tôn đứng trên ma cầm, tư thế bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn.

“Kiến dục!”

Tiếng quát trầm trầm vang lên, một sợi dây ma cầm bay vút lên, dây đàn Thiên Long mấy ngàn trượng cuồng loạn vũ động như lời trù thông thiên, phát ra hào quang chói lọi khắp nơi.

Thoáng chốc, Thần Nam cảm giác hai mắt cực kỳ đau đớn, gần như vỡ tan, nếu không nhờ vô tình đao phá được năng lượng kỳ dị xạ tới, chắc hẳn đã không trông thấy gì nữa.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyết Tình tổ thần, Thổ Hệ tổ thần đều bị mù. Hào quang sáng chói tắt phụt, bọn họ mất hẳn quang minh, kiến dục tan biến, linh hồn vụn vỡ một phần.

“Sư phụ, ngươi, lão bất tử tạp chủng...” Hỗn Thiên tổ thần phần nộ gầm lên.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa hít một hơi khí lạnh, quá đáng sợ, ngay cả những cao thủ quan chiến từ tít tắp cũng suýt nữa mất kiến dục.

“Thính dục!”

Một dây đàn Thiên Long từ ma cầm bay lên, cuồng loạn vũ động trên không, chiếu sáng rực rỡ khắp thập phương.

“Ta không nghe thấy.”

“Ta cũng không nghe thấy gì.”

Tiếng hét kinh hãi từ các thiên giai cao thủ vang vọng, thính giác vĩnh viễn mất đi, bộ phận linh hồn tương ứng cũng vỡ tan.

Loại cấm kị công pháp này có thể cướp được thị giác và thính giác của thiên giai cao thủ. Chả trách Tà Tôn tung hoành thiên hạ.

Tiếp theo là “hương dục” và “vị dục” khiến khứu giác và vị giác của họ mất đi. Mất hai cảm giác này xem ra có vẻ không hề gì nhưng hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, hai phần linh hồn của thiên giai cao thủ vỡ theo.

Đó là dạng giày vò vô cùng thống khổ, đường đường thiên giai cao thủ, bị người ta đoạt mất các loại năng lực cảm nhận.

“Xúc dục!”

Giọng Tà Tôn lạnh như băng khiến thiên giai cao thủ quan chiến ngoài xa rùng mình, công pháp này quá ác độc.

Cùng lúc Hắc Âm đại ma thần tự nổ tung nửa phần linh hồn rồi chạy khỏi vùng không gian cấm cố, y biết cứ tiếp tục sẽ bị tịch diệt.

Những thiên giai cao thủ như Tuyệt Tình tổ thần có kém gì, cũng muốn chạy nhưng đã muộn, hào quang đoạt “xúc dục” chụp xuống khiến mấy thiên giai cao thủ vĩnh viễn mất đi năng lực xúc giác, đứng trên không như hành thi tẩu nhục.

Kiến dục tương ứng thị giác, thính dục tương ứng thính giác, hương dục tương ứng khứu giác, vị dục tương ứng vị giác, xúc dục tương ứng thân thể xúc giác, ý dục tương ứng tinh thần cảm giác!

Hiện tại, lục dục đã bị bác ngũ dục, còn lại mỗi “ý dục!”

“Tang.”

Tiếng đàn vang lên, tinh thần cảm giác của bọn Thổ Hệ tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần, Tuyệt Tình tổ thần bị đoạt hết, rống lên thê thảm, rùng mình thống khổ, sắp bị triệt để hủy diệt!

Cửu Đầu Thiên Long đối diện với Tà Tôn phải đón uy lực chính yếu, thân thể rung bần bật.

Ngoài xa, Thần Nam và Tây thổ Đồ Đằng cũng run lên.

“Ầm!” Thần quang sáng chói bùng lên trên không, bọn Thổ Hệ tổ thần, Tuyệt Tình tổ thần hoàn toàn tịch diệt, linh hồn chỉ năng như mặt biển sôi trào tự về ma cầm.

Đồng thời vùng hư không trước mặt Tà Tôn xuất hiện một thông đạo hướng lên trời cao vô tận.

Các thiên giai cao thủ rùng mình hô to: “Thông thiên...chi lộ?”

“Trời ơi...”

“Không thể nào.” Thần Nam ngửa mặt gầm vang, dòng thiên giai linh hồn hướng về Tà Tôn liền tự lại chỗ hấn, một bức đồ án đáng sợ nổi lên trên không.

Vô tận hài cốt xếp thành con đường bạch cốt thông đến không gian xa lạ.

443. Chương 444: Cổ Thiên Lộ Đồ Nát

Một con đường do vô tận hải cốt tạo thành nổi lên trên hư không thông đến không gian xa lạ, đó là Thông thiên chi lộ?

Xa thăm mà hun hút, phẳng phất không có tận đầu, cả phiến không gian không có thanh âm nào, con đường bạch cốt trải về xa trong tĩnh lặng, cơ hồ là tử giới từ tuyên cổ đến nay, hiển lộ vẻ quỷ dị, ghê rợn khiến người ta nảy sinh hàn ý.

Tất cả vượt ngoài tưởng tượng của Thần Nam, hắn vẫn cho rằng, Thông thiên chi lộ phải khác, nơi ở của Thiên sao lại tà dị như vậy? Con đường tử tịch vô tận này tựa hồ không giống như tưởng tượng.

Hắn không lỗ mãng bước lên, bởi không muốn dẫn thân vào nơi không biết dẫn tới đâu.

Lúc hắn ngẩn ra, linh hồn năng lượng hùng hậu bị Tà Tôn dẫn về phía ma cầm, cốt lộ mờ dần, đường hầm không gian dưới ma cầm càng lúc càng rõ.

“Gào..” Tà Tôn rống lên, thân ảnh khô gầy hiện rõ vẻ âm u, ngọn ma cầm có thể đoạt được lục dục của người khác phóng ra hào quang yêu dị, sáu dây đàn Thiên Long bay lượn ngược chiều.

Hiển nhiên Tà Tôn đã nhận ra cốt lộ trước mặt Thần Nam, lại nhìn con đường thần bí trước mặt mình, lão kinh ngạc, Thông thiên chi lộ sao lại xuất hiện hai tình huống? Nguy hiểm đang tràn tới.

Đúng lúc đó, Cửu Đầu Thiên Long hình như tĩnh lại, vừa nãy nó chính diện đối kháng với ma cầm, lục dục cầm âm suýt nữa lấy mất linh hồn y. Lượng Thiên xích lóe lên, điên cuồng quét vào con đường trước mặt Tà Tôn. Bị sức mạnh hùng hồn oanh kích, con đường nổi với chân trời vô tận bị xé toang, không gian thông đạo dần tan đi.

“Chết tiệt.” Tà Tôn phẫn nộ kêu lên, dù còn hoài nghi đó không phải là Thông thiên chi lộ chân chính nhưng lão vất vả mở ra, giờ bị người ta phá hoại, đương nhiên nổi giận.

Con đường trước ma cầm bị ngăn lại, bạch cốt thông đạo trước mặt Thần Nam lại hiển hiện, linh hồn năng lượng vô tận bị ngăn lại ở đó.

Đột nhiên Tà Tôn lãnh tĩnh lại, mỉm cười hung ác. Cửu Đầu Thiên Long hình như cũng tĩnh ngộ, sao lại ngăn cản Tà Tôn, đó hình như không phải là Thông thiên chi lộ chân chính, nếu đại địch tiến vào, biết đâu chẳng bị vây khốn trong đó.

Hai đại cự đầu tựa hồ hiểu được lợi hại, cùng thu tay lại, lao vào Thần Nam, cả hai có cùng ý nghĩ lấy hắn làm thí nghiệm.

Xem đó có phải Thông thiên chi lộ không.

Lưỡng đại cự đầu ngằm ra tay, đẩy hết thiên giai linh hồn tán lạc trên không vào cốt lộ, con đường trước mặt Thần Nam hoàn toàn hiện rõ.

Đoạn cả hai cùng cười hăng lắc như hai lão hữu nhiều năm, liên thủ ép tới Thần Nam, định đẩy hắn vào trong không gian liên thông với cốt lộ vô tận.

“Hai lão tạp chủng!”

Thấy họ hậu giáp kích, cảm cố phiến không gian đó, Thần Nam phẫn hận cất tiếng mắng.

“Không hổ là Thông thiên chi lộ dùng máu mở ra.” Tà Tôn cười lạnh khiến những thiên giai cao thủ quan chiến ngoài xa rụng rời. Lão âm u cất tiếng: “Hậu sinh khả úy. Hắc hắc, lão hủ đành đứng ngoài, mời các hạ bước lên Thông thiên chi lộ!”

“Gào...” Cửu Đầu Thiên Long phát ra chín tràng long khiếu, thanh âm truyền khắp hắc ám thế giới: “Lên đường đi, hai người bọn ta tiễn người, đi nào.”

“Nếu ta không đi thì sao?” Thần Nam lạnh lùng nhìn lưỡng đại cự ma.

“Ha ha... người còn được chọn lựa sao, đừng mơ mộng, chúng ta đưa người.” Tà Tôn cười lạnh lùng.

“Tiểu tử ngươi đi mau. Còn nhiều hồng hoang cự ma có không ít kẻ ganh tị, muốn nhân lúc mới kết thúc đại phá diệt thời đại tiến lên Thông thiên chi lộ, may ra lấy được sức mạnh bản nguyên của Thiên.”

“Tập chủng!”

Thần Nam không nói gì thêm, nghe hai cự hung lên giọng, chỉ bằng lãnh tinh xuất thủ. Vô tình đao chém ra, vạch thành một quỹ tích ưu mỹ mà huyền diệu giữa thiên địa. Vô tận không gian hóa thành hỗn độn, những nơi đi qua, hư không bị cắt nát.

“Hắc.” Cửu Đầu Thiên Long hừ lạnh, Lượng Thiên xích quét ra, chạm vào vô tình đao.

Đồng thời, ma cầm chỉ âm lại tấu lên nhưng lần công kích này khác hẳn, lực dục cầm âm có thể lấy được linh hồn người ta tập trung hết lên mình Thần Nam. Sáu dây đàn Thiên Long lần lượt bay lên, cuồng loạn vũ động trên không, bắn ra năng lượng vô cùng tà dị, định đoạt hết lực dục của Thần Nam, chấn nát linh hồn hắn.

Trận đại chiến kịch liệt khiến trời đất tung hoành, chúng nhân ngoài xa nhìn vào vùng hư không này chỉ thấy từng làn sóng hỗn độn lan tràn, cơ hồn muốt nuốt chửng cả thế giới. Cây Lượng Thiên xích như ngọn núi, Thái cổ ma cầm như dải ngân hà từ trên trời đổ xuống, quét sạch mọi ngăn cản.

Nơi song phương tranh đấu vô cùng rộng lớn, áp lực vô biên đẩy lên khắp thiên địa khiến những cao thủ quan chiến phải lui xa.

Nhìn vùng hào quang hỗn độn quán thông thiên địa, tất cả vội vàng di động.

“Ầm, ầm, ầm.”

Sấm sét đổ xuống ầm ầm, những cơn sóng hỗn độn khắp trời, Lượng Thiên xích và ma cầm rung lên liên tục.

Trận chiến kéo dài một thời thần, sau cùng lưỡng đại Thái cổ cự ma cũng đẩy được Thần Nam vào cốt lộ do vô tận hải cốt tạo thành, u minh chi quang âm u liên tục lóe sáng. Thần Nam bị cốt lộ đưa đến không gian xa lạ.

“Hai lão tập chủng, hôm nay bức ép ta, ngày sau ta sẽ hoàn trả gấp mười.” Thần Nam phẫn nộ gầm lên nhưng đành bó tay, lối về đã bị phong tỏa, hắn bị đẩy vào không gian tà dị.

“Ha ha... đợi ngươi quay lại hẵng nói những lời cay độc đó.” Cửu Đầu Thiên Long cười vang, vô cùng sảng khoái.

Ngoài xa các thiên giai cao thủ xôn xao, đều vô cùng kinh hãi.

Nét cười trên mặt Tà Tôn dần thu lại, hôm nay làm gì cũng công cốc. Lão tỏ vẻ lạnh lùng dần, đột nhiên xuất thủ với Cửu Đầu Thiên Long.

Lại một trường đại chiến nổ ra...

Nhưng Thần Nam không có cơ hội chứng kiến, cốt lộ phía sau tan biến, lối về bị cắt, chỉ còn cách tiến lên.

Con đường bạch cốt thâm u đưa hắn đến một không gian đáng sợ mà quỷ dị.

Thiên địa hôn ám, không thể coi là quá tối tăm tối nhưng cũng lấy gì làm sáng sủa, từng đạo minh khí âm u trôi nổi giữa không trung, phía trước trắng xóa, mặt đất toàn là hải cốt, ngập ngụa tử vong khí tức.

Không có thanh âm, sinh khí, tử tịch lan tràn.

Thần Nam phát hiện thần niệm tối đa chỉ thám sát được một dặm, tựa hồ có một sức mạnh khó lòng chống nổi cảm cố phiến không gian này. Hắn định phi hành nhưng thử mấy lần đều thất bại, chỉ bay được hơn trăm thước là cùng.

Sức mạnh của Thời Không bảo tàng tựa hồ tan đi. Không, dò xét cẩn thận, hắn phát giác không phải tan mất mà bị nhược hóa vô hạn. Không chỉ thế, mọi thần thông cũng thế, thậm chí không phi hành nổi.

Hắn kinh hoàng.

Vì sao lại thế, lẽ nào tu vi của hấn bị phế.

Hấn nội thị cẩn thận, nhận ra thân thể không có vấn đề gì, chỉ có các loại thần không được cường thịnh như trước. Tại sao thế? Hấn vô cùng bất an.

Tất nhiên đây là thế giới xa lạ, thực lực mới là bảo đảm sinh tồn.

Rảo bước trong vô tận hải cốt, hấn định tìm manh mối trong cốt hải.

“Đây là... hải cốt của thiên sứ mười sáu cánh.”

Hấn vô cùng kinh hãi, phát hiện được một bộ hải cốt sáng rực kim quang trong đồng bạch cốt.

Thiên sứ mười hai cánh đã là thiên giai sơ cấp cường giả, mười sáu cánh... tuyệt đối là cự phách hồng hoang cao thủ, mà trong cốt hải này, đó chỉ là một bộ xương rất bình thường.

Không gian đáng sợ.

Địa vực cổ quái.

Hấn khê vạch vào hải cốt thiên sứ mười sáu cánh, bộ hải cốt vàng rực vô thanh vô tức nát tan. Hấn ngăn người, thần thông bản thân không phải suy giảm rồi sao, có gì còn uy thế như thế? Nên nhớ đó là hải cốt của thiên giai cao thủ, một tu giả không thể phi hành thoải mái không thể tác động được.

Liên tục quan sát và thí nghiệm trong thế giới này, nửa thời thần sau hấn hiểu được bản chất của vấn đề.

Không phải hấn có vấn đề gì mà tất cả tại không gian này.

Có thể áp chế tất cả.

Thiên giai tu vi của hấn cũng chỉ phi hành trăm thước, hải cốt của thiên sứ mười sáu cánh cũng khác nào của thiên sứ thông thường. Những cao thủ siêu việt đến đây đều bị áp chế.

Vì sao lại thế, nơi đây là thế nào? Trong lòng hấn đầy nghi vấn.

Nhưng nơi đây tựa hồ... là tu luyện thánh địa. Tất cả đều bị áp chế, nếu ở lại đây tu luyện đột phá, lúc quay lại thế giới hiện thực sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Đã biết đây là không gian thế nào, Thần Nam tiến bước trong cốt hải mệnh mang để tìm hiểu, bằng không hấn không thể an lòng.

Sau cùng cũng thấy cảnh vật khác, phía trước có một tấm bia đá cao hai chục trượng đứng sừng sững trong xương trắng, vừa âm u và bất mắt.

Hấn từng bước tiến tới, nhíu mày nhìn tấm bia.

Trên tấm bia cổ lão khắc mấy hàng đại tự nhuộm đầy tuế nguyệt thương tang nhưng hấn không đọc được chữ nào.

Nhưng trong lúc chăm chú quan sát, mấy chữ trên tấm bia chợt phóng ra u minh chi quang, hóa thành một đạo tinh thần lạc ấn tiến vào óc hấn.

Một thân ảnh cao lớn, lẫn trong minh vụ, không hề phát ra dao động năng lượng, đứng lẳng trên hư không, phát ra khí tức vô cùng cổ xưa, phảng phất từ thời tuyên cổ, chậm chậm lên tiếng: “Cổ thiên lộ, lui một bước biển rộng trời cao, tiến một bước vực sâu vạn trượng.”

Hư ảnh mờ dần, Thần Nam ngẩn ngơ, đúng là Thông thiên chi lộ? Không, là thông thiên cổ lộ, tựa hồ là một thế giới bị quên lãng, một con đường cổ lão bị bỏ quên.

444. Chương 445: Đào Bảo Vật, Đào Được Đại Ma Thiên Vương

Thần Nam ngẩn ngơ nhìn tấm bia đá, đây quả nhiên là cổ thiên lộ đã trầm tịch vô tận tuế nguyệt, tựa hồ lâu đến nỗi bị người đời quên lãng.

Lui một bước biển rộng trời cao, tiến một bước vực sâu vạn trượng.

Mấy hàng chữ kinh hồn buộc hấn phải cẩn trọng, phía trước tấm bia hình như không có nguy hiểm, chỉ là một vùng xương trắng mênh mang nhưng hấn không dám khinh thị, cẩn thận cất bước được chừng hai dặm. Một đại hợp cốc tối tăm ngăn cách với vùng đất này.

Không rõ hợp cốc rộng bao nhiêu nhưng không nhìn được tận đầu, hiện tại hấn chỉ thám thính được mấy dặm, không thăm dò ra độ rộng, cũng không biết hợp cốc sâu bao nhiêu, hình như là vực sâu vạn trượng, trập trập âm phong xen lẫn quỷ khiếu từ dưới đó truyền lên không ngớt.

Thế giới này như đường chân trời, càng đi càng rộng, không thể vượt qua.

Thiên giai tu vi cũng chỉ phi hành được trăm thước, nếu cưỡng cầu thăm dò e là sẽ xảy ra chuyện cười, thiên giai cao thủ bị chết vì té, hà huống đại hợp cốc thần bí lại vô cùng đáng sợ, trời mới biết trong đó có ẩn chứa sức mạnh tà dị hay không.

Men theo đại hợp cốc, tiếng cương phong vù vù bên tai, dưới chân là vô tận bạch cốt, Thần Nam không biết đi đã bao lâu mà không đến được điểm kết thúc của vùng đất này.

Tu luyện!

Chỉ có tu luyện mới là con đường đúng đắn.

Không gian này áp chế mọi sức mạnh, chỉ có hữu tu luyện mới có thể tự do phi hành, lúc đó sẽ bay lên trời thám thính tất cả.

Tuy là một địa vực hoang lương nhưng không thiếu thiên địa linh khí, đương nhiên không đến mức linh khí dày đặc. Thần Nam quay lại chỗ tấm bia, coi đó là chỗ trú thân, lặng lẽ đã tọa, bắt đầu khổ tu.

Thả lỏng thân tâm, lặng lẽ tu luyện, thần niệm tự nhiên phát ra, ẩn ước hấn đạt tới một thần bí lĩnh vực, vùng thiên địa này tựa hồ có một tấm màn năng lượng mờ mờ che phủ thập phương.

Hấn toàn lực xung kích cũng chỉ mở được một vết rách nho nhỏ, Thần Nam thoáng lách qua thám sát, trong lúc thoáng quá, hấn thấy một vùng đất tối tăm, mấy chục phiến địa vực đang rực sáng.

Kì quái thật, lúc thần niệm ra khỏi phiến không gian, thần thức ngoài đó của hấn lại đạt đến thiên giai cảnh giới, tựa hồ khôi phục được thần lực như trước.

Đây là...đại lục hắc ám?

Hấn kinh hãi nhưng phải thu thần niệm về ngay. Tiểu không gian bị xé ra đóng lại trong thoáng chốc, không cho hấn mấy may thời gian.

Hắng ngẩng đầu nhìn tấm bia đá nhớ lại hai câu: Lui một bước biển rộng trời cao, tiến một bước vực sâu vạn trượng.

Xem ra không phải mấy chữ này cố ý ra vẻ cao thâm, hình như có thể thoát ly phiến không gian này, trở về đại lục hắc ám. Đương nhiên, tiền đề là tu vi phải tăng lên đến mức mở được không gian thông đạo.

Hấn tĩnh tâm lại, lặng lẽ tu luyện trong vùng bạch cốt. Nếu... phát huy được thiên giai thần thông trong không gian bị áp chế này thì ở đâu cũng có thể tung hoành.

Trong quá trình khổ tu, hấn mấy lần nỗ lực đưa thần niệm về đại lục hắc ám, mỗi lần như thế thần niệm đều khôi phục thiên giai chi lực. Lần sau cùng hấn tìm được cơ hội vào địa vực của Thần Phong học viện, thấy Long Bảo Bảo và Tiểu Thần Hi, nhìn cả hai an nhiên vô dạng, hấn mới yên tâm, thu thần niệm lại.

Tu luyện trong yên lặng, cô độc là một quá trình cực kỳ khô khan nhưng muốn thành cường giả của cường giả, tất phải học cách chịu đựng vĩnh hằng cô tịch.

Thoáng chốc đã mấy tháng, Thần Nam chỉ xé được một vết cỡ ngoan tay trong không gian, mỗi ngày đều có một chút thời gian quan sát đại lục hắc ám.

Suốt thời gian này, hấn không chỉ tu luyện, thám sát mà phát hiện trong cốt hải có một khúc xương thủy tinh sáng lấp lánh, gần như trong suốt, khá giống với những hài cốt màu vàng hoặc đã ngọc hóa.

Đặc điểm này khiến hần chú ý, cầm lên quan sát cẩn thận.

Cầm khúc xương thủy tinh vào tay, ấm áp như ôn ngọc, có một quang điểm nhỏ như hạt gạo di chuyển trong gióng xương, tựa hồ là hào quang của bất diệt linh thức.

Đó là phát hiện quan trọng, Thần Nam đẩy thần niệm vào định tiếp xúc nhưng không thể chạm vào quang điểm, thần thức không cách nào lại gần.

Thần Nam nảy ra hứng thú vô cùng, khúc xương thủy tinh tựa hồ chưa hoàn toàn tịch diệt, còn lại một điểm linh thức bất diệt, sẽ có ngày khôi phục.

Từ đó, ngoài tu luyện, mỗi ngày hần đều dùng thần thức tìm hiểu quang điểm, tuy vô cùng gian nan nhưng coi như rèn luyện thần thức năng lực.

Qua nhiều lần nỗ lực, cuối cùng hần cũng đến gần sát quang điểm, không hề có dao động tình cảm nhưng lại khiến vô cùng kinh ngạc.

Trong sát na, hần phảng phất như trông thấy một vùng tinh không rộng lớn, quang điểm tựa hồ là một phiến tinh không!

Một bông hoa một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường, một hạt cát là một cõi cực lạc... lẽ nào lại như vậy?

Hần bị lay động, đó tựa hồ là một tinh không chân thật. Tàn linh của một người hóa thành được tinh không rực sáng sao? Đó... là khái niệm gì?

Lúc sinh tiền, đối phương là cao thủ thế nào? E rằng lai lịch không nhỏ, khó lòng tưởng tượng được.

Từ đó, ngày nào hần cũng quan sát khúc xương thủy tinh, toàn lực tra thám quang điểm, tựa hồ tiếp xúc với một lĩnh vực mới, thấy được quá trình tinh vũ hình thành.

Có lần, hăm tạm thời đưa thần niệm vào trong quang điểm được, thấy tinh không rực sáng đang chậm rãi xoay chuyển, hình thành thiên vũ!

Khúc xương thủy tinh thần bí mịt mịt, không thể đoán được.

Thông qua quan sát, hần phát giác đó tựa hồ là đầu một nữ tử nên định dùng thần niệm hoàn nguyên hư ảo ảnh tượng của nàng. Trong quang ảnh mờ mờ, hần muốn nàng trùng hiện nhục thân nhưng dù hao tận toàn thân tinh lực cũng chỉ thấy bóng dáng mờ mờ, căn bản không thể nhìn rõ, tựa hồ trong bóng tối có một cỗ sức mạnh không tưởng nổi ngăn cản.

Chết rồi mà vẫn khiến người ta không thăm dò được, nữ tử quả nhiên đáng sợ.

Lúc đầu hần còn nỗ lực thăm dò nhưng mãi vẫn bó tay, hần nổi giận, tìm cách luyện hóa khúc xương thủy tinh thành bình khí.

Nhưng độ cứng rắn của khúc xương thủy tinh hơn hần tưởng tượng nhiều. Hần dễ dàng đánh tan xương cốt của thiên sứ mười sáu cánh nhưng có dốc lực lên mức cao nhất cũng không để lại mảy may dấu vết trên khúc xương thủy tinh.

Cứ cố gắng, quả nhiên hần đạt được tiểu thành, khúc xương thủy tinh tùy theo ý niệm của hần mà hành động, có thể đánh tan mọi ngăn trở, không gì không phá được.

Sau ba năm toàn lực tế luyện, hần có thể phóng đại khúc xương thành một gian phòng, nhỏ nhất bằng móng tay. Thần niệm đến đâu là khúc xương thủy tinh lại như bóng với hình bám theo, cơ hồ bị hần tế luyện thành một món bình khí. Còn quang điểm bên trong, hần đành bỏ cuộc, không thể chân chính thâm nhập.

Năm thứ tư, hần không nén nổi xung động, xé một khe nứt chừng ngón tay, tạm thời nối với đại lực hắc ám, đẩy khúc xương thủy tinh ra.

Nhắm thẳng vào nơi Tà Tôn tu luyện.

Vừa bay lên tầng không đại lục hắc ám, không chỉ thần thức của hắn phục hồi thiên giai cảnh giới, trạng thái của khúc xương cũng biến hóa, trở thành lớn như ngọn núi, khác nào một vì sao từ thiên ngoại tinh không rơi rụng, điên cuồng đập xuống mặt đất.

“A...” Tà Tôn vô cùng phẫn nộ, gầm lên thống khổ khắp thiên địa, tiếng đàn vang vọng, sáu con Thiên Long múa tít trên không.

Khúc xương thủy tinh đập ngang, quật vào ma cầm, bùng lên tiếng đàn chói lói, cơ hồ xé tan thiên địa, bắn ra vô số đạo cấm kị lôi quang, quán thông trời đất.

Trận đại chiến vượt không gian. Thần Nam chỉ chống chịu được một chốc, phải khống chế khúc xương thủy tinh bay về. Hiện tại hắn đã hiểu, có thể quay về đại lục hắc ám nhưng hắn không muốn, biết nhóm Thần Hi bình an, hắn cứ việc tu luyện tại cổ thiên lộ.

Lúc khô lâu bay về, hắn thoáng sinh ra ảo giác, thấy một nữ tử quay lại, nhưng chỉ sau một sát na lại trở về là khúc xương thủy tinh.

Lòng hắn mệt mỏi, chủ nhân khúc xương thủy tinh còn có một điểm tàn linh chưa bị diệt, tựa hồ còn một tia hi vọng quay lại thế gian, lúc sinh tiền nàng ta chắt chiu mạnh mẽ không tưởng tượng được, nếu khôi phục linh trí, phát giác xương đầu bị người ta tế luyện thành binh khí, chắc phát cuồng mất.

Trên khúc xương thủy tinh có hào quang mờ mờ lưu chuyển, hốc mắt sâu thẳm, phảng phất có linh tính. Thần Nam mấy lần định quăng đi nhưng rồi lại nghĩ rằng tế luyện, việc của tương lai sau này hẵng tính.

Hắn cùng vào trong cốt hải đào bảo vật. Đối kháng được ma cầm của Tà Tôn ắt thuộc hàng cấm kị bảo vật, đã phát hiện khúc xương thủy tinh thần dị thể này, chưa biết chừng còn thu hoạch khác nữa.

Dưới áp lực của khúc xương thủy tinh, vô tận hải cốt hóa thành bột, quả nhiên hắn đào được một hải cốt cực kỳ đặc thù, thậm chí tà dị hơn khúc xương thủy tinh.

Bộ hải cốt này hoàn chỉnh, đứng sừng sững dưới đất nhưng bị hải cốt khác phủ lên nên không hiển lộ. Bộ hải cốt cao lớn, khiến người ta không tưởng tượng nổi lúc sinh tiền anh vĩ thể nào mà chỉ còn nắm xương cũng phát ra tư thái điên cuồng.

Đương nhiên, màu sắc của nó đặc biệt hơn cả, đen nhánh và sáng lấp lánh, đặc dị như hắc kim, cực kỳ bắt mắt trong cốt hải. Quả xứng danh ma cốt.

Hơn nữa khúc xương thủy tinh không thể đập vỡ nó, tuyệt đối là bảo cốt, nếu tế luyện thành công, chắc có thể đấu được với Lượng Thiên xích của Cửu Đầu Thiên Long.

Bộ hải cốt này như sợ người ta không biết chữ, trên trán nhấn mạnh thật kĩ rằng y là “Ma.”

Thấy bộ hải cốt này, không hiểu sao Thần Nam cảm giác rất giống ai đó trong hiện thực, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

Ma cốt mạnh đến mức kinh nhân, hắn thử đẩy thần thức vào khống chế bộ xương, phát huy chiến lực vô biên, quả nhiên quét sạch tất cả.

Đó tuyệt đối thuộc hàng siêu cấp cự bá!

Hắn không phát hiện được tàn linh trong làn ô quang rực rỡ, bộ hải cốt đã tịch diệt hoàn toàn chứ không giống khúc xương thủy tinh. Nhưng khi hắn cố gắng khôi phục nhục thân hư ảnh của ma cốt thì gặp phải ngăn trở rồi phát hiện một đạo tinh thần lạc ấn.

“Vô thiên vô địa, không có ta không có hắn, Đại Ma thiên vương.”

Hư ảnh tan dần, tựa hồ bộc lộ rõ thân phận kẻ đã chết.

Đại Ma thiên vương, cái tên quả khoa trương, Thần Nam cảm giác quen thuộc, hình như đã nghe qua, nhất thời không nghĩ ra là ai nhưng tuyệt đối là siêu cấp cường giả chấn cổ thức kim.

Không cần cả nghĩ, đã quyết tâm khổ tu phải nghĩ cách đề tu vi tăng lên mức cao nhất, hắn bắt đầu tế luyện hải cốt của Đại Ma thiên vương thành một món vũ khí lợi hại.

Hắn tách một phần thần thức nhập vào bộ hài cốt rồi dùng bản thể khổng chế khúc xương thủy tinh, mỗi ngày đều điên cuồng đập vào nhau.

Hắn không biết mình đang thực hiện hành động kinh thế hãi tục cỡ nào, nếu một giai đoạn lịch sử tái hiện, nhất định hắn sẽ há hốc mồm, thậm chí phát cuồng.

445. Chương 446: Thủy Tinh Khô Lâu Lập Tuyệt Thế Đại Công

Có lúc hắn tạm ngừng tu luyện lại suy đoán xem xương đầu hoàn mỹ thế này lúc sinh tiền ra sao, nếu hoàn nguyên được, chắc chắn là mỹ nhân tuyệt đại vô song.

Mấy tháng nay, mỗi lần tế luyện hắn lại phát hiện thêm, giọt linh thức trong khúc xương tuy không có dấu hiệu lớn lên nhưng thâm thúy dần, có lúc nhìn vào điểm điểm quang mang trong đó, hắn thấy mình sa vào tình không sáng rực, tựa hồ ngấm ngấm dần dặt tâm thần hắn.

Cũng thời gian này, dựa vào cảm giác huyền diệu, hắn tìm được một khúc xương sườn và xương tay thủy tinh. Hắn hơi kinh ngạc, thậm chí sợ hãi, nơi mỗi lần ngưng thị vào linh thức thâm thúy của khúc xương đầu, bất giác sau đó sẽ tìm thấy khúc xương thủy tinh khác.

Là do xảo hợp hay có sức mạnh ngấm dần dặt?

Lúc tìm được xương sống, hai khúc xương tay hoàn chỉnh cùng một phần xương ngực được tìm thấy, thủy tinh khô lâu gần như tụ lại được nửa thân hình, xương cốt lấp lánh, phẳng phất như hình ảnh hoàn mỹ nữ thần, loáng thoáng hóa thành một tuyệt đại giai nhân. Thần Nam cảm thấy hơi bất an.

Hắn định ngừng lại nhưng không nén được xung động muốn hợp lại thủy tinh khô lâu, xem một bộ thủy tinh cốt hoàn chỉnh bị tế luyện sẽ phát huy uy lực cỡ nào.

“Lách cách, lách cách.”

Tiếng xương cốt va nhau vang lên, Thần Nam tỉnh khỏi tu luyện tầm tịch, đa tọa bên đại hợp cốc tối tăm, lúc mở mắt ra liền thấy tình cảnh vô cùng kinh dị. Thủy tinh đầu cốt đang vung tay bò lên vách đá của hợp cốc hắc ám, tựa hồ vừa rồi nó tự tiến xuống vực sâu vạn trượng.

Hắn kinh ngạc nhìn nó, chuyện này... sao có thể? Sao nó tự hành động được?

“Lách cách, lách cách.”

Tiếng thủy tinh cốt từ trong vùng xương cốt bò lên, nó... từ từ bò đến cạnh Thần Nam đoạn yên lặng như trước. Theo phản ứng bản năng, Thần Nam định hủy diệt khúc xương, linh thực của nó quả bất diệt. Bất quá lúc vung tay lên, cảm ứng kỳ càng vẫn không thấy có gì uy hiếp. Càng nghĩ càng thấy quái lạ, khô lâu này có thể tự chủ hành động, vì sao còn ở lại cạnh hắn làm gì?

Đoạn hắn kinh hãi phát hiện trên thủy tinh cốt có những vết nứt nhỏ nhỏ, phẳng phất như vừa trải qua một trường đại chiến. Nên biết hắn từng dùng hài cốt của Đại Ma thiên vương đập vào cũng không mấy may tổn hại, vết nứt này từ đâu?

Hắn bèn không lập tức hành động, tạm thời quan sát một thời gian đã.

Nhưng việc xảy ra tiếp theo khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, mấy ngày sau, những vết nứt này dần lành lại rồi tan hẳn.

Hắn không còn dành toàn tâm ý chìm vào cảnh giới tu luyện tử tịch mà ngấm dành ra một phần quan sát thủy tinh khô lâu thần bí, xem nó còn biến hóa gì đặc dị nữa.

Một tháng liền hắn ngồi xếp bằng trên vùng xương cốt, chợt cảm ứng thấy một tia dao động năng lượng cực kỳ đặc dị, mỏng manh đến mức gần như không có, không phải xuất phát từ thủy tinh khô lâu mà từ đại hợp cốc hắc ám.

Thủy tinh khô lâu liền hành động, nhìn về Thần Nam, thấy hắn như hóa thạch bèn từ từ bò xuống cốc, rồi thuận theo vách đá lần xuống.

Hồi lâu sau, Thần Nam đứng phắt dậy, đến bên vách đá của đại hợp cốc nhìn xuống vực sâu vạn trượng, cảm giác âm khí u u, không thấy dao động gì đặc thù, tựa hồ dưới đó là địa ngục không đáy.

Ba ngày sau, thủy tinh khô lâu cốt quay lại, trên bề mặt đầy những vết nứt, cơ hồ vỡ tan nhưng nó mang về theo mấy khúc xương sườn, nửa thân trên gần như hoàn chỉnh.

Đến giờ, Thần Nam buộc phải hoài nghi có phải vì hắn tế luyện thủy tinh đầu cốt mới khiến nó dần tỉnh lại. Bằng không đã trầm tịch vô tận tuế nguyệt mà trước đây không thấy nó đi tìm tàn cốt.

Hắn rất muốn biết thủy tinh cốt có thể độc lập hành động, vì sao lần nào cũng quay về, lẽ nào vì hắn tế luyện mà nó thành “vũ khí” của mình?

Đúng như dự liệu, thủy tinh cốt gần vỡ trải qua hơn một tháng liền lành lại, khôi phục nguyên dạng.

Thần Nam rất muốn tiến xuống đại hợp cốc hắc ám xem thế nào, đây là cổ thiên lộ trầm tịch vô tận tuế nguyệt, phía dưới chưa biết chừng sẽ có gì đó đặc dị, bằng không thủy tinh khô lâu cốt sao đến nỗi lần nào cũng trọng thương.

Thần Nam khổ tu liên tục, không chỉ quan sát biến hóa của khúc xương mà dành nửa tâm tư cho hài cốt của Đại Ma thiên vương.

Lợi dụng bộ khô lâu này, hắn thương tiến vào hắc ám đại lục, tuy không thể đã thông không gian thông đạo nhưng chỉ cần xé được một vết không gian là được rồi, trong cơn bão bùng giằng xé mà nó vẫn không bị tổn hủy, quả thật cứng rắn hơn cả tưởng tượng.

Mấy năm qua đi, hắc ám đại lục vẫn không có gì khởi sắc đáng kể, thiên giai cao thủ ngấm ngấm chiến đấu với nhau.

Đại Ma thiên vương chính là hóa thân của Thần Nam tại hắc ám đại lục, tuy chân thân bị khốn tại cổ thiên lộ nhưng lợi dụng bộ ma cốt, thường xuyên tìm Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long đại chiến khiến lưỡng đại Thái cổ cự hung dần tỏ ra khiếp sợ. Vô số lần giao chiến vẫn không phá hủy được bộ khô lâu.

Đó là tôi luyện vượt giới, Thần Nam muốn dùng mọi cách gia tăng tu vi, đồng thời muốn dựa vào bộ hài cốt tìm khắp mọi góc ngách của hắc ám đại lục, tìm những bằng hữu và người nhà: Vũ Hinh, Không Không, Y Y, Long Vũ...

Dần dần, khắp hắc ám đại lục đều biết tới một bộ hắc ám khô lâu vương. Hài cốt của Đại Ma thiên vương đen như mực, trên trán có khắc hàng chữ “ta là ma.”

Qua những lần đại chiến kịch liệt, chiến lực của Thần Nam dần tăng lên nhưng không tìm được khí tức của bằng hữu. Có lúc hắn nghĩ có phải họ đều vĩnh viễn tiêu tan, chỉ còn Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Tiểu Thần Hi còn sống chăng?

Hắn thường cho bộ ma cốt vào Thần Phong học viện, từ xa quan sát bọn Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Tiểu Thần Hi.

“Ca ca... khi nào thì quay lại?”

Thấy Thần Hi ngồi buồn bã trong hoa viên, hắn hơi đau lòng nhưng không thể đến quá gần, hiện tại hắn không thể quay về, chỉ ghé qua thăm, sợ sẽ khiến họ gặp phiền hà.

Nhìn Thần Hi hắn lại nhớ đến Vũ Hinh, vóc dáng và nụ cười hiện rõ trong tim, nét cười tươi rói, ánh mắt trong veo, tuy quá khứ đã xa lắm nhưng niềm cảm động đó vẫn khiến thiên giai cường giả có trái tim thấp như hắn chưa xót.

Hiện tại nàng ở đâu mà không tìm thấy?

Ở hắc ám đại lục không có năm, từ sau đại phá diệt đã qua mấy trăm năm, hoặc qua cả hơn ngàn năm rồi, liệu nữ tử từng vấn vít trong mộng có còn tồn tại không, nếu đã vĩnh viễn tiêu tan... Nghĩ tới đây, lòng hắn chưa xót khó tả.

Thiên giai cường giả nếu đủ mạnh mẽ sẽ vĩnh sinh bất tử, thậm chí thoát được cả đại phá diệt nhưng vạn cổ trường tồn như thế có ý nghĩa gì? Mọi bằng hữu, hồng nhan, người thân đều dần ra đi, còn lại một mình dù uy chấn lục giới thì sao? Nhân sinh tựa hồ mất đi quá nhiều ý nghĩa, trở thành đáng thương.

Trong cổ thiên lộ, thủy tinh khô lâu cốt lại từ vực sâu vạn trượng quay về, lần này nó triệt để tìm được nửa thân trên, hơn nữa Thần Nam còn phát hiện có nhiễm vài tia máu.

Hắn cả kinh, trong đại hợp cốc hắc ám có sinh mệnh, có dạng tồn tại đáng sợ đánh vỡ được thủy tinh cốt.

Lần này khúc xương gần như vỡ nát, mất tận ba tháng mới triệt để phục nguyên.

Thần Nam cảm giác không thể để tiếp diễn, hắn không đoán được sau khi thủy tinh khô lâu hoàn toàn tụ lại sẽ xảy ra chuyện gì, không thể đùa với lửa quá mức được. Hắn triệu hoán hải cốt Đại Ma thiên vương về, chuẩn bị ráo riết, sai Đại Ma thiên vương hoàn chỉnh xuống thám thính lòng vực.

Đồng thời cho thủy tinh khô lâu về hắc ám đại lục, coi như tạm thời thả nó ra.

Hiện tại có thể để thần thức gắn liền với hải cốt mấy thời thần liền mới phải quay lại, cùng chỉ cần thần thức quay về còn mặc hà cốt ở lại đại lục.

Thủy tinh khô lâu ở lại hắc ám đại lục khiến hắn không an tâm, mỗi lần thần thức quay về đều để nó ẩn tàng trong nơi tuyệt đối hắc ám nhưng lúc quay lại tìm nó đã ở ngoài xa vạn dặm, nó tự di động đi tìm vật gì đó.

Hắn quả thật nhức óc nhưng còn may tàn cốt của nó cơ hồ đều ở cổ thiên lộ, nên không lo khi nó hợp thể phát sinh biến cố gì, về sau hắn cũng an lòng mặc nó hành động.

Nhưng vì vậy thủy tinh khô lâu mang lại cho hắn phát hiện bất ngờ, vốn không hi vọng nó tìm thấy gì nhưng trước lúc chỉ huy Đại Ma thiên vương vào vực sâu thám thính, hắn đến hắc ám đại lục xem xét chiếu lệ mới cả kinh nhận ra nó tìm được một dòng Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Linh tuyến này nhỏ nhoi đến đáng thương, chỉ như một cái ao nhỏ nhưng phát ra dao động sinh mệnh mãnh liệt. Thần Nam vừa kinh hãi vừa lo lắng, thủy tinh khô lâu cổ quái như vậy, nếu ngấm mình trong linh tuyến lâu năm, chưa biết chừng sẽ triệt để khôi phục bản nguyên.

Nhưng hóa ra, khúc xương không buồn để ý đến Sinh Mệnh nguyên tuyến, nó tìm gì đó trong ao nước. Đồng thời hắn phát hiện khí tức khắc cốt minh tâm, kinh hãi suýt nữa kêu ầm lên.

Đoạn hắn thấy thủy tinh khô lâu đào được một bộ khô lâu tàn phá trong ao nước.

Tuy hải cốt tan tành không thành hình dạng nhưng linh hồn chi hỏa tựa hồ vẫn cháy, căn bản không bị tịch diệt.

“Vũ Hinh.” Hắn không nén được, buột miệng gọi.

Hắn không dám tin vào sự thật trước mắt, lại... lại đào được... Vũ Hinh! Cũng như nằm mơ giữa ban ngày, không thể tưởng tượng nổi. Quá hoang đường.

Không phải tinh linh thánh nữ Khảm Sắt Lâm, linh thi Vũ Hinh mà là Vũ Hinh chân chính.

Lúc đó hắn muốn kêu lên vì quá kích động, từng cho rằng nàng đã vĩnh viễn tan biến trong thiên địa đại kiếp, không thể nhìn thấy hồng nhan năm xưa được nữa, hôm nay lại được thủy tinh khô lâu đào lên.

Hắn phảng phất thấy cả thế giới bừng sáng.

“Người làm gì?” Thần Nam kinh hãi hô lên, thần thức rung lên kịch liệt.

Chỉ hơi ngẩng ra, thủy tinh khô lâu lại hút linh hồn chi hỏa của Vũ Hinh ra, chum trong bàn tay trong suốt.

Cảm ứng được Thần Nam, thủy tinh khô lâu hơi ngẩng ra, tựa hồ muốn đứng yên trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, nhưng lại không đành lòng đặt linh hồn chi hỏa trong tay xuống.

Thần Nam giận quá suýt bật cười, bị bắt quả tang lại còn ra vẻ, đây không phải lần đầu hắn phát giác nó có thể tự chủ hành động.

Nhưng hấn phát giác thủy tinh khô lâu không muốn thương tổn đến linh hồn chi hỏa của Vũ Hinh, ngược lại vô cùng cẩn thận gìn giữ trong tay.

Thần thức của Thần Nam lướt tới, khống chế thủy tinh khô lâu, dù nó không có ác ý nhưng hấn không thể mạo hiểm, bằng không biến cố phát sinh, hấn sẽ hối hận cả đời.

Linh hồn của nàng hình như không bị trọng thương, đang ngủ say.

Lòng hấn vô cùng kích động, định ngửa mặt lên hù vang, có đủ Sinh Mệnh nguyên tuyền có thể thuận lợi khiến nàng triệt để phục nguyên, chuyện đó không khó.

Dọc đường về, hấn thấp thỏm, đủ loại cảm giác chua cay, đắng ngọt trào lên trong lòng.

Bản thể của hấn tại cổ thiên lộ, Sinh Mệnh nguyên tuyền tốt nhất cũng ở đó, làm sao thuận lợi mang được linh hồn Vũ Hinh thuận lợi xuyên qua khe hở không gian?

Sau cùng, hấn dùng thần thức bản thân bao lấy linh hồn nàng, tiến vào đầu thủy tinh khô lâu rồi quay lại.

446. Chương 447: Vực Sâu Không Đáy

Hôm nay nhờ cơ duyên mà đào được Vũ Hinh, lẽ nào sẽ còn cơ hội như thế nữa.

Nhưng Vũ Hinh chìm vào một chiếc ao Sinh Mệnh nguyên tuyền nhỏ nên mới sống sót, những người khác có may mắn đó không? Nhiều dấu hiệu cho thấy, rất nhiều người vĩnh viễn không thể tái hiện.

Nhìn xuống hắc ám đại lục, cùng ức vạn hải cốt, hấn thở dài bất lực: “Hi vọng các người không tịch diệt, ta sẽ cố gắng cứu tất cả, sẽ tìm kiếm mãi không thôi.”

Thần thức ẩn vào thủy tinh khô lâu cốt, thuận lợi xé được một khe hở, hấn bảo vệ linh hồn đang ngủ của Vũ Hinh, bình an vào cổ thiên lộ, một thế giới cũng ngưng ngàn xương trắng.

Nhưng sắc trời ở đây không đến nỗi hắc ám vô quang, chỉ hơi hôn ám.

Hấn cẩn thận lấy linh hồn chi hỏa khỏi thủy tinh đầu cốt, đặt vào đệ nhất Sinh Mệnh nguyên tuyền trong nội thiên địa. Không đánh thức nàng lại càng hay, sẽ sớm khôi phục nguyên khí, ngày sau nghĩ cách giúp nàng tự lại thân thể.

Thủy tinh khô lâu xác thật phi thường có cá tính, bị phát hiện có thể tự chủ hành động, hiện tại lại bất động trước mặt hấn như con rối gỗ.

Nhưng hấn chìm vào tu luyện tử tịch không lâu, nó lại hành động, trực tiếp lao xuống địa ngục không đáy, loáng lên rồi biến mất.

Lần này nó đi liền một tháng, trong thời gian đó mấy lần Thần Nam tỉnh lại nhưng không thấy nó về. Hấn thậm chí hoài nghi, thủy tinh khô lâu đã xảy ra biến cố trong đại hợp cốc hắc ám.

Hấn đã tế luyện hải cốt của Đại Ma thiên vương, chuẩn bị khống chế nó tiến vào vực sâu.

Nhưng lúc đó, thủy tinh khô lâu lại về kịp thời, hình dạng nó khiến hấn tạm dừng hành động, cơ hồ tan nát, mọi cốt cách gần như tan ra, chỉ dùng lực ấn khẽ là thành bột.

Nó tìm về một khúc xương đùi, nới vào tàn thể, đương nhiên cũng gần như tan nát, trên khúc xương nhiễm đầy máu khiến nó có phần thê thảm, chậm chậm bò về cạnh hấn rồi bất động.

Thần Nam kinh hãi vô cùng, trong một thoáng nghĩ tới rất nhiều chuyện, dùng sức mạnh của bản thân khống chế Đại Ma thiên vương vẫn không thể đánh tan nó mà ở dưới vực sâu lại có sức mạnh như thế, hơn nữa là dạng sinh mệnh thể có huyết nhục, tất nhiên hấn phải hoảng sợ.

Thủy tinh cốt lần này trầm tịch suốt một năm, những vết nứt mới lành lại như hấn dự đoán. Sau hai tháng, nó lại hành động.

Nó men theo vách đá của đại hợp cốc mò xuống, tiến vào cuộc chiến đấu mới, đòi lại thứ thuộc về mình. Thần Nam đưa một phần thần thức vào bộ xương Đại Ma thiên vương ngấm ngấm bám theo. Hắn muốn xem dưới đó có ẩn bí gì, thật ra có dạng tồn tại khủng khiếp cỡ nào.

Kì thật hắn muốn thám thính một chuyến từ lâu rồi, trong thế giới kỳ dị này, sức mạnh thiên giai bị áp chế, thần thức đi xuống chỉ được hữu hạn, dù gửi vào thân mình Đại Ma thiên vương cũng không thể xuống sâu quá.

Mấy năm nay hắn cần mẫn khổ tu, thần thức mạnh lên nhiều, có thể quét khắp cảnh vật trong phạm vi bốn dặm, mới bắt đầu thám thính lần thứ nhất.

Thần thức gửi một phần lên Đại Ma thiên vương, hiện giờ bộ xương này cũng như bản thân hắn, thành ra cũng y hệt hắn tự thân xuống vực sâu.

Trong thế giới tối tăm vô tận, vách đá bám đầy khô cốt, hăm bám theo thủy tinh khô lâu, càng xuống sâu, khí tức âm hàn càng mạnh, như lưỡi kiếm sắc rời vỏ chỉ thẳng vào tim hắn, lạnh lùng bức nhân.

Thủy tinh khô lâu đi trước, trong lúc xuống bắt cần làm rơi một khối đá vụn cân, hồi lâu không thấy khối đá rơi xuống vang lên hồi âm. Thật sự khiến người ta khó tin nổi vào độ sâu vô tận của thâm cốc.

“Gào...”

Tiếng gầm vang lên khiến hắn sở tóc gáy truyền lên loáng thoáng. Tuy thanh âm vọng lên đến nơi rất nhỏ nhưng là ma âm kinh hồn, khiến hắn rợn người. Đó là dự cảm trước cơn nguy hiểm, cũng là lời cảnh cáo của một sức mạnh kinh nhân.

Đi xuống chừng ngàn thước, Thần Nam thấy mười mấy bộ hài cốt thiên sứ mười sáu cánh, kinh hãi nhận ra, trên đó có nhiều vết răng, tuy đã qua vô vàn năm tháng nhưng dấu ấn bị gặm đó vẫn rõ ràng.

Trong lòng hắn lạnh ngắt, nhưng bộ xương này giống như vật thực của loại dạ điều nào đó, ăn xong treo xương lên cây.

Coi chừng giả hàng đầu trong các thiên giai cao thủ là thức ăn, quả nhiên đáng sợ.

Xuống sâu một ngàn năm trăm thước, vẫn không dò được độ sâu của lòng vực, Thần Nam cảm giác được nguy hiểm đang ập tới rất nhanh.

Bên dưới ba trăm thước, thủy tinh khô lâu chợt làm vang lên tiếng động, mười mấy khối đá lớn vụn cân bị nó quét xuống, ở sâu hơn nữa có một bóng dáng ẩn trong hắc vụ nhanh nhẹn bổ tới.

Thoáng chốc đã va vào thủy tinh khô lâu, vách đá rung lên, vô số đá tảng rơi xuống địa ngục không đáy.

Dù dùng thần thức thám thính cũng không thể đột phá hắc vụ để biết đó là sinh mệnh thể gì. Chỉ thấy trong bóng tối sáng lên hai đạo lãnh mang như dã thú.

“Bình.”

Sau cùng, thủy tinh khô lâu hung hãn xé tan hắc ảnh, ném xuống vực. Bất quá, điểm điểm quang mang bay lên, tự hồ là linh hồn chi quang của hắc ảnh.

Thần Nam kinh hãi nhận thấy dả sáng bay về phía thủy tinh khô lâu, dung hợp cùng bắt diệt địa linh thức. Chết tiệt.

Hắn kinh ngạc, mỗi lần xuống, thủy tinh khô lâu không chỉ tìm tàn cốt mà hút cả linh hồn để bồi bổ cho bắt diệt linh thức!

Nếu hôm nay không tự thân xuống, phát hiện tình huống này, không biết sẽ xảy ra biến cố gì, hắn quyết định lần này quay về sẽ xử lý nó.

Vốn nó tìm Vũ Hình về về Thần Nam không phòng ngừa gì nhiều lắm nhưng hiện tại không thể ơ hờ, không biết lúc nào nó sẽ triệt để khôi phục bản nguyên.

Lúc xuống đến hai ngàn thước, hần đã hơi mệt mỏi, cự ly cách bản thể quá xa, thần thức đến mức cực hạn. Nhưng hần lại thấy một động huyết trên vách đá, bên trong sáng rực kim quang, là một đồng hoàng kim hài cốt lớn như ngọn núi tán loạn trong nham động.

Đó là hài cốt Thiên Long, hần cảm giác được khí tức quen thuộc, tim đập rộn lên, khí tức khá giống với Long Nhi.

Trong thoáng chốc hần nhận ra bộ hoàng kim hài cốt này là xương của Thiên Long hoàng. Cũng như gốc cổ thụ trong không gian xa lạ nó là bản thể của Y Y, bộ xương này từng là thân thể Long Nhi.

Bị người ta đánh tan ở đây.

Chắc Đại Long đao là lấy long hồn cùng một phần cốt chi tinh hoa ngưng luyện thành, còn bản thể ở lại đây. Đó là Thiên Long hoàng, cường giả mạnh nhất long tộc.

Hần lại nhớ đến Long Nhi, hài tử hiện giờ ở đâu, theo hần tưởng tượng, Long Nhi vẫn còn sống, nó từng là một cường giả mạnh nhất, linh hồn ẩn chứa vô tận tiềm năng, trong những thời khắc quan trọng nhất sẽ giúp nó tránh nạn.

“Àm, âm, âm.”

Bên dưới đã bắt đầu đại chiến. Thần Nam thấy thủy tinh khô lâu bị một dải khói bao phủ, đang xung kích kịch liệt.

Không thể xuống nên hần không bám theo mà quyết định quay lại, bản thể tự xuống thu lấy hài cốt Thiên Long hoàng, sau này sẽ có chỗ dùng cho Long Nhi.

Hần gắn với hài cốt Đại Ma thiên vương, vừa định bò lên nhưng một cỗ sức mạnh kỳ dị từ đáy vực sâu chọt cắm cổ hần.

Hần cảm giác ma cốt nặng vạn cân, không thể động đậy.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao trùm.

Hần định bỏ ma cốt, thần thức tự quay lại nhưng cuối cùng nhẫn nại được, liều mạng hao tổn số thần thức chi lực này xem đó là dạng tồn tại đáng sợ nào.

Tiếng rít lạnh buốt vang lên như vạn niên lão quỷ gào rú khiến người ta lạnh buốt cõi lòng.

Một nhân ảnh từ đáy vực sâu được vô tận minh vụ bao phủ nhanh chóng lao lên, tạo thành dao động năng lượng hùng hồn.

Chính chủ xuất hiện chăng?

Trong lòng hần lạnh ngắt, cảm giác nguy hiểm cực mạnh nên tận lực chống cự, sau cùng cũng động đậy được.

Một đạo tử vong chi quang như thanh liêm đao cực lớn từ trong minh vụ bay ra, bổ vào hần.

“Choang.”

Hần giơ tay cản lại, u minh chi quang chạm vào xương Đại Ma thiên vương vang lên tiếng động chói tai. Đoạn vô tận minh vụ tràn tới, bao phủ hài cốt Đại Ma thiên vương, cũng là bao phủ hần.

Hần cảm giác có một luồng đại lực cực mạnh từ bốn phương tám hướng công kích tới, thoáng chốc va chạm trăm ngàn lần với hần khiến vách đá rung lên, cơ hồ sắp sụp đổ.

Cuồng phong ào ạt, minh vụ tan đi, Thần Nam nhìn thấy địch nhân.

Chiến giáp kim loại cổ lão nhuộm tuế nguyệt phong sương bao phủ lấy một nữ tử thân thể yêu kiều, ngay cả đầu nàng ta cũng được chiến giáp che kín, chỉ lộ ra tròng mắt lạnh lùng như đao phong.

Phảng phất như nữ chiến thần từ tuyên cổ tiến về.

Sao có thể? Thần Nam kinh hãi, lại có một nhân hình sinh mệnh thể, vì sao mấy năm nay hần không cảm nhận được khí tức, nàng ta có thể phi hành, sao lại chưa từng bay lên trên đại hợp cốc.

Tiếng rít vang lên chói lói, trong chiến giáp tràn ra cảm xúc trước tuế nguyệt thương tang, thân thể xinh đẹp của nữ tử bùng lên u quang, một lưỡi thiên đao bổ vào đầu ma cốt.

447. Chương 448: Bất Diệt!

Uy thế này mà ở đại lục hắc ám cũng không có gì ghê gớm nhưng trong cổ thiên lộ mọi sức mạnh bị áp chế này, đó là sức mạnh tuyệt đối.

Lúc này hài cốt Đại Ma thiên vương và Thần Nam là một, hắc quay mình lao lên, hóa thân thành thạch sùng phi thiên, mấy lần bùng mình lao xa trăm thước, tránh khỏi phạm vi đao mang.

“Soạt.”

Đao mang sáng chói cắt nát vách đá, một vết nứt xuất hiện, liên tục lan ra trăm thước, đến tận trước mặt Thần Nam.

Hắn hít sâu một hơi khí lạnh, thực lực của thần bí nữ tử mặc chiến y cổ lão, phát ra thương tang khí tức quả thật thâm bất khả trắc, đã nắm được sức mạnh tuyệt đối, cực kỳ lăng lệ, không hề hoa hòe hoa sồi.

Minh vụ tràn lên, trong đại hợp cốc chìm vào hắc ám vô tận, hắc vụ bao phủ nữ tử như cổ chiến thần. Thần Nam chỉ nhìn thấy hai điểm thanh quang, đó là ánh mắt như dã thú của nữ tử.

Hắn cảm giác đang bị độc xà nhìn vào, sức mạnh vô hình chậm chậm lan tới, toan cắn cổ thân hình hắn lại.

“Vù.”

Gió rít lên, minh vụ cuộn cuộn, nữ tử tung mình lên, miệng rít chói lói, tiếng hét khác hẳn với thân thể yêu kiều, lao vào Thần Nam như dã thú hung tàn.

Đao mang như tia sét bổ xuống, phẳng phát kéo cả thiên lôi giáng xuống, tiếng ầm ầm không ngớt. Minh vụ tràn ra, điện quang đạo đạo, sát khí lạnh lùng khiến khu vực vách đá chịu áp lực nghẹt thở.

Lúc đến gần Thần Nam, thiên đao đột nhiên hóa thành trăm ngàn thanh, khắp nơi đều thấy đao mang sáng chói, lãnh khí ràn rạt nhắm vào những chỗ yếu hại của hắn, cơ hồ sắp chặt hắn thành từng mảnh vụn.

Thần Nam liên tục lùi lại, tiếng choang choảng từ vách đá vọng rõ rệt vào tai, từng phiến đá bị vạt xuống. Nơi nào thiên đao quét qua là vách đá bị cắt đứt những tảng nặng vạn cân, rơi ầm ầm xuống vực sâu.

Nhưng tất cả rơi xuống đều mất tăm, không hề có âm thanh vọng lên, bên dưới cơ hồ là một địa ngục không đáy.

Đao mang sáng chói ép Thần Nam không còn đường lùi, hai tay liên tục vạch ra pháp ấn huyền bí mạc trắc, vô số hào quang bắn ra tạo thành một thần bí thuẫn bài ánh sáng chặn trước mặt.

Nhưng đối diện với thiên đao hùng hồn chém xuống, quang thuẫn dần nứt vỡ, Thần Nam liên tục lùi lại, song cước thậm chí ngập vào vách đá, rạch thành hai đường rãnh dài trên vách đá.

Hào quang trong mắt nữ chiến thần mặc cổ giáp càng lúc càng thịnh, hình như cuồng bạo hơn, gầm lên như dã thú, sau cùng tiếng gầm như làn sóng bài sơn đảo hải chấn động vách đá rung lên bần bật, từng tảng đá liên tục rơi xuống.

Sau cùng, vách đá dựng đứng như bị vật nặng đập vào, sóng âm thanh làm tan nát tất cả, từng vạt đá rơi xuống ào ạt.

“Ầm.”

Quang thuẫn hoàn toàn tan nát, thiên đao bùng lên thần quang sáng lóa, chặt vào cổ Thần Nam. Không thể lùi hay tránh nữa, hắc vùng tay nghênh đón, trong lúc nguy hiểm vạn phần, hai cánh tay hắc chặn được đao phong lạnh ngắt trong đường tơ kẽ tóc.

“Bình.”

Thiên đao ép xuống, hai tay Thần Nam cong oằn lại, sức mạnh kinh hồn từ đao phong nổi nhau đổ xuống, cường độ tăng dần khiến khúc xương tay vang lên tiếng răng rắc.

“Bình.”

Thần Nam đưa một tay chặn thiên đao, tay kia thuận theo đao phong lạnh ngắt chém xuống như chớp, nhằm vào tay nữ tử.

“Choang.”

Chiến giáp bị ma chưởng ngấp vào như lưỡi dao sắc lẹm chém xuống bùn đất. Thần Nam có cảm giác sung sướng lâm ly, đánh đến thống khoái.

Nhưng chốc thoáng chốc, cổ lão giáp trụ như được tiếp thêm sức sống, bùng lên hào quang chói lói, hóa giải được sức mạnh của ma chưởng, tay nữ tử không thương tổn gì.

“Soạt.”

Cả hai tách ra nhanh chóng.

Thần Nam tuy cảm giác được nữ tử cực mạnh nhưng dựa vào Đại Ma thiên vương, coi như hắn có được bất diệt chi thể nên không hề e ngại. Qua một hồi giao tranh, hắn dần bốc cao chiến ý.

Đoạn hắn và nữ tử hóa thành hai đạo quang mang, nhanh chóng lao vào giao chiến trên vách đá.

Thần Nam phát giác một việc vô cùng kỳ dị, bộ ma cốt như mặc ngọc được hắn đẩy thần thức vào không chế động tác nhưng khi liên hoàn công sát, thực hiện những động tác cực khó, ma cốt tựa hồ có quán tính, phát huy cực kỳ hoàn mỹ nhưng chiêu thức hắn tưởng tượng, thậm chí còn sửa sang động tác.

Đó không phải là ảo giác.

Mà là cảm ứng chân thật khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Tuy ma cốt tịch diệt vô tận tuế nguyệt nhưng vẫn đem lại cho hắn vô vàn lợi ích, sau khi dồn lực vào, nó liền xuất ra những chiêu thức kinh tâm động phách, thoáng chốc hắn có cảm giác ma cốt sống lại.

Đó là câu đố không lời giải, ma cốt không còn linh thức hay dấu hiệu sinh mệnh nhưng tựa hồ có một loại bản năng khiến Thần Nam cảm giác cực độ hoang đường.

Một tử vật có bản năng gì? Đó là cấm khu của sinh mệnh, là lĩnh vực không thể hiểu nổi?

Thủy tinh khô lâu đã vô cùng cổ quái, hiện tại hắn phát hiện hải cốt của Đại Ma thiên vương cũng đặc dị không kém, quả thật kinh hoàng.

Động tác của hắn càng lúc càng thoải mái, trong làn đao quang sáng lóa, ma cốt đen ngòm lúc khia lúc hợp như hành vân lưu thủy, uy bá thập phương, lúc lại nhanh như giao long, uyển chuyển như thần viên, vô cùng khinh linh, cơ hồ là đấu chiến thánh giả trời sinh.

Ma cốt liên tục tu sửa thể công của hắn khiến hắn tưởng đây không phải là sinh tử chi chiến, mà đang chìm vào võ cảnh kỳ diệu.

Thân tùy tâm động. Tâm tùy thân động!

Võ ý thông sướng, kỳ chiêu tự động vận hành, ma cốt cao lớn như đấu chiến chi ma không thể thắng nổi, đòn tấn công mỗi lúc một thuần thực, tự nhiên.

Sau cùng, không còn phân biệt nổi, thần thức của hắn làm chủ đạo hay ma cốt đang dẫn ý thức hắn theo đòn tấn công.

Tất cả đều tự nhiên, thâm ảo, chưởng lực cuồng mãnh xuất ra như sông lớn gầm gào, đại dương dậy sóng, lúc lại phiêu dật như mưa bụi trong làn gió nhẹ.

Bá khí cương liệt và phiêu dật linh động cùng tồn tại tại thành một võ cảnh kỳ diệu, trạng thái của Thần Nam hiện giờ đang như vậy, hòa cùng bản năng của hải cốt Đại Ma thiên vương.

“Choang.”

Cánh tay Đại Ma thiên vương chùng thiên đao sáng loáng va nhau mà không hề thương tổn.

“Ầm.”

Ma thủ vung lên, một đao tử quang bổ tới, đập vào ngực nữ chiến thần.

Thần Nam tận tình phát huy võ ý, lúc này hần bình tĩnh như lòng giếng lặng, hóa thành một đao hắc quang đập vào vách đá lao tới, tung đòn sát thủ với nữ chiến thần.

Chiến lực của nàng ta hơn hần xa nhưng lúc này hần đang trong võ cảnh kỳ diệu, lợi dụng ma thể bất hoại của Đại Ma thiên vương, xuất ra kinh thiên diệu thức, ung dung chế trụ nữ chiến thần.

Võ cảnh huyền diệu hàm chứa võ ý tự nhiên, thân tùy tâm động, tâm tùy thân động! Lúc này hần không có sát ý, tuy xuất thủ vô tình, nhưng tựa như đang diễn võ.

Cùng lúc từ phía dưới vang lên tiếng rú chói lói, thủy tinh khô lâu ở phía dưới mấy trăm thước tựa hồ đã giải quyết xong một cường địch, loáng sau đã hóa thành một tia sáng bay lên gia nhập trận chiến, cùng Thần Nam đại chiến nữ chiến thần.

Phong lôi ầm ầm, đao quang lấp loáng, sát khí xung thiên!

Không biết qua bao lâu, một tiếng rú thê thảm khiến Thần Nam tỉnh khỏi võ cảnh kỳ diệu, chiến giáp của nữ chiến thần bị đánh tan, đồng thời bị thủy tinh khô lâu xé tan.

Sóng máu lan tràn, thủy tinh khô lâu quăng thi thể xuống vực, điểm điểm linh hồn chi quang bay lên, nhập vào điểm bất diệt linh thức của nó.

Thần Nam kinh dị nhận ra trong tay thủy tinh cốt có thêm một đoạn xương đùi sáng loáng. Sao lại thế được? Quả nhiên là kỳ dị, thủy tinh khô lâu đào được một đoạn xương từ thân thể nữ chiến thần.

Nó lẳng lặng nối đoạn tàn cốt vào mình.

Thần Nam không hiểu được nó, càng lúc càng thấy thần bí, lẽ nào xương chân của nó tạo thành nữ chiến thần vừa rồi?

Hiển nhiên lần này nó thụ thương rất nhẹ, không hề ảnh hưởng đến hài cốt.

Thoáng sau nó và Thần Nam khổng chế hài cốt Đại Ma thiên vương bò lên vách đá hai ngàn thước, quay về với vùng bạch cốt mệnh mang phía trên.

Thần Nam quyết định bỏ nó đi bởi hần không thể nhận rõ hay đoán được gì về nó, hần phải lo nghĩ cho an toàn bản thân, khi nào đủ khả năng rời khỏi đây sẽ bỏ hần nó lại, cho nó hoàn toàn tự do, nhưng giờ phải cẩn thận hành sự.

Nhưng lúc quyết định bỏ nó lên nhân gian giới, hần lại định cho nó gặp qua linh hồn Vũ Hinh. Lần trước, hần quan sát thấy thủy tinh khô lâu tựa hồ có gì đó liên quan đến nàng, bằng không sao lại xảo hợp tìm được nàng như vậy?

Hần mở nội thiên địa, đưa thủy tinh khô lâu vào đoạn cẩn thận gọi linh hồn Vũ Hinh từ Sinh Mệnh nguyên tuyến ra.

Linh hồn đang say ngủ hình như hơi có dao động, một dải bạch quang màu nhũ lấp lánh. Đó là hồng nhan tri kỷ thừa xưa, là nữ tử hần yêu thương nhất nhưng giờ lại sa vào cảnh này.

Thủy tinh khô lâu vừa thấy linh hồn Vũ Hinh xuất hiện liền tỏ ra dị thường, thò tay ra định đỡ lấy dải hào quang màu nhũ.

Thần Nam giật nảy người, hần tận mắt thấy nó hút linh hồn chi quang của nữ chiến thần nên vội ngăn lại.

Nhưng hần dừng ngay bởi thủy tinh khô lâu không phát ra khí tức nguy hiểm, lại liên tưởng đến việc Vũ Hinh được nó tìm về, lúc đó nó hoàn toàn có cơ hội hút lấy nhưng không làm thế, giờ đương nhiên không gây nguy hiểm cho nàng.

Hắn cẩn thận phòng bị, chăm chú quan sát.

Điểm linh thức trong thủy tinh đầu cốt này, lúc xưa hắn không tài nào tìm hiểu rõ, cũng không thể bức ra khỏi đầu được nhưng giờ lại tự động bay ra, chậm chậm lơ lửng phía trên.

Điểm hào quang sáng lấp lánh như minh châu.

Phảng phất được một sức mạnh vô hình lôi kéo, linh hồn say ngủ của Vũ Hinh chậm chậm nổi lên, chui vào thủy tinh đầu cốt theo hai hốc mắt.

Tình cảnh này khiến Thần Nam há hốc mồm, hồi lâu cũng không thốt lên lời, lẳng lặng quan sát tất cả.

Điểm bất diệt linh thức chi quang lơ lửng phía trên thủy tinh đầu cốt quay quanh khô lâu, mấy lần bay tới trước đầu cốt định tiến vào rồi dừng lại, chậm chậm phát ra hào quang sáng chói rồi tiếp tục xoay quanh...

Tình cảnh vô cùng huyền diệu, Thần Nam không tài nào đoán ra, chỉ biết lặng lẽ quan sát, cảm giác cho hắn biết sẽ có sự tình

448. Chương 449: Kết Hợp Hoàn Mỹ

Linh hồn chi quang của Vũ Hinh ngủ say trong thủy tinh đầu cốt, điểm điểm quang điểm nhấp nháy, phảng phất có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, khiến người khác có cảm giác cực kỳ linh động.

Thần Nam lại càng không hiểu gì về bất diệt linh thức chi quang, vốn chỉ là một điểm sáng bằng hạt gạo mà tốc độ quay nhanh dần, hình thành một màn sáng trước khúc xương thủy tinh. Hiện tại nó đang phát ra thần quang đặc dị.

Xuyên qua dải sáng, Thần Nam phảng phất thấy được núi non, đất đai, thảo nguyên mênh mông, biển rộng vô cùng, cả tinh không rực rỡ.

Vũ trụ hồng hoang, thiên địa huyền hoàng, sao trời vô hạn, trong lúc này hắn thấy tất cả trong màn sáng.

Ảo giác chăng?

Hắn tỏ vẻ không dám tin, rõ ràng chỉ là bất diệt linh thức chi quang bằng hạt gạo, có dị tượng này, đương nhiên khiến người ta kinh hãi.

Thủy tinh cốt đứng trên mặt đất cơ hồ trở thành một thế giới, một vũ trụ.

Càng quan sát càng không sao hiểu nổi, phía trên là tinh không rực rỡ, dưới là mặt đất mênh mông, ở giữa là linh khí dày đặc, tạo thành một thế giới kỳ dị, một vũ trụ thần bí.

Thật ra thủy tinh hài cốt có lai lịch thế nào?

Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn, thoáng chốc hắn được thấy cảnh thiên địa diễn hóa, sinh thành.

Một luồng khí tức thương tang vô cùng từ rất xa xưa phát ra, màn sáng phủ kín nội thiên địa của hắn rồi lại rút đi như nước triều. Quang điểm vẫn là quang điểm, là bất diệt linh thức chi quang. Sau cùng nó dừng lại, chậm chậm nổi lơ lửng phía trên trán thủy tinh đầu cốt.

Một bông hoa là một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường.

Quang điểm ở trên trán không giống một viên minh châu mà giống một con mắt, một tiểu thế giới cụ thể.

Tiểu thế giới của Thần Nam hình như cảm ứng được, liên rung lên. Cách đó không xa ba dòng Sinh Mệnh nguyên tuyến chảy rì rào tưới đẫm thiên địa nở đầy hoa, cỏ thơm trải rộng, thần thụ xanh rờn, từng trận linh khí dày đặc vây phủ tiên sơn linh cốc.

Đến giờ hắn vẫn không đoán được lai lịch của thủy tinh hài cốt, không hiểu có ảnh hưởng đến Vũ Hinh không. Nhưng trong tình cảnh mù mờ này, hắn quyết định cẩn thận hành sự, tách nàng và thủy tinh cốt riêng ra, đợi khi nàng tỉnh hẳn trong Sinh Mệnh nguyên tuyến mới tính tiếp.

Nhưng hần nỗ lực thế nào cũng bó tay. Một cỗ sức mạnh thần bí cầm cố linh hồn chi quang của Vũ Hinh trong thủy tinh hài cốt, không thể tách ra được.

Không thể nào. Hần trầm mặc hồ lâu, nghĩ đến rất nhiều việc, sau cùng đành mạo hiểm đưa cả thủy tinh cốt vào Sinh Mệnh nguyên tuyền để vô tận địa sinh mệnh chi năng tiếp tục tưới đẫm linh hồn Vũ Hinh, cả khúc xương cũng được đãi ngộ tương tự.

Phi thường mạo hiểm, thậm chí đang đánh cược.

Hần không còn chọn lựa, nhưng để cân bằng hần triệu hoán hài cốt Đại Ma thiên vương để ma cốt như mặc ngọc ngâm trong Sinh Mệnh nguyên tuyền, phòng khi có biến còn dựa vào nó chế trụ thủy tinh cốt.

Bản thân hần cũng vào trong Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Trong nội thiên địa, lúc hần mở mắt, không thể đoán được thời gian chuẩn xác là bao lâu, có lẽ mới qua hai, ba năm, cũng có thể hàng chục năm trôi qua.

Hài cốt Đại Ma thiên vương có thêm mấy phần linh khí, Thần Nam cảm giác thần thức gửi vào đó có thể xuất ra mấy kinh thiên diệu thức.

Hài cốt tựa hồ có linh tính hơn, đúng vậy, tử vật đã xuất hiện “linh tính” đặc thù, phỏng phát có một loại quán tính. Hiện tại nó không chỉ đơn giản điều chỉnh thể công của Thần Nam, thậm chí có lúc tự thể hiện liên mạch một loại công pháp thâm ảo.

Tất cả khiến hần vô cùng sôi sục, một thức đoan giản xuất ra đã khiến sấm sét vang thiên địa, hư không vỡ tan, trong thế giới sức mạnh bị áp chế đã có uy lực như vậy, chắc chắn uy lực vô cùng vô tận.

Nhưng hiện tại hần không thể tu luyện công pháp của người khác, tất cả chỉ để tham khảo, ấn chứng ý nghĩ của mình.

Thủy tinh khô lâu mang linh hồn đang ngủ của Vũ Hinh cũng không chịu yên tĩnh như hần tưởng, nó ít khi chịu ở yên trong Sinh Mệnh nguyên tuyền mà thường đi khắp nội thiên địa, tựa hồ tìm kiếm gì đó.

Hần biết nó định làm gì: muốn tự lại hoàn toàn thủy tinh hài cốt!

Bất kể nó có hiểu hay không, Thần Nam bình tĩnh nói: “Người muốn xuống đại hợp cốc tìm tàn cốt, đương nhiên được nhưng trước hết phải thả linh hồn trong đầu ra, không thể để nòng đi mạo hiểm cùng người được.”

Mỗi lần hần tỉnh lại, thủy tinh khô lâu đều giả bộ bất động nhưng lần này nó do dự một hồi rồi gọi linh hồn Vũ Hinh ra.

Đã đến nước này, hần cũng không ngăn cản, ẩn ước đoán được một khả năng, mà theo đó, thủy tinh hài cốt quyết không thương tổn đến Vũ Hinh.

Thủy tinh hài cốt quả nhiên thẳng tiến xuống địa ngục không đáy, bản thể Thần Nam đi theo, không phải trợ giúp nó mà vào động phủ trên vách đá thu hài cốt Thiên Long hoàng vào nội thiên địa, sau này giao lại cho Long Nhi.

Đại Ma thiên vương cũng theo hần nhưng lần này không gặp phiền phức gì, không hiểu thủy tinh hài cốt tiến xuống bao xa mà trong đó ma vân cuộn cuộn, không cảm nhận được khí tức của nó.

Lần này nó đi liền nửa năm, lâu hơn tất cả những lần trước, lúc về mang theo đầy đủ những mảnh xương chân thất lạc, tạo thành thủy tinh cốt thân hoàn chỉnh. Lúc vừa về cạnh Thần Nam, nó nứt toác ra, gần như nát vụn, không hiểu đã gặp cường địch cỡ nào trong sơn cốc.

Hai năm sau nó mới tự lại được.

Thần Nam đưa nó vào nội thiên địa, lần này thủy tinh cốt không chủ động gọi mà linh hồn Vũ Hinh đang ngủ tự bay vào thủy tinh đầu cốt!

Thoáng chốc, quang hoa đại thịnh, thần quang che kín cốt thể, linh hồn và cốt thể hoàn mỹ kết hợp lại.

Điểm bắt diệt linh quang dính trên trán, hóa thành một tiểu thể giới xa xăm mà thương tang.

Mới nhìn qua tựa hồ có một làn hào quang mờ mờ che phủ thủy tinh cốt, bảo vệ nó nhưng nhìn kỹ sẽ thấy đó là mặt đất và tinh không xa xôi. Là một vũ trụ.

Trong tiểu thế giới có một dòng năng lượng ôn hòa chảy miết, liên tục tưới tắm linh hồn Vũ Hinh. Thần Nam biết nàng không cần Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Lúc này hắn không thấy thủy tinh khô lâu nằm lặng yên dưới đất có gì uy hiếp, ngược lại thấy đôi phần khả ái.

Hắn mang hài cốt Đại Ma thiên vương và thủy tinh khô lâu ra khỏi nội thiên địa.

Cổ thiên lộ này có thông thiên được không? Phía trước bị đại hợp cốc hắc ám cản đường, không thể bay qua, dù qua được hắn cũng không thể ung dung bước lên Thông thiên chi lộ. Hắn biết mình chưa có thực lực đó, không muốn chết oan uổng.

Nỗ lực một hồi, hắn biết mình vẫn chưa thể mở được không gian thông đạo quay về đại lục hắc ám. Hắn muốn về đó một chuyến nên xé một khe nhỏ trong không gian, đẩy hài cốt Đại Ma thiên vương và thủy tinh khô lâu vào.

Hắn hóa thân thành Đại Ma thiên vương, cùng thủy tinh hài cốt tiến tới.

Đi trên đại lục hắc ám, Thần Nam phảng phất đi cùng Vũ Hinh, tuy nàng vẫn ngủ say nhưng nàng ở bên hắn.

“Thái cổ chư thần quay về, Thái cổ chư thần sẽ quay về!”

Hắn và thủy tinh khô lâu nghe thấy tiếng hô hoán trong vùng ngoại vi của một quang minh thế giới.

Thật ra là sao? Thái cổ chư thần...

Hai chiếc áo choàng đen che kín hắn và thủy tinh khô lâu, cả hai đi vào quang minh thế giới.

Trong các quang minh thế giới đều đồn đại rằng những người bước lên Thông thiên chi lộ trước đại phá diệt là nhóm Thái cổ chư thần đầu tiên quay về, năm xưa có tới hai nhóm chư thần lạc trong đường hầm thời không. Hiện tại nhóm thứ hai không cần dùng Luân hồi môn cũng tìm được lối ra.

Không biết ai tung tin mà hiện tại mọi thiên giai cao thủ đều để ý đến.

Thần Nam nhíu mày, lúc trước quay về Thái cổ đại chiến Quảng Nguyên đã gặp hai nhóm Thái cổ chư thần, lẽ nào họ quay về hai lần?

“Thất Tuyệt thiên nữ và Hắc Khởi quyết chiến tại thiên ngoại hỗn độn.”

Lại một tin tức chấn động, hắn không hiểu Thất Tuyệt thiên nữ này là ai: Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa, Long Vũ hay là ai khác? Với hắn đó là một tin tức quan trọng bởi một cổ nhân lại xuất hiện.

Đồng thời nhiều người trong bọn Hắc Khởi có dây dưa đến hắn, sớm muộn gì cũng phải quyết sinh tử nhưng Thất Tuyệt thiên nữ đã quyết chiến trước.

“Đi thiên ngoại hỗn độn!”

“Thái cổ chư thần, có lẽ sẽ quay lại ở thiên ngoại hỗn độn, Thất Tuyệt thiên nữ và Hắc Khởi cũng quyết chiến ở đó.”

Các thiên giai cao thủ từ những quang minh thế giới bay lên, cùng hướng về thiên ngoại.

Thần Nam thấy Tà Tôn, Cửu Đầu Thiên Long, Tây thổ Đồ Đằng... toàn những người hắn biết, cả những hồng hoang cự hung trong truyền thuyết lần đầu gặp mặt, từ khí thế là thấy được tất cả đều đáng sợ, tuyệt đối là những hung cuồng bị phong ấn tại đệ tam giới lúc xưa, có kẻ là cao thủ ngang ngửa với Huyền Hoàng.

Là ai?

Thần Nam chăm chú ngưng thị, trong số các thiên giai cao thủ có một nhân ảnh loáng lên rồi biến mất.

“Là ông ta.” Thần Nam đuổi theo tàn ảnh, là...thủ mộ lão nhân! Từ lão đầu vẫn còn ở lại thế giới này, vốn hẳn cho rằng ông ta bước chân lên Thông thiên chi lộ, không ngờ sau đại phá diệt lại phát giác tung tích.

Chuyến này quả thật náo nhiệt.

Hắn thấy Thái cổ chư cường đều ra thiên ngoại, mới cùng thủy tinh khô lâu ung dung bám theo.

Trên không, hai vầng Nguyệt lượng khác đứng bất động, hào quang rực rỡ.

Duy có Nguyệt lượng của Thần gia hắc ám, ma khí cuộn cuộn, phẳng phất có một ma hồn vô cùng đáng sợ đang ngủ. Thần Nam bám theo thủ mộ lão nhân, lão đầu này nhắm thẳng Thần gia Nguyệt lượng bay tới.

Đoạn dụng lực vung tay lên, một chưởng ẩn khổng lồ xuất hiện trên không bổ vào Nguyệt lượng của Thần gia, xong xuôi liền lao như bay ra thiên ngoại... Tất cả khiến Thần Nam bám theo tất tiếng, không biết nói sao về lão đầu này, tưởng lão muốn hủy diệt Nguyệt lượng nhưng hóa ra lại là gây hấn, hoặc diễn trò gì đó.

“Gào...” một tràng ma khiêu chấn động vũ trụ, ma ảnh cao ngất như đỉnh núi vạn trượng há miệng nuốt lấy quang chưởng.

Viễn tổ chi hồn quả thật đáng sợ.

Đồng thời ma ảnh lạnh lùng quay nhìn Thần Nam và thủy tinh khô lâu.

Lúc đó Thần Nam giận phát điên, lão già đáng chết thủ mộ lão nhân phát hiện có người bám theo liền dùng chiêu này cắt đuôi, thật quá ư đáng ghét.

Hắn ẩn đi toàn bộ khí tức bản thân, thần thức gửi vào hải cốt Đại Ma thiên vương, cùng thủy tinh khô lâu định đi tiếp.

Nhưng ma ảnh trên Nguyệt lượng bùng lên chiến lực vô cùng, gầm lên vang dội rồi vung ma trảo bổ vào hắn.

Hắn để thủy tinh khô lâu lùi lại, toàn lực tiếp một trảo này.

Hư không tan tành, lớp áo choàng của hắn hóa thành bụi, ma cốt cao lớn hiện ra.

“Người là... Đại Ma thiên vương?” Tiếng gầm ẩn chứa kinh ngạc vô vàn khiến vũ trụ rung lên.

449. Chương 450: Binh Khí Hình Người

“Lão đầu tử đáng chết.” Hắn nghiến răng với thủ mộ lão nhân đã khuất bóng.

“Đại Ma thiên vương... từ lâu lắm rồi.” Ma ảnh cao lớn như ngọn núi, thanh âm trầm trọng như gió hú, đang lăm lăm hồi tưởng. Y đứng trên Nguyệt lượng, phía dưới là vùng âm ảnh vô cùng đáng sợ.

Hắc vân ào ạt, ma khí cuộn cuộn, ma ảnh trên Nguyệt lượng liền mơ hồ trở lại, gầm lên: “Đại Ma thiên vương là ai, ta là ai?”

“Ầm.” Một đạo tử vong ma quang xé tan hư không xạ vào Thần Nam. Ma ảnh gần như cuồng loạn, thần trí hơi mơ hồ.

Là Viễn tổ sao? Sao lại thành thế nào, tu vi tựa hồ chưa khôi phục, tinh thần cũng tán loạn, còn giữ được một chút ký ức từ xa xưa nhưng đã tan tành hết.

Dù thế, sức mạnh vẫn vô cùng vô tận, hất văng Thần Nam ra xa, hải cốt Đại Ma thiên vương vang lên tiếng rầm rầm, lực xung kích cực mạnh quán quanh hải cốt hồi lâu mới tan, nếu là cao thủ Thiên giới chắc đã tịch diệt. Quả thật, nếu Viễn tổ sống lại, thật ra mạnh đến cỡ nào, rất khó tưởng tượng. Đây vẫn chưa phải là thực lực chân chính.

“Gào.” Viễn tổ tựa hồ sa vào tinh thần hỗn loạn, bay khỏi Nguyệt lượng, lao bổ vào hải cốt Đại Ma thiên vương, đó là hành động chiến đấu, hoàn toàn không cần lý do, y đã phát cuồng. Thần Nam phải dốc toàn

lực chống lại, mỗi đòn của ma ảnh đều như bài sơn đảo hải, uy thế trời đất tan tành, trong phạm vi ngàn trượng toàn bóng ma trảo.

Ma hồn tuy hung cuồng vô cùng nhưng chưa đạt đến cảnh giới đỉnh cao, tinh thần lại hỗn loạn, nên bỏ lỡ nhiều cơ hội. Thần Nam không hề sa vào hạ phong, dù không so được về sức mạnh nhưng lại linh hoạt hơn nhiều. Từng tràng ma khiêu khiến Nguyệt lượng rung lên, ma ảnh càng lúc càng nóng nẩy, hận không thể lập tức xé xác Thần Nam.

Đương nhiên không thể nào đạt thành ý nguyện.

Cùng lúc tiếng chuông du dương vang lên, kim quang sáng rực, một chiếc hoàng kim đại chung chụp lấy Thần Nam và ma ảnh.

Thần lão đại!

Thần Nam vừa kinh vừa nộ, đó là thủ đoạn quen thuộc của lão.

Quả nhiên trên Nguyệt lượng xuất hiện bóng dáng cao lớn của Thần lão đại, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, thanh âm vô cảm: “Sức mạnh của tổ tiên tạm cấp cho ta dùng.”

Giọng nói khiến người khác lạnh mình, thoáng chốc quanh mình lão ngùn ngụt ma khí, vô tận nguyên khí điên cuồng tràn về, trên Nguyệt lượng tựa hồ có chiến hồn chi lực hùng hậu nhập vào thể nội lão. Đồng thời ma ảnh giao chiến với Thần Nam mờ dần.

Đoạn Nguyệt lượng có tới ma ảnh như hai ngọn núi, một là bóng dáng mờ mờ của Viễn tổ, một là Thần lão đại.

“Choang.”

Hài cốt của Đại Ma thiên vương phảng phất hóa thành cây kiếm sắc, liên tục đập vào hoàng kim cự chung, sau cùng phá được để thoát ra.

“Thần lão đại, thật ra ngươi giúp Viễn tổ phục sinh hay có mục đích khuất tất nào? Ta thấy ngươi đang thành toàn cho mình, ngay cả sức mạnh của Viễn tổ cũng dám dùng.” Thần Nam hoàn toàn che đi khí tức, phảng phất Đại Ma thiên vương sống lại, trong lòng hấn vạn phần kích động, trước đây từng có dự cảm không lành, hôm nay thấy Thần lão đại không hề cung kính gì mượn Viễn tổ chi lực khiến hấn càng lo lắng. Lẽ nào tất cả là âm mưu của Thần lão đại?

“Hừ!” Thần lão đại hừ lạnh: “Tiểu tử đừng giả thần lộng quỷ nữa, ta biết ngươi là Thần Nam, không hiểu ngươi tìm đâu được bộ hài cốt này nhưng ngươi dám xuất hiện gần Nguyệt lượng, lần này nhất định phải buộc ngươi nằm lại.”

Đoạn lão gầm lên lao tới, sức mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

“Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta, phải chăng ngươi giả danh Viễn tổ để hút sức mạnh của nhân kiệt đời sau Thần gia?” Thần Nam rít giọng, vấn đề này quá hệ trọng với hấn, nếu là thế, hấn không tiếc tử chiến mà diệt Thần lão đại, tàn khốc thật, gia gia, tăng gia gia của hấn và nhiều người nữa đã chết oan uổng.

“Đương nhiên vì tự vô tận hồn lực cho Viễn tổ sống lại.” Thần lão đại lao tới, thanh âm phi thường băng lãnh.

Thần Nam đương nhiên không tin hoàn toàn, hấn cảm giác Thần lão đại không thể tin nổi.

Thoáng chốc, hấn cảm giác nguy hiểm ập tới, cơ hồ đưa thân vào tử địa. Đó là linh giác sắc bén siêu tuyệt.

Lẽ nào Thần lão đại thật sự đáng sợ đến mức nào, vượt hấn hấn mấy bậc? Hấn nẩy ra ý nghĩa này nhưng lập tức biết được căn nguyên của vấn đề.

Thần lão đại giơ cao tay, xuất hiện cây binh khí kỳ dị hình người phát ra khí tức vô cùng kinh nhân.

Hấn biết binh khí đó, lúc tu luyện Thần gia huyền công, sau lưng từng xuất hiện một ma hồn, binh khí của ma hồn hình dạng y hệt. Binh khí vô cùng thần bí, không hiểu uy lực thế nào.

Lúc Thần lão đại vùng nhân hình binh khí bổ xuống, hấn tận lực lách mình ra ngoài ngàn trượng, một làn dao động năng lượng bùng lên, hư không sau lưng hấn liên tục tan nát, đuổi theo thân ảnh hấn.

“A...”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết vụ mù mịt trên không. Trên đường đến đây có không ít thiên giai cao thủ bám theo, trong một sát na bị nhân hình binh khí xuất ra khí tức đáng sợ trùm lên, tịch diệt tức khắc.

Thần lão đại cười lạnh: “Dám nhòm ngó quanh Nguyệt lượng, giết không tha.” Đoạn quay qua nói với Thần Nam: “Hôm nay ngươi phải về với Viễn tổ. Có biết lai lịch cây binh khí này không? Là trấn tộc chi bảo của Thần gia chúng ta, do Thiên chi tinh nguyên do Viễn tổ tiêu diệt năm xưa luyện hóa thành.”

Trong lòng hấn nổi sóng, là ... Thiên bị diệt! Hấn quan sát cẩn thận nhưng ma vụ cuộn cuộn, nhân hình binh khí mông mông lung lung, thần thức mạnh mẽ nào cũng không xuyên qua được hắc vụ. “Có biết Thần gia bắt hồn hi sinh cho Viễn tổ thế nào không? Ai cũng bị binh khí này đánh tan, rồi sinh mệnh chi năng kính hiến cho Viễn tổ!” Thần lão đại cười vang điên cuồng: “Binh khí này bị phong ấn vô tận tuế nguyệt, hiện tại đã được mở ra, ngươi.... khó lòng thoát được tấc mệnh luân hồi!”

Vô thanh vô tức, nhân hình binh khí lại đập tới, cả vùng không gian tan tành, Thần Nam cảm giác thân thể như bị cấm cố nhìn cây binh khí kỳ dị đập tới mà không kịp lách đi.

Hấn hận, tuy hời hợt của Đại Ma thiên vương cực kỳ cứng rắn nhưng vẫn không phải là thân thể hấn, có những loại thần thông không thể thi triển, hiện tại sắp bị đánh tan thần thức. Đáng hận, bản thể hấn vẫn bị khốn tại cổ thiên lộ!

Trong lúc vạn phần nguy cấp, thủy tinh khô lâu đang quan chiến ngoài xa đột nhiên tự chủ hành động, vượt hơn quang tốc, ngoài thân thể nó được một màn sáng kỳ dị bao phủ, mới nhìn tưởng là lớp bảo vệ nhưng nhìn kĩ sẽ thấy là một thế giới có sao trời, có đất đai.

Thoáng chốc nó đến cạnh Thần Nam, điểm bắt diệt chi quang trên trán sáng rực khiến cả đại lực hắc ám cũng sáng lên, một thế giới kỳ dị hiện lên.

Nhân hình binh khí công vào thế giới đó, Thần lão đại kêu vang lên, không hiểu sao tay hất hắng, nhân hình binh khí vượt đi, vừa bắt ngờ, vừa kinh hoảng.

“Sao lại thế, ngươi là ai?” Thần lão đại giận dữ gầm lên.

Thủy tinh khô lâu tựa hồ ngậy ra, nghi hoặc nhìn nhân hình binh khí lơ lửng cách đó không xa, Thần Nam nhanh chóng lao tới, cầm ngay ma binh vào tay.

Không nói gì, hấn lao vào Thần lão đại.

“Ầm.” hấn không dụng lực, khẽ đập một nhát mà một luồng đại lực như biển lớn trào ra đánh tan hư không.

Thần lão đại kinh hồn, tựa hồ quên mất mình vừa mượn một phần sức mạnh của Viễn tổ, với cây binh khí tà dị này, lão không dám có chiến ý, quay người chạy ngay.

“Chạy đâu.” Thần Nam quát vang, nhân hình binh khí bổ xuống nhưng vào phút chót hấn thu lại sức mạnh, điểm nhẹ vào hông Thần lão đại, dù vậy lão cũng kêu lên thê thảm, vắng xa mấy ngàn trượng. Ma binh quả nhiên đáng sợ.

Sức mạnh của viên tổ trong thân thể Thần Nam nhanh chóng tràn ra, rên Nguyệt lượng tối tăm, đôi mắt mê mang của Viễn tổ chợt lộ ra hai tia sáng đáng sợ nhưng không hành động gì, lẳng lặng quan sát tất cả, không ai hiểu trạng thái hiện tại của ông ta...

Tu vi của Thần lão đại vô cùng kinh nhân nhưng lão biết nhân hình binh khí còn đáng sợ hơn, là thiên sinh khắc tinh của Thần gia chiến hồn, nên lão chỉ biết cầm đầu chạy, không còn chút nào đáng về ung dung trước kia.

“Tất cả chuyện này không phải âm mưu của ngươi à, thật sự muốn giúp Viễn tổ sống lại sao?” Thần Nam cầm nhân hình binh khí đuổi sát, liên tục bổ xuống, Thần lão đại cầm đầu chạy, với lão, chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Liên tục bị đánh trúng mấy lần, nếu Thần Nam không nương tay, lão đã tan nát nhục thể.

Trong lúc không có bằng cứ chân thật, hắn không thể hạ sát thủ, dù Thần lão đại đạo diễn tất cả, hắn cũng chỉ biết giao cho Thần gia xử lý, để họ quyết định xử trí thế nào. Nhưng hiện tại hắn tận tình xuất thủ, đánh cho Thần lão đại chạy tứ tung.

Sau cùng, Thần lão đại chạy về hai Nguyệt lượng khác, Thần Nam vô cảm lạ, đồng thời mệnh lệnh cho thủy tinh khô lâu đang lơ lửng cạnh đó cùng vây ráp. Hai Nguyệt lượng kia căn cơ không tệ, lại liên hệ khăng khật với Thần gia, không thể để Thần lão đại chạy đến đó.

Thần lão đại bị đánh tơi bời, vừa giận vừa hận, tiểu bối này không cần tính mệnh lão nhưng giày vò kiểu này còn khó chịu hơn chết.

Lão chạy ra thiên ngoại hỗn độn, Thần Nam đuổi sát, hắn cũng muốn đi xem Thất Tuyệt thiên nữ và Hắc Khởi quyết chiến.

Ở thiên ngoại hỗn độn, thiên giai cao thủ dày dặc, họ cảm giác có người đang lao tới, không, phải là bị đẩy đến. Một hắc khô lâu cao lớn cầm nhân hình binh khí đập lên mông một nhân ảnh, đang lao tới.

“A, tiểu bối, chết tiệt.” Thần lão đại tuy gào hét nhưng không dám dừng lại, cảm cổ chạy.

Trong các thiên giai cao thủ, không ít người nhận ngay ra nhân hình binh khí là thánh vật! Nhiều người định nhân cơ hội lên đoạt binh khí của khô lâu.

“Ầm.”

“Ầm.”

“A...”

Thật sự có người định lên cướp nhưng Thần Nam lao tới, mọi thiên giai cao thủ lao lên đều bị hắn đánh bay đi cỏ khô.

Những người đó vô cùng phẫn hận, ngược lại Thần Nam thống khoái cực điểm. Thấy ai định giở trò là hắn gõ cho một nhát, thiên giai cao thủ ở hai bên cơ hồ phát cuồng.

Chúng nhân phẫn hận, tiểu tử quá cuồng vọng, cơ hồ đi vào chỗ không người, thoáng chốc đã đánh bay mười mấy người.

Ngoài vùng hỗn độn, một tuyệt đại mỹ nhân đang đại chiến với Cái Thế quân vương Hắc Khởi.

Thần Nam nhìn thấy liền cả kinh, Thất Tuyệt thiên nữ này chính thị Đạm Đài Tuyền. Lúc tỉnh lại, hắn đã đuổi theo Thần lão đại tiến vào chiến trường. Không hề do dự, hắn gõ ngay một đòn nhân hình binh khí vào Hắc Khởi.

“Choang.” Hắc Khởi suýt thổ máu, khô lâu bất ngờ xông vào tung một đòn cơ hồ khiến ma đao của y gãy tan.

“Cuồng vọng thật. Không coi ai ra gì, dám đến đây làm loạn. Mọi người cùng xông lên bắt hắn.” Không biết ai gào lên khiến Thiên giới cao thủ ào ào lao tới.

Thần lão đại giả trá lẫn vào đám đông, Thần Nam vẫn bình thản, nhiều người thì sao? Hiện tại ma binh trong tay, thêm nhiều người nữa cũng không thành vấn đề.

“Ầm.”

“Ầm.”

“Choang.”

Khống chế sức mạnh không hạ sát thủ, Thần Nam điên cuồng quất vào các thiên giai cao thủ, tàng đạo nhân ảnh bị hắn đánh văng, quả thật thống khoái lâm ly cực điểm, đánh cho một nhóm thiên giai cao thủ la hét ầm ĩ.

Đột nhiên ma binh trong tay hắn rung lên kịch liệt, hất tay hắn ra rồi phá không bay lên.

Trên Nguyệt lượng của Thần gia, đôi mắt Viễn tổ không còn vô thần mê mang như trước mà phát ra hai đạo hào quang sáng chói, ôm lấy binh khí hình người rồi chìm xuống dưới mặt đất, tiếp tục ngủ say. Ngoài thiên ngoại hỗn độn, Thần Nam trợn trừng mắt, các thiên giai cao thủ ngẩn ra rồi điên cuồng gầm lên lao vào hấn.

“Đáng ghét.” Thần Nam không nén được, bật lên tiếng rủa.

“Là ngươi, Thần Nam, ta cảm giác được khí tức của ngươi.” Hắc Khởi ở ngoài xa cầm Tuyệt vọng ma đao quát vang.

“Cái gì, ngươi là Thần Nam?” Đạm Đài Tuyền rít lên, nhanh nhẹn lao tới.

Hiện tại, đến lượt Thần Nam kinh hãi, quay người bỏ chạy.

450. Chương 451: Một Trăm, Một Trăm Lần

Hấn há hốc mồm, giờ lại sa vào hang sói. Một đám đông thiên giai cao thủ bị hấn chọc cho phát cuồng, hấn lại không còn chỗ dựa, quả thật không thể tưởng tượng. Hấn không do dự quay người chạy ngay, tốc độ đạt đến cực hạn.

“Mẹ nó chứ, chạy đi đâu.” Mấy thiên giai cao thủ phun nước bọt lẫn máu ra, tức giận gầm lên.

“Đứng lại, xem ngươi chạy đi đâu.”

Thần lão đại thấy nhân hình binh khí bay đi liền không chạy cuống cuồng nữa, sức mạnh của Viễn tổ đã tan nhưng lão vẫn là thiên giai cao thủ siêu tuyệt, lao thẳng đến chỗ Thần Nam. Cái Thế quân vương Hắc Khởi nhiều năm không gặp cũng tỏ ra hùng mạnh hơn, đương nhiên nguyên khí đã triệt để khôi phục, cừu địch cũ bao giờ cũng mẫn cảm, vừa gặp là nhận ra Thần Nam ngay, nghe y gầm lên, những Thái cổ cự hung đang quan chiến ngoài xa có hai kẻ biến sắc.

Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long tỏ vẻ kinh ngạc, năm trước họ bức Thần Nam đi vào “Thông thiên chi lộ” do bạch cốt tạo lên, không ngờ hôm nay đối phương lại hiện thế, nên lưỡng đại cự hung cũng đuổi theo.

Thủy tinh khô lâu hoang mang bám theo Thần Nam, lớp “hào quang thể giới” bên ngoài thân thể nó đánh bật toàn bộ các cường giả xông tới.

“Chặn lại.”

“Đừng cho hấn thoát.”

Một đội thiên giai cường giả khoảng ba chục người đuổi sát sau lưng, đó đều là những cao thủ bị Thần Nam đánh bay lúc này, hiện tại muốn truy sát hấn.

“Ầm, ầm, ầm.”

“Soẹt.” Sấm sét, liệt hỏa ngút trời, ma khí cuộn cuộn, thần diễm rùng rùng như sôi lên, năng lượng cuồng bạo lao vào phía sau lưng Thần Nam.

Ba mươi thiên giai cao thủ phần hận xuất thủ, uy lực không thể tưởng tượng. Không gian liên tục vỡ tan, từng vết nứt liên tục lan ra xa.

Nhất là những cao thủ như Thần lão đại và Hắc Khởi, thiên giai thần thông đều mang tính hủy diệt, nếu để họ vây lại, chắc chắn sẽ hóa thành tro bụi.

Đó là cơn cuồng loạn đầu tiên sau đại phá diệt, các thiên giai cao thủ hiếm khi mới nhất trí hành động thế này, đuổi từ thiên ngoại hỗn độn về đại lục hắc ám.

Đột nhiên Thần Nam phát hiện bên mình có thêm một người, giật nảy mình bởi người đó đến quá nhanh. Nhưng thoáng chốc hấn chuyển từ kinh hãi thành ngạc nhiên, là thủ mộ lão nhân.

“Là người, lão đầu tử chết tiệt.” Hắc hô lên kinh hãi, nghĩ lại, tất cả tình cảnh này khởi nguồn từ việc lão công kích Nguyệt lượng, ngữ khí của hắn trở nên bất thiện.

“Quý.” Không ngờ, thủ mộ lão nhân vừa nhanh chóng lao tới, quan sát hài cốt Đại Ma thiên vương xong liền như bị sét đánh, rống lên rồi lùi cách Thần Nam một quãng.

“Lão đầu đáng chết, gào cái gì?” Thần Nam bực dọc.

Thủ mộ lão nhân kinh nghi bất định, hồi lâu mới bình tĩnh lại: “Thật là tiểu tử khốn kiếp người, lại tìm được bộ ma cốt này, đúng là không tin nổi.”

“Ồ, nói rõ ra xem là chuyện gì? Hình như lão biết lịch lịch.” Thần Nam hỏi.

“Đương nhiên, người coi ta là ai.” Thủ mộ lão nhân cười híp mắt lại, nhìn từ góc độ nào cũng thấy xấu xa, thâm hiểm, “tiểu tử, không đi cùng người nữa, ta ra ngoài kia xem kịch.”

“Tử lão đầu, thủ mộ lão đại gia, không nên thế chứ? Dù sao chúng ta cũng là cố giao, gặp nhau lần đầu sau đại phá diệt, ông mang lại phiền phức cho ta thôi thì cho qua, sao giờ thấy chết không cứu mà lại muốn đi đâu xem kịch?”

“Đương nhiên là ở cạnh đây, xem vở kịch của người, xem tu vi tiến cảnh của người thế nào.” Thủ mộ lão nhân vẫn bộ dạng cười híp mắt, vừa nói xong thì mất bóng.

“Ta @#%i¥#...lão đầu đáng chết.” Thần Nam phẫn hận nghiêng răng.

Trong lúc nguy cấp này thủy tinh khô lâu vẫn trung thành bám theo hắn.

Đại lục hắc ám vô biên, không hề có ánh sáng, hắn chạy cầm đầu, một đội thiên giai cao thủ bám sát. Kì thật, hắn không lo lắng sinh mệnh nguy hiểm, nếu cần hắn sẽ chạy về cổ thiên lộ.

Sức mạnh thiên giai kinh hồn vạch ngang đại lục hắc ám, lần đầu tiên các thiên giai cao thủ đi xa đến thế trong bóng tối vô tận, thoáng chốc họ đã đi được nửa thế giới tan nát này.

Thần Nam cả kinh phát hiện, ở ngoài rìa vùng đất hắc ám và băng lãnh, có rất nhiều khô lâu hài cốt di động.

Hiển nhiên, các thiên giai cao thủ trên không cũng chú ý đến tình cảnh phía dưới, trong vô tận hắc ám có vòng cốt hoạt động, thật ra là sao, có thiên giai cao thủ khổng lồ chế chúng? Hay là sau đại phá diệt, do hoàn cảnh thay đổi, sản sinh ra những bất tử sinh vật thích ứng với hoàn cảnh hiện tại?

Phi hành một vòng trên đại lục hắc ám, Thần Nam và thủy tinh hài cốt lại bay ra ngoài, đến thiên ngoại hỗn độn. Lần này Thần Nam cố ý, hôm nay mới thấy những người như thủ mộ lão nhân, Hắc Khởi, Đạm Đài Tuyền xuất hiện, hắn đoán có những người vẫn ẩn tàng tại các không gian kín đáo của vùng hỗn độn. Giờ là lúc cùng các thiên giai cao thủ vào thám hiểm một phen.

Hỗn độn tan vỡ, vô tận thần quang lóe sáng, Thần Nam và thủy tinh khô lâu dẫn đầu, các thiên giai cao thủ bám sát.

Quả nhiên, trên đường phát hiện mấy không gian có người cư trú, có cả thiên giai cao thủ chưa quay lại đại lục hắc ám.

Kinh ngạc nhất là hắn phát hiện được có những vì sao tan nát trong vùng hỗn độn, những vì sao chưa hoàn toàn tan mất trong đại phá diệt.

Hắn liên tiếp tiến vào mấy nơi kì dị, có một vùng được hỗn độn che phủ, bên trong là không gian vô cùng rộng lớn, có năm, sáu vì sao tan tành đang chậm chậm chuyển động, trên trên hư không.

Lúc hắn bay lên một vì sao nhỏ liền nhận ra người quen, một bạch phát thanh niên cao lớn: Đông Phương Trường Minh cũng từng ngủ say vạn năm như hắn.

Hắn lại bay đi, tịnh không muốn mất thời gian, hướng sang những ngôi sao khác. Có ngôi quá lạnh, có ngôi quá nóng, tổng cộng chỉ có hai nơi có người sống.

Đương nhiên, những sinh linh này do thiên giai cao thủ dùng đại pháp lực đưa vào.

Tâm tình hần vô cùng kích động, đã thấy được Đông Phương Trường Minh, có nghĩa rằng trong hỗn độn mệnh mang này còn có những vì sao rơi rụng khác, hoặc những không gian rộng lớn, người quen và bằng hữu chưa biết chừng bị khốn tại đó. “Tiểu tử, ta phát hiện sào huyệt của một Thái cổ cự hung trong hỗn độn, nhân lúc hần không có nhà, ta đến ‘xử lý’. Sau này có thời gian chúng ta gặp lại.” Tiếng thủ mộ lão nhân vang bên tai hần.

Hần tắt tiếng, tử lão đầu này quả khôn kiếp, xem kịch chán rồi lại bày trò khoáy nhà người ta.

Không biết phi hành được bao xa, hần tiến vào vùng sâu hỗn độn, quay lại nhìn thấy truy binh giảm hẳn, nhiều người đã dừng truy kích, trong vùng hỗn độn mệnh mang, vạn nhất bị lạc đường ắt vĩnh viễn không quay lại được.

Thần Nam không lo, cùng lắm hần quay lại cổ thiên lộ, rồi từ đó về đại lục hắc ám.

Lại xuyên qua vô tận hỗn độn, các thiên giai cao thủ phía sau cơ hồ dừng hết, chỉ còn lại một tuyệt đại giai nhân - Đạm Đài Tuyền. Hần nhúc óc, quan hệ giữa hai người vô cùng phức tạp.

Đặc biệt trước lúc đại phá diệt, hai người trải qua mấy ngày hoang đường trên hòn đảo Thất Tuyệt thiên nữ luyện thân, đến giờ hần vẫn còn nhớ rõ. Việc đó chắc khiến Đạm Đài Tuyền phát cuồng, cũng là nguyên nhân nàng đuổi theo hần.

Đạm Đài Tuyền thanh lệ vô song, phong tư tuyệt thế, bạch y như tuyết, khác nào một đóa tuyết liên nở rộ trong vùng hỗn độn mệnh mang, thanh tân và thánh khiết vô cùng. Nhưng dung nhan ẩn chứa nộ khí, tiếng nghiến răng “kèn kẹt” vang lên, nhìn theo bóng ma cốt của Thần Nam, đôi mắt như nước cơ hồ phun lửa.

Thần Nam đã hoàn thành nhiệm vụ thám sát hỗn độn nhưng lại thâm kê khổ không ngớt, trốn tránh Đạm Đài Tuyền mãi không phải là cách, rồi cũng phải đến lúc kết thúc.

Đoạn hần đưa thủy tinh khô lâu về cổ thiên lộ, một mình ở lại trong vùng hỗn độn kết cừ oán với Đạm Đài Tuyền. Bất quá, hần nhúc óc bởi việc này không hề dần xẹp êm đẹp được.

“Thần Nam, tên dâm đồ vô sỉ, cuối cùng cũng chịu hiện thân, chịu chết đi.”

Toàn thân Đạm Đài Tuyền lấp lánh thần thánh quang huy như hỏa diễm cháy rừng rực, cộng thêm thần tình xấu hổ, nổi giận đan nhau khiến nàng khác nào diệt thể tiên tử, cuồng bạo năng lượng vô cùng vô tận quét sạch mọi ngăn trở.

Hỗn độn chỉ quang liên tục nhấp nháy, bão năng lượng tràn ra, không gian liên tục vỡ vụn.

Thần Nam nhúc óc, đối phương thế này thì đàm phán kiểu gì, trừ tử chiến chỉ còn cách tạm thời bỏ chạy. Hần hết cách, không muốn liều mạng với Đạm Đài Tuyền nên đành tiếp tục bỏ chạy.

Những việc từng xảy ra với vô thượng thiên nữ là niềm sỉ nhục không thể chịu nổi. “Thần Nam đứng lại cho ta, ta muốn quyết chiến.” Tuyệt đại thiên nữ, tuy phong hoa tuyệt đại, diễm quan thiên hạ, hơn nữa tu vi thông thiên, nhưng vẫn là một nữ nhân, có những việc không thể cho qua, mỗi lần nghĩ tới lại phát cuồng. Gặp được “nguyên hung”, làm sao giữ nổi bình tĩnh?

“Đạm Đài Tuyền, ta đợi cô bình tĩnh lại, chúng ta đàm phán.”

“Đừng nằm mộng, không có gì đàm phán hết.”

“Không thể nói thế, dù là cừ oán ngàn đời cũng nên ngồi lại bình tĩnh nói mấy câu. Xưa nay chúng ta chưa có cừ oán, chỉ có một chút hiểu lầm và bất ngờ, hoàn toàn hòa giải được.”

Dù cách nhau rất xa, Thần Nam vẫn nghe thấy nàng nghiến răng, hình như dùng lực rất mạnh. Nhưng lời này càng khiến đối phương phát cuồng, hần tin rằng nếu có thể, trước khi động thủ, chắc nàng sẽ cắn hần mấy lần.

“Việc bất ngờ? Hiểu lầm? Người... ta phải giết người.” Giọng nói ngọt ngào giờ đầy phần nộ.

“Đạm Đài Tuyền, xin hãy bình tĩnh một chút, chúng ta không nên thế này. Nghĩ lại những việc cũ, chúng ta cùng sinh ra trong một thời đại, ân oán tình cừu đan xen... hiện giờ thế giới đã hủy diệt, những việc cũ không thể bỏ qua sao?”

“Người nói nghe nhẹ tênh, tên vô sỉ dám đồ, không giết người làm sao tẩy sạch nhưng tội ác của người được.”

Khuyên mãi cũng vô hiệu, lại nghe Đạm Đài Tuyền nghiêng rằng mãi chữ “giết”, Thần Nam cũng bốc hỏa: “Giết ta, cô có thay đổi được những việc từng xảy ra chẳng?”

“Người... tên vô sỉ.”

“Ta vô sỉ chỗ nào, có những việc phát sinh lúc xưa, không biết nên trách ai.”

“Ta giết người.”

“Cô nói quá nhiều lần rồi, muốn giết cứ đến đây.”

“Đứng lại ngay, ta quyết không nương tay.” Đạm Đài Tuyền giận run người.

Cùng lúc, hai người lao vào vùng tinh không bị tàn phá, trong vùng không gian này, có một vầng hằng tinh nóng rực và mấy vì sao tàn phá quanh quanh.

Thần Nam cảm ứng được sinh mệnh dao động trên một vì sao nhỏ, chạy ngay về đó.

Lúc đến gần, hần há hốc mồm bởi nghe thấy âm thanh quen thuộc.

“Long đại gia quay đầu một lần, cát bay đá chạy quý hoảng sợ. Long đại gia quay đầu hai lần, trời sụp đất nứt nước chảy ngược. Long đại gia quay đầu ba lần, mỹ nữ vây quanh như mây...”

Trên ngôi sao nhỏ này có một khu rừng xanh biếc, chính giữa là một mặt hồ rộng, một con thần long màu tử kim dài mấy trăm trượng đang quẫy lộn nước hồ.

Là con rồng du côn.

Không ngờ lại gặp nó ở đây, sống hết sức ung dung nhàn nhã.

Tử Kim thần long hiển nhiên nhận ra hai người trên không, có vẻ hồ nghi rồi lắc đầu: “Ảo giác, không phải sự thật, nhất định là ảo giác! Lục đạo đã tan tành, trừ long đại gia còn ai sống sót, tất cả đều là ảo giác.”

“Con lươn.”

“Đáng ghét, ảo giác cũng giống thật, tên tử khô lâu vừa đen vừa xấu lại xuất hiện trong mộng của ta, tránh ra.”

“...” Thần Nam tắt tiếng, chỉ muốn dẫn cho nó một trận.

“Ai, không phải Đạm Đài tiểu nữ sao, mộng thấy khô lâu xấu xa này đã kì quái rồi, sao còn mộng thấy ả. Grào... Đạm Đài tiểu nương bị, một trăm lần, một trăm lần, gọi nào: Thần Nam.”

Tuy là khô lâu mà lúc này Thần Nam cũng thấy mặt mày xanh lét, không biết Đạm Đài Tuyền cảm giác thế nào.

Lão du côn này...

“A... ta phải giết các người.” Đạm Đài Tuyền giận bẻ phổi.

451. Chương 452: Bắt Sống

Lại cho rằng mình đang nằm mộng, nói hần là bộ ma cốt xấu xa cũng không sao, nhưng lại tặng cho Đạm Đài Tuyền một cước thật đau, quả là con rồng không chịu an phận. Đã cho rằng mình ở trong mộng mà vẫn du côn đủ đường, tự rước phiền hà.

“Grào... không phải chứ, mộng cảnh sao lại chân thật thế nhỉ, ta cảm thấy sát khí? Ồ, Đạm Đài tiểu nữ không phải đang dùng hóa mộng đại pháp chứ, lẽ nào chết trong đại phá diệt thì phi thường bất cam tâm, hiện tại thác mộng vào ta? Còn nữa, bộ khô lâu xấu xí kia cười cái gì, đồ tử quỷ?”

“Con rồng đáng chết.” Thần Nam nhanh chóng lao tới: “Còn không chạy mau, đừng có mơ mộng nữa cẩn thận không bị người ta rút mất long cân.”

Long thể to lớn của Tử Kim thần long rung động trong hồ nước, hô lên kinh ngạc: “Thần Nam... tên tiểu tử khốn kiếp, đã hóa thành khô lâu, quả nhiên oán niệm không tan.”

“Oán cái đầu ngươi, còn không mau chạy đi.” Thần Nam dùng đại pháp lực kéo Tử Kim thần long lên rồi quăng đi mười mấy dặm.

“Ầm.” Từ trên không, một đạo hào quang sáng rực đánh xuống hồ nước. Đạm Đài Tuyền phong hoa tuyết đại, lao xuống, dùng đại pháp lực đẩy lên sóng cuộn trong hồ nước, cơ hồ mọi hồ nước đều bay lên không, phía dưới xuất hiện một bồn địa khô rang.

Không trung trải ra vô tận sóng nước, bị năng dùng tuyệt thế đại pháp lực cấm cố rồi tụ hợp lại, dùng đại thần thông luyện chế thành một thủy cầu trong suốt, rực rỡ thủy quang.

Đạm Đài Tuyền khẽ phát tay, thủy cầu như bảo thạch lấp lánh vạch ngang tầng không đập vào Tử Kim thần long.

“Grào... bà nó chứ! Hóa ra... không phải mộng. Đáng ghét, đúng là Đạm Đài tiểu nữ.” Bất quá, Tử Kim thần long không sợ hãi, mà vũ động long thể, kêu ngao ngao ầm lên: “Có khiêu chiến thì đời sống mới thú vị, bao nhiêu năm rồi, thân thể lão long đâm lười nhác, hôm nay đại chiến một phen, để người biết thiên ngoại hữu thiên, long ngoại hữu long! Thiên Long hồng!”

Nó nói xong câu cuối, đột nhiên gầm lên, âm ba cuộn cuộn như tiếng sấm ầm ầm, hư không bị chấn tan.

Thần Nam cả kinh, nhiều năm không gặp, lão du công quả nhiên thực lực đại tăng, tiến vào thiên giai lĩnh vực!

Nhưng nghĩ lại cũng không phải chuyện gì kì lạ, kiếp trước của nó là cường giả Tử Phong trong Thái cổ chư thần, qua lần đại phá diệt này mà không diệt vong do sức mạnh tiềm tàng trong thân thể thức tỉnh, mới thoát được thiên địa đại kiếp.

Tiếng gầm của Thiên Long như từng lười thiên đạo phá toái hư không khiến trời xanh tan nát, núi non lay động, thanh thế vô cùng mạnh mẽ.

Thủy cầu bị luyện hóa phóng đại trên không, đoạn nổ tung, trút một cơn mưa xuống ngôi sao bị tàn phá.

“Hắc hắc... hắc hắc...” Lão du côn cười vang, lần đầu tiên nó dùng thiên giai đại thần thông đại chiến với người khác, nhưng liền cảm thấy nguy hiểm, đồng thời giọng Thần Nam vang lên.

“Cẩn thận.”

Đạm Đài Tuyền như phù quang lược ảnh, thoáng chốc lao tới, đôi tay ngọc mảnh mai ảo hóa thành hai dải quang vụ, chụp lấy hai chiếc sừng của con rồng du côn.

Nữ tử phong tư tuyệt thế nhấc long thể khổng lồ của Tử Kim thần long lên múa tít như ngọn roi, Thiên Long thể trên lưu lại trên không đạo đạo tàn ảnh, tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, liên tục va chạm với dãy núi phía dưới, từng đỉnh núi tan tành, dù gì đó cũng là thân thể Thiên Long.

Con rồng du côn tuy tiến lên thiên giai chi cảnh, nhưng chưa vững chắc, nhiều năm nay lại lười nhác không tu luyện, căn bản không chống nổi Thất Tuyệt thiên nữ vẫn khổ tu.

Thần Nam biết không thể trợ mắt nhìn, lão du côn mồm mép lợi hại nhưng tu vi còn thiếu hỏa hậu, chắc chắn sẽ bị ném mùi đau thương với Đạm Đài Tuyền đang cuồng nộ.

Ma cốt liên tục biến ảo trên không trung, thoáng chốc đến cạnh Đạm Đài Tuyền.

Đối với Đạm Đài Tuyền, Tử Kim thần long tuy đáng ghét nhưng chỉ về mồm miệng, “nguyên hung” chân chính là Thần Nam, thấy đại cừu nhân liền công kích như cuồng phong bạo vũ.

Trên tầng không, đầu đầu cũng là bóng dáng hai người, tốc độ quả thật cực nhanh.

Tử Kim thần long vô cùng bức bối, không dễ mới đạt được cảnh giới tu vi đại tiên, ai ngờ Đạm Đài Tuyền cùng tăng lên thiên giai lĩnh vực, dễ dàng áp chế nó, coi nó là binh khí. Vừa nãy nó dựa vào mồm miệng khiến đối phương phát cuồng, giờ càng bị người ta hành hạ.

“Ầm.”

“Ầm.”

Liên tục bị oanh kích, nếu không nhờ Thiên Long thể phách chắc nó đã bị đánh nát như tương. Sau cùng, nhờ Thần Nam ra tay nó mới tìm được cơ hội thoát khỏi tay Đạm Đài Tuyền.

Hiện tại không thể hòa giải, Thần Nam không nói dài dòng, đại chiến với Đạm Đài Tuyền trên không.

Đạm Đài Tuyền mấy lần hấp thu sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ, tu vi tăng cao, đại chiến nửa ngày với hấn vẫn bất phân thắng phụ.

Thần Nam cũng không còn gì để nói, ân oán giữa hai người không thể đàm luận gì được, võ lực mới là đạo lý.

Trận chiến vượt hơn tưởng tượng, kéo dài liên bảy ngày đêm, hai người mới dần lỏng tay.

Thần Nam cảm giác mình sắp đạt đến cực hạn, thêm mấy ngày nữa sẽ bị bản thể triệu hồi về cổ thiên lộ. Đạm Đài Tuyền vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, địch nhân ngay trước mắt mà không làm gì được, thân thể dần mất quyền khống chế, sức mạnh tan nhanh, ngay cả linh hồn chi lực cùng đuổi dần.

Lẽ nào lại thế này mà rút? Không dễ mới phát hiện được vùng đất này, sao có chuyện tay trắng quay về. Nhưng nàng e ngại, không giữ được trạng thái đỉnh cao, e sẽ xảy ra chuyện “ngoài ý muốn”.

Đại chiến kéo dài đến ngày thứ mười, dù thiên giai cao thủ cũng khó lòng chịu nổi, nguyên khí hao phí cực lớn, động tác cả hai gần như ngừng lại, tuy vẫn hung hãn nhìn đối phương nhưng không thể xuất ra thế công hữu hiệu.

Tử Kim thần long vẫn trầm mặc đột nhiên hưng phấn kêu ầm lên:

“Thiên giai cấm cố thuật!”

“Thiên giai thúc phước thuật!”

“Thiên Long thụ ma ngâm!”

“Thiên Long thạch hóa chú!”

“Linh hồn trầm miên chú!”

Nó dùng thiên giai thần thông liên tục thi triển thuật pháp, những gì sử dụng được đều mang ra. Lão du côn hưng phấn kêu vang.

Với Thần Nam và Đạm Đài Tuyền lúc đỉnh cao, những thần thông này vô dụng nhưng giờ khác hẳn. Đạm Đài Tuyền ngơ ngẩn ngay.

Mí mắt mỗi lúc một trầm trọng, thân thể động tác chậm lại, cảm giác sắp hôn mê.

“Ha ha ha... long đại gia mới là kẻ thắng sau cùng, Đạm Đài tiểu nữ, người đấu với ta còn non lắm.” Nó thấy ma cốt của Thần Nam cũng lắc lư bèn kêu liên mồm: “Hồng rồi, cùng bị công kích, tiểu tử này cũng gặp họa. Thần Nam tiểu tử, không cần vội, đợi ta giúp người giải trừ.”

Liên đó, Đạm Đài Tuyền giận sát ngất đi, Tử Kim thần long cầm thanh tử kim đại bổng gian giảo bước tới, không hề nương tay với tuyệt đại giai nhân.

“Bình, bình.”

Hai ngọn bổng quất vào gáy nàng khiến nàng đau đớn suýt rơi lệ, nhưng là thiên giai siêu cấp cao thủ, dù trúng nhiều chú thuật, lại bị đánh vào gáy nhưng vẫn không hôn mê.

“Grào... thiên giai cao thủ phiến quá, sao không ngắt đi ngay nhỉ, là kẻ tầm thường chắc một bồng cũng đủ rồi. Ta không tin tà quái gì, tới này.”

“Bình, bình.”

Lại hai bồng nữa, Đạm Đài Tuyền khuynh thành khuynh quốc gần phát cuồng, chuyện này... quá hoang đường, lại bị con rồng du côn dùng côn đánh. Quả không tưởng tượng được.

Nhưng thiên giai chi thân hư nhược bị trúng nhiều chú thuật, thuật pháp dần có tác dụng, nàng không động dậy được, linh hồn cũng bị cầm cố.

“Bình, bình.”

Lại hai bồng nữa.

Nước mắt của Đạm Đài Tuyền chảy tràn, nàng không muốn khóc mà đó là phản ứng tự nhiên của thân thể.

Thần Nam ở cạnh đó tắt tiếng, lão du côn quả lắm trò, đối với nữ tử diễm quan thiên hạ mà không hề do dự vung gậy lên đánh khiến người ta há hốc mồm, hẳn muốn bật cười, co bao giờ tưởng tượng được Đạm Đài Tuyền sa vào cảnh này.

“Chết tiệt...con rồng du côn...” Đạm Đài Tuyền gần như phát cuồng nhưng giờ nói cũng không nổi, bị các loại chú thật đáng phỉ nhổ của lão du côn tác dụng khiến nàng không động dậy được.

“Con lươn đáng chết mau giúp ta giải chú thuật.” Thần Nam kêu lên.

“Bình, bình.”

Tử Kim thần long vừa đáp ứng, không quên tặng thêm hai bồng vào gáy Đạm Đài Tuyền, không hề thương hương tiếc ngọc.

Thần Nam được giải thoát.

“Bình, bình.”

Thấy hành động của nó, Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, lão du côn này tuyệt đối đang báo thù, thiên giai cao thủ mà bị đánh ngắt kiểu này thì...Hắn ngăn lại: “Đủ rồi.”

“Đau đầu thật.” Tử Kim thần long làm ra vẻ: “Sao mới khiến ả ngắt đi nhỉ?”

Lão du côn vô sỉ! Đạm Đài Tuyền nghiêng răng, ác cảm của nàng với nó trong lúc này còn hơn cả Thần Nam.

Thần Nam hơi cảm khái, trận chiến hôm nay đúng là khiến người ta xấu hổ, lại có kẻ... lấy làm trò vui, mới thành kết quả này. Tử Kim thần long kéo hắn sang một bên, thấp giọng: “Long đại gia coi như triệt để đắc tội với ả, tiểu tử ngươi dám trọng sắc khinh bạn. Hiện tại ngươi muốn xử trí thế nào, nếu muốn thả ra thì bảo ta trước, ta chạy ngay, về sau không quen biết ngươi.”

Thần Nam cười váng lên. Lão du côn này...

“Ngươi yên tâm, không vì ngươi ta cũng phải vì mình, nhốt ả cho chặt. Coi này.” Thần Nam biết thời gian không còn nhiều, có lẽ hắn sắp bị triệu hồi về cổ thiên lộ khôi phục nguyên khí. Nên dùng đại pháp lực che kín thân thể Đạm Đài Tuyền, gọi linh hồn ra, thi triển mười tám đạo phong ấn rồi kéo vào hải cốt Đại Ma thiên vương.

“Tiểu tử ngươi làm gì?”

“Đưa ả sang không gian khác nhưng nhục thể không thể thông qua nên chỉ mang được linh hồn đi. Thời gian của ta không còn nhiều, con lươn ngươi không được động đến nhục thể ả, giữ gìn cho tốt đợi ta quay lại nói cho rõ ràng.”

Cùng lúc trên không trung xuất hiện một khe hở thần bí, Thần Nam hóa thành hào quang bay vào.

Trong cổ thiên lộ, bản thể Thần Nam mở bừng mắt.

Bất linh hồn Đàm Đài Tuyền đến đây quả là việc ngoài dự liệu. Nhìn quanh hắc không phát hiện tung tích thủy tinh hài cốt, có lẽ nó xuống hắc ám đại hợp cốc, nhưng thân thể nó đã tụ xong, dưới đó còn gì để tìm kiếm nữa?

Đàm Đài Tuyền cũng tỉnh lại nhưng linh hồn bị cấm cố, căn bản không thoát khỏi trời buộc, nàng vừa kinh hãi vừa sợ, đồng thời vô cùng phẫn nộ, lại bị Thần Nam bắt sống. Hậu quả ắt khó tưởng tượng nổi.

452. Chương 453: Hài Tử

Thần thức Thần Nam nhập vào bản thể liền ổn định ngay, hiện tại có thể ứng phó với bất kì bất ngờ nào, một phần thần thức gửi vào hài cốt Đại Ma thiên vương nên tiến vào hắc ám đại lục, nhiều thần thông không thể thi triển. Ma cốt tuy cực kỳ cứng rắn nhưng chủ yếu thiên về phòng ngự, luận về công kích không thể so với bản thể, những thần thông như vô tình đao chỉ có bản thể mới thi triển được.

Thấy linh hồn hắc tử từ hài cốt Đại Ma thiên vương bay lên nhập vào bản thể, Đàm Đài Tuyền cả kinh.

“Hắc hắc...” Thần Nam vận động thân thể, đứng lên đến cạnh Đàm Đài Tuyền: “Không cần giải quyết việc của chúng ta, đã lâu không gặp, cứ từ từ nói chuyện đã.”

Đoạn hắc lấy từ nội thiên địa ra hai cái chén, rót đầy nước Sinh Mệnh nguyên tuyền: “Dùng linh tuyền thay rượu, chúng ta uống mấy chén.”

“Tránh ra, ai uống rượu với ngươi.” Đàm Đài Tuyền lạnh giọng.

Thần Nam bật cười: “Đây là Sinh Mệnh nguyên tuyền, hoàn toàn được hấp thu bởi linh hồn, muốn phá trừ cấm chế của ta, đây là cơ hội tốt cho cô.”

“Hừ, ngươi mà hảo tâm thế? Nếu muốn thả ta, cần gì giở trò thế này?”

Thần Nam uống mấy chén, đại chiến mười ngày hao phí nhiều nguyên khí, giờ dần khôi phục.

“Thật sự cô không uống?” Hắc tử vừa nói vừa xé toang không gian, thần thức xuyên qua không gian, tìm được nơi Tử Kim thần long ở, mấy năm nay khổ tu khiến thần thức chi lực của hắc tử mạnh dần.

Trên tiểu hành tinh bị tàn phá, Tử Kim thần long đang nằm trong quả viên tươi đẹp, vừa nhâm nhi các loại quả vừa uống mỹ tửu, hết sức ung dung, sung sướng.

“Con lươn.”

Con rồng du côn mở đôi mắt say lèm nhèm, cảm ứng được thần thức chi lực của Thần Nam: “Tiểu tử đến rồi hả, mấy năm nay ngươi đi đâu?”

“Không nói chuyện đó, có cơ hội sẽ giải thích cặn kẽ với ngươi. Hiện tại ta mời ngươi uống rượu, tìm một cái vò không đến để đón mỹ tửu, phải nói trước, tửu thủy phi thường trân quý, lại truyền tống vượt không gian, phải cẩn thận nhận lấy, không thì không có mà uống.”

“Mỹ tửu?” Hai mắt Tử Kim thần long sáng hắc lên, “hắc hắc, lão long rất thích.”

Thần Nam từ khe nứt không gian, đẩy Sinh Mệnh nguyên tuyền tới. Sức mạnh đáng sợ của không gian không đánh tan được hài cốt Đại Ma thiên vương nhưng những vật khác không chịu nổi, Sinh Mệnh nguyên tuyền bị nghiền nát thành từng giọt, rải trên đầu Tử Kim thần long.

Con rồng du côn hóa thành nhân hình, vẫy tay đẩy lên cuồng phong, cuốn tất cả vào một chỗ rồi tụ vào vò rượu.

Nó uống một ngụm thống khoái, lập tức kêu văng lên: “Đây là rượu gì, nhạt toẹt. Đợi chút đã.” Nó nhận ra “mùi vị” không phải rượu nhưng đây sinh mệnh chi năng, là thứ nó thích nhất.

“Hảo tửu, thêm vò nữa đi. Tiểu tử đợi chút, ta đổi vò.” Vù một tiếng, Tử Kim thần long biến mất, thoáng sau liền quay lại.

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, đây là vò rượu sao? Thùng thì có. Cũng sai, phải là ang mới đúng, nhét cả hần vào cũng được.

Nhưng hần không tính toán, Sinh Mệnh nguyên tuyến cũng không phải thứ gì hi hữu lắm với hần, một dòng linh tuyến từ khe nứt xạ ra khắp trời.

Tử Kim thần long uống sừng miệng, thân thể lóe lên trận trận bảo quang, đương nhiên thu được nhiều lợi ích, tuy không thể lập tức tăng cao tu vi nhưng sinh mệnh nguyên khí lại được hần.

“Hảo tửu!” Nó sung sướng trong say sưa: “Tiểu tử ngươi được lắm, nhưng ta dành cho ngươi biết một tin không hay.”

“Tin tức gì?” Thần Nam cả kinh, lẽ nào người quen cũ đã chết?

“Ài, ngươi phải nghĩ thoáng ra mới được.”

“Mau nói xem nào.”

“Một cô ả ngươi thích đã sắp làm mẹ.”

Thần Nam ngẩn người: “Ngươi nói cái gì, lẽ nào ai đó lấy chồng?”

“Tên gốc, bị cấm sừng mà không biết, ta đang nói Đạm Đài Tuyền.”

“Cái gì cơ, là sao?”

“Đạm Đài Tuyền có mang, hiểu chưa.” Tử Kim thần long cười hăng hắc: “Đừng có nghĩ quẩn, ngươi là thiên giai cao thủ, có đâm đầu xuống giếng hay treo cổ cũng không chết được.”

“Vớ vẩn, đừng nói nhăng nữa.”

“Lão long ta tuyệt đối nói thật.”

Đạm Đài Tuyền thông qua khe nứt không gian, nghe rõ cả hai đàm đạo, tức thì xấu hổ, phần hận cực điểm: “Hai tên khốn, chết hết đi.”

Tử Kim thần long lại moi móc Thần Nam: “Kì quái thật, Đạm Đài tiểu nữ cũng khá lắm, không hiểu moi đâu ra hai con mắt ẩn chứa sức mạnh vô tận, áp chế hai hài tử trưởng thành.”

Thần Nam đứng phất dậy, gầm lên: “Con lươn, với sức mạnh của ngươi có đẩy hai con mắt đó đi được không?”

“Tiểu tử định làm gì? Có phải hài tử của ngươi đâu mà vội.”

Con rồng du côn đang cố ý giở trò, Thần Nam thật muốn cho nó một trận, với thân phận lão du côn như nó chắc đã đoán ra gì đó.

“Lưu manh chết tiệt, hai tên khốn.” Đạm Đài Tuyền tức giận khiến linh hồn run lên.

“Con lươn, dùng Sinh Mệnh nguyên tuyến tưới cho nhục thân Đạm Đài Tuyền.” Đoạn Thần Nam dẫn một đạo linh tuyến theo khe hở không gian tới.

“Oa, ha ha, khẫn trương quá nhỉ, đúng là ngươi, không nhận ra đó tiểu tử, hai kẻ lắm trò các ngươi, cả hài tử cũng có luôn.”

Nghe mấy câu này, Thần Nam vô cùng ngượng ngập, Đạm Đài Tuyền càng xấu hổ, nếu có thể chắc nàng muốn chui xuống lỗ nẻ.

“Các...các ngươi...” Nàng phần hận cực điểm, sau cùng để mình ngắt đi, chủ động trốn tránh.

“Oa, ha ha...” Tử Kim thần long bật cười, vang khắp tiểu tinh.

Lúc Tử Kim thần long đẩy Thương Thiên chi nhân khỏi thể nội Đạm Đài Tuyền, Thần Nam cảm giác Huyền Vũ giáp trên mình nóng lên rồi nổ tung, Khốn Thiên tác từ nội thiên địa cũng bay ra, sáng chói lóa, hóa thành điểm điểm tinh quang, tụt xé không gian bay đi.

Đồng thời trên hắc ám đại lục, từ mấy nơi cũng sáng lên, là những phần tàn dư của Khốn Thiên tác hóa thành linh quang bay về tiểu hành tinh ngoài hỗn độn.

Đạm Đài Tuyền nhanh chóng tỉnh lại, nhìn qua khe nứt không gian liền hiểu ngay mọi chuyện, cảm giác như phát cuồng, chết tiệt, lưu manh, cả tên khốn Thần Nam đang làm gì? Từ lời đàm thoại cho thấy đại sự không ổn.

“Các người... Thần Nam, ta phải giết người.”

“A, tỉnh rồi à. Đừng kích động. Nữ nhân nổi giận mau già.”

“Chết đi.” Đạm Đài Tuyền giận dữ, đến lúc quan trọng này mà tắc tử kia lại cợt nhả với nàng, nhưng ở không gian khác đang xảy ra một việc đáng sợ.

Tử Kim thần long tìm mấy tiếp sinh bà có kinh nghiệm từ nơi nhân loại cư trú trên tiểu tinh, đưa đến chiếc ao nhỏ do Sinh Mệnh nguyên tuyền tụ thành.

“Không, không thể.” Đạm Đài Tuyền cảm giác kinh hoàng, nữ tử phong hoa tuyệt đại như nàng sao có thể sinh con cho cừu nhân. Nếu thật sự xảy ra, quả là không thể tưởng tượng.

“Grào... ha ha...” Từ khe nứt không gian vang lên tiếng con rồng du côn: “Bà đỡ nói, không có gì khác thì ba ngày tới, hài tử sẽ giáng sinh.”

“Tốt quá.” Thần Nam cao hứng vô tay.

Đạm Đài Tuyền suýt nữa ngắt đi, rít lên lạnh lạnh: “Thần Nam, người mà dám... ta sẽ quyết tử với người.”

“Không cần kích động, giận sẽ ảnh hưởng đến bản thân, cầm phải bình tĩnh.”

“Bình tĩnh cái đầu người.” Đạm Đài Tuyền nổi giận phát điên lên nhưng nàng không có thói quen chửi rửa người khác nên không biết những lời chua ngoa, nghĩ mãi mới ra mấy từ này.

“Thần Nam, mau tha ta ra. Bằng không cả đời này ta sẽ quyết sống chết với người.”

Ở không gian khác, Tử Kim thần long cười vang: “Hắc chắc, đúng là sinh tử, các người là lão phu lão thê, khẳng định phải bên nhau cả đời.”

“Lưu manh long cầm mồm cho ta. Thần Nam, thả ta ra.”

“Đạm Đài Tuyền, xem ra đành vậy, hiện tại không thể thả cô ra được.”

“Mau thả ta ra, ta đồng ý hóa giải hết mọi ân oán giữa chúng ta. Thật đấy, ta thề.” Đến giờ, nàng thật sự sợ, vô cùng sợ hãi, nếu có hài tử, sau này sẽ thế nào với hắn? Quan hệ mà phức tạp đến mức đó, chỉ nghĩ cũng đủ khiến nàng kinh hãi.

“Xem ra mẫu thân không thích chúng ta.” Cùng lúc một giọng nói non nớt, cơ hồ không nghe rõ từ khe nứt không gian truyền tới.

Trên tiểu tinh, Tử Kim thần long kinh hãi nhảy dựng lên, trong cổ thiên lộ, Thần Nam cũng kinh ngực trợn tròn mắt, linh hồn Đạm Đài Tuyền rung rẩy, chuyện này...

“Đúng vậy, mẫu thân không thích chúng ta, ta quyết định không xuất thế.” Lại một giọng nói ngọt ngào vang lên, nhưng tiểu tử có vẻ tinh nghịch, tuyệt không phải thật lòng.

“Các tiểu bảo bối, bá bá rất yêu quý các cháu, mau xuất thế đi.”

“Vớ vẩn, lưu manh.”

“Hừ, du côn.”

“...” Tử Kim thần long tắt tiếng.

Thần Nam nhúc nhích, sao hài tử của hắn càng ngày càng lợi hại, càng ranh mãnh, chưa sinh ra đã cùng người khác đối thoại được, không biết có lắm trò hơn Không Không và Y Y không nữa.

“Bảo bối nhi tử, bảo bối nữ nhi, phụ thân rất yêu quý các con, mau xuất thế đi.”

“Phụ thân xấu xa, bắt nạt mẫu thân xinh đẹp.”

“Mẫu thân xinh đẹp thiện lương nhất.”

Thần Nam tắt tiếng, hai hài tử này... cũng may hẩn tỉnh ngộ ngay, hài tử thông minh thật.

Quả nhiên, giọng nói ngây thơ của hai hài tử lại cất lên: “Mẫu thân xinh đẹp có thích chúng con không?”

“Mẫu thân thiện lương có hi vọng chúng con xuất thế không?”

Hai câu này khiến Đạm Đài Tuyền không biết trả lời sao, đồng thời lòng dậy sóng, mâu thuẫn cực điểm.

Thần Nam không nói gì, biểu hiện của hai tiểu quý quá tuyệt.

453. Chương 454: Thái Thượng?

Thương Thiên chỉ nhân ẩn chứa sức mạnh vô hạn cũng không thể áp chế hai tiểu sinh mệnh xuất thế, cả hai quả vô cùng ngoan cường.

Một đứa hỏi mẫu thân có thích chúng con không, một lại hỏi có hi vọng chúng con xuất thế không, giọng nói ngây thơ, nhu nhu nhuần nhuần, xúc động tâm linh người khác. Bảo Đạm Đài Tuyền không có mẫu tính quang huy là nói dối nhưng tặc tử trong dị không gian quá đáng ghét, không sao khiến nàng cam tâm được, nhất định phải khiến nàng nhức óc.

Thần Nam tựa hồ nhận ra nguyên nhân, tự động biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Ba thời thần sau, trên tàn phá tiểu tinh, nhục thể Đạm Đài Tuyền cạnh ao nước sáng rực hào quang, vô tận sinh mệnh chỉ năng lan tràn, hai cổ khí thể hùng hồn phát ra.

Tử Kim thần long cảm giác hào quang lóe lên, một đạo hào quang chói lọi xuất hiện trên không, dao động năng lượng khiến nó rung mình rồi hào quang chuyển thành nhu hòa, dao động tắt dần.

Một nhóc tí trực tiếp ảo hóa trên không, vui vẻ nhảy nhót. Tiểu đồng mũm mĩm, mái tóc mềm mượt rũ xuống vai, khuôn mặt như búp bê cũng cặp mắt sáng rực, đầy linh khí.

Hào quang lại lóe sáng, thêm một nhóc tí nữa nhảy lên không, hào quang sáng chói rải quanh. Nhóc tí này cũng khá ái không kém, ngũ quan đáng yêu, cặp mi dài rũ xuống, trắng mịn như búp bê, hun đúc từ thiên địa chi linh tuệ.

Tử Kim thần long há hốc mồm, hai nhóc tí không xuất sinh mà trực tiếp ảo hóa ra.

Vừa này không hiểu chúng đàm đạo gì với Đạm Đài Tuyền mà tự xuất thế, có lẽ đã khiến nàng ta cải biến chú ý, hoặc lay động được tiên tử cao cao tại thượng.

“Hi hi...”

“A a...”

Tiếng cười trong veo vang khắp tầng không, hai nhóc tí xô đẩy nhau, cười hi hi.

“Muội muội nghịch quá, ta mới là ca ca mà muội lại ra trước.”

“Không đúng, ta là tỷ tỷ, đệ đệ à, ta xuất sinh trước.”

“Lừa đảo, rõ ràng ta có ý thức trước, vốn phải xuất thế trước mà ngươi lại tranh.”

“Đệ đệ ngoan, nghe lời tỷ tỷ nào, hi hi...”

Tử Kim thần long trợn trừng mắt, nhìn cả hai với vẻ hứng thú.

“Con rồng xấu xa, đánh chết này...”

Tử Kim thần long đang nhìn chột hai nhóc tí lao tới, quán quanh nó, vừa kéo tai vừa véo mũi, tựa hồ trút giận cho Đạm Đài Tuyền khiến con rồng du côn luống cuống.

“Ầm!”

Cùng lúc, ngoài xa dao động kịch liệt, từ trong sâu thẳm hỗn độn bùng lên dao động năng lượng cực mạnh, nhanh chóng che kín tiểu tinh.

Địch nhân cực mạnh đang tới gần.

Trong cổ thiên lộ, Thần Nam đang mỉm cười lập tức tắt ngay, linh hồn Đạm Đài Tuyền cũng cảm giác không ổn.

Trên tiểu tinh, Tử Kim thần long vội kéo hai tiểu bắt điểm ra sau lưng: “Hai đứa không nghịch nữa, có nhân vật nguy hiểm đến gần.”

Dao động ngút trời đột nhiên tan biến, nhưng con rồng du côn biết nguy hiểm đang tới, địch nhân ẩn đi khí tức, tựa hồ muốn tung ra lời đing nhất kích!

“Con rồng xấu xa, bảo vệ chúng ta.”

Hai tiểu bắt điểm tuy còn ăn nói ngọng nghịu nhưng không có vẻ gì sợ hãi, ngược lại chớp cặp mắt sáng nhìn quang, đoạn nhìn vào khe hở không gian bất mãn hét lên: “Phụ thân, chúng con còn chưa có tên.”

“Tỷ tỷ tên Tác Tác, đệ đệ tên Huyền Huyền.” Thần Nam tựa hồ đã nghĩ trước, nữ nhi do Khốn Thiên tác chuyển thể nên lấy chữ cuối, tiểu nhi tử do Huyền Vũ giáp chuyển thể liền lấy chữ đầu.

Huyền Huyền tựa hồ không cao hứng lắm, vốn nó là ca ca nhưng lại bị Tác Tác xuất sinh trước, trở thành đệ đệ, Tác Tác lại đang ngăm nghĩ, không hề có vẻ gì ý thức thấy nguy hiểm.

“Ra đi, ta biết ngươi ở gần đây, mau ra đây cho ta.” Tử Kim thần long lộ ra khí thế của thiên giai cường giả, quét mắt chung quanh.

“Hắc hắc... ha ha...” Tiếng cười lạnh tanh vang lên khắp nơi khiến không ai nhận ra ở đâu, dù thần thức cũng không nắm bắt được. “Không ngờ lại thu hoạch thể này, thể thân của Khốn Thiên tác và Huyền Vũ giáp đã xuất hiện, ta quả có thu hoạch quá tuyệt, lấy được hai binh khí thiên bảo. Ha ha... các ngươi trùng sinh, tức là lấy đủ linh hồn năng lượng, có thể từ từ trở thành bảo vật tuyệt đỉnh.”

Chết tiệt. Trong cổ thiên lộ, Thần Nam đại hận, tên này định luyện hóa Tác Tác và Huyền Huyền thành binh khí, quả nhiên đáng ghét. Đạm Đài Tuyền cũng nghe thấy, trở nên lo lắng.

“Ầm!”

Trên tiểu tinh, đột nhiên tràn ra sức mạnh ngút trời, bát phương phong vân dấy lên, mọi đám mây trên không bị đánh tan hết.

Tử Kim thần long như bị sét đánh, trong sát na đối chưởng với địch nhân, tuy không nhìn thấy nhưng cảm giác được sức mạnh siêu tuyệt, nó sa vào hạ phong, kém hẳn địch nhân. Nó chưa hoàn toàn thức tỉnh, công lực không hẳn quá cao.

Nó gầm lên liên hồi, giữ chặt hai tiểu bắt điểm, đảo mắt khắp nơi hòng tìm ra kẻ ẩn mình.

Trong cổ thiên lộ, cả Đạm Đài Tuyền và Thần Nam đều nóng ruột, hẳn mời từ không gian đó quay về, tuy uống không ít Sinh Mệnh nguyên tuyền nhưng sức mạnh thần thức chưa hoàn toàn khôi phục, không thể quay lại mà con rồng du côn sắp không chịu nổi.

“Ầm!”

Trên tầng không tiểu tinh xuất hiện một bàn tay cực lớn ẩn xuống Tử Kim thần long và hai tiểu bắt điểm.

“Huyền vũ biến!” Tiểu Huyền Huyền đột nhiên hét lên nghênh nghịu, hào quang sáng rực bùng lên, che kín tầng không, chặt đứng bàn tay.

Đồng thời Tác Tác cũng quát: “Tác liệt thiên địa!” Một dải hào quang như tia sét bay lên bổ vào bàn tay.

Biểu hiện của cả hai khiến ai nấy tròn mắt, chúng vừa xuất sinh đã có thần thông như thế, so với Long Nhi, Y Y, Không Không lúc xưa còn mạnh hơn. Bất quá, chúng được mang thai cả trăm ngàn năm, tụ tập đầy đủ hồn lực.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếng nổ vang vọng trên không, bàn tay mờ dần nhưng Tử Kim thần long và hai nhóc tỳ lãnh đủ. Con rồng du côn không muốn hai nhóc tì chịu khổ nên đón chín thành đại lực, thân thể rạn nứt như một thanh sắt, hồi lâu mới phục nguyên.

“Loài chuột ở đâu dám đến gây loạn.” Thần Nam vô cùng nóng ruột, đồng thời mở toang nội thiên địa, lao thẳng vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, hắn muốn triệt để phục nguyên trong thời gian nhanh nhất rồi lên tiểu tinh bào vệ hai hài tử.

Đạm Đài Tuyền cũng lo lắng, tạm thời quên mất đại cừu nhân ở cạnh.

“À, hay lắm ... dị không gian.” Kẻ xâm nhập thần bí phát giác dao động của Thần Nam qua kẻ hở không gian, cười lạnh: “Hắc hắc, ngươi nóng ruột thì sao, cũng không tới đây được.”

“Đừng vênh vang. Thần Nam ta qua đó nhất định khiến ngươi tịch diệt.”

“À, ngươi là Thần Nam, ha ha... có nghe qua cái tên này nhưng ngươi làm gì được ta? Hai hài tử này là con ngươi, ha ha.... Mang đi luyện chế binh khí là hay nhất, chúng từng là những cao thủ chí tôn.”

Kẻ xâm nhập thần bí vô cùng khoa trương, cười điên cuồng.

Cùng lúc, một làn dao động năng lượng hùng hồn từ vùng sâu hõn động tràn ra cùng tiếng quát: “Không Không đến đây. Ai dám bắt nạt tiểu đệ và tiểu muội của ta đúng là chán sông. Cha, con nhớ cha quá.”

Một đạo kinh thiên trường hồng vạch ngang tầng không, vượt cả quang tốc xuất hiện trên tiểu tinh. Dải cầu vồng là một thanh thiên kiếm sáng chói, phá tan một vùng hư không, hất một nhân ảnh ra, Không Không tìm được kẻ ẩn thân. Nhưng chuyện này cũng bình thường, nó sở trường phá giải các loại cấm chế và phong ấn, thiên kiếm cực bén, kẻ xâm nhập ẩn thân thể nào cũng thoát được.

“Không Không.” Thần Nam kinh ngạc kêu lên, vạn lần không ngờ được gặp nhi tử ở đây, lúc chia tay nó mới chừng một tuổi, đặc biệt thích bám theo và mè nheo hắn. Nào ngờ lúc gặp lại đã là mỹ thiếu niên phong độ phơi phới, trăm ngàn năm đã qua, dáng vẻ nó mới mới hai, mười ba tuổi, tuy có vẻ còn trẻ con nhưng vô hình trung ẩn ước khí thế lẫm liệt.

Thần Nam thấy mắt nóng lên, đứa con đeo cứng hắn nhất đã lớn mà hắn không làm tròn trách nhiệm người cha, lúc đại phá diệt giáng xuống đã không bảo vệ được nó.

“Cha...” Giọng Không Không ẩn chứa tình cảm nhưng nó bản tính hoạt bát nghịch ngợm, nhanh chóng điều chỉnh lại, cười hăng hắc: “Không Không vô địch đến rồi... thúc thúc du côn mạnh giỏi...”

“Oa, là ca ca trong truyền thuyết? Cha đúng là đào hoa.” Tác Tác như tiểu tinh linh nghịch ngợm nháy mắt, nói nhỏ nhưng cố ý cho tất cả nghe rõ.

“Ôi, lại thêm một ca ca, ta nhất định phải làm út rồi.” Tiểu Huyền Huyền thở than, rồi gào lên: “Lão ca, lần đầu gặp mặt phải cho tiểu đệ quà chứ?”

Không Không bật cười, hai tiểu bất điểm này phong phạm y hệt nó và Y Y năm xưa, đều tinh nghịch, lắm trò.

“Hắc hắc, đợi lão ca trút giận xong sẽ cho lễ vật, mau đứng xem lão ca thu thập tên khốn dám bắt nạt tiểu đệ và tiểu muội của vô địch Không Không.” Nó bản tính nan di, vẫn hoạt bát như xưa.

“Lão ca có nói thật không đấy?” Cả hai kêu lên.

“Đợi vô địch lão ca ta biểu diễn đã.”

Không Không nhanh chóng lao lên, danh thiên giai cao thủ bị nó bức xuất hiện cũng phát ra áp lực cực mạnh, đại chiến với tiểu tử.

Tử Kim thần long ti hí đôi tử kim long tình, cảm thán: “Lão long đúng là già rồi... phải mau thức tỉnh sức mạnh trong thể nội, bằng không sẽ bị tiểu bối coi thường.”

Thần Nam cực kì vui sướng, Không Không tinh nghịch đã trưởng thành. Long Bảo Bảo, Tiểu Thần Hi, Tiểu Phượng Hoàng, Tử Kim thần long... những người quen cũ đều về quanh hần, hi vọng những người khác cũng an bình.

“Soạt.”

Trong cổ thiên lộ, tiếng xương vỡ bị giẫm lên vang vọng, hần ngoái lại nhìn, thủy tinh khô lâu từ hắc ám đại hợp cốc bò lên, đang rảo bước tới.

Biến mất mười ngày, lần này quay về, trên mình nó... có thêm một bộ liên giáp rách nát, tuy chỉ che được ngực, các phần khác tàn khuyết nhưng tuyệt đối là bảo vật. Đương nhiên nó đang từ từ tìm lại những gì thuộc về mình.

“Oa, lão ca lợi hại thật, đánh ngang tay với hần.”

“Lão ca các người là ai? Không Không ta hiệu xưng vô địch mĩ thiếu niên, cả chục tên thể này cùng đến cũng không sao.”

“Lão ca...”

“Chuyện gì?”

Tác Tác và Huyền Huyền nhỏ giọng: “Tựa hồ có cả tá đến thật.”

“A!” Không Không ngoái nhìn quanh, mười mấy đạo nhân ảnh đang đến gần, đồng thời dao động kinh hồn từ bốn phương tám hướng tràn ra. “Sao lại đông thế, cha mau cứu mệnh, bảo bối nhi tử không chịu nổi nữa. Cha không ra, Không Không vô địch phải chạy đây.”

Thần Nam đã khôi phục tương đối, gửi thần thức lên hài cốt Đại Ma thiên vương, mang theo thủy tinh hài cốt thần bí mặc trặc, vượt giới tiến tới.

Ma cốt cao lớn vừa xuất hiện trên tiểu hành tinh, hần lập tức cảm giác được khí tức quen thuộc, cả kinh: “Là... Thái Thượng!”

Đồng thời, linh hồn Vũ Hình ngủ say trong thủy tinh hài cốt tựa hồ có cảm ứng, rung lên, phảng phất sắp tỉnh lại.

“Cha đúng là có cá tính, giảm béo cũng đâu cần thành thể này.” Không Không bay tới nhìn ma cốt, cười hăng hắc: “Cả nhà chúng ta đấu với nhóm thiên giai cao thủ này.”

Thần Nam thần tình ngưng trọng: “Không ổn rồi, con và Tử Kim thần long không cần động thủ, bảo vệ hai nhóc tì.”

454. Chương 455: Xử Lý Sào Huyệ của Thái Thượng

“Không được, cứ làm như ta bảo, trông nom hai tiểu quỷ đầu.” Thần Nam cảm ứng được khí tức của Thái Thượng, không thể sai được, lúc đối phó với Thiên nhân, rồi y bị tiêu diệt, hần từng cảm ứng được khí tức đáng sợ của Thái Thượng, đến giờ chưa quên, bởi nó liên quan đến vận mệnh của Vũ Hình.

Lúc hần hần loáng thoáng cảm ứng được khí tức thoát có thoát không quen thuộc, tựa hồ ở rất xa, lại như ở ngay vùng hỗn độn gần đó, hoặc ở trước mắt, nhất thời không nắm chắc.

Linh hồn Vũ Hình đã dao động.

Thấy hần trịnh trọng như vậy, Không Không đành bay về phía Tác Tác và Huyền Huyền: “Hai tiểu quỷ đầu đến đây để lão ca bế xem nào, hừ cả hai đúng là độc miệng, vừa nói có một tá là có liền.”

“Tự lão ca nói mà.” Tác Tác bĩu môi.

Huyền Huyền cũng hỏi: “Lão ca, lễ vật của bọn đệ đâu?”

“Các người không coi tên này vào đầu hủ, hủ là tiên hạc tinh quái, vốn định luyện hóa các người, lão ca định thuần phục hủ cho các người chơi đùa. Nào, để lão ca bế. Ái chà, hai tiểu quỷ.” Không Không cười hì hì vò đầu tiểu đệ và tiểu muội rồi nùi, hai tiểu quỷ nhảy lên, một véo tai một kéo mũi, hai tiểu bắt điểm tuy mũm mĩm nhưng lúc nào khác nào lão hồ.

“Oa, hai tiểu quỷ lợi hại thật, không chịu thiệt tí nào.” Thoáng chốc, đầu tóc Không Không cũng bị vò rối tinh.

“Đó là trừng phạt lão ca.”

“Sau này không được bắt nạt bọn đệ.”

Thần Nam nhìn thấy cảnh đó, lòng rất ảm áp, nhưng hiện tại hủ không được phép cả nghĩ, mười hai người phía trước đang chăm chăm nhìn hủ. Tuy không biết tên họ nhưng còn giữ được ấn tượng về vài người, là những người từng bị hủ đánh bay.

Mười ngày trước, hủ cầm nhân hình binh khí của Thần tổ đánh lung tung khiến họ ôm đầu chạy trốn, sau đó họ liên hợp truy đuổi, nhưng vào đến vùng sâu của hỗn độn, hầu hết bị bỏ lại, một vài người lạc trong vô tận hỗn độn, đành phải thụt lùi.

Mười mấy người này vô cùng bất hạnh, loanh quanh mười ngày liền trong vùng hỗn độn không tìm được lối về, kết quả cảm ứng được sinh mệnh dao động trên tiểu hành tinh tàn phá nên đến đây.

“Là người.”

Mười mấy người thấy Thần Nam đều gầm vang, tắc tử đánh họ đã xuất hiện. Mười ngày trước, trận chiến diễn ra quá hoang đường, họ hoàn toàn tới tở, khác nào bao cát, nguyên hung giờ lại bắt ngờ hiện thân.

“Hủ là Thần Nam.” Thiên giai cao thủ định luyện hóa Huyền Huyền và Tác Tác kêu lên. Lúc ở cổ thiên lộ, Thần Nam tự báo danh nhưng giờ mới hiện thân, bị thiên giai cao thủ nọ phát hiện ra hủ chính là khô lâu đáng ghét, đen xì này.

Nhóm thiên giai cao thủ vô cùng hưng phấn, kẻ từng hạ nhục họ đã xuất hiện, bất kể hủ là ai, hiện tại có tới mười hai cường giả, việc gì mà không làm nổi.

Vốn họ lạc trong hỗn độn, phi thường uất ức, hiện tại lại tìm được tội đồ.

“Lên.”

“Giết.”

Dao động kinh hồn tràn lan. Năng lượng dấy lên như sóng thần trên không, mười hai thiên giai cao thủ dù tu vi không đến mức đỉnh cao nhưng hợp lại cũng tạo thành sức mạnh phi thường.

Trên tiểu tinh, cơ hồ mọi sinh mệnh đều cảm nhận được dao động, không ai chịu nổi, linh hồn run rẩy.

Đối với những kẻ này không còn gì để nói, Thần Nam xông lên. Không thể thi triển cấm kỵ đại thần thông khiến hủ mất đi đòn công kích lợi hại nhưng hài cốt Đại Ma thiên vương cực kì cứng rắn, hơn cả thiên bảo, lực phòng ngự siêu tuyệt, vô hình trung hủ gần như không thể thất bại.

“Ầm.”

“Choang.”

Hủ quét sạch mọi ngăn cản, một đạo thần quang sáng rực đánh tới bị hủ chấn tan, nổ tung như thiên lôi. Một lưỡi thiên đao chém xuống bị hủ đưa tay đỡ phát ra tiếng kim thuộc va nhau chói lói.

Ma cốt đen ngòm phát ra dao động kinh hồn, như được tinh kim tốt nhất đúc thành, không thể ngăn cản nổi. Đó là một món nhân hình hung binh! Ma cốt vốn là vũ khí mạnh nhất, đánh cho thiên đao, thần kiếm liên tục nứt vỡ, hắt văng hết mọi dòng năng lượng cực mạnh.

Đồng thời, thủy tinh hài cốt cũng xông tới, điểm bắt diệt linh quang trên trái ảo hóa thành từng đạo ánh sáng, một thể giới mờ lung xuất hiện trên không, che kín nó.

Nó đi qua đâu, mọi năng lượng đều bị vô thanh vô tức hút hết vào thể giới nó, đòn cuồng bạo công kích của thiên giai cường giả tựa hồ không thể thương tổn đến nó.

Hai thần dị khô lâu phát uy, vô cùng đáng sợ.

Mười hai thiên giai cao thủ tuy chiến lực áp đảo nhưng hai khô lâu lại quá rắn chắc, cứng như thiên bảo thần binh bị thể giới đó trù lên cũng mất hết sức phòng ngự.

Hai khô lâu gần như bất khả công phá, lại phát ra được những đòn thể kinh nhân. Nhưng các cao thủ đều muốn tấn công Thần Nam, tin rằng có đủ sức mạnh sẽ đánh gãy ma cốt nhưng thủy tinh khô lâu không thể đối phó được, thể giới thần bí mặc trặc vốn không tài nào công phá được.

Đối diện với vòng vây, Thần Nam không sợ mà trở nên điên cuồng, đột phá quang võng được dịch thủ bố trí, chớp lấy một thiên giai cao thủ, mặc cho người khác thoải mái tấn công.

Bể một ngón tay hơn làm bị thương mười ngón.

Đó là ý nghĩ của hắn, trong làn dao động cuồng bạo, thiên giai cao thủ nọ kinh hãi, dù chúng nhân tấn công Thần Nam cứu y nhưng thân thể y không thoát cảnh tan nát, linh hồn bị đánh tan một nửa.

Các thiên giai cao thủ biến sắc, công sát vô hiệu nên có người hướng mắt sang hai tiểu quý đầu được Không Không và Tử Kim thần long bảo vệ.

Trong lúc sinh tử, tính gì đến nhân nghĩa đạo đức, chỉ cần có thể đả kích đối thủ là được, tức thì có ba người lao về phía Huyền Huyền và Tác Tác.

“Loài chuột.” Tử Kim thần long ngao ngao kêu âm lên.

“Dám bắt nạt đệ đệ và muội muội của ta. Không Không vô địch ở đây, các ngươi mau rửa cổ đợi đao.”

Tử Kim thần long và Không Không tuy kêu la nhưng không đối phó được ba thiên giai cường giả. Nhất là con rồng du côn, sức mạnh tiềm tàng chưa được đánh thức.

“Huyền vũ biến!”

“Tác liệt thiên địa!”

Hai tiểu bắt điểm cũng bị bức phải tham chiến, giúp Không Không và Tử Kim thần long. Thần Nam đại nộ định xông tới nhưng các cao thủ còn lại liều mạng chặn hắn.

Hắn liên tục xoay chuyển tâm tư, chợt bình tĩnh lại, bí mật truyền âm cho Tác Tác và Huyền Huyền: “Bảo bối nhi tử, bảo bối nữ nhi, mau quay lại thân thể mẫu thân. Ở đó có Thương Thiên chi nhân, mắt trái đại biểu hủy diệt, mắt phải đại biểu tân sinh, đủ cho các con tự giữ mình.”

Lời vừa dứt, hai tiểu bắt điểm lao tới với tốc độ nhanh cực điểm. Không lâu sau, trong chiếc ao Sinh Mệnh nguyên tuyến, nhục thể Đạm Đài Tuyền ngổ dấy, đoạn bay lên không.

Nhưng thân hình không ổn định, lại phát ra hai âm thanh.

“Ta tới, ta tới nào.”

“Không, ta tới.”

Ngất mắt! Thần Nam nhúc óc, hai tiểu quý lại đang tranh nhau trong nhục thể Đạm Đài Tuyền, coi trận chiến sinh tử như trường du hí. Hai tiểu quý này đúng là trưa chả vội tối chả cần.

“Âm.”

Một làn hủy diệt khí tức bài sơn đảo hải đột nhiên bùng lên, một u minh chi quang xuyên qua mọi ngăn cách như vàng dương đen ngòm tỏa sáng, đánh tan nửa người thiên giai cao thủ trước mặt.

“Oa, đáng sợ thật.” Tiểu quý kêu âm lên.

“Ta không sợ, để ta tới.” Một tiểu bắt điểm lại lạnh chanh.

Thần Nam cả kinh, bao năm nay, Đạm Đài Tuyền tựa hồ tế luyện Thương Thiên chi nhân hơn hẳn lúc trước.

“Chết tiệt.” Thiên giai cao thủ đó đại nộ, nhanh chóng lao vào hai tiểu quỷ nhưng chúng là thân sinh cốt nhục của Đạm Đài Tuyền, hoàn toàn dung hợp được vào thân thể, dễ dàng khống chế được sức mạnh Thương Thiên chi nhãn.

Lại một đạo huyễn diệt chi quang bắn ra.

“A.” Cao thủ đó kêu lên thê thảm, nửa thân thể tan tành.

Lin hồn trọng thương định bỏ chạy, thủy tinh khô lâu xông tới “bóng dáng thể giới” trù xuống, linh hồn hóa thành điểm điểm quang mang tan vào đó.

Hai tiểu bất điểm không còn là gánh nặng, chiến cục liền xoay chuyển.

Thần Nam, thủy tinh khô lâu, Không Không, Tử Kim thần long cùng nhục thân Đạm Đài Tuyền do hai tiểu bất điểm khống chế đối diện với mười một thiên giai cao thủ, không đến nỗi bị động.

“Là ta, là ta.” Hai tiểu quỷ tranh nhau quyền khống chế nhục thể, vọng vào tai các thiên giai cao thủ như tiếng hai tiểu ma đầu.

Hiện tại Thần Nam không còn gì lo lắng, thoải mái nghênh chiến thiên giai cao thủ, ma cốt quét sạch tất cả.

Hắn chỉ một đối thủ thành bốn khúc, đoạn quay sang xé nát một thiên giai cao thủ khác. Trường đại chiến thống khoái cực độ.

Tình thế nghịch chuyển quá nhanh khiến người ta phải tặc lưỡi.

Trừ Tử Kim thần long hơi bị động, liên tục tránh né, Thần Nam, thủy tinh khô lâu, Không Không và hai tiểu bất điểm hoàn toàn chìm trong lạc thú đại chiến, liên tục tấn công điên cuồng, chủ động truy kích đối thủ.

Tử Kim thần long há hốc mồm, cả nhà... đều mạnh. Cả hai nhóc tì cũng không tệ, lợi hại như tiểu lão hổ.

“Ầm.”

“A...”

Cả nhà Thần Nam triệt để xoay chuyển chiến cục, đánh cho đám thiên giai cao thủ liêu xiêu, thân thể vỡ tan, linh hồn trọng thương, không ai còn đáng vẻ hung hăng nữa mà bị đuổi đánh đến nơi đến chốn.

“Người không phải muốn luyện hóa thân thể chúng ta sao? Đánh, đánh, đánh...” Hai tiểu bất điểm thù dai phi thường, điên cuồng tấn công thiên giai cao thủ ôm lòng bất hảo với chúng, huyễn diệt chi quang toàn nhắm vào mông y.

“Tiểu thí hài...a...” Tiếng gào thảm thiết khiến ai nấy lạnh mình.

Cạnh đó, Không Không cũng đánh cho đối thủ chạy tứ tung.

“Mao đầu tiểu tử người...”

“Đừng chạy, dám gọi vô địch Không Không ta là mao đầu tiểu tử, xem ta thu thập ngươi thế nào.” Không Không càng ác liệt, không tung sát chiêu, chỉ đánh cho đối thủ ôm đầu bỏ chạy, khiến y vô cùng nhếch nhác.

Thần Nam và thủy tinh khô lâu càng ung dung, coi thiên giai nhân nhục của đối thủ là bao cát, sát phạt chi khí cực dày, triệt để đánh tan ba thiên giai cường giả.

Thần Nam tin rằng, vô tình đạo mà xuất ra được ắt càng ung dung hơn.

Hiện giờ, không còn ưu thế áp đảo nữa, các thiên giai cao thủ cũng không biết ai đã chạy trước, những người còn lại cũng không cố giữ thể diện, bỏ chạy để giữ mạng, hiện trường liền nháo nhào.

“Nhiệt náo thật.” Cùng lúc, tiếng thủ mộ lão nhân từ xa truyền lại, thân ảnh hiển hiện sau đó, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Thần Nam nhận ra đó không phải là lão nhân chân chính, chỉ là hóa thân. Thấy ông ta như vậy liền kinh ngạc hỏi: “Đã... xảy ra chuyện gì?”

“Xui quá là xui. Lão nhân gia ta quá xui. Ta định đến dọn dẹp nhà một hồng hoang lão ma. Kết quả, mẹ nó chứ, lại đụng nhằm thứ dữ, mẹ nó chứ, đụng vào nhà Thái Thượng. Tặc tử đó bị kinh động, suýt nữa đánh tan bộ xương già này. Nếu không tách thành mấy hóa thân chạy về các hướng chắc đã xong rồi.”

Quay cuồng.

Mười ngày trước, thủ mộ lão nhân có nói với hắc đến xử lý nhà một hồng hoang cự bá nhưng không ngờ... lão lại chạm nhằm Thái Thượng.

Lão bắt tử quả nhiên rất mạnh, Thái Thượng là cao thủ chí cường trong truyền thuyết tựa hồ pháp lực thông thiên mà lão cũng chạy thoát được.

“Tiểu tử mau đến giúp, giang hồ cấp cứu, tên biến thái đó đang đuổi theo bản thể ta. Mau nghĩ cách giúp đỡ.”

Thần Nam chưa nói gì, hai mắt Không Không đã sáng rực, lên tiếng trước: “Thủ mộ lão gia gia phát cuồng rồi, lại chạm vào nhà của Thái Thượng trong truyền thuyết, có khí phách lắm. Tiểu tử có một cách, lão gia gia cho biết nhà Thái Thượng ở đâu, tiểu tử sẽ tới kiểm chác, y tâm sinh cảm ứng đương nhiên sẽ về ngay.”

Nó cười hắc hắc nói với hai tiểu bất điểm không chế nhục thân Đạm Đài Tuyền: “Tiểu đệ, tiểu muội, đợi lão ca đến nhà Thái Thượng kiểm chút gì về làm lễ vật. Nên biết y là cường giả trong các hồng hoang cự bá, bảo bối sưu tập đương nhiên là thiên bảo.”

“Oa, lão ca tốt quá.” Hai tiểu bất điểm nhảy căng lên.

“Cốp.” Thần Nam gõ mạnh lên trán Không Không, tiểu tử nghịch ngợm này vẫn như lúc nhỏ, rõ ràng định làm gương xấu cho hai tiểu bất điểm. Thái Thượng là cao thủ kinh hồn, người khác tránh còn không kịp, nó lại định học thủ mộ lão nhân đến nhà cướp bóc.

“Chủ ý này rất được.” Thủ mộ lão nhân chỉ vào vùng sâu hỗn độn: “Theo hướng này, bay chừng chín vạn dặm là đến.”

Thần Nam thật muốn vặn cổ thủ mộ lão nhân, lão bắt tử này... sao lại để hài tử xuất mã. Hắc giữ Không Không lại, vốn hắc cũng định tự xuất thủ giải cứu thủ mộ lão nhân nhưng không muốn nó mạo hiểm.

Nhưng không ngờ hai tiểu quỷ đầu không chế nhục thân Đạm Đài Tuyền, vì một tiếng, phương hướng... lại là nhà Thái Thượng.

“...” Thần Nam trợn trừng mắt đoạn tỉnh lại, gõ thêm cho Không Không một cái: “Điều tại con làm hỏng. Còn không mau đuổi theo.”

“Tuân mệnh cha.”

Thần Nam cảm giác quay cuồng, sao lại để nó đuổi theo, tiểu tử này cũng cá mè một lứa. Hắc đành tự đuổi theo, thủy tinh khô lâu theo sát, Tử Kim thần long và hóa thân của thủ mộ lão nhân cũng vậy.

Cả nhóm hùng hổ tiến đến mục tiêu là sào huyệt của Thái Thượng.

455. Chương 456: Đại Chiến Thái Thượng

Thái thượng là hồng hoang cự bá, cao thủ siêu cấp, ai dám tranh phong? Thậm chí có truyền thuyết y là một dạng chân thân của “Thiên”, có nghĩa là một trong những Thiên.

Ngay cả thiên giai cường giả cũng tránh y như rắn rết, bò cạp, vốn không muốn chạm vào, còn cả nhà Thần Nam lại điên cuồng hết như thủ mộ lão nhân. Tự động tìm đến, quả nhiên ngưng cuồng không để đầu cho hết.

Tử Kim thần long xưa nay chỉ sợ thiên hạ không loạn, hưng phấn kêu ngao ngao ầm lên, tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã hút bóng vào vùng hỗn độn. Không Không đã mất bóng từ trước, nó vẫn như hồi nhỏ, ưa hoạt bát hiếu động, không chịu tịch mịch.

Hai tiểu bắt điểm đi đầu tiên, hăng hái dẫn đường dù chuyển đi khoảng nhà Thái Thượng chưa chắc đã thành công. Hai tiểu quỷ khổng chế nhục thân Đạm Đài Tuyền, lao đi như điện chớp, liên tục phá toái hỗn độn khiến Không Không theo sau không kịp ngửi bụi. Chúng tựa hồ sợ rằng sẽ bị người nhà bắt về nên dốc toàn lực.

Thần Nam phát khùng, hai tiểu bắt điểm này vừa sinh ra đã gây họa, so với việc trốn nhà của Không Không và Y Y năm xưa, lần này thật sự là tai họa.

Đương nhiên hắn càng giận thủ mộ lão nhân, đúng là “lão yêu nghiệt” chuyên gây họa, xuất hiện là xui xẻo. Hắn nhớ lại mỗi lần lão xuất hiện hắn đều gặp xui, dường như chân lý là thế.

Dù nhân ảnh phi hành phía trước chỉ là hóa thân của lão nhưng hắn rất muốn bắt lấy, dần cho một trận để xả giận.

Thủy tinh khô lâu ung dung bám theo, cùng hắn tiến bước.

Hóa thân của thủ mộ lão nhân hưng phấn, quay lại gọi: “Tiểu tử, nhanh lên. Hắc hắc, lần này không biết sẽ kiếm được bảo bối gì, chưa biết chừng sẽ tìm được thí thiên hung khí hoặc cứu được mấy chiến hồn bị trấn áp. Ai da, tên tiểu tử khốn kiếp, dám đánh lén ta...”

“Lão họa hại, tìm ta giúp là được rồi, sao còn kéo dài tử của ta vào cuộc?”

“Hiện tại nói gì cũng muộn rồi, mau đi nào, bằng không mấy tên nhóc sẽ gây loạn.” Thủ mộ lão nhân nói xong liền mất bóng.

“Lão yêu nghiệt đi đâu?” Thần Nam cũng gia tốc phi hành.

Chín vạn dặm ở đại lục là khoảng cách cực xa nhưng trong vùng tinh không tan vỡ lại rất ngắn, với tốc độ của bọn Thần Nam, không cần dùng toàn lực cũng nhanh chóng tới nơi. Nhưng tinh không đã tan vỡ nên hỗn độn trải ra mênh mang, phải liên tục phá vỡ mới tiến bước được, tốc độ đương nhiên chậm hơn.

Tinh huống hiện tại, thiên giai cao thủ muốn tiến bước từ tầng không cổ tinh bị tàn phá, đều phải xác định rõ phương hướng rồi cố gắng phá tan hỗn độn.

Tử Kim thần long bị đuổi kịp đầu tiên, mất khá nhiều sức lực mới kịp Không Không, lục bọn Thần Nam nhìn thấy hai tiểu quỷ thì sào huyết của Thái Thượng đã hiện ra trước mắt.

Đã đến đây không còn đường lui nữa.

Trên cổ tinh không tàn phá này, trừ không có hằng tinh tỏa sáng, có mười mấy tiểu hành tinh tan nát không thành hình dạng gì, một vài ngôi sao chỉ đáng là vẩn thạch cỡ lớn, không đáng gọi là hành tinh.

Nhưng trong đó có một hành tinh cực nhỏ lại không mấy may tổn hại, nổi bật hẳn so với những hành tinh khác. Từ xa nhìn lại, bên mặt nó có thủy vực màu lam, những địa vực khác xanh rờn, ngập đầy sinh cơ.

Không có hằng tinh nhưng tiểu tinh này sáng chói, phát ra ánh sáng nhu hòa.

Cảm giác đầu tiên của Thần Nam rằng chuyện đó không phải ngẫu nhiên.

Những tiểu tinh khác gần như hủy diệt, chỉ tiểu tinh có khí tức của Thái Thượng nguyên vẹn, không phải vì nó có vị trí tốt ở giữa các hành tinh khác nên được bảo vệ mà có người dùng đại pháp lực giữ lại. Quả thật người ta phải kính hãi, Thái Thượng pháp lực vô biên!

Hai tiểu quỷ lao thẳng đến tinh cầu màu lục, đồng thời cất lên giọng nói non nớt: “Cướp đây, Thái Thượng có nhà không? Cướp đây, chúng ta đến ăn cướp.”

Thủ mộ lão nhân cười ha hả, Tử Kim thần long lặn lộn trên không, Không Không há hốc mồm trước biểu hiện của tiểu đệ, tiểu muội. Thần Nam giận giữ nghiêng răng kèn kẹt, trán xì khói, hai tiểu quỷ không hiểu sự đời, vừa xuất sinh chưa lâu mà không được chút gì tử tế.

Hắn sợ chúng xảy ra chuyện nên nhanh chóng lao tới. Tiểu tinh màu lục đầy sinh cơ, ngược hẳn với các nơi khác trong tinh không tàn phá: hắc ám và âm lãnh, quả thật là thế ngoại tiên cảnh.

Sông dài cuộn sóng, hồ lớn trong vắt, núi xanh um tùm, hoa cỏ ngát hương, thảo nguyên mênh mang, cảnh vật các nơi vô cùng phong phú.

Một dải cung điện khí thế hoành tráng tọa lạc tại các địa vực, cổ lão thần điện phát ra thương tang khí tức, nhưng không vì tuế nguyệt trôi qua mà tàn phá, ngược lại cung điện giống như bất hủ thiên cung.

Không sai, ở đó phát ra khí tức của Thái Thượng, dù y không có nhà, bận đuổi theo bản thể thủ mộ lão nhân nhưng dấu ấn bất diệt vẫn còn.

“Oa, bảo bối, trong đó có bảo bối.” Hai tiểu quỷ đáp xuống trước cổ điện, từ thể nội Đạm Đài Tuyền bò ra, đưa bàn chân trắng muốt định chạy vào.

Thần Nam không cho phép chúng làm loạn, dùng đại pháp lực nhốt hai tiểu bất điểm lại, cuốn cả nhục thân Đạm Đài Tuyền theo.

“Ầm.”

Một cỗ khí tức hùng hậu đột nhiên từ cổ điện bùng lên, mặt đất rung động, áp lực tràn khắp tiểu tinh, phảng phất có bậc chúa tể vô địch thức tỉnh.

Ai nấy kinh ngạc, lẽ nào Thái Thượng quay về?

Thủ mộ lão nhân hồ nghi, đoạn lắc đầu: “Không phải y, chắc cũng là hóa thân như ta.”

Dù vậy, tất cả đều hít sâu một hơi khí lạnh, cỗ uy thế này vô cùng đáng sợ, hơn hẳn thiên giai cao thủ tầm thường, khiến người ta rùng động.

Hai tiểu quỷ tựa hồ đã cảm giác được nguy hiểm, nhanh chóng chui vào nhục thân Đạm Đài Tuyền.

Một hình ảnh chiếc đầu từ trong cung điện nổi lên, càng lúc càng rõ trên nền trời.

Đó là đầu một nam tử, vẻ mặt như điêu khắc, mắt sáng rực, phát ra uy nghiêm khí tức, thanh âm vang vọng tầng không: “Nhân loại nhỏ nhoi, dám đến mạo phạm tôn nghiêm của ta, kẻ xông vào Thái Thượng cung - chết.”

Hai mắt y phát ra hào quang kinh hồn, cơ hồ hủy diệt thể gian vạn vật, không gian tan vỡ, hào quang lao thẳng đến chỗ bọn Thần Nam.

Hóa thân thủ mộ lão nhân kết thành pháp ấn cổ quái, đoạn ấn mạnh ra, một vùng hào quang sáng rực hình thành một tấm màn, khí thế hùng hậu lan tràn khiến không gian lay động, trù lên hai dải sáng kinh dị kia.

Không trung rung chuyển kịch liệt, hai mắt Thái Thượng bắn ra hai dải hào quang liên tục đánh tan trùng trùng màn sáng rồi tan biến. Y tạm thời đình chỉ công kích, cười lạnh: “Có chút bản lĩnh nhưng còn kém lắm.”

“Ta khinh, tên bồng chùy lại lên giọng, cùng là hóa thân, còn muốn ra vẻ ta đây là Thái Thượng hoàng.” Thủ mộ lão nhân trả đòn.

Cùng lúc, linh hồn dao động kịch liệt từ thủy tinh khô lâu phát ra, linh hồn Vũ Hình quả nhiên thức tỉnh. Nàng từng tu luyện Thái Thượng vong tình lục nên vì Thái Thượng xuất hiện mà tỉnh lại.

Thần Nam lo lắng nhưng điểm bất diệt linh quang trên trán thủy tinh khô lâu phát ra hào quang sáng rực, bao phủ cả cốt thể, bóng dáng tiểu thể giới xuất hiện.

Đời thời bất diệt linh quang phát ra năng lượng như sóng nước liên tục tụ vào xương đầu, chậm chậm vỗ về linh hồn xáo động.

“Thiên nhân, ha ha...lại một Thiên nhân nữa.” Trên không đột nhiên vang lên tiếng cười của Thái Thượng như tiếng sấm. Một cự nhân vàng rực hiện lên rõ ràng, không chỉ là một chiếc đầu, phát ra dao động kinh nhân.

Một bàn tay khổng lồ ập vào thủy tinh hài cốt, định chộp lấy, tròng mắt Thái Thượng phát ra tia nhìn tham lam như nhìn thấy thức ăn ngon lành nhất.

“Giết.” Thần Nam trực tiếp phá tan hư không, ma cốt phát ra một đòn lừng lẹ, một quyền bá tuyệt thiên địa dấy lên ma khí ngùn ngụt đập vào Thái Thượng.

Không Không hóa thành thiên kiếm chi thể, bổ mạnh vào địch thủ. Thủ mộ lão nhân cũng không chịu kém, kết thành những pháp ấn cổ quái, dấy lên dao động kinh hồn xé toang hư không, từng màn sáng trùm xuống.

“Àm, âm, âm.”

Năng lượng cuồng bá không ngừng lan tràn trên không, dao động năng lượng kịch liệt tỏa ra tinh không, tiểu hành tinh trở nên hôn ám, trận đánh giữa mấy đại cao thủ kinh thiên động địa, năng lượng xé tan dị không gian nuốt gọn thình không.

Hồi lâu sau mới yên tĩnh lại, chân trời dần sáng sủa.

“Các người định ngăn ta? Đó là thức ăn của ta, ngăn cũng vô dụng.” Giọng nói lạnh lẽo vang vang khắp tầng không.

“Người không phải là Thái Thượng - hoàn mỹ thể do Thiên nhân biến hóa thành sao?” Thần Nam nhú mày hỏi, hẳn phải hỏi bởi chuyện này liên quan đến Vũ Hinh.

“Thái Thượng do Thiên nhân biến hóa thành? Đúng là... buồn cười.” Âm ba cuộn cuộn: “Thái Thượng vong tình lục do ta truyền lại, những kẻ tu thành Thiên nhân chi cảnh đều cống hiến sinh mệnh cho ta. Từng có kẻ gần thành công nhưng đến cuối lại thất bại, hẳn là một kẻ đáng thương, sống trong mộng cảnh của ta mà cứ tưởng Thái Thượng vong tình lục do hắn sáng tạo và Thái Thượng do hắn biến hóa thành. Tất cả đều do ta ban cho, hắn chỉ là kẻ sống trong mộng cảnh của ta.”

Thiên nhân lại sống trong mộng cảnh do Thái Thượng bố trí. Tin tức kinh nhân này đủ chứng minh chỗ đáng sợ của Thái Thượng. Nói trắng ra Thiên nhân chỉ là thức ăn của y.

Chả trách y thấy Vũ Hinh lại tỏ ra kích động như vậy, năng từng tu luyện loại công pháp này.

Thủ mộ lão nhân cười lạnh: “Lão nhân ta đã biết Thái Thượng vong tình lục rắc rối là một cái bẫy, cũng như Hoán Ma kinh, là vực sâu không đáy nên chưa bao giờ thêm nhìn.” Rồi cười hắc hắc nói với Thần Nam: “Xem ra khô lâu mỹ nhân của người đang gặp nguy hiểm, bị tên biến thái này nhìn trúng, muốn bảo vệ chỉ còn cách diệt hóa thân của hắn, sau đó ta sẽ phong bế không gian này, Thái Thượng chân chính ắt không biết chuyện xảy ra. Hiện tại ta không còn bao nhiêu sức mạnh, phải trông vào các người.”

“Cha, con đến đây.” Hai tiểu quỷ đầu khổng chế nhục thân Đạm Đài Tuyền lao tới, giọng nói non nớt vang lên, lao thẳng vào Thái Thượng: “Bảo bối, giao bảo bối ra, cướp đây.”

Hủy diệt chi nhãn của Thương Thiên phát ra hào quang lạnh mình trực tiếp oanh kích Thái Thượng. Khí tức hủy diệt trùm khắp tiểu tinh.

Hai mắt Thái Thượng xạ ra hai đạo quang mang ngênh kích. Quái sự xảy ra, hóa thân của Thái Thượng không chống nổi Thương Thiên chi nhãn, bị đạo hào quang hủy diệt đánh văng đi, hư không vỡ vụn.

“Thương Thiên chi nhãn.” Thái Thượng hóa thân hô lên kinh hãi.

Thủ mộ lão nhân đại hỉ: “Vật này đối phó với y là hợp nhất, dù Thái Thượng là một Thiên nhưng đây chỉ là thiên chi hóa thân, mắt y sao chống nổi Thương Thiên chi nhãn chân chính. Tất cả lên diệt y.”

Hai tiểu quỷ tuy giọng nói nhu nhu nhược nhược nhưng hành động không hề run tay, nghe thủ mộ lão nhân nói bèn huy động hủy diệt chi nhãn của Thương Thiên càng mạnh hơn, từng đạo hào quang phá tan hư không, điên cuồng tấn công Thái Thượng.

“Các người chỉ dựa vào song nhãn sao? Lẽ nào ta không có cấm kỵ thần thông khác sao?” Thái Thượng cười lạnh.

“Hừ, người tưởng chúng ta chỉ có Thương Thiên chi nhãn sao?” Thần Nam cười lạnh.

“Grào... giết Thái Thượng.” Tử Kim thần long chỉ sợ thiên hạ không loạn hưng phấn kêu ầm lên.

“Giết.” Về mặt Không Không đầy sát khí.

“Giết.” Thủ mộ lão nhân trực tiếp xông tới.

“Giết.” Thần Nam sai khiến hài cốt Đại Ma thiên vương, ma diễm ngùn ngụt, ma vân kinh nhân che kín thiên không, dao động năng lượng quét khắp thập phương.

Trận đại chiến kịch liệt nổ ra.

Thần Nam, Không Không, Tử Kim thần long, hai tiểu bất điểm, hóa thân của thủ mộ lão nhân cũng đại chiến hóa thân Thái Thượng.

Trời đất sụp đổ, những dòng sông phía dưới bị hất ngược lên không, từng dãy núi miên miên vô tận như những con rồng đất bị đại pháp lực kéo lên không, hoành tảo Thái Thượng.

Đại chiến kịch liệt, công kích đáng sợ, riêng thủy tinh hài cốt tựa hồ gặp vấn đề gì đó, ngẩn ngơ ở ngoài xa, mặc cho Thần Nam hô hoán cũng không phản ứng.

Hai tay thủ mộ lão nhân múa lên, núi non sụp đổ, mấy lần suýt xé tan Thái Thượng.

Thần Nam với uy thế ma thôn thiên hạ, ép xuống Thái Thượng hóa thân, kéo một khối vãn thạch cực lớn trên tàn phá tinh không đập vào cung điện phải dưới khiến cả tiểu tinh rung lên.

Trận đại chiến sinh tử này khiến ai nấy dốc toàn lực, vô cùng kịch liệt.

Vãn thạch suýt nữa đập tan Thái Thượng hóa thân, biến cung điện thành một đồng hoang tàn.

“Cha, đập hỏng hết bảo bối của chúng con.” Hai tiểu quỷ đầu bất mãn kêu lên.

Giờ còn tính gì đến bảo bối, giết Thái Thượng hóa thân mới là quan trọng.

Nhưng như để đáp lời tiểu bất điểm, trong cung điện bùng lên trận trận bảo quang, mười mấy luồng dao động năng lượng hùng hồn tràn lan.

Thái Thượng hóa thân vẫy tay hút một bánh xe cuộn cuộn ma khí vào tay.

Thần Nam cũng không chậm hơn, dùng đại pháp lực nhanh chóng móc một “bảo vật” phát ra khí tức đáng sợ vào tay, nhưng lập tức hối hận, là một cây côn gãy nát, không ra kim loại hay gỗ, hấn nổi giận định quăng đi đoạt món khác nhưng thủ mộ lão nhân hô lên kinh hãi: “Hong Hoang Kỳ.”

“Cái gì là Hong Hoang Kỳ?” Thần Nam không hiểu: “Huyền Hoàng đại kỳ, ta từng nghe qua nhưng cây côn gãy nát này có gì lợi hại?”

Thủ mộ lão nhân kích động vô cùng: “Huyền Hoàng đại kỳ quả nhiên lợi hại, là hung khí bất phàm nhưng so với Hong Hoang Kỳ lại không đáng gì. Trong quá khứ xa xưa, mỗi lần Hong Hoang Kỳ vấy lên là tinh không lay động. Còn nhớ trận chiến Thái cổ không? Có vị cuồng nhân cầm Hong Hoang Kỳ múa tít, cả tinh không hóa thành tử vực, mọi tinh cầu gần như không còn sinh mệnh, trừ vài thiên giai cao thủ mở được động phủ trong tinh không, những địa vực khác đều tử tịch. Nguồn gốc tội ác này từ Hong Hoang Kỳ mà ra. Đương nhiên vì nguyên nhân khác mà lá hung kì bị vỡ tan, dù vậy nửa cán cờ cũng là hung khí thượng phẩm, là cấm kỵ thiên bảo vô giá, hôm nay Thái Thượng hóa thân chết chắc.”

456. Chương 457: Vũ Hình Và Thái Thượng Kết Thúc

Thủ mộ lão nhân tiết lộ một tin tức khác khiến Thần Nam kinh hãi, nhân vật từng đánh tan Hong Hoang Kỳ trong truyền thuyết chính là người sáng tạo ra pháp quyết Tuyên Cổ Thông Thông.

Tin tức này khiến hấn vô cùng xúc động, nên biết Thần Chiến không chỉ từng sử dụng Vạn Cổ Giai Không, mà lúc ở đệ tam giới đã xuất ra Tuyên Cổ Thông Thông, lẽ nào trong đó có bí ẩn gì.

Nhưng hiện tại không cho hấn cả nghĩ, Thái Thượng hóa thân tất phải diệt trước. Cung điện phải dưới đã bị thiên ngoại vãn thạch đập tan, mọi bảo vật bị phong ấn đều bay lên, mấy người đang nháo nhào tranh cướp.

Thái Thượng hóa thân triệu hoán bánh xe phát ra khí tức khủng khiếp vào tay, không nhìn đến bất cứ bảo vật nào, lạnh lùng nhìn tất cả.

“Ta iL¥#@%...” Thủ mộ lão nhân nhìn kỹ vật trong tay Thái Thượng hóa thân, không chịu được bật lên tiếng chửi: “Không còn thiên lý nữa, là... Ma Thế bàn. Ta đã hiểu, Thái Thượng này là một Thiên chân chính, còn mạnh hơn cả Thương Thiên và Hoàng Thiên. Không chế được cả vật đáng sợ thế này, đúng là không còn thiên lý. Nên nhớ đây là hung vật ngang ngửa với Luân Hồi mà Ma Chủ sửa lại. Ma Thế bàn, ma toái thế giới. Cầm kỹ chi vật trong truyền thuyết này chính là vật Thiên dùng để hủy diệt Lục đạo? Ta iL¥#@%...”

Thủ mộ lão nhân lớn tiếng chửi, than thở Thiên đạo bất công, thở dài bất lực: “Hi vọng nửa cán lá Hồng Hoang Kỳ này chống nổi.”

Làm sao đâu đây, đó là Ma Thế bàn, Thái Thượng hóa thân chỉ cần chập tay, khẽ chuyển động ma bàn, tất cả mọi người ở đây đều xong đời.

Thần Nam rợn tóc gáy, Thái Thượng này lẽ nào là một Thiên chân chính? Thái cổ chư cường bước lên Thông thiên chi lộ không phải để tìm y sao? Không giống, “Thiên” không thể là một sinh mệnh thể giản đơn thế này.

Lúc này con rồng du côn, Không Không đều tìm được bảo vật thích hợp, đặc biệt là hai tiểu bất điểm ôm một mớ trong lòng, không chịu bỏ xuống, chạy nhảy tung tăng, hoàn toàn không có cảm giác đại họa sắp lâm đầu.

Giờ cũng không còn gì đáng sợ nữa, đầu sao đã lâm vào cảnh này. Thần Nam cầm cây côn sút sở xông lên, hi vọng chống nổi ma bàn.

Thái Thượng hóa thân chập hai tay vào, ma bàn phát ra dao động vô cùng khủng khiếp, cả Tử Kim thần long, Không Không và hai tiểu bất điểm đều yên lặng, cảm giác được hung hiểm vô cùng.

Ma bàn vừa động, cuồng phong bạo vũ liên tục xuất ra, cuồng phong là những làn gió thổi tan được núi, bạo vũ là những cơn mưa màu vàng tà dị, giống hệt cơn mưa giáng xuống trong ngày diệt thế.

Hủy diệt khí tức lan khắp không trung, khiến ai nấy bị áp lực cơ hồ muốn tự hủy, tinh thần đều bị khí thế kinh hồn làm cho suy sụp.

“Soẹt.” Tiếng sấm vang động từ ma bàn phát ra, từng đạo vô hình hủy diệt khí tức tràn lan.

“Ầm, ầm, ầm.”

Hu không tan tành, từng phiến hỗn độn xuất hiện, tình cảnh như trong ngày diệt thế tái hiện.

Thần Nam che tất cả ở sau lưng, vùng mạnh cây côn gãy, bổ tới.

Quái sự xảy ra, nửa cây côn cũng bắn ra khí tức đáng sợ không kém, hấn vừa lay động đã phá tan hỗn độn, tầng tầng sóng hiện lên trên trời cao, thậm chí cuồng phong bạo vũ chung quanh đều dừng lại, phía trước cây côn loáng thoáng hiện lên một cổ lão thánh kỳ được quang chất hóa.

“Soạt, soạt, soạt.”

Hồng Hoang Kỳ mờ mờ đón gió trải ra, bảo vệ hoàn hảo cho bọn Thần Nam. Dù ma bàn cực kỳ đáng sợ nhưng cán cờ tàn phá vẫn chống nổi, giữ cho họ chu toàn. Bên ngoài tiểu tinh, vẫn thạch khổng lồ cùng mấy tiểu tinh tàn phá khác không được may mắn như thế, ma bàn chuyển động, toàn bộ nứt toác rồi vỡ vụn.

Tiếng nổ ầm ầm chói tai vang lên, năng lượng vô tận như sóng biển ngút trời điên cuồng tràn khắp cổ tinh không, đầu đầu cũng là năng lượng rồi tan thành ỗn độn.

Quá sức kinh hồn.

Dù địa vực này không lớn, cộng mọi tiểu hành tinh lại cũng không bằng một tinh cầu chân chính nhưng cũng đủ chứng minh chỗ đáng sợ của ma bàn.

Bất quá, thủ mộ lão nhân lại tỏ ra vui vẻ, cao hứng bật cười.

“Ha ha, đó không phải là Ma Thế bàn chân chính, ta đã nói rồi, mà bàn thật sao lại nằm trong tay Thái Thượng, vật của Thiên chân chính mà lọt vào tay Thái Thượng mới là loạn thế. Vật này là phỏng chế theo nhưng uy lực cũng cực mạnh, chúng ta phải cẩn thận.”

Đến giờ, tất cả đều hiểu, lần này đến khoảng nhà Thái Thượng đã thất bại, đều vì Ma Thế bàn phỏng chế xuất hiện mà phát sinh nghịch chuyển. Hiện tại tất cả chỉ cần an toàn rút lui đã là may mắn, nếu không có nửa cán Hồng Hoang Kỳ chắc chắn hậu quả còn kinh khủng hơn nữa.

Thái Thượng hóa thân cầm ma bàn, uy lực cực kỳ đáng sợ, cơ hồ lúc nào cũng đánh tan tất cả được, khiến họ tịch diệt. Múa lên là hư không tan vỡ, hỗn độn xoay chuyển, y như chúa tể đứng trên cao nhìn xuống chúng nhân.

Nhưng tất cả đều khó dự đoán.

Đúng lúc đó, thủy tinh khô lâu yên lặng này giờ chợt từ phía sau chậm chậm bay đến gần cả nhóm.

Từ lúc khai chiến nó vẫn bất động, tựa hồ nhớ lại gì đó nhưng không thu hoạch gì, giờ mới tỉnh lại, điểm bắt diệt linh thức trên trán phát ra hào quang như lớp áo hoa sen che phủ cốt thân, một thể giới mông lung hiển hiện.

Thủ mộ lão nhân cả kinh, đến giờ lão mới chú ý kỹ đến thủy tinh khô lâu, trầm giọng nói: “Lai lịch không tệ, không tệ.”

Quái sự xảy ra, điểm bắt diệt linh quang từ trong thể giới mông lung lòi ra một vật khiến tất cả chấn kinh.

Một lá cờ cổ lão lại bị tàn phá, bề mặt khắc dày đặc phù hiệu không rõ ràng, theo suy nghĩ hiện tại, ai cũng liên tưởng đến Hồng Hoang Kỳ bởi họ vừa nghe thủ mộ lão nhân nhắc đến.

Thật ra có phải không?

Vì sao thủy tinh khô lâu lại lấy ra một lá cờ kỳ?

Ai nấy quay nhìn thủ mộ lão nhân, lão nháy mắt, xác định không nhìn nhầm, thất thanh kêu lên: “Là thật. Sao có thể... sao lại đột nhiên xuất hiện.”

Đúng vậy, vừa đàm luận xong không ngờ lại xuất hiện thật sự.

Ma Thế bàn càng uy mãnh hơn, hủy diệt khí tức từ vùng hỗn độn sâu thẳm rung lên kịch liệt. Trừ nơi có nửa cán cờ của Thần Nam bảo vệ, những địa vực khác đều triệt để hủy diệt, ngay cả nơi này cũng sắp không giữ được.

Thần Nam cả kinh, càng lúc càng không nhận ra thủy tinh khô lâu, điểm bắt diệt linh quang quá thần kỳ. Thật sự rằng một đóa hoa là một thể giới, một ngọn cỏ là một thiên đường, điểm sáng chỉ bằng hạt gạo lại ẩn tàng một đại thể giới.

Nửa lá Hồng Hoang Kỳ cũng ở trong bắt diệt linh quang.

Hiện tại không phải lúc do dự, tình cảnh quá nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị ma bàn hủy diệt.

Thần Nam nhanh chóng lấp nửa lá Hồng Hoang Kỳ lên trên cán cờ tàn phá.

“Ầm.” Hủy diệt khí tức hùng hậu tràn khắp thiên vũ, vùng sâu hỗn độn sôi lên.

Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ phát mạnh.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếng vỡ tan liên tục vang lên, vùng hỗn độn mệnh mang vỡ tung, vùng bao quanh cả nhóm bị tan chảy, chung quanh họ lại trở nên trống trơn, Hồng Hoang Kỳ phá được tất cả, tuy là nửa lá cờ nhưng uy lực vẫn kinh hồn.

“Ầm, ầm, ầm.”

Đại kỳ lắc mạnh, đẩy lùi hủy diệt khí tức của ma bàn phát ra.

“Hảo, triệt để áp chế ma bàn phỏng chế, chúng ta diệt y.” Thủ mộ lão nhân hét lớn, tâm thái tất ca đã điều chỉnh lại, không cần chạy nữa mà phải diệt Thái Thượng hóa thân.

“Gào...” Thái Thượng hóa thân sau cùng không giữ nổi nét lạnh lùng nữa, tiếng gầm kinh động vang lên, vạn vạn lần không ngờ tàn phẩm y sưu tầm nhiều năm trước hiện tại tự lại trước mặt mình, tuy vẫn là tàn khuyết hung khí nhưng uy lực hơn hẳn.

“A...”

Thần Nam truyền ra dao động tinh thần cực mạnh, phát cuồng lao tới, vùng mạnh Hồng Hoang Kỳ, áp chế ma bàn.

Hai cỗ khí tức hủy diệt liên tục va nhau, xung quanh đó trở thành một cấm địa cuồng bạo không thể lại gần.

Sau cùng, hấn cũng đến gần, Hồng Hoang Kỳ đặt lên ma bàn, hai hung khí đáng sợ nhất hấp dẫn nhau, dính chặt lại.

Thái Thượng hóa thân không thể chuyển động ma bàn, Thần Nam cũng không thể lách Hồng Hoang Kỳ. Hóa thân của thủ mộ lão nhân cùng bọn Không Không đều gầm lên lao tới, hai tiểu bắt điểm Tác Tác và Huyền Huyền cũng không chịu kém cạnh, ngọng nghịu gầm theo.

Thủy tinh khô lâu cũng hành động, nhìn có vẻ nó di động chậm rãi nhưng mỗi bước đều xuất hiện tại xa tắp, lao đến Thái Thượng trước tiên.

Không đợi ai xuất thủ, điểm bắt diệt linh quang trên trán nó bắn ra hào quang mềm mại như sóng nước, từng lớp từng lớp vây chặt Thái Thượng. Y không cam lòng bỏ ma bàn nhưng hiện tại không cho y lựa chọn, đành một tay không chế Ma Thế bàn, một tay đánh vào thủy tinh khô lâu. Nhưng áp lực hùng hồn phát ra khác nào bùn đất đổ vào biển khơi, chỉ phát được lớp áo bên ngoài, chưa chạm vào dải sáng như sóng nước đã tiêu tan vô thanh vô tức.

Bọn Không Không định xông tới nhưng thủ mộ lão nhân thần tình ngưng trọng giơ tay ngăn lại, lắng lắng quan sát biểu hiện của thủy tinh khô lâu.

Vô thanh vô tức, điểm bắt diệt linh quang chậm chậm phát ra ánh sáng như sóng nước, triệt để vây khốn Thái Thượng hóa thân, khiến y sa vào tiểu thế giới mộng lung, đồng thời cách ly ma bàn ở lại bên ngoài.

Tĩnh cảnh vô cùng quái dị, vô cùng yên tĩnh, không giống trận đối kháng kịch liệt lúc trước, ai nấy đều cảm giác ngạt thở bởi thủy tinh khô lâu!

Thần Nam ở cạnh đó không chế Hồng Hoang Kỳ trấn áp ma bàn, nhìn rõ ràng tất cả. càng ngày hấn càng không hiểu nổi khô lâu thần bí này.

Thái Thượng kịch liệt giãy giụa, bắt diệt linh quang của thủy tinh khô lâu cấm cố y, thế giới mờ mờ xuất hiện khiến hóa thân của y ở trong thế giới khác.

“Đáng sợ, đáng sợ thật.” Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm.

Trong thế giới mộng lung, Thái Thượng giãy giụa, tựa hồ gầm lên điên cuồng nhưng bị cách đoạn tất cả, cả nhóm chỉ loáng thoáng thấy được thân ảnh y, căn bản không biết y gào hét gì, thần thức dao động không tiến vào được.

Tử Kim thần long hít sâu một hơi khí lạnh, Không Không ngậm kinh hãi, ngay cả hai tiểu bắt điểm cũng từ nhục thân Đạm Đài Tuyên bò ra, hai tiểu quỷ mũm mĩm, dị thường khả ái, bước đến gần, nháy mắt rồi kinh hai hô lên: “Đáng sợ thật, đáng sợ thật.”

Thủ mộ lão nhân thần tình ngưng trọng không nói câu nào.

Thời gian vô thanh vô tức trôi qua, Thái Thượng không giãy giụa nữa, từng đạo sóng năng lượng từ mình hóa thân của y tràn ra, từ trong tiểu thế giới mộng lung hướng vào thủy tinh hải cốt ở giữa.

Hào quang như sóng nước liên tục tự lại, hồi lâu sau Thái Thượng hóa thân tựa hồ khô kiệt, tình trạng này mới chấm dứt.

“Bình.” Thái Thượng hóa thân từ trong tiểu thể giới bay ra, bất quá lúc đó y không còn linh thức dao động, thân thể cũng không còn sinh mệnh chi năng, đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Cả nhóm kinh hãi nhìn thủy tinh khô lâu, thể giới mông lung mờ dần, sinh mệnh quang ba từ thể nội Thái Thượng hóa thân liên tục quay quanh thủy tinh hài cốt, sau cùng từ từ thấm vào hài cốt. Ai nấy nhận ra trên hài cốt tựa hồ có huyết ti xuất hiện, sắp sẵn sinh huyết nhục.

Xương trắng được đắp thịt.

Lẽ nào là một kiểu phục sinh mới?

Thần Nam chăm chú quan sát linh hồn Vũ Hinh trong thủy tinh đầu cốt, tựa hồ không có dao động, chỉ có thủy tinh hài cốt nẩy ra dấu hiệu sinh huyết nhục.

Đó là kết quả thế nào? Thái thượng vẫn muốn nuốt người tu luyện Thái Thượng vong tình lục nhưng kết quả sau cùng hóa thân của y lại bị người ta nuốt ngược.

Thủy tinh khô lâu quá đáng sợ.

Tuy bị thanh toàn chỉ là Thái Thượng hóa thân nhưng ai nấy đều tận mắt thấy hóa thân này đáng sợ thế nào, không ngờ y lại vô thanh vô tức bị thủy tinh khô lâu diệt gọn.

Thủy tinh khô lâu vẫn bất động từ lúc bắt đầu đại chiến, nhưng khi xuất thủ lại uy thế kinh nhân, khiến ai nấy không dám tin.

“Ầm, ầm, ầm.”

Đột nhiên ma bàn rung lên mãnh liệt, thoát khỏi Hồng Hoang Kỳ, bay lên cao rồi lao vào vùng sâu hỗn độn.

“Chuyện gì nhỉ?” Thần Nam cả kinh.

“Tựa hồ là Thái Thượng chân chính triệu hoán nó.” Thủ mộ lão nhân đáp.

“Thái Thượng triệu hoán Ma Thế bàn? Lẽ nào y gặp kinh địch, chính thân của người không phải lợi hại lắm sao?” Thần Nam nhìn thủ mộ lão nhân với vẻ kinh hãi.

“Khụ...” Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ ngượng ngập hiềm thấy: “Đương nhiên không phải ta nhưng y đã gặp kinh địch.”

Thần Nam càng kinh hãi, thế gian còn có ai khiến Thái Thượng úy kị? Theo tu vi của hóa thân mà đoán, chân chính Thái Thượng chắc chắn vô cùng đáng sợ, thuộc nhóm hồng hoang vô địch cự bá “Hỏi thiên hạ anh hùng ai dám tranh phong.”

“Là ai khiến y cố kỵ như vậy, cần ma bàn để xuất thủ?”

“Khụ...” Thủ mộ lão nhân lại ho, lúng túng nói: “Không phải Thần gia các người có một người sao?”

“Thần tổ?”

“Chắc là lão.”

“Cái gì mà chắc là. Ta hiểu rồi...” Thần Nam đại ngộ, hung hãn nhìn thủ mộ lão nhân: “‘Lão yêu nghiệt’ người đưa Thái Thượng chân chính đến gần Nguyệt lượng của Thần gia, nhất định thế. Đúng là lão yêu nghiệt!”

457. Chương 458: Thần Tổ Chiến Thái Thượng

Chạm vào ai không chạm lại định đi khoáng nhà Thái Thượng, lão kiếm nhằm chỗ lại khoắc lác là cố ý.

Bản thể lão dẫn Thái Thượng chính thân vào vùng hỗn độn mệnh mang tiến đến gần Nguyệt lượng của Thần gia, đó tuyệt đối đã được dự mưu, lão yêu nghiệt này thật ra muốn làm gì? Lẽ nào muốn lương đại vô thượng cao thủ giao chiến, nhất định như vậy.

Thần Nam giận dữ, lão yêu nghiệt phạm sai lầm quá lớn, để thượng và Thần tổ đối quyết cũng được nhưng để mấy hài tử của hắn bị cuốn vào vũng xoáy thì đáng ghét cực độ.

“Phật, Phật” nửa lá Hồng Hoang Kỳ rung lên, hư không liên tan tành, thủ mộ lão nhân lão đảo lui lại, hét lên: “Tiểu tử khôn, ngươi điên hả?”

“Lão yêu nghiệt ngươi làm gì cũng tính toán, lại nhắm vào ta, đáng ghét thật.”

“A, ha ha, chuyện này hả. Đó là khảo nghiệm và mài giũa cho ngươi, ngọc bất trác bất thành khí.”

“Vứt cái ngọc bất trác bất thành khí của ngươi đi.” Thần Nam lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ, hư không phiến phiến phá toái, thủ mộ lão nhân suýt nữa bị cuốn vào vũng xoáy hắc ám kinh hồn rồi hóa thành hỗn độn.

“Ta @#%... tiểu tử mau dừng tay.” Thủ mộ lão nhân giật nảy người: “Đây là lời gửi gắm của phụ thân ngươi bảo ta chiếu cố cho ngươi. Ma Chủ cũng nhờ ta mãi giữa ngươi.”

“Lão đừng giở trò.”

“Cái gì là giở trò. Lão nhân gia ta thần thông đầy mình, công tham tạo hóa, lẽ ra phải đi lên Thông thiên chi lộ, sao lại không đi? Vì có sứ mệnh trọng đại.” Thủ mộ lão nhân ra vẻ nghiêm túc.

“Đừng nói là vì dạy dỗ ta, lão nói thế ta rợn gai ốc lên.”

“Ngươi đừng có báng bổ, tuy là thuận tiện dạy dỗ ngươi nhưng chỉ là thuận tay mà thôi. Lão nhân gia ta là ai? Là vạn cổ bất diệt, tuyên cổ trường tồn, thiên hạ vô địch, thiên cổ đệ nhất nhân. Ta có sứ mệnh trọng đại.”

Thần Nam không thèm để ý đến, lão đầu tử này không ra gì, trời mới biết lão nói câu nào là thật, hắn lại không tiện xuất thủ với lão, đành phải ngó lơ.

Nhưng làm sao xử lý tình hình hiện tại. Không Không, Tử Kim thần long, cả hai tiểu bất điểm đều lấy được bảo vật, thu hoạch rất khá. Nhưng đó là của Thái Thượng, đã đến khoảng nhà lại diệt một hóa thân, sau này chắc sẽ phiền hà lớn.

Dù gì cũng thực hiện rồi, không cần cố kỵ nữa, Thần Nam chuẩn bị dẫn tất cả rút lui, thủ mộ lão nhân lại ngăn cản: “Còn một thứ chưa lấy đi.”

“Còn gì nữa nhỉ?” Huyền Huyền và Tác Tác mồm mồm tung tăng chạy tới. hai tiểu quỷ đã hoàn toàn biến thành hai tiểu tham tài.

“Đương nhiên là tiểu tinh này, làm phải cho sạch sẽ, lấy cho bằng hết.”

Ngất mắt!

Thần Nam không còn gì để nói về thủ mộ lão nhân, lão đầu tử này quả nhiên có bản sự, hoàng trùng bò qua làm sao cỏ còn mọc được.

Đây là tinh cầu không người ở, nhưng sinh cơ tràn trề, đâu đâu cũng có cây cối xanh tươi, thủ mộ lão nhân hoài nghi ở đây ẩn chứa sức mạnh thần bí.

Sau cùng cả nhóm quyết định theo phương châm khoáng sạch, triệt để lấy bằng hết của Thái Thượng.

Thần Nam, thủ mộ lão nhân, Không Không và hai tiểu bất điểm khổng chế nhục thân Đạm Đài Tuyền cùng thủy tinh khô lâu, đồng thời xuất thủ luyện hóa tiểu tinh. Hành động thật điên cuồng, nếu Thái Thượng quay về phát hiện sào huyệt cũng bị lấy đi, chắc chắn sẽ phát cuồng.

Tiểu tinh xanh um bị các thiên giai cao thủ toàn lực thi triển luyện hóa, co lại nhanh chóng, sau cùng hóa thành một quang cầu màu lục to như viên minh châu.

Thần Nam nghịch viên châu trong tay, cảm giác hơi không chân thật, hôm nay quá điên cuồng, sào huyệt Thái Thượng cũng bị thanh toán. Hiện lại rút thôi.

Bất quá, không đợi hắn lên tiếng, Huyền Huyền và Tác Tác đã đi trước. Hai tiểu bất điểm sợ hắn nhốt lại nên vung chân chạy cuống cuồng, quả là hai tiểu tặc trơn tuột.

“Chạy đâu.” Thần Nam dùng đại pháp lực, đưa Hồng Hoang Kỳ cuốn chúng và nhục thân Đạm Đài Tuyền lại, “đáng tiếc ta không thể tự do mở cổ thiên lộ, chỉ xé được một khe nhỏ, bằng không nhốt luôn các người vào đó.”

“Cái gì, cổ thiên lộ?” Thủ mộ lão nhân cả kinh: “Ta hiểu rồi, hài cốt Đại Ma thiên vương nhất định phát hiện ở đó? Bằng không hài cốt cơ này sao lại bị moi lên? Nhất định là thế. Ha ha, tiểu tử ngươi không mở được đại môn cổ thiên lộ, chúng ta hợp lực, nhốt hai tiểu quỷ này vào đó, mặc chúng chạy đi đâu thì đi. Ai da, đau chết ta thôi.”

Hai tiểu bắt điểm động tác cực nhanh leo lên mình thủ mộ lão nhân, một dụng lực vật râu, một kéo tai nhưng lại làm ra vẻ ủy ủy khuất khuất, đôi mắt sáng trừng trừng nhìn lão.

“Không còn thiên lý, các người đánh ta lại làm ra vẻ muốn khóc.”

“Đúng, hợp lực mở đại môn cổ thiên lộ!” Thần Nam vô cùng hoan hỉ, tất phải nhốt hai tiểu bắt điểm vào đó, chúng quá tình nghịch, để ở ngoài tất sẽ gây họa.

Hắn, thủ mộ lão nhân, Tử Kim thần long, Không Không, thủy tinh khô lâu lại liên hiệp xuất thủ, một con đường bạch cốt vô tận xuất hiện trước mắt họ, thông đến một nơi u ám.

“Cổ thiên lộ quả là thần bí.” Thủ mộ lão nhân than, lão cũng không hiểu gì ẩn bí trong đó.

Mặc hai tiểu bắt điểm kêu gào vẫn bị quăng vào trong cốt đạo, Tử Kim thần long, Không Không, thủy tinh khô lâu bước ra, thoáng chốc, con đường bạch cốt tan biến.

“Đợi đã.” Thần Nam gào lên với thủ mộ lão nhân: “Đưa bản thể của ta ra rồi đóng lại cũng không muốn.”

“Lần sau đi, lão nhân gia đi trước.”

“Lão yêu nghiệt!” Thần Nam lắc Hồng Hoang Kỳ định bảo lấy lão nhưng phát hiện đó chỉ là hư ảnh, lão đã đi từ lâu.

Thần Nam hậm hực nghiêng rằng, lão yêu nghiệt tuyệt đối cố ý không muốn thả bản thể hắn ra. Bất quá cũng không sao, hiện tại trong đó có mấy vị thiên giai cao thủ, đặc biệt có thủy tinh khô lâu cao thâm khó dò, chắc sẽ thuận lợi mở được.

Hắn cảm Hồng Hoang Kỳ phát tan hỗn độn bay vào vùng mệnh mang. Hắn muốn đi xem trường khoáng thế đại chiến gần Nguyệt lượng, đó là trận đối quyết giữa Thái Thượng và Thần tổ.

Hắn không hy vọng Nguyệt lượng bị tổn hại, bởi nãi nãi và thân nhân của hắn ở đó, đương nhiên không cần lo Thần lão đại gặp nguy hiểm, càng nghĩ càng thấy Thần lão đại đáng sợ, tựa hồ nuôi dưỡng một đại âm mưu.

Phi hành qua một tàn phá cổ tinh không, xuyên qua trùng trùng hỗn độn, chính tại trước mặt xuất hiện mấy nhân ảnh, là những thiên giai cao thủ từng liên thủ vây công hắn lúc Huyền Huyền và Tác Tác xuất sinh.

Nhưng mười mấy người này đã chạy hết, hiện tại có sáu người tập hợp lại, thấy hắn xuất hiện một mình liền lão tới, định tuyệt hận.

Hắn cười vang, Hồng Hoang Kỳ trong tay đang muốn thử uy lực.

“Soạt, soạt”, nhân ảnh nhấp nhóang bao vây hắn vào giữa.

“Hắc, một mình ngươi sao chống nổi chúng ta.”

“Hôm nay kết liễu tất cả.”

Thần Nam không muốn nói nhiều, Hồng Hoang Kỳ phát mạnh, “phật phật”, tàn phá cổ kỳ đón gió trải ra, chú văn rợp trời xuất hiện, nơi nào văn tự cổ lão xuất hiện là hư không tan tành.

Sức mạnh khủng khiếp.

Người đầu tiên lao tới, Hồng Hoang Kỳ trải ra, thiên giai cao thủ này bị cuốn vào, tan nát trong khoảnh khắc, linh thức cũng không thoát được, bị nghiền nát dung nhập vào tàn phá cổ kỳ.

Kinh hoàng xen lẫn đáng sợ.

Những cao thủ này đều thành tinh, thoáng chốc chạy hết, lá cờ kinh dị này làm sao chống nổi.

“Soạt, soạt, soạt.”

Đại kỳ trải ra, Thần Nam lao tới, những kẻ cản đường đều hóa thành tro bụi ngay.

Lá hung kỳ nào vô cùng rung rợn, so với nhân hình binh khí được Thần tổ dùng “Thiên” luyện chế và Ma Thể bàn của Thái Thượng ngang cơ nhau.

Hắn không định truy sát bọn họ, việc quan trọng nhất hiện giờ là đến gần Nguyệt lượng. Tốc độ đề thăng đến cực hạn, vùng hỗn độn trôi dần về phía sau.

Hắn quăng tiểu hành tinh bị luyện hóa thành minh châu vào cổ thiên lộ, hắn tin rằng sức mạnh nghiêng nát của không gian cũng không hủy diệt được cầu thể này. Nhưng quái sự xảy ra, lúc viên minh châu xuyên qua khe hở không gian, trên cầu thể xuất hiện vết rạn, vào trong cổ thiên lộ rồi, có mấy hồn ảnh bay ra, là những chiến hồn cực mạnh bị mất linh thức. Thần Nam không biết, cũng không đoán được việc này.

Trong cổ thiên lộ, thủy tinh hải cốt tụ tập hết mấy chiến hồn đột nhiên xuất hiện, cùng tiến vào hắc ám đại hợp cốc.

Thần Nam liên tục phá tan hỗn độn, sau cùng cũng ra khỏi, xuất hiện trên tầng không đại lục hắc ám, nhìn xuống mặt đất, cảm nhận được khí tức hủy diệt, hai vô thượng cao thủ đang đại chiến.

Đương nhiên một là Thái Thượng, người kia có thật là Thần gia lão tổ?

Khí tức hủy diệt không xuất hiện gần Nguyệt lượng mà ở nơi sâu thẳm xa xôi của đại lục hắc ám, tại vùng tử vong không người.

Còn may là thế, bằng không cả ba Nguyệt lượng khó giữ được.

Dao động năng lượng kịch liệt tràn ra.

Thần Nam thoáng chốc xuất hiện tại đại lục hắc ám, nhìn ma ảnh cao lớn ngoài xa đang đấu với Thái Thượng.

Ma ảnh mang lại cảm giác quái dị, có khí tức Thần tổ, cả khí tức của Thần lão đại. Cây nhân hình binh khí và Ma Thể bàn đang đánh vào nhau, dừng lại trên không. Thần tổ và Thái Thượng đánh đến hôn thiên ám địa, thảm liệt vô cùng!

Còn may là hai đại hung khí đánh vào nhau, nếu để hai đại cao thủ cầm vào tay, cả đại lục hắc ám chắc không an lành.

Thần tổ thật sự phục sinh? Thần Nam hơi hồ nghi, tuy linh hồn dao động của Thần tổ vẫn mạnh nhưng vì sao hắn cảm giác được khí tức của Thần lão đại? Lẽ nào họ hợp lại?

Bất kể nói thế nào, Thần Nam tin rằng Thần lão đại có âm mưu, dù lão muốn lấy hồn lực của Thần tổ nhưng e rằng cuối cùng sẽ công cốc. Hắn có cảm giác Thần tổ phục sinh không ai cản được, tất nhiên phải quay lại cõi đời.

Thái thượng, Thần tổ đều tỉnh lại trong lúc đại phá diệt này, xảo hợp sao? Hắn cảm giác đây mới là bắt đầu của trường phong vân tề hội. Thái cổ chư thần tiến lên Thông thiên chi lộ bất quá là khúc dạo đầu, đại sự kiện chân chính mới hé lộ một góc.

Đại phá diệt không chỉ xảy ra một lần, những lần này có lẽ sẽ thành lần cuối, những chiến hồn mạnh nhất chưa tụ lại, trong thời đại này có lẽ sẽ triệt để cải biến tất cả.

“Ầm.” Thái thượng chân thân, công tham tạo hóa, pháp lực thông thiên, từ trong vùng hỗn độn triệu hoán một tàn phá tiểu tinh đập vào Thần tổ.

Đó quả là đại thần thông kinh người, triệu hoán thiên ngoại văn thạch đã là đáng kể, y lại gọi được cả cổ tinh không tàn phá tới.

Thần tổ xác thật chưa hoàn toàn trở lại, bằng không không thể cùng Thần lão đại hợp thể đại chiến Thái Thượng, hiện tại rõ ràng không chống nổi. Mười mấy tiểu tinh phát sáng chói lòa lao tới như trời đất sụp đổ, cả đại lục hắc ám rung lên.

Khí tức kinh hồn điên cuồng tràn ra tứ phương, Thần tổ rít lên đập tan từng tiểu tinh, đồng thời đối kháng sức mạnh hủy diệt của Thái Thượng, sau cùng không chống nổi.

Lúc đó, trên hai Nguyệt lượng kia đột nhiên bạo phát thần quang chói lòa, một nơi bay ra chín đạo thiên kiếm, liên tục chém vào tiểu tinh phá không bay tới.

Nguyệt lượng thứ ba thần bí nhất cũng thể hiện sức mạnh của họ trước thế nhân. Một nữ tử bay khỏi đó, phát tay áo dài đẩy lên hào quang ngút trời khiến tốc độ các tiểu tinh chậm lại.

Hai mắt Thái thượng xạ ra lãnh mang, trầm giọng: “Truyền nhân và nữ nhân của Độc Cô Bại Thiên.”

458. Chương 459: Mở Bức Màn Bí Mật

Thần Nam biết Nguyệt lượng thứ hai có cứu đại truyền nhân của Độc Cô Bại Thiên cư trú.

Lúc trải qua đại sự kiện Lục đạo phá diệt, những cao thủ bị khốn tại đệ tam giới được tự do, không khó cũng đoán ra được có người trong cứu đại truyền nhân quay về Nguyệt lượng thứ hai.

Thần bí nhất là Nguyệt lượng thứ ba, họ rất kín tiếng, đây là lần đầu tiên lộ diện. Lai lịch của họ thế nào, trước giờ ngoại nhân đều không biết, trở thành tò mò lớn nhất trong lòng người đời.

Hôm nay Thái Thượng nói ra thân phận của nữ tử lại là thê tử của Độc Cô Bại Thiên, ai cũng bất ngờ.

Nữ tử mặc tay áo bay theo gió bạch y phát động, phong thái yêu kiều, dung mạo như thiên tiên, phát tay cũng khiến tàn phá tiểu tinh từ thiên ngoại lao tới cải biến phương hướng, thậm chí trực tiếp quay ngược lại thiên ngoại, quả là siêu tuyệt đại thần thông.

Trên không, chín thanh thiên kiếm tung hoành, liên tục ngăn cản tiểu tinh bay tới. Cửu kiếm hợp lại, chém những ngôi sao bay tới thanh từng cơn mưa sao băng, bay vào thiên ngoại.

“Hắc hắc...đúng là náo nhiệt. Các ngươi muốn quần chiến?” Thái Thượng cười lạnh, thân thể cao lớn đứng sừng giữa thiên địa, không hề e ngại đám đông cao thủ.

Từ Nguyệt lượng thứ hai có ba lão nhân bay ra, cùng khống chế chín thanh thiên kiếm, họ bay về phía nữ tử, đứng trên không tham bái: “Bái kiến sư nương!”

Ba người tuy còn rất trẻ nhưng mục quang đều thâm thúy vô cùng, thoát nhìn là biết thuộc nhóm lão bất tử sống qua vô tận tuế nguyệt.

“Miễn lễ!” Nữ tử nói rất đơn giản, “cùng đánh Thái Thượng.”

“Vâng.”

“Ngươi là Nguyệt Thần?” Thái Thượng cười lạnh.

“Không sai.”

“Hắc, di sương của Độc Cô Bại Thiên. Ngươi tưởng đối phó nổi ta sao? Nếu Độc Cô Bại Thiên còn tại thế may ra tranh phong với ta được, những bằng các ngươi, hừ.” Thái Thượng cười lạnh.

Nguyệt Thần thanh lệ vô song, tuyệt mỹ dung nhan như mộng như ảo, nhẹ nhàng từ trời cao đáp xuống, như nguyệt trung tiên tử giáng lâm phạm trần.

Thần Nam cùng các thần tiên từng thấy hồn ảnh của nàng ở Tiểu Lục đạo, từng nghe nàng thổi một khúc địch ưu thương, thật sự khiến người ta thương tâm, nên ấn tượng của hắn rất sâu, giờ gặp mặt càng thấy phong tư tuyệt thế.

“Độc Cô Bại Thiên, chàng không chết.” Nguyệt Thần bình tĩnh nói.

Tin tức kinh nhân khiến Thái Thượng ngẩn ra, cơ hồ không dám tin vào tai mình.

Trường đại chiến này đã kinh động đến các cường giả trên đại lục hắc ám, ngoài xa có không ít thiên giai cao thủ quan chiến, ai nấy xông xáo, đệ nhất cấm kị ma thần xưa kia vẫn chưa chết.

Đó là tin tức nghịch thiên. Nên biết chính miệng Ma Chủ xác nhận rằng Độc Cô Bại Thiên đã chết.

“Độc Cô Bại Thiên ở đâu?” Thái Thượng hét lên, hai mắt bắn ra hai đạo kim quang, thoáng chốc chiếu sáng cả đại lục hắc ám. Y quét qua mỗi góc, nơi nào kim quang đi qua, mọi thiên giai cao thủ đều lạnh người.

“Người tựa hồ rất khấn trương.” Nguyệt Thần thanh lãnh như nguyệt, toàn thân chìm trong làn khói mờ như mộng ảo, vô cùng hư vô phiêu diêu nhưng linh khí bức nhân.

“Buồn cười, Thái Thượng ta là ai, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ. Dù là Độc Cô Bại Thiên sống lại thì sao, ta cũng không sợ hấn.” Tuy nói thế nhưng hàng động vừa rồi cho thấy y cực kỳ úy kỵ Độc Cô Bại Thiên trở lại.

Người có tên cây có bóng. Uy danh của Thái cổ cấm kị đại thần có ai dám coi thường, cao thủ vô địch năm xưa dù không thể toàn thịnh quay lại thì cũng không ai dám khinh thị. Thái thượng có tự phụ nữa cũng phải e dè.

Lúc đó mọi tàn phá tiêu tinh từ thiên ngoại bay tới đều bị Thần tổ đánh tan, ma tức càng lúc càng dày, găm lên trầm trầm, tựa hồ đang biến hóa. Một cỗ ma khí ngút trời bùng lên, lão tiến ra khỏi thân thể Thần lão đại khiến Thần lão đại suýt nữa tịch diệt, liên tục lăn lộn trên không, thiếu chút nữa vị hất ra ngoài thiên ngoại hỗn độn.

Thần tổ phát ra tiếng gầm chấn thiên, đôi tròng mắt băng lãnh của ma hồn tựa hồ biến thành vô cùng thâm thúy, nhưng vẫn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thái Thượng. Lão chưa hoàn toàn phục nguyên nhưng cường thịnh hơn hẳn vừa nãy, ma hồn không chứa tồn tại ngoại lai như Thần lão đại nữa.

“Ha ha... xem ra lão quái vật người sắp tỉnh.” Lúc đó những người dám lên tiếng toàn là cường giả, có Thái Thượng và Thần tổ, người đó đang nói đến Thần tổ. Y chính thị tuyệt thế lão yêu nghiệt thủ mộ lão nhân.

“Lão tặc người.” Thái Thượng đại nộ. Tất cả đều bắt nguồn từ đối phương, Thái Thượng vung cự chưởng bổ tới nhưng đạo thân ảnh tan rã, lời thủ mộ lão nhân vẫn vang lên rõ ràng: “Ha ha... lão nhân gia ta vạn cổ trường tồn, thế gian vô địch, không muốn động thủ với người, chỉ để lại hình ảnh truyền thanh. Lão đầu tử vào hỗn độn uống rượu, người cứ từ từ đánh tiếp. Đúng rồi, quên không báo cho người biết, rượu này lấy từ sào huyết của người.”

“Gào...” Thái Thượng đại nộ, gầm vang.

Đồng thời Thần tổ cũng gầm lên, ma ảnh khiến người khác chịu áp lực cực nặng, cả thiên giai cao thủ cũng không ngoại lệ. Tổ ma từ vạn cổ tịch diệt quay lại này như một tấm cự bi đứng sừng sững giữa thiên địa, chấn nhiếp tâm phách.

“Gào...”

Thái thượng và Thần tổ đồng thời gầm lên, lại lao vào nhau.

Bất quá, hiện tại y không thể toàn tâm toàn ý đối địch mà phải để ý hoàn cảnh chung quanh, y không sợ Nguyệt Thần và ba truyền nhân của Độc Cô Bại Thiên nhưng vẫn phải đề phòng vạn nhất cấm kị đại thần xuất hiện. Mà Độc Cô Bại Thiên không xuất hiện, tung ra một đòn sát thủ cũng đủ rồi.

Nguyệt Thần và ba đệ tử nhanh chóng lao tới nhưng họ không cận thân đại chiến mà từ xa bỏ ra từng dải cầu vòng đánh vào Thái Thượng.

“Tình tang tình tang.” Ma cầm chi âm vang lên, Tà Tôn bay lên gia nhập chiến trận cùng đối phó Thái Thượng.

“Gào...” Long khiêu chấn thiên, Cửu Đầu Thiên Long bay lên từ xa oanh kích Thái Thượng.

Họ cùng đánh Thái Thượng, quả thật vượt ngoài dự liệu của Thần Nam. Không biết từ khi nào thủ mộ lão nhân ảo hóa cạnh hắn: “Chuyện đó là đương nhiên, Thái Thượng được ‘đóng mác’ là một nửa thiên địa, phạm cường giả có đại thần thông đều muốn đấu mấy chiêu.”

“Gào...” Thái Thượng ngẩng lên hú vang. Bát phương phong vân lay động, trên đại lục hắc ám mờ mịt ô vân, tất cả bị y chấn tan.

Thần tổ, Nguyệt Thần, ba truyền nhân của Độc Cô Bại Thiên, Tà Tôn, Cửu Đầu Thiên Long cùng lên cũng không áp chế được y, mà không ai biết y đã dốc toàn lực chưa.

Thủ mộ lão nhân lắc đầu hồi lâu: “Đã quá nóng ruột rồi, ta tưởng Thần gia lão ma khôi phục được bảy tám phần, không ngờ vẫn chưa triệt để. Lão mà không tỉnh lại thật sự ắt không áp chế Thái Thượng được. Hồng rồi, ta tưởng được xem Ma thôn Thái Thượng, hiện tại chắc là Thái Thượng diệt ma. Còn có vài cao thủ đứng ngoài mà, sao mấy tên Vương bát dẫn này không ai xuất thủ.”

“Àm.”

Cùng lúc trên Nguyệt lượng thứ ba đột nhiên bùng lên một cỗ ma tức hùng hồn, ma vân ào ạt tràn ra, hai nhân ảnh lao tới.

Thần Nam quay sang nhìn liễn cả kinh, không ngờ là Ma Sư, đệ đệ của Ma Chủ và người còn lại là - Đại Ma, người mất tích đã lâu, lại tránh được đại phá diệt. Y ở cùng Ma Sư, nhưng sao họ lại ở trên Nguyệt lượng.

“Sao họ lại...” Hắn nghi hoặc.

Thủ mộ lão nhân nói: “Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đồng khí liên chi, Ma Sư là đệ đệ Ma Chủ, lúc xảy ra đại phá diệt, Ma Sư để tương trợ Nguyệt Thần bảo vệ Nguyệt lượng, chuyện đó cũng bình thường.”

Ma Sư công tham tạo hóa, thoáng chốc đã nhận ra khí tức của Thần Nam, dẫm Đại Ma lao tới, thủ mộ lão nhân trơn như trạch, để lại tàn ảnh rồi lặn mất tăm.

Thần Nam đang định chào hỏi hai người.

Ma Sư nhìn hắn với vẻ bất thiện, lên tiếng trước: “Tiểu tử ngươi chán sống rồi chăng?” Y không phải đang nói đùa mà thật sự lộ ra sát ý.

“Sao vậy?” Thần Nam không hiểu mình đắc tội chỗ nào.

“Ngươi tìm đâu ra bộ ma cốt này, lại dám khinh nhờn như vậy, hừ.”

Nguyên lai vì bộ ma cốt, Thần Nam hơi động nộ nhưng nghe ra hình như ma cốt có quan hệ với y, bèn hỏi: “Ma cốt có gì đặc biệt?”

“Đương nhiên, không ai được phép khinh nhờn nó.” Ma Sư tựa hồ rất khí phẫn: “Đó là ma cốt huynh trưởng ta để lại.”

“A, Ma Chủ.” Thần Nam hô lên kinh hãi, tất cả vượt ngoài dự liệu.

“Đó là một thần thoại thời đại, huynh trưởng của ta đi chiến Thiên bại vong, để lại ma cốt này, linh thức quay về nhưng ma cốt vĩnh viễn lưu lại chiến trường đó. Lúc đó huynh ấy là Đại Ma thiên vương.”

Thần Nam vô cùng chấn động, cỗ thiên lộ thật ra là nơi nào? Kiếp trước Ma Chủ chiến Thiên ở đó. Quá kinh hãi.

“Tiểu tử ngươi đã đến thần bí chiến trường đó?” Ma Sư nhìn hắn chằm chằm, “không phải ngươi lại lôi kéo vài vật không nên xuất hiện chứ?”

“À...” Thần Nam tắc tị, thứ không nên xuất hiện, thủy tinh khô lâu sao? Hay các sinh vật thần bí dưới hắc ám đại hợp cốc?

“Giao vạn cổ bất diệt ma cốt cho ta.” Ma Sư không biết đang cao hứng, kích động hay ưu thương: “Ta phải dùng bất diệt ma cốt của huynh trưởng tạo ra bất tử chân thân cho diệt nhi.” Đoạn nhìn về phía Đại Ma.

“Ngắt mắt.”

Tin tức kinh nhân nối nhau xuất hiện. Thần Nam vô cùng kinh ngạc

Lẽ nào Đại Ma là con Ma Chủ? Đương nhiên tin này khiến ai cũng kinh hãi.

Đại Ma vẫn kiêu lời như trước, tựa hồ đang khóc nhưng vẫn bình tình giải thích với Thần Nam, y xác thật là đứa con của Ma Chủ, bất quá trầm luân nhân thế mà bản thân không biết.

Người dạy huyền công trong mộng chính thị Ma Chủ. Đại Ma không biết người trong mộng là ai, mãi đến khi nói cho Ma Sư mới biết là phụ thân biến ảo dung mạo dạy y tu hành, để linh thức dần tỉnh lại.

Thật sự khó tin.

Thần Nam im lặng hồi lâu, những nghĩ kĩ lại cũng lần ra manh mối. Ví như trước khi xảy ra Vô thiên chi nhật, sư phụ Đại Ma từng bảo y có đại sự phát sinh để y cẩn thận.

Còn nữa, lúc ở tiểu Lục đạo, Ma Sư mang Đại Ma đi, lại đối xử đặc biệt, vậy là đủ biết họ có quan hệ không tầm thường.

Chỉ là đến lúc vén màn bí mật vẫn khiến Thần Nam cả kinh.

“Tiểu tử, mau giao ma cốt cho ta, chúng ta còn phải chiến Thái Thượng.” Ma Sư giục giã.

Đã là ma cốt của huynh trưởng, phụ thân nhà người ta, Thần Nam đành bỏ đi, đưa cho họ.

“Đại Ma, cháu dung nhân ma cốt của phụ thân vào thể nội, đợi lúc có thời gian ta sẽ giúp cháu luyện hóa, hợp thành một thể, tên cháu và phụ thân cháu kiếp trước giống hệt nhau, hay lắm.”

Ngất mất.

Giao ma cốt rồi, Thần Nam mới phát hiện khốn cảnh của mình, chỉ còn lại một dải hồn lực bao lấy bắt diệt linh thức lập lờ trên không, lúc đó lại có người định diệt linh thức không có thân thể của hắn.

Tìm chết.

Thần Nam đại nộ, tuy chỉ còn lại linh quang nhưng không có nghĩa sẽ bị áp chế. Linh quang quán quanh Hồng Hoang Kỳ quay tít, quán lấy cán cờ, đại kỳ rung lên phần phật, xé toạc thiên đại, xé thiên giai cao thủ đánh lên thành bụi.

Những cao thủ định đục nước béo cò khác dừng chân ngay. Lúc đó linh thức hắn phảng phất chìm vào Hồng Hoang Kỳ, cảm giác thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, cổ lão tinh không nổi lên quanh mình, một tàn phá cổ thể giới vây quanh.

Ngoại nhân chỉ thấy một thể giới mờ mờ lung lung xuất hiện quanh mình hắn.

Hắn vô cùng kinh ngạc, tứ phía tựa hồ xuất hiện từng đạo phù chú thần bí vốn ở trên lá cờ, những hiện tại đang nổi trên không. Ở trong thể giới đó hắn nhìn thấy tất cả bên ngoài, thấy Thái Thượng càng lúc càng hung mãnh, một mình áp chế chư cường!

“Gào...” Hắn gầm lên, được Hồng Hoang Kỳ bao lấy, tia bắt diệt linh quang lao vào Thái Thượng.

459. Chương 460: Cuồng Loạn!

Không then là nhân vật trong truyền thuyết có liên quan đến Thiên.

Không trung đại chiến kịch liệt vô cùng.

Thần Nam cảm giác bản thân dung nhập vào Hồng Hoang Kỳ, một vùng cổ lão tinh không bao quanh hắn, dấy lên ngàn sao bổ vào Thái Thượng, phát ra cường giả khí tức nhuộm đầy thương tang bá khí.

Người ngoài chỉ thấy quanh hắn có một thể giới mờ mờ lung lung, hỗn độn lan tràn, sao trời lấp lánh, là một cổ lão thể giới chưa được khai phá.

Thoàng chớp, tinh giới cổ lão đó lại hóa thành lá cờ trải ra, rung phần phật khiến trời cao nét toác, mặt đất rung chuyển.

Như mộng như ảo, Hồng Hoang Kỳ cùng thế giới mông lung không ngừng chuyển đổi, Thần Nam ở trong lá cờ không thấy gì nhưng những người khác lại nhìn rất rõ, vô cùng kinh hãi.

“Ầm.”

Hủy diệt khí tức ngút trời tràn ra như sông rộng gầm gào khiến đất trời rung chuyển.

Lúc này Hồng Hoang Kỳ và Thần Nam là một, quét ngang quét dọc, cắt tan trời cao, bỏ vào Thái Thượng. Một khe nứt vươn ra vô tận, chia thình không thành hai nửa, hỗn độn ào ào cách đôi hai phiến không gian.

Lá cờ ầm ầm đánh trúng mình Thái Thượng, hất y văng xa, thân thể y xuất hiện vết nứt như sứ rạn, khiến y phần nộ gầm gào không ngớt.

Một đạo hào quang rực rỡ tràn ra như vàng dương sáng chói, chiếu sáng đại lục hắc ám, cách ly với hỗn độn phía dưới, mọi vết nứt trên thân thể y lành lại.

Y giận giữ nhìn Thần Nam ở ngoài xa, một thế giới mông lung nổi lên, một phiến cổ tinh không thoát ảm thoát hiện, lá cờ chấn nhiếp hồn người trải ra, rung phần phật.

Thái thượng đại nộ, cán cờ gãy nát kia là nửa cán cờ Hồng Hoang Kỳ y thu giữ, lại lọt vào tay tiểu tử cổ quái kia, bị bắt diệt linh quang không có thân thể khổng lồ, đương nhiên sào huyệt của y đã bị khoáng sạch.

Y suýt phát khùng.

Thủ mộ lão nhân từng nói nhưng y không tin, giờ tận mắt thấy, tức thì nộ hỏa bốc lên chín tầng trời, y là ai? Đường đường Thái Thượng! Thế gian ai dám trêu vào? Tên tiểu tử khốn kiếp, y thật sự nảy ra xung động muốn mắng người.

“Gào...”

Y gầm lên, bỏ qua tất cả, lao bỏ vào Thần Nam, hận không thể lập tức xé tan hắn.

“Ầm, ầm, ầm.”

Hồng Hoang Kỳ rung mạnh, thiên địa động theo, Thái Thượng tuy thần uy cái thế nhưng Ma Thế bản không có trong tay, dựa vào bất diệt thể điên cuồng tấn công Thần Nam, vốn không thể lập tức diệt được hắn ngay như tưởng tượng.

Phiến cổ tinh không mông lung đó lại chịu nổi sức mạnh vô tận của y, liên tục hấp thu, dung nạp như một tòa động không đáy, tuy hất Thần Nam ra xa nhưng hắn an nhiên vô dạng. Không có thân thể cũng có lợi thế riêng, thần thức chìm trong Hồng Hoang Kỳ, tuyệt thế hung khí uy chấn thiên cổ này vững chắc hơn nhục thể của hắn nhiều, dù gì cũng là thiên cổ đại sát khí đánh tan được tình không.

Thái thượng phần nộ triệu hoán hóa thân nhưng không hề có phản ứng, qủy nhiên đã bị diệt.

“Gào...” y gầm lên vang trời, đó là sỉ nhục chưa từng có, bị người ta cướp nhà, diệt hóa thân, ném mùi quá đau đớn.

Thái thượng nhất nộ, thật sự chấn động vạn dặm, tầng tầng song dấy lên trên cao, tựa hồ định san bằng hắc ám thế giới nhất, lúc này vô thượng cao thủ như y định hủy diệt tất cả.

“Giết.”

“Cùng xông lên.”

Nhưng người vây công Thái Thượng đều gầm vang, dốc sức lao tới.

Nguyệt Thần phát tay áo, khinh linh và phiêu dật khôn tả, Thái Thượng tuy công tham tạo hóa, nhưng đối diện với thê tử của Độc Cô Bại Thiên cũng không dám coi thường, thậm chí hơi trọng thị, sợ Độc Cô Bại Thiên trong truyền thuyết vẫn chưa chết sẽ ra tay.

Y nghĩ rất nhiều, sợ Độc Cô Bại Thiên khống chế thân thể thê tử đột nhiên thi thố sát thủ với mình, lại sợ Nguyệt Thần nắm được đại sát khí do chồng để lại.

Cạnh đó, tam đại đệ tử của Độc Cô Bại Thiên không thẹn là cao thủ kiệt xuất, mạnh hơn hẳn các thiên giai cao thủ, mỗi người khống chế ba thanh thiên kiếm, tung hoành ngang dọc, chín thanh kiếm ẩn chứa nghịch thiên chi lực, tổ thành một kiếm trận sáng chói, phảng phất có thể nghịch chuyển thời không, hư không liên tục tan vỡ, hỗn độn lan tràn, xuất hiện một không gian thông đạo hỗn loạn, Thái Thượng cũng phải cẩn thận ứng phó mới không sa vào thông đạo bất ngờ xuất hiện đó.

Ma cầm chi âm của Tà Tôn chấn động màng tai, sáu dây đàn hóa thành sáu con Thiên Long giương nanh múa vuốt, gào hét toan xé nát Thái Thượng, nhưng y có pháp thân vạn cổ bất diệt, Thiên chi lực cũng khó lòng tổn hại.

Sau cùng Tà Tôn thi triển ma âm đoạt đi lục dục.

“Kiến dục!”

Một dây đàn bay lên không, Thiên Long mấy ngàn triệu cuồng loạn vũ động trên không, phát ra vô tận lôi điện, như lôi trụ quán thông thiên địa, phát ra hào quang chói lọi về bốn phương tám hướng.

Hai mắt Thái Thượng đau buốt, rồi thính dục, xúc dục, ý dục xuất hiện, lục dục của y hư nhược hẳn, tinh thần và nhục thể tựa hồ không chống nổi. Bất quá với người khác, tan xương nát thịt, tịch diệt là tuyệt sát nhưng y chỉ thoáng chốc đã điều chỉnh xong xuôi, thực lực đáng sợ đến lạnh người.

Nhưng chỉ thoáng chốc đó cũng đủ phát sinh rất nhiều việc.

Thần tổ gầm lên, ma thể khổng lồ phảng phất xé toạc thiên địa, tuy linh hồn chưa tỉnh hẳn, công kích toàn bằng bản năng nhưng ma nguyên hùng hồn hơn hẳn các thiên giai cao thủ tầm thường, hai mắt y càng lúc càng thâm thúy, đại chiến càng lâu càng như tìm lại được ký ức từ xa xưa.

Chộp lấy cơ hộ thoáng qua, song trảo của y đột phá thời không, đột ngột phá tan không gian, xé tan thân thể Thái Thượng, móc lấy tâm tạng.

“Gào...”

Thái thượng đau đớn, trong sát na lục dục quay về, y gầm lên, chấn nát ma trảo của Thần tổ rồi nhanh chóng lui lại. Y khác hẳn các tu giả khác, công pháp chú trọng tu luyện nhục thể mà bỏ qua hiệu dụng của pháp tắc, nên khi nhục thể thụ thương nghiêm trọng, cũng là thống khổ khó chịu nhất.

Sau lưng y, Cửu Đầu Thiên Long vung Lượng Thiên xích như ngọn núi ép xuống, hung hãn đập mạnh vào lưng y, hất văng xa tít. Y vốn trọng thương, lại há miệng phun máu.

Thần Nam cũng nhân cơ hộ ngàn năm có một, thân hóa Hồng Hoang Kỳ hóa thành một đạo quang ảnh lao tới.

“Soạt, soạt, soạt.”

Hồng Hoang Kỳ phản phất rung lên, đón gió trải ra, bề mặt lá cờ rộng đến trăm dặm, Thái Thượng bị hất văng đi, cuốn vào lá cờ, cũng tức là Thần Nam.

Trong làn hào quang chói lòa, Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, thân ảnh Thái Thượng lại lún lôm lốc, trời cao nát từng mảng lớn.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thái thượng gầm lên, Hồng Hoang Kỳ lắc lư, cổ tinh không mòng lung nổi lên tựa hồ sắp vỡ, toàn thân Thái Thượng nứt nẻ, máu phun ra ào ào.

Y nóng lòng, gầm lên liên tục, nhanh chóng trị liệu thương thể nhưng chúng nhân hiển nhiên không chờ y cơ hộ, khó lắm mới chiếm được thượng phong nên phải toàn lực diệt y. Ngay cả Thần tổ cũng khôi phục được một chút linh trí, phát cuồng lao vào y.

Trong cả đám, chỉ có Thần tổ và Hồng Hoang Kỳ Thần Nam uy hiếp đến Thái Thượng hơn cả.

Quần chiến Thái Thượng!

Thái thượng lúc này sa vào nguy hiểm, nhếch nhác vô cùng, đầu tóc rối bờ, toàn thân nhuộm máu, cứ cường thay nhau tấn công, liên tục xung kích.

“Gào...ta là bất tử.” Mạo hiểm tránh được một loạt công kích, nhìn Thần tổ và Thần Nam với vẻ vô cùng cẩn thận rồi điên cuồng gầm lên, những vết thương ghê rợn trên mình y nhanh chóng lành lại.

Lúc đó, một đạo sáng chói đột phá thời không, từ đại lục hắc ám vô tận lao lên, tiến thẳng vào thiên ngoại hỗn độn.

Kinh thể nhất đao khiến phong vân biến ảo thiên địa thất sắc!

Mọi thiên giai cao thủ đều kinh hãi trước tuyệt thể nhất đao!

“Phập.” Sóng máu phun lên, trước ngực Thái Thượng trào ra vô tận huyết lãng, không dám tin vào mắt mình, lại có người xuyên qua thân thể y được.

Ma đao đáng sợ! Kinh tài tuyệt diệu nhất đao!

Một ma ảnh cao lớn bay lên, đoạt được một nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền, Cái Thế quân vương Hắc Khởi trải qua nhiều năm tu dưỡng đã khôi phục tuyệt thể phong thái năm xưa cùng cái thể đại thần thông.

Tuyệt vọng ma đao xuất ra, phá tan ngực Thái Thượng, không thẹn là đệ nhị cường trong Thái cổ thất quân vương.

“Hắc Khởi!” Thái thượng rít lên, huyết thủy từ ngực phun ra như suối, nhuộm đỏ trên không.

Biến cố đột ngột khiến tất cả kinh hãi.

“Mọi người giết Thiên, ta đâu chịu lạc hậu.” Cái Thế quân vương phát ra khí thể lăng lệ như một lưỡi ma đao kinh hồn, khác hẳn năm xưa.

Đó là Hắc Khởi đạt được đỉnh cao chân chính, cũng là thực lực thật sự của Thái cổ quân vương, ngay cả Thái Thượng cũng bị xuyên qua. Cái Thế quân vương quay lại, dùng máu Thái Thượng chứng minh cho thể nhân thấy huy hoàng xưa kia.

Thân thể Thái Thượng mơ hồ, nhưng thoáng chốc đột nhiên sáng chói.

“Muốn giết ta không đơn giản vậy đâu.”

Tuyệt thể Thái Thượng không thể nào chết đi đơn giản như vậy, y như nhập ma, mái tóc cuồng loạn vũ động, song mục hung quang bức nhân, toàn thân phát ra xung thiên sát khí, ô vân vây quanh lên tục uốn lượn như nước biển đang sôi lên, tràn ra ào ào.

“Gào...” Thái Thượng gầm lên, chấn động bát hoang, y điên cuồng phát huy tiềm năng, cảnh giới liên tục tăng lên, thân thể gần như vỡ tan liền định lại, sinh mệnh nguyên lực cuồng bá từ thân thể phát ra, sinh mệnh chi quang cháy rừng rực khôi phục thân thể y.

“Thái thượng bất tử!” Mái tóc y tung bay, trải khắp bát phương, lạnh lùng quát: “Kẻ chúa tể chúng sinh vĩnh sinh bất diệt!”

“Ầm, ầm, ầm.” Hư không tan tành, Ma Thế bàn đang dính lấy nhân hình binh khí bị y triệu hoán quay lại tay, ma bàn trong tay khiến khí tức hủy diệt trải khắp thập phương.

Hiển nhiên, Thái Thượng muốn liều mạng. Ma Thế bàn hiệu xưng ma toái cả thế giới, tuy trong tay y chỉ là vật phỗng chế nhưng uy lực ai cũng đã thấy, dẫu không thể khiến Lục đạo hóa thành hỗn độn nhưng để hủy diệt đại lục hắc ám lại có thừa.

Hủy thiên diệt địa đại chiến sắp bùng phát!

Những thiên giai cường giả quan chiến tựa hồ cảm giác thấy nguy hiểm nên bay hết về thiên ngoại hỗn độn, họ sợ đại lục hắc ám lại tan nát một lần nữa.

Trong lúc Thái Thượng điên cuồng, khí thể liên tục tăng lên thì Thần tổ lại xuất hiện vấn đề, thật ra đó không phải là linh hồn hoàn chỉnh, trông mắt sâu thẳm mất hết ánh sáng, tựa hồ trở lại ngơ ngẩn ngẩn.

Quả không đúng lúc, vốn định để y dùng nhân hình binh khí chế trụ Ma Thế bàn.

Thần tổ bị Thần lão đại ở ngoài xa tiếp dẫn, không thể tham chiến nữa.

“Hắc, lão nhân gia đến rồi.” Cùng lúc thủ mộ lão nhân xuất hiện, hiểm kh lão không tỏ vẻ cười cợt, dáng vẻ già nua bay mất, hóa thành một thanh niên cao lớn, anh tư bật phát!

Thủ mộ lão nhân gầm lên khe khẽ, cầm nhân hình binh khí lơ lửng trên không vào tay, quát vang: “Những người khác tạm lui đi, Thần Nam, Hắc Khởi, các ngươi lên công sát hấn, ta bảo vệ thiên địa không vỡ tan.”

“Đến đi.” Thái thượng điên cuồng gầm lên “Các ngươi lên hết cho ta.”

Thủ mộ lão nhân cầm nhân hình binh khí, liên tục huy động, đạo đạo thần quang rợp trời giữ vững vùng thiên địa, đoạn chỉ nhân hình binh khí vào Ma Thế bàn, khống chế món đại sát khí!

Hắc Khởi tiến vào, Tuyệt vọng ma đao trong tay Cái Thế quân vương kinh diễm thiên hạ!

Thần Nam hóa thân Hồng Hoang Kỳ, vung mạnh lên, cổ tinh không nổi lơ lửng, đầy trời sao hóa thành thực chất, không còn là hư ảnh nữa, xếp trên trời cao.

460. Chương 461: Hạ Màn Của Thái Thượng

Nhân hình binh khí dao động kì dị, hao quang chói lòa cơ hồ giữ vững thiên địa, hóa giải khí tức của Ma Thế bàn.

Tuyệt vọng ma đao quét ngang thiên địa, Cái Thế quân vương Hắc Khởi hung hãn chém xén vào Thái Thượng. Hỗn độn lan tràn, ma đao uốn lượn trong hỗn độn như một con ma long gầm gào hóa thành thiên trượng ô quang, “ầm”, chém lên Ma Thế bàn.

Trời đất lay động, Thái Thượng gầm lên điên cuồng: “Đừng tưởng vừa này đánh lén được ta mà có lần thứ hai.”

Hắc Khởi đánh hụt, đệ nhị đao lại xuất ra.

Đồng thời, Thần Nam hóa thành Hồng Hoang Kỳ biến ra khắp trời sao sáng trùm xuống. Tinh quang sáng chói trở thành một màn sáng sát nhân, ngàn vạn đạo tinh thần chỉ quang, tụ thành dải sáng như dòng sông gầm gừ, phát ra tinh thần chỉ lực hùng hồn đánh vào Thái Thượng.

“Ầm, ầm,” tiếng nổ vang vang, thân ảnh khổng lồ của Thái Thượng bị hất bay, Ma Thế bàn tuy chuyển động nhưng Tuyệt vọng ma đao đệ nhị đao của Hắc Khởi chém tới, áp chế tốc độ chuyển động, Thần Nam chọn luôn góc độ tấn công tuyệt hảo, tranh thủ bổ tới, hất y bay đi.

“Các ngươi...” Khóe miệng Thái Thượng rỉ máu, gầm lên âm u: “Các ngươi không giết nổi ta.”

Hủy diệt khí tức của Ma Thế bàn mạnh thêm, nhân hình binh khí trong tay thủ mộ lão nhân phát ra dao động càng kịch liệt, lão đang toàn lực vận chuyển món thiên bảo này, nỗ lực hóa giải hủy diệt chỉ lực của Ma Thế bàn.

Nhìn bề ngoài có vẻ Thần Nam và Hắc Khởi đang chiến đấu, kỳ thật có thêm cả thủ mộ lão nhân thâm bất khả trắc, tam đại cao thủ hợp lực mới áp chế được thái thượng, đủ thấy tu vi của y vô cùng đáng sợ.

“Thái thượng, không cần lớn lối, hôm nay ngươi chết chắc.” Thủ mộ lão nhân quát vang: “Tiểu tinh người ở đã bị chúng ta xử lý, hóa thân cũng bị diệt, tiếp đây là ngươi.”

“Các ngươi nằm mơ.” Thái thượng ngửa mặt hú vang phẫn nộ: “Hợp đạo.”

Thân ảnh y mờ dần, Ma Thế bàn nổi lên, thân ảnh và ma bàn quả nhiên hợp lại.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Thần Nam, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân cùng xông lên, Thái Thượng điên cuồng như vậy, lại hợp nhất với Ma Thế bàn, thân thể vốn gần như vỡ tan, có Ma Thế bàn chống đỡ, ắt khó diệt nổi, tất phải ngăn cản.

“Hắc hắc... muộn rồi. Các ngươi không thể ngăn trở nhục thân của ta hợp lại.” Hư ảnh của Thái Thượng cuối cùng cũng hợp với ma bàn, bọn Thần Nam tấn công thể nào cũng không tách ra được.

Thoáng chốc, thân ảnh Thái Thượng lại hóa xuất, trùm lên một Ma Thế bàn khổng lồ, song phương trùng điệp khiến ai nấy có cảm giác quái dị, hủy diệt khí tức tràn khắp thập phương.

Ngàn vạn tầng ma đao của Hắc Khởi, nhân hình binh khí trong tay thủ mộ lão nhân thủ điên cuồng bổ xuống quang ảnh hợp nhất Thái Thượng và Ma Thế bàn, Thần Nam hóa thân Hồng Hoang Kỳ trùm lên ma bàn, tinh quang khắp trời giáng xuống, cổ tinh không nổi lên.

Lục đạo hủy diệt rồi, không biết bao nhiêu năm không thấy tinh không, các thiên giai cao thủ ngoài xa đều thất thần.

Tinh không càng lúc càng sáng, sau cùng vô hạn tinh thần chi lực ngưng tụ thành âm dương ngư hút lấy Ma Thế bàn.

Dù Thái Thượng mạnh thể nào cũng đã trọng thương, hiện tại hoàn toàn bị tam đại cao thủ áp chế, hợp nhất với Ma Thế bàn để bảo toàn tính mệnh, đối phương có Hồng Hoang Kỳ của Thần Nam và nhân hình binh khí không hề kém hơn ma bàn.

“Luyện hóa hần.” Thủ mộ lão nhân đặt nhân hình binh khí lên ma bàn. Thái cổ quân vương Hắc Khởi dùng Tuyệt vọng ma đao chặn Ma Thế bàn. Thần Nam thu liễm thiên cổ tinh thần, hóa thành Hồng Hoang Kỳ, rung lên phần phật quét vào ma bàn.

Ngoài xa, ai nấy thở phào, cuối cùng cũng áp chế được Thái Thượng, tất cả định lao lên giúp luyện hóa y, nhưng thủ mộ lão nhân hét lớn ngăn cản: “Không được lại gần, Ma Thế bàn là đại hung chi khí, không có thể chất tương ứng ắt không chịu nổi. Lão ma vương ngươi không tới còn đợi đến bao giờ? Lẽ nào vừa nãy ta không đề cập đến nên ngươi không cao hứng?”

Ma Sư cười hăng hắc: “Ta đương nhiên biết, lão nhân ngươi định kích bác ta nhưng ta không nổi hỏa khí, ngươi đành chỉ hai người bọn họ còn ta đứng xem kịch.”

Đoạn Ma Sư tiến tới, trực tiếp xuất hiện cạnh đó, ảo hóa ra một ma trảo cực lớn, trùm quanh Ma Thế bàn, bắt đầu luyện hóa.

Đệ đệ của Ma Chủ nào phải loại tầm thường, y là cao thủ từng bá chủ một thời đại, ma quang ngút trời, Ma Sư hóa thành vạn trượng ma thể, trực tiếp cầm Ma Thế bàn tiến vào thiên ngoại hỗn độn.

Thần Nam, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân đi theo, họ biết đại hung chi khí như Ma Thế bàn không thể một người xử lý được, vẫn có thể hủy diệt đại lục hắc ám.

“Mấy tên đáng chết.” Lần đầu tiên Thái Thượng cảm thấy tuyệt vọng, trừ Thần Nam, tam đại cao thủ còn lại toàn là nhân vật chấn nhiếp thiên cổ hoặc Thái cổ cường giả lai lịch đầy mình.

Tiền vào vùng sâu hỗn độn, y đành quyết định hi sinh để giữ được bất diệt thân.

“Ầm.”

Vô tận hủy diệt khí tức bùng lên, Ma Thế bàn phảng phất nổ tung, vang lên tiếng lạo xạo. Tứ đại cao thủ vội bay lùi lại, một đạo quang ảnh mờng lung bay ra, hóa thành ngàn vạn điểm quang mang, tản về tám hướng.

“Diệt hết quang điểm!”

Tứ đại cao thủ động thủ, hủy diệt chi lực liên tục nghiền nát quang điểm, bất quá vẫn có điểm điểm linh quang đào thoát.

Thủ mộ lão nhân cười ha hả: “Vô phương, qua trận chiến này, Thái Thượng hồn lực bị hủy quá nửa, không diệt được linh thức nhưng không còn tung hoành được, nếu không đợi đến thời khắc Thiên cho hắc sức mạnh, chắc từ đây tịch diệt. Ài, đến ngày đó lão nhân gia ta sẽ lại ra tay, lôi linh thức của hắc ra triệt để tiêu diệt.”

Hành động diệt Thái Thượng kết thúc, thủ mộ lão nhân lại hóa thành dáng vẻ suy lão, cầm Ma Thế bàn đưa cho Ma Sư: “Lão ma vương ngươi không phải thiếu một món binh khí vừa tay sao, cho ngươi này.”

Ma Sư ung dung tiếp lấy.

Cùng lúc, một đạo kinh thiên đao quang bùng lên trong hỗn độn, Hắc Khởi cầm ma đao chỉ vào Thần Nam quát vang: “Tiểu tử, đến phiên chúng ta giải quyết ân oán.”

“Hắc Khởi, tên khốn.” Thần Nam đột nhiên bị công kích, chỉ kịp mắng lớn một tiếng, không gian chung quanh hủy diệt, y bị đánh bay về cổ thiên lộ, mặc Hắc Khởi ngơ ngẩn.

Vừa vào cổ thiên lộ, hắc thấy một khung cảnh kinh dị, “bản thân” đang cùng đấu với “Đạm Đài Tuyền.”

Cạnh đó là Tử Kim thần long và Không Không đổ dầu vào lửa.

Đạm Đài Tuyền ấn hắc xuống, dụng lực véo mũi, hắc cũng không chịu kém, kéo tai nàng ta.

Quay cuồng.

Linh thức hắc vừa quay lại gầm lên: “Tác Tác! Huyền Huyền!”

Hai tiểu quỷ đang gây loạn, tách ra tiến vào nhục thân hắc và Đạm Đài Tuyền, khống chế thân thể đánh nhau, quả thật đáng giận.

Hắc không biết hỏi trời xanh sao lại sinh ra hai tử vô pháp vô thiên, khiến người ta đau đầu thế nào? Hai tiểu bất điểm nên bị nhốt trong này.

Tử Kim thần long và Không Không cũng đáng hận không kém, lại vỗ tay xem kịch, không thể tha được.

“Ái chà, cha về rồi, mau chạy thôi.”

Hai tiểu quỷ khống chế thân thể Đạm Đài Tuyền chạy xuống hắc ám đại hợp cốc.

Thần Nam phát cuồng, Hồng Hoang Kỳ quét tới, định bắt chúng quay lại.

Bất quá, có người ngăn chúng lại, thủy tinh khô lâu từ hắc ám đại hợp cốc tiến lên ngăn đường.

“Ái chà, không được rồi.” Hai tiểu quỷ kêu ầm lên nhưng vẫn bị Thần Nam lôi khỏi thân thể Đạm Đài Tuyền. Thần Nam quay về bản thể, mỗi tay giữ một đĩa rồi tổng vào nội thiên địa, cổ thiên lộ mới thanh tĩnh lại.

Thủy tinh khô lâu lại phát sinh kinh nhân biến hóa, tay trái cầm một thủy tinh thuần bài nát một nửa, bộ liên giáp nát một nửa cũng tìm được một phần, che kín hết nửa thân thể, chỉ còn lại tứ chi và đầu chưa có phòng hộ, còn lại được cổ lão giáp trụ che chắn cẩn mật.

Trên thủy tinh cốt cách, xuất hiện từng đạo huyết văn, tựa hồ sẽ sinh ra huyết nhục, đó là biến số lớn nhất trong tương lai, không biết nó sẽ thành thể nào.

Khiến Thần Nam không tin nổi là cùng thủy tinh khô lâu, từ hắc ám đại hợp cốc có năm bộ khô lâu bò lên theo: một màu vàng, một màu bạc, một màu tím, một màu bạch ngọc, còn cả một bộ màu đen gần như hải cốt Đại Ma thiên vương.

Ngất mắt!

Hắc lác mắt, thủy tinh khô lâu sao lại tìm được mấy tùy tùng? Quan sát kỹ, hắc liền kinh hãi, năm bộ khô lâu đều có linh thức dao động cực mạnh, trong đầu cốt vẫn còn bắt diệt linh quang lấp lánh.

461. Chương 462: Lại Thấy Quan Tài Máu

Năm bộ khô lâu màu vàng, bạc, ngọc, tím, đen đều không tầm thường, màu sắc của chúng cực kỳ hiếm thấy trong đồng hải cốt ở đây, có bộ thậm chí độc nhất vô nhị.

Hơn nữa, trong đầu cốt chúng có bất diệt linh quang, thể hiện là linh hồn bất diệt. Điểm khác với thủy tinh khô lâu ở chỗ bất diệt linh quang của chúng thành từng cụm, không phải là những điểm nhỏ.

Vì sao lại thế này, thủy tinh khô lâu làm cách nào đào chúng lên? Ở dưới hắc ám đại hợp cốc sao?

“Không Không, xú tiểu tử mau lại đây.” Thần Nam muốn “điều trị” tiểu tử lăm trò này trước, vừa nãy đã dung túng hai tiểu bất diệt khổng chế thân thể hắn và Đạm Đài Tuyền đánh nhau, lại đứng ngoài hò hét cổ vũ, thật đáng ghét. Trước hết cứ cốc đã rồi nói.

“Cốp.”

“Á, cha sao lại đánh con?”

“Xú tiểu tử, dạy đệ đệ muội muội làm toàn chuyện xấu. Ta không tính toán, mau cho ta biết, năm bộ khô lâu này là sao?” Thần Nam chỉ vào năm bộ khô lâu: “Chúng đều có dao động linh hồn, lúc chúng bị đào lên, người không cảm ứng gì sao?”

“Chuyện này hử. Cha, không phải cha mang chúng vào sao?” Không Không xoa trán, lẩm bẩm: “Muốn đánh con cứ việc nói, còn tìm cớ.”

“Ta đưa chúng vào từ bao giờ nhỉ? Ta chỉ đưa tiểu hành tinh bị luyện hóa thành minh châu vào thôi.”

“Lúc đưa tiểu tinh vào có năm chiến hồn mê mê hồ hồ vào theo. Tiểu tinh được bọn con đưa lên không thành thái dương.” Không Không chỉ lên một “quả cầu” sáng chói trên không.

Tiểu tinh quả thật ẩn chứa năng lượng kỳ dị, lúc ở cổ tinh không bị tàn phá không hề có hằng tinh, nó phát ra ánh sáng nhu hòa khiến bề mặt tinh cầu sáng như ban ngày, giờ làm thái dương trong phạm vi hẹp quả nhiên thích hợp.

“Hóa ra cùng với tiểu tinh vào đây.” Thần Nam bay đến trước mấy khô lâu, định thử giao lưu nhưng phát hiện kí ức của chúng như tờ giấy trắng, mê mang nhìn thủy tinh khô lâu rồi lại nhìn hắn.

Tử Kim thần long cũng bay tới: “Là mấy chiến hồn ngốc nghếch, không có kí ức nên không biết gì, như tờ giấy trắng.”

Thần Nam lập tức vô cùng trọng thị mấy chiến hồn này, hiển nhiên là những cường giả bị Thái Thượng cầm tù, tẩy hết ký ức. Những người bị Thái Thượng đối đãi như vậy, quyết không tầm thường.

Bất quá, nếu không có cơ duyên đặc thù, họ sẽ rất khó khôi phục. Quả thật kỳ quái, họ vừa vào không gian này liền bị thủy tinh khô lâu triệu hoán, hàng ngày tiến vào hắc ám đại hợp cốc, tìm cho họ năm bộ xương này giữa muôn vàn hải cốt ở đây.

Thủy tinh khô lâu kỳ quái liên tục biến hóa, từ lúc Thần Nam đào được nó giữa núi hải cốt, cơ hồ được kích khởi sinh mệnh nguyên năng. Mỗi thời mỗi khắc đều biến hóa như một hạt giống được gieo xuống đất, dần mọc rễ nảy mầm, hiển lộ sinh cơ.

“Thần Nam, thả ta ra.” Tiếng Đạm Đài Tuyền vang lên, linh hồn nàng hoàn bị phong ấn tại bạch cốt thể giới này.

“Đạm Đài Tuyền, ta sẽ thả ngươi nhưng phải đợi thêm một thời gian nữa.” Thần Nam đành kéo dài thời gian, hiện tại thả nàng ta ắt phải đại chiến. Cứ để thời gian mài bớt tính nóng nảy của nàng càng tốt.

Hiện tại, cổ thiên lộ nhiệt náo hơn nhiều bởi có thêm mấy người, cả mấy khô lâu, thủy tinh khô lâu ngưng tụ mấy ngày lại dẫn năm bộ khô lâu tiến xuống hắc ám đại hợp cốc.

Mấy ngày này Thần Nam nỗ lực luyện hóa Hồng Hoang Kỳ, cũng chuẩn bị tiến xuống, có lá cờ này coi như không gặp gặp nguy hiểm.

Trong lúc hần đang ráo riết cổ chuẩn bị xuống thám thính hắc ám đại hợp cốc, trên đại lục hắc ám vang đi lời đồn toán Thái cổ chư thần thứ hai sẽ xuất hiện. Tin đồn này lần trước khiến tình hình sôi lên, kết quả Thái cổ chư thần căn bản không hiển hiện ở thiên ngoại hỗn độn, mà Thái Thượng lại xuất hiện.

Lần này, không biết ai truyền lời trước mà cho rằng Thái cổ chư thần sẽ xuất hiện gần đây. Nhóm thứ hai cũng là nhóm cuối cùng sẽ quay về, sẽ tiến lên Thông thiên chi lộ, cùng tiền hậu hô ứng với nhóm của Ma Chủ. Lời đồn rằng lãnh đạo nhóm này chính là Độc Cô Bại Thiên đã chết trong truyền thuyết. Đại lục hắc ám nháo nhào.

Qua ba tháng dốc lòng chuẩn bị, Thần Nam đã hoàn toàn nắm được Hồng Hoang Kỳ, đương nhiên chỉ mỗi là cờ nát này thôi: diễn hóa hồng hoang, hiển hiện cổ tinh không, hóa thành thế giới mông lung...

“Cha cho con đi cùng.” Không Không yêu cầu.

“Không được, con cứ ở lại thế giới này tu luyện đến lúc có thể ngự không tự do phi hành đã. Không thì dẹp ngay.”

“Long đại gia không đi. Nhìn là ta đã quay cuồng...” Tử Kim thần long nói thẳng, cả ngày nó ở Sinh Mệnh nguyên tuyến uống nước thay rượu, giờ đã say mờ mắt rồi.

Đội thủy tinh khô lâu xuất phát, Thần Nam đẩy thần thức vào Hồng Hoang Kỳ bám theo.

Năm khô lâu tựa hồ linh hồn dao động mạnh hần lên, mấy ngày ở cùng thủy tinh khô lâu khiến chúng biến đổi và tiến hóa. Trong lúc truy tìm bản thân, kim khô lâu khiến người ta có cảm giác nó mạnh mẽ, ngân khô lâu phiêu hốt, linh động, tử khô lâu trang trọng uy nghiêm, ngọc khô lâu lại âm nhu, hắc khô lâu âm u, hình như hài cốt và linh hồn cực kỳ hợp nhau. Thần Nam cảm tưởng đây là hài cốt thật sự của các chiến hồn, không hiểu thủy tinh khô lâu làm thế nào mà tìm được.

Hắc vụ ào ào, sáu bộ khô lâu đi trước, Thần Nam phiêu phiêu dang dăng bám sát.

Một ngàn thước, hai ngàn, ba ngàn, bốn ngàn... sâu hơn nhiều lần thám thính trước, đương nhiên thần thức của hần đã mạnh hơn nhiều, lại có thêm Hồng Hoang Kỳ, tựa hồ nó tiêu trừ được sức mạnh cấm cố ở đây.

Ma vụ vùn vụt, tối tăm bao phủ, hoàn toàn không có ánh sáng.

Dọc đường không hề gặp trở ngại như lần trước.

Nhưng xuống đến độ sâu năm ngàn thước, thủy tinh khô lâu tỏ vẻ khác thường, dẫn năm bộ khô lâu tránh một thạch bích sát khí bức nhân.

Khiến thủy tinh khô lâu e dè như thế, Thần Nam cũng cả kinh.

Hần điều động Hồng Hoang Kỳ bay sát thạch bích, lập tức chấn kinh, hần thấy một quan tài treo trên đó.

Một cỗ quan tài màu máu đỏ rực.

Hần cảm giác khí tức rất quen.

Đó là khí tức của huyết quan từng thấy trong Thần ma đồ.

Hần không quên bởi từng tận mắt thấy Hoàng Thiên bị huyết quan thanh toán, dù Hoàng Thiên đó chỉ là một phần sáu chân hồn nhưng cũng đủ lạnh mình.

Huyết quan đủ khả năng một miếng nuốt Thiên.

Hần không nghĩ ra nguyên nhân vì sao lại thấy huyết quan ở đây tuyệt đối là khí tức đó, cũng phát ra sát khí lạnh người như nhau, chất liệu của quan tài cũng giống hệt.

Sao có thể? Sao lại ở đây? Không phải hỗn độn môn trong Thần ma đồ sao? Lẽ nào thần bí nam tử ẩn phục tại Thần Ma lăng viên đã xảy ra chuyện, Thần ma đồ vỡ tan nên huyết quan mới lạc đến đây?

Trong thoáng chốc hần nghĩ tới rất nhiều, quyết phải hiểu rõ nên Hồng Hoang Kỳ bay tới, trực tiếp dừng lại cách huyết quan không xa.

Yên lặng vô cùng.

Trong huyết quan khổng lồ tựa hồ có ác quỷ ghê rợn hoặc hồng hoang cổ ma, khí tức kinh rợn thông qua quan tài phát ra.

Quan sát kỹ hần phát giác, cự quan phảng phất đã treo ở đây vô tận tuế nguyệt, không phải mới được người ta mắc lên. Trên vách đá nhuốm đầy dấu ấn tuế nguyệt thương tang do huyết quan cọ vào, niên đại chắc chắn phi thường xa xưa. Hần thậm chí có cảm giác nó tồn tại từ tuyên cổ đến nay.

Lẽ nào, cùng là cổ lão huyết quan có tài chất tương đồng? Nhưng sao lại cảm giác được khí tức tương đồng trong đó?

Đã đến gần thế này mà huyết quan không nổi cơn hung cuồng, Thần Nam dựa vào Hồng Hoang Kỳ hộ vệ linh thức nên lớn mật hành động, dùng Hồng Hoang Kỳ chậm chậm nhắc một góc nắp huyết quan lên.

“Ầm.” Hung cuồng sát khí phảng phất điên đảo càn khôn từ vực sâu vạn trượng bùng lên khiến Tử Kim thần long và Không Không ở trên mặt đất cũng kinh hãi một hồi.

Thần Nam liếc nhanh, thấy được trong huyết quan có gì: một đồng toái nhục và toái cốt, phảng phất như vừa bị chấn nát, huyết dịch còn chưa khô hết, nhưng đương nhiên được đặt vào vào huyết quan từ rất lâu rồi. Thần Nam vội lỏng tay, nắp huyết quan đập xuống, vô tận hung cuồng khí tức tan ngay.

Thoáng chốc hần ngẩn người, huyết quan thật ra phong ấn bí mật kinh thiên gì? Vì sao trong Thần ma đồ có một cổ mà ở đây cũng có một cổ? Các dấu hiệu cho thấy chúng cùng một gốc. Hần đoán rằng có lẽ là bị phân thi, phân tấu.

Nhưng thi hài trong huyết quan ở Thần ma đồ đã sống lại. Còn huyết nhục trong huyết quan ở đây không có biến hóa gì, hần nhìn thấy toái cốt và toái nhục bên trong rồi, cảm giác khí tức lạnh lẽo quanh mình nên vội vàng rời đi.

Huyết quan đương nhiên có nguy hiểm, bằng không thủy tinh khô lâu sao lại kỳ hựu như vậy.

Hần lại lướt xuống dưới đuổi theo sáu bộ khô lâu, hần muốn xem dưới đáy vực sâu này có bí mật gì.

Đến khoảng cách sáu ngàn thước, hần lại đuổi kịp nhóm của thủy tinh khô lâu. Nhưng lúc đó hần lại thấy một hỗn độn môn trên vách đá.

Ma ngục không đáy này quả nhiên thần bí và đáng sợ vô cùng.

Thủy tinh khô lâu dẫn năm bộ hài cốt vòng qua một lần nữa, hần không hề do dự xông vào, nhất định phải xem có bí mật gì.

462. Chương 463: Thái Cổ Chư Thần Nhóm Thứ Quay Lại

Địa ngục không đáy là một chốn đầy nghi hoặc, phát hiện huyết quan đã đủ kinh ngạc rồi, giờ lại xuất hiện hỗn độn môn.

Đến trước hỗn độn môn, Thần Nam nhìn vào trong, tất cả mông lung, không có điểm cuối, không biết thông đến đâu. Thần Nam cũng vô cùng lớn mật, không hề do dự gì, rảo bước tiến vào.

Từng trải qua quá nhiều việc, hiện giờ bất cứ hung hiểm gì cũng không khiến hần hoảng sợ. Con người đều có ý muốn tìm hiểu cái mới, hần đã trải nghiệm nhiều sóng gió, còn sợ gì hung hiểm mà chỉ muốn hiểu được bí mật trong tuyệt địa.

Trong hỗn độn thông đạo rộng rãi vô cùng im lặng, Hồng Hoang Kỳ chậm chậm phiêu động tiến tới. Thần Nam chợt có cảm giác cô độc như đang đi trong thế giới hủy diệt, phảng phất tất cả đã bị hủy diệt hết. Vô luận là bình dân hay thiên giai cao thủ tu vi cực cao đều không ai sống sót, chỉ còn lại một mình hần một mình cất bước.

Thông đạo tựa hồ không có tận đầu, hần như đi trong cô độc.

Sau cùng hần tăng tốc độ, Hồng Hoang Kỳ bay trong hỗn độn thông đạo, chỉ nghe thấy tiếng lá cờ phản phật, nhìn thấy hào quang sáng lòa lùi lại phía sau.

Lúc đầu không thấy gì nhưng thời gian trôi đi, hần cảm giác được tâm tình, đây như là tuyệt vọng chi lộ, vĩnh viễn không có tận đầu, không mang lại cho người ta hy vọng.

Đi hồi lâu, Thần Nam không muốn bỏ dở giữa chừng nên tiếp tục tăng tốc độ. Chỉ là vẫn không thấy tận đầu, không có hy vọng.

Đột nhiên hần cảm giác thân thể, thần thức nhẹ bẫng, tựa hồ sức mạnh bị cấm cố ở cổ thiên lộ quay lại.

Tuyệt vọng chi lộ đột nhiên mang lại hi vọng!

Lẽ nào thuận theo không gian thông đạo sẽ về cổ thiên lộ? Sức mạnh trở lại, tốc độ của hần hiện tại vượt vạn dặm trong nháy mắt, hóa thành thần quang sáng chói lao đi.

Phi hành nửa ngày, hần liền kinh hãi, hỗn độn thông đạo này không biết thông đến đâu, dùng tuyệt đối tốc độ phi hành mà phảng phất không thể đến điểm tận đầu.

“Ầm, ầm, ầm.”

Sa cùng xuất hiện âm thanh dị thường, phía trước như có vạn mã tung vó, từng làn sóng hỗn độn tràn vào thông đạo. Một tấm bia đá khổng lồ đứng sừng sững giữa vùng sóng hỗn độn.

Trên tấm bia có mấy cổ lão đại tự nhưng Thần Nam không biết, dùng thần thức thăm dò, một đạo tinh thần lạc ấn hiện lên trong óc hần: Vĩnh hằng chi lộ

Quay cuồng.

Vĩnh hằng chi lộ, lẽ nào muốn nói không có tận đầu. Thần Nam cảm giác không ổn, ở đây hần lấy lại được sức mạnh đã mất, rõ ràng đã thoát khỏi cổ thiên lộ, thông đến một nơi vô cùng trọng yếu.

Ba ngày trôi qua, hần đã mất kiên nhẫn, thì hỗn độn thông đạo tách ra một lối rẽ nhỏ nhoi, hần không do dự bay vào con đường nhỏ. Con đường nay hần chưa bay bao lâu đã hết, lại một tấm bia đá lớn xuất hiện trong hỗn độn, vô cùng quái dị.

Hần vẫn không hiểu ý nghĩa chữ viết, nhưng người lập bia rất chu toàn, có để lại tinh thần lạc ấn. Lúc biết đây là đâu, hần gần như chết sững.

Hần không dám tiến tới.

Bốn đại tự đó là: Thông thiên chi lộ!

Quả nhiên là Thông thiên chi lộ!

Hần không sao tưởng tượng được mình lại bước chân vào con đường bọn Ma Chủ đã đi, lẽ nào hần sẽ được thấy phụ mẫu? Lập tức hần phi thường kích động.

Hần hơi do dự, tiến vào Thông thiên lộ trong truyền thuyết, phía sau hỗn độn môn là vô tận thương tang khí tức, hoàn toàn là năng lượng cuồng bạo hỗn loạn phá tan mặt đất. Con đường trước mặt đã tan, có đường mà không đi được.

Chỉ có cự bi sừng sững ở đó tựa hồ ghi lại một vài sự tình.

Thần Nam thần tình ngưng trọng, đọc lại đoạn tinh thần lạc ấn, biết được một đoạn ký ức bi tráng, những cường giả đi lên Thông thiên chi lộ, chưa đến cửu thiên đã toàn bộ chiến tử trên đường.

Lúc đọc đến đây, lòng hần như dao cắt, phụ mẫu từ đây vĩnh viễn tiêu tan, nhưng đọc đến đoạn sau mới phát giác đó không phải là bọn Ma Chủ, do những người từ trước nữa để lại.

Hần thấy trong danh sách có Đại Ma thiên vương, Huyền Huyền, Đông Hải lão nhân, Ma Tổ.

Đại Ma thiên vương không phải kiếp trước của Ma Chủ sao? Lại đưa bộ ma cốt cho Ma Sư. Nơi này đã qua vô vàn tuế nguyệt xa xưa. Thông thiên chi lộ quả nhiên là một khúc bi ca.

Mạnh như Ma Chủ mà cũng ử rữ rút lui trên đường đi, vút lại hài cốt, đưa linh thức thoát đi, lại phải mất vô tận tuế nguyệt tu luyện mới lấy lại được những gì đã mất.

Đây là Thông thiên chi lộ hoang phế nên Thần Nam không cần thăm dò nữa mà men theo đường cũ trở lại đường cũ: Vĩnh hằng chi lộ.

Hắn không tin không có tận đầu, có khi lại phát hiện lối rẽ kiểu Thông thiên chi lộ.

Người ta thường nói kiên trì sẽ thắng lợi, có lúc kiên trì quả thật gặp được cơ ngộ. Thần Nam phi hành trên thông lộ không biết bao lâu, dọc đường thấy sóng hỗn độn dâng trào, lại phát hiện lối rẽ, theo tinh thần lạc ấn lưu lại, hắn đọc được bốn chữ: Tiếp dẫn chi môn!

Lúc tiến vào hắn thấy vô số tầng không gian trùng điệp bị tàn phá, cơ hồ mọi không gian này đều tử tịch, nhưng có một phiên có hào quang lấp lánh, đó là sinh mệnh ẩn kín!

“Tiếp dẫn chi môn...” Thần Nam lẩm bẩm, đứng trước tiếp dẫn môn, hướng vào sinh mệnh chi quang đang vạch qua tàn phá không gian mà tổng một đạo năng lượng cuồng mãnh. Hồng Hoang Kỳ rung lên, đòn đánh này mở ra một hỗn độn thông đạo thông tới tàn phá không gian đó.

Cùng lúc, một làn khí tức hùng hồn rợp trời thuận theo không gian thông đạo tràn ra.

Quá đáng sợ, năng lượng mạnh không tưởng tượng nổi, khí tức mạnh hơn bất kỳ cường giả nào hắn từng gặp.

Bất quá, hắn không cảm thấy ác ý, dao động năng lượng hùng hồn ẩn chứa những tình cảm phức tạp nhưng đại đa số đều đang cảm động...

Khí tức thương tang, buồn bã lan tràn.

“Ầm, ầm, ầm.” Không gian thông đạo vỡ tan, Thần Nam vội vung Hồng Hoang Kỳ, hỗn độn thông đạo được mở ra lần nữa, thông với không gian tàn phá nọ.

Sinh mệnh chi quang nhanh chóng bay tới, sau cùng hắn cũng biết vì sao dao động năng lượng lại mạnh như vậy, là mấy chục cao thủ quay về.

Mấy chục thiên giai cao thủ!

Mỗi người đều mạnh đến mức khiến các cường giả trên đại lục hắc ám kinh hồn.

Sao lại có một đám người thế này, có nhiều cao thủ như vậy, không phải sẽ dẫn đến hậu quả không hay sao? Hắn vẫn hơi lo lắng, nhưng khi họ đến gần, hắn nghe thấy tiếng gầm kích động, hô hoán liên yên tâm.

Họ là nhóm Thái cổ chư thần thứ hai tiến vào đường hầm thời không.

Thật không dám tưởng tượng họ lại xuất hiện ở đây, bị hắn tiếp dẫn ra.

“Sau cùng cũng có người phát hiện Tiếp dẫn chi môn.”

“Ta cuối cùng cũng thoát khỏi.”

“Lại được tự do.”

Họ nhanh chóng lại gần, dựa vào lời lẽ của họ, hắn dần minh bạch vì sao Ma Chủ không cứu trợ họ. Hóa ra năm xưa Thái cổ chư thần tách làm đôi để phòng vạn nhất, tránh cảnh tập trung tất cả lại rồi xảy ra bất trắc.

Nhưng hai nhóm lại xuất hiện với hai phương thức hoàn toàn bất đồng, nhóm thứ nhất chỉ xuất hiện được theo luân hồi môn, nhóm thứ hai phải theo tiếp dẫn môn.

Lúc này các thiên giai cao thủ trên đại lục hắc ám đang đoán xen khi nào nhóm chư thần thứ hai quay lại, nhưng Thần Nam đã đón họ ra.

“Ha ha... Quang Minh võ thánh ta đã về.”

“Ha ha... Chu Bá ta cũng quay lại.”

Hiển nhiên chúng nhân đều vô cùng hưng phấn và cao hứng. Một nữ tử tinh linh như tiên tử, gom hết linh tuệ của thiên địa vào mình, không linh phiêu diêu tựa hồ là thủ lĩnh.

Nàng ta kích động hét lên: “Huyền Huyền ta về rồi.”

Rất nhanh, chúng nhân thông qua không gian thông đạo, tiến vào Tiếp dẫn chi môn.

Hoan hô xôn xao, mục quang tất cả đều tập trung vào Hồng Hoang Kỳ.

Quay cuồng.

Sao lại giống sói nhìn mỗi thế này. Thần Nam vội phát ra thần thức dao động truyền âm: “Các vị đừng đánh, tại hạ không phải vô chủ pháp bảo, mà là một người, thần thức chìm vào cổ kỳ cứu các vị.”

“Ha ha...” Tất cả cười vang.

“Tiểu huynh đệ hiểu lầm rồi. Chúng ta biết chứ, nhưng thấy bảo vật Hồng Hoang Kỳ lại nhớ đến chuyện cũ, cũng không có gì báo đáp tiểu huynh đệ. Chúng ta có một góc của Hồng Hoang Kỳ, tặng cho huynh đệ, tuy không thể hoàn thiện cả lá cờ nhưng uy lực chắc chắn đại tăng.”

“Soạt, soạt.”

Một đạo thần quang bay tới, Hồng Hoang Kỳ rung lên, lá cờ rộng hơn hẳn, năng lượng cũng tăng cao.

Nữ tử Huyền Huyền nhìn Hồng Hoang Kỳ chăm chăm, thật ra là nhìn Thần Nam: “Vì sao ta lại cảm giác được dao động kì dị mà quen thuộc trong linh hồn người nhỉ? Kỳ quái.”

“Đi nào. Chúng ta quay về Lục đạo.” Một người hô lên.

Không đợi Thần Nam kịp nói gì, chư thần quay tiếp dẫn môn, tất cả hóa thành hào quang rồi tan biến.

Quay cuồng.

Họ quá nóng lòng, Thần Nam ngăn ra, Lục đạo đã tan vỡ, họ sẽ xuất hiện ở đâu. Nhưng còn mau, thông qua tiếp dẫn môn vẫn thấy được bóng dáng họ, tiến vào đại lục hắc ám.

463. Chương 464: Tiếp Xúc Lần Đầu

Vô cùng đột ngột và khó tin. Thần Nam tự thân tham dự kiện này, bởi hẳn là nguyên nhân đưa chư thần quay về.

Trong Tiếp dẫn chi môn, Thần Nam nhìn thấy tầng đạo tàn phá không gian, đoạn nhìn sang đại lục hắc ám, ở đó sinh mệnh dao động bạt ngàn, không thể cảm ứng được Thái cổ chư thần đi đến đâu.

Nhưng chắc chắn đại lục hắc ám sẽ vô cùng nhiệt náo.

Nên biết gần trăm vị Thái cổ thần quay về tuyệt đối là chiến lực không thể tưởng tượng nổi. Vài hồng hoang cự hung từ đệ tam giới trở về e rằng cũng bất an, chưa biết chừng trong số Thái cổ thần, có người năm xưa từng phong ấn chúng.

Một trường sóng gió dấy lên ở đại lục hắc ám, trong số hồng hoang cự bá cũng có những nhân vật cực kỳ đáng sợ, ví như Huyền Hoàng thừa xưa từng đấu với Ma Chủ. Lần sóng gió này chắc chắn do có kẻ muốn đấu với Thái cổ thần.

Hơn nữa trong hỗn độn hải mệnh mang có không ít hỗn độn di dân hùng mạnh, tuy Quảng Nguyên đã bị diệt nhưng đồng tộc với y chắc vẫn còn cao thủ, nhóm Thái cổ chư thần quay về ắt sẽ cùng họ giao tranh.

Thần Nam càng lúc càng thấy nhóm Thái cổ thần này quay về là tất yếu. Họ sẽ giải quyết những ẩn hoạn của đại lục hắc ám, tạo thành hậu viện cho nhóm Thái cổ thần thứ nhất.

Trong Tiếp dẫn môn sáng rực hào quang, Thần Nam lui ra, đứng từ bên ngoài quan sát hỗn độn môn, dùng Hồng Hoang Kỳ quét tới, định “đào” nó khỏi vùng hỗn độn, luyện hóa thành của mình.

Đó là một món trọng bảo, có thể xuyên qua các tầng không gian, có nó trong tay, thiên địa lục hợp đi đâu mà chẳng được.

Nhưng hần phát hiện không thể lay động mấy may, Tiếp dẫn chi môn như ngọn núi ngàn tầng, nó là thế giới chi môn nổi các tàn phá không gian, không thể lay động được.

Xem ra hần không thể nắm được một luân hồi chi môn như Ma Chủ. Hần rút lui, sau này sẽ còn phải qua đây bởi đó là một cánh cửa tiện nghi. Nhục thân của hần có thể rời khỏi cổ thiên lộ hoặc dẫn Thái cổ chư thần về đây cùng thám thính hắc ám đại hợp cốc, với chiến lực của họ còn sợ gì hung hiểm dưới địa ngục không đáy? Gần trăm vị Thái cổ thần siêu tuyệt, dù đối diện với chân thân của Thiên cũng diệt được.

Hần quay lại hỗn độn thông đạo, đi lên con đường “vĩnh hằng”, hần không có ý quay lại mà quyết tìm hiểu đến cùng.

Lối rẽ thứ nhất là Thông thiên chi lộ, lối thứ hai là tiếp dẫn chi lộ, cả hai đều chấn động như vậy, đằng sau còn gì nữa? Càng thần bí càng khiến người ta muốn thăm dò rõ ràng.

Hần không cảm thụ thấy thời gian trôi đi hay thấy được cảnh tượng tân kỳ gì, phảng phất đã phi hành ngàn vạn dặm, ngàn vạn năm, vĩnh hằng chi lộ chỉ có cô độc và tử tịch.

Hần không kiên trì nổi, hoài nghi mình đã phạm sai lầm, đi trên con đường không có tận đầu, chắc sẽ không có kết quả gì. Hần rất muốn bỏ dở.

Rồi hần lại kiên trì, theo tính toán chắc cũng phi hành tới ba năm trong hỗn độn thông đạo này.

Quả thật hần có cảm giác chán nản rằng mình làm một việc vô vị thì vĩnh hằng chi lộ phía trước vang lên tiếng dây xích khua rộn người.

Hần liền chấn động, Hồng Hoang Kỳ hóa thành một đạo hào quang lao tới.

Sợi dây xích rỉ sét, không hề phát ra ánh sáng nhưng dao động lại kinh nhân khiến hần hơi rúng động. Sợi dây xích to ngang ngực thân người chặn ngang hỗn độn thông đạo.

Sợi dây xích sắt to lớn này mắc dày đặc, tạo thành cảnh tượng phi thường quái dị, phong tỏa hỗn độn thông đạo. Hần thấy phẫn chán hần, điều hần sợ nhất là hỗn độn thông đạo cứ đều đều mãi thì hiện giờ đã có biến hóa hiện ra.

Hần cẩn thận đi qua sợi xích sắt rỉ sét, nhiệt độ càng lúc càng cao, tuy đã dung nhập vào Hồng Hoang Kỳ cộng thêm bất diệt chi thể mà hần vẫn cảm giác cực nóng.

Trong khu vực có xích sắt này rừng rực lửa, là hỗn độn chi hỏa chói lói, phảng phất cháy suốt ức vạn năm.

Hần cả kinh nhận ra có dao động sinh mệnh.

Không gian thông đạo chạy đến đây vô cùng rộng lớn, như một tòa điện vũ, lớp xích sắt to lớn dệt thành một tấm lưới nhện độc nhất vô nhị trong đại điện.

Ở giữa thiết vòng trời chặt một “hồn”!

Vô tận hỗn độn đại hỏa ở phía dưới thiết vòng thiêu đốt hồn ảnh đó.

Hồn ảnh bất động, hỗn độn thần hỏa có thể thiêu chết thiên giai cao thủ dường như không hề tạo ra thống khổ cho y.

Nhưng Thần Nam biết không phải thế, hỗn độn thần hỏa đã cháy qua vô vàn tuế nguyệt, có nghĩa rằng hồn ảnh bị thiêu suốt thời gian đó.

Hồn ảnh tuy nhiên bất động, không hề giây giụa bởi đã cứng lại.

Người này thật đáng sợ, bị hỗn độn hỏa đốt lâu như vậy mà hồn ảnh chỉ mờ đi, tịnh không diệt vong, quả thật kinh nhân.

Không hiểu sao, lúc đến đây hần lại cảm giác toàn thân đau đớn, phảng phất bị hỗn độn hỏa thiêu đốt, cơ hồ hần chính là người bị dây sắt trời trên kia.

Tuyệt không phải ảo giác!

Hiện tại hấn là Hồng Hoang Kỳ, vốn không thể bị hỗn độn hỏa gây thương tích, lại chưa tiếp xúc với hỗn độn hỏa, quả không thể lý giải nổi.

Trên đây sắt truyền lại trận trận sinh mệnh dao động.

Thần Nam quát: “Người là ai, mau tỉnh lại.”

Không có phản ứng nhưng dao động sinh mệnh càng mạnh, hấn cảm giác thân thể đau đớn hơn, cơ hồ không có Hồng Hoang Kỳ bảo vệ thân thể mà đang trực tiếp ở trong làn hỗn độn hỏa.

Hấn cả kinh, lẽ bả hồn ảnh đang thi triển thông thiên thủ đoạn - Hoán hồn đại pháp để hấn chết thay. Đại kỳ rung lên quét mạnh, hỗn độn hỏa quanh đó lung lay nhưng cảm giác đau đớn của hấn vẫn tăng lên.

Hồn ảnh vẫn bất động song linh hồn dao động tràn ra như biển cả.

Thảng thốt, hấn cảm giác mình bị trôi trên thiết võng, thay thế hồn ảnh, không đúng, phải nói là hợp lại với hồn ảnh.

Cảm giác kỳ quái khiến hấn hoảng sợ.

“A...”

Thần thức dao động truyền ra, hấn gào lên vang động.

Hồng Hoang Kỳ phát ra hào quang chói lòa đập vào hồn ảnh, hấn cảm giác mình trọng thương, thân thể phảng phất yếu vỡ tan.

Vì sao lại vậy?

Hấn vô cùng kinh hãi, Hồng Hoang Kỳ không thể công kích hấn, thử lại một lần nữa vậy, đại kỳ rung lên, cổ tinh không xuất hiện, từng đạo tinh thần chi quang nổi lên xạ vào hồn ảnh bất động ở giữa thiết võng.

Đau buốt.

Cảm giác đau đớn bị tinh thần chi quang oanh kích xảy ra trên mình hấn.

Hấn cảm thấy vô cùng tà dị, lòng nổi gai, sao lại thế này, lẽ nào hồn ảnh đáng sợ đến thế? Lẽ nào đối phương thật sự sử dụng Hoán hồn đại pháp để hấn chết thay? Hồng Hoang Kỳ chậm chậm lui lại, hấn cảm giác nơi đây tà dị khôn tả.

Hấn lùi khỏi khu vực này, nhưng ngạc nhiên là hồn ảnh không ngăn trở, lùi xa rồi hấn không còn cảm giác đau đớn vì bị thiêu đốt nữa.

Sự tình không hề tầm thường, hấn không muốn thoái lui mà thử lại lần nữa.

Hoàn toàn không cảm giác thấy sát khí, hồn ảnh không phát ra tà ác khí tức, không có ý thương tổn đến hấn, hấn phát giác linh hồn của hồn ảnh rung lên, tức thì toàn thân hấn đau đớn, phảng phất hợp lại với hồn ảnh.

Thật quá quái dị, đây hình như không phải Hoán hồn đại pháp, giữa hấn và hồn ảnh cơ hồ bị một sợi dây vô hình buộc lại với nhau, cảm thụ được tất cả của đối phương.

Từ khi hấn xuất đạo đến nay, chưa từng sợ hãi nhưng hôm nay hấn phát giác nội tâm đang run rẩy, trong linh hồn có một tình cảm không diễn tả được.

Phảng phất hấn hợp lại với hồn ảnh.

Hấn hú vang, Hồng Hoang Kỳ thoát đi, hấn không muốn ở lại nơi tà dị mà đáng sợ này.

Hồn ảnh bị trôi cách đoạn vĩnh hằng chỉ lộ, con đường thám thính của hấn bị cắt ngang, hồn ảnh và hấn có liên hệ kỳ dị khiến hấn kinh sợ, không dám ngoái lại mà Hồng Hoang Kỳ hóa thành một đạo hào quang quay lại theo lối cũ.

Tốc độ đạt cực hạn, hỗn độn thông đạo gấp khúc, tựa hồ muốn vỡ tan.

Tron con đường yên lặng này, hắn không biết mình phi hành bao lâu, sau cùng cũng ra khỏi hỗn độn thông đạo, xuất hiện tại hắc ám đại hợp cốc cuộn cuộn hắc vân.

Trong lúc quay về, hắn dần tĩnh tâm.

Hồn ảnh thần bí kia mạnh hơn tưởng tượng, bị hỗn độn hỏa có thể thiêu chết thiên giai cao thủ đốt suốt vô tận tuế nguyệt mà không hủy diệt, đương nhiên là một nhân vật đáng sợ cực điểm.

Nhưng hắn lại có thể hợp với hồn ảnh, quả thật khó tin.

Hiện tại hắn không còn tâm tình thám thính tiếp địa ngục không đáy, men theo vách đá tiến lên, ở khu vực của cổ thiên lộ, sức mạnh lại bị áp chế tuyệt đại bộ phận.

Hồng Hoang Kỳ men theo vách đá, lúc đi qua huyết quan, hắn máy động tâm tư, đại kỳ trải rộng ra, cuốn lấy cự quan, kéo lên theo.

Không thể tay trắng quay về, hắn phải nghiên cứu toái cốt và toái nhục trong huyết quan thật kỹ, dù gì chúng cũng không có dấu hiệu tự lại hay tĩnh dậy, hắn muốn xem đó là sinh mệnh thể gì.

464. Chương 465: Huyết Quan

Đó là một cỗ “thể” vô hình, phẳng phất là nguồn gốc tội ác, mở ra sẽ tạo thành tai nạn kinh thiên, Thần Nam tuy hơi hé nắp quan tài ra, liếc thấy toái cốt và toái nhục, nhưng giờ vẫn cảm thấy bị áp bức, biết rằng có thể mình đã lỗ mãng.

Khí tức kinh nhân chậm chậm trải rộng, vô tận hắc vân cuộn cuộn, Hồng Hoang Kỳ cuốn huyết quan bay lên, phía trên hắc ám đại hợp cốc đẩy lên sát khí vô tận, phẳng phất tuyệt thể ác ma bị chôn sâu dưới đất xuất thể.

Không Không và Tử Kim thần long cả kinh thất sắc, không biết phía dưới sơn cốc có vấn đề gì mà dao động kinh nhân lại tràn lên.

“Sao lại thể này, phụ thân ở dưới đó có gặp nguy hiểm gì không?”

Tử Kim thần long tỏ vẻ ngưng trọng, đứng trên vách đá cheo leo nhìn xuống nhưng ma vân dày đặc, nó không thấy gì.

“Ầm, ầm, ầm.”

Hắc vân như hỏa sơn phun lên, hất văng con rồng du côn và Không Không lăn lộn trên lớp bạch cốt rải đất mặt đất.

Một huyết quan bay lên vách đá, Hồng Hoang Kỳ theo sau.

“A, sao lại là nó?” Tiểu Không Không rợn tóc gáy, nó và Thần Nam từng vào Thần ma đồ, từng thấy huyết quan nuốt sống Hoàng Thiên.

Nhưng thấy Hồng Hoang Kỳ ở cạnh, không xảy ra bất trắc gì, nó mới yên tâm.

“Phụ thân, sao lại quay về nhanh thế? Còn mang cả cỗ quan tài này về nữa, xảy ra chuyện gì?”

“Nhanh?” Thần Nam kinh ngạc: “Không phải đã năm, sáu năm rồi sao?” Hắn phi hành trong hỗn độn thông đạo, cảm giác thời gian quá dài, đoán rằng ít nhất cũng phải năm, sáu năm.

“Cha sao thế, rõ ràng mới đi chưa lâu, hà cớ tận năm, sáu năm? Không phải cha bị đả kích gì quá đáng ở dưới đó nên loạn hết tâm trí rồi chăng?”

“Đáng đánh.” Thần Nam cốc cho Không Không tinh ranh một cái, hoài nghi nhìn Tử Kim thần long hỏi: “Thật sự ta mới đi sao?”

“Đương nhiên, long đại gia còn chưa uống xong vò rượu này.”

Nghe nó đáp vậy, trong lòng Thần Nam cả kinh, vĩnh hằng chi lộ quả thực vô cùng huyền bí, ở đó thời gian cơ hồ ngừng lại, hai chữ “vĩnh hằng” đã nói lên ý nghĩa chân chính của nó.

“Cha, sao lại mang huyết quan lên đây, không sợ nó nuốt luôn chúng ta sao?” Tuy đã qua nhiều năm nhưng Không Không vẫn còn sợ, lúc đó nó mới một tuổi, cảnh tượng huyết quan nuốt Hoàng Thiên để lại ấn tượng rất sâu.

“Không phải cổ đó, đây là cổ khác, ta cần nghiên cứu rõ ràng một phen.” Thần Nam định mở nắp.

“Vù, vù”, Không Không và Tử Kim thần long nhanh chóng bay lùi lại, tuy không thể phi hành nhưng tốc độ cực nhanh.

Tử Kim thần long ở ngoài xa gầm lên: “Ta ngất mất, tiểu tử ngươi không bị điên chứ? Lê nào ngươi không cảm giác thấy huyết quan xuất hiện là vùng đất bạch cốt này liền đầy khí tức âm u ghê rợn khiến người ta ghê sợ, huyết quan đẳng cấp Thái cổ này có thể tùy tiện mở ra sao? Ngươi không sợ rước phiền sao?”

“Đúng, cha mau xem này, khắp vùng bạch cốt, mọi bộ xương đều rung lên, cổ huyết quan kinh hồn này chắc do địa ngục triệu hoán.”

Không Không nói không sai, vùng bạch cốt vô tận tựa hồ bị một luồng sức mạnh vô danh hấp dẫn, đang rung lên, phảng phất như mọi vong linh đã chết sẽ tỉnh lại và quay về.

Huyết quan thần bí mà đáng sợ, như là nguồn gốc tội ác, phong bế ngàn vạn ác hồn bên trong.

Đã đưa huyết quan lên đây, Thần Nam đương nhiên không trả nó lại chỗ cũ mà phải tìm hiểu rõ ràng. Nhưng Không Không và Tử Kim thần long nói rất có lý, mở huyết quan ra ắt ẩn chứa hung hiểm cực lớn. Hắn quyết định đợi thủy tinh khô lâu soái lĩnh ngũ sắc khô lâu quay về, sẽ cùng áp chế huyết quan rồi mới mở ra.

“Được, vậy đợi đã.”

Hắn đưa thần thức rời khỏi Hồng Hoang Kỳ, quay lại nhục thể, tạm nghỉ một lúc rồi dùng đại pháp lực xé tan không gian, đưa thần thức hùng mạnh về đại lục hắc ám quan sát. Hắn muốn hiểu xem tung tích của Thái cổ chư thần làm gì khi họ quay lại.

Nhưng hắn vô cùng kinh hãi nhận ra, tuy cảm nhận được một luồng đại lực lan tràn trong hắc ám thế giới, trong hỗn độn hải nhưng không nắm được nhóm Thái cổ thần thứ hai quay lại ở đâu.

Tựa hồ ... họ định giáng lâm nhưng còn chưa làm thế.

Quả là tin tức kinh nhân. Xem ra vĩnh hằng chi lộ cùng Tiếp dẫn chi môn đều có sức mạnh thần bí, ở đó thời gian và không gian không thể xem xét theo lẽ thường mà đình trệ, xem ra Thái cổ thần vẫn đang trên đường quay về, hướng về đại lục hắc ám nhưng chưa thật sự xuất hiện.

Thần Nam thu thần thức lại, rồi mở nội thiên địa ra.

“Ai da da... sau cùng cha cũng chịu thả chúng con ra.”

Hai tiểu bất điểm kêu lên nhảy ra, một đứa nháy mắt, một đứa tỏ vẻ đáng thương ôm chặt chân hắn, trèo lên ôm cổ, nhất định không chịu buông.

Hai búp bê mũm mĩm vốn vô cùng khả ái nhưng hiện tại khiến Thần Nam tức xì khói, mới thoáng chốc mà hai tiểu bất điểm đã khiến nội thiên địa của hắn nháo nhào không thành hình dạng gì, một vùng thần thánh quả thụ bị bẻ cành vặt lá, còn may có Sinh Mệnh nguyên tuyến tưới tắm, bằng không ắt tổn thất thảm trọng.

“Hai các người...” Hắn chỉ vào hai tiểu quỷ: “Sau này phải trói lại rồi nhốt trong lồng.”

“Cha hung hãn quá.”

“Cha ngược đãi chúng con.”

Thần Nam không muốn vòng vo, nói luôn: “Cho các ngươi cơ hội lập công chuộc tội, tiến vào thân thể mẫu thân rồi áp chế huyết quan cho ta.”

“Tuân mệnh, cha!” Hai tiểu quỷ thống thống khoái khoái đáp ứng, chạy khỏi nội thiên địa.

Thần Nam cảm giác mình đã thất bại, phải dùng cách này áp chế huyết quan.

Chỉ một tháng sau, Thần Nam lại đưa thần thức vào đại lục hắc ám, phát hiện Thái cổ thần vẫn chưa xuất hiện.

Hắn cảm giác mâu thuẫn, Thái cổ thần lẽ ra phải quay lại rồi, có lẽ tại Lục đạo đã tan tành có không gian cũng tan nát khác tồn tại song song với đại lục hắc ám. Họ chắc đang nhớ lại quá khứ, đại phá diệt tạo thành đả kích quá lớn với họ, những gì xa xưa đều không còn tồn tại.

Thủy tinh khô lâu và ngũ sắc khô lâu quay về. Thủy tinh khô lâu lần này gần như tan tành, tuy cổ lão liên y chiến giáp đã tìm thêm được một miếng, cổ thuẫn cũng gần như hoàn chỉnh nhưng hiển nhiên nó trọng thương.

Đó quả là việc kinh nhân, nên biết điểm bất diệt linh quang của nó siêu tuyệt, Thái Thượng hóa thân cũng từng nếm đòn mà dưới hắc ám đại hợp cốc lại có sức mạnh thần bí đánh tan được, quả nhiên không tầm thường.

Kim, ngân, tử, ngọc, hắc ngũ đại khô lâu vương, cũng gần như tan nát, nhưng linh hồn trong đầu cốt vẫn y nguyên, cốt cách bị vỡ dần lành lại.

Cho chúng đủ thời gian, thủy tinh khô lâu triệt để phục nguyên chắc sẽ có biến hóa rất lớn, trên cốt cách có huyết quang lưu động, là huyết thủy. Huyết nhục quả thật đang sinh sản.

Thần Nam vốn định dùng Sinh Mệnh nguyên tuyền giúp nó nhưng sợ can dự từ bên ngoài sẽ xảy ra bất trắc, để nó tự biến hóa là hoàn mỹ nhất.

Linh hồn dao động của năm bộ khô lâu mạnh hẳn, hẳn đã thấy được chúng mạnh mẽ thế nào.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, Thần Nam để Tác Tác và Huyền Huyền khống chế nhục thân Đạm Đài Tuyền ở phía ngoài, Tử Kim thần long và Không Không ở trong, hắn và mấy khô lâu ở trong cùng đoạn hắn cầm Hồng Hoang Kỳ mở huyết quan.

“Ầm,” trong cổ thiên lộ như có địa chấn, chấn động mạnh hơn lần hé mở huyết quan trước đây nhiều. Vô tận sát khí kinh rợn tràn lan khắp nơi, mọi hải cốt rung lên, không biết do dao động gây chấn động hay chúng đang bị triệu hoán, mọi vong linh đều muốn quay lại.

Huyết quang xung thiên!

Trong huyết quan, toái cốt và toái nhục phát ra hồng quang yêu dị, không biết tại Thần Nam hay không mà chúng phảng phất như phát ra sinh mệnh hoạt lực khẽ chuyển động mềm mại.

“Ta ngất mất” Tử Kim thần long kêu lên kinh hãi.

Quả là tính cảnh khiến người ta lạnh mình, chỉ dao động không thôi cũng khiến người ta run rẩy, cộng thêm tình cảnh này tất nhiên lại càng buốt lạnh trong lòng.

“Giữ chúng lại.” Thần Nam quát vang.

Ai nấy dốc toàn lực, mấy đạo hào quang bùng lên xạ vào huyết quan, trù lên đang mềm mại chuyển động.

“A a a, đáng sợ thật.” Hai tiểu bắt điểm kêu lên kinh hãi, Thương Thiên chi nhãn liên tục xạ ra hủy diệt chi quang, từng dải hào quang xạ vào khiến không ít toái cốt và toái nhục tan đi, hóa thành huyết thủy.

Nhưng người ta lại kinh hãi vì chỉ thoáng sau huyết thủy lại biến thành toái cốt và toái nhục. Huyền Huyền và Tác Tác khống chế Thương Thiên chi nhãn cũng không hủy diệt nổi.

Đương nhiên tại Huyền Huyền và Tác Tác công lực quá thấp, không thể hoàn toàn chế ngự Thương Thiên chi nhãn nhưng cũng đủ thấy toái cốt và toái nhục vô cùng đáng sợ, chúng không hề hoàn chỉnh, lại bị động, chỉ biết phòng ngự.

Thần Nam quan sát hồi lâu vẫn không hiểu nổi chỗ toái cốt và toái nhục là người, thú hay sinh mệnh thể nào.

Cách đó không xa, ngàn vạn hài cốt rung lên, nhiều khô lâu đứng thẳng dậy.

“Được rồi, lần này ta thử sáng tạo sinh mệnh!” Hắc vậy tay, một bộ khô lâu hoàn chỉnh nhanh chóng bay tới, hắc dùng đại pháp lực, cách không hút một phần toái nhục trong huyết quan ra, phân ly với toái cốt rồi rải đều trên bộ bạch cốt.

“Ầm,” huyết quan đóng lại.

Thần Nam chuyên tâm xử lý bộ khô lâu, dùng đại pháp lực của mình trợ giúp huyết nhục nhanh chóng mọc ra trên bộ bạch cốt, lại lấy một phần Sinh Mệnh nguyên tuyến trong nội thiên địa rải vào khô lâu thân.

Huyết nhục sinh trưởng cực nhanh, trong sát na bạch cốt sinh nhục! Bất quá khuôn mặt phẳng lì, không có hình tượng cụ thể.

Lần ép buộc phải sinh ra này khẳng định có tác dụng phụ nhưng Thần Nam không thể cả nghĩ, hắc rất muốn xem thể uy lực của huyết nhục.

Tử Kim thần long, Không Không, Tác Tác, Huyền Huyền cả kinh chứng kiến tất cả.

Bạch cốt mọc thịt liền như có sinh mệnh, tự động dậy, hơn nữa có cả điểm điểm linh hồn dao động, khiến ai nấy cả kinh.

Thần Nam cũng kinh hãi nhận ra linh hồn dao động đến từ huyết nhục, tuyệt không phải từ bộ bạch cốt, tựa hồ có điểm điểm tàn hồn dính lên huyết nhục, hắc vùng chưởng ấn mạnh tới sinh mệnh thể vừa tạo ra.

“Ầm”, huyết nhục khô lâu vỡ tan những chỉ sát na sau đã hợp lại.

“Đại Ma thiên vương... người đến đây... Thời Không đại thần, người...”

Quay cuồng!

Tử Kim thần long cả kinh há hốc mồm, Không Không cũng trợn trừng mắt, họ đều cảm giác được cổ tinh thần dao động đó, nghe thấy tiếng hô hoán ngắt quãng.

Thần Nam cũng kinh hãi muốn biết khô lâu nói gì nhưng chỉ nghe thấy thế, hắc biết bởi huyết nhục quá ít, tàn hồn bị thiếu đi nhưng hắc không dám cho hết toái cốt và toái nhục tự lại.

Hắc đoán rằng huyết quan có tác dụng trấn áp chỗ xương thịt này, nếu tất cả tự lại sẽ có đại họa xảy ra.

“Hay lắm.” Thần Nam nhìn huyết nhục khô lâu, dung thần thức mãnh liệt xé tan không gian, quăng nó vào đại lục hắc ám.

“Tiểu tử, người làm gì?” Tử Kim thần long không hiểu.

“Nhóm Thái cổ thần thứ hai sắp về, tàn khuyết sinh mệnh thể mới tái tạo này cứ để họ đánh giá xem là thần thánh phương nào.”

Đoạn hắc lại cẩn thận lấy ra một chút toái cốt, luyện hóa vào một bộ xương tầm thường. Kết quả cũng có từng sợi linh hồn dao động phát ra.

Vẫn không thể biết được tin tức gì hay ho từ linh hồn dao động.

Toái cốt và toái nhục trong huyết quan chỉ ẩn chứa điểm điểm tàn hồn, bị phân chia thể này nên không đủ.

Khô lâu bị đẩy toái cốt vào nhìn quanh tựa hồ nhớ lại nhưng nó chưa kịp làm gì đã bị Thần Nam đẩy vào đại lục hắc ám.

“Hy vọng Thái cổ thần có thể thấy được lai lịch của huyết nhục và toái cốt.”

Thần Nam xé một góc không gian, quan sát hắc ám đại lục.

Cùng lúc huyết quan đột nhiên vô thanh vô tức mở ra, không hề phát ra dao động nào đoạn “ầm” một tiếng, hút Thần Nam vào trong.

“A... cha ơi.”

465. Chương 466: Huyết Nhục Dung Hợp

“Soạt, soạt, soạt.” Hồng Hoang Kỳ rung lên, trong sát na nắp huyết quan đóng lại, nó cũng tiến vào.

“Phụ thân!” Không Không biến sắc, vạn vạn lần không ngờ lại thế này, lúc xưa nó tận mắt thấy huyết quan xử lý Hoàng Thiên, lần này được thấy việc tương tự, làm gì có chuyện không sợ?

Thoáng chốc trong tay nó xuất hiện một thanh thiên kiếm, nhân lúc Hồng Hoang Kỳ ngăn huyết quan lại, kiếm phong sáng chói cắm vào khe hở định hất nắp quan tài lên.

Bất quá, lúc đó nắp quan tài đã khác trước nhiều, huyết quang cuồng loạn lưu chuyển, khí tức kinh hồn dao động kịch liệt, nắp áo quan như ngọn núi vạn cân, nó không lay động nổi mảy may.

“Grào...” Tử Kim thần long gầm lên chấn thiên, nhân hình thân thể biến hình, long thân khổng lồ ảo hóa ra, tử kim thần quang ập vào nắp áo quan.

“A, trả cha đây.”

“Thả cha ra.”

Hai tiểu bất điểm kêu ầm lên, Thương Thiên chi nhân xạ ra một đạo hủy diệt chi quang đập lên nắp huyết quan.

Mấy hài tử của Thần Nam đều có đặc điểm, bình thường cười đùa gây loạn nhưng lúc quan trọng lại như tiểu lão hồ, mạnh mẽ “không thể hiểu nổi.”

Đây vốn là cổ thiên lộ, sức mạnh của chúng bị áp chế nhưng lúc này tiềm lực không tưởng trong linh hồn hoặc năng lượng hùng hậu ngủ say tỉnh lại, bùng lên sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Dao động vô biên quét ra, thần quang chói lói tỏa rạng như sao trời rơi xuống hóa thành sao băng bay ngang bầu trời, thanh thể kinh thiên động địa.

Thiên kiếm trong tay Không Không cực kỳ sắc bén, tách được một khe hở trên nắp áo quan.

“A a a...” Huyền Huyền ra khỏi nhục thể Đạm Đài Tuyền, mặc hoàng chỉnh Huyền Vũ giáp có hồn, phát ra thần quang sáng choang, như kim oa oa đập mạnh cào huyết quan. “Ầm.” Lực xung kích cực mạnh khiến huyết quan lắc lư.

Tác Tác cũng ra khỏi nhục thể Đạm Đài Tuyền, toàn thân ngân sắc thần quang lấp lánh, múa tít một ngọn roi vàng đập vào huyết quan, kim tác dựng đứng, đâm thẳng vào khe hở.

Hai tiểu bất điểm lúc này như ma thần tỉnh lại, phát ra dao động kinh nhân, khiến những thành niên cao thủ chân chính thất sắc.

Tử Kim thần long cũng bị chiến hồn cực mạnh của ba hài tử xung kích, sức mạnh lơ mơ trong thể nội cuồng bạo hẳn, chiến hồn chi hỏa được đốt cháy, vô tận tử sắc thần quang chói lói, nó vô thức gào lên: “Grào... mẹ nó chứ, lão tử là Tử Phong.”

Cả bốn đồng thời xuất thủ, sức mạnh không thể đoán nổi liên tục oanh kích huyết quan nhưng nắp áo quan chỉ nảy lên vài cái rồi không hề lay động nữa.

Huyết quang như sóng nước từ cự quan phát ra, màu đỏ vô tận thê thảm bao phủ lấy cổ áo quan.

“Phụ thân phải kiên trì!” Không Không và hai tiểu bất điểm đồng thời kêu lên.

Nhưng cự quan phát ra huyết quang càng lúc càng thịnh như một vầng mặt trời màu máu sáng chói lòa khiến không ai nhìn thẳng vào được.

“Ầm.”

Tiếng nổ vang vọng, huyết quang xung thiên, năng lượng hùng hậu bùng lên, hất bọn Không Không, Tử Kim thần long văng ra xa tít.

Cự quan bay lên cao, phẳng phát thật sự hóa thành “Mặt trời máu”, hào quang tà dị đâm vào mắt tất cả.

Không Không và hai tiểu bát điểm gầm lên, định xông tới nhưng Tử Kim thần long chặn lại: “Chúng ta không thể lay động huyết quan, hiện tại xông tới chỉ tổ bị hại.”

“Nhưng vẫn phải xông lên.” Không Không nóng lòng.

Tử Kim thần long chỉ vào thủy tinh khô lâu cạnh đó: “Để mấy bộ khô lâu cùng lên mới được, nhưng thủy tinh khô lâu sao mà kỳ quái, không thêm phản ứng.”

Họ định điều động thủy tinh khô lâu dẫn ngũ sắc khô lâu gia nhập chiến đấu, nhưng chúng trơ trơ như gỗ đá, căn bản không thèm nghe lệnh.

“Àm, âm, âm.”

Trên không vang lên tiếng nổ động trời, huyết quan rung lên bần bật, phảng phất sắp nổ tung, đồng thời truyền lại giọng Thần Nam: “Các hài tử, đừng lo, ta không sao.”

“Oa, cha à, để chúng con giúp.”

“Không được, không ai qua đây, huyết quan này quá tà dị, không như các con tưởng tượng đâu, không ai được đến gần, yên tâm đi, nó không nuốt được ta đâu.”

“Cha thật không sao chứ?”

“Tạm thời không sao.” Thần Nam tựa hồ hơi hư nhược, trên không lại vang lên tiếng quan tài cọt két, huyết quan bị hất lên một góc, nửa lá Hồng Hoang Kỳ lộ ra.

Đồng thời, do cự quan bị mở ra, dịch thể như máu tươi tràn ra như nước sông vỡ đê, trên không liền bị nhuộm đỏ, cơ hồ phát sinh nạn hồng thủy.

Huyết thủy chảy tràn trên thình không, từ cự quan chảy ra chính thị huyết dịch, cảnh tượng như không bao giờ ngừng chảy.

Sau cùng, một vùng biển máu trùu lên, cự quan như một lá thuyền trong đó, quả thật quá tà dị. Huyết quan rất lớn nhưng không thể chảy ra ngần ấy máu tươi.

“Cha, chúng con phải làm gì?”

“Không gì hết... đám toái cốt và toái nhục tựa hồ định ăn ta thật nhưng hiện tại ta diệt được một nửa chúng rồi.”

“Cha đang ăn chúng sao?”

Trong huyết quan im lặng, áo quan lại rung động, tiếng va đập vang lên liên tục.

Trong đó đang xảy ra cảnh giới tử nạp tu di, Hồng Hoang Kỳ hóa thành một phiến cổ tinh không, Thần Nam đứng giữa hư không, bên ngoài vô tận huyết hải lan tràn, sóng màu liên tục lao vào cổ tinh không.

Hắn đánh tan từng đợt sóng nhưng mọi làn sóng máu tiến đến gần thân thể hắn lại trực tiến vào. Hắn không dám tin, đồng thời hơi hoảng sợ, máu tươi chỉ chạm vào người là thấm hết vào da, không chừa lại nửa giọt.

“Àm.”

Từ bốn phương tám hướng, sóng máu vô tận từ trên đầu ép xuống như sóng biển gầm gào, nhưng đến gần hắn liền tan trong sát na, nhập vào thân thể.

Có không ít toái cốt và toái nhục theo huyết thủy tràn tới, dung nhập vào thể nội hắn.

Hắn cả kinh, hoàn toàn tắt tiếng, vừa nãy Tác Tác hỏi chơi nhưng quả thật chuyện nuốt ngược huyết nhục đang xảy ra mà hắn không sao nói được nguyên nhân là gì.

Huyết nhục và toái cốt đáng sợ trong thân thể hắn từ từ thấm vào thân thể.

466. Chương 467: Thần Nam? Vô Diện Nhân?

Toái cốt và toái nhục trong cự quan đã bị phong ấn vô tận tuế nguyệt mà giờ lại “tràn” vào nhục thể Thần Nam, đúng là “tràn”! Như dịch thể chậm chậm chảy vào trong “bình.”

Tất cả vượt ngoài thường lý cũng như nhân thức của con người.

Đồng thời sóng máu ngập trời xung kích khắp cổ thiên lộ, cự quan như hỏa sơn bùng nổ, phát ra khí tức hùng hồn chấn nhiếp không gian, thiên địa nhuộm một màu đỏ buồn thảm trải ra mệnh mang, ngoài ra không còn màu sắc nào khác.

Ngay cả mắt Không Không, Tử Kim thần long cùng hai tiểu bát điểm phẳng phát hóa thành màu máu, tất cả đều bị huyết mang che phủ.

“Gào... gào...”

Tiếng gầm chấn động màng tai, chấn nhiếp lòng người từ vực sâu vạn trượng truyền lên, cổ thiên lộ yên lặng suốt vô tận tuế nguyệt hiện giờ huyền ảo, vô tận khí tức kinh hồn tràn khắp địa ngục không đáy rồi bay lên.

Ô vân cuộn cuộn, ma khí lan tràn.

Tiếng gầm vạch ngang trời mây, tử vong ma khí đen ngòm và vô tận huyết quang trên không hoàn toàn hợp lại, màu đỏ và đen kinh rợn hòa vào nhau khiến người ta có cảm giác “rùng mình.”

Cự quan huyết quang xung thiên, ma khí tràn khắp thập phương, tiếng gầm vang vọng từ địa ngục không đáy càng lúc càng rõ ràng khiến hài cốt trên mặt đất rung rinh. Bạch cốt thể giới mệnh mang dấy lên như sóng biển.

Khí tức kinh nhân càng lúc càng hiển hiện, cả Không Không và bọn Tử Kim thần long đều cảm thấy bất an.

Cùng lúc, tiếng gầm đến gần dần, gần như rời khỏi vực sâu. Thủy tinh khô lâu vẫn đứng lặng chợt lui lại một bước.

“Cắc.”

Thanh âm cốt chưởng và khô cốt tiếp xúc vang lên, năm bộ khô lâu kia cùng tiến lên.

Tiếng gầm ngừng hẳn nhưng Không Không và Tử Kim thần long đều cảm giác áp lực kinh hồn như cự sơn, như một hành tinh, lại như một vũ trụ trùng trùng đè nén trong lòng.

Trong làn hắc ám ma khí, ba điểm thanh quang vô cùng lạnh lẽo khiến tất cả có cảm giác rùng rờ, như ánh mắt băng lãnh của độc xà đang lặng lẽ nhìn họ từ vách đá cheo leo.

Huyền Huyền và Tác Tác cơ hồ cảm giác được hung hiểm, vô tận tiềm năng toàn bộ bạo phát, áp lực cực mạnh khiến tóc chúng dựng hết lên, làn da vốn mịn màng nổi lên một lớp gai ốc li ti, toàn thân phát ra hào quang chói lòa.

“Oành!”

Thủy tinh khô lâu chợt lảng không bay tới, lao bổ xuống vách đá, phát ra thần quang sáng chói, hào quang vô tận hình thành một thể giới mờ mịt, bao phủ kẻ vô danh ba mắt. Nhưng quả thật vô cùng tà dị, trong màn thần quang vẫn có một khoảng lớn vô cùng hắc ám, không nhận được chân dung của vô danh nhân.

Họ cùng lao xuống tuyệt vực, dao động kinh hồn phát ra, bắt đầu đại chiến kịch liệt.

Thần quang và ma khí cùng vút lên khiến huyết dịch quanh cự quan càng sáng chói.

Đương nhiên tất cả đều bắt nguồn từ huyết quan, vô tận huyết quang khiến sinh vật trong địa ngục không đáy bất an, có vài kẻ tiến lên mặt đất, nơi trước kia chúng không dám tới.

Lúc này Thần Nam thật sự hoảng sợ, hắn rất hiếm khi có cảm giác này. Hồng Hoang Kỳ diễn hóa thành cổ tinh không như tu di ẩn vào giới tử, cùng tiến vào huyết quan, tinh không mông lung hoàn toàn bị huyết thủy thấm vào.

Hồng Hoang Kỳ cũng không ngăn nổi, toái nhục và toái cốt cùng sóng máu ngập trời trong huyết quan tiến vào tinh không, che kín sao sáng và mọi tinh cầu, cả Thần Nam cũng bị nuốt chửng

“A...”

Hắn ngửa mặt hú vang, phát ra hào quang sáng chói nhưng huyết thủy vẫn không ngừng lại, xung phá làn ánh sáng ngăn cách, tràn vào miệng hắn.

Hắn thổ ra nhưng cũng bó tay, làn da nứt toác, toái nhục và toái cốt tràn vào, dung nhập khắp các bộ vị toàn thân!

Quả thật đáng sợ. Dù lúc không còn tu vi, đối diện Cái Thế quân vương Hắc Khởi hay Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc, đối diện lúc Lục đạo phá diệt hắc đều chưa từng có cảm giác này.

Hắn xác thật cảm giác hoảng sợ, không đủ sức ngăn chặn tất cả, đành trơ mắt nhìn huyết nhục và toái cốt nát vụn tiến vào thân thể mình, bị động đợi sự tình đáng sợ xảy ra.

Tuyệt đối hồi hận!

Hắn quá ơ hờ, quá mạo hiểm, đánh giá bản thân và Hồng Hoang Kỳ quá cao nên trêu vào huyết quan, cự quan từng nuốt Hoàng Thiên cũng nguyên nhất thể với huyết quan này.

Thời gian phẳng phát đình chỉ, trong không gian rộng lớn, hắn nghe được tiếng sóng máu vỗ, rung động lúc toái nhục và toái cốt tiến nhập thân thể.

Không biết bao lâu sau, huyết quan trong Hồng Hoang Kỳ dần tắt, hắn đứng lặng giữa tinh không.

Như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, hắn không thấy gì khác lạ, toái cốt và toái nhục tiến vào thân thể hắn cũng biến mất.

Thật sự không xảy ra gì sao?

Tiếng nước rơi xuống vạch ngang hư không tử tịch, là một giọt huyết châu lấp lánh từ mái tóc hắn rơi xuống, đọng trên trán, hắn khẽ đưa tay gạt xuống.

Màu đỏ tươi vô cùng yêu dị và kinh hồn. Nhìn thấy nó có nghĩa là tất cả đều xảy ra, giọt máu sau cùng cũng thấm qua da vào cơ thể hắn.

“A...”

Hắn ngửa mặt gầm vang như phát cuồng, mái tóc cuồng loạn vũ động, tất cả đều quá đáng sợ.

Trong huyết quan phong ấn tội ác nguyên tuyền vô tận, giờ đã hoàn toàn dung nhập vào thân thể hắn, biến hắn thành ác nguyên chi thể!

Thu Hồng Hoang Kỳ lại, toàn bộ tinh quang mông lung vô tận tan biến, đại kỳ xuất hiện trong ngực hắn, lúc đó hắn mới phát giác mình đang nằm trong cự quan âm u đáng sợ này.

Toái nhục toái cốt đã vô ảnh vô tung, trong cự quan ngoài hắn ra không còn gì nữa, hắn thật sự hy vọng đây chỉ là giấc mộng Nam Kha và mau tỉnh lại nhưng không thể, tất cả đã xảy ra.

Hắn dùng Hồng Hoang Kỳ hất bật nắp áo quan, gầm lên phẫn nộ, bắt cam, đứng phắt dậy, nắp áo quan vừa bay vút ra thì ở ngoại giới, huyết quang đột nhiên sáng đến cực điểm như vầng mặt trời chói lọi.

Huyết quang xung thiên cực thịnh rồi đột nhiên ảm đạm, vô tận huyết quang trùm xuống cự quan, ai nấy há hốc mồm nhìn thấy toàn bộ huyết quang và huyết lãng tiến hết vào thân thể Thần Nam vừa đứng dậy khỏi huyết quan.

Hắn như một vực sâu không đáy, vô tận huyết thủy che kín thình không chợt biến mất vô ảnh vô tung!

Đồng thời, tam nhân thần bí nhân đại chiến với thủy tinh khô lâu phát ra tiếng gầm chói tai khiến ngàn vạn hải cốt trên sơn nhai rung động mạnh đoạn nhảy xuống địa ngục không đáy. Thủy tinh khô lâu và năm khô lâu nứt nẻ toàn thân quay lại phía trên vách đá.

Thần Nam liên tục gầm lên, gần như điên cuồng, phát tiết những phiền muộn trong lòng.

“Tạ thiên tạ địa, cha không sao cả.” Không Không vỗ ngực.

“Có chuyện cổ quái.” Tử Kim thần long lẩm bẩm.

Hai tiểu bất điểm vừa hiếu kỳ vừa thích thú nhìn Thần Nam, với chúng, người cha đang gầm dù sao cũng khả ái hơn người cha nhốt chúng lại.

Thần Nam trực tiếp lạt từ trên không xuống, “Oành”, thân thể trầm trọng như cự sơn tạo thành một hố sâu trên mặt đất.

“Ái chà... cha đừng tự sát.” Hai tiểu bất điểm hô hoán.

Thần Nam bò lên miệng hố, thần sắc dị thường nghiêm túc: “Ta phải rời khỏi đây, con lươn người chiếu cố cho mấy hải tử, ta sẽ không về ngay đâu.”

“Người đi đâu?” Tử Kim thần long hồ nghi hỏi.

“Cha định đi đâu?” Ba hải tử cùng truy vấn.

“Đi đại lục hắc ám, đợi Thái cổ thần trở lại.”

“Vì sao đột nhiên đi như vậy, có phải vì huyết quan hay đã xảy ra chuyện gì?” Tử Kim thần long trịnh trọng hỏi.

“Đúng vậy, cha à, vừa phát sinh chuyện gì, chỗ toái cốt và toái nhục đâu, vì sao hiện tại nắp quan tải mở tung?” Không Không hiểu rõ chỗ đáng sợ của huyết quan, vĩnh viễn nó không quên những gì từng xảy ra.

“Không cần lo, ta không có chuyện gì đâu, huyết quan ta đã luyện hóa, sau này không còn nguy hiểm nữa. Trong lòng vực có một con đường thông với ngoại giới, ta sẽ từ đó đi ra, các con đừng đi theo, hiện tại đại lục hắc ám đang nổi sóng ngầm, phi thường nguy hiểm. Tất cả đợi ta quay lại, đừng tự tiện hành động.” Thần Nam không muốn tiết lộ tình hình thật sự về huyết quan, sợ cả nhóm sẽ hoảng sợ và lo lắng.

Thấy hấn phi thường nghiêm túc và trịnh trọng, bọn Tử Kim thần long đều gật đầu.

Nhất là hai tiểu bất điểm, gật đầu thật mạnh như gà mổ thóc, người cha muốn nhốt chúng lại đi rồi, sau này nơi đây chính là thiên hạ của chúng.

Thần Nam rảo bước đến vách đá đoạn trải Hồng Hoang Kỳ ra, lướt xuống phía dưới, cùng lúc huyết quan lóe sáng, cùng hấn tiến xuống tuyệt vực.

Không hề có trở ngại hay xuất hiện sinh vật nào quái dị, hấn thuận lợi tiến vào đường hầm hỗn độn, có điều huyết quan đi theo đã vượt ngoài ý liệu của hấn, nó như có quan hệ với hấn, trở thành một phần thân thể không chia cắt được.

Hấn không thử xuất thủ oanh kích mà đưa huyết quan theo, có lẽ như thế càng an toàn cho bọn Không Không hơn.

Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật, Thần Nam đi trong không gian thông đạo vô tận, sau một lúc lâu phi hành trong cô tịch, hấn cũng đến được Tiếp dẫn chi môn, cảm thụ khí tức của đại lục hắc ám. Hấn không do dự tiến vào không gian tàn phá đó.

Huyết quan theo sát, cùng hấn tiến vào vùng không gian.

Cũng là một quá trình rất dài, tao ngộ vô số không gian chi đạo, bất quá hấn không dừng lại mà lao vút đi.

Tựa hồ qua năm, sáu năm, trước mặt hấn xuất hiện lục đại không gian thông đạo không hề chia thành chủ thứ mà là sáu nhánh cân bằng nhau, giờ hấn phải lựa chọn.

Không hề do dự, hắn tiến vào khu vực tối tăm nhất, trong cô tịch và vĩnh hằng, hắn xuyên qua một không gian thông đạo vô cùng hắc ám rồi xuất hiện tại một phiên hỗn độn hải, phá tan trùng trùng ngăn cách, mở ra một thông lộ. Hắn cảm giác thấy khí tức của đại lục hắc ám, không hề do dự lao tới.

Vô tận hắc ám, cuối cùng cũng hiện ra trước mắt, hắn từ thiên ngoại tiến vào đại lục hắc ám. Huyết quan vẫn theo sát.

Tận lúc đó hắn mới hơi an tâm, ngồi xếp bằng trên không, bắt đầu kiểm tra thân thể.

Cùng lúc, hắn không biết rằng có một sinh vật ba mắt thần bí đang theo dấu hắn, tiến vào hỗn độn hải, tiến về đại lục hắc ám.

Hắn nội thị xong xuôi, cảm giác được một cỗ sức mạnh kỳ dị trong thân thể, huyết nhục và toái cốt tựa hồ hoàn toàn dung hóa, biến thành một cỗ năng lượng màu máu nhưng hắn không vận chuyển được, mà chúng chỉ trữ lại trong thân thể hắn.

Hắn tận toàn lực để bức ra.

Kết quả hoàn toàn bất ngờ.

Hắn vốn cho rằng sẽ phi thường gian nan, hoặc không thể bức được năng lượng này ra, lúc toái nhục và toái cốt tiến vào thân thể hắn, uy thế không gì cản nổi.

Nhưng kết quả khiến hắn không dám tin, năng lượng bị bức ra rất thuận lợi, cùng với huyết quang mờ lung trên không nhanh chóng hóa hình thành huyết nhục và cốt cách, bất quá không phải những mảnh vụn mà là một thân thể, trừ gương mặt phẳng lỳ và không có ngũ quan, những chỗ khác khá hoàn mỹ, thể hình gần như y hệt hắn.

Mái tóc đen dài cũng sáng loáng, làn da màu cổ đồng lấp lánh hào quang, thể phách cường kiện như đúc bằng thép.

Thần Nam ngưng thị nhìn y đoạn hai mắt xạ ra lãnh quang, bỗng mạnh ra một chương, hào quang sáng chói hung hãn đánh mạnh lên mình vô diện nhân phát ra tiếng choang choảng, phát ra điểm điểm tàn huyết, chương lực tan đi nhưng thân thể không hề hấn gì.

Đó là tình cảnh vô cùng kinh ngạc, bất kỳ thiên giai cao thủ nào tiếp chương lực của Thần Nam hiện tại cũng không thể an lành được.

Thể phách này cường kiện gần như biến thái!

Thân thể vô diện không hề phản kích, lặng lẽ đứng trước mặt, phẳng phất như hành thi tẩu nhục không có tình cảnh, huyết quang dừng ở sau lưng vô diện nhân.

Khung cảnh thật kỳ dị.

Thần Nam nhanh chóng lướt đi về phía xa, định thoát khỏi y và huyết quan nhưng phát hiện giữa hắn và vô diện nhân phẳng phất có một sợi dây thường vô hình trói chặt lại, bất kể hắn tăng tốc nhanh lên bao nhiêu thì cự ly vẫn vậy, tối đa cũng không quá mười thước.

Bất đắc dĩ, hắn phải dừng lại: “Người thật ra là ai, muốn gì? Muốn làm gì cứ đến đây.”

Mặc kệ hắn chửi mắng kiểu gì, vô diện nhân trơ ra như gỗ đá, không hề có cảm tình dao động, dường như không có linh hồn. Sau cùng, hắn bó tay đành lắc Hồng Hoang Kỳ định đánh tan vô diện nhân.

Sức mạnh dao động kinh hồn tựa hồ khiến vô diện nhân không thể yên lặng nữa, thực hiện phản ứng tự bảo vệ, hai tay theo ý thức chuyển động mấy vòng, vô tận năng lượng của Hồng Hoang Kỳ chuyển hướng, toàn bộ bị đẩy ra thiên ngoại hỗn độn.

Quen thuộc.

Vô cùng quen thuộc.

Động tác của hai tay gần như Nghịch Loạn bát thức nhưng không phải, chỉ giống mà thôi.

Thử liền mấy lần, Thần Nam phát hiện vô diện nhân tựa hồ không có ác ý với hắn, hoàn toàn không định tấn công, sau cùng hắn tung cước đẩy y vào huyết quan, công lên lưng rồi tiến vào đại lực hắc ám. Thế này tuy quái dị nhưng còn đỡ hơn có hai cái đuôi bám theo.

Đối thủ đầu tiên hắn tìm tới là Cửu Đầu Thiên Long. Vô tình ma đao tể xuất, Hồng Hoang Kỳ lay động, Cửu Đầu Thiên Long xiù ngay, làm sao mà đánh nổi? Y từng tận mắt thấy uy lực của Hồng Hoang Kỳ, vốn không thể chống nổi, chỉ riêng vô tình ma đao đã đủ đấu với Lượng Thiên xích rồi.

“Cửu Đầu Thiên Long, ta không làm khó ngươi, muốn sống thì mau đánh tan huyết quan này cho ta, rồi giết tên ở trong đó.”

“Tiểu tử ngươi mà hảo tâm thế sao?” Cửu Đầu Thiên Long tựa hồ không tin.

“Bớt nói linh tinh đi.”

“Được, ta sẽ thử xem. Nhưng ta không sợ ngươi mà sợ Hồng Hoang Kỳ trong tay ngươi.” Cửu Đầu Thiên Long tìm cách gỡ gạc thể diện.

Lượng Thiên xích như một đỉnh núi cắm lên trời, hiển hóa ra rồi bùng lên vạn trượng quang mang, đánh vào cự quan.

“Ầm, ầm.” Nắp áo quan bị đánh bay đi, vô diện nhân xoay lưng lại phía Cửu Đầu Thiên Long xuất hiện trên không.

“Sao lại có tới hai Thần Nam?” Cửu Đầu Thiên Long gầm lên kinh hãi.

Nhưng khi thân thể quay lại, Cửu Đầu Thiên Long lập tức ngậm miệng, hồi lâu mới lên tiếng: “Y là ai? Vì sao lại không có mặt?”

“Bớt nói nhăng đi, không đánh được hắn thì tự sát đi.”

“Oành, oành, oành.”

Lượng Thiên xích trắng như bạch ngọc phát ra thần quang rợp trời đập vào vô diện nhân.

“Choang.” Tiếng nổ vang lừng như thiên thần rền sắt, tiếng kim thuộc vang lên động trời.

Cửu Đầu Thiên Long cả kinh lui lại, hung hãn đánh trúng đối phương nhưng không đánh tan được thân thể đối phương.

“Oành, oành, oành.” Lại một đợt công kích điên cuồng nữa.

Vô diện nhân tựa hồ cảm giác thân thể cực kỳ đau đớn, theo ý thức vung lên, đoạt lấy Lượng Thiên xích rồi lật tay đánh bay Cửu Đầu Thiên Long.

Nửa thời thần sau, Cửu Đầu Thiên Long mềm nhũn nằm trên không trung, đòn công kích gần như điên cuồng của y không hủy diệt nổi vô diện nhân, ngược lại bản thân trở nên hư nhược vô lực.

Cửu Đầu Thiên Long thành tù binh, Thần Nam dẫn y đến chỗ mục tiêu tiếp theo - Tà Tôn.

Tìm Tà Tôn khá dễ, kẻ tự đại như lão có một quang minh thế giới riêng.

“Tình tang tình tang”, tiếng đàn vang khắp quang minh thế giới, rồi tiếng đàn “lục dục” được phát ra nhưng vô diện nhân không hề phản ứng, cơ hồ là hành thi tẩu nhục trong truyền thuyết.

Tà Tôn thi triển mọi ngón nhưng tựa hồ đang đàn cho một người gỗ nghe, vô diện nhân bất động khiết lão suýt thổ huyết, cho rằng Thần Nam lừa mình, tìm một kẻ không có linh hồn đến thí nghiệm ma cầm.

Lúc lão tung cước đá vô diện nhân liền bị chụp cứng gót chân rồi bị ấn xuống đất. Lão bị mất mặt, lại gầm lên múa tít ma cầm, sáu sợi dây đàn Thiên Long rung bàn bật.

“Y tuyệt đối không có linh hồn.” Tà Tôn gầm lên: “Ta đánh đàn cho trâu nghe.”

“Thần Nam, đây có phải ma thân của ngươi phân ra lúc tẩu hỏa nhập ma?” Cửu Đầu Thiên Long cạnh đó cũng rít lên.

“Cho ta biết hồng hoang cự bá nào đó mà các người biết, không ai đánh tan được y hoặc biết được lai lịch y, coi như các người mất mạng.”

“Ha ha, hay lắm, người muốn chết, đừng trách chúng ta, đừng cho rằng có Hồng Hoang Kỳ là vô địch. Có người không cần phí lực cũng giết được người.” Tà Tôn độc ác nói.

Cả nhóm cực tốc phi hành đến nơi ở của hồng hoang cự bá mà lão biết nhưng ra ngoài thiên ngoại hỗn độn lại không gặp.

Môn nhân đệ tử của hồng hoang cự bá giải thích, Thái cổ hung nhân này đã đi ứng chiến nhóm Thái cổ thần thứ hai quay về.

“Cái gì, nhóm Thái cổ thần thứ hai quay về rồi sao? Họ ở đâu?” Thần Nam và bọn Tà Tôn cùng hô lên kinh hãi.

“Trong một không gian tan vỡ.”

Không hề do dự, Thần Nam chớp lấy hai lão ma, công huyết quan lướt tới, có Thái cổ thần là đủ, chắc trong số họ sẽ có người biết được lai lịch của huyết quan.

467. Chương 468: Thiên Thú

Thế gian có mấy người dám cuồng vọng như vậy? Thật sự khó tìm.

Có người đạt đến mức đó nhưng đã bước lên Thông thiên chi lộ, trong đại phá diệt thế giới này, còn ai dám ngông cuồng đến thế?

Quảng Nguyên, Thái Thượng nếu còn nhục thân chắc cũng dám lớn lối như thế nhưng họ chỉ là chút chân linh còn lại, thật ra đã về với “Thiên đạo.”

Bất quá, cao thủ chân chính một mình tịch mịch, không cần người ngoài biết tới.

Trong các hồng hoang cự bá có nhân vật như thế.

Thông Thiên là một nhân vật như thế, công lực gần đạt đến thông thiên chi cảnh nên danh hiệu mới là Thông Thiên, tuy hơi khoa trương nhưng đủ chứng minh tu vi của y siêu tuyệt, khiến hầu hết Thái cổ cường giả đứng trước y đều dậy lên cảm giác vô lực.

Người Thần Nam định tìm là y nhưng không gặp, hắn lập tức cùng Tà Tôn, Cửu Đầu Thiên Long tiến vào không gian tan tành nọ.

Trong hỗn độn hải sáng chói hào quang, xuyên quan trùng trùng sóng, còn cách không gian đó rất xa nhưng Thần Nam đã cảm giác được một cỗ áp lực kinh nhân ép tới, hắn cấp Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long nhanh chóng lao tới, định thử xem ai có khí thế cường thịnh đến vậy.

Sóng hỗn độn dâng tràn, trong làn hào quang mờ lung vô tận, hai mắt hắn xuyên qua hỗn độn thấy ở xa tắp tựa hồ có một đại vật đang chăm chú quan sát hắn, cảm giác mơ hồ cho hắn biết là tam nhân hồng hoang cổ thú, ba điểm sáng âm u như ba vì sao cô tịch hàn lãnh.

Song phương nhìn nhau từ xa, không ai tiến lên nửa bước, đoạn vô danh sinh vật trong hỗn độn mờ dần và biến mất.

“Kì quái, vì sao ta lại cảm giác thấy khí tức đặc thù trong cổ thiên lộ?” Thần Nam lẩm bẩm.

Tiếp đó trên đường không gặp bất kỳ cản trở nào, bọn hắn nhanh chóng tiến vào tàn phá không gian. Ở đó lấp lánh tinh quang, có đến mười mấy hằng tinh cùng hơn trăm hành tinh, tạm coi là một tinh không giữ được nguyên lành.

Không phát hiện Thông Thiên trong đó, cũng không thấy khí tức Thái cổ thần, hiển nhiên họ không xuất hiện tại đây, nhưng Thần Nam cảm giác được khí tức vô cùng quen thuộc, là khí tức của đệ lục giới lúc chưa từng bị phá diệt.

Tìm kiếm, nỗ lực tìm kiếm.

Thần Nam phi thiên độn địa trong phiên tinh không, thần niệm quét khắp nơi hi vọng tìm được manh mối nào đó, sau cùng cũng thấy một hỗn độn thông đạo cực lớn gần một nhóm tiểu hành tinh, tựa hồ thông đến không gian phá toái.

Hắn không do dự tiến vào ngay, đó là một không gian hắc ám rộng mấy chục vạn dặm vuông, hắn cảm giác được khí tức của đệ lục giới, không sai, chính là một khe nứt không gian lúc đệ lục giới bị ép sập tạo thành.

Lục đạo phá toái, sáu thể giới hợp nhất, nhưng Lục đạo nguyên bản có không ít khe nứt không gian còn giữ được, tạo thành những phiên không gian nhỏ.

Ở đây, Thần Nam cảm giác thấy linh khí dao động, thấy khí tức của Y Y.

Trong vùng sâu của không gian u ám, một cây cổ thụ rợp trời phát ra hào quang chói lòa, tuy không gian vô cùng u ám nhưng ở đây thần quang điểm điểm, hoàn toàn do cây cổ thụ phát ra.

“Y Y!” Thần Nam gào lên, nhanh chóng tiến tới.

Thoáng chốc vượt qua mấy vạn dặm, gốc thần thụ xanh om, cao vút tận trời mọc trong nơi sâu nhất, mọi nhánh rễ ăn hết vào hỗn độn hải mông lung.

Lúc bay tới, Thần Nam dừng lại, dưới gốc thần thụ vạn trượng có bảy tám người đang ngồi xếp bằng như hóa thạch., tựa hồ bảo vệ ở đây nhiều năm.

Thái cổ thần!

Hắn cảm giác được khí tức quen thuộc trên mình họ, hắn từng thấy mấy người này ở Tiếp dẫn chi môn.

Đối diện với họ là ba người, từ phản ứng của Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long, thanh niên nhân cao lớn khôi vĩ dẫn đầu đương nhiên là Thông Thiên.

Quả nhiên gặp họ ở đây.

“Cha.” Vạn trượng thần thụ khẽ lúc lắc, cành lá xanh rờn vang lên tiếng rì rào phát ra vô tận thần quang, lục quang chiếu sáng cả hắc ám không gian.

“Y Y!”

Thần Nam kích động vô cùng, đây là nữ nhi của hắn, lúc chia tay nó mới một tuổi, bao nhiêu năm ở lại trong không gian thần bí này, dung hợp với bản thể. Sau này xảy ra đại phá diệt, hắn thường thường tự trách lúc đó không nên để Y Y một mình ở lại trong không gian này, ai ngờ hôm nay lại gặp nó bình an ở đây.

“Cha cuối cùng cũng đến đón, con cô độc lắm...” Giọng Y Y vẫn ngây thơ, tuy qua rất nhiều năm nhưng nó vẫn chưa lớn.

Mấy tu giả ngồi dưới gốc cây cùng hướng về Thần Nam, thần niệm hùng hồn hữu hình chi chất, vô cùng bức nhân.

“Là tiểu huynh đệ?” Hiển nhiên họ nhận ra hắn.

“Cha, lúc họ xuyên hành không gian...” Y Y kể cho Thần Nam nghe sự tình, lúc Thái cổ thần chia nhau quay về Lục đạo, mấy người này bất cẩn tiến vào không gian Y Y tu thân, đồng thời khiến nơi này có liên hệ với ngoại giới.

Họ nhận ra chí tôn nhân vật từ thượng cổ thần thoại thời đại, biết Y Y là thần mộc chuyển thể chi thể nên ở lại bảo vệ cô bé hoàn thành lần biến hóa.

Họ xuất hiện đã phát ra dao động kinh hồn, kinh động mấy hồng hoang cự bá trong thiên ngoại hỗn độn, Thông Thiên dẫn hai người tới ngay. Y và mấy Thái cổ thần không có ân oán gì lớn nhưng muốn luyện hóa bản thể của Y Y luyện thành thiên bảo. Thái cổ thần không thể để y đắc thủ nên cùng Thông Thiên đối chiến, bảo vệ Y Y.

“Thông Thiên, người tìm chết.” Thần Nam biết tất cả liên đại nộ, đến giờ hắn còn sợ gì ai, ngay cả nhân vật như Thái Thượng cũng từng giao chiến, còn sợ gì Thông Thiên.

“Cha, con sắp thành công rồi, cha mau giúp con chặn tên xấu xa kia lại, sau này con không sợ hắn nữa.” Y Y hét lên, thần thụ càng sáng chói, như đang cháy lên rừng rực.

“Y Y đừng sợ, ta sẽ không để con thương tổn.” Thần Nam lập tức đứng cùng về phe mấy Thái cổ thần, Hồng Hoang Kỳ trong tay rung lên, phóng đại ngàn vạn lần, tất cả liên bị một phiến cổ tinh không che kín, hắn giữ cứng Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long tiến vào vùng sâu cổ tinh không.

“Hồng Hoang Kỳ!” Thông Thiên cả kinh, hai người cạnh y cũng biến sắc.

“Oành.”

Huyết quang xung thiên! Thần Nam mở huyết quan ra rồi quăng vô diện nhân và nó vào Thông Thiên.

Kỳ thật, ai nấy đều chú ý đến cự quan hắn đeo sau lưng, ai nấy đều thấy quái dị, lúc vô diện nhân xuất hiện, họ vẫn tỏ vẻ kinh dị nhưng không đến mức hoảng sợ.

Thần Nam vô cùng thất vọng, vốn hắn mong có ai đó nhận ra lai lịch của huyết quan nhưng đầu ngờ họ cũng không biết. Y Y lại tỏ vẻ kinh nghi bất định: “Cha sao lại đeo một huyết quan kiểu này. Chất liệu của nó và bản thể của con giống nhau, chắc là một cảnh con từng tách ra. Ồ, con nhớ ra rồi, cách đây lâu lắm có mấy người là Đại Ma thiên vương, Độc Cô Tiểu Bại.... còn ai nữa thì con quên rồi đến xin con một cảnh.”

Quay cuồng.

Chuyện này... Y Y là nhân vật từ lần đại phá diệt trước, Đại Ma thiên vương mà nó nói tới cũng là một nhân vật cùng thời, xem ra tình huống càng phức tạp. Có lẽ tất cả sẽ như dự ngôn, tất cả cùng kết thúc trong thời đại này.

Lúc đó, vô diện nhân đứng yên trên không, Thông Thiên lạnh lùng lướt tới, không do dự xuất thủ oanh kích.

“Soạt.”

Hào quang lóe sáng, vô diện nhân để lại một đạo tàn ảnh, lách tránh ngay. Một đòn của Thông Thiên đánh vào vùng sâu hỗn độn, tạo thành một làn sóng ngút trời.

“Soạt, soạt.” Hồng Hoang Kỳ rung lên, Thần Nam cũng xuất thủ, hắn muốn thoát khỏi vô diện nhân nhưng còn muốn trừ bỏ Thông Thiên hơn. Cổ tinh không như một màn sáng khổng lồ chụp tới.

“Oành, oành oành.” Thần quang sáng chói và hào quang Thông Thiên phát ra liên tiếp giao phong.

Mấy Thái cổ thần cũng tiến lên nhưng hai hồng hoang cự bá cạnh Thông Thiên cũng tiến lên nghênh tiếp.

Vô diện nhân quá bị động, không ai công kích ắt sẽ trở ra như gỗ. Thần Nam bó tay đành tự thân xuất thủ, luyện Hồng Hoang Kỳ nhập vào thân thể, dùng nhục thể đấu tay bo với Thông Thiên.

Thông Thiên không dám coi thường, vung tay xuất ra một dải thần quang, đồng thời thò trảo chụp lấy vô diện nhân. Chính thế mà y có thêm một đại địch, nếu không chạm vào vô diện nhân coi như trời yên biển lặng nhưng y chủ động xuất thủ nên lãnh một đợt phản kích kinh hồn.

Pháp ấn cổ lão và thần bí được vô diện nhân huy động, hoàn toàn chụp lấy Thông Thiên, suýt nữa khiến y ném đòn.

“Soạt, soạt”, vạn trượng thần thụ sau lưng sáng chói rồi mau chóng thu nhỏ, hóa thành một tiểu nữ hài mười tuổi, vui vẻ như tiểu tinh linh kêu lên: “Hi hi... cha, con đến đây.”

“Soạt.” Thần quang sáng chói quét ra, Y Y biến thành bảo thụ, quét bay một hồng hoang cự bá đi cùng Thông Thiên rồi lại hóa thành dáng vẻ tiểu nữ hài.

“Giết.” Y Y hóa thành Hậu Nghệ cung, xạ ra một đạo lục mang vào Thông Thiên, hào quang như thiên đao chém đôi không gian thành hai nửa.

Thông Thiên liên tục vung song chưởng phát ra hào quang chói lọi mới hóa giải được thần tiễn.

“Ta là chí tôn.” Tiếng quát của Y Y tuy còn ngây thơ nhưng uy lực kinh nhân. Nó... tựa hồ đã kích khởi phần lớn tiềm năng.

Thần Nam cười vang, biểu hiện của nó vượt ngoài dự liệu nhưng hấn vô cùng cao hứng.

“Oành oành oành!”

Ngoài xa truyền lại dao động năng lượng kịch liệt, bảy thiên giai cao thủ mạnh mẽ bay tới.

Người đứng đầu là một nữ tử phong tư tuyệt thế, bạch y như tuyết, chính thị một trong những người dẫn đầu nhóm Thái cổ thần thứ hai: Huyền Huyền., sau lưng nàng ta toàn là Thái cổ thần, họ bức một đại vật vào vùng không gian này.

Sinh vật toàn thân chìm trong hắc vụ dày đặc, chỉ có ba đạo hào quang âm u từ trong hắc ám xẹt ra.

Thần Nam cả kinh, đó không phải cổ thú có khí tức trong cổ thiên lộ hấn gặp trên đường sao! Không ngờ nó gặp phải Thái cổ thần, bị bức vào đây.

Thông Thiên biến sắc, thấy nhiều cao thủ như thế, y định rút lui nhưng lối về đã bị bao vây.

“Gào...” Tam nhãn cổ thú gầm vang, không gian rung lên khiến ai nấy sởn gai ốc.

Trong vùng hỗn độn sâu thẳm, thủ mộ lão nhân đang gõ lên cái đầu trọc của một hòa thượng: “Đi mau lên. Thu tên đồ đệ như người làm ta mệt chết.”

“Ta không định bán lão làm sư phụ, là người thu ta làm đồ đệ.” Thanh niên hòa thượng bị thủ mộ lão nhân gõ đầu, tỏ ra rất bức bối, nhưng tốc độ vẫn không theo kịp thủ mộ lão nhân, bèn nhỏ giọng: “Nếu không phải Lục đạo đột nhiên tan vỡ, bị người cứu, phải lên tặc thuyền của người, ta hà tất phải thế này.”

Chợt thủ mộ lão nhân nghe thấy tiếng gầm, cả kinh: “Thiên thú, là Thiên thú! Mau đi xem xảy ra chuyện gì.” Đoạn lão không quên gõ mạnh lên đầu thanh niên hòa thượng.

“...” Thanh niên hòa thượng khóc không thành tiếng, vạn phần ảo não bám theo thủ mộ lão nhân phi hành.

Rất nhanh, họ đến vùng không gian Thần Nam đang có mặt, thanh niên hòa thượng thấy hấn liền kêu lên: “Thần Nam.”

Thần Nam phát hiện ra họ, cũng hô lên kinh hãi: “Huyền Trang... người vẫn còn sống sao?”

“À à...” Huyền Trang như thể bị kích thích, gầm lên: “Ta ở cùng sư phụ... biến thái, đương nhiên sống sót.” Hiển nhiên y muốn bảo là “lão bất tử” nhưng lập tức thay đổi

468. Chương 469: Dự Đoán Của Thủ Mộ Lão Nhân

Nhưng thủ mộ lão nhân quá kín tiếng, gặp nhau mấy lần mà không thổ lộ cho Thần Nam biết việc này, tận hôm nay hấn mới gặp được Huyền Trang.

“Sống là tốt rồi.” Hấn chỉ biết cảm thán như thế. Đúng vậy, qua đại phá diệt mà còn sống là tốt rồi.

Dao động kinh hồn trên hư không như tiểu hành tinh đập vào biển lớn, vang lên tiếng động kịch liệt, từng làn sóng năng lượng vô hình trải về bốn phương tám hướng.

Thiên thú gầm lên, thân thể khổng lồ ẩn trong hắc vụ, tỏ vẻ vô cùng âm u. Hiện tại nó bị nhiều thiên giai Thái cổ thần bức đến tận đây, hiển nhiên phi thường phẫn nộ, nhưng ngàn ấy cường giả liên thủ khiến nó đành bất lực.

Cùng lúc, thủ mộ lão nhân ngẩng ra nhìn nữ tử phong hoa tuyệt đại, tựa hồ không tin vào mắt mình.

” Huyền Huyền... con không chết?” Thủ mộ lão nhân hơi run giọng.

“Sư phụ?” Nữ tử bạch y bay bay, khí chất xuất trần kinh ngạc nhìn lão rồi để lại tàn ảnh, xuất hiện trước mặt lão, nghẹn ngào cúi lạy: “Sư phụ...”

“Lúc xưa thấy con tan xương nát thịt rồi cuốn vào trong đường hầm thời không, ta cho rằng...” Thủ mộ lão nhân cười vang nhưng mắt lại hơi ướt: “Con bình an là được, đừng khóc.”

“Sư phụ cũng bình an, con cao hứng lắm.” Bạch y nữ tử được gọi là Huyền Huyền dịu dàng đứng dậy.

“Ha ha...” Thủ mộ lão nhân nhưng lời lẽ có phần nghiền ngẫm: “Tiểu cô nương tinh nghịch năm xưa đã lớn rồi, đừng khóc nữa, ta thích thấy con cười nói hoạt bát kia.”

Huyền Huyền bật cười, quả thật nhất tiểu khuynh thành, phong tư tuyệt thế.

“Hài tử của con cũng lớn rồi, những còn lăm trờ hơn con năm xưa, hoàn toàn không kính sợ ta.”

“Là Tiểu Huyền sao?”

“Là nó, lần nào cũng thích hơn thua với lão nhân gia ta, có lúc ta đành phải chạy.”

“Tiểu Huyền quá đáng rồi, sau này con sẽ giáo huấn nó.”

“Ha ha, không cần. Năm xưa không phải con cũng vậy sao, nửa bộ râu của ta bị con vặt trụi rồi. Hơn nữa nó cũng không biết ta là sư phụ của con. Lúc đó ta không bảo vệ được con nên không dám nói với người ta rằng ta là sư phụ của con.”

Thủ mộ lão nhân nói vậy khiến Huyền Huyền ngượng ngập, lên tiếng hỏi: “Tiểu Huyền giờ ở đâu?”

“Chắc ở trong thiên ngoại hỗn độn, cách đây không lâu ta từng gặp nó.”

...

Ngất mắt!

Thần Nam và Huyền Trang sửng sốt, Độc Cô ma nữ đó lại là con gái Huyền Huyền. Thần Nam ngẫm nghĩ, trước đây hẳn đã nghe qua cái tên Huyền Huyền này.

Đại thần Độc Cô Bại Thiên có hai thê tử, một là Nguyệt Thần, một là đệ nhất ma nữ Huyền Huyền này, Độc Cô Tiểu Huyền chính là con gái nàng ta.

“Huyền Huyền...là sư tỷ của ta. Ngất mắt.” Huyền Trang hòa thượng tắt tiếng, như vậy không phải Độc Cô Tiểu Huyền là văn bối của y sao? Đối với ma nữ đáng sợ đó, y vẫn còn nhớ rõ, nếu để nàng ta biết, vai tiểu sư thúc này ắt y không làm nổi.

Y và Thần Nam kinh ngạc nhất rằng thân phận của thủ mộ lão nhân lại là sư phụ của Huyền Huyền. Quả là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Dao động năng lượng cuồng loạn, Thiên thú xung kích tới, định đột phá trùng vây.

“Huyền Huyền, thật Thiên thú đã rồi chúng ta hồi hạn sau.” Thủ mộ lão nhân nói.

“Sư phụ để con.” Huyền Huyền định xông lên.

Thủ mộ lão nhân bật cười: “Đừng coi sư phụ là vô dụng, năm xưa con quả thật ‘thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam’. Bất quá, sư phụ con là ai, cường giả thiên tài hạng nhất, mấy năm nay ta tham ngộ tu luyện chỉ pháp, đã siêu thoát cảnh giới cũ.”

“Sư phụ lại thích bốc đồng.” Huyền Huyền mỉm cười.

“Lần này sư phụ không nói khoác, ta quả thật có không ít cảm ngộ. Kì thật mỗi người đều có thể thành Thiên, thành một phiên vũ trụ, ai mà chẳng tiềm lực vô cùng vô tận, quan trọng là khai thác thế nào...”

Thủ mộ lão nhân nói thế khiến các cường giả đều biến sắc, chăm chú lắng nghe nhưng lão quả đáng ghét, dừng ngay ở đoạn quan trọng: “Sau này, sư phụ sẽ cho con biết... hiện tại diệt Thiên thú đã.”

Thủ mộ lão nhân chợt phản lão hoàn đồng, hóa thành dung mạo trẻ trung, nhưng không xông lên mà kích động: “Tất cả cùng lên nào.”

Ngoài xa, Thần Nam và Huyền Trang cùng bốc hỏa, lão bắt tử này thật khiến người ta tắt tiếng, kích động người khác nhưng khi người ta muốn thấy được tu vi chân chính của lão thì...

Mấy vị tu giả đang đối chiến với Thông Thiên liền đứng về phía Huyền Huyền, Thông Thiên và hai hồng hoang cự bá lui lại, định rời khỏi chiến trường.

“Chậm đã.” Huyền Huyền chặn lại: “Thông Thiên, người xưa nay là kẻ không có lập trường, hôm nay ta hỏi người một câu, thật ra người đứng về phe chúng ta hay hỗn độn di dân. Cho người biết, mấy hôm nữa chúng ta sẽ khai chiến với hỗn độn di dân, người nên có quyết định. Người rất mạnh, cũng vì năm xưa không xác định nên mới bị lưỡng phương cộng đồng phong ấn. Lần này hi vọng người không chỉ biết bo bo giữ mình.”

Thông Thiên là vô địch cường giả, một nhân tố không xác định quan trọng, bất kể phe Thiên hay Thái cổ thần đều giữ lòng cảnh giác với y.

“Ta biết.” Thông Thiên dẫn hai người nhanh chóng bỏ đi.

“Giết.” Năm vị Thái cổ thần hướng vào Thiên thú.

“Gào...” Tiếng gầm xé toang hư không.

Từng vạt không gian hắc ám liên tục vỡ tan, Thiên thú mạnh đến rùng mình. Hung nhãn xạ ra ba đạo hào quang âm u, quét tới mấy vị Thái cổ thần.

“Choang.”

“Choang.”

Các Thái cổ thần xuất thủ chống lại, phát ra tiếng choang choảng khí chạm vào đạo ánh sáng đó.

Thủ mộ lão nhân xông tới quát Thần Nam: “Tiểu tử, người cầm đồ tốt như Hồng Hoang Kỳ, còn không sử dụng Thiên thú, đợi đến bao giờ.”

“Cái gì là Thiên thú? Còn nữa, vì sao lão không động thủ?” Thần Nam phát hiện thủ mộ lão nhân vẫn đứng cạnh Huyền Huyền, căn bản không có ý động thủ, chỉ biết đổ nước bọt.

“Nó là hộ pháp hung thú của Thiên đạo.”

Thần Nam cả kinh, cổ thiên lộ thật ra là nơi thế nào, Thiên thú tựa hồ từ đó mà ra, Thiên ở đó chẳng?

Hắn lướt tới, Hồng Hoang Kỳ trong tay vùng mạnh dấy lên trận trận tinh quang, tinh không lấp lánh trùm lên Thiên thú, từng đạo đạo tinh thần chi quang kích xạ vào hắc vụ, tạo thành áp lực kinh nhân.

Đồng thời hắn quăng cự quan vào Thiên thú. Vô diện nhân bay theo.

“Gào...”

Thiên thú tựa hồ rất e ngại huyết quan, gầm lên chấn thiên.

Huyền Huyền nghi hoặc nhìn hắn: “Sao con lại thấy y rất đặc thù, vì sao... lại có cảm giác quen thuộc.”

Thủ mộ lão nhân gật đầu, nhỏ giọng: “Con cũng thất thế hử, ta quan sát tiểu tử này rất lâu, hoài nghi có cao nhân thi thố thủ đoạn với y, hình như có người coi y là con cờ, không phải ‘Xe Mã Pháo’, mà là ‘Tiểu Tốt Tử’ để hắn tiến tới. Tuy thế nhưng vào lúc quan trọng đều phát ra sát thương lực kinh hồn.”

Huyền Huyền ngẫm nghĩ: “Sư phụ có thấy y là người chúng ta quen không?”

“Cũng không hẳn, đã có người muốn che lấp tất cả, quyết không để lại dấu vết, trừ phi triệt để phân giải linh hồn y xem xét. Ta dám chắc y bị người ta cải mệnh, tất cả đều bị thay đổi.”

“Ai cải mệnh cho y?” Huyền Huyền tỏ vẻ hồ nghi.

“Tựa hồ không phải Ma Chủ, trong lòng ta rất nghi mấy người.” Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ trịnh trọng: “Ta hoài nghi không phải Độc Cô Bại Thiên thì là tiểu nhi tử Độc Cô Tiểu Bại của con...”

“Bại Thiên, huynh ấy...” Ánh mắt Huyền Huyền đỏ lựng.

“Không chết, tuyệt đối không thể chết.” Thủ mộ lão nhân tức giận gầm lên: “Tên khốn đó định qua mặt tất cả nhưng không thể qua mặt được ta. Đương nhiên, gần đây ta mới biết, hắn không thể chết được.”

“Sư phụ không cần an ủi con.”

“Không, trực giác cho ta biết hắn ở phía sau đạo diễn một vở kịch.” Thủ mộ lão nhân vẫn tỏ vẻ chắc nịch.

“Còn Tiểu Bại...”

“Tiểu Bại cũng không chết, đừng quên năm xưa chúng ta cùng kết luận, nó kế thừa tối ưu huyết mạch của con và Bại Thiên, thành tựu quyết không dưới Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma thiên vương. Tiểu tặc này không biết trốn ở đâu, ta rất hoài nghi cha con chúng đạo diễn một vở kịch.”

“Sư phụ, thật sao?” Huyền Huyền hồ nghi nhìn lão.

“Ta đoán đi đoán lại bao lần, phát giác hai cha con khốn kiếp này vẫn sống nhăn ra.”

...

“Gào...”

Thiên thú gầm lên động trời khiến mọi thiên giai cao thủ đều cảm giác run rẩy, đó là một cổ “Thế” kinh hồn.

Thủ mộ lão nhân gầm lên: “Không ổn, đây hình như là một con cổ Thiên thú còn lại từ đại phá diệt lần trước, sao nó vẫn còn sống nhỉ? Chúng ta đến xem nào.”

Thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền tiến tới, mấy Thái cổ thần chưa ra tay cũng tiến lên, vây Thiên thú đang gầm gào vào giữa.

Mười mấy Thái cổ cao thủ đồng thời xuất thủ, Thiên thú có mạnh hơn nữa cũng không chống nổi. “Choang”, nó bị đánh bay về phía huyết quan, đập vào đó khiến trận trận hồng quang từ cự quan sáng lên rồi đột nhiên phóng đại, hút luôn nó vào, nắp áo quan đang mở rộng kêu “ầm” một tiếng rồi sập lại.

Ai nấy cả kinh, biến cố này vượt khỏi ý liệu.

Thần Nam cũng kinh hãi, vừa nãy hắn dùng Hồng Hoang Kỳ quét mạnh hất Thiên thú bay về huyết quan, định để vô diện nhân xuất thủ, không ngờ huyết quan lại xử lý luôn Thiên thú.

“Tiểu tử, người công huyết quan này tới?” Bình tĩnh lại, thủ mộ lão nhân đến gần Thần Nam truy vấn.

“Đúng, lão lẽ nào nhận ra gì sao? ta không biết lai lịch nên để mọi người giám định xem sao.”

“Người tìm được ở đâu?” Thủ mộ lão nhân tiếp tục truy vấn.

“Trong cổ thiên lộ, ta từng bị khốn trong đó.”

Mọi Thái cổ thần đều tiến tới, kể cả Huyền Huyền. Họ nghe Thần Nam giới thiệu về tình huống trong cổ thiên lộ liền im lặng hồi lâu.

“Hình như trong vực sâu có điều cổ quái, chúng ta nên đi thăm dò một phen.” Thủ mộ lão nhân nói với chúng nhân.

Huyền Huyền gật đầu: “Được, nhóm Thái cổ thần thứ hai chưa hoàn toàn về hết, không thích hợp toàn diện khai chiến với hỗn độn di dân. Chúng ta vào cổ thiên lộ tham khảo một phen xem địa ngục không đáy đó có bí ẩn gì.”

Huyết quan đóng chặt lại, đã co đi không ít, chúng nhân chuẩn bị tiến vào cổ thiên lộ hăng xử lý Thiên thú. Vô diện nhân như bóng với hình, theo sau Thần Nam. Tiểu Y Y lại nắm tay hắn, nhảy tung tăng.

Đương nhiên hai tù binh Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long cũng bị mang theo.

Mười mấy vị Thái cổ thần đứng tại hỗn độn hải mệnh mang cùng phát lực phá toái hư không, thoáng chốc, con đường do bạch cốt chất thành xuất hiện, thông đến vô tận hư không.

Chúng nhân đồng thời cất bước, hào quang lóe sáng đưa họ vào một nơi lạ lẫm, bạch cốt mệnh mang xuất hiện trước mắt, họ đã vào cổ thiên lộ.

469. Chương 470: Ta Là Thiên!

“Ai da... ngoại địch xâm nhập! Hủy diệt chi nhân!” Hai tiểu mao đầu khổng chế nhục thân Đạm Đài Tuyền xạ ra mấy đạo hủy diệt chi quang. “Âm, âm”, râu thủ mộ lão nhân rút xuống, lão ý trưng vào thân pháp nhanh nhẹn, lách tránh.

“A, là lão đầu xấu xa, đánh nào...” Hai tiểu bắt điểm thấy không phải là địch nhân liền nhe nanh múa vuốt lao tới, dính chặt thủ mộ lão nhân.

Thủ mộ lão nhân méo mặt, hai tiểu bắt điểm thù dai, bắt quá lúc đối phó Thái Thượng gặp mặt mà giờ lại đeo cứng lão, ra vẻ thân thiết, kì thật là kéo tai bứt tóc lão.

“Dừng tay.” Thủ mộ lão nhân phiền muộn, hai tiểu mao đầu sao lại nhất quyết cho lão là người xấu rồi hung hăng đối phó.

“Không được, ngươi là kẻ xấu, lừa đảo, ngươi là lão lừa đảo.” Hai tiểu bắt điểm cùng kêu lên: “Cha, chúng con giúp cha báo thù.”

Chúng nhân bật cười, thủ mộ lão nhân hết sức phiền lòng.

Ngoài xa, Không Không kêu lên vui mừng: “Y Y...”

Lần này khó khăn lắm mới đoàn viên, Y Y cao hứng chạy tới, biết được hai tiểu bắt điểm phong phạm y hệt mình là tiểu đệ và tiểu muội, tức thì tươi hơn hẳn.

“À à, đây là tỷ tỷ của chúng ta, có lẽ vật gì không?”

Y Y cười hi hi, cho mỗi đứa một phiến lục ngọc điệp lấp lánh: “Bảo mệnh thần điệp, hay ho thế nào, đệ muội cứ từ từ cảm nhận.”

“Đa tạ tỷ tỷ.”

Bốn hài tử cười nói liên hồi, vo cùng hoạt bát.

“Ở đây.” Thần Nam dẫn Thái cổ thần đến bên hắc ám đại hợp cốc, chỉ xuống vô tận hắc ám địa ngục: “Đây hình như là vực sâu không đáy, cơ hồ không tìm được tận đầu.”

Chúng nhân đã biết nơi này không tầm thường, tu vi của họ bị hạn chế, sức mạnh giảm hẳn.

“Grào...” Lúc đó, Tử Kim thần long say khướt tiến tới, sức mạnh trong thể nội nó dần tỉnh lại, mấy ngày nay lại biến hóa, phát ra khí tức mạnh hẳn so với trước.

Thủ mộ lão nhân neho mắt nhìn nó: “Tiểu tử này hình như trước đây ta nhìn lầm, lẽ nào là y?”

“Tử Phong!” Có vị Thái cổ thần cạnh đó kinh ngạc: “Tựa hồ là Tử Phong.”

“Là nói đến long đại gia?” Tử Kim thần long say mờ mắt, chỉ vào họ: “Các ngươi sao lại có bốn mặt, sáu chân, đến cạ chén nào...”

“Vù vù..”

Tiếng phá không vang lên, bốn Thái cổ thần tiến tới giữ chặt nó, thần lực hùng hồn tràn vào thân thể tựa hồ nối với tiềm năng đang say ngủ của nó.

“Là y, tên khốn Tử Phong.”

“Là tên khốn đó.”

“Chúng ta giúp y một chút.”

Từ lời lẽ của họ là biết quá khứ của Tử Kim thần long tuyệt đối không phải quân tử nghiêm chỉnh. Hiện tại, những người này nhận ra thân phận của nó, cùng thời động Thái cổ thần lực, kích phát tiềm năng trong thân thể lão du côn, đánh thức sức mạnh say ngủ.

“Các người... bắt nạt lão long khi say có anh hùng gì?” Hiển nhiên nó say khướt nhưng sức mạnh hùng hồn trong thể nội được kích phát, toàn thân vây kín tử quang như liệt diễm cháy rừng rực khiến vùng bạch cốt hôn ám sáng lên một màu tím sẫm.

Sau cùng một vùng vụ khí màu tím dần thực chất hóa cuốn lấy nó, hình thành một chùm sáng tím ngắt, con rồng du côn bắt đầu tiến hành đại biến hóa.

Đó là một quá trình rất lâu dài, có lẽ phải mấy chục năm hoặc hơn trăm năm mới xong nhưng lại được hoàn thành trong mấy tháng, tất cả do sức mạnh của nó đã thức tỉnh.

Đương nhiên đây chỉ là thức tỉnh sức mạnh, kìm ức liên quan đến Tử Phong đã vĩnh viễn biến mất, coi như Tử Phong không còn, Tử Kim Thiên Long cực kỳ hung mãnh sẽ xuất hiện trên đời.

Thủy tinh khô lâu và mây bộ khô lâu không còn trên vùng bạch cốt, hiển nhiên đã xuống hắc ám đại hợp cốc

Bọn Thần Nam không vội xuống địa ngục không đày ngay mà vây lấy huyết quan, mở nắp ra, cùng phát lực, chuẩn bị luyện hóa Thiên thú bị phong ấn bên trong.

Mười mấy đạo thần quang sáng chói vây lấy huyết quan, tiếng thú gầm thống khổ vang lên liên tục, ác thú hung hãn giãy giụa trong hắc vụ, định hóa thành thân thể khổng lồ nhưng đều bị áp chế. Một mình nó không đối phó nổi nhiều Thái cổ thần như vậy.

“Gào...” Tiếng gầm vô cùng thống cùng vang lên, hắc vụ dần tan, Thiên thú lộ ra chân dung, sức mạnh của nó đã bị Thái cổ thần kích tán rồi bị phong ấn. Nó là tam đầu sư tử nhưng mỗi chiếc đầu chỉ có một con mắt trên trán.

Diện mạo nó nanh ác vô cùng, dị thường hung ác, dù sức mạnh bị đánh tan, thân thể to lớn bị phong ấn thành nhỏ như mèo con nhưng nó vẫn nhe nanh múa vuốt, định tấn công Thái cổ thần.

Chúng nhân thi triển sư hồn đại pháp định kìm ức của nó nhưng phát giác nó tuy mạnh nhưng chỉ là dã thú, kìm ức bị xóa sạch, tuy có sức mạnh nhưng bị người ta khống chế thành chiến đấu hung thú, chỉ còn lại bản năng chiến đấu.

Bất quá, chúng nhân vẫn tìm được một tin tức hữu dụng, dưới địa ngục không đáy có đại lực kinh nhân, hung thú làm gì đều do phía dưới ra lệnh, lần này nó được xất động đi truy tầm huyết quan.

“Các hài tử, cho các con một vật chơi.” Xong xuôi mọi việc, Thần Nam đem tam đầu tiểu sư tử cho Huyền Huyền và Tác Tác khiến các hài tử hoan hô ầm lên.

Các Thái cổ thần nhìn nhau, quả là... quá xa xỉ. Đó là Thiên thú, giải trừ phong ấn rồi sẽ trở thành hộ pháp hung thú của Thiên đạo trong truyền thuyết, sức mạnh kinh hồn khiến các Thái cổ thần cũng phải đau đầu mà giờ lại thành sủng vật của mấy hài tử.

“Gào...” Lúc đầu Thiên thú còn gầm gào nhưng sau đó bị mấy tiểu quỷ quay như tít, đành rên ư ử.

Thủ mộ lão nhân cùng các Thái cổ thần theo Thần Nam đến bên vách đá, không hề do dự leo hết xuống.

Hiện tại, có sức mạnh thể này, đủ ứng phó với mọi nguy hiểm, chúng nhân quyết định thám thính rõ ràng mọi việc bên dưới. Trừ phi gặp “Thiên”, bằng không không ai ngăn nổi họ.

Lần này, suốt nửa đường không gặp trở ngại nào, ung dung tiến xuống.

Bốn ngàn thước.

Sáu ngàn thước.

...

Một vạn thước.

Quả là địa ngục không đáy.

Họ chưa bao giờ thấy đại hợp cốc nào sâu đến thế.

Lúc xuống đến hơn vạn thước, họ cảm giác thấy dao động năng lượng kì dị nhưng vẫn không thấy dấu hiệu đến đáy, quả thật vô cùng tà dị và đáng sợ.

Thủ mộ lão nhân và nhóm Thái cổ thần Huyền Huyền dần cảm giác bất an, họ biết chiến trường phía trên nhưng lại không hiểu gì về đại hợp cốc, nó chưa từng xuất hiện trong kí ức họ.

“Soạt, soạt.”

Trong bóng tối vô tận truyền lên tiếng động rùng rờ xương cốt. Cộn Thần Nam cả kinh, ở đây sức mạnh càng bị áp chế, họ bất giác cẩn thận phòng bị.

Nhưng đang lúc kinh hãi, thủy tinh khô lâu dẫn kim, ngân, tử, ngọc, hắc ngũ sắc khô lâu bò lên, thân thể chúng vỡ vụn, miễn cưỡng duy trì nhân hình.

“Là nó.” Thủ mộ lão nhân nhận ra thủy tinh khô lâu, cùng Thần Nam ngăn các Thái cổ thần định xuất thủ.

Hào quang mờ lung che kín thủy tinh khô lâu, quanh nó là một thế giới mơ hồ khiến các Thái cổ thần kinh hãi.

“Nó là ai? Sinh tiền e rằng là cao thủ có tư cách hóa thành Thiên.”

“Hình như nó khai sáng ra một vũ trụ.”

“Có phải hài cốt của Thanh Thiên hoặc Thương Thiên chăng?”

...

Điểm điểm tinh quang từ thế giới mờ lung của thủy tinh khô lâu phát ra khiến các Thái cổ thần nhìn nó với vẻ kinh ngạc.

Những lời họ nói khiến lòng Thần Nam rung lên, lẽ nào thủy tinh khô lâu sinh tiền là một Thiên? Nhưng hẳn vẫn coi nó là tiền thể của Vũ Hinh, nói như vậy không phải tiền thể của nàng quá kinh nhân sao, là một... Thiên! Không phải hai người sẽ đi về hai hướng đối lập sao? Trong lòng hắn suy nghĩ mờ lung.

Thái cổ thần không ngăn nhóm thủy tinh khô lâu mặc chúng bò lên. Hiển nhiên vực sâu vạn trượng dưới kia ẩn chứa bí mật ngàn đời, tất phải tìm ra ngọn nguồn.

Một vạn ba ngàn thước.

Một vạn năm ngàn thước.

Hai vạn thước.

...

Độ sâu đáng sợ, hình như không có đáy.

Bên dưới hắc vân cuộn cuộn, chư thần đều dùng thiên nhãn nhưng vẫn không nhìn rõ.

Lúc xuống chừng ba vạn thước, họ đều cảm giác quanh mình có hung quang chú thị. Trong vực sâu hắc ám phát ra ánh sáng tà dị.

Chúng nhân cảm giác thấy nguy hiểm cực độ, những sinh vật trong bóng tối quyết không kém hơn Thiên thú.

Hung tàn sát khí lan tràn, hắc vân chuyển động càng kịch liệt.

Thần Nam lay mạnh Hồng Hoang Kỳ, khí tức hủy diệt rung lên, hất các sinh vật bay ngược lại.

“Tất cả cẩn thận.” Thủ mộ lão nhân lộ vẻ ngưng trọng: “Có lẽ chúng ta đến được nơi cần đến rồi.”

Cùng lúc dưới vực sâu truyền lên một luồng dao động cực kì mãnh liệt khiến chúng nhân suýt nữa rơi khỏi vách đá, thanh âm hùng hồn từ vô tận hắc ám vang lên chói tai như tiếng thiên lôi nổ.

“Vì sao dám nhiều loạn nơi đây?”

“Người là ai?” Huyền Huyền quát hỏi.

“Không biết ta là ai mà các người dám tới đây?”

“Đừng giả thần lộng quỷ, người thật ra là ai?” Thủ mộ lão nhân quát.

“Mọi thứ trên thế gian, ngọn cỏ gốc cây, thiên địa vạn vật đều hưng suy tồn vong theo ý chí của ta, ta là chúa tể vạn vật, là ‘Thiên’ được chúng sinh lễ bái.”

Giọng nói vang vọng khiến ô vân cuộn cuộn, cả địa ngục không đáy rung lên.

470. Chương 471: Vùng Đất Chôn Thiên!

Thanh âm hùng hồn chấn động màng tai như cự chùy đánh mạnh vào tim mọi người khiến các Thái cổ thần tâm thần kịch chấn, loạng choạng suýt rời khỏi vách đá.

“Ầm, ầm, ầm.”

Từng khối đá lớn bị thanh âm liên tục chấn rơi xuống như tro bụi bay ào ào. Các Thái cổ thần đành phát ra thần quang bảo vệ thân thể, chống lại đá lán như lời đình vạn quân.

Tất cả quá đột nhiên, sao lại là Thiên?

Chư thần đều không tin nhưng các dấu hiệu cho thấy hình như là thật, bằng không sao lại có Thiên thú? Cổ Thiên thú là hộ pháp hung thú của Thiên đạo, mệnh lệnh của ai khác không đời nào sai khiến được nó.

Chỉ là...

Bọn Ma Chủ không phải đã bước lên Thông thiên chi lộ sao? Nơi họ đến không phải chỗ Thiên ở sao? Lẽ nào họ chưa tiến quân Thiên đạo?

Tất cả nghĩ mà không thông.

Nếu bọn Ma Chủ chưa gặp Thiên thì họ lên Thông thiên chi lộ còn ý nghĩa gì.

“Người là Thiên, ta là thiên vương lão tử!” Thần Nam quát vang, hấn không tin đó là Thiên.

“Lớn mật.” Tiếng quát vang vọng, vùng tiếng nổ, vô tận ô vân cuộn cuộn như biển gầm đập vào đám người trên vách đá.

“Ầm, ầm, ầm.” Đức Mạnh như sóng lớn vỗ bờ, vô cùng hùng hậu.

Nhưng dù mạnh thế vẫn không hủy diệt được Thái cổ thần. Chúng nhân thành công chặn hết đợt tấn công, lại có vô vàn tảng đá lán xuống.

“Ha ha...” Thủ mộ lão nhân cười vang: “Giả thần lộng quỷ, người mà dám xưng là Thiên sao, buồn cười thật. Người là Thiên thì ta là tổ gia của Thiên.”

Thần Nam tắt tiếng, lão đầu này lại định chiếm tiện nghi của hấn, đúng là già mà không đứng đắn.

Dưới lòng vực không đáy không còn hồi đáp, “Thiên” không lên tiếng, hình như bị thực lực của cả nhóm chấn trụ.

Hắc ám đại hạp cốc trở lại bình tĩnh nhưng ai cũng biết đó chỉ là bề ngoài, bất kể kẻ lên tiếng là Thiên hay không, y cũng không đời nào hoảng sợ mà đang trong bóng tối quan sát, chưa chừng đột nhiên sẽ thi thố sát thủ.

“Tiếp tục đi.” Thủ mộ lão nhân dẫn đầu, leo xuống linh hoạt như thần viên.

“Tất cả cẩn thận.” Đứng trong hắc ám, toàn thân Huyền Huyền phủ một làn hào quang mờ mờ, vô cùng thánh khiết.

Ba vạn một ngàn thước.

Ba vạn ba ngàn thước.

...

Lúc xuống đến ba vạn năm ngàn thước, thanh âm lờ lững lại xuất hiện.

“Quấy nhiễu bình tĩnh của ta, các người chết hết đi.”

Khí tức nguy hiểm lan tràn như biển dậy sóng đột nhiên xuất hiện chung quanh chư thần rồi ập tới.

Hùng quang vây phủ, sáu hung vật khổng lồ trong mắt bắn ra hào quang đứng trong hắc ám quan sát lại càng bắt mắt. Thể phách chúng lớn như ngọn núi, thoát ẩn thoát hiện dưới thiên nhân thông, đều vô cùng cao lớn, nanh ác.

“Gào...” Tiếng gầm động trời, sáu cự thú xông vào Thái cổ thần.

Hào quang bùng lên, một ngọn cự thảo bổ lên vách đá, Thần Nam vội tránh đi, vách đá vỡ vụn, cự thảo như bổ vào đậu hũ, cào thành một vết mười mấy trượng.

Sức mạnh của Thiên thú cũng bị áp chế nhưng thú thảo quá lợi hại, các Thái cổ thần bị công kích mãnh liệt, nhất thời trên vách đá chằng chịt vết cào, tiếng gầm vang vọng, hào quang liên tục sáng lên, dao động năng lượng hùng hồn tràn lan như biển động, cả vách đá rung chuyển.

Mấy Thái cổ thần không thể tránh né kịp, dốc toàn lực đề kháng công lực, bay lên không trung cùng Thiên thú đại chiến.

Thần quang liên tục vạch ngang tầng không như đạo đạo lưu tinh sáng chói, Thiên thú quá mạnh, hào quang không thể xuyên qua thân thể chúng, chỉ hất văng được chúng đi, khiến chúng gầm lên chứ không giết được.

“A...”

Một Thái cổ thần bị ba Thiên thú vây lại rồi bị xé tan thân thể. Thủ mộ lão nhân gầm lên, trong tay xuất hiện một luân bàn xanh mờ mờ, huyễn diệt khí tức xuyên qua đầu một Thiên thú hất xuống vực sâu vạn trượng. Lão kéo thiên giai cao thủ bị xé tan ra rồi quân bàn trùm thanh quang lên thân thể y, thoáng chốc đã tụ lại thân thể.

“Sư phụ xú lão đầu, không ngờ lại lấy được Sinh Tử bàn, đó là một trong những khai thiên trọng bảo.” Huyền Huyền kêu lên kinh ngạc.

“Hắc hắc, sư phụ con là ai, lẽ nào lại không có một món ra gì.” Thủ mộ lão nhân vênh vang.

“Quả nhiên là Sinh Tử bàn!”

“Không kém hơn Luân hồi bàn ba nhiêu.”

“Lão thiếu đứng đắn này lại lấy được trọng bảo.”

...

Mấy Thái cổ thần cùng hô lên.

“Hắc hắc, đồ tốt dành cho người có đức.” Thủ mộ lão nhân nói thế khiến ai nấy phì cười.

Huyền Huyền nói: “Sư phụ lại khoắc lác rồi, quan trọng là thực lực mỗi người, bằng không có nắm được Ma Thể bàn cũng khó lòng vô địch thiên hạ. Sư phụ, để người thấy thực lực của con.” Huyền Huyền khê quát: “Phá thiên thức!”

Một đạo thần quang sáng chói như sao băng chiếu sáng mặt đất phát ra, tập trung lên một Thiên thú. Tiếng thét thê thảm vang vọng, Thiên thú nát xác, rơi xuống vực sâu.

“Liệt thiên thức!” Huyền Huyền lại khê quát, tiên thể phát ra thánh khiết quang huy quả phong tư tuyệt thể, một đạo thần quang từ hai tay xạ ra hạ gục một Thiên thú nữa rơi xuống vực sâu.

Đệ nhất ma nữ hiển lộ tuyệt thể huyền công khiến các Thái cổ thần ngây ra, cả Thiên thú cũng hoảng sợ.

Thủ mộ lão nhân cũng nhìn nàng ta với vẻ kinh dị: “Tiểu nha đầu càng lúc càng lợi hại, ta đã biết với thiên tư của con chắc sẽ không ngừng đột phá.” E rằng chỉ có lão mới dám xưng hô như vậy với đệ nhất ma nữ.

“Tất cả cùng lên.” Thủ mộ lão nhân gào to: “Sào huyết của Thiên thì sao, khoáng sạch.” Đoạn hai tay lão vung mạnh Sinh Tử bàn, hủy diệt khí tức bùng lên đánh tan một Thiên thú.

Đây là cổ thiên lộ, mọi sức mạnh đều bị áp chế, Thiên thú bị công kích kiểu hủy diệt này, bất lực rơi xuống vực sâu, không thể kịp tự lại thân thể. Hơn nữa, Sinh Tử bàn là bảo vật vô cùng bá đạo, không cho chúng cơ hội này.

“Tiểu tử, ngăn ra cái gì, Hồng Hoang Kỳ trong tay ngươi có kém hơn Sinh Tử bàn của lão nhân gia đâu, ra tay mau.”

“Được.” Thần Nam lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ, tạo thành một vùng xoáy năng lượng kinh hồn, một dải tinh thần chi quang phát ra hất bay hai Thiên thú đang điên cuồng tấn công Thái cổ thần, thân thể chúng vỡ vụn.

Thiên thú cũng chia thành cường nhược! Thần Nam hiểu ra mấy Thiên thú này không so được với tam đầu sư tử bị huyết quan phong ấn.

“Gào...” Tiếng gầm liên tục vang lên, trong bóng tối lại xuất hiện mười mấy ánh hung quang đáng sợ, Thiên thú chưa giết hết lại có viện quân.

“Gào...” Tiếng gầm khiến trời đất lay động, ô vân trong lòng vực cuộn lên.

Bọn Thần Nam nhanh chóng bị Thiên thú vây kín, ai nấy đều dốc toàn lực bay lên nhưng đối diện với công kích như biển trào, áp lực quả kinh nhân.

Đương nhiên Thiên thú lần này không kém hơn tam đầu sư tử. Thần Nam, Huyền Huyền, thủ mộ lão nhân không thể một đòn diệt ngay, thậm chí dần thấy vô lực, có mấy Thái cổ thần rơi xuống vực sâu vạn trượng, tình huống phi thường nguy hiểm!

Trong trận đại đối quyết cuồng bạo, mười mấy Thiên thú gần như phát cuồng, trong tình huống bị áp chế sức mạnh vẫn xé được hư không, liên tục ép Thái cổ thần rơi xuống.

Thủ mộ lão nhân dùng Sinh Tử bàn giết hai Thiên thú cực mạnh xong liền bị đuổi thú quét xuống vực. Huyền Huyền cũng không thoát được, phải lùi xuống vực. Trên đầu họ mười mấy Thiên thú như ô vân chặn đứng đường quay lên.

Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ đánh tan một Thiên thú rồi cũng bị đánh văng xuống địa ngục không đáy.

Nhưng ai nấy đều hiểu, Thiên thú không phải vô cùng vô tận, thực lực chân chính chỉ có mười mấy con đó mà thôi.

Tiếng gió rít vù vù bên tai, Thần Nam mặc thân thể rơi xuống tự do bởi hắn không còn sức phi hành. Ở phía dưới, sức mạnh bị áp chế càng mạnh, hắn dùng Hồng Hoang Kỳ che kín thân thể.

Rơi xuống mãi thế này, cảm giác cho hắn biết chắc độ sâu phải chừng năm vạn thước.

“Ầm, ầm.” Hắn đập mạnh xuống đất, tạo thành một miệng hố lớn rồi nứt toác, rung lên bần bật.

Trong tình cảnh bị phong ấn sức mạnh, nếu không có Hồng Hoang Kỳ che đỡ thân thể chắc hắn đã tan xương.

Trong hắc ám đại hợp cốc không hề có nửa tia sáng, hơn nữa rất rộng rãi, lại không có tiếng động, cơ hồ hắn vừa vào một vùng hư không tuyệt đối tử tịch.

Không biết bao lâu sau hắn tỉnh lại, thân thể không có gì đáng ngại, Hồng Hoang Kỳ phát ra hào quang mờng lung phủ lấy hắn.

Thiên nhân thần thông vẫn còn nhưng chỉ nhìn được cảnh vật trong vòng mấy thước, thấy miệng hố hắn hiểu ngay lực va đập đến mức nào, hắn có Hồng Hoang Kỳ hộ thể mới bình an, không hiểu người khác có được thể không.

Bò khỏi miệng hổ, hấn phát hiện không thể phi hành nổi, đại bộ phận sức mạnh bị áp chế gần như biến mất.

Thiên thú cũng không dám xuống đến đây bởi chúng không thể bay lên được.

Đại hợp cốc tử tích, rộng rãi đến đáng sợ, hấn lớn tiếng hô hoán nhưng không có ai đáp, không biết bọn thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền ra sao.

Lòng cốc quá rộng, hấn cảm Hồng Hoang Kỳ đi liền hơn một thời thần mà không phát hiện gì. Trong lòng cốc tối tăm, ngoài nhanh thạch to lớn và băng lãnh ra không còn cảnh vật gì.

Yên lặng tới đáng sợ.

“Sạt, sạt, sạt...” Trong bóng tối chỉ có tiếng bước chân của hấn.

“Thiên, ra đây cho ta, thiên vương lão tử đến rồi.” Hấn gầm lên.

Hai thời thần sau hấn mới thấy một ngọn núi nhỏ thoát ẩn thoát hiện ở phía trước, bèn rào bước tiến tới, Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật phòng bất trắc, bởi hấn cảm nhận được từng đợt dao động năng lượng.

Nhưng khi đến gần nhìn rõ rồi hấn hít sâu một hơi khí lạnh, đó là một ngôi mộ lớn.

Tuyệt cốc... cổ phần... tất cả vô cùng tà dị.

Hấn đến trước ngôi cổ mộ, một tấm bia cao chừng mười thước đứng sừng sững, bên trên khắc văn tự phi thường cổ lão, hấn không đọc được nhưng dùng thần thức thăm dò liền có một đạo tinh thần lạc ấn tiến vào óc, hấn liền hiểu là mộ ai.

Là - Thương Thiên chi mộ.

Một thiên mộ!

Hấn hít sâu một hơi khí lạnh, chẳng trách đại hợp cốc đáng sợ như vậy, quả nhiên có một thiên mộ! Hấn rất muốn mở phần mộ ra xem xét nhưng không dám khinh cử vụng động, trong lòng cốc này cái gì cũng có thể xảy ra, hấn quyết định đi một vòng xem còn phát hiện gì không rồi mới quyết định.

Đi được mấy dặm lại có một phần mộ lớn xuất hiện trước mắt.

Hấn vô cùng kinh hãi bởi phần mộ này tựa hồ được lập cách đây chưa lâu, tối đa chỉ ngàn năm trước, kém nhiều so với mộ Thương Thiên vốn không thể đoán nổi tồn tại đã bao nhiêu năm.

Đến trước bia mộ, hấn dùng thần thức cảm ứng tinh thần lạc ấn, đây là một của năm phần sáu Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên chi mộ, lại có một thiên mộ!

Lòng hấn kinh hãi cực điểm.

Hấn tiếp tục cất bước, được mấy dặm lại loáng thoáng thấy một phần mộ lớn.

Hấn hoàn toàn bị chấn trụ, cảm giác được sự tình nghiêm trọng vô cùng, nơi đây tựa hồ là vùng đất chôn Thiên, là mộ quần của các Thiên.

Hấn từ thần mộ sống lại, trên mình hấn phát sinh sự kiện trọng đại hầu như đều liên quan đến chuyện đó nên thấy mấy tòa thiên mộ, lòng liền dị thường bất an. Từ mộ mà sống lại, mà sinh ra, liệu sau cùng có quay về khởi điểm. Lòng hấn không thể bình tĩnh nổi.

471. Chương 472: Nhân Vương Ngang Hàng Với Thiên!

Tuyệt cốc!

Thiên mộ!

Vô hình trung, tất cả tạo thành bầu không khí cực kỳ tà dị, “thể” vô hình khiến ai nấy bị áp bức vô cùng.

Thần Nam tiến tới từng bước, ngôi mộ cao vút khiến lòng hấn không thể bình tĩnh được, lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ, thả Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long bị cấm cố trong đó ra, ở đại hợp cốc đáng sợ này, thêm người là thêm một phần sức mạnh, dù cả hai không phải tốt lành gì, nhưng vẫn thuộc phạm trù “không phải Thiên.”

“Đây là đâu? Thần Nam, người đưa chúng ta đến chỗ nào thể này?” Tà Tôn ôm ma cầm, giới bị cẩn thận.

Cạnh đó, Cửu Đầu Thiên Long cũng hô lên kinh hãi, y phát hiện không thể tế xuất Lượng Thiên xích, công lực bị áp chế cùng cực khiến y hoài nghi mình bị tước mất nhất thân tu vi.

Thần Nam hiểu cảm thụ của họ, dừng nói ở đây mà lúc ở trên mặt đất, thi triển vô tình đao đã cực kỳ khó khăn, xuống đến đây cơ hồ thành một cao thủ tầm thường.

“Soạt, soạt” Hồng Hoang Kỳ lại rung động, huyết quan bay ra, vô diện nhân đứng bất động cạnh đó, tuy không nắm được tẩy nhưng Thần Nam biết vô diện nhân tạm thời tựa hồ không gây bất lợi cho hấn mà là viện thủ cực mạnh.

Hấn quay nhìn Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn: “Đây là nơi chôn Thiên, còn muốn sống thì các người mau đồng tâm hiệp lực với ta.” Đoạn hấn không lý đến cả hai, rảo bước đi tiếp.

Mộ phần này vẫn là một cổ phần, không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, đến phía chính diện liền thấy mấy đại tự khắc rõ ràng trên tấm bia cao mười thước. Thần Nam dùng thần thức cảm ứng, biết đó là U Minh Thiên chi mộ!

Quả nhiên lại là một ngôi thiên mộ!

Hấn đã thấy mộ Thương Thiên và Hoàng Thiên, thần sắc vẫn bình thường nhưng Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long cả kinh thất sắc, thì nhau lên.

“Nơi chôn Thiên, nơi đây thật sự mai táng Thiên?”

“Thần Nam, vì sao người lại mang chúng ta đến đây?”

Thần Nam hừ lạnh: “Hỏi lắm thể làm gì, hiện tại các người nên nghĩ cách làm sao sống sót quay về.”

Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn đều là những nhân vật xuất chúng nhưng ở nơi chôn Thiên, họ đành ngoan ngoãn ngậm mồm.

Thần Nam giờ không muốn mở một ngôi thiên mộ ra xem nữa, trước đây từng gặp mộ của một phần sáu Hoàng Thiên cũng đủ khiến hấn lạnh người, hiện tại ở nơi không có gì chắc chắn, đương nhiên hấn không muốn làm gì quá.

Đi tiếp mấy dặm, hấn nghe thấy từng đợt mùi máu tanh bèn nhanh chóng tiến tới, chỉ thấy một thi thể thiên thí đã hóa thành tương thịt, rải rác khắp mặt đất.

Ngoài xa là một vùng huyết nhục bầy nhầy, là một Thái cổ thần bị rơi xuống.

Quả thật đáng sợ! Một Thái cổ thần lại ngã chết ở đây, tuy có vẻ hài hước nhưng đã thật sự xảy ra, sức mạnh của ai cũng bị áp chế nghiêm trọng, ngay cả thần thức không ngoại lệ, một Thái cổ thần phi thiên độn địa cũng biến thành người thường.

Nhất định do mấy thiên mộ tạo thành!

Cuối cùng hấn cũng biết vì sao cổ thiên lộ lại khác những nơi khác, ở đây mai táng “Thiên”, hài cốt của họ nhiễu loạn và áp chế sức mạnh của không gian này khiến tất cả khác hẳn bình thường.

Cách đó không xa có tiếng rên rỉ hư nhược, Thần Nam nhanh chóng bước tới, thấy một Thái cổ thần nằm trong vũng máu, nửa thân dưới tan nát, không thể di động được.

Hiển nhiên y đã chạm vào vách đá trước khi rơi xuống đây, bằng không khó tránh khỏi cảnh tan xương, nhưng cũng khiến Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long kinh hãi.

“Không ngờ lại có nơi quỷ quái thế này.” Vị Thái cổ thần cười bất lực với Thần Nam, với sức mạnh của y hiện tại, quyết không thể tự lại thân thể.

“Không cần lo, tức hạ sẽ nhanh chóng khôi phục.” Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ cuốn y vào vùng tinh không mỏng lung đoạn chặt vật mở nội thiên địa, lấy ra một vũng lớn Sinh Mệnh nguyên tuyến đẩy vào đại kỳ để Thái cổ thần khôi phục nguyên khí. Ở đây, Sinh Mệnh nguyên tuyến là bảo vật vô giá.

Đột nhiên, âm thanh hùng hồn vang vọng bên tai hắn: “Nhân loại nhỏ nhoi kia, đây là trừng phạt với các ngươi, để các ngươi vĩnh viễn ở lại đây, đó cũng là ân tứ to lớn bởi được ở cùng chỗ với thiên mộ.”

Chính kẻ tự xưng là Thiên!

Hiển nhiên sức mạnh của “Thiên” cũng bị áp chế ở đây, không còn vang vọng như lúc ở trên cao. Thần Nam không sợ y, nếu “Thiên” có thể triệt để hủy diệt họ chắc đã không “mồm mép thay chân tay” kiểu đó.

“Câm mồm, tên khoác lác.”

Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn giật nảy mình, suýt nữa kêu lên rồi nhìn nhau. Thần Nam quá lớn mật, ngay cả Thiên cũng dám mắng, không phải mắng ngầm sau lưng mà lại mắng trực diện.

“Thiên” tựa hồ hơi phẫn nộ nhưng sau cùng cũng bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Ở dưới Thiên đạo, tất cả đều chỉ là sâu kiến.”

Thần Nam không buồn để ý đến “Thiên” khiến người ta vô cùng căm ghét, cùng Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long tiếp tục tiến bước, lại phát hiện thân thể hai Thái cổ thần cùng ba người trọng thương.

Sau cùng, bốn Thái cổ thần được Sinh Mệnh nguyên tuyến trợ lực, đều khôi phục lại, từ Hồng Hoang Kỳ bước ra, hình thành một cỗ chiến lực hùng hậu.

“Mấy kẻ nhỏ nhoi...”

“Nhỏ cái đầu ngươi, đừng có màu mè, ra rả như ve sầu, lặp đi lặp lại một câu.”

Không chỉ Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn nhìn nhau mà tứ vị Thái cổ thần cũng tất tiếng, Thần Nam quả không thêm khách khí, quát mắng cả kẻ đường đường là lão thiên, không coi y ra gì. Bất quá, họ cũng bức mình với “Thiên” thích dùng uy dọa người này.

Nhưng thanh âm như thể ở khắp thiên địa, vang vọng bên tai họ. Sau cùng, Thần Nam dùng thần niệm cùng mấy vị Thái cổ thần truy tìm nơi Thiên ở.

Họ nhất trí “Thiên” tựa hồ là tàn linh, hóa thành thanh âm vây quanh họ.

“Bọn nhỏ nhoi...”

“Soạt, soạt.”

Lúc thanh âm “nhỏ nhoi” quen thuộc vang lên, Thần Nam bay lên ngay, ở độ cao mười mấy thước lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ, một vùng tinh quang mỏng lung lóa đáng, hủy diệt khí tức tràn ra.

“A”, tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai chữ “nhỏ nhoi” tựa hồ bị nuốt lại, hóa thành tiếng gầm phẫn nộ nhưng Hồng Hoang Kỳ lại rung lên, tiếng gầm cũng tắt luôn.

“Hóa ra chỉ là hổ giấy.” Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn kinh thán.

“Hừ, các ngươi tưởng y là Thiên thật sao.” Thần Nam cười lạnh, chỉ vào con đường phía sau: “Mộ Thương Thiên, Hoàng Thiên, U Minh Thiên đều ở đây, Thiên này chỉ là tàn linh, đương nhiên là tàn hồn của bọn họ, cũng là Thiên đã chết.”

Hiện tại, tất cả dần rõ ràng, nơi táng Thiên này có cỗ Thiên thú bảo vệ cũng không lạ lùng gì, Thiên ở đây chỉ là tàn linh. Đương nhiên, tin này cũng đủ chấn kinh thiên hạ, truyền ra sẽ dậy lên sóng gió ngập trời.

“Soạt, soạt...”

Tiếng động lạ lùng vọng vào tai bọn Thần Nam, phía trước thấp thoáng bóng hình, có không ít nhân ảnh lấp ló, lập tức khiến ai nấy kinh hoảng, ngằm đến gần quan sát, quả nhiên có một nhóm người đang quét dọn chiến trường.

Trên mặt đất có hài cốt và thi hài tan nát, trong những nhân hình sinh vật đang quét dọn chiến trường có cả khô lâu và kẻ có huyết nhục, không ít nhân hình sinh vật mặc chiến giáp. Không lâu sau, chúng mang toái cốt và tàn hài rải đầy mặt đất đi hết.

Bọn Thần Nam bám sát, một lúc sau liền phát hiện một cổ phàn cao cả trăm thước, mọi nhân hình sinh vật tiến vào động huyết.

Hồi lâu sau, tất cả trở lại bình tĩnh, bọn Thần Nam mới tiến vào, ngôi mộ như một ngọn núi nhỏ, cao lớn hơn mộ Hoàng Thiên và Thương Thiên, phát ra khí tức bức nhân.

Tám bia mộ trăm thước khắc mấy chữ cổ lão thương tang, ai nấy dùng thần niệm thăm dò, cảm ứng thấy một đạo tinh thần lạc ẩn, biết được một tin tức kinh ngạc, là Nhân vương chi mộ!

Nhân vương, quả là danh hiệu tuyệt đối khoa trương, không phải là vua của mọi tu giả sao?

Cự bi đứng sừng sững như ngọn núi phát ra áp lực kinh nhân. Bọn Thần Nam đi quanh định tìm hiểu kỹ càng, lúc đến phía sau bia mộ, Thần Nam há hốc mồm ngay.

Ở đó khắc một hình người sinh động như thật, là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, khuynh thành khuynh quốc, nàng mặc vũ y, đội hoàng quan, tuy là hình khắc trên đá nhưng ánh mắt phát ra thần quang bao trùm thiên hạ.

Dung mạo của nữ tử lại quá quen thuộc, là Vũ Hinh. Quả không thể tin nổi, vượt cả tưởng tượng của hắn.

“Các vị... có biết truyền thuyết của Nhân vương không?” Thần Nam cảm giác giọng mình run rẩy.

Không chỉ Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long mà mấy Thái cổ thần cũng lắc đầu.

“Trong thần thoại thời đại của bọn ta căn bản không có một nhân vật như thế, chưa từng nghe qua.”

Nhân vương, Vũ Hinh!

Nên biết đây là vùng đất táng Thiên, phần mộ Nhân vương cũng ở đây, chứng tỏ thân phận không kém hơn Thiên. Với Thần Nam, những gì diễn ra quá xung động nhưng hắn lơ mờ đoán được kiếp trước của Vũ Hinh, thủy tinh khô lâu tựa hồ là hài cốt Nhân vương.

Rõ ràng trong bóng tối có một cỗ sức mạnh để hắn biết dần bí mật, những gì liên quan đến Vũ Hinh sắp được vạch rõ.

“Nhân vương có phải là nhân vật của một thần thoại thời đại đã qua không?” Một Thái cổ thần nói ra suy đoán trong lòng.

“Chắc không kém hơn Thiên.” Một Thái cổ thần khác gật đầu đồng ý.

Thần Nam ngẫm nghĩ một hồi: “Hiện tại nên tìm hiểu cho rõ, trong mộ Nhân vương sao lại có nhiều nhân hình sinh vật, vừa nãy tựa hồ chúng chiến đấu với người ta, chúng ta nên làm rõ.”

“Có phải vừa nãy... chúng ta thấy thủy tinh khô lâu?” Một Thái cổ thần nêu ra nghi vấn, lúc họ bò trên vách đá có thấy nhóm thủy tinh khô lâu nên suy đoán này rất có thể.

“Tạm thời đi đã, tránh sa vào vùng xoáy không đáng.” Có người đề nghị, vạn nhất là tranh đấu giữa các tử vong sinh vật trong đại hợp cốc ắt phiền hà, họ sẽ bị cuốn vào trong vòng. Chúng nhân đều đồng ý, họ lui xa, đứng trong hắc ám quan sát tất cả.

Bất quá liên tục mấy ngày không phát hiện gì, chúng nhân tìm quanh đại hợp cốc xem có thấy mấy Thái cổ thần kia cùng Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân không nhưng thủy chung không công.

Thần Nam vô cùng cẩn thận với Nhân vương chi mộ, hắn kiến nghị chúng nhân không nên rời xa bởi hắn muốn tìm ra nguồn cơn sao trong cổ phàn lại có nhiều nhân hình sinh vật như vậy, buộc họ phải để ý.

Nhưng một tháng qua đi, không thấy sinh vật trong cổ mộ đi ra.

Trong hắc ám đại hợp cốc, chờ đợi giữa yên lặng quả thật vô cùng khô khan, cả nhóm mấy lần thử bò theo vách đá quay lại nhưng đều thất bại. Một cổ sức mạnh vô hình cấm cố đại bộ phận khu vực này, nếu không có biện pháp đặc thù, rất khó quay lại.

Hiện tại, chỉ đành chờ đợi, thủy tinh khô lâu có lẽ là hi vọng, may ra nó biết con đường đặc thù.

Mãi ba tháng sau, thủy tinh khô lâu mới xuất hiện.

“Soạt, soạt...” Tiếng bước chân vang lên, thủy tinh khô lâu dẫn kim, ngân, ngọc, tử, hắc ngũ sắc khô lâu tiến vào Nhân vương mộ, rồi chúng tiến vào. Liền đó bên trong vang lên âm thanh chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Nhân vương ngang hàng với Thiên, vì sao hài cốt lại đánh vào mộ huyết của mình? Thần Nam biết Vũ Hinh không còn bí mật với hắn, tất cả đang dần được phanh phui.

472. Chương 473: Nhân Vương Tái Sinh

Nhân trung chi vương!

Hàm nghĩa của mấy chữ này quá ư chấn động.

Thủy tinh khô lâu dẫn ngũ sắc khô lâu tiến vào Nhân vương mộ, xảy ra trận chiến kịch liệt, tiếng va chạm liên tục từ trong bóng tối truyền ra.

Thần Nam khó lòng bình tĩnh nổi, định xông lên nhưng tổ nhân mã bọn hắn không thống nhất ý kiến, hơn nữa không muốn mạo hiểm vô bổ, họ đã bị rút xuống phạm tục chi thể, mất đi thần thông vốn có.

Nhưng Thần Nam thì khác, thủy tinh khô lâu có thể là tiền thể hài cốt của Vũ Hinh, hắn buộc phải vào.

Sau cùng, Thái cổ thần ở lại quan sát, Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ tiến vào, tuy đại hợp cốc tà dị, áp chế sức mạnh của mọi tu giả nhưng Hồng Hoang Kỳ không phải tầm thường, vẫn phát huy được sức mạnh đáng sợ.

Nhân vương mộ đứng sừng sững, phát ra khí tức trầm trọng, trước mộ phần có một mộ huyết nứt ra, Thần Nam nhanh chóng lao vào. Đó là mộ huyết được mở ra, tuy khá nhỏ so với tổng thể ngôi mộ nhưng lớn hơn nhiều kích cỡ một người.

Trong hắc ám vô tận, vô số bạch cốt trảo vũ động, phát ra điểm điểm u minh chi quang, dù sức mạnh bị áp chế nhưng vẫn nhận ra rằng bất tử sinh vật trong mộ không tầm thường. Hồng Hoang Kỳ càng thần dị phi phàm, lắc một lắc là mấy chục bộ khô lâu xông lên bị chấn tan.

Đương nhiên, đó là ở vòng ngoại vi mộ huyết, hung hiểm không đáng gì, lúc Thần Nam vào sâu, hắn cảm giác được chỗ đáng sợ của Nhân vương mộ, nơi này tự thành một phiên không gian!

Vào trong sâu lại không còn hắc ám nữa, hào quang màu lục âm u chiếu rọi không gian. Nơi này khá kì dị, vô tận hư không có tiểu hành tinh xoay tít, điểm điểm tinh quang phát ra.

Khô lâu đại quân và cương thi quân đoàn, chính thị từ na mấy tiểu hành tinh đó, thông qua truyền thống trận đặc biệt xông tới mộ huyết. Thậm chí, cá biệt có khô lâu vương cùng cao giai bất tử sinh vật trực tiếp phi hành tới.

Ở đây sức mạnh bị áp chế không kinh khủng như trong đại hợp cốc.

Giống như một tiểu thế giới! Tiểu thế giới đang thành hình.

Nội thiên địa khác biệt lớn nhất với đại thế giới ở chỗ không có sao sáng, ở đây lại có tiểu hành tinh, Nhân vương quả nhiên danh bất hư truyền, trong mộ huyết có một thế giới chưa thành hình.

Thần Nam đứng trên hư không màu lục âm u nhìn bất tử sinh vật dâng lên như thủy triều, lòng hắn trăm ngàn suy tư, Vũ Hinh là Nhân vương thật sao? Tự diễn một vùng thế giới, nếu không chết đi chắc đã mở ra đệ thất đạo? Nhớ đến mông lung thế giới vây quanh thủy tinh khô lâu, hắn càng tin tưởng.

“Soạt, soạt.” Một ngàn bộ hài cốt hóa thành tro tàn, Hồng Hoang Kỳ phát ra khí tức hủy diệt, quét sạch ngàn trở.

Lúc đó, hắn nhìn thấy thân ảnh thủy tinh khô lâu, nó đang kịch chiến với bảy thủy tinh khô lâu.

Đúng, là bảy thủy tinh khô lâu!

Hình như giống hệt nó.

Trừ trên trán có hào quang các màu khác nhau, thật sự không khác gì thủy tinh khô lâu.

Hóa thân? Hắn cả kinh, lẽ nào là thân hài cốt, vì sao chúng và thủy tinh khô lâu lại chiến đấu.

“Người tìm thân thể của mình, vì sao phải cố chấp như thế?” Một khô lâu phát ra thanh quang trên trán đẩy lên dao động tinh thần.

Thủy tinh khô lâu không nói gì, điểm bắt diệt linh quang trên trán chợt hóa thành mông lung thế giới vây quanh mình, đoạn bùng lên vô tận thần thánh quang huy đổ xô tới.

Bảy khô lâu đều toàn lực xuất thủ, tấn công thủy tinh khô lâu.

Thất sắc thần quang chiếu rọi thiên địa, mệnh mang hư không rực rỡ màu sắc và cầu vòng.

Nhưng thủy tinh khô lâu chỉ tấn công một kẻ địch, mông lung thế giới hút thủy tinh cốt phát ra thanh quang trên trán. Trong làn ánh sáng chói lòa, thủy tinh khô lâu chấn tan bộ khô lâu đó, do bị sáu khô lâu kia tấn công, mông lung thế giới cũng khó lòng chống nổi, thân thể nó xuất hiện những vết nứt, tựa hồ sắp phá toái.

“Hôm nay không thể thỏa hiệp nữa.”

“Không để y đi, bằng không sớm muộn chúng ta cũng bị diệt hết.”

“Người là Nhân vương, chúng ta cũng vậy, đừng cậy là chủ thể, chết rồi thì phân thân và chủ thể có khác gì.”

“Chúng ta thừa nhận không nên đánh tan hài cốt người, tạo thành hơn trăm ma tướng nhưng người đã thu hồi, không nên bức người quá đáng...”

Thần Nam đã hiểu, chúng là phân thân của thủy tinh khô lâu, tựa hồ trước đó từng hạ độc thủ với chân thân.

“Oành!”

Lục đại phân thân xung phá được mông lung thế giới, đánh tan thủy tinh khô lâu, chỉ còn lại bắt diệt linh quang trong đầu cốt xoay tròn.

Thần Nam lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ xông tới, hủy diệt khí tức bạo phát, tạm thời ngăn lại mọi đòn tiến công. Nhưng không cần hắn xuất thủ, thủy tinh khô lâu đã tụ lại, đương nhiên trên bề mặt bộ xương vẫn đầy vết nứt.

Mông lung thế giới nổi lên, khô lâu bị hút vào lúc trước nhanh chóng phân giải, hóa thành điểm điểm thủy tinh quang huy tiến vào thủy tinh khô lâu, phân thân đó hóa thành một bộ phận của nó.

Đồng thời, hư không tựa hồ co lại, nhiều tiểu hành tinh tan biến, mông lung thế giới vây quanh thủy tinh khô lâu lại rõ ràng hơn, không gian trong đó rộng hẳn.

Ngoài xa vang lên tiếng kinh hô, mấy vị Thái cổ thần tiến vào, dù Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn không muốn nhưng Thái cổ thần lo lắng cho an nguy của Thần Nam nên buộc cả hai vào cùng. Tất cả thấy thủy tinh khô lâu tựa hồ hút “thế giới”, đều biến sắc!

Cùng lúc, điểm bắt diệt linh quang trên trán thủy tinh khô lâu hướng vào Hồng Hoang Kỳ, lập lòe bất định đoạn lạng lẽ đưa tay về phía Thần Nam, tựa hồ muốn hắn đưa cho lá cờ.

Hắn hơi kinh ngạc nhưng vẫn đưa Hồng Hoang Kỳ cho nó.

“Soạt, soạt, soạt.”

Đại kỳ lay mạnh, cả hư không cơ hồ bị hủy diệt, tiểu hành tinh ngoải xa cũng rung rinh như lá rơi trong gió.

Mông lung thế giới quanh thủy tinh khô lâu và trong lá cờ nổi lên vô tận tinh quang, phẳng phất hợp lại rồi quét về phía lục đại phân thân.

“Hồng Hoang!”

“Hồng Hoang lại xuất hiện!” ...

Hiển nhiên, chúng phi thường kinh hoảng, định liều mạng bỏ chạy nhưng vô hạn tinh quang lấp lánh, mông lung thế giới phẳng phất trải ra đến tận bờ hư không, che hết vùng không gian kỳ dị.

Lục đại hóa thân đều bị giữ cứng lại!

Chúng sa vào tuyệt cảnh, rú lên chói tai lao vào thủy tinh khô lâu, toàn bộ màu sắc lấp lánh trên trán sáng chói lên, xạ hết vào đối thủ.

Thần Nam nhanh chóng lùi lại, đây là Nhân vương tự đấu với mình, hấn không thể nhúng tay vào.

Ngoài xa, Thái cổ thần đứng trong mông lung thế giới cũng bị ảnh hưởng, dốc lực chống cự, may mà họ không bị kéo vào vòng xoáy chiến đấu.

“Ầm, ầm, ầm.”

Cùng với vô tận thiên lôi nổ vang, thủy tinh khô lâu bị lục đại hóa thân đánh tan, đầu cốt cũng không ngoại lệ. Thần Nam cả kinh hét lên.

Nhưng linh hồn Vũ Hình ngủ trong đầu cốt không hề hấn gì, điểm bất diệt linh quang trên trán như sóng nước, hóa thành một vùng hào quang mông lung che chắn.

Lục đại hóa thân sa vào mông lung thế giới phát ra tiếng rít kinh hồn.

“Hồng Hoang... Hồng Hoang sao lại tái hiện?”

“Vì sao lại thế này?”

“Đến cuối cùng lại về khởi điểm, tất cả ... thành không.”

Lục đại hóa thân trên hư không như băng giá gặp lửa, dần tan đi, sau cùng hóa thành điểm điểm thủy tinh quang huy bay tới chỗ thủy tinh khô lâu đã vỡ vụn.

Sau cùng, hào quang chói lòa bùng lên trên không, ai nấy buộc phải nhắm mắt, lúc mở ra thấy bảy đạo hào quang quay quanh bất diệt linh quang của thủy tinh khô lâu. Đoạn giữa muôn màu ngàn sắc, thủy tinh khô lâu tái hiện, hài cốt trong suốt dần sinh huyết nhục trong làn vô tận thần quang.

Ai nấy há hốc mồm, huyết nhục chi thân hoàn mỹ của thủy tinh khô lâu tái sinh, thần thánh giáp y sáng chói che kín nhưng bộ vị trọng yếu, làn da lấp lánh như mỹ ngọc đúc thành vô cùng mịn màng, tràn ngập sinh mệnh khí tức!

Tân sinh!

Thủy tinh khô lâu cốt, lại phát ra sinh mệnh khí tức!

Nhân vương tái sinh!

Thái cổ thần chấn kinh vô cùng, ai nấy ngây ra.

Thần Nam đỡ người, Nhân vương và Vũ Hình giống hệt nhau. Tuyệt đại dung nhan, thân thể yêu kiều nhưng đôi mắt sâu thẳm lại phát ra thần quang không ai nhìn thấu.

Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật, lơ lửng cách đó không xa, không gian kỳ dị nhanh chóng co lại, tiểu hành tinh, điểm điểm tinh quang, toàn bộ tiến vào mông lung thế giới quanh Nhân vương.

Triệt để tái sinh!

Hào quang lóe sáng lần chót, hư không rộng rãi tan biến, toàn bộ bị mông lung thế giới hấp thu. Thần Nam và mấy vị Thái cổ thần xuất hiện trong cổ phần, thoát khỏi hư không vừa rồi.

Nhân vương cầm Hồng Hoang Kỳ cũng hiện thân trong cổ phần.

Năm thủ hạ ngũ sắc khô lâu của thủy tinh khô lâu cũng ngừng chiến với các bất tử sinh vật, mọi rung chuyển trong mộ huyết dừng hết, tất cả bất tử sinh vật ngưỡng vọng Nhân vương lơ lửng trên không.

Điểm bất diệt linh quang trên trán Nhân vương càng sáng chói, che kín toàn thân, tiến vào các bộ phận, mông lung thế giới cũng dung nhập vào thân thể, hiện tại Nhân vương và thế giới hòa làm một.

Bất quá, Thần Nam nhận ra linh hồn say ngủ trong đầu cốt vẫn chưa tỉnh lại, Vũ Hinh vẫn đang ngủ, tất cả đều do bất diệt linh quang.

Một cổ thần thánh khí tức vô cùng hùng hồn lan tràn, mọi bất tử sinh vật phục xuống lễ bái Nhân vương trên không.

Ngay cả Thần Nam và mấy vị Thái cổ thần cũng suyệt nửa quỳ xuống, áp lực như hồng hoang thiên vũ khiến linh hồn họ rung động.

Nhân vương dần thu liễm bất diệt linh quang, điểm điểm quang hoa từ thân thể bay ra không trung ngưng tụ thành một viên thần châu rồi vỡ vụn, hóa thành tro bụi.

“Tái sinh châu!” Không biết từ bao giờ thủ mộ lão nhân đã vào Nhân vương mộ, thấy viên châu tan vỡ liền nói: “Đó là thần châu thế gian độc nhất vô nhị, có thể ngưng tụ lại linh thức, nhất định có người đi qua cổ thiên lộ, cách đây rất lâu đã xuất thủ khiến Nhân vương có khả năng phục sinh, biến những gì xảy ra hôm nay thành thật.”

Đệ nhất ma nữ Huyền Huyền cũng vào trong mộ, lên tiếng: “Phụ tử họ từng lấy được Tái sinh châu!”

“Ai?” Thủ mộ lão nhân kinh hãi hỏi, tựa hồ lại hiểu ngay: “Độc Cô Bại Thiên và Độc Cô Tiểu Bại quả nhiên chưa chết, chắc đi qua đây, không có chúng sao Nhân vương quay lại được.”

Huyền Huyền nhìn Nhân vương rồi nói: “Linh hồn nàng ta còn đang ngủ, đạo bất diệt linh quang kia điều khiển tất cả.”

Nhân vương tựa hồ làm gì cũng theo bản năng, trong mắt thâm thúy vô cùng, đặt Hồng Hoang Kỳ sang bên rồi xòe tay, bảy đạo hào quang xạ xuống cổ phần khiến tất cả rung động, một cơn gãy nát, lá cờ phá toái bay ra rồi hợp lại thành nửa lá Hồng Hoang Kỳ, tựa hồ hô ứng với đại kỳ cạnh nàng ta, muốn dung hợp lại.

Đoạn, nàng ta cầm nửa lá cờ của Thần Nam lên trả lại hắn, giữ lại nửa lá tự mình tụ hợp.

Hắn hơi sững sốt, chuyện này...

“Ầm, ầm, ầm.” Tiếng sấm động vang vang, tất cả bị đẩy bật khỏi Nhân vương mộ. Nhân vương cầm nửa lá Hồng Hoang Kỳ ra theo.

Nhân vương thật sự tái sinh!

Thủ mộ lão nhân nghi hoặc nhìn đại hợp cốc: “Không biết hai tên khốn trốn ở đâu, chết tiệt.”

473. Chương 474: Diệt Thiên!

Trầm mặc một lúc, Hồng Hoang Kỳ trong tay Nhân vương rung mạnh, một cổ lộ xuất hiện trên vách đá cách đó không xa. Nàng ta chỉ điểm lối ra cho tất cả, con đường nàng ta vẫn leo lúc còn là thủy tinh khô lâu. Hồng Hoang Kỳ dấy lên trận trận ma vụ, hắc ám đại hạp cốc lấp lánh hào quang khiến tất cả nhìn rõ.

Chúng nhân rào bước tiến tới, lúc đến vách đá, Nhân vương đã biến mất, không hiểu đi đâu nhưng Nhân vương mộ không còn nữa.

Thần Nam cảm giác không thể cứ thế này mà đi, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cũng thấy nên ở lại thám thính, họ chưa quan sát kỹ hắc ám đại hạp cốc

Tất cả nhớ kỹ cổ lộ rồi quay lại, nghe thấy ngoài xa trong đại hạp cốc có tiếng ầm ầm, các Thái cổ thần nhanh chóng chạy tới, chỉ thấy Nhân vương vùng Hồng Hoang Kỳ... quét bằng Hoàng Thiên chi mộ. Một bộ tàn khuyết hài cốt bay vào Hồng Hoang Kỳ của nàng ta.

Thần Nam kinh hãi bởi tàn cốt của Hoàng Thiên không khác gì nhân loại, chỉ lớn hơn nhiều. Hắn được đại khai nhãn giới.

Ngũ sắc khô lâu theo sau Nhân vương, chiến y trên tiên thể xinh đẹp của nàng ta lấp lánh ánh sáng thánh khiết, rung lên phần phật cùng kinh khí, quét sạch Hoàng Thiên chi mộ rồi tiến tới Thương Thiên chi mộ.

Cổ phần đứng sừng sững, bị mộ cao vút đơm vẽ kinh rợn nhưng trước mặt Nhân vương, tất cả đều bình thường, tựa hồ không đáng gì, nàng ta không hề khách khí hay do dự, quét sạch ngay.

“Ầm, ầm, ầm.” Thương Thiên chi mộ tan tành, tấm bia nát thành vô số mảnh, cổ phần tiêu tan, một bộ hài cốt khổng lồ nhô lên nhưng bị cuốn vào Hồng Hoang Kỳ trong tay Nhân vương, tan vào tinh quang.

Trong hai tòa thiên mộ không hề có bất tử sinh vật, hai “Thiên” tựa hồ đã triệt để tịch diệt, không còn lại chút linh thức dao động, hài cốt cũng tử khí trầm trầm, dễ dàng bị Nhân vương thu lấy.

Những Thái cổ thần bám theo lặng lẽ quan sát, Nhân vương chuyển hướng sang U Minh Thiên chi mộ, cũng không nói gì, vùng Hồng Hoang Kỳ quét mạnh, thiên mộ vỡ tan, một bộ hài cốt đen như mực nổi lên mặt đất, hai mắt bắn ra hào quang lạnh lùng.

“Ai quấy nhiễu yên tĩnh của ta?”

U Minh Thiên vẫn còn lại chút linh thức dao động, ầm một tiếng đứng phắt dậy trên mặt đất băng lãnh, bộ xương tan ngay, một vết nứt lan về xa xôi.

“Người là ai, ta là ai?” Bộ xương U Minh Thiên tuy có vẻ vô cùng ghê rợn nhưng dao động tinh thần phi thường mơ màng, đã quên đi quá khứ.

Nhân vương luôn im lặng, điểm bắt diệt linh quang khổng lồ chế mọi hành động, trực tiếp quét Hồng Hoang Kỳ tới, nửa lá cờ rợp trời tiến tới, phát ra khí tức hủy diệt, dù hài cốt U Minh Thiên lớn như ngọn núi cũng bị trùm kín.

U Minh Thiên kịch liệt giãy giụa, truyền ra tinh thần dao động, rung rinh bóng đêm. Dù sức mạnh bị áp chế nhưng chúng nhân vẫn cảm nhận được điểm đáng sợ của y.

Nhưng dưới áp lực của Nhân vương, tất cả đều không đáng sợ, Hồng Hoang Kỳ áp chế chặt chẽ U Minh Thiên!

“Gào...” Tiếng gầm phần nộ vang vọng, U Minh Thiên vỡ vụn, bộ xương suýt nữa chấn rách lá cờ, linh thức chỉ quang sáng lên tà dị trong bóng tối.

“Ta nhớ ra rồi, ta là U Minh Thiên, lão ma họ Thần đã đánh tan Thiên Thức của ta. Người... là Nhân vương!” Nhưng y không nói được gì nhiều, một thể giới mờ mịt xuất hiện, phát ra thần quang chói lòa như biển động, đẩy lên hào quang ngút ngàn, thoáng chốc chấn tan linh thức của y. Hồng Hoang Kỳ tụt hết hài cốt y lại thành một bộ xương hoàn chỉnh rồi thu vào.

Chỉ nháy mắt, Nhân vương đã dọn sạch ba ngôi thiên mộ!

Dù những Thiên đó đã diệt vong nhưng không mấy ai có đảm lượng này mà nàng ta vẫn ung dung, nhất là thể hiện sức mạnh kinh hồn lúc đối phó với linh thức bắt diệt của U Minh Thiên.

“Ta biết rồi... người ô hợp với hai tên đó.” Trên không lại vang lên tiếng nói sang sảng của “Thiên”: “Hai tên đó qua đây, phong khốn tất cả, giúp người phục sinh, bố trí cấm thiên lĩnh vực, thử tìm sức mạnh phá Thiên.”

Nhân vương không nói gì, cầm Hồng Hoang Kỳ nhìn lên vòm trời tối om.

Thần Nam và mấy Thái cổ thần đều cả kinh, nếu hần đoán không sai, hai người đó Độc Cô Bại Thiên và Độc Cô Tiểu Bại, hai phụ tử đã cất công bố trí gì đó ở đây.

“Hắc, quả nhiên là hai tên Vương bát đản!” Thủ mộ lão nhân nói toẹt ra.

Huyền Huyền phong hoa tuyệt đại lừ mắt nhìn sư phụ.

“Soạt, soạt.” Nhân vương đột nhiên lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ lao lên không, thế giới mông lung xuất hiện trên cao.

Hồng Hoang Kỳ rời tay, lấp lánh tinh quang trong bóng tối, cuồng loạn bay múa khắp thỉnh không, tựa hồ định hủy diệt tất cả.

Quanh Nhân vương thần quang sáng chói, hai tâm chậm chậm vẽ lên từng quỹ tích huyền bí mặc trắc, không trung xuất hiện một bức thiên khung đồ thần bí rồi trải ra. Đồ ảnh như thiên khung che kín hắc ám đại hạp cốc, sức mạnh kinh nhân lan tràn, mỗi thốn không gian đều có dao động năng lượng, cơ hồ muốn chấn toái vùng thiên địa này.

“Thiên” phát ra tiếng kêu thống khổ: “A...”

Thủ mộ lão nhân động dung: “Đó là hỗn hợp thể từ tàn linh của Thương Thiên, Hoàng Thiên, U Minh Thiên.”

Lão nói không sai, Nhân vương không then là nhân trung chi vương, diệt hết tàn linh của Thiên, dải văn vụ phát quang không theo quy tắc nào nhanh chóng bị chấn tan, Hồng Hoang Kỳ hút sạch.

Tất cả lại yên lặng, như chưa xảy ra chuyện gì, Nhân vương cầm Hồng Hoang Kỳ đứng lặng trong hắc ám đại hạp cốc trung

“Đi thôi.” Thủ mộ lão nhân nói.

Cả nhóm theo lối cũ quay về, đến dưới vách đá, men theo con đường Nhân vương chỉ điểm bò lên.

Không hề có trở ngại, xuyên qua một làn mê vụ, họ thuận lợi vượt qua khu vực Thiên cũng bị cấm chế, nhưng ai nấy vẫn lạnh mình trước cổ lộ thoát lên thoát xuống này, tựa hồ có một loại sức mạnh lan tràn, là cấm chế nhắm vào Thiên.

Bò lên chừng một vạn thước, chúng nhân mới thấy sức mạnh trở lại, tạm thời phi hành ngắn ngủi được, bốn Thái cổ thần vĩnh viễn nằm lại tại táng thiên chi địa, chúng nhân đều thấy lòng trầm trọng.

Lúc còn cách mặt đất bốn ngàn thước, một hỗn độn môn mông lung, lấp lánh hào quang trên vách đá, là vĩnh hằng chi lộ!

Lúc đi xuống, họ không theo đường này, lúc về mới lại đi qua, trong lòng Thần Nam máy động, Hồng Hoang Kỳ xoe rộng thả vô diện nhân ra, hần nghĩ tới hồn ảnh bị trói trong hỗn độn hỏa.

Có nhiều Thái cổ thần thể này, may chăng có người biết được lai lịch của y.

Hần nói hết tình hình bên trong với Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân, các Thái cổ thần đều động tâm, sau cùng nhất trí vào tham quan một phen.

Trong vĩnh hằng chi lộ, thời gian phẳng phát đình chỉ. Chúng nhân lao vùn vụt nhưng phẳng phát như không thể tới điểm tận đầu, ai nấy đều cảm giác đã mấy năm trôi qua.

“Thông thiên chi lộ”, “Tiếp dẫn chi môn”, hai con đường này khiến họ kinh hãi. Có người từng qua Thông thiên chi lộ, không biết hiện tại bị ai định tại đây, Tiếp dẫn chi môn là nơi Thái cổ thần quay về, vẫn khiến họ vô văn kinh ngạc.

Ánh sáng hỗn độn lóe rực chung quanh, ai nấy nhanh chóng phi hành. Lúc vào sâu trong hỗn độn thông đạo, sức mạnh bị áp chế trong thể nội quay về, tốc độ nhanh kinh hồn, phi hành trong cảm lặng rất lâu, họ cũng đến được nơi ma hồn bị trói. Ai cũng cảm giác được hồn lực cực mạnh dao động.

Dây xích lớn như thùng nước chặn đường, u minh chi quang lấp lánh, hỗn độn hỏa rừng rực đốt thiêu linh hồn bị cấm cố.

Linh hồn cao lớn mà cô tịch lặng lẽ bị hỗn độn hỏa đốt nung, y cơ hồ đã cứng lại, hoặc không buồn giãy giụa.

“Đáng sợ, đáng sợ.” Thủ mộ lão nhân kinh thán: “Hồn lực của người này quá mạnh, bị thiêu suốt vô tận tuế nguyệt rồi mà vẫn thế, nên biết đây là hỗn độn hỏa có thể hủy diệt thiên giai cao thủ. Đối lại là lão nhân gia ta chưa chắc chịu được lâu thế.”

“Sư phụ lại thích thổi phồng bản thân, người chịu được bảy vạn năm trở xuống.” Huyền Huyền châm chọc.

“Còn nha đầu?” Thủ mộ lão nhân không hề đỏ mặt hỏi ngược lại.

“Gấp mười lần sư phụ.”

“Vớ vẩn, tiểu nha đầu tưởng mình là Nhân vương chắc?”

“Không kém bao nhiêu.”

Chúng nhân tất tiếng.

Chợt thủ mộ lão nhân biến sắc: “Đây mới là... quá đáng sợ.”

Huyền Huyền hình như cũng nhận ra, kinh hãi: “Thuế Hồn đại pháp!”

Mọi Thái cổ thần đều kinh hãi.

“Không sai.” Thủ mộ lão nhân gật đầu: “Nghịch thiên! Đúng là nghịch thiên. Có người lại muốn thay đổi tất cả bản thân, biến đổi từ linh hồn ban đầu, để lại ‘Hồn Xác’ này.”

Nghịch thiên cải mệnh! Cải biến linh hồn chính mình!

Linh hồn triệt để biến đổi!

Ai nấy xông lên vây chặt “Hồn xác”, định xem có phát hiện được bí mật thay đổi linh hồn chính mình của đại nhân vật chăng.

Nhưng họ đều thất vọng, không phát hiện được gì.

Thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền lại càng kinh hãi: “Biến đổi lần hai.”

Thủ mộ lão nhân liên tục biến sắc, không biết là vui hay lo lắng, trầm giọng: “Đáng sợ, không kém hơn lão nhân gia ta.”

“Sư phụ, mạnh hơn người nhiều lắm.” Huyền Huyền lại khiến lão tất tiếng.

Những Thái cổ thần cũng như Thần Nam đều hơi nghi hoặc.

Huyền Huyền giải thích: “Biến đổi lần hai này bởi kẻ này đã tiến hành một lần biến đổi linh hồn, để lại ‘Hồn Xác’ này. Y phí lực biến hóa thể này đã chạm vào nguy hiểm sinh mệnh, hiện tại đã triệt để cải biến linh hồn, đạt đến mức không ai biết y là ai.”

Thủ mộ lão nhân tiếp lời: “Không sai, biến hóa linh hồn vô cùng hung hiểm, sai lầm một chút là tịch diệt, vĩnh viễn tiêu tan. Xem ra y đùa với lửa, mưu kế không tệ, bằng không sẽ không chịu hung hiểm cỡ này để che trời qua biển.”

Hiển nhiên không tìm ra hồn xác đầu tiên, không ai biết kẻ này là ai.

Cùng lúc, vô diện nhân đứng sau lưng Thần Nam chợt rung động, bởi linh xác bị trói trong mớ dây xích động đậy.

Như tượng đá bị phong hóa, y chợt mở bừng mắt như kiếm bén khiến tất cả lùi lại một bước.

“Vù”, vô diện nhân hóa thành một đạo quang ảnh lao vút vào hồn xác. Hào quang lóe lên, họ quả nhiên ... hợp vào nhau. Dung hợp vừa vặn.

Một luồng sức mạnh kinh nhân bùng lên.

Cả hỗn độn thông đạo sụp đổ.

Sức mạnh khó dò quá kinh dị, hoàn toàn do hồn xác và vô diện nhân dung hợp phát ra.

“Cắc.”

Dây xích đứt tung.

474. Chương 475: Đại Chiến Bắt Đầu

Như hồng hoang mãnh thú thoát khỏi, dao động lan khắp không gian, ánh sáng hỗn độn trong không gian thông đạo tan át bị áp chế ảm đạm hẳn, các Thái cổ thần lại lui bước.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam rung lên phản phật, chặn lại cuồng bá khí tức bài sơn đảo hải. Đường nhiên hồn xác này hết sức bất phàm, phát ra khí thể kinh nhân vô cùng, không ai đo lường nổi.

“Ầm, ầm, ầm.” Dao động năng lượng ngút trời tràn ra, lại dẫn đến cảnh sụp đổ, hỗn độn thông đạo hóa thành một hỗn độn hải, sóng hỗn độn lan tràn, hào quang rực lên lóa mắt.

Đó là lần dung hợp kinh thiên động địa.

Hào quang cùng hủy diệt khí tức kéo dài nửa thời thần mới tan đi. Trên mặt đất còn lại những đoạn xích đứt gãy, vô diện nhân đứng trên không, mái tóc dựng đứng, giáp trụ do năng lượng hóa thành che kín các nơi yếu hại.

Y không có ngũ quan nên không ai thấy được thần sắc hay tâm tình. Bất quá, chúng nhân thông qua tinh thần dao động qua sát được đôi điều. Lúc này, y như lòng giếng lặng, không hề có dao động tình cảm, phi thường bình tĩnh, nếu thân thể không phát ra sinh cơ vô hạn chắc mọi người đều cho y là một bức tượng.

“Ai... ở đâu?” Dao động tinh thần mê mang phát ra, không tương xứng với năng lượng dao động kinh hồn.

Chúng nhân nhìn nhau, càng tin y là một hồn xác, không có ký ức, quá khứ, hiện như một tờ giấy trắng.

Thủ mộ lão nhân gật đầu: “Quả nhiên là hồn xác của lần biến hóa thứ hai lưu lại.”

Dung nhan tuyệt mỹ của Huyền Huyền lộ vẻ suy tư, nàng muốn biết vô diện nhân thật ra là ai? Lòng nàng hơi bất an, bất giác lại nghĩ đến hai cha con.

Thủ mộ lão nhân hình như minh bạch nàng nghĩ gì, nhẹ giọng: “Đừng vội kết luận, nhìn kiểu gì cũng thấy y là nhân vật không phải chính phái, có phải là tuyệt thế đại hung nhân chẳng. Chuyện này... trước khi sự thực hé mở, tất cả đều có khả năng.” Đoạn lão đến trước mặt vô diện nhân quát vang: “Uy, tiểu tử người là đồ đệ của ta, mau gọi sư phụ cho ta nghe nào.”

Vô diện nhân nghi hoặc quay đầu lại nhìn lão đoạn thật sự bước tới, dấy lên áp lực kinh hồn, khiến một vị Thái cổ thần thực lực hơi kém hơn cảm giác trận trận kinh tâm.

Ai nấy mắng thầm, thủ mộ lão nhân quá xấu xa, lại định che mắt một nhân vật hùng mạnh cỡ này, vô diện nhân tuyệt đối thực lực siêu quần, dù chỉ là một hồn xác nhưng hiểm có địch thủ.

“Ha ha...” Thủ mộ lão nhân cười vang, thần thái có vẻ đắc ý nhưng chợt cảm giác nguy hiểm, đại lực vụt tới, vô diện nhân nhất chưởng hất bay lão, va đập ầm ầm vào vùng sâu hỗn độn. Lão không phòng bị, bị đánh đến quay cuồng, hồi lâu mới tỉnh lại, đỏ lựng mặt mày, thét lên be be: “Dám đánh lén lão nhân gia?”

Dao động tinh thần hùng hồn dấy lên, uy lực vô hình được vô diện nhân phát ra. Tuy y không nói năng gì nhưng gần như đã lên tiếng bằng hành động rằng lão lừa đảo, ta quên quá khứ, không có nghĩa là không biết phán đoán.

Huyền Huyền cười rung người, chế nhạo sư phụ.

Quái sự xảy ra khiến tất cả kinh ngạc, vô diện nhân rảo bước đến cạnh Thần Nam, đứng im lặng.

Bản thân hấn rung động trong lòng, đó là hồn xác của nghịch thiên cường giả, phải chăng cường giả đó là hấn? Chuyện này... tựa hồ không hiện thực, nếu là thật, sao hấn lại không có tí ký ức nào? Hấn dẫn binh

tĩnh, thầm nhủ sao lại đi hâm mộ, ảo tưởng về thân thể kinh nhân như vậy, hẳn chính là hắn, cũng muốn vươn lên mạnh nhất.

Thủ mộ lão nhân nói: “Tiểu tử mau nói cho ta nghe việc về vô diện nhân và huyết quan, thật sự là phát hiện nó tại vách đá?”

“Đúng.” Thần Nam kể lại tường tận lần nữa.

“Xem ra bị xích sắt trói buộc là hồn xác, toái nhục trong huyết quan là nhục xác, vốn là nhất thể. Kì quái, vô diện nhân sao lại giống người thế nhỉ?” Thủ mộ lão nhân đi quanh hắn, “ầm”, lại bị vô diện nhân nhất quyền đánh bay, đương nhiên y không dùng lực nhưng cũng khiến lão nhếch nhác chui ra khỏi hỗn độn hải.

“Ta @#%?#... không còn thiên lý, tiểu tử ngươi là thuế xác? Ta không tin.” Thủ mộ lão nhân phẫn hận.

Thần Nam dần bình tĩnh lại, Hồng Hoang Kỳ trải ra, huyết quan bay lên, vô diện nhân tiến vào rồi bị Hồng Hoang Kỳ hút vào trong.

Tất cả ngây người, chuyện này... nhân vật mạnh như thế lại cam nguyện bị thu phục, hình như tuyệt đối phục tùng, quả là kỳ dị. Lẽ nào Thần Nam là kẻ liên tục biến hóa kia, ai cũng nghĩ thế nhưng quả thật quá khó tin.

Lần này, tất cả theo đường cũ quay về, hết sức thuận lợi lên đến mặt đất. Kỳ thật, họ hoàn toàn có thể theo Tiếp dẫn chi môn về đại lục hắc ám nhưng bọn Tử Phong còn ở trong cổ thiên lộ nên họ phải về dẫn theo.

Cổ thiên lộ hoang tịch hôm nay hết cô tịch, nhiều cổ thần hùng mạnh có mặt, liên tục tìm kiếm, hy vọng phát hiện manh mối trọng yếu, hài cốt Đại Ma thiên vương đào được ở đây nên thủ mộ lão nhân lăm lăm, muốn đào được di cốt của Độc Cô Bại Thiên và Độc Cô Tiểu Bại, kết quả bị Huyền Huyền dẫn cho một trận nên thân.

Linh hồn Đạm Đài Tuyền bị Thần Nam phong ấn trong nội thiên địa, rồi lại theo hai tiểu bắt điểm lăm lăm trò phong ấn luôn nhục thân, đoạn quảng luôn Tử Kim thần long lấp lánh tử quang vào trong đó. Hắn tự tay ôm hai vì sao gây họa Huyền Huyền và Tác Tác, đồng thời giám sát hai hài tử lớn hơn một chút Không Không và Y Y đi trước, chuẩn bị ly khai cổ thiên lộ.

Mấy Thái cổ thần liên thủ là đủ mở được cổ thiên lộ, nhưng hắn muốn biết vô diện nhân mạnh đến mức nào nên thả ra, dùng tinh thần dao động truyền âm, kết quả vô diện nhân ngoan ngoãn nghe theo.

Nhất quyền!

Chỉ một quyền là mở được cổ thiên lộ! Sánh ngang liên thủ chi lực của mấy vị Thái cổ thần.

Bạch cốt thông đạo lại xuất hiện trên hư không nối với đại lục hắc ám vô tận. Tất cả tiến vào, rời khỏi cổ thiên lộ thần bí mịt mịt.

Thần Nam nhìn lại lần cuối, thấy Nhân vương cầm Hồng Hoang Kỳ đứng cạnh đại hợp cốc chú thị theo cả nhóm rời đi.

Vô tận hắc ám xuất hiện trước mắt, Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn thở phào, sau cùng cũng còn sống quay về mảnh đất quen thuộc.

“Chúng ta đi được chứ?” Cả hai hỏi Thái cổ thần và Thần Nam.

“Còn đi nữa sao?” Thủ mộ lão nhân nói: “Tu vi của các ngươi không nhược, thuộc nhóm Thái cổ thần, lẽ nào còn định đi riêng rẽ? Nói cho các ngươi biết, lúc đại chiến, không ai có thể một mình hết, hiện tại gia nhập cùng bọn ta là lựa chọn đúng nhất.”

“Chuyện này...” Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn tắc tị, họ đương nhiên biết bọn thủ mộ lão nhân định làm gì. Đúng là đùa với lửa, nhảy vào khó lòng rút chân ra, nhưng giờ không còn lựa chọn, đành gật đầu.

“Hừ, coi như các ngươi sáng suốt.” Thủ mộ lão nhân nói: “Sắp có một trường đại chiến, lúc thế giới này hòa hài quý nhất sẽ cùng hỗn độn di dân quyết chiến. Mọi thiên giai cao thủ đều không thể đứng ngoài.”

“Sự phụ, định mở màn thế nào?”

“Tiểu nha đầu định thử ta? Đương nhiên phải tìm một nơi tụ tập nhân mã.” Đoạn quay sang bảo Thần Nam: “Tiểu tử dùng Hồng Hoang Kỳ đẩy sức mạnh xuyên thấu vào vùng sâu hỗn độn, cho mấy lão bất tử biết chúng ta đang tụ tập nhân mã.”

“Hay lắm, hay lắm.” Hai tiểu bất điểm bị Thần Nam chớp cứng vui vẻ nhảy cẫng lên, cả hai định đi chơi nhưng bị hấn dùng đại pháp lực trói lại, muốn chạy cũng không thoát.

Lòng hấn lạnh buốt, trường đại chiến này không thể tránh khỏi, đại quyết chiến với hỗn độn di dân trong truyền thuyết sẽ là trận chiến thạch phá thiên kinh bậc nhất, không biết còn hỗn độn di dân cỡ như Quảng Nguyên chăng.

Chúng nhân kiến nghị nên đến một quang minh thế giới, coi là nơi triệu tập.

“Cướp lấy một nơi, cướp lấy một nơi.” Huyền Huyền và Tác Tác kêu ầm lên, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Thần Nam cốc cho mỗi đứa một cái, đoạn nói với chúng nhân: “Ta thấy nên đến thập vạn đại sơn, ở đó có Tội Ác chi thành, quang minh thế giới đó không ít bằng hữu của ta, họ sẽ không ngại giúp chúng ta triệu tập nhân mã.”

Uy lực của Thái cổ thần vô cùng đáng sợ, họ truyền tin cho người trong Tội Ác chi thành, tức thì khiến các tu giả cảm nhận được.

Cốt Long và Hoàng Nghi là lưỡng đại Thái cổ yêu thánh, cũng phát ra khí thể kinh nhân, yêu khí ngút trời bay lên.

Đồng thời một đạo kim quang nghịch không bay tới, Long Bảo Bảo toàn thân sáng rực kim quang, cao hứng bay tới, Tiểu Thần Hi ngồi trên tấm thên béo mằm của nó.

“Thần Nam...”

“Ca ca...”

Tiểu long và Thần Hi đồng thời kêu lên.

Một tiếng phượng hoàng gáy vang vọng, Tiểu Phượng Hoàng mang theo thiên hỏa bay lên, thấy hấn thì dị thường cao hứng, vui vẻ bay tới.

“Không Không? Y Y?” Thần Hi và tiểu long nghi hoặc nhìn hai hài tử đã lớn.

“Oa, tiểu long ca ca, vẫn khả ái thế này sao.” Lời Không Không và Y Y khiến tiểu long suýt nữa ngã khỏi đám mây. Lúc xưa hai hài tử mới một tuổi, là tiểu đậu đình đứng nghĩa, hiện tại lại bảo nó khả ái.

“Tiểu cô cô!” Không Không và Y Y reo lên với Thần Hi.

“Ôi, ôi, ôi.” Huyền Huyền và Tác Tác cạnh đó ỉu xiu, đáng vẻ hiện tại của Thần Hi không lớn hơn chúng bao nhiêu mà chúng phải gọi là cô cô, quả thật hai tiểu quỷ dị thường khổ não.

“Tiểu hòa thượng vẫn khỏe nhỉ!”

Huyền Trang vừa từ nội thiên địa của thủ mộ lão nhân đi ra, bị người quen nhận ra, nhưng nghe thấy lời xưng hô này, y dễ khóc dễ cười.

Chúng nhân hoan hoan hỉ hỉ đáp xuống, Cốt Long và Hoàng Nghi thông qua tinh thần dao động giao lưu với các Thái cổ thần, đồng ý sẽ cùng tiến hành đại quyết chiến!

“Rung Hồng Hoang Kỳ đi.” Mấy vị Thái cổ thần thương lượng, bảo hấn dùng chí bảo truyền tin tức.

Hấn lắc mạnh lá cờ, khổng chế sức mạnh để hủy diệt khí tức hóa thành một trăm linh tám đạo quang tuyến xuyên đi tứ hướng, tràn ra thiên ngoại hỗn độn.

Lúc Hồng Hoang Kỳ nguyên lành, bị một cuồng nhân lắc mạnh, suýt nữa đánh tan tinh không, uy lực vô cùng, hiện tại đã tan nát nhưng Thần Nam vẫn buộc phải cẩn thận khổng chế, sợ sẽ bất cẩn hủy mất mấy quang minh thế giới phụ cận.

Mượn lá cờ đầy tin tức triệu tập Thái cổ thần lao vút vào thiên ngoại hỗn độn, vô luận là hồng hoang cường giả ẩn tu hay nhóm Thái cổ thần thứ hai, tuyệt đại bộ phận đều nhận được tin.

Đồng thời, hỗn độn di dân cũng bắt được tin tức khiêu chiến, họ biết trường đại chiến sắp xảy ra.

“Hừ”, trên không dấy lên áp lực khủng khiếp, tinh thần dao động chấn nhiếp tâm phách trù xuống: “Hắc Khởi ta đến rồi.” Cái Thế quân vương là người đến đầu tiên, ma thể cao lớn, nhiều ma khí, Tuyệt vọng ma đao lạnh lẽo khiến người khác lạnh buốt.

“Thần Nam, trận chiến giữa chúng ta tiến hành hôm nay?”

Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ nói: “Sau hỗn độn đại chiến, nếu người còn sống sẽ nói, lần này xem ai giết được nhiều cường địch hơn.”

“Nhiều năm rồi, ta đã đạt đến trạng thái đỉnh cao, không biết có đáng cho ta xuất thủ không.” Hắc Khởi có tư cách tự phụ, ai cũng thấy y cuồng vọng nhưng thực lực của y thì ai cũng rõ, Cái Thế quân vương tuyệt không phải loại hư danh!

Thần Nam chưa đáp, trên không vang lên tiếng “ầm ầm”, một hành tinh sáng rực bị người ta dùng đại pháp lực ném từ thiên ngoại hỗn độn vào quang minh thế giới này, định hủy diệt tất cả.

Đồng thời, một giọng nói ẩn chứa uy lực vang lên: “Thái cổ thần, các người quá cuồng vọng, vọng tưởng cùng hỗn độn tộc quyết chiến, các người sẽ triệt để bị diệt tộc!”

Hiển nhiên, đó là hành tinh do hỗn độn cường giả ném tới!

Quả thật người này tu vi công tham tạo hóa, đó không phải không phải là một tiểu hành tinh, mà là một tinh cầu cực lớn. Công lực này mà đập vào quang minh thế giới, tuyệt đối sẽ hủy diệt tất cả.

“Hừ.” Thần Nam hành động đầu tiên, Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, vô diện nhân bay ra, hai tay khê vung lên, hành tinh lao tới chuyển hướng quay lại thiên ngoại hỗn độn.

Hắc Khởi gật đầu: “Được, người có thực lực đấu với ta.”

475. Chương 476: Dẹp Hết Trở Ngại

Đó là lần đối công từ xa, chưa phải đại quyết chiến, nhưng cũng nhận ra đại pháp lực của song phương. Vị hỗn độn cường giả có thể dễ dàng khống chế một đại hành tinh, ném đi ném lại như cục đất, đủ thấy pháp lực vô biên. Thần Nam dựa vào Hồng Hoang Kỳ thực hiện việc tương tự, cũng khiến tất cả kinh ngạc.

“Ầm, ầm, ầm!”

Thiên ngoại hỗn độn lóe sáng vô tận, hành tinh khổng lồ xuyên thấu trận trận sóng hỗn độn, lao thẳng vào vùng sâu hỗn độn hải quang vụ mê mông, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng đột nhiên dừng lại, “ầm”, bùng nổ khiến sóng năng lượng lan tràn, hỗn độn rung động.

Một hỗn độn nhân ảnh mông lung ở đó khê vung tay, hủy diệt luôn hành tinh đó. Đồng thời, hủy diệt chi quang của Hồng Hoang Kỳ lao tới, phá toái trùng trùng màn sáng năng lượng, hất văng từng đợt sóng, nhấn chìm kẻ đó. Nhưng cường giả như vậy quyết không thể bị thất bại bởi công kích từ cự ly xa đến vậy, y đứng trong mà sáng vô tận hừ lạnh, hủy diệt u quang hùng hậu khó dò quay quanh y tăng tốc, đoạn thân thể y mờ dần hóa thành điểm điểm u quang rồi tiêu tan hẳn.

Hiển nhiên y không muốn dừng tay như vậy, hai tay liên tục vung lên, từng đạo hỗn độn thần quang bùng lên, ánh sáng vô tận phủ lấy ý rồi bị áp chế thành một thanh hỗn độn quang kiếm, đoạn lao vào đại lực hắc ám.

Đó cũng là lời khai chiến.

Thái cổ thần và hồng hoang cường giả chưa triệu tập xong, Thần Nam và cường giả của hỗn độn di dân đã khai chiến.

Ngay lúc hỗn độn thần kiếm sáng chói lao vào đại lục hắc ám, phát ra vô thượng uy lực, chiếu sáng chiếu sáng trời cao khiến ba vầng minh nguyệt đều thất sắc.

Nhưng rất nhanh, ba vầng minh nguyệt phát ra hào quang chói lòa bảo vệ nguyệt thể, hỗn độn kiếm bị hất xuống.

Như một cỗ năng lượng cuồng bạo rợp trời bổ xuống, các thiên giai cao thủ trong mọi quang minh thể giới vội vàng thể hiện đại pháp lực giữ vững Huyền giới của mình.

Đại lục hắc ám như bị thiên ngoại văn thạch kích trúng, rung lên bần bật, những nơi không có ai bảo hộ liền nứt toác.

Thần Nam không để vô diện nhân xuất thủ, Hồng Hoang Kỳ rung mạnh, cổ tinh không mông lung xuất hiện, hỗn độn thần kiếm sáng lóa lao vào liền ảm đạm dần sau cùng bị phân giải, năng lượng quang kiếm hoàn toàn bị lá cờ hấp thu, nó rung lên phần phật, phát ra vô tận hủy diệt khí tức!

“Để ta tới.” Cái Thế quân vương Hắc Khởi không đợi ai đồng ý đã đằng không lao tới thiên ngoại hỗn độn.

“Tên này nóng nảy quá.” Thủ mộ lão nhân gào lên: “Đối thủ khá khó chơi, chắc không dễ thu thập.”

“Chúng ta cùng đi, diệt đại nhân vật của chúng để tể cò.”

Chủ ý này khá hay, diệt một đại nhân vật của đối phương, chắc sẽ lan khắp thiên vũ, đại chiến sẽ bắt đầu. Nhưng người lên tiếng khiến chư thần phải nhìn nhau, là tiểu bất điểm Tác Tác.

“Đúng, chúng ta nên chủ động xuất kích!” Huyền Huyền cũng hưng phấn suýt nhảy bật lên.

“Cóp.”

“Cóp.”

Thần Nam gõ mạnh lên đầu cả hai khiến chúng kêu ầm lên. Hắn đã hiểu, hai tiểu bất điểm chỉ có thể áp chế, không thể bỏ lỏng được, bằng không chúng dám “bán trời không văn tự ngay”, còn hơn Không Không và Y Y năm xưa nhiều, tốt nhất nên nhốt chúng lại đến lớn.

“Được, chúng ta cùng đi.” Thủ mộ lão nhân lại cười hăng hắc.

“Được.” Thần Nam đồng ý, nhanh chóng phong ấn hai tiểu quỷ, cho vào nội thiên địa, phòng khi chúng làm loạn.

“Giết!”

“Giết, giết...”

Chúng nhân hô vang, lao tới thiên ngoại hỗn độn, muốn triệu tập Thái cổ thần và hồng hoang cường giả, hay hơn hết là tiến hành một trường huyết chiến.

Mười mấy nhân ảnh xung thiên, lao vào hỗn độn mệnh mang.

Từ rất xa đã cảm nhận được dao động năng lượng kinh hồn, Tuyệt vọng ma đao của Hắc Khởi phát ra ánh sáng kinh thiên, xé toang vô tận hỗn độn hải thành nhưng vết toác khổng lồ, u minh ma quang vô cùng đáng sợ.

Đến gần mới thấy tứ đại cao thủ đang vây công Hắc Khởi, nhân vật đầu lĩnh tựa hồ không động thủ, lạnh lùng quan chiến từ xa.

Thủ mộ lão nhân có lúc y như hồn thể lão yêu tinh, phất cánh tay khô gầy quát vang: “Xông lên hết, diệt sạch mấy tên Vương bát đản!”

Mười mấy người xông tới, đó là những cường giả đỉnh cấp, là thiên giai Thái cổ thần, mười mấy cỗ dao động năng lượng hùng hồn kinh động chiến trường. Hắc Khởi không buồn để ý nhưng tứ đại cường giả giao chiến với y cùng cao thủ quan chiến lại kinh hãi.

“Các người muốn quần chiến? Quảng Thành ta sợ gì.” Đầu lĩnh quan chiến gầm lên, phất mạnh tay, mười mấy nhân ảnh từ hỗn độn lao ra, toàn cường giả bắt phạm, đủ thấy thân phận họ Quảng đương nhiên không thấp chút nào, bằng không làm sao hiệu lệnh được ngân ấy thủ hạ hùng mạnh.

“Quảng Thành? Là bào đệ của Quảng Nguyên?” Thủ mộ lão nhân quát hỏi.

“Không sai.”

“Giết tên Vương bát đản này.” Thủ mộ lão nhân gọi tất cả xông lên, lão càng không hề khách khí, rút Sinh Tử bàn đập tới. Lão đã động nộ, đích xác muốn giải quyết Quảng Thành.

Quảng Nguyên là Hắc Thủ mà thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên và lão đại Sở Tương Ngọc của đệ ngũ giới thất quân vương muốn trừ đi. Tận lúc nhóm Thái cổ thần tiến lên Thông thiên chi lộ, nhiều người hợp lực mới đánh tan nhục thân y, linh thức quay về Thiên đạo. Quảng Thành là bào đệ, đương nhiên là nhân vật phi phạm.

Sinh Tử bàn là đại sát khí!

Vừa rút ra đã khiến tử vong khí tức lan tràn, đánh tan hai hỗn độn cao thủ, đuổi theo Quảng Thành vào vùng sâu hỗn độn.

“Lão nhân gia ta đập chết tên họa hại người.” Thủ mộ lão nhân tựa hồ động sát tâm, khác hẳn vẻ cười cợt thường ngày.

Sóng hỗn độn lan tràn, Quảng Thành liên tục quay mấy vòng, đơn thuần dùng nhục thể tiếp vô số đòn, tu vi quả nhiên kinh nhân. Đột nhiên y quay lại, tay cầm cự chùy: “Hỗn độn chùy tế xuất. Hôm nay ta nhất thắng người vậy.”

Cự chùy như khai thiên tích địa, dấy lên sóng lớn ào ào, năng lượng lan tràn. Vô tận hỗn độn bị đánh tan. Thủ mộ lão nhân tuy nắm trong tay đại sát khí Sinh Tử bàn mà cũng bị hất bay đi.

Ngoài xa, ai cũng có đối thủ đại chiến. Minh Huyền Huyền đứng lặng bên ngoài, thấy thủ mộ lão nhân không địch nổi bèn hừ lạnh, hóa thành cầu vòng lướt tới quát vang: “Đừng tưởng có đại sát khí là thiên hạ vô địch. Sức mạnh của cao thủ chân chính đều dựa vào bản thân, để ta cho người nếm mùi.”

Nàng ta phong hoa tuyệt đại, thể hiện ra công lực cao tuyệt của đệ nhất ma nữ trong truyền thuyết, quát vang: “Liệt thiên thức!”

“Soạt”, thất sắc thần quang lóe lên, cầu vòng chắn ngang hư không, quét vào Quảng Thành phát ra dao động kinh hồn.

“Chùy chấn thiên vũ!” Quảng Thành quát vang, hỗn độn chùy phóng đại như Thái cổ thánh sơn, năng lượng cuồng mãnh chụp xuống ngợp trời.

Nhưng thất sắc thần hồng không bị đánh tan mà đập vào hỗn độn chùy, phát ra lôi minh chi âm chấn động màng tai, hỗn độn hải dậy sóng, dao động năng lượng lan tràn.

Huyền Huyền không then là đệ nhất ma nữ, ung dung tiếp một đòn của Quảng Thành, nên biết đó là bào đệ của Quảng Nguyên, kẻ khiến Sở Tương Ngọc kị huy.

“Hắc, tiểu nha đầu lại đột phá, bất ngờ thật.” Thủ mộ lão nhân kinh ngạc nhưng biết Huyền Huyền không phải vô cớ là Thái cổ hồng hoang đệ nhất ma nữ, thiên phú và tu vi mạnh đến không tưởng, là nữ tử mạnh nhất sau Nhân vương. “Lão nhân gia đến đây.” Lão cầm Sinh Tử bàn đập tới khiến Quảng Thành áp lực đại tăng. Cùng lúc, Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ liên tục quét bay năm cường giả chặn đường, phi thân lao tới, hẳn biết Quảng Thành mới là con cá lớn, diệt y cũng đồng nghĩa thắng lợi quan trọng. Vô diện nhân, không hề xuất thủ mà chuyên môn bảo vệ hấn.

“Ha ha... hay lắm.” Thủ mộ lão nhân thấy hấn xông tới liền cười vang: “Hôm nay, triệu tập nhân mã, nào ngờ người chưa tới đã khai chiến thế này. Chúng ta diệt Quảng Thành lấy máu tế cờ. Hắc hắc, tiểu tử, mau để vô diện nhân xuất thủ, để xem trong chúng ta ai diệt được nửa thân thể hấn trước.”

Thần Nam không lạc quan như vậy, mấy lần mệnh lệnh vô diện nhân xuất thủ nhưng không có hồi ứng, vô diện nhân cảnh giác nhìn quanh, tựa hồ phòng bị gì đó. Hắc nhỏ giọng nói với thủ mộ lão nhân: “Chúng ta mau ra tay, tình huống hình như không ổn.”

Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, một đạo đạo tinh thần chi quang ngưng tụ thành thần lực, liên tục hướng tới Quảng Thành, hào quang tung tóe trong hỗn độn hải, hình thành một cấm khu.

Thủ mộ lão nhân cười ha hả: “Không có gì phải lo, nhân mã chúng ta đến rồi, họ tất nhiên nhận được tin tức.”

Quả nhiên, có mười mấy nhân ảnh lục tục bay tới, đều là hồng hoang cao thủ. “Được, hôm nay đại chiến thống thống khoái khoái một phen.” Thần Nam tựa hồ hứng trí, không để ý vô diện nhân nữa, cầm Hồng Hoang Kỳ lao vào Quảng Thành.

Tuy là một nửa lá cờ nhưng từng là hung khí hủy diệt kinh hồn nhất, uy lực vô cùng. Đại kỳ rung lên, thế giới mộng lung xuất hiện, phẳng phất một thế giới hư ảo bị hắc không chế, đánh tan hỗn độn, sóng dâng ào ạt.

“Ầm.”

Đại kỳ dấy lên tinh quang mộng lung, đập lên hỗn độn chùy của Quảng Thành, lá cờ rung lên, suýt nữa kéo y vào trong.

“Soạt, soạt, soạt.”

Hung kì rung lên, bùng lên hào quang sáng rực, vây chặt Quảng Thành lại. Thủ mộ lão nhân chớp lấy cơ hội lao lên, Sinh Tử bàn đập mạnh, Huyền Huyền khẽ quát: “Phá thiên thức!” Hào quang lại phát ra, đập tới họ Quảng.

Cả vùng bị hào quang nhấn chìm, hủy diệt khí tức lan tới tận đại lục hắc ám và vùng sâu của hỗn độn hải, lần va chạm này chính là trường đối quyết đáng sợ nhất.

Quảng Thành gầm lên, hỗn độn chùy bắn ra vô vàn màu sắc, thổ huyết ồng ộc, đầu tóc rối bù, tốc độ tăng lên cực hạn. Trong hỗn độn hải vốn là nhà y, liều mạng bỏ chạy thế này, không ai ngăn nổi.

“Chết tiệt, lại khiến ta thổ huyết, được rồi, đến lúc thu lưới. Không đùa với các ngươi nữa.”

Y gầm vang, biến mất vào hỗn độn hải, bọn thủ mộ lão nhân lại thảm kêu không ổn.

“Mau mau lui đi.”

Nhưng đã muộn, xung quanh hình như có tấm lưới vô hình cực lớn đang kéo lại, trùm lên tất cả. Khí tức nghẹt thở nén xuống khiến ai nấy không thở nổi.

“Hắc, ta vốn định dẫn thêm người đến đây để một mẻ quét sạch nhưng không ngờ các ngươi mạnh đến thế. Nhưng một trận diệt được hơn hai chục cường giả của các ngươi là đủ rồi.” Giọng Quảng Thành từ trong hỗn độn hải truyền ra, y không thèm để tâm đến mấy người bị phủ trong lưới, cười lạnh lùng: “Đây là trọng bảo Thiên la Địa võng của hỗn độn tộc, bị cuốn vào đừng mơ thoát thân.”

“Ta từng nghe về chí bảo này, phải xông ra ngay.” Hắc Khởi quát vang, hiển nhiên ý thức được tình huống nguy cấp.

Thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cũng cảm nhận được sự tình nghiêm trọng, các cao thủ khác gầm lên lao ra. Nhưng liền bị hỗn độn quang mang sáng chói đánh lùi, căn bản không phá được. Cự võng từ từ thu lại, sắp trói tất cả thành một mớ.

“A...”

Cùng lúc, tiếng gầm vang lên trong hỗn độn hải, Thần Nam triệu hoán vô diện nhân tới: “Lão huynh hiện tại đồng ý xuất thủ chăng? Chi bằng cho mượn thân thể dùng tạm.”

Hắc nhỏ và vô diện nhân dung hợp, phát ra khí tức mạnh không tưởng cùng tiếng ma khiếu khiến tất cả lạnh gáy, song hỗn độn dâng tràn, ánh sáng hỗn độn vô tận lóe rạng.

Hắn và vô diện nhân thuận lợi dung hợp, phẳng phất như hồng hoang mãnh thú xung phá lao lung, uy lực phát ra khiến tất cả kinh hãi.

Hỗn độn hải mệnh mang đầy hung sát khí tức!

Thần Nam như hung thú từ suối nguồn tội ác xông ra khiến các hỗn độn cường giả cảm giác được nguy hiểm.

Hắn đang cảm nhận được sức mạnh kinh nhân, cơ hồ nắm trong tay thiên địa vạn vật.

“A...”

Hắn gầm lên, vùng Hồng Hoang Kỳ xông vào Thiên la Địa võng, hung kỳ trở nên khủng khiếp hơn nhiều. Những hỗn độn cao thủ đấu với bọn thủ mộ lão nhân chưa kịp rút đi đều chạy loạn xạ, kẻ chậm chân đều tan xương nát thịt. Thần Nam như sát thần, không ai ngăn nổi hắn.

Hồng Hoang Kỳ quét sạch mọi cản trở, ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, khí thể hắn phát ra vô cùng kinh nhân, ma diễm đằng đằng bốc lên quét khắp thiên địa. Sau cùng hắn cầm tuyệt thế hung kì lao vào Thiên la Địa võng đang co lại, định đánh tan trọng bảo của hỗn độn tộc.

“Giết!”

Như hung cuồng mãnh thú, cái thế ma vương, hắn đến cạnh Thiên la Địa võng, Hồng Hoang Kỳ vùng mạnh định hủy diệt tất cả.

476. Chương 477: Đánh Đến Vùng Hỗn Độn

Trên không tràn xuống một cỗ cuồng bạo khí tức, các Thái cổ thần thấy hắn điên cuồng như vậy liền cùng hành động. Họ đều nghe nói đến chỗ lợi hại trong Thiên la Địa võng của hỗn độn tộc nên dốc lực xung kích thoát khỏi nơi nguy hiểm.

“Vô dụng, các người không thoát được đâu.” Quảng Thành đứng ngoài xa cười lạnh nhưng vừa nói xong liền biến sắc. Thiên la Địa võng dần hiện hình, Thần Nam lại mạnh đến không tưởng, mái tóc rối bởi, ánh mắt cuồng dại cùng khí thể đáng sợ tạo thành cảm giác mà y từng biết.

Những người như Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Nhân vương trong truyền thuyết... đều có khí tức đặc biệt này, đương nhiên lúc này hắn là nhân vật nguy hiểm cực điểm.

“Ầm, ầm, ầm!”

Hồng Hoang Kỳ khiến tinh không rung lên, sóng hỗn độn vô tận ào ào lay chuyển. Thần Nam như phá thiên cuồng nhân, gầm gào không ngớt. Sát khí đáng sợ như đao phong liên tục quét ra, sau lưng hắn cơ hồ có một thanh ma kiếm khổng lồ, lại như có thập vạn ma sơn khiến tất cả có cảm giác nặng nề, nghẹt thở.

“Ầm.”

Trời lay chuyển. Vùng hỗn độn rung rinh.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam lắc lư, sức mạnh khiến Thiên la Địa võng lay động kịch liệt, tựa hồ hắn sắp thoát phong tỏa.

“Rút lại.” Quảng Thành quát vang, thậm chí tự tiến vào để hỗn độn trọng bảo Thiên la Địa võng thu lại nhanh hơn.

“Ầm, ầm,”

Tiếng nổ vang lên không ngớt trong thiên vũ, hào quang sáng chói như ngàn vạn đạo lôi quang lóe sáng, che kín tất cả, không ai mở mắt nổi.

Ngàn vạn tia tử kim lôi điện dệt thành một dải Thiên la Địa võng trên không nhanh chóng thu lại, đó là hỗn độn trọng bảo điên cuồng ép những người bên trong vào với nhau. Theo truyền thuyết, bị giam trong đó thật lâu, dù là thiên giai cao thủ cũng bị luyện hóa đến chết.

Ai nấy cố sức vùng vẫy nhưng sắc mặt Quảng Thành vô cùng khó coi, phát hiện Thần Nam quá mạnh, sát khí quần quanh, Hồng Hoang Kỳ đánh nứt một góc quang võng màu tím.

Dù là trọng bảo của hỗn độn tộc cũng khó lòng chống nổi khí thế của Thần Nam, tấm lưới màu tím bị đánh tan.

Hắn cầm Hồng Hoang Kỳ quét mạnh khiến miệng lưới phồng lên liên tục rồi đại kỳ đâm thủng, toàn thân hắn ngập sát khí, phát ra uy lực không tưởng, gầm vang: “Ồ đây.”

Tất cả đều nghe thấy tiếng hét, tiến hết về góc đó, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền tương trợ hắn khiến vết thủng lớn hơn, những người khác nhanh chóng xông ra. Quảng Thành đại nộ, cầm hỗn độn chùy lao tới nhưng Huyền Huyền tiến ra ứng chiến, tránh cho Thái cổ thần gặp độc thủ. Quảng Thành là đỉnh cấp cường giả của hỗn độn di dân, trong tay có bảo vật nên cực kỳ đáng sợ.

“Ầm, ầm, ầm.”

Ngoài Thiên la Địa võng lại xảy ra đại chiến, có không ít hỗn độn di dân và Thái cổ thần chém giết nhau.

“Từ lão đầu cố giữ, ta ra ngoài.” Đoạn Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ xông ra, thủ mộ lão nhân dùng Sinh Tử bàn chống đỡ, chờ cho các Thái cổ thần ra hết.

“Soạt, soạt, soạt.”

Kình khí bùng lên, hỗn độn hải gầm gào, Thần Nam vùng đại kỳ quét qua. Ba hỗn độn cường giả bị cắt ngang người, bất diệt linh hồn của họ vừa bay ra liền bị lá cờ cuốn nhập vào hồng hoang cổ kì.

“Giết, giết hắn.” Quảng Thành vừa đại chiến với Huyền Huyền vừa lệnh cho người khác giết Thần Nam, y cảm giác được áp lực, Thần Nam mạnh đến tà dị khiến y phi thường bất an, hỗn độn di dân không thiếu cường giả, y định dùng chiến thuật biến người, không tiếc trả giá mà diệt kình địch.

Nhưng Quảng Thành có hô hào nữa cũng không có hỗn độn di dân nào muốn đi tìm chết. Chỉ có bảy, tám người lao vào Thần Nam, số còn lại vẫn dẫu với Thái cổ thần, quyết không muốn đến gần hắn. Hắn khác nào sát thần, coi hỗn độn di dân như người phạm, bất diệt linh hồn cũng bị hắn dễ dàng đánh tan.

“Soạt, soạt”, Hồng Hoang Kỳ như tử vong ma kì quét sạch mọi ngăn cản, thêm hai cường giả lao tới bị chấn tan, linh hồn cũng chung số phận, bị thu vào đại kỳ lấp lánh tinh quang.

Đồng thời, hai mắt Thần Nam trở nên trống rỗng, Tuyệt vọng ma đao hóa hình bay ra khỏi mắt, phá tan hết thấy.

Nó xé tan lưỡng đại cao thủ, đuổi theo linh hồn họ, dần chấn tan khiến cả hai tịch diệt.

Quyền cước của hắn cũng xuất ra từng đạo hào quang sáng choang, mang theo hủy diệt khí tức, một cường giả hỗn độn bị hút vào vùng xoáy, tan thành bột đoạn bị cuốn vào Hồng Hoang Kỳ.

Lúc này hắn như nhân hình hung khí, phẳng phát hóa thân thành hủy diệt chi vương!

Giết chóc, không ngừng giết chóc.

Tuy hỗn độn di dân xông tới không đông nhưng đều là cường giả hàng đầu, nhưng đối đầu với hắn chỉ có một kết quả: tử vong.

Không thể ngăn nổi.

Không ai ngăn nổi.

Quảng Thành xanh lét mặt mày, tuy bị Thần Nam giết mất tám, chín người - không nhiều lắm, nhưng toàn là cường giả trong số thủ hạ, nếu họ đồng quy ư tận hay trọng thương địch nhân đã đành, nhưng đây lại chết lãng xẹt.

“Quảng Thành, ta đến đây.” Thần Nam lao tới như sát thần, bỏ qua tất cả mà hướng đến Quảng Thành. Năm xưa hắc suýt bị Quảng Nguyên giết, dốc hết vốn mới chạy thoát, hôm nay gặp đệ đệ cừu nhân, đương nhiên phải “Chiêu đãi” nhiệt tình.

Lúc đó thủ mộ lão nhân cũng ra khỏi Thiên la Địa võng, thả hết mọi Thái cổ thần ra đoạn lao vào Quảng Thành. Tam đại cao thủ cùng đánh hỗn độn cường giả, Thần Nam dung hợp với vô diện nhân rồi liền mạnh hơn hẳn.

Ba người đánh bay Quảng Thành văng đi mấy ngàn trượng, toàn thân đầm máu. Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân đã đành, Thần Nam giờ cũng như sát thần, gặp địch là giết, mạnh đến không chặn nổi, đang đạt đến trạng thái cao nhất.

“Giết!”

Đại kì trải ra, áp chế hỗn độn chùy, suýt nữa chấn tan Quảng Thành, hất y bay ra xa, đương nhiên không phải mình hắc mà còn thêm thể công của lưỡng đại cao thủ giáp công nữa.

Quảng Thành biết không thể đánh được, còn đấu tiếp sẽ mất mạng, tuy y pháp lực thông thiên nhưng đấu với mình Thần Nam còn may ra, đấu với ba người ắt cả linh thức cũng khó thoát.

“Đi.” Y quát vang, lao vào vùng hỗn độn, các hỗn độn cao thủ khác lập tức rút ngay.

Một đạo ma quang vô cùng đáng sợ lao lên, kinh tài tuyệt đỉnh nhất đạo phát ra tử vong ma khí dày đặc, ngập ngụa hủy diệt khí tức! Nhất đạo vẽ thành một vết cắt hủy diệt, cắt ngang Quảng Thành.

Hắc Khởi!

Cái Thế quân vương xuất thủ.

Từ Thiên la Địa võng thoát ra, y một mực lặng lẽ nhìn Quảng Thành, không chủ động xuất kích, mãi đến lúc Quảng Thành định chạy mới nhân cơ hội tốt nhất xuất thủ, không chỉ trọng thương nhục thể đối phương mà linh hồn cũng bị cắt nát.

“A...” Quảng Thành hét lên thê thảm, thân hóa hỗn độn hai nửa thân thể nhập vào hỗn độn hải mệnh mang. Các hỗn độn di dân là thế, trong vùng hỗn độn, họ có thể trốn đi bất cứ đâu.

Đó là ưu điểm lớn nhất của họ: có cách giữ mạng trong hỗn độn, nếu không thể triệt để hủy diệt, khó lòng ngăn họ đào thoát.

Hắc Khởi nhanh chóng lao vào hỗn độn hải truy kích, Tuyệt vọng ma đạo trong tay sáng chói u quang, tung hoành ngang dọc khiến vô số sóng máu văng lên. Sinh Tử bàn của thủ mộ lão nhân rời tay, làm văng lên từng mảng huyết hoa, Huyền Huyền cũng tham gia truy sát.

Thần Nam càng nhanh hơn, dùng Hồng Hoang Kỳ phá tan trùng trùng sóng hỗn độn, trực tiếp chấn tan mấy hỗn độn di dân.

Chúng nhân trực tiếp truy sát mấy ngàn dặm, diệt được mấy chục thủ hạ của Quảng Thành trong hỗn độn hải, coi như họ đã thắng lợi. Thái cổ thần chỉ có mấy người trọng thương, không ai tử vong.

Chúng nhân dừng truy kích, tụ lại một nơi, ai nấy hơn hớn trước thắng lợi, trận đầu đã thắng, tế cờ thành công, chắc các hồng hoang cường giả nghe tin sẽ tới ngay.

“Có truy kích không? Chi bằng chúng ta đánh thẳng đến hỗn độn di địa.” Hắc Khởi cầm ma đạo, sát khí đằng đằng.

“Bình tĩnh chút đi.” Thủ mộ lão nhân cười hắc hắc: “Đừng để thắng lợi làm mờ mắt, chúng ta ở đây toàn cường giả, Quảng Thành chỉ là một chư hầu trong hỗn độn di dân, bọn ta hợp lại mà không thắng hắc thì mất mặt quá.”

“Thế nên thừa thắng truy kích, quét sạch sào huyệt Quảng Thành là ổn.”

Có người trong Thái cổ thần cũng tán đồng quan điểm của Hắc Khởi.

“Đúng, lúc lực giới tan vỡ, trừ Thiên đạo, chắc chắn hỗn độn di dân cũng góp phần lớn. Hôm nay chúng ta diệt chư hầu của chúng, để ai nấy đều biết nợ máu trả bằng máu, đại quyết chiến tất phải trả.”

Thủ mộ lão nhân hơi do dự rồi nói: “Được, hôm nay đốt chiến hỏa lên vậy, chúng ta tiếp tục đánh đến sào huyệt Quảng Thành. Nhưng...” Lão hơi ngưng: “Ai biết chỗ chính xác hắc tu luyện trong hỗn độn ở đâu không?”

Có người nhìn sang Cửu Đầu Thiên Long, y có chín chiếc đầu nên mang thần thông đặc thù: tai mắt thông linh.

“Ta biết phương vị đại khái.” Cửu Đầu Thiên Long hơi do dự, hôm nay y tham dự đại chiến, coi như cùng thuyền với Thái cổ thần, hiểu rằng kiểu gì cũng phải theo lao.

“Mau dẫn đường.” Toàn thân Thần Nam dâng tràn kinh khí, sức mạnh tăng cao khiến hắc huyết phát cuồng, muốn đấu đến cùng.

Cửu Đầu Thiên Long bay đầu tiên, xuyên qua hỗn độn hải mệnh mang, chúng nhân mở ra một hỗn độn thông đạo. Đi qua mấy tàn phá cổ tinh không, phi hành cả nửa ngày mới tới được một nơi kỳ dị.

Vùng hỗn độn vô cùng sáng soi, phẳng phất như thông linh bảo ngọc.

“Chắc ở đây.” Cửu Đầu Thiên Long nhỏ giọng.

Chúng nhân xung phá hỗn độn, tiến vào trong, đó là một gian lớn, tuy không có sao nhưng vẫn sáng rực, do hỗn độn chung quang mang lại ánh sáng. Một vùng đại lực lơ lửng giữa hỗn độn.

Cũng như đại lực hắc ám của nhân loại, đại lực nổi này không có sao, đương nhiên nơi Quảng Thành ở không rộng như đại lực hắc ám, y dù sao cũng chỉ là một cường giả trong hỗn độn tộc, không thể chiếm diện tích quá lớn.

Hỗn độn tộc nhân khẩu thưa thớt, nhưng ai nấy trời sinh có đại thần thông, chỉ cần khổ tu là thành cường giả.

Trên đại lực khá rộng này chỉ có hơn trăm hỗn độn di dân là thủ hạ của Quảng Thành, tuyệt đối phục tùng y nên Thái cổ thần xuất hiện họ đã cảm ứng được nguy hiểm. Quảng Thành cũng biết ngay chuyện gì xảy ra, y không ngờ chúng thần đánh tới tận nhà mình.

“Rút.” Y hạ lệnh bởi nhân số phe y chiếm thượng phong nhưng không thể so với Thái cổ thần. Chỉ cần tứ đại cao thủ Thần Nam, Huyền Huyền, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân là đủ quét sạch. Trừ y ra, không ai chống nổi bất cứ người nào trong bốn người.

“Giết!”

Thái cổ thần theo sau, tiếng hò hét vang vọng.

Hồng Hoang Kỳ trong tay hắc phát ra hủy diệt khí tức, Sinh Tử bàn của thủ mộ lão nhân quát quát tử quang. Tuyệt vọng ma đao của Hắc Khởi chém tan mọi ngăn trở. Huyền Huyền không có bảo vật nhưng thực lực không ai dám tranh phong.

Hỗn độn di dân tựa hồ đã chuẩn bị, lúc Lục đạo bị hủy diệt, họ đã biết sớm muộn gì Thái cổ thần sẽ tấn công nên giờ lui dần về nơi có các hỗn độn chư hầu tìm viện thủ.

Chúng nhân liên tục truy sát, cách xa khu vực đó, vượt hơn ngàn dặm trong vùng hỗn độn mệnh mang, giết hơn ba chục hỗn độn cường giả.

Trong hỗn độn hải có không ít tòa đảo nổi, cường giả của hỗn độn di dân liên tục dùng đại pháp lực hất chúng vào Thái cổ thần truy đuổi phía sau.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam hủy diệt hết mọi ngăn cản, đảo nổi liên tục bị hắc đánh tan. Lúc một tòa đánh tới, hắc cảm giác được khí tức vô cùng quen thuộc.

Một chiếc kén ánh sáng cực lớn hiển hiện trên không.

“A. là khí tức của mẫu thân.”

“Là mẫu thân xinh đẹp.”

Không Không và Y Y cũng kêu lên kinh ngạc.

Trong lúc truy kích, Thần Nam thấy không có nguy hiểm nên mang cả hai theo bên mình để chúng tìm thêm kiến thức. Đương nhiên, hai sao quả tạ Huyền Huyền và Tác Tác không thể thả ra được.

Hắn cả kinh, thật sự... cảm giác được khí tức của Thất Tuyệt thiên nữ.

Đây là đất của hỗn độn di dân, sao lại có khí tức của Thất Tuyệt thiên nữ?

Chiếc kén ánh sáng từ hòn đảo lơ lửng trong hỗn độn hải bị đánh vỡ ra, đủ thấy nó có ý ẩn tàng, ở lại đây tự tu luyện và biến hóa.

Lẽ nào là Mộng Khả Nhi thật sự?

“Có lẽ đúng là mẫu thân.” Không Không và Y Y cùng kinh ngạc.

“Đợi chút.” Thần Nam ngăn lại, “cẩn thận, ta thấy hơi cổ quái.”

Ở đây không phải nơi tốt lành mà thuộc về hỗn độn cường giả. Cùng lúc các Thái cổ thần xông tới, bọn hắn dừng lại.

Hắn dùng đại pháp lực khống chế Hồng Hoang Kỳ, cuốn chiếc kén tới rồi cùng Không Không và Y Y đáp xuống một tòa đảo nổi.

“Đúng là Mộng Khả Nhi? Nhưng sao lại cổ quái thế nhỉ?” Hắn lẩm nhẩm.

Không Không và Y Y vô cùng khẩn trương.

“Soẹt!” Chiếc kén chạm xuống mặt đảo liền xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

Nhưng lập tức bùng lên dao động ngút trời. Khí tức dã mãnh thế ắt đó là siêu cấp cường giả khiến bọn hắn phải cẩn thận. Với công lực hiện tại, hắn không sợ nhưng ngại hai hài tử cạnh mình thương tổn.

“Soẹt!”

Tiếng nứt vỡ lại vang lên.

Hắn kéo Không Không và Y Y lùi lại, cần phải cẩn thận. Nếu đó là cường giả của hỗn độn tộc ắt phiền hà cực lớn.

477. Chương 478: Thiên Nữ

Lớp khói màu phát ra khiến đảo nổi như mộng như ảo, vân vụ hà quang mờ mờ quán quanh, Không Không và Y Y khẩn trương quan sát chiếc kén ánh sáng không ngừng biến hóa.

Hương khí nhiều, như lan như xạ, chiếc kén tương triệt để vỡ tan.

“Bốp.”

Một vùng hào quang sáng chói, chiếc kén vỡ tan, hào quang chói lòa khiến tất cả không mở nổi mắt, thiên nhân thông cũng không thể nhìn thấu. Mùi thơm vẫn vít đượm sát khí khiến dù đang ở trong thần thánh quang huy cũng khiến Thái cổ thần không thoải mái.

Lúc hào quang rút đi như sóng nước, Thần Nam và hai hài tử thấy người từ trong kén bước ra. Nữ tử này thân thể xinh đẹp, được cổ lão giáp trụ phủ lên, ngay cả đầu cũng được che kín, duy nhất đôi mắt sáng lấp lánh thần quang.

Cổ lão giáp trụ không biết tồn tại bao nhiêu năm, phía trên chỉ chút vết đao kiếm nhưng không có dấu hiệu vỡ nát, đôi chỗ hơi móp vào.

Sau lưng nàng ta có một cây cổ mâu, tay trái cầm cổ thuẫn, tay phải cầm chủy thủ sắc bén, bất luận vũ khí hay giáp trụ đều kinh qua vô tận tuế nguyệt tẩy lễ, tuyệt đối là cổ vật!

“Mẫu thân, là người sao?” Y Y định tiến lên.

Thần Nam kéo cô bé lại, tự bước lên: “Là nàng sao?”

“Soạt.”

Một đạo kinh thiên trường hồng từ chủy thủ bay vút lên, xuyên qua hỗn độn, nữ tử mặc chiến giáp thể hiện thực lực cực mạnh. Thần Nam vội kéo hai hài tử lùi lại, nữ tử không xuất thủ mà chuyển chủy thủ sang tay trái, rạch mũ trên đầu, lộ ra tiên nhan khuynh thành khuynh quốc, chính thị Mộng Khả Nhi.

Bất quá, Thần Nam cảm giác nàng đã khác trước, mạnh hơn là đương nhiên, đủ tư cách coi là thiên giai cường giả cấp cao, nhưng khí chất tựa hồ đã phát sinh nhiều biến hóa, không còn giống xưa.

Không Không và Y Y lập tức nhảy bổ tới, lần này Thần Nam không ngăn cản, Mộng Khả Nhi vô bình tĩnh, thu lại chủy thủ và cổ thuẫn, giang tay ra, ba người ôm nhau.

Có lẽ đã qua mấy trăm năm hoặc hơn ngàn năm rồi, đến giờ hắn không còn quan niệm chính xác về thời gian, không hiểu bao nhiêu năm qua kể từ đại phá diệt.

Thấy sắc mặt Mộng Khả Nhi nhu hòa dần, hắn mới yên tâm.

Mộng Khả Nhi thể hiện lòng từ ái của người mẹ, đượm nhu tình, âu yếm ôm hai hài tử, ngắm nghía dung mạo chúng.

“Hài tử, hài tử của ta, các con lớn rồi.”

“Nương thân!”

“Mẫu thân xinh đẹp.”

Không Không và Y Y cũng vô cùng kích động, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, lúc rời Mộng Khả Nhi, chúng mới một tuổi, rồi xảy ra thiên địa kịch biến mà phân ly trăm ngàn năm.

Hiện trường ảm áp, thân tình không tan, quan hệ máu mủ nồng đượm.

“Mẫu thân sao lại ở đây?” Không Không ngẩng đầu hỏi.

Y Y kéo tay Mộng Khả Nhi, lắc lắc: “Nương thân, con nhớ người lắm, vốn tưởng không bao giờ gặp người nữa.”

Mộng Khả Nhi cũng vô vàn cảm khái, sau đại phá diệt nàng trải qua quá nhiều chuyện, từng tuyệt vọng rằng không gặp lại hài tử nữa. Nàng cảm giác hai đứa thật lòng thương nhớ mình, hai tiểu quỷ tinh ranh đã hiểu chuyện rồi.

Liếc nhìn Thần Nam cạnh đó, nàng không nói gì, hắn bước lên nói: “Ta từng tìm ba người nhưng không thấy.” Hắn biết đây là cơ hội hiếm có để rút ngắn khoảng cách với Mộng Khả Nhi nhưng về mặt bày tỏ tình cảm, hắn như một súc gỗ, không biết cách nói ra những lời ngọt ngào.

“Chúng ta qua kia ngồi xuống đàm luận.” Mộng Khả Nhi dẫn hai hài tử đến một vùng hoa cỏ phía trước.

Trên hòn đảo nổi trong hỗn độn này, chung quanh có vô tận hỗn độn thần quang khiến sinh cơ dâng đầy, ngập sinh mệnh khí tức.

Một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua vùng cây cỏ, cả nhà Thần Nam cùng đàm luận. Quan hệ giữa hắn và Mộng Khả Nhi từ trước đại phá diệt đã hòa hoãn đi nhiều, không còn đối lập như lúc đầu, giờ đã qua bao nhiêu năm lại thêm có hai hài tử, nàng không thể làm quá với hắn.

Kỳ thật, nàng phát giác mình có cảm tình khó nói với hắn, giữa hai người đã xảy ra quá nhiều việc, đều trở thành người khắc sâu nhất trong ký ức đối phương.

Cảm tình quả thật kỳ quái, lúc đầu vì hận mà nhớ nhau nhưng sau cùng lại không dứt ra được, Mộng Khả Nhi cũng thấy mình không thể trốn tránh nhiều thứ. Nàng cũng không hấn đã hận hắn, trong mọi tình

huống, không thể phân rạch rồi ai đúng ai sai, những việc giữa họ đều do ngoại lực tác hợp, nhưng bảo nàng chấp nhận hẳn, quả thật không hiện thực lắm.

“Lúc đại phá diệt, muội bị đại lực đẩy vào hỗn độn, tuy trọng thương nhưng may mắn không chết, sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ trong thân thể thức tỉnh toàn bộ...”

Nàng từ từ kể lại, Thần Nam và hai hài tử dần hiểu được chân tướng, ngẫm kinh hãi, Thất Tuyệt thiên nữ quả thật bất phàm, một trong thất đại thiên nữ đã là thiên giai cao thủ tuyệt đỉnh, nếu thất thân hợp nhất ắt không tưởng tượng nổi.

“Sau đó, muội gặp một Thất Tuyệt thiên nữ khác trong thiên ngoại hỗn độn, ả định luyện hóa muội.”

Thần Nam cả kinh, hẳn nhớ rõ lúc xưa ở tiểu Lục đạo, hẳn từng thả tàn hồn của ngũ đại thiên nữ hóa thân, hai tàn hồn dung hợp thành thiên nữ hoàn chỉnh với Long Vũ và tiểu công chúa, còn lại ba tàn hồn hạ lạc bất minh.

“Nàng có biết thiên nữ định luyện hóa nàng không?” Hắn hỏi.

“Không quen, nhưng chắc chắn là thiên nữ đã dung hợp hoàn chỉnh, muội và ả đấu tranh trong hỗn độn mấy trăm năm, đến tận địa bàn của hỗn độn di dân mới thắng được ả. Không ngờ sức mạnh của ả tràn vào thân thể khiến muội ngủ mất trăm năm. Thần Nam, giờ muội cần huynh giúp đỡ luyện hóa hồn lực trong thân thể.”

Cổ lão chiến giáp trên mình nàng là của Thất Tuyệt thiên nữ đó, dấu những chi tiết chính thì nàng không kể lại nhưng Thần Nam có thể tưởng tượng được chuyện gì xảy ra, sức mạnh của một thiên nữ khác bị nàng áp chế, giúp nàng luyện hóa hồn lực coi như giúp nàng hoàn thành dung hợp với hồn lực Thất Tuyệt thiên nữ.

Hắn cũng kể lại đơn giản những gì đã trải qua trong ngàn ấy năm đoạn không do dự giúp Mộng Khả Nhi luyện hóa sức mạnh, lần này sẽ tạo ra một thiên giai siêu cấp cường giả có hồn lực của hai thiên nữ. Nhưng hẳn quyết đánh tan ý thức nguyên bản của thiên nữ, chỉ để lại thần thức của Mộng Khả Nhi, bằng không khi dung hợp, không ai biết sẽ thành nhân vật thể nào.

Hương thơm lan tràn, hắn và nàng lơ lửng dưới tầng không thấp, xuất ra từng đạo hào quang phủ lấy nàng. Hiện tại hẳn mạnh đến đáng sợ, thực hiện những việc này không phí nhiều tâm lực, sau cùng lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ, vô tận tinh quang trùn xuống, giúp Mộng Khả Nhi luyện hóa thiên nữ chi hồn trong thân thể.

“Ai dám bắt kính với ta?” Tiếng hừ lạnh vang lên, một đạo linh thức bay khỏi thân thể Mộng Khả Nhi, đứng trên không phẫn nộ nhìn Thần Nam. Lúc này Mộng Khả Nhi đã chìm sâu vào tu luyện cảnh giới, gần như ngủ say.

“Là ta.” Thần Nam không nói gì, vùng Hồng Hoang Kỳ chụp tới.

“Người dám mạo phạm thể này, có biết ta là ai không?”

“Biết người là Thất Tuyệt thiên nữ.”

“Biết mà còn dám mạo phạm ta, dù Nhân vương sống lại cũng phải nhường ta năm phần.” Đạo linh thức này là ý thức nguyên bản nhất của Thất Tuyệt thiên nữ, có những kí ức từ rất xa xưa.

Thần Nam cả kinh, xem ra Thất Tuyệt thiên nữ không hề tầm thường, tựa hồ có thể sánh với Nhân vương nhưng bất kể thiên nữ lợi hại thế nào, cổ lão kí ức đó nhất định phải bị đánh tan, hẳn không hy vọng Mộng Khả Nhi biến thành người khác.

Sức mạnh kinh hồn khủng khiếp Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, hắn không nói gì, đẩy mạnh đạo linh thức đó vào trong lá cờ.

Hồi lâu sau, Mộng Khả Nhi mở bừng mắt, trong sát na bùng lên khí tức cực mạnh và thần quang chói lóa, hòn đảo nổi cả nhà đang đứng vỡ tan.

Thần Nam vội kéo Không Không và Y Y bay lên, đứng trong hỗn độn cảm nhận chỗ đáng sợ của Mộng Khả Nhi, hiện tại nàng có hồn lực của hai thiên nữ, mạnh không kém các Thái cổ thần, khó tưởng tượng nổi khi thất thân hợp nhất sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Không lâu sau, Mộng Khả Nhi bay lên, nàng mặc cổ chiến giáp, lưng đeo cổ mâu, tay trái cầm cổ thuẫn, tay phải chủy thủy, tư thái anh tư ngời ngời cộng thêm tuyệt thế tư dung tạo thành khí chất mê hoặc rất riêng.

“Thần Nam, chúng ta bắt đầu lại, coi như hiện giờ mới quen nhau.” Nàng bình tĩnh nhìn hắn.

“Lần đầu được gặp Mộng tiên tử, thật rất vinh hạnh.” Thần Nam cũng rất bình tĩnh.

“Hồng rồi, cha và mẫu thân xinh đẹp thành ngọc ngà hết rồi.” Không Không ở ngoài xa thì thầm.

“Huynh mới ngốc, không biết mẫu thân xinh đẹp và cha đang bắt đầu lại sao?” Y Y mắng ca ca.

“Hắc hắc, đó có phải kiểu kinh điển có con trước rồi có tình cảm không? Cha và mẫu thân cũng tiên tiến thật.” Không Không làm ra vẻ không chịu nổi: “Không được, chúng ta trốn đi, bằng không ta sẽ rún hết người.”

“Muội cũng thấy vậy.”

Y Y và Không Không lập tức mất bóng.

Nhưng chỉ thoáng sau đã bị Thần Nam dùng Không Không kéo lại.

“Cha, hai người cứ tiếp tục lãng mạn, không cần để ý chúng con.”

“Tiểu tử lắm trò.” Thần Nam gõ cho nó một cái.

Mộng Khả Nhi kéo cả hai lại: “Hiện tại chúng ta phải nghĩ cách cứu người.”

“Cứu ai?” Hai hài tử đồng thời hỏi.

Thần Nam thở dài, lòng vô cùng bi thống, vừa nãy đàm thoại với Mộng Khả Nhi hắn biết được mấy tin xấu. Nàng tiềm tu nhiều năm ở lãnh địa của hỗn độn di dân, biết được đôi điều, mấy nhân loại thanh niên cực kỳ có tiềm lực từng bị hỗn độn di dân bắt.

Ban đầu là đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ bị hỗn độn di dân bắt, rồi đến Thiên giới Vũ Hinh, linh thi Vũ Hinh, tinh linh thánh nữ Khảm Sát Lâm, có người bị đánh hồn phi phách tán, không hiểu còn ai sống sót.

U La vương là một trong những hỗn độn cường giả mạnh nhất theo truyền thuyết. Tại Thái cổ thời đại, y từng đại chiến với Ma Chủ ba ngày mà không bại, lần đại phá diệt này, không hiểu y moi đâu ra tin tức Tiềm Long là đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ, lúc Lục đạo tan tành, y vùng tay, hỗn độn cự trảo hóa thành ngàn vạn trượng, hướng tới Tiềm Long ở lục giới bắt về. Trong quá trình đó đã dẫn động cả bọn linh thi Vũ Hinh.

Hiện tại các hỗn độn cường giả đều biết U La vương tù cầm đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ, hi vọng từ họ mà biết được nhược điểm của Ma Chủ rồi sẽ diệt đối phương trong tương lai.

“U La vương, mau triệu hoán cao thủ, diệt hết bọn Thái cổ thần.” Quảng Thành chạy đến vùng của U La vương, lúc này tỏ vẻ cung kính kêu gọi.

“Sợ chúng không dám tiến vào địa vực của ta.” U La vương tỏ vẻ vô cùng tự tin.

“Những tên này giáo trá vô cùng, xin U La vương chủ động xuất thủ.” Quảng Thành cực kỳ mong muốn U La vương diệt hết chúng thần.

U La vương ngồi lên bảo tọa trông đại diện rộng rãi như một bức tượng, nhắm tịt mắt, cười lạnh: “Địch nhân mạnh nhất của hỗn độn tộc chưa xuất hiện. Ta đang đợi.”

“Đợi ai?”

“Bọn Ma Chủ đã đi lên Thông thiên chi lộ, có lẽ là đối thủ chính của chúng ta.”

“Họ đã bước lên Thông thiên chi lộ, sao lại còn tái hiện?”

“Tất cả đều rất khó nói.” U La vương nhắm mắt ngồi bất động trên bảo tọa, ma thể sừng sững không hề có ánh sáng hỗn độn, y bình tĩnh: “Có hai cha con chưa xuất hiện, ta không tin chúng đã chết. Ta e chúng đứng phía sau đạo diễn một vở kịch, nhờ may việc bọn chúng đi lên Thông thiên chi lộ là một chiêu lừa siêu hạng.”

478. Chương 479: Thiên Đô Luyện Ngục

Thái cổ thần không chú ý đến tin về nhóm linh thi Vũ Hình nhưng nghe nói có người muốn nghiên cứu đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ thì không nên được tò mò, Ma Chủ là một trong những cường giả mạnh nhất Thái cổ thần, nếu hóa thân bị người ta nghiên cứu ắt nguy hiểm vô cùng.

Thái cổ thần tụ tập lại hùng hổ tiến lên, phát ra áp lực hùng hậu như hải dương dâng tràn khiến hỗn độn liên tục vỡ tan.

Nhưng đi được mấy ngàn dặm, thủ mộ lão nhân thần sắc ngưng trọng bảo mọi người ngừng lại, ông ta cảm giác được khí tức quen thuộc, cả kinh nói: “U La vương. Không được, không thể tiến lên.”

“Sao thế?” Thái cổ thần đi sau không hiểu chân tướng, tiến lên hỏi.

“Phía trước chắc là địa bàn của U La vương.” Thủ mộ lão nhân thần sắc phi thường nghiêm túc: “Hiện tại chúng ta không thể khắc chế y, cần triệu tập nhân thủ, tên này là đại địch của Ma Chủ, năm xưa đánh khắp lục giới vô địch thủ!”

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, có người đã biết qua điểm đáng sợ của U La vương, thậm chí có người từng thấy mặt vị vương giả của hỗn độn di dân này.

“Y còn sống? Lời đồn rằng lúc xưa y bị Ma Chủ phế rồi, không phải sao?”

“Đúng, ta cũng nghe nói, sau cùng Ma Chủ dùng sức mạnh diệt Thiên đánh nát y, sao vẫn còn sống?”

Đương nhiên, các Thái cổ thần đều kị húy U La vương.

“Đó là lời đồn, không phải sự thật.” Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ phi thường nghiêm túc: “U La vương công tham tạo hóa, đầu liền ba ngày ba đêm với Ma Chủ vẫn bất phân thắng bại, chỉ có một hóa thân bị phế. Ta thấy chúng ta nên rút lui, tuy hẳn không hẳn làm gì được chúng ta nhưng chắc chắn sẽ là một trường thảm chiến, chúng ta nên đợi các hồng hoang cao thủ xuất hiện rồi ra tay.”

E rằng chỉ có những nhân vật như lão mới dám tính chuyện chinh thảo cao thủ cùng cớ Ma Chủ.

“Đi, cùng ta lui đã.” Thủ mộ lão nhân dẫn đầu rút lui.

Nhưng một giọng nói hùng hậu vang lên như tiếng biển gầm, chấn động màng tai: “Đến đây rồi còn định đi sao?”

Đoạn tiếng ầm ầm vang lên, sóng hỗn độn lan tràn, vùng hỗn độn mờ lung nhanh chóng trải qua, tất cả rút đi như nước triều để lại một không gian rộng lớn, căn bản không thấy điểm tận đầu.

“Đi nào.” Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao, ma khí phủ toàn thân gầm vang.

Các Thái cổ thần cũng chuẩn bị chiến đấu.

Một cỗ áp lực lạng lẽ lan tràn như trời sập, một hỗn độn thủ chương khổng lồ ngàn trượng chậm chậm ép xuống, mục tiêu là Thái cổ thần.

Chúng nhân đều kinh ngạc, có vài người cơ hồ bị trối lại, hành động vô cùng khó khăn.

“Hừ, xương cuồng!” Thần Nam là người đầu tiên lắc Hồng Hoang Kỳ, vô tận tinh quang xoay vòng hóa thành hào quang hủy diệt xung thiên bay lên.

Đồng thời, thủ mộ lão nhân rút Sinh Tử bàn, đập vào cự thủ, Hắc Khởi té khởi ma đao bổ ra kinh thiên đao mang nghênh kích.

Tam đại cao thủ hợp lực, đánh tan cự chương, vùng hỗn độn trên không xuất hiện một đạo hư ảnh lạnh lùng nhìn xuống: “Không thẹn là Thái cổ thần!”

Tam đại cao thủ tuy dễ dàng đánh tan bàn tay U La vương nhưng chúng nhân đều hít sâu một hơi khí lạnh, họ đều là Thái cổ cường giả, kiến thức quảng bác vô cùng, hư ảnh không phải là bản thể hay hóa thân của U La vương mà chỉ là hư ảnh, vốn y còn ở ngoài ngàn dặm.

Không hổ là nhân vật ngang ngửa với Ma Chủ.

Trước đó, Thần Nam đầy tự tin, cảm giác chiến lực dâng tràn, có thể đấu một phen với U La vương nhưng lúc này lòng hân trống không.

Vô thanh vô tức, áp lực kinh nhân lại lan tới, nhưng lần này không phải bàn tay của U La vương mà là một quần thể cổ lão kiến trúc bổ tới như ô vên.

Vùng kiến trúc đồ nát mà thần bí, đầy dấu vết tuế nguyệt, thoáng nhìn đã biết là Thái cổ di tích, ẩn chứa sức mạnh tà dị. Tuy lao tới không hề phát ra âm thanh nhưng khí thế như vạn mã gầm vang, ngàn vạn con sông đang xuôi róc, khiến tất cả đều chấn động tâm linh.

“Lên.”

Các Thái cổ thần không cần nghĩ cũng biết nguy hiểm ập tới, cùng xuất ra sức mạnh hủy diệt để đột vây, nhưng hiển nhiên vùng cổ kiến trúc này khác thường, chúng thần chi lực cũng không phá được, đại lực như bùn đất chảy vào lòng biển, hoàn toàn bị hút sạch.

“Là luyện ngục thành!” Thủ mộ lão nhân cả kinh: “Hong rồi, tên Vương bát đản này lại có cổ thành tà dị này, dù Thái cổ thần đi vào cũng sẽ lạc lối. Đó từng là Thiên đạo chi thành, là tà dị Thiên đô lấy ra từ thông thiên cổ lộ, được hỗn độn tộc giành lấy rồi luyện hóa thành cấm kỵ trận pháp, thành luyện ngục thật sự.”

Chúng thần căn bản không ra khỏi trùng vây được, vô tận cổ kiến trúc như cự sơn từng từng vây chặt họ, không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Thiên thành cổ lão và thần bí trùm kín, ánh sáng hỗn độn lấp lánh khắp không gian lập tức ảm đạm, đương nhiên không đến mức hắc ám, nhưng bị cổ lão thành thị hợp lại, âm ảnh lan tràn, phẳng phát hoàng hôn đến sớm.

Cổ thành lặng ngắt, áp lực vô hình khiến tất cả không thở nổi, trong luyện ngục tử khí trầm trầm này, mọi kiến trúc đều cực lớn, cơ hồ do cự nhân kiến tạo phẳng phát như thập vạn đại sơn ép xuống. Thật không biết Thiên đô này năm xưa có ai cư trú, lẽ nào là hữu hình sinh mệnh thể? Không phải tối cao pháp tắc trong truyền thuyết?

Một tầng khí xám phủ kín cổ lão Thiên đô.

“Xong rồi. Hiện tại chúng ta bị khốn trong luyện ngục thành, nơi Thiên đạo từng cư trú này đầu hung hiểm, tất cả không nên đi riêng.” Thủ mộ lão nhân quát vang, tụ tập Thái cổ thần đang nóng nảy.

Huyền Huyền cực kỳ lãnh tĩnh quan sát chung quanh, trên trán xuất ra một đạo thần quang như trường hồng vạch ngang không gian, tựa hồ định phá tan cấm cố. Nhưng vô tận cổ lão kiến trúc phát ra u quang, đánh tan hết thần quang.

Thần Nam rung Hồng Hoang Kỳ, định phá tan thần bí luyện ngục thành nhưng nhận ra nơi này quá tà dị, Hồng Hoang Kỳ phát ra sức mạnh hủy diệt bị ngoại lực kéo ra ngoài vô tận hỗn độn, không tác động mấy may vào cổ thành.

Hắn gầm lên: “U La vương, tên cầu hùng ngươi có dám đấu với ta không? Nếu sợ ta chấp ngươi một chân một tay.”

“Hừ.” Trên không vang lên tiếng hừ lạnh, giọng U La vương xuyên qua vụ khí xám ngắt: “Hiện tại ta không muốn phí lực với các ngươi. Trận chiến năm xưa khiến ta dưỡng thương tới nay, đã khôi phục đỉnh cao, ta đang đợi Ma Chủ, nếu các ngươi qua được luyện ngục mới đáng đấu với ta, còn không sao đáng làm đối thủ của U La vương ta.”

“Địa phương quỷ quái này, ta lên không trung xem sao.” Hắc Khởi bay lên.

“Dừng lại.” Đáng tiếc, thủ mộ lão nhân cảnh cáo chậm, Hắc Khởi tan biến vào tầng không, không hề có dao động, cơ hồ y bốc hơi, bị dung luyện vào hư không.

Thủ mộ lão nhân gầm lên: “Không nên khinh cử vọng động, ở đây cực kỳ tà dị, một bước là rơi đi mấy chục dặm ngay, là một tòa mê thành đáng sợ.”

“Ta thử xem sao.” Thần Nam lắc Hồng Hoang Kỳ để nó vô hạn phóng đại thành thông thiên chi trụ. Lá cờ rung lên phần phật, hắc quỷ thần thức vào đó, bay lên cao quan sát, chỉ thấy vân vụ lan tràn, thiên thành tử khí trầm trầm, huyền bí mịt mịt.

Hắn định phong đại Hồng Hoang Kỳ hơn nữa, đột nhiên phát hiện có sức mạnh cấm cố trên không, ngăn lá cờ bay lên cao hơn nữa.

Hắn bó tay, thần thức chỉ lên được đến đó nhìn về bốn phương tám hướng, phát hiện chúng thần tựa hồ không ở trung tâm thiên thành mà chỉ ở sát bên ngoài.

Cùng lúc, hắn cảm giác khí tức quen thuộc, nhìn về kiến trúc cao nhất trong thành là một tòa cổ tháp, hắn thấy Tiềm Long bị dây xích trói trên tầng cao nhất, toàn thân loang lổ, nhiều nơi lộ ra bạch cốt.

Đồng thời, hắn cảm ứng được khí tức của Long Vũ, hình như cũng ở khu vực này, hai huynh muội họ hóa ra đều ở đây. Hắn quyết phá luyện ngục để cứu cả hai.

Linh thức quay về bản thể, hắn kể lại những gì nhìn thấy cho chúng nhân.

Huyền Huyền nói: “Muốn ra khỏi Thiên đô ắt phải phá trung ương cổ tháp, lần trước nơi Thiên cư trú cũng bị phá như thế.”

“Đi, chúng ta đánh đến trung ương cổ tháp!” Có vị Thái cổ thần quát vang, nhưng lập tức biến mất, ai nấy hít sâu khí lạnh. Thủ mộ lão nhân không nói ngoa, Thái cổ thần nọ mới đi một bước đã biến mất.

Thủ mộ lão nhân quát khê: “Không cần quan tâm nhìn thấy nghe thấy gì, nhắm mắt, dẹp cả thiên nhân, bằng cảm giác và trực giác mà đi đến trung ương cổ tháp.”

Tất cả dùng linh thức tìm phương hướng đi về trung ương cổ tháp, nhưng đi được vài bước đã có quá nửa số người biến mất.

“Tách ra, chúng ta từ xung quanh tiến vào trung ương cổ tháp.”

Rất nhanh, Thần Nam và chúng thần phân tán, hắn đi cùng Mộng Khả Nhi, đưa Không Không và Y Y vào nội thiên địa.

“Gào...”

Một Thiên thú từ một tòa cổ kiến trúc lao ra, hung mãnh vồ lấy hai người, Thần Nam đưa Hồng Hoang Kỳ lên quét, phát hiện là lơ hình như quét sang không gian khác, mặt lá cờ biến mất, không ngăn nổi Thiên thú, nó thuận lợi bổ vào mình hắn.

“Chết tiệt, đây là một trùng điệp không gian, chắc đến ngàn vạn tầng.” Hắn thấp giọng chửi rủa, nhưng lúc này hắn tu vi cao tuyệt, thân thể tràn lên sức mạnh hùng hậu, cấm cố Thiên thú rồi tung một chưởng đánh nát nó, hồn phách bay ra cũng chung số phận.

Cùng lúc, Mộng Khả Nhi thanh lệ tuyệt luân đột nhiên lên tiếng: “Hình như muội có kỳ ức mơ hồ, tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ sẽ phá được Thiên đô.”

“Tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ?” Thần Nam ngây ra, tìm ở đâu đây, trước mắt chỉ có Mộng Khả Nhi dung hợp lưỡng hồn, thêm Long Vũ ở trung ương cổ tháp cũng chỉ là ba.

Chợt một đạo dao động tinh thần rất quen thuộc truyền vào óc hắn: “Ô ô... xui bực loại người đến cứu ta hả? Ô ô... xui quá, đáng thương thật.”

Thần Nam nghiêng răng kèn kẹt, hắn nhận ra giọng tiểu ác ma công chúa Sở Ngọc, trước đó lại không cảm ứng thấy cô ả.

“Đúng là người, xú bại loại! Không cần tìm, các người không tìm thấy đâu, không gian này kỳ dị lắm, bị khốn hơn ngàn năm cũng chỉ biết được một vùng nhỏ xíu, ta cho các người biết ta ở đâu. Đi sang trái hơn ngàn trước sẽ thấy một thông đạo rất rộng, nhắm mắt lại, đi tiếp, vào không gian chi môn là thấy ta.”

Thần Nam và Mộng Khả Nhi y lời, cả kinh phát hiện trong cổ thành có vô số không gian chi môn, chẳng trách lại phức tạp như thế, đi lỡ một bước là biến mất ngay, vô vàn không gian trùng điệp ở đây.

Bên trong không gian chi môn vẫn là luyện ngục thành, tiểu công chúa nhiều năm không gặp hình như không thay đổi, vẫn kiêu diễm và ác khẩu, tuy bị khốn nhưng thấy người quen liền cười như tiểu ác ma, nàng ta bị trói trong một tòa cổ kiến trúc.

“Tiểu ác ma, trừ người còn ai bị khốn ở trong này.”

“Được rồi, đến lúc người sẽ biết, mau thả ta ra.”

Thần Nam không tính toán với nàng ta, bèn thả xuống, chợt máy động, cộng thêm tiểu công chúa và Long Vũ là đủ tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ, sẽ phá được Thiên đô, nhưng tứ hồn có quý nhất không? Hẳn cứ miên man liên tưởng.

Chợt mọi người bị khốn nghe rõ tiếng gầm của U La vương: “Ma Chủ? Ma Chủ! Tên lừa đảo, lại định dùng kế che trời qua biển, không đi lên Thông thiên chi lộ! Được, hôm nay chúng ta quyết tử.”

479. Chương 480: Huyết Tháp

Nhưng liền đó không trung lại yên lặng, cơ hồ chưa xảy ra chuyện gì, thậm chí “Thế” vô hình của U La vương phát ra cũng tan biến.

Các Thái cổ thần không hiểu những gì xảy ra trên đó, chỉ nghe thấy Quảng Thành hô lên kinh hãi rồi cả tiếng U La vương cũng không nghe thấy, chắc có đại biến cố phát sinh.

Thần Nam cùng Mộng Khả Nhi và tiểu ác ma công chúa dừng lại một chốc rồi nhanh chóng lao vào trung ương cổ tháp, họ biết phải trông vào chính mình, Ma Chủ cũng khó lòng thoát thân.

Tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ có thể phá được Thiên đô luyện ngục, không hẳn vì nguyên nhân sức mạnh mà khi tứ hồn hợp lại sẽ thông u - một loại thần thông siêu việt, ảo diệu khó tả.

Thần Nam biết tứ hồn đã tụ nhưng sẽ khó lòng khiến tứ hồn thông u, bởi một hồn đang bị hấn phong ấn, thả ra cũng sẽ không làm theo hấn. Đạm Đài Tuyền, nghĩ đến thiên nữ này là hấn lại nhức óc, không hiểu hóa giải ân oán kiểu gì.

“Xú bại loại, mau đi nào.” Tiểu công chúa Sở Ngọc vẫn hoạt bát như xưa, không hề cố kỵ hay sợ “Đại địch” như hấn chút nào.

Thần Nam giận xì khói, chợt ảo hóa ra một quang chuồng vô mạnh lên y phục và khuôn mặt mịn màng, xen lẫn tinh ranh của nàng ta.

“Ai da, tên xú bại loại đáng ghét, vẫn như xưa, hiện tại ta là thiên giai cao thủ...” Tiểu công chúa nhe nanh múa vuốt, nhảy tới như một con tiểu thư báo.

“Được rồi. Tiểu ác ma người đừng có quá đáng, bằng không ta không khách khí nữa. Hiện tại người nghỉ ngơi đợi tứ hồn thông u.” Thần Nam nói đoạn không quên vò đi vò lại mái tóc dài đen nhánh của nàng ta biến thành tổ chim.

“Đáng ghét, ta sẽ... hừ, đợi đấy.” Tiểu công chúa giận dữ trừng mắt, nhưng đành bó tay.

Thần Nam nhanh chóng di động trong không gian trùng điệp, liên tục đổi phương vị, giết liền bốn con Thiên thú hùng mạnh. Chúng không phải do U La vương thả vào, cũng không nghe y triệu hoán mà là cổ lão hung thú có sẵn ở Thiên đô luyện ngục.

“Gào...” Một con cự viên thiên thú như hòn núi nhỏ lao bổ vào, quanh nó lôi điện, bão bùng nổi lên, điện xà dệt thành một điện võng dày đặc, cự viên thiên thú này mạnh hơn những con bị diệt nhiều.

Hai mắt Thần Nam chợt biến thành trống rỗng, nơi nào ánh mắt quét qua, vô tình đao vạch ngang hư không, lấp lánh hào quang âm u, chém vào cổ Thiên thú.

“Soạt.”

Cự viên tan biến, tuy thể tích lớn như ngọn núi nhưng động tác quá nhanh, không hiểu nó vào không gian chỉ môn nào mà khí tức cũng vô ảnh vô tung, cả cấm kị thần thông vô tình đao cũng không làm gì được không gian bị cách đoạn này. Lúc gặp nguy hiểm, nó liền sang một phiên thời không khác.

“Bắt nó.” Mộng Khả Nhi và tiểu công chúa đồng thời kêu lên, Mộng Khả Nhi nói: “Hai mắt Thông linh cổ viên thần dị vô cùng, có thể nhìn rõ tất cả.”

“Đúng, chế phục nó, bắt nó dẫn đường.” Tiểu công chúa chêm vào.

Hiển nhiên, đó là tri thức của Thất Tuyệt thiên nữ được hai người kế thừa.

Lúc cổ viên xuất hiện, Thần Nam không cho nó cơ hội, hấn đột phá hạn chế thời không, linh hồn gửi lên Hồng Hoang Kỳ, chụp lấy cự viên.

Nếu trước kia, hấn chắc không chế phục nổi Thiên thú nhưng giờ đã dung hợp với vô diện nhân khiến hấn cực mạnh, sức mạnh trong thân thể dồi dào, chụp lấy cự viên rồi liền nhanh chóng áp chế. Đương nhiên, hấn không dám dùng Hồng Hoang Kỳ luyện hóa, uy lực của lá cờ quá lớn, không may sẽ khiến cổ viên tịch diệt.

“Gào...” Cự viên gầm lên, giãy giụa nhưng không thoát được.

Thần Nam biến nó thành khôi lỗi, lục tìm ký ức của nó, thậm chí đem một phần linh thức nhập vào lá cờ, dùng thông linh song nhân dò đường. Nhưng cổ viên tuy thông linh cũng chỉ nhìn rõ được khu vực không gian trùng điệp này, đi được mấy chục dặm cũng không giúp gì được hấn, kì thật, đó là việc hiển nhiên, Thiên đô nhằng nhịt, nếu chỉ dựa vào một Thiên thú mà tung tăng đi lại mới đúng là trò đùa.

Đi qua mấy chục dặm, hấn bỏ lại cổ viên.

Trong vô tận trùng điệp không gian, ảo ảnh tràn lan, thiên lôi đánh xuống, những đạo thiên lôi đáng sợ, gì thiên giai cao thủ cũng không dễ ứng phó, hấn có Hồng Hoang Kỳ mà cũng kinh hãi, một thiên giai cao thủ rơi vào hoàn cảnh này ắt khó chống.

Bảy tòa kiến trúc cao ngất chặn đường, một con Thiên Long khổng lồ tung hoành trong không gian.

Chợt hấn máy động, thả Không Không và Y Y trong nội thiên địa ra.

“A, là ... tiểu ác ma! Lúc chúng ta nhỏ từng bị ả bắt.” Y Y kêu lên, cả hai còn nhớ rõ tiểu công chúa.

“Cha sao lại quên con được, bản lĩnh lớn nhất của vô địch Không Không là phá trừ hư ảo, xuyên qua phong ấn không gian.” Nó hóa thành một thanh kiếm dài chục trượng: “Cha, các người theo sau con, xem Không Không vô địch mở không gian thông đạo tại thiên chi cấm địa.”

Không Không hóa thành Liệt Không Kiếm, phá tan mọi phong ấn và ngăn trở, lúc nó còn nhỏ từng đào được một lỗ hổng lớn với Thái cổ bị cách đoạn, hiện tại công lực vượt xa đương nhiên thần thông quảng đại hơn nhiều.

“Được.” Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ đặt lên mình Không Không, sức mạnh kinh hồn tràn vào chi trì cho nó, đoạn ra hiệu cho mấy người Mộng Khả Nhi bám theo.

Trong Thiên đô luyện ngục chợt rung lên, Liệt Không Kiếm như một đạo thần quang lao qua các không gian chi môn, dẹp hết trở ngại, tuy liên tục đổi phương vị nhưng phương hướng không đổi, nhanh chóng lao đến vùng trung ương, không gian trùng điệp cũng không thể khiến hấn lạc lối.

Đi được hai thời thần, phía trước bật lên một tòa tháp đá bảy tầng, trùm lên tất cả. Tuy là một tòa cổ kiến trúc nhưng phát ra uy thế như bảo vật, lại áp chế Không Không hóa thành chân thân, bọn Thần Nam cũng bị đánh bật xuống.

Huyết tháp! Nhìn mà kinh hãi, thạch tháp bị nhuộm thành màu đỏ bầm.

Tuy đã qua vô tận tuế nguyệt nhưng vẫn lơ mờ cảm nhận được mùi máu tanh, trong tháp có bảy tám bộ xương, đương nhiên là thi cốt của cường giả năm xưa. Bảy, tám cao thủ đi lên Thông thiên chi lộ lại thăm tử, linh hồn cũng tịch diệt, ngọn tháp này quá tà dị.

“Trần Ma tháp!”

Trên tường khắc mấy chữ này, họ không đọc được nhưng cảm ứng được tinh thần lạc ấn phát ra.

“Hắc, chúng ta là ma sao?” Thần Nam cười lạnh, lắc Hồng Hoang Kỳ, nhưng tòa huyết tháp bảy tầng sáng chói u quang, máu tươi vô tận lan tràn khiến trong tháp biến thành một huyết sắc thế giới. Hồng Hoang Kỳ tuy mãnh liệt nhưng sức mạnh phát ra bị huyết thủy dẫn xuống đất, tạo thành những tiếng nổ vang động, son không nứt nẻ.

Tà dị cổ tháp! Nhuộm đỏ máu của các cao thủ tiền bối, mai táng xương khô của họ.

“Không ổn, cha à. Huyết tháp định dung luyện chúng ta.”

Không hiểu huyết thủy ở đâu tràn ra, dần nhấn chìm họ, dù sức mạnh thời không cùng cương khí cực mạnh cũng không thể ngăn huyết thủy lại.

“Đến hết đây chi ta.” Đến giờ chỉ có Hồng Hoang Kỳ ngăn được huyết thủy dừng cách một trượng. Trong thế giới màu máu xuất hiện một bong bóng cực lớn, Hồng Hoang Kỳ che kín tất cả, những nơi khác đều đỏ rợn người, loáng thoáng thấy có bạch cốt âm u vũ động trong huyết thủy.

“Cha xem này.” Y Y chợt bay lên, quát lớn: “Tê liệt thiên địa!” Sau lưng cô bé xuất hiện hư ảnh thần thụ, thoáng chốc trở thành đỉnh thiên lập địa, trùm lên cổ tháp, “ầm, ầm”, tòa tháp bị xé toang. Tuy vẫn có huyết quang lan tràn, định dẫn sức mạnh của Y Y sang hướng khác nhưng thần thụ tựa hồ thiên sinh khắc chế thạch tháp, nhanh chóng xé tan.

“Ta hiểu rồi, Y Y lười mau.” Thần Nam bảo cô bé thu lại thần thụ hóa thân, lẩm bẩm: “Thiên đô luyện ngục tương sinh tương khắc, vận dụng sức mạnh công kích của chúng ta để tu bổ cho năng lượng tòa cổ thành cần. Không thể dùng lực, phải dùng xảo diệu khắc chế.”

“Cha, được không?” Y Y nhỏ giọng.

“Vốn không thể nhưng các tiền bối đã chết chắc hiểu ra trong lúc cuối cùng, họ đã gần đánh tan tòa tháp này, mang lại cho chúng ta vô vàn hi vọng, các con xem trong huyết tháp có những vết nứt, đánh tiếp vào đó ắt sẽ phá được.”

Thần Nam minh bạch đạo lý, dùng Hồng Hoang Kỳ đâm vào cổ tháp, tuy vẫn có sức mạnh kéo đi nhưng hấn đã thấy ảo bí, tử lực và sinh lực giao nhau, hóa thành ngũ hành thần lực rồi tụ lại hỗn độn chi lực, lật đi lật lại, thoáng chốc cổ tháp vỡ ra một lối đi, huyết thủy lan tràn, cổ tháp không ngăn nổi họ.

Lúc họ định ra, Thần Nam vội nắm Không Không và Y Y hô lên: “Dừng lại.” Mộng Khả Nhi và tiểu công chúa cũng bị chặn lại sau lưng.

Trên không dấy lên áp lực kinh nhân, khí tức quen thuộc rợp trời tràn xuống một cỗ sức mạnh hủy diệt.

“Ra ngay, đừng trốn tránh, mau đại chiến thống thống khoái khoái với ta.” Giọng U La vương vang lên.

Y đã vào Thiên đô luyện ngục, có phải Ma Chủ cũng ở gần đây?

Thần Nam tuy không nắm chắc nhưng lại rất muốn đấu một trận với U La vương, nhưng giờ hấn còn vướng bận nhiều người, không dám mạo hiểm, không thể thoải mái chiến đấu.

U La vương quả nhiên cực mạnh, dao động trong tiếng gầm như triều thủy dâng tràn, khiến vô tận cổ lão kiến trúc rung chuyển, đoạn lại bay ra, biến mất sau không gian chi môn. Hiên nhiên y bỏ qua hết mọi cao thủ, đuổi theo tung tích Ma Chủ.

Tình huống càng lúc càng phức tạp, U La vương và Ma Chủ đại chiến đến tận đây.

“Đi.”

Tuy đã hiểu lý lẽ tương sinh tương khắc nhưng Thần Nam vẫn để Không Không đi trước mở đường, cả nhóm nhanh chóng đi trong từng không gian chi môn, mỗi mấy dặm lại qua không biết bao nhiêu cánh cửa như thế, tựa hồ đi trong mê cung.

Ba thời thần sau, bọn hắn đến gần trung ương cổ tháp, thấy rõ Tiềm Long bị trói bằng xích. Nhưng ở đây, tất cả đều đáng sợ, không chỉ có tiếng quỷ khiếu loáng thoáng còn thấy được cả mấy hồn ảnh mờ lung phiêu động.

Bọn hắn là cỡ nào, còn sợ gì quỷ hồn? Nhưng u linh phiêu động lại khiến tất cả khó chịu, xương cốt rùng rờ.

“Đó là... thiên chi tàn hồn, hay là linh hồn các tiên bối cao thủ bị mê hoặc?” Mộng Khả Nhi lẩm bẩm.

Hiển nhiên, dù thế nào cũng rất khó chơi.

“Tránh đi, tránh đi.” Thần Nam nói với Không Không, hắn cảm giác được mấy u linh phiêu dang kia là sức mạnh ngăn cản đáng kể nhất từ lúc vào cổ thành. Thiên chi tàn hồn sao? Rất có thể.

Còn may Không Không nghe lời, liên tục đổi không gian chi môn, nhất nhất tránh qua bọn họ, thuận lợi đến thạch tháp ở Thiên đô trung ương. Bọn hắn thấy được Tiềm Long, cảm giác được khí tức Long Vũ.

“Trốn mau.” Thần Nam quát khẽ, tất cả trốn vào một cổ kiến trúc.

Ngoài xa, thân ảnh cao lớn của U La vương xuất hiện, dấy lên uy lực kinh nhân, y đang điên cuồng truy tìm Ma Chủ, thấy mấy u linh, y cũng hơi ngần ngại, đương nhiên cố kỵ đôi phần, đoạn gầm vang, tiếp tục tìm Ma Chủ.

“Tiềm Long.” Thần Nam gọi Tiềm Long thoi thóp, xương trắng lộ hết ra ngoài.

“Là người... Thần Nam? Mau... mau cứu... muội muội ta.” Tiềm Long huyết nhục mơ hồ, nhiều nơi trên mình đã lở loét, xương lộ ra ngoài vô cùng ghê rợn.

480. Chương 481: Thiên Đô Trung Ương

“Ta cứu huynh trước.” Thần Nam bay lên, một cỗ sức mạnh kỳ dị bẻ cong không gian đưa hắn đến gần trung ương cổ tháp.

Nhìn gần, thảm trạng của Tiềm Long khiến hắn đau lòng.

Có lẽ đã mấy trăm năm, hoặc hơn ngàn năm mới gặp Tiềm Long, không ngờ y sa sút đến mức này. Y vô cùng tiều tụy, đáng vẻ đôi phần già nua, tóc mai lấm tấm bạc, xuất hiện nhiều lọn tóc trắng, trán đầy nếp nhăn, thân thể không nở nhần, nhiều nơi lộ cả xương ra, bốc lên mùi lợm giọng.

Tà áo vải bố treo trên dây xích sắt rung phần phật trong gió, vết máu đọng trên đó là chứng tích cho những khổ nạn y từng chịu.

Thần Nam vẫn nhớ lúc hắn thân tàn công phế, Tiềm Long từng giết Thần Hoàng và Thần Vương cướp thần đan cho y kéo dài mạng sống, giờ thấy cổ nhân sa vào cảnh này, lòng y vô cùng chua xót.

“Tiềm Long...” Tâm tính hắn vốn cứng rắn mà giờ cũng run rẩy cho cố hữu, giọng run hắn: “Huynh từng cứu ta một mạng, ta nhất định cứu huynh ra.”

“Mau cứu muội muội ta trước.” Ánh mắt Tiềm Long tán loạn, mái đầu hoa râm vô lực gào lên.

“Ta cứu Long Vũ trước.” Thần Nam không lỗ mãng xuất thủ, trung ương cổ tháp liên quan trọng đại, phá nó là phá cả tòa cổ thành, hắn sợ cổ tháp sụp rồi Tiềm Long cũng sẽ hồn phi phách tán.

“Long Vũ... ở đâu?” Thần Nam tuy cảm ứng được khí tức của Long Vũ nhưng không phát hiện nàng ở đâu, giọng hơi run rẩy, ân tình của nàng với hắn nặng như Thái Sơn, năm xưa hắn tàn phế, nếu không có nàng liệu sống được đến nay sao?

Chuyện cũ cơ hồ hiện ra trước mắt, trong đêm hoa tuyết bay bay đó, hần vẫn nhớ mái tóc xanh của nàng phát phơ, còn nhớ nàng đã một lòng chờ hần mười năm.

Trong phút giây hần như quay lại đêm tuyết đó, thấy Long Vũ tươi vui ngày xưa lặng lẽ rơi lệ.

“Nó ở trong cổ tháp.” Tiềm Long kéo hần về hiện thực, Thần Nam phát giác khoe mắt mình ướt ướt, với người tâm tính mỗi lúc một cứng rắn như hần, niềm xúc động này vô vàn.

“Long Vũ!”

Hần không do dự tiến thẳng vào trung ương cổ tháp, dù phải trải qua hiểm ác trùng trùng, hần cũng cả quyết tiến vào, chết vì Long Vũ còn được, vào cổ tháp có sá gì.

“Cha.” Không Không và Y Y đi theo, muốn cùng vào cổ tháp.

Thần Nam ngoái lại nhìn chúng: “Không cần, các con đợi ở ngoài, cổ tháp này cũng như huyết tháp chúng ta gặp lúc trước, ta ứng phó được, các con ở ngoài này tiếp dẫn các Thái cổ thần.” Đoạn hần rảo bước vào.

Tòa trung ương cổ tháp này cũng tương tự huyết tháp, bên trong toàn là huyết tích, không có hài cốt hoàn chỉnh, chỉ có bột xương.

Đương nhiên nó lợi hại hơn huyết tháp nhiều.

Huyết tháp có bảy tầng, trung ương cổ tháp có bảy bảy bốn mươi chín tầng, cao hơn cả Thái cổ thánh sơn, phát ra khí thể hùng hồn. Cả tòa tháp chỉ có một không gian chi môn vào được, những nơi khác đều bị phong bế.

Nhưng khi hần vào không gian chi môn, quay lại nhìn liền không thấy cánh cửa đâu. Hần không hề sợ hãi, cất bước đi tiếp vào tòa cổ tháp được máu các bậc tiền bối nhuộm đỏ như leo lên một tòa cự sơn.

Hần không hề phi hành, dọc đường gặp quá nhiều đợt công kích, buộc hần phải cẩn thận.

Hần đi theo cầu thang lên liền năm tầng, giết thạch đầu thiên thú, xuyên qua mấy vùng sinh tử hiểm ác chi địa đầy rẫy lôi điện, hỏa diễm, cuồng phong, liên tục hóa giải nguy hiểm thân thể bị dung luyện.

Cổ tháp thần bí vô cùng, đáng sợ đến khó tin, tầng sáu là một phiên thiên hỏa nham tương, tầng bảy là một thể giới hoa thơm chim hót, mỗi tầng là một không gian độc lập, tầng tám và chín có hung sát ác thú bảo vệ, đều là hồng hoang dị chủng hiểm có, một thiên giai cao thủ khó lòng chống nổi bởi hai tầng này khác hẳn không gian ở tầng sáu và bảy.

Đến rồi, Thần Nam cảm ứng rõ khí tức của Long Vũ, phát giác nàng tựa hồ cách đó không xa, không như tưởng tượng rằng nàng ở tầng cao nhất, mà ở ngay tầng thứ chín.

“Thần Nam, là huynh sao?” Giọng nói vô cùng hư nhược của Long Vũ cất lên, nàng nhận ra hần đang tới, giọng hơi run run.

“Là ta, Long Vũ, ta đến cứu muội.”

“Đừng, đừng qua đây.” Long Vũ tuy kinh hãi nhưng lại buồn bã, thậm chí hơi hoảng sợ.

“Long Vũ, muội sao vậy?” Thần Nam cảm giác rõ ràng rằng nàng đã xảy ra chuyện gì đó, cảm Hồng Hoang Kỳ phá tan hết mọi ngăn cách, quét sạch vô tận sát khí của tầng thứ chín, tiến vào trung tâm.

Trong huyết tháp hôn ám, một nữ tử đầu tóc rối bù, tứ chi bị xích sắt xuyên qua trói sát vào mặt đất băng lãnh. Dung nhan từng khiến mình nguyệt thất sắc giờ vô cùng tiêu tụy, đầy nếp nhăn, đôi mắt ảm đạm vô quang, ngay mái tóc cũng dần nhuộm bạc.

Long Vũ đã đến mức này, mỹ lệ nữ tử thần thái phơi phới, phong thái tự tin ngày xưa bị cầm tù trong huyết tháp không thấy mặt trời này quả là việc vô cùng tàn nhẫn.

Hai mắt nàng đầm đìa lệ, cố quay mặt đi, không muốn để Thần Nam nhìn thấy.

“Long Vũ.” Thần Nam cảm giác lòng như dao cắt, mãi mới ổn định lại được: “Dù muội biến thành thế này thì vẫn là Long Vũ, không có gì thay đổi hết.”

Tuy nói thế nhưng lòng hấn phát cuồng, hận không thể đại chiến một phen với U La vương ngay.

Long Vũ chậm chậm quay lại, nước mắt trong veo nhỏ xuống.

Thần Nam chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ giọng: “Năm xưa ta thân tàn công phế mà muội không hiềm, lặng lẽ chiếu cố, ta vĩnh viễn không quên. Hiện tại dung mạo muội tiều tụy hơn một chút, sao lại không tín nhiệm ta, lẽ nào ta là kẻ chỉ biết đến dung mạo sao?”

Long Vũ hiện tại quả thật suy lão nhiều, sinh mệnh nguyên khí phẳng phất bị đoạt mất, nhưng Thần Nam không muốn nhắc đến, chỉ dùng hai chữ “tiều tụy”.

“Thần Nam, không ngờ chúng ta còn gặp lại, muội vẫn nghe lục đạo tan vỡ là kết thúc.” Long Vũ khê khàng quay lại, nước mắt lan dài, bao nhiêu năm sống trong cảnh tù đầy, với nữ tử mỹ lệ vô song khác nào cơn ác mộng từ từ thấy mình già đi.

“Dây xích này lấy dần sinh mệnh nguyên khí của muội, để ta cắt đứt.” Xích sắt liên thông huyết tháp, sinh mệnh nguyên khí của nàng bị huyết tháp hấp thu.

“Cạch.”

Tầng thứ chín không có sức mạnh cấm cố bá đạo, Thần Nam dễ dàng cắt đứt dây xích, giải cứu Long Vũ, đoạn hấn mở nội thiên địa, Sinh Mệnh nguyên tuyến tuôn tràn.

Được linh tuyến vây phủ, sinh mệnh nguyên khí đã mất của Long Vũ nhanh chóng khôi phục. Nàng vốn không thương tổn gì lớn nên khôi phục rất dễ dàng.

“Thần Nam, đa tạ huynh.”

“Long Vũ, nếu muội dùng hai chữ ‘đa tạ’ này với ta thì khách sáo quá, khiến ta không còn mặt mũi nào.”

“Được, muội không nói nữa, mau đi cứu ca ca.”

“Ta sẽ cứu huynh ấy, muội không thụ thương chứ?”

“Không, muội không sao, tên ma vương đó chỉ đối phó với ca ca, huynh ấy ném đủ mùi cay đắng, sống không được chết không xong.”

Thần Nam cũng nhận ra, U La vương hình như quan tâm lắm đến “con tốt” như nàng, bằng không sẽ không giam trên tầng thứ chín.

“Long Vũ, muội có biết trong tòa tháp này giam cầm ai nữa không?”

“Có, tầng trên cùng hình như là một lão nhân, tình hình kỹ lưỡng thì muội không biết nhưng U La vương cũng không muốn đến gần đó, bao năm mà không đến được mấy lần.”

Lúc vũng Sinh Mệnh nguyên tuyến hóa thành nước thường, vô tận sinh mệnh nguyên khí tràn vào thân thể Long Vũ, về già nua mất sạch, đem lại sức sống thanh xuân cho nàng.

“Đi, chúng tôi rời khỏi đây.” Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ kỳ, kéo Long Vũ, men theo cầu thang, tiến xuống dưới.

Trên đường về, tuy không gặp ngăn trở nhưng trước vô tình đao và Hồng Hoang Kỳ của Thần Nam, tất cả đều tan tành, họ thuận lợi xuống tầng một. Không tìm được lối ra, Thần Nam bó tay, đánh lắc Hồng Hoang Kỳ phát ra sinh tử lưỡng cực nguyên khí, rồi hóa thành ngũ hành thần lực, chuyển đổi ra hỗn độn thần quang liên tục oanh kích tường huyết tháp, định phá mà ra.

Nhưng cổ tháp trợ trợ, sức mạnh thành bổ sung hữu hiệu cho nó, hoàn toàn bị hấp thu.

“Tòa tháp này không phá được, cả U La vương cũng không phá nổi.” Long Vũ hồi tưởng: “U La vương từng nói nó do sức mạnh của thiên đạo tạo thành.”

“Phiền hà rồi.” Thần Nam ngậm nhịu mày, nếu không đánh vỡ tường được ắt sẽ bị khốn mãi ở đây.

Cùng lúc, hào quang lóe sáng, Không Không và Y Y tiến vào.

“Sao các con lại vào, ta đã bảo hai đứa đừng mạo hiểm mà.”

“Cha, không phải chúng con vào mà ngoài kia U La vương và một đạo hắc ảnh đại chiến, không thể ở lại.”
Lời vừa dứt, tiểu công chúa Sở Ngọc và Mộng Khả Nhi cũng tiến vào, hiển nhiên đại chiến bên ngoài vô cùng kịch liệt, bằng không họ chẳng tránh vào đây.

Thần Nam thấy họ đi qua một tuyệt bích tiến vào, nhận định đó là không gian chi môn, kết quả thử cả trăm lần mà không gian chi môn đó vẫn không thấy đâu, hình như chỉ tiến vào được, không thể đi ra.

“Sao lại thế này?” Hần nghi hoặc.

Mộng Khả Nhi vẫn đứng yên đột nhiên lên tiếng: “Xem ra chỉ còn cách thử thần thông Thất Tuyệt tứ hồn thông u có phá được Thiên đô luyện ngục mà thôi.”

“Tứ hồn thông u?”

“Tứ hồn thông u?”

Long Vũ và tiểu công chúa đồng thời kêu lên kinh hãi.

“Ba chúng ta mới là tam hồn.”

“Làm vậy nguy hiểm lắm.”

Mộng Khả Nhi thở dài: “Ta có lưỡng hồn, giờ đành làm vậy mới khiến trùng điệp không gian này bình thường lại, thiên nữ tứ hồn thông u là thiên sinh trận pháp! Lấy hồn làm trận, có thể phá được cổ thành chi trận.”

“Được, chúng ta thử nào.”

Tam nữ nắm tay nhau, hào quang chói mắt sáng lòe bùng lên.

Cùng lúc, U La vương đang đại chiến với hắc ảnh thất thanh: “Hình như đó là Thất Tuyệt thiên nữ cùng thời đại với Nhân vương, Thần tổ. Sao lại xuất hiện tại cổ tháp? Chết tiệt, ta hiểu rồi, là hồn phách thiên nữ hiện tại gặp mặt nhau.”

Ngay lúc y ngậy người, đạo hắc ảnh nhanh chóng lao tới, suýt nữa chấn tan y, quanh trung ương cổ tháp, không gian chi môn giảm hẳn, họ tuy vẫn di động rất nhanh nhưng thân ảnh không tan biến.

“Người thật ra là ai, tựa hồ là Ma Chủ, lại hình như không phải, người có sức mạnh của Ma Chủ, nhưng...”
U La vương gầm lên, vừa nãy y suýt ném đòn.

Cùng lúc, một tầng của cổ tháp phát ra dao động kịch liệt, tầng một sáng chói, thông qua bức tường phát ra hào quang vô tận.

Đoạn, hủy diệt khí tức bùng lên, Thần Nam cảm Hồng Hoang Kỳ lao ra, bổ vào U La vương.

Đồng thời, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cũng bay lên, lao vào U La vương.

Đao mang lóe sáng, quân vương Hắc Khởi cảm Tuyệt vọng ma đao đằng không bay lên, xé toạc hư không.

481. Chương 482: Lục Hồn Thiên Nữ Vô Địch Hình Thành

Hắc ảnh thần bí chìm trong một làn mê vụ khiến người ta không nhận ra chân dung, nhưng khí tức phát ra rất giống với Ma Chủ, thậm chí hoàn toàn tương tự.

Nhưng Thần Nam biết đó không phải là Ma Chủ chân chính, dù khác biệt không đáng kể, là ai đây? Sao lại cũng mạnh như vậy, hơn hẳn tàn hồn Ma Chủ mà hắn gặp năm xưa.

Toàn thân U La vương được cổ chiến giáp che chắn, huyền thiết giáp sáng lấp lánh u quang, thể phách cường kiện khiến người ta có cảm giác bị áp bức, cơ hồ không thể chiến thắng, hai mắt y không có tròng, chỉ có hai đạo u minh thanh quang phát ra, kinh rợn khôn tả.

Y lạnh lùng nhìn thủ mộ lão nhân, Huyền Huyền, Thần Nam, Hắc Khởi rồi nhìn sang hắc ảnh trong mê vụ: “Không cần giấu đầu hở đuôi. Người có phải Ma Chủ không? Có vẻ không giống nhưng cốt huyết lại y hệt.”

“Hừ.” Hắc ảnh hừ lạnh, xé tan hư không, xuất hiện cạnh y, tốc độ hơn cả ánh sáng, khắp trời toàn là bóng y, trong một sát na xuất ra không biết bao nhiêu sát chiêu, tàn ảnh hình thành một bức màn đen che kín thình không.

Dao động phát ra càn kinh nhân, nếu là địa ngục bình thường chắc đã tan vỡ, nếu ở tinh không chắc cũng có cảnh sao trời rơi rụng, áp lực hắc ảnh phát ra khiến ai nấy kinh hồn.

Đòn công kích như sóng biển khiến Thiên đô luyện ngục rung chuyển, mọi năng lượng cuồng bá bị vùng kiến trúc khổng lồ hấp thu hết. Thiên đô thành tà dị, không thẹn là nơi Thiên đạo từng cư trú.

U La vương không hề phát ra dao động năng lượng, chỉ có “thế” khiến người khác kinh tâm động phách, lưu lại tàn ảnh trên không, tránh thoát mọi công kích.

“Người không phải Ma Chủ, nhưng lại có cốt huyết của y.” Lời U La vương lạnh tanh, mái tóc tung bay, tia nhìn xanh lè sắc như lưỡi đao.

Hắc ảnh lại ẩn vào mê vụ, Thần Nam xông tới, vô tình đao từ đôi mắt trống rỗng phát ra, vạch ngang không trung tử tịch chém vào U La vương theo hai quỹ tích tà dị, phát ra vô tận hủy diệt khí tức!

“Hừ.” U La vương hừ lạnh, quay phắt lại, lạnh giọng: “Đối thủ này không tệ.” Y xòe chưởng, trực tiếp bổ vào vô tình đao.

Hào quang sáng rực, vô tận quang mang xung thiên, chỗ Thần Nam đứng lại chìm trong tử tịch, hai mắt hằn gần như hai phiến vô tận hư không, sức mạnh khổng lồ vô tình đao càng mạnh hơn.

Hai tiếng va nhau vang động, vô tình đao vỡ vụn, thân thể Thần Nam chấn động, đôi mắt khôi phục sinh khí, hai lưỡi đao bị gãy mờ dần trên không, hai đạo hư ảnh bay về mắt hằn.

Tiếng nước nhỏ xuống trên không, sắc mặt U La vương âm trầm cực điểm, tuy phá được vô tình đao nhưng tay y cũng bị cắt thành hai vệt, máu tươi đang nhỏ xuống.

Thần Nam kinh hãi, vô tình đao xưa nay phá tan hết thấy mà giờ chỉ cắt nhẹ được hai tay đối thủ, đủ thấy U La vương đáng sợ thế nào, không thẹn là vương giả của hỗn độn di dân.

Giọng nói lạnh lùng của U La vương vang lên: “Người khiến ta giận rồi, từ trận chiến với Ma Chủ đến nay, chưa ai khiến ta bị thương được. Người khiến ta chảy máu, ắt phải trả giá.”

Huyết thủy đỏ lôm tụ lại trên không càng lúc càng nhiều, thành một con sông, vô cùng tà dị. Thân thể U La vương dù cao lớn cũng chỉ hơn một trượng mà chảy ra lượng máu lớn như thế.

Vô tận huyết dịch nhuộm đỏ thình không, ngưng tụ thành biển máu lao vào bọn Thần Nam.

“Không được, năm xưa y dùng chiêu Huyết thôn thiên địa này đối phó Ma Chủ, tất cả cùng lên.” Thủ mộ lão nhân gầm vang đoạn vùng Sinh Tử bàn lao vào U La vương. Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao quét ngang, gạt phẳng một vùng sóng máu, Huyền Huyền siêu trần thoát tục, phi hành trên tầng không huyết hải, lao vào đối thủ.

Thần Nam tuy bị huyết hải nhất chìm nhưng không kinh hoảng, nhướng mày lên, cảm Hồng Hoang Kỳ tiến ra, vạch thành một con đường.

Tứ đại cao thủ khuấy lên trùng trùng sóng máu trong huyết hải, vây quanh U La vương ra đòn nhưng huyết hải là phòng hộ thuần bài mạnh nhất, mọi đòn đánh đều bị huyết quang xung thiên nuốt hết, không hề thương tổn mấy may đến U La vương. Huyết hải lại phóng ra huyết quang chiếu rọi cả cổ thành cùng vùng hỗn độn, dấy lên vô tận sát khí hồng luyện hóa tứ đại cao thủ.

Bốn người dốc toàn lực xung kích, bằng không sẽ thật sự bị dung luyện trong sóng máu.

Chợt hắc ảnh vẫn ẩn mình trên cao nhanh chóng lao vào U La vương trong huyết hải, ẩn ước thấy được y xòe một đôi thần ma dực như hai cây thiên đao chém vào eo U La vương.

“Hừ, đợi ngươi lâu rồi.” U La vương liên tục vung song thủ, phát ra hỗn độn thần quang nhấn chìm hắc ảnh, vùng vô tận hỗn độn nghiêng đi, đẩy hắc ảnh vào huyết hải.

Bọn Thần Nam vũng vầy trong làn sóng máu vô tận, hiểu được huyết hải đáng sợ cỡ nào, nếu không thoát được ắt bị hoàn toàn luyện hóa.

Đột nhiên, tiếng ầm ầm vang lên, huyết hải co lại, bọn Thần Nam kinh hãi nhận ra, thân thể mình cũng co theo.

Ai nấy kinh hoàng khi thấy huyết hải hóa thành một giọt máu, họ đang nằm trong tay U La vương. Tình không phải đối phương quá to lớn mà họ co lại theo huyết hải, dung nhập vào điểm điểm huyết dịch.

“Hắc...” U La vương cười lạnh, đoạn nắm chặt bàn tay, áp lực kinh hồn ép xuống ngũ đại cao thủ, suýt nữa khiến họ tan xương nát thịt.

Thủ mộ lão nhân vung Sinh Tử bàn búng lên một dải hào quang sáng chói, định đánh tan bàn tay U La vương, Thần Nam cũng vung hết Hồng Hoang Kỳ lên, trên lá cờ hiện ra một thể giới mông lung.

U La vương không bóp nát cả bọn được, lòng y như như bị đâm mạnh, xẹt ra một dải máu, Thần Nam xông ra đầu tiên, khôi phục thân thể. Bọn Huyền Huyền cũng xông ra, sau cùng là hắc ảnh nhưng lại biến hóa kinh nhân, tung ra một đòn đáng sợ vừa nãy xong, hóa một thành ba trong lòng tay U La vương, thành ba nhân ảnh.

Thần Nam cả kinh, cả ba đều là người quen: Đại Ma, Ma Sư, Vô Danh thần ma!

Chả trách họ có khí tức của Ma Chủ, Đại Ma vốn là con, đồng thời cách đây không lâu lại dung luyện hải cốt kiếp trước của phụ thân. Ma Sư là đệ đệ, Vô Danh thần ma là đệ tử thân truyền của Ma Chủ, bảo vệ nhiều năm trong tử vong tuyệt địa. Cả ba đều có liên hệ lươn với thiên cổ Ma Chủ, hắc ảnh là do họ dung hợp lại.

“Quả không phải là Ma Chủ. Không đúng, có sức mạnh của Ma Chủ, lẽ nào y chết rồi?” U La vương nhìn Vô Danh thần ma chằm chằm: “Ngươi là ai, sao thể nội lại có sức mạnh của Ma Chủ?”

“Ma Chủ là sư phụ của ta, người không cần sức mạnh đó nữa.” Vô Danh thần ma lạnh lùng đáp lại.

“Hắc, ta hiểu rồi, trước khi Ma Chủ bước lên Thông thiên chi lộ, nhất định phải biến hóa, y đem sức mạnh nguyên bản truyền lại cho ngươi.” U La vương cười lạnh lùng: “Ma Chủ, quả nhiên rất hay, ta đợi gặp y mãi.”

“Trừ phi ngươi cũng đi lên Thông thiên chi lộ!” Vô Danh thần ma lạnh giọng.

“Hừ, không cần ta tìm y, y cũng tự tìm đến ta.” U La vương nhìn thất đại cao thủ, hoàn toàn không e ngại.

Thần Nam truyền âm cho Vô Danh thần ma: “Vô Danh huynh, đã lâu không gặp, mong huynh cứu sư đệ Tiềm Long ra, đệ sẽ cầm chân U La vương, đại chiến một phen với y.”

Không đợi Vô Danh thần ma nói gì, Thần Nam lại lao vào U La vương, rất muốn đại chiến một trận thống khoái với Hỗn Độn vương giả này.

Cùng lúc, trung ương cổ tháp đột nhiên rung lên mãnh liệt, hào quang sáng chói xuyên tường bay ra.

Thất Tuyệt thiên nữ tứ hồn đã thông u!

Bọn Mộng Khả Nhi đưa Thần Nam ra xong, hoàn thành trận pháp dựa vào hồn phách, định phá tan cổ tháp.

“Thất Tuyệt thiên nữ.” U La vương cười lạnh, tiến lên thạch tháp, định chế trụ tứ hồn phá diệt trận pháp, đồng thời quát vang: “Quảng Thành, các ngươi chặn bảy người kia lại cho ta.”

Y định đối phó với Thất Tuyệt thiên nữ, bởi y ngại Thiên đồ luyện ngục bị phá.

Quảng Thành dẫn một đám đông hỗn độn cao thủ, theo thông đạo U La vương mở mà tiến tới nhóm thủ mộ lão nhân. Thần Nam thoát khỏi trùng vây, Hồng Hoang Kỳ đánh nát xác sáu hỗn độn cường giả thành

từng dải huyết vụ, lao vào U La vương. Nếu không thể chân chính quyết chiến với cao thủ cỡ y, cả đời hẳn sẽ đầy hối hận.

“Thiên la Địa võng!” Quảng Thành tung ra hỗn độn thiên bảo ngăn chặn Thần Nam nhưng bị Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân hợp lực đón đỡ.

“Thần Nam, mau đi ngăn U La vương, nhất định phải giúp Thất Tuyệt thiên nữ phá diệt cổ tháp!” Thủ mộ lão nhân gầm lên.

Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ lao lên cổ tháp, lá cờ có thể phá tan sao trời rung lên, mấy lần đập vào mình U La vương nhưng đều bị y gạt đi. Hai tay y chụp lấy cổ tháp khiến nó nhanh chóng thu nhỏ. Y đang dùng vô thượng đại thần thông luyện hóa, toan dung luyện tứ hồn trong đó.

“A...” Y liên tục gầm gào, tiếng gầm khiến Thiên đô luyện ngục rung lên kịch liệt, hỗn độn hải ngoài xa sôi trào. Y như cái thế bá vương, luyện hóa cự tháp thu nhỏ lại.

Cổ tháp như ngọn núi sau cùng chỉ còn chừng bảy, tám thước.

Y liên tiếp chịu mấy đòn Hồng Hoang Kỳ của Thần Nam, tuy thổ máu nhưng không quá đáng ngại, sát khí trong mắt gát được hưng kỳ.

Hào quang lóe sáng, Mộng Khả Nhi, Long Vũ, tiểu công chúa bị bức khỏi cổ tháp, họ nắm tay tạo thành hình tứ giác, tứ đại hồn phách quay tít trên đỉnh đầu.

“Hắc hắc...” U La vương buông lỏng cổ tháp, đại chiến kịch liệt mười mấy chiêu với Thần Nam trên không, đoạn lao vào tứ hồn đang thông nhau.

Thần Nam không ngăn kịp, gầm lên báo động, thông u tứ hồn phảng phất kinh hãi, nhanh chóng quán lấy nhau, họ ... hợp lại. Cùng lúc bốn hồn phách hòa vào nhau, Long Vũ, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa cũng hợp lại nghênh đón hồn phách trên đầu.

“Oành!”

Như thể trời đất sụp đổ, tiếng nổ vang vọng, một cỗ khí tức hùng hồn tràn ra, bọn Mộng Khả Nhi dung hợp một cách bị động, bước một bước quan trọng hướng tới Thất Tuyệt thiên nữ chân chính.

Đồng thời, U La vương công tới, y cười lạnh: “Lúc trước ta còn lấy làm lạ sao nữ tử trong cổ tháp kỳ quái như vậy, hóa ra là một trong Thất Tuyệt, hiện tại chỉ là tứ hồn, dù cực mạnh nhưng ta vẫn diệt được các ngươi. Đúng là trời giúp ta, để hôm nay ta trừ khử được nhân vật cỡ này.” Sức mạnh cái thế vô song trùm lên tứ hồn.

Tứ hồn thiên nữ phong hoa tuyết đại, đẹp đến cực điểm, tập hợp toàn bộ ưu điểm của Long Vũ, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa, hai mắt xạ ra thần mang bảy màu, tiếng nói cất lên thánh thót: “U La vương, ngươi tự đại quá mức.” Trong vô hạn thần quang, thiên nữ chạm chưởng với U La vương.

Thần Nam lao tới, lắc Hồng Hoang Kỳ, bức U La vương lui lại năm bước, đoạn không do dự mở nội thiên địa thả nhục thân và hồn phách Đạm Đài Tuyền bị phong ấn ra, hẳn biết tứ hồn thiên nữ không phải là đối thủ của U La vương. Hỗn Độn vương giả thể diệt đại địch Thất Tuyệt thiên nữ, hẳn không muốn họ ngộ hại nên đành nghĩ cách cho ngũ hồn dung hợp!

Cùng lúc phong vân biến hóa, thiên địa thất sắc. Nhục thân và linh hồn Đạm Đài Tuyền vừa xuất hiện, tự động hợp với tứ hồn thiên nữ, hoàn toàn do bản năng hấp dẫn.

Hào quang chói lòa, tiếng sấm xé nát màng tai vang lên, ngũ hồn thiên nữ biến hóa.

“Chết tiệt.” U La vương đại nộ, dốc toàn lực đại chiến với Thần Nam, dù hẳn dung hợp với vô diện nhân nhưng vẫn không phải đối thủ của Hỗn Độn vương giả, Hồng Hoang Kỳ không thể thương tổn đến vĩnh hằng bất diệt chi thể của đối phương.

Nhưng hẳn chỉ cần cầm chân để ngũ hồn thiên nữ tranh thủ thời gian hình thành, lần này không thiệt lợi như khi tứ hồn dung hợp, hào quang lóe lên, trên không hình thành một chiếc kén ánh sáng cực lớn.

Xong lần biến hóa ắt mạnh hơn tứ hồn thiên nữ!

Hồng Hoang Kỳ xuất ra một phiến cổ tinh không, Thần Nam và U La vương liên tục đại chiến trong hồng hoang tình giới.

Tuy Thần Nam dần lạc bại nhưng y cũng có thể ngăn cao đầu, bởi địch thủ là vương giả của hỗn độn di dân.

Hắn dốc lực đại chiến, hai mắt trống rỗng cực độ, vô tình đao liên tục chém ra, những vì sao trên cổ tinh không, bị ảnh hưởng của lưỡng đại khoáng thể cao thủ giao phong, rung lên bần bật, một vài tiểu hành tinh vỡ tan.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng nổ, cả cổ tinh không cũng hiển hóa rồi ẩn vào Hồng Hoang Kỳ. Thần Nam và U La vương hiện lên trên không.

Ngũ hồn thiên nữ đã phá kén sinh thành.

Áp lực lan khắp thiên địa, ai cũng hiểu thiên nữ mạnh đến cực điểm, nàng ta lao vào U La vương.

“Ngũ hồn thiên nữ ta cũng không sợ.” U La vương gần như điên cuồng, hất bay Hồng Hoang Kỳ đoạn lao vào thiên nữ.

Cùng lúc, tiếng sấm chấn động màng tai vang vọng từ vùng sâu hỗn độn bên ngoài thiên địa luyện ngục, một không gian thông đạo từ xa thông tới, trực tiếp nối liền với ngũ hồn thiên nữ.

Chiến nữ Lý Nhược Lan từ trong hỗn độn thông đạo bước ra, hai mắt nàng ta mê mang, chứng tỏ không hiểu sao mình đến đây. Nhưng Thần Nam hiểu rõ, Lý Nhược Lan là một trong Thất Tuyệt thiên nữ, hiện tại ngũ hồn dung hợp cực mạnh, phát ra lực hấp dẫn nên triệu hoán Lý Nhược Lan ở gần đây tới.

Quá ư điên cuồng, ngũ hồn thiên nữ mới thành lại lập tức tiến hành biến hóa lục hồn.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thần quang kinh nhân tràn khắp Thiên đô luyện ngục, chiếu rọi vô tận hỗn độn hải!

Chiến nữ Lý Nhược Lan dung hợp vào thể nội ngũ hồn thiên nữ.

Lục hồn thiên nữ sắp thành, khí thể chấn nhiếp hồn người phát ra, chiếc kén ánh sáng khổng lồ nổi trên không, phát ra hào quang bảy màu.

Lục hồn hợp lại không chỉ giản giản đơn đơn là tăng thêm sức mạnh một người, cảnh giới tu vi ắt tăng gấp nhiều lần.

Lục hồn thiên nữ nếu thành công, ắt mạnh đến không tưởng.

482. Chương 483: Thần Ma Đồ Tái Hiện!

Tứ hồn thiên nữ hình thành, tiếp đó lại biến hóa ngũ hồn, hiện tại là lục hồn.

Vô tận thần quang chiếu rọi Thiên đô luyện ngục hôn ám, phá tan vô tận hỗn độn hải, chiếc kén ánh sáng khổng lồ xuất hiện trên không. U La vương gầm vang, lao bổ tới, y không hy vọng thiên nữ hùng mạnh lại giáng thế, dù hiện tại không phải đủ thất hồn.

Lục hồn cũng đủ chấn nhiếp thể nhân, năm xưa Thất Tuyệt thiên nữ mạnh đến tuyệt đỉnh, không phải tự ngã gục mà tự tách thành bảy để mong tiến thêm một bước. Giờ đã qua biến hóa, lục hồn hợp lại e rằng cũng không kém hơn thiên nữ năm xưa.

Thần Nam dốc toàn lực ngăn lại, hắn không muốn đến cuối cùng lại khiến lục hồn thiên nữ thất bại, Hồng Hoang Kỳ gần như cháy rạn, hào quang do tinh quang hóa thành sáng chói, sức mạnh hủy diệt đổ vào U La vương.

“Không ai ngăn nổi ta, hôm nay Thất Tuyệt thiên nữ chết chắc.”

“Nằm mơ à, U La vương người qua cửa ải của ta đã.”

Thần Nam và U La vương hóa thành hai dải sáng quấn lấy nhau, tốc độ đạt cực hạn, hư không bị họ cắt tan, dù là Thiên đô luyện ngục cũng vậy.

Lúc đó quân vương Hắc Khởi đột phá ngăn trở của bọn Quảng Thành, Tuyệt vọng ma đao quét vào U La vương, đao mang kinh thiên!

“Người chết đi cho ta.” U La vương phẫn nộ, hiện tại thời gian là cơ hội của y, Thất Tuyệt thiên nữ đáng sợ phi thường, nếu không có hội như hôm nay, muốn trừ khử ắt vô cùng gian nan.

Mái tóc đen như mực của y hóa thành ba ngàn trượng, trên không thành một vùng đen nhánh như biển lớn, mọi sợi tóc khác nào cự long quấy lộn trên không, quây kín Thần Nam và Hắc Khởi vào trong.

“Chết đi.” U La vương gầm lên, hai mắt bắn ra thanh quang kinh người, trong lúc đấu sinh tử này, y gần như liều mạng. Thần Nam bị vụn xoắn thân thể, nếu không phải hấn nhập vào Hồng Hoang Kỳ ắt đã gặp nguy hiểm, lá cờ nát rung lên phần phật trong vùng biển tóc đen nhánh, đại kỳ gần như sắp tan nát hẳn.

Hắc Khởi cũng lộ vẻ thống khổ, gầm lên liên hồi, quân vương cao thủ như y chưa bao giờ như thế, xưa nay chỉ có y nắm vận mệnh người khác. Tuyệt vọng ma đao cắt đứt một vạt tóc lớn nhưng đối diện với vô tận cự long đen ngòm quấy lộn, y cũng hữu tâm vô lực.

“A...” Y gầm lên, vùng eo bị quấn gần như đứt rời, huyết dịch toàn thân liên tục bị móng tóc hút mất, toàn thân y đỏ lôm như huyết nhân.

Trong tử cảnh, hai mắt y đỏ ngầu, dốc toàn lực định dung nhập vào ma đao nhưng ma đao cũng không chịu nổi sức mạnh cuồng bá, bị ngàn vạn sợi tóc như cự long chấn tan.

Hắc Khởi gần như tuyệt vọng trong tử cảnh nguy nan nhất.

Lập tức, y ngửa mặt gầm vang, toàn thân phát ra khí tức âm u, một dải ma diễm rừng rực bốc cháy ngoài thân thể y như cấm kỵ thiên hỏa.

“A...” Vạn trượng ma thể đỉnh thiên lập địa, y thoát được biển tóc, ma thể sừng sững giữa thiên địa, chộp cứng mái tóc của U La vương.

“Gào.” Hắc Khởi phẫn nộ gầm lên, đập U La vương vào một vùng kiến trúc lớn như cự sơn,

Tiếng “ầm, ầm” vang lên không ngớt.

Hắc Khởi bị ép vào tuyệt vọng chi cảnh liên mạch đến mức rợn người.

U La vương cũng phẫn nộ, kẻ bị y coi là không đáng tạo thành uy hiếp, trong lúc phát cuồng đã chộp lấy móng tóc đập loạn xạ khiến y mất mặt. Hai tay y vạch lên, vô tận hỗn độn hải trùn lên Hắc Khởi, y định dùng đại pháp lực triệt để tiêu diệt đối phương.

Nhưng lúc đó móng tóc ba ngàn trượng của y chợt cháy rực, Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam trải rộng, tinh thần chi lực trong đó tụ thành một dải hào quang kinh nhân, chiếu lên mái tóc của U La vương khiến nó cháy rực lên.

U La vương tức giận suýt nữa ngắt xiủ, gầm lên phẫn nộ cực điểm, đẩy hỗn độn hải đang trùn lên Thần Nam sang phía Thần Nam, định diệt luôn hẳn. Y hất mạnh móng tóc, định diệt hết tinh thần chi quang.

Thần Nam và Hắc Khởi không hề chịu kém, lúc U La vương phát uy, cả hai lao tới, lần này tam đại cao thủ mà đầu một phen, ắt sẽ có người ngã gục.

Nhưng lúc đó, chiếc kén lơ lửng trên không vỡ tan, thất sắc thần quang quét qua, uy thế tụ thành một quang trụ sáng chói, hất bay U La vương.

Lục hồn thiên nữ đã thành.

Tuyệt đại phương dung thể gian khó kiếm, xứng danh phong hoa tuyệt đại, diễm quan thiên hạ, phát ra uy lực của bậc nữ hoàng cao cao tại thượng, mỗi động tác đều mang phong phạm của vô song thiên nữ.

“U La vương, không phải người muốn giết ta sao, đến đây.” Lục hồn thiên nữ toàn thân ngập trong hào quang, lao vào U La vương.

“Chết tiệt, làm hỏng đại sự của ta.” U La vương phẫn nộ, gầm lên với Thần Nam và Hắc Khởi đoạn mái tóc tung bay cuồng loạn, lao vào lục hồn thiên nữ. ㄟㄎㄟㄎ

Trận đại chiến này long tranh hổ đấu, cân tài cân sức.

Phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc. ㄟㄎㄟㄎ

Lục hồn thiên nữ một hóa thành sáu đoạn lục hồn hợp nhất, phát ra thần quang bảy màu trù lên U La vương, hất tay nhẹ, nàng ta cũng phá được cấm chế của Thiên đô luyện ngục, triệu hoán một chùm sao tối, trong lúc bay tới, từng vì sao đều bị luyện hóa thành những viên nhỏ, lao hết vào U La vương.

Đòn công kích này kinh thiên động địa! Mỗi vì sao nổ tung đều mang sức mạnh hủy diệt, lối xuất thủ này lại liên hoàn.

U La vương đoán không sai, trải qua biến hóa rồi, lục hồn thiên nữ sánh ngang với Thất Tuyệt thiên nữ năm xưa, con đường đột phá nàng ta đi hoàn toàn chính xác, nếu thất hồn quy nhất ắt không tưởng tượng nổi.

“Gào...” U La vương nổi điên, quyết định mất nửa mạng cũng phải phế Thất Tuyệt thiên nữ, không để nàng ta thất hồn quy nhất, hiện tại lục hồn mới dung hợp, tuy cơ hội hạ được ít ỏi nhưng vẫn còn hy vọng.

Từng vì sao bị U La vương đang cuồng loạn đánh tan trên không, tinh quang tan biến, nhưng vì sao cũng vĩnh viễn không còn.

Lục hồn lại phân ra, Thần Nam và Hắc Khởi nhìn thấy quang lục hồn lơ lửng vô tận thần dị chú phù, đó là những chú phù đã thực chất hóa, lục hồn thông u! Chúng quay tít điên cuồng, hất cổ tháp bị thu nhỏ lên không.

U La vương cả kinh, gầm lên: “Người không được đánh vỡ cổ tháp.” Y phân hóa ra vô số phân thân, đuổi theo cổ tháp bị lục hồn trù lên.

Nhưng đã muộn.

“Ầm ầm”, cổ tháp tan tành, Thiên đô luyện ngục rung chuyển, không gian trùng điệp hợp nhất, mê vụ tan đi, tất cả hiện ra rõ ràng, các Thái cổ thần bị khốn trong vùng sâu cổ thành nhanh chóng lao ra.

U La vương gầm lên, chụp lấy nóc tháp, y nhìn tàn tháp trong tay với vẻ kinh hồn bất định, thở phào một hơi bởi tầng thứ bốn chín vẫn nguyên lành, y định dùng đại pháp lực luyện hóa, phong ấn nó vào thân thể mình.

Nhưng lúc đó lục hồn thiên nữ dấy lên thất sắc hồng mang rợp trời, nuốt chửng y, đồng thời, Thần Nam, Hắc Khởi và Thái cổ thần vừa thoát khốn cùng xông lên.

Tiếng ầm ầm vang vọng, khu vực này sôi trào, tầng cổ tháp bốn chín bị đánh bay ra, Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ cuốn lấy, thu vào trong lá cờ.

“Giao ra đây.” U La vương nổi giận, hất văng rất nhiều cao thủ, pháp lực của y cực kỳ cao thâm.

Mấy Thái cổ thần giúp thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền thoát khỏi bọn Quảng Thành cầm chân, song phương nhân mã tụ lại.

Lúc này phe Thái cổ thần chiếm ưu thế tuyệt đối, lục hồn thiên nữ đấu ngang với y, còn Thần Nam, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân, Vô Danh thần ma, Huyền Huyền, Ma Sư, Đại Ma không ai chặn nổi. Quảng Thành tuy không kém hơn họ nhưng số hỗn độn di dân y lãnh đạo không có cao thủ cỡ đó, nên không chống nổi.

Chư cường nhanh chóng dẹp tan nhân mã phe hỗn độn di dân, thất đại cao thủ cùng lao vào U La vương. Ngay ấy người vây công, cộng thêm lục hồn thiên nữ ngang cơ cầm chân, y có ba đầu sáu tay cũng khó lòng chịu nổi.

“Choang.” Hắc Khởi tự lại ma đao, hung hãn bổ lên đầu U La vương, chém rụng một vạt tóc.

“Oành!” Thủ mộ lão nhân vung Sinh Tử bàn đập lên lưng U La vương khiến y liêu xiêu, phun máu, suýt nữa gục xuống.

“Soạt, soạt.” Thần Nam đột ngột xuất hiện trước mặt y, Hồng Hoang Kỳ trùu xuống, suýt đập nát mặt y, máu tươi đầm dề.

U La vương giận dữ cực độ nhưng đành bó tay, lực hồn thiên nữ xuất hiện vượt ngoài dự liệu khiến y đành rút lui. Thiên đồ luyện ngục cũng được thu theo, Quảng Thành chạy theo y, nhân mã hỗn độn di dân tan tành.

“Rút, chúng ta mau rút.” Thủ mộ lão nhân hô vang, đây là địa bàn của hỗn độn di dân, trời mới biết có hỗn độn cường giả nào đang đến đây không.

Tất cả bay lên không lướt về đại lục hắc ám, Thần Nam cảm ứng được tàn tháp trong Hồng Hoang Kỳ, định thám thính xem trong đó phong ấn ai.

Lực hồn thiên nữ cạnh đó liên tục xạ lãnh mang vào khiến hấn khó chịu, lẽ nào Đạm Đài Tuyền lấy được quyền chủ đạo? Hấn thầm đoán vậy nhưng không lo lắng lâu, thần quang bảy màu sáng rực, lực hồn thiên nữ phân giải thành sáu thân thể.

Long Vũ, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa, Lý Nhược Lan, Đạm Đài Tuyền cùng xuất hiện trong hỗn độn hải.

“Thần Nam...” Đạm Đài Tuyền quát vang.

Thần Nam nghe rõ tiếng nàng ta nghiêng rằng, nhưng bọn Mộng Khả Nhi nhanh chóng nắm tay, nhỏ giọng nói gì đó, ngăn cản nàng ta phát tác.

Các Thái cổ thần vô cùng kinh hãi.

Dọc đường, họ không gặp trở ngại gì, thuận lợi đến được Thần Phong học viện.

Nhưng lúc vào Tội Ác chi thành, Thần Nam cả kinh, hấn thấy Thái cực đồ lơ lửng trên không.

Hấn sửng sốt, Thái cực đồ này là cái bị Ma Chủ luyện hóa thành Luân hồi môn hay từng tồn tại trong thể nội hấn? Ma Chủ và thần bí nhân đã mang Thần ma đồ bước lên thông thiên chi lộ, sao lại còn xuất hiện?

Hồng Hoang Kỳ trong tay hấn đột nhiên rung lên, tàn tháp phong ấn trong đó không chịu khổng chế mà bay ra, nhập vào Thần ma đồ khổng lồ ngoài xa.

“Ha ha...” Tiếng cười thê lương vang vọng khắp thiên địa.

Thái cổ chúng thần đều chấn kinh, lộ vẻ không tin nổi.

“Sao có thể?”

“Không phải hấn đã tịch diệt rồi sao?”

“Không tin nổi.” Thật ra không hiểu ai đã bật cười.

Thần Nam có cảm giác quen tai, nhưng nhất thời không nghĩ ra, mãi đến khi sức mạnh bị hấn phong ấn tron thân thể nhanh chóng tan đi, hấn mới hiểu ra.

Hấn cuối cùng cũng hiểu đó là ai! Hấn như thấy quỷ, thật không tin nổi, kẻ đó lại quay về thế gian.

“Là y, ha ha...” Thủ mộ lão nhân cười vang, kích động: “Có lực hồn thiên nữ, lại thêm cao thủ chấn cổ thước kim như y, ha ha... đến lúc quét sạch hỗn độn rồi.”

Huyền Huyền cũng tỏ vẻ không tin nổi, lẩm bẩm: “Sao có thể? Sao có thể?”

Trên Nguyệt lượng của Thần gia, Thần tổ đang quay về tựa hồ cũng có cảm ứng với khí tức đó, gằm lên chấn thiên.

Thần Nam hiểu, đại quyết chiến tàn khốc đã bắt đầu, lực hồn thiên nữ và kẻ này nữa là đủ nói lên tất cả.

483. Chương 484: Người Trong Truyền Thuyết

Mọi thiên giai cường giả trong các quang minh thế giới tại đại lục hắc ám đều cảm nhận được dao động thần bí mà kỳ dị này, nhiều người cùng bay tới.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thái cực đồ chậm chậm bay lên, lao về thiên ngoại hỗn độn, bọn Thần Nam bám theo. Đến đích, nó phát sáng rực rỡ, màu vàng và đen đồng thời lóe lên. Hỗn độn hải bị xung kích lan tràn.

Tàn tháp bị Thần Nam lấy từ Thiên đô luyện ngục về, xông ra khỏi Thái cực đồ, dấy lên uy lực vô tận trong hỗn độn hải, toàn bộ sức mạnh phong ấn của U La vương đều bị phá tan, tầng cổ tháp trên cùng do sức mạnh Thiên đạo tạo nên, vô cùng cứng rắn cũng nhanh chóng nứt toác thành những vết lớn.

Đoạn tàn cốt trắng phau từ trong cổ tháp bay ra. Quả nhiên cổ tháp phong ấn một mớ khô cốt. Thái cực đồ nổi lên trên mớ tàn cốt, cốt đầu trắng ngần lướt tới, tụ thành một bộ xương hoàn chỉnh, gần như hoàn mỹ trên không.

Tuy chưa có huyết nhục nhưng ai nấy đều cảm thấy bất phàm, tàn tháp lơ lửng trong hỗn độn hải nổ vang rồi tan tành.

Từ trong thạch tháp xuất hiện một đạo hào quang sinh mệnh bắn vào bộ xương, trong Thần ma đồ cũng xạ một đạo hào quang tương tự. Từng đạo tàn hồn nhanh chóng hợp lại tại hải cốt, dao động kinh nhân lấy hải cốt làm trung tâm bùng lên như núi lửa, hất bay tất cả chư thần ngoài xa.

Hồn lực cực mạnh!

Thần ma đồ chảy ra một dòng Sinh Mệnh nguyên tuyền tưới lên bộ xương, hào quang chói lói sáng rực, hình ảnh xương trắng mọc thịt lại diễn ra, hải cốt vốn không có dao động sinh mệnh sống lại.

Huyết nhục trùng sinh, thân ảnh anh vĩ đó rõ dần, khi hào quang chói lòa mờ dần, một bạch phát lão nhân xuất hiện trên không trung khiến nhiều Thái cổ thần kích động vô cùng.

Đồng thời Thần Nam cũng cảm giác thấy sức mạnh trong thân thể tan đi, giờ không phải là giảm dần mà triệt để trào ra.

“Ha ha, đa tạ.” Bạch phát lão nhân mỉm cười với hắn, nhập hết dải hào quang vào thân thể.

“Thời Không đại thần!”

“Quả nhiên là Thời Không đại thần.”

“Không tin được, năm xưa ông ta vì muốn cứu chúng thần, tự hủy tu vi trăm kiếp mở ra một con đường sống, hiện tại sao còn sống lại được?”

“Không sai, đã sống lại rồi.”

Chúng thần nghị luận nhao nhao, một vài người quen biết Thời Không đại thần càng kích động không nói nổi thành lời.

Thần Nam cũng vô cùng kinh ngạc, đó là Thời Không đại thần thật sự. Năm xưa hắn nhận Thời Không bảo tàng ở Tiểu lục đạo, hư ảnh của đại thần từng vượt ngàn vạn năm hiển hiện ra, cũng hình dạng thế này. Đồng thời, Thời Không bảo tàng bị hắn phong ấn trong thân thể tràn hết ra ngoài.

Trừ Thời Không đại thần còn ai làm được như thế?

Đoạn, hai vật bị phong ấn trong thân thể hắn cũng bay ra, là Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm. Đó cũng là những vật thuộc về Thời Không đại thần, nhưng từng bị hai đệ tử móc mất, sau cùng được hắn thu lại ở đệ tam giới.

“Ha ha, Thời Không đại thần ta về rồi.” Bạch phát lão nhân ngửa mặt cười vang, tiếng cười đượm thê lương, nước mắt lăn dài. Nhìn thấy Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm, đương nhiên ông phải thương cảm, đó là sức mạnh của chính mình mà năm xưa bị hai đệ tử tâm ái nhất đào trộm.

“Thời Không. Quả nhiên là Thời Không đại thần.”

Chúng nhân xôn xao.

Thời Không đại thần là nhân vật phong vân một thuở, thực lực không hề kém hơn Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên, công tích lại càng khiến nhiều Thái cổ thần cảm kích, năm xưa ông tự hủy tu vi trăm kiếp, mở phong bế của Thiên đạo, tạo thành con đường sống cho chúng thần đến tương lai.

“Năm xưa ta mở cho chúng thần con đường thời không, họ sao lại quên ta.” Thời Không đại thần tựa hồ nhận ta mỗi hoài nghi của mọi người nên giải thích: “Dù hiện tại họ bước lên Thông thiên chi lộ, vẫn không có ý định bỏ qua cơ hội giúp ta phục sinh, tìm lại nhiều tàn cốt cùng mảnh vỡ linh hồn trên Thông thiên chi lộ để tăng khả năng phục sinh cho ta.”

Lời giải thích này khiến tất cả đều hiểu vì sao ông có thể sống lại.

Chúng thần bước lên Thông thiên chi lộ, lợi dụng Thần ma đồ đưa những đoạn linh hồn tan tác ngoài cửu thiên về đại lục hắc ám, mặc phần tàn hồn này tu dưỡng, đợi đến khi Thời Không đại thần có thể quay về.

Hôm nay quả nhiên xảo hợp, Thần Nam thu lấy Thiên đô tàn tháp, mà năm xưa một nửa hồn và hài cốt bị chấn tan của Thời Không đại thần nằm lại Thiên đạo bảo tháp. Thiên đô luyện ngục chìm xuống hỗn độn nên tàn hồn và toái cốt của ông mới rơi vào tay U La vương và bị phong ấn trên tầng cao nhất của bảo tháp.

U La vương lợi dụng nửa phần hồn lực của Thời Không đại thần kết hợp với linh lực cực mạnh của Thiên đạo lưu lại và thần lực của hỗn độn tộc bố trí lại Thiên đạo luyện ngục biến nó thành ngôi thành mê loạn về thời không, khác hẳn Thiên đô nguyên bản.

Tất cả đã rõ, Thái cổ thần đều hoan hỷ, có thêm một chấn thể cao thủ làm chủ lực quả là đáng mừng, nên biết Thời Không đại thần luôn là một trong những cường giả đứng đầu thiên địa.

“Hừ, dám chạm vào ta sao.” Thời Không đại thần đột nhiên hừ lạnh, phát tay xuất ra một đạo hào quang mờng lung, vô thượng đại pháp lực tràn ra, cuốn ba nhân ảnh trong vùng sáu hỗn độn hải ra. Thần sắc ông lạnh tanh: “U La vương dám động vào tàn thân của ta, sớm muộn gì ta cũng tìm hấn thanh toán, các người lại định chạm vào ta sao, hừ.”

Thời Không đại thần tuy trong giống một lão nhân hiền hòa nhưng lại không hề nương tay, sức mạnh thời gian xuất ra, ba hỗn độn cường giả kinh hãi hét lên, thoáng chốc bị biến thành hài đồng, vô tận tuế nguyệt khổ tu bị hủy, thân ảnh họ mờ dần, hiện nhiên sắp tiêu tan hoàn toàn.

“Đợi chút.” Cốt Long và Hoàng Nghi ẩn cư nhiều năm tại Tội Ác chi thành lên tiếng: “Chúng đều là hỗn độn cường giả - những vật thực nghiệm khó kiếm. Một vài người trong Tội Ác chi thành đang tiến hành mấy nghiên cứu điên cuồng, tạo được thần linh bình thường rồi, nếu có thân thể hỗn độn cường giả để nghiên cứu, chưa biết chừng sẽ tạo thành những cao thủ mạnh hơn.”

“Đơn giản lắm.” Thời Không đại thần cười vang, đoạn hát tay khiến ba hỗn độn cường giả tịch diệt: “Ta tặng cho các vị vật thực nghiệm tốt hơn nhiều.”

Ông ngửa mặt hú vang, mái tóc trắng tung bay, hai tay chậm chậm vẽ lên, một đường hăm thời không mờng lung xuất hiện. Ông gầm vang, dùng vô thượng đại pháp lực không biết lôi ba người từ đâu tới, tóm lấy như tóm ba con gà con.

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, cảm giác được ba người này tuyệt đối là cường giả của hỗn độn tộc, thực lực cực cao, nhưng bị Thời Không đại thần bắt tới như tóm gà.

“Ba kẻ này là hàng cháu chắt của U La vương, y giam cầm ta nhiều năm, hôm nay phải tính chút lợi tức.” Thời Không đại thần nói nhẹ tênh, tựa hồ không coi việc đó vào đâu, dùng sức mạnh thời không giam tam đại cường giả, thuận tay giao cho Cốt Long và Hoàng Nghi.

Chuyện này...

Chúng nhân ngẩn ra hồi lâu.

Mạnh đến kinh hồn, nơi này cách chỗ U La vương ở cả ngàn vạn dặm, lại thêm vô tận hỗn độn hải ngăn cách mà Thời Không đại thần ung dung tóm cổ tam đại hỗn độn cường giả tới.

Đây không phải kẻ tầm thường, con cháu của U La vương làm vật thực nghiệm ắt vô cùng kinh nhân.

Thật khiến người khác quay cuồng.

Cùng lúc, dao động kinh hồn từ vùng sâu hỗn độn hải bùng lên, ảo tượng khổng lồ che kín đỉnh đầu tất cả, là hư ảnh của U La vương.

“Thời Không, người khinh người quá đáng.” U La vương nổi giận, Thời Không đại thần quá bá đạo, lại giải quyết tất cả nhanh gọn như vậy, trực tiếp bắt con cháu y đến làm vật thực nghiệm, y gầm vang: “Ta quyết đấu đến cùng với người.”

“Hừ, người tưởng thôi mà được sao, ta cũng quyết phải xử lý người đến cùng.” Thời Không đại thần cười lạnh: “Lợi dụng tàn hồn của ta, giam cầm ta vô tận tuế nguyệt, món nợ này tất phải tính với người, không phục cứ tới đây.”

Các thiên giai cường giả chân chân thiết thiết cảm thụ được sức mạnh của Thời Không đại thần, thực lực mới là đạo lý, ông có tư cách nói như vậy, không phục thì đấu, đơn giản vậy thôi.

Các thiên giai cường giả đều sôi trào nhiệt huyết, họ chịu nhún đã quá lâu, khó khăn lắm mới xuất hiện một người như thế làm thủ lĩnh.

“A a a ...” U La vương phẫn nộ gào lên, hào quang ngút trời trút xuống, đó không phải hỗn độn chi lực mà là cấm kỵ tuyệt học của y, quyết sinh tử với Thời Không đại thần.

Hắc ám năng lượng kinh hồn trườn lên hỗn độn hải, hư ảnh U La vương dần thực chất hóa, y hiển hóa chân thân từ ngàn vạn dặm, dao động phát ra cực mạnh, khiến mấy ngàn dặm hỗn độn hải tan tành.

“Được, giờ chúng ta thanh toán, phải có một người nằm xuống.” Mái tóc bạc của Thời Không đại thần tung bay, gầm vang: “Thời không quyết chỉ!”

Sức mạnh thời gian và không gian như biển lớn sôi trào, cuồng bá lao vào hào quang của U La vương.

Trên không xảy ra đợt va chạm khủng khiếp, sóng năng lượng lan tỏa, thời không thác loạn, sức mạnh thời gian và không gian khiến tất cả sụp đổ.

“U La vương, ta buộc người hóa thành hư vô!”

“Thời Không, người đợi đấy, ngày tái kiến là lúc chúng ta phân sinh tử.”

Đòn va chạm hủy diệt bùng lên, chân thân U La vương chưa hoàn toàn hiển hóa, buộc phải thoái lui, Thời Không đại thần trực tiếp mở ra đường hầm thời không, đánh một đòn vào trong, không hiểu đòn đánh cuốn đến đâu mà tiếng gầm phẫn nộ của U La vương vang vọng khiến chư thần ở ngoài hô lên kinh hãi.

“Lão đầu này hay thật.” Không Không và Y Y cười hi hi đứng cạnh Thần Nam.

Thần Nam cũng bất ngờ, lão nhân trông vẻ ngoài hiền hòa như vậy mà hành sự lại lạnh lẽ, quả có khí phách.

“Ha ha...” Thủ mộ lão nhân cười vang, hét lên: “Thời Không à, người đúng là yêu nghiệt, lúc xưa đến nước đó mà không chết, quả còn sống dai hơn gián, cung hỷ người quay về, ha ha.”

“Tên lão bất tử kia, còn nói ta sống dai hơn gián, người mới là con gián cụ.” Thời Không đại thần cũng cười vang, xuất ra một đạo thần quang vào thủ mộ lão nhân.

“Tên khốn Thời Không.” Thủ mộ lão nhân tức giận ré lên, thoáng chốc biến từ lão giả thành hài đồng. Dáng vẻ mũm mĩm hiện tại mà giận dữ, trông càng ngây thơ, khác xa hình ảnh râu tóc bạc phơ lúc trước khiến tất cả há hốc mồm. “Tên khốn Thời Không, vừa gặp mặt đã đánh lên ta, đùa cũng không được như thế.” Thủ mộ lão nhân mũm mĩm nhảy tưng tưng trông càng hoạt kê, lão quả thật phi thường quần bách bởi ái đồ có mặt.

“Ha ha...” Các Thái cổ thần cười vang.

“Ha ha... nhiều năm rồi, ta cũng quên mất dáng vẻ người nên muốn coi lại từ lúc người nhỏ rồi nhớ thật kỹ vào trong óc.” Xem ra Thời Không đại thần và thủ mộ lão nhân rất thân nhau, bằng không đã không đùa kiểu đó.

“Tên khốn.” Thủ mộ lão nhân tức giận nhảy dựng lên.

Tuy đánh lén nhưng vẫn chứng tỏ được sức mạnh đáng sợ của Thời Không đại thần, chỉ có cái thể nhân vật như thế mới tùy ý sử dụng sức mạnh của thời gian đến trình độ kinh thể hãi tục.

Chúng nhân ào ào kéo về Tội Ác chi thành, lúc đi qua Nguyệt lượng, Huyền Huyền hơi do dự rồi bay tới, nàng chưa đến gần đã thấy Nguyệt Thần phong hoa tuyệt đại bay ra.

“Muội muội...”

“Tỷ tỷ...”

Đồng thời, một nhân ảnh nhanh chóng từ trên Nguyệt lượng bay ra, dung mạo thanh lệ vô song, xứng danh hoa nhường nguyệt thẹn, gọi lớn: “Tiểu nương...”

Huyền Huyền kinh hỷ: “Tiểu Nguyệt” rồi kích động nói với hai nữ tử vừa tới: “Hóa ra hai người còn sống, ha ha, hay lắm, vậy mà hai muội không dám đến gần đây, sợ nghe được tin không hay.”

Ngoài xa, Thần Nam ngậy người, nhìn thấy Độc Cô Tiểu Nguyệt, hần nhận ra từng gặp qua nàng ta. Lúc xuyên qua thời không, hần từng thấy thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên vạn năm trước đẩy nàng ta vào không gian khác. Lúc đó nàng ta cực kỳ ỷ lại vào thần bí thanh niên.

Độc Cô Tiểu Nguyệt. nàng ta đúng là Độc Cô Tiểu Nguyệt, con gái của Độc Cô Bại Thiên, theo đó mà suy đoán ắt thần bí thanh niên chính là Thái cổ cấm kỵ đại thần trong truyền thuyết.

Hần sửng sốt, Độc Cô Bại Thiên cứu hần sống lại, vì sao phải làm thế? Có quan hệ gì với hần sao? Trong lòng hần lúc này phi thường hỗn loạn, ẩn ước nắm bắt được gì đó nhưng tia linh cảm lóe lên rồi tắt ngay, không thể hiện rõ trong lòng.

“Ha ha...” Thời Không đại thần không hiểu đến cạnh hần từ bao giờ: “Đi nào, ta muốn nói chuyện với tiểu hữu.” Thấy dáng vẻ cao thâm mạc trắc của ông, hần tỉnh lại.

Các cường giả về Tội Ác chi thành, không lâu sau có hai mươi hồng hoang cường giả tìm đến, không chỉ vì trước đó thủ mộ lão nhân và Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ phát ra tin tức triệu tập mà bởi cả tin Thời Không đại thần quay về đã đến tai họ.

Các cường giả đều hiểu rõ ràng, trận chiến với hỗn độn tộc ắt phải xảy ra.

Thần Nam và Thời Không đại thần ra vùng rừng núi ngoài Tội Ác chi thành. Nhìn núi non xanh biếc xa xa, Thời Không đại thần thở dài: “Thiên cổ đắng đặc như giấc mộng Nam Kha, không ngờ hôm nay ta còn được thấy núi rừng xanh ngát, xuất hiện trong thế giới sinh động này.”

“Thời Không đại thần, ngài vạn cổ khó diệt, không ai có thể khiến ngài thật sự tịch diệt, việc quay về là đương nhiên.” Thần Nam không hiểu Thời Không đại thần tìm mình làm gì, chỉ thuận miệng nói ra.

“Thần Nam, lần này phải cảm tạ tiểu hữu trước, nếu không phải tiểu hữu đoạt tàn tháp lại, không biết khi nào ta mới phục sinh.”

“Đại thần, ngài quá khách khí.”

“Ha ha...” Thời Không đại thần bật cười: “Nếu tiểu hữu đã có bá lực phong ấn Thời Không bảo tàng ta truyền thừa, không dùng đến nó, vì sao hiện tại lại dung hợp với vô diện nhân để mượn ngoại lực. Ồ, lúc xưa ta có chút tàn hồn trong Thái cực đồ nên biết đôi chút việc của tiểu hữu, thấy tiểu hữu bỏ Thần gia ma công, phế Thái Thượng huyền công để đi trên con đường riêng, hiện tại không nên mượn sức mạnh của nhục thể và linh hồn biến hóa kia, tiểu hữu nên khơi dậy tiềm năng chân chính của mình, kích phát sức mạnh siêu việt thật sự.”

“Đại thần, ngài...” Thần Nam cảm giác rõ lời ông nói.

“Ồ, ta thấy linh hồn và nhục thể đang biến hóa kia không nên lưu lại trên đời, nên triệt để hủy diệt, không nên để nó cản trở con đường tiến lên của tiểu hữu. Ta nghĩ là nguyên chủ nhân sợ bản thân quên mất mình, vĩnh viễn không biết chính mình là ai.”

Thời Không đại thần đang ám thị gì? Lẽ nào ông biết những ẩn tình bên trong? Tâm tư Thần Nam máy động.

484. Chương 485: Mượn Năm Ngàn Năm Của Thiên

“Đại thần, xin cứ nói thẳng.”

“Ha ha, không có gì, cần nói thì ta đã nói.” Thời Không đại thần cười vang: “Tiểu hữu đã chuẩn bị đi trên con đường riêng thì nên đi đến cùng, hà tất dung hợp với vô diện nhân.”

“Tại hạ biết không nên như vậy nhưng lúc đó tình huống nguy cấp, tại hạ cần sức mạnh.” Thần Nam nhìn ông ta, biết có những việc ông chưa nói: “Đại thần, chắc ngài biết lai lịch vô diện nhân, là nhục thể và linh hồn của ai bỏ lại?”

“Chuyện này... ha ha, sẽ có ngày chân tướng phơi bày, đã có người không quản mạo hiểm tự biến hóa, lại không muốn người khác biết ẩn tình, ta cũng không nên tiết lộ thiên cơ, nhờ may dẫn đến biến cố không hay, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi.”

Thần Nam bắt lực, bất kể thỉnh cầu thế nào, Thời Không đại thần đều không chịu nói ra lai lịch thật sự của vô diện nhân.

“Ta giúp tiểu hữu rũ bỏ nhục thể và linh hồn vô diện nhân.” Thời Không đại thần mỉm cười, để tránh bị hấn truy vấn, ông chuyển chủ đề đồng thời xuất thủ tương trợ hấn.

Hồn lực hùng hậu từ thể nội hấn tràn ra, nhục thể do toái nhục từng bị phong ấn trong huyết quan tổ thành, linh hồn từng bị khốn tại vĩnh hằng chỉ lộ từ từ xuất hiện.

Áp lực vô tận như biển động khiến núi rừng cạnh Tội Ác chi thành rung chuyển, mọi đỉnh núi quanh đó nghiêng ngả, cơ hồ sắp sụp đổ.

Ở đây không phải thiên ngoại hỗn độn nên không thể chịu tổn hại như vậy, hồn lực của Thần Nam và vô diện nhân nếu không được ngăn chặn ắt sẽ lan đến Tội Ác chi thành.

Thời Không đại thần vội xuất ra một vùng hào quang mờ lung kỳ dị, cách ly Thần Nam ra, để quá trình trút hồn diễn ra trong đó.

“Oành!”

Tiến nổ vang vọng, vô diện nhân bật khỏi thân thể Thần Nam, không hề có dao động tinh thần, lặng lẽ đứng trên không.

“Phải hủy diệt sao?” Thần Nam nhìn vô diện nhân, cảm giác có gì đó không ổn, nếu y vô dụng, hà cớ lúc biến hóa còn phong ấn nhục thân trong huyết quan, giam linh hồn tại vĩnh hằng chỉ lộ?

Thời Không đại thần đưa tay định nghịch chuyển thời gian cho vô diện nhân tiêu tan nhưng khí tức đối phương phát ra khiến ông rung động, có phần bất nhẫn. Ông biết y là ai, tuy nguyên chủ nhân đã biến hóa nhưng đây là thân thể trong quá khứ của y, diệt thân thể này cũng có nghĩa diệt người trong quá khứ.

Nhưng sức mạnh của Thời Không đại thần vừa chạm vào vô diện nhân, khí tức kinh nhân liền bùng lên, sức mạnh này xuất phát từ đáy sâu linh hồn, hất văng sức mạnh thời gian, thoát khỏi cảnh bị hủy diệt.

Tự bảo vệ theo bản năng? Hay còn lại một chút ý thức? Thời Không đại thần kinh ngạc, nhưng liền đỏ mặt hỏi lạnh: “Không nên diệt y, ta xem chút phạm sai lầm.” Ông quay lại nói với Thần Nam: “Tiểu hữu đã quyết định đi con đường riêng, tốt nhất không nên dùng sức mạnh của vô diện nhân nhưng cũng không nhất

thiết phải diệt bằng được y, năm xưa nguyên chủ để lại y cũng có đạo lý riêng. May quá, ta chưa phạm sai lầm.”

Không diệt vô diện nhân lại phù hợp với tâm tư Thần Nam, hần phong ấn y vào huyết quan rồi cuốn vào Hồng Hoang Kỳ.

“Tiểu hữu nên khai thác tiềm năng chân chính của mình.”

“Tại hạ biết, cũng từng thử nhưng trong thời gian ngắn không thể đột phá được. Mọi thiên giai cao thủ khác đều tu luyện vạn năm trở nên mà tại hạ lại thiếu thời gian.” Hần có vẻ khảng khái.

Thời Không đại thần nhú mày: “Cũng là một vấn đề nhức óc, bất quá... ta có thể cho tiểu hữu mượn một ngàn năm.”

“Cái gì?” Thần Nam kinh hãi, nhưng lập tức tỉnh ngộ, Thời Không đại thần là ai? Là người nắm trong tay sức mạnh không gian và thời gian, đương nhiên chuyện đó không thành vấn đề.

“Vốn định cho tiểu hữu mượn nhiều hơn nhưng lúc phục sinh, ta tổn hao nhiều nguyên khí, tổn gần hết số thời gian có thể cho mượn, hiện tại chỉ còn gần ngàn năm cho tiểu hữu mượn dùng.” Thời Không đại thần cực kỳ bình tĩnh nói ra những lời thạch phá thiên kinh.

“Ngài... làm thế nào cho tại hạ mượn được?” Thần Nam hỏi.

“Chúng ta đang ở trong một thời đại đặc thù, hiện tại lực đạo tan nát, ‘mượn’ mà ta nói đến chính là thấu thiên.”

Thời Không đại thần dứt lời, Thần Nam liền hiểu ngay, thấu thiên là hấp thu chúng sinh chi lực đã chết, cũng là sức mạnh mà Thiên đạo cần, bản chất của diệt lực đạo nhằm rút đi chúng sinh chi lực. Hần từng thấu thiên, tu thành vô tình đạo nhưng đó là xảo hợp, không phải hành vi cố ý. Thời Không đại thần lại khác, ông ta công tham tạo hóa, có thể hoàn toàn chủ động thấu thiên, dẫn động chúng sinh chi lực cho mình dùng.

“Ta muốn thấu thiên nhưng không có ý trực tiếp lấy chúng sinh chi lực cho tiểu hữu. Cao thủ chân chính đều không bao giờ làm thế, chỉ có tự đột phá mới được. Ta chỉ muốn thấu thiên, lợi dụng chúng sinh chi lực sáng tạo một đặc thù không gian, để thời gian lưu chuyển ngàn năm với tiểu hữu. Đương nhiên, nó sẽ khác với bên ngoài, tiểu hữu trải qua ngàn năm nhưng bên ngoài chỉ là mấy năm, thậm chí mới qua khoảnh khắc.”

Nhưng lời thạch phá thiên kinh này khiến Thần Nam chấn kinh, đồng thời thầm đoán xem lúc sống lại, Thời Không đại thần đã lưu chuyển bao nhiêu năm cho riêng mình?

Nhưng dấu thế nào, ngàn năm khổ tu vẫn là cơ hội cực lớn với hắn.

“Đa tạ Thời Không đại thần.”

“Không cần đa tạ. Ồ, ta nghĩ xem có cách nào mang lại thời gian nhiều hơn cho tiểu hữu không, trước đây ta từng lập một thời không trận pháp, nếu hoàn thiện sẽ có hiệu quả bất ngờ. Đi nào, chúng ta về Tội Ác chi thành nghĩ lại xem nào.”

Nhưng ba ngày sau, Thời Không đại thần đến tìm hắn, tỏ ra rất hài lòng: “Được rồi, có thời không trận pháp như thế, ta và một nhóm Thái cổ thần đồng thời thấu thiên, mượn tạm năm ngàn năm cho tiểu hữu.”

“Cái gì?” Thần Nam cả kinh! Năm ngàn năm với hắn vô cùng quý giá.

“Hắc hắc, lao phu cũng vô cùng hưng phấn, quyết định chọn một ít hậu bối có tư chất tiến vào, tương lai trông hết vào các vị. Bất quá, phải đợi vài ngày để các hồng hoang cường giả ẩn tu tại thiên ngoại đến đã, lúc đó mới nắm chắc thành công.”

Thời gian qua rất nhanh, bảy ngày trôi đi trong chớp mắt. Thái Huyền thượng nhân, Vô Vi tán nhân, Diệu Đế ma thần... cùng tới. Các hồng hoang cường giả đến khá đông.

Trong Thần Phong học viện, Thời Không đại thần lập một trận pháp khổng lồ, tự đứng giữa đại trận trung ương, vây quanh là mười ba Thái cổ hồng hoang cường giả, đều là những nhân vật bá chủ một cõi.

“Thâu thiên!” Chỉ có Thời Không đại thần mới có đủ thâu thiên chi lực, mượn thời gian năm ngàn năm, bởi ông là người nắm trong tay thời không.

Sức mạnh của chúng sinh chưa bị Thiên đạo cướp mất tràn lên như biển, trận pháp trong Thần Phong học viện sáng chói, vô tận linh lực gầm vang trên không như những dòng sông.

Sau cùng, mọi linh lực tụ hết ngoài đại trận, hướng tới Thời Không đại thần. Ông ta thần sắc ngưng trọng, hai tay liên tục vạch ra pháp ấn huyền diệu, mở ra một không gian mới trong tiếng nổ âm ầm.

Mấy vị hậu bối thanh niên cao thủ được đưa vào không gian đó.

Trong đó có Tiềm Long được Vô Danh thần ma cứu về, Đại Ma - con của Ma Chủ, đồ đệ Huyền Trang của thủ mộ lão nhân cùng Thần Nam. Ngoài ra có Tiểu Phượng Hoàng cùng Đông Phương Phượng Hoàng, những hóa thân tiềm năng vô hạn của Phượng Hoàng thiên nữ năm xưa; cả Long Bảo Bảo từng khiến Hắc Thủ Quảng Nguyên phải ra tay tiêu diệt, theo truyền thuyết, Đại đức đại uy Thiên Long này có thể đạt tới cảnh giới Thiên Long hoàng, thành cao thủ chí tôn cấp.

Mấy hài tử của Thần Nam: Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác cũng được liệt danh vào đây, ai cũng nhận ra thân phận chúng là những chí tôn nhân vật của một đại phá diệt thời đại, tiềm năng của mấy hài tử này đều vô hạn, nếu có một khôi phục đỉnh cao cũng ngang với có một cường giả như Thời Không đại thần tái hiện nhân thế.

Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền không có mặt bởi họ là thiên nữ chi thân, hiện tại thiên nữ hồn đã hoàn toàn thuộc về họ, chỉ cần hợp lại là thành vô địch lực hồn thiên nữ! Nhiệm vụ quan trọng nhất của họ là tìm nốt thiên nữ hồn còn lại.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thiên ngoại hỗn độn truyền lại dao động năng lượng kinh nhân hướng về đại lục hắc ám, chân thân U La vương hiển hiện, đứng trên không quất vang: “Thời Không đại thần, ngươi định làm gì? Hừ, ta quyết không cho phép ngươi như ý.”

“Ha ha, đợi ngươi đã lâu, không ngờ lại tự đâm đầu vào lưới.” Thời Không đại thần cười vang bay lên không.

Đồng thời, Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền, tiểu công chúa, Long Vũ, Lý Nhược Lan nhanh chóng dung hợp thành lục hồn thiên nữ, đã thành công một lần nên lần này cực kỳ dễ dàng, thoáng sau, lục hồn thiên nữ bay lên.

“Lão bất tử, ngươi có ý gì giờ trò?” U La vương nhìn Thời Không đại thần, vừa kinh vừa nộ, đoạn gầm lên: “Lần tới tìm ngươi thanh toán.” Y vốn đa nghi, không biết Thời Không đại thần bày trận làm gì, giờ thấy lưỡng đại cao thủ tựa hồ đợi mình đến nên nhanh chóng bỏ đi.

Lục hồn thiên nữ giữ vững trên không, Thời Không đại thần nhanh chóng quay lại, quát: “Vào đi, được rồi.”

Mấy vị hậu bối thanh niên cao thủ tiến vào, cha con Thần Nam là kỳ dị nhất, Không Không và Y Y còn nhỏ, còn hai chuyên gia gây họa Huyền Huyền và Tác Tác lại càng nhỏ hơn, mới sinh chưa lâu đã bị Thần Nam ôm vào. Hai tiểu quỷ không chịu ngoan ngoãn mà cười khanh khách, vẫy tay với lục hồn thiên nữ trên không: “Đạm Đài mù mù, sau này gặp lại, chúng con và phụ thân sẽ nhớ người.”

Lục hồn thiên nữ trên không suýt rơi xuống, đương nhiên do tư tưởng của Đạm Đài Tuyền.

“Ầm, ầm, ầm.” Không gian phong bế, bọn Thần Nam vào trong không gian kỳ dị, bắt đầu tu luyện giữa đại vực bao la.

“Chết tiệt, U La vương ta nào dễ bị lừa.” U La vương đa nghi đã quay lại, nhưng lúc đó, Thời Không đại thần không còn phải cố kỵ gì, đưa bọn Thần Nam vào không gian xong xuôi bèn lao lên, tung ra “Không gian luân hồi”, thiếu chút xíu đánh tan nhục thể vương giả hỗn độn.

“Gào...” U La vương đại nộ, vô cương thế giới tự thân tu luyện thành trù xuống, phá tan pháp tắc của Thời Không đại thần, đoạn hai người ngạnh tiếp một chiêu.

Cùng lúc, lục hồn thiên nữ áp sát, đại thần thông “Lục hồn lục thiên” hút U La vương vào một vùng hào quang bảy sắc. Y kinh hãi, tận lực mới tránh thoát được, đối diện với lưỡng đại chân thể cường giả, y đành rút lui.

Lúc Thời Không đại thần quay về Thần Phong học viện, nhìn sang vùng không gian kỳ dị liên giận xì khói: tiểu long được coi là có thể vươn tới cảnh giới Thiên Long hoàng đang đánh chén tít mù, say sưa túy lúy, dùng nội thiên địa mang theo rất nhiều mỹ thực và rượu ngon vào, đang ung dung thưởng thức.

Long Bảo Bảo quả thật đáng giận, có vô hạn tiềm lực nhưng không chịu tu luyện. Cả hai tiểu bắt điểm cũng khiến Thời Không đại thần mũi phun ra lửa, Huyền Huyền và Tác Tác cũng đang ăn uống say sưa, rồi thông dong đi dạo chơi, thỉnh thoảng lại chạy đến chỗ Thần Nam, Không Không, Y Y trêu ghẹo, cả hai quá ranh mãnh, không biết tiếc thời gian trân quý.

“Ba tên này phải đối đãi riêng.” Thời Không đại thần đợi các Thái cổ thần quan sát xong mới nhất trí với quyết định chung.

“Ngẫu mẽ đầu phát! Các ngươi định làm gì?” Long Bảo Bảo đang say mờ mắt bị kéo ra, thấy một nhóm Thái cổ thần nhìn mình chằm chằm liền run cầm cập.

“Đưa ngươi đến một nơi tuyệt vời.” Thời Không đại thần cười lạnh. “Đến đâu?” Long Bảo Bảo cảm giác đại sự không ổn, định bỏ chạy nhưng trước mặt Thời Không đại thần thì nó mọc cánh cũng không thoát, bao nhiêu đồ ăn ngon, rượu quý trong nội thiên địa của nó bị quét sạch, rồi cảm giác trời đất xoay chuyển, bên tai vang lên giọng Thời Không đại thần: “Đến Thời không luyện ngục mà chiến đấu không nghỉ, không đạt đến Thiên Long chi cảnh thì cứ chịu khó ở trong đó, luyện ngục sẽ thanh toán ngươi.”

“Ngẫu mẽ đầu phát! Đợt chút đã, để lại cho ta năm ngàn đôi cánh gà nướng, năm ngàn đùi dê nướng, năm ngàn vỏ mỹ tửu... năm ngàn...”

Thời Không đại thần giận phun lửa ra mũi, vung chưởng hất Long Bảo Bảo vào Thời không luyện ngục. Đoạn kéo hai tiểu bắt điểm Huyền Huyền và Tác Tác ra.

“Lão gia gia râu bạc sao lại quấy nhiễu chúng cháu tu luyện?” Hai vì sao quả tạ ra vẻ ngây thơ, phủ đầu Thời Không đại thần trước.

“Hắc hắc, đưa các ngươi đến một nơi rất hay tiếp tục tu luyện.” Thời Không đại thần ra vẻ vô cùng hòa ái.

“A, thật hả?”

“Đâu, đâu, mau đưa chúng cháu đến.”

“Được, đi nào.” Thời Không đại thần lại mở Thời không luyện ngục, quăng hai tiểu quỷ vào trong.

“Quỷ, nhiều quỷ quá, cứu mệnh!” Bên trong liền vang lên tiếng mắng: “Lão đầu râu bạc, mau thả chúng ta ra.”

“Lão yêu tinh râu bạc, thả chúng ta ra.”

“Oành”, Thời Không đại thần triệt để phong ấn Thời không luyện ngục.

Các Thái cổ thần cạnh đó nhìn nhau, thủ mộ lão nhân hơi lo lắng: “Lão khốn người hung hăng thật, đó là nơi người tu luyện năm xưa, cho ba tiểu quỷ này vào, không sợ chúng tịch diệt sao?”

“Yên tâm, chúng đều có chí tôn tiềm lực, lúc quan trọng sẽ được kích phát, chỉ cần đừng bị dọa chết sẽ không sao hết.”

Chúng nhân lại nhìn nhau, Thời Không đại thần quả nhiên hung hãn, dùng tử cảnh bức ba tiểu quỷ tu luyện giữ mệnh.

“Ầm, ầm, ầm.”

Khí tức của U La vương lại loang rộng, Thời Không đại thần nổi giận gầm lên: “Chuyến này quyết cho ngươi biết tay.” Ông bay vút lên, các Thái cổ thần và thiên giai cường giả sau lưng cùng tiến vào thiên ngoại hỗn độn.

Bất quá, chúng thần phát hiện nhầm lẫn, vị vương giả hỗn độn tộc đang đấu kịch liệt với một thanh niên, sóng hỗn độn lan tràn.

Mọi Thái cổ thần cả kinh, thanh niên này thật ra là ai, lại có đại thần thông đại chiến với U La vương cả trăm hiệp chưa bại. Nhưng thanh niên đó dần lộ bại thế, dù vậy cũng đủ chấn động thiên địa.

“Chàng trai trẻ đó tuy không địch nổi nhưng tiềm năng vô hạn!” Thời Không đại thần vô cùng kinh ngạc.

“Y là ai?” Thái cổ chúng thần kinh ngạc hỏi.

Thời Không đại thần nhìn một hồi, sau cùng tỏ vẻ chấn kinh: “Tựa hồ là ... Thiên Long hoàng.”

“Long Nhi, là con trai ta.” Đột nhiên lục hồn thiên nữ rung động, rõ ràng do tình cảm của Mộng Khả Nhi chiếm cứ chủ đạo, nhanh chóng lao vào chiến trường.

“Long Nhi...”

Thanh niên anh tư bột phát nhanh chóng lui khỏi chiến trường, quay nhìn lục hồn thiên nữ, hơi nghi hoặc đoạn lạc giọng: “Mẫu thân.”

Hiện tại ai cũng biết đó là hải tử của Thần Nam, là Thiên Long hoàng. Hơn nữa đã khôi phục quá nửa đại thần thông năm xưa, sớm muộn gì Thiên Long hoàng sẽ tái hiện.

U La vương chấn kinh xen lẫn giận dữ nhưng buộc phải rút lui.

“Mẫu thân, con đi trong hỗn độn hải cứu được hai vị cô cô.” Long Nhi mở nội thiên địa, hai người trong đó bước ra, là người quen của Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền, Long Vũ: Thiên giới Vũ Hinh và linh thi Vũ Hinh.

“Thiên Long hoàng, Xuyên thiên thú, Huyền vũ, Thần thụ, Khốn thiên xà... đều là hải tử của tiểu tử này. Không được, ta phải lập tức đến quan sát y thật kỹ.” Thời Không đại thần nhanh chóng lướt xuống đại lục hắc ám, vào Thần Phong học viện.

Ông ta dùng đại pháp lực mở vùng phong bế không gian, quan sát Thần Nam, chỉ thấy toàn thân hắc sáng mờ mờ, đang biến hóa kinh nhân.

485. Chương 486: Biến Hóa Của Thần Nam

“Sao lại thế này? Quỷ dị thật.” Thủ mộ lão nhân cũng tới nơi, quan sát rõ ràng tình huống trong đó.

Các Thái cổ thần cũng tụ tập hết tới.

“Không phải chứ, lẽ nào hắc định rõ bỏ linh hồn?”

“Có phải vô diện nhân là tiền thân của hắc?”

“Lẽ nào hắc từng qua hai lần biến biến đổi linh hồn?”

“Nhưng nếu vô diện nhân là tiền thân của hắc, lại qua hai lần biến biến đổi linh hồn, sao lại yếu ớt như vậy?”

Nhóm Thái cổ thần nghị luận liên miên song đều không đoán được tình hình. Thời Không đại thần tỏ vẻ nghĩ ngợi, không hề nói gì, chỉ lặng lẽ đứng xem biến hóa của hắc.

Nhưng tốc độ thời gian trôi qua trong đó khắc hắc ngoại giới, họ phải dùng đại thần thông mới nắm được tình huống biến hóa qua mỗi thời khắc.

Nhục thể hắc cơ hồ đang lão hóa, nứt nẻ dần như cổ lão thạch tượng thoát ly lớp vỏ, linh hồn trong thân thể biến hóa càng kinh dị, cơ hồ nát vụn.

“Không ổn.” Thủ mộ lão nhân phi thường lo lắng, định xông lên ngăn lại nhưng cuối cùng nhẫn nại được.

Thời Không đại thần nói: “Không nên xung động, chúng ta cứ quan sát là được rồi, nếu có nguy hiểm phát sinh cũng từ thể nội hân, ngoại nhân không cứu được.”

Ngoài xa, lục hồn thiên nữ tách ra, Mộng Khả Nhi kích động nắm tay Long Nhi, âu yếm nhìn con trai cả.

Long Nhi quả nhiên có phong phạm đại ca, không chỉ so với hai tiểu quỷ ranh mãnh Không Không và Y Y mà hai tiểu bất điểm Huyền Huyền và Tác Tác càng không thể so bì. Hiện tại đáng vẻ cậu chừng hai mươi tuổi, vượt qua tuổi thiếu niên để tiến vào lứa tuổi thanh niên rực rỡ nhất.

Cậu thân thể đỉnh bạt, tướng mạo anh vũ, quanh mình lưu chuyển dao động năng lượng hùng hậu, thể nội ẩn chứa hồn lực siêu việt. Bao nhiêu năm nay tu vi của cậu tăng mạnh, tiềm năng của Thiên Long hoàng được kích hoạt quá nửa, thân thông cũ thức tỉnh nhưng ký ức của Thiên Long hoàng đã không còn, về khía cạnh chung, cậu là một con người thuần túy.

Hiện tại, nếu Thần Nam không đột phá, ắt không sánh được với thực lực của cậu.

“Hảo hài tử.” Mộng Khả Nhi ôn nhu vuốt mớ tóc dài của nhi tử, đứa con này ngoan ngoãn hơn cả, từ nhỏ đã thay phụ thân đấu với Pháp Tổ, cầm phương thiên họa kích rải máu khắp Nguyệt lượng, trời sinh có anh hùng khí khái.

“Nương thân, nhiều năm nay con vẫn ở trong vùng sâu hốn độn, không ngừng chiến đấu.” Giọng cậu ghen lại, nhiều năm rồi, cả nhà mới được đoàn tụ, bèn hỏi: “Phụ thân con đâu?”

“Phụ thân đang tu luyện, con đã lớn rồi, còn mạnh hơn phụ thân nhiều.” Mộng Khả Nhi có phần cảm khái.

“Không, phụ thân mạnh lắm, từ lúc còn nhỏ con đã cảm giác được, thân thể phụ thân có bí mật, ẩn chứa sức mạnh vô tận. Sau này lớn lên, nhớ lại cảm giác đó con càng tin phụ thân hùng mạnh và đáng sợ thế nào.”

Mộng Khả Nhi biết Long Nhi là Thiên Long hoàng, lời nói nhất định không sai nên chìm vào nghĩ ngợi.

“Long Nhi, cháu nói thật không?” Thái cổ thần ngoài xa tai mắt tinh thông, nghe thấy rõ ràng, có người không nén được, bật lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên.”

Thời Không đại thần vẫy tay với Long Nhi: “Long Nhi, cháu có muốn vào không gian kỳ dị này tu luyện không? Trong đó sẽ giúp cháu có thêm năm ngàn năm.”

Long Nhi lắc đầu: “Không cần, kỳ thật đệ đệ và muội muội của cháu cũng vậy, chỉ cần chiến đấu, tiềm năng trong thân thể bọn cháu không thể thức tỉnh nhờ tĩnh tu, chỉ khi liên tục trải qua sinh tử tẩy lễ mới vươn lên đỉnh cao, để tiềm năng ngủ say hoàn toàn bạo phát!”

Thái cổ chứng thần nhìn cậu với con mắt khác hẳn, Thời Không đại thần thoáng ngẫm nghĩ: “Xem ra ta quên mất thể chất đặc thù của các cháu, không sai, đều không phải thường nhân, nếu đúng cách sẽ đồn ngộ ngay.” Ông bèn kéo Không Không và Y Y khỏi phiền không gian.

“A, đại ca!”

“Đại ca!” Không Không và Y Y hoan hỷ chạy tới.

Thời Không đại thần nói với Long Nhi: “Long Nhi, cháu cần chiến đấu để đột phá, ta đưa đến một nơi này vậy.”

“Ở đâu?” Không Không hiếu kỳ hỏi.

“Thời không luyện ngục, đệ đệ và muội muội nhỏ nhất của cháu đang ở đó.”

“Được, bọn cháu sẽ đi, hy vọng có đủ hung hiểm cho bọn cháu tôi luyện.”

Ngoài xa, Mộng Khả Nhi cực kỳ lo lắng.

“Nương thân không cần lo lắng, hiện tại chỉ có đề thăng thực lực là quan trọng nhất.” Long Nhi đẩy một đoạn tinh thần lạc ấn tới Mộng Khả Nhi: “Đó là những gì hài nhi trải qua trong ngàn ấy năm, hiện tại không có thời gian kể cho nương thân, mong người từ từ xem xét.”

Cáo biệt Mộng Khả Nhi rồi, đưa cả ba vào Thời không luyện ngục, Thái cổ chúng thần nhìn nhau, năm hài tử của Thần Nam đều có thân phận phi thường, quả là năm con rồng! Nếu tất cả đều khôi phục đỉnh cao, phụ tử nhà này còn ai địch nổi?

Hơn nữa mẫu thân mấy hài tử toàn là Thất Tuyệt thiên nữ, gia đình quả thật kinh hồn. Hơn nữa, thủ mộ lão nhân và một vài Thái cổ thần nhớ đến nhân vương trong cổ thiên lộ, cộng thêm nhân vật cỡ này, gia đình Thần Nam xứng danh nghịch thiên.

Ánh mắt tất cả lại tụ vào thân mình Thần Nam trong không gian kỳ dị, trên mình hắn có nhiều bí mật, Thời Không đại thần tựa hồ biết được gì đó nhưng không chịu nói ra.

“Cốp”, chúng nhân nghe rõ tiếng phá toái, kinh ngạc nhận ra Thần Nam đang tan vỡ, tình hình quá nguy hiểm khiến những người quan tâm đến hắn hoảng sợ.

“Không phải chứ?” Thủ mộ lão nhân há hốc mồm: “Tiểu tử lại chịu xong đời thế này à?”

“Không phải, các vị xem.” Có vị Thái cổ thần kinh hô.

Thân thể Thần Nam tan tành nhưng lập tức xuất hiện Thần Nam mới tinh. Hắn đã biến hóa từ chính thân thể cũ.

Đồng thời, linh hồn trong thân thể đang tan vỡ bay ra, linh hồn cũ tựa hồ nát vụn hẳn, tiến hành một trường biến hóa mới.

“Tiểu tử này lại tiến hành biến hóa linh hồn và nhục thể. Với tu vi của hắn sao có thể làm nổi?”

“Không tin được, hắn lại biến hóa cả linh hồn.”

Chúng nhân kinh ngạc cùng cực.

“Sao có thể, mới qua một chút thời gian mà tiểu tử lại đột phá đến mức này.”

“Thời gian trong đó và bên ngoài khác hẳn nhau, hiện tại ngoại giới mới qua nửa thời thần, trong đó đã qua mười mấy năm, thậm chí hơn trăm năm rồi.”

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, thời gian trong đó không ngờ qua nhanh như vậy.

“Không thể nào, dù qua hơn vạn năm thì với tu vi của tiểu tử chưa thể đạt tới cảnh giới biến hóa linh hồn, phải như Thời Không đại thần mới có tu vi đó. Tu vi của tiểu tử, chúng ta đều biết, quả thật bất ngờ.”

Thời Không đại thần hồi lâu chưa lên tiếng chợt nói: “Hắn không phải đang biến hóa linh hồn mà bỏ đi lớp vỏ của linh hồn, đương nhiên nhục thể cũng được tẩy lễ.”

Nhiều Thái cổ thần không hiểu, thủ mộ lão nhân giải thích: “Tiểu tử này cổ quái thật. Tiềm năng vốn vô cùng vô tận nhưng bị một lớp vỏ linh hồn áp chế, thủy chung không đột phá nổi. Hiện tại lớp vỏ đã bị phá, hắn nổi thông được với đại tiềm lực ngủ say trong linh hồn.”

Không phải biến hóa, chỉ là rũ bỏ lớp vỏ. Như minh châu bay khỏi đồng bụi, kiếm bén rời vỏ, thần long bị khốn trong vũng tù quay về biển lớn. Tất cả chỉ bởi hắn nổi được với sức mạnh vốn thuộc về mình.

Lúc tất cả bình tĩnh, nhục thể của Thần Nam mới phát ra hào quang sáng chói, làn da lấp lánh bảo quang, cơ thể cũ hoàn toàn tiêu tan, những mảnh vỡ của lớp vỏ linh hồn bị tập trung lại một điểm đoạn hắn đẩy tất cả vào linh hồn.

Đoạn hắn đứng dậy, khê cất bước, biến mất khỏi tầm mắt tất cả.

Ồ, chuyện gì thế này?”

“Sao lại không thấy?”

Thời Không đại thần mỉm cười: “Hắn tự ra ngoài rồi.”

Chúng nhân ngoái lại nhìn, thấy hắn đang đứng sau lưng họ, chứng minh tu vi của hắn tăng cao hơn trước nhiều. Thời Không đại thần lặng lẽ nhìn hắn: “Tu vi mới thành như cá chép vượt long môn nhưng hiện tại tiểu hữu còn là Thần Nam không?”

“Còn, hiện tại còn, tương lai cũng còn.” Thần Nam không do dự đáp ngay.

“Rũ bỏ lớp vỏ linh hồn, tiểu hữu không phát hiện mình thật ra là ai sao? Không tìm được chân ngã?” Thời Không đại thần nhìn hẩn chăm chăm.

“Tại hạ đánh vỡ lớp vỏ linh hồn để chứng minh không cần tất cả quá khứ nữa, tại hạ là mình, bất kể hiện tại hay tương lai, tại hạ vĩnh viễn là Thần Nam.” Hẩn nói cực kỳ kiên định, không hề tiếc nuối gì, đoạn vô thanh vô tức tổng một quyền vào thiên ngoại hỗn độn, không hề có dao động năng lượng nhưng chúng nhân cả kinh phát giác, vắng hỗn độn che kín hắc ám đại lục xuất hiện một động quật cực lớn, không hiểu một quyền vừa rồi đã xuyên qua bao nhiêu tầng hỗn độn.

Bất quá, chư thần lập tức biết một quyền đó uy lực cỡ nào, hư ảnh của U La vương xuất hiện, lạnh lẽo nhìn Thời Không đại thần: “Thời Không, ngươi quá lẩm rồi, sao lại luôn quấy nhiễu ta? Nếu muốn chiến đấu, ta sẽ thống thống khoái khoái quyết sinh tử với ngươi.”

Chúng nhân ngạc nhiên, lẽ nào một quyền vừa rồi của Thần Nam lại quán thông vùng sâu hỗn độn, lan tới tận chỗ U La vương?

Thời Không đại thần cười vang, tán tụng hẩn: “Ha ha... hay cho câu chân trời gần trong gang tấc! Đánh xuyên không gian biến cự ly vô hạn thành gần ngay trước mắt.”

U La vương kinh hãi nhìn Thần Nam: “Là người? Không thể nào!” Y mới giao chiến cùng hẩn cách đó không lâu, làm sao tin được hẩn có tu vi cỡ đó, tỏ ra vô cùng khinh miệt: “Người có tu luyện một vạn năm nữa cũng không làm được.”

Thần Nam không nói gì, hai tay liên tục vẽ lên, từng đạo thần quang vạch thành những thần bí quỹ tích, chụp cứng hư ảnh U La vương.

“Sao có thể?” U La vương cả kinh.

Nhưng y đành bó tay, Thần Nam khẽ bỏ ra một chưởng, hư ảnh dần vỡ nát rồi tan tành trên không, điểm điểm linh thức cạnh đó tan ra nhưng bị hẩn gom lại, hóa thành bụi cát.

“Chết tiệt.” Một tiếng gầm phẫn nộ xuyên qua vô tận hỗn độn, U La vương giận đến cực độ. Tuy đó không phải bản thể hay hóa thân mà chỉ là hư ảnh của y nhưng cũng có chút linh thức gửi vào đó khiến y bị thương.

Các Thái cổ thần thống khoái vô cùng, Thần Nam lại mạnh đến mức này, hiển nhiên có thể đấu với U La vương.

Cùng lúc, trên Nguyệt lượng của Thần gia đột nhiên tràn ra vô tận ma khí, ô vân cuộn cuộn che kín Nguyệt lượng vốn phát ra ánh sáng mờ mờ, tiếng ma khiếu vang lừng.

“Thần gia lão ma!”

“Lão quái vật đó sẽ triệt để phục sinh sao?”

Thái cổ thần đều cả kinh.

“Gào...” Tiếng gầm vang khắp hắc ám đại lục, ai nấy kinh hồn nhìn lên Nguyệt lượng bị ma vân nuốt chửng. Ma khí cuộn lên, tiến về phía Tội Ác chi thành.

“Đáng chết, Thần lão ma định xuất thủ với chúng ta sao?”

“Cái gì khiến lão quái vật này phát cuồng?”

Chỉ Thần Nam biết Thần tổ đang nhắm vào hẩn. Vô tận ma khí ẩn chứa một ngọn ma trảo khổng lồ có thể tóm cả ngọn núi đang chụp xuống, vô cùng kinh nhân.

Không hiểu sao trong lòng hẩn lại nhớ đến hào ngôn tráng ngữ mà phụ thân từng nói: “Cho ta thời gian, không cần phục sinh Viễn tổ, ta sẽ vượt qua cả Viễn tổ.”

Lúc này hẩn thấy máu nóng dâng tràn, nguyện vọng hừng hực muốn đấu cao thấp với Viễn tổ.

486. Chương 487: Đại Chiến Thần Tổ!

Sức mạnh là nguồn gốc tự tin, Thần Nam dâng tràn máu nóng, đối diện với Viễn tổ trong truyền thuyết mà không sợ hãi, huyết dịch hiếu chiến sôi lên, chiến ý xung thiên.

Trước ngọn ma trảo khổng lồ, hắn không hề hoa hoa sái sái mà trực tiếp xé tan hư không tung quyền nghênh đón.

Quả thật xưng danh một đòn kinh thiên động địa.

Lúc đầu vô thanh vô tức, sau đó dao động năng lượng hùng dũng tràn ra trên không như núi lửa phun trào lúc biến động, như sóng thần trên biển lớn quét qua thập phương, vùng hỗn độn trên cao nhanh chóng tan tành.

Khí tức kinh nhân phá tan mọi ngăn cản, mọi hữu hình chi chất đều chung số phận.

Ba Nguyệt lượng đều chìm trong hào quang sáng chói, nhưng cường giả cư trú trên đó buộc phải toàn lực chống lại dư ba đáng sợ. Thiên ngoại hỗn độn bị chấn toái, dao động khủng khiếp lại hướng xuống đại lục hắc ám, cuồng bạo trải ra rồi tan biến.

Thời Không đại thần vội tung ra một đòn không gian pháp tắc, không gian phẳng phất ngưng trệ, chặn dòng năng lượng điên cuồng tràn xuống, mới giữ cho Tội Ác chi thành không tan tành.

Không đợi Thần tổ tung ra đòn thứ hai, Thần Nam bay lên, lao về thiên ngoại hỗn độn, hắn không hủy diệt các quang minh thể giới trên đại lục hắc ám, sức mạnh cỡ như hắn có thể hủy thiên diệt địa.

Trên Nguyệt lượng của Thần gia, thân ảnh như núi của Thần tổ cũng bay lên, được ánh trăng chiếu vào, càng trở nên kinh rợn.

Vạn trượng ma thể vụt lớn, đỉnh thiên lập địa!

“Gào...” Ma khiêu chấn động cửu thiên!

Thần tổ tiến vào thiên ngoại hỗn độn, đôi mắt lạnh lùng nhìn Thần Nam.

“Ông đúng là Viễn tổ?” Thần Nam bình tĩnh nhìn vị lão tổ khiến cả U La vương cũng e ngại.

“Lẽ nào còn là người khác?” Dẫu không phải lần đầu gặp mặt nhưng đây là lần đầu Thần tổ mở miệng nói với hắn.

“Xin hỏi Viễn tổ, ông muốn giết tiểu nhi để tiến hành lần biến hóa sau cùng?” Hắn bình bình hỏi.

Thần tổ cực kỳ lạnh lùng, không hề có dao động tình cảm, nhạt giọng: “Đúng, chỉ thiếu một u hồn sau cùng là hoàn thành lần biến hóa mỹ mãn này.”

“Nếu tiểu nhi không muốn chết?”

“Vậy ta tự tay lấy hồn phách ngươi.” Giọng Thần tổ băng lãnh vô cùng.

Thần Nam bật cười, nhìn Thần tổ chăm chăm: “Phụ thân tiểu nhi từng nói phải vượt qua Viễn tổ, tiểu nhi nghĩ người làm được. Hiện tại tiểu nhi cũng xin nhắc lại một câu tương tự, sẽ vượt hơn Viễn tổ.”

“Phụ tử các ngươi cuồng vọng như nhau.” Thần tổ lạnh giọng.

“Thử là biết ngay.”

“Hừ.” Thần tổ tựa hồ không muốn nói nhiều, chỉ hừ lạnh đoạn vô tận ma khí bùng lên khiến hỗn độn hải đồ nát, dao động năng lượng hùng hồn trùm khắp thập phương, vùng hỗn độn vốn lấp lánh hào quang chợt ảm đạm hẳn.

Cùng lúc, Thời Không đại thần, Huyền Huyền, thủ mộ lão nhân và các Thái cổ thần đến thiên ngoại hỗn độn quan chiến, nhiều thiên giai cường giả trên đại lục hắc ám cũng đến, họ đều muốn tận mắt chứng kiến trận đối quyết kinh thiên này.

“Gào...” Thần tổ gầm lên, cạnh mình dâng trào vô tận hư ảnh, rồi toàn bộ thật chất hóa, khắp nơi là ma ảnh, quần ma loạn vũ, vạn ma gào rú.

“Hoán Ma, Hoán ngã chân ma.” Ngoài xa, thủ mộ lão nhân trầm trầm: “Lão ma vương này đáng sợ thật.”

Hoán Ma kinh được Thần tổ uy lực khác hẳn kẻ khác, cường giả chân chính tất phải sáng tạo ra pháp quyết có những điểm riêng biệt, mới chân chính trở thành nhân thượng nhân.

“Hoành tảo lục hợp!” Thần tổ gầm vang, vạn ma cùng động như thủy triều cuồng mãnh lao vào Thần Nam, hỗn độn hải dấy lên ngàn tầng sóng đen, nhưng không phải hắc sắc ma khí mà là quần ma chân chính đang xung phong!

Vạn ma cùng động!

Thanh thế kinh thiên địa, hỗn độn hải liên tục tan tành...

Thần Nam lạnh lùng đứng trên hư không, thấy vô biên hắc sắc ma ảnh xông tới, hai tay với kết thành mấy thần bí pháp ấn phá tan không gian, miệng quát: “Thiên Nhai.”

Vạn ma đang gào hét phảng phất sa vào chân không, không hề vang lên âm thanh nào nữa, dao động kỳ dị áp chế chúng, tiếp đó, vô tận ma ảnh đang xung kích cơ hồ rút xuống vực sâu vạn trượng, toàn bộ bị khe nứt không gian khổng lồ của Thần Nam xé ra hút sạch.

Thiên Nhai, chân trời gần gũi.

Vạn ma ở gần như vậy mà bị truyền tống toàn bộ đến tàn phá không gian xa xôi vô tận, bị nhốt trong phong bế không gian vô cùng đáng sợ.

Hỗn độn hải yên lặng lại, vạn ma cùng tan biến.

Kết quả này quá kinh nhân khiến nhiều Thái cổ thần và thiên giai cường giả kinh hãi trước sức mạnh tuyệt đối cùng thần thông siêu việt.

Thần tổ gầm lên giận dữ, ma trảo thò ra chụp vào Thần Nam, hư không không hề liên tục tan rã mà tan biến, cơ hồ co hẹp lại còn Thần Nam nhanh chóng tiếp cận ma trảo.

Ngoài xa, Thời Không đại thần quan chiến nói: “Đây hình như là Khốn thiên phong địa, năm xưa lão ma vương đại chiến U Minh Thiên từng dùng chiêu này.”

Nghe vậy, các thiên giai cao thủ đều kinh hãi, chăm chú quan sát trận chiến hơn.

Khốn thiên phong địa quả nhiên tà dị cùng đáng sợ, không gian liên tục co lại, ma trảo thủy chung vẫn trùn lên, cơ hồ hấn tự lao vào cự trảo.

Dù phá tan hư không cũng không được, vẫn bị Thần tổ vây chặt, nhưng Thần Nam không dùng đến “Thiên Nhai” thần thông mà bay lên, nghênh đón thẳng thừng cự trảo.

Đồng thời thân thể hấn nhanh chóng phóng đại, ngang ngửa với Thần tổ, tuy vẫn bị ma trảo che kín nhưng không còn đến mức bị áp chế không phản kháng nổi như lúc này.

“Ồnh!”

Lưỡng đại cự nhân ngạnh tiếp một đòn, cùng dạt ra, va đập khiến vùng hỗn độn vỡ nát tan tành.

“Hừ.” Thần tổ lạnh giọng, Thần Nam lại cực kỳ bình tĩnh: “Tất cả đều phải vượt lên.”

Ngoài xa, chúng nhân đều cảm nhận được Thần Nam biến đổi xong cực kỳ đáng sợ, càng cảm thấy Thần tổ hùng mạnh, dù gì lão vẫn chưa hoàn toàn phục nguyên.

“Ma kinh thiên hạ!” Thần tổ lại quát vang, lao vào Thần Nam, ma thể khổng lồ chấn toái vô tận hỗn độn, ma khí cuộn cuộn lan tràn.

Hai tay Thần Nam liên tục vẽ lên, vô thanh vô tức phá toái hư không, đoạn năng lượng khủng khiếp quét vào Thần tổ.

“Đó là... Nghịch Loạn bát thức!” Thủ mộ lão nhân kinh ngạc: “Là công phu của Độc Cô Bại Thiên.”

Câu nói buông ra khiến các thiên giai cao thủ phía sau kinh hãi, nhao nhao nghị luận.

“Ầm, ầm, ầm.” Hồn độn hải rung lên kịch liệt trước dòng năng lượng.

Hai tay Thần Nam liên tục hành động, đệ nhất thức đến đệ tam thức của Nghịch Loạn bát thức cùng xuất ra, cơ hồ phá diệt thiên vũ, uy lực quá mạnh, hóa giải toàn bộ mấy thức tuyệt sát của Thần tổ đánh ra trong vô hình.

“Độc Cô Bại Thiên...” Hai mắt Thần tổ xạ ra hào quang kinh nhân được thực chất hóa, gầm vang: “Ma liệt thiên địa!” công kích Thần Nam cuồng bạo hơn.

“Tĩnh đầu phục ma!” Thần Nam quát vang, hai tay nhanh chóng vung lên, hồn độn ngoài xa tan nát, một vùng cổ tinh không tàn phá từ vùng sâu hồn độn hải hiển hiện.

Từng vì sao khổng lồ vạch ngang thiên vũ, lóe sáng hào quang chói rực như kinh thiên trường hồng bổ vào Thần tổ.

“Đó là... tuyệt học của Thái Thượng.” Hắc Khởi phi thường kinh ngạc, buột miệng thốt.

Các thiên giai cao thủ phái sau cũng kinh hãi cực độ.

Hiện tại, Thái Thượng huyền công Thần Nam thi triển mạnh hơn ngày xưa không biết bao nhiêu lần, lúc xưa chỉ mượn tinh đầu chỉ lực, hiện tại hần trực tiếp triệu hoán vì sao đến.

Bốn mươi chín vì sao hóa thành bốn chín đạo hào quang, thoáng chốc áp sát, vây lấy Thần tổ, sao sáng xoay tít theo những quỹ tích không ngờ tới, phát ra dao động năng lượng vô tận, bắt đầu luyện ma.

Tinh quang tràn khắp thiên vũ, chiếu sáng hồn độn hải.

“Người biết lắm tuyệt học nhỉ.” Thần tổ lạnh giọng: “Nhưng vô dụng thôi, Thái Thượng cũng không phải đối thủ của ta, nói gì đến Thái Thượng huyền công do người sử dụng.”

“Vậy sao?” Thần Nam không để ý, hai tay vẫn liên tục vạch lên hư không xa xôi vô hạn.

“Ầm, ầm, ầm.” Bốn mươi chín vì sao khổng lồ phát ra tiếng nổ như sấm, đẩy lên vô tận năng lượng kinh hồn và tinh quang chói lọi trong hồn độn hải, quán lấy Thần tổ, liên tục xạ ra hào quang kinh nhân, oanh kích địch thủ.

“Tất cả vô dụng với ta.” Thần tổ quát vang: “Chân ma nhất xuất, thiên địa tịch diệt!”

Lão gầm vang, bốn mươi chín vì sao đều cuồng loạn vũ động, không vận chuyển được theo quỹ tích cũ, ma trảo khổng lồ của lão thò ra, kéo một vì sao cực lớn lại, luyện hóa khiến nó liên tục thu nhỏ, đoạn lão cầm lên tay, “ầm”, miết vỡ vụn.

A...” Ma khiêu chấn thiên, Thần tổ phát cuồng, hồn độn hải tràn ngập trảo ảnh, lão vũ động cự trảo, bốn mươi chín vì sao đều bị lão luyện hóa rồi bóp vỡ.

Khung cảnh vô cùng đáng sợ khiến các thiên giai cường giả ngoài xa hít sâu một hơi khí lạnh.

Thần tổ không hổ là cái thế ma vương, nhắc tay đã khiến luyện ma trận do sao sáng hóa thành tan vỡ. Lão lạnh lùng nhìn Thần Nam, đoạn gầm lên lao tới, lão đã động nộ, quyết định vận dụng cấm kị tuyệt học hủy diệt hần.

Nhưng lúc đó, hần lại sử dụng một chiêu khiến lão vô cùng phẫn hận.

“Ma thôn thiên vũ!” Hần gầm vang, dùng luôn tuyệt học của chính lão, đánh ra trước.

Một ma ảnh cực lớn xuất hiện sau lưng hần, lao bổ vào Thần tổ, dao động năng lượng kinh hồn khắp vô tận hồn độn hải rung chuyển.

Thần tổ giận dữ, cùng tung ra Ma thôn thiên vũ, hắc ảnh khổng lồ nổi lên rồi xông tới. Hư không liên tục phá diệt, vô tận uy lực lan tràn khắp nơi.

“Người định dùng tuyệt học của ta đánh ta, có phải mùa riu qua cửa Lỗ Ban sao?”

“Hừ, tuyệt học của ta nhiều lắm.” Thần Nam cười lạnh: “Nhưng ta không mô phỏng các người, mà thuận tay sử dụng, vận dụng thần thông của các người, kích phát linh cảm của ta sáng tạo tới cường pháp quyết cho mình.”

“Ma thôn thiên vũ” của cả hai va nhau cực mạnh, hủy diệt tất cả ngăn cản, một vùng tinh không nhỏ trong vùng sâu hỗn độn thoát được đại kiếp lực đạo tan nát nhưng hiện tại bị xé tan, mấy chục vì sao lóe sáng rồi tắt ngúm như pháo hoa.

Chiến đấu của cường giả cỡ này quả thật quá đáng sợ, nhắc tay là khiến đất trời sụp đổ khiến nhiều thiên giai cao thủ lạnh mình.

Ma thôn thiên vũ của Thần Nam sau cùng không địch nổi Thần tổ, dù gì đó cũng do lão ma sáng tạo, hẳn sắp bị ma nuốt chửng, bèn lùi lại, xuất ra Nghịch Loạn bát thức đồng thời thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai mới ngộ ra được sử dụng.

Đòn đánh cuồng bá của Thần tổ cùng ma ảnh khí thôn sơn hà bị chặn đứng.

“Gào.”

Thần Nam tức giận, cất giọng lạnh tanh: “Hủy diệt thôi.” Trong tay lão xuất hiện nhân hình binh khí, là trọng bảo do U Minh Thiên hồn ảnh luyện chế thành, đập vào Thần Nam với diệt thế chi uy.

Thần Nam không sợ, Hồng Hoang Kỳ lập tức xuất hiện trong tay, đón gió trải ra, rung lên phần phật.

“Ầm, ầm, ầm.” Hồng Hoang Kỳ chấn nát vô tận hỗn độn, đập mạnh vào U Minh Thiên hồn ảnh, năng lượng kinh hồn nhanh chóng lan xa, dù các Thái cổ thần đứng cách rất xa mà vẫn chịu xung kích, bị bức bách lùi lại.

Cùng lúc, vùng sâu hỗn độn hải đột nhiên dậy sóng, thần quang sáng chói, vô tận năng lượng dao động truyền tới.

U La vương và Quảng Thành dẫn hỗn độn cường giả đến tập kích.

“Hắc hắc... náo nhiệt thật, Thời Không ở đâu? Hôm nay chúng ta kết liễu.” U La vương cười lạnh, hiển nhiên nhân lúc hỗn loạn đến xâm phạm.

Thời Không đại thần cười vang: “Được, vốn ta nghĩ đại chiến đợi đến lúc khác, không ngờ người nóng lòng quá.”

Đoạn ông xông vào hỗn độn hải, đối diện U La vương, hai nhân vật hàng đầu sắp quyết chiến.

Bất quá, Thời Không đại thần chợt nhíu mày: “Thông Thiên? Hà tất trốn trốn lánh lánh, ra đi.”

Ngoài xa, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cả kinh, thủ mộ lão nhân tức giận: “Thông Thiên, tên ba phải này cuối cùng đứng về phía hỗn độn tộc.”

Lão định xông lên, nhưng lục hồn thiên nữ từ đại lục hắc ám xông lên hỗn độn hải: “Để ta đối phó.” Sát na, lục hồn thiên nữ đối lập Thông Thiên.

Còn thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền dẫn Thái cổ chư thần tiến lên, đối diện với một nhóm hỗn độn cường giả.

Thời Không đại thần cười lạnh: “U La vương, hỗn độn tộc các người phân tán trong thiên vũ, nhân vật đỉnh cao chưa tới, hiện tại vội động thủ, không sợ nuốt hận sa trường sao?”

“Hừ.” U La vương hừ lạnh.

Tất cả xảy ra quá nhanh, cục thế trong hỗn độn hải biến đổi ngay, đại hỗn chiến giữa song phương sắp nổ ra.

Cùng lúc, đại chiến giữa Thần tổ và Thần Nam diễn ra vô cùng kịch liệt.

“Duy ngã ma tôn!” Thần tổ quát vang, ma khí quét qua hỗn độn.

Cùng lúc, Thần Nam cũng tỏ ra vô cùng đáng sợ, trong vạn trùng ma ảnh và vô tận hủy diệt khí tức, hắn đột phá ra ngoài, đưa Hồng Hoang Kỳ cắm vào ngực Thần tổ.

“Gào...”

“A...”

Hai tiếng gào thê thảm vang lên, một là tiếng gầm của Thần tổ, một thuộc về Thần tổ lúc bị đâm vào thân thể.

Đồng thời, đại chiến giữa Thái cổ thần và hỗn độn tộc khai diễn.

487. Chương 488: Uy Lực Vô Cùng

Thanh âm cực kỳ quen thuộc, thoáng chốc hắn nhận ra ngay, là giọng Thần lão đại.

“Là ngươi.” Hắn nhắc thân thể Thần tổ lên, giữ cứng trên không, quát vang: “Đại tổ ngươi ra mau, ngươi dám khống chế thân thể Viễn tổ, mồm luôn xoen xoét cần phục sinh Viễn tổ nhưng lại dám khinh nhờn, ta thật hoài nghi động cơ của ngươi.”

Quanh đó, Thái cổ thần và hỗn độn di dân đang đại chiến kịch liệt, dù có người nghe được đoạn đối thoại nhưng cũng không kịp dừng lại quan sát.

“Tiểu tử ngươi khi sư diệt tổ, có tư cách gì chất vấn ta.” Quả đúng là Thần lão đại, giọng nói từ thể nội Thần tổ vọng ra.

Kỳ thật, Thần Nam đã hoài nghi, Thần tổ chiến lực tuy mạnh nhưng hồn phách chân chính chưa tự lại hoàn toàn. mấy lần trước lão xuất thủ đều xảy ra chuyện bất ngờ, chỉ tỉnh táo trong khoảng thời gian ngắn rồi lại chìm trong trạng thái mơ màng. Lần này khác hẳn, không ngờ Thần lão đại lại dẫn đạo linh hồn đang mê man.

“Chúng ta ai khi sư diệt tổ, ngươi tự rõ hơn hết.” Hắn rung mạnh Hồng Hoang Kỳ, lợi dụng sức mạnh phi thường xảo diệu bức vào một điểm trong thân thể Thần tổ, quát vang: “Đại tổ, ra mau.”

Vô tận tinh quang từ Hồng Hoang Kỳ phát ra, rơi vào thân thể Thần tổ gần như trong suốt, tiếng gào thảm thiết lại vang lên, hào quang lóe sáng, một nhân ảnh cơ hồ bị đốt cháy, Đại tổ bị hắn ép phải bật ra.

“Luyện hồn thiên hỏa!” Hắn quát vang, Hồng Hoang Kỳ rút khỏi thân thể Thần tổ, quét quau Đại tổ khiến hỏa diễm trên mình lão càng cháy mạnh hơn.

“A...” Đại tổ thảm thiết rống lên: “Thần Nam, nếu ngươi dám giết ta sẽ để lại tiếng xấu vạn năm, thành kẻ khi sư diệt tổ.”

Thần Nam cười lạnh: “Ta không giết ngươi mà hiến cho Viễn tổ để người quyết định.”

Đại tổ liền kinh hoàng kêu lên: “Ngươi không thể làm thế.” Đại tổ thâm trầm lạnh lẽo không còn giữ nổi bình tĩnh, biết Thần Nam định biến mình thành dưỡng liệu cho Thần tổ hấp thu, coi như lão sẽ đi chung con đường với bất hồn.

“Vì sao không thể?” Thần Nam lạnh giọng, trong lòng dâng lên vô tận nộ hỏa. Thần gia bất hồn, tám thân nhân trực hệ với hắn đã đi trên con đường không lối về chỉ bởi âm mưu của Đại tổ, mà đến lượt chính lão lại tỏ ra khiếp đảm như vậy.

“Ta không phải Thần gia thập hồn trong truyền thuyết, ngươi đang phạm tội mưu sát.” Đại tổ khủng hoảng gầm lên. Không ít người đều thế, lúc những việc không hay xảy ra trên mình mới hoảng sợ mà không hề ý thức rằng mình từng gây ra những việc như thế nào.

Chợt Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ cuốn Đại tổ về hướng Thần tổ.

“Không, dừng lại, ta có bí mật cho người biết.” Đại tổ gầm lên.

Thần Nam giữ lão lại trên không: “Người định nói gì?”

“Ta muốn nói về bí mật trong tay Viễn tổ.” Thần lão đại ngơ ngẩn nhìn nhìn vào tay Thần tổ, cầm món vũ khí do U Minh Thiên chi hồn luyện hóa thành lên.

Thần Nam cười lạnh, hắn không sợ lão dùng vũ khí này công kích mình, có Hồng Hoang Kỳ trên tay cộng thêm chiến lực siêu tuyệt, đương nhiên dễ dàng chế trụ Đại tổ.

“Nói đi.”

“Kỳ thật, nhân hình binh khí có linh hồn tiếng.” Đại tổ ném nhân hình binh khí vào hắn, định chạy trốn.

“Hừ.” Thần Nam hừ lạnh, hữu thủ ảo hóa, Diệt Thiên thủ trong Thần gia huyền công hóa thành một bàn tay khổng lồ giữ nhân hình binh khí lại rồi tóm gọn. Đoạn Hồng Hoang Kỳ rung lên, cuốn Đại tổ vào, kéo trở lại.

Hắn nhìn Thần tổ với sắc mặt phức tạp, để phục sinh cho tiên tổ, tám vị nhân kiệt cùng chi với hắn đều bước lên con đường không lối về, lòng hắn đan xen bị thương, phần nộ.

Sau cùng, hắn thở dài, khẽ lắc Hồng Hoang Kỳ, lập tức khiến Đại tổ trắng nhợt mặt mày, nhưng hắn không động đến lão mà đưa lớp vỏ linh hồn bảo lưu trong đại kỳ ra. Tuy là linh hồn bị trút bỏ nhưng bao hàm hồn lực của Thần gia truyền lại cộng với hồn phách ma tính Thần Nam khi xưa.

“Soạt, soạt.” Đại kỳ rung lên, đẩy lớp vỏ linh hồn vào Viễn tổ, đoạn hắn dùng tinh quang trong lá cờ chiếu vào đáy sâu linh hồn của lão, để lão tỉnh khỏi cơn mê mang.

Thần gia lão tổ quả nhiên vô cùng tà dị, chưa tỉnh hắn nên khi lớp vỏ linh hồn lại gần liền điên cuồng hút lấy.

Đó là đại bổ tốt nhất, hấp thu xong, hai mắt lão dần xuất hiện ánh sáng tinh tảo, gầm lên phần nộ, nhìn Đại tổ trong tay Thần Nam chằm chằm.

“Tất cả... quả nhiên đều vì người.” Hắn gầm lên, gần như cuồng bạo, những gì từng dự đoán được chứng thực khiến cơn giận của hắn dâng trào, không cố kỵ gì nữa, dùng luôn sư hồn cấm thuật với lão.

Thoáng chốc, hắn buông Thần lão đại, cảm giác vô cùng mệt mỏi, đau lòng đến cùng cực. Thần gia bát hồn chết quá oan khuất, tất cả đều vì Đại tổ, vì âm mưu của lão mà bát hồn không tiếc hy sinh thân mình.

“A...” Hắn nổi cơn cuồng bạo tung ra một quyền định đánh tan Đại tổ.

Ngoài xa, Thần tổ chi hồn cũng gầm lên chấn thiên, lão đang tạm thời tỉnh lại.

“Người mượn danh nghĩa phục sinh Viễn tổ để phục vụ cho mình, lợi dụng Viễn tổ giúp người luyện hóa hồn lực bát vị nhân kiệt còn kẻ được lợi lại là người.” Ánh mắt Thần Nam lạnh tanh, thân thể rung lên, gần như không khống chế nổi bản thân. Đó là nhân tính sao? Vốn là trực hệ thân nhân cùng họ, vì sao lại thế? Tàn khốc quá.

Đoạn hắn phong bế hồn lực Đại tổ, quảng về phía Thần tổ.

“Không, không thể như thế.” Thần lão đại liều mạng kêu lên, hiện tại đến lượt lão, còn hoảng sợ hơn bất cứ ai. “Không thể như thế, tuy ta sai, có dã tâm nhưng nguyên nhân vì ta bị nhân hình binh khí dụ hoặc, làm loạn tâm trí ta, đó là một kiện ma binh.”

Dù lão nói gì cũng muộn rồi, cự trảo của Thần tổ chụp lấy lão, xé làm đôi rồi chấn tan.

“Oành!”

Thần tổ phát sinh biến hóa kinh nhân, hai mắt sáng hơn gấp trăm lần, cơ hồ tỉnh lại, linh thức cuối cùng cũng quay về bản nguyên. Những gì từng xảy ra hiện về đầy đủ trong óc.

Toàn bộ hỗn độn hải sôi trào, Thần tổ triệt để quay lại, cần vô tận năng lượng bổ sung cho thân thể để tự lại nhục thể mới.

Các Thái cổ thần và hỗn độn di dân đang kịch chiến đều kinh ngạc, dừng đấu. Dao động Thần tổ phát ra quá mạnh. Thần Nam mặt mũi lạnh tanh, quãng nhân hình binh khí tới.

“Gào...” Thần tổ hình như nhớ ra mọi việc, biết vì sao lão quay lại nhân thể. Lão ma vương lộ ra thần sắc vô cùng thương cảm, lần đầu tiên linh thức của lão làm chủ, truyền ra dao động tinh thần: “Không ngờ ta còn đời sau thể này, tuy một kẻ thập ác bất xá, nhưng còn tới tám người cam nguyện chết vì ta. Đáng tiếc, đáng hận, đáng buồn... xưa nay ta có bao giờ muốn các người phục sinh cho ta. Gào... nhưng ta đã quay lại, quyết không để các người thật sự tịch diệt.”

Thần tổ cảm nhân hình binh khí lên quan sát, cười lạnh: “U Minh Thiên người quả nhiên chưa chết hẳn, dám dụ hoặc đời sau của ta, hôm nay để người hoàn toàn tiêu tan.”

Lão gầm lên, hút luôn nhân hình binh khí.

Vô tận khí tức lạnh ngắt lan tràn, từ Thần tổ làm trung tâm, cơ hồ xảy ra chấn động, hỗn độn hải gần như sụp đổ, ai nấy đều lui lại, kể cả Thần Nam. Đại chiến giữa Thái cổ thần và hỗn độn di dân tạm thời đình chỉ.

Lúc hỗn độn hải bình tĩnh lại, quanh mình Thần tổ ma quang liễu nhiễu, hồn lực của U Minh Thiên trở thành đại bổ được, thân thể lão không ngừng phân ra hư ảnh. Thần Nam cả kinh, nhận ra hư ảnh đó là Thần gia bát hồn, thậm chí có cả Tứ tổ và Ngũ tổ!

Hiện tại Thần tổ không cần hồn lực của họ, linh thức hoàn chỉnh đã trở lại, có thể dùng biện pháp khác thu hồi sức mạnh.

“Lão ma vương!” Thời Không đại thần cười vang bay tới.

“Hóa ra à tiểu bối người.” Ma thể cao lớn của Thần tổ nhanh chóng thu lại thành người thường, chuẩn bị ngưng luyện một thân thể.

Chúng nhân há hốc mồm, trong mắt lão ma vương, Thời Không đại thần lại là tiểu bối, quả thật chấn kinh.

Chợt, Thần tổ nhìn sang phía U La vương, ngăn ra rồi lạnh lùng nói: “U La tiểu bối, các người lớn mật thật, lẽ nào chưa từng nghe qua truyền thuyết đó, hỗn độn tộc không được tiến công nhân loại đại lục, bằng không sẽ đến lúc diệt tộc. Xem ra các người đã quên hết rồi.”

“Lão ma vương đừng cậy già cả, thời đại khác rồi, người tưởng truyền thuyết đó trói buộc được chúng ta sao?” U La vương trả đòn.

“U La tiểu bối, lớn mật thật. Năm xưa ta huyết đồ hỗn độn trăm vạn dặm, người còn đang run run rẩy rẩy bú sữa, hiện tại dám nói với ta như vậy, đúng là bản sự tăng cao có khác.”

Những lời này khiến các cao thủ kinh hãi không thốt thành lời đoạn bật cười, lão ma quả nhiên thú vị.

“Người... lão ma đáng chết.” U La vương đại nộ, giận dữ khiến toàn thân run lên: “Thời đại của người qua rồi, hiện tại ta đã đạt đến cảnh giới của người, người không có tư cách chỉ chỉ trích với ta.”

“Người đạt đến cảnh giới của ta?” Thần tổ hừ lạnh: “Người cứ việc thử xem thật ra đạt đến hay chưa.” Đoạn lão nhìn vào vùng sâu hỗn độn: “Đa Mục tiểu bối, Ngự Phong tiểu bối, ra hết đi, đến rồi còn trốn tránh làm gì. Hừ, xem ra lúc hỗn độn tộc diệt vong đến rồi, các người đã quên hết truyền thuyết. ”

Ngoài xa, các Thái cổ thần cả kinh, họ đều biết Đa Mục và Ngự Phong tiểu bối này là mấy vị vương hầu đại danh鼎鼎 của hỗn độn tộc, Đa Mục vương và Ngự Phong vương!

Quả nhiên, vùng sâu hỗn độn lóe sáng thần quang, Đa Mục vương và Ngự Phong vương bay ra, cả hai thân hình đều cao lớn, toàn thân sáng chói thần quang.

Tứ đại cao thủ U La vương, Đa Mục vương, Ngự Phong vương, Thông Thiên đứng cùng nhau, cách đó không xa là bọn Quảng Thành kém hơn một chút, sau nữa là mấy chục vị hỗn độn cường giả.

Thái cổ chúng thần hít một hơi khí lạnh, trận thế mạnh cỡ này khiến họ hơi kinh hãi.

Thần tổ, lục hồn thiên nữ, Thời Không đại thần, Thần Nam tiến lên, thủ mộ lão nhân, Huyền Huyền, Hắc Khởi bám theo.

Thần tổ lạnh giọng: “Bốn tiểu bối các ngươi chắc muốn hỗn độn diệt tộc?”

“Thần lão ma đừng ngông cuồng, hiện tại không phải thời đại của lão, truyền thuyết người nói vĩnh viễn không thể xuất hiện. Mấy Đồ Đằng chí tôn của nhân gian giới sao sống lại được.” Đa Mộc vương lạnh giọng.

“Ha ha...” Thần tổ cười vang: “Ít nhất ta cũng đoán được Thiên Long hoàng đã tỉnh lại một phần, những Đồ Đằng chí tôn khác sẽ diệt hỗn độn tộc cũng quay về.”

Lời Thần tổ khiến Thần Nam cả kinh, lẽ nào nói đến mấy hài tử của hắn?

U La vương tựa hồ nhớ ra, hơi biến sắc, nói với ba người kia: “Ta từng gặp một Thần tiểu tử, tựa hồ... tựa hồ đúng là...”

Không đợi y nói xong, Thần tổ đã gầm lên với Thần Nam: “Tiểu tử, ta nhớ ngươi từng nói sẽ vượt qua ta, hiện tại chứng minh đi. Ta tuy chưa hoàn toàn phục nguyên nhưng huyết đồ mười vạn dặm không thành vấn đề, xem ngươi tiến được bao xa. Chọn lấy một trong bốn tên kia, xem ai diệt được.”

Lời Thần tổ quả cuồng vọng cực điểm, tứ đại Hỗn Độn vương hầu là những nhân vật đỉnh cao mà bị coi thường như vậy, không biết lão quá ngông cuồng hay có bản lĩnh cao tuyệt.

“U La vương của ta.” Thời Không đại thần lướt tới.

“Ta chọn Ngự Phong vương!” Thần Nam cũng lao tới.

Lục hồn thiên nữ không nói gì, lao thẳng tới Thông Thiên.

Thần tổ cười lạnh, nói với Đa Mộc vương: “Vận khí của ngươi tệ quá, gặp ngay phải ta.”

“Giết...”

Tiếng hò hét chấn thiên, lúc tứ đại cao thủ lao vào tứ vương, bọn thủ mộ lão nhân, Huyền Huyền, Hắc Khởi cũng lao vào các hỗn độn cường giả.

“Giết...”

“Xong đến hỗn độn đại lục!”

“Tiến lên Thông thiên chi lộ!”

488. Chương 489: Huyết Sát Mười Vạn Dặm

Tiếng hò hét chấn thiên, huyết thủy văng tứ tán, máu của chư thần và hỗn độn di dân chiến tử nổ tung nhuộm đỏ một vùng không gian rộng lớn.

Thần tổ bất ngờ sống lại khiến trường đại chiến này vượt khỏi dự liệu của hỗn độn tộc, vốn với tam đại vương hầu và Thông Thiên sẽ ăn gỏi được phe Thời Không đại thần, ai ngờ lão ma vương quay về, mở miệng nói muốn diệt hỗn độn tộc, riêng khí thế đã chiếm phần áp đảo.

Hỗn độn tộc có vô tận sinh mệnh, nhiều người xuất thế từ thừa khai thiên, là những lão quái vật siêu cấp nhưng lai lịch của Thần tổ còn hơn thế, là nhận vật của một thần thoại thời đại, đã kinh qua hai, ba lần đại hủy diệt.

Địch thủ năm xưa của lão là hỗn độn tộc của một phiên thiên địa khác, trong số các hỗn độn nguyên lão hiện tại có không ít người là con cháu của phiên thiên địa đó. Nhiều người còn nhớ được cái thế lão ma vương này, quả thật một trận huyết đồ trăm vạn dặm.

“Ha ha...”

Tiếng cười của Thần tổ vang vọng, Đa Mộc vương cảm giác rợn tóc gáy, dù y tự tin mình đạt đến cảnh giới lúc xưa của Thần tổ nhưng đối diện với lão quái vật kinh nhân này, tâm lý không khỏi e sợ. Năm xưa lão ma vương chém giết hỗn độn thủy trôi vạn dặm, máu chảy thành sông, tạo cho y một chương gia tâm lý. Vừa thấy lão ma vương, lòng y đã chùn hẳn.

“Đa Mộc vương người tệt thật.” Thần tổ ra tay, đẩy lên vô biên ma khí, áp chế Đa Mộc vương mỗi lúc một chặt vật. Không hẳn thực lực Đa Mộc vương kém hơn lão ma vừa phục sinh mà nguyên nhân tại y thiếu lòng tin.

“Đạo cao một trượng, ma cao một trượng!” Thần tổ vung ma trảo, hóa thành ngàn trượng, chụp lên Đa Mộc vương, định luyện hóa.

Cùng lúc, trên trán Đa Mộc vương mở bừng một hàng hỗn độn nhãn, bảy con mắt tà dị phát ra bảy đạo tử quang, xạ vào Thần gia lão tổ.

“Soẹt, soẹt”, tử quang tiêu diệt hư không, không phải là xé tan mà là tiêu diệt, không gian bị hủy mất quá nửa, co lại không ít.

Thần tổ cả kinh, vội tránh đi, nếu bị bảy đạo tử quang trúng ắt phiền hà không nhỏ.

“Ma thôn thiên hạ!” Hiển nhiên, lão ma vương cũng đến cấm kị tuyệt học. Lão không muốn bị hậu bối thương tổn, lợi dụng khí thế mà diệt đối phương. Vô lượng ma thân hiển hóa, thoáng sau ma khí hủy diệt vây kín Đa Mộc vương, giành lại cho lão quyền chủ động. Đa Mộc vương hăm thân hắc ám, lại càng khiếp đảm.

Cạnh đó, đại chiến giữa Thời Không đại thần và U La vương đến hồi nan giải, dù thời không pháp tắc của đại thần khiến người ta không dễ phòng được nhưng U La vương cũng đáng sợ không kém, bằng không năm xưa sao có thể đại chiến liên ba ngày với Ma Chủ mà không bại, xứng danh một trong những cường giả mạnh nhất hỗn độn tộc.

Thoát thai từ hỗn độn pháp môn, y tự sáng tạo Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công, quả thật uy lực vươn dài ba vạn dặm, thế chấn động chín tầng trời. Y liên tục đột phá những chiếc bấy thời không, xuyên qua không gian mê mang cùng phong tỏa của sức mạnh thời gian, đại chiến khốc liệt với Thời Không đại thần.

“Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn!” Y quát vang, vô tận bích quang lạnh lùng phủ khắp thập phương, áp lực ba vạn dặm khiến Thời Không đại thần cũng nghẹt thở.

Cạnh đó, trừ Thái cổ đang đại chiến hỗn độn di dân, còn có không ít thiên giai cường giả từ hắc ám đại lục lên quan chiến đã tham chiến, một vài người mới đạt mức đích thiên giai sơ cấp, không chống nổi làn bích quang của Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công, không kịp rút lên đã tiêu tan như mây khói, uy lực ma công bá đạo kinh hồn cực độ.

“Lùi mau.” Thời Không đại thần quát vang, không gian pháp tắc xuất ra, đẩy hết mọi thiên giai cường giả gần đó đi.

Vô tận bích quang trùm kín vùng thiên địa này, như vạn trùng ma đao múa tít, Thời Không đại thần xuất ra đạo Đại thích nguyên trảm, vốn thuộc về sức mạnh thời không đối kháng Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công!

Cạnh đó, đại chiến giữ Thông Thiên và lục hồn thiên nữ cũng đang ngang ngửa, có điều lục hồn thiên nữ càng đấu càng mạnh, thất sắc hồng mang xuyên qua hỗn độn như mưa sao băng vô tận đang bay múa, hủy diệt mọi cản trở.

Thông Thiên tuy thực lực cực mạnh, ngang với các Hỗn Độn vương hầu, nhưng có chỗ ràng buộc, bởi y hướng lòng về hỗn độn song dù sao vẫn là cường giả đỉnh cao của nhân loại.

Trong quá khứ, y là kẻ ba phải, dù đứng về một phe cũng toàn do thủ hạ xuất thủ, bản thân chưa từng dự phần. Lần này y triệt để tỏ rõ quan điểm đứng về phe hỗn độn nhưng vẫn còn chút tâm kết, khiến tay chân có phần hơi bó buộc. Hào quang đánh tới, y không tránh kịp, nổi cơn điên cuồng, gầm lên vang vọng: “Thông thiên động địa!”

Vùng hỗn độn trên đầu và dưới chân y nứt toác, vô tận áp lực tràn tới, thông thiên thần uy cái thể khiến hỗn độn trong vòng trăm dặm hóa thành hư vô, mọi hỗn độn di dân và thiên giai cường giả đứng gần tịch diệt.

Thông Thiên nổi giận, thiên địa biến! Sát cơ tất hiện!

“Giết.” Y và lục hồn thiên nữ quyết phân sinh tử.

Trận chiến giữa Thần Nam và Ngự Phong vương như cơn gió, vây quan hấn liên tục ra đòn, thoáng chốc hóa thành cơn lốc như cành dương liễu lá lướt phất vào mặt, biến ảo mạc trắc.

Ngự Phong vương cơ hồ hóa thành vô tận hỗn độn, vây khốn hấn trong hỗn độn hải, y dung hợp với hỗn độn, không hiện ra hữu hình chi thể.

“Mượn tuyệt học của Độc Cô Bại Thiên dùng tạm.” Thần Nam quát vang: “Nghịch Loạn bát thức.”

Song thủ ảo hóa ra ngàn vạn đạo chưởng ảnh, Nghịch Loạn bát thức xuất ra từ thức thứ nhất đến thức năm, áp lực tràn khắp mấy vạn dặm, phe Thái cổ thần được hấn truyền âm, cách ly vùng nguy hiểm rất xa.

Cả hỗn độn hải vỡ tan, nhiều hỗn độn di dân bị tiêu diệt, tiếng ầm ầm vang khắp thiên vũ như thừa khai thiên tịch địa, thanh thế vô cùng.

Ngự Phong vương bị bức phải xuất hiện, hóa thành nhân hình, tốc độ nhanh cực điểm, bỏ ra từng đạo hỗn độn thần lực hủy diệt. Vừa nãy y bị Nghịch Loạn đệ ngũ thức chấn động không nhẹ, suýt nữa nát mất cánh tay.

“Hỗn độn thiên cương!” Ngự Phong vương quát vang, thiên cương chi phong có thể dễ dàng thổi tan thân thể thiên giai cường giả mang theo năng lượng vô tận, xúng danh cấm kị thần thông. Hỗn độn vạn dặm chưa kịp tụ lại liền hóa thành hư vô, không gian co lại liên tục.

“Nghịch Loạn đệ lục thức!” Kỳ thật, năm xưa không được thấy đệ lục thức, sau khi xuất ra đệ ngũ thức, hấn dựa vào cảm giác mà tung đòn, ảo nghĩa hoàn toàn chính xác. Vô thanh vô tức, một cỗ “thể” khiến linh hồn người khác rung lên tràn ngập thiên vũ.

“Oành!”

Hỗn độn thiên cương bị đánh tan!

Nghịch Loạn đệ lục thức đáng sợ đến mức khiến người ta kinh hồn!

“A...” Ngự Phong vương kinh nộ, quát vang: “Tam thiên địa ngục. Mở ra cho ta.” Y dùng đến tuyệt học mạnh nhất, cấm kị đại thần thông chân chính.

Vô số hắc động kinh nhân từ bốn phương tám hướng quán thông lại, nối với các thông đạo phá toái, Ngự Phong vương triệu hoán các ma hồn mạnh nhất tại những tử vực vô danh tới, định thanh toán Thần Nam.

Hỗn độn hải lập tức tối đen, ma quỷ chân chính giáng lâm phát ra khí tức kinh hồn.

“Nghịch Loạn đệ thất thức!” Thần Nam không hề sợ hãi, xuất ra đệ thất thức trong truyền thuyết. Nên biết đó là một môn công pháp chưa hoàn thiện, Độc Cô Bại Thiên mới đáng tạo sơ sơ, chưa hoàn chỉnh kỹ càng, không ai biết có đệ thất thức và đệ bát thức hay không nhưng lúc này trong lòng Thần Nam có cảm ngộ, tung ra đệ thất thức đáng sợ.

Ma quang hùng hồn quét bay mọi ngăn trở.

Nghịch loạn chi pháp quả nhiên giống với tên gọi, nghịch loạn tất cả.

Tam thiên địa ngục chi môn toàn bộ vỡ vụn, mọi không gian thông đạo nối tới bị chấn tan, ma quỷ yêu vật vừa vào không gian này, cũng tan tành trước cấm kị đại thần thông uy lực vô cùng của Thần Nam, hóa thành cát bụi phiêu tán trên không trung.

Ngự Phong vương bị đánh tan nửa người, linh hồn trọng thương, y biết mình đã thất bại triệt để, nên cầm đầu chạy về hỗn độn đại lục!

Thần Nam quyết không bỏ qua, Nghịch Loạn đệ thất thức lại xuất ra, Ngự Phong vương cuồng cuồng tránh né nhưng cả không gian đô bị chấn toái, không ít hỗn độn di dân xông tới đều tịch diệt.

“Soẹt.” Thần Nam đột ngột đổi thành chưởng đao, cắt đứt tay phải Ngự Phong vương, một phần linh hồn bị hãm trong cánh tay. Ngự Phong vương vong mệnh bỏ chạy, hóa thành hỗn độn thần quang tiêu tan trong hỗn độn hải.

Thần Nam toàn thắng, phong ấn một phần linh hồn của Ngự Phong vương trong cánh tay, lao về phía Thông Thiên đang đại chiến với lục hồn thiên nữ.

Đồng thời, Thần tổ cũng giải quyết xong trận chiến đấu, Đa Mục vương do tâm lý hoảng sợ, để lão nắm thóp, đánh cho tan tác, lê lét nửa tỉnh mạng chạy vào vô tận hỗn độn hải. Kỳ thật, Đa Mục vương oan uổng hơn cả, công lực của y không thấp hơn Thần tổ mới sống lại nhưng do lòng hoảng sợ nên trận chiến không còn cân bằng.

Thần tổ lập tức lao vào U La vương đang đấu với Thời Không đại thần.

Thông Thiên và U La vương cùng lãnh thêm một đại địch, tức thì chân tay hoảng loạn, không còn lòng dạ nào ham chiến, dẫn hỗn độn di dân bỏ chạy.

“Giết.” Thần Nam hét vang, truy đuổi sát sát.

Thời Không đại thần và lục hồn thiên nữ cũng đuổi sát, Thần gia lão ma vương càng hung cuồng, ma khí ngùn ngụt tràn ra, lấp kín hỗn độn hải, hét vang: “Hôm nay không thể huyết đồ trăm vạn dặm nhưng mười vạn dặm không thành vấn đề.”

“Ầm, ầm.” Thần tổ dung nhập vào ma khí cuộn cuộn, quét tới phía trước, cảnh tượng quá ư đáng sợ, ma khí quét qua đâu là mọi hỗn độn cường giả chưa kịp đào tẩu đều vong mạng, máu nhuộm tầng không.

Có Thần tổ mở đường, các Thái cổ thần phái sau gần như không cần động thủ, rất ít đối thủ thành cá lọt lưới, ai nấy đều run sợ, lão ma vương mạnh đến biến thái.

Thần Nam không nặng sát tâm như thế, hấn đi đầu, bám chặt Thông Thiên.

“Thông Thiên ngươi chạy đâu.”

“Tiểu bối, ta không sợ ngươi nhưng các ngươi cạy đông, nếu đấu đơn lữ, ngươi không phải địch thủ của ta.”

Thần Nam cười lạnh: “Ngự Phong vương cũng nói thế nhưng kết quả phải bỏ tay trái lại.” Đoạn dù còn cách xa nhưng hấn tung ra một chưởng, chấn toái trùng trùng hỗn độn.

Thông Thiên cười lạnh: “Là tuyệt học của Thái Thượng, ngươi dùng tuyệt học của người, khó lòng thành đại khí.”

Thần Nam lại hừ lạnh: “Ta sao phải đi trên con đường của Thái Thượng, ta chỉ dùng hấn đánh thức linh cảm. Dù hiện tại ta dùng Thái Thượng công pháp, nhưng lại hoàn toàn bất đồng. Thái Thượng định quên bản thân nhưng cuối cùng vẫn phải tôn Thiên lên cao, chính là sơ hở. Giờ ta cho ngươi xem Thái Thượng huyền công của ta. Thái Thượng vong tình! Vô vật! Vô pháp! Vô thiên!”

Thông Thiên cũng sử dụng Thông thiên động địa ma công, chấn tan hỗn độn, hủy diệt tất cả, kịch liệt đối kháng lại Vô thiên Thái Thượng huyền công!

Đòn va nhau kinh nhân, thiên vũ xém chút tan tành.

“Phù.” Thông Thiên thổ máu, cắn đầu đao tẩu.

Thần Nam lau máu trên khóe miệng, tốc độ tăng lên đuổi theo. Thông Thiên hoàn toàn biến mất, hất bắt đầu đại khai sát giới trong vô tận hỗn độn hải, cùng Thần tổ và các Thái cổ thần truy sát hỗn độn di dân.

Sau cùng, hấn thấy Thời Không đại thần và U La vương đang đại chiến, lập tức lao tới. Thần gia cảm kích đại thần thông “Ma thôn thiên hạ” được tung ra, suýt nữa nuốt sống U La vương.

Bị hấn giáp công, U La vương cơ hồ bị Thời không đại liệt chiến của Thời Không đại thần chẻ làm đôi, tuy tránh được nhưng thời gian pháp tắc đáng sợ này cũng lấy mất của y ba ngàn năm công lực.

Y đại nộ, hung hãn trừng mắt nhìn Thần Nam, bỏ Thời Không đại thần mà trốn chạy. Thần Nam không nói gì, tung Nghịch Loạn đệ thất thức đuổi theo.

U La vương phát tay, không ngờ đòn đánh quá ư đáng sợ, bàn tay y tan nát.

Hồn độn hải vang lên tiến hò hét chấn thiên, hồn độn di dân thương vong thảm trọng.

Sau cùng, bọn Thần tổ đình chỉ truy kích, chính như Thần tổ nói, đã huyết sát mười vạn dặm, không nên truy đuổi tiếp.

“Ta mới hoàn hồn, còn phải tu dưỡng, các vị không nên tiến đến hồn độn đại lục, ta hoài nghi nếu Hồn Độn vương chưa lên Thiên đạo, chắc vẫn ở đó. Tất cả đợi ta phục nguyên rồi hãy nói.” Đoạn lão bay xuống đại lục hắc ám.

Thái cổ chúng thần dừng chân hết, cả Thời Không đại thần và lục hồn thiên nữ cũng về, chỉ thiếu Thần Nam.

Chúng nhân nhìn nhau, lẽ nào mình hấn xông vào hồn độn đại lục?

489. Chương 490: Trời Đất Xoay Chuyển

Lần này, hồn độn tộc thương vong thảm trọng, U La vương, Đa Mục vương, Ngự Phong vương, Thông Thiên bỏ chạy khiến các hồn độn cao thủ chết quá nửa, ngay cả Quảng Thành cũng bị đánh tan tác, bỏ lại một cánh tay mà cúp đuôi.

Chư thần khải hoàn về đại lục hắc ám, Thần gia lão ma vương tự nhiên quay về Nguyệt lượng, hiện tại Thần gia nhân tài điêu linh, trừ Thần Nam và Thần Chiến, các cao thủ đời trước, kể cả Tứ tổ Ngũ tổ đều ngộ hại, sau cùng Thần lão đại gần như điên cuồng, ngay cả Nhị tổ cũng không thoát, bị lão kính hiến cho “Viễn tổ”.

Lão định để Viễn tổ hoàn toàn dung hợp số hồn lực đó rồi lão sẽ chấn tan linh thức không nguyên vẹn của lão ma vương, bản thân sẽ nhập chủ vào ma thể hồn lực vô hạn đó. Nhưng sau cùng cũng tay trắng, định lợi dụng Thần tổ, không ngờ thật sự phục sinh tổ tiên, bản thân lại tịch diệt.

Lão ma vương phần hận lẫn thương cảm, hậu nhân đã hy sinh vì lão quá nhiều, Thần lão đại quả thật đáng hận khôn xiết, Thần gia bát hồn khiến lão tan nát cõi lòng, đó là những người kiệt xuất nhất trong hàng ngũ hậu bối, nếu còn sống đến giờ, tu vi chắc đạt đến cảnh giới khó lòng tưởng tượng.

Nhưng hiện tại lão đã phục sinh, linh thức triệt để hồi phục, hồn lực có thể dùng cách khác thu gom, lại thanh toán hồn lực của nhân hình bình khí do U Minh Thiên tạo thành, quanh thân thể vây phủ mười mấy hồn ảnh của những nhân kiệt Thần gia mà lão phân hóa ra.

“Lão ma vương không cần thương cảm. Giao mấy hồn ảnh cho ta, bảo đảm sau này sẽ trả lại cho lão Thần gia anh kiệt hoàn chỉnh.” Thời Không đại thần mỉm cười.

“Người có cách gì?” Thần tổ không tin.

Thời Không đại thần triệu hoán Thái Cực Thần Ma đồ ra: “Người khác không dám nhưng Thần gia bát hồn khẳng định sẽ phục nguyên nhanh. Trong Thần ma đồ có một phần tàn hồn của họ.”

“Đây là...” Thần tổ chú thị vào Thần ma đồ, hai mắt neho tí lại, phát ra ánh sáng sắc như lưỡi đao.

Thời Không đại thần trực tiếp xuất ra một đạo tinh thần lạc ấn vào tâm hải lão ma vương, Thần tổ không hề do dự, đưa hết hồn ảnh phân hóa ra vào Thần ma đồ đoạn lao vút về Nguyệt lượng.

“Thời Không, giao chúng cho người.”

Có thể khiến lão ma vương nói ra hai chữ nhờ cậy không dễ chút nào, nhưng Thần gia bát hồn nhờ thế mà quay lại, tất cả đều đáng giá. Bát hồn trở về, cùng xuất thủ, hoàn toàn có thể vượt hơn Thần tổ! Nên biết tám người này từng sáng tạo ra những pháp tắc vô cùng đáng sợ, Thần lão đại lừa họ tan nát hồn lực, thực

đáng là thiên cổ tội nhân. Tám vị nhân kiệt sáng tạo được bát đại pháp tắc, không phải mạnh nhất ở hồn lực mà ở chỗ họ thông hiểu pháp tắc ảo nghĩa!

Thái cổ chư thần quay về Thần Phong học viện, chỉ thiếu Thần Nam, dù ai cũng lo lắng nhưng đành bó tay, theo Thời Không đại thần nói, hấn không nguy hiểm sinh mệnh bởi sẽ biến hóa trong chiến đấu sinh tử, hiện tại họ cũng không thể tiến công đại quy mô, phải chờ thời cơ, bằng không sẽ kinh động Hỗn Độn vương, họ không còn chiếm tiện nghi nữa.

Có người hỏi thời cơ khi nào, Thời Không đại thần chỉ mỉm cười chỉ lên Thần ma đồ lơ lửng trên không, đáp rằng thời cơ đến lúc sẽ xuất hiện.

Thủ mộ lão nhân biến sắc, chỉ lên trời cao vô tận rồi chỉ Thần ma đồ: “Dùng nó nói với...”

“Ha ha...” Thời Không đại thần cười vang.

Lúc này Thần Nam đã vào vùng sâu hỗn độn, quả thật huyết sát mười vạn dặm.

Hiện tại hấn như một món nhân hình hung khí, càng đánh càng dừng mãnh, nơi nào đi qua, hỗn độn cao thủ không thể ngăn nổi, giao thủ với cả tứ đại cao thủ nhóm U La vương cũng không hề chịu thiệt.

Nhưng lúc quay lại, không thấy nhân mã phe mình đâu, còn lại một mình giữa trùng vây, biết ngay đại sự không ổn.

Đồng thời nhận ra tứ đại cao thủ Thông Thiên, U La vương, Đa Mục vương, Ngự Phong vương hợp lại chặn lối về của hấn.

Bất cứ ai cũng đủ chặn hấn lại, đừng nói cả bốn liên thủ, hấn biến sắc, định quay về coi như hết đường, bèn nghiêng răng, lao tiếp vào vùng sâu hỗn độn.

U La vương đại nộ, Thần Nam lại đại khai sát giới ngay trước mặt bọn y, những hỗn độn di dân chạy trước bị hấn giết cho kêu cha kêu mẹ, khác nào vuốt mặt không nổi mũi, vả thẳng cánh vào miệng bọn y.

“Thần Nam, dám đấu với ta không?” U La vương quát vang, Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công xuất ra, vô tận hỗn độn hải dấy lên ngàn tầng áp lực, trùm về phía Thần Nam.

Nhưng hấn không ngán tiếp, cạnh đó còn những tam đại cao thủ rình mò, hấn tăng tốc lên cực hạn, lướt tới vùng sâu hơn trong hỗn độn hải.

Nghịch Loạn bát thức xuất ra từ đệ nhất thức nhất đến đệ thất thức!

Hỗn độn hải mệnh mang gần như bị đánh tan, những hỗn độn cường giả trốn về đây không ai thoát nạn, trừ Quảng Thành, tất cả đều bị hấn chấn tan, Nghịch Loạn bát thức quả thật quá đáng sợ.

“U La vương, có bản sự thì độc chiến với ta, bảo ba tên kia lui ra.” Thần Nam lạnh giọng, hấn không còn cách nào, đành tiếp tục tiến vào vùng sâu hỗn độn.

U La vương giận cực độ, hỗn độn di dân bị Thần Nam giết ngay trước mắt, tuy chỉ hơn hai chục người nhưng hỗn độn tộc xưa nay nhân khẩu đơn bạc khiến y mất mặt, lạnh lùng đáp: “Hiện tại ngươi không có tư cách đàm phán, hôm nay ta nhất định rút gân bẻ xương ngươi đốt thiên đăng, đem hồn phách ngươi trấn áp vào luyện ngục, đầy đọa ngàn vạn năm, khiến ngươi còn sống nhưng vĩnh thế không được siêu sinh, vĩnh viễn thống khổ và tuyệt vọng.”

“Độc ác thật.” Thần Nam biết sau cùng có thể mình tịch diệt nhưng tuyệt không thể sa vào tay đối phương, nhưng hấn không sợ mà cười lạnh leo: “U La vương, e là ngươi không được như ý.”

“Soạt.”

Hào quang lóe sáng, Thần Nam lướt đi vạn dặm, cải biến phương hướng sang phía tây hỗn độn hải.

Tu vi đến cảnh giới như hấn, tốc độ không đo theo lẽ thường, tựa hồ vừa nghĩ đã đến nơi. U La vương, Thông Thiên, Đa Mục vương, Ngự Phong vương như bốn chiếc bóng bám theo.

Hắn phá tan hỗn độn, họ cũng theo sát. Hắn xuyên qua đường hầm không gian, họ cũng xuyên qua, chặn cứng đường hắn quay về đại lục hắc ám, mục đích của họ chỉ có một, giết bằng được hắn, không để hắn thoát thân.

Đúng lúc đó U La vương biến sắc, nhận ra Thần Nam đang lao đến đại lục của mình.

“Tiểu tử đáng chết.” Sắc mặt y khó coi cực điểm, Thần Nam lại dĩ độc trị độc, thi hành thủ đoạn cứng rắn với nơi y cư trú.

“Chặn hắn, chặn hắn lại.” U La vương điên cuồng gầm lên.

Thần Nam toàn lực phi hành, thoáng chốc vượt qua vạn dặm, liên tục chấn toái hỗn độn, sau cùng cũng phát hiện một vài ngôi sao còn lưu lại, bèn thi thố đại pháp lực, ba chục vì sao đang tỏa rạng thần quang bị luyện hóa thành nhỏ bằng viên đất, thu vào tay áo hắn.

Lúc đến gần đại lục của U La vương, Thái Thượng tru thiên thức siêu thoát từ Thái Thượng tâm pháp xuất ra, thông thiên thần lực ào dâng lên, ba chục ngôi sao nhanh chóng phóng đại, đập vào đại lục. Cảnh tượng xúng danh diệt thế.

“Con mẹ tên khốn Thần Nam muốn chết hả.” Mắt U La vương đỏ lựng, không nén được, bật lên những lời ô uế.

“Người muốn ta chết, phải trả giá đã.” Thần Nam lạnh lùng đáp lại.

Tiếng âm âm vang vọng phía dưới, vùng hỗn độn đại lục này liên tục tan vỡ, tuy rộng lớn vô biên nhưng bị ba chục ngôi sao đập tan tành.

“Gào...” Năm đạo nhân ảnh găm vang bay lên.

U La vương vội vàng hét lớn: “Tránh mau, tất cả tránh mau.” Đại lục bị hủy quá nửa y cũng không lo lắm nhưng mấy người nay đấu với Thần Nam lại khiến y cuồng lên.

“Phụ thân, sao vậy?” Một người lên tiếng.

U La vương nghe xong câu này, đầu óc bùng bùng, Thần Nam xuất hiện như quỷ mị, đánh cho một tên tịch diệt hồn phách, chụp ngay kẻ vừa hô hoán vào tay rồi lướt đi. Tốc độ U La vương không phải không nhanh, gần như đồng thời với Thần Nam nhưng vẫn chậm một bước, bất kỳ thần thông gì cũng vô dụng, giằng đến nỗi phun máu.

Thần Nam uốn cổ tay, lại hút mười mấy vì sao tới, đánh vào đại lục sau lưng, định triệt để phá tan nơi U La vương cư trú, dù không diệt được nhiều hỗn độn cường giả song cũng coi như làm mất mặt đối phương, vả cho y một đòn thật nặng.

Nhưng lần này mấy vì sao không thể tấn công trúng đích, U La vương và bọn Thông Thiên đón đỡ hết, luyện hóa thành nhỏ bằng những viên đất rồi chấn vỡ trên hư không.

Dù vậy cũng khiến U La vương phát cuồng, đại lục mệnh mông gần như tan nát hết quá nửa, trọng yếu hơn là toàn bộ tôn nhi của y bị tịch diệt, nhi tử út lại bị Thần Nam bắt giữ.

Thần Nam bay ra thật xa mới biết thân phận đám người trong tay, thảm tiếc lẽ ra vừa nãy nên bắt chấp tất cả, diệt hết người thân của U La vương mới đúng.

“Cho ta biết đại lục Đa Mục vương và Ngự Phong vương cư trú ở đâu?” Hắn trực tiếp uy hiếp con út U La vương.

Nhi tử này thừa hưởng nét cuồng ngạo của U La vương nhưng thực lực lại không được mấy phần, sau cùng Thần Nam dùng đại thần thông trực tiếp tìm ra tin tức mình cần đoán chấn tan đối phương trong hỗn độn hải.

U La vương ở phía sau triệt để cuồng bạo, cháu chắt chết cũng không sao vì y có khá nhiều hậu bối nhưng nhi tử không được mấy người mà Thần Nam lại ngang nhiên giết ải tử ngay trước mắt.

“Các người không phải muốn giết ta sao, để xem ai hơn được ai.” Thần Nam quay lại lạnh lùng quát, thủ đoạn của hắn tuy sắc mùi máu nhưng đại chiến là khốc liệt như thế, không thể nhân từ với địch nhân, nhất

là trong tình cảnh này, chỉ có không ngừng đả kích cường địch, khiến chúng không bình tĩnh nổi, hấn mới còn cơ hội sống sót.

Lúc đó, hai mắt U La vương đã đỏ lựng, Đa Mục vương lại xanh lét mặt mày, phát hiện Thần Nam đang xông đến đại lục y cư trú. Thủ đoạn của hấn, y đã được thấy, quả xứng danh sát tinh, chỉ cần để hấn tới nơi, e rằng nửa đại lục ô hô ai tai.

Đa Mục vương gầm lên nóng nảy, tuy xuyên qua không gian được mà phi hành rút khoảng cách nhưng Thần Nam cũng có thần thông đó, cự ly song phương cứ giữ vững, y không tài nào đuổi kịp.

Đại lục Đa Mục vương cư trú tuy cách nơi U La vương ở rất xa nhưng với những cường giả cỡ này, dùng đại thần thông xuyên qua không gian, thoáng chốc là đến.

Tuy chỉ chớp mắt tới nơi nhưng Thần Nam vẫn dẫn đầu.

“Thần Nam, tên vương bát đản!” Đa Mục vương chưa thấy hấn xuất thủ đã mắng ầm lên, y biết Thần Nam sẽ gây ra chuyện trời xoay đất chuyển.

Quả nhiên, mấy chục vì sao như mưa sao băng giáng xuống đại lục y cư trú, tuy bọn y ở sau dùng đại pháp lực chuyển di một nửa đi nhưng mười mấy vì sao vẫn hung hãn đập xuống vùng hỗn độn lơ lửng, nửa đại lục tan tành.

Lần này, Đa Mục vương còn bị phần hơn U La vương, trưởng tử và con thứ của y bị Thần Nam đánh trọng thương, con thứ ba tịch diệt, hai tôn bối cũng xong đời theo.

U La vương, Thông Thiên, Đa Mục vương, Ngự Phong vương phát cuồng, giận bể phổi, thật ra là ai truy sát ai, hà cớ Thần Nam lại khiến họ nổi điên? Hấn hóa bị động thành chủ động, ra tay tại hang ổ của họ khiến tất cả cơ hồ muốn thổ huyết.

Lúc đó, Ngự Phong vương trực tiếp lướt tới, không tham dự việc truy sát Thần Nam, bởi đại lục y cư trú rất gần đó, nếu để hấn phát hiện ắt làm gì cũng muộn mất.

Nhưng vẫn chậm một bước, Thần Nam vừa phát hiện một phiến đại lục ở phụ cận, trực tiếp xuyên qua không gian lao tới.

Hấn thề phải gây loạn xạ đất trời trong hỗn độn hải.

“Ta ỉ;¥%#...” Ngự Phong vương bất chấp phong độ mắng vang lên, đồng thời vong mệnh bám theo, trong lòng nóng như đốt.

Bất quá, Thần Nam lại chuyển biến phương hướng, trong lòng hấn dâng lên dự cảm không lành, một đại địch tựa hồ mai phục phía trước, khí tức mạnh đến rợn người khiến hấn biết đại sự không ổn.

490. Chương 491: Hỗn Độn Tử

Dao động hùng hậu phát ra như thiên địa xoay chuyển, vô tận hỗn độn chậm chậm trải ra, phẳng phất có một đại vật đang chuyển động thân thể.

U La vương, Thông Thiên, Đa Mục vương, Ngự Phong vương đều kinh hãi, chăm chú quan sát đại lục, ngay Thần Nam cũng dừng lại, hấn muốn xem vật gì lại có uy thế cỡ đó.

Hỗn độn dao động không gấp gáp lắm nhưng mỗi lần dao động đều như nước biển quét qua thiên địa, quả thật sóng vỗ chấn thiên.

“Lẽ nào là...” U La vương cả kinh không nói thành tiếng.

“Tựa hồ không phải.” Đa Mục vương hiển nhiên cũng kinh ngạc.

Ngự Phong vương khấn trương chú thị vào đại lục của mình: “Có lẽ là Vương của chúng ta, thật sự người còn sống.”

Thông Thiên cạnh đó chỉ có nửa hỗn độn huyết thống, nên không có quyền lên tiếng, y không hiểu Hỗn Độn vương như bọn U La vương, chỉ biết Hỗn Độn vương đáng sợ hơn cả tướng tượng.

“Vương thật sự quay về sao?” U La vương chấn kinh nhìn vùng đại lục, dù kể đó cũng có một chữ vương như họ nhưng ý nghĩa khác hẳn nhau, họ chỉ là một phương chư hầu còn Hỗn Độn vương mới là chân chính vương giả, là bậc hỗn độn chí tôn thật sự, ngay cả Thiên đạo cũng phải nhường ba phần.

Thần Nam ở ngoài xa cười lạnh, hắn không cần biết đó là ai, hiện tại đang tính cách quay về đại lục hắc ám nhưng mấy hỗn độn chư hầu cực mạnh không truy cản hắn nữa, chỉ cắt đường lui, mật thiết chú ý hành động của hắn. Hắn mà hành động ắt họ sẽ tung ra những đòn lôi đình.

Một thân ảnh khổng lồ từ trong vùng hỗn độn hiển hóa, thanh âm lồng lộng vang lên: “U La vương, Đa Mục vương, Ngự Phong vương, lâu rồi không gặp.”

“Đây là...” U La vương nghi hoặc nhìn bóng dáng hỗn độn mờ lung rồi tỏ vẻ tỉnh ngộ: “Là Hỗn Độn tử!”

“Hỗn Độn tử, là ngài thật sao?” Ngự Phong vương và Đa Mục vương hô lên kinh ngạc.

“Không sai, là ta.”

Hỗn Độn tử là con của Hỗn Độn vương, tuy không sinh thành từ hỗn độn mà do hỗn độn tộc kết hợp sinh ra nhưng cũng pháp lực thông thiên, dù gì phụ thân y cũng là Hỗn Độn vương!

Hỗn độn tộc nhân khẩu đơn bạc, những cường giả sinh thành từ hỗn độn đa phần đã chiến tử, hỗn độn di dân hiện tại quá nửa do những cư dân hỗn độn kết hợp với nhau sinh ra.

Xưa nay họ vẫn là một gia tộc tụ cư cạnh nhau, Hỗn Độn vương là chi mạnh nhất của hỗn độn tộc, đương nhiên cái gọi là gia tộc này khác hẳn gia tộc của nhân loại. Nhóm người sinh ra từ hỗn độn đầu tiên, nếu cùng sinh ra sẽ được coi là huynh đệ tỷ muội, sau này họ kết hợp với nhau, sinh sản đời sau, lúc đó gia tộc với mang phong vị của nhân loại.

Chỉ có mỗi lần đại phá diệt, hình thành thiên địa mới thì hỗn độn di dân trời sinh mới hình thành trong vùng hỗn độn. Hiện tại là một đại phá diệt thời đại, hỗn độn tộc sẽ có hỗn độn di dân trời sinh bổ sung cho huyết dịch. Đó cũng là dấu hiệu cho thấy hỗn độn tộc trung hưng, tạo thành nguyên nhân khiến bọn U La vương tự tin như vậy.

Chi của Hỗn Độn vương tuyệt đối là gia tộc xa xưa nhất, trải qua mấy đại phá diệt thời đại, Hỗn Độn tử chính thị Hỗn Độn vương tử hàng thật giá thật, dù trong trận chiến năm xưa, y bị Thái cổ đệ nhất đại thần Độc Cô Bại Thiên đánh cho tàn phế nhưng giờ lại xuất hiện, chứng minh y đã khôi phục cảnh giới.

Y có mối giao hảo với bọn U La vương, vừa quay lại đã đi tìm bọn họ, bởi các phương chư hầu không được Hỗn Độn vương triệu kiến sẽ không thể vào hỗn độn cổ địa. Hiện tại Hỗn Độn vương sinh tử bất minh mà không ai dám mạo phạm.

“Vương có tin tức gì không?” U La vương có vẻ kích động hỏi Hỗn Độn tử.

Thân ảnh Hỗn Độn tử dần nhỏ lại, đến trước mặt bọn U La vương, thở dài: “Không có, không hiểu sống chết thế nào.”

Ngự Phong vương an ủi: “Vương pháp lực vô biên, vạn cổ trường tồn, sẽ không có chuyện gì.”

Hỗn Độn tử sầm mặt: “Hai cha con đó vừa đáng sợ vừa đáng ghét, năm xưa gọi về Nhân vương hồn phách vốn đã không còn trên đời, hủy diệt không biết bao nhiêu cường giả của hỗn độn tộc chúng ta, phụ vương ta cũng không hiểu hạ lạc nơi đâu, đúng là đáng hận.”

Nhắc lại trận chiến năm xưa, bọn U La vương rung mình, cao thủ hỗn độn tộc rơi rụng quá nhiều, cùng Thiên đạo xuất chiến mà kết quả tinh anh cao thủ suýt nữa bị diệt sạch.

“Nhân vương, Nhân vương!” Đa Mục vương lẩm bẩm, tạ hồ hồi ức lại năm xưa: “Một lá Hồng Hoang Kỳ lay đổ nửa tinh không, quả thật kinh hồn.”

Ngoài xa, Thần Nam cũng kinh hãi, hắn đã nghe truyền văn này rằng có một cuồng nhân cầm Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh khiến cả phiên tinh không hóa thành tử vực, một nửa tinh không tan biến, vạn vạn lần không

ngờ đó lại là Nhân vương hồn phách được người ta triệu hoán về, hơn nữa đó rất có thể là kiếp trước của Vũ Hinh.

Thật không tin nổi!

Chả trách người ta chỉ biết đến truyền văn mà không ai biết thân phận cuồng nhân, bởi đó là Nhân vương hồn phách hiển hóa.

Hỗn Độn tử tỉnh khỏi cơn bi thương, nhìn sang Thông Thiên cạnh đó: “Chắc đây là Thông Thiên huynh đại danh鼎鼎.”

“Là ta.” Thông Thiên đáp rất đơn giản.

“Thông Thiên huynh có nửa huyết thống của hỗn độn tộc chúng ta, e rằng còn là tộc đệ của ta.” Hỗn Độn tử cảm thán.

Bọn U La vương đương nhiên biết chuyện này, bằng không sao họ lại coi trọng Thông Thiên như vậy, phụ thân Thông Thiên là bào đệ của Hỗn Độn vương, cùng sinh ra từ một nơi chứ không phải quan hệ máu mủ ruột thịt.

Đáng tiếc, phụ thân y quá bất hạnh, tại một thần thoại thời đại đã đại chiến với Thần gia lão ma cùng một nhân loại cường giả, dưới sự hợp công của cao thủ đó và lão ma vương mạnh đến biến thái nên thụ trọng thương. Kết quả cố duy trì tàn mệnh dẫn một thần thoại thời đại sau, bị hai cha con trong truyền thuyết đánh cho tịch diệt.

Hỗn Độn tử vỗ vai Thông Thiên: “Yên tâm, hai cha con đó chưa chết, chúng ta còn cơ hội báo thù.”

Thông Thiên hừ lạnh lắc đầu: “Ta không để ý lắm đến cái chết của ông ấy.”

Chúng nhân đều biết y nói đến phụ thân nên không tiện nói gì nữa.

“Độc Cô...” Hỗn Độn tử nghiêng răng, tựa hồ không muốn nhắc đến tên hai con nọ.

Ngoài xa, Thần Nam hiểu được không ít chuyện, xem ra cha con Độc Cô cực mạnh, không biết họ trốn ở đâu, bày trò gì. Cả hai không chỉ chiến lực vô song, tựa hồ là chủ mưu của nhiều việc.

Hắn có cảm giác rằng thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên không phải chân thân của Độc Cô Bại Thiên mà là linh hồn được y biến hóa lưu lại. Thần bí thanh niên bước lên Thông thiên chi lộ, không có nghĩa là Độc Cô Bại Thiên chân chính cũng bước lên đó.

Trong trận chiến Thái cổ, ai cũng nói Độc Cô Bại Thiên đã chết, tựa hồ của Ma Chủ cũng tin nhưng những dấu hiệu hiện tại cho thấy, đó chỉ là kế kim thiền thoát xác.

Lúc hắn xuyên qua thời không, quay lại lúc Thái cổ bị cách đoạn đại chiến Quảng Nguyên, thi thể Độc Cô Bại Thiên từng bất ngờ từ đường hầm thời không rơi xuống mà lúc đó Không Không từng nói rằng không phải nó đào ra, hiển nhiên đó là một mưu tính được vạch sẵn.

Bọn Hỗn Độn tử dừng đàm thoại, cùng nhìn sang phía hắn, hiện tại chư cường chưa đến, họ muốn diệt hắn, mấy đạo mục quang âm u chiếu rọi, quyết không cho hắn quay lại đại lục hắc ám.

Hắn không hề sợ hãi, chế giễu: “Hóa ra một vương tử, người đứng thứ mấy? Đừng bảo ta người ta lão bát nhé.”

Trông lúc sinh tử tồn vong này, hắn không để tâm đến điều gì nữa.

“Người tưởng sống nổi sao?” Hỗn Độn tử lạnh lẽo nói.

“Ta vẫn sống trơ trơ, hơn nữa đối diện nhiều cao thủ của các người bao vây. Nếu một đối một, ta phể được bất cứ ai, chỉ tiếc không ai dám đấu một mình với ta, đúng là một lũ nhu nhược.”

Bọn U La vương đại nộ, quát lên: “Ở đây không ai kém hơn người, chúng ta chẳng qua muốn giải quyết người nhanh một chút.”

Thần Nam phì cười: “Có bản lĩnh bảo tất cả lui xa mười vạn dặm, người đơn chiến với ta, đảm bảo ta sẽ đánh cho người quỳ xuống cầu xin.”

U La vương giận dựng tóc gáy nhưng bị Hồn Độn tử kéo lại: “Người nói là nếu hiện trường chỉ còn lại một người, những người khác lui xa mười vạn dặm, người sẽ đồng ý quyết chiến.”

“Đương nhiên, vừa nay mấy tên nhát chết kia không dám, người dám sao?”

“Được, ta quyết chiến với người.” Hồn Độn tử sáng khoái đồng ý.

“Không, để ta lên.”

“Ta lên.”

U La vương và Đa Mục vương tranh nhau xông lên, sợ Hồn Độn tử bắt trắc. Ngự Phong vương từng thảm bại dưới tay Thần Nam nên không dám.

“Được rồi, các vị không cần lo cho ta, ta đã quyết.” Hồn Độn tử phi thường kiên quyết. Bọn U La vương bó tay, đành theo nghe lời phân phù, lùi thật xa.

“Hắc, Hồn Độn vương nhi tử, từng bị Độc Cô Bại Thiên đánh tan tác.” Thần Nam cười lạnh.

Hồn Độn tử nhận ra Hồng Hoang Kỳ liền đỏ lựng mắt, nghiêng rằng: “Trận chiến đó khiến đại kỳ gãy nát, không ngờ rơi vào tay người, hôm nay ta phải triệt để chấn tan lá cổ kỳ.”

“Để xem người chấn tan cổ kỳ hay nó chấn tan người.” Thần Nam lay mạnh lá cờ khiến hồn độn vỡ tan, thiên vũ lắc lư, phẳng phất hồn độn thế giới sắp phá diệt.

Hồn Độn tử cười lạnh, vô tận hồn độn tràn lên, theo ý chí y tụ thành biển lớn trùm lên Thần Nam.

“Soạt, soạt...” Đại kỳ lay mạnh, Thần Nam xuất ra Thái Thượng tru thiên thức, đánh mạnh vào bất diệt thể của Hồn Độn tử, toan hủy diệt đối phương.

“Người lại biết tuyệt học của Thái Thượng.” Hồn Độn tử hơi kinh ngạc, toàn lực đại chiến với Thần Nam.

“Ta còn nhiều lắm.” Thần Nam quát vang: “Ma thôn hồn độn!” Ma ảnh khổng lồ đỉnh thiên lập địa hút lấy Hồn Độn tử.

“Chết tiệt, quả nhiên là công phu của Thần tổ.” Hồn Độn tử động nộ, năm xưa lão ma vương Thần tổ huyết đồ trăm vạn dặm, giết chết vô số hồn độn cao thủ khiến đến giờ y chưa quên, lão là đại địch của hồn độn tộc, giờ có người thi triển công phu của Thần tổ, bảo sao y không nổi giận.

Hồn độn quang mang chiếu sáng thiên vũ, Hồn Độn tử thân hóa ngàn ngàn vạn vạn vây quanh Thần Nam, xuất ra sức mạnh hủy diệt, chậm chậm hóa giải ma ảnh.

“Chỉ xích thiên nhai!” Thần Nam quát vang, trước mặt mở ra một khe nứt khiến quá nửa cuồng bạo năng lượng tan biến vào không gian vô danh.

Hồn Độn tử hợp nhất ngàn vạn hóa thân, quét một đòn toàn lực, cắt đứt khe nứt, Thần Nam vùng Hồng Hoang Kỳ chặn lại, đồng thời sử dụng thần thông của Độc Cô Bại Thiên, Nghịch Loạn bát thức từ đệ nhất thức nhất đến đệ thất thức xuất ra.

Cả hồn độn hải tan vỡ.

Hồn Độn tử chấn kinh cực điểm, gian nan tránh né sức mạnh trùng trùng hủy diệt, đợi khi tất cả bình tĩnh, hai mắt vẫn máu, nghiêng rằng kèn kẹt: “Độc Cô...”

Năm xưa Độc Cô Bại Thiên phế y, làm gì có chuyện y quên được Nghịch Loạn bát thức, thấy Thần Nam thi triển thần thông này, vết thương của y lại vỡ òa, găm vang lao bổ tới, thi triển tuyệt học mạnh nhất, định tịch diệt đối phương.

Hai người kịch liệt giao phong, mở ra một không gian vô cùng rộng lớn trong hồn độn hải, đào tung cổ tinh không phá toái lên, mấy vì sao sót lại cũng không thoát tai ách, vỡ tung trong trận đại chiến giữa hai người, sáng lên như pháo hoa rồi tiêu tan.

Đại chiến đến cao trào, hai người quả nhiên cân bằng, khiến Hồn Độn tử chấn kinh, không thể đánh bại cao thủ đời sau này quả khiến y mất mặt.

Đột nhiên Thần Nam lướt ra xa, quát vang: “Hỗn Động tử, U La vương, các người không ra gì, lại định vây công lên ta.”

Bọn U La vương hiện hình, hiển nhiên vây công thất bại.

Hỗn Động tử tuy bất mãn nhưng không lên tiếng, những người này vì lo lắng cho y nên mới làm vậy, tất cả cùng đuổi theo Thần Nam.

Lần này, Thần Nam lao vào vùng sâu của hỗn động, hẳn muốn xem hỗn động hải thật ra có tận đâu không, đằng nào đường rút cũng bị cắt, vậy cứ tiến lên.

“Không được.” Đa Mục vương kinh hãi: “Tiểu tử định vào hỗn động cổ địa!”

Bọn U La vương và Ngự Phong vương cùng nhìn Hỗn Động tử, không có mệnh lệnh của Hỗn Động vương, các chư hầu không được tự do vào hỗn động cổ địa.

Hỗn Động tử mắt lóe hàn mang: “Các người theo ta tiến vào, quyết không cho tiểu tử gây loạn trong đó, diệt hẳn ngay.”

“Được!” Có lời này của Hỗn Động tử, họ không cần lo nữa.

Một vùng đại địa mệnh mang lơ lửng trong hỗn động hải, từ xa Thần Nam đã cảm ứng được khí tức thương tang cổ lão từ xa xưa vô tận tràn về.

“Đó là nơi Hỗn Động vương cư trú?” Hắn đoán được mình đến đâu, chắc chắn là hỗn động cổ địa.

Không hiểu sao, lúc vào vùng cổ địa này, hắn có trực giác rằng Hỗn Động vương mà bọn U La vương nói rằng sinh tử bất minh tựa hồ ở trong cổ địa, y vẫn chưa chết.

Giáng lâm đại lục rồi, hắn phát giác nơi này khác hẳn những nơi hỗn động chư hầu thống trị, không phải do hỗn động ngưng luyện thành mà giống như đại lục hắc ám, là vùng đất hàng thật giá thật.

Bất quá, nơi này không thiếu ánh sáng, hỗn động hải bao quanh phát ra ánh sáng mờ mờ, phiên cổ đại lục này ngập sinh cơ, cây cối xanh om, nếu không biết trước, Thần Nam còn ngỡ mình quay về nhân gian giới hồi chưa bị phá toái.

Đồng thời, hắn nhận ra ở đại lục này, tu vi của mình mất một nửa, tuy không đến mức kinh dị đến mức đáng sợ như ở cổ thiên lộ nhưng cũng đủ kinh hồn.

Quả là một đại lục đáng sợ mà thần bí.

Nhưng hắn biết bọn Hỗn Động tử, U La vương vào đây cũng sẽ như thế, không phải mình y giảm tu vi.

Hắn nhanh chóng thu liễm khí tức, xông vào vùng sâu đại lục, hắn tin rằng tu vi giảm một nửa, ắt bọn U La vương không thể dùng thần thức quét qua cự ly vô tận như trước, nên tạm thời ẩn mình trong vùng cổ địa.

Hắn không lo lắng gì, chỉ ngại chạm đến Hỗn Động vương, với tu vi hiện tại của hắn mà đấu với đối phương e rằng lành ít dữ nhiều.

Nhưng hắn có dự cảm, tựa hồ mình sẽ chứng kiến cảnh Hỗn Động vương quay về.

491. Chương 492: Thập Phương Tuyệt Vực

Hỗn động đại địa mệnh mang, khá giống với nhân gian giới trước kia khiến Thần Nam tức cảnh sinh tình, nhớ lại vô vàn chuyện cũ, tiếc rằng tất cả đã không còn, mọi gia đình tan nát, chỉ còn lại một vùng hắc ám.

Trước mặt là thanh sơn thúy cốc, cảnh sắc tú lệ.

Hắn rảo bước tiến tới, quyết định ẩn náu một thời gian, trong tình huống tu vi xuống thấp, địch nhân không thể tại vận chuyển đại thần thông theo dõi hắn.

Sự thật đích xác như vậy, hấn tiến vào hắc ám, bọn U La vương, Hỗn Độn tử cũng tới, tu vi ai nấy đều mất đi một nửa, đại thần thông thiên triệt địa gần như biến mất, thần thức hùng mạnh cũng không bám sát Thần Nam được nữa, chỉ biết đại khí hấn ở trong đại lục này.

“Chúng ta từ từ tìm kiếm, trước sau gì cũng bắt được. Nếu hấn định rời khỏi cổ địa, chúng ta sẽ cảm ứng được đầu tiên.”

Thoáng chốc ba tháng trôi qua, Thần Nam ở lưng chừng một ngọn núi, mở bừng mắt, tu vi đã tinh tiến không ít nên cảm ứng được khí tức của U La vương, biết hành tung đã bại lộ.

Hấn hóa thành cự nhân ngàn trượng, từ lòng núi vạch đôi ngọn núi tiến ra, cười lạnh: “U La vương, gan người lớn thật, dám đơn độc đến tìm ta, không sợ ta diệt người sao?”

U La vương cười lạnh: “Dựa vào người? Đừng tưởng đánh bại Ngự Phong vương là ngang cơ với ta, người còn kém lắm.”

“Ha ha...” Thần Nam cười vang: “Ta còn nhớ là từng chấn tan cánh tay một người.”

U La vương nổi giận, lạnh lùng đáp: “Người còn dám nhắc lại việc đó, ta đấu với Thời Không, người lại chõ mũi vào, hiện tại đến lúc thanh toán.”

Thần Nam có ý kéo dài thời gian, dùng đại thần thông quan sát cổ địa ngoài xa, thấy không bóng người nên vô vùng hoan hỷ, có vẻ U La vương thật sự một mình đến đây.

“U La vương, chịu chết đi.” Thần Nam rung Hồng Hoang Kỳ, thi triển đệ thất thức trong Nghịch Loạn bát thức, uy lực tăng gấp nhiều lần khiến sơn hà thất sắc, hỗn độn vô quang!

U La vương kinh hãi, vốn đã ký hủy Hồng Hoang Kỳ, tuy không phải trong tay Nhân vương, lại là lá cờ nát nhưng phối hợp Nghịch Loạn bát thức cũng đủ khiến y biến sắc.

Thân thể y lao lên như cầu vồng, thoáng chốc tránh khỏi Hồng Hoang Kỳ rung phần phật đổ tới, xé toang mặt đất, chấn động núi non nhưng ngạc nhiên là vùng đất này không hề bị hủy. Nên biết sức mạnh của độn này có thể chấn tan một vì sao.

Hỗn độn cổ địa quả là một nơi kỳ dị, tựa hồ ẩn chứa năng lượng vô danh, cảm cố mọi sức mạnh khác phá hoại.

Hồng Hoang Kỳ bay lên, tiếp tục quét vào U La vương, một vùng cổ tinh không mông mông lung lung xuất hiện, trùu tới vương hầu hỗn độn.

U La vương không dám coi thường, mồm nói là không coi Thần Nam vào đâu nhưng thật ra y khá cẩn thận, chiến đấu ở cấp độ này, hơi lơ đãng sẽ ôm hận cả đời. Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công như ngàn tầng sóng biển xuất ra, thanh thể kinh người, ma vân cuộn cuộn trùu xuống, cơ hồ hủy diệt cổ tinh không.

Trong lúc hắc ám ma khí ngút trời lan tràn, trong cổ tinh không tinh quang vô hạn, lao vút tới va chạm với ma vân.

Cùng lúc Thần Nam tế xuất Hồng Hoang Kỳ, các loại chiêu thức như Ma thôn thiên địa, Thái Thượng tru thiên, vô tình đao cùng xuất ra, hấn rất muốn trừ đi một hỗn độn cường giả hàng đầu như U La vương nhưng quả thật rất khó, hấn giữ mình không thành vấn đề nhưng chưa có thần thông đến mức diệt được đối phương.

Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công bùng lên, thật sự có chín tầng trời rớt xuống, suýt nữa chấn tan hấn. Hấn vội đáp xuống nhưng thập địa dâng lên, định ép chết hấn, quả là tình cảnh kinh nhân.

Hấn ở giữa hai tầng áp lực, trên có cửu thiên, dưới có thập địa đang ầm ầm ép tới, mỗi lúc một lan tới, áp lực tăng dần, gần như ép hấn thành bột.

Loại kỳ công này mượn thiên địa chi lực, cửu thiên thập địa không phải hư danh, hiệu quả xứng với danh tiếng. Hấn dốc hết mọi loại thần lực, thần thông chống lại đà ép của cửu thiên thập địa.

“Hắc, người trụ nổi sao? Hôm nay ta sẽ triệt để luyện hóa người trong cửu thiên thập địa.”

“Bớt khoác lác đi, định dùng lao lùng nhỏ xiu này mà giam cầm ta sao, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.”

“Ta xem ngươi còn già mồm được đến bao giờ.” U La vương lạnh lùng quát lên, cửu thiên thập địa rung lên ầm ầm, hủy diệt khí tức lan tràn.

Thần Nam mở Hồng Hoang Kỳ để nó hóa thành vạn trượng cao, lá cờ phản phạt như dòng sông tuôn chảy, giữ vững “thiên địa”, rồi bản thân hần ngồi xếp bằng giữa hư không, khổ công tìm đối sách.

Sau cùng, hần hòa trộn huyền công của Thái Thượng, Thần tổ, Độc Cô Bại Thiên lại, xuất ra một dải hào quang xoáy tròn ốc, cỗ sức mạnh tập hợp tinh hoa của ba vị khai sáng cùng nghịch không bay lên.

Tiếng đổ vỡ vang vọng, hào quang xoáy tròn ốc phá tan chín tầng trời, mở ra một động huyết lớn, hần lao qua đó, rời khỏi vùng thiên địa tà dị.

“U La vương... bắt quá như vậy.”

U La vương đại nộ, y là nhân vật thành danh đã vô tận tuế nguyệt, lại bị một hậu sinh văn bối đánh ngang cơ, lòng đương nhiên không vui vẻ gì, lạnh lùng đáp: “Ngươi chết chắc rồi.”

“Cửu thiên thập địa ta đã lãnh giáo, ngươi còn tuyệt học gì nữa? ?Hiện tại e là ta sẽ diệt ngươi.”

“Công pháp của ta có tên Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công! Ngươi mới kiến thức Cửu thiên thập địa, Duy ngã độc tôn còn chưa thể hiện.” U La vương lên tiếng, toàn thân hóa ra sát khí, biến thành vô hình hắc vụ điên cuồng bổ vào Thần Nam.

“Chỉ xích thiên nhai!” Thần Nam quát vang: “Ngươi đến không gian vô danh mà xưng tôn.” Y mở ra một không gian, hút hết ma vụ vào đó.

Chỉ xích thiên nhai hết sức đặc dị, không phải là công pháp hủy diệt nhưng xét về mặt phòng ngự lại tuyệt diệu, hiện tại xuất kỳ bất ý đẩy U La vương vào dị không gian.

Thiên địa bình tĩnh lại, tất cả đều kết thúc? Thần Nam lặng lẽ đứng trên không, một tiếng gầm vang lên, xuyên qua không gian lao về.

“Gào...” U La vương gầm vang như trời đất sụp đổ, phá toái trùng trùng không gian vô danh quay lại thế giới hiện thực, về hỗn độn cổ địa.

Thần Nam vội lùi lại, U La vương quả nhiên danh bất hư truyền, cực khó đối phó, tất phải nghĩ cách phá giải, bằng không sẽ rất nguy hiểm. Nhưng hiển nhiên hần không có thời gian, đại chiến kịch liệt ở đây sẽ dẫn Đa Mộc vương và Ngự Phong vương tới, còn cả Hỗn Độn tử Thông Thiên cũng sẽ tâm sinh cảm ứng, tìm tới nhanh chóng.

Hần thở dài, lướt đi thật xa, định trốn tránh tiếp nhưng lần này bị bao vây.

Hỗn Độn tử, Thông Thiên, Ngự Phong vương, Đa Mộc vương chia thành bốn hướng ép tới, họ vốn chia nhau ra, dùng thần thức dò vào trung tâm tìm kiếm, có điều U La vương mạnh động, ra tay trước.

Ngũ đại cao thủ gầm lên như tiếng sấm vọng vào tai hần.

“Lần này ngươi chạy đâu!”

“Đợi tịch diệt đi.”

Thần Nam bị bức phải bay vào giữa hỗn độn cổ địa, đại chiến lần này quá gian nan, bị ngũ đại cao thủ liên tục vây ráp.

Vùng núi non xanh biết phía trước đột nhiên biến mất, hóa thành hoang mạc lạnh lẽo đến đáng sợ, không sóng gió gì, không khí cũng phẳng phất đã ngưng trệ.

Hần không dám cả nghĩ, lao tới ngay, nhưng bọn U La vương đuổi đến đó liền dừng lại hết, không dám tiến tới.

Vùng đất đó diện tích không quá trăm dặm, hết sức hữu hạn, nhưng lại u ám, quỷ dị. Thần Nam dần nhận ra điểm khác lạ, nhìn mây cao thủ vây bên ngoài: “Sao, các ngươi sợ nơi này?”

U La vương nhìn hần với vẻ “thương xót”: “Vốn ngươi còn một tia hy vọng sinh tồn nhưng giờ chắc linh thức cũng sẽ triệt để tiêu tan.”

Đa Mục vương cười lạnh: “Vốn chúng ta còn lo linh thức người chạy thoát, không ngờ người lại tự tìm đến cái chết.”

“Dừng giở huyền hư, có gì cứ nói ra, Thần mỗ tiếp hết, có sợ gì.” Thần Nam quát vang.

Ngự Phong vương âm u lên tiếng: “Người biết đây là đâu không? Là Thập Phương tuyệt vực trong truyền thuyết, những người từng vào, chỉ có Hỗn Độn vương là nhân vật duy nhất còn sống trở ra.”

Thần Nam thầm kêu không ổn, tung mình lên định thoát khỏi nhưng một luồng đại lực không tưởng tượng nổi cầm cố hắn, kéo xuống luôn.

“Sao lại thế này?” Hắn cả kinh.

“Hừ, vào đó người còn muốn ra sao, đừng nằm mơ nữa.” U La vương lạnh giọng: “Từ đây thế gian không còn Thần Nam, người đã vĩnh viễn thành quá khứ, vào đó chỉ còn một con đường là triệt để tiêu tan.”

Nghe vậy, Thần Nam càng cảm giác điểm khác thường của phiến hoang mạc này, chìm xuống đất trong tiếng ầm ầm vang lên, mọi tia sáng tan biến, hai mắt hắn không trông thấy gì, định giãy giụa nhưng không còn khí lực, bị cầm cố chặt cứng.

Một cỗ khí tức kinh nhân trồi lên, hắn cảm giác đã tiến vào một không gian xa lạ, không, đúng ra là một lao lung bị phong bế.

Hắn không thấy gì, thần thông hình như mất hiệu lực, sức mạnh toàn thân nhanh chóng tan đi với tốc độ khủng khiếp, cứ thế này, không lâu nữa hắn sẽ thành một người tầm thường. Hắn định ngăn lại nhưng vô dụng, tu vi liên tục giáng xuống.

Trong tình huống đáng sợ này, hắn không hề hoảng sợ mà cực kỳ bình tĩnh, nhân lúc thần thông vẫn còn, toàn lực mở thần thức thám thính không gian bị phong bế này.

Thập Phương tuyệt vực quả thật xứng với tên, dốc toàn lực hắn cũng chỉ tra ra nơi đây có mười phương, là một tuyệt địa bị phong bế.

Bên ngoài, bọn U La vương cười vang, địch nhân cực mạnh lại tự đi lên tuyệt lộ.

Duy có Hỗn Độn tử lặng lẽ, tựa hồ không vui vẻ gì.

“Hỗn Độn tử, ngài sao vậy, lẽ nào còn sợ hắn không chết?” U La vương hỏi.

“Đúng, ta sợ hắn vạn nhất không chết, thoát ra được ắt phiền hà vô cùng.” Hỗn Độn tử hơi lo lắng.

Ngự Phong vương nói: “Ngài quá đa nghi, bằng khả năng của hắn, chắc chắn sẽ chết.”

Đa Mục vương phụ họa: “Người vào Thập Phương tuyệt vực chỉ có Vương của chúng ta thoát được, các cường giả khác đều mất mạng. Như ta còn nhớ, đệ nhị cường giả của hỗn độn tộc chúng ta định vào đó tu luyện, đột phá cảnh giới, kết quả lại thảm tử tại Thập Phương tuyệt vực. Thần Nam này so được với lão tổ năm xưa sao?”

Hỗn Độn tử thở dài: “Vốn ta định vào Thập Phương tuyệt vực bề quan nhưng hiện tại... chúng ta đi thôi.”

Hoang mạc lại trở về vẻ yên tĩnh, không còn âm thanh nào, cơ hồ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau cùng Thần Nam hơi hoảng loạn, sức mạnh toàn thân hắn tan đi quá nhanh, hiện tại hắn chỉ còn là một phạm nhân, tu vi ngạo thế không còn lại mấy may, hoàn toàn tan sạch.

Một ngày qua đi, hăm cảm giác miệng khô lưỡi đắng, đói lả người.

Thập Phương tuyệt vực đáng sợ đã biến hắn thành phạm nhân.

Đã lâu lắm hắn không đói khát, từ khi tiến vào thiên giai cảnh giới, tựa hồ không còn cần ăn uống, nhưng hiện giờ... hắn cần thức ăn và nước. Trong nội thiên địa của hắn có Sinh Mệnh nguyên tuyến, tiên chi linh quả nhưng từ khi vào Thập Phương tuyệt vực, nội thiên địa không thể mở ra.

Thập Phương tuyệt vực quả xứng danh, chỉ có mười phương mà thành tuyệt vực. Tiến vào tuyệt vực, chỉ còn đường chết

492. Chương 493: Đồ Đẳng Đánh Tới

Hắn không ngờ còn có ngày này, lại chết vì đói khát, từ khi bước chân vào thiên giai cảnh giới, hắn không còn biết ngũ cốc có mùi vị gì, tiên sâm linh quả đều không đáng gì.

Trong tưởng tượng, nếu có ngày phải chết, nhất định hắn sẽ oanh oanh liệt liệt chiến tử, cùng tuyệt thế đại hung đại chiến đến cùng, chảy đến giọt máu cuối cùng trong thân thể, tan nát đến mảnh huyết nhục sau chót, đốt cháy hết linh hồn thánh hỏa.

Nhưng hiện tại hắn hoàn toàn biến thành người thường, thiên giai tu vi triệt để tiêu tán, bất diệt chi thể dần dần chuyển hóa thành nhục thể phàm thai, hắn không còn là cường giả mà chỉ là một nam nhân tầm thường.

Hơn nữa, đáng sợ là da hắn nhăn nheo, mái tóc đen thành trắng, đang lão hóa dần.

Theo năm tháng thật, hắn không còn là thanh niên, một thân ngạo thế thần thông tan biến, tuế nguyệt phong sương lại hung hãn bủa vây.

Tuế nguyệt như đao, từng nhát cắt lên mình hắn, quá trình lão hóa vô cùng lợi hại, không đầy ba ngày, hắn từ một thanh niên anh tư bột phát biến thành một lão nhân mặt mũi nhăn nheo.

Thân thể đỉnh bật giờ còng xuống, đôi mắt sáng chói hữu thần giờ mờ đục, anh khí xa xưa tan hết vào mây gió.

Đưa đôi tay run rẩy sờ lên mặt, hắn yên lặng, không ngờ lại chết thế này, sinh lão bệnh tử vốn là thường tình nhưng phát sinh trên mình thiên giai cao thủ lại tàn khốc như vậy.

Mái tóc bạc phơ chỉ cần đưa tay vuốt là rụng xuống từng mớ, tất cả đều đáng sợ, làn da nứt nẻ, trút xuống lớp da để già nua.

Huyết tinh tan chảy, hắn cảm giác sinh mệnh không còn bao lâu, bất diệt ma thể anh vĩ chỉ còn mà túi da bọc xương.

“Soạt, soạt.”

Bàn tay già nua chạm vào Hồng Hoang Kỳ rút cạnh đó, nhưng không thể rung nổi đại kỳ, hắn vuốt ve chiến kỳ từng cùng hắn chinh chiến thiên vũ, những gì đã qua hiện về trong tim, bầu nóng xông pha, đại chiến thiên hạ địa... phẳng phát như mới xảy ra ngày hôm qua.

Hồng Hoang Kỳ xa kia, hắn không dung nổi nữa, nắm lấy mà vô hạn cảm khái.

Tuế nguyệt liên lạc, ngày cũ dâng lên, từng tráng chí lãng vãng, từng chiến khắp thiên hạ, từng uy trấn đương thế, từng... có bao nhiêu chữ từng là bấy nhiêu thứ đã qua. Hắn lặng lẽ hồi tưởng.

Chinh chiến lục đạo, máu nóng dâng tràn, cả đời hắn lăn lộn với sinh tử, từ thần mộ bước ra, một thanh niên tu vi bình bình nhanh chóng trưởng thành...đến giờ lại kịch chiến trong hỗn độn thiên vũ. Nhưng gì kinh qua đều là hung hiểm xây từ máu và kiếm, lúc nào cũng đối diện với khảo nghiệm của tử vong.

Nhưng quá khứ kinh tâm động phách dù còn trong lòng hắn song đã khắc vào sâu thẳm, đến lúc tử vong sắp tới, sinh mệnh sắp tàn này, hắn mới phát hiện từng có một nữ tử hiện lên rõ ràng, sâu hơn tất cả.

Sinh mệnh dần tan biến, hắn mới biết quá khứ đã sai lầm thế nào, ân hận nhiều lắm nhưng được gì. Lúc nhục thể cạn khô, huyết mạch khô kiệt, dung nhan già nua, tâm trường sắt đá của hắn gần như tan ra, cảm giác đôi mắt mờ đục lẫn xuống hai hàng lệ.

Từng mảnh phù hoa, từng khoảnh khắc bình đạm, tất cả quá khứ như mây khói lướt qua trong óc hắn.

Hắn chìm vào trạng thái mơ hồ, trong sát na cuối cùng sinh mệnh chỉ quang phiêu diêu, hắn thấy một phiến tiên cảnh tường hòa, không có giết chóc, chinh chiến, hắn không cần chiến đấu, không cần đối diện tử vong khảo nghiệm, linh hồn hắn phẳng phát nhập vào thánh thổ, ngoài xa có người hắn yêu thương chờ đợi.

Thập Phương tuyệt vực, phong thiên khốn địa!

Thoáng chốc đã qua mười năm, nhiều Thái cổ thần trong Thần Phong học viện lâu ngày không nhận được tin tức của Thần Nam, ai nấy có dự cảm không lành.

Nhiều người muốn đánh đến hỗn độn tộc nhưng bị Thời Không đại thần ngăn lại, mỗi ngày ông đều lặng lẽ quan sát Thần ma đồ khổng lồ trên không chậm chậm chuyển động, Thái cực đồ phẳng phát ẩn chứa vô tận hy vọng, khiến toàn bộ tâm tư ông gửi hết vào đó.

Tuế nguyệt liên lạc, sau mười năm qua thật nhanh, vẫn không có tin tức của Thần Nam, chỉ biết hẩn xông vào hỗn độn cổ địa rồi vĩnh viễn biến mất, không xuất hiện nữa.

Tuy có Thái cổ thần từng thâm nhập vào vùng hỗn độn bắt hỗn độn di dân nhưng không ai biết hỗn độn cổ địa ở đâu, càng không ai biết Thần Nam hiện ra sao.

Cảm giác bất tường khắc sâu trong lòng những người có quan hệ với hẩn.

Mộng Khả Nhi đứng bên song, lặng lẽ nhìn sóng biển trong hồ, dung nhan xuất trần bình tĩnh, không ai biết nàng nghĩ gì, hồi lâu chỉ nghe thấy tiếng thở dài, ẩn chứa vô vàn bất lực, tịch mịch, cô độc, thống khổ... những tình cảm phức tạp hòa vào nhau.

Long Vũ trực tiếp bế quan, lặng lẽ đợi suốt sáu mươi năm, không hề có tin tức, nàng bắt đầu tu luyện hà khắc nhất, thành ất tu vi đại tiên, bại ất tịch diệt. Nàng muốn nâng cao cảnh giới tu vi, cần thực lực để khi tụ thành lục hồn thiên nữ hoặc thất hồn thiên nữ sẽ khiến chính thể mạnh hơn. Bởi nàng muốn vào hỗn độn cổ địa.

Nhiều người bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, Tiềm Long, Đại Ma, Huyền Trang, Đông Phương Phượng Hoàng biến hóa năm ngàn năm trong không gian kỳ dị mà xuất quan, nhưng họ thấy không đủ, tu luyện năm ngàn năm rồi lại tiếp tục bế quan.

Bảy mươi năm, tám mươi năm... Thời Không đại thần vẫn chăm chú quan sát Thần ma đồ.

Đến giờ, sống chết của Thần Nam không còn nghi hoặc gì nữa, nổi sào lan khắp Thần Phong học viện, đè nặng lên những người có liên quan đến hẩn.

Mãi trăm năm sau, Long Nhi dẫn Không Không, Y Y cùng hai vì sao quả tạ Huyền Huyền và Tác Tác xông ra khỏi Thời không luyện ngục, tất cả đều mặc cổ lão giáp trụ trên mình, khí tức phát ra khiến cả đại lục hắc ám rung chuyển, tựa như cổ lão chiến thần quay lại.

Long Nhi thân hình cao lớn, càng trầm ổn hơn, tu vi đến mức không thể đo nổi. Không Không và Y Y cũng đã lớn, thành những nam nữ độ tuổi thanh xuân mười bảy, mười tám, Không Không vẫn cười tươi rói nhưng tựa như lưỡi kiếm sắc rời vỡ, khiến người ta có cảm giác linh hồn chấn động. Y Y trở thành một đại cô nương dung nhan thanh lệ khuynh thành khuynh quốc, khí chất phiêu dật lại không linh, hiển nhiên tu vi cao siêu khó tưởng tượng được.

Tác Tác và Huyền Huyền đáng vẻ chừng bảy, tám tuổi, càng cổ linh tinh quái, tuy còn con nít nhưng dao động linh hồn mạnh không tưởng, không kém hơn ca ca, tỷ tỷ, tựa hồ đã hoàn toàn kích phát vô hạn tiềm năng.

Thời không luyện ngục bị đánh tung lối vào, nổi trên tầng không Thần Phong học viện, cách Thời Không đại thần không xa, năm Đồ Đằng chuyển thể chỉ thân phá quan khiến mọi thiên giai cao thủ trên đại lục hắc ám đều kinh hãi, kinh động cả những hồng hoang cự kinh trong thiên ngoại hỗn độn.

Vẫn chưa hết, rồi Thời không luyện ngục cuối cùng là một thanh niên cao thủ anh vĩ mặc hoàng kim chiến giáp, khí thế phát ra không kém hơn Long Nhi, chuyển thể chỉ thân của Thiên Long hoàng. Ý chiến ý cao vời, khí thế kinh thiên, đương nhiên đó là Đại đức đại uy Thiên Long tư chất siêu tuyệt khiến Hắc Thủ Quảng Nguyên phải ra tay diệt đi, cũng là Long Bảo Bảo.

Trong luyện ngục, Long Bảo Bảo bị bức phải không ngừng chém giết giữ mạng, trong cảnh cử tử nhất sinh, nó khiến chiến hồn từng ngủ say hoàn toàn thức tỉnh. Nó là thiên tài của long tộc, là cao thủ duy nhất sánh ngang Thiên Long hoàng, nên đột phá cảnh giới trong luyện ngục.

Bất quá, dù toàn bộ cái thể tiềm lực được kích phát thì nó không còn là Đại đức đại uy Thiên Long nữa, kỳ ức cũ đã tan theo gió, hiện tại chỉ là Long Bảo Bảo.

Bị khí thể của ngàn ấy cường giả áp bức, một chiếc kén ánh sáng tử kim trong vùng sâu Thần Phong học viện vỡ dần, Tử Kim thần long biến hóa, vốn ai cũng tưởng nó chỉ mất mấy năm là tỉnh lại nhưng mất cả trăm năm mới phá kén.

Chiếc kén vỡ tan, Tử Kim thần long hoàn toàn đại biến dạng, trút bỏ hết vảy, trảo, sừng, trút bỏ cả huyết mạch long tộc, siêu thoát quá khứ, tiềm lực của Tử Phong được lấy lại đưa nó tăng lên lĩnh vực hoàn toàn mới.

Thái cổ thần cùng hô lên, Tử Phong không thẹn là nhân vật kiệt xuất thời Thái cổ, trầm tịch vô tận tuệ nguyệt liền tỏa sáng.

Năm huynh đệ tỷ muội Long Nhi nhanh chóng lao vào vùng sâu Thần Phong học viện tìm Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi, thoáng sau, năm đạo linh hồn dao động hùng hồn dấy lên, năm hài tử cùng bay lên thiên ngoại hỗn độn.

“Đợi, đợi ta.” Long Bảo Bảo trong hình dáng một thanh niên anh tuấn phát hóa thành một phiến kim quang bay lên thiên ngoại hỗn độn.

“Xảy ra chuyện gì, ta cũng đi xem.” Tử Kim thần long bay lên theo.

“Phụ thân có thật là...”

Long Nhi có vẻ tự lự trong vùng hỗn độn mệnh mang.

“Đại ca yên tâm, khẳng định phụ thân không sao.” Không Không tuy thích cười cợt nhưng đối diện với huynh trưởng cũng không dám nghịch ngợm.

“Đúng, đúng, cha sống dai lắm, không thể sao hết, chúng ta chắc sẽ cứu được. Tuy cha đối với bọn muội hung hãn, định nhốt lại nuôi lớn nhưng vẫn là người cha đáng ghét của muội, chúng ta cứu ra thôi.” Hai tiểu quỷ tinh linh cổ quái Huyền Huyền và Tác Tác không chịu giữ mồm miệng, cười hi hi, ngay cả Long Nhi cũng chịu, không quản lý nổi.

“Im nào, trước mặt có một hỗn độn đại lục!” Y Y thanh lệ vô song đề tỉnh, gõ đầu hai tiểu quỷ đầu, “không nói nhăng nữa.”

“Vâng, nghe lời tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ à, bọn đệ nghe nói ai đó lúc nhỏ từng ngậm vú sữa ra ngoài gây họa, không ngoan hơn bọn đệ à.”

“Lắm chuyện.” Y Y vừa giận vừa buồn cười, véo tai chúng.

Lúc đó, Long Nhi lên tiếng: “Có hỗn độn di dân, ta đi xem.”

“Gào...” Long khiêu vang vang khắp thiên vũ, Long Nhi hóa thành Thiên Long thể, khác nào một ngọn núi vắt ngang thiên vũ, uốn lượn xuống, uy lực khiến đại lục phía dưới suýt vỡ tan.

Thiên Long trảo chụp lấy mấy hỗn độn di dân, không rõ do trời sinh đã sợ Thiên Long hoàng hay không mà đám di dân nhũn ra.

“Cho ta biết hỗn độn cổ địa ở đâu, ở đây ai mạnh nhất?”

“Hỗn độn ... cổ địa ở nơi sâu nhất của hỗn độn hải. Ở chỗ chúng tôi... mạnh... mạnh nhất là Quảng Thành. Nhưng y ... đã đi rồi.”

Linh hồn mấy hỗn độn di dân run rẩy, bị khí thể trấn áp khiến nói năng cũng ấp úng, kể lại toàn bộ sự tình.

Không Không bay tới: “Ca ca không cần lo, khí tức chúng ta phát ra quá mạnh, Quảng Thành đó đã bị kinh động, tốt nhất là hiện tại chúng ta thu liễm hết lại.”

Long Nhi gật đầu: “Đuổi mau, đừng để Quảng Thành đưa tin đến hỗn độn cổ địa.”

Tốc độ của năm hài tử nhanh đến cực hạn, thoáng sau đã lướt đi vạn dặm, tiến vào hỗn độn hải mệnh mang. Lúc chúng đi khỏi, từ cổ tinh không xa lắc, Quảng Thành xuất hiện, lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm: “Sao có thể? Ngũ đại cao thủ... may mà ta ra ngoài.”

Y Y chỉ vào hỗn độn hải: “Đại ca, trước kia lại có một hỗn độn đại lục.”

Long Nhi gật đầu: “Ồ, ta biết ai ở đây, trước đây từng đấu với hắn, năm xưa còn bị y truy sát, hôm nay chúng ta tặng cho U La vương này một ‘niềm vui’ bất ngờ nào.”

Trong hỗn độn đại lục phía trước, U La vương chợt thấy tâm thần không yên, nhảy vọt lên không.

“Hắn phát hiện chúng ta.” Long Nhi nhú mày.

Huyền Huyền vỗ ngực: “Lão ca nhìn bọn đệ này.” Nó và Tác Tác tiến lên, bọn Long Nhi ở phía sau.

“A, người ở đằng trước kia, có phải U La tiểu tử không?” Giọng nói con nít của Huyền Huyền vang lên.

“Ồ, người thật sự là Tiểu U La?” Tác Tác hỏi với vẻ ngây thơ.

U La vương suýt thổ huyết, hai tiểu mao đầu dám xưng hô như thế, thật khiến y không tài nào nhịn được.

“U La tiểu tử, chúng ta đến giết người.”

“Dựa vào hai tiểu bất điểm các người?” U La vương cũng nhận ra hai tiểu quỷ đáng sợ nhưng không coi là nguy hiểm, sức chú ý dồn hết lên mấy thân ảnh mơ hồ ở phía sau.

“Đúng, chúng ta phải đánh bại người.” Đoạn hai vì sao quả tạ ra vẻ vô hại lao tới.

U La vương quát vang: “Ta mặc kệ các người có phải hài đồng không, giết sạch.” Y tận lực chụp vào đầu hai hài tử, ngọn trào trùn lên, y sợ có biến cố nên dốc toàn lực, có điều đã đánh giá Huyền Huyền và Tác Tác quá thấp.

“Lão ca, lão tử mau tới đây.”

Tác Tác và Huyền Huyền chụp cứng hai tay U La vương, lúc đó y mới cả kinh thất sắc, hai tiểu quỷ mạnh đến kinh nhân, nhất thời y không sao thoát được.

Long Nhi, Không Không, Y Y lướt tới, cảm giác được linh hồn dao động, sắc mặt U La vương biến hẳn, vừa thấy Long Nhi liền kinh hãi: “Đồ Đẳng chí tôn!”

Y hết sức quả quyết, không hề do dự, chấn nát hai tay bỏ chạy vào vùng sâu hỗn độn. Không phải y quá nhát gan mà y phát hiện tu vi của Long Nhi, Y Y, Không Không đều không kém hơn mình, tam đại cao thủ cùng ra tay, y chết chắc.

“Giết!” Long Nhi dẫn đầu, bọn Không Không bám sát.

Hôm nay, lịch sử tái hiện, trăm năm trước, ngũ đại cao thủ bọn U La vương từng truy sát Thần Nam không còn đường lên trời xuống đất, giờ đến lượt năm hài tử của hắn đuổi đến tận hỗn độn, U La vương trở thành Thần Nam năm xưa.

Y thăm kinh hãi, nhận ra Long Nhi nhưng mấy thiếu niên cạnh cậu, dao động linh hồn cũng cực mạnh, lẽ nào là cổ lão Đồ Đẳng trong truyền thuyết?

“U La vương, người chạy đâu?” Không Không hóa thân thành một thanh thần kiếm, trực tiếp xuyên qua trùng trùng không gian vô danh, xuất hiện trước mặt U La vương, đó không phải là nhảy qua không gian mà là cấm kị đại thần thông.

“U La vương, chịu chết đi.” Y Y khẽ giơ tay, vô tận thần diệp sáng chói như mưa sao băng màu lục trùn lên U La vương.

“U La vương, có dám đấu tiếp trận năm xưa với ta không.” Long Nhi tung quyền, không hề dùng xảo thủ, cương chính hùng hồn, chiến lực vô song!

Quả thật mạnh cực độ.

Tu vi cả ba hài tử đều đạt đến cỡ U La vương khiến y không dám dừng nửa bước, dốc hết đại thần thông bỏ chạy, nhưng bị ba hài tử tấn công khiến y vô cùng nhếch nhác, vô cùng thê thảm, suýt nữa mất xác trong vô tận thần quang.

“Hỗn độn cổ địa!” Y chỉ còn ý niệm này, trong lúc đào vong, liên tục đưa tin cho các lộ vương hầu đến cứu, nhưng phải sống đến lúc đó đã.

493. Chương 494: Sát Cục, Tử Vong!

Dẫu thiên địa hủy diệt không biết bao nhiêu lần, mỗi lần khai thiên tịch địa lại có Đồ Đằng mới sản sinh nhưng những Đồ Đằng này không chắc qua nổi một lần đại hủy diệt, cũng như cường giả trải qua vài lần như vậy, sau cùng đều tiêu tan.

Còn trong truyền thuyết về Đồ Đằng, cá mảy vị Đồ Đằng chí tôn liên tục quay lại sau hủy diệt, Thiên không chôn nổi, Địa không diệt được, vĩnh viễn bảo vệ thường nhân. Đương nhiên, bọn Long Nhi, Không Không, Y Y là những Đồ Đằng chí tôn, trải qua mấy đại hủy diệt thời đại mà vẫn bất diệt.

Hỗn độn tộc tuy được coi là chủng tộc có trước thiên địa nhưng cũng chỉ mang nghĩa tương đối. Bởi qua nhiều lần đại hủy diệt, thiên địa mấy lần tái tạo, những kẻ của chủng tộc này chân chính cùng thời đại với Đồ Đằng chí tôn, e rằng trừ Hỗn Độn vương không còn ai nữa.

Đồ đằng chí tôn và hỗn độn tộc luôn đối địch nhau, được chủng tộc này coi là đại biểu của hủy diệt.

U La vương tư chất siêu tuyệt, pháp lực thông thiên, tu vi đạt đến cảnh giới nguyên thủy hỗn độn tộc nhưng đấu với một Long Nhi hoặc Không Không còn được, với ba người đương nhiên chỉ còn cách bỏ chạy.

Tâm lý y cũng hoảng sợ, đó là những hỗn độn chí tôn trong truyền thuyết, tuy trông như hài tử nhưng đều tiềm lực vô hạn, từng hủy diệt không biết bao nhiêu hảo thủ của hỗn độn tộc.

Hai mắt U La vương lóe hàn quang, quyết định phải đưa mấy Đồ Đằng chí tôn vào sát cục, nhân lúc còn là hài tử mà giết đi, nếu thành công sẽ vĩnh viễn giải quyết hậu họa cho hỗn độn tộc.

Y già dò trọng thương, lượn quanh hỗn độn cổ địa, đưa tin tức đến mấy nhân vật trọng yếu khác.

Ngũ đại Hỗn Độn vương hầu: Đa Mục vương, Ngự Phong vương, Kiến Đức vương, Khuê Mộc vương, Thiết Chân vương cùng hành động, bắt liên lạc với Thông Thiên, Hỗn Độn tử ở trong hỗn độn cổ địa rồi đột nhập vào đó, đợi mấy hài tử sa lưới.

Một tấm lưới đã bố trí hoàn tất. U La vương nhẫn nhục chịu đòn, mấy lần suýt bị nhóm Long Nhi và Không Không đánh gục, chặt vật lui dần vào hỗn độn cổ địa.

Sát trường đã giăng, bát đại Hỗn Độn vương hầu gồm U La vương, Đa Mục vương, Ngự Phong vương, Kiến Đức vương, Khuê Mộc vương, Thiết Chân vương, Hỗn Độn tử, Thông Thiên đều là chí tôn một phương của hỗn độn tộc chuẩn bị diệt bọn Long Nhi và Y Y.

Tuy thời gian chớp nhoáng nhưng sát trường đã chuẩn bị hoàn tất, sát cục diệt Đồ Đằng chí tôn nhất định phải xảy ra.

Y Y lơ lửng bên ngoài cổ đại lục, nói với Long Nhi: “Đại ca, mọi thứ có gì gờn gợn.”

Long Nhi gật đầu: “Ta cũng cảm giác thế, hình như không lành.”

Không Không hỏi: “Chúng ta có vào không?”

Long Nhi đáp: “Phải vào thôi, phụ thân vào đây rồi không trở ra, chúng ta không vào làm sao tìm được.”

“Nhưng ở đây có vấn đề.” Quả thật linh giác cả thuyết Đồ Đằng chí tôn hơn xa thiên giai cao thủ tầm thường, ngay cả hai tiểu bát điểm Huyền Huyền và Tác Tác cũng thấy dị thường.

“Thế này đi, chúng ta công kích từ xa, hoặc cắt đôi đại lục này là được.” Long Nhi kiến nghị rồi hành động trước tiên, xé toang vô tận hỗn độn hải quanh mình, hút lấy mấy vì sao, luyện hóa thành những viên nhỏ.

“Hay lắm, hay lắm.” Huyền Huyền và Tác Tác cao hứng, cũng xé hỗn độn tìm cổ tinh không còn lưu lại.

Không Không và Y Y hành động ngay, luyện hóa những vì sao còn sót.

Sau cùng, Long Nhi bắt đầu luyện hóa hỗn độn, hỗn độn hải mệnh mang bị thu lại chỉ còn một viên quang châu lăn đi lăn lại trong lòng tay cậu.

Huyền Huyền và Tác Tác chỉ luyện hóa được hai, ba vì sao nhưng mặt dày cướp mấy “viên đất” đã được luyện hóa của Không Không và Long Nhi, hưng phấn nắm chặt trong tay.

“Bắt đầu, bắt đầu đi.” Hai tiểu bắt điểm hưng phấn kêu ầm lên.

Y Y hơi lo lắng: “Nhỡ may chúng ta ngộ thương phụ thân thì sao?”

“Không sao, cha sống dai như gián, ai da, đừng đánh đệ. Đệ nói thật mà.” Huyền Huyền ôm đầu: “Bằng không sao cha lại định nhốt đệ vào lồng nuôi lớn, rõ ràng định biến đệ thành gián con mà. Ném này.”

“Vù.”

Vì sao đầu tiên bị Huyền Huyền ném ra, Tác Tác không chịu kém, ném vì sao thứ hai ra, đập vào vùng giữa hỗn độn cổ địa.

Long Nhi gật đầu: “Chúng ta cảm giác chỗ nào nguy hiểm cứ việc ném, cha nhất định không ở đó.”

Tiếng ầm ầm vang lên không ngớt, từng vì sao bị quăng vào hỗn độn cổ địa, bọn U La vương, Hỗn Độn tử ngằm nghiêng rằng, sát cơ càng nặng.

“Hay lắm, hay lắm.”

Hai tiểu bắt điểm hưng phấn kêu lên khi thấy từng vì sao đập vào hỗn độn cổ địa.

Nhưng thật kinh ngạc là hỗn độn cổ địa tuy rung lên nhưng bao nhiêu vì sao đập vào cũng không phá tan được, cổ địa vô biên cơ hồ là một thứ thiên bảo được tế luyện, không thể phá nổi.

Cả viên châu do hỗn độn hải luyện hóa thành bị ném tới, biến vùng ở giữa hỗn độn cổ địa vỡ thành một khu vực tan hoang, U La vương mắt sáng lên, y ở gần đó, năng lượng kinh nhân trong hỗn độn châu suýt nữa khiến y bị thương.

“Chỗ này kì quái thật, chúng ta ném đến mấy chục vì sao mà không cắt đôi được cổ địa, tà môn quá.” Không Không vô cùng kinh ngạc.

“Thế này đi, ta vào thám thính, các đệ muội không cần theo.” Long Nhi sợ có nguy hiểm nēm định vào thăm dò.

“Đại ca, đệ vào cùng huynh.”

Rõn cả Long Nhi và Không Không cùng vào trong hỗn độn cổ địa.

Vừa tiến vào, tức thì sóng dâng đen ngòm, hỗn độn thần quang lóe sáng, U La vương, Kiến Đức vương, Khuê Mộc vương, Thiết Chân vương lập tức vây kín cả hai, cả hỗn độn thần quang và ma vân đồng thời lan tràn. U La vương cười lạnh: “Cùng chết với phụ thân các ngươi trong hỗn độn cổ địa đi.”

“Ngươi nói láo, phụ thân ta sao lại chết được.” Không Không lớn tiếng phản bác.

“Ngươi không tin cũng không được.” U La vương lạnh giọng, hiện tại tứ đại cao thủ vây khốn hai Đồ Đằng chí tôn, y không cần cầm đầu chạy như trước.

“Giết!”

“Giết!”

Tứ đại vương hầu đều toàn lực xuất thủ, định diệt Long Nhi và Không Không, cơ hội này quả khó thấy, hỗn độn cổ địa liên dâng tràn sóng khí, dao động năng lượng như mặt biển cuộn cuộn. Dù ở đây, sức mạnh của cường giả bị hạn chế nhưng ngàn ấy cao thủ ra tay vẫn đẩy lên khí tức cực kỳ kinh hồn.

“Hồng rồi, các vị ca ca gặp nguy hiểm.” Y Y kêu lên rồi quay sang nói với hai tiểu quý: “Đệ muội ở đây, ta vào giúp hai ca ca.”

Thần quang màu lục lóe lên, Y Y tiến vào hỗn độn cổ địa, hai tiểu quý lẽ nào chịu nghe lời, lập tức tiến vào ngay.

“Ha ha... năm kẻ đều đến rồi.” Hỗn Độn tử cười lớn, cùng Thông Thiên, Ngự Phong vương, Đa Mục vương vây lại. Bát đại hỗn độn cao thủ bao lấy năm hài tử, dốc hết các loại đại thần thông luyện hóa chúng.

“Phụ thân chúng ta ở đâu, nói mau.”

“Đến giờ các người vẫn chưa tin Thần Nam đã hết hả?” U La vương cười lạnh: “Đã thế, chi bằng đưa các người vào đó để cả nhà cùng chết một nơi.”

Năm hài tử đại nộ nhưng không phản đối, chúng định đến nơi đó xem sao. Thần Nam vào hỗn độn cổ địa không thấy về, có lẽ bị khốn trong nơi bọn U La vương nói tới.

Rất nhanh, bát đại cao thủ vây khốn năm hài tử tiến vào hoang mạc nơi Thập Phương tuyệt vực tọa lạc.

“Đừng tiến vào hoang mạc.” Long Nhi nhận ngay ra nguy hiểm.

“Ha ha. Đến đây các người còn chọn lựa được sao? Phụ thân các người chết trong Thập Phương tuyệt vực dưới hoang mạc này, các người cũng sẽ như thế.” U La vương tỏ vẻ khoái trá, sau cùng cũng báo được mối nhục lúc trước.

“Lão ca, chúng ta đấu nào.” Tác Tác và Huyền Huyền trề môi.

“Chiến!” Long Nhi quát vang: “Chúng nhiều người thì sao, không cần chân nổi chúng ta. Tin vào thực lực chính mình.”

“Grào...”

Cậu hóa thân thành một con Thiên Long xanh biếc, thân thể tạo thành một vùng âm ảnh rộng lớn bên dưới.

Không Không lại hóa thành một xuyên thiên thú cũng to lớn như ngọn núi, hủy diệt khí tức tràn khắp thập phương.

Y Y hóa thành thần thụ rợp trời, phẳng phát xuyên qua mặt đất, nối với hỗn độn hải.

Hai tiểu bắt điểm không hiển hóa pháp thân, phát ra hào quang vô tận thành hai đòn cong kích lăng lệ nhất.

Bát đại vương hầu cùng gầm lên, xuất ra đòn mạnh nhất.

“Không Không! Y Y! Tác Tác! Huyền Huyền!” Long Nhi hét vang.

Năm hài tử tựa hồ tâm ý tương thông, nhanh chóng tụ lại, dấy lên một vùng xoáy khổng lồ, cả năm tiến vào trong. Phối hợp này có được từ khi còn ở trong Thời không luyện ngục.

Tiếng ầm ầm vang vọng, vùng xoáy hất đòn đánh của bát đại cao thủ chuyển hướng, sức mạnh hủy diệt đẩy hết vào hoang mạc, kéo theo cả sức mạnh của năm hài tử.

Tiếng nổ động trời vang vọng, hoang mạc tan tành, sức mạnh của tất cả đã mở ra một không gian phong bế, bất quá rất nhỏ.

“Thập Phương tuyệt vực!” Hỗn Độn tử và bọn U La vương cùng hô lên kinh hãi.

Trong tuyệt vực chỉ còn lại một lá cờ nát, ngoài ra không còn gì.

“Phụ thân. Phụ thân ở đâu?” Long Nhi hét lên.

Đa Mục vương cười ha hả, lạnh giọng đáp: “Vào thập phương luyện ngục, bất kể nhục thể hay linh hồn đều triệt để hủy diệt, không còn lại mảy may.”

Hồng Hoang Kỳ rách nát bất động trong Thập Phương tuyệt vực, khe hở do sức mạnh kinh nhân của nhiều cao thủ mở ra nhanh chóng khép lại.

“Phụ thân thật sự... không còn sao?” Giọng Y Y hơi run lên.

“Hừ, Thần Nam đương nhiên tịch diệt.” Ngự Phong vương cười lạnh: “Các người cũng thế.”

Đồng thời Hồn Độn tử quát vang: “Không gian phong tỏa! Cách đoạn thời không!”

Cả nhóm đều biết mấy hải tử này đáng sợ, nhất là Không Không - Đồ Đằng chí tôn thiện nghệ nổi thông không gian khác nhau để đào tẩu nên liên thủ cách đoạn thời không, vậy khốn tất cả trong đó, tránh để mấy hải tử vượt không gian tiến ra.

“Thần Nam, con cái người cũng sẽ mất mạng nơi người táng thân, ha ha.” Mấy vị vương hầu cười vang, bức mấy hải tử vào Thập Phương tuyệt vực là hay nhất, để nhưng Đồ Đằng chí tôn uy hiếp hồn độn tộc vĩnh viễn tan biến.

“Muốn đối phó chúng ta không dễ thế đâu.” Hiển nhiên, mấy hải tử muốn đấu đến cùng.

Đồng thời, một giọng nói đột ngột cất lên từ xa, xuyên qua thời không cách đoạn, truyền lại: “Muốn giết con cháu của ta? Qua ải của ta đã.”

Từ rất xa, một thân ảnh cao lớn đứng trên không.

“Đó là... gia gia.” Không Không kêu lên kích động.

“Lão ca nói lăng nhăng gì vậy?” Huyền Huyền và Tác Tác hỏi.

“Ta đang nói đến gia gia của chúng ta. Đại ca và đệ muội đều chưa gặp gia gia, năm xưa chỉ có ta theo phụ thân vào đệ tam giới, thấy được phong thái vô địch của ma tính gia gia.” Không Không tỏ ra phi thường kích động, lúc đó cậu mới là hải đồng một tuổi, tư thái chán nản bất phương của ma tính Thần Chiến tại đệ tam giới đã khắc sâu vào đầu óc, đến nay vẫn không quên được. “Gia gia...” Mấy hải tử đều hết sức kích động, kêu âm lên.

“Gia gia, phụ thân bị chúng hại chết...”

Từ chân trời, thân ảnh cao lớn chậm chậm bay về, thời không không cánh đoạn nổi, giọng nói bình tĩnh mà lạnh lùng cất lên: “Vậy để chúng chết theo.”

Hiển nhiên Thần Chiến đã động nộ thật sự, bằng không với tính cách của ông, tuyệt không nói ra những lời như thế.

494. Chương 495: Thần Chiến

Trong thời gian ngắn nhất, ông liên tục đột phá, đạt đến danh hiệu cao thủ đứng đầu thiên hạ, còn không ai biết ông tu luyện thể nào, mà chỉ thấy ông đột phá không ngừng. Đột phá! Lại đột phá! Liên tục tự vượt lên bản thân.

“Cho ta thời gian, không cần phục sinh Viễn tổ mà ta sẽ vượt qua Viễn tổ.” Thần Chiến lúc trẻ từng nói những lời hào ngôn tráng ngữ như thế, không phải do tính tình lỗ mãng của thiếu niên vô tri mà là tự tin tuyệt đối, tâm có rộng thì thế giới mới lớn, đó là Thần Chiến.

Nhân ảnh cao lớn đột phá thời không phong tỏa không coi sức mạnh do bát đại vương hầu bố trí ra gì. U La vương không tin vào mắt mình, y cho rằng dù Ma Chủ có đột phá cũng không thể dễ dàng xông vào.

Mà người này.... lại biến thái đến thế! Không sai, chỉ có thể dùng từ biến thái hình dung.

Ở đây, U La vương và Hồn Độn tử tu vi cao nhất, những người khác không kém bao nhiêu, bát đại cao thủ phong tỏa thời không nào phải trò đùa, họ vốn cho rằng không có nhục thể nào đột phá nổi phong tỏa đó. Nhưng ... thanh niên nhân anh tư bột phát, thân thể cao lớn này lại làm được, quá đáng sợ.

“Y là.... Thần Chiến.” Đa Mục vương kinh nghi bất định: “Ta biết lai lịch y, từng nghe nói nhân vật này là thiên tài hậu bối nhưng... không ngờ lợi hại đến thế.” Y nhanh chóng dùng tinh thần lạc ấn truyền hiểu biết của mình cho những vương hầu khác.

“Lại là hậu nhân của Thần lão ma.”

Ai nấy nghiêng răng, đồng thời không dám tin.

“Thần lão ma e rằng cũng không có tu vi cỡ này.”

“Y không phải Đồ Đằng chí tôn chuyển thế nên không mang khí tức từng quen thuộc, một người sao lại đạt đến cảnh giới này được.”

Thần Chiến xuất hiện quá chấn động, những Hỗn Độn vương hầu nhất thời sửng sốt, bát đại cao thủ cùng bị chấn trụ.

Thân ảnh cao lớn đến nơi, cường giả tư thái bao trùm bát phương chấn nhiếp lòng người, dù bọn Đa Mục vương cũng kinh hãi.

“Gia gia...” Không Không kêu lên, lao tới chỗ Thần Chiến đầu tiên, trong năm huynh muội, cậu là người duy nhất từng gặp qua Thần Chiến.

Long Nhi, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác cũng xông lên, định xung phá phong tỏa của bát đại vương hầu.

Hỗn Độn tử, U La vương và các vương hầu lập tức tỉnh lại, xuất thủ ngăn bọn Không Không. Dù Thần Chiến lợi hại, đột phá được thời không phong tỏa, nhưng các vương hầu tin rằng ông không vượt hơn họ, quyết không thể để ông hợp lại với mấy hai tử.

Bất cứ giá nào cũng không được phép để bọn Không Không thoát khỏi hoang mạc, bức Đồ Đằng chí tôn vào Thập Phương tuyệt vực là mưu đồ quan trọng nhất, nếu thành công ắt hỗn độn tộc từ đây hết lo lắng.

Thần Chiến bay tới, nói với mấy hài tử: “Các con đến đây, để ta xem ai dám cản trở.”

Đa Mục vương không tin tà quái, dù Thần Chiến đột phá cách đoạn thời không nhưng y chỉ cho rằng đối phương có năng lực phá trừ phong ấn chứ không tin tu vi của đối phương đạt đến cảnh giới không thể ngưỡng vọng.

“Chặn ta thì chết.”

Mái tóc Thần Chiến dựng lên, lao vút tới, trong sát na giao thủ, một đạo thần quang quét qua, trùm lên Đa Mục vương, y hét lên rồi biến mất.

Hỗn Độn tử và U La vương suýt nữa rớt tròng mắt, không thể tin nổi, mới nhìn nhau một lần mà Đa Mục vương tựa hồ đã tan biến.

“Gia gia!” Hai tiểu quỷ Huyền Huyền và Tác Tác mắt lóa ngàn sao, sùng bái đến chết được, vị gia gia lần đầu gặp mặt này quá mạnh.

Không Không cũng há hốc mồm, cậu cũng biết Thần Chiến rất mạnh, nhưng giờ đây là biến thái nên cậu không dám tin, Long Nhi và Y Y cũng trợn trừng mắt, cảnh tượng trước mắt quá chấn kinh.

“Còn không mau qua đây.” Thần Chiến nói với mấy hài tử.

Ngự Phong vương đổ lạng mắt, giao tình giữa y và Đa Mục vương thâm hậu, bèn quát vang: “Chạy đâu.” Rồi tung một đòn vào Thần Chiến, nhưng hủy diệt khí tức tan biến vô ảnh vô tung trước mặt Thần Chiến, mắt ông sáng lên thần quang, trùm lên Ngự Phong vương, lại một tiếng hô rồi y biến mất.

Dù tu vi đạt đến mức Hỗn Độn tử, U La vương cũng cảm giác lạnh người, cảnh giới đó không thể chiến thắng, con người đạt nổi sao? Phải là Thiên đạo mới đúng.

Thần Chiến chậm chậm bay tới, lục đại vương hầu còn lại lùi lại. Khuê Mộc vương hơi do dự, động tác chậm một chút, kết quả Thần Chiến hừ lạnh, tay phải phát ra một vòng hào quang quét tới, Khuê Mộc hết lên rồi tan biến trong làn sáng.

“Có gia gia mạnh thế này, chúng ta còn sợ gì!” Huyền Huyền và Tác Tác hưng phấn đỏ bừng mặt, những nhớ đến Thần Nam ở dưới Thập Phương tuyệt vực, lập tức ủ rũ: “Đáng tiếc, cha bị bọn chúng hại chết.”

Hỗn Độn tử và U La vương quá ư kinh hãi, Thần Chiến xuất hiện, hoàn toàn đảo lộn mọi tu luyện thể hệ hiện tại, sức “mạnh” này không thể tưởng tượng nổi, cao thủ như họ, làm gì có chuyện cất tay là tiêu diệt được.

Thần Chiến khiến ngũ đại vương hầu nhanh chóng lui lại, thu ngay sức mạnh cách đoạn thời không, họ phải dốc sức bảo vệ bản thân bởi Thần Chiến mạnh đến mức biến thái.

Bọn Long Nhi quả đang sùng bái gia gia, Thần Chiến khẽ vung tay đã tiêu diệt được tam đại vương hầu, tất cả vượt ngoài tưởng tượng, gia gia trong truyền thuyết thật sự xứng danh tuyệt đại thiên kiêu, không ai ngăn nổi. Cả nhóm nhanh chóng lao đến chỗ ông.

“Gia gia!”

“Gia gia!”

Huyền Huyền và Tác Tác giang tay, cùng nhảy vào Thần Chiến, kết quả lại trực tiếp xuyên qua thân thể ông.

“A, gia gia...” Cả hai hô lên kinh hãi.

Thần Chiến biến sắc, quát khê: “Đi nào.” Thân thể nhanh chóng mờ đi, hóa thành một dải hào quang, nhanh chóng bao lấy năm hài tử, thoát khỏi khu vực với tốc độ hơn cả quang tốc, rồi rời khỏi luân hỗn độn cổ địa.

“Bị lừa rồi.” Hỗn Độn tử gầm lên.

“Đuổi.” U La vương giận dữ gầm vang.

Mấy vị Hỗn Độn vương hầu tựa hồ tỉnh mộng, cùng bay lên, đuổi theo hướng Thần Chiến bỏ chạy.

Đồng thời, không gian quanh đó vỡ tan, Đa Mục vương vốn “bị tiêu diệt” quay lại, gầm lên diên tiết: “Chết tiệt, y đưa ta đến không gian vô danh, lại khiến thời gian thác loạn.”

Cạnh đó, Ngự Phong vương đã “tịch diệt” cũng xuất hiện, quát vang: “Bị lừa rồi, y không phải kẻ nhấc tay tiêu diệt được chúng ta, ta sợ ý bị y đưa đến thời không hỗn loạn trong quá khứ.”

Rồi Khuê Mộc vương lại xuất hiện, y không bị tiêu diệt mà cũng bị Thần Chiến đẩy vào thời không hỗn loạn, tạm thời bị khốn trong đó.

“Ta biết rồi, sao lại có kẻ mạnh đến mức đó.” Hỗn Độn tử vừa đuổi theo, vừa gầm lên, cơ hồ quên mất tình cảnh bị dọa nạt vừa nãy.

“Nhưng, y quả có thủ đoạn, lại khiến tất cả chúng ta có ảo giác.” U La vương cảm thán.

Thiết Chân vương nói: “Y xuất hiện quá chấn động, lại xuyên thấu cách đoạn thời không, chúng ta mới cho rằng y quá mạnh.”

Lúc này, bát đại vương hầu đều tỉnh ngộ.

“Đúng, vì sao y lại đột phá cách đoạn thời không được nhỉ? Trừ phi sức mạnh hơn hẳn chúng ta, hoặc giả tối cao pháp tắc của Thiên đạo.”

“Vừa nãy các vị cũng thấy, thân thể y hư ảo, tựa hồ là thuần túy linh thức.”

“Lẽ nào y từ Thiên đạo quay về, mượn sức Thiên đạo tiến vào cách đoạn thời không?”

“Đúng vậy, ta từng nghe chuyện đó, là linh thức ẩn kín từ Thiên đạo giáng xuống.”

“Xem ra chúng đã đấu với Thiên đạo, những kẻ đó đều rõ bỏ nhục thể, hóa thành pháp tắc sinh mệnh thể như Thiên đạo.”

“Thiên đạo là gì, có ai nói rõ ràng được đâu, nhưng y nhất định từ đó về.”

Bát đại vương hầu suy đoán một lúc, cũng hiểu ngọn ngành nhưng thời gian không đợi, lúc hiểu ra thì đã muộn, Thần Chiến không còn bóng dáng nữa.

“Grào...” Phía trước vang lên tiếng gầm chấn thiên, một con Thiên Long lấp lánh kim quang, vũ động long thể khổng lồ phá tan vô tận hỗn độn hải, chính thị Long Bảo Bảo.

Cách đó không xa là một thanh niên mặc chiến giáp màu tím, vũ khí tím sẫm bao quanh người, là Tử Kim thần long sau khi biến hóa.

Ở đằng sau là thủ mộ lão nhân cầm Sinh Tử bàn cùng Huyền Huyền phong hoa tuyệt đại, cả Thời Không đại thần pháp lực thông thiên, khí tức của lục hồn thiên nữ đến gần. Lúc đó Thần Chiến mang theo năm hài tử mới dừng lại.

Hỗn Độn tử, U La vương biết đại thế đã mất, đối phương hoàn toàn đủ sức đấu với họ.

Đa Mục vương quát: “Thần Chiến, ta muốn quyết đấu với ngươi.” Rút lui kiểu này khiến y không cam tâm, không nuốt trôi nổi cục tức, bát đại vương hầu đều bị Thần Chiến lừa gạt.

“Được.” Thần Chiến tiến tới, quát vang: “Vạn Cổ Giai Không!” Hào quang chói lòa rợp trời đổ tới, dù Đa Mục vương toàn lực tránh né vẫn bị quét trúng, gầm lên vang dội rồi lui xa ngàn trượng.

Ngự Phong vương hỏi: “Đa Mục, huynh có sao không?”

“Lợi hại, ta bị tước mất ba ngàn năm tu vi.” Đa Mục nghiêng rằng, ba ngàn năm tu vi với lão bất tử như y không là gì, nhưng cứ liên tục như thế, ắt y cũng không chịu nổi.

Sử dụng pháp tắc xong, thân ảnh cao lớn của Thần Chiến hơi mờ đi, năm hài tử cạnh đó kêu lên kinh hãi: “Gia gia sao vậy?”

Thần Chiến lùi đến cạnh cả nhóm: “Ta không sao, ta không thể ở lại thế giới này lâu, sắp tan biến rồi.”

“A, sao lại thế, gia gia...”

“Đừng lo, đây chỉ là thần niệm do ta ở cửu thiên phát ra, bản thể không sao.”

“Gia gia mạnh thật.”

Thời Không đại thần tiến tới nói với Thần Chiến: “Các vị đã rũ bỏ nhục thể, tiến vào Thiên đạo?”

“Vẫn chưa, chỉ đợi mọi việc xong xuôi đã.”

Thời Không đại thần gật đầu: “Ta hiểu rồi, hàng ngày ta vẫn quan sát Thần ma đồ, thật ra phải đợi đến khi nào?”

“Lúc chúng ta quét sạch chướng ngại trên cửu thiên, các vị dọn hết ản hoạn ở không gian phá toái này... không được, ta không còn thời gian, phải đi rồi.” Thần Chiến quay lại nói với năm hài tử: “Tâm có lớn, thế giới mới rộng, thiên địa vạn vật đều ở trong tâm chúng ta, thế giới tồn tại vì chúng ta, hãy khai mở sức mạnh trong tâm các con.”

Nói đoạn, thân thể ông mờ hơn.

“Gia gia... phụ thân chúng con bị chúng hại chết...”

Thân hình Thần Chiến hơi ngừng lại: “Ta chỉ cảm ứng thấy các con suýt gặp bất trắc, mới dốc lực hiển hóa, các con đi tìm nhân vương mở Thập Phương tuyệt vực xem có gì.”

Thời Không đại thần cạnh đó kinh hãi: “Hiện tại phải mời nhân vương sao? Nàng ta đã hoàn toàn khôi phục chưa, nếu xuất hiện, Hỗn Độn vương khẳng định cũng xuất hiện.”

Thần Chiến gật đầu: “Đến lúc giải quyết rồi, lúc đó những người trên cửu thiên sẽ quay về.”

Thân ảnh ông hoàn toàn mờ đi, hóa thành một vùng ánh sáng mờ lung, truyền lại giọng nói rõ ràng, lạnh lẽo: “Tuyên Cổ Thông Thông!”

Cùng lúc, bát đại cao thủ bọn Hỗn Độn tử, U La vương nhao nhao quát vang, đồng thời bị mất một ngàn năm tu vi, Thần Chiến hoàn toàn mất bóng.

Thủ mộ lão nhân hết sức kinh ngạc, nói với Thời Không đại thần: “Người nói với văn bối như vậy sao?”
“Y là một biến số.” Thời Không đại thần tựa hồ có cảm ứng.

495. Chương 496: Nhân Vương Hành Động

Biến số, thật ra là biến số như thế nào? Nhưng người khác đều không biết.

Dao động kinh hồn liên tục từ hắc ám đại lục truyền lại, lục hồn thiên nữ đã tới, ngàn này cường giả tụ lại một nơi, bọn U La vương sao dám áp sát, sớm đã thoái lui hết. Hôm nay bọn Hỗn Độn tử bị thần niệm của Thần Chiến lừa gạt, dù uất ức nhưng sau này có hối cũng không kịp, bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp.

Dao động năng lượng rung lên, lại có một nhóm cao thủ không dưới trăm người đến nơi. Trong đó gồm thiên giai cao thủ ở hắc ám đại lục, cả những hồng hoang cao thủ tu luyện trong hỗn độn, sau khi Thời Không đại thần quay về, họ được triệu hoán, đại bộ phận tụ về Thần Phong học viện.

“Làm cho gọn, trực tiếp đánh đến hỗn độn cổ địa là xong.” Quân vương Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao, sát khí lâm liệt. Trăm năm nay, y đã hoàn toàn đột phá đỉnh cao năm xưa, công lực lên thêm một tầng. Hiện tại, áp lực với chúng nhân cực lớn, mỗi người đều bức bách bản thân đột phá, không ít người chọn cầm kị chi pháp không đột phá được sẽ tử vong. Ai cũng biết đại chiến trong tương lai, chỉ người công lực cao tuyệt mới sống sót, nếu giữ nguyên cảnh giới, họ ắt là nhóm đầu tiên mất mạng. Ai cũng hiểu tương lai tuyệt đại đa số họ sẽ chết, đại chiến trong tương lai sẽ thảm liệt nhất.

“Hiện tại đánh tới...” Thời Không đại thần cũng lay động, nhưng sau cùng nhẫn nại được: “Hỗn độn tộc không chỉ đơn giản có bát đại vương hầu. Chúng ta đối phó tám người đó không thành vấn đề nhưng để vạn vô nhất thất vẫn chưa được.”

“Mời Nhân vương ra.” Thủ mộ lão nhân lên tiếng.

Mời Nhân vương ra, lúc Thần Chiến có nói thế, nhưng Nhân vương mà xuất hiện ắt Hỗn Độn vương biến mất đã lâu cũng xuất hiện.

“Mời Nhân vương ra.”

“Nhất định mời Nhân vương ra.”

Năm hài tử của Thần Nam cùng kêu vang, trừ hai họa hại Tác Tác và Huyền Huyền con nhỏ, thực lực của Long Nhi, Không Không, Y Y dần đạt đến giai đoạn đỉnh cao, là một trong những chiến lực mạnh nhất phe Thái cổ thần.

“Lẽ nào thật sự phải đại quyết chiến?” Thời Không đại thần lẩm bẩm.

“Sợ cái gì, vừa này Thần Chiến không phải đã nói rồi sao, những người bước lên Thông thiên chi lộ sẽ về, sớm giải quyết án hoạn này, chúng ta mới có thể cùng nhau tiến lên Thiên đạo.” Hắc Khởi dẫn đầu phải chủ chiến.

“Ồ, lãnh tĩnh chút đi.” Thời Không đại thần nói: “Nên tìm hồn cuối cùng của Thất Tuyệt thiên nữ hoặc đợi Thần gia lão ma vương xuất quan, thêm nữa, đợi Thần gia bát hồn trong thần ma đồ khôi phục, thực lực của chúng ta sẽ tăng hẳn.”

Chúng nhân không hiểu lắm về pháp tắc của Thần gia bát hồn nhưng ấn tượng rất sâu với sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ hoặc Thần gia lão ma vương, hai người chưa đạt đến đỉnh cao cũng đấu ngang với Hỗn Độn vương hầu, nếu khôi phục hoàn toàn, chưa biết chừng sẽ chống nổi cả Hỗn Độn vương chưa từng xuất hiện cũng nên. Họ đều là nhân vật cùng thời kỳ với Nhân vương, dù không sánh được nhưng chắc không kém bao nhiêu.

“Không được, không đợi được, phụ thân chúng ta ở Thập Phương tuyệt vực, vốn không chống nổi nữa, gia gia đã nói đi tìm Nhân vương, chúng ta cáo từ trước.” Bọn Long Nhi kiên quyết phản đối, muốn ra đi.

Cùng lúc, lục hồn thiên nữ lên tiếng: “Ta nghĩ nên mời Nhân vương, đệ thất hồn không phai muốn tìm là được, hiện tại lục hồn cũng đã tỉnh tiến, trăm năm bế quan khổ tu, lục hồn đã khác.”

Lục hồn thiên nữ hùng mạnh nói thế, cộng thêm phái chủ chiến nhất trí yêu cầu, Thời Không đại thần gật đầu: “Được, có thể mời Nhân vương, nhưng phải xem nàng ta khôi phục được bao nhiêu đã. Chúng ta cũng nên tính tới trường hợp xấu nhất, Nhân vương xuất thủ ắt Hồn Độn vương cũng lôi đình xuất kích, lúc đó sẽ chết bao nhiêu người.”

Thủ mộ lão nhân và năm hài tử cùng vào cổ thiên lộ mời Nhân vương, Thời Không đại thần lên Thần gia Nguyệt lượng xem lão ma vương khôi phục được mấy phần.

Còn đệ thất hồn của Thất Tuyệt thiên nữ vẫn bất tỉnh, tựa hồ không tìm nổi nhưng Thời Không đại thần vẫn phái người đi tìm, bởi họ cần Thất Tuyệt thiên nữ thật mạnh.

Cổ thiên lộ đã đại biến dạng. Không Không, Tác Tác, Huyền Huyền, thủ mộ lão nhân từng đến, cứ ngỡ mình tìm nhầm chỗ.

Mặt đất đầy hài cốt hiện tại ngập sinh cơ, cây cối xanh um, tử địa hoang lương, kinh rợn giờ là một biển cây xanh.

Nhưng quan sát kỹ vẫn nhận ra được rằng, dưới lớp dây leo xanh mướt còn không ít bạch cốt, bề mặt xanh om không che hết được tử vực.

Nhưng khiến tuyệt địa xuất hiện sinh cơ, Nhân vương quả thật pháp lực thông thiên.

Trước hắc ám đại hợp cốc xuất hiện một khu rừng ngập lục quang, tiên khí dày đặc, Nhân vương xếp bằng tĩnh tọa trước căn nhà tranh, dung nhan tuyệt mỹ phẳng lặng như lòng giếng, không hề có dao động tình cảm, mắt nhắm chặt, an tĩnh cực độ. Một điểm bất diệt linh quang trên trán lan tràn như sóng nước, trùm kín toàn thân.

“Cô cô...” Long Nhi kinh ngạc, cậu vẫn chưa biết quan hệ giữa Vũ Hinh và Nhân vương.

Không Không biết rõ nhưng vẫn cùng Y Y gọi thật ngọt: “Cô cô...” Tất cả cùng quỳ xuống.

“Hả hả?” Tác Tác và Huyền Huyền đồng thời trừng mắt rồi lẩm bẩm: “Lão tổ tông là cái thể ma vương, gia gia là tuyệt đại thiên kiêu, cô cô là Nhân vương, sau này còn ai dám chạm vào chúng ta.” Hai tiểu bát điểm rúc rích bàn tán.

Thủ mộ lão nhân xuất ra một đạo tinh thần lạc ấn, trực tiếp truyền tin cho Nhân vương, hiện tại nàng ta không còn là thủy tinh khô lâu, lão buộc phải trịnh trọng hơn hẳn.

An tĩnh phi thường, một lúc sau, Nhân vương mở mắt, xạ ra thần quang chói lòa, mục quang cực kỳ bình hòa, làn moi đồ khê động: “Ta biết rồi, các cháu đi trước, ta đến sau.”

Đây là thứ nhất từ khi biến hóa khỏi lột thủy tinh khô lâu, Nhân vương lên tiếng, một lá cờ rách nát từ sau lưng nàng từ từ nổi lên, trùm kín tinh huy mờ lung. Nàng điểm tay, nửa lá Hồng Hoang Kỳ bay vào tay Long Nhi: “Các cháu cắm lá cờ này vào hỗn độn, trên đó có tinh thần lạc ấn của ta, để xem Hồn Độn vương quay về chưa.”

Long Nhi cung kính tiếp lấy lá cờ, Huyền Huyền và Tác Tác lại áp ứng: “Nhân vương cô cô, tuy chúng ta không phải gặp nhau lần đầu nhưng... cô cô còn chưa tặng lễ vật.”

Thủ mộ lão nhân trừng mắt, hiện tại Nhân vương không còn là thủy tinh khô lâu, vô hình trung phát ra áp lực không phải hư giả, tuy nhìn tường hòa vô cùng nhưng tuyệt không dung thứ cho ai mạo phạm.

Không Không và Y Y vội kéo hai vì sao họa hại ra sau lưng.

Bất quá, Nhân vương không động nộ, thần thái bình tĩnh phẳng phát nụ cười, tay phải giơ lên, ngọc chỉ điểm tới.

“A a, chúng cháu không cần nữa.” Hai vì sao họa hại tựa hồ cảm giác tình huống không ổn nên quay đầu chạy.

Nhưng hai dải hào quang vẫn đánh trúng, tức thì thân thể chúng cháy rực lên như ngọn đuốc, hào quang chói lọi.

“Ta chỉ làm được thế, để tiềm năng sớm bạo phát hơn.” Nhân vương nói đoạn quay sang nói với Long Nhi, Không Không, Y Y: “Các cháu rất mạnh, ta không làm được gì, con đường sau này phải dựa vào chính mình.”

Thủ mộ lão nhân và năm hài tử rời cổ thiên lộ, lập tức cắm lá cờ vào thiên ngoại hỗn độn. Lá cờ vừa tiến vào hỗn độn liền khuếch trương vô hạn, cán biến thành thông thiên chi trụ, mặt lá cờ trải ra như núi non, rung lên phần phật, áp lực kinh nhân xuyên vào vùng sâu hỗn độn.

Không hề có hủy diệt khí tức, hỗn độn hải cũng sụp đổ, trong hỗn độn cổ địa xa lắc, mấy đại vương hầu đều biến sắc.

“Nhân vương...”

“Quả nhiên là Nhân vương.”

“Sao nàng ta lại xuất hiện?”

Thời Không đại thần cũng từ Thần gia Nguyệt lượng quay về Thần Phong học viện, cảm thụ khí tức của Nhân vương phát ra từ Hồng Hoang Kỳ, thở dài: “Tuy chưa hồn toàn phục nguyên nhưng cũng đủ mạnh rồi.”

Cùng lúc, một cổ dao động kỳ dị truyền lan, không chỉ trong hỗn độn hải và khắp cả hắc ám đại lục khiến ai cũng cảm nhận được.

“Đây là...” Thủ mộ lão nhân kinh ngạc: “Là tin tức thời gian thác loạn” Quay sang nhìn Thời Không đại thần: “Chuyện gì vậy, ngươi tinh thông thời gian pháp tắc, mau tìm hiểu xem chuyện gì.”

Không cần lão nhắc, Thời Không đại thần đã nhắm mắt, lặng lẽ cảm thụ sức mạnh thời gian thác loạn

“Từ Thái cổ xa xưa truyền lại.” Thời Không đại thần mờ bừng mắt, phát ra hào quang sáng chói, hiển nhiên tâm thần chấn động.

“Đại hủy diệt xảy ra, mọi thứ trong quá khứ bị cách đoạn mà ngươi vẫn tra thám được sao?” Thủ mộ lão nhân hỏi.

“Có thể nhưng rất khó.” Thời Không đại thần nhìn lên vô tận hư không, song mục trở thành trống rỗng cực độ, phảng phất xuyên về cổ lão quá khứ, cơ hồ đang chú thị một người.

“Ngươi thấy gì?” Thủ mộ lão nhân kinh ngạc hỏi.

“Ta thấy cách đoạn Thái cổ!” Lời Thời Không đại thần buông ra khiến mọi thiên giai cao thủ trong Thần Phong học viện đều dậy sóng trong lòng.

496. Chương 497: Xung Phá Thái Cổ!

“Ta... tuy nhìn thấy cách đoạn Thái cổ, nhưng không thể tiến vào.” Hai mắt Thời Không đại thần vô cùng trống rỗng, phảng phất đang chú thị vào cổ lão chiến trường mấy chục vạn năm trước. Bất quá, ông càng nỗ lực, dao động khác lạ từ cách đoạn Thái cổ xuyên qua thời không truyền về. Tất cả quá dị thường, tất phải tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Không ít người trong Thần Phong học viện biết tin tức này, nhiều hồng hoang cường giả cùng đến trú lâm phía sau học viện, đều chăm chú nhìn Thời Không đại thần đợi kết quả. Nên biết, về phương diện này, Thời Không đại thần có uy quyền tuyệt đối, trừ ông không ai có thể xuyên qua Thái cổ bị phong tỏa.

Sau đại phá diệt, đừng nói quay về Thái cổ, mà quay về lục đạo lúc còn nguyên lành cũng gần như không thể, trừ vài người có đủ khả năng.

Đôi mắt trống rỗng của Thời Không đại thần ánh xạ ra một vùng đạo lục mệnh mang, nhưng chỉ nhìn được bóng dáng mơ hồ, cả ông cũng bị sức mạnh phong ấn cách đoạn.

Đó là cách đoạn Thái cổ, Thời Không đại thần dùng sức mạnh quỷ thần mạc trắc đem tái hiện nó trước các hồng hoang cường giả, để họ tận mắt thấy.

Cổ đại lục xa xôi phát ra cảm giác tuế nguyệt thương tang, không ai có thể quay về, hay tiến vào cổ chiến trường đó, đành đứng ở xa chú thị.

“Xẹt.”

Một cỗ sức mạnh chí cường chí đại chợt bùng lên, sức mạnh phong ấn quanh Thái cổ đại lục bị cách đoạn rung động kịch liệt, khác nào sôi lên, hào quang chói lòa buộc tất cả phải nhắm mắt.

Thời Không đại thần hừ lạnh, hai mắt nhắm lại, nhỏ xuống đôi dòng máu, tất cả cảnh vật tan biến.

“Thời Không, không sao chứ?” Thủ mộ lão nhân hỏi.

Những người khác cũng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, cách đoạn Thái cổ đã phát sinh kịch biến khiến Thời Không đại thần thương tổn, đủ thấy thời không xa xưa đó hung hiểm thế nào.

“Ta không sao, vết thương nhẹ thôi, đó không phải nhằm vào ta, nhưng sức mạnh quá kinh nhân.” Thời Không đại thần lại mở mắt, ánh nhìn trống rỗng lại xuất hiện Thái cổ đại lục xa xôi.

Trong làn hào quang sáng chói, sức mạnh phong ấn tựa hồ đang tiêu tan, cách đoạn Thái cổ tựa hồ quán thông với lịch sử.

Ai nấy kinh hãi, Thái cổ đại lục bị phong tỏa mấy chục vạn năm lại sắp quán thông, thật ra vì nguyên nhân gì?

Nhưng cũng chỉ “sắp” mà thôi, sức mạnh phong ấn không hề triệt để tiêu tan, chỉ lơ lửng đi thôi, Thời Không đại thần quát: “Để ta xem cổ đại lục bị phong ấn thật ra có gì. Thời không lại nghịch chuyển!.”

Thần thức của ông phảng phất xuyên qua cách đoạn Thái cổ, tiến vào phiên cổ đại lục đó...

“Phụt.” Ông há miệng, phun ra một ngụm máu, hiển nhiên quá cật lực.

“Thời Không, không nên miễn cưỡng, đều là việc đã xảy ra, không cần thiết phải minh bạch toàn bộ.” Thủ mộ lão nhân sợ Thời Không đại thần xảy ra chuyện nên khuyên giải: “Kỳ thật, người bắt tất tra thám, ta cũng đoán ra phần lớn sự tình.”

Không chỉ Thời Không đại thần, mọi người đều nhìn sang thủ mộ lão nhân.

“Năm đó ta lỡ mất một trường khoáng thế đại chiến, kết quả mọi người đều chết hoặc biến mất. Ta dốc toàn lực quay về quá khứ, bởi ta cách thời gian đó rất gần, gần như nối tiếp nhau, sức mạnh phong ấn chưa hoàn toàn gia cố. Ta tự hủy nửa tu vi, mở được một khe hở, đại khái được thấy mấy hình ảnh, chúng đang diệt mấy chiến hồn...”

“Diệt ai?” Các hồng hoang cường giả đều vô cùng khẩn trương hỏi.

“Có hai cha con nọ cùng Nhân vương, còn ai nữa không thì ta không biết. Ta định xông vào nhưng sức mạnh hùng hồn hất văng.”

“Là cha con Độc Cô Bại Thiên và Nhân vương?” Chúng nhân kinh hô.

“Đúng vậy...” Cạn đó, đệ nhất ma nữ Huyền Huyền hai mắt đầm lệ: “Năm đó, cha con Bại Thiên đoạn hậu, kết quả thi thể huynh ấy bị hất văng, hồn phách cùng Tiểu Bại không xuất hiện nữa.”

Nhắc lại trận chiến thảm liệt năm xưa, ai nấy đều tim đập thành thành.

“Vậy ai diệt họ? Ta nhớ lúc đó Thiên đạo cũng trọng thương, đột phá vòng vây của cha con họ, diệt chúng thần đào vong xong liền quay về cứu thiên ngay.” Một hồng hoang cường giả hỏi.

“Ta không nhận ra.” Thủ mộ lão nhân lắc đầu.

Thời Không đại thần lộ vẻ ngẫm nghĩ: “Chắc là chúng xuất thủ... đệ nhất thiên dưới trướng Thiên đạo.”

“Là hắc hả?” Hắc Khởi vẫn trầm mặc chợt nghiêng rằng nói: “Năm đó chúng ta diệt Thương Thiên, rồi bị đệ nhất thiên phong ấn. Nếu không phải chúng ta diệt Thương Thiên xong còn trải qua mấy trường đại chiến liên tiếp, rồi giúp Thái cổ thần bức Hoàng Thiên vào tuyệt cảnh, hao phí quá nhiều nguyên khí thì hắc làm gì được chúng ta.”

Lời Hắc Khởi mở ra một vài bí mật, hiện trường chỉ có những người tham dự trận chiến với Thiên đạo mới biết.

Thủ mộ lão nhân thở dài: “Dùng mưu với Thiên có khác nào định lật da hổ, năm xưa các ngươi không đủ quả quyết, sau cùng Hoàng Thiên phản đòn, khiến Thái cổ thần sau đó phí không ít công sức.”

“Đáng hận.” Hắc Khởi oán khí xung thiên: “Chúng ta suýt nữa bị phong ấn đến chết. Tên vương bát đản Ma Chủ không chết, cũng không cứu chúng ta thì chớ, đến cuối cùng còn khuyên chúng ta giải thoát. Bao nhiêu năm, chúng ta sống quá thống khổ.”

“Ma Chủ cứu các ngươi?” Các hồng hoang cường giả nghi hoặc.

Thời Không đại thần ho khẽ: “Có những việc hiện tại không thể nói, nhưng sẽ có ngày niềm vui đến bất ngờ.”

“Hừ!” Hắc Khởi hừ lạnh, định phát tác: “Không cần nói ta cũng đoán ra, hai tên vương bát đản đó còn khốn kiếp, đáng ghét hơn Ma Chủ, không nói câu nào mà khiến bọn Tùng Tán Đức Bồ ‘giải thoát’, thậm chí còn định khiến ta ‘giải thoát’ luôn. Hiện giờ Thái cổ thất quân vương đã mất bốn.”

Nhiều người không hiểu, biết Hắc Khởi nhắc đến giải thoát hàm ý “chết”, nhưng bọn Ma Chủ sao lại đối phó người cùng phe? Hai tên khốn mà Hắc Khởi nói đến có phải hai cha con kia không? Họ đã bị phong khốn tại Thái cổ, lẽ nào sau đó thoát ra?

Mê hoặc, tất cả đều mê hoặc.

Bất quá, tất cả sẽ mở toang, Hắc Khởi tựa hồ không muốn giấu giếm gì, sẽ nói toạc hết.

“Hắc Khởi, ngươi nói nhiều quá.” Thời Không đại thần cắt ngang, tựa hồ không muốn Hắc Khởi tiết lộ thiên cơ.

“Ta hận.” Hắc Khởi tựa hồ thật sự phẫn nộ: “Được, hiện tại không thể nói thì ta tạm thời nhẫn nại.” Nhìn quanh mọi người đang muốn biết, y nói: “Không phải ta không muốn nói ra mà lão khốn Thời Không này không cho. Các ngươi chỉ cần biết giải thoát không có nghĩa tịch diệt là được rồi.”

“Im ngay.” Thời Không đại thần quát vang, cắt lời Hắc Khởi.

Tất cả đều chấn kinh cực điểm, nếu là thế, có người đang bố trí một tấm lưới lớn, mọi sự đều do kẻ đó đứng sau điều động, nhiều người đã chết có lẽ bị người cùng phe giết.

Họ lại nhớ đến lời Thần Chiến vừa nói lúc trước, ông muốn bọn Long Nhi, Không Không tự tìm sức mạnh trong tâm, cả lời đối thoại mới Thời Không đại thần khiến họ minh bạch rằng, lúc tiến vào Thiên đạo tựa hồ phải rũ bỏ tất cả, kể cả nhục thể.

Một loạn cục cực kỳ phức tạp. Một ván cờ loạn xạ đấu với Thiên đạo.

Đương nhiên, họ nhận ra trong bàn cờ này có một con là Thần Nam, nhiều việc đều do con tốt hắc xử lý.

Thần Nam thật ra là ai, có quan hệ với hai tên khốn Hắc Khởi nói tới không? Cả hai người đó có phải hai cha con kia?

Hiển nhiên, Thời Không đại thần đã đoán ra ẩn tình, chẳng qua không muốn tiết lộ cơ mật. Ông lại dùng đôi mắt trống rỗng ngưng thị Thái cổ, tất cả lại hiện lên.

Sức mạnh phong ấn mờ dần, Thời Không đại thần nói: “Ta phải tự nhìn thấu xem.”

“Ta thấy, ta thấy rồi.” Thời Không đại thần kích động kêu lên. Chúng nhân nhìn thấy mấy bóng hình mơ hồ trong mắt ông.

“Trong quá khứ, họ mở ra một vịnh hằng chi lộ, mở toang phong tỏa, cách đoạn Thái cổ không giam giữ được họ.” Thời Không đại thần phi thường kích động.

“Vịnh hằng chi lộ?!”

Không ít người cảm giác rất quen tai, có vị Thái cổ thần nghĩ ra, họ từng vào cổ thiên lộ, không phải ở đó có vịnh hằng chi lộ sao?

“Chuyện này... Nhân vương đang ở cổ thiên lộ. Quả thật... như vậy.”

Nhiều người tỉnh ngộ.

Huyền Huyền càng cao hứng, nước mắt chảy ra, mỉm cười: “Cha con huynh ấy không chết, vẫn còn sống.”

“Àm, âm, âm...” Tuy cách xa vô tận tuế nguyệt nhưng Thái cổ bị cách đoạn vượt qua thời không truyền lại tiếng nổ, sức mạnh phong ấn triệt để tan biến, mấy nhân ảnh ngủ say từ cách đoạn Thái cổ tiến ra.

Hắc Khởi phần nộ gầm lên: “Quả nhiên là hắn, đệ nhất thiên dưới trường Thiên đạo - Thanh Thiên.”

“Còn cả Hồn Độn vương!” Không biết từ khi nào, Thần gia lão ma vương như ảo ảnh xuất hiện trước mặt Thời Không đại thần, đang nhìn vào màn sáng do đôi mắt đại thần phát ra.

“Hồn Độn vương?” Ai nấy kinh hoàng, Hồn Độn vương trong truyền thuyết lại ở cách đoạn Thái cổ cùng Thanh Thiên tham dự hành động diệt hai phụ tử kia, tựa hồ còn mấy nhân ảnh nữa nhưng tốc độ của họ quá nhanh, không thể nhận ra dung mạo. Thanh Thiên và Hồn Độn vương là sinh tử đối đầu có cừu oán lớn với hai người nên họ nhận ra ngay.

“Năm xưa ta bị Thanh Thiên và Hồn Độn vương giết.” Thần gia lão ma vương buông lời lạnh tanh nhưng ẩn chứa vô tận cừu hận.

Chúng nhân phi thường kinh hãi, lão ma vương này năm xưa một mình hạ được U Minh Thiên, ma uy chấn động lục giới, dù rơi rụng trong trận chiến Thái cổ nhưng vẫn được hậu thế nhớ tên.

Nhiều người đoán già đoán non năm xưa lão chết thế nào, hôm nay đã biết chân tướng. Hồn Độn vương là sinh tử đối đầu của Nhân vương còn Thanh Thiên là đệ nhất thiên dưới tay Thiên đạo, chết trong tay một người, lão ma vương cũng không oan uổng gì, đừng nói cả hai đồng thời xuất thủ.

Thủ mộ lão nhân cười vang: “Ha ha... chúng ngủ bao nhiêu năm, cách đoạn liên hệ giữa Thái cổ và hậu thế, tường phong ấn đến chết mấy chiến hồn trong cố định thời không, kết quả tỉnh lại mới phát hiện tất cả là công cốc, ha ha... ta nghĩ chắc giận bể phổi.”

Thời Không đại thần lại tỏ vẻ vô cùng trầm trọng: “Chúng sống an lành trong thời không, đủ thấy vô cùng đáng sợ, hiện tại e là đang men dòng lịch sử quay về thế giới hiện thực, chúng ta... chuẩn bị chiến đấu ba!”

“Đến đi, ta đang đợi chúng.” Hư ảnh của Thần gia lão ma vương mờ dần, trên Nguyệt lượng vang lên tiếng ma khiêu chân thiên địa, trực tiếp xuyên tới thiên ngoại hỗn độn.

Thủ mộ lão nhân nói: “Tất cả vì... lạc ấn của Nhân vương, lá Hồng Hoang Kỳ cấm trên thiên ngoại hỗn độn đưa tin tức đến cách đoạn Thái cổ. Bọn Hồn Độn vương mới quay về thế giới hiện thực.”

Mọi cường giả trong Thần Phong học viện đều chấn động, tin tức nhanh chóng truyền đi, vô luận là cao thủ ở đại lục hắc ám hay hồng hoang cường giả tu luyện trong thiên ngoại hỗn độn đều tiếp được mệnh lệnh chuẩn bị đại chiến!

Thời Không đại thần vẫn quan sát mấy đại cao thủ men dòng lịch sử, họ đều đáng sợ, một mức giám thị quá khứ, không cần sống trong thế giới hiện thực.

Tốc độ quá nhanh, đang tiếp cận với thế giới hiện thực!

Cùng lúc, mọi cường giả trong Thần Phong học viện đều cảm giác được áp lực kinh hồn, không biết từ đâu tràn tới.

Liền đó, dao động kinh hồn tan biến, đang ngược dòng lịch sử xuyên về.

“A...” Chúng nhân kinh hô, thông qua đôi mắt có thể nhìn được lịch sử trường không của Thời Không đại thần, nhận ra cổ sức mạnh đó đang nghênh kích nhóm Hỗn Độn vương xuôi dòng lịch sử.

“Ha ha... đúng là báo ứng.” Thủ mộ lão nhân cười vang: “Có người định cắt đứt lịch sử, phong ấn chúng trong cổ đại, chính thị lấy gậy ông đập lưng ông.”

“Đó là...” Không ít hồng hoang cường giả kinh hô.

Thân ảnh Ma Chủ và thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên đứng song song cắt ngang dòng lịch sử.

Đồng thời, cổ thiên lộ bị xé toan, Nhân vương bay ra tiến vào hỗn độn hải, Hồng Hoang Kỳ đón gió rung lên phần phật bay đến tay nàng ta.

Thời Không đại thần quát vang: “Giết, theo Nhân vương đến hỗn độn cổ địa!”

“Giết...”

“Giết...”

Ai nấy hét vang, cùng bay lên!

497. Chương 498: Chư Cường Trở Lại!

Ma Chủ và thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên cũng ngược dòng ngăn chặn.

Nhân vương cũng xuất động!

Chư thần và hỗn độn di dân bắt đầu trận chiến toàn diện.

“Giết!”

“Giết!”

...

Tất cả cùng tiến vào vùng sâu hỗn độn hải, Thời Không đại thần nói với thủ mộ lão nhân: “Ngươi đến hỗn độn cổ địa, ta phải xuyên qua thời không đến giúp họ, trong dòng lịch sử, họ quá cô thế.”

“Được, đi mau, nhưng nhất định phải còn sống quay về.”

Phần lớn hồng hoang cường giả bay về thiên ngoại hỗn độn, Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác vốn mong Nhân vương xuất động, định dựa vào nàng mở toang Thập Phương tuyệt vực!

Lục hồn thiên nữ theo sát, dao động kinh hồn truyền đến hỗn độn hải!

Chư thần hùng hổ tiến lên.

Trong Thần Phong học viện còn lại một vài người, Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao, toàn thân run rẩy, lặng lẽ đợi nhóm Thanh Thiên, mục tiêu của y chỉ là Thanh Thiên.

Trên Nguyệt lượng của Độc Cô gia, chư thần đều bay xuống cạnh Huyền Huyền, liên thủ nhìn về dòng lịch sử, nơi có thần bí thanh niên đứng sừng sững vai Ma Chủ, ai cũng lộ vẻ vui mừng phát khóc.

“Bại Thiên, đó là tàn hồn của huynh ấy, huynh ấy còn sống.” Được vợ con của Độc Cô Bại Thiên xác nhận, thân phận của thần bí thanh niên cuối cùng cũng hé mở.

“Y là tên khốn Độc Cô Bại Thiên?” Hắc Khởi tỏ vẻ không tin nổi: “Tên khốn đó, sao.. có thể nhỉ? Ta từng bắt ngờ cảm ứng được hai cha con họ, mạnh hơn y nhiều.”

“Ngươi mới là đồ khốn.” Độc Cô Tiểu Nguyệt trừng mắt giận giữ với Hắc Khởi.

Huyền Huyền và Nguyệt Thần ngăn nàng lại, tỏ vẻ kinh ngạc: “Hắc Khởi ngươi nói vô bằng cớ, ngươi nhìn thấy cha con họ, thật ra ngươi biết bí mật gì?”

Lúc này, quân vương Hắc Khởi ma khí ngùn ngụt, chợt lộ vẻ mê hoặc: “Lẽ nào có hai Độc Cô Bại Thiên? Tên khốn đó từng vào trong mộng của ta, mạnh hơn thần bí thanh niên này nhiều, hẳn từng bảo ta không nên lo lắng cho những huynh đệ đã chết. Tên... tên khốn đó sao thế?”

Huyền Huyền và Minh Nguyệt nhìn nhau, chợt Huyền Huyền tỉnh ngộ: “Muội hiểu rồi, huynh ấy nhất định mạo hiểm tiến hành biến hóa linh hồn.”

“Àm, âm, âm...”

Trong dòng lịch sử xa xôi bùng lên dao động khác lạ, Thời Không đại thần đã tiến vào, cùng đứng cạnh Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ, chặn Hồn Độn vương và Thanh Thiên, cùng mấy đạo hồn ảnh phía sau.

“Độc Cô Bại Thiên, người quả nhiên thoát khỏi Thái cổ, không ngờ mạng người lớn vậy, nhưng hiện tại người quá hư nhược, chặn ở đây có tác dụng gì?” Hồn Độn vương toàn thân sáng chói thần quang, được hồn độn giáp trụ dày cộp bảo vệ, không nhận ra dung mạo mà chỉ biết y là cường giả thân thể cực kỳ khôi vĩ, quát vang: “Còn các người nữa, Ma Chủ, Thời Không, vọng tưởng chặn sáu người chúng ta sao? Hừ, thiên hạ chưa có ba cao thủ nào làm được.”

Trong thế giới hiện thực, trên Nguyệt lượng của Thần gia, ô vân lan tỏa, ma khí ngùn ngụt, một tiếng gầm vang lên chói lói. Linh hồn Thần gia lão ma vương nhập vào thân thể mới luyện xong, rồi mở đường hầm thời không tiến vào dòng lịch sử.

“Hồn Độn vương, Thanh Thiên, Thần mã đến đây.” Thần gia lão ma vương dấy lên vô tận phong vân, xông vào lúc hai bên đang gườm nhau.

“Lão ma người lớn mạng thật.” Hồn Độn vương quanh mình sáng chói thần quang, lạnh lùng vô kể: “Năm xưa giết được người, giờ vẫn thế thôi.”

“Bớt nói nhăng đi, đầu rồi khác biết.” Thần gia lão ma vương định xông lên.

Hồn Độn vương chợt biến sắc: “Chúng ta đang ở trong thác loạn thời không, bị khốn đã đành nhưng nếu thật sự giao thủ, không ai sống được bởi cũng đồng nghĩa với cải biến lịch sử.”

Thanh Thiên cạnh y là một vùng thanh quang mông lung, không nhận ra là người hay thú, hoặc sinh mệnh thể nào khác, chợt lên tiếng: “Ta nghĩ các người ngăn chúng ta ở đây không phải muốn động thủ đại chiến, ở đây chúng ta không thể sinh tử đối quyết, chẳng qua các người kéo dài thời gian.”

Ma Chủ vốn im lặng từ đầu tới giờ chợt thốt: “Đúng, nếu các người liều mạng, vậy thì đồng quy ư tận! Hiện tại, mượn chút thời gian của các người.”

Hồn Độn vương chợt biến sắc: “Chết tiệt, các người dám nhắm vào Thập Phương tuyệt vực.”

Tàn hồn Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Trong lịch sử từng có những hồn độn cường giả cực mạnh vào Thập Phương tuyệt vực mong đột phá. Hồn Độn vương người độc ác thật, để lấy sức mạnh của họ mà bày ra một cái bẫy, ngay cả đệ nhị cường giả của hồn độn tộc năm xưa cũng bị người che mắt.”

“Các người đáng chết, lại định nhắm vào chỗ sức mạnh ấy.” Giáp trụ quanh Hồn Độn vương phát ra hào quang chói lòa, phần nộ cực điểm, gầm lên điên cuồng: “Các người tính toán hay lắm, hiện tại sức mạnh đó đã bị luyện hóa khá nhiều, lại... lại nhắm vào nó đúng lúc này.” Y quay lại nói với Thanh Thiên và bốn đạo nhân ảnh: “Chúng ta tiến lên, nhất định phải vượt qua.”

Sáu người bất chấp tất cả, thậm chí định đồng quy ư tận với bọn Ma Chủ.

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên tàn hồn, Thời Không đại thần, Thần tổ đều không muốn chết lãng xẹt kiểu này, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của họ là kéo dài thời gian. Bất đắc dĩ, họ trải ra trùng trùng màn sáng chặn đường tất cả, bọn Hồn Độn vương lao bổ vào.

Chúng nhân không đấu sinh tử nhưng như thế cũng vô cùng nguy hiểm, tiến dần về thế giới hiện thực. Bốn người bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên không chặn nổi hợp lực xung kích của bọn Hồn Độn vương.

“Các người toàn trọng thương hoặc là tàn hồn, chống sao nổi chúng ta.” Thanh Thiên đả kích, định khiến cả bốn biết khó mà lui.

Bọn Ma Chủ không đáp, tận lực chặn lại.

Lúc này ở thế giới hiện thực, tại vùng sâu hỗn độn hải, lá cờ của Nhân vương quét sạch mọi ngăn cản, năm huynh muội theo sau, tiếp nữa là lục hồn thiên nữ, thủ mộ lão nhân, cùng các hồng hoang cường giả.

Nhân vương lúc này cực kỳ lạnh lẽo vô tình, không hề có dao động tinh cảm, những hỗn độn di dân xông tới khác nào con sâu cái kiến, Hồng Hoang Kỳ trải ra, mấy chục hỗn độn cường giả tiêu tan.

Nhưng sau cùng, nàng lộ vẻ bất nhẫn, phá tan một đại lục xong, chỉ dùng Hồng Hoang Kỳ phế hết tu vi của mười mấy người xông lên, mặc họ tự sinh tự diệt.

Thủ mộ lão nhân ở phía sau lẩm bẩm: “Nhân vương quá nhân từ. Hiện tại là giờ khắc một sống một chết, không thể hành động thế. Nghe Thời Không đại thần nói rằng năm xưa vì thế mà cô bị phản đòn.” Tuy lẩm bẩm, thật ra lão có ý đề tỉnh Nhân vương.

“Ta biết nên làm thế nào.” Tuyệt mỹ dung nhan của Nhân vương vẫn lạnh lùng, dẫn tất cả xông đến hỗn độn cổ địa, dọc đường tuy liên tục có người ngăn cản nhưng nàng không tiêu diệt như lúc đầu mà chỉ phế tu vi của họ rồi lướt qua.

Cuối cùng cũng đến hỗn độn cổ địa. Cổ lão đại lục lơ lửng trên không, có không ít hỗn độn cường giả đợi ở đó. Hỗn Độn tử, U La vương, Đa Mục vương, Thiết Chân vương... bát đại cao thủ không thiếu ai, ngoài ra có thêm bốn cao thủ ngang hàng với họ, xem ra bọn họ đã gọi toàn bộ các vương hầu tới.

Sau lưng thập nhị vương hầu là đại quân hỗn độn cường giả.

Nếu phe Thái cổ thần không có Nhân vương áp trận, thực lực không thể so với đối phương bởi những cao thủ đạt đến mức của thập nhị vương hầu cực hiếm, trong đó đã gồm cả Long Nhi, Không Không, Y Y, lục hồn thiên nữ.

Hai tiểu bất điểm Huyền Huyền và Tác Tác tuy tiềm lực vô cùng, tu vi tăng chóng mặt nhưng phải cả hai hợp lại với chống nổi một Hỗn Độn vương hầu. Trong số Thái cổ thần và hồng hoang cường giả, chỉ có ba người đạt đến mức của các Hỗn Độn vương hầu.

Cùng lúc Ma Sư, Vô Danh thần ma, Đại Ma cùng tới, thi triển công pháp Ma Chủ truyền lại, cả ba phát ra hào quang chói lòa, hợp lại cùng nhau, coi như ngang cơ một Hỗn Độn vương hầu.

Thủ mộ lão nhân thở dài: “Ai, phải liều mạng thôi, bức lão nhân gia vào đường cùng thế này.” Lão rút Sinh Tử bàn ra nói: “Chúng ta cũng hợp nhất.” Thoáng chốc Sinh Tử bàn bùng lên sinh tử khí tức khiến cả hỗn độn hải trào dâng kịch liệt, thủ mộ lão nhân và Sinh Tử bàn dung nhập vào nhau, hào quang chói lòa liên tục, rồi một thủ mộ lão nhân anh tuấn trẻ trung đứng trên không, khí thế phát ra tuyệt không kém hơn Hỗn Độn vương hầu.

Tác Tác và Huyền Huyền trợn trừng mắt, đồng thời lên tiếng: “Lão đầu đến đâu cũng gây họa như người, vì sao mỗi lần đều biến thành hoa dạng thế này? Đưa luân bàn cho chúng ta chơi được không?” Ngày đầu hai tiểu quỷ sinh ra đã gặp thủ mộ lão nhân lừa Thái Thượng trong hỗn độn hải, sau này thấy lão dùng Thần tổ áp chế Thái Thượng, nên coi lão là siêu cấp xấu xa.

“Không thể cho các người được, đó là bản mệnh thể của lão nhân gia ta.”

Nhân vương chợt quay lại: “Bản thể của người là Sinh Tử bàn? Đúng là lão quái vật.”

“Oa, người đúng là lão yêu quái.” Huyền Huyền và Tác Tác kinh hô.

“Hai người mà còn kí ức cũng không trẻ hơn ta đâu.” Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm: “Ai, kỳ thật kí ức của ta cũng không còn.” Lão không muốn dây dưa với hai tiểu họa hại này.

Hiện tại, thực lực nhân mã hai bên gần tương đương, nếu cộng thêm Nhân vương, đương nhiên phe Thái cổ thần chiếm thượng phong.

Chợt Nhân vương nhíu mày ngài: “Không còn thời gian nữa, giết!” Nàng trải Hồng Hoang Kỳ xông lên.

“Nhân vương, không ngờ người lại quay về thế giới này.” Hỗn Độn tử nghiêng răng, cùng một nhóm Hỗn Độn vương hầu vây công Nhân vương.

Bất quá, lục hồn thiên nữ, bọn Long Nhi không để họ vây Nhân vương, bọn thủ mộ lão nhân cũng xông tới đại chiến với Hồn Độn vương hầu. Bằng không dù Nhân vương pháp lực vô biên, nhưng trong lúc nguyên khí chưa hoàn toàn phục nguyên mà bị vây ráp e rằng cũng phải nuốt hận.

“Các vị cầm chân chúng, hiện tại không còn thời gian nữa, ta phải đến Thập Phương tuyệt vực! Không được để ai đến đó.” Nhân vương dứt lời, đại kỳ quét ra, hất bay Hồn Độn tử và Đa Mục vương, trực tiếp xuyên qua kẻ hở, tiến vào hồn độn cổ địa, xông tới Thập Phương tuyệt vực.

Trong dòng lịch sử, lục đại cao thủ nhóm Hồn Độn vương và Thanh Thiên không thể chặn nổi, đẩy bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ lui dần về thế giới hiện thực, đoạn cuồng khiêu chấn thiên, hoàn toàn quay về hiện thực, dao động kinh hồn suýt nữa khiến hắc ám đại lục tan vỡ.

Họ định tiến về hồn độn hải nhưng bọn Độc Cô Bại Thiên ngăn lại.

“Bằng mấy tên tàn phế các người mà định chặn chúng ta? Nếu không phải thời gian bức bách, chúng ta sẽ giết luôn cho rảnh.” Hồn Độn vương không hề dừng lại, lao thẳng tới, hất bay bốn người.

“Hừ, hiện tại không cần giấu nữa.” Ma Chủ liền phát ra sức mạnh kinh hồn, chặn đứng đòn đánh của Hồn Độn vương.

“Người đã vượt qua cảnh giới năm xưa.” Thanh Thiên cạnh đó vô cùng bất ngờ.

“Sức mạnh đó ta cho đệ tử hết rồi, đây là sức mạnh mới.” Ma Chủ bạch phát như tuyết, dung diện anh tuấn lãnh khốc vô cùng, toát ra anh khí bức nhân.

Hồn Độn vương cười lạnh: “Dựa vào một tên vượt cảnh giới đỉnh cao như người thì chặn được chúng ta sao?”

Cùng lúc, mê vụ trên mặt Độc Cô Bại Thiên tan đi, lộ ra chân dung anh tư bột phát, cười bình thản: “Nhiều năm rồi, tu vi mỗi người đều không thể đình trệ. Hồn Độn vương, người tưởng mình thiên hạ vô địch chắc?”

“Người không có cả thân thể, đấu với ta thể nào?” Hồn Độn vương không để tâm.

Cùng lúc, dao động cực mạnh truyền tới, một đạo quang ảnh lóe lên, một cỗ nhục thể không hiểu hợp nhất với Độc Cô Bại Thiên từ bao giờ, phát ra dao động khiến thiên ngoại hồn độn liên tục tan vỡ, ngược lại hắc ám đại lục vẫn bình yên, khí thế quả thật siêu việt. Chân thân của y đích thị nửa thi thể trong tổ mạch nhân gian giới, nhưng lúc này đã nguyên lành, tàn hồn trong đó cũng hợp lại với y.

“Dù thế người vẫn không phải đối thủ của ta.” Hồn Độn vương và Độc Cô Bại Thiên là địch thủ cũ, lần trước y đấu liên miên với hai cha con Độc Cô gia.

“Nếu thêm một hồn thì sao.” Độc Cô Bại Thiên quát vang, một đạo hồn ảnh từ Thần ma đồ ngoài xa bay ra, tiến vào thể nội y, dao động cuồng mãnh cơ hồ phá tan cả thể giới.

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ đứng cạnh nhau, lạnh lùng nhìn sáu người trước mặt, Thần tổ và Thời Không đại thần cũng tới.

“Bốn người các người đấu với sáu chúng ta chắc chắn không lại, không còn thời gian đùa với các người.” Hồn Độn vương lạnh lùng quát lên, lại xung kích tiếp.

Cùng lúc, từ Thần Phong học viện, bọn Huyền Huyền, Nguyệt Thần toàn bộ bay tới, Hắc Khởi triệt để cuồng bạo, mắt vẫn lao vào Thanh Thiên.

Bất quá họ đều bị Thần ma đồ khổng lồ ngăn lại, nó do Thời Không đại thần lấy từ Thông thiên chi lộ xuống, là cây cầu nối thế giới hiện thực và cửu thiên.

Thần ma đồ chậm chậm chuyển động, lơ lửng trên đầu Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên, dao động năng lượng kinh nhân từ đó phát ra.

“Không được sao? Ta từ cửu thiên về đây.” Một bộ hài cốt từ Thần ma đồ lộp cộp đi ra, chậm rãi tụ thành một bộ khô lâu, bộ khô lâu này cực kỳ có tính cách, từng đốt xương được nối lại, sau cùng bộ xương không đầu âm đầu cốt đặt lên cổ đoạn ung dung cất bước.

Một phiến trùng điệp không gian trùm xuống, ngăn đường bọn Hồn Độn vương.

“Quý Chủ, người quả nhiên chưa chết.” Thanh Thiên lạnh lùng quát lên, hiển nhiên cả kinh.

“Vốn đã chết nhưng thấy cãi nhau nên tỉnh, thế nên ta liền sống lại.”

Phiến trùng điệp không gian hiển hiện cùng Quý Chủ từ Thần ma đồ chột nổi lên một vùng rừng mênh mang, là Vĩnh hằng sâm lâm, nơi có Tiểu lục đạo.

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thời Không đại thần, Quý Chủ đồng thời phát lực, Tiểu lục đạo như hải dương mênh mông trùm xuống, vây khốn bọn Hỗn Độn vương và Thanh Thiên.

Quý Chủ cười: “Không được, gọi tiểu chiến tử ra đi.”

Vừa bị khốn vào Tiểu lục đạo, Hỗn Độn vương trong thế giới hiện thực tâm sinh cảm ứng, biến hẳn sắc mặt, văng ra câu chữ: “Mẹ nó chứ, Thập Phương tuyệt vực còn chưa bị công phá, trong đó sao lại có một người, mà vẫn chưa bị luyện hóa nhỉ?”

498. Chương 499: Mở Tuyệt Vực

Đến giờ, vấn đề không còn là diễn trì thời gian mà bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên muốn đánh bọn Hỗn Độn vương trọng thương, tạo “nền tảng tốt” cho việc tiêu diệt sau này.

Không phải họ không muốn diệt ngay nhưng bọn Thanh Thiên quá mạnh, không thể chỉ một trận mà tiêu diệt được.

Trong hỗn độn cổ địa, đại chiến đang lúc kịch liệt.

Nhân vương xuất hiện trước Thập Phương tuyệt vực, trái nửa lá Hồng Hoang Kỳ ra, uốn lượn trên không như dòng sông găm gào, lá cờ rung lên phản phật, nòng đang nghĩ cách phá Thập Phương tuyệt vực.

Trên không, thủ mộ lão nhân dung hợp với Sinh Tử bàn, lập tức mạnh đến “không ai ngờ tới”, gần như bắt tử chi thể chân chính, đại chiến với U La vương, chiêu nào cũng liều mạng như quên sinh tử.

Đòn công kích cuồng bá của U La vương đập lên mình lão đều bị sinh tử nhị khí hoàn toàn hóa giải, lão gần như ở vào thế bất bại, cuồng chiến với U La vương đã đành, liên tục tấn công các Hỗn Độn vương hầu gần đó.

Chính như hiện tại, lão đẩy ra một vòng Sinh Tử bàn được quang hóa, hất U La vương văng đi rồi hóa thành một vùng quang diễm rừng rực bổ vào Đa Mục vương đang đấu với Y Y, suýt nữa khiến Đa Mục vương nát nửa người. Đoạn tránh khỏi đòn công kích của Đa Mục vương, tiếp tục tấn công U La vương, nhưng vẫn không quên tặng cho Ngự Phong vương một dải tử vong ma quang.

Long Nhi hóa thành Thiên Long chi thể đại chiến Hỗn Độn tử. Thiên Long thể xanh biếc vắt ngang hỗn độn, phá tan mọi ngăn cản, đấu với Hỗn Độn tử cực kỳ lâm ly. Không Không và Y Y cũng phân ra đấu kịch liệt với các Hỗn Độn vương hầu.

Trong năm hải tử, cách chiến đấu của Huyền Huyền và Tác Tác đặc thù hơn hết, thực lực của hai tiểu quý tăng cao, không thể coi thường như các hải tử được. Thiết Chân vương phiền não vô cùng, bị những chiêu thức loạn xạ của hai tiểu quý chặn đứng, đường đường một Hỗn Độn vương hầu lại đi đấu với hai nhóc con, thật quá mất mặt. Dù biết chúng là Đồ Đằng chí tôn chuyển thế, nhưng vẫn là hai tiểu đệu đỉnh còn lâu mới trưởng thành, khiến lão hổ thẹn.

Lục hồn thiên nữ thật sự rất mạnh, đánh cho Khuê Mộc vương tối tăm mặt mũi, có điều khiến tất cả lác mắt lại là Long Bảo Bảo tham ăn năm xưa, giờ nó mạnh đến không tưởng nổi, lại ngang nhiên chặn đứng một Hỗn Độn vương hầu! Đông phương Thiên Long thể, Tây phương Thiên Long dự dấy lên năng lượng cuồng bạo ngập trời trong hỗn độn cổ địa, không thể chặn nổi.

Tử Kim thần long biến hóa hoàn toàn rồi cũng thể hiện tu vi siêu phàm, đấu ngang một hỗn độn tộc vương hầu! Chuyện này được các Thái cổ thần tính trước, năm xưa Tử Phong du côn có thừa nhưng thực lực quá rất cao.

“Ầm, ầm, ầm!”

Cùng lúc, Thập Phương tuyệt vực truyền lại tiếng nổ, Nhân vương cầm nửa lá cờ xé tan một khe hở định phá tuyệt vực.

Hỗn Độn tử không tin sau trăm năm Thần Nam còn sống sót, không sợ người khác cứu thoát nhưng thấy nhiều người trịnh trọng đến tấn công Thập Phương tuyệt vực, cũng đoán ắt có ẩn tình, quyết không để phe Thái cổ thần được như ý!

Đồng thời, một cỗ dao động tinh thần vượt thời không truyền tới, nhập vào óc mỗi vị hỗn độn cường giả.

“Ta là Hỗn Độn vương. Tất cả liễu mạng ngăn Nhân vương phá Thập Phương tuyệt vực!” Hỗn Độn vương tuy tạm thời bị khốn tại Tiểu lục đạo nhưng thần thức vẫn truyền ra được, mở vạn tầng hỗn độn hải, xuyên tới hỗn độn cổ địa.

Hỗn Độn tử kích động đến mức suýt kêu lên, nhiều năm không có tin tức của Hỗn Độn vương, đột nhiên nghe thấy giọng, y đương nhiên kích động cực điểm. Bọn U La vương cũng hớn hở, có Hỗn Độn vương thì ai chiến bại được hỗn độn tộc? Kể cả Nhân vương cũng không cần phải sợ.

“Tất cả lùi đến Thập Phương tuyệt vực, mau ngăn Nhân vương.” Mười hai vị Hỗn Độn vương hầu quát vang, dẫn đầu lao tới.

Tu vi đến mức như họ, từ chỗ đại chiến đến Thập Phương tuyệt vực trong hỗn độn cổ địa chỉ mất chớp mắt.

Thập nhị vị Hỗn Độn vương hầu liên thủ xuất ra dao động khủng khiếp xuống dưới, không kể gì đến những người truy đuổi phía sau, chấp nhận thụ trọng thương cũng buộc Nhân vương phải nuốt hận.

“Nhân vương lùi mau!” Thủ mộ lão nhân dùng thần thức dao động gầm lên, các Hỗn Độn vương hầu bỏ mặc sinh tử quả vượt ngoài dự liệu của lão, nếu Nhân vương trúng đòn, ắt nguy hiểm trùng trùng.

Lục hồn thiên nữ, Long Nhi, Tử Kim thần long đều cực kỳ nóng lòng, họ phát hiện Nhân vương dùng cán Hồng Hoang Kỳ mở được một khe ở Thập Phương tuyệt vực, đoạn trước lá cờ đã đâm vào, toàn thân nàng ta sáng chói thần quang, đứng bất động tại chỗ, cơ hồ không thể di động.

Thập nhị Hỗn Độn vương hầu ngưng tụ sức mạnh, hình thành một quang trụ lớn như đỉnh núi, đập xuống thân hình mảnh mai của Nhân vương!

“Ầm, ầm, ầm!”

Trong làn hào quang chói lòa, ai nấy ngẩn người, Nhân vương vẫn bất động. Nàng đã hứng chịu một đòn lôi đình kia.

Sắc mặt thủ mộ lão nhân lúc này cũng cực kỳ khó coi, siêu cấp chủ lực như Nhân vương mà chết kiểu đó thật không đáng.

“Cô cô!”

Bọn Long Nhi và Không Không vẫn quen gọi Nhân vương là cô cô, dù gì nàng cũng mang dung mạo, thậm chí linh hồn của Vũ Hinh.

“A...”

Năm hài tử cùng Thái cổ thần đến nơi đồng thời xuất thủ với thập nhị vương hầu, bất quá có nhiều hỗn độn di dân bảo vệ các vương hầu, liễu chết chặn lại phần lớn sức mạnh công kích.

Trong hoang mạc phía dưới, trước Thập Phương tuyệt vực, tinh quang mờ lung sáng lên, Nhân vương không ngã gục, tuy thổ huyết nhưng mọi sức mạnh như tràn vào biển lớn, hút hết vào tinh không che kín thân thể nàng.

Thế giới mờ lung này là không gian được nàng khai phá, hấp thu hết sức mạnh vô tận, đẩy vào lá cờ.

“Soạt.”

Tiếng vỡ vụn vang lên, Hồng Hoang Kỳ mở một khe lớn trong Thập Phương tuyệt vực, sức mạnh kinh nhân tràn ra kéo Nhân vương, tựa hồ muốn hút nàng vào tuyệt vực.

Nhưng hai chân Nhân vương như mọc rễ, dính cứng dưới đất, tuyệt vực không hút nổi. Trên không bọn Hỗn Độn tử, U La vương cả kinh thất sắc. Nên biết Thập Phương tuyệt vực có thể hút tất cả, chỉ cần đến gần, không ai thoát mạng, không ít cường giả hàng đầu hỗn độn tộc đều rơi rụng ở đó.

Tiếng Thập Phương tuyệt vực vỡ vụn càng lúc càng lớn.

Lúc này, thủ mộ lão nhân, lục hồn thiên nữ Long Nhi, Y Y, Long Bảo Bảo đều đứng quanh hộ vệ cho Nhân vương, đề phòng bọn Hỗn Độn tử và U La vương lại đánh lén.

Ở đại lục hắc ám xa xôi, Hỗn Độn vương bị khốn trong Tiểu lục đạo gầm vang, tưởng như mất mát đến cực điểm.

Hỗn Độn vương phát ra tinh thần dao động xuyên qua thời không, rơi vào tai hỗn độn di dân: “Bất chấp tất cả, ngăn chúng phá Thập Phương tuyệt vực!”

Trước tuyệt vực, tiếng hò hét chấn thiên, mọi hỗn độn di dân liều chết xông lên, rất nhanh, máu nhuộm đỏ địa vực, không chỉ hỗn độn tộc tử thương thảm trọng, phe Thái cổ thần cũng mất không ít thiên giai cao thủ thực lực hơi kém.

Chiến tranh tàn khốc như thế. Không có máu đổ, tử vong, không còn là chiến tranh nữa.

Nhưng tất cả đều không ngăn nổi. Tuyệt mỹ địa dung nhan của Nhân vương không hề có dao động tình cảm, chợt hất mạng Hồng Hoang Kỳ, trong sát na mở toang Thập Phương tuyệt vực, hấp lực cực mạnh trùn lên nòng.

Sau cùng, Hồng Hoang Kỳ cũng bị hút vào, trong Thập Phương tuyệt vực có nửa lá cờ, hai nửa gặp nhau liền sáng chói lòa.

Thập Phương tuyệt vực rung lên kịch liệt, phẳng phát sắp vỡ tan. Vô tận hỗn độn thần quang phát ra, tràn vào hai nửa lá cờ.

Tàn kỳ biến hóa kỳ lạ, dính chặt với nhau, hào quang chói lói chiếu lên mây xanh. Vô tận thần quang ngưng tụ, tàn kỳ dung hợp, từ thiên vũ hỗn độn, hào quang kích xạ xuống hỗn độn cổ địa, tụ vào Hồng Hoang Kỳ.

Tàn phiến của cổ kỳ tan nát năm xưa giờ quay về đầy đủ.

Hồng Hoang Kỳ mượn sức mạnh hùng hồn trong Thập Phương tuyệt vực mà tụ lại. Thập Phương tuyệt vực tạo ra một lá Hồng Hoang Kỳ mới.

Khí tức thương tang xa xưa từ Hồng Hoang Kỳ phát ra, theo gió lan tỏa khiến những ai quan sát đều run rẩy. Nên biết năm xưa Nhân vương dùng nó lay đổ nửa tinh không.

Giờ Hồng Hoang Kỳ đã hiện thế.

Lại nằm trong tay Nhân vương, khác nào tai họa với hỗn độn tộc.

Trong Tiểu lục đạo, Hỗn Độn vương biến sắc, nghiêng răng nói: “Cuối cùng vẫn là người mở ra, chỉ là... kẻ bị khốn trong Thập Phương tuyệt vực sao lại không thấy đâu, lẽ nào có biến hóa?”

Nhưng y không được cả nghĩ, bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên đã phát động công kích.

Lúc nào, họ đang đứng trong Thần Ma lăng viên tại Tiểu lục đạo, bên dưới cây Tuyết Phong dày đặc, vô tận thần ma mộ bị dựng lên như thạch lâm, trải ra mệnh mạng không thấy tận đâu, từng tòa cổ lão phần mộ mai táng vô vàn thần ma.

“Bái Tướng đài đến đây.”

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần cùng phi thân lên Bái Tướng đài rộng trăm trượng nổi lơ lửng trên Thần Ma lăng viên, quát vang: “Chúng thần quy vị!”

Thoáng chốc, tiếng gầm chói lói xuyên qua Tiểu lục đạo, truyền tới đại lục hắc ám, rồi lan tới cả thiên ngoại hỗn độn. Mọi bia mộ rung lên kịch liệt, phần mộ nứt ra, vô tận thần ma thi hài bò lên, có vô đầu ác ma, đoạn tỷ thần chi... từng hàng từng lớp trải ra vô biên, tiếng gầm chấn động màng tai.

Từng hàng mộ bia liên tục vỡ ra, phần mộ tan nát.

“Ức vạn sinh linh là binh, bách vạn thần ma là tướng, giết! ”

Đồng thời, Huyết hải trong Tiểu lục đạo dâng sóng ngút trời, vô tận bạch cốt chìm nổi trong đó đều giãy giụa, tựa hồ có sức mạnh vô danh đốt lên linh hồn đã tịch diệt của tất cả.

Huyết hải dâng trào, vô số hải cốt nổi lên mặt biển, từ xa nhìn lại, mặt biển đỏ thê lương chợt trắng xóa một màu, sau cùng huyết hải dâng lên tận trời, chảy vào Thần Ma lăng viên. Vô tận bạch cốt và thi thể chúng thần xô vào bọn Hỗn Độn vương, Thanh Thiên.

Ác quỷ gầm gào, thần ma hú vang, vô tận sinh linh oán hận trong Tiểu lục đạo dấy lên phong vân ngợp trời.

Đó không phải là thần ma thi thể vạn năm trước, mà là những thi hài tồn tại vô tận tuế nguyệt, xa xưa hơn Thần Ma lăng viên ở đông phương nhiều.

“Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ! Các người tưởng số tử linh này diệt được chúng ta sao, ngây thơ quá.” Thanh Thiên cười lạnh.

“Sức mạnh thần ma không làm gì được các người nhưng chúng sinh oán niệm thì các người không chịu thấu đâu.”

Cùng lúc, Thập Phương tuyệt vực lại phát sinh kinh biến, tuyệt vực tồn tại qua thiên cổ mờ dần rồi biến mất, thân ảnh Thần Nam hiển hiện ra.

“Không thể nào.” Hỗn Độn tử ở trên không, không dám tin vào mắt mình.

“Sao lại thế.” U La vương cũng lạc giọng.

Thập nhị vị Hỗn Độn vương hầu đều không tin vào sự thật trước mắt.

Biến hóa này bị Hỗn Độn vương pháp lực thông thiên cảm ứng thấy, y phần nộ quá mức, văng ra câu mắng không phù hợp thân phận chút nào: “Ta *** ...”

499. Chương 500: Thập Phương Trợ Lực

“Con mẹ nó, Nhân vương ngươi lại làm hỏng đại sự của ta, còn cả tên tiểu tử khốn không biết mọc ở đâu ra, sao lại xuất hiện tại Thập Phương tuyệt vực?”

Hỗn Độn vương hoàn toàn cuồng bạo, hỗn độn thần quang sáng chói quét qua Tiểu lục đạo, Huyết hải trên cao cũng bị khô mất một nửa huyết thủy. Huyết vụ làn khắp tiểu lục giới, đâu đâu cũng là màu đỏ thê thảm, huyết vụ thậm chí trực tiếp lan ra ngoài, trùm lên Vĩnh hằng sâm lâm rồi bay về hắc ám đại lục. Mùi máu tanh khiến người ta muốn ói.

Vô tận bạch cốt múa tít, thần ma thi thể gầm gào, Tiểu lục đạo triệt để cuồng loạn, đại chiến quyết sinh tử đã bắt đầu.

Tại hỗn độn cổ địa xa xôi, trong sát na Thập Phương tuyệt vực tiêu tan, tạm thời là tử tịch rồi sôi trào lên. Bọn Hỗn Độn tử và U La vương chấn kinh cực điểm, cảm giác có hồi trời cao trăm lần cũng không tin nổi, ngược lại phe Thái cổ thần và những người có quan hệ với Thần Nam lại hoan hỷ cùng cực, trái ngược hẳn với hỗn độn tộc.

“Phụ thân...”

Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác đều lao tới.

Bất quá, thần quang rợp trời tỏa rạng, Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phạt, Nhân vương ngăn chúng lại: “Không nên qua đó, gần Thập Phương tuyệt vực vẫn rất nguy hiểm.”

“Rõ ràng Thập Phương tuyệt vực biến mất rồi.” Y Y hỏi với vẻ không hiểu.

“Không, chưa biến mất, có lẽ là phụ thân các cháu dung hợp lại với Thập Phương tuyệt vực.” Nhân vương lắc đầu, tựa hồ không hiểu lắm.

“A, sao lại thế này!” Không Không vô cùng kinh ngạc.

“Lần này cha biến thành quái vật rồi! Trước đây định nhốt bọn đệ, muội lại nuôi lớn, hiện tại cha biến thành lồng giam thật rồi, không phải định nhốt thật chứ.” Huyền Huyền và Tác Tác co đầu rứt tai, nhỏ giọng lầm bầm, chúng vẫn cảnh giác với lời Thần Nam trước kia, nhớ kỹ trong lòng nên cố ý đả kích một chút.

Lúc này Thần Nam vô cùng mê mang, phảng phất không biết chuyện gì xảy ra, trăm năm với hắn khác nào giấc mộng Nam Kha, vốn cho rằng mình đã chết nhưng hiện tại trước mắt xuất hiện những gương mặt quen thuộc, tất cả như mộng như ảo.

“Long Nhi...” Hắn hỏi trưởng tử.

“Phụ thân!” Long Nhi đáp lại, tỏ ra vô cùng kích động.

“Không Không, Y Y...” Hắn lại gọi hai hài tử.

“Phụ thân, chúng con đây, lần này chúng con mời Nhân vương đến cứu người ra.”

Hắn quay lại nhìn Nhân vương, run giọng hỏi: “Nhân vương, cô là Vũ Hinh?”

“Có lẽ vậy!” Nhân vương tuy lời lẽ rất bình tĩnh, thần sắc bình thản nhưng Thần Nam nhận ra trong mắt nàng dấy lên tia sóng.

“Thiên vị.” Tác Tác và Huyền Huyền đồng thời bĩu môi: “Từ nhỏ, chúng con đã bị cha ngược đãi, hiện tại đến cứu, cha gọi Long Nhi, gọi Không Không, rồi Y Y, sao lại bỏ qua chúng con!”

Thần Nam mỉm cười, đây không phải mộng cảnh, hắn thật sự thoát khỏi Thập Phương tuyệt vực, bèn đưa tay ra, da thịt không hề nhăn nhoe mà sáng bóng, nhục thể đầy sức sống, hắn xác định được mình không chết vì già lão.

“Hai con lại đây.” Hắn vẫy tay với Tác Tác và Huyền Huyền.

“À à, định giáo huấn chúng con hả, không có cửa đâu, quyết không qua.” Tác Tác và Huyền Huyền chuẩn bị chạy ngay.

Nhưng Thần Nam cũng không hiểu vì cớ gì, trong sát na đưa tay, một cổ dao động mạnh không tưởng tượng nổi tràn ra, sức mạnh hùng hậu trùm lên Tác Tác và Huyền Huyền không phòng bị, kéo chúng lại phía hắn.

“Ai da, mau chạy nào.” Hai tiểu bát điểm gào lên nhưng không tránh kịp, lao vút đến chỗ Thần Nam.

Nhân vương hành động, Hồng Hoang Kỳ rung lên, hất Tác Tác văng ngược lại nhưng Huyền Huyền bay đến gần Thần Nam liền biến mất rồi giọng nó từ trong thân thể hắn vang lên.

“Cha xấu xa, định nhốt con trong này nuôi lớn, mau thả ra! Đáng ghét, lại nhốt con trong căn nhà nhỏ xíu, không có ánh sáng này. Cha mà không thả, nhi tử sẽ vượt ngục phi pháp.” Tiếp đó là những tiếng bình bình không ngớt, Huyền Huyền tựa hồ đang đập phá gì đó.

Thần Nam ngạc nhiên, ngoài xa bất kể Thái cổ thần hay hỗn độn tộc đều kinh ngạc vô cùng, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bọn Long Nhi định tới, Nhân vương ngăn lại: “Không được qua, thân thể phụ thân cháu và Thập Phương tuyệt vực đã dung hợp. Thập Phương tuyệt vực thành một bộ phận thân thể của y.”

“A, cha xấu xa quả nhiên định nhốt con trong Thập Phương tuyệt vực, con quyết đấu đến cùng, Đạm Đài mù mù sẽ tìm cha thanh toán. Con sẽ đổ dầu vào lửa, trút sương xuống tuyết, ném đá xuống giếng, nhân tai họa mà thu lợi.”

“Sao thế nhỉ?” Thần Nam không hiểu, hắn biết rõ chỗ đáng sợ của Thập Phương tuyệt vực, chỉ ba ngày mà thiên giai nhục thể suy lão không thành hình dáng gì, sức mạnh toàn thân tan hết, hắn sợ Huyền Huyền xảy ra bất trắc nên vội thử cứu cậu bé ra.

Bất quá, nguy hiểm không xảy ra, thần thức ý niệm vừa động, Huyền Huyền liền xuất hiện ngay trước mặt khiến hắn thêm một lần ngạc nhiên, thần niệm động, Huyền Huyền vừa đào thoát lao lung chưa kịp cao hứng lại bị hút vào trong Thập Phương tuyệt vực.

Thần Nam lập tức hiểu ra, thả tiểu bát điểm ra.

“Oa, cha quá khủng khiếp.” Huyền Huyền chạy vù đi như làn khói.

Ánh mắt Thần Nam vẫn sáng như sao, tuy không hiểu sao mình qua được trăm năm nhưng hiểu rằng Thập Phương tuyệt vực trở thành vật dụng của mình.

Nhận rõ tình hình chung quanh, hắn không hề do dự, nhanh chóng lao vào Hỗn Độn tử và U La vương, thân thể có đại sát khí kinh nhân, giờ không sử dụng còn đợi bao giờ.

Hỗn Độn tử sống qua vô tận tuế nguyệt, có gì chưa thấy qua, lập tức chạy đầu tiên. U La vương cũng cực kỳ nhanh nhẹn, lướt đi ngay.

Thập nhị Hỗn Độn vương hầu tảo đi bốn phương tám hướng, Đa Mộc vương hơi chậm một chút, bị Thần Nam đuổi kịp, dao động năng lượng kinh nhân tràn lan, một đạo thần quang quét trúng thân thể, y biến mất ngay, bị khốn trong Thập Phương tuyệt vực.

“Không, thả ta ra.” Tiếng Đa Mộc vương hét lên kinh hoàng.

Thần Nam lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, đuổi theo mười một Hỗn Độn vương hầu còn lại, ai nấy như nhìn thấy quỷ, cắm đầu trốn tránh.

“Không cần chạy, đứng xa công kích.” Hỗn Độn tử hét lên: “Hắn chỉ phát huy được uy lực Thập Phương tuyệt vực trong phạm vi nhất định.” Nói vậy nhưng y vẫn trốn ngoài xa.

Mười một Hỗn Độn vương hầu công lực trác tuyệt, giữ cự ly công kích Thần Nam điên cuồng nhưng khiến tất cả ngạc nhiên là Thập Phương tuyệt vực lại nổi lên, bao phủ lấy hắn, năng lượng rợp trời đổ tới bị hút mất quá nửa. Tuyệt vực như một bảo lũy không thể phá được, phẳng phát huyết nhục tương liên với hắn, lại đưa hắn nhanh chóng lao vào Thiết Chân vương.

Thiết Chân vương bay hết hồn vía, đệ nhị cao thủ trong lịch sử hỗn độn tộc gần sánh ngang Hỗn Độn vương cũng bị tuyệt vực dung luyện, lẽ nào dám đem thân mạo hiểm, tăng tốc lên cực hạn.

Thần Nam đứng trên không chợt đổi hướng, phá toái trùng trùng không gian, đột ngột xuất hiện trước mặt Khuê Mộc vương cách đó không xa khiến vị Hỗn Độn vương hầu này mặt mũi nhợt nhạt, liều mạng bỏ chạy.

Tình cảnh khiến các Thái cổ thần kinh ngạc, một mình Thần Nam lại khiến mười một vị Hỗn Độn vương hầu tránh né như rắn rết, tất cả đều chỉ dám đứng xa phát động công kích.

“Đánh rớt Thập Phương tuyệt vực, không để hắn khống chế.” Hỗn Độn tử tuy hò hét nhưng không ai dám đến gần nửa bước, chỉ công kích từ xa.

“A... không!” Tiếng gào kinh sợ vang lên, Thiết Chân vương bị Thập Phương tuyệt vực do Thần Nam khống chế hút mất.

Các Hỗn Độn vương hầu chiến lực vô song vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ, tuy có nhất thân tu vi hùng bá thiên hạ nhưng không thể phát huy.

“Giết chúng.”

Thái cổ chư thần cùng hành động, bắt đầu phản kích hỗn độn tộc.

Cùng lúc, Nhân vương nhíu mày, nói với hắn: “Không cần để tâm ở đây, huynh mau về hắc ám đại lục, vào Tiểu lục đạo tương trợ Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đối phó Hỗn Độn vương. Ở đây ta ứng phó được.”

Thần Nam không hỏi nhiều, cũng không chần chừ, lướt khỏi hỗn độn cổ địa với tốc độ hơn xa quang tốc, lao đi trong hỗn độn hải mệnh mang.

Lúc này, đại chiến trong Tiểu lục đạo đã đến hồi kịch liệt, sáu tiểu thế giới bị hủy diệt bảy lần, cung hợp lại bảy lần.

Thiên cổ đệ nhất Ma Chủ bạch phát như tuyết, mắt như lạnh điện, kiếm khí kinh không ba vạn dặm, ma uy cái thế!

Đệ nhất cầm kị thần ma Độc Cô Bại Thiên sát khí xông lên chín tầng trời, mái tóc tung bay, khí thể bao trùm thiên hạ, quét qua lục đạo, phá toái bát hoang.

Nghịch Loạn bát thức trong truyền thuyết hiện tại có thể đổi thành Nghịch Loạn thập tam thức, hoặc nhiều hơn, khi đệ thập tam thức uy chấn chín tầng trời xuất ra mà chưa có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Quỷ Chủ nổi thông cửu u thập địa, hủy diệt sát khí xông lên mây xanh. Thời Không đại thần làm loạn thời không, quán xuyên cổ kim. Thần gia lão ma vương khí thôn sơn hà, ma khí lan khắp cửu trùng thiên.

“Hung thạch ở đâu, về ngay.” Thanh Thiên và Hỗn Độn vương đồng thời hét vang.

Lúc Thần Nam từ thiên ngoại hỗn độn xuất hiện, vừa hay thấy vô tận quang vũ ngưng tụ trên hắc ám đại lục, dung hợp thành một tảng hung thạch khiến hắn ngạc nhiên. Đó không phải Trấn Ma thạch sao, hà cớ đột nhiên hiển hiện ở đây, vậy chỉ cốt xưa kia có xuất hiện không.

500. Chương 501: Hạt Giống Thế Giới

“Lúc xưa Trấn Ma thạch đã tan nát, sao lại vẫn còn?” Thần Nam nhanh chóng lướt tới, bám theo thạch bi từ mười trượng vươn ra trăm trượng rồi cuối cùng biến thành ngàn trượng.

Cả hai như quang ảnh xuyên không lướt đi, sau cùng phát hiện ra một khu rừng vô tận, nguyên thủy lão lâm rậm rịt xuất hiện một cách cực kỳ thần dị trên không trung. Nhưng hắn không lạ lắm, đó là Vĩnh hằng sâm lâm hắn từng đi qua, trong đó có một phiến trùng điệp không gian, là Tiểu lục đạo trong truyền thuyết.

Đồng thời, trong rừng có một tấm Thần ma đồ khổng lồ treo lơ lửng, đang chậm chậm xoay tròn, ngăn bốn Huyền Huyền tiến vào nhưng nó không ngăn Trấn Ma thạch, cũng như không ngăn hắn.

“Vù.”

Hào quang sáng chói lóa lên, Trấn Ma thạch tiến vào, Thần Nam theo sát. Bên trong, vô tận huyết vụ đang phiêu động, Huyết hải sôi trào, đại chiến trong vùng thiên địa này đang đến lúc cao trào.

Thần Nam vừa tiến vào, cũng là lúc Tiểu lục đạo tan vỡ lần thứ chín, mọi thứ đều tan tành khiến hắn nhớ lại cảnh tượng ngày lục đạo hủy diệt. Bất quá, vạn vật vừa tan lại tụ, tất cả đều phục nguyên hoàn hảo, hiển nhiên có người dùng đại pháp lực khổng lồ chế Tiểu lục đạo, khiến trùng điệp không gian giống như người có vĩnh hằng bất diệt thể, không thể bị đánh tan hoàn toàn.

Xuyên qua mọi ngăn trở, Thần Nam đuổi theo Trấn Ma thạch, sau cùng vào đến Thần Ma lăng viên tại Tiểu lục đạo, khí tức cuồng bá lập tức bổ vào mặt, dao động năng lượng ẩn chứa vô tận hủy diệt khí tức.

Lập tức hắn cảm giác thân thể phải chịu áp lực kinh nhân, đối lại một thiên giai cao thủ khác vào trong làn dao động năng lượng khủng khiếp này chắc đã tịch diệt, thế giới này quả thật đáng sợ, mà đây vẫn chưa phải là trung tâm của trận kịch chiến.

Hắn lướt ánh mắt tới, chỉ thấy Huyết hải vô tận dâng tràn sóng, bạch cốt đang múa may trên không, còn cả những thần ma thi hài găm lên những tiếng kinh nhân, phảng phất toàn bộ đã sống lại.

Bất quá, tất cả bị màn sáng trùng trùng ngăn lại bên ngoài, bên trong là đại chiến cuồng bạo giữa mấy đại cao thủ. Trong sát na Trấn Ma thạch tiến vào, hắn cũng vào, đó mới là trung tâm chân chính của cuồng bạo chi chiến, dù tu vi như hắn cũng suýt nữa tan nát thân thể. Thập Phương tuyệt vực như vực sâu không đáy, hút sạch mọi sức mạnh đổ tới.

“Người còn dám đến đây sau khi đã hủy Thập Phương tuyệt vực của ta? Ta phải luyện hóa người, đoạt lại sức mạnh.” Hỗn Độn vương thần thông quảng đại cỡ nào, sớm đã phát hiện Thần Nam tới gần, phát ra vô tận hỗn độn thần quang, định đánh tan hắn rồi đoạt lại sức mạnh nguyên bản thuộc về y.

“Hỗn Độn vương? Người già rồi.” Thần Nam không nói gì nhiều nhận, nhưng sáu chữ đó khiến Hỗn Độn vương giả trong truyền thuyết thổ huyết. Thập Phương tuyệt vực điên cuồng hấp thu toàn bộ sức mạnh, vốn là đòn công kích hủy diệt bị hóa giải vô thanh vô tức.

Hỗn Độn vương toàn thân quang mang vạn trượng, y còn hơn cả phần nộ, cảm giác rõ ràng Thập Phương tuyệt vực đã dung hợp với Thần Nam, năng lượng bảo tàng y chuẩn bị cho mình cuối cùng lại thành tu bổ cho một hậu bối tiểu tử, quả khiến y ảo não cùng cuồng bạo.

Bất quá phần nộ thì phần nộ, Hỗn Độn vương tịnh không mất đi lý trí, đến cạnh bọn Thanh Thiên, cùng Thanh Thiên tế luyện Trấn Ma thạch vừa xông vào Tiểu lục đạo, y định dùng hung thạch này đập Thập Phương tuyệt vực, thu hồi lại năng lượng bảo tàng.

Lúc này là yên lặng tạm thời.

Thần Nam nhanh chóng lướt đến chỗ Ma Chủ và Thời Không đại thần, kinh dị nhìn thần bí thanh niên từng gặp: “Hóa ra người là Độc Cô Bại Thiên.”

“Là ta.” Độc Cô Bại Thiên vô cùng bình tĩnh.

Ma Chủ tỏ vẻ cổ quái nhìn hắn, rồi thiết huyết ma nhân bật cười hắc hắc, khiến hắn không hiểu đầu của tai nheo gì.

“Được lắm.” Độc Cô Bại Thiên quan sát hắn, thần sắc kiên nghị hiện lên tia ám áp.

“Quá tốt.” Ma Chủ cũng bình luận.

Thời Không đại thần cũng hiện lên nét vui mừng, Quỷ Chủ trực tiếp vỗ tay: “Tuyệt diệu, thịt luôn cả cái ổ của Hỗn Độn vương.”

Thần gia lão ma vương cười ha hả, nói toẹt ra: “Thống khoái, ha ha... đúng là thống khoái quá. hỗn độn lão vương khổ tâm bày bố vô tận tuế nguyệt, sau cùng lại công cốc, bị lột sạch cả cái ổ nát. Ha ha, năng lượng bảo tàng lớn lắm, Hỗn Độn vương tốn công sức mà lại cốc mò cò xơi.”

“Hừ.” Hỗn Độn vương phần nộ: “Hiện tại nói thế còn sớm lắm, của ta sẽ trả lại ta, ta sẽ đòi lại.”

Bộ bạch cốt Quỷ Chủ vặn vẹo mấy đốt xương, châm chọc: “Nói đúng lắm, không phải người không muốn mà không cướp lại được.”

“Đệ nhất hung thạch ở đây, ta không tin không mở được Thập Phương tuyệt vực!” Hỗn Độn vương cười lạnh: “Độc Cô Bại Thiên, người chưa quên đệ nhất hung thạch này chứ? Năm xưa nó phong ấn hai cha con người.”

“Hừ.” Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: “Ta đương nhiên nhớ, là hung thạch do người và bọn Thanh Thiên tế luyện, nhưng sau cùng thì sao? Ta vẫn thoát khỏi.”

“Nhưng cuối cùng nó cũng dung hóa được một thân thể của người, nếu không phải năm đó ta sơ ý, làm gì có chuyện để linh thức của người đào thoát?”

Qua lời bọn họ, Thần Nam biết được thêm một số ẩn tình.

Năm xưa, trong trận chiến Thái cổ, thi thể Độc Cô Bại Thiên bị hất vào đường hầm thời không, linh thức vẫn đại chiến với bọn Hỗn Độn vương, sau cùng bị cách đoạn tại Thái cổ với Độc Cô Tiểu Bại, rồi ngưng tụ lại một thân thể mới. Hỗn Độn vương, Thanh Thiên, cả tứ đại cao thủ sau lưng, định phong ấn hai cha con đến chết tại Thái cổ nên sáu người cùng tế luyện đệ nhất hung thạch đem trấn áp, hồng dung luyện họ.

Nhưng Độc Cô Bại Thiên tu vi xứng danh nghịch thiên, chấp nhận tan xương nát cốt, trực tiếp dung Trấn Ma thạch đánh tan Thái cổ cách đoạn, cùng Độc Cô Tiểu Bại thoát khỏi, rồi mở ra vĩnh hằng chi lộ. Lúc đó, bọn Hỗn Độn vương quá mệt mỏi vì đại chiến nên đã ngủ say.

Hiện tại, Thần Nam đã minh bạch, chín giọt chân ma chi huyết trên Trấn Ma thạch là của Độc Cô Bại Thiên, đốt xương tay cũng là y, sức mạnh phong ấn chỉ cốt đương nhiên thuộc về bọn Hỗn Độn vương, Thanh Thiên.

Mê vụ đã tan, hóa ra việc này hàm chứa nhiều ẩn tình đến thế.

Lúc này, Trấn Ma thạch được bọn Hồn Độn vương, Thanh Thiên tế luyện lại, toát ra hào quang lạnh lẽo, cự bi ngàn trượng trong một sát na hóa thành vạn trượng, cao hơn cả cự sơn, khí thế chấn nhiếp lòng người.

“Các người định dùng nó trấn áp ta sao? Vậy dùng xương máu của ta năm xưa kết liễu đoạn ân oán này vậy.”

Bên ngoài Vĩnh hằng sâm lâm, Thần ma đồ đang chậm rãi chuyển động phát ra điểm điểm quang mang tiến vào Tiểu lục đạo, tiếng âm âm vang vọng, một đốt xương tay cực lớn ngưng tụ trước Trấn Ma thạch, cả chín giọt máu đỏ tươi quay tít. Đó là tàn cốt và chân huyết của thân thể Độc Cô Bại Thiên năm xưa lưu lại.

“Giết.”

Đại chiến lại bạo phát, Trấn Ma thạch tập hợp sức mạnh của bọn Thanh Thiên và Hồn Độn vương, đập mạnh tới, vạn trượng bi thể uy thế áp nhân.

Chỉ cốt cũng hóa thành một ngọn núi, chín giọt chân ma chi huyết hóa thành huyết hải, cuộn lên trời cao. Đồng thời Ma Chủ, Thời Không đại thần, Quỷ Chủ, Thần tổ đồng thời xuất thủ, Thần Nam đương nhiên không thể tự thủ bàng quan, thi triển đòn công kích lăng lệ nhất.

Đại chiến kịch liệt nhất bùng lên, cuồng bạo năng lượng kịch liệt lan tràn, Trấn Ma thạch do bọn Thanh Thiên và Hồn Độn vương khống chế, tránh hết mọi năng lượng xung kích, đập thẳng vào Thần Nam, sát khí cơ hồ phá toái Tiểu lục đạo!

Hiển nhiên, Hồn Độn vương muốn phá tan hồn độn tuyệt vực.

Bọn Thời Không đại thần toàn lực cứu viện nhưng vẫn chậm một bước, Trấn Ma thạch tập trung lực đại cao thủ chi lực, đột phá mọi ngăn cách, đập thẳng vào Thần Nam. Đó là vạn trượng hung thạch, có điều lúc đến gần thân thể hấn lại nhanh chóng co lại, nửa trước hung thạch biến mất.

Phảng phất quá nửa đã đâm vào thân thể Thần Nam, Hồn Độn vương đại hỉ, quát vang: “Thập Phương tuyệt vực mở ra mau.”

Tiếng âm âm vang vọng, Trấn Ma thạch vạn trượng toàn bộ ngập hết vào mình Thần Nam, Thập Phương tuyệt vực phảng phất lấp đầy, chợt vang tiếng đổ vỡ răng rắc.

Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, Thần tổ đều cảm giác đại sự không ổn. Thần Nam hiển nhiên đang chịu hung hiểm cực lớn, hiện tại Thập Phương tuyệt vực và hấn huyết nhục tương liên, đổ vỡ thế này có thể sẽ khiến hấn hủy diệt thân thể.

Bất quá, tất cả vượt ngoài tưởng tượng.

Thập Phương tuyệt vực xác thật tan vỡ, vô tận năng lượng bảo tàng tịnh không bùng nổ, quanh mình Thần Nam phát ra một vầng sáng xanh biếc, nội thiên địa của hấn mở ra, Thập Phương tuyệt vực chậm chậm dung nhập vào.

“Hạt giống thế giới hoàn mỹ.” Quỷ Chủ kêu lên.

“Ha ha...” Thần gia lão ma vương cả kinh rồi cười vánh lên: “Hóa ra như vậy, hóa ra như vậy, một hạt giống thế giới bản nguyên hoàn mỹ.”

Thời Không đại thần cũng kinh ngạc: “Thập Phương tuyệt vực hoàn toàn thành đất đai, giúp hạt giống thế giới hoàn mỹ sinh sôi.”

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ đồng thời cười vang, hình như họ đã biết trước như vậy.

Độc Cô Bại Thiên nói: “Hồn Độn vương, người có biết là ta chỉ mong người dùng Trấn Ma thạch đánh Thần Nam, sức mạnh sáu người các người hợp nhất vừa hay phá toái Thập Phương tuyệt vực, để nó nuôi dưỡng hạt giống thế giới hoàn mỹ này.”

Ma Chủ cũng cười vang: “Gieo hạt giống thế giới xuống, cũng là gieo hy vọng.”

Lúc này, Thần Nam bảo tướng trang nghiêm, đang chìm trong cảnh giới kì diệu.

501. Chương 502: Đẳng Cấp Nghịch Thiên

Hạt giống thể giới này là bản nguyên nội thiên địa của hắn, hơn một vạn năm trước, Thần Chiến đã biết bí mật, từng giúp hắn rút ra rồi gửi lại.

Trong đó sáng chói hào quang, nội thiên địa của hắn lúc sơ khai từng xuất hiện một vùng sa mạc, lần đầu tiên Côn Luân lão yêu nghe hắn thuật lại vô cùng kinh ngạc, người khác khai thiên địa mà sinh ra được một hạt cát hóa thực thể đã là may mắn, hạt giống bản nguyên thể giới của hắn lại có một vùng sa mạc, quả là việc khiến người ta chấn kinh không sáng chói.

Hoàng quang chói lọi, sức mạnh bản nguyên trùn lên sa mạc khiến nó hoàn toàn thần hóa, không còn bình thường nữa, sau cùng cũng hiển hiện nét bất đồng với những nơi khác.

Úc vạn cát vàng chậm chậm bay lên, đột nhiên bạo phát trong nội thiên địa của hắn, hướng về bốn phương tám hướng, mỗi hạt cát đều như tuệ tinh vạch ngang trời, bay qua tầng không vẽ thành dải đuôi dài lấp lánh, hào quang khiến thính không sáng chói.

Úc vạn đạo quang mang liên tục bay lên khiến tất cả không dám nhìn thẳng, hào quang khiến nội thiên địa của hắn triệt để quang chất hóa, gần như trong suốt, ngoại nhân đều nhìn rõ những biến hóa trong đó, ai nấy đều cả kinh, nhất là Hỗn Độn vương và Thanh Thiên biến hắn sắc mặt. Lời Độc Cô Bại Thiên khiến họ ảo não cực điểm, hiện tại tận mắt thấy càng phát cuồng.

Hỗn độn thần quang chói lói bay lên, Hỗn Độn vương thân hóa vạn trượng lao vào Thần Nam, định phá diệt nhục thể và nội thiên địa của hắn. Thanh Thiên hóa thành vô tận thanh quang, triệt để trùn lên Tiểu lục đạo, hồng chân tối địch nhân, tứ đại cao thủ sau lưng y cũng toàn lực tấn công Thần Nam, bốn đạo hào quang khác màu bao trùn thiên địa.

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thời Không đại thần không vội vàng gì, cũng không tiến lên ngăn cản.

Thần gia lão ma vương cười ha hả: “Bây giờ các ngươi ngăn nổi được sao? Tất cả muộn rồi, Thập Phương tuyệt vực nuôi dưỡng hạt giống thể giới, sức mạnh của các ngươi càng trở thành dưỡng liệu, xu thế của thể giới sơ khai có ai ngăn nổi? Muốn diệt Thần Nam quả là không hiện thực chút nào, ha ha...”

Sự thật chứng minh lời lão ma vương, đòn công kích của lục đại cao thủ không hề tổn hại Thần Nam mấy may, sức mạnh bị hạt giống thể giới hấp thu hết.

Vô tận quang hoa như dòng sông sôi trào chảy vào nội thiên địa của hắn, hào quang tan vào biển lớn khiến mặt biển càng dậy sóng mênh mang nhưng không thể phá vỡ được đại dương.

Đó là nguồn bổ sung cho “biển lớn”, bồi bổ cho hạt giống thể giới của Thần Nam.

Có những xu thế không thể ngăn cản.

Khai thiên tịch địa không thể đi ngược!

Hạt giống thể giới bén rễ nảy mầm, không ai đủ lực ngăn chặn, sức mạnh mới sinh sôi này có thể dẹp bỏ mọi ngăn cản.

Bọn Hỗn Độn vương và Thanh Thiên tuy hiểu rõ nhưng vẫn muốn phá tan truyền thuyết, thay đổi tất cả. Chỉ là họ đánh thất vọng, hóa ra lại thành toàn cho Thần Nam, sức mạnh kinh hồn chỉ tổ gia tốc sinh trưởng cho hạt giống thể giới.

Hào quang chói lòa từ nội thiên địa của Thần Nam bùng lên, Thập Phương tuyệt vực hoàn toàn bị dung hóa vào đó, vô tận hoàng sa phẳng phất như những vì sao tán khắp tám hướng trong nội thiên địa, bao trùn cả tiểu thể giới thần dị này.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy nội thiên địa của hắn rực rỡ tinh quang, sinh cơ bừng bừng, những vì sao lấp lánh khiến lòng người lấp lánh theo. Lúc nội thiên địa sơ khai đã bao hàm những hạt cát nguyên thủy nhất ẩn chứa sức mạnh bản nguyên, hiện tại phẳng phất hóa thành những vì sao.

Đương nhiên, nhìn kỹ sẽ nhận ra chúng vẫn là cát, bắt quá phát ra ánh sáng chỉ những ngôi sao mới có.

Hơn nữa, trong nội thiên địa của hần trở nên đầy sức sống, thực vật vô tận xanh om, mấy Sinh Mệnh nguyên tuyền như hoàn toàn sống lại, tụ thành những dòng sông nhỏ uốn lượn đi khắp tiểu thế giới.

Vô hạn sinh cơ tưới nhuần cho cả thế giới.

Thần Nam yên lặng như lòng giếng, vô hỉ vô ưu, chìm đắm trong cảnh giới kì diệu, ngoại vật và ngoại lực không thể thương tổn, hiện tại hần được sức mạnh bản nguyên nhất bao bọc.

Đó là một loại biến hóa.

Hoàn toàn bất đồng với biến hóa của tu giải.

Hần dựa vào hạt giống thế giới, phá tan trùng trùng bao bọc để lên đỉnh cao mới.

Hỗn Độn vương ngửa mặt thở dài, y phí tâm phí lực bày bố Thập Phương tuyệt vực, sau cùng lại thành toàn cho Thần Nam, ảo não và và hối hận dồn nén lại nhưng hiện tại có phát cuồng cũng vô dụng. Y vốn thâm trầm nên dần lãnh tĩnh, âm u cất giọng: “Hiện tại chúng ta không làm gì được hần nhưng để qua giai đoạn nguyên thủy đầy sinh cơ này cũng vẫn giết được. Năm xưa Nhân vương cũng để hạt giống thế giới sinh sôi nhưng không phải vẫn bị giết sao, hiện tại đã sống lại nhưng thế giới đầy sức sống không còn như xưa, chỉ đáng là nửa thế giới.”

Quỷ Chủ lắc đầu: “Hỗn Độn vương, ngươi còn định huyền hoặc mình nữa sao, nhưng dù thế nào lần biến hóa này mang lại cho bên ta một nghịch thiên cấp cao thủ nữa.”

Thanh Thiên vẫn yên lặng chợt cười lạnh: “Không phải sẽ thêm một Nhân vương nữa sao? Thêm một nghịch thiên cấp cao thủ thì sao, sức mạnh của các người cộng lại cũng không đủ diệt Thiên đạo, thậm chí không qua được cửa ải của bọn ta.”

Ma Chủ cười lạnh: “Hừ, thời gian như thoi đưa, thiên cổ qua nhanh lắm, ngươi tưởng chúng ta vẫn đứng yên sao? Cho ngươi biết, sức mạnh của con người là đáng sợ nhất, bởi chúng ta luôn phá vỡ thành lũy tu luyện, liên tục đột phá cảnh giới cũ, đó là thứ Thiên đạo sợ nhất. Còn hỗn độn tộc các ngươi, và cả mấy Thiên, sinh ra đã có đại thần thông, nhưng sau đó không tiến được bao nhiêu, vĩnh viễn không so được với tốc độ trưởng thành của chúng ta. Chúng ta đã không còn là mình của trước kia, cảnh giới tu vi không đủ sao dám tái chiến Thiên đạo?”

“Vậy sao, trận chiến Thái cổ năm xưa, ngươi gần như bị diệt, hiện tại dám tự phụ thế sao?” Thanh Thiên lãnh lùng châm biếm.

“Ngươi diệt được ta sao?” Ma Chủ bá khí lăm lăm, trông mắt lộ ra ánh sáng sâu thẳm: “Năm xưa tu vi của ta còn chưa bằng Đại Ma thiên vương của kiếp trước, lại đang lúc biến hóa quan trọng nên không muốn đại chiến bạo phát, dù vậy vẫn suýt rơi rụng, có điều trận chiến Thái cổ đó đã thành toàn cho ta. Vạn cổ vĩnh sinh bất diệt, chông chênh giữa hai bờ sinh tử khiến ta đột phá được thành lũy trước đó không thể, nhờ vạn cổ áp chế mà ta đột phá hơn xa lần biến hóa trước.”

“Oành!” Khí tức kinh nhân bùng lên, Ma Chủ bạch phát như tuyết, ngự trị bát phương, khí thế duy ngã độc tôn hiển hiện.

Thanh Thiên bản thể không phải hữu hình chi chất nhưng cũng hóa thành nhân hình, như một đoạn thanh mộc, sắc mặt xanh lè, hai mắt bắn ra hào quang sắc như dao, nhìn Ma Chủ chăm chăm: “Nghịch thiên cấp đã có một Nhân vương, giờ có thêm ngươi, thêm cả tiểu tử đang mượn sức mạnh khai mở thế giới tiến vào nghịch thiên sơ cấp, ba người các ngươi có thể diệt Thiên đạo ư?”

Cách đó không xa Quỷ Chủ nhấc đầu cốt xuống vuốt ve khiến khúc xương càng sáng bóng rồi lại dùng hai tay đặt lên cổ, nói với giọng hữu khí vô lực: “Chán thật, ta cũng không hiểu tại sao muốn chết mà không được, lúc bước lên Thông thiên chi lộ liền tăng lên nghịch thiên cấp.”

Thấy dáng vẻ uể oải, hữu khí vô lực, lúc nào cũng có thể đoạn khí, Thanh Thiên vốn trấn tĩnh cũng nảy ra xung động muốn xông tới bóp cổ, tử khô lâu này luôn giở trò “khù khờ ăn người” như ngày trước.

Hỗn Độn vương và tứ đại cao thủ đều chấn kinh cực điểm, lâu lắm rồi mới mọc ra được lưỡng đại nghịch thiên cấp cao thủ! Y nhìn sang Thời Không đại thần rồi hướng tới Thần gia lão ma vương, sau cùng nhìn về Độc Cô Bại Thiên.

Thời Không đại thần thở dài: “Người không cần lo, ta sống lại đã là kỳ tích rồi, xem có vẻ triệt để phục nguyên nhưng còn cách cảnh giới đỉnh cao năm xưa một quãng.”

Thần gia lão ma vương cười lạnh: “Ta tuy bị diệt nhưng có đại linh lực của U Minh Thiên bổ sung, trọng yếu hơn là đời sau của ta đều thuộc nhóm thiên tài, pháp tắc và linh hồn của chúng tụ lại thân thể khiến ta cảm ngộ sâu hơn, năm xưa ta đã là nghịch thiên sơ cấp, hiện tại lúc nào cũng có thể đột phá để vượt lên quá khứ.”

Độc Cô Bại Thiên không nói gì, chỉ cười lạnh nhạt.

“Người cũng đột phá nghịch thiên cấp?” Thanh Thiên chăm chú quan sát Độc Cô Bại Thiên, y vẫn chưa quên những lời điên cuồng của hai cha con đối phó hương lúc bị bức nhập tuyệt cảnh: Nếu có ngày sống lại, người đầu tiên họ diệt là Thanh Thiên y.

“Ngàn trùng kiếp, bách thế khổ nạn, tuyên cổ đến nay chỉ là một cái búng tay. Bất thử chi thân, bất diệt hồn, chấn cổ thước kim, có ai địch nổi. Đợi đến lúc âm dương nghịch loạn, sẽ lấy ma huyết nhuộm Thanh Thiên!”

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng quát lên những câu đó, ngay cả Thần Nam đang “khai thiên tịch địa” ngoài xa cũng chấn động.

Chín giọt chân ma chi huyết và đoạn bất diệt chỉ cốt nhanh chóng dung nhập vào thân thể Độc Cô Bại Thiên, y vô cùng bình tĩnh: “Hôm nay, Thanh Thiên phải chết.”

Ma Chủ cũng cười lạnh: “Hỗn Độn vương người có thể đem bốn người kia đi nhưng đệ nhất Thiên dưới trướng Thiên đạo hôm nay phải chết.”

“Các người giết được ta thật sao?” Thanh Thiên cười lạnh: “Ta là đệ nhất Thiên, Thiên đạo bất diệt, ta cũng bất tử.”

“Oành!”

Cùng lúc, một lá Hồng Hoang Kỳ đột phá Tiểu lục đạo, Nhân vương đã tới.

“Thanh Thiên phải chết hôm nay!” Giọng Nhân vương lạnh lẽo vang lên.

“Người diệt hỗn độn tộc của ta rồi?” Hỗn Độn vương rung động.

“Chưa diệt hết, Hỗn Độn tử, U La vương, Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương, Thông Thiên đào tẩu, còn lại bị ta tước hết nhất thân tu vi chứ không lấy mạng.”

“Cái gì?” Hỗn Độn vương gầm lên giận dữ.

Độc Cô Bại Thiên hừ lạnh, Ma Chủ cũng cười lạnh tanh, Thần ma đồ khổng lồ từ ngoài Tiểu lục đạo bay vào, chậm chậm xoay tròn trên đầu chúng nhân, đó là đại môn thông với cửu thiên, những Thái cổ thần bước lên Thông thiên chỉ lộ có thể từ đó quay về, họ loáng thoáng nghe được tiếng bước chân.

Đồng thời, Thần Nam chìm trong trạng thái kì diệu cũng từ từ mở mắt.

502. Chương 503: Giết Thanh Thiên

Nhân vương cầm Hồng Hoang Kỳ tiến vào Tiểu lục đạo cũng buông lời như vậy, tam đại nghịch thiên cấp cao thủ tựa hồ quyết định mệnh vận Thanh Thiên.

“Ha ha...” Thanh Thiên lại hóa thân thể nhân hình thành thanh quang mờ lung, cười vang: “Các người ai chẳng muốn giết ta nhưng ta vẫn sống trơ trơ. Ta xem các người giết ta thế nào?”

Cùng lúc, Thần Nam vừa mở bừng mắt phát ra hào quang hư ảo, nội thiên địa gần như trong suốt, phẳng phát có bảo quang ánh xạ, ức vạn vì sao sáng tựa hồ do vô tận hoàng sa ngưng kết thành, khảm vào nội thiên địa của hắn.

Không hề bùng lên xung thiên sát khí, dao động bình thản vây chặt lấy Thanh Thiên.

“Người cho rằng ta chết chắc?” Thanh Thiên quay đầu ngưng thị vào hắn, giọng lạnh cực độ: “Người tiến vào nghịch thiên cấp thì sao? Tại thần thoại thời đại trước, ta có gặp nghịch thiên cấp cao thủ, không ai giết được ta, trừ phi Thiên đạo diệt vong!”

“Thứ là biết ngay.” Thần Nam nói đoạn lại nhắm mắt, tuy hạt giống thế giới đã đâm chồi bén rễ nhưng hắn vẫn phải thể nghiệm cảm ngộ đó đã.

Ngoài xa, Thần tổ nói toẹt ra: “Nói lắm ích gì, trực tiếp giết hắn là xong, hiếm khi nghịch thiên cấp cao thủ tương tự, tịch diệt hắn luôn.”

Nhân vương nói: “Hỗn Độn vương, người không muốn triệt để diệt tộc thì mau tụ tập tộc nhân, ta chưa cho tộc các người một sinh cơ.”

“Tộc nhân chết hết thì sao?” Hỗn Độn vương tựa hồ không buồn để ý: “Các người định diệt hết chúng ta, không thể nào.”

Ma Chủ cười lạnh đoạn cùng Độc Cô Bại Thiên đồng thời xuất ra đạo đạo pháp ẩn huyền bí, Thần ma đồ che kín trên đầu chậm chậm chuyển động, xạ ra hào quang chói lòa, trùm lên Hỗn Độn vương và tứ đại cao thủ sau lưng.

Vô tận sát ý lan tràn, đó là thần niệm mạnh nhất của toán Thái cổ thần thứ nhất tập hợp lại, liền tạm thời giữ cứng Hỗn Độn vương và tứ đại cao thủ, cả Trấn Ma thạch cũng bị cuốn vào.

“Chết tiệt.” Hỗn Độn vương gầm lên liên hồi, định thoát ra nhưng những người đi lên Thông thiên chi lộ là tinh anh trong hàng ngũ Thái cổ thần, thậm chí có người không kém hơn bọn Ma Chủ bao nhiêu, Hỗn Độn vương và tứ đại cao thủ nhất thời không thể xung phá phong tỏa.

“Giết.” Thần gia lão ma vương nóng tính nhất, lao ngay vào Thanh Thiên, đó là đại địch có mối thù sinh tử với lão.

“Ta giết người được một lần, ắt có thể có lần hai.” Thanh Thiên cất lời lạnh tanh, hóa thành hào quang lấp lánh ngênh đón.

“Soẹt.” Tiếng không gian tan vỡ vang lên, một vùng không gian tan tành rồi liên tục co lại, bị hủy diệt thành một điểm duy nhất.

“Gào...” Thần tổ gầm lên, mái tóc cuồng loạn vũ động.

Thanh Thiên cũng hú vang, hóa thành thanh quang sáng rực rỡ hơn, trùm xuống Thần tổ như màn trời.

“Nghịch loạn âm dương!” Ma Chủ xuất thủ, đẩy ra một đạo pháp tắc, rút sạch sức mạnh của không gian, biết một phiến hư không thành chân không rồi cuồng bạo bùng phát trên mình Thanh Thiên.

Thanh Thiên vô cùng phẫn nộ, gào lên thảm thiết, thanh quang bị bóc một mảng lớn nhưng lại tụ hợp được ngay. Y điên cuồng lao vào Ma Chủ, vô tận thanh quang che kín thiên địa.

“Mộng ảo không hoa!” Cao thủ như Ma Chủ, pháp tắc trong tay không hề có hạn chế, y ma uy cái thế, thông hiểu vô văn pháp tắc cấm kỵ.

Theo tiếng quát của y, không gian lại bị hủy diệt, sức mạnh của “hư” hình thành vô tận hắc động, diệt thế khí tức lan tràn, dao động năng lượng kinh nhân. Thần quang chói lòa của Thanh Thiên đối mặt với hắc động vô tận u ám, càng lúc càng u ám, cơ hồ lúc nào cũng có thể tắt ngóm.

“Oành!”

Đại phá diệt khí tức lan tràn khắp Tiểu lục đạo, trong một sát na, Tiểu lục đạo bị hủy diệt ba lần, nhưng cũng kịp tụ lại ngàn ấy lần.

“Soạt.”

Hào quang lóe lên chói mắt, Độc Cô Bại Thiên xuất thủ, Nghịch Loạn quyết không hiểu là thứ thứ bao nhiêu, cơ hồ chấn tan thiên địa khiến phiến không gian bao quanh Thanh Thiên phóng đại nhanh chóng rồi nổ tung, sau cùng thu lại còn một điểm khiến vô tận thanh quang suýt nữa hoàn toàn tan nát.

“A...”

Thanh Thiên gầm lên xông ra, quang mang tựa hồ ảm đạm hơn: “Được, các ngươi đều là kình địch của ta, đánh thế này mới thú vị. Ta bắt diệt, các ngươi không giết nổi ta nhưng ta có thể giết các ngươi.”

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ cười lạnh, tựa hồ đang nghe thấy chuyện tiêu lâm, hiển nhiên không hề e ngại.

Quý Chủ đứng cách không xa lắm, vận vẹo xương tay: “Thanh Thiên chết chắc thì ta sang ‘trông coi’ Hỗn Độn vương.” Quý Chủ đứng dưới Thần ma đồ, tuy đáng vẻ hữu khí vô lực nhưng linh hồn chi hỏa trong mắt liên tục lấp lóe, nhìn Hỗn Độn vương chằm chằm, hiển nhiên ngũ đại cao thủ bị khốn đều đáng sợ vô cùng, phải giữ chặt chân họ mới mong diệt được Thanh Thiên.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Nhân vương rung lên phần phật, ánh sao lấp lánh, cũng đứng dưới Thần ma đồ quan sát Hỗn Độn vương.

“Thiên địa tịch diệt!”

Thanh Thiên đang khổ chiến quất vang, vô tận thanh quang quét qua Tiểu lục đạo, phiến trùng điệp không gian triệt để hủy diệt. Tu vi của Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần tổ đều không đo nổi, ba người xuất ra vô tận thần ma chi quang va chạm với thanh quang, không gian liền tan tành.

Tuy vô thanh vô tức, nhưng khí tức khiến lòng người rung động lan tràn.

“Soạt, soạt, soạt.”

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần tổ nhanh chóng thoái lui, tốc độ còn hơn quang điện trăm ngàn lần, nhưng mỗi người đều bị tước mất một phần sinh mệnh nguyên khí. Đương nhiên, với sinh mệnh tinh nguyên nghịch thiên cấp vĩnh sinh bất tử của họ, chút nhỏ nhoi đó không đáng gì.

“Không thẹn là đệ nhất Thiên dưới trướng Thiên đạo.” Thần tổ lau vết máu trên miệng, cười lạnh tanh khôn tả, lão ma vương tìm lại được cảm giác đại chiến năm xưa, ma huyết trong thân thể sôi trào.

Ma Chủ cũng cười lạnh: “Thanh Thiên người mạnh lắm, nhưng không tinh tiến hơn trước bao nhiêu.”

“So với chúng ta liên tục biến hóa, người không đột phá cũng coi như thoái lui.” Lời Độc Cô Bại Thiên vô cùng bình tĩnh.

“Hừ, các ngươi đích xác là kình địch của ta nhưng dù các ngươi chiến lực nghịch thiên thì sao? Sinh mệnh của ta và Thiên đạo tương thông, chỉ cần Thiên đạo bất tử, ta cũng bất tử, sức mạnh các ngươi liên thủ hơn hẳn ta nhưng không diệt nổi ta, thắng ta bằng cách nào đây? Chỉ đành đợi ta giết các ngươi dần dần.” Đó là bản lãnh lớn nhất của Thanh Thiên, y bất tử nên không cần e ngại, thoải mái giết địch nhân.

“Nếu cắt đứt liên hệ của ngươi và Thiên đạo thì sao?” Gọng nói lạnh tanh đột ngột vang lên. Thần Nam vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Thanh Thiên, ánh mắt sắc như dao.

“Dựa vào ngươi? Một hậu bối tiểu tử mới tiến vào nghịch thiên cấp?” Lời Thanh Thiên có vẻ ơ hờ, thật ra trong lòng vô cùng cẩn thận.

“Đúng, ta cũng đủ giết ngươi rồi.”

Hào quang như sóng gợn trùn lên thanh quang, vô tận tinh quang lóe sáng, bản nguyên thế giới của hắn, triệt để tương thu Thanh Thiên vào.

“Quá hay, như thế này đỡ được nhiều phiền phức.” Ma Chủ cười vang: “Vốn có thể giết được hắn nhưng thế này càng dễ hơn.”

Độc Cô Bại Thiên mỉm cười tiến vào bản nguyên thế giới của Thần Nam.

Thần tổ cười ha hả: “Thanh Thiên, hôm nay cắt đứt liên hệ giữa ngươi và Thiên đạo, ta xem ngươi sống lại kiểu gì.”

Mấy người lần lượt vào tiểu thế giới của Thần Nam, trong đó hần đứng trên tinh không nhìn xuống thanh quang môn lung bên dưới, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Thế giới của ta tự thành một phương thiên vũ, Thiên đạo đại thế giới thì sao, không can hệ gì đến ta, vào thế giới này là cắt đứt mọi liên hệ với ngoại giới. Đây không phải Thiên đạo thế giới, để ta xem ngươi làm thế nào sống lại sau khi mất mạng?”

Thanh Thiên thần sắc dị thường, hét vang: “Bằng vào hạt giống thế giới mới sinh trưởng của ngươi làm sao trói buộc ta được? Ta phá tan nó luôn.”

“Ngươi thử coi.” Thần Nam lạnh lùng như lòng giếng, hiện tại hần đã hoàn toàn tiến lên một lĩnh vực mới, tâm cảnh không còn như xưa.

“Giết.” Thanh Thiên gầm vang, thanh quang rợp trời trở nên nóng bỏng, dao động kinh nhân kịch liệt rung lên nhưng vô số tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên mà bản nguyên thế giới của Thần Nam vẫn an nhiên vô dạng. Thanh quang chói lòa như pháo hoa nổ tung rồi tan biến, tựa hồ trọng thương.

“Không thể nào.” Thanh Thiên gầm lên, “thế giới của ngươi mới thành hình, vì sao không phá được?”

Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Ma Chủ cùng vào trong không gian, họ đều bật cười.

“Đây là một thế giới bản nguyên chân chính, không đơn thuần là nội thiên địa, ngươi tưởng sức mạnh của mình hủy diệt được một thế giới sao?”

“Ngươi tưởng mình là Thiên đạo chắc?”

Những câu nói vô tình khiến lòng Thanh Thiên nảy ra ý sợ hãi, quát lớn: “Nhân vương cũng dựa vào hạt giống thế giới mà thành tựu nghịch thiên cấp tu vi, thế giới đó không phải cũng bị hủy quá nửa sao?”

“Là vì Nhân vương trực tiếp đối kháng sức mạnh của Thiên đạo, ngươi tưởng mình và Hỗn Độn vương đánh tan được sao?” Giọng Độc Cô Bại Thiên vô cùng băng lãnh: “Đã nói rồi, hôm nay ngươi chết chắc.”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Bốn tiếng hét chấn động thiên vũ. Thần Nam, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ đồng thời xuất thủ, sức mạnh kinh nhân của tứ đại cao thủ có thể hoàn toàn hủy diệt một đại thế giới, hiện tại toàn bộ sức mạnh này tác động lên một người, Thanh Thiên sống sao nổi?

Hiện tại, y bị Thần Nam cắt đứt liên hệ với Thiên đạo, không còn sinh mệnh vĩnh hằng bất tử nữa.

“A...”

Thanh Thiên gầm lên, liều mạng giãy giụa, vô tận thanh quang chiếu sáng cả phiến tiểu thế giới!

Chỉ là, mất liên hệ với Thiên đạo rồi, y không sao đối chọi nổi bốn vị nghịch thiên cấp cao thủ, sau cùng đành nuốt hận, vô tận sinh mệnh tinh nguyên tản ra, nhanh chóng lao vào các góc ngách trong bản nguyên thế giới của Thần Nam.

Vô tận “sao trời” sáng chói trên không xạ ra “tinh quang” cướp lấy nguyên khí của Thanh Thiên, đó là cát vàng hóa thành, nếu gom đủ nguyên khí sẽ có ngày hóa thành sao thật sự.

Vô tận nguyên khí lan tràn, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ không thể tranh chấp với Thần Nam.

Đương nhiên bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên giết Thanh Thiên mà chưa phải dốc toàn lực, thực lực chân chính của họ chưa hoàn toàn hiển hiện.

Lúc Thần Nam mở nội thiên địa, một cỗ khí tức vô cùng kinh hồn trù diệt.

“Không được.” Ma Chủ quát vang, ma thể vươn cao ba vạn trượng, kích lên thiên không.

Thần tổ cũng gầm lên, Ma thôn thiên địa chi thức quát ra, ma khí hùng hồn như ngày diệt thế.

Độc Cô Bại Thiên hú vang, thân thể hóa thành một đạo thần mang xé toang trời cao vô hạn.

Thần Nam trực tiếp phong bế nội thiên địa, sức mạnh nghịch thiên cấp luyện hóa ngàn lần trong bản nguyên thể giới.

Khi tất cả bình tĩnh lại, hắc thở dài: “Đó là sức mạnh của Thiên đạo sao? Y thu lại tàn linh của Thanh Thiên.”

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ nhìn lên vô tận hư không: “Là sức mạnh của Thiên đạo, Thanh Thiên đã chết, Thiên đạo thu hồi đích thị ấn ký của y.”

Hai mắt Thần tổ lạnh tanh: “Ồ, như vậy lúc lên Thiên đạo chúng ta còn cơ hội gặp lại Thanh Thiên.”

Trong lòng Thần Nam lạnh buốt, Quảng Nguyên, Thái Thượng, Thanh Thiên tựa hồ sẽ xuất hiện trong trận đại quyết chiến, không biết lúc đó họ còn là nguyên bản không.

“Trần Ma thạch, thất trùng địa ngục toàn bộ về đây.” Cùng lúc, Hỗn Độn vương bị khốn dưới Thần ma đồ có thể động đây, huy động Trần Ma thạch dấy lên vô tận phong vân, nếu không phải hào quang do Thần ma đồ xạ ra vẫn còn, cộng thêm Quỷ Chủ và Nhân vương đứng ngoài giám sát, chắc y đã dẫn tứ đại cao thủ xông ra.

“Ầm, ầm, ầm!”

Đại lục hắc ám rung lên kịch liệt, phảng phất như đất trời sụp đổ, nơi vốn là mười tám tầng địa ngục của nhân gian bùng lên hung sát khí tức ngập trời, thất trùng địa ngục từ dưới lòng đất bay lên, đập vào Tiểu lục đạo.

Mười tám tầng địa ngục vốn chỉ có bảy tầng đáng sợ hơn hết, do bọn Hỗn Độn vương bố trí, hiện tại bị y triệu hoán tới.

“Thất trùng địa ngục, ta luyện hóa bảy người các ngươi.” Hỗn Độn vương phát ra vô tận sát khí, hỗn độn thần quang tan biến.

Thần tổ cười lạnh: “Bớt khoác lác con mẹ ngươi đi.”

Hỗn Độn vương cất giọng lạnh tanh: “Đó là nội thiên địa của bảy vị nghịch thiên cấp cao thủ luyện hóa thành. Ta xem các ngươi ai địch nổi?” Hỗn Độn vương liên tục ngâm lên những âm tiết cổ lão, y dùng bí pháp tế luyện thất trùng địa ngục xé không gian lao tới, vô số oán hồn cùng cổ lão chú văn nổi lên.

Bọn Thần Nam, Nhân vương, Độc Cô Bại Thiên buộc phải cẩn trọng.

Nhân vương thở dài: “Hỗn Độn vương ngươi tâm cơ được lắm, thất trùng địa ngục này mãi đến giờ mới hiện hiện, ngươi mưu đồ không nhỏ, chỉ e có ý đồ cướp quyền Thiên đạo.”

“Các ngươi chết hết đi.” Hỗn Độn vương quát vang.

503. Chương 504: Quét Sạch Hỗn Độn

Thất trùng địa ngục kéo Hỗn Độn vương cùng tứ đại cao thủ thoát khỏi trời buộc.

“Hỗn Độn vương đáng chết.” Quỷ Chủ vẫn tỏ vẻ hữu khí vô lực không còn vẻ lật đật như trước nữa, bộ xương trắng muốt phát ra hào quang chói mắt, hiển nhiên phần nộ cực điểm.

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thời Không đại thần cũng tỏ vẻ bi thương, bởi hai tầng trong thất trùng địa ngục do nội thiên địa người quen cũ của họ hóa thành.

Năm xưa Tiểu lục đạo có sáu đạo chủ, trận chiến Thái cổ trời đất đảo điên, đệ tam giới gần như triệt để hủy diệt, sáu người đều tan tác, Thời Không đại thần, Độc Cô Bại Thiên trải qua thiên kiếp vạn hiểm mới hồi phục bản nguyên nhưng có hai người vĩnh viễn tiêu tan.

Ma Chủ và Quỷ Chủ tuy biết hai người đó không thể hiện thế được nữa nhưng không ngờ cả nội thiên địa của họ cũng bị luyện hóa.

Đáng tiếc vô cùng, hai vị đạo chủ mạnh nhất đã hoàn toàn tiêu tan. Thân phận của họ so với bọn Ma Chủ còn xa xưa hơn, chuyển sinh qua không biết bao nhiêu thần thoại thời đại, sớm đã là nghịch thiên cấp cao thủ, nhưng sau cùng vẫn rơi rụng trước thiên đạo.

Hỗn Độn vương đem nội thiên địa của lưỡng vị đạo chủ luyện hóa thành hai tầng trong thất trùng địa ngục, khinh nhờn bạn hữu của bọn Độc Cô Bại Thiên đến vậy, đương nhiên họ phải phát nộ, Quỷ Chủ xuất thủ.

“Đồ Thiên!”

Quỷ Chủ quát vang, toàn thân như khí hóa, thành một dải bạch vụ mông lung, khí tức phát ra âm u vô hạn, trùm thẳng lên bọn Hỗn Độn vương.

“Gào...”

Hỗn Độn vương gầm lên vang dội, phản kháng kịch liệt khiến trời đất xoay chuyển, không gian liên tục hủy diệt, hào quang chói lòa cùng năng lượng dao động kinh nhân vượt mọi cực hạn. Tiểu lục đạo liên tục vỡ tan bầy, tám lần rồi tụ lại, có điều nhỏ hơn lúc trước bởi vô tận không gian triệt để tan vỡ rồi.

Quỷ Chủ bị hất ngược lại, thất trùng địa ngục trồi lên y, Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đồng thời xuất thủ, hào quang xé toang thiên địa, hất thất trùng địa ngục đập vào chân trời xa tắp, khí tức âm u vô hạn lướt qua thân thể Quỷ Chủ, bộ xương trắng muốt bị cạo rơi một lớp phấn mỏng.

Ai nấy biến sắc, Quỷ Chủ thần thông quảng đại cỡ nào mà bị thất trùng địa ngục đánh trúng, bộ xương kiên ngạnh cũng tổn hại.

Bất quá, Hỗn Độn vương bị Quỷ Chủ đang lúc nóng giận tấn công cũng chọi không ít thiệt thòi, cổ lão chiến giáp trên mình vỡ tan lộ ra hỗn độn chi thể hùng vĩ đỉnh bật như ma nhân, hai mắt u quang sáng rực, bao phủ một tầng khí tức lạnh ngắt, hoàn toàn hợp với thất trùng địa ngục.

Y quát vang với tứ đại cao thủ sau lưng: “Hỗn Độn Tứ Tôn, chúng ta cùng giết chúng.” Đoạn lộ vẻ hung ác khôn tả: “Các người đều phải chết hết. Trấn Ma thạch, giết.”

Trấn Ma thạch như tòa ma sơn, phủ một tầng âm ảnh xuống dưới, nhanh chóng đập vào bọn Độc Cô Bại Thiên.

Ma Chủ hừ lạnh: “Mắt ngươi để lên trán rồi, hôm nay ngươi sống sót được hay không cũng là vấn đề phải xét. Bái Tướng dài, giết.” Bái Tướng dài lập lò trên không phát ra hào quang chói lòa, cũng biến thành khổng lồ vô tận, nhanh chóng lao vào Trấn Ma thạch.

“Ầm, ầm, ầm.”

Đó là lần va chạm nghịch thiên cấp, cơ hồ diệt thế.

Trấn Ma thạch đấu với Bái Tướng dài.

Cả hai từng giao phong với nhau, hiện tại lại đối quyết, nhưng lần này đều được chủ nhân tế luyện lại, sức mạnh hơn xưa nhiều.

Thất trùng địa ngục phóng đại ngàn lần như vạn tầng cự sơn ép xuống, âm ảnh trùm khắp không gian, nhắm vào Thần Nam, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên.

Nhân vương xuất thủ!

Lá Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật, nửa tinh không trong một phiến thiên vũ còn bị lay tan, đủ thấy uy lực cực lớn, đại kỳ như thông thiên cự phong cao vạn trượng, mặt lá cờ rung lên như mặt biển sôi trào, quét qua thình không.

Đại kỳ chặn đứng thất trùng địa ngục, giữ cứng lại trên không.

“Hủy diệt!” Quỷ Chủ hét lớn, lao bổ vào Hỗn Độn vương.

Thần Nam, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Ma Chủ, Thời Không đại thần đều lao tới, tạo thành một trường đại hỗn chiến bởi phe Hỗ Độn vương cũng có tới năm người.

“Thất trùng địa vực thất trùng thiên!” Hỗ Độn vương quát vang, tay xuất ra đạo đạo pháp ấn, thất trùng địa ngục nhanh chóng tách ra, tầng cuối cùng chống lại Hồng Hoang Kỳ, sáu tầng khác đổ vào Ma Chủ.

Thất trùng địa ngục vốn không nối liền nhau, qua vô tận tuế nguyệt được hậu nhân sáng tạo thêm mấy tầng, trở thành mười tám tầng địa ngục, tuy nhiên trong đại phá diệt, mấy tầng đó đều tan tành. Thất trùng địa ngục chưa từng bị luyện hóa hợp lại nên tách ra không hề khó khăn.

Sáu tầng bay múa, bọn Ma Chủ trừ đại chiến với Hỗ Độn vương và tứ tôn, còn phải đối kháng áp lực của địa ngục ép xuống.

Thần gia lão ma vương gầm lên: “Hỗ Độn vương ngươi không trấn áp được chúng ta, đó tuy là nội thiên địa của nghịch thiên cấp cao thủ nhưng không chân chính thành không gian thế giới được. Cẩn thận không lão ma ta đánh tan toàn bộ.” Tuy lão nói vậy nhưng áp lực cực lớn, lão mới phục nguyên, chưa hề vượt được cảnh giới năm xưa.

Hai mắt Ma Chủ phát ra vô tận hắc ám vụ khí, quát lên từng chữ: Bằng - thiên - liệt - địa!” Vạn tầng ma ảnh nghịch thiên, chống lại địa ngục từ trên áp xuống, giữ cứng lại.

“Nghịch loạn!” Độc Cô Bại Thiên nói rất đơn giản nhưng choang choảng như đao phong va nhau, Nghịch Loạn thập ngũ thức bùng lên, xé toạc dao động năng lượng kinh nhân trên không, va vào địa ngục áp xuống vang lên tiếng nổ chấn động màng tai, hủy diệt khí tức lan tràn.

Thời Không đại thần không có sức mạnh như thế nhưng lại nắm trong tay thời không pháp tắc cực kỳ thần dị, xuyên qua trùng trùng không gian ngăn cách khiến địa ngục ép xuống không tài nào trù lên ông được.

Thần Nam lại thể hiện sức mạnh kinh hãi, không dùng sức mạnh vô tận của nghịch thiên cấp đánh tan địa ngục mà mở toang nội thiên địa định hút luôn.

“Oanh!”

Tầng địa ngục hung mãnh va vào bản nguyên thế giới của hắn khiến Tiểu lục đạo rung lên bần bật, dao động năng lượng tràn ra như biển động, bản nguyên thế giới của hắn mơ hồ hắc, còn tầng địa ngục vang lên những tiếng răng rắc như thể sắp vỡ tan.

Hỗ Độn vương kinh nộ, lao thẳng tới chỗ Thần Nam, nhưng bị Quỷ Chủ cầm chân, bình thường Quỷ Chủ có vẻ hữu khí vô lực nhưng khi phát nộ lại cực kỳ đáng sợ, xứng danh cứu u chí tôn! Sát khí xung thiên, cốt hải trắng tinh chặn đứng địa ngục trên đỉnh đầu, Quỷ Chủ như phát cuồng, tấn công Hỗ Độn vương.

Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên thấy Thần Nam định hút địa ngục, đều kinh hãi, họ dốc toàn lực hất địa ngục trên đỉnh đầu lên cao cho Nhân vương dùng Hồng Hoang Kỳ chặn lại. Đoạn họ lao vào đánh Hỗ Độn Tứ Tôn, gạt hết mọi ngăn cách, đến cạnh Thần Nam, oanh kích tầng địa ngục đó.

Tam đại nghịch thiên cấp cao thủ đồng thời thi thần thông, tầng địa ngục không chịu nổi sức mạnh khủng khiếp liền vỡ vụn rồi bị bản nguyên thế giới của Thần Nam điên cuồng hút lấy.

Trong bản nguyên thế giới, linh khí xung thiên, vô tận tinh khí dày đặc phiêu tán trong thiên địa, mặt đất càng dày đặc sinh cơ, không gian vô hạn trải rộng, những vì sao trên trời càng sáng soi, phóng đại hơn hẳn.

Đó là một loại sức mạnh mới, Thần Nam như được tắm trong nắng sớm, phẳng phất có sóng nước ôn nhu lưu động trên đầu, cảm giác toàn thân thư thái vô cùng, sức mạnh nghịch thiên cấp được củng cố.

Ngoài xa, Hỗ Độn vương cả kinh, gầm lên điên cuồng, sáu tầng địa ngục còn lại tụ hợp, đập hết vào Thần Nam.

Nhân vương đáp xuống, cùng Thần Nam, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên chống lại lực trùng địa ngục cùng Hỗ Độn Tứ Tôn, Thần tổ và Quỷ Chủ nhảy vào Hỗ Độn vương. Trấn Ma thạch và Bái Tướng đài va nhau kịch liệt khiến thiên địa liên tục rung động.

“Dám hủy một tầng địa ngục của ta, đáng chết.” Hỗ Độn vương vừa đối kháng với Quỷ Chủ cùng Thần tổ, dùng đại pháp lực khổng lồ chế ngự trùng địa ngục trấn áp bọn Thần Nam.

Đại chiến diễn ra kịch liệt, Tiểu lục đạo liên tục phiêu diêu.

Cùng lúc, Huyết hải dấy lên sóng lớn ngút trời, một dải tàn phá cung điện nổi lên mặt biển, liên tục vỡ tan rồi tụ lại, sức mạnh vô tận bùng lên, hướng vào một điều tượng trước cung điện.

Đoạn, trong làn huyết quang sáng lóa, mọi điều tượng đều liên tục vỡ rồi tụ, sức mạnh vô tận tụ hết vào sức mạnh một bức điều tượng mở bừng mắt.

“Ầm.” Bức tượng đó bay lên, lớp thạch bì trút xuống, một nhân ảnh toàn thân là huyết hồng bước ra, hai mắt phát ra vô tận hận ý, gầm lên với Hỗn Độn vương: “Trả mạng phụ thân ta.”

“Tu La!” Bọn Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên kinh hô, đó là trưởng tử của vị đại chủ khống chế Huyết hải.

Hai mắt Thần Nam sáng rực hào quang, lúc xưa hắn xuống đáy Huyết hải, từng thấy phiên cung điện này và điều tượng, nhưng không ngờ trong đó còn có người sống.

“Tu La không nên lỗ mãng.” Độc Cô Bại Thiên xuất ra một đạo thần quang, kéo Tu La ngập trong huyết sát khí tức xung thiên về cạnh mình. Y không muốn thấy con của cố nhân chết như vậy, dù gì Tu La vẫn chưa đạt đến nghịch thiên cảnh giới.

“Giết.”

Ngoài xa, Thái cổ quân vương Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao sát lại, sát ý xung thiên. Đồng thời, thủ mộ lão nhân và bọn Huyền Huyền cùng tới, đằng sau còn rất nhiều người.

“Độc Cô Bại Thiên, tên Vương bát đản người quả nhiên không chết.” Hắc Khởi gầm lên.

“Bại Thiên...” Huyền Huyền mặt đầy lệ.

“Gào...”

Thiên Long gầm vang, bọn Long Nhi, Không Không, Y Y, Tử Kim thần long cùng nhiều thiên giai cao thủ nhanh chóng lướt tới.

“Không được, để họ vào sẽ khiến sức mạnh của chúng ta mạnh lên nhưng thương vong thảm trọng.” Độc Cô Bại Thiên quay sang nói với Chiến Ma: “Xem ra phải dùng đến ‘Cấm thiên nguyên giới’ rồi.”

“Được.” Ma Chủ gật đầu.

Họ cùng nhìn Thần Nam gọi: “Thần Nam lại đây, chúng ta liên thủ gọi Cấm thiên nguyên giới đến, dùng bản nguyên thể giới của người làm vật dẫn thi triển Cấm thiên chi lực.”

Thần Nam nhìn họ với vẻ nghi hoặc.

“Người sẽ hiểu ngay.”

Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên cùng nắm lấy tay hắn, đoạn dốc sức xé toang không gian, cổ thiên lộ xuất hiện trước mắt hắn, đại hợp cốc như địa ngục không đáy bị rút ra rồi dung nhập vào bản nguyên thể giới của hắn.

Hắn đột nhiên hiểu ra, không cần bọn Độc Cô Bại Thiên nói gì, bản nguyên thể giới mở toang ra, dao động hùng hồn tràn lên.

Đồng thời, Nhân vương mở Hồng Hoang Kỳ, cuốn Quỷ Chủ và Thần tổ vào.

Dao động kinh nhân bùng lên, không gian phẳng phát biến thành thể giới vực sâu trong cổ thiên lộ, Hỗn Độn Tứ Tôn cảm giác sức mạnh tan thật nhanh, tu vi chấn cổ thức kim không còn nổi ba thành.

Hỗn Độn vương cả kinh thất sắc: “Độc Cô Bại Thiên, các người được lắm, lại rút bản nguyên của bọn Thương Thiên, Hoàng Thiên, những Thiên rơi rụng trong mấy thần thoại thời đại. Có cả cửu trùng thiên nguyên!”

Hỗn Độn vương không kịp nói thành lời, cửu trùng thiên bản nguyên hợp thành cấm thiên nguyên giới, dao động hùng hậu tràn tới.

Hỗn Độn vương dùng lực trùng địa ngục đập tới định cứu Hỗn Độn Tứ Tôn.

Nhân vương vùng đại kỳ, “ầm”, chặn đứng lực trùng địa ngục. Thần Nam, Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần tổ, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, Tu La đồng thời xuất thủ. Thần Nam tạm thời khống chế cấm thiên không gian nên họ không bị ảnh hưởng, toàn bộ đánh hết vào Hỗn Độn Tứ Tôn cùng lực trùng địa ngục.

Lưỡng vị hỗn độn tôn giả tích diệt tại chỗ, hai người khác được Hỗn Độn vương dùng đại pháp lực cuốn ra.

“Ầm, ầm, ầm.” Hồng Hoang Kỳ mở toang lực trùng địa vực, cuốn mạnh tới, thu một tầng vào đại kỳ. Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ liên thủ trực tiếp đánh tan, Thần Nam dùng bản nguyên thể giới đoạt tiếp một tầng nữa. Hỗn Độn vương đau lòng muốn chết, nhanh chóng triệu hoán tam trùng địa ngục còn lại ra.

Y hét vang: “Ta lên Thiên đạo đợi các người đến tìm chết.”

Y triệu hoán Trần Ma thạch lại phá, cùng với sức mạnh ba tầng địa ngục, dùng sức mạnh gần như hủy diệt này đột phá phong tỏa của chư cường.

Bọn Thần Nam, Nhân vương, Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ đuổi riết, dẫn một toàn Thái cổ thần và hồng hoang cường giả diệt sạch sức mạnh còn lại của hỗn độn tộc trong hỗn độn hải mệnh mang.

Hỗn độn cổ địa gần như tan nát, Hỗn Độn vương mang Hỗn Độn tử, U La vương, Thông Thiên, Khuê Mộc vương, Ngự Phong vương, lấy tam trùng địa ngục làm vật dẫn mở đường lên cứu trùng thiên, rồi biến mất khỏi vùng thiên vũ này.

504. Chương 505: Đi Dạo Giữa Tinh Không

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ nhìn các cổ thần và thiên giai cao thủ, hiểu rằng tuyệt đại đa số sẽ chết, bản thân họ còn sống hay không đều không nắm chắc, trận nghịch thiên chiến này có xác suất thành công lớn nhất cũng chỉ năm thành hy vọng.

“Phá tan hỗn độn, mở ra thiên địa.” Ma Chủ quát vang.

Quỷ Chủ, Thần Nam, Thời Không đại thần, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Nhân vương, Ma Chủ đều thi triển tối cường tuyệt học chấn toái hỗn độn.

Đồng thời, các Thái cổ thần cùng thiên giai cường giả quanh đó đều dốc sức, tập hợp sức mạnh mọi cường giả trên đại lục hắc ám mở ra thiên địa mới.

Tiếng vỡ vụn chấn động màng tai, thiên vũ tử khí trầm trầm cuối cùng xuất hiện sinh khí, kỷ nguyên mới bắt đầu, trong ngày thiên cổ khó quên này, lực giới bị hủy diệt đích hóa thành nhất giới được mở màn.

Cùng lúc, Thần ma đồ chậm chậm bay lại, xạ ra một đạo thần quang sáng chói, Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc, mai tóc tung bay, sát khí xung thiên xuất hiện, gia nhập vào hàng ngũ.

Đoạn các Thái cổ thần lục tục đáp xuống, đó là những Thái cổ cường giả năm xưa bước lên Thông thiên chi lộ, đạo bộ phận không thể quay về, một phần nhỏ có thể nghịch loạn thiên địa, quay lại thế giới này.

Sau cùng, thân ảnh cao lớn của Thần Chiến chậm rãi bay xuống, ánh mắt thâm thúy như hải dương, khí thế như núi non. Quả thật có những người phong thái khác hẳn tất cả, dù đứng giữa ngàn vạn người cũng lập tức thu hút người ta nhận ra, đương nhiên Thần Chiến là người như vậy.

Chư cường đồng thời xuất thủ, hỗn độn hải nhanh chóng tan biến, những vì sao chưa rơi rụng năm xưa lại hiển hiện, nhưng trong thiên địa rộng lớn, chỉ là điểm điểm tinh mang, thành ra hơi lạnh lẽo.

Lúc đó, Nhân vương xuất thủ.

Hồng Hoang Kỳ quét sạch tàn dư hỗn độn, Nhân vương mỹ lệ chấn động thiên hạ cực kỳ bình tĩnh, toàn thân phát ra từng đạo tinh thần chi quang, đoạn một thể giới mỏng lung xuất hiện, đó là nội thiên địa bị hủy một nửa của nàng, nhưng tinh quang còn lại đều là thật.

“Mở.” Vành môi đỏ tươi chỉ quát lên một tiếng thật khê.

Tiếng âm âm vang vọng, như tà áo gấm rực rỡ sắc màu hoa lệ, vô tận tinh quang ngưng tụ trên mình nàng, những vì sao trong nội thiên địa co lại thành những hạt cát.

Nhân vương khẽ phát tay, lưu quang hướng về vô hạn thiên vũ, đó là một vì sao mỹ lệ, tinh thể chân chính.

Tinh quang lướt qua tầng không, chiếu sang cả thiên địa, mọi hạt cát bay xa liền nhanh chóng phóng đại, sau cùng nổ vang, trở thành những tinh cầu khổng lồ, vận chuyển theo những quỹ tích kỳ diệu, tự tìm lấy vị trí thích hợp trong thiên địa, đoạn chậm chậm chuyển động.

Vô tận lưu quang rực rỡ từ ngón tay Nhân vương phiêu động về xa, ức vạn vì sao xuất hiện trong thiên địa, tinh cầu khiến thiên địa không còn lạnh lẽo mà cơ hồ trở lại lục đạo xa xưa.

Nhưng mọi tinh cầu này vẫn nhỏ hơn nguyên bản nhiều, cần vô tận tuế nguyệt trưởng thành mới quay lại thiên vũ cũ.

Đại lục hắc ám chậm chậm nổi lên, tìm lấy vị trí trong thiên vũ, nhưng không còn hắc ám mà được tinh quang vô hạn bao quanh.

Đợi tất cả bình tĩnh lại, Độc Cô Bại Thiên nhìn lên tinh không quát lớn: “Chiến tử là kết cục cuối cùng của tu giả.”

“Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng máu nóng, một đi không trở lại...” Lời chiến ca thê lương vang lên.

Ánh thần quang chói lòa, các Thái cổ thần và hồng hoang cường giả bay vào trong Thần ma đồ.

“Chết không hối hận.” Những cường giả bước lên Thông thiên chi lộ đều tâm chí kiên cường, chinh chiến Thiên đạo bắt đầu mở màn.

Thần Chiến và Thần Nam nhìn nhau rất lâu, hai cha con không nói gì, tất cả đều không cần nói ra, Thần Chiến tiến lên cứu thiên. Thần Nam định bay theo nhưng bị Độc Cô Bại Thiên giữ lại, Ma Chủ và Quỷ Chủ cũng đứng nguyên.

“Hỗn độn tộc giá đã bị trừ hậu hoạn, nhưng còn một sức mạnh trung gian cần chúng ta giải quyết, có lẽ không cần chiến đấu. Nhưng sớm muộn cũng phải bước lên đó.”

“Còn có một sức mạnh khác?” Thần Nam nghi hoặc.

“Đương nhiên, đó là sức mạnh trung gian, không đứng về phe chúng ta hay Thiên đạo. Nhưng vô tận tuế nguyệt rồi, kẻ đó không ngừng thu thập sức mạnh chiến hồn, dù không lộ dấu vết song cũng bị chúng ta quan sát.” Độc Cô Bại Thiên nhìn lên vô tận tinh không: “Ta biết y đang đợi cơ hội...”

Qua đó, Thần Nam biết được một vài tin tức kinh nhân, có kể từ Thái cổ đã bắt đầu thu thập thiên giai chiến hồn, đương nhiên đều là những chiến hồn bị khinh ghét, kể cả chiến hồn của Tà Tổ bị phong ấn trong Đạm Đài thánh địa.

“Hắc, lại dám nhắm vào Thần gia chúng ta sao.” Thần tổ cười lạnh.

“Mục đích của y và chúng ta có lẽ tương đồng. Bất quá, y đợi lúc chúng ta và Thiên đạo lưỡng bại câu thương mới xuất thủ.”

Trong chư cường, có người bước lên Thông thiên chi lộ, có người về hắc ám đại lục, hiện tại phải gọi là quang minh đại lục mới đúng. Hiện trường, chỉ còn lại thất đại cao thủ gồm Nhân vương, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, Thần tổ, Ma Chủ, Thần Nam cùng năm hài tử ngoài xa.

Thần Nam cho các hài tử quay về quang minh đại lục, đoạn cùng bọn Ma Chủ tiến về vùng tinh không sâu nhất.

“Ta cảm giác được, phiên tinh không chưa bị hủy là nơi y nấu thân.” Nhân vương dùng Hồng Hoang Kỳ chỉ vào cổ tinh không trước mặt.

Xuyên qua phiên phiên tinh không, họ đến được không gian đó, chưa đợi họ giáng lâm, mấy chục vì sao phát ra ánh sáng chói lòa, một cự nhân xuất hiện trong tinh hải.

Y nhìn bảy người với vẻ phi thường bình tĩnh: “Vẫn bị các vị phát hiện.”

Ai nấy nhìn y chăm chăm bởi họ không biết lai lịch quái nhân này. Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên vẫn tưởng tượng rằng đó là người quen cũ nhưng họ đã lầm.

Thần Nam cũng chăm chăm nhìn cự nhân đứng trên không, cảm giác được khí tức quen thuộc, hai mắt xạ ra thần quang: “Ta đã gặp người.”

Tất cả nhìn hẩn, không hiểu sao hẩn lại nói thế.

“Năm xưa ở Thiên giới Đạm Đài thánh địa ta từng thấy một tinh không cổ chiến hồn, khí tức của người và y giống hệt nhau, có phải hóa thân của người đó không?” Lời hẩn cực kỳ bình tĩnh.

Cự nhân khổng lồ tỏ vẻ ngạc nhiên, hơi ngẫm nghĩa liền hiểu ngọn ngành, gật gù: “Hóa ra là vậy, năm xưa là ảo ảnh của ta.”

“Lai lịch người thật ra thế nào?” Thần tổ hỏi.

“Ta là một tinh hồn, sinh mệnh do vô tận tinh quang ngưng tụ thành, các vị có thể gọi là tinh không chiến hồn.”

Ma Chủ tiến lên một bước, hỏi lớn: “Người định làm gì, vì sao không ngừng thu thập thiên giai chiến hồn!”

“Ta muốn tựa giữ mình, năm xưa ta thấy các vị đấu với Thiên đạo, mà so với Thiên đạo tất cả chỉ là sâu kiến, đệ tứ giới cũng bị Thiên đạo kích hủy khiến ta hoảng sợ, phải nghĩ cách cho mình mạnh lên.” Tinh không chiến hồn chậm chậm thu nhỏ, hóa thành dáng vẻ như thường nhân, bay đến trước mặt chúng nhân: “Ta không muốn đấu với các vị, muốn cùng chinh chiến Thiên đạo.”

Đoạn y quay sang nói với Nhân vương: “Ta rất sợ cô, năm xưa cô đấu với người ta, lay tan nửa phiến tinh không, khiến ta trọng thương.” Tinh không cổ chiến hồn tựa hồ không có tâm cơ, không giấu nổi sợ hãi Nhân vương.

Quỷ Chủ thủng thẳng: “Người mạnh lắm, cũng là nghịch thiên cấp cao thủ.”

“Gần vạn năm nay ta mới đột phát được cảnh giới này, ta biết các vị vì sao tới đây, được, toàn bộ chiến hồn ta thu thập đều ở hết đây.” Tinh không chiến hồn nói đoạn, trong vô hạn tinh không truyền lại dao động kinh nhân, hơn trăm chiến hồn phát ra khí thế xé toang thiên địa xông tới.

Tất cả đều hơi biến sắc, tu vi của toàn bộ chiến hồn đều ở mức của các Thái cổ thần.

“Đây là...” Thời Không đại thần cả kinh, ông nhận ra trong đó có không ít nhân vật tà phải, có cả đại ác nhân, thậm chí cả cao thủ hỗn độn tộc.

“Ta biết họ đều là ác ma, tất cả đều bị ta nhân lúc hư nhược nhất mà ra tay, không hề dung tình, triệt để tẩy sạch linh thức kị ức, hiện tại họ đều là những con con rối, những công cụ chiến đấu hung cuồng nhất.”

Chúng nhân gật gù, dù đó cũng là một khối đại chiến lực, mọi hậu hoạn đều giải quyết xong.

Thời Không đại thần cùng tinh không cổ chiến hồn hướng về Thông thiên chi lộ.

Quỷ Chủ nhìn lên vô tận tinh không: “Không biết con sống không nữa, ta phải đi thăm quang minh đại lục, để có chiến tử cũng không còn di hận.” Đoạn nhanh chóng biến mất vào tinh không.

Ma Chủ nói với Độc Cô Bại Thiên: “Người cũng nên quay về thăm Nguyệt lượng, ta đi thăm đệ đệ và đệ tử.”

Lưỡng đại cao thủ nhanh chóng lướt đi.

Thần tổ hú vang rồi cũng lao mình lướt đi.

Hiện trường, chỉ còn lại Thần Nam và Nhân vương, vô hạn tinh không quang mang điểm điểm, hẩn chậm rãi nói với Nhân vương: “Vũ Hinh, ta biết muội đã tỉnh, cũng biết ký ức kiếp trước của muội là Nhân vương tỉnh lại. Hiện tại ta chỉ muốn biết, Vũ Hinh ngày xưa còn không? Những gì đã có liệu tan theo gió hay chưa?”

Nhân vương nhìn lên vô tận tinh không, mắt sâu thẳm như nước biển, tuyệt mỹ dung nhan bình tĩnh đến mức khiến Thần Nam hoảng sợ, sợ tất cả đều là trong mộng, đến cuối cùng lại tan đi như khói.

Lâu, lâu lắm. Vũ Hinh mới quay đầu lại nhìn hắn: “Huynh đã có thê tử, hài tử cũng có, nên đổi đãi họ thật tốt.”

Vũ Hinh!

Nhân vương!

Nàng quay mình đi, chậm chậm độc hành trong tinh không, tuyệt thế phong tư lộ rõ vẻ cô đơn, trong sát na quay đi, Thần Nam nhận ra một tai mắt mát mát trong mắt nàng, nhưng hắn há miệng rồi lại không biết nói gì? Còn tư cách nói gì?

Thê tử, hài tử cũng đã có, hắn làm sao đối diện với Vũ Hinh, đối diện Nhân vương!

Hắn cảm giác lòng buốt nhói, muốn rũ bỏ tất cả để đổi lại Vũ Hinh xa xưa, nhưng có làm được thế không?

Tất cả đều không thể quay lại nữa.

Ngoảnh đầu lại, tất cả phẳng phất như hiện ra trước mắt.

“Muội tên Vũ Hinh, được sư phụ tìm thấy vào một đêm mưa trong bụi hoa...” Nụ cười thơ ngây xán lạn, đôi mắt linh động không hề vương vấn tục lụy, ánh lên nét thiện, mỹ thuần chân nhất.

Rồi ma vương Đông Phương Khiếu Thiên đến tấn công, Vũ Hinh chặn trước mặt, chịu chết thay hắn, rơi xuống như thiên sứ gãy cánh, như cánh hoa điêu linh, miệng thổ máu, cô bé mang vẻ đẹp thê lương mà thuần chân đó lắm lắm nhắm: “Từ nhỏ đến giờ... muội chỉ có thân nhân là sư phụ... không có cha mẹ... không có bạn chơi cùng... không có bằng hữu, cô đơn vô cùng. Hiện tại... muội rất hạnh phúc, vì cuối cùng muội cũng có một ngôi... nhà...”

“Lúc huynh... già đi, còn nhớ được một... cô bé tên Vũ Hinh...” Những lời thầm thì đó vang vọng bên tai hắn, khiến hắn xé lòng, tất cả lẽ nào trôi qua như thế? Vũ Hinh rõ ràng đã quay về nhưng... hắn cảm giác mình cách nàng ngày càng xa.

Hắn rảo bước lướt tới, nhanh nhẹn đuổi theo.

“Vũ Hinh...”

Nhân vương dừng lại, lặng lẽ nhìn hắn hồi lâu mới nói: “Những gì đã có hà tất phải thiên trường địa cửu.”

“Không.”

Ánh mắt Vũ Hinh thoáng hoang mang, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nhìn về tinh không xa xôi: “Ngay cả thế giới này cũng hủy diệt, nói gì đến những thứ khác, không gì là dài lâu, hãy để ký ức tươi đẹp lắng sâu trong lòng chúng ta không phải càng tốt hơn sao?”

“Vũ Hinh, ta chỉ muốn quay lại...” Dù Thần Nam lòng cứng như thép thì lúc này cũng cảm nhận được khoe mắt rơi lệ.

Vũ Hinh mỉm cười, nhưng đóa hoa bằng ngọc lấp lánh xòe nở, trắng tinh khôi, nhưng Thần Nam cảm nhận được một tia cô tịch.

Vũ Hinh cầm tay hắn, cố mỉm cười trong thương cảm: “Đi dạo một lần cuối nào...”

Hai người chậm rãi đi trong tinh không, sóng vai giữa vô tận tinh quang, thương cảm khôn tả phiêu động giữa họ.

“Vũ Hinh...”

“Đừng nói gì cả. Muội là Nhân vương, huynh là thần mộ, vương nhất định vong, mộ vẫn là mộ, chúng ta đã có những gì, đừng hiềm không thể thiên trường địa cửu.”

505. Chương 506: Trước Khi Thông Thiên

Hắc Khởi uất ức cực độ, Tuyệt vọng ma đao đánh khắp đệ ngũ giới khó gặp địch thủ nhưng hiện tại y cảm giác mình chưa là gì, tuy là thiên giai đỉnh cấp cao thủ nhưng so với Thần Nam đạt nghịch thiên cấp còn thấp hơn một quãng. Địch thủ cũ bỏ y lại sau lưng khiến y sầu não, bởi lúc xưa Thần Nam còn xa mới là địch thủ của y.

Ngang dọc khắp thập vạn đại sơn, y dấy lên ma khí ngút trời, trở về Tội Ác chi thành.

“Mấy tiểu tử đó đang chế tạo thần, tuy không hoàn mỹ nhưng cũng có đôi chút thành tựu, ta có nên thử theo phương diện này không?” Y đáp xuống Thần Phong học viện.

Một cỗ dao động năng lượng hùng hồn tràn tới, năng lượng từ Tạo thần phủ của học viện dấy động, đồng thời truyền lại tiếng cười vang: “Ha ha... nhục thể hỗn độn tộc mạnh mẽ thật khiến ‘thần chế tạo từ người’ tăng tiến hẳn.”

Hiển nhiên, những nghiên cứu điên cuồng của Thần Phong học viện đạt được tiến triển, lần quét sạch hỗn độn tộc khiến họ có thêm nhiều thực nghiệm phẩm.

“Tạo thần phủ” quả nhiên ở trong một hồ nước nhưng với Hắc Khởi, đó không phải ngăn cách đáng kể, y như u minh ma vụ tiến xuống đáy hồ, xuyên qua thạch bích.

“Là ai?” Mấy lão giả tóc bạc phơ trong địa động cùng quay lại nhìn y.

“Hừ,” y chỉ hừ lạnh một tiếng, Thái cổ cường giả như y cao hơn mấy tiểu lão đầu tóc bạc như tơ này không biết bao nhiêu đời, thành ra y cực kỳ lạnh lùng với mấy hậu bối.

Trong ánh sáng lập lờ, hai ‘thần chế tạo từ người’ trên thạch đài mở bừng mắt, hiển hiện địch ý rõ ràng với Hắc Khởi, nhưng liền đó nhắm nghiền mắt lại ngay.

“Ồ.” Hắc Khởi là nhân vật cỡ nào, từ dao động tinh thần của đối phương lập tức cảm giác được hận ý ngút trời, bèn hú lên khe khẽ, một hình ảnh ác ma từ thân thể y bay ra hút hai người đó lại.

Thoáng chốc, y hiểu hết ngọn nguồn: “Dưới Thiên đạo toàn là sâu kiến, dưới thiên giai đều là bùn đất. Nguyên lai các ngươi đến từ một nơi tên Đỗ gia Huyền giới, ồ, là nơi đó hả, các ngươi là huynh muội, từng dùng chung một thân thể. Hay lắm, hắc hắc, định tìm thất quân vương chúng ta báo cừu, tìm chết mà.”

Thần sắc y trở nên lạnh ngắt, hai tay vung mạnh, chụp lấy Đỗ Linh và Đỗ Hạo mang hỗn độn thể, lạnh lùng nói: “Các ngươi chỉ là mấy con trùng nhỏ xíu nhưng Hắc Khởi ta là ai, xưa nay chưa từng cho kẻ nào uy hiếp ta tồn tại.”

Hai vùng huyết vụ văng lên, Đỗ gia huynh muội gào lên thảm thiết rồi hóa thành huyết thủy, hoàn toàn tịch diệt.

“Ngươi... ngươi sao lại làm thế?” Mấy tiểu lão đầu giận dữ gầm lên.

“Hắc Khởi ta là ai? Ngay hài tử của mình còn phải giết, hà huống mấy địch nhân không ra gì!” Hắc Khởi cười điên cuồng: “Phụ mẫu, thê tử, con cái đều bị ta giết. Không cần oán thiên oán địa, không cần ai đồng tình, thế giới này vốn tàn khốc như vậy. Ta mạnh hơn các ngươi nên đương nhiên được giết các ngươi, vì các ngươi quá nhược tiểu, có lẽ sẽ được thế nhân đồng tình. Nhưng hiện thực là tàn khốc, trong cuộc đấu tranh giữa giết người và bị giết, các ngươi chỉ có thể đợi người ta làm thịt.”

Khí thể kinh nhân của Hắc Khởi bùng lên, mấy lão giả tóc bạc phơ không thốt nổi lên lời, đó là chấn nhiếp xuất phát từ linh hồn khiến họ cảm giác được nỗi sợ từ sâu thẳm tâm linh trĩu dậy.

“Hừ, lấy thân thể ta làm ‘tài liệu’, các ngươi dốc hết khả năng cải tạo.”

“Chuyện này...”

“Do dự cái gì, còn không mau lên, định để ta lục ký ức rồi giết các ngươi, tự mình động thủ chẳng?” Lời Hắc Khởi vẫn lạnh lẽo cực độ.

Đối diện ma vương bá đạo cỡ này, họ biết nói gì, cầm một món thần binh sắc bén lên chém nhưng kết quả thần binh gãy gục mà Hắc Khởi vẫn trơ trơ.

“Đợi ta thả lỏng đã rồi các người tiếp tục.”

Hắc Khởi thả lỏng, mấy lão nhân lại bắt đầu, theo bản chất, họ là một nhóm điên cuồng, đã trăm ngàn lần tôi luyện hỗn độn tộc huyết dịch, thần ma huyết vũ, thường nhân huyết dịch thu lấy tinh hoa hữu hiệu nhất, có điều hiện tại họ nhận ra vẫn không so được với huyết dịch của Hắc Khởi nên chú tâm tôi luyện huyết tinh của y.

Ta ngày ba đêm trôi qua, huyết tinh của Hắc Khởi và cường giả hỗn độn tộc được trộn vào thể nội y, thay thế huyết dịch ban đầu.

Lúc Hắc Khởi mở mắt, thở dài chán nản, vẫn là thiên giai đỉnh cấp, tu vi không tiến bao nhiêu nhưng lại được khơi mở, nhục thể tăng tiến cũng vô hiệu, chỉ khi thần thức mạnh lên mới thật sự được coi là cường giả.

“Các người đem huyết tinh của ta bổ dung cho các tu luyện giả khác, có thể tạo được bao nhiêu ‘thần từ người’ cứ việc, tự ta phải tham ngộ, tiến hành cải tạo tinh thần.”

Những ngày sao, các tu giả sống sót trên quang minh đại lục đều đến Thần Phong học viện để tiến hành huyết mạch thăng hoa.

Một tu giả thông thường đương nhiên không thể tiến lên thiên giai cảnh giới nhưng thành thần tộc phổ thông không vấn đề gì. Tiến lên Thiên đạo cần phải hy sinh, cần sĩ tốt, tuy tàn nhẫn nhưng không thể thiếu điều đó được.

Cứ thế, thành quả nghiên cứu của Thần Phong học viện xuất thế, đại quân chinh chiến Thiên đạo không thể thiếu cũng xuất hiện.

Trên Nguyệt lượng, Thần gia lão ma vương qua mấy lần biến hóa, quả nhiên triệt để đột phá cảnh giới năm xưa, thành nghịch thiên cấp cao thủ thực lực siêu cấp.

Thần gia Tứ tổ cùng Ngũ tổ cũng phục sinh, trọng yếu nhất là Thần gia bát hồn từ Thần ma đồ tiến ra, họ đều có thiên phú khiến người khác ganh tỵ, là nhất đại nhân kiệt khi xưa, pháp tắc của mỗi người đều thần diệu vô kể, tám người tách ra, chiến lực của một người không đủ uy chấn một phương nhưng tám thần diệu pháp tắc hợp lại, do tám người cùng thi triển, dù Thần gia lão ma vương cũng phải nhường bước.

“Ha ha...” Thần gia lão ma vương cười vang: “Đời sau của ta quả nhiên cực mạnh.”

Độc Cô Bại Thiên về Nguyệt lượng, vị đệ nhất cấm kỵ thần ma này thần thái thoải mái, hưởng thụ niềm vui khó tả nhưng lòng đã gửi lên Thiên đạo.

Nguyệt Thần, Huyền Huyền, Độc Cô Tiểu Nguyệt, thậm chí Độc Cô Tiểu Huyền biến mất đã lâu cũng về, cả cửu đại đệ tử cũng hiện thế, họ hoặc từ Thần ma đồ bước ra, hoặc từ vô tận thiên vũ trở về. Họ biết Độc Cô Bại Thiên cần mình, diệt Thiên đạo không thể thiếu phần họ.

“Còn thiếu hai người.” Độc Cô Tiểu Huyền thấp giọng.

Chúng nhân họ biết nàng ta nhắc đến hai nhi tử của Độc Cô Bại Thiên, trưởng tử Thiên Ma cùng ấu tử Độc Cô Tiểu Bại. Thiên Ma đã bước lên Thông thiên chi lộ, theo truyền thuyết, Độc Cô Tiểu Bại ở cùng Độc Cô Bại Thiên, tu vi không kém phụ thân, bao nhiêu năm nay bố trí cho lần chinh chiến Thiên đạo. Trừ Độc Cô Bại Thiên không ai biết y ở đâu.

“Được, cho mọi người biết một bí mật.” Độc Cô Bại Thiên nói với thân nhân: “Lúc xưa Lục giới tan tành, ta từng xuất ra bốn phiến lá xanh đề tỉnh, lúc Thái cổ bị cách đoạn, ta lại xuất ra bốn phiến nữa, bốn chữ đó là ‘chúng sinh diệt Thiên’, chỉ khi chúng sinh hợp lực mới diệt được Thiên đạo, đó là nguyên nhân vì sao sau vô tận tuế nguyệt Thiên đạo lại hủy diệt chúng sinh. Tiểu Bại đang mượn sức mạnh chúng sinh.”

Quỷ Chủ bay khắp sông núi trên quang minh đại lục, đến Thần Phong học viện, đối diện linh thi Vũ Hình liền cảm khái vô vàn: “Hảo đồ đệ, con quá đơn thuần, ai, ta hy vọng con vĩnh viễn đơn thuần khoái lạc thế

này. Con tuy có quan hệ cực lớn với Nhân vương nhưng sư phụ sẽ dốc khả năng bảo vệ con.” Y liên tục thở dài, khác hẳn dáng vẻ thủng thẳng hàng ngày.

Tâm tư linh thi Vũ Hinh như tờ giấy trắng, mỉm cười ngây thơ, vô cùng xán lạn, khinh linh đến bên Quỷ Chủ, lắng nghe y chỉ dạy.

Cạnh đó, Tiểu Thần Hi cười ngọt ngào như tiểu thiên sứ cạnh thủ mộ lão nhân, lão vuốt râu: “Còn ngoan ngoãn hơn Huyền Huyền lúc nhỏ, đúng là tiểu tinh linh, nếu không phải Thiên đạo vô tình, có ai thương tổn đến cháu được, lão nhân gia và cháu có duyên, sẽ tận lực bảo vệ cháu.”

“Lão gia gia từ ái.” Tiểu Thần Hi không biết thiên địa nguy nan, vẫn ngoan ngoãn đa tạ thủ mộ lão nhân.

Ma Chủ lúc đó cũng mở tử vong tuyệt địa, Ma Chủ, Vô Danh thần ma, Tiềm Long đều ở trong tuyệt cốc. Ma Chủ lãnh khốc tựa hồ đang lay động cảm tình, mái tóc màu bạc lất phất theo gió, ánh mắt như đao phong lộ ra tia nhìn âm áp, chỉ thoáng qua nhưng quả khó thấy.

“Hôm nay gặp tất cả coi như triệt để hoàn thành tâm nguyện, sau này còn sống sót hay không cũng ân hận gì nữa.”

“Đại ca...” Hai mắt Ma Sư ướt mềm.

“Phụ... phụ thân...” Đại Ma hiển nhiên chưa quen gọi Ma Chủ là cha, nhưng tình cảm vô cùng chân thành.

“Sư phụ!” Vô Danh thần ma và Tiềm Long đều nghẹn ngào, họ đều biết tính cách của Ma Chủ, hiện tại thấy ánh mắt sắc lạnh lại mềm hẳn, khiến họ cảm nhận được phút mềm yếu hiếm có của thiên cổ ma nhân.

Thiên cổ Ma Chủ, quân lâm thiên hạ, hôm nay lại lộ ra mặt cảm tính, coi như kì tích xảy ra.

“Đại ca...”

“Phụ thân...”

“Sư phụ...”

Bốn người cùng gọi: “Tất cả đều muốn bước lên Thông thiên chi lộ!”

Ma Chủ nhìn họ hồi lâu chợt thở dài: “Được rồi, tất cả chúng ta được định sẵn sinh ra vì chinh chiến.”

Bốn người đều gật mạnh, dù Tiềm Long vốn có thành kiến với Ma Chủ cũng quên hết oán hận, y nhận ra Ma Chủ hung ác cũng xuất phát từ đại cục, đó là chí tôn bản sắc chân chính của bậc quân lâm thiên hạ.

Tựa hồ nhận ra phút thất thần của y, Ma Chủ lên tiếng: “Kỳ thật, kiếp trước của con cũng là con cháu ta.”

Tiềm Long ngẩn người, thân là con Ma Chủ, lại ở cùng một khoảng thời gian dài nhưng chưa từng được phụ thân quan ái, Ma Chủ quả thật lãnh khốc.

Rất nhanh, những mềm yếu trong mắt Ma Chủ tan biến, nhìn khắp bốn người: “Các người muốn lên Thông thiên chi lộ, có những việc phải nói rõ trước, không rồi các người lại trách ra.”

“Phụ thân (sư phụ, đại ca) nói đi.”

“Sau cùng, để đạt được sức mạnh cực đại, có thể ta sẽ lực thân bất nhận, không chỉ giết địch, giết người thân, thậm chí giết cả bản thân, các người sẽ vô cùng nguy hiểm.” Ma Chủ lạnh lùng nhìn bốn người.

“Lòng không oán hận.” Bốn người đều ngẫm.

“Được rồi.” Ma Chủ gật đầu: “Ở đây ta từng giam một Thiên, tuy bản nguyên đã bị rút vào Cẩm thiên nguyên giới nhưng linh lực vẫn còn, hiện tại ta dẫn vào thể nội các người.”

Trong tình không xa xôi, Thần Nam cười vang, Nhân vương chú thị theo bóng hắc một mình bay về quang minh đại lục.

“Giấc mộng vạn năm hôm nay mới tỉnh, bỏ lại ba ngàn biển nhớ, quên hết tình cừu nhiều kiếp. Từ đây không quay đầu, ngẩng nhìn trời cười vang, chinh chiến Thiên đạo...” Tiếng cười của hắc có vẻ thông suốt nhưng chỉ mình hắc biết tư vị trong lòng lúc này.

Nhân vương lặng lẽ dõi theo bóng dáng, đứng sững trên tinh không như vạn cổ thạch điêu.

Thần Nam phía hành trên quang minh đại lục, nhìn khắp thiên sơn vạn thủy, cuối cùng cũng tìm được thân nhân, nắm hài tử đang chiến đấu hồng triệt để kích hoạt tiềm năng của Đồ Đằng chí tôn, cả Tác Tác và Huyền Huyền cũng không tinh nghịch nữa.

Hắn lấy hài cốt Thiên Long hoàng trong nội thiên địa giao cho Long Nhi, đương nhiên như thế sẽ kích phát được sức mạnh một bước dài.

“Chí tôn bản thể của Long Nhi và Y Y đã tìm thấy rồi, mấy ngày tới ta sẽ giúp Không Không, Tác Tác, Huyền Huyền tìm được chí tôn thể, dù Lục giới không còn nhưng chí tôn thể không thể bị hủy diệt. Ta sẽ dốc lực giúp các con tăng tu vi lên mức cao nhất để không ai bị thương tổn.”

Kỳ thật, hắn chưa đi tìm, Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đã phái người đưa tới, họ tìm được Đồ Đằng chí tôn thể từ trước bởi họ vô cùng coi trọng tiềm năng của mấy hài tử.

Thần Nam đến nơi Mộng Khả Nhi ở, hai người đứng trong trúc lâm nhìn nhau hồi lâu không nói.

Lâu lắm hắn mới nói: “Nàng nhất định phải còn sống.”

“Huynh cũng vậy.” Mộng Khả Nhi dịu giọng đáp.

Lúc quay đi, hắn phát hiện Dạm Đài Tuyền.

“Dạm Đài, vì Huyền Huyền và Tác Tác, cô nên bảo trọng.”

“Ta biết, người cũng phải phải trọng, không thể chết dưới Thiên đạo, chỉ có thể chết trong tay ta.” Tuy hận hắn nhưng Dạm Đài Tuyền cũng không mong hắn chết, từ thuở niên thiếu đã quen nhau, ân oán tình cừu giữa hai người không rạch rời.

Rời khỏi trúc lâm, hắn thấy Long Vũ, nàng vẫn thanh lệ như xưa, dung mạo bất biến, có lẽ chỉ tâm sự là khác.

“Thần Nam...”

Tiếng gọi khê khàng dấy lên hồi ức trong lòng hắn. Lúc thân tàn công phế, Long Vũ đã chờ đợi mười năm, mang lại cho hắn bao nhiêu cảm động trong đêm hoa tuyết bay bay khiến tâm linh chết lặng của hắn lại được sinh mệnh ôn tình tưới tắm. Nàng đã khiến hắn sống lại.

Mười năm sinh tử mệnh mang, Long Vũ mang lại cho hắn hi vọng, làm sao có thể quên nỗi?

“Long Vũ...” Hắn cầm tay nàng bay lên, đến cạnh biển mây, hắn lên tiếng: “Ta không quên những gì trước kia. Hy vọng mọi người đều còn sống. Muội yên tâm, chỉ cần ta còn sống sẽ không để muội tổn hại.”

Ánh mắt Long Vũ ướt nước, cầm chặt tay hắn.

Cùng lúc, một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên từ xa tắp: “Uy, Thần Nam, hóa ra là tên khốn này.”

Thần Nam và Long Vũ ngoái lại nhìn, một gương mặt dâm dăng cười hớn hở đang nhìn họ.

“Nam Cung Ngâm, dâm tặc huynh còn sống sao.”

“Vớ vẩn, nói xui xẻo quá. Ta là đại mỹ nam tử phong lưu ngời ngời, tuyệt thể tiêu sái, sao lại chết được? Còn nhớ ta từng nói gì với huynh không, ta không đánh lại huynh, cả đời này cũng không định động thủ với huynh nhưng so về đời sau thì ha ha, ta nhiều hơn huynh không biết bao nhiêu lần. Ai da.”

Nụ cười dâm dăng của Nam Cung Ngâm thu lại ngay, y bị thê tử Vương Lâm cấu, sau lưng là bảy, tám hài tử, lớn chừng hơn mười tuổi, nhỏ chừng hai, ba tuổi, quả là một đại gia đình. Cách không xa, Nam Cung Tiên Nhi ngồi cạnh chiếc bàn đá trong vân hải, hiển nhiên chính chiến Thiên đạo sắp bắt đầu nên gia đình cùng đoàn tụ.

“Đó là hài tử còn nhỏ của ta, còn cả những hài tử đã thành gia lập thất, ha ha, đại phá diệt đã qua hơn ngàn năm, hiện tại ta đã thành tổ tổ gia gia rồi.” Nam Cung Ngâm cười đắc ý. Hiển nhiên, y còn sống toàn nhờ vào Nam Cung Tiên Nhi.

Thần Nam tắt tiếng, tâm tặc này đã làm đến thái tổ tông mà còn có con mới hai, ba tuổi, đúng là khiến người ta váng đầu.

“Thần Nam, ta biết các huynh sắp bước lên Thông thiên chi lộ, trước khi đi, chúng ta gặp nhau một phen nhĩ? Nghe nói Huyền Trang, Tiềm Long đều không sao, mời đến ăn bữa cơm chia tay các huynh. Ta không có năng lực chinh chiến Thiên đạo, chỉ biết đứng sau vẫy cờ giống trống cổ vũ. Lần này không tìm được lão bà cho tên trọc Huyền Trang không xong, bằng không làm sao để hắn bước lên Thông thiên chi lộ được.”

Phong cách tâm đắc của Nam Cung Ngâm vẫn như xưa.

Thần Nam cảm khái vô vàn, dù tu vi thông thiên thì sao? Người vui vẻ, tiêu sái nhất trong các bằng hữu hắn biết là tâm tặc Nam Cung Ngâm tu vi chẳng ra sao này.

506. Chương 507: Lần Cáo Biệt Cuối Cùng

Nam Cung Ngâm cười vang: “Đã nói rồi, ta đánh không lại huynh nhưng những phương diện khác huynh không bằng ta. Ta đây phong lưu ngời ngời, tuyệt thế đại soái ca tuyệt đối luôn tiêu sái, sống thật tiêu dao, Thiên thích diệt cứ diệt, thích phá cứ phá, chỉ cần ta tiêu dao tự tại là được rồi.”

Tuy Thần Nam không thể dọa lạc kiểu bất chấp tất cả chỉ bo bo lo cho mình nhưng phong cách tiêu dao của Nam Cung Ngâm thật sự khiến hắn hâm mộ.

“Được, gọi Huyền Trang, Tiềm Long, những người chúng ta từng quen lại đi.” Hắn cười vang, những phiền muộn trong lòng đều tiết hết.

“Được huynh triệu hoán bọn Tiềm Long và Huyền Trang, ta mời mấy bằng hữu. Bất quá, bọn ta không so với các huynh được, chỉ là thần tiên thông thường, không tham dự chinh chiến lục đạo, thiên hạ hiện tại không phải là thiên hạ của bọn ta từng thấy, giờ chỉ đánh giống chông khua chiêng cổ vũ cho các vị.”

Nam Cung Ngâm tuy tiêu sái nhưng cũng thấy đôi phần mất mát, từng là phong vân nhân vật nổi danh lớp trẻ nhưng khi đại thời đại giáng lâm, đừng nói thần tiên trên trời mà cự ma và cổ thần từ Thái cổ thời đại xuất hiện, những nhân vật hậu bối kiệt xuất như y có khác gì cát bụi.

Trong dòng lịch sử mênh mông, những kẻ kiệt xuất vô số, hậu bối tiểu tử như y mấy kẻ có thể vươn lên, đập đầu sóng ngọn gió tranh phong với cổ thần? nếu không nhờ một vị hảo muội muội, y đã ô hô ai tai từ lúc lục giới tan tành.

Hiện tại y siêu thoát cũng do tự buông thả, nam nhân ai lại không muốn oanh oanh liệt liệt, sinh làm nhân kiệt, chết làm quỷ hùng, mộng tưởng nam nhân nào chẳng vậy.

Hoa sen xanh xòe nở, Huyền Trang bảo tướng trang nghiêm từ xa phá không bay tới, khí chất thần thánh không thể xâm phạm, phong thái siêu trần thoát tục khiến người ta tưởng có đức đạo thánh phật giáng lâm.

“Huyết hòa thượng này còn giả bộ.” Nam Cung Ngâm lầm bầm.

Thần Nam cũng đồng cảm: “Nếu không từng thấy y chén thịt chó ngon lành, chắc tiểu đệ cũng bị gạt.”

“Grào...” Ngoài xa vang lên tiếng hú, Tử Kim thần long dấy lên khí tím đầy trời, cười tử vân bay tới, tuy đã biến hóa thành Thiên Long thần nhưng tập tính của lão du côn không đổi, từ xa thấy Huyền Trang đã cười vang: “Huyền Trang đầu trọc, hôm nay ta mới người ăn thịt chó, uống rượu nồng, câu gái đẹp.”

“Người dám...” Một tiếng rít vang lên, ngân long Giai Ti Lệ kéo tai con rồng du côn.

“Grào... buông tay, mau buông tay, nếu không ngày nào ta cũng cho lão Khôn Đức say mềm, luận công lực hay tửu lượng lão đều không so được với ta.”

“Người dám, phụ thân ta cũng là phụ thân người, phải tôn trọng.” Thần Nam tròn mắt, chuyện này... Tử Kim thần long cuối cùng lại cùng với ngân long Giai Ti Lệ, chắc hiện tại lão bạo quân Khôn Đức chỉ còn biết trừng mắt bó tay với con rồng du côn mà thôi.

Huyền Trang hòa thượng đứng trên mây, tỏ ra bảo tướng trang nghiêm, tí mắt nói với Tử Kim thần long: “Ngã phật từ bi. Thiện tai, thiện tai, thí chủ đã tới.”

“Ngẫu miễn đầu phát!” Ngoài xa có người đáp lại phật hiệu: “Hòa thượng cũng tới rồi.”

Rồng gầm phượng gáy vang vọng, một con Thiên Long màu hoàng kim cùng thất sắc phượng hoàng đuổi nhau trên không, chính thị Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng.

“A ha ha, tiểu đầu đinh đã lớn, cũng cần mỹ nữ...” Tử Kim thần long cười văng lên.

“Long phượng trình tường!” Thần Nam bật cười.

Long Bảo Bảo nhanh chóng bay tới, quạt đuôi thật mạnh, bình một tiếng hất văng Tử Kim thần long. Tuy nó đã lớn, tâm trí thành thực nhưng bản sắc thần côn của Long Bảo Bảo vẫn thế, tỏ vẻ ngây thơ: “Thần dạy, con lươn người sinh chín hài tử, không đứa nào giống nhau, cũng khác người luôn.”

“Phi.” Tử Kim thần long nổi giận: “Sinh chín hài tử khác nhau? Đừng ra vẻ thần côn.” Nó bắt mẫn lẩm bẩm: “Thật sự sinh chín hài tử cũng tốt nhưng không cần vội, ta đã chuẩn bị tên cho chín hài tử rồi. Toan Nghe, Bá Hạ, Bồ Lao, Li Vãn, Trào Phong, Bệ Ngạn, Tù Ngưu, Phụ, Nhai Xả, đều tuyệt diệu.” “Muốn chết mà.” Giai Ti Lệ nhéo mạnh.

Ngoài xa bóng người thấp thoáng, một trung niên nhân râu dài phơ phất, thân ảnh cực kỳ khôi vĩ bay tới, là người được Nam Cung Ngâm triệu hoán, Thần Nam nhìn hồi lâu mới lên tiếng: “Hỗn Thiên tiểu ma vương, đã lâu không gặp.”

“Đúng, lâu quá không gặp.” Hỗn Thiên tiểu ma vương cảm khái vô vàn, từng cùng hắn so bì sinh tử, tu vi năm xưa ngang ngửa nhau, hiện giờ tất cả đổi thay, đại địch của y vượt quá xa, gặp lại tất phải cảm khái.

“Hắc hắc, hai vị đừng chăm chăm nhìn nhau nữa, đều là nam nhân, không nên ám muội thế.” Nam Cung Ngâm cười ha hả: “Hiện tại các vị không nên đánh nhau, mà đánh cũng không được. Hỗn Thiên tiểu ma vương Hạng Thiên là thân gia con gái ta, đều là bằng hữu cả.”

Nước trà trong miện Thần Nam suýt phun ra, hai kẻ này lại kết thông gia, đúng là... thế sự vô thường, không thể đoán định.

Lại một thân ảnh cao lớn, tóc bạc phơ phơ, da sáng như ngọc bay tới, nhìn Thần Nam hồi lâu mới nói: “Đời người như mộng.”

“Đời người như mộng.” Thần Nam nhìn đại địch thừa xưa Đông Phương Trường Minh, có cảm giác vô cùng đặc thù, cả hai đều là kẻ sống lại sau vạn năm ngủ say.

Rồi Tiềm Long và Đại Ma cũng tới.

Những kẻ cùng thời đại này có những tương ngộ khác nhau trên đường đời, trong ký ức của họ còn nhiều người nữa nhưng không thể hiện thế, lục giới tan tành, vô số sinh linh vĩnh viễn chết đi.

”Uống rượu ngâm thơ

Kiếp người mấy nổi.”

Chúng nhân ở trên mây uống rượu bàn chuyện năm xưa, vô cùng thoải mái, gặp gỡ lần này có lẽ thành vĩnh biệt, tâm tình tất cả đều khác nhau. Lần tụ hội này khiến lòng ai cũng xoay chuyển.

Sau cùng lão yêu Doan Mộc của Côn Luân Huyền giới năm xưa tới, trong tứ lão yêu chỉ còn mình lão sống sót, Côn Luân được Cốt Long và Hoàng Nghi cứu một phần, còn lại triệt để hủy diệt.

Tuyệt thế vũ vật điên đảo chúng sinh Nam Cung Tiên Nhi đề nghị: “Những người cùng thời chúng ta, nam tử đến cả rồi, nữ tử còn thiếu mấy người, chi bằng mời hết.”

Không lâu sau, thánh khiết tiên tử Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa cổ linh tinh quái, Thiên giới Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh, chiến nữ Lý Nhược Lan, Đông Phương Phượng Hoàng có phượng hoàng huyết mạch, thậm chí cả Đạm Đài Tuyền không cùng thời đại cũng được mời tới.

Thần Nam trầm mặc, có những người không thể xuất hiện, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy đều tiêu tan lúc lực giới tan nát, không biết linh thức họ còn không, nếu có kiếp sau, họ còn xuất hiện trên đời chăng?

Cả năm huynh muội Long Nhi cùng Tiểu Thần Hi cũng tới, càng lúc càng đông, cả một con kim sí đại bằng lớn như ngọn núi bay tới, mây khắp trời đầy động. “Mọc đầu ra con tiểu diệu này, lại dám đến đây gây loạn.” Tử Kim thần long vô cùng vô lại giờ chén rượu quất.

“Du côn sư bá, là đệ tử.”

“Là Hận Thiên Đề.” Thần Nam nhận ra, nó từng là kí danh đệ tử của hắn, nhưng sau đó tặng cho Đại Bằng thần vương.

“Sư phụ.” Hận Thiên Đề hóa thành nhân hình quỳ trước mặt hắn.

“Đứng dậy, sư phụ người Đại Bằng thần vương đâu? Có phải...”

“Sư phụ không sao, đang cùng Thanh Thiện cổ ma ôn chuyện cũ.”

Không lâu sau, Thanh Thiện cổ ma, Phật Tổ, Kim sí Đại Bằng thần vương đều tới, địch nhân trước kia tựa hồ quên hết cừ hận, cùng giao đàm thân thiết.

Từ trên Nguyệt lượng, Độc Cô Tiểu Huyền bay xuống, ma nữ này thực sự là họa hại, kêu gào loạn xạ, hận không thể cho mọi người say hết, không hề cố kỵ vượt đầu trọc của Huyền Trang: “Tiểu hòa thượng, nghe nói người bá làm môn hạ lão bất tử, thành sư đệ của mẹ ta?”

“Không.” Huyền Trang chối phắt, cười xòa, đối diện ma nữ này mà làm vai trên đúng là thọ tinh lão hiền sống lâu, đánh chết y cũng không nhận.

“Coi như người biết điều, hi hi.” Nàng ta quay sang Thần Nam: “Còn nhớ việc ta phó thác người không? Bảo người tìm Đại Long đao, người lại trực tiếp sinh ra luôn.”

Ma nữ này thật khiến người ta nhức óc, lập tức khiến Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền, Thần Nam cực kỳ ngưỡng ngáp.

“Còn cả con rắn bốn chân khôn kiếp, lúc xưa cũng phó thác cho người nữa mà.” Độc Cô Tiểu Huyền cười hi hi nhìn Tử Kim thần long.

Lão du côn đã hồi phục tu vi, lại đột phá hẳn, nhớ lại chuyện cũ đương nhiên không sợ Độc Cô Tiểu Huyền. Nó là ai? Là Tử Phong, lão du côn nổi danh, còn sợ gì ma nữ.

“Im ngay, lão long ta hiện tại sợ gì người, tiểu ma nữ, từ thời Thái cổ ta không chú ý, sau này quên mất chuyện cũ người liền giày vò lão long ta, hiện tại định thanh toán sao?”

“Không phải người nói quên hết chuyện Thái cổ rồi sao?” Giai Ti Lệ véo mạnh.

“Ai da, đương nhiên quên nhưng có những việc ấn tượng khắc sâu, như chuyện tiểu ma nữ này dám riết, lúc nào cũng nhặng nhặng theo ta thì vẫn nhớ được đôi chút.” Lão du côn lên tiếng.

Độc Cô Tiểu Huyền đại nộ: “Nói láo, lão lưu manh, trong quá khứ luôn tìm cách lấy lòng ta hiện tại dám nói nhặng nhít. Sớm biết con rắn bốn chân do người chuyển thể, lúc người xuất thể ta đã bắt nấu canh uống.”

“Cái gì?” Giai Ti Lệ càng vận lực mạnh hơn khiến con rồng du côn đau tái người, kêu ầm lên: “Đừng nghe ma nữ nói nhặng, óc ta có phải óc heo đâu sao lại giở trò với ả? Là lão âm trùng Chu Bá bảo ta đến giúp, ả da...”

Nhất thời loạn xạ lên, ả này bật cười, “đừng đánh nữa lão âm trùng Chu Bá đến đây.” Tử Kim thần long rối loạn chân tay chỉ vào Long Bảo Bảo.

“Ừc.” Long Bảo Bảo đã chén đầy, bỏ cánh gà nướng trong mồm ra, tức giận: “Con lươn người lại nói láo, ta là Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long. Theo ta nghe người nói mơ rằng người có hai thân phận, Tử Phong và lão âm trùng Chu Bá, cũng là con lươn người hiện tại.”

“Ta ỉ Ỡ#%&...” Tử Kim thần long mắg vắg lắn, quay người bỏ chạy.

Hỗn loạn một hồi khiến thương cảm của tất cả giảm hẳn.

Sau cùng, ma nữ Độc Cô Tiểu Huyền đến cạnh Long Nhi nói: “Năm xưa Thiên Long hoàng rơi rụng, một phần thân thể bị người ta ngưng luyện thành thần binh, Đại Long đao rơi vào tay phụ thân ta nên ta nghĩ tìm được người là tìm được phụ thân, không ngờ phụ thân luôn ngắn ở cạnh ta.”

Đoạn quay sang nói với Thần Nam: “Gắp người lần đầu, ta cảm giắc được đôi chút khí tức Độc Cô gia trên mình người nên cho rằng người là Thiên Ma đại ca hoặc tiểu đệ Độc Cô Tiểu Bại nhưng hiện tại ta vẫn không hiểu, phụ thân ta và Ma Chủ tựa hồ đều xem trọng người, thật ra lai lịch người thế nào? Không thể là tiểu đệ của ta, bởi ta không cảm giắc được khí tức của nó.”

Ai nấy đều say khướt, ngay cả Tác Tác và Huyền Huyền cũng lén uống rượu, mặt đỏ lựng, liên tục vỗ ngực nói với Tiểu Thần Hi: “Tiểu cô cô chờ xem, đợi chúng cháu đánh ngã Thiên đạo sẽ tìm cô cô sau.”

“Bịch, bịch”, hai tiểu tử quỷ gục xuống đám mây.

Cả Long Vũ, Mộng Khả Nhi, Thiên giới Vũ Hinh, Tiểu công chúa đều uống say, trở thành túy mỹ nhân.

Chinh chiến Thiên đạo, mấy ai sống sót? Cơ hội với mỗi người đều vô cùng mong manh.

Thần Nam thở dài nhìn những người say ngắ: “Từ biệt hôm nay không biết còn tương kiến nữa không, nhưng dù thế nào cũng hoàn thành tâm nguyện, hy vọng có thể gặp lại.”

Mười ngày sau, Thần ma đồ khổng lồ chậm chậm xoay chuyển trên tầng không quang minh đại lục, toàn bộ đại quân chinh chiến Thiên đạo sẵn sàng, những người bước lên Thông thiên chi lộ từ đây cất bước.

Nhân vương xòe Hồng Hoang Kỳ dẫn theo ngũ sắc khô lâu bay vào Thần ma đồ đầu tiên.

Rồi Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao dẫn những thần tiên y tụ tập lại bay vào.

Ngoài xa, còn nhiều người bay tới...

507. Chương 508: Liên Tục Phá Năm Tầng Trời

Sau họa loạn Thần đại, những nhân vật tiền bối của Thần gia rơi rụng cực nhiều nhưng Thần gia lão ma vương cùng Thần gia bát hồn phục sinh, thực lực của gia tộc lại tăng lên đỉnh điểm.

Nữ tử rơi lệ từ biệt, nam tử vắ tay cầm kiếm ra đi.

“Thiên bắt quá là binh khí trong tay ta, Thiên đạo cũng có thể đánh gục được.” Thần tổ hóa thành một thanh niên nam tử uy chắn thiên hạ đứng trước Thần ma đồ, nhìn về quang minh đại lục hét lên: “Huyết mạch Thần gia chúng ta nhất định khiến Thiên đạo run rắ.”

Thần gia nhân mã tiến vào Thần ma đồ.

Trong vùng sâu thắp đại sơn, tử vong tuyệt địa rung lên ầm ầm, cả tuyệt cốc bị nhắ lên, mái tóc bạc của thiên cổ Ma Chủ tung bay, mắt như lãnh điện, thế như núi lở dẫn theo Ma Sư, Tiềm Long, Đại Ma, Vô Danh thần ma cùng tử vong tuyệt địa bay vào Thần ma đồ.

Thiên Long gầm vang, yêu tổ Cốt Long bay lên nhìn về Long Nhi ngoài xa, trong lòng dắ lên tư vị khó tả, tư chất của y không được như Thiên Long hoàng nhưng tuyệt không lùi bước.

Long Nhi tựa hồ có cảm ứng, phắng phắ nhắ lại chuyện cũ, gắ đầu với Cốt Long.

Ánh mắt Cốt Long ướt mềm, quay phắ vào Thần ma đồ, đoạn yêu tổ Hoàng Ngắ dẫn yêu tộc đại quân hùng hổ theo sau. Áp trận cho yêu tộc chính thị Thái Thượng yêu tổ Kim Dũng, qua ngàn nắ biến hóa trên Thần gia Nguyệt lượng, y đã đột phá, tu vi tiến sang lĩnh vực mới, mình người cánh bướm hào quang vạn đạo, sắc màu quắ quắ, nhìn lại quang minh đại lục rồi bay vào Thần ma đồ.

“Ầm, ầm”. Hai vầng Nguyệt lượng trên không phát ra ánh sáng nhu hòa, nhanh chóng bay tới. Cửu đại đệ tử của Độc Cô Bại Thiên tụ tập tại một Nguyệt lượng, cả nhà y tập trung tại một Nguyệt lượng khác, họ dùng đại pháp lực đẩy Nguyệt lượng bay vào Thần ma đồ.

Đó là quyết tâm của họ, thà làm ngọc nát, một đi không trở lại.

Thần ma đồ là bảo đồ mệnh môn, thoáng chốc phóng đại vạn lần, để hai vầng Nguyệt lượng bay qua.

Đoạn, thân ảnh rợp trời bay lên, thể hiện thành quả cải tạo của Thần Phong học viện, gần đây họ được bổ sung hữu hiệu từ cường giả linh lực, những người này là tốt thì nhưng không thể thiếu. Hiện thực bao giờ cũng tàn khốc như thế.

Vô tận nhân ảnh tiến vào Thần ma đồ, Tà Tôn, Tây thổ Đồ Đằng, Cửu Đầu Thiên Long đều rũ hết oán cừu cũ, cùng hướng về chinh chiến Thiên đạo.

Rồi cả lực hồn thiên nữ hùng mạnh cũng bay lên, trong lúc chinh chiến Thiên đạo, không còn tồn tại đơn độc giữa Mộng Khả Nhi, Long Vũ, tiểu công chúa mà chỉ còn hợp thể giữa lực hồn.

Long Nhi, Không Không, Y Y, Tác Tác, Huyền Huyền theo sau lực hồn thiên nữ.

Nhìn quang minh đại lực hồi lâu, Thần Nam cũng bay lên tiến vào Thần ma đồ, vô tận nhân ảnh cùng bay lên, quang minh đại lực cơ hồ không còn cả thần tiên nữa.

“Long đại gia ta bỏ qua dấu vết trong một tiếng cười, để mặc đôi bờ mãi miết xuôi...” Tử Kim thần long bay lên, Giai Ti Lệ mặc kệ nó phản đối, kiên quyết vào Thần ma đồ, Khôn Đức thở dài rồi cùng Kỳ Lân lão hữu bay vào.

Bọn Đông Phương Trường Minh, Hỗn Thiên tiểu ma vương đều cải biến chủ ý, trực tiếp tiến vào Thần ma đồ.

Nam Cung Ngâm than: “Lão tử cũng đổi ý, dùng chút lực không đáng gì này giúp sức vậy.” Y vẫy tay từ biệt thê nhi, hướng về Thần ma đồ trên không.

“Hai chục năm nữa, Nam Cung Ngâm phong lưu tiêu sái ta lại hiện thế.”

“Muội cũng đi.” Vương Lâm đưa hài tử còn nhỏ cho những hài tử đã thành nhân rồi cùng Nam Cung Ngâm tiến vào Thần ma đồ.

Ngày hôm đó được hậu thế gọi là Vô thần nhật.

Trong ngày đó, mọi tiên thần đều rời gia hương, bỏ mặc sinh tử bước lên Thông thiên chi lộ.

Đó là thời khắc bi tráng cực độ, không ai chịu lùi bước.

Tiên thần không sánh được với thiên giai cường giả, biết sẽ chết nhưng đều tử.

“Giết...”

Thông thiên chi lộ sau lưng Thần ma đồ là vùng đất vô cùng rộng lớn, đại lực này lơ lửng trên không, tiếng hò hét vang trời.

Những cường giả vào trước đang đấu với Thiên thú đại quân.

Thần Nam ngẩng lên nhìn, chỉ thấy đại lực gồm chín tầng chồng lên nhau, đó là cửu thiên trong truyền thuyết.

Đệ nhất trùng thiên rộng lớn vô biên, mặt đất đỏ sẫm, hắc tựa hồ ngửi thấy mùi máu tươi của các bậc tiền bối, chính thị do máu của vô số nghịch thiên cường giả để lại.

Đối diện với Thiên thú đại quân đột nhiên xung kích, mọi tu giả tiến vào Thông thiên chi lộ đều luống cuống, tuy hò hét vang lừng nhưng không ít tiên thần gục ngã. Chiến đấu không cân sức.

“Lùi lại.” Ma Chủ quát vang, thu thập toàn bộ linh lực những người đã chết, đi lên Thông thiên chi lộ, một hột sức cũng quý giá. Y cười Bái Tướng đài bay lên đầu tiên, chặn trước mặt mọi tu giả, mất xạ ra hai đạo lãnh điện, chỉ hét lên một tiếng: “Giết.”

Sát khí xông lên cứu trùng thiên!

Ma Chủ thể hiện siêu tuyệt đại thần thông chân chính, từ trận chiến Thái cổ đến giờ, tu vi của y đã đột phá đến cảnh giới khó lòng tưởng tượng.

Mười vạn Thiên thú gầm lên thê thảm cùng cực, huyết quang ngợp trời bùng lên, huyết thủy đỏ lôm nhuộm khắp đại địa. Toàn bộ mười vạn Thiên thú tan nát, ngay cả linh hồn cũng bị hủy diệt.

Vô tận linh lực lan tràn như biển lớn dậy sóng, tử vong tuyệt địa khác nào tòa động không đáy, hấp thu toàn bộ linh lực.

Mấy chục thiên giai Thiên thú đầu lĩnh vội vàng thoái lui, định chạy về đệ nhị trùng thiên nhưng đã muộn, Ma Chủ công tham tạo hóa, hai tay vươn ra rợp trời, ba mươi thiên giai Thiên thú gầm lên cuồng loạn nhưng không thể thoát được.

“Gào...”

“Ngao, ngao....”

Huyết quang chói lòa, Thiên thú bị ép nát thành tương thịt, tịch diệt lập tức, vô tận linh lực bị tử vong tuyệt địa hấp thu.

“Đi nào, người của chúng ta đang đợi trên những tầng cao hơn.” Ma Chủ quát vang, bay lên đầu tiên, nhắm vào đệ nhị trùng thiên.

Chúng thần hùng hổ tiến lên đệ nhị trùng thiên, thuận lợi thế này bởi nhóm Thần Chiến đã mở đường trước, bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ cũng từ đây trở về, những kẻ đồ sát thật sự đã bị diệt rồi.

Đệ nhị trùng thiên, vân vụ phiêu diêu, không biết rộng bao nhiêu vạn dặm, cuồng phong mãnh liệt thổi khiến vân vụ tan tác, mặt đất rung lên, vô vàn cự nhân xông tới như biển động, phảng phất khiến thiên địa nứt toác, cả đệ nhị trùng thiên lắc lư cuồng loạn.

Mấy ngàn thần tiên xông lên, định diệt nhóm cự nhân này nhưng vô tận thần lực không lay động mấy may, mấy trăm người bị cấm cố trên không rồi bị xé xác.

Nhân vương trẻ Hồng Hoang Kỳ ra, cuốn các thần tiên lại: “Không được khinh cử vọng động, đó là một tộc bảo vệ Thiên, không phải cự nhân nơi nhân gian.”

“Gào...”

Cự nhân gầm vang, càng lúc càng đông, sau cùng phải đến bảy, tám vạn, thân thể đều như ngọn núi, nhìn mãi không thấy hút tầm mắt, trong mắt chúng lấp hào quang, đột thành một quang vông trùm lên các thần tiên.

Không ai dám hoài nghi uy lực của quang vông, trong lúc nó đi qua, hư không lặng lẽ tan vỡ rồi biến mất, không gian trong phiên thiên địa này nhanh chóng co lại.

Mọi thần tiên đều hít một hơi khí lạnh, cự nhân yếu nhất trong đó cũng mạnh hơn họ, lại không thiếu những cự nhân đạt thiên giai cảnh giới.

Dao động khủng khiếp lan tràn như thiên hải hồng vũ khiến tất cả rung động từ linh hồn.

Hồng Hoang Kỳ rung lên phân phát, phát mạnh ra, quang vông khổng lồ có thể diệt không gian liền tan tành, mọi cự nhân rung mình.

Nhưng dao động lại càng kịch liệt, tất cả cự nhân thấy Nhân vương liền bay lên, cùng lao vào đối phương.

“Hủy diệt!” Nhân vương đứng lặng trên không, khẽ quát lên hai tiếng, thân ảnh phiêu dật xuất trần, băng cơ ngọc cốt, phong hoa tuyệt đại khiến mọi thần tiên ngưỡng vọng nàng đều nảy ra xung động muốn quỳ xuống lễ bái.

“Ngôn tức pháp, hành tức tắc, thiên địa pháp tắc do ta định” được Nhân vương thiể hiện lâm ly cực độ. Thái Thượng huyền công vốn không thể so được, bởi đó là Nhân vương cấm kị đại pháp chân chính.

Chỉ hai từ nói ra mà tất cả liền phát sinh thật sự.

Hủy diệt mọi trở ngại!

Tám, chín vạn cự nhân như tuyết tan dưới ánh nắng, nhanh chóng tiêu tan, sụp đổ nhanh như bức tường xây trên cát. Tất cả cự nhân đều tịch diệt trong giây lát, chỉ còn lại năng lượng vô tận bị Hồng Hoang Kỳ hút lấy.

Nhân vương nhân từ mà lúc này cũng không lưu tình, hiển nhiên trường đại chiến tiếp theo còn thảm khốc hơn, năng không muốn vì mình mềm lòng mà để lại ảm họa.

“Giết.” Chúng nhân tiến lên đệ tam trùng thiên.

Thần Nam đi sau cùng, không lo lắng gì lắm cho những người đi trước bởi hắn biết trước khi gặp nhóm Thần Chiến, chúng nhân sẽ không bị công kích hủy diệt. Hắn lơ lửng trên không, nhìn xuống đệ nhất trùng thiên phía dưới, khí chất toàn thân lập tức biến đổi, thần sắc chói lòa, quát lớn: “Diệt.”

Vô tận thần quang trùm xuống, thoáng chốc bao gọn đệ nhất trùng thiên rồi tiếng ầm ầm vang lên, đại lục tan vỡ hóa thành cát bụi ngập trời. Trong lòng đất ẩn tàng mấy vạn Thiên thú, lần này không thoát được, toàn bộ tịch diệt. Vô tận linh lực bị hắn hút tới, nhập vào bản nguyên thể giới.

Cứ vậy, các tu giả phá liền năm tầng trời, cuối cùng gặp được nhóm nhất đại thiên kiêu Thần Chiến và Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc ở đệ ngũ trùng thiên.

Bốn tầng phía dưới bị Thần Nam phá tan, không để lọt lượt kẻ nào, rồi Quỷ Chủ và thủ mộ lão nhân cũng dự phần, hấp thu hết vô tận linh lực.

Những tu giả bước lên Thông thiên chi lộ cuối cùng đã hợp lại, trận chiến tử vong chân chính bắt đầu, chinh chiến Thiên đạo đã gióng lên tiếng hồi trống xung trận.

508. Chương 509: Trận Chiến Với Vương

Hài cốt của họ khác hẳn của thiên sứ hiện tại, gần như trong suốt, phẳng phất thị do dịch thể ngưng tụ thành, hiển nhiên đó không phải hài cốt của một thần thoại thời đại mà từ vô tận tuế nguyệt trước lưu lại.

Cốt cách tan nát rải khắp bãi loạn thạch, tựa hồ khê ngâm lên khúc bi ca, nghịch thiên chi lộ, vô số cường giả rơi rụng dọc cửu trùng thiên.

Thần Chiến đứng sững giữa bãi loạn thạch, gặp Thần Nam chỉ lặng lẽ gật đầu, mục quang Thần Nam ươn ướt, sau cùng hắn cũng được gặp phụ thân, cùng ông chiến đấu.

Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác đều tiến tới, vây quanh Thần Chiến gọi rất thân thiết, mấy hài tử mồm miệng đều ngọt ngào, nhất là Huyền Huyền và Tác Tác, không hề lạ lẫm, tựa hồ không sợ vô hình áp lực của Thần Chiến, cuống quýt bò lên đầu vai ông, ngồi xuống không hề khách khí.

“Gặp mẫu thân con một lần.” Thần Nam mở nội thiên địa, mang Thần Nam và mấy hài tử vào.

“Mẫu thân...” Vừa thấy Thần mẫu, hai mắt Thần Nam không ngăn nổi nước mắt trào ra, mẫu tử liên tâm, cách xa vô vàn năm tháng mới được gặp lại.

“Tiểu Nam...” Thần mẫu không hề thay đổi dung mạo, vẫn mỹ lệ đoan trang, vừa nhìn thấy hắn cũng nước mắt lưng tròng.

“Nãi nãi...” Năm hài tử nhanh chóng chạy tới.

“Hảo hài tử...” Thần mẫu vuốt ve mặt mấy hài tử, hiển nhiên phi thường cao hứng, kích động...

“Mẹ các con đâu?”

“Cũng lên cửu trùng thiên rồi.”

“Mau, mời vào đi.” Thần mẫu thôi thúc Thần Nam.

“Vâng.” Thần Nam hơi do dự, rời khỏi nội thiên địa của Thần Chiến, mời lục hồn thiên nữ lại đoạn hần bước đến gần Thần Chiến.

“Đừng cả nghĩ, chúng ta từng tồn tại, từng chiến đấu, bất kể kết quả thế nào, chúng ta cũng đã tận lực, vậy là đủ rồi.” Thần Chiến nhìn hần.

“Con biết, con không có ý thoái lui.” Thần Nam gật đầu.

Hai người lặng lẽ, có những việc không phải giảng giải nhiều, hiện tại đều dựa vào trận chiến sau cùng giải quyết.

Lúc ra khỏi nội thiên địa của Thần Chiến, hần cảm giác được trên cửu trùng thiên có một cổ đại lực đang thức tỉnh, như hung thú có thể phá toái cả phiến thiên vũ khiến ai nấy bị áp bức, run rẩy từ linh hồn.

“Là Thiên đạo sao, y hủy diệt chúng sinh, lấy sức mạnh của Lục giới, hiện tại tỉnh rồi sao?”

“Chưa.” Ma Chủ bước tới, cũng ngẩng lên nhìn: “Y vẫn ngủ say, nhưng một phần ý thức liên tục quan sát thiên vũ. Y coi mình như cự miêu lớn bằng ngọn núi, để chúng ta gặp y như chuột nhắt.”

“Hừ, mèo vờn chuột sao?” Lần đầu tiên Thần Nam gần Thiên đạo như vậy, cảm giác được hủy diệt khí tức.

Các thần tiên đều nhìn quanh đệ ngũ trùng thiên, thấy di hài của tiền bối, lòng ai cũng thê lương, bởi họ biết thần tiên không để lại được di hài, triệt để

“Đại ca...” Hắc Khởi cạnh đó cầm Tuyệt vọng mà đao đến trước mặt quân vương Sở Tương Ngọc.

“Nhị đệ...” Quân vương Sở Tương Ngọc là những người trong nhóm đầu tiên đi lên Thông thiên chi lộ, chính chiến ở đây nhiều năm, những nhân vật đáng sợ trong năm tầng trời cơ hồ đều bị họ diệt sạch.

Hắc Khởi quay lại nhìn Độc Cô Bại Thiên ở cách không xa, tức giận: “Bảo y thả bọn Tùng Tán Đức Bố ra được chăng?”

Quân vương Sở Tương Ngọc cao ngang ngựa Hắc Khởi, nắm tay nhị đệ lại: “Không cần nói nhiều, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ như bọn tam đệ, bỏ đi nhục thể.”

Đại thần Độc Cô Bại Thiên bay lên Nguyệt lượng, quát vang: “Tiến quân đệ lục trùng thiên!” Đoạn bay lên đầu tiên, Nhân vương, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, tinh không cổ chiến hồn, Thần Chiến, Thần tổ, Sở Tương Ngọc, toàn bộ cùng bay lên.

Thần Nam dẫn theo năm hài tử, sát na sau cũng bay vào đệ lục trùng thiên.

“Hắc hắc...” Tiếng cười lạnh truyền lại, trên đệ lục trùng thiên, Hỗn Độn vương đứng trên không lạnh lùng nhìn bọn Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên chú thị vào y: “Người nóng nảy vậy hả? Ta tưởng trong lúc tối hậu quan đầu mới được chạm mặt người, lẽ nào hiện tại phải phân sinh tử?”

“Người đến rồi nên ta không đợi được, ta ở trên Thiên đạo nhớ lại chinh chiến năm xưa, đã quá coi thường hai cha con nghịch thiên cấp, hiện tại triệt để kết thúc.”

Độc Cô Bại Thiên cười vang: “Người muốn chết hả? Không có Thiên đạo bảo vệ, bằng mình người chặn được chúng ta sao?”

“Người có dám cùng ta đấu tay đôi, kẻ khác không chen vào chăng?” Mục quang Hỗn Độn vương lạnh lùng, y tu vi chấn cổ thước kim, độc chiến thiên hạ, gần như không có địch thủ, hiện tại dùng lời lẽ phỉ báng Độc Cô Bại Thiên nhằm đả kích sĩ khí của chư thần.

“Ta đấu với người.” Thần Nam lướt ra, hần không sợ Hỗn Độn vương, nhất là khi hạt giống bản nguyên thể giới của hần vừa hay khắc chế tam trùng địa ngục của địch thủ.

Hỗn Độn vương thấy hần, cảm hận nghiêng răng kèn kẹt, dù y tha pháp lực thông thiên, lại cực lực khắc chế vẫn thấy muốn phát cuồng, phỉ tận tâm cơ tế luyện ra Thập Phương tuyệt lại thành vật bồi bổ cho Thần Nam, thật khiến y giận đến cực điểm.

“Diệt người trước đã.” Hỗn Độn vương lướt đến trước mặt chư thần, tựa hồ không sợ họ vây công.

Độc Cô Bại Thiên đưa tay chặn Thần Nam: “Bất tất cần ngươi ra tay, như hấn muốn, để ta diệt hấn.” Đại thần hiện rõ thần sắc trịnh trọng, rảo bước trên hư không: “Hỗn Độn vương, hy vọng ngươi không khiến ta thất vọng.”

“Ha ha...” Hỗn Độn vương cười vang: “Xưa nay chưa có ai dám dùng khẩu khí ấy nói với ta, dưới Thiên đạo, ta là vô địch.” Bất quá, y lén nhìn sang Nhân vương, y biết bất kể bây giờ hay hiện tại, Nhân vương đều là kình địch của mình.

“Đánh một trận là biết ngay ngươi có vô địch không.” Độc Cô Bại Thiên phát ra vạn trượng thần quang, sử dụng mấy đạo pháp ấn huyền diệu với luân hồi môn ngoài xa, đao động hùng hồn dấy lên.

Thần ma đồ lơ lửng trên tầng không quang minh đại lực nhanh chóng biến mất, thông qua luân hồi môn bay về, một cỗ huyết quan từ Thần ma đồ bay ra. Vạn trượng huyết quang xé toang đệ lục trùng thiên, vô tận sát khí lan tràn.

Đao động năng lượng khủng khiếp tràn lan thập phương.

“Huyết nhục tương hoàn!”

Độc Cô Bại Thiên quát vang, huyết quan vỡ vụn, huyết vụ vô tận phủ khắp trời, đoạn huyết vũ cùng toái cốt diên cuồng trù lên y.

Thiên lôi ì ùng vang lên bất tận, chấn động màng tai, trong vô tận điện quang, thân thể đại thần Độc Cô Bại Thiên liên tục tan vỡ rồi tụ lại, toàn thân phát ra hào quang chói lọi, huyết nhục và linh hồn bị rũ bỏ lúc biến hóa được triệu hồi, tổ hợp thành hoàn mỹ chiến thể.

Áp lực này, đừng nói khiến thần tiên phía sau hoảng sợ nhũn người mà Hỗn Độn vương cũng nhướng mày, cả kinh: “Trải qua ba lần biến hóa linh hồn? Ta cảm giác có ba chiến hồn dung nhập vào thân thể ngươi.”

“Không sai.” Mái tóc đen dày đặc của Độc Cô Bại Thiên không gió mà bay, cầm thần binh Độc Cô trong tay, quát vang: “Giết ngươi đủ rồi.”

Lãnh điện trong mắt y như lợi kiếm hóa thành thực chất xạ vào tâm hải Hỗn Độn vương.

Hỗn Độn vương khẽ vung chưởng, một hùng hào quang mông lung lóe lên, hai đạo quang kiếm tương giao phát ra tiếng choang choảng, lạnh giọng đáp: “Cũng được đấy, vậy đấu một trận xem sao.”

“Diệt!”

Độc Cô Bại Thiên khẽ quát, toàn thân hóa thành một đạo quang mang rồi tan biến, không gian trước mặt Hỗn Độn vương hoàn toàn tan biến, y gầm lên nhanh chóng lao tới, giáp trụ trên mình tan vỡ, y nhắc tay triệu hoán tam trùng địa ngục còn lại ép tới Độc Cô Bại Thiên.

Một đạo kiếm mang vút lên, Độc Cô Bại Thiên cắt đứt thời không, Độc Cô trong tay chém xuống, xé đôi một tầng địa ngục trong lúc Hỗn Độn vương và tất cả đều không tin nổi.

Vô tận linh lực tràn ra như biển động, Độc Cô trong tay Độc Cô Bại Thiên diên cuồng hút lấy, khác nào một tòa động không đáy.

Hỗn Độn vương bay lùi, khổng chế hai tầng địa ngục, sắc mặt nặng trĩu vô cùng: “Ta coi thường ngươi qua, ngươi có tư cách xưng Vương, không kém hơn Nhân vương năm xưa.”

“Đủ để giết ngươi.” Thần sắc Độc Cô Bại Thiên lạnh ngắt, tiến vào trạng thái sát ý xung thiên, vô tận sát khí như gió lạnh quét lá khô, nếu không có bọn Thần Nam, Ma Chủ chống lại, nhiều thần tiên đã không chịu nổi.

“Ngươi không giết nổi ta.” Hỗn Độn vương thân thể hóa thành vạn trượng cao, hút cả hai tầng địa ngục rồi vung trảo chụp vào Độc Cô Bại Thiên, cự trảo như núi non không chỉ phá toái thời không mà triệt để tiêu diệt, không gian nào nó đi qua đều nhanh chóng co lại.

Độc Cô trong tay Độc Cô Bại Thiên chợt phóng đại ngàn vạn lần, lưỡng đại Thái cổ chi vương đại chiến mù trời, đệ lục trùng thiên liên tục vỡ tan.

Vùng không gian này sắp không giữ nổi, vụ khí ngập trời tràn khắp thập phương, vô tận thần quang xung kích, từng vùng đất rộng lớn tan vỡ bay vào vô tận hư không.

“Đi nào, ở đây không có tộc bảo vệ Thiên tồn tại, cũng sẽ không tồn tại được, sẽ bị trận đại chiến hủy diệt.” Ma Chủ nói xong liền bay lên đệ thất trùng thiên đầu tiên.

Tác Tác nhỏ giọng: “Lão huynh tóc bạc, lẽ nào không quản đến Độc Cô đại thần? Không sợ y chiến tử ở đây sao?” Nó nháy mắt, ngầm liếc Ma Chủ.

Ma Chủ quay lại nhìn đại chiến khiến đất trời sụp đổ bên dưới: “Những người đi lên Thông thiên chi lộ, không ai dám khẳng định mình còn sống sót, chúng ta đều chuẩn bị chiến tử. Bất quá Độc Cô Bại Thiên không thể chết ở đây, nếu y chết trong tay Hỗn Độn vương, đó quyết không phải là Độc Cô Bại Thiên chân chính.”

Lời lẽ hiện rõ hào tình coi thường sinh tử, đồng thời là niềm tin bất diệt với Độc Cô Bại Thiên.

“Ầm, ầm, ầm.”

Bên dưới, đệ lục trùng thiên vỡ vụn hoàn toàn do trận đại chiến kịch liệt của hai Thái cổ chi vương, lưỡng đại chí tôn nhân vật tiến vào vùng sâu vô tận hư không.

“Ma Chủ, chúng ta tiếp tục trận chiến năm xưa.” U La vương từ đệ thất trùng thiên bay ra, sau lưng là Hỗn Độn tử, Ngự Phong vương, Thông Thiên, Khuê Mộc vương.

“Người? Chưa đáng.” Ma Chủ không hề lưu tình, lạnh giọng: “Năm xưa ta chiến Thiên xong, trọng thương gần chết mà ngươi không làm gì được, nói gì bây giờ. Chịu chết đi.”

Ma Chủ xuất ra kinh thiên diệt thế ma thủ, cơ hồ trùm kín đệ thất trùng thiên, vây bọc U La vương vào trong.

U La vương định bay ra phá phong tảo nhưng cơ hồ y biến thành chim trong lồng, không thể phá nổi, hiện tại y mới hiểu thế nào là tuyệt vọng, ôm lăng vân trướng chí xông đến định diệt Ma Chủ nhưng đến cuối mới bị ai nhận ra, mình căn bản không đáng là đối thủ.

“Thái cổ thời đại là lúc ta yếu ớt nhất, con chưa bằng tu vi của kiếp trước là Đại Ma thiên vương, lúc ta trọng thương ngươi cũng không đáng là đối thủ, hiện tại dám giở trò sao? Chết đi.”

Ma Chủ dấy lên ma vân ngút trời, tụ tập bát phương sát khí thành vô tận kiếm khí trên không, ngàn tầng ma quang văng tung tóe nhanh chóng tạo thành ngàn vạn vết thương cho U La vương.

U La vương trực tiếp tan tành.

Bất quá bất diệt thần niệm không diệt vong, tụ lại chân thân ngoài xa, quát vang: “Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn!”

Cửu trùng thiên và mười tầng đất dày do bản mệnh nguyên khí của y hóa thành chụp xuống Ma Chủ trong tiếng ầm ầm, định tiêu diệt.

Nhưng Ma Chủ công tham tạo hóa, tu vi cao thâm cỡ nào, thể hiện siêu tuyệt công lực chân chính, quát vang: “Ma Chủ thiên hạ.”

Vùng chướng phá tan cửu thiên thập địa! Không phải là tu giả cùng đẳng cấp, U La vương tỏ vẻ bất cam, nhìn lại Ma Chủ một lần, gầm lên rồi tan tành, lần này hoàn toàn tịch diệt.

Tử vong tuyệt địa bay tới, hút sạch số linh khí ngút ngàn.

Hỗn Độn tử, Ngự Phong vương, Thông Thiên, Khuê Mộc vương trốn lên đệ bát trùng thiên, kinh hãi nhìn xuống Ma Chủ ở dưới, trong lòng hoảng sợ cùng cực.

Nhất đại nhân kiệt Thần Chiến bay lên, thân ảnh cao lớn xuất chúng khôn tả, như một đỉnh núi cao không thể vươn tới, xuất ra một đạo thần quang vào tứ đại Hỗn Độn vương hầu.

“Vạn Cổ Giai Không.”

“A...”

“A...”

Tứ đại Hồn Độn vương hô lên thê thảm, trực tiếp bị thần quang quét bay, bất quá lúc đó linh hồn ẩn kín Thanh Thiên chạy về Thiên đạo hiển hóa, có cả Thái Thượng.

Cả hai đồng thời xuất thủ, cắt đứt đạo thần quang, cứu được tứ đại vương hầu.

“Chết tiệt...”

Tứ đại Hồn Độn vương hầu phần nộ gầm lên, một đòn Vạn Cổ Giai Không tước mắt của mỗi người năm vạn năm công lực, quả thật khó lòng chịu nổi. Thần Chiến chân chính mạnh hơn hư ảnh xuất hiện tại hồn độn cổ địa lúc trước nhiều.

“Tru thiên!” Thần Nam bay lên, vô tận sát ý xông lên cứu trùng thiên, song thủ giao nhau phát ra một sát thức mới cảm ngộ được, hất bay Thái Thượng đi ngay.

Sau lưng vang lên tiếng hò hét, đại quân chinh chiến Thiên đạo hùng dũng kéo tới, chuẩn bị xông lên đè bẹp trùng thiên. Cả Thái Thượng, Thanh Thiên, cùng Hắc Thủ Quảng Nguyên đều tái hiện, định xông tới ngăn.

509. Chương 510: Hai Thế Giới Của Hai Phụ Tử

Quý Chủ lật đật tiến tới, bộ bạch cốt lấp lánh hào quang, vẫy tay với Quảng Nguyên trên đệ bát trùng thiên: “Hồn Độn vương tương lai, ta tới diệt ngươi đây.”

Hai tiếng hừ cùng vang lên, từ Quảng Nguyên và Hồn Độn tử, Quảng Nguyên hừ lạnh đương nhiên dễ hiểu, Hồn Độn tử lại hận Quý Chủ buông lời đả kích, y dù gì cũng là con của Hồn Độn vương, ngôi Hồn Độn vương đời sau phải do y đảm nhiệm.

Quý Chủ lắc lư bộ bạch cốt: “Sau Hồn Độn vương và tứ tôn, ngươi là kẻ duy nhất đạt đến mức nghịch thiên cấp cao thủ, tương lai hồn độn tộc không do ngươi làm vương thì là ai?”

“Hôm nay phải phân sinh tử, không cần nói nhiều.” Quảng Nguyên hiển nhiên hiểu nói nhiều cũng vô dụng: “Chúng ta đấu tay đôi, thế nào?”

“Được.” Quý Chủ gật đầu đồng ý.

“Vậy chịu chết đi.” Quảng Nguyên hóa thành một đạo hắc ảnh lao tới, biến mất khỏi không trung, chỉ còn là hắc vụ ngút trời, toàn thân tự hồ phân giải.

Quý Chủ cười ha ha: “Tu vi của ngươi cũng chỉ thế mà thôi, chúng ta lên hư không đại chiến, để lại nơi này cho người khác đấu nhau.”

Vô tận hắc vụ lay động như mặt biển đen ngòm lan tràn, thoáng chốc khiến đệ thất trùng thiên chìm hẳn vào hắc ám, Quảng Nguyên bám theo Quý Chủ lao vào vùng sâu hư không thăm thẳm.

Đồng thời, Thần Chiến cũng bay tới, nói với Thái Thượng trên không: “Ta đến giết ngươi.” Tròng mắt sâu như đại dương, tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng sát ý khiến chúng tu giả đều lạnh người.

Thái Thượng là một dạng tồn tại đặc thù, ở thời kỳ nào cũng là đại ngôn nhân của Thiên đạo, quanh quẩn giữa thiên giai đỉnh cấp và nghịch thiên sơ cấp. Bất quá, được Thiên đạo tỵ lại thân thể, đương nhiên y là nghịch thiên cấp cao thủ.

“Muốn giết ta? Ngươi tưởng mình là ai?” Thái Thượng chậm chậm bay xuống, sắc mặt âm u vô cùng.

Thấy Thần Chiến bay lên không, Thần Nam bay theo, gào lên: “Phụ thân, để y cho con.” Đoạn quát vang với Thái Thượng: “Ta đến diệt ngươi.”

Thần Chiến lắc đầu: “Không, từ giờ ta sẽ đại khai sát giới!” Đoạn sát khí phảng phất hóa thành hữu hình chi chất, khiến đệ thất trùng thiên cơ hồ không chịu nổi.

Bọn Ma Chủ, Thần tổ ra tay bảo vệ nhưng thần tiên sau lưng, Thần Chiến tiến tới, sau cùng ông cũng xuất thủ, một đạo thần quang phá không lao tới, Thái Thượng lùi ngay. Tuy là nghịch thiên cấp cao thủ nhưng trước đòn đánh lăng lệ của Thần Chiến, y cũng cảm giác không chống nổi.

Thái Thượng biến sắc, không dám coi thường Thần Chiến, cao thủ đời sau này khiến y cảm giác thấy uy hiếp tột cùng, thậm chí nghĩ được mùi vị tử vong.

“Thái Thượng vô tình!” Trong một Thái Thượng thân hóa vạn tượng cao, bỏ về phía Thần Chiến, dao động năng lượng kinh nhân tràn khắp thập phương, trùm khắp đệ thất trùng thiên.

“Hừ.” Thần Chiến chỉ hừ lạnh, thân thể không hề phóng đại vạn tượng như Thái Thượng, khẽ nhấc tả chưởng lên, tinh quang ngút trời từ bàn tay như sóng nước tràn ra.

Tuy vậy, hào quang từ bàn tay “chảy ra” khác nào dòng nước miên miên bất tận, lúc lên trên tầng không liền gầm lên như sông lớn, rồi hóa thành biển động cuồng bạo, cuối cùng thành một biển sao, ánh sáng rực rỡ vô cùng.

“Sao có thể như thế?” Thái Thượng kinh hô.

Thanh Thiên trên không cũng lạc giọng: “Không thể nào.”

Bọn Ma Chủ phía sau cũng kinh ngạc, tựa hồ không ngờ Thần Chiến lại mạnh đến mức này.

Thủ mộ lão nhân kinh ngạc bứt dứt một mớ râu: “Một thế giới!”

Thời Không đại thần ngạc nhiên vô cùng: “Lại là một hoàn chỉnh thế giới!”

Thần tổ chấn kinh rồi lại lộ vẻ hoan hỷ, dù gì Thần Chiến và Thần Nam cũng là đời sau của lão, họ đều có một phiên hoàn chỉnh thế giới.

Phàm là thiên giai cao thủ lúc này đều sững sờ, Thần Chiến mạnh đến mức vượt cả tưởng tượng.

Sóng ánh sáng tiến tục từ ngón tay Thần Chiến tràn ra, quét qua tầng không, tinh quang rực rỡ, đồng thời dao động năng lượng kinh nhân khiến ai ấy rung mình. Thần Chiến bày bố tinh quang tru diệt trận, sao sáng đang vây chặt lấy Thái Thượng.

“Thái Thượng vong tình!” Thái Thượng gầm lên, thân thể phân hóa thành vạn đạo hư ảnh, định xông ra khỏi tinh vực.

Nhưng Thần Chiến lật tay phải, sao sáng khắp trời ép xuống, suýt nữa đánh tan toàn bộ hóa thân của Thái Thượng.

Lật tay làm mây, trở tay làm mưa không đủ để hình dung uy thế của Thần Chiến lúc này.

“Người đáng sợ quá.” Thái Thượng đang hối hận đã nói ra những lời kiêu ngạo lúc trước, Thần Nam này rõ ràng đạt đến mức xưng vương, y tuy là nghịch thiên cấp nhưng đối diện với cao thủ xưng vương trong các nghịch thiên cấp, quả không chống nổi.

Y gần như tuyệt vọng, bất giác nhìn sang phía Ma Chủ, rồi Quỷ Chủ trên vô tận hư không, Thần tổ cách đó không xa và Nhân vương, lẽ nào những người này đều có thể xưng vương? Y chợt lạnh mình.

“Thái Thượng!” Thái Thượng khẽ niệm hai chữ, lập tức linh hồn ly thể, biến thành vô cùng lạnh lẽ, thân tâm đều tiến vào Thái Thượng chi cảnh chân chính.

Y vùng tay chặt mạnh, định phá tan vô tận tinh quang nhưng tinh không tựa hồ không mấy may lay động.

“Tuyên Cổ Thông Thông!” Giọng nói như ma chú cất lên trên đệ thất trùng thiên, Thái Thượng hét lên thê thảm, Thái Thượng chi cảnh lập tức bị phá tan, từ trạng thái vừa nảy rớt xuống.

“Tuyên Cổ Thông Thông?” Y trợn mắt tròn xoe.

Phía sau, Thanh Thiên cũng chấn kinh cực điểm, trong trận chiến Thái cổ có một cuồng nhân quát vang bốn chữ Tuyên Cổ Thông Thông khiến không biết bao nhiêu cao thủ hỗn độn tộc gục ngã, y nhớ không lầm thì cuồng nhân đó từng mượn lá đại kỳ của Nhân vương, phá tan nửa tinh không.

Sau cùng, ai cũng bảo Nhân vương lay tan nhưng Thanh Thiên hiểu rõ, Nhân vương chỉ phá tan một phần tư mà thôi, bởi lòng nàng nhân từ.

“Người là cuồng nhân đó?” Thái Thượng cảm giác mình bị lấy mất một mảnh hồn phách, sức mạnh trôi mất quá nửa, trợn mắt giận dữ nhìn Thần Chiến, tựa hồ muốn biết rõ tất cả.

“Ta là Thần Chiến.” Thần Chiến đáp lại mạnh mẽ khiến tất cả kinh nghi bất định, ngay cả Ma Chủ cũng ngạc nhiên nhìn ông. “Hậu nhân lẽ nào không vượt được tiền nhân? Ta là Thần Chiến.” Đoạn ông quát vang: “Vạn Cổ Giai Không.”

Mỗi tiếng quát vang lên là Thái Thượng lại gào lên thảm thiết, bị tinh quang ngút trời giữ cứng trên hư không, căn bản không tránh được, từng đòn pháp tắc đáng sợ trong truyền thuyết đánh trúng.

“Không.” Y gào lên, chỉ một đòn đã tước mất ba thành tu vi, thân thể y suýt nữa vỡ tan, máu từ lỗ chân lông trào ra, nhuộm đỏ thân mình.

“Tuyên Cổ Thông Thông.” Giọng nói như tử vong ma âm lạnh lùng của Thần Chiến vang lên, từng đạo ánh sáng hủy diệt trực tiếp xuyên qua Thái Thượng.

“A, không.” Nhục thể của y trực tiếp gục xuống.

“Vạn Cổ Giai Không.” Pháp tắc cũ lại được xuất ra, tu vi của Thái Thượng chỉ còn lại không đầy hai thành.

“Thiên địa tịch diệt!” Thần chiến lãnh khốc vô tình quát vang. Thái Thượng hình thần tan nát, một đạo linh thức bản nguyên phiêu phiêu dang dang, bay về trời cao.

Lúc Thần Chiến xuất thủ tiếp, trên cửu thiên xuất ra một cỗ sức mạnh hùng hồn chặn lại, tinh vực liên tục thoái lui, linh hồn ẩn kín của Thái Thượng quay về Thiên đạo.

“Thành sức mạnh bổ sung cho Thiên đạo, coi như từ này hấn mất đi tự ngã.” Ma Chủ lạnh lùng nhìn lên không.

Tu vi kinh thể của Thần Chiến chấn trụ tất cả, quyết không kém hơn Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên.

“Tuyên Cổ Thông Thông, Tuyên Cổ Thông Thông.” Thanh Thiên rống lên: “Ta muốn quyết chiến với người.”

Có vài người biết vì sao y lại nổi giận như vậy, năm xưa y bị một đòn Tuyên Cổ Thông Thông đánh suýt nữa tịch diệt, bằng không đã không phải nghỉ ngơi ở cách đoạn Thái cổ.

“Ta không phải y, ta chỉ là Thần Chiến.”

“Bất kể ngươi là hấn hay không, hoặc hấn đã tịch diệt, ta cũng phải xử lý ngươi.” Thanh Thiên lao tới.

“Hừ.” Thần Nam lạnh giọng, lao tới chặn trước mặt y: “Ta giết ngươi đây.”

Thanh Thiên hóa thành nhân hình, kinh nộ vô cùng, lần trước nếu không phải do bản nguyên thể giới của Thần Nam, y đâu đến nỗi bị hủy diệt.

“Được, đã vậy ta khử ngươi trước, đừng tưởng có thể giới bé tí mà coi mình là bản nguyên thể giới đối với nghịch thiên cấp cao thủ chẳng có tác dụng gì.”

“Thật sao, lần trước ai suýt tịch diệt trong cái thể giới bé tí của ta nhỉ!”

Câu này chạm ngay vào nỗi đau của Thanh Thiên, đành ngậm miệng lao tới. thanh quang như thiên chi nhận xé toang không gian.

Thần Nam vung chưởng chặn lại, tu vi đạt đến hiện tại pháp tắc cùng với lực tương thông. Hấn quát vang: “Phá!”

Trong hào quang chói mắt, lòng bàn tay của Thần Nam phát ra từng đạo hủy diệt chi quang, cả dải thanh quang ở phía trước liền vỡ vụn, bất quá Thanh Thiên nguyên bản là do ánh sáng hóa thành, sau khi bị nát vụn liền nhanh chóng tụ lại, lại tiếp tục lao tới.

“Bùng” một tiếng, trực tiếp hất thân thể Thần Nam liên tục thoái lui.

“Oành ầm ầm...” Thần Ma đồ khổng lồ xoay tròn.

Tròng mắt sâu thẳm như biển của Thần Nam nhìn về phía Thanh Thiên: “Không có Thiên đạo bảo vệ, chỉ cần nửa khắc ta sẽ khiến cho ngươi tịch diệt, nếu có thì trong vòng ba thời thần thì ngươi cũng chịu chung số phận”.

Trong hào quang chói mắt, lá cờ của Nhân vương ở phía xa tung bay phần phật trong gió, vô diện nhân bay tới lao về phía Thần Nam.

Thanh Thiên dường như cảm nhận được gì đó, hét lên: “Biến hóa linh hồn, định tụ lại sao, không dễ dàng thế đâu”.

Y hóa thành hủy diệt thanh quang, trước tiên chặn vô diện nhân lại, trong nháy mắt vô diện nhân nát vụn, nhưng Thần Nam căn bản không vội vã, lạnh lùng nói: “Cảm ơn ngươi đã giúp ta đánh nát nó”. Sau đó hất lao tới, khẽ quát: “Đánh tan nguyên bản của ta, tụ lại một người mới nhưng ta vẫn là ta.”

Thân thể hắt tan tành trong làn thanh quang, phảng phất cả tiểu thế giới cũng tan theo nhưng sát na sau, hào quang sáng chói, thân thể hắt lại tụ hợp trong vô tận thanh quang, cơ hồ niết bàn trùng sinh.

“Ầm, ầm, ầm.”

Thần ma đồ xạ ra vô tận huyết quang, một cỗ huyết quan bay ra, vỡ vụn trên không, vô tận huyết vụ tràn vào Thần Nam, không khác gì cảnh Độc Cô Bại Thiên tụ lại lúc trước.

“Hay lắm, đã có chuẩn bị sẵn rồi.” Thanh Thiên gầm lên: “Bất kể ngươi biến hóa hai hay ba lần, ta đều không sợ.”

Huyết quang ngập trời che kín đệ thất trùng thiên, thân thể Thần Nam và tiểu thế giới liên tục vỡ tan rồi tụ lại, như thể trải qua tôi luyện trăm ngàn lần, phát ra một cỗ ma tính cùng một đạo thần quang sáng chói.

Sau cùng, thể phách cường kiện như niết bàn thăng hoa, phát ra dao động sức mạnh khủng khiếp, bản nguyên tiểu thế giới tăng lên cực hạn cảnh giới.

“Ngươi là Độc Cô Tiểu Bại.” Thanh Thiên kinh ngạc, trong phút chốc liền nhận ra bản nguyên của Thần Nam, liền phần mộ cùng cực, cha con Độc Cô Bại Thiên khiến y thống hận khôn tả.

“Sai, ta là Thần Nam.” Thần Nam tiến tới: “Hôm nay ngươi chết chắc, giết.”

Hắn tung ra một quyền, hào quang sáng chói khiến Thanh Thiên cũng lạnh mình, bất giác phải lùi lại, đó bản nguyên của Thần Nam thức tỉnh, cảnh giới sau khi sức mạnh vô tận thăng hoa. Nghịch thiên cấp cũng phân chia cao thấp, Thanh Thiên cảm giác vô cùng cật lực!

“Giết.”

Thần Nam tổng ra một quyền, Thanh Thiên lại tránh đi, một quyền này trực tiếp đánh xuyên đệ bát trùng thiên, tiến thẳng lên đệ cửu trùng thiên!

Uy thế của một quyền khiến chư cường thất sắc!

“Ầm, ầm, ầm.”

Vô tận hủy khí tức rợp trời trùm xuống, một quyền của Thần Nam đã đánh trúng Thiên đạo, kinh động chí cao vô thượng tồn tại đang ngủ say.

“Lại là một luân hồi sao?” Thanh âm sang sảng từ trên nơi cao nhất vang lên.

“Thiên đạo sao?” Ma Chủ ngẩng đầu: “Ngươi không coi chúng sinh ý chí ra gì, tự mãn khiến ngươi phải hủy diệt.”

Bái Tướng dài dưới chân Ma Chủ đập thẳng vào cửu trùng thiên.

Bất quá, từ xa xôi vô tận, tiếng vụn vỡ vang lên.

510. Chương 511: Thiên Đạo Là Gì, Thiên Cổ Sát Cục!

Bái Tướng dài vỡ tan trên cửu trùng thiên, xạ ra hào quang quét khắp bát phương rồi tụ lại quay tít, Thiên đạo không ngăn cản, mặc nó quay lại.

Cửu thiên lại lặng như tờ, phẳng phất Thiên đạo chìm vào giấc ngủ nhưng uy lực kinh hồn vẫn tồn tại, ai nấy đều biết y đã chân chính tỉnh lại, lạnh lùng quan sát chúng nhân.

Vô thanh vô tức, quanh Thần Nam tinh quang khắp trời nhấp nháy, như mặt biển bình tĩnh khảm vô số hạt minh châu, vùng thình không bị cấm cố, Thanh Thiên như sa vào đầm lầy, biết nếu Thiên đạo không xuất thủ, y quyết sẽ chết trong tay Thần Nam.

Thần Nam không cho y cơ hội triển khai quyết chiến, quay sang hỏi Ma Chủ: “Thiên đạo thật ra là gì?”

Đó cũng là nghi vấn của mọi cao thủ thần tiên cấp, các thiên giai cao thủ cũng chăm chú lắng nghe, chỉ có vài người biết Thiên đạo thật ra là gì.

“Người hỏi Thiên đạo trước kia hay bây giờ?”

“Có gì khác nhau?”

“Thiên đạo trước kia vô dục vô cầu, đại biểu cho công chính. Thiên đạo hiện tại đại biểu cho dục vọng, sát lục chúng sinh để bồi bổ bản thân, là một đại sinh vật ích kỷ.”

Tất cả đều ngưng thần lắng nghe Ma Chủ nói.

“Thiên đạo không phải là một sinh mệnh thể đơn nhất, trong quá khứ y là cảm xúc của chúng sinh, do niệm lực của những người còn sống giao nhau hình thành ý niệm mệnh mông, y là chúng sinh ý chí!”

Ma Chủ cực kỳ kích động, giọng nói cao vút, truyền khắp cửu trùng thiên.

“Nhưng hiện tại y là oán khí tụ hợp, ý niệm chúng sinh đã bị mài mòn, Thiên đạo không còn là nguyên bản. Hiện tại, y không còn đại biểu cho công chính, mà đại biểu cho hủy diệt, tham lam. Y biết lúc mình hư nhược, ý niệm của chúng sinh sớm muộn cũng hình thành Thiên đạo mới nên mỗi khi cảm giác được uy hiếp liền diệt thể, hủy diệt chúng sinh mới ngăn trở được chúng sinh ý niệm hợp thành Thiên đạo mới.”

Thiên đạo!

Thiên đạo!!!

Lúc này, chúng nhân mới biết Thiên đạo chân chính là gì, Thiên đạo đại biểu cho chúng sinh ý chí, không gì mạnh hơn chúng sinh hợp lực!

Nhưng hiện tại chúng sinh ý chí bị oán khí tà ác trong thiên địa hủy hoại, Thiên đạo không còn là Thiên đạo, chỉ còn là sinh mệnh thể phức tạp, tà ác.

Chúng sinh diệt Thiên đạo. Thiên đạo diệt chúng sinh. Thật ra là thế...

Trên cửu thiên tĩnh mịch, Thiên đạo không phản ứng gì.

Cùng lúc, thần diễm ngàn ngút từ vô tận hư không tràn về, vô đầu Hỗn Độn vương phun ra vạn trượng huyết hoa, lướt lên cửu thiên, phía sau là đại thần Độc Cô Bại Thiên tay đầm máu, tay phải cầm Độc Cô, tay trái cầm một chiếc đầu lớn, chính thị của Hỗn Độn vương.

Độc Cô Bại Thiên sát khí xung thiên, từng bước tiến lên đệ thất trùng thiên, quát vang: “Thiên đạo chân chính không còn, ác Thiên đạo phải bị diệt.”

Hỗn Độn vương bị giết, ai nấy đều ngẩn người, đoạn các thần tiên găm lên. Độc Cô Bại Thiên quả nhiên chiến lực nghịch thiên.

“Cần người làm gì?” Giọng nói hùng hậu vang lên, tựa hồ định hút vô đầu Hỗn Độn vương, trên cửu trùng thiên phát ra dao động tinh thần đáng sợ.

“Không.” Hỗn Độn tử hét lớn, cùng Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương bay lên cửu thiên.

“Các người muốn chết?” Giọng nói lạnh lùng cất lên trên cao khiến bọn Hỗn Độn tử dừng phắt lại, trước mặt Thiên đạo, chúng sinh như sâu kiến, dù họ mạnh mẽ cũng chẳng đáng gì.

Lúc đó Thần Nam đang đại chiến với Thanh Thiên, Thập Phương tuyệt vực vây chặt thập phương, Hồng Hoang Kỳ phá tan tất cả, Nghịch Loạn bát thức không thể ngăn nổi, Thần tổ ma công hủy thiên diệt địa. Hiện tại, hắn tùy ý dùng năng lượng diễn hóa tất cả, thậm chí cả Hồng Hoang Kỳ cũng thật sự ảo hóa trong tay, các loại tuyệt học được diễn ra.

Tu vi đến cảnh giới này, cất tay cũng đủ xé tan thiên địa, hắn chỉ cần đưa sức mạnh bản nguyên ra là tạo thành hủy diệt công kích.

Sau cùng, hắn dùng vô tận tinh quang che kín đệ thất trùng thiên, gầm lên: “Thiên đạo không cứu người, tất cả kết thúc thôi.”

Thần Nam biến mất, thân thể hắn hóa thành vô tận tinh hải, tinh quang sáng chói trùm lên Thanh Thiên, hiện tại hắn và thiên địa là một.

“Muốn giết ta không dễ đâu.” Thanh Thiên gầm lên, thanh quang sáng chói vật vã trong tinh hải, tả hữu xung kích khắp bản nguyên thế giới.

Nhưng hiển nhiên y đánh giá tinh hải của Thần Nam quá thấp, vạn tầng thần quang phong tỏa khắp lối, từ từ dung hóa y, quang thể của y không thể giữ được, đang thật sự tịch diệt. Thanh Thiên hiệu xưng vĩnh sinh bất tử, Thiên đạo bất diệt cũng bất diệt theo sắp tiêu tan.

“Không thể.” Y gầm lên bất cam.

“Trên đời này không gì không thể.” Trong tay Thần Nam hóa thành một cây thần kiếm, chém mạnh tới, cắt thanh quang làm đôi.

“Muốn cắt đôi ta?” Thanh Thiên đang nguy khốn nhưng vẫn muốn cười vang, thân thể y quang chất hóa, sao có thể bị cắt đứt, nhưng liền run rẩy, thân thể bị chặt quả nhiên không cách nào hợp lại, hoàn toàn mất đi liên hệ.

Thiên đạo tựa hồ lạnh lùng quan sát, sống chết của Thanh Thiên không đáng cho y để tâm.

“Lục đạo luân hồi!” quát vang, hai tay vạch lên, vô tận tinh vực rung lên, tinh quang đan nhau hình thành sáu hắc động, điên cuồng hút lấy thanh quang.

Thanh Thiên gầm lên tiếng cuối cùng rồi tịch diệt.

“Thiên đạo, vì sao không xuất thủ?” Hỗn Độn tử gầm lên.

“Người nói với ta sao? Cho người được chết.” Giọng nói lạnh lùng cất lên, một đạo hào quang sáng chói từ trên cửu thiên giáng xuống, trùm lên Hỗn Độn tử.

“Không.” Hỗn Độn tử kinh hoàng hét lên: “A...” rồi vĩnh viễn tịch diệt.

Từ vô tận hư không, bộ hài cốt trắng xóa của Quỷ Chủ nhiễm đầy huyết tích, đang đuổi theo Quảng Nguyên hiệu xưng Hỗn Độn vương tương lai.

Quảng Nguyên đầu tóc rối bời, toàn thân đầy huyết tích, từng vết nét xuất hiện trên thân thể như sứ đang nứt ra, y không dám dừng lại giây lát, nhanh chóng chạy về cửu thiên.

“Chết tại đây đi.”

Độc Cô trong tay Độc Cô Bại Thiên chém xuống, tốc độ vượt hơn thường lý, không gian gần như bị Độc Cô rút thành một hắc động, Quảng Nguyên đang trọng thương đập vào liền bị cắt làm đôi.

Tàn thể không thể bị hủy diệt như thế, vẫn bay về cửu thiên, Thần Nam cạnh đó múa hai tay, vô tận bản nguyên chi lực trùm lên, chấn nát Quảng Nguyên.

Nhưng Quảng Nguyên chưa chết, một đạo linh thức bay lên.

“Về đi.” Thiên đạo vô cùng phát ra âm thanh lạnh lẽo, một luồng đại lực đột phá chúng nhân ngăn trở, kéo linh hồn ẩn kín của Quảng Nguyên về.

“Thiên đạo người.... ”

Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương nhìn lên cửu thiên, không ngờ Thiên đạo lại tuyệt tình tuyệt tính như vậy, còn lạnh khốc hơn Ma Chủ, thanh toán cả người cùng phe.

Cùng lúc Hỗn Độn Song Tôn từ trên cửu thiên bay xuống, đứng cùng Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương, hiển nhiên họ đều lạnh mình.

“Đến lúc kết thúc tất cả rồi.” Độc Cô Bại Thiên vung Độc Cô quát vang: “Ta đợi ngày này lâu lắm rồi.”

Ma Chủ cũng hét vang: “Kết thúc tất cả.”

Thần ma đồ chậm chậm bay lên tầng không đệ thất trùng thiên, thoáng chốc đánh tan đệ bát trùng thiên bọn Hỗn Độn Song Tôn vội vang bay vào hư không, Thần ma đồ rợp trời đổ tới.

Rồi Luân hồi môn cũng là Thần ma đồ của Ma Chủ từ xa tấp bay tới, phá tan đệ thất trùng thiên phía dưới, đáp ứng lại Thần ma đồ phía trên, bao trùm tất cả.

Thần Nam đứng giữa lưỡng đại Thần ma đồ, trong lòng nảy ra cảm ứng, cả hai Thần ma đồ không đơn thuần là năng lượng chi đồ mà là hai thể giới, hai thiên địa hoàn chỉnh.

Quả nhiên, Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ chứng thực suy đoán của hắn, Ma Chủ quát vang: “Đó vốn là hoàn mỹ thể giới của chúng ta, bị rút ra luyện với những thiên bảo khác để chúng trưởng thành đến hôm nay.”

“Vậy sao, để ta kiến thức một phen.” Trên cửu thiên, giọng Thiên đạo vang vọng, vẫn lạnh lùng, tựa hồ không gì khiến y lay động.

“Ha ha...” Thần tổ cười vang: “Hay, hay lắm. Quá hay, ta nhận ra rồi, ha ha... vạch kế hoạch đã lâu như vậy, lần này không diệt được Thiên đạo thì bất công quá...”

Tinh không cổ chiến hồn kinh ngạc, thấy hai cha con Thần Nam có hoàn mỹ thiên địa đã đủ chấn kinh, hiện tại lại thấy Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên cũng có hoàn mỹ thể giới, hơn nữa không tiếc công luyện thành trạng thái này khiến y cả kinh mãi không thôi.

Thần Chiến, Nhân vương, Thời Không đại thần, thủ mộ lão nhân, Sở Tương Ngọc, Quỷ Chủ tựa hồ đã dự liệu, toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thần Nam có cảm ứng, nhìn lên Thần ma đồ, nhìn xuống Luân hồi đồ, tựa hồ biết mình phải làm gì, chậm chậm mở bản nguyên thể giới, vô tận tinh quang rải khắp thiên địa.

Cùng lúc, Ma Chủ, Quỷ Chủ, Độc Cô Bại Thiên quay lại, nhìn vô số tiên thần, cùng quỳ xuống lạy họ, trầm trọng lên tiếng: “Chư vị... xin lỗi.”

Chúng nhân cảm ứng được dao động tinh thần của Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên, biết phải làm gì, ai nấy đều dấy lên hào tình, hò hét vang trời.

“Diệt ác Thiên đạo, chết có sao?”

Ai nấy lúc bước lên Thông thiên chi lộ đã biết tiên thần chi thể tất không sống sót, vốn đã khảng khái chịu chết.

Đến giờ, ai cũng biết phải làm gì, các thiên giai cao thủ cùng quỳ xuống, lộ vẻ bi thương nhìn các thần tiên dày đặc phía trước, thần sắc lộ vẻ kính phục.

“Nam Cung Ngâm ta linh thức bất diệt, hai mươi năm sau vẫn phong lưu tiêu sái lừng danh thiên hạ, ha ha...” Nam Cung Ngâm đưa kiếm tự vẫn.

“Nam Cung, đợi muội.” Vương Lâm hét lên, theo bước chồng.

“Thần Nam, nếu có kiếp sau, ta nhất định khổ tu, cùng ngươi phân cao thấp.” Bạch phát Đông Phương Trường Minh ung dung chấn tan thân thể.

“Chư vị, kiếp sau tái kiến, Hỗn Thiên tiểu ma vương ta làm không ít việc ác nhưng quyết không thoái lui trước đại nghĩa.” Hạng Thiên quả quyết cắt đứt thân thể.

Rồi Thanh Thiện cổ ma, Phật Tổ, Kim sí Đại Bằng thần vương, Hận Thiên Đê, lão bạo quân Khôn Đức, thần thú Kì Lân khảng khái kết liễu.

Cùng lúc, mọi thiên giai cao thủ bị thương vô cùng, Thần Nam không ngăn được dòng lệ: bằng hữu, cừu địch... nếu có kiếp sau... hẹn tái kiến.

“Chư vị sẽ không chết uổng.” Thần Nam ngửa mặt gầm vang, mái tóc dựng lên, hai tay chậm chậm vạch ra, từng đạo hồn ảnh được thu vào Thần ma đồ cùng Luân hồi đồ.

Vô số thần thiên liên tục ngã xuống, không ai lui bước, đối diện tử vong nhưng họ đều thanh thản ra đi. Thần Nam muốn ngửa mặt cười vang, động tác nhanh dần, vô tận tinh quang chiếu rọi thiên địa.

Thiên đạo cũng hành động, liên tục oanh kích Thần ma đồ, song Nhân vương, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần Chiến cũng đã chuẩn bị chống trụ cho phiên thiên địa, khiến hấn phát ra vạn trường thần quang.

“Dùng linh hồn hô hoán linh hồn thức tỉnh, ức vạn sinh linh mau tỉnh lại.” Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Thần Chiến, Ma Chủ, Nhân vương ngửa mặt hô vang.

Hồn phách nhưng thần tiên vừa hy sinh như ánh sao chiếu sáng cả “hoang nguyên” rộng lớn.

Dao động tinh thần rợp trời nhấp nhô, không gian do Thần ma đồ và Luân hồi đồ tổ thành nhanh chóng phóng đại, diễn hóa thành vô tận đại thiên địa, diện tích không biết bao nhiêu vạn dặm.

Dao động tinh thần kinh nhân tràn lên từ mỗi tấc đất.

Ức vạn vạn linh hồn thức tỉnh.

“Grào...” Tiếng Thiên Long gầm vang, trong nơi dao động tinh thần dày đặc nhất có một con Thiên Long hồn phách bay lên, trên lưng nó có một linh hồn mạnh không kém bọn Ma Chủ, gầm lên bi tráng: “Long kỵ sỹ mạnh nhất lịch sử Gia Đức Lạc quay về, ta đợi ngày này lâu lắm rồi, dùng sinh mệnh hữu hạn tham dự trận chiến sau cùng.”

Dao động hùng hồn lan tràn bát phương.

Đoạn lửa cháy rừng rực, dao động tinh thần cực mạnh dấy lên, một nữ tử hiển hóa hồn ảnh: “Hỏa nguyên tổ thần mạnh nhất lịch sử Lộ Ti Nhã quay về, ta đợi ngày này lâu lắm rồi, dùng sinh mệnh hữu hạn tham dự trận chiến sau cùng.”

“Đấu thần mạnh nhất trên đời Khải Tát Ma đã quay lại.”

Từng tiếng gầm lên như tiếng hoàng chung ngân vang chấn động hồn người.

Bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ định làm gì? Hiện tại ai cũng biết trường đại bố cục chuẩn bị cho thiên cổ nhất chiến dần hiển hiện.

Những chiến hồn mạnh nhất đều hiện thế.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là ức vạn vạn sinh linh hồn phách xa xưa được tụ tập vào trong Thần ma đồ và Luân hồi đồ tạo thành sức mạnh cuối cùng cho nghịch thiên chiến.

Thần Nam đau lòng đẩy tiên thần hồn phách vào mọi góc ngách trong thế giới, dùng linh hồn họ thức tỉnh ức vạn sinh linh say ngủ.

“Thập phương tuyệt sát cốc!”

“Lục ma tỏa thiên đồ!”

“Thất sát la sát ngục!”

“Âm dương thí thiên luân!”

Bọn Ma Chủ, Quỷ Chủ, Độc Cô Bại Thiên gầm lên, từng tòa Thái cổ tuyệt sát đại trận như mưa rơi, điên cuồng hiển hiện.

Thần ma đồ cùng Luân hồi đồ hóa thành đại thiên địa chân thật, bao trùm tất cả rồi trùm lên cả Thiên đạo.

Thần Nam bình tĩnh ngược nhìn, hấn đứng giữa thiên địa, dẹp hết bi thương, thiên cổ tuyệt sát cục đã hiển hiện, trận chiến với Thiên đạo chính thức bắt đầu.

511. Chương 512: Chúng Sinh Hợp Lực

Với Thiên đạo, cúng sinh như sâu kiến, không gì chống lại được Thiên đạo diệt thế, những kẻ vạn cổ trường tồn cũng không tồn tại được, nhưng chiến hồn nghịch chuyển âm dương liên tục tái hiện, từng lớp nổi nhau rơi đầu, rải nhiệt huyết đấu tranh với Thiên đạo.

Hiện tại, thiên cổ đại sát cục xuất hiện, lại là một vòng luân hồi, có lẽ sẽ mở ra một kỷ nguyên mới.

Trong thế giới do Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên luyện hóa, Thập phương tuyệt sát cốc, Lục ma tỏa thiên đồ, Thất sát la sát ngục, Âm dương thí thiên luân... vạn tầng sát Thiên tuyệt trận xuất hiện, đều do họ bày bố từ xa xưa.

Trong thế giới đó sát khí xung thiên, thần quang cùng ma sát đồng thời dâng tràn, mạnh nhất là dao động của chúng sinh hồn phách, hùng hồn như biển cả.

Long kỵ sĩ mạnh nhất lịch sử, Nguyên tổ hỏa thần mạnh nhất thế gian, đấu thần số một... từng nhân vật trong cổ lão truyền thuyết đều giáng lâm, dùng chút thời gian sau cùng, viết lên khúc chiến ca bi tráng, biểu đạt niềm bất khuất.

“Đệ ngũ giới Thái cổ thất quân vương về đây.” Cái Thế quân vương Hắc Khởi cùng Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc gầm lên, bọn Tùng Tấn Đức Bố từng tiêu tan đều tỉnh lại.

Sở Tương Ngọc và Hắc Khởi nhìn nhau, cùng gật đầu, Sở Tương Ngọc quát vang: “Chúng ta nên rũ bỏ nhục thân, chúng sinh hồn lực quá mạnh, cần mấy người dẫn đạo, thất quân vương nguyện dẫn quân xông lên Thất sát trận.”

Sở Tương Ngọc và Cái Thế quân vương Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao ung dung chấn tan nhục thể, hồn lực kinh nhân của thất quân vương hợp lại, tạo thành sức mạnh khiến người ta rùng mình, năm xưa họ dễ dàng diệt Thiên, hiện tại lại cùng nhau chinh chiến Thiên đạo

Thái cổ thất quân vương tiến vào Thất sát đại trận, phiên địa vực đó lập tức sát khí xung thiên, thất đạo bắt diệt chiến hồn dẫn vô số hồn phách, đẩy lên sóng năng lượng ngút trời.

“Thần gia bát hồn có mặt, chúng ta nguyện tự hủy nhục thể, đầu thân vào ức vạn sinh linh, dẫn đạo chúng sinh tổ thành Khốn thiên tỏa ma trận!” Tám vị anh kiệt của Thần gia tự chấn tan nhục thể, tiến vào biển lớn ức vạn sinh linh, làm chủ Khốn thiên tỏa ma trận.

Thái cổ thất quân vương, Thần gia bát hồn vốn là những tổ hợp khiến nghịch thiên cấp cao thủ phải lui bước, họ tự nhập chủ vào mấy tuyệt sát trận mạnh nhất, đương nhiên khiến uy lực đạt tăng.

“Tinh không chiến hồn ta dẫn trăm ác hồn thủ hạ nhập chủ năm tòa tuyệt sát đại trận!” Tinh không cổ chiến hồn bay tới, y vốn là nghịch thiên cấp cao thủ, thủ hạ toàn là ác hồn, có thể khống chế năm tòa tuyệt sát trận.

“Long kỵ sĩ mạnh nhất lịch sử nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!” Thiên Long gầm vang, Lạc Gia Đức đầu thân vào ức vạn hồn hải.

“Hỏa nguyên tổ thần Lộ Ti Nhã mạnh nhất lịch sử nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!”

“Đấu thần mạnh nhất trên đời Khải Tát Ma nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!”

...

Những chiến hồn mạnh nhất cùng xông vào các tòa tuyệt trận với khí thế “nhất khứ bất phục hoàn”, ai cũng hiểu nhập chủ tuyệt trận ắt phải chiến đấu khốc liệt nhất, hy vọng sống sót quá nhỏ nhoi nhưng không ai lui bước trước tử vong.

Sau cùng, hơn trăm tòa tuyệt trần mạnh nhất do hơn trăm chiến hồn nhập chủ, thiên địa liên sát khí nồng nặc, ngay liên Thiên đạo tựa hồ cũng lui về trên cửu trùng thiên khiến thế giới đó khuếch đại vô vàn.

Lúc đó huyết dịch tất cả đều sôi lên, trận chiến này họ đã đợi lâu lắm rồi, sau cùng cũng kết liễu.

Đến giờ Thần Nam vẫn không biết trong chín cánh cửa tại Thần ma đồ ẩn tàng bí mật gì nữa chẳng? Trong Thần ma đồ và Luân hồi đồ ẩn tàng hồn phách của chư thần đã chết cùng ức vạn vạn sinh linh.

Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác lặng lẽ đến cạnh Thần Nam, lạnh lùng quan sát tất cả, mấy hài tử đều biết hiện tại nguy cấp, sẵn sàng rũ bỏ sinh tử.

Bảy nghịch thiên cấp cao thủ gồm Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Quỷ Chủ, Thần tổ, Thần Nam, Nhân vương, Thần Chiến đứng giữa thế giới. Ma Chủ gật đầu với Thần Nam: “Ta từng thu được mấy mảnh vỡ linh hồn, nhờ người chuyển giao cho lục hồn thiên nữ.”

Thần Nam liền hiểu ngay đó là đệ thất hồn của Thất Tuyệt thiên nữ.

Ma Chủ không chế tử vong tuyệt địa, ma thủ khê vẫy, mấy mảnh vỡ linh hồn bay lên không.

“Chuyển thế của thư thư.” Từ miệng lục hồn thiên nữ vang lên giọng tiểu công chúa

“Nạp Lan... Nhược Thủy...” Thần Nam run lên, cảm giác được khí tức của Nạp Lan Nhược Thủy cùng Sở Nguyệt, bốn, năm mảnh linh hồn này từ đệ thất hồn của Thất Tuyệt thiên nữ phân tán ra. Lễ nào chuyển thế của hai người hấp thu đệ thất hồn trong thiên địa nhưng bất hạnh bị chấn tan?

Bốn, năm mảnh linh hồn nhanh chóng lướt đến lục hồn thiên nữ, trong ánh thần quang sáng chói, hồn lực dao động khủng khiếp, Thất Tuyệt thiên nữ hoàn thành lần biến hóa thứ bảy.

Đương nhiên một nghịch thiên cấp cao thủ sinh thành.

Nghịch thiên cấp cao thủ có thêm một người.

“Bắt đầu một vòng luân hồi mới.” Giọng Thiên đạo vang lên trên cửu thiên.

“Ầm, ầm, ầm...”

Đại thế giới do Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên kiến tạo rung lên cơ hồ tan nát.

Thiên đạo chuyển động Ma Thế bàn định đánh tan thế giới đó.

“Ầm.” Trong vô hạn tinh không xuất hiện nhưng khe nứt hủy diệt, mấy phiến tinh vực hủy diệt.

“Giết.”

Hồn phách ức vạn sinh linh hành động, sức mạnh khủng khiếp nhất bay lên, nuốt gọn tinh hải, đẩy lùi sức mạnh của Thiên đạo.

Đại thiên địa mở rộng cực nhanh, Hỗn Độn Song Tôn, Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương đều bị chúng sinh hợp lực đánh tan. Đoạn đại thế giới hướng về Thiên đạo mà mở rộng.

“Thiên đạo bắt diệt!” Giọng nói vang vọng cực kỳ lạnh lùng, trấn tĩnh.

“Thập vạn đại trận nghịch thiên sát!” Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đồng thời hét vang.

Trong thế giới đó, thập vạn tòa tuyệt trần xung thiên, trong đó có hơn trăm tòa mạnh nhất do những chiến hồn cực mạnh khống chế.

“Hay lắm, đã lâu ta không cảm thụ thấy uy hiếp kiểu này.” Giọng Thiên đạo vẫn lạnh lùng, không hề dao động tình cảm.

“Ầm, ầm, ầm...”

Hủy diệt khí tức lan tràn, trăm tòa tuyệt trần phía dưới tan tành, ngàn vạn sinh linh hồn phách tan tành, triệt để tiêu tan.

Nhưng tất cả đều lao mình tới.

Mười vạn tuyệt trận đối kháng Thiên đạo. Ưc vạn sinh linh hồn lực tạo thành suối nguồn sức mạnh.

Bọn Ma Chủ tuy chưa nhập chủ tuyệt trận nhưng đều thi triển công kích mạnh nhất.

Thiên đạo đột phá tiến tới, đó là một dải sáng khổng lồ, đại sinh mệnh thể hình thành sau khi thị vô tận oán khí xâm thực chúng sinh ý chí.

Đương nhiên chỉ đột phát được một phần, y quá to lớn.

Dù vậy, hủy diệt khí tức cũng không ai chống nổi, vô số hồn phách tan tác, nhiều nơi trong thế giới đó vỡ vụn.

Mặt đất chìm xuống, trời cao bị xé tét.

“Giết!”

Từng tiếng thét xuyên mây, ngàn vạn hồn phách bắt khuất nối nhau vẫn không chống nổi hủy diệt công kích của Ma Thế bàn giáng xuống.

“Tình tang...” Tiếng đàn vang khắp thiên địa, Tà Tôn quát vang: “Tà ác như ta, chết không hối tiếc.” Y mang theo một tuyệt trận, vạn tầng sát khí xông vào Thiên đạo.

Trước lúc tan xương, y còn hét vang: “Chết không hối hận.” Nhất đại tà nhân gục ngã trên cao, dù lúc sinh tiền y làm bao nhiêu việc ác nhưng cái chết đó đã bù lại tất cả.

“Cửu Đầu Thiên Long đến đây.” Tây thổ Cửu Đầu Thiên Long vùng Lượng Thiên xích có được từ thâm thiên, kéo theo tuyệt trận sát tiến lên Thiên đạo, trong sát na xé tan một phần dải sáng Thiên đạo, y không nề bị chấn tan, huyết thủy đầy trời rơi xuống, vậy rỗng tan tác, Cửu Đầu Thiên Long hoàn toàn tịch diệt.

“Chưa được, còn kém lắm.” Thái cổ thất quân vương gầm vang, mang theo thất sát trận, một trong trăm tòa đại trận đáng sợ nhất xông lên, lần này khác nào nghịch thiên cấp cao thủ kéo tuyệt sát đại trận xung phong.

Thiên đạo tựa hồ đã cảm giác được uy hiếp, Ma Thế bàn nhanh chóng chuyển động, hào quang sáng chói lóe lên như chớp, màn sáng trùng trùng trù xuống thất sát đại trận.

“Sở Tương Ngọc ta năm xưa giết Hoàng Thiên như giết một con chó, hôm nay không giết được Thiên đạo người cũng phải khiến người trọng thương.” Đòn đánh hoàn toàn mang tính đối mạng.

“Hắc Khởi ta đánh khắp lục giới chưa từng phục ai, người là Thiên đạo đã sao? Hắc Khởi ta vẫn giết người.” Tuyệt vọng ma đao chỉ hồn trong tay Cái Thế quân vương sáng lên, đâm thẳng vào Thiên đạo...

Thái cổ thất quân vương công kích kiểu tự sát, xé tan dải sáng trên không, được vô tận hồn lực phía sau chi viện, bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên toàn lực xuất thủ phối hợp. Họ xé nát Thiên đạo tiến tới, tuy hủy diệt khí tức của Ma Thế bàn giáng xuống khiến hồn phách họ đều nứt toác nhưng họ vẫn không tiếc thân lao tới.

“Ầm, ầm, ầm...”

Trời đất sụp đổ, thất sát trận quả thật kích thương Thiên đạo, dải sáng vỡ mất một vạt lớn. Thất sát trận tan tành, ngàn vạn linh hồn vỡ theo, thất quân vương chỉ còn lại Sở Tương Ngọc và Hắc Khởi.

“A...” Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc đốt cháy hồn lực sau cùng tiến vào Thiên đạo.

Hắc Khởi sa vào tuyệt vọng chi cảnh, dung hợp với ma đao, toàn thân hóa thành Tuyệt vọng ma đao, phát ra tiếng gầm bi tráng nhất, lao vào Thiên đạo.

Thái cổ thất quân vương uy chấn lục giới, hôm nay sa vào đường cùng nhưng không còn mang hung danh như trong quá khứ, họ dùng sinh mệnh cổ vũ những tu giả còn sống.

“Thần gia bát hồn đến đây.” Thần gia bát kiệt kéo theo tuyệt trận xung thiên.

Tử vong không ngăn được quyết tâm của chư thần. Thần gia bát hồn dùng đến pháp tắc mạnh nhất, do họ tự thi triển mạnh hơn Thần Nam năm xưa không biết bao nhiêu lần, xứng danh nghịch thiên. Tám người hợp lại, dù nghịch thiên cấp cao thủ cũng phải nhường bước.

“Tịch diệt luân hồi!”

“Tuyệt diệt thái hư!”

“Tam thiên đại thế giới!”

“Băng phong tam vạn lí!”

“Hồn phách tịch diệt!”

“Lưỡng thế vi nhân!”

“Sát na vĩnh hằng!”

“Hoàn vũ tận diệt!”

Bát đạo chung cực pháp tắc xuất ra, uy thế nghịch chuyển thiên địa, linh hồn họ rùng rùng cháy lên, cùng tiến vào Thiên đạo.

“A...”

Thiên đạo cũng không chịu nổi, gầm lên chói lói.

Tiếng ầm ầm vang vọng, Thiên đạo vỡ một mảng lớn, dù tụ lại kịp nhưng khu vực đó ảm đạm hẳn.

Bát hồn đốt hết sinh mệnh chi năng, tiên tan trong Thiên đạo khiến ai nấy chấn động, bi thương.

Thần tổ dâng lên lệ nóng, định tiến lên.

Nhưng Thần Nam và Thần Chiến còn nhanh hơn.

“Phụ thân!” Lần đầu tiên Thần Chiến lộ ra thần sắc bi thương, khác hẳn vẻ ung dung lúc trước.

Thần Nam cùng Thần tổ theo sau tung ra công kích mạnh nhất, bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ cũng tiến lên, mười vạn tuyệt trận đánh sát, sát khí khiến Thiên đạo run lên.

“Giết!”

“Tuy chết không hối hận, giết.”

....

Đó là chúng sinh hợp lực, linh hồn ức vạn sinh linh gầm lên, là bất diệt ý chí của chư thần.

Thiên đạo vỡ mất quá nửa, bị lùi lại, đặt luân bàn hủy diệt trước mặt: Ma Thế bàn!

Sức mạnh hủy diệt giáng xuống không ngừng, tuyệt trận tan vỡ, sinh linh gầm rống, thương vong thảm trọng, ngàn vạn linh hồn gãy gục, sau cùng chúng nhân thất bại lui lại.

Một vùng sâu vùn thảm vụ, vô vàn cường giả rơi rụng.

Thần Chiến, Thần Nam, Thần tổ bị đánh lui, tuy không hủy diệt nhưng thụ thương.

“Để chúng ta xung kích, nhưng nhân vật trong một thần thoại thời này dù thức tỉnh chỉ có sinh mệnh trong mười hai thời thần, để chúng ta dốc chút sức sau cùng.”

“Chúng ta đến từ một thần thoại thời đại khác nhưng mục đích cũng giống các vị. Diệt ác Thiên đạo tuy chết mà không hối hận. ”

Những cường giả ngủ say tỉnh dậy dần theo tuyệt trận cùng ngàn vạn sinh linh hồn phách hướng lên không.

“Long Kị sỹ mạnh nhất lịch sử Lạc Gia Đức tái chiến Thiên đạo.” Thiên Long gầm lên, thân ảnh cao lớn của y cháy lên.

“Hỏa nguyên tố thần Lộ Ti Nhã mạnh nhất kích sử nguyên nhập chủ một tòa tuyệt trận!”

“Đấu thần mạnh nhất trên đời Khải Tát Ma nguyên nhập chủ một tòa tuyệt trận!” Đấu thần mạnh nhất đốt linh hồn hóa thành diệt thiên đấu khí!

Còn nhiều người nữa...

“Giết!”

“Giết!”

“Giết... dù máu đã khô nhưng hồn không diệt, quyết tử xông lên. Dầu chết không oán hận.”

Từng tòa tuyệt sát đại trận xung thiên, lao vào thiên không, bay qua khu vực Ma Thế bàn phong tỏa, vô số chiến hồn cực mạnh dùng sinh mệnh đốt lên khúc chiến ca bi tráng sau cùng.

Không ai lùi bước.

Ai nấy tráng liệt tiến vào Thiên đạo, hào hùng chiến tử.

“Ầm, ầm, ầm...”

Thương khung vỡ tan, mặt đất chìm xuống. Vô tận u hồn đau thương, tựa hồ khóc cho những cường giả gục ngã, chúng sinh hồn lực trong thiên địa lan tràn.

Thân dù chết. Hồn dù diệt. Chiến ý không bao giờ tắt. Lấy bầu máu nóng của mình chiến Thiên đạo! Đó là tâm chí của các cường giả.

Vô tận cường giả rơi rụng, Thiên đạo tuy trọng thương nhưng không thương tổn đến gốc rễ.

“Thôi vậy, lão nhân gia ta cả đời không lo sinh tử, chưa từng bị tử vong uy hiếp, nhưng hôm nay đành tự hủy.” Thủ mộ lão nhân tiến lên thiên không, quát vang với bọn Thần Chiến, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần Nam: “Ta sẽ hóa thành bản thể Sinh Tử bàn, tuy không so được với Ma Thế bàn, nhưng ta và nó là thiên bảo cùng thời đại, các ngươi hợp lực khiến bản thể của ta chấn tan Ma Thế bàn, nhổ cái răng nanh duy nhất của Thiên đạo. Ta... đi đây.”

Thủ mộ lão nhân khẳng khái hy sinh, thân thể khô gầy chợt phóng đại vạn lần, rồi một luân bàn khổng lồ xuất hiện trên không, nhanh chóng quay tít, đập vào Thiên đạo.

“Sư phụ...” Huyền Huyền mặt đầy lệ, giọng nói nghẹn ngào, ngọc thủ vô lực chụp lên không, ruột gan tan nát, nàng là cô nhi do thủ mộ lão nhân nuôi lớn, giờ đối diện với sinh ly tử biệt, tuy đau lòng cũng đành trơ mắt nhìn, không thể ngăn cản.

“Thân tử tâm bất tử, ta quyết giết Thiên.” Giọng nói già nua sau cùng của thủ mộ lão nhân vang lên lần chót, đập vào Thiên đạo Ma Thế bàn.

Thần Chiến, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần Nam cùng xuất thủ.

“Cộng thêm Hồng Hoang Kỳ của ta khiến Ma Thế bàn tan vỡ.”

Nhân vương tể khởi Hồng Hoang Kỳ, lá cờ đón gió trở ra, hóa thành ngàn vạn trượng, phát tan mọi ngăn cản, đập vào Thiên đạo.

Hào quang chói lòa, tiếng gầm bi tráng, Sinh Tử bàn do thủ mộ lão nhân hóa thành cùng Ma Thế bàn lơ lửng trên không tan vỡ, cùng lúc Hồng Hoang Kỳ xông tới, năm xưa lá cờ chấn nát nửa tinh không, uy lực đương nhiên khủng khiếp, va nhau kịch liệt với ma bàn khiến cả hai cùng triệt để tan tành.

Dao động năng lượng kinh nhân lan khắp thập phương.

“A...” Thiên đạo gầm lên.

“A...” Chư thần hú lên bi thiết, ức vạn sinh linh rống vang giận dữ.

Thiên địa tan vỡ, thế giới đó tan tành không thành hình dạng gì, Thiên đạo cũng trọng thương, dải sáng khổng lồ triệt để tan vào thế giới.

512. Chương 513: Đại Kết Cục

Ma Chủ cũng chiến ý cao vọt.

Thần Chiến gầm lên khe khẽ: “Đạt đến mức mạnh nhất nào.”

Quỷ Chủ gật đầu: “Để tàn hồn của chúng ta quy thể.”

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Thần Chiến đều phân ra ba tàn hồn bay lên mình người khác. Đó là đường hồn thuật mà Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên thử nghiệm năm xưa tại Thần Ma lăng viên, dùng hồn phách người khác khiến bản thể hồn phách mạnh lên, sau này Quỷ Chủ và Ma Chủ cũng tham gia.

Dao động năng lượng bùng lên, đương nhiên, lúc này bốn người đạt đến cảnh giới nghịch thiên đỉnh cấp, xứng danh vương của vương. Đó là tối cao cảnh giới nhân thể đạt được.

“Giết.”

Bốn người hét vang, cùng tấn công Thiên đạo.

Tiếng nổ chấn động thiên địa vang lên, Thiên đạo bị trọng thương, ảm đạm hẳn.

“Hay lắm, hay lắm.” Giọng nói vô tình của Thiên đạo vang lên.

“Mong Nhân vương tự lại thiên địa.” Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên cùng nhìn lên Nhân vương.

“Đến lúc rồi.” Nhân vương lơ lửng trên không, mở thế giới của mình, mọi vì sao còn lại bay hết ra, xạ vào mọi góc ngách của phiến tàn phá thiên địa này, sức mạnh vô tận tu sửa lại thế giới đã tan nát.

Tuy Thần Chiến, Thần Nam có hoàn mỹ thế giới, nhưng thế giới bản nguyên của họ trưởng thành chưa lâu, còn của Nhân vương dù bị hủy quá nửa, lại sửa sang thiên vũ cho quang minh đại lục song vẫn không ai so được, bản nguyên thế giới của nàng trưởng thành lâu lắm rồi.

Thiên địa tan vỡ khôi phục trong sát na, Thiên đạo bị khốn trong đó.

“Ha ha...” Thiên đạo cười vang, lần đầu tiên y cười thoải mái như thế: “Ta cầu không được rằng các người phong bế thế giới này, không thì ta làm sao mượn tay các người biến hóa được. Các người hủy diệt rồi, sức mạnh sẽ chuyển hóa thành vô tận oán khí trong không gian phong bế này, thành nguồn bổ sung tốt nhất cho ta.”

“Hy vọng đến sau cùng người vẫn cười được.” Thần Nam quát vang, đoạn cùng bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên tổ chức mọi tuyệt sát đại trận, bắt đầu trận đánh sau cùng.

Toàn bộ bảy vạn tuyệt trận cùng lao vào Thiên đạo.

Lần này do không cổ chiến hồn, Thần tổ, Thời Không đại thần soái lĩnh, sau họ là thiên giai cường giả và Thái cổ thần.

“Tất cả chết hết đi.” Thiên đạo vô tình gầm lên.

“Ta đến giết người.” Thần tổ tuy ma tính đầy mình nhưng không có nghĩa lão tuyệt tình tuyệt tính, Thần gia bát hồn rơi rụng khiến lão quá đổi bi thương, nếu không có họ đời nào lão quay lại cõi đời này được, thành ra lão vô cùng coi trọng tám tử tôn này.

“Tình không vô hạn!” Tình không cổ chiến hồn gầm lên, hồn lực nghịch thiên cấp chói sáng.

“Thời không phá toái!” Thời Không đại thần hét vang.

Sau lưng họ là vô tận hồn phách.

Họ biết dù Thiên đạo thụ trọng thương nhưng vẫn rất khó giết được, họ dùng chính sinh mệnh mình tạo thành sinh lộ cho tu giả đến sau.

“Dưới Thiên đạo, tất cả là sâu kiến.”

Thiên đạo vô tình quát lớn, vô tận uy lực lan tràn, hủy diệt thần quang trùm lên chúng nhân.

Từng tòa tuyết trận vụn vỡ, từng chiến hồn gục ngã, vô tận hồn ảnh vĩnh viễn tiêu tan, sau cùng trừ tình không cổ chiến hồn và Thần tổ tiến vào Thiên đạo, nhưng tu giả theo họ đều tịch diệt.

“Chiến... chiến... chiến!” Thần tổ liên tục quát lớn ba tiếng, cùng tình không cổ chiến hồn tan nát trong Thiên đạo, lại một lần nữa trọng thương Thiên đạo.

Tráng liệt vô tận. Đến giờ ai cũng hiểu cách duy nhất diệt Thiên đạo là hy sinh chiến hồn mạnh nhất phe mình để trọng thương y.

Tuy đau lòng nhưng chư cường không rơi lệ, ngay cả huyết dịch của họ cũng khô rồi.

Sau cùng, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Thần Chiến cùng Thất Tuyệt thiên nữ hoàn toàn tỉnh lại xông tới. Thần Nam cũng toan tiến lên nhưng chúng nhân lúc này tâm ý tương thông.

“Thần Nam, ngươi biết nên làm gì rồi.”

“Ta hiểu.” Hắn dừng chân ngay, đau lòng cực độ nhìn theo chúng nhân.

Lần này là đợt xung phong mạnh nhất, năm vị nghịch thiên cấp cao thủ: Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần Chiến, Quỷ Chủ, Thất Tuyệt thiên nữ dẫn đầu.

Thập phương tuyết sát cốc, Lục ma tỏa thiên đồ, Âm dương thí thiên luân... mọi sát trận mạnh nhất bay lên.

Mọi Thái cổ thần theo sát sau lưng họ...

“Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng nhiệt huyết một đi không trở lại.” Lời cổ lão chiến ca bi tráng vang khắp thiên địa, giọng ca đượm vô tận thương tang cùng bi ý.

Biết chắc sẽ chết, nhưng vẫn dùng cái chết của mình để trọng thương Thiên đạo!

”Lọ sứ mấy khi không vỡ miệng

Đại tướng nào ai thoát sa trường.”

Chiến tử là kết cục đẹp nhất cho tu giả.

“Giết.”

Chư thần tiến lên Thiên đạo!

Thần Nam thống khổ nhắm mắt. Kết quả có thể tưởng tượng, tất cả đều được sắp đặt sẽ chết.

Đại thần Độc Cô Bại Thiên dẫn Thiên Ma, Nguyệt Thần, Huyền Huyền, Độc Cô Tiểu Huyền, Độc Cô Tiểu Nguyệt cùng cửu đại đệ tử xông vào Thiên đạo, tiếng nổ âm vang, mọi thân nhân của y gục ngã, duy mình y cầm Độc Cô cười đau thương, liên tục tiến lên.

“Dù ngàn kiếp hiểm nguy, dẫu hồn phi phách tán, linh thức của ta vẫn còn, đánh khắp bách thể luân hồi, mặc kệ lục đạo vô thường, ta vẫn vĩnh sinh. Thiên đạo! Thiên đạo! Thiên đã không còn đạo, hà tất phải phụng Thiên.”

Đại thần Độc Cô Bại Thiên rơi xuống đôi dùng huyết lệ, khóc người thân, khóc đệ tử, lười Độc Cô tiến lui bảy lần rồi gục ngã trong Thiên đạo.

Quỷ Chủ cũng tung hoành trong Thiên đạo, chấn tan bộ xương của mình.

Ma Chủ ngoảnh lại, nhìn Ma Sư, Đại Ma, Tiềm Long, Vô Danh thần ma, thần sắc dần trầm trọng, đoạn nói: “Ta phải trở nên mạnh nhất, các người đừng trách ta,”

“Vô hối vô hận!” Bốn người quát vang.

Họ biết Ma Chủ khi điên cuồng, để đạt sức mạnh cực hạn sẽ giết thân nhân, giết bản thân để giết địch.

Huyết quang lóe sáng, Ma Chủ chấn tan nhục thể cùng linh hồn của Ma Sư, Đại Ma, Tiềm Long, Vô Danh thần ma, dung hợp vào hồn phách mình.

Ma Chủ điên cuồng, dùng thủ pháp cực đoan kích thích bản thân, biến mình thành một kẻ điên thật sự, liên tục gầm vang, bị ai khóc thương, linh hồn lẫn dung mạo nhanh chóng già đi rồi lao vào Thiên đạo.

Y không còn trở ra...

Nhưng cũng như Độc Cô Bại Thiên, khiến Thiên đạo triệt để ảm đạm đi nhiều.

Nhất đại Ma Chủ gục ngã.

“Thất tuyệt hợp nhất, thiên hạ vô địch!” Thất Tuyệt thiên nữ ngoái nhìn Thần Nam cùng mấy hài tử, mấy giọt lệ lóng lánh rơi xuống không trung đoạn tiến vào Thiên đạo.

“Nương thân...”

“Nương thân...”

“Nương thân ...”

Mấy hài tử kêu lên bị thương như đổ quỳên nhỏ máu, ai nghe thấy không đau lòng rơi lệ.

Thần Nam lặng lẽ chứng kiến sau khi Thất Tuyệt thiên nữ trọng thương Thiên đạo liền tan nát, trong thoáng chốc Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền vốn có nhiều ái hận với hân thê lương mỉm cười.

Hắn thấy thân ảnh Long Vũ rơi xuống buồn thảm, thấy Nạp Lan Nhược Thủy mờ dần, hắn thấy....

Từng câu chuyện cũ hiện lên trước mắt.

Lòng đượm đau thương, tuyệt vọng đến cực độ, định xông lên Thiên đạo. Nhưng sau cùng hắn đành trở mắt nhìn bị kịch phát sinh...

“Vì chiến mà sinh, vì chiến mà vong...” Thần Chiến cũng tiến vào Thiên đạo, phá tan hoàn mỹ thế giới của mình khiến hào quang của Thiên đạo ảm đạm cực điểm.

“Trọng yếu nhất là chúng ta cùng tồn tồn tại, cùng chiến đấu.” Nhất đại thiên kiêu Thần Chiến trọng thương Thiên đạo rồi cùng với người tâm ái rụng rơi trong đó.

Thái cổ chư thần gầm lên bị thương, tất cả lao tới.

“Huyền Huyền...” Một nhân ảnh điên cuồng tiến vào Thiên đạo, gầm lên: “Chu Bá ta tới đây.”

Tiếng phượng gáy vang khắp thiên địa, Đông Phương Phượng Hoàng cùng Tiểu Phượng Hoàng hợp thể, vỡ tan trong Thiên đạo, Long Bảo Bảo hóa thân thành vạn trượng, gầm lên bị thương rồi rơi rụng trong Thiên đạo.

Tử quang xung thiên, Tử Kim thần long gầm lên giận dữ, trước khi tiêu tan còn hư nhược nói với ngân long Giai Ti Lệ: “Lão bà, nàng xem, ta không phải Chu Bá, ta thật lòng không lừa nàng...”

“Muội biết... biết chứ... xưa nay muội vẫn biết...” Giai Ti Lệ nắm tay nó, ngậm cười ra đi.

Thái cổ chư thần toàn bộ hy sinh, mọi cường giả trên đời đều rơi rụng.

Sau cùng, Nhân vương bay lên, tuyệt thế phong tư vĩnh viễn in sâu vào óc Thần Nam, nàng khẽ quát: “Ta là Nhân vương, thống lĩnh chúng sinh hồn phách, ức vạn sinh linh hay theo ta đánh tan Thiên đạo.”

Nhân vương quay lại mỉm cười, buồn thương nói với hắn: “Nếu có kiếp sau xin lại tương kiến.”

Tư dung thanh lệ đó, bóng dáng ưu thương đó khiến hai mắt hắn mơ hồ...

Nhân vương dẫn mọi sinh linh hồn phách tiến vào Thiên đạo, nhất đại hồng nhan thiên kiêu từ đây gục ngã. Ánh nhìn thê lương sau chót vĩnh viễn ghi dấu trong tâm hải Thần Nam.

“Chết rồi, tất cả đều chết rồi...” Hắn đau thương ngửa mặt khóc vang.

“Phụ thân...” Chỉ còn lại năm hài tử bên mình, cả năm gần như suy sụp, chư cường đều gục ngã, mẫu thân bước lên con đường không lối về tạo thành đả kích vô cùng với chúng.

“Các con của ta.” Hắn ôm lấy chúng.

“Ta... còn sống... tốt lắm...” Bị Nhân vương soái lĩnh vô tận hồn phách trọng thương lần chót, Thiên đạo tuy tan vỡ nhưng không hủy diệt, lại tụ tập vô tận sức mạnh.

“Sau cùng ngươi cũng chết.” Hai mắt Thần Nam chảy ra huyết lệ.

“Bằng vào mấy người các ngươi?” Tuy Thiên đạo suýt hủy diệt nhưng chỉ còn một nghịch thiên cấp cao thủ không thể hủy diệt y được.

“Không phải ta, là chúng sinh hợp lực chân chính!” Thần Nam gầm lên.

“Không thể nào.” Thiên đạo lạnh lùng: “Nhân vương đã hao tận chỗ chúng sinh hợp lực sau cùng.”

“Không gì không thể, vì ta là một ‘mộ’, một ngôi mộ sống trong thân thể người, trong tâm hải của ta, trong bản nguyên thể giới tích tụ chúng sinh thần niệm! Nhân vương hao tận chúng sinh hồn lực, nhưng linh thức của ức vạn sinh linh chôn vùi trong thể nội của ta không hề hấn gì.”

“Không thể nào...”

“Chúng sinh diệt Thiên đạo!” Thần Nam mở tâm hải để sức mạnh bản nguyên hợp lại với chúng sinh linh thức tiến ra, sức mạnh như biển cả hút lấy Thiên đạo trong lúc hư nhược nhất.

Đó là tình cảm của chúng sinh, họ chán toái Thiên đạo oán khí hư nhược, liệu Thiên đạo triệt để tan tành chẳng....

“Tất cả kết thúc sao?” Thần Nam hoang mang nhìn thế giới phá toái, lòng trống rỗng cùng cực.

“Ta bất diệt.” Thanh âm hư nhược lại truyền ra, chúng sinh linh thức hợp lực đã tan, Thiên đạo vẫn tụ lại.

“Không thể nào.” Thần Nam gần như tuyệt vọng, hy sinh đến thế, lẽ nào đến cuối cùng lại thất bại?

“Phụ thân, tiếp tục chiến đấu!” Năm hài tử đồng thời khóc rống lên, hóa thành thần binh.

“Chúng con thành vũ khí cho phụ thân, chúng con vốn là Đồ Đằng được chúng sinh lễ bái, bản nguyên tập kết chúng sinh niệm lực vô tận. Chấn nát chúng con, diệt Thiên đạo.”

Thần Nam ngửa mặt hú lên điên cuồng, gật đầu bi thương vô tận.

Huyền Vũ giáp sáng chói, phát ra tiếng kim thuộc va nhau che lên mình hắn, Khốn Thiên tác kêu tanh tách, quần lên tay hắn, Hậu Nghê cung rực rỡ lơ lửng trước mặt.

Liệt Không Kiếm xé nát hư không xuất hiện bên tay trái, Đại Long đao sát khí xung thiên, xuất hiện bên tay phải.

Sau cùng, hắn cả giác nội thiên địa thức tỉnh, cổ thuần Thạch Cầm đương thức tỉnh, tổ thành cổ thuần hoàn chỉnh chặn trước mặt hắn.

“Giết.”

Hắn chảy huyết lệ vùng thần binh do mấy hài tử hóa thành lao vào Thiên đạo.

“Ta bất diệt.” Thiên đạo gầm lên nhưng có thể cảm giác được y run rẩy bởi sợ hãi.

“Mở Hậu Nghê cung. Giết.” Chúng sinh niệm lực hóa thành thần tiễn xạ vào Thiên đạo, Hậu Nghê cung vỡ vụn.

“Múa Liệt Không Kiếm.”

“Vùng Đại Long đao.”

Liệt Không Kiếm gãy, Đại Long đao đoạn.

Vô tận chúng sinh niệm lực tiến vào trong Thiên đạo.

Hai mắt Thần Nam mơ hồ huyết lệ, hắn đang tự tay tổng táng sinh mệnh các con.

“Khốn Thiên chi tác!”

Khốn Thiên tác kêu tanh tách, vỡ vụn xạ vào Thiên đạo, lại một hài tử mà hắn phải tự tay tổng mạng.

Sau cùng hấn tự lao vào Thiên đạo, cổ thuần tan tành, Huyền Vũ giáp cũng nát vụn, trước khi mất tri giác, hấn phá tan bản nguyên thể giới.

Dù Thiên đạo triệt để bị diệt, thì với hấn, sống là vô hạn thống khổ, hấn chọn cách chiến tử thảm liệt nhất.

Thiên đạo cũng tan tành. Triệt để hủy diệt.

Thần Nam thống khổ nhận ra mình không chết, điểm điểm sức mạnh của bản nguyên thể giới ngưng tụ lại, hấn từ từ hồi phục, tu vi vẫn là nghịch thiên cấp. Nhưng hấn có mạnh như Thiên đạo thì sao? thân nhân bằng hữu, thậm chí cừu địch cũng không còn, mình hấn cô đơn trong phiên tàn phá thế giới này, sống trong ngôi mộ khổng lồ.

“Ta là mộ, sau cùng vẫn là mộ.” Hấn cười thê thảm, nhìn khắp tử vong thế giới.

Bất quá, từ quang minh đại lục đẩy lên một cỗ sức mạnh kinh nhân đánh thức hấn.

“Thiên đạo, lẽ nào y còn chưa chết?” Hai mắt hấn nhỏ xuống máu tươi.

“Ta là Thiên đạo mới do chúng sinh niệm lực hợp thành.” Giọng nói sang sảng vang lên.

Thoáng chốc cả hấn và Thiên đạo mới đều hiểu ngọn ngành.

Trầm mặc một hồi, tân Thiên đạo lên tiếng: “Ta biết mình còn hư nhược, người hoàn toàn có thể không chế ta, tự mình hợp thành Thiên đạo, là bậc chúa tể.”

“Ta hiểu.”

“Nếu người bỏ qua cơ hội này, ta có thể thử khiến những chiến hồn rơi rụng tỉnh lại, thời gian có hạn, cần người quyết định ngay, bằng không cả những chiến hồn mạnh nhất cũng không thể sống lại.” Giọng Thiên đạo sang sảng vang lên.

Hợp thành Thiên đạo là dự hoặc kinh người với kẻ khác, như thế có nghĩa sẽ thành chúa tể duy nhất của thế giới.

Nhưng với Thần Nam, thế có là gì, trải qua bao nhiêu việc, còn gì hấn chưa thấu, vũ nội đệ nhất thì sao? Có đánh thức được thê nhi chăng? Có khiến bằng hữu tỉnh lại chăng? Có độc xưng tôn trong vũ nội chỉ bằng chết đi.

“Ta chưa từng muốn hợp với Thiên đạo, người mau cứu họ.”

“Không thể lập tức sống lại, cần thời gian rất dài, ta đang đem chúng sinh hợp lực rải khắp tàn phá thế giới ngưng tụ linh thức tan nát của họ.”

Sau cùng phiên tàn phá thế giới bị luyện hóa, dung nhập vào quang minh đại lục.

“Thiên đạo người cũng không muốn làm, vậy ta yên tâm, để tránh cho ác Thiên đạo tái sinh, ta truyền Thiên Tâm ấn kí vào thể nội người khiến người không thể chúa tể chúng sinh nhưng có thể chấn tan ta.” Thiên đạo sơ sinh công chính hơn hết, không có lòng tham, đem Thiên Tâm ấn kí nhập vào bản nguyên thể giới của Thần Nam.

Tuế nguyệt vội vàng....

Vô tận tuế nguyệt trôi qua, quang minh đại lục không còn thần, duy nhất Thần Nam là nghịch thiên cấp cường giả.

Hấn không muốn quang minh đại lục thành một nơi đặc thù bèn luyện hóa thành một tinh cầu màu xanh biếc.

Nhưng mấy đại cách cục không hề biến hóa.

Hấn đợi chờ trong cô độc, đợi những bằng hữu, thân nhân quay lại cõi đời.

Cho đến một ngày, tinh cầu xanh biếc không có thần tiên xuất hiện mấy cỗ sức mạnh cực đại, hấn mới tỉnh lại.

Thấu mấy thân ảnh cao lớn, hấn cúi lạy họ.

“Độc Cô Bại Thiên ta đi đây...”

“Ma Chủ ta đi đây....”

“Quý Chủ ta đi đây...”

“Thần Chiến ta cũng đi đây....”

Bốn chiến hồn mạnh nhất quay về đầu tiên, họ cho hần biết nên đi đâu rồi chia nhau bay vào tinh không.

Sau vô tận tuế nguyệt, hần lại thấy từng người quen, có điều họ không còn là thần mà dung nhập vào chúng sinh, cực ít người còn giữ lại được đôi chút tu vi.

Bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ từng xuất hiện tiếp dẫn thân nhân và bằng hữu.

Truyền thuyết long sinh cứu tử khiến hần tìm được Tử Kim thần long và Giai Ti Lệ.

Long phượng trình tường khiến hần tìm được Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng.

Sau cùng, hần dùng pháp lực diễn biến một trường hồng hoang thần chiến. Trận chiến giả này ánh xạ vào óc mọi người, kích phát chiến ý từng có của tu giả, nhờ thế nhiều người từng bước lên Thông thiên chi lộ tỉnh lại.

Nhưng chúng sinh tỉnh lại có thêm một phần kí ức đặc thù, tạo thành những thần tiên truyền thuyết lưu truyền trong hậu thế.

Tuế nguyệt như thoi đưa, lúc Thần Nam nghe nói đại tướng Tần quốc Bạch Khởi giết mấy chục vạn binh sĩ liền biết ngay Hắc Khởi đã quay lại, quả nhiên sau đó Bạch Khởi mượn cơ giết chóc mà lui, rũ bỏ phàm thể, quay lại thần cảnh thành Hắc Khởi.

Thêm một người quen quay lại.

Thần Nam vừa hoan hỷ vừa kích động...

Cả Thiên giới Vũ Hinh và linh thi Vũ Hinh đều được hần tìm thấy, họ đã hóa thành ngọc, linh thức chưa tỉnh lại, nên hần cẩn trọng thu vào nội thiên địa.

Đợi thêm vô tận tuế nguyệt mà hần vẫn không thấy Nhân vương, Thất Tuyệt thiên nữ hay mấy hài tử. Đến một hôm hần vào Nhân Đãng sơn, ngoài xa có một thân ảnh tú lệ lướt qua bụi hoa khiến hần sững sờ.

Đoạn hần như tỉnh mộng, vội đuổi theo.

Nữ hài phía trước dừng lại, tuyệt mỹ dung nhan hiện ra trước mắt hần không hề nhiễm trần thế khí tức, dịu dàng như tiên tử trên trời.

Bạch y bay bay, tóc mai phất phới, đôi mắt linh động nhìn hần chăm chăm, dung nhan vô song tỏ vẻ không vui.

“Tên xấu xa, vì sao ngươi lại theo ta.” Dáng vẻ thiếu nữ nổi giận vô cùng khả ái, bĩu môi như hài đồng, có điều không phải nàng đang đóng kịch, ánh mắt trong veo cho biết đó là phản ứng tự nhiên.

Đôi mắt chính là cửa sổ tâm linh của một người, hai mắt nữ hài trong như suối nguồn, sáng như ánh sao, thuần khiết như tinh linh.

Thần Nam cảm giác lệ lăn trên khóe mắt, cũng khung cảnh này, cũng lời lẽ ấy... hần như hóa đá.

Tất cả phẳng phất quay lại thừa xưa.

“Ta là Thần Nam, ta là Thần Nam.” Hần nhìn nữ tử với vẻ kích động.

Nhưng thiếu nữ hiển nhiên quy kết hần là kẻ xấu xa, một mình bỏ đi.

Mãi nửa tháng sau, thiếu nữ mới dẫn tin hần vô hại.

“Ta tên Vũ Hinh, được sư phụ tìm thấy trong một bụi hoa vào đêm mưa...”

Nghe thấy những lời quen thuộc, suýt nữa hấn bật khóc, không phải hấn yếu đuối mà là một loại hạnh phúc đã mất giờ quay lại khiến hấn cảm động...

Thoáng chốc, hấn thấy Quỷ Chủ đứng trên một đỉnh núi gập đầu cười với hấn.

Quỷ Chủ kiếp này là sư phụ của Nhân vương.

Hấn cảm giác được sức mạnh của Vũ Hình đang say ngủ cùng bản nguyên khí tức không thể nào quên, tin rằng nàng là Vũ Hình ngày xưa nhưng vết thương quá nặng, cần nhiều thời gian mới tỉnh lại được.

“Ta còn có một tỷ muội được sư phụ tìm thấy.”

“Vậy sao, nàng ấy tên là gì?”

“Tên Thất Tuyệt, người không được cười.”

Thần Nam sửng sốt, cả kinh hỏi: “Nàng ta làm sao?”

“Có thể tách thành bảy tỷ muội.”

Không lâu sau, Thần Nam tìm được Thất Tuyệt thiên nữ chưa thức tỉnh, vết thương cũng quá nặng nên thất nữ linh thức còn ngủ say.

Trong cổ động họ cư trú, hấn phát hiện Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Huyền Vũ giáp, Khổn Thiên tác, Thạch Cẩm đương, Hậu Nghệ cung. Tất cả đều phá toái, vết thương của chúng nặng nhất.

“Các con ta.” Hấn ôm lấy thần binh, nhập vào trong bản nguyên thể giới của mình.

“Phụ thân, tốt quá rồi...”

Mấy hài tử truyền ra dao động tinh thần yếu ớt, mấy hài đồng mũm mĩm hiển hóa, từ bản thể giải thoát ra, tuy trong thời gian ngắn không thể phục nguyên nhưng chúng đã tỉnh, không thẹn là Đồ Đằng được chúng sinh lễ bái, được bản nguyên thể giới của Thần Nam nuôi dưỡng liền phục hồi linh thức ngay.

Hấn dẫn chúng ra khỏi nội thiên địa.

Mấy hài đồng mũm mĩm liền được Vũ Hình cùng Thất Tuyệt dịu dàng ôm vào lòng.

“Grào... long đại gia gầm lên, Tần hoàng Hán vũ đều run rẩy.”

“Ngẫu mẽ đầu phát, Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long đến rồi.”

Rồi Tiểu Phượng Hoàng cũng bay tới.

Thấy cả nhà Thần Nam đoàn viên, Tử Kim thần long nhăn nhó: “Thần Nam, người mau giải thoát chín hài tử cùng phụ nhân thân ái nhất đời của ta, họ đã luân hồi rồi.”

“Yên tâm, ha ha...” Lần đầu tiên Thần Nam cười thoải mái.

“Ngẫu mẽ đầu phát, Thần Nam người biết không, tên trọc Huyền Trang được thủ mộ lão nhân giúp đỡ đã sáng lập Phật giáo tại tây phương.”

“Nam Cung Ngâm vô sỉ nhất đời cũng luân hồi chuyển thế, hiệu xưng kẻ đứng đầu Giang Nam tứ đại tài tử.”

“Đi, chúng ta đi thăm họ.”

”Đào hoa am ở rừng đào biếc,

Tiên tử đào hoa dưới gốc cây.

Người tiên gieo hạt chờ hoa nở,

Lại hái hoa đem đổi rượu say,

Tĩnh rượu ngắm nhìn hoa khoe sắc,

Say khướt giăng màn dưới hoa bay,

Thiên hạ chớ cười ta điên loạn,

Ta cười thiên hạ thấu chăng này.”

Không phải dân tộc Nam Cung Ngâm thì là ai?

“Khi nào y trăm tuổi chúng ta đến tiếp dẫn.” Thần Nam dẫn chúng nhân bay đi.

Những việc hắn làm sau đó còn nhiều, chư thần gục ngã trong trận chiến Thiên đạo đều đáng kính, hắn phải tìm lại họ giữa muôn trùng chúng sinh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-mo-tru-ma-2>